

မြန်မာ့ကျမ်းဂန်ဆောင်ရွက်ရေးအဖွဲ့

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

မြတ်ငြိမ်း

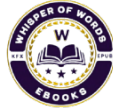
တင်မောင်မြင့်

တမန်၊ သူ၊ နှစ်

AND QUIET FLOWS THE DON
MIKHAIL SHOLOKHOV

About Us

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Reader အသုံးပြုသူများနှင့် Digital Devices တွေမှာ စာဖတ်သူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ်များကို ဖတ်ရှုနိုင်စေရန် ကူညီပေးဖို့ ရည်ရွယ် ဖွဲ့စည်းထားသော အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။ တိုးတက်လာသော နည်းပညာများအရ e-books Reader အသုံးပြုသူများလည်း များပြားလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း နိုင်ငံတွင်းမှတော့ e-books Reader အသုံးပြုသူများ အတွက် မြန်မာစာအုပ် ဖတ်ရှုနိုင်ရန် အလွန် ခက်ခဲလျက်ရှိသည်။ ထို့ပြင်လက်ရှိမှာလည်း မြန်မာစာအုပ်များကို Digital နည်းဖြင့် ဖြန့်ဝေမှု လုံးဝမရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ ထိုအခက်ခဲများကို ကျနော်တို့ တတ်နိုင်သည့် ဘက်မှ ကူညီပေးနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပြီး ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မူပိုင်ခွင့်ချိုးဖောက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံးဝ(လုံးဝ)အသုံးမပြုပါ။

"စာရေးဆရာများနှင့် စာပေထုတ်လုပ်ရေးများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာပေထုတ်ဝေသူတို့နှင့် ဆရာ၊ ဆရာမများ အနေဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းက e-Books Market အတွက်ကိုလည်း ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရန် အကြံပြုလိုပါသည်။ eBooks Digital Marketဟာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကြီးမားစွာ ရှိနေပါပြီ။ Digital Product ဖြစ်သည့်အတွက် ဆရာ၊ ဆရာမများ အတွက်လည်း ပိုမို အကျိုးများပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ယခုကဲ့သို့ မူပိုင်ခွင့် ချိုးဖောက်နေမှု များကိုလည်း လိုအပ်ချက်အရဟု နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပြီး စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများ ဆီသို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပို့ပေးနေသည်ဟု နားလည်ပေးကြပါရန် ပန်ကြား တောင်းဆိုအပ်ပါသည်။

"စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားချက်"

စာဖတ်သူများသို့ ပန်ကြားလိုသည်မှာ eBook ဖတ်ပြီးလို့ "ကြိုက်နှစ်သက်တယ်" စာရေးသူများအား "အသိမှတ် ပြသင့်တယ်" လို့ ယူဆပြီး ဖတ်ပြီးသွားလျှင်တောင် လက်လှမ်းမှီပါက မူရင်းစာအုပ်ကို ဝယ်ယူအားပေးကြပါ။ စာအုပ်များဝယ်ယူမှု မရှိလျှင် မိမိကြိုက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့ နောက်ထပ် နောက်ထပ်သော ဖန်တီးမှုတို့ ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ စာချစ်သူ၊ စာဖတ်သူများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ စာပေလောက အတွက် အနာဂတ် ကလေးငယ်များ အတွက် များစွာ နစ်နာကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့သားများဆိုလျှင်လည်း (Ebook ရှိလျှင်) Ebook များကို အဓိက ဖတ်ကြပါသည်။ ပြီးလျှင် စာရေးဆရာတို့အား "အသိမှတ်ပြုသောအားဖြင့်" တစ်ခုတည်းကို ရည်ရွယ်ပြီး စာအုပ် ဝယ်လိုက်တာတွေ များစွာရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် လက်လှမ်းမှီပါက မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာ၊ ဆရာမတို့၏ မူရင်းစာအုပ်များကို ဝယ်ယူအားပေးကြဖို့ တိုက်တွန်းပါသည်။

**အခကြေးငွေဖြင့် ရောင်းချခြင်း မပြုရ
အကယ်၍ ဤစာအုပ်အတွက် အဖိုးအခ တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့ပြီး ရခဲ့သည် ရှိသော်
ဂျင်းထည့်ခံရပြီ မှတ်ပါ။**

အမြောက်အမြား (၂)

တသိမ့်သိမ့်ဒွန်

AND QUIET FLOWS THE DON

MIKHAIL SHOLOKHOV

တက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ် ၊ မြတ်ငြိမ်း

တင်မောင်မြင့်

(ဘာသာပြန်)

(ပထမအကြိမ်)

အမြောက်အမြားစာပေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်၊ အမြွှာညီနောင်စာပေ၊ ၂၀၂၀၊ ဧပြီလ

စီစဉ်သူ - ကိုဂျပ်

မျက်နှာဖုံးဝန်းချီ - ဘဌေးကြည်

စာပြင် - တက္ကသိုလ်တင်ဟန်ကျော်

ကွန်ပျူတာစာစီ - မသိန်းသိန်းအေး ၊ မသီသီထွဏ်း “နန်းဦးလက်ကွန်ပျူတာ”

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်စန်းစန်းဝေ (၀၀၆၁၂)၊ “အမြွှာညီနောင်စာပေ”၊ အမှတ်
(၄၇၉/၄၈၁)၊ လမ်း (၃၀)နှင့် ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်းကြား၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်းမကြီး၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးဇော်မြင့်ဝင်း၊ “ကာလာစုန်ပုံနှိပ်တိုက်” (၀၀၁၄၂)၊

အမှတ်-၁၈၄၊ ၃၁-လမ်း (အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင် - Eagle

စာအုပ်ချုပ် - ကိုတင်အေး

အုပ်ရေ - ၂၀၀၀

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - အမြွှာညီနောင်စာပေတိုက်

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် - မြတ်ငြိမ်း၊ တင်မောင်မြင့်

တသိမ့်သိမ့်ဒွန်/တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ မြတ်ငြိမ်း၊

တင်မောင်မြင့် ရန်ကုန်။

အမြွှာညီနောင်စာပေ၊ ၂၀၂၀။

၁၂၄၆-စာ ၁၈. ၇ စင်တီ× ၂၅ . ၄ စင်တီ

(၁) တသိမ့်သိမ့်ဒွန်

အမြွှာညီနောင်စာပေ၏ အမှာ

(၁)

ဘာသာရပ်တခုမှ မြန်မာဘာသာစကားသို့ ပြန်ဆိုရသော တံတားထိုးသည့် လုပ်ငန်းသည် ထင်သလောက် မလွယ်ကူပါ။ ထိုအလုပ်ကို လုပ်သော စာရေးဆရာကြီးများ မကွယ်လွန်မီသာ အများအားဖြင့် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ကြပါ၏။ ‘တသိမ့်သိမ့်ဒွန်’ ကမူ ထိုသို့မဟုတ်။

စတင်ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သူ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ကွယ်လွန်သွားပြီး ဒွန်ကို ဆရာမြတ်ငြိမ်းက ဆက်လက် ဘာသာပြန်ခဲ့ပါသည်။ ဆရာမြတ်ငြိမ်း ကွယ်လွန်သွားသောအခါ၌မူ ဆရာတင်မောင်မြင့်က ဆက်လက် ပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။

ဆိုရသော် ‘တသိမ့်သိမ့်ဒွန်’ စာအုပ်ကြီးကို ဘာသာပြန် ထုတ်ဝေရာတွင် အကျိုးအမြတ်ကို ထည့်သွင်း မစဉ်းစားဘဲ ၂၀ ရာစုတွင် ကျော်ကြားထင်ရှားသော ဝတ္ထုကြီးကို မြန်မာပရိသတ် ဖတ်ရလေအောင် ဟူသော စိတ်ကိုသာ အရင်းခံကာ ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ထုတ်ဝေရာတွင် အမြွှာညီနောင်စာပေ အနေဖြင့် အခက်အခဲပေါင်းများစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါ၏။ စတင် ဘာသာ ပြန်စဉ်က ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ဖြူနီညိုပြာမဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက် ပြန်ဆိုခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သဖြင့် ဖြူနီညိုပြာ မဂ္ဂဇင်း ရပ်သွားသောအခါတွင် ပြန်ဆိုခြင်းသည်လည်း ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ပါ၏။ ထိုထက် ခက်ခဲသွားခဲ့သည်မှာ ဆရာ ကွယ်လွန် သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတင်မောင်မြင့် ဆက်လက်ပြန်ဆိုမည် ဆိုသောအခါ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ဆရာမြတ်ငြိမ်းတို့က ဘယ်စာအုပ် ကို လက်ကိုင်ထား ပြန်ဆိုခဲ့သနည်း ဆိုသည်လည်း ပြန်လည် အစကောက်ခဲ့ရပါ၏။ ပြန်ဆိုခဲ့သော မူရင်း စာအုပ် ရရှိရေးအတွက်လည်း အမြွှာညီနောင်ကပင် ကြိုးပမ်းခဲ့ရပါသည်။

(၂)

ဒွန်မြစ်ကြီးသည် ရုရှားနိုင်ငံ၏ အသက်သွေးကြောမြစ်ကြီးတစင်း ဖြစ်သည်။ ဒွန်မြစ်သည် ဥရောပတွင် ပဉ္စမ မြောက် အရှည်လျားဆုံးမြစ် ဖြစ်သည်။ ဗော်လ်ဂါ ချိုင့်ဝှမ်းနှင့် ဒွန်မြစ်ဝှမ်းတလျှောက်တွင်

ကော့ဆက်လူမျိုးများ ချရပ် နေထိုင်ကြသည်။ ဤဝတ္ထုကြီးတွင် သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုသည် အဓိကအကျဆုံးဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာကြီး “မစ်ခေးရှိုလိုချေဗ်” သည် ဒွန်မြစ်ဝဲယာတလျှောက်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ပထမကမ္ဘာစစ်၊ ရုရှား ပြည်တွင်းစစ်နှင့် ရုရှားတော်လှန်ရေးကာလများကို နောက်ခံကားအဖြစ်ထားကာ အဓိကဇာတ်ကောင် ၆၀ တို့၏ လှုပ်ရှားမှု ဖြင့် အံ့ဩလောက်ဖွယ် ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။

ဤဝတ္ထုကြီးကို ၁၉၂၅ မှ ၁၉၃၂ ခုနှစ်အတွင်း “Oktyabr” မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဆိုဗီယက် ရုရှားနိုင်ငံ တွင် လူမျိုးစု ၇၃ စု၏ ဘာသာဖြင့် အကြိမ်ပေါင်း ၆၇၈ ကြိမ် ပုံနှိပ်ကာ စောင်ရေ ၄၂ သန်း ကျော် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ နိုင်ငံတကာ ဘာသာပေါင်း အမျိုး ၄၀ ဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုကာ ၄၅၉ ကြိမ်ထိပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သော ၂၀ ရာစုတွင် အကျော် ကြားဆုံး၊ အခမ်းနားဆုံး ဝတ္ထုရှည်ကြီး ဖြစ်သည်။

ဆိုဗီယက် ပြည်ထောင်စုတွင် အမြင့်မားဆုံး စာပေဆုတခုဖြစ်သော “လီနင်စာပေဆု” ချီးမြှင့်ခံရရုံမျှမက ကမ္ဘာ့စာပေဆုတွင် အမြင့်မားဆုံးဖြစ်သော “နိုဗယ်ဆုကြီး” ကို ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ချီးမြှင့်ခြင်းခံရပြန်သည်။

ယခုအခါ ကမ္ဘာကြီးတခုလုံးကို ကိုင်လှုပ်ခဲ့သော အဆိုပါ ဂန္ထဝင်စာအုပ်ကြီးကို ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ ဆရာ မြတ်ငြိမ်းနှင့် ဆရာတင်မောင်မြင့်တို့က ဘာသာပြန်ဆိုပေးပြီး အတွဲ ၇ တွဲ ခွဲကာ အမြှာညီနောင်စာပေမှ ထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ တန်ဖိုးကြီးမြင့်လှသော စာအုပ်ကြီးတအုပ်ကို သိမ်းဆည်းရာ၌ စာအုပ်ငယ် ၇ အုပ် သိမ်းဆည်း ရသည်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် တအုပ်တည်း သိမ်းဆည်းရသည်က ပျောက်ရှ ပျက်စီးရန် ခဲယဉ်းသည်ဟု ယုံကြည်မိပါသဖြင့် အမြှာညီနောင် စာပေသည် တအုပ်တည်း အစအဆုံး ပြန်လည်ထုတ်ဝေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမြှာညီနောင် စာပေ

မစ်ခေးရှီလိုချေပ်

(၁၉၀၅ -၁၉၈၄)

မစ်ခေးရှီလိုချေပ်ကို လူလတ်တန်းစား မိဘနှစ်ပါး က ကော့ဆက်နယ်ထဲမှာ မွေးဖွားတယ်။ အဖေ အလက်ဇန္ဒား ရှီလိုချေပ်က လယ်လုပ်တယ်။ ဆန်စက်နဲ့ ကျွဲ၊ နွား၊ သိုး၊ ဆိတ် ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းပါ လုပ်တယ်။ အမေ ချာနီနီဗာက ယူကရိန်း လယ်သမားရဲ့ သမီး၊ ကလေးအမေဖြစ်မှ သားဆီ စာရေးရင်း စာရေး စာဖတ် တတ်လာတယ်။ မစ်ခေး ၁၃ နှစ်အရွယ် ကျောင်းသား ဘဝမှာ ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်လာတော့ စစ်ထဲ ဝင်လိုက်တယ်။ ၁၇ နှစ်သား အရွယ်မှာ စာစ ရေးတယ်။ ၁၉ နှစ်သားမှာ Birthmark ဆိုတဲ့ဝတ္ထု ထွက်တယ်။

၁၉၂၂ ခုနှစ်မှာ မော်စကိုပြောင်းလာပြီး သတင်းစာ လောကကို ဝင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အဆင်မပြေခင် ဆိပ်ကမ်း လုပ်သား၊ ပန်းရန်၊ စာရင်းကိုင် စာရေးဘဝ တွေမှာ ၁၉၂၂ ခုနှစ်ကနေ ၁၉၂၄ ခုနှစ်အထိ ကျင်လည်ရင်း စာပေလောကထဲ ဝင်လုံးတယ်။ ဟောပြောပွဲတွေ တက်နားထောင်တယ်။ ၁၉၂၃ ခုနှစ်မှာ The Test ဆိုတဲ့ ဟာသဆောင်းပါးလေး တပုဒ် စပါလာတယ်။

၁၉၂၄ ခုနှစ်မှာ ကော့ဆက်ပြည်နယ် ဗီရှင်စကာယာ မြို့ကို ပြန်လာပြီး စာပေအလုပ်ကို စောက်ချ လုပ်တယ်။ အဲဒီနှစ်မှာပဲ မာရီယာနဲ့ လက်ထပ်တယ်။ သားနှစ်ယောက်၊ သမီးနှစ်ယောက် ထွန်းကားတယ်။

ပထမဦးဆုံးထွက်တဲ့ စာအုပ်က Tales From The Don (ဒွန်မြစ်ပြောသော ပုံပြင်များ) ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို

အခြေပြုပြီးရေးတာပါ။ ပထမကမ္ဘာစစ်နဲ့ ရုရှား ပြည်တွင်းစစ်အတွင်းမှာ Nakhalyonok ထွက်တယ်။ သူငယ်ဘဝတချို့ကို နောက်ခံထားတဲ့ဝတ္ထု။ နောင်အခါ နာမည်ကျော်ရုပ်ရှင် ဖြစ်လာတယ်။

အဲဒီနှစ်မှာပဲ And Quiet Flows The Don ကို စရေးတယ်။ အားလုံးပေါင်း ၁၄ နှစ်ကြာတယ်။ (၁၉၂၆ - ၁၉၃၀) ဆိုရှယ်လစ် သရုပ်မှန် စာပေအဖြစ်ရော ပြည်သူအများဆုံးဖြစ်တဲ့ စာအုပ်အဖြစ်ပါ နာမည်ကျော် သွားပြီး ၁၉၆၅ ခုနှစ်မှာ Stalin ဆုရော Nobel စာပေဆုပါ ရရှိခဲ့တယ်။ ပြည်တွင်းစစ်နဲ့ ပထမ ကမ္ဘာစစ် ကို အထင်ဟပ်ဆုံး ဝတ္ထုကြီးအဖြစ် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့တယ်။

ရှီလိုချေဗ်ရဲ့ နောက် နာမည်ကျော် ဝတ္ထုတပုဒ်က Virgin Soil Upturned (ဆရာကျော်အောင် ဘာသာပြန်တဲ့ “တောရိုင်းမြေ”) ဖြစ်ပါတယ်။ ထို့ပြင် Seeds of Tomorrow (1932), Harvest on The Don (1960) စတဲ့ ကော့ဆက် နောက်ဝတ္ထု အများအပြား ရေးခဲ့သေးတယ်။

၁၉၃၀ ခုနှစ်မှ စတာလင်နဲ့တွေ့ပြီး ဂုဏ်ပြုခံ ရတယ်။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် ဝန်ကြီးချုပ် ခရုရှင်နဲ့အတူ ဥရောပ နဲ့ အမေရိကန် ခရီးကို လိုက်ပါခဲ့ရတယ်။

မစ်မေးရှီလိုချေဗ်ဟာ ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀ ရက်၊ အသက် ၇၉ နှစ်အရွယ်မှာ လည်ချောင်း ကင်ဆာဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ဝီကီပီးဒီးယား

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ

(က)

ခေတ်၏မီးရှူးတန်ဆောင် သို့မဟုတ် တသိမ့်သိမ့်ဒွန်။

ဆိုဗီယက် ရုရှားနိုင်ငံတွင် လူမျိုးစု ၇၃ စုတို့၏ ဘာသာစကားဖြင့် အကြိမ်ပေါင်း ၆၇၈ ကြိမ် ပုံနှိပ်ကာ စာအုပ် အရေအတွက် ၄၂ သန်းကျော် ထုတ်ဝေခဲ့ရ၏။ နိုင်ငံခြားဘာသာစာပေအားဖြင့် အမျိုးပေါင်း ၄၀ သို့ ပြန်ဆိုခဲ့ခြင်းခံရကာ နိုင်ငံခြား ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်းဖြင့် ၄၅၉ ကြိမ်တိုင်တိုင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။

ဤသို့ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရသော စာအုပ်ကား နိဗ္ဗာန်ဆရာ ရုရှား စာရေးဆရာကြီး **မီးခေးရှီလိုချေပ်၏ “တသိမ့်သိမ့်ဒွန် (And Quiet Flows The Don)”** ဝတ္ထုကြီးပင်ဖြစ်သည်။

“တသိမ့်သိမ့်ဒွန်” သို့မဟုတ် ခေတ်၏ မီးရှူးတန်ဆောင်။

(ခ)

ရှီလိုချေပ်သည် လီနင်စာပေဆုကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူရေးသားခဲ့သော တသိမ့်သိမ့်ဒွန် ဝတ္ထုကြီးမှာ သူ့အဖို့ ဆိုဗီယက် ရုရှားနိုင်ငံတွင် အမြင့်မြတ်ဆုံးသော လီနင်ဆုတံဆိပ်ကို ဆွတ်ခူးနိုင်အောင် ထင်ရှားခဲ့သည့် စာပေ မီးရှူး တန်ဆောင်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤမျှမက ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံး စာပေ ဆုကြီးဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ဆရာကိုလည်း တသိမ့်သိမ့်ဒွန်ဖြင့် ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ပြန်လေသည်။

ဆိုဗီယက် ရုရှားနိုင်ငံ၏ အမြင့်ဆုံးသော စာပေဆုကြီးကိုသာမက ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးသော စာပေဆုကြီး ဖြစ်သည့် နိဗ္ဗာန်ဆရာကိုပါ ဆွတ်ယူရရှိနိုင်ခဲ့သည့် တသိမ့်သိမ့်ဒွန်ကို မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် လက်ထဲသို့ ပို့ဆောင်လိုသော စေတနာဖြင့် ဤကဲ့သို့ ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကမ္ဘာကြီးတခုလုံးကို ကိုင်၍လှုပ်နိုင်သော ဝတ္ထုကြီးတပုဒ်ကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုရန်ကား ကျွန်တော့် အဖို့ လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်။ သို့ဖြစ်၍လည်း “တငြိမ့်ငြိမ့်ဒွန်လော ... တသိမ့်သိမ့်ဒွန်လော” ဟူသည့် ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ၁၉၆၉ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထုအမည်နှင့် ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကြီး၏ အဖွင့်ကဏ္ဍဖြစ်သော

“ကျော့ဆက်” တေးဟောင်းများကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပုံနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း ကျွန်တော်သည် ပြည်သူ့ စာဖတ်ပရိသတ် ရှေ့မှောက်သို့ အစီရင်ခံရန် ရောက်လာခဲ့ရလေသည်။

အထူးသဖြင့် ဝတ္ထုကြီး အဖွင့်ကဏ္ဍဖြစ်သော ကျော့ဆက်သီချင်း ၂-ပိုဒ် ကပင်လျှင် ဝတ္ထုအမည်ကို မြန်မာဘာသာ ဖြင့် အနက်ထင်အောင် ပြန်ဆိုပါဟု လှုံ့ဆော်လျက်ရှိနေလေသည်။

ရှိလိုချေမိသည် ရုရှားပြည် “ဒွန်” မြစ်ကမ်း ဝဲယာတလျှောက်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ပြည်တွင်းစစ်ကြီးကို နောက်ခံကားအဖြစ် ဇာတ်အိမ်ပန္နက်ရိုက်ရင်း ဆိုဗီယက်ပြည်သူတို့၏ ပြောင်မြောက်လှသော မဟာအောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးကြီး အကြောင်းကို အဓိကဇာတ်ဆောင်သူပေါင်း ၆၀ ကျော်ဖြင့် ဇာတ်အိမ်တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည့် အလျောက် ဒွန်မြစ်ကမ်းတွင် နေထိုင်ကြသော ကျော့ဆက်အမျိုးသားတို့၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ဤတသိမ့်သိမ့်ဒွန် ဝတ္ထုကြီးတွင် အဓိကအကျဆုံး ဖြစ်နေပေသည်။

(ဂ)

မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲလာသည်နှင့်အတူ ပင်လယ်ကြီးကလည်း ဆူဝေ၍ တက်လာသည့် အဖြစ်မျိုး ရင်ဆိုင် တိုးခဲ့ရသူမှာ ဤတသိမ့်သိမ့်ဒွန် ဝတ္ထုကြီးကို ရေးသားသော ရှိလိုချေမိပင်ဖြစ်၏။

ဇာဘုရင်လက်ထက် ရုရှားပြည်တွင် ပြည်တွင်းစစ်မီးကြီး တလျှံလျှံတောက်နေသည့်အချိန်၌ တနည်းဖြင့် ဆိုရ သော်... ဒွန်မြစ်ကမ်း ဝဲယာတလျှောက်၌ ပြည်တွင်းစစ်ကြီး တငြီးငြီး တောက်လောင်နေသည့် အချိန်၌ ရှိလိုချေမိမှာ ကလေးသူငယ်အရွယ်မျှသာ ဖြစ်ခဲ့၏။

ဤပြည်တွင်းစစ်မီးကြီးမှနေ၍ မီးတောင်ကြီး ပေါက်ကွဲလာသည်နှင့်တူသော ပင်လယ်ကြီး ဆူဝေ၍ လာပုံနှင့် တူသော၊ ဆိုဗီယက်ပြည်သူတို့၏ မဟာအောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးကြီးသည် ရှိလိုချေမိအား ကြီးကျယ်သော ပညာသင် ကျောင်းကြီးအဖြစ် ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့၏။

ပြည်တွင်းစစ်ကာလနှင့် မဟာအောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးကြီး အတွင်းတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သည့်အလျောက် ရှိလိုချေမိလည်း သူနေထိုင်ရာ ဒွန်မြစ်ဝှမ်း ဝဲယာတလျှောက်တွင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော ပြည်တွင်းစစ်ကြီး အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ မဟာအောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးအကြောင်းကိုလည်းကောင်း နောက်ခံကားချပ်ကြီး အဖြစ် ထင်ရှားစွာ ခြယ်မှုန်းနိုင်ခဲ့၏။ ဤဝတ္ထုကြီးတွင် အဓိကဇာတ်ဆောင်သူများမှာ

ဦးရေ ၆၀ ကျော်ကျော်မျှ ရှိသည်ဟုသာ ဆိုရ သော်လည်း အမှန်စင်စစ်တွင်မူ ဤဝတ္ထုကြီးတွင် ပါဝင်ဇာတ်ဆောင်သူများမှာ ဆိုဗီယက် ပြည်သူလူထုကြီး တရပ်လုံးပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ရှိုလိုချေဗ်သည် အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်မှစ၍ သူ၏လက်ရာများကို ရေးသားထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။ တနည်း ဆိုရသော်... စာရေးဆရာဟူသော ဘွဲ့ကို အသက် ၁၈ နှစ်ကပင် ခံယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အသက် ၂၀ တွင်ကား ဝတ္ထု အမျိုးမျိုး ထွက်၍နေပေသည်။ အသက် ၂၃ နှစ်တွင် ရုရှားပြည်သူတို့သာမက ကမ္ဘာကြီး တခုလုံးကပင် လက်ဖျားခါရ လောက်အောင် ပြောင်မြောက်သော တသိမ့်သိမ့်ဒွန် ဝတ္ထုကြီး၏ ပထမတွဲသည် ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“မြေရိုင်းကို ပြောင်းပြန်လှန်” (Virgin Soil Upturned)” ဝတ္ထုကြီးမှာလည်း ရှိုလိုချေဗ်၏ လက်ရာကောင်း ဝတ္ထုကြီးတပုဒ်ဖြစ်၏။ တနှစ်က ရန်ကုန်တွင် ရုံတင်ပြသွားသော “လူတစ်ဦး၏ ကြမ္မာ” ဇာတ်ကားမှာလည်း ရှိုလိုချေဗ်၏ လက်ရာကောင်း ဝတ္ထုကြီးကို ရိုက်ကူးထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရှိုလိုချေဗ်သည် ဒုန်းစိုင်း၍သွားသော မြင်းခွာသံများဖြင့် ထွားထွားညက်အောင် ထွန်ရေးဆောင်ခဲ့သည့် ဒွန်မြစ်ဝှမ်း တွင် ယခုတိုင် အသက်ထင်ရှား နေထိုင်လျက်ရှိပြီး ယခုတိုင်လည်း စာများရေးသားလျက်ရှိ၏။

ရုရှားပြည်သူတို့သာမက ကမ္ဘာကြီးတခုလုံးက အံ့ဩချီးကျူးရလောက်အောင် ပြောင်မြောက်လှသည့် တသိမ့်သိမ့်ဒွန် ဝတ္ထုကြီးအား မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာအောင် ကြိုးပမ်းရခြင်း သည်ပင်လျှင် ကျွန်တော့် အဖို့ ဆုလာဘ်တခု ဖြစ်သည်ဟု လေးနက်စွာ ခံယူမိပါသည်။ ။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

ကိုယ်ရေးရာဇဝင်

(၈ မတ် ၁၉၂၂ - ၁၅ နိုဝင်ဘာ ၁၉၈၆)

ရခိုင်ပြည်နယ်၊ သံတွဲခရိုင်၊ တောင်ကုတ်မြို့ ဇာတိဖြစ်သည်။ ၁၉၂၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၈ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့၊ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၈၄ ခု၊ တပေါင်းလတွင် အဖ မြို့ပိုင် ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ အမိ ဒေါ်ရွှေ တို့မှ ဖွားမြင်သန့်စင်သည့် အမြွှာညီအစ်ကိုနှစ်ဦးအနက် ပထမဖွားမြင်သည့်သားဖြစ်သည်။ မွေးချင်းသုံးဦးအနက် အကြီးဆုံးသားဖြစ်သည်။ အစ္စလာမ် ဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်အခါ မိဘသားချင်းများက ချစ်စနိုး ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည့် အမည်မှာ “ကိုကို” ဖြစ်သည်။ နောင်... ကြီးပြင်းလာသည့်အခါ အမည်ရင်း မောင်တင်အောင် ဟု ခေါ်တွင်လာကြသည်။

တောင်ကုတ်မြို့၊ တိုင်းရင်းမြန်မာ အလယ်တန်းကျောင်းတွင် ပဉ္စမတန်း အောင်မြင်သည်အထိ နေခဲ့ရသည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် သံတွဲမြို့ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အမှုဆောင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ နယ်ချဲ့မောင်းထုတ်ရေး ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုများတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၄၅-၄၆ ခုနှစ်တွင် သံတွဲမြို့ ဟိုက်စကူး အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းမှ ၁၀ တန်း စာမေးပွဲကို အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့

တက်ရောက်ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။

၁၉၄၉-၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရခိုင်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအသင်း မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဗမာ-မွတ်စလင် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ အသင်း မဂ္ဂဇင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရခိုင်ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအသင်း မဂ္ဂဇင်းများတွင် အယ်ဒီတာ၊ တွဲဖက်အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ဂျပန်ခေတ် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေး လုပ်ငန်းများတွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ် ပါမောက္ခချုပ် ဦးကျော်ရင်နှင့် အတူ လက်တွဲဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် သတင်းစာပညာကို လေ့လာလိုက်စားလိုစိတ်ဖြင့် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် မတ်လတွင် ဝိဇ္ဇာ (ဘီအေ) အထက်တန်းစာမေးပွဲကို မဖြေဆိုတော့ဘဲ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ထွက်ပြီး စာပေနယ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

၁၉၅၃ တွင် ဝါးခယ်မမြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း၌ အထက်တန်းပြဆရာအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် ကျောင်းဆရာဘဝမှ ထွက်ပြီး မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ထုတ်ဝေသော ရောင်ခြည်ဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ရောင်ခြည်ဂျာနယ် ဖျက်သိမ်းပြီး မြဝတီမဂ္ဂဇင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ၁၉၅၄ ခုနှစ်မှ အစပြု၍ တာဝန်ခံစာတည်းမှ စာတည်းချုပ်အဆင့်သို့ တိုးမြှင့် ခန့်ထားခြင်း ခံရပြီး ၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် နုတ်ထွက်ခဲ့သည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် ရုပ်ရှင်ပဒေသာမဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေလာသောအခါ နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းမှ နဝဒေးစာတည်းချုပ် အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံသဖြင့် နဝဒေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် စာရေးဆရာမိုးဝေနှင့် ပူးတွဲကာ စုံထောက် မဂ္ဂဇင်းကို အယ်ဒီတာအဖြစ် ကိုယ်တိုင် ဦးစီးထုတ်ဝေခဲ့သည်။ တဖက်မှလည်း နဝဒေးမဂ္ဂဇင်း အတိုင်ပင်ခံ စာတည်းအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးမြဲပေးခဲ့သည်။

၁၉၇၇ တွင် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်မှ ကွယ်လွန်ချိန်အထိ ဖြစ်သည်။ စာပေ လုပ်သား အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး အဖွဲ့ဝင်နံပါတ်မှာ (၃၁၉၄) ဖြစ်သည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၁၅ ရက်၊ စနေနေ့ည

ဆယ်နာရီငါးမိနစ်အချိန်တွင် အင်းစိန်မြို့၊ ရွာမအရှေ့၊ အောင်မင်္ဂလာ
လမ်းသွယ်၊ အိမ်အမှတ် ၉၉၁ တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ကွယ်လွန်ချိန်တွင်
ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းနုနှင့် သမီးဖြစ်သူ စောသီတာ နန္ဒမိတ်၊ စောစန္ဒာနန္ဒမိတ်၊
သားဖြစ်သူ ဇေယျာနန္ဒမိတ်၊ စိန္တာနန္ဒမိတ်၊ ဥက္ကာနန္ဒမိတ်တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဆရာမြတ်ငြိမ်း

ကိုယ်ရေးရာဇဝင်

အမည်ရင်းမှာ ဦးမြင့်ဆွေ ဖြစ်သည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၃ ရက်နေ့၌ ရေနံချောင်းတွင် မွေးဖွားပြီး ဦးထွန်းငြိမ်း (ဘီအိုစီ-အငယ်တန်း အင်ဂျင်နီယာ)နှင့် ဒေါ်မမတို့၏ သားသမီး ငါးယောက်အနက် အငယ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် ဖခင် ကွယ်လွန်ကာ ပေါင်းတည်မြို့ ဆရာစံကျောင်းတွင် မူလတန်းပညာ သင်ကြားခဲ့ပါသည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် ကြည့်မြင်တိုင် အေဘီအမ် မိန်းကလေး အထက်တန်းကျောင်းနှင့် ၁၉၅၃ တွင် လမ်းမတော် စိန်ဂျွန်း ဒိုင်အိုစီဇင် ယောက်ျားလေး အထက်တန်းကျောင်းတို့တွင် ပညာ သင်ကြားခဲ့သည်။

စိန်ဂျွန်းကျောင်းမှ ၁၉၅၃ တွင် မက်ထရစ်စာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့ပြီး ၁၉၅၈ တွင် ဘီအိုစီကမ္ဘာ့ဇာတိ ငွေစာရင်း ဌာနတွင် အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။ ဆရာကြီး ဦးစံရွှေ၏ သက်ကြီးတက္ကသိုလ်ကို ၁၉၆၅ တွင် တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ဥပစာဝိဇ္ဇာတန်း အောင်မြင်ခဲ့ကာ ၁၉၆၇ တွင် လုပ်သားများကောလိပ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၆၇ နိုဝင်ဘာလတွင် ဒေါ်သန်းသန်းအေး နှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခဲ့သည်။

ချင်းတွင်းစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော “ဖိလစ်ပိုင် အမျိုးသား အာဇာနည် ဒေါက်တာရီဇော်” စာအုပ်ဖြင့် ၁၉၇၇ တွင် လုံးချင်းစာပေလောကသို့ စတင်အခြေချခဲ့ပါသည်။ ၁၉၇၉ တွင် “ဟစ်တလာကို ပြန်လည်မွေးဖွားသူ” စာအုပ်ဖြင့် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများ စတင်ရေးသားကာ ၁၉၈၂ တွင် “ငြိမ်းချမ်းစာပေ”ကို ထူထောင်ပြီး စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်း စတင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၈၃ တွင် “ငွေကျွန်” ဣာကို

ဆရာတင်မောင်မြင့်နှင့်တွဲကာ ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် ရေနံဓာတုဗေဒနှင့် သဘာဝဓာတ်ငွေ့လုပ်ငန်း ဘဏ္ဍာရေးဌာနမှ ငွေစာရင်း အရာရှိအဖြစ် လုပ်သက်ပြည့် အငြိမ်းစားယူခဲ့ပါသည်။

၁၉၉၆ တွင် “သားကောင်း သမီးမွန် ထူးချွန်အောင်မြင်ရေး”၊ “သင့်လက်တကမ်းမှာ အောင်ပွဲရှာ” စသည့် သုတစာပေစာအုပ်များဖြင့် စာပေလောကထဲသို့ ထပ်မံဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၉ ခုနှစ်တွင် “သို့သော်..သော... ဆီမီးနှစ်တိုင်” စာအုပ်ကို ဆရာတင်မောင်မြင့်နှင့် တွဲ၍ ထပ်မံ ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ယင်းနှစ်အတွင်းမှာပင် “ငြိမ်းအေး အတွင်းဖလင်” လုပ်ငန်းကို ထူထောင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။

၂၀၀၁ ခုနှစ်တွင် တူဒေးစာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော “နှလုံးသားထဲမှာ အဖြေရှာ” ဝတ္ထုစာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသား စာပေဆု (ဘာသာပြန် ရသစာပေ) ရရှိခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင် ဆွေမွန်စာပေလုပ်ငန်း ထူထောင်ပြီး စာအုပ် ထုတ်ဝေရေးများ ပြန်လည်လုပ်ကိုင်ကာ ယခုအချိန်အထိ ဘာသာပြန် အတ္ထုပ္ပတ္တိသုတရသ စာအုပ်ပေါင်း ၆၀ ခန့် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း) မြို့နယ်၊ ၄၀ ရပ်ကွက်၊ အောင်သုခလမ်း၊ အမှတ်-၁၁၅၁ တွင် နေထိုင်ပြီး ၃-၇-၂၀၁၆ (တနင်္ဂနွေ)နေ့ နံနက် ၁ နာရီ ၅ မိနစ်အချိန်တွင် ပင်လုံဆေးရုံ၌ ကွယ်လွန်သည်။

ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ဇနီး ဒေါ်သန်းသန်းအေး (Kathleen Than) (ဆွေမွန်စာပေ) နှင့် သားနှစ်ဦး၊ သမီးသုံးဦး ကျန်ရစ်သည်။

တသိမ့်သိမ့်ဒွန်နှင့် ကျွန်တော်

ဒီနှစ် နှစ်ဆန်းပိုင်းမှာ ဆရာတင့်ခိုင်နဲ့ ဆရာနန္ဒမိတ်ရဲ့ သားကြီး အမြွှာညီနောင်စာပေက ကိုဇေယျာနန္ဒမိတ် ကျွန်တော့် အိမ် ရောက်လာကြတယ်။ အိတ်တွေ၊ ပုံးတွေ မနိုင်မနင်းနဲ့။

ကျွန်တော်က လူမမာမေး ရောက်လာတယ်ထင်ပြီး အိပ်ရာထဲက ကမန်းကတန်း ထကြိုတယ်။ ကိုတင့်ခိုင်နဲ့ မတွေ့တာ ကြာပြီ ဖြစ်လို့ ဝမ်းသာသွားတယ်။ ကိုဇေယျာက ခါးပတ်ကြီးပတ်လို့။ ခါးတုတ်တုတ်ကြီး ကိုင်းလို့။ ထိုင်စကား ပြောကြတော့မှ ကျွန်တော့်မှာ အံ့သြဝမ်းသာခြင်းနဲ့အတူ ဝမ်းနည်းစွာ မရေမရာလည်း ဖြစ်သွားတယ်။ သူတို့က ဆရာ နန္ဒမိတ် နဲ့ ဆရာမြတ်ငြိမ်း ဘာသာပြန်ပြီး တပိုင်းတန်းလန်း ကျန်ခဲ့တဲ့ “တသိမ့်သိမ့်ဒွန်” (And Quiet Flows The Don) ကြီးကို ဆက်ပြန်ဖို့ ကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာကြတာပါ။ တောအကြောင်း တောင်အကြောင်းတွေ ပြောရင်း သူတို့ တွေ့သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဝိုင်းသွားတယ်။ အကြောင်းမှာ... အဲဒီအကြောင်း ပြောရရင် အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းတွေ ပါလာတော့မှာမို့ လေကြော ရှည်ရပါလိမ့်မယ်။ သည်းခံခွင့်လွှတ် ဖတ်ရှုတော်မူကြပါ။

ကိုမြတ်ငြိမ်း ဆုံးပြီးစ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်က သူတို့ ငါ့ဆီ ရောက်လာရင်... ဆိုပြီး ကျွန်တော် အားမလို အားမရ ဖြစ်နေ မိတယ်။ ခုတော့...။

သည်လိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ သိပ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ သည်စာအုပ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ချစ်သောဆရာ ဆရာ နန္ဒမိတ်က ဘာသာပြန်ခဲ့ရာ မပြီးခင် ကွယ်လွန်သွားပါတယ်။ သူငယ်ချင်း မြတ်ငြိမ်းက ဆက်ပြန်တော့လည်း မပြီးခင် တိမ်းပါး သွားရှာပြန်တယ်။

ကျွန်တော့်အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ကိုတင့်ခိုင်က “အစ်ကို အခြေအနေ ကြည့်ပါ။ လုပ်နိုင်မှ လုပ်ပါ” တဲ့။ ကိုဇေယျာနန္ဒမိတ်ကလည်း “ဆရာကိုပဲ အပ်ချင်လို့ ဆရာဆီ ရောက်လာတာပါ။ သိပ်အားနာပါတယ်။ ဆရာ လုပ်နိုင်မှ လုပ်ပါ” တဲ့။ သူ အတော်လေး စိတ်မသက်မသာနဲ့ ပြောလိုက်တာပါ။ စာနာစိတ်နဲ့ ပြောလိုက်ပုံ ရပါတယ်။ စာနာပေမပေါ့။ ကျွန်တော်က အူမကြီး တပေဖြတ်ထားတဲ့ ကင်ဆာလူနာ။ သူက ခြောက်လက်မ။

ကျွန်တော့်ကို “ပြန်” ဖို့ သူတို့ တမင်ရွေးလာကြတာက ဆရာနန္ဒမိတ်နဲ့ ကျွန်တော် ဆက်နွယ် ခင်မင်ခဲ့ပုံကို အမှတ်ရလို့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာကဗျာ နာမည်တပ်ပြီး ဆရာကို ဝိုင်းလွမ်းကြတဲ့ “ကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီး

ငါ့အားပေးလော့” စာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော် ရေးခဲ့တဲ့ “နန္ဒာပုလဲ ဖန်ဆင်းရှင်နဲ့ တွေ့ဆုံခြင်း”ကို သူတို့ အမှတ်ရလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ကီမိုသွင်းနေရတဲ့ ရှစ်ဆယ်ကျော် ကျွန်တော့်ဆီမှာ “စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး” နဲ့ တတန်းတည်း နေရာ ပေးခဲ့ရတဲ့ ဝတ္ထုရှည်ကြီးကို ထားခဲ့ပြီး သူတို့ စိတ်မသက်မသာနဲ့ ပြန်သွားကြပါတယ်။

“ကြိုးစားကြည့်ပါ့မယ်” လို့ ကျွန်တော် မတင်မကျ ပြောလိုက်ပါတယ်။ အပင်ပန်းမခံဖို့၊ ကျန်းမာလာမှ စဉ်းစားဖို့ ရောဂါသည် အချင်းချင်း စာနာစိတ်ဖြင့် ကိုဇေယျာက အကြိမ်ကြိမ် မှာသွားပါတယ်။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်ရေးသမျှ အမြဲတမ်းကူပေးတဲ့၊ ကူးပေးတဲ့၊ စာလုံးပေါင်း ပြင်ပေးတဲ့၊ ရံခါမှာ တည်းပေးတဲ့ သမီးကြီး မရွှေထားနဲ့ တိုင်ပင်ရပါတယ်။ ရုရှားဝတ္ထုတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကြိုက်မှန်း သိနေတဲ့ သမီးက မီးစိမ်း ပြ ပါတယ်။

ဒီတော့မှ သူတို့ ယူလာတဲ့ စက္ကူပုံးတွေကို ဖွင့်ဖောက် စစ်ဆေးရေး လုပ်ရပါတယ်။ “And Quiet Flows The Don” (Foreign Publishing House, Moscow) မူရင်းစာအုပ်က လေးတွဲ၊ ဘာသာပြန်ပြီးသား၊ ကွန်ပျူတာစီပြီးသား ဖိုင်တွဲ ရှစ်တွဲ။ စာအုပ်ရိုက်ဖို့ အသင့်။ ဟုတ်ပြီ။ စာမူကိုဖတ်၊ မူရင်းနဲ့ တိုက်ပေါ့။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ ဦးနှောက် ခြောက်ရတော့တာပါပဲ။ အခန်းခွဲပုံတွေ မတူ။ မြို့နာမည်၊ လူနာမည်ကလွဲ။ အဲဒီမှာ ခြေရာကောက်တော့ ဆရာတွေ ကိုင်ပြီး “ပြန်” သွားတာက Penguin မူတဲ့။ ပင်ဂွင်မူ ရှာလို့ရပါတယ်။ ကိုမြတ်ငြိမ်း ပြီးသွားတာက ပင်ဂွင်မူ ပထမတွဲ။ (တိုက်ကြည့် တော့ Moscow တိုက်ထုတ် ဒုတိယတွဲ အဆုံးနဲ့ သွားကိုက်တယ်။)

အဲဒီ အဆင့်ဆင့်ကို ဖြတ်ရတာ နှစ်လ၊ သုံးလ ကြာသွားတယ်။

ပင်ဂွင်တိုက်ထုတ် ဒုတိယတွဲ ရှာတာ ဘယ်မှ မရ။ ဒီတော့ Moscow ထုတ် တတိယတွဲ ကနေ ကျွန်တော် ဆက်ပြန်ပါတယ်။ သုံးလေးခန်းပြီးမှ ကျွန်တော့်မြေး ပန်းချီရူးမ မင်းမင်းသီတာ (YIT, Achi) က အင်တာနက်မှာ ဝင်ရှာပြီး Download လုပ်ပေးလို့ အစအဆုံး ရပါတယ်။ နာမည်က The Don Flows Home to the Sea တဲ့။ ထုတ်တဲ့ တိုက်က Putnam, London ပါ။

သည်တော့ Moscow မူကို ရပ်ထားပြီး London မူကို ကျွန်တော် ဆက် “ပြန်” ပါတယ်။

“ဦး ‘ဒွန်ကြီး’ ဆက်ပြန်နေတယ်ဆို”

“အေး .. ဘာပြုလို့လဲ” ပြန်မေးတော့-

“မလုပ်ပါနဲ့ ဦးရယ်၊ ဆရာနန္ဒမိတ်လည်း မပြီးခင် ဆုံးသွားတယ်၊ အဖေလည်း မပြီးခင်...”

“အင်း .. သူတို့ စိုးရိမ်သလို ဖြစ်လာနိုင်တာပဲ” လို့ တွေးမိလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဓားဆွဲထုတ် ထားပြီးပြီ။

ဒါကြောင့် ‘ကိမို’ သွင်းရင်း၊ ‘ကီ’ သွင်းရင်းနဲ့ ဧပြီလ ၂ ရက်က စပြီး ကျွန်တော် တွန်းရေးလိုက်တာ ခုနစ်လ အကြာ နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့မှာ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်သွားပါတော့တယ်။

စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ကျွန်တော့်အမှာကို ဆက်ဖတ်စေချင်ပါတယ်။ ဒီဝတ္ထုကြီးက ရှည်လျားသလို နောက်ခံ သမိုင်းကြောင်း ကလည်း ရှည်လျား ရှုပ်ထွေးလှသမို့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုပြောပြထားချင်တာကလေးတွေ ရှိနေလို့ ကျွန်တော် လျှာရှည်ရခြင်း၊ စကားဦးသန်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

• • ❦ • ❦ • •

ကော့ဆက် လူမျိုးတွေဟာ ရုရှားတောင်ပိုင်း ပြည်နယ်သားများ ဖြစ်ပါတယ်။ ရာစုနှစ်အဆက်ဆက် လေး၊ မြား၊ ဓား၊ လှံတွေနဲ့ မြင်းပေါ်က မဆင်းဘဲ စစ်တိုက်လာကြသူတွေပါ။ ဇာဘုရင်အဆက်ဆက်က သူတို့ပြည်နယ်ကို အခွန် ကင်းလွတ်ခွင့် ပေးထားခဲ့ရတယ်။ လိုအပ်ရင် ပြည်မက သူတို့ကို တပ်ခွဲ တပ်ရင်း အလိုက်၊ တပ်မအလိုက် ငှားပြီး သုံးတယ်။ နပိုလီယံနဲ့ ရုရှားတို့ တိုက်တဲ့ ကမ္ဘာကျော် ဘိုရီဒင်နို စစ်ပွဲမှာ ကော့ဆက် မြင်းတပ်တွေ အဓိကအခန်းက ပါခဲ့တယ်။

ဒီဝတ္ထုကြီးထဲမှာ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်တော့ ဂျာမနီတွေ ရုရှားနဲ့ ပိုလန်ကို ဝင်တိုက်တဲ့ အခန်းတွေ ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကော့ဆက်မြင်းတပ်တွေ ရှေ့တန်းက ပါတယ်။ ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်တော့ ကော့ဆက် ပြည်နယ်တခုလုံး အုံကြွပြီး တော်လှန်ရေးထဲ ပါခဲ့တယ်။ တချို့က ဇာဘုရင် တပ်မတော်သားဟောင်းတွေရဲ့ တပ်ဖြူနဲ့ ပေါင်းပြီး တပ်နီတွေကို တိုက်တယ်။ တချို့က တပ်နီထဲ ဝင်ပြီး တပ်ဖြူတွေကို တိုက်တယ်။ ရွာတွေမှာ ကလေးနဲ့ မိန်းမတွေသာ ကျန်ခဲ့ပြီး အဘိုးအို တွေပါ စစ်ထွက်ကြရတယ်။

ပြည်တွင်းစစ်နဲ့ ကမ္ဘာစစ်မှာ ကော့ဆက်လူမျိုးပေါင်း ၃၀၀၀၀၀ ကနေ ၅၀၀၀၀၀ အထိ ကျဆုံးတယ်လို့ ခန့်မှန်းကြတယ်။

၁၉၁၇ မှာ စတဲ့ လီနင်တို့ရဲ့ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား အခြေပြု

ဘော်လံရှိဗစ် တော်လှန်ရေးမှာ တပ်ဖြူတွေ ဘက်က စစ်ကူတိုက်တဲ့ ကွန်မြူနစ် ဆန့်ကျင်ရေး တပ်ဖွဲ့တွေ ပေါ်လာတယ်။

အစားအသောက် ရှားပါးငတ်ပြတ်လာလို့ ပီထရိုဂရက် အနီး ခံတပ်ကနေ သဘောသားတွေ ပုန်ကန်တဲ့ သဘောသား စစ်တပ်ဆိုတာ ပေါ်လာတယ်။

နောက် ဘော်လံရှိဗစ်တွေက ဂျုံနဲ့ စပါးကို ဈေးကန်သတ်ပြီး လယ်သမားတွေဆီက ဝမ်းစာပါမကျန် အတင်းဝယ်၊ အတင်းသိမ်းတော့ အစိမ်းရောင် ယူနီဖောင်းနဲ့ လယ်သမားတပ်တွေလည်း ပေါ်လာတယ်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း တွေမှာ လူငယ်တွေကလည်း ဗိုလ်လောင်းတပ်တွေဖွဲ့ပြီး တပ်ဖြူတွေ ဘက်မှ ဝင်တိုက်ကြတယ်။

ဒါ့အပြင် စစ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ၊ ဗိုလ်လောင်းများနဲ့ ကော့ဆက်များ ပေါင်းပြီး အပျော်တမ်း တပ်ဖွဲ့ကာ တပ်ဖြူတွေဘက်က ဝင်တိုက်ကြတယ်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ ကျယ်ပြန့်လာမှာ စိုးရိမ်ပြီး အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်နဲ့ ပြင်သစ်တို့ ကလည်း တပ်ဖြူတွေကို အကူအညီပေးတယ်။

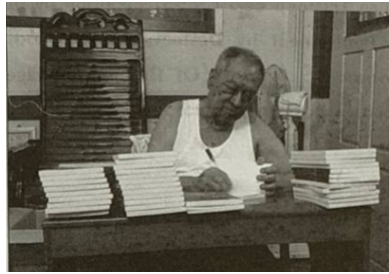
ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် ကော့ဆက်အားလုံး စစ်မြေပြင် ရောက်နေတဲ့အခါ ဆန်ရေစပါး ရှားလာတယ်။ အစိုးရက တာဝန်ကျေစပါး အတင်းလိုက်ဝယ်တော့ အငတ်ဘေး ဆိုက်ကုန်တယ်။ ရွာတွေမှာ အဖြူတွေ ဝင်လာရင် အနီတွေကို ရှာသတ်၊ အနီတွေ ဝင်လာရင် အဖြူနဲ့ နွယ်သမျှတွေ လိုက်သတ်။ ကျွဲ နွားတွေ သိမ်း၊ ရွာတွေ မီးရှို့၊ ညီအစ်ကို အချင်းချင်း၊ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ကမ္ဘာရန်တွေဖြစ်။ ချစ်သူတွေ ကွေကွင်း၊ တချို့ သေကွဲ၊ တချို့ ရှင်ကွဲ။ အိမ်တွေ ယာတွေကို ထားခဲ့ပြီး ရွာလုံးကျွတ် စစ်ပြေးဘဝ ရောက်ကြရနဲ့ ကော့ဆက်တို့၏ဘဝ ကမ္ဘာပျက်သည့်နှယ်..။

ကျွန်တော့် “ပြည်တည်ခန်း” ဒါလောက်နဲ့ပဲ “ဤတွင် နိဗ္ဗိတံ” သင့်ပါတယ်။

ခင်မင်လေးစားစွာ...။

တင်မောင်မြင့်

၁၅-၁၁-၂၀၁၈

တင်မောင်မြင့်

ကိုယ်ရေးရာဇဝင်

ဧရာဝတီတိုင်း၊ ဟင်္သာတခရိုင်၊ စစ်ကျွန်းရွာတွင် အဖဦးမောင်ခွေး၊ အမိဒေါ်ကျော့စိန်တို့က ၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။

ရန်ကုန်မြို့ ရေကျော်ဦးမောင်မောင် အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းတွင် အလယ်တန်း အောင်ပြီး တောင်ကြီးမြို့ အစိုးရ အထက်တန်းကျောင်း (ယခု အ.ထ.က ၁) မှ ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်သည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဘီအိုစီကုမ္ပဏီ (ယခု MOGE) တွင် အလုပ်ဝင်ပြီး ၁၉၉၄ ခုနှစ်တွင် ငွေစာရင်း အရာရှိ အဖြစ်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူသည်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် သည်းဦးပန်းမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်၊ ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင် အထောက်အကူအောင်၏ သတင်းမဂ္ဂဇင်း တွင် ဒုတိယ အယ်ဒီတာချုပ် တာဝန်များ ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် နာမည်ရင်းဖြင့် ငွေကျွန် (World Rapers by Jonathan Black) ကို မြတ်ငြိမ်းနှင့် တွဲပြီး ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ ယနေ့အထိ သံယောဇဉ်ကမ်းခြေ (၁၉၈၃) (Man on Fire by A.J.Quinnell)၊ အချစ်၏ အခြားသောမျက်နှာစာ (၁၉၈၄) (Rendezvous by Evelyn Anthony)၊ ငယ်စာရင်းဝင်မို့ (၁၉၈၄) (Not as a Stranger by Morton Thompson) သံမဏိ လိပ်ပြာ (၁၉၈၇) (Philadelphian by Richard Powell) အရိပ်မဲ့ ရုပ်ပုံလွှာ (၁၉၈၅) (Snap Shot by A.J.Quinnell) မဟာရံတံတိုင်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း (၁၉၈၅) (This side of Glory by Gwen Bristow)၊ မေတ္တာရှာပုံတော် (၁၉၈၅) (Where Love has Gone by Harold Robin)၊ တမ်းတတတ်သည် (၁၉၈၅) (Remembrance by Danielle Steel)၊ အချစ်များစွာနဲ့ပါဆရာ (၁၉၈၇) (To Sir With Love by E.R.Braithwaite)၊ နွေကန္တာ (၁၉၈၈) (Deep Summer by Gwen

Bristow)၊ မြဲကတ္တီပါလမ်း (၂၀၀၇) (Handsome Road by Gwen Bristow)၊
မာနမီးလျှံ (၁၉၉၉) (Body of Love by Charles Keats)၊ မဒမ်ကျူရီ (၂၀၀၁)
(Madame Curie by Eve Curie)၊ လေရဟတ်နီ (၂၀၀၄) (Moulin Rouge by
Pierre La Mure)၊ တောင်ပံမဲ့ သင်းကွဲတေးဆိုငှက် (၂၀၀၄) (To Kill a Mocking
Bird by Harper Lee)၊ စကားလက် (၂၀၀၆) (Scarlet by Alexandra Ripley)၊
အင်နာ ကာရနီနာ (၂၀၁၀) (Anna Karinina by Leo Tolstoy)၊ မျှော် (၂၀၁၁)
(Waiting by he Jun)၊ ပြစ်မှု နှင့် ပြစ်ဒဏ် (၂၀၁၂) (Crime and Punishment by
Dostoevsky)၊ မိစ္ဆာဝင်္ကပါ (၂၀၁၄) (Les Miserable by Victor Hugo)၊
ဘဝအနှောင် (၂၀၁၅) (Of Human Bondage by W.S. Maugham) အပါအဝင်
ဘာသာပြန်စာအုပ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော် ရေးသားပြီးဖြစ်သည်။

အမျိုးသားစာပေဆုရ (ဘာသာပြန်) စာအုပ်များမှာ -

၁။ မဒမ်ကျူရီ (၂၀၀၁) (သုတ)

၂။ တောင်ပံမဲ့ သင်းကွဲတေးဆိုငှက် (၂၀၀၄) (ရသ)

၃။ အနက်ရောင်အိပ်မက်စိမ်းမြေမေတ္တာ (၂၀၀၇) (ရသ)

၄။ မျှော် (၂၀၁၁) (ရသ)

၅။ ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ် (၂၀၁၂) (ရသ)

၆။ ၂၀၁၈ တွင် တသက်တာ အမျိုးသားစာပေဆု ရရှိသည်။

အဓိကဇာတ်ဆောင်များစာရင်း

၁။ အင်ဒရီယာနော့ဗ် (ဗိုလ်မှူးကြီး) - ရုရှားတပ်ဖြူ စစ်ဦးစီးချုပ်

၂။ အင်နီကွတ်ရှ်ကာ (ကော့ဆက်)

၃။ အက်စတာကော့ချ်စ် စတီပင် - အက်စီနီယာ့ ခင်ပွန်း

၄။ အက်စီနီယာ - စတီပင် စနီး

၅။ ဗက်စ်ခလီနော့ဗ် ဖီးလစ်အက်ဂျီဗစ်ချ် - ကော့ဆက် အဘိုးကြီး

၆။ ဘိုဂါဒီရိပ် ပိုင်အိုဗျာ - ဒွန်ကော့ဆက် သူပုန်တပ်မှူး

၇။ ချူမာကော့ဗ် - ဖိုမင့်တပ်မှ တပ်စိတ်မှူး

၈။ ဖစ်စီလော်ရော့ဗ် - အပျော်တမ်း တပ်ဖြူ ဗိုလ်ချုပ်

၉။ ဖိုမင် - ကော့ဆက်ဗိုလ်၊ ပထမတပ်နီ၊ နောက် တပ်ဖြူသူပုန်

၁၀။ ဂေါ်ချာကော့ဗ် - တပ်ဖြူး ဗိုလ်ကြီး လစွနစ်စကီ သူငယ်ချင်း

၁၁။ ကာပါရင် - တပ်နီဗိုလ်ကြီး၊ နောင် ဖိုမင်၏ တပ်ဗိုလ်

၁၂။ ကိုပီလော့ဗ် မစ်ခေးလ်ဂရီဂိုရီမစ်ချ် - ဗိုလ်ကြီး၊ ဂရီဂို၏ ကိုယ်ရေး
အရာရှိ

၁၃။ ကော်ရှူနော့ဗ် ဂရစ်ရှကာ - ကော့ဆက်အဘိုးအို၊
နာတာလီယာ၏အဘိုး

၁၄။ ကော်ရှူနော့ဗ် မီရွန် - နာတာလီယာ၏အဖေ

၁၅။ လူကီနစ်ချနာ - မီရွန်စနီး၊ နာတာလီယာ့အမေ

၁၆။ ကော်ရှူနော့ဗ် မစ်ကာ - မီရွန်သား

၁၇။ ကော်ရှူနော့ဗ် အဂရီပီနာ - မီရွန်သမီး၊ နာတာလီယာ့ညီမ

၁၈။ ကိုရှီလီရော့ဗ် - ဖိုမင်တပည့် ကော့ဆက်လူငယ်

၁၉။ ကိုရှီဗွိုင်း မစ်ခေးလ် (မစ်ရှကာ) - တပ်နီကော့ဆက်

၂၀။ ကော့တလီယာရော့ဗ် အီဗန်အလက်ဆီဗစ် - တပ်နီကော့ဆက်

၂၁။ ကူဒီနော့ဗ် - ဒွန်ကော့ဆက်သူပုန်ဗိုလ်ချုပ်

၂၂။ လစွနစ်စကီ နီကိုလေ - မြေပိုင်ရှင်သူဌေး

- ၂၃။ လစ္စနစ်စက် ယူဂျင်း - နီကိုလေ့သား
- ၂၄။ မီလက်ကော့ဗ် ပင်တာလီမွန် - ဂရီဂိုအဖေ
- ၂၅။ အီလီနစ်ချ်နာ - ဂရီဂိုအမေ
- ၂၆။ မီလက်ကော့ဗ် ပိုင်အိုတျာ - ဂရီဂိုအစ်ကို
- ၂၇။ မီလက်ကော့ဗ် ဂရီဂို (ဂရစ်ရှာ) - ပိုင်အိုတျာညီ
- ၂၈။ မီလက်ကော့ဗ် ဒူနီယာ - ဂရီဂို ညီမ
- ၂၉။ ဒါရီယာ - ပိုင်အိုတျာစနီး
- ၃၀။ နာတာလီယာ - ဂရီဂိုဇနီး
- ၃၁။ မစ်ရှာ - ဂရီဂိုနှင့် နာတာလီယာသား
- ၃၂။ ပိုလီယာ (ပိုလီ) - ဂရီဂိုနှင့် နာတာလီယာသမီး
- ၃၃။ ရယက်ချီကော့ဗ် - ကော့ဆက်သူပုန်ဗိုလ်
- ၃၄။ ဆက်ခရီတော့ဗ် - ရုရှားတပ်ဖြူဗိုလ်ချုပ်
- ၃၅။ ရှုမီးလ် မာတင် အလက်ဆီ - ကော့ဆက်ညီအစ်ကို
- ၃၆။ စတော့မင်း အိုဆစ်ဒါဗီဒိုဗစ်ချ် - ကွန်မြူနစ် စည်းရုံးရေးမှူး
- ၃၇။ ခရစ္စတိုးနီးယား တိုကင် - ကော့ဆက်လူကြီး
- ၃၈။ ယာမာကော့ဗ် - ကော့ဆက်သူပုန်ဗိုလ်
- ၃၉။ စိုင်ကော့ ပရိုခေါ် - ဂရီဂို အော်ဒလီ

ချစ်သောရွှေမြေ ၊ ငါတို့မြေသည်
သရေဆင့်ပွား ၊ ထွန်တံများဖြင့်
လားလားငါတို့ ထယ်မထွန်။
ဒုန်းစိုင်း၍သွား ၊ မြင်းခွာများက
ထွားထွားညက်အောင် ထွန်ရေးဆောင်၏။
ချစ်သောရွှေမြေ ၊ ငါတို့မြေ၏
သရေဆင့်လောင်း ၊ ထွန်ရေးကြောင်းတွင်
ဦးခေါင်းပြတ်များ ၊ ပျိုးကြွထား၏။
တသိမ့်သိမ့်ခွန် ၊ ငြိမ့်ငြိမ့်ခွန်၏
အမွန်တန်ဆာ ၊ ရတနာကား
နုပျိုထွားသည့် ၊ မုဆိုးမများ။
ခွန်ဖခင်၏ ၊ ကြင်နာဆပွား
ရင်ခွင်ကြား၌ ၊ ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား
ပွင့်၍ကားသည် ၊ မိဘမဲ့ငြား ကလေးများ။
ခွန်...ငြိမ့်ငြိမ့်၏ ၊ တသိမ့်သိမ့်ဆွေး
လှိုင်းဖွေးဖွေးသည် ၊ ငိုကြွေးနေသည့် မျက်ရည်ပေါက်
ဖွေးဖွေးလှိုင်းသည် ၊ မိဘတိုင်း၏ မျက်ရည်ပေါက်။
ကြင်နာဆပွား ၊ မေတ္တာထားသည့်
သားများအရှင် ၊ ခွန်ဖခင်
နူးညံ့မေတ္တာ ၊ စေတနာဖြင့်
သာယာစေချင် ၊ လယ်မြေခွင်ကို
ရေတင်၍လောင်း ၊ ဖခင်ကောင်းသည်
အကြောင်းဘယ်ကြောင့် ဆိုးလေသနည်း။
ဆိုးကောင်းကြမ္မာ ၊ ဓမ္မတာမို့
ငါ့မှာကြုံရ ၊ ဘေးဒုက္ခသည်
သဘာဝသာ ဖြစ်ချေသည်။

လောကဓံကြောင့် ၊ ပြန်လှန်မှောက်ခုံ
ဒုက္ခကြုံလည်း ၊ မတုန်မလှုပ်
ကြုတ်ဖြင့်မြုပ်ထား ၊ ကဲ့အလားသို့
အသည်းကြားမှာ ၊ ဖွားဖွားအစဉ်
စမ်းရေယဉ်သည် ၊ အမျှင်မပြတ် စီးဘိ၏။
စီးသည့်ရေလျှင် ၊ ငါရင်ခွင်မှ
ငွေစင်အလား ၊ ကြီးသောငါးသည်
ဘွားဘွားပေါ်၍ လာသတည်း။

အပိုင်း [၁]
စစ်တွင်းကာလ

မီလက်ကော့စ်၏ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးမွေးမြူရာ မြေကွက်သည် တတုရက်(စ)ခံရွာ အဖျားဘက်စွန်း ကျကျတွင် တည်ရှိနေ၏။

မွေးမြူရေးခြံတံခါးသည် ဒွန်မြစ်ရှိရာ မြောက်ဘက်သို့ ရှေ့ရှုလျက် တည်ရှိနေသည်။

ဒွန်မြစ်၏ တဖက်တချက်တွင် မြေဖြူကဲ့သို့ ဖြူဖွေးသော ကမ်းပါးနှစ်ဖက်က မြက်များဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက် ရှိနေသည်။ တတုရက်(စ)ခံရွာ တည်ရှိရာ ဤမှာဘက်ကမ်းတွင် ဒွန်မြစ်ကမ်းပါးသည် ပေခြောက် ဆယ်လောက်အထိ မြင့်တက် နေပြီးနောက် အောက် ဘက်သို့ ဆင်ခြေလျှော ဆင်းသွားသည်။

ကမ်းစပ်ပေါ်တွင် ပုလဲရောင်ထနေသော ဂုံးခွံများ ဖြင့် ပြန့်ကျဲနေ၏။ အဖြူရောင်ဖြင့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိနေသော ကျောက်စရစ်ခဲများကလည်း ကမ်းခြေ တလျှောက်တွင် မင်းမူလျက်ရှိသည်။

ကမ်းစပ်မှအလွန်တွင် သွန်းသစ်စ သံမဏိရောင် ကဲ့သို့ တပြောင်ပြောင်ပြာနေသော ဒွန်မြစ်ရေပြင်...

လေနတ်မောင် လူပျိုအလှည့်ကြမ်းသဖြင့် ဒွန်စလာ မေပျိုဖြန်းသည် ရှက်သွေးကလေးများလွှမ်းကာ။

လှိုင်းကြက်ခွပ် ကလေးများ ထနေသည့် မီလက်ကော့စ်လယ်ယာမြေရှိ တလင်းပြင်ကို မိုးမခပင် မှ အကိုင်း အခက် များဖြင့် ခြံကာ၍ထားသည်။ ဤ ခြံမှကျော်၍ အရှေ့ဘက်သို့မျှော်လိုက်လျှင် ကော့ဆက် အမျိုးသား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ဦး၏ အမိန့်ဖြင့် ဖောက်လုပ်ထားခဲ့သော လမ်းမကြီးကို တွေ့မြင်ရ၏။

လမ်းမကြီးတလျှောက် ဝဲယာတဖက်တချက်တွင် ဖြူတူတူရှိနေသော ဒေါနပင်ချုံပုတ်များ၊ မြင်းဒုန်းစိုင်း၍ နင်းသွား သဖြင့် အညိုရောင်ထနေသော မြက်ထုံးများ ရှိနေသည်။ လမ်းခွဆုံတွင် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းတကျောင်း တည်ရှိ နေသည်။ ဤမှ လွန်သော် တောတောင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိသည့် မြေညီကွင်းပြင်ကြီး သည် တံလျှပ်ရောင် တောက်လျက် ကျယ်ပြန့်စွာ လဲလျောင်းနေ၏။

တောင်ဘက်တွင် မြေဖြူရောင်ထနေသော တောင်တန်း တောင်စွယ်များ ...

အနောက်ဘက်တွင် လမ်းမသည် ရွာလယ် ကွက်လပ်ကို ဖြတ်လျက် မြက်ခင်း၊ ကွင်းပြင်နှင့် လယ်တောများ ရှိရာသို့ ဆန့်တန်းကာ ရှေ့ရှုနေလေသည်။

ကော့ဆက်အမျိုးသား ပရိုကိုဖေမီလက်ကော့ဗ် သည် တူရကီနှင့် ရုရှားတို့ နောက်ဆုံးတိုက်ခဲ့သော စစ်ပွဲတွင် စစ်သည်တော် တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ပြီး နောက် တတားရက်(၈)ခံရသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့၏။

စစ်ပြန်လက်ဆောင်အဖြစ် ပရိုကိုဖေနှင့် အတူပါ လာသောအရာမှာ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ခေါင်းမှ ခြေဖျား အထိ ပိုးရှောစောင်ဖြင့် လွှမ်းခြုံထားသော မိန်းမတည်း။

ပရိုကိုဖေ၏ မိန်းမသည် မျက်နှာကို ရှောစောင်ဖြင့် အမြဲလိုလိုဖုံးအုပ်ထားတတ်၏။ မျက်နှာကို ဖွင့်လိုက် သည့်အခါ များ၌လည်း လွှမ်းရိပ်သန်းနေသော မျက်လုံး များကိုသာ တွေ့ရတတ်သည်။

ပိုးရှောစောင်မှာ ထူးဆန်းသော ရေမွှေးနံ့ဖြင့် တပျံ့ပျံ့သင်းပျံ့နေကာ သက်တံ့ရောင်ကွက်စုံများ ကလည်း ထူးခြား ဆန်းကြယ်၍ နေသောကြောင့် ရွာရှိမိန်းမများအဖို့ မနာလိုစရာ ဖြစ်နေလေသည်။

စစ်အတွင်းတွင် ဖမ်းဆီးရမိရာမှ ပရိုကိုဖေ၏ မိန်းမ ဖြစ်လာရသော တူရကီသူမမှာ လင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးသားချင်း များနှင့် မသင့်မမြတ် ဖြစ်လာခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဖခင်ဖြစ်သူ အဘိုးကြီး မီလက်ကော့ဗ်က သားဖြစ်သူ ပရိုကိုဖေမီ လက်ကော့ဗ်အား ရသင့်ရထိုက်သော လယ်ယာခြံမြေနှင့် ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များကို ခွဲဝေ၍ပေးလိုက်ပြီး အိမ်ခွဲ၍ နေစေ သည်။ အဘိုးကြီး မီလက်ကော့ဗ်မှာ သားနှင့် အိမ်ခွဲ၍ နေရသည်အထိ ဖြစ်ပေါ်လာသော အကြောင်းကို စိတ်နာလှသဖြင့် သားဖြစ်သူ အိမ်သို့ အသက်နှင့်ကိုယ် မြဲနေသမျှ ကာလ ပတ်လုံး ခြေချ၍သွားခဲ့ခြင်းမပြုခဲ့။

ပရိုကိုဖေသည် အိမ်ခွဲ၍ထွက်ရန် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပင် အားထုတ်ခဲ့၏။

လက်သမားကို သူရသော မြေကွက်ပေါ်၌ တဲ တစ်လုံး ဆောက်စေသည်။ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်များ မွေးမြူရေး အတွက် ခြံကို သူကိုယ်တိုင် ကာသည်။ သို့ဖြင့် ဆောင်းဦးစအချိန်တွင် အိမ်ခွဲထွက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

လှည်းပေါ်တွင် ပိုင်သမျှဆိုင်သမျှ အိမ်ထောင် ပစ္စည်းများကို တင်ပြီးနောက် ပရိုကိုဖေက မိန်းမဖြစ်သူ နှင့်အတူ လှည်းနောက်က လျှောက်၍ ရွာလမ်းကို ဖြတ်လာခဲ့ကြ၏။

ပရိုကိုဖေတို့လင်မယားကို တရွာလုံးရှိ လူများက ထွက်၍ကြည့်ကြ၏။ ရွာသားကော့ဆက်များက ပရိုကိုဖေနှင့် တနိုင်ငံသူ သူမိန်းမကို ကြည့်လျက် မုတ်ဆိတ်မွေး တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် တိတ်တခိုးရယ်ကြ၏။ ကော့ဆက်မိန်းမများ ကမူ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လှမ်း၍ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြင့် ထင်မြင်ချက် ပေးနေကြ၏။ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ကော့ဆက်ကလေး

တအုပ်က ပရိုကိုဖေ၏ နာမည်ကို ဖော်ထုတ်၍ ခေါ်နေကြ၏။

သို့သော် ပရိုကိုဖေက ကုတ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးလည်း မတပ်။ မည်သူ့ကိုမှလည်း မမူသော အမူအရာ ဖြင့် ဖော့ဖယောင်းလို ပျော့ပျောင်းသော မိန်းမဖြစ်သူ၏ လက်ကို သူ၏ အသားမာတက်နေသည့် ကြမ်းတမ်း ညိုမောင်းသော လက်ဝါးကြီးဖြင့် လက်ကောက်ဝတ်မှ ဆုပ်ကိုင်ကာ ထွန်သစ်စမြေပေါ်၌ သွားသကဲ့သို့ ဖြည်းဖြည်းပင် လျှောက်နေ လေသည်။

ပြောင်းဖူးမွေးကဲ့သို့ ဖြူဖွေးကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဆံပင်ဖြင့်ပင် ခေါင်းကိုမော့၍ မည်သူ့ကိုမျှမမူ ဟူသော အမူအရာ ရှိနေလင့်ကစား ပရိုကိုဖေသည် အတွင်းသဏ္ဌာန်အားဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေသော ရွာအသိုင်းအဝိုင်း၏ ကဲ့ရဲ့ သဂြိုဟ် စကားတင်း ဆိုနေကြသော ဒဏ်ကို မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေကြောင်း မှာကား ထင်ရှားနေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူ၏ ပါးရိုးနှစ်ဖက် အောက်ရှိ အသားများမှာ မာန်ထနေသော ဖားပြုပ်ကဲ့သို့ ဖောင်းပွလှုပ်ရှား၍ နေကာ ထူထပ် မည်းမှောင်နေသော မျက်ခုံးမွေးနှစ်ခု အကြားတွင် ချွေးသီးကြီးတလုံးက တွဲလောင်းခို၍ နေသောကြောင့်တည်း။

ဝေစုရသည့် မြေကွက်ပေါ်တွင် အိမ်သစ်ခွဲ၍ နေခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ ပရိုကိုဖေသည် ရွာထဲသို့ တခါတရံ မှသာ ရောက်လာလေ့ရှိသည်။ ရောင်းရေးဝယ်တာများ ကို စည်စည်ကားကား ပြုလုပ်ရသည့် ဈေးကဲ့သို့သော နေရာမျိုးတွင်ပင် ပရိုကိုဖေ ကို တွေ့ရခဲ၏။

ဒွန်မြစ်အနီးတွင် ထီးထီးကြီး တည်ရှိနေသော သူတဲ၌ သူသည် မယားဖြစ်သူနှင့်သာ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ် ကင်းကင်း နေထိုင်ခဲ့၏။

ဤသို့ သီးခြား ကင်းလွတ်စွာ နေထိုင်ခဲ့သော ကြောင့်လည်း သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်အကြောင်း နှင့် ပတ်သက်၍ တတုရက်(စ)စ် ရွာထဲတွင် သတင်း အမျိုးမျိုး ပျံ့နှံ့စပြုခဲ့လေသည်။

မြက်ခင်းပြင်ကြီး ရှိရာသို့ သွားသောလမ်း အလွန်တွင် နွားကလေးများကို ကျောင်းရသော နွားကျောင်းသား လေးများက ပရိုကိုဖေတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဤသို့ပြောဆိုကြ၏။

တညနေ မှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် ပရိုကိုဖေသည် မယားဖြစ်သူအား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ချီပွေ့လျက် တာတာ တောင်ကုန်း ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြောင်း၊ တောင်ကုန်းထိပ်တွင် ရှိသော အပေါက်အပေါက်များ ရှိသည့် ကျောက်တုံး ကြီးကို နောက်မှီလျက် ပရိုကိုဖေက သူမိန်းမကို နေစေကြောင်း၊ သူက သူမိန်းမအနီးတွင် ထိုင်ကာ နှစ်ဦးသား ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်လျက် အဝေးသို့ ငေးစိုက်မျှော်ကြည့် နေတတ်ကြောင်း၊ အနောက်ဘက်တွင် နေရောင်ခြည် များ စုံစုံမြုပ် ပျောက်ကွယ် သွားသည်အထိ

စိုက်၍ ကြည့်နေကြပြီးနောက် ပရိုကိုဖေ သည် မိန်းမဖြစ်သူ အား သူ့ကုတ်အင်္ကျီဖြင့် ထွေးပတ်လျက် အိမ်သို့ ချီပွေ့၍ ခေါ်ယူလာတတ်ကြောင်း။

နွားကျောင်းသားများထံမှ ကြားရသော စကားကြောင့် ရွာသူရွာသားများက ပရိုကိုဖေတို့လင်မယား နှစ်ယောက် အကြောင်း ကိုသာ ထူးဆန်းသည့် အကြောင်း အရာကြီးတခု လုပ်၍ ပြောဆိုလာကြ၏။ တာတာတောင်ကုန်း ဆိုသည်မှာ ရုရှားပြည်သို့ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သော တာတာလူမျိုးများအား ကော့ဆက် အမျိုးသားများက တိုက်ခိုက်သုတ်သင် ပြီးနောက် အလောင်းများကို မြှုပ်နှံထားသော သင်္ချိုင်းမြေနေရာ ဖြစ်သည်ဟု ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ပြောခဲ့ကြသော စကား အစဉ်အလာ ရှိ၏။ ဤသို့သောနေရာကိုမှ ရွေး၍ သွားပြီးနောက် မိုးကြီးစုပ်စုပ်ချုပ်သည် အထိ ကွင်းပြင်ကြီး ကို ဖြတ်လျက် နှစ်ဦးသား ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ ထူးဆန်းသော အကြောင်းအချက် ဖြစ်နေ လေသည်။

တစ်ရွာလုံးမှာ ပရိုကိုဖေတို့လင်မယား၏ ထူးဆန်းသော အပြုအမူကိုသာ အကြောင်းခံလျက် တောရမ်းမယ်ဖွဲ့ ပြောဆို နေကြခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေရလေသည်။

တောရမ်းမယ်ဖွဲ့ အတင်းအဖျင်းပြောသူများအနက် မိန်းမများမှာ အဆိုးဆုံးဖြစ်၏။ ပရိုကိုဖေတို့ လင်မယား နှစ်ယောက်အကြောင်းကို အတင်းအဖျင်း ပြောရလွန်းသဖြင့် သန်းရှာရန်ပင် အချိန်မရကြ။

ပရိုကိုဖေ၏ မိန်းမဖြစ်သူ တူရကီသူမနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုးထွက်လျက်ရှိ၏။

အချို့က ပရိုကိုဖေ၏ မိန်းမသည် အလွန်တရာ ချောမောလှသည်ဟု ဆိုကြသည်။ အချို့က ရုပ်ဆိုး အကျည်းတန် သည်ဟု ပြောကြသည်။ ဤသို့ အငြင်းထွက်လျက်ရှိစဉ် စစ်သားမယား တစ်ယောက်က ပရိုကိုဖေ၏ အိမ်သို့ ဝင့်ဝင့် စားစား သွားရောက်ပြီး ပရိုကိုဖေ၏ မိန်းမကို အကဲခတ်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် အငြင်းပွားချက်မှာ ပြီးပြယ်၍သွားခဲ့ရ၏။

မာရရ ဟုဆိုသော စစ်သားမယား တစ်ယောက်သည် ပရိုကိုဖေ၏အိမ်သို့ တဆေးလိုချင်သည် ဟူသော ပရိယာယ်ဖြင့် ဝင့်ဝင့်စားစား သွားရောက်ခဲ့၏။

ပရိုကိုဖေက အိမ်အောက်ရှိ စပျစ်ရည်လှောင်သည့် မြေတိုက်အတွင်းသို့ တွား၍ ဝင်သွားပြီးနောက် တဆေး များကို ယူနေသည့်အချိန်တွင် စစ်သားမယား မာရရ မှာ ပရိုကိုဖေ၏ မိန်းမ တူရကီသူကို လေ့လာအကဲခတ်ခွင့် ရခဲ့ လေသည်။

ပရိုကိုဖေ၏တဲမှ တဆေးအချို့ကို ရယူလာနိုင်ခဲ့သော စစ်သားမယား
မာရရသည် ခဏအကြာ၌ တူရကီသူမ အကြောင်းကို ဝယ်ရင်းတိုင်းဖြင့် ပြန်၍
ဖောက်သည်ချနိုင်တော့သည်။

လမ်းကြားကလေးတခုထဲရှိ အိမ်တအိမ်တွင် စစ်သားမယား မာရရက
တူရကီသူ သုံးပန်းလက်ရ မိန်းမ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စကားဖောင်ဖောင်
ဖြင့် ပြောဆိုနေလေသည်။

“ပရိုကိုဖေက...ဒီမိန်းမအပေါ်မှာ...ဘယ်လိုစွဲမက် စရာများတွေ့ခဲ့လို့လဲ
မသိဘူး၊ တကယ့်ကို အကျည်းတန်တဲ့ မိန်းမ။ မွေးဖို့ နေ့စေ့လစေ့လောက်နီးနီး
ဖြစ်နေပေမယ့် တူရကီမရဲ့ ဗိုက်က နည်းနည်းမှ မပူဘူး။ နကျယ်ကောင် လို
ခါးကလေး သေးသေးကလေးပဲ။ အံ့ပါရဲ့တော်။ ကျုပ်တို့ရွာမှာ တူရကီမ
ထက်သာတဲ့ မိန်းမတွေ ပြည့်လို့။ ဒီလို အကောင်မ မျိုး ကျုပ်တို့ ရွာထဲ
ရောက်လာတာ ရွာနာသတော့။ မျက်လုံးကလေးတွေ ငယ်ပေမယ့်
အရောင်ကတော့ တဖိတ်ဖိတ် ထွက်လို့။ မျက်တောင် ခတ်ပုံကလည်း
စုန်းမကျနေတာပဲ။ နေ့စေ့ လစေ့ကြီး တော်ရေ။ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့”

“နေ့စေ့လစေ့ကြီးဖြစ်နေတာတောင် ဗိုက်က မပူဘူး ..ဟုတ်လား”

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကလေးသုံးယောက်မွေးဖူးတဲ့ ကောင်မ။
မသိဘဲနေပါ့မလား”

မိန်းမများက အံ့ဩစွာမေးလိုက်၏။

စစ်သားမယား မာရရက ပြန်၍ အဖြေပေး၏။

“တူရကီမရဲ့ မျက်နှာကရော... ဘယ်နှယ့်နေသလဲ... အေ့”

“မျက်နှာကလား ...ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နဲ့ ဖျော့တော့ နေတာပေါ့အေ။
ကိုယ့်အရပ် ကိုယ့်ဒေသ မဟုတ်တဲ့ နေရာမှာ နေရတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ပျော်နိုင်မှာလဲ။ ဒါထက်... တူရကီမက သူလင် ပရိုကိုဖေရဲ့ ဘောင်းဘီ ကို
ဝတ်ထားသတော့”

“ဟယ်”

ဝိုင်း၍နားထောင်နေကြသော မိန်းမများက ပြိုင်တူလိုပင်
“ဟယ်”လိုက်ကြ၏။

“နင်တို့က....ဟယ်မနေကြနဲ့။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရတာ။ သူလင်
ဘောင်းဘီရှည်မှ အရှည် အစစ် တော့။ အစင်းတွေ မပါတာပဲ ထူးတယ်။
တူရကီမ ဝတ်နေတဲ့ ဘောင်းဘီရှည်ဟာ သူလင် နေ့တိုင်းဝတ်နေကျ
ဘောင်းဘီရှည်ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဝတ်စရာလည်း ဒါပဲ ရှိပုံရတယ်။ တူရကီမ

ကိုယ်ပေါ်မှာ အတွင်းခံအင်္ကျီရှည်ပဲ ဝတ်ထားပြီး အောက်ပိုင်း မှာတော့ သူ့လင်
ဘောင်းဘီကို ဝတ်ထားသတော့။ အဲဒီဘောင်းဘီရှည် အဖျားကို
ခြေအိတ်တိုထဲမှာ လုံးထွေးပြီး သွင်းထား သတော့။ ဒါကိုမြင်လိုက်ရတော့
ကျုပ်တော့ ကြက်သေတောင် သေသွားမိတယ်”

ဤသို့ဖြင့် ပရိုကိုဖေ၏မိန်းမမှာ စုန်းမဖြစ်သည် ဟူသော
တီးတိုးစကားသည် တရွာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

ပရိုကိုဖေ၏မြေကွက်နှင့် တဆက်တည်း ရှိရာတွင် နေသော
အက်စတာကော့ဗ် မိသားစုမှ ချွေးမတော်သူက ပရိုကိုဖေ၏ မိန်းမနှင့်
ပတ်သက်၍ ဘုရားစူး မိုးကြိုးပစ်ခံကာ ဤသို့ပြောပြ၏။

“ထရီနတီ ဘုရားသုံးဆူပွဲတော်¹ ဒုတိယနေ့မှာ ပေါ့တော်...
အရုဏ်မတက်ခင်အချိန်ပေါ့။ ပရိုကိုဖေရဲ့ မိန်းမ- တူရကီမဟာ ဆံပင်ကို
ဖားလျားဖြန့်၊ ခြေထောက် မှာလည်း ဖိနပ်မပါဘဲ ကျုပ်တို့ယောက္ခမကြီးရဲ့ နွားမ
တစ်ကောင်ကို နို့ညှစ်နေတာ တွေ့ရတယ်တော့။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး
နို့စားနွားမကြီးရဲ့ နို့အုံကြီးဟာ ကလေး လက်သီးဆုပ်လောက်အထိ
ပိန်ချုံးသွားပြီး နို့လည်း လုံးလုံးမထွက်တော့ဘူး။ အဲဒီနွားမကြီးဟာ မကြာပါဘူး
သေသွားပါရောလားရှင်”

အက်စတာကော့ဗ်၏ ချွေးမက ဤသို့ပြောသည့်နှစ် တွင်ပင်
တတားရက်(စ်)ခံ ရွာရှိ ကျွဲနွားများမှာ မကြုံဖူးအောင် အတုံးအရုံး ကျွဲနာ
နွားနာကျ၍ သေဆုံးသည် နှင့် ကြုံရလေသည်။

ဒွန်မြစ်အတွင်းရှိ သောင်များ ကမ်းစပ်များတွင် နွားသေကောင်၊
ကျွဲသေကောင်များမှာ နေ့စဉ်လိုပင် ပေါ်၍ နေသည်။

ကျွဲများ၊ နွားများ အတုံးအရုံးသေဆုံးပြီးနောက် မြင်းများ အနာကျ၍
သေဆုံးပြန်သည်။

ရွာရှိစားကျက်များတွင် အမြဲတမ်း လာရောက် ကျက်စားလေ့ရှိသော
ကျွဲအုပ်၊ နွားအုပ်များမှာလည်း တစ်ကောင် တလေ မှ မကျန်အောင်
အစပျောက်သွားကြသည်။

သို့ဖြင့် ရွာရှိ လမ်းကြီး လမ်းငယ် အသွယ်သွယ် တွင် ကောလာဟာလ
သတင်းများ ပျံ့နှံ့၍နေတော့သည်။

ကော့ဆက် လူကြီးသူမများက ဦးစီးဦးဆောင်ပြုလျက်
ရပ်ရွာအစည်းအဝေးတရပ် ခေါ်ဆောင်ကြသည်။ တရွာလုံး ရှိ ကျွဲများ၊ နွားများ၊
မြင်းများ သေဆုံးရပုံကို တစ်ယောက်တပေါက် ပြောကြရင်း လက်သည်
တရားခံကို ရှာကြသည်။ စောစောကပင် စုန်းမဟု အစွပ်စွဲခံနေရသော

တူရကီသူမ ပေါ်သို့သာ လူတိုင်းက အပြစ်ဖို့လာကြ၏။ သို့ဖြင့် ရပ်ရွာလူကြီးများ သည် လက်သည်တရားခံကို အပြစ်ပေးရန်အတွက် ပရိုကိုဖေ၏ အိမ်ရှိရာသို့ ချီတက်၍ လာခဲ့ကြ တော့၏။ အိမ်ရှေ့သို့ စုရုံးရောက်ရှိလာသော ရပ်ရွာလူကြီးများအား လေးစားသည့်အနေဖြင့် ပရိုကိုဖေက တဲအိမ် အဝရှိ လှေကားထစ်များ အထိ ဆင်း၍လာပြီး ကိုင်းညွတ် အရိုအသေပြုရင်း ...

“ဘယ်အကြောင်းများထူးလို့ ကြွရောက်လာပါ သလဲ” ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

လူအုပ်ကြီးက တစုံတရာ အဖြေမပေးကြဘဲ အိမ်ရှင်ပရိုကိုဖေ ရပ်လျက်ရှိသော လှေကားထစ် ရှိရာသို့ တိုး၍ လာကြ၏။

လူအုပ်ကြီးထဲမှ အရက်မူးနေသော အဘိုးကြီး တစ်ယောက်က..

“မင်းအိမ်က စုန်းမကို အပြင်ဆွဲထုတ်ခဲ့စမ်း။ သူ့ကို ကျုပ်တို့ စစ်ဆေးစရာ ရှိတယ်” ဟု အော်၍ ပြောလိုက်၏။

လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ရပ်နေသော ပရိုကိုဖေက အိမ်အတွင်းဘက်သို့ လှည့်ဝင်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့ရာတွင် တဲအိမ် အဝင်ဝဋ်ပင် သူ့ကို ဖမ်းမိသွားကြ၏။

လူအုပ်ကြီးထဲမှ သန်မာထွေးကျိုင်းသော လူကြီးတစ်ယောက်က ပရိုကိုဖေ၏ ခေါင်းကို တဲအိမ်နံရံဖြင့် ကိုင်၍ ဆောင့်လိုက်ရင်း ကြိမ်းဝါးရင်း ပြောဆိုလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင်...တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ အသံမထွက်နဲ့။ နင့်ကို...တို့ ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင့်မိန်းမကိုတော့ ... မြေကြီး ထဲမှာ မြုပ်ဝင်သွားအောင် ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်ရလိမ့်မယ်။ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ မရှိလို့ တစ်ရွာလုံး ငတ်ပြီး သေရတာ ထက် နင့်မိန်းမကို သတ်ပစ်တာက ပိုကောင်းတယ်။ ဟေ့ ... နည်းနည်းမှမလုပ်နဲ့၊ အသံလည်း မထွက်နဲ့။ ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင်... နင့် ခေါင်းကို နံရံနဲ့ ဆောင့်ခွဲပစ်လိုက်မယ်”

ဤသို့ ကြိုးဝါးပြောဆိုလိုက်သူမှာ ရွာသူရွာသားများက လူရှိနီးယားဟု ပြောင်လှောင် ခေါ်ဝေါ်နေကြသော လူကြီးပင် ဖြစ်၏။

လူရှိနီးယား၏ စကားအဆုံးတွင် လှေကားများ ပေါ်သို့ ရောက်နေသော လူများထံမှ အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက် လာ၏။

“ခွေးမကို အိမ်ရှေ့က ကွက်လပ်ထဲ ရောက်အောင် ဆွဲချပါတော့လား။”

ပရိုကိုဖေနှင့် ရုရှား-တူရကီ စစ်ပွဲဖြစ်နေစဉ်က တစ်တပ်တည်း အတူနေခဲ့ဖူးသော ရဲဘော်ရဲဘက် တစ်ယောက် က တဲအိမ်အတွင်းသို့

ပြေးဝင်သွားပြီး ပရိုကိုဖေ၏ မိန်းမဖြစ်သူ တူရကီသူမအား ဆံပင်ကို လက်တဖက်ကဆွဲ၊ အော်ဟစ် နေသော ပါးစပ်ကို လက်တဖက်က ပိတ်ကာ တဲအိမ်အတွင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်အထိ တရွတ်တိုက်၍ဆွဲ ယူလာပြီး တဲရှေ့ကွက်လပ်ပေါ်တွင် ချထားလိုက်၏။

လူအုပ်ကြီးက တူရကီသူမကို ညာသံပေး၍ ဖနောင့်များဖြင့် ပေါက်နေကြ၏။

ဆဲရေးရေရွတ်နေသော လူအုပ်ကြီး၏အသံဗလံ များအကြားမှ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်သော မိန်းမသံ တစ်သံက စူးရှစွာပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ပရိုကိုဖေသည် မိမိအား ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်ထား သောလူများအနက် ဒါစင်ဝက်ခန့်ရှိ ရွာသားများကို တွန်းထိုး ကန်ကျောက်၍ ပစ်လိုက်ပြီးနောက် တဲအိမ် အတွင်းဘက်သို့ဝင်ကာ မြင်းစီးစစ်သည်တော်များ ကိုင်ဆောင်လေ့ရှိသော ဓားလွတ်တချောင်းကို ကိုင်ဆွဲလျက် ပြန်ထွက်လာ၏။

စောစောက မင်းမူလျက်ရှိသော လူအုပ်ကြီးသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တိုးဝှေ့လျက် တဲအိမ်ဝမှ ထွက်ပြေး သွားကြ၏။

ထက်လှစွာသော ဓားလွတ်ကြီးကို တဝှီမြည်အောင် ဘယ်ညာသိုင်း၍ ခုတ်ရင်း ပရိုကိုဖေက လှေကားထက်မှ ပြေးဆင်းလာ၏။

လူအုပ်ကြီးသည် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် တကွဲတပြားစီ ပြေး၍သွားကြလေသည်။

စောစောက ပရိုကိုဖေအား ခေါင်းကို တဲအိမ်နံရံ ဖြင့်ဆောင့်၍ ရိုက်ခွဲပစ်မည်ဟု ကြိုးဝါးခဲ့သော လူရှိနီးယား မှာ သန်မာဝဖြိုးသလောက် အသွားနှေးသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် သူများတကာလို ခပ်ဝေးဝေးသို့ မရောက်နိုင်ဘဲ တလင်းပြင် အထိသာ ရောက်နေ၏။

လူရှိနီးယားအား လိုက်၍မီလာသော ပရိုကိုဖေ သည် နောက်မှနေ၍ လူရှိနီးယား၏ ဘယ်ဘက်ပခုံးကို လက်ထဲ တွင် ကိုင်ထားသော ဓားလွတ်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။

ဓားသွားသည် ဘယ်ဘက်ပခုံးထိပ်မှ ခါးအထိနစ်မြုပ်၍ ဝင်သွားလေသည်။

ဤအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော လူအုပ်ကြီးသည် တလင်းပြင်ကို ကာထားသော ခြံစည်းရိုးကို အတင်း တိုးဝှေ့ဖြတ်ကျော်လျက် ကွင်းပြင်ကြီးရှိရာသို့ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

နာရီဝက်ခန့် အကြာလောက်တွင် ကွင်းပြင်ကြီးရှိရာ သို့ တကွဲတပြားစီ ထွက်ပြေးသွားကြသော လူများသည် ပရိုကိုဖေ၏ တဲအိမ်ရှိရာ အနီးတဝိုက်သို့ တစ တစ ချဉ်းကပ်၍ လာဝံ့ကြ၏။

တဲအိမ်အနီးသို့ ရောက်လာသောလူများအနက် အရပ်သားနှစ်ယောက်က တဲအိမ်အဝင်ဝ အထိ သတိကြီးစွာ ထား၍ ဝင်လာကြပြီး အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ် ကြည့်ကြ၏။

မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်သည့် တဲခါးခုံပေါ်တွင် သွေးအိုင် ထွန်း၍ လဲကျနေသော ပရိုကိုဖေ၏ မိန်းမကို မြင်ရ၏။

ခေါင်းက နောက်သို့လန်၍ကျနေ၏။ နှုတ်ခမ်း အစုံက အလွန်နာကျင်သော ဝေဒနာကြောင့် တွန့်လန် လျက်ရှိနေသည်။ နာကျင်စွာကိုက်၍ထားဟန်တူသော လျှာကလည်း အပြင်သို့ တိုးထွက်နေ၏။

ခေါင်းကို စိတ်ပျက်စွာ ခါယမ်းလျက်ရှိသော ပရိုကိုဖေက ဆိတ်သားရေဖြင့် ထုပ်ထားသော နီနီ တွတ်တွတ် လုံးလုံး ကလေးတခုကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။

မွေးနေ့မစေ့မီ မွေးဖွား၍လာခဲ့သော မွေးကင်းစ ကလေးတစ်ဦးက ဆိတ်သားရေအတွင်းတွင် ရှိနေလေသည်။

ပရိုကိုဖေ၏ မိန်းမသည် ထိုနေ့ညနေတွင် သေဆုံး သွားခဲ့လေသည်။ ပရိုကိုဖေ၏ မိခင်ဖြစ်သူက ကလေးကို သနားသဖြင့် လာရောက်ယူငင်ကာ မွေးစားထားခဲ့၏။ မွေးကင်းစ ကလေးငယ်ကို ဂျုံစေ့အခွံကို ပြုတ်ထားသော အရည် များဖြင့် သုတ်လိမ်းပေးကာ မြင်းနို့ကိုတိုက်၍ မွေးမြူခဲ့ရာ တစ်လသားအရွယ်၌ ကလေးမှာ ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ညိုညို တုတ်တုတ် ရှိလာသောကြောင့် သေနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု စိတ်ချပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ခေါ်သွားကာ ကင်ပွန်းတပ် ပေးခဲ့လေသည်။

တူရကီနှင့်တူပြီး သားယောက်ျားကလေး ဖြစ်သောကြောင့် အဘိုး၏ နာမည်ဖြစ်သော ပင်တာလီမွန် ကိုပင် ဘုန်းတော်ကြီးက မှည့်ခေါ်စေခဲ့၏။

ပရိုကိုဖေသည် လူရှိနီးယားအား သတ်မှုဖြင့် ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် ထောင်ကျသွားပြီးနောက် တာတာ့ရက်(၈)ခံ ရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

အဖြူရောင်များ ရောစွက်နေသော မုတ်ဆိတ်မွေး နီနီကို တိုအောင် ကိုက်ဖြတ်ထားသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရုရှားအမျိုးသားများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော အဝတ်အစားကို ဝတ်စားထားသောကြောင့် လည်းကောင်း ထောင်မှ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသော ပရိုကိုဖေ မှာ ကော့ဆက်တစ်ယောက်နှင့် မတူတော့။

သူသည် ဆယ်နှစ်အရွယ်ရှိသော သားငယ်ကို အဘွားအိမ်မှ
ခေါ်ယူပြီးနောက် သူတဲအိမ် ရှိရာသို့ လာကာ ခါတိုင်းလုပ်နေကျ အလုပ်ကိုပင်
လုပ်၍ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ပင်တာလီမွန် ကလေးမှာ ညိုညိုမည်းမည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပင်
ကြီးပြင်းလာခဲ့၏။ ဆိုဆုံးမ၍ မရနိုင် အောင်လည်း စရိုက်ကြမ်းနေလေသည်။
မျက်နှာ နှင့် ကိုယ်ပုံလက်ပုံမှာ သူ့အမေနှင့် တထေရာတည်း ဖြစ်သည်။
အရွယ်သို့ ရောက်လာသော သားဖြစ်သူအား ဖခင်ဖြစ်သူက အိမ်အနီးအနားမှ
ကော့ဆက်အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ချ ပေးလိုက်လေသည်။

ဤအချိန် ဤအခါမှစ၍ တူရကီသွေးသည် ကော့ဆက်သွေးနှင့် စတင်
ရောနှောခဲ့ပါသတည်း။ လင်းယုန်နှုတ်သီး ကဲ့သို့ ကောက်သောနှာခေါင်း၊
လူရိုင်း ဆန်ဆန်လှသော ဥပမိရုပ်ရှိသော မီလက်ကော့စ်
ကော့ဆက်မိသားစုသည် တတားရက်(စ)ခံ ရွာတွင် “တူရကီ” ဟူသော
ပြောင်လှောင်ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ခံရသည့် အမည်ဖြင့် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပုံ
ဇာတ်လမ်းစုံပင် ဖြစ်ပါသတည်း။

ဖခင်ဖြစ်သူ သေဆုံးသွားသောအခါ ပင်တာလီမွန် သည် ဖခင်၏
လက်ငုတ်လက်ရင်း ဖြစ်သော လယ်ယာ ခြံမြေနှင့် မွေးမြူခြင်းအလုပ်ကိုပင်
ဆက်၍လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

တဲအိမ်ကို အမိုးသစ်များ ပြန်၍မိုးသည်။ လက်ရှိ လယ်ယာခြံမြေတွင်
နောက်ထပ်တစ်ဧကအထိ တိုးချဲ့ လုပ်ကိုင်သည်။ ပြောင်း၊ ပဲ စသော
သီးနှံများကို များများစားစား သိုလှောင်ထားနိုင်ရန် အတွက် စည်များ၊ ပုတ်များ
ထပ်၍ လုပ်သည်။ ဂျုံများကို များများစားစား
သိုလှောင်ထားနိုင်ရန်အတွက်လည်း ကျီတစ်ခုကို သံဖြူမိုး၍ ဆောက်သည်။
ကြွင်းကျန်နေသော သံဖြူအစအန များမှနေ၍ ကြက်ဖရုပ် နှစ်ရုပ်ကို
သံဖြူဆရာအား ပြုလုပ်စေပြီး ကျီခေါင်မိုးပေါ်တွင် တပ်ဆင်ထားစေသည်။
သို့ဖြင့် ပင်တာလီမွန် မီလက်ကော့စ်၏ လယ်ယာခြံမြေ ဥယျာဉ်မှာ
ကြက်ဖနှစ်ကောင်၏ တပြောင်ပြောင် တောက်သောအရောင်ကြောင့်
ကြွယ်ဝချမ်းသာ အေးချမ်းသည့်အသွင်ကို ဆောင်နေလေသည်။

နှစ်ပေါင်း ကြာညောင်းလာ၍ လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ ပင်တာလီမွန်မှာ
အသက်ကြီး၍ လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းလျက်ပင် ရှိ၏။
ခန္ဓာကိုယ်က တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ရှိနေသည့်တိုင် ခပ်ကိုင်းကိုင်း ဖြစ်နေသည်ဟု
ထင်ရ၏။ ငယ်ငယ်က အပြေးအလွှား ခုန်ကျော်၍ အသွားတွင် ပင်တာလီမွန်၏
ခြေတဖက်မှာ ကျိုးသွားခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း အသက်ကြီး လာသည့် အချိန်တွင်
သန်မာတောင့်တင်းသည့် တိုင်အောင် ကိုယ်မှာ ခပ်ကိုင်းကိုင်း ဖြစ်နေသည်ဟု

ထင်ရလေသည်။

ပင်တာလီမွန်၏ လက်ဝဲဘက်နားတွင် လခြမ်း ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော နားဆွဲတခုကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးမှာ အသက်ကြီး လာသည့်အချိန်တွင်ပင် တောကျီးကန်းကဲ့သို့ မည်းနက်လျက် ရှိနေသေးသည်။ စိတ်ဆိုးလာသည့် အချိန်များတွင် သူ့ကိုယ်ကိုသူ မထိန်းနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်တတ်၏။ ဤသို့ ဒေါသကြီး တတ်သောကြောင့် လည်း အလွန်ဝမ်းသာ မယားဖြစ်သူ အီလီနစ်ချ်နာမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် အိုစာ၍သွားသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ဝမ်းပျိုးဖြိုး နှင့် တစ်ခါက အလှကျက်သရေ တိုး၍နေခဲ့သော အီလီနစ်ချ်နာ ၏ မျက်နှာမှာ ယခုအခါတွင် အရေးအကြောင်း များထကာ ပင့်ကူအိမ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ပင်တာလီမွန်နှင့် အီလီနစ်ချ်နာတို့မှ ဖွားမြင်သော သားသမီးသုံးယောက်အနက် အိမ်ထောင်ကျနေပြီ ဖြစ်သော ပိုင်အိုကျာ မှာ အကြီးဆုံးသား ဖြစ်သည်။ မိခင်နှင့်တူသူ ဖြစ်၏။ ဝမ်းပျိုးဖြိုး၊ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ နှာခေါင်းပြားပြား၊ ဆံပင် ကောင်းကောင်း ပြောင်းဖူးရောင်၊ မျက်စိအစုံကမူ ဇော်ဂျီရောင်။

လူပျိုပေါက်အရွယ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော သားငယ် ဂရီဂိုမှာ ဖခင်နှင့်တူသည်။

အစ်ကိုထက် ခြောက်နှစ်ခန့် ငယ်သော်လည်း ခေါင်းတစ်ခြမ်း ပို၍ မြင့်သည်။ ဖခင် ကဲ့သို့ပင် လင်းယုန် နှုတ်သီးနှင့် တူသော ကောက်သောနှာခေါင်း ရှိသည်။ အနည်းငယ်စွေသည် ဟုထင်ရသော မျက်စိပေါက်များ၌ သူငယ်အိမ် မှာ အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်နေပြီး မျက်စိတစ်စုံလုံးမှာ အပြာဘက်သို့ လှနေသော ဗာဒံစေ့လုံး။ ပါးရိုးကြီးကြီး၊ အသားနီစပ်၏။

ဖခင်ဖြစ်သူတို့ကဲ့သို့ပင် ကိုယ်က ခပ်ကိုင်းကိုင်း၊ ပြုံးလိုက်သည့်အခါများ၌ပင် ထိုအပြုံးနှင့်ဆက်လျက် အမုန်းစိတ် များ ကိန်းအောင်းနေသည်ဟု ထင်ရ၏။ ဤအချက်တွင်လည်း ဂရီဂိုသည် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ချွတ်စွပ်တူ နေပြန်လေသည်။

ဒူနီယာမှာ ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်၏ အဆက်ခံ ပင်ဖြစ်၏။ ခြေတံ လက်တံ ရှည်ရှည်၊ မျက်စိ ကျယ်ကျယ် ဝိုင်းဝိုင်း ဖြင့် လှသော လုံမကလေးဖြစ်၏။

သားကြီး ပိုင်အိုကျာ၏ မယားဖြစ်သူ ဒါရီယာနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကလေးကိုပါ ပေါင်း၍ထည့်လိုက်လျှင် မီလက်ကော့ဗ် အိမ်သားစုမှာ လူစုံလက်စုံ ပြီးပြည့်စုံပြီ ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း [၂]

နံနက်စောစော ဖြစ်သည့်အလျောက် ကောင်းကင်ပြင်မှာ
ပြာရောင်ပြေးနေ၏။ ပြာရောင်ကောင်းကင်တွင် ပင် ကြယ်ကလေးများကို
ဟိုတဖွင့် သည်တဖွင့် တွေ့မြင်နေရသေး၏။

လောကတိမ်တိုက် တခု အောက်မှနေ၍ တိုက်ခတ်နေ၏။
ဒွန်မြစ်ပေါ်တွင် မြူများလိပ်ပတ်လျက် အုံ့ဖွဲ့ နေကြရင်း မြေဖြူရောင်
တောင်ဆင်ခြေလျှော တခုပေါ်သို့ ထိုးဆင်းနေကြ၏။ ဤသို့ ထိုးဆင်းရင်းက
ကျောက်ထရံ တခု အတွင်းသို့ ခေါင်းမပါသော မြေဖြူကြီး တကောင်လို
တွား၍ဝင်နေလေသည်။

လက်ဝဲဘက် ကမ်းတွင် ရှိသော သဲသောင်များ၊ ရေအိုင်များ၊
ကျောက်စရစ်ခဲများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော စည်းများ၊ သောင်တိမ်များနှင့်
နှင်းခနေသော ပေါင်းပင်များမှာ အေးမြ၍ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော
နံနက်ခင်း၏ အလှအပကြောင့် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသည်ဟု ထင်ရ၏။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတခုတွင် နေမင်းမှာ အိပ်ရာမှ နိုးကာ
သမ်းဝေလျက်ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း စက်ရာမှ ထခြင်းကား မရှိသေး။

မီလက်ကော့ဗ်အိမ်သားစုတွင် အိပ်ရာမှ ပထမ နိုးလာသူမှာ
ပင်တာလီမွန် ဖြစ်၏။

ရှပ်အင်္ကျီမှ ကော်ကြယ်သီးကို တပ်ရင်း အိမ်ဝ လှေကားထစ်များမှ
လျှောက်၍ထွက်လာခဲ့၏။

တဲအိမ်ရှေ့ကွက်လပ်တွင် ပေါက်နေသော မြက်ခင်းပေါ်၌
ငွေရောင်နှင်းများ ကပ်နေ၏။

ပင်တာလီမွန်သည် နွားခြံမှ နွားများကို လမ်းမပေါ် သို့
မောင်းထုတ်လိုက်၏။ ဤအချိန်တွင်ပင် ချွေးမဖြစ်သူ ဒါရီယာက အတွင်းခံ
အဝတ်အစားများဖြင့်ပင် နို့စားနွားမများရှိရာသို့ နို့ညှစ်ရန် ပြေးသွားသည်ကို
တွေ့ လိုက်ရ၏။

ဖြူဖွေးသော ချွေးမဖြစ်သူ၏ သလုံးသားများပေါ်တွင် နှင်းများ
ကျရောက်လာသည်ကို လည်းကောင်း၊ ချွေးမ ဖြစ်သူ ဖြတ်၍
ပြေးသွားသောနေရာမှ နှင်းငွေ့များ တထောင်းထောင်း ထ၍ လာသည်ကို
တွေ့လိုက်ရ၏။

ချွေးမဖြစ်သူ နင်း၍ သွားသောနေရာမှ မြက်များ ပြန်၍
ခေါင်းထောင်လာသည်ကို အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေ ပြီးမှ ပင်တာလီမွန်က
မီးဖိုချောင် ရှိရာသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

ကျယ်ပြန့်သော ပြတင်းတံခါးခုံပေါ်တွင် ညှိုးနွမ်းနေသော
ချယ်ရီပွင့်ချပ်များကို တွေ့ရ၏။ အိမ်ရှေ့ ဥယျာဉ်တွင် ချယ်ရီပန်းပင်များ
ရှိနေသည်မဟုတ်လား။

ဂရီဂိုက ခုတင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်ကြီး အိပ်ပျော်နေပြီး
လက်တဖက်ကို အပေါ်ဘက်သို့ မ၊၍ တင်ထား၏။

“ဂရီဂို၊ ငါးမျှားဖို့ လိုက်မလား”

ပင်တာလီမွန်က သားဖြစ်သူကို ခေါ်လိုက်၏။ ဂရီဂိုက
ခြေထောက်တဖက်ကို အိပ်ရာပေါ်မှ ချလိုက်ရင်း ... “ဘာလဲအဖေ” ဟု
အသံတိုးတိုးဖြင့် မေးလိုက်၏။

“လှေတစင်းနဲ့ နေထွက်လာတဲ့အထိ ငါးမျှား ထွက်ကြရအောင်”

ဂရီဂိုက အသက်ကို ပြင်းပြင်းတချက် ရှူလိုက်ပြီး နေ့စဉ်ဝတ်နေကျ
ဘောင်းဘီရှည်ကို တိုင်မှ ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ကိုယ်တွင် စွပ်လိုက်၏။
ဘောင်းဘီအစ နှစ်ဖက်ကို မြေအိတ်အဖြူအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းပြီး ဖိနပ်ကို
ဖြည်းဖြည်းဝတ်နေ၏။

အတွင်းသို့ ဝင်ခေါက်၍နေသော ဖိနပ်လျှာကို ပြန်၍ ဆန့်ထုတ်ရင်း ...

“အမေကရော ငါးစာကို ကျိုထားရဲ့လား” ဟု အသံသြသြကြီးဖြင့်
မေးလိုက်၏။

ဤသို့မေးနေရာမှ အဖေဖြစ်သူနောက်သို့ အိမ်ဝ ရောက်သည်အထိ
လိုက်လာခဲ့၏။

“အေး ... ကျိုပြီးပြီ၊ လှေကိုသွားတော့။ ငါ လိုက်လာခဲ့မယ်”

ပင်တာလီမွန်သည် သားဖြစ်သူအား ပြောလိုက် ပြီးနောက်
ကျိုထားသော “ရိုင်”² ကို လက်ကိုင်ပါသည့် အိုးတခု အတွင်းသို့
လောင်းထည့်နေ၏။ ကျိုထားသော “ရိုင်” မှာ အနံ့ပြင်းပြင်း ထွက်နေသည်။

ပင်တာလီမွန်သည် ကြမ်းပြင်သို့ ဖိတ်ကျသွားသော “ရိုင်” စေ့အချို့ကို
လက်ဖြင့် ကောက်ယူပြီးနောက် မြစ်ဆိပ် သို့ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ဖြင့် ဆင်းလာခဲ့၏။

ပရီဂိုသည် လှေပေါ်တွင် မှိန်း၍ထိုင်နေလေသည်။

“ဘယ်ကိုသွားမလဲ အဖေ”

“ကျောက်ဆောင် မည်းမည်းကြီး ရှိတဲ့ နေရာကိုပေါ့။ အဲ့ဒီ ကျောက်ဆောင်နားမှာ သစ်တုံးကြီးတတုံး ရှိတယ် မဟုတ်လား။ တနေ့တုန်းက အဲဒီသစ်တုံးတဝိုက်မှာ ငါးတွေ အောင်းနေတာ တွေ့ရတယ်”

ဂရီဂိုက လှေပဲ့ပိုင်းကို သဲသောင်ရေစပ်မှ တက်မဖြင့် ထောက်၍ တွန်းချလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် လှေသည် ကမ်းစပ်မှ ရေလယ်ရှိရာဘက်သို့ ရေစီးဖြင့် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ပါသွားလေသည်။

ဂရီဂိုက လှေကို မလှော်ဘဲ ပဲ့သာကိုင်ပေးနေ လေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့မလှော်တာလဲဟေ့”

“ရေလယ်ကို ရေစီးနဲ့ရောက်သွားမှာပဲ အဖေ”

လှေသည် လျင်မြန်စွာစီးဆင်းနေသော မြစ်လယ်မှ ရေစီးကြောင်းကို ဖြတ်လျက် လက်ဝဲဘက်လမ်းရှိရာသို့ ရွေ့လျား နေလေသည်။

ရေစီးသံနှင့် လှိုင်းရိုက်သံများအကြားမှနေ၍ ရွာထဲမှ ကြက်များတွန်သံကို ကြားရသည်။

မိုးထိအောင် မြင့်တက်နေသည်ဟု ထင်ရသော ကျောက်ဆောင်နားသို့ လှေက ချဉ်းကပ်လာပြီး ကျောက်ဆောင် အောက်ဘက်တွင် ရှိသော ရေအိုင်တွင်း သို့ ရောက်လာ၏။

လက်ဝဲဘက်ကမ်းခြေနှင့် ပေလေးဆယ်လောက် အကွာတွင် ရှည်လျားတုတ်ခိုင်သော သစ်တုံးကြီးမှ အခေါက်များ ကွာနေသော သစ်ကိုင်းများသည် ရေ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်နေလေသည်။

ရေအောက်တွင် နစ်မြုပ်နေသော သစ်တုံးကြီး တဝိုက်တွင် ရေပွက်များ၊ ဝဲဂယက်များ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ် နေလေသည်။

“လှေကို ကြိုးခိုင်အောင် ချည်နေတုန်း နင်က ငါးမျှားကြိုးကို ငါးပွက်တဲ့နေရာမှာ ချပေးထားစမ်း”

ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်က ဂရီဂိုအား လေသံဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထွက်နေသော လက်ကိုင်ပါသည့် အိုးထဲသို့ မိမိလက် ကို နှိုက်ရင်း ငါးစာအဖြစ် ယူလာသော “ရိုင်” စေ့များကို ဆယ်ယူနေ၏။

ကျိုထားသော “ရိုင်” စေ့များသည် ရေမျက်နှာပြင် ပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲ၍ ကျသွားပြီး ကျသံကလည်း တစုံ တစ်ယောက် က တီးတိုးပြောလိုက်သလို ရွတ်ခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဂရီဂိုက ပြုတ်ထားသဖြင့် ပွနေသော “ရိုင်” စေ့များ ကို ငါးမျှားချိတ်တွင်

ချိတ်တပ်ရင်း ပြီးနေမိလေသည်။

“ဒီနေရာတဝိုက်မှာ ငါးကြီးတွေရော ငါးကလေး တွေပါ အောင်းနေတယ်ဟဲ့ ..”

ပင်တာလီမွန်က စကားဆိုလိုက်၏။

ငါးများကြိုးသည် ရေပြင်ပေါ်တွင် အခွေလိုက် ကျနေရာမှ ရေအောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းထိုးဆင်းသွား ကာ တင်း၍ လာသည်။ ပြီးမှ ပြန်လျော့လာပြန်၏။

ဂရီဂိုက ငါးများတံကို ခြေတဖက်ဖြင့် ထိန်းထားရင်း အိတ်ထဲမှ ဆေးနှင့် ဆေးလိပ်လိပ်ရန် ထည့်ထားသော စက္ကူအိတ်ကလေးကို ရှာကြည့်နေလေသည်။

“ဒီနေ့တော့ ဘာငါးမှ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လကလည်း ဆုတ်၊ ရေကလည်း ရေသေရက် မဟုတ်လား။”

ဂရီဂိုက ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်၏။

“မီးခဲတွေနဲ့ ထင်းစတွေကို အိုးနဲ့ထည့်ပြီး ယူခဲ့ရဲ့လား။”

“ယူခဲ့တယ်”

“ငါ့ကိုပေးစမ်း၊ မီးညှိရအောင်”

ပင်တာလီမွန်က စီးကရက်တလိပ်ကို စ၍ဖွာလိုက်ရင်း သစ်တုံးကြီးတဖက် ဟိုမှာဘက်ဆီတွင် ယခုတိုင် သောင်တင်လျက် ရှိသော နေမင်းကြီးအား စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“ငါးက ဘယ်အချိန်မှာ ငါးများချိတ်ကို လာပြီး ဟပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ။ ရေသေရက် ဖြစ်ပေမယ့် ငါးက လာဟပ်တတ်တာပဲ”

လှေပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရေပွက်သံများ ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် လေးပေခန့်ရှည်သော ငါးသိုင်းကြီး တကောင် က နီရဲလျက်ရှိသော ကြေးနီတုံးကို တူဖြင့် ထုရိုက်လိုက်ရာတွင် မီးပွင့်များ ပေါ်ထွက်လာသကဲ့သို့ ရေပြင် ပေါ်သို့ အမြီးကြီးနှစ်ခွကို တွန့်လိမ်ရင်း ညည်းညူသံကို ပြုလျက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

ငါးသိုင်းကြီး၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ငါးစာအဖြစ် ပြုတ်၍ယူခဲ့သော ရိုင်စေ့များသည် လှေပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲ၍ နေလေသည်။

ရေစိုနေသော မုတ်ဆိတ်မွေးကို အင်္ကျီလက်ဖြင့် သုတ်ရင်း ပင်တာလီမွန်က...

“အရင်မလိုနဲ့၊ စောင့်နေဦး”

ဟု သားဖြစ်သူအား ညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်၏။

ရေထဲတွင် မြုပ်နေသော သစ်တုံးကြီးတဖက်ရှိ သစ်ခက်သစ်ကိုင်းများ အကြားမှ ငါးသိုင်းနှစ်ကောင်က ပြိုင်တူပင် ရေပြင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာ၏။ တတိယမြောက် ငါးတစ်ကောင်က ပထမငါး နှစ်ကောင်ထက် ငယ်ပင် ငယ်သော်လည်း ရေပြင်ပေါ်သို့ တွန့်လိမ်၍ ပေါ်ထွက်လာကာ ကျောက်ဆောင်ခြေရင်းဘက်သို့ အတင်းရုန်းကန်၍ ပြန်ဝင်သွားသည်။

ဂရီဂိုက စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ စိုနေသော ငါးမျှားကြိုး အရင်းဘက်ကို တမြို့မြို့ဝါး၍ နေလေသည်။

နှင်းဖုံးနေသော နေမင်းက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းရှိရာမှ တဝက်တပျက် ပေါ်နေပြီ ဖြစ်၏။ ပင်တာလီမွန်သည် အိုးထဲတွင် ကျန်နေသော ငါးစာများကို ရေတွင် ဖြန့်ကြဲ၍ ချလိုက်ပြီးနောက် သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံကို သုန်မှုန်စွာ ကိုက်ထား လိုက်ရင်း မလှုပ်မယှက် တည်ငြိမ်လျက် ရှိသော ငါးမျှားတံ အရင်းကိုသာ စိုက်၍ စောင့်ကြည့် နေလေသည်။

ဂရီဂိုက စီးကရက်တိုလေးကို နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုအဖျား မှ ပစ်ထုတ်လိုက်ရင်း ရေစီးအရှိန်ဖြင့် လျင်မြန်စွာ မျောပါ သွားသော စီးကရက်တိုလေးကို ကြည့်ကာ မနက်အစောကြီး အချိန်မရှိအခါမရှိ သူ့အားနှိုးခဲ့သော အဖေဖြစ်သူကို စိတ်ထဲမှ နေ၍ အပြစ်တင်နေ၏။

ဗိုက်ထဲတွင် အစာမရှိသောအချိန်၌ ဆေးလိပ် သောက်လိုက်သည့်အတွက် ဂရီဂို၏ပါးစပ်မှာ ဝက်မွေးကို မီးလောင်သကဲ့သို့ အငွေ့များများ ထလာလေသည်။ ခြောက်သွေ့ပူလောင်နေသော နှုတ်ခမ်းဖျားကို သက်သာရာ ရစေရန် အတွက် ရေဖြင့်ဆွတ်မည်ဟု ကြံဆကာ မြစ်ထဲမှရေကို လက်ခုပ်ဖြင့် ကုန်း၍ခပ်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် ငါးမျှားတံမှ ငါးမျှားကြိုး က ရေထဲတွင် ဟိုဘက် သည်ဘက်ယမ်း၍ တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။

“အဲဒီအကောင်ကြီးကို... ရအောင်... ဆွဲစမ်း”

ပင်တာလီမွန်က လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ဂရီဂိုသည် ငါးမျှားတံကို မြဲမြံဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်သည့်အချိန် တွင် ငါးမျှားတံက စက်ဝိုင်းခြမ်းသဏ္ဌာန်အထိ ကွေးကောက်၍သွားပြီး ကိုင်းတံအဖျားက ရေထဲသို့ စုပ်စုပ်မြုပ်၍ သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ပင်တာလီမွန်က လေကို ကမ်းဘက်မှ ခွာထုတ်ရင်း ...

“မိအောင်ဆွဲထားစမ်း” ဟု လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။ ရေထဲသို့ ကိုင်းညွှတ်၍ကျနေသော ကိုင်းတံ အဖျားကို အပေါ်သို့ မတင်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။

သို့ရာတွင် လေးပေခန့် ရှည်သော ငါးသိုင်းကြီးက ရေထဲတွင်ပင် ရှိနေပြီး ရုန်းကန်အား အလွန်ကောင်း နေသောကြောင့် ငါးမျှားကြိုးက ထောင်းခနဲပြတ်၍သွားသည်။

ဂရီဂိုသည် ခဏမျှ အံ့အားသင့်၍နေပြီးမှ လှေဝမ်းထဲသို့ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွား၏။

“ကဲ...သေပေတော့”

လှေနံပေါ်မှ လျှောခနဲကျသွားသော ကြိုးစကို လိုက်ဖမ်းသော်လည်း မမိလိုက်သော ပင်တာလီမွန်က ကျိန်ဆဲ လိုက်၏။

မခံချင်သော်လည်း ဂရီဂိုက ပြီးလျက်ပင် ငါးမျှားတံတွင် ကြိုးအသစ်တခု တပ်လိုက်ပြီး ငါးမျှားချိတ်ကို ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။

ငါးမျှားချိတ်သည် ရေထဲသို့ ရောက်မသွားမီပင် ငါးမျှားကိုင်းတံက ကွေးညွတ်၍လာလေသည်။

“ဒီကောင်ကြီးက...ဒီမှာပဲရှိနေတာကို”

ဂရီဂိုက ငါးမျှားချိတ်တွင် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသော ငါးသိုင်းကြီးကို ဖမ်းယူရန် ကြိုးစားရင်း ပြောလိုက်၏။ ငါးသိုင်းကြီးကမူ ရေလယ်ဘက်သို့ လွှတ်မြောက်သွားနိုင်ရန် အတင်းရုန်းကန်လျက်ရှိနေ လေသည်။

ငါးမျှားကြိုးသည် ရေမျက်နှာပြင်ကို အသံကျယ်လောင်စွာ ဖောက်ခွင်းလျက် အပေါ်သို့ တက်လာ၏။ ငါးမျှားကြိုး နှင့်အတူ စောင်းတောင်းတောင်း စိမ်းတိမ်းတိမ်း အရာတခုကလည်း ခုန်ပေါက်လျက် တက်လာသည်။

ပင်တာလီမွန်က ပက်ခွက်မှ လက်ကိုင်ကို သန်မာတုတ်ခိုင်သော လက်ချောင်းများဖြင့် ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

ရွှေရောင်နှင့် ပတ္တမြားရောင် ရောစပ်လျက်ရှိသော ငါးသိုင်းကြီးသည် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပေါ်ထွက် လာပြီး နောက် ရေမျက်နှာပြင်တွင် ရေပွက်များ ထစေကာ နက်ရှိုင်းသော မြစ်အတွင်းသို့ ပြန်၍ ထိုးဝင်သွား ခဲ့လေသည်။

“ငါးကြီးကို ရိုက်ချစမ်းပါ ၊ နေဦး ... နေဦး စောင့်နေဦး”

ဂရီဂိုက ဖခင်ဖြစ်သူအား အော်၍ပြောလိုက်၏။

“မလွတ်စေနဲ့၊ မြဲမြဲဆွဲထား”

ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်က အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ခုအထိဆွဲထားတုန်းပဲ”

“ဒီကောင်ကြီး ... လှေအောက်ထဲ ရောက်မသွားစေနဲ့”

ဂရီဂိုက အသက်ကို မှန်မှန်ရှုလိုက်ပြီး ငါးသိုင်းကြီးကို လှေနားအထိ ဖြည်းဖြည်းချင်းဆွဲယူနေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်က လှေနံအနီးသို့ ချဉ်းကပ် လာသော ငါးသိုင်းကြီးကို ဖမ်းယူနိုင်ရန်အတွက် ပက်ခွက်ဖြင့် လှမ်း၍ ဆယ်ယူ လိုက်၏။ သို့သော် ငါးသိုင်းကြီးက နောက်ဆုံးကျန်နေသော အားမာန်ဖြင့် ရေထဲသို့ ပြန်၍ငုပ်သွားပြန်သည်။

“ခေါင်းကို ဖော်ထုတ်လိုက်ပြီး ... လေကလေး ရှူပါစေ၊ ဒီကောင်ကြီး ငြိမ်လာမှာပဲ”

ပင်တာလီမွန်က သားဖြစ်သူအား အကြံပေးလိုက်၏။

ဂရီဂိုသည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသော ငါးသိုင်းကြီးကို လှေရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ဆွဲ၍ယူလိုက်၏။ ငါးသိုင်းကြီး က လှေနံရံကို အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် ဝင်၍ တိုးလိုက်ပြီးနောက် ပသိကြီးကို ဖြ၍နေ၏။ လိမ္မော်ရောင်နှင့် ရွှေရောင် ရှိသော ငါးသိုင်းကြီး၏ ဆူးတောင်များက တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လျက် ရှိလေသည်။

ပင်တာလီမွန်က လေးပေခန့်ရှိသော ငါးသိုင်းကြီးကို ပက်ခွက်ဖြင့် မ,တင်ရင်း ...

“ဒါကတော့ ... တို့ရဲ့ အောင်ပွဲပဲ”ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ဂရီဂိုနှင့် ဖခင်ဖြစ်သူသည် သစ်တုံးကြီးတစ်ဝိုက်တွင် နောက်ထပ် နာရီဝက်ကြာသည်အထိ ငါးမျှား၍ နေသော် လည်း နောက်ထပ် ငါးတစ်ကောင်မှမရတော့ ...

“ငါးမျှားကြိုးကို လိပ်ပြီးတင်လိုက်စမ်း။ ဒီနေ့တော့ နောက်ထပ် ငါး တစ်ကောင်မှ တက်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဖခင်ဖြစ်သူက အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် ဂရီဂိုသည် ငါးမျှားကြိုးကို လိပ်တင်ကာ ရောက်ရှိလာသည့်နေရာမှ လှေကို ခွာ၍ ထွက်လာခဲ့၏။

လှေကိုလှော်ခတ်ရင်း ဖခင်ဖြစ်သူက မိမိအား တစုံတခု ပြောကြားလိုသည့် အမူအရာ ရှိသည်ဟု ဂရီဂိုက တွက်ချက် မိသည်။ သို့သော် ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်က တောင်အောက်ဘက်တွင်ရှိသော ပြန့်ကျဲလျက် ရှိနေသည့် တဲအိမ်များကို ငေးစိုက်ကြည့်ရှုရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ လှေပေါ်တွင် ထိုင်၍လိုက်ပါခဲ့၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်သည် သူ့ခြေရင်းတွင် နေသော ဂုံနီအိတ်မှ လက်ကိုင်ကို ဆွဲရင်း မရေမရာ မသေချာ သော အမူအရာဖြင့် စကား စ၍ဆိုလိုက်၏။

“ဒီမှာ...ဂရီဂို နင်နဲ့ တို့အိမ်နားက စတီပင်ရဲ့ မယား အက်စီနီယာဟာ ဘာလိုလို ဆိုတာ ငါ သိရတယ်”

ဂရီဂိုက ရှက်သွေးမွန်ထူသွားပြီး မျက်နှာကို တဖက်သို့ လှည့်ထားလိုက်၏။ ရုပ်အင်္ကျီကော်လာက ကြွက်သား ဖြိုင်းဖြိုင်း ထနေသော နေပူလောင်သဖြင့် နီညိုနေသော ဂရီဂို၏ လည်ပင်းမှ အသားများကို အဖြူစင်းများ ထင်စေသည် အထိ ဂရီဂိုက သူ့ခေါင်းကို လှည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“လူကလေး စတီပင်က တို့ရဲ့ အိမ်နီးနားချင်း မဟုတ်လား။ အိမ်နီးနားချင်းရဲ့ မိန်းမကို မစော်ကားရဘူး။ စော်ကားရင် လည်း ငါက မခံဘူး။ သတိထားစမ်းပါ။ ဒီကိစ္စမျိုးဟာ နောက်ကျရင် ပိုပြီး ဆိုးလာတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် စောစောကပဲ နင့်ကို သတိပေးထားတာ။ စတီပင်ရဲ့ မယားဆီကို သွားတာတွေ့ရင် နင့်ကို အသားနီလန်အောင် ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်မှာပဲ”

ပင်တာလီမွန်က သူ့လက်ချောင်းများကို ချိုးရင်း ရှက်သွေးတဖြန်းဖြန်း တက်နေသော သားဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။

“မဟုတ်တာတွေ ပြောကြတာပါ အဖေ”

ဂရီဂိုက ဖခင်ဖြစ်သူအား ပြန်၍ဟောက်လိုက်ရင်း ဖခင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်၏။

“တိတ်စမ်း”

“လူတွေက ပြောတော့ရော ဘာဖြစ်သလဲ”

ဂရီဂိုက စောဒကတက်နေပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင်...တိတ်တိတ်နေစမ်း ခွေးမသား”

ဂရီဂိုက တခွန်းမှ ပြန်၍မပြောတော့ဘဲ လှေကို သာ ကျုံး၍လှော်နေ၏။

လှေက ရှေ့သို့တက်၍လာသည်နှင့်အမျှ နောက် ဘက်တွင် ရေပွက်ကလေးများက လှိုင်းထ၍ ကျန်နေရစ်ခဲ့ လေသည်။

လက်ယာဘက် ကမ်းစပ်သို့ နီးကပ်လာသည့် အချိန်အထိ နှစ်ယောက်စလုံး ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေခဲ့ကြ၏။ ကမ်းစပ် နှင့် ပို၍နီးလာသည့်အချိန်တွင် ဖခင် ဖြစ်သူက ဂရီဂိုအား ထပ်၍သတိပေးနေလေသည်။

“သတိထားပြီးနေစမ်း၊ ငါပြောတာကို မမေ့နဲ့၊ မေ့သွားရင် နင်တို့ အပြီးနှုန်းပြီးတာကို ငါက ရိုက်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ ခြံဝင်းအတွင်းက ခြေတလှမ်းမှ မထွက်ရအောင် ငါက စည်းကမ်း သတ်မှတ်ထားလိမ့်မယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကားကို ဂရီဂိုက မည်သို့မှ တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုဘဲ တုံ့လိုတာဝေ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။

ကမ်းသို့ လှေဆိုက်တော့မှပင်...။

“ငါးကို အိမ်ကိုပဲ ပို့လိုက်ရမလား”

ဟု မေးလိုက်၏။

“မပို့နဲ့၊ မိုကော့ဆီမှာ သွားပြီးရောင်းချေ။ ဆေးရွက်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံရတာပေါ့”

ပင်တာလီမွန်က ယခုမှ လေအေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ဂရီဂိုက ငါးကိုထမ်းရင်း ရှေ့မှသွားနေသော ဖခင် အား မကျေမချမ်းနိုင်သည့်မျက်နှာဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို

ကိုက်လျက် လိုက်၍ကြည့်ကာ...

“စမ်းကြည့်စမ်းပါလား၊ အဖေက ဘယ်လိုပဲ တားတား ကျွန်တော်တော့ သွားဖြစ်အောင် သွားမှာပဲ၊ ခြေထောက် နှစ်ဖက်ကို ချည်ထားတဲ့တိုင်အောင် ဒီနေ့ညတောင် သူ့ဆီကို သွားလိုက်ဦးမယ်” ဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ပြောဆို နေလေသည်။

(ခ)

ခြံဝင်းဝသို့ရောက်သောအခါ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မစ်ကာကို သွား၍တွေ့ရ၏။

လမ်းလျှောက်လာသော မစ်ကာသည် ငွေစီထားသော ခါးပတ်ကြိုးကို ကိုင်လျက် ဝှေ့ယမ်း၍ ကစားနေ၏။ ဝိုင်းစက် ၍ အဝါရောင်ရှိသော မျက်စိများက သူ၏ ကျဉ်းသော မျက်လုံးအိမ်များ အတွင်းတွင် အဆီဝေလျက် ထွန်းတောက် နေကြ၏။ မစ်ကာ၏ မျက်လုံးမှ သူငယ်အိမ်များမှာ ကြောင်တကောင်၏ သူငယ်အိမ်များကဲ့သို့ ရှည်လျား လျက် ရှိပြီး မစ်ကာအား ဂနာမငြိမ်သောမျက်နှာမျိုးကို ဖန်တီးပေးနေ၏။

“ငါးကြီးကိုထမ်းပြီး ဘယ်လမ်းကိုသွားမလဲဟေ့” မစ်ကာက ဂရီဂိုအား မေးလိုက်သည်။

“ကုန်သည်ကြီး မိုကော့အိမ်ကို သွားပြီး ရောင်းမလို့၊ ဒီနေ့ပဲ...ဒီငါးကြီးကို ရလာတယ်”

မစ်ကာက ငါးကြီးကို တချက်မျှ လှည့်၍ကြည့် လိုက်ပြီး အလေးချိန် မည်မျှရှိမည်ကို စိတ်ထဲမှ တွက်လိုက်၏။

“ဆယ့်ငါးပေါင်³ လောက်တော့ ရှိမှာပဲ”

“ဆယ့်ငါးပေါင်နဲ့တဝက်ရှိတယ်၊ ချိန်ကြည့်ပြီးပြီ”

“ငါ့ကိုပါ ခေါ်သွားပါလား။ ငါလည်း မင်း အတွက် ကူပြီးရောင်းပေးမှာပေါ့”

“လိုက်ခဲ့လေ...”

“ကူပြီးရောင်းပေးလို့ မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လောက် ပေးမှာလဲ”

“ပူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ ... မင်းနဲ့ ငါနဲ့က ပိုက်ဆံ အကြောင်း ပြောရမယ့် သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

ဂရီဂိုက ရယ်၍ပြောလိုက်လေသည်။

ဘုရားဝတ်ပြု စည်းဝေးပွဲမှာ ပြီးဆုံးစဖြစ်သည့် အလျောက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ပြန်လာကြသော ရွာသူရွာသား များမှာ လမ်းများပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက် သွားလာနေကြလေသည်။

ရှာမီဟု ပြောင်လှောင်ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ခံရသော ညီအစ်ကိုသုံးယောက်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်ပေါင် တန်းလျက် လမ်းတလမ်းကို ခွကာ လျှောက်လာကြသည်။

လက်တဖက် ပြတ်နေသော အလက်ဇီမှာ ညီအစ်ကို သုံးယောက်အနက် အကြီးဆုံးဖြစ်၏။ သူသည် ညီနှစ်ယောက် အလယ်မှ နေ၍ လိုက်ပါလာသည်။ စစ်ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီမှ ကော်လံနစ်ဖက်က တင်းကျပ်၍ နေသည့် အလျောက် အလက်ဇီ၏ လည်ပင်းနှင့် ခေါင်းမှာ ပလွားစွာ ထောင်လျက် ရှိနေလေသည်။ ချွန်၍ အမွေးပါးသော မုတ်ဆိတ်မွေး ချွန်ချွန်လေးက မေးအောက်တွင် တိတိမနေဘဲ ရန်စသည့် အနေဖြင့် တဖက်တချက်သို့ တွန့်လိမ်၍ ထွက်နေ၏။ လက်ဝဲဘက် မျက်စိက ဂနာမငြိမ်နိုင်ဘဲ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် ဖြင့် ရှိနေလေသည်။

နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာက သေနတ်ပစ်လေ့ကျင့် ပွဲတွင် လက်ထဲ၌ ကိုင်ထားသော ကာဘိုင်မှ အမှတ်မဲ့ ကျည်ဆန်ထွက်၍ သွားခဲ့သဖြင့် ပျံ့တက်လာသော ကျည်ဆန်တစ်တောင့်က အလက်ဇီ၏ ပါးပြင်ကို ထွန်ရေးကြောင်း အဖြစ် ဖြတ်သွားခဲ့၏။ ဤအချိန်အခါမှ စ၍ သူ၏ လက်ဝဲဘက်မှ မျက်စိမှာ တသက်လုံး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် ဖြစ်နေ တော့၏။ ပါးပြင်ကို ဖြတ်၍သွားသော ကျည်ဆန်ထွန်ရေးကြောင်း မှာလည်း သူ၏ နဖူးဆံစအထိ တံဆိပ်ခတ်ကာ ပေးသွား၏။

လက်ဝဲဘက် လက်မှာလည်း တံတောင်ဆစ်မှနေ၍ ပြုတ်ကျသွားခဲ့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လက်တဖက်တည်း ရှိသော အလက်ဇီမှာ စီးကရက်လိပ်ရာတွင် အတော်ဆုံး ဖြစ်နေလေသည်။

ဆေးမျှင်နှင့် ဆေးလိပ်စက္ကူများ ထည့်ထားသော အိတ်ကလေးကို ရင်ဘတ်တွင် မှေးလျက်ကပ်ထားပြီး နောက် သင့်တော်သမျှသော ဆေးလိပ်စက္ကူကို သွားဖြင့် ကိုက်၍ ထုတ်ယူနိုင်ကာ အလုံးအတောင့် ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ပြီး ဆေးမျှင်ကို လိုအပ်သလောက် ထည့်လျက် စီးကရက်တလိပ် ဖြစ်အောင် လျင်မြန်စွာ လိပ်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ လျင်မြန်ပုံမှာ မည်သို့ လုပ်၍ မည်သို့ ကိုင်နေမှန်း သတိမထားနိုင်မီပင် စီးကရက်တလိပ် လိပ်၍ ပြီးနေသည်အထိ ဖြစ်၏။

လက်တဖက် ပြတ်နေစေကာမူ လက်ဝှေ့ ထိုးသတ်ရာတွင် အလက်ဇီမှာ ရွာထဲတွင် ဗိုလ်စွဲသူဖြစ်၏။ သူ၏ ညာဘက် လက်သီးမှာ ပို၍ထူးခြားစွာ ကြီးလှသည် မဟုတ်။ ကြီးသောလက်သီး ဆိုသည်မှာ ဘူးသီးလောက် ရှိတတ်သည် မဟုတ်လား။ အလက်ဇီ၏ လက်သီးကမူ ဘူးသီးလောက်လည်း မကြီး။ သို့ပါလျက် ထွန်ရေးငင်နေစဉ် ထွန်တုံးကို ဆွဲသော နွားများက စိတ်တိုင်းမကျအောင် လုပ်လာသောအခါများ၌ တံပြာကလည်း တနေရာရာ၌ အထားမှားသည်နှင့် ကြုံနေလျှင် စိတ်တိုင်းမကျသော ထွန်နွားကြီးကို အလက်ဇီက ညာလက်သီးဖြင့် တချက်သာ ထိုးလိုက်ရသည်။ ထွန်နွားကြီးမှာ ထွန်ရေးကြောင်း များပေါ်၌ လေးဘက် ကြီးကား၍ လဲကျနေပြီး နားနှစ်ဖက်မှာလည်း သွေးများ ယိုစီး၍လာလေသည်။ လဲကျနေသည့် ထွန်နွားကြီးမှာ မထသောအိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်ရတော့၏။

လက်ပြတ်အလက်ဇီ၏ ညီနှစ်ယောက်ဖြစ်သော မာတင်နှင့် ပရိုခိုမှာ အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သူနှင့် အစစ အရာရာတွင် တူသူများ ဖြစ်၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးကြီးမားမားဖြင့် ပခုံးကျယ်သူများ ဖြစ်၏။ ညီနှစ်ယောက်တွင် လက်နှစ်ဖက်စီ ရှိနေခြင်းကသာ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူနှင့် ခြားနားတော့သည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်မှ လာနေသော ဂရီဂိုနှင့် မစ်ကာတို့ အနီးသို့ ရောက်လာသည့် အချိန်တွင် လက်ပြတ် အလက်ဇီက သူ၏ဘယ်ဘက်မျက်စိကို ငါးခါလောက် ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်လိုက်ပြီး ...။

“မင်းတို့ ငါးကို ရောင်းမှာလား”ဟု မေးလိုက်၏။

“ဝယ်ချင်လို့လား”

“ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမလဲ”

“နွားထီး တရုဉ်းနဲ့ ကျုပ်အတွက် မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုပါ ပေးမှ ရောင်းမယ်”

ဂရီဂိုက ရောင်းဈေးကို ပြောလိုက်၏။

အလက်ဇီက လက်ဝဲဘက်မျက်လုံး ပို၍မြန်စွာ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း ပြတ်နေသော လက်တို့ကို လှုပ်လိုက်၏။

“မောင်ရင်က... တယ်ပြီးရယ်စရာကောင်းတဲ့ အကောင်ပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက် တောင် အဆစ်ပေးရဦး မတဲ့။ နွားဝယ်ရင် နွားမနဲ့အတူ အလိုက်ကလေးပါရင် မကြိုက်ဘူးလား”

အလက်ဇီက ပြောင်လောင်ရယ်မောရင်း မေးခွန်း ထုတ်လိုက်၏။

“မဆိုင်တာ ဝင်ပြီးရှုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်ယောက် အသက်ပျောက် နေလိမ့်မယ်...”

ဂရီဂိုက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် အော်၍ပြောလိုက်၏။

(ဂ)

ရွာအလယ်ကွက်လပ်တွင် လူများ စုဝေးလျက် ရှိ၏။ စုဝေးနေသောနေရာမှ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဝင်းခြံ အပြင်ဘက် တွင် ဖြစ်၏။

ဝိုင်း၍ထားသော လူများအလယ်တွင် မည်းညစ်သည့် အဆင်းကိုဆောင်သော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ကို တွေ့ရ၏။ အဘိုးကြီး၏ စစ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်တွင် တိုက်ပွဲမှ ရရှိခဲ့သည့် သူရဲကောင်းတံဆိပ်များ၊ အမှတ်အသားများဖြင့် ပြည့်လှဘနန်း ရှိနေ၏။ စစ်ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထားသော စစ်သားဟောင်းကြီးသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလှုပ်ရှား လျက် အတိတ်က အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြလျက်ရှိလေသည်။

“ငါတို့အဘိုး ဂရစ်ရှကာက တူရကီနဲ့ တိုက်ခိုက်ရတဲ့ စစ်ပွဲမှာ သူတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံကို ပြောပြနေတာ ဖြစ်မှာပဲ။ လာ..သွားပြီးနားထောင်ရအောင်”

မစ်ကာက ဂရီဂိုအား ဆွဲဆောင်လိုက်၏။

“အဘိုးကြီးပြောတာတွေကို နားထောင်နေရင်း နဲ့ပဲ... ဟောဒီငါးကြီးက ပုပ်ပြီး ပွလာလိမ့်မယ်”

ရွာလယ်ကွက်လပ်

ပေါ်မှနေ၍

ကြည့်လိုက်လျှင်

မီးသတ်ရုံနောက်ဘက်မှနေ၍ ပေါ်ထွက်နေသော အစိမ်းရောင် သုတ်ထားသည့် အိမ်မိုးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ကုန်သည်ကြီးမိုကော့၏ ဂေဟာပင်တည်း။

မီးသတ်ရုံရှိရာလမ်းကို ဖြတ်လျက် ဂရီဂိုနှင့် မစ်ကာ လူပျိုပေါက်ကလေးနှစ်ယောက်က ကုန်သည်ကြီး မိုကော့၏ ဂေဟာလှေကားထစ်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လာနေကြ၏။

ကုန်သည်မိုကော့၏ဂေဟာကို ပွတ်လုံးလက်ရန်း များဖြင့် ရှေ့ဘက်မှနေ၍ တန်ဆာဆင်ထား၏။ ထို ပွတ်လုံးလက်ရန်း များတွင် စပျစ်ရိုင်းနွယ်များက လှပစွာ ချိတ်တွယ်လျက်ရှိနေကာ လက်ရန်းတိုင်များ၏ အရိပ်ပုံ က လှေကားထစ်များ အပေါ်တွင် အရိပ်အစွန်းများဖြင့် ခြယ်မှုန်းထားသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

“ကဲ.. ကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ တချို့ကျတော့ ဘယ်လောက် ခမ်းခမ်းနားနား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် နေသလဲ”

ဂရီဂိုက ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်၏။

“တံခါးကို ဆွဲပြီးဖွင့်ရတဲ့ လက်ကိုင်ကိုတောင် ကြေးနီရောင်တောက်အောင် လုပ်ထားတယ်မဟုတ်လား”

မစ်ကာက ဝရန်တာသို့ အဝင်လမ်းတွင် ရှိနေသော တံခါးမှ လက်ကိုင်ကို ဆွဲ၍ဖွင့်လိုက်ရင်း မကျေမချမ်းသည့် လေသံဖြင့် စကားဆိုလိုက်၏။

“ဘယ်သူတွေလဲ”

တံခါးတဖက်တွင် ရှိနေသော အိမ်သား တစ်ယောက်က လှမ်း၍မေးလိုက်၏။ ရုတ်တရက်အားဖြင့် ရှက်ကြောက် အားနာ၍သွားသော ဂရီဂိုက ပွင့်နေသော တံခါးမှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်၍သွားသည်။ လက်တွင် ဆွဲ၍ ယူလာခဲ့သော ငါးသိုင်းကြီး၏ အမြီးက လှပစွာ ခြယ်လှယ်၍ထားသော ကြမ်းပြင်အခင်းပေါ်တွင် တရွတ်တိုက်၍ နေလေသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

အသံလာရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိုးမခသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ် တွင် ထိုင်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။ မိန်းကလေး၏လက်တွင် စတော်ဘယ်ရီသီးများ ထည့်ထား သော ပန်းကန်လှလှလေးတချပ် ကို ကိုင်လျက်ရှိနေလေသည်။

အသည်းနှလုံးပုံနှင့်တူသော နီတျာတျာရှိသော မိန်းကလေး၏

နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဂရီဂိုက ငေး၍ကြည့် လိုက်မိ၏။ နှုတ်ခမ်းအစုံတွင် စတော်ဘယ်ရီသီး တလုံးကို လှအောင်ကိုက်၍ထားသည်။

လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဇိမ်ဖြင့် ထိုင်နေသော မိန်းကလေးသည် လူပျိုပေါက်နှစ်ယောက်အား ခေါင်းထောင် လျက် ခြေဖျားမှ ခေါင်းအထိ ကြည့်လိုက်၏။ မိန်းကလေး၏ နွေးထွေးသော နှုတ်ခမ်းအစုံတွင် စတော်ဘယ်ရီသီးက ယခုတိုင် တစ်လစ်ကလေး စံမြန်းလျက် ရှိနေလေသည်။

မစ်ကာက ချောင်း တချက် ဟန့်လိုက်ပြီး တုဏှိဘာဝေရှိနေသော ဂရီဂိုကို အကူအညီ ပေးလိုက်၏။

“ငါးများ မလိုချင်ဘူးလား။”

မိန်းကလေးက မြားနတ်မောင်၏ လေးကိုင်း သဏ္ဌာန်နှင့်တူသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို စတော်ဘယ်ရီသီး ဝင်သာရုံ လောက်သာ ဖွင့်လိုက်၏။ ပြီးမှ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ ပြုံးလိုက်၏။ ရုတ်တရက်မသိမမြင်နိုင်အောင် ပြုံးလိုက်သော အပြုံးပင် တည်း။

“ငါးဟုတ်လား၊ မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မိန်းကလေးက ဤသို့ဆိုရင်း လှုပ်ကုလားထိုင်ကို မတ်မတ်ကြီးနေအောင်ပြုကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ ထပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇာပန်းများ စီခြယ်ထားသော ရှေ့ထိုးဖိနပ်ကို ရုတ်ခြည်းပင် စီးလိုက်၏။ နေရောင်ခြည်က မိန်းကလေး၏ ဖြူဖွေးပါးလျားသော ဂါဝန်ကို ထိုးဖောက်လျက်ရှိနေ၏။ နေရောင်၏ အလင်းကြောင့် ဆင်နှာမောင်းကဲ့သို့ ပျော့ပျောင်းသော ပေါင်တံကို ခပ်ရေးရေး မြင်ရ၏။ အတွင်းမှ လှိုင်းတံပိုး ထသကဲ့သို့သော စာပြန့်ကျယ်ကြီး ကိုပင် မြင်နေရ၏။ သလုံးသားလေးများက မြူညစ်မတင်ဘဲ ဆင်စွယ်ကဲ့သို့ ချောမောဖြူစင်နေ၏။ ရှေ့ထိုးဖိနပ်၏ အမြီးပိုင်း တွင်ရှိသော ခြေဖနောင့်များသည်သာလျှင် နို့အဆီလွှာ ကဲ့သို့ ဝင်းဝင်းထိန်လျက်ရှိလေသည်။

“ဟေ့ ... ဂရီဂို ကြည့်စမ်း ဘယ်လိုဂါဝန်မျိုးလဲ၊ မှန်လိုပါပဲလား။ ဂါဝန်ကိုဖောက်ပြီး အားလုံးမြင်နေရတယ်”

မစ်ကာက ဂရီဂိုအား ကြည့်၍ ပြောရမည့်အစား ငါးသိုင်းကြီးကို ကြည့်၍ ပြောနေလေသည်။

အိမ်စင်္ကြံဘက်သို့ ရှေ့ရှုနေသော တံခါးပေါက်မှ နေ၍ မိန်းကလေးက ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာပြီးနောက် လှုပ်ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် ဖြည်းလေးစွာထိုင်လိုက်၏။

“မီးဖိုချောင်ကို သွားပါ”

မိန်းကလေးက အာဏာသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ငါးသိုင်းကြီးကို
ဆွဲလာသော ဂရီဂိုက ခြေဖျား ထောက်လျက် မီးဖိုချောင်ရှိရာသို့
ဝင်သွားလေသည်။

မစ်ကာကမူ ရောက်သည့်နေရာတွင် မတ်တတ်ရပ်ရင်း မျက်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လျက် မိန်းကလေး ၏ ရွှေရောင် စက်ဝိုင်းခြမ်း ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသည့် ဆံပင် ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုကို ဝိုင်းခြား၍ထားသော ငွေရောင်ဖဲပြား ကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေမိ၏။

မိန်းကလေးက မစ်ကာအား ရဲဝံ့သောအကြည့်၊
 ဂနာမမြင်သောအကြည့်ဖြင့် အကဲခတ်၍ နေလေသည်။

“ရှင်က ဒီရွာကပဲလား။”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူ့သားလဲ”

“မိရုန်ရဲ့သားပဲ”

“ရှင့်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“മരിയ്ക്കാ”

မိန်းကလေးက မေးခွန်းများကို မေးရင်း သူ၏ နှင်းဆီရောင်ခြေသည်များကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ဤသို့ ကြည့်နေရာမှ သူ၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို လှုပ်ကုလားထိုင်အတွင်းဘက်သို့ လျင်မြန်စွာ ခေါက်၍ သွင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သူက ငါးသိုင်းကြီးကို ရလာတာလဲ”

မိန်းကလေးက ဆက်၍ မေးခွန်းကို ထုတ်နေပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဂရီဂိုပါ”

“ရှင်ကလည်း ... ငါးများတာပဲလား”

“များချင်တဲ့အချိန်မှ များတာပါ”

“ငါးမျှားတံနဲ့ပဲ မျှားတာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မလည်း တခါတလေတော့ ငါးများ ထွက်ချင်တယ်”

မိန်းကလေးက ခဏမျှတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ငါးမျှားထွက်ချင်ရင် ကျွန်တော်ခေါ်သွားမှာပေါ့”

“ဘယ်လိုမျှားရသလဲရှင်၊ တကယ်ပဲခေါ်မှာလား၊
အဟုတ်ပြောနေတာလား”

“ငါးမျှားထွက်မယ်ဆိုရင် အိပ်ရာက အစောကြီး ထရလိမ့်မယ်”

“ထပါမယ်ရှင်၊ ရှင်ကသာ ကျွန်မကို လာပြီးနှိုးဖို့ လိုတာပါ”

“လာပြီးနှိုးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျာအဖေကြီး က
ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ”

“ကျွန်မအဖေကလား”

မိန်းကလေးက မစ်ကာ၏အမေးကို နားမလည်သောကြောင့်
ထပ်၍မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့အဖေက ကျွန်တော့်ကို သူခိုးလို့ ထင်နေရင်ရော၊ နို့ပြီး
ခွေးတွေကိုလည်း အစာခွံထား ရဦးမယ် မဟုတ်လား”

မစ်ကာက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ အလွယ်ကလေးပါရှင်၊ ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်း
ထောင့်ဆုံးခန်းမှာ အိပ်တာပါ။ ကျွန်မအိပ်ခန်း မှာ ပြတင်းပေါက်လည်း
ရှိပါတယ်”

မိန်းကလေးက ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ညွှန်ပြ လိုက်၏။ ပြီးမှ...

“ရှင်လာရင် ပြတင်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်ပါ၊ ကျွန်မ ထလာမှာပေါ့”

မီးဖိုချောင်ဘက်မှ ဂရီဂို၏ တုန်လှုပ်နေသော အသံ နှင့် ထမင်းချက်၏
ပျစ်ချဲ့ချဲ့အသံကြီးက အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ကြိုးကြား ကြိုးကြား ပျံ့လွင့်လာသည်။

မစ်ကာက သူ့ခါးပတ်တွင် စီခြယ်ထားသော ငွေကြယ်များကို
လက်ဖြင့်ကစားရင်း ငြိမ်သက်နေ၏။

“ရှင်က မိန်းမနဲ့လား”

မိန်းကလေးက လျှို့ဝှက်သော၊ နွေးထွေးသော အပြုံးဖြင့် မစ်ကာအား
ကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့များ မေးတာပါ လိမ့်”

“အို...သိချင်လို့ မေးလိုက်တာပါ”

“ကျွန်တော်က လူပျိုပါ”

မစ်ကာက ဤသို့အဖြေပေးလိုက်ရင်း ရှက်သွေးဖြင့် မွန်ထူ၍သွားမိ၏။

မိန်းကလေးက အပူကြိုက်သော အပင်များကို စိုက်ပျိုးပြုစုရာ မှန်အိမ်ထဲမှ စတော်ဘယ်ရီ အကိုင်းအခက် ကလေးများကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ချ၍ ကစားရင်း အပြုံးဖြင့်ပင် စောဒနာထုတ်နေ၏။

“ရှင်က လူပျိုဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေက ကြိုက်ကြမှာပေါ့နော်”

“တချို့ကတော့လည်း ကြိုက်တယ်၊ တချို့က တော့လည်း မကြိုက်ဘူး”

“ရှင်က ဟိုဟာတော့ ...ဒါထက်... ရှင့်မျက်စိက ဘာဖြစ်လို့ ကြောင်မျက်စိနဲ့ တူနေတာလဲ”

“ကြောင်နဲ့တူတယ်”

မစ်ကာက ရှက်လည်း ရှက်၊ မျက်နှာလည်း ပျက်ပျက်ဖြင့် စကားဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကြောင်နဲ့တူတယ်”

“အမေနဲ့တူလို့ ဖြစ်မှာပါပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး”

“နို့ပြီး မိန်းကလေးတွေက ရှင့်ကို ဘာဖြစ်လို့ မယူကြတာလဲ”

ရှက်သွေးမွန်နေသော မစ်ကာက အိမ်ရှင် မိန်းကလေး၏ စကားနောက်ကွယ်တွင် ရှိနေသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို အနံ့ခံမိလာသည်။ မိမိအား ဤမျှ သရော်ပင့်ချီ ပြော၍နေခြင်းမှာ အိမ်ရှင်မိန်းကလေးတွင် တစုံတခုသော အလိုဆန္ဒ ရှိနေသောကြောင့် သာဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း သဘောပေါက်လာ၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း မျက်လုံးအစုံမှ အဝါရောင် ရောင်ခြည် များကို မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်လွှတ်ရင်း ...

“ကျွန်တော်ယူမယ့် မိန်းမက လက်ထပ်နိုင်မယ့် အရွယ် မရောက်သေးလို့ပါ” ဟု စကားဆိုလိုက်၏။

မိန်းကလေးက အံ့သြသည့်အမူအရာဖြင့် မျက်ခုံး နှစ်ဖက်ကို ပင့်ချီလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

လျှပ်ပြက် သကဲ့သို့ ရှိသော မိန်းကလေး၏အပြုံးက မစ်ကာအား ဖက်ယားပင်မှ ဖက်ယားကိုင်းဖြင့် ရိုက်သကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် လမ်းပေါ်မှနေ၍ လှေကားပေါ် သို့ တက်လာသော ခြေသံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဆိတ်ကလေးသားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဖိနပ်ကြီးကို လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ညင်သာစွာ ပွတ်တိုက်ရင်း အိမ်ကြီး၏

အရှင်သခင်ဖြစ်သော ဆီဂရီ မိုကော့သည် သူ၏ အလွန်ဆူဖြိုးသော အတ္တဘောကြီးကို ဣန္ဒြေဟန်ပတ္တိဖြင့် သယ်ဆောင်လျက် အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် ရှိနေသော မစ်ကာကို ဖုတ်လေသည့် ငါးပိရှိလေသည်ဟု မမှတ်ဘဲ ဖြတ်ကျော်၍ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

ပြီးမှ...

“ကျုပ်ကို တွေ့ချင်လို့လား” ဟု သူ့ခေါင်းကို မလှည့်ဘဲ မေးလိုက်၏။

“ငါးရောင်းဖို့ လာတာပါ ဖေဖေ”

မိန်းကလေးက မစ်ကာအစား အဖြေပေးလိုက်၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် ဂရီဂိုသည် ငါးသိုင်းကြီးကို ထမင်းချက်ထံတွင် ရောင်းခဲ့ပြီးနောက် မီးဖိုချောင်မှ အိမ်ရှေ့ခန်း ရှိရာသို့ ထွက်လာလေသည်။

ညနေဘက်တွင် ရွာထဲသို့ အလည်ထွက်ရာမှ ဂရီဂိုအဖို့ အိမ်ခြံဝင်းသို့ ပြန်၍ရောက်လာသည့် အချိန်တွင် လင်းကြက်များပင် ဆော်နေသည့်အချိန်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။

အိမ်အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ အချဉ်ပေါက်နေသော ဗျစ်ရည်တွင် ခတ်ရသည့် ဆေးနံ့နှင့်အတူ ရနံ့ မွှေးကြိုင်သော ဟင်းရွက်နံ့က ဂရီဂို၏ နှာညွှန့်ကို လာ၍ ကလိနေလေသည်။

ဂရီဂိုသည် အိမ်ထဲသို့ ခြေဖျားထောက်၍ ဝင်ရောက်လာပြီးနောက် ညနေက ဝတ်စားသွားသော အဝတ်အစား များကို လဲလှယ်လိုက်၏။ တနင်္ဂနွေနေ့ များတွင်သာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော မတ်တတ်အစင်းများ ပါသည့် ဘောင်းဘီရှည်ကို တန်းပေါ်တွင် ဂရုတစိုက် ဖြန့်၍ထားလိုက်၏။ ပြီးမှ သူ့ကိုယ်ကိုသူ လက်ဝါး ကပ်တိုင်သဏ္ဌာန် လက်ဖြင့် အထိမ်းအမှတ် ပြုလိုက်ပြီး နောက် အိပ်ရာပေါ်တွင် တက်၍ လှဲချလိုက်၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုး၍ကျနေသော လရောင်ရိပ်က စာကွန်ရက်ကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

အခန်းထောင့် စာပန်းများဖြင့် ခြယ်လှယ်ထားသော မျက်နှာကြက်များအောက်တွင် ငွေဖြင့် ထုလုပ်ထားသော ခရစ်တော် ဆင်းတုများက အညှိတက်ကာ အရောင်မှေးမှိန်လျက် စံပယ်နေကြ၏။

အိပ်ရာအပေါ်ပိုင်းထက်ရှိ စင်ပေါ်မှနေ၍ ယင်ကောင်များ ဒေါသတကြီးဖြင့် လှုပ်ရှားပျံ့ဝဲနေသံကို ကြားရသည်။

အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲအချိန်တွင် မီးဖိုချောင်ဘက်မှ ပေါ်ထွက်လာသော ကလေးငိုသံကြောင့် ဂရီဂိုမှာ အိပ်၍ မရ နိုင်အောင် ဖြစ်လာရပြန်သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ပိုင်အိုဗျာနှင့် မရီးဖြစ်သူ ဒါရီယာတို့၏ ကလေးငိုသံ ပင်တည်း။

ဆီထည့်မထားသော လှည်းပဒေါင်းကဲ့သို့ ပုခက်လွှဲရာမှ ပေါ်ထွက်လာသော အသံက နားငြီးဖွယ်ရာ ကောင်းလှ သည်။ မရီးဖြစ်သူ ဒါရီယာက ကလေးကို အိပ်ချင်မူးတူး အသံဖြင့် ပြောနေသော စကားကိုလည်း ကြားလာရသည်။

“အိပ်ပါတော့လား ... အိပ်ပါတော့လား ကလေးရယ်၊ မင်းကြောင့် အိပ်ကောင်းတိုင်း မအိပ်ရ၊ စားကောင်းတိုင်း မစားရပါလားကွယ်”

ဒါရီယာက ကလေးကို ပုခက်လွှဲသီချင်းဖြင့် တီးတိုးသံကို ပြုကာ

ချော့၍သိပ်နေသည်။

မှန်မှန်ကြီးပေါ်ထွက်နေသော ပုခက်မှ ပွတ်ကြိတ်သံက ဂရီဂိုအဖို့ ချော့၍သိပ်နေသော သီချင်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေ သည်။ မှိန်းနေရာမှ ဂရီဂိုက သူလုပ်ရမည့် အလုပ်ကို သတိရလာသည်။

“နက်ဖြန်ခါ ပိုင်အိုကျာက စစ်သင်တန်းတက်ဖို့ စစ်ရေးအခြေခံစခန်း ရှိရာကို သွားရမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါရှိယာ က ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျန်နေရစ်ခဲ့မယ်၊ မြက်ကို ပိုင်အိုကျာမရှိဘဲ မိမိတို့ချည်း ရိတ်ရတော့မယ် မဟုတ်လား။”

ဤသို့ သတိရလာသည့် အချိန်တွင်ပင် အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်လာသော မြင်းဟီသံကြောင့် ဂရီဂိုမှာ အိပ်ချင်စိတ် ပင် ပျောက်၍ သွားရသည်။

ပေါ်ထွက်လာသော မြင်းဟီသံအားဖြင့် ပိုင်အိုကျာ စစ်သင်တန်းသို့ သွားရန်အတွက် ဝယ်ယူထားသော မြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပရီဂိုက သိလိုက်၏။

အိပ်၍ မရနိုင်တော့သည့် အဆုံးတွင် ဂရီဂိုက ရှပ်အင်္ကျီကို ကောက်၍စွပ်လိုက်၏။ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေ သောကြောင့် ရှပ်အင်္ကျီမှ ကြယ်သီးများကို တပ်ရာတွင် လက်များက နှေးကန်လျက်ရှိနေကြ၏။ ရှပ်အင်္ကျီမှ ကြယ်သီး များကို လေးကန်စွာ တပ်နေရင်းမှပင် ကြားနေရသော မရီးဖြစ်သူ၏ ကလေးချော့ သီချင်းသံကြောင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော် သလိုလို ဖြစ်သွားပြန်၏။

“အသံကြမ်းကြမ်း၊ ကိုရွှေငန်း

ဘယ်လမ်းကိုတဲ့ သွားလေတယ်၊

ဗေဒါချုံတော၊ ဗျိုက်တွေပေါ၊

ဘယ်တော ဘယ်တောင် ရောက်လေတယ်၊

အတောမသတ် သွားလေတယ်၊

ဗေဒါချုံတော၊ ဗျိုက်တွေပေါ၊

ဗေဒါ စိမ်းစို၊ ဗျိုက်တောအို၊

အပျိုတသိုက် နုတ်လေတယ်၊

အပျိုတသိုက်၊ ဘယ်ကိုလိုက်၊

ပြိုက်ပြိုက်ပြုန်းလို့ ပျောက်လေတယ်၊

အပျိုတသိုက်၊ လင်နောက်လိုက်၊

ရွာတဝိုက်မှာ ပျောက်လေတယ်၊

သူတို့လင်တွေ၊ ကော့ဆက်တွေ

ဘယ်မြေကိုများ သွားလေတယ်၊

ဓားလွှတ်ကိုဆွဲ၊ စိတ်မာန်ခဲ

စစ်ပွဲကိုတဲ့ သွားလေတယ်....”

မျက်စိများကို ပွတ်သပ်ရင်း ဂရီဂိုသည် မြင်းစောင်း ရှိရာသို့
ထလာပြီးနောက် ပိုင်အိုတျာ၏မြင်းကို ခြံဝင်း အတွင်းမှ မြစ်ဆိပ်ရှိရာသို့
ထုတ်ယူလာခဲ့၏။

မြင်းစောင်းမှ အထွက်တွင် ပင့်ကူအိမ်တခုကို ခေါင်းဖြင့်
ဝင်၍တိုးမိသဖြင့် ရှိနေသော အိပ်ချင်မှုူးတူးစိတ်မှာ လုံးဝ ပျောက်၍
သွားခဲ့ရတော့၏။

ဒွန်မြစ် ဤမှာဘက်ကမ်း ထိပ်သို့ ရောက်လာသော အခါ
မြစ်ကမ်းတလျှောက်တွင် လရောင်ထိုးကျနေ ပုံမှာ လူသွားလမ်း ကလေးနှင့်
တူနေ၏။ လရောင်ဆမ်းသော လမ်းမှာ လူသူဟူ၍ တခါဖူးမျှ မသွားဖူးသော
လမ်းပင် မဟုတ်လား။

ဒွန်မြစ်ရေပြင် ပေါ်တွင် နှင်းငွေ့များက တွဲလောင်းခို၍ ကျနေ၏။
တွဲလောင်းခိုနေသော နှင်းငွေ့များ အထက်တွင် ကြယ်စုံပေါက်ထားသည့်
ငွေ့လမင်းက ကောင်းကင်ယံတွင် ထွန်းလက်နေသည်။

မြင်းက ကမ်းပါးထိပ်မှ ရေဆိပ်သို့ ဆင်းလာရာတွင် အဆင်းလမ်းက
ဆိုသည့်အလျောက် နောက်ခြေ နှစ်ဖက်မှ ခွာများကို သတိကြီးစွာထား၍
လှုပ်ရှားနေသည်။

ဒွန်မြစ် ဟိုမှာဘက်ကမ်းမှနေ၍ ဘဲအော်သံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ငါးတစ်ကောင်က ရေပြင်ပေါ်တွင် ရှုပ်တိုက်ပြေးရင်း
ပို၍ငယ်သောအစာကို ကမ်းခြေအနီးတွင် လိုက်၍ ရှာနေလေသည်။

မြင်းကို ရေတိုက်ရင်း ဂရီဂိုက မြစ်ကမ်းစပ်တွင်
အချိန်အတော်ကြာအောင် ရပ်နေ၏။ ကမ်းပါးဆီမှ စိုစို ထိုင်းထိုင်း
နံနံစော်စော်ရှိသော အနံ့အသက်များက ပျံ့လွင့်လာ၏။

မြင်းပါးစပ် အတွင်းမှ ရေစက် တစက် ပြန်၍ ကျလာသည်။

ရွှင်လန်းပေါ့ပါး သောစိတ်က ဂရီဂို၏ နှလုံးအိမ် ထဲတွင်

ကိန်းအောင်းလာ၏။ ဘဝက သာတောင့် သာယာဖြင့် သောကကင်း၍နေသည် မဟုတ်လား။ ပတ္တမြားရောင်အ မြီးရှိသော အရုဏ်ဦး ဒေါင်းယာဉ်ပျံက လ,တည်းဟူသော ကြယ်စုံ ပေါက်နေသည့် ငွေပွင့်ကို နှုတ်သီးဖြင့်ဆိတ်ကာ နိဗ္ဗာန်ဘုံ၏ ကြမ်းပြင်နှင့်တူသော ချိုးဖြူရောင် ကောင်းကင်ပြင်မှ နှင်ထုတ် နေလေသည်။

ရေတိုက်ရာမှ ပြန်လာသော ဂရီဂိုသည် မြင်းဇောင်း အနီး၌ မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ဝင်၍တိုးမိသည်။

“ဂရီဂိုလားဟေ့”

“ကျွန်တော့်အပြင် ဘယ်သူများရှိဦးမှာလဲ အမေ”

“မြင်းကို ရေချခဲ့ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်...”

ဂရီဂိုက တိုတောင်းစွာပင် အဖြေပေးလိုက်၏။ မိခင်ဖြစ်သူက မီးဖိုတွင် ထင်းထည့်ရန်အတွက် ခြောက်နေသော နွားချေးများကို ယူပြီး တဲအိမ်ရှိရာသို့ ပြန်၍ ပြေးသွားသည်။ တွန့်ရှုံ့နေသော မိခင်ဖြစ်သူ၏ ခြေဖဝါး များသည် မြေကြီး ပေါ်တွင် တဖတ်ဖတ် ရိုက်ခတ်လျက် ရှိနေလေသည်။

“စတီပင်တို့ လင်မယားလည်း သွားပြီး နှိုးလိုက်စမ်း၊ စတီပင်က ပိုင်အိုဗျာနဲ့ အတူတူ စစ်လေ့ကျင့်ရေး စခန်းကို ဒီနေ့ပဲ သွားရမယ် မဟုတ်လား”

မိခင်ဖြစ်သူက အော်၍ပြောလိုက်၏။

နံနက်စောစော ဖြစ်သည့်အလျောက် ဂရီဂို၏ တကိုယ်လုံးမှာ အအေးဓာတ်ဖြင့် တုန်နေလေသည်။ စူးရှသော အအေးဒဏ်ကြောင့် တကိုယ်လုံးမှာ ထုံကျင်နေ၏။

ဂရီဂိုသည် စတီပင်တို့ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် သုံးထစ်မျှရှိသော လှေကားကို ပဲ့တင်သံများ ပေါ်ထွက်သွားအောင် ပြေး၍တက်သွားလေ၏။

အိမ်တံခါးကို အပြင်မှနေ၍ မင်းတုပ်ချထားလေသည်။

အိမ်အတွင်းသို့ ရောက်သွားသော ဂရီဂိုက စတီပင်တို့လင်မယား အိပ်ပျော်နေပုံကို တွေ့ရ၏။

မီးဖိုချောင်တွင် ဖြန့်၍ခင်းထားသော စောင်ကြမ်း တခုအပေါ်၌ စတီပင်က အိပ်မောကျနေ၏။ မယား ဖြစ်သူ အက်စီနီယာက လင်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ခေါင်းတင်လျက် အိပ်ပျော်နေသည်။

မှေးမှိန်သော အရုဏ်ဦးရောင်ခြည်ဖြင့် အက်စီနီယာ ၏ အောက်ပိုင်းအတွင်းခံမှာ ခူးအထက် ပေါင်ပေါ်အထိ လှန်၍နေပြီး ဘာချံသစ်သားကဲ့သို့ ဖြူဖွေးချောမွတ်နေသော ပေါင်တံနှစ်ချောင်းမှာလည်း အရှက်မရှိသည့် အလား ကားယား ဟလျက်ရှိနေလေသည်။

ဂရီဂိုသည် မြင်ရသော ရှုခင်းကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်ရင်း အာခေါင်များ ခြောက်လာပြီး သူ့ခေါင်း မှာလည်း သံချောင်း တခုနှင့် ထိရှိန်နေသကဲ့သို့ ညိုးညိုးညံ့ညံ့လျက် ရှိနေသည်ဟု ထင်မိ၏။

ဂရီဂိုသည် တောင်မြောက်လေးပါးသို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အသံဩကြီးဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။ အသံမှာ နဂိုအသံနှင့်မတူတော့။

“ဒီမှာ...ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလား၊ ထကြပါဖို့” အက်စီနီယာက အိပ်ပျော်နေရာမှ ပထမဆုံး နိုးလာပြီး ...

“ဘယ်သူလဲတော့”

ဟုမေးလိုက်ရင်း၊ ခူးအထက်သို့ တွန်းလန်၍နေသော အတွင်းခံကို ပြန်၍ဖုံးဖိနိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ ဤသို့ အလျင်စလို ကြိုးစားလိုက်သည်တွင် သူ့လက်မောင်းပြင်မှာ ခြေထောက်နှစ်ဖက်အကြားတွင် ညပ်၍နေပြန်၏။

အာပုပ်ရည်တစ်စက်က အက်စီနီယာ၏ ခေါင်းပေါ်တွင် စွန်းထင်းလျက် ကျန်နေရစ်ခဲ့လေသည်။ မိန်းမ တို့သည် အရုဏ်ဦးအချိန်၌ ဆင်အော်၍ မနိုးအောင် အိပ်တတ်ကြသည်တကား။

“ကျုပ်ပါ၊ အမေကလွှတ်လို့ ခင်ဗျားတို့ကို နှိုးဖို့ လာတာပါ”

ဂရီဂိုက ပြောလိုက်၏။

“အေး ... တို့ ခုပဲထတော့မလို့၊ ခုတင်ပေါ်မှာ ကြမ်းပိုးကိုက်တာနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လာပြီးအိပ်နေတာဟေ့”

ဤသို့ပြောရင်း အက်စီနီယာက သူ့လင်ကို လှုပ်၍ နှိုးလိုက်၏။

အက်စီနီယာ၏ အသံက တမျိုးဖြစ်နေခြင်းကို ထောက်၍ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိပြီး ဂရီဂိုက အိမ်ထဲမှ လျင်မြန်စွာ ပြန်၍ ထွက်ခဲ့လေသည်။

(ခ)

တတော့ရက်(စ)ခံ ရွာမှ အမျိုးသား ယောက်ျား သုံးဆယ်မှာ

စစ်သင်တန်းစခန်း ရှိရာသို့ သွားရမည် ဖြစ်၏။ နံနက် ခုနစ်နာရီ မထိုးမီ ကတ္တရာစေး သုတ်ထားသော ရွက်ထည်အမိုးများ ပါရှိသည့် လေးဘီးတပ် လှည်းများသည် လည်းကောင်း၊ ရွက်ထည်အင်္ကျီဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် စစ်သင်တန်းသို့ လိုက်ပါရမည့် ကော့ဆက်အမျိုးသား များသည်လည်းကောင်း သက်ဆိုင်ရာ အသုံးအဆောင် ကိရိယာများကို ယူဆောင်လျက် မြင်းများ ဖြင့် တဖုံ၊ ခြေလျင်ဖြင့် တမျိုး ရွာကွက်လပ် ရှိရာသို့ စတင်စုရုံး ရောက်ရှိလာကြပြီ ဖြစ်၏။

မြင်းကို ရေချရာမှ ပြန်၍လာသော ဂရီဂိုသည် သင်တန်းသို့သွားရမည့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ပိုင်အိုတျာအား အိမ်ရှေ့ လှေကားထစ် ပေါ်တွင် ပြတ်သွားသော မြင်းဇက်ကြိုးတခုကို အဆောတလျင် ပြန်၍ချုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်က စားကျင်းထဲတွင် ‘အုတ်’ များကို ထည့်ပေးရင်း ပိုင်အိုတျာ၏မြင်းကို အစာကျွေး နေလေသည်။

“ခုတောင် ဒီကောင်ကြီးက အစာစားလို့ မပြီးသေး ဘူးလား ...”

ပိုင်အိုတျာက မြင်းရှိရာသို့ ခေါင်းညိတ်၍ပြရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဒီကောင်ကြီးက ဆာနေတာ၊ ဘယ်ပြီးဦးမလဲ” ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်က အသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြန်၍ပြောရင်း မြင်းကုန်းနှီး အောက်တွင်ခံသည့် စောင်ကြမ်းကို ကြမ်းတမ်းသော သူ၏ လက်ကြီးဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရှုနေရာက ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

“ကုန်းနှီးအောက်က ခံတဲ့ စောင်ကြမ်းက အစွန်းအစ တွေကို သေသေသပ်သပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားမှပေါ့။ လုပ်မထားရင် ခရီးတထောက်သွားရုံနဲ့ မြင်းကျောကုန်းမှာ ပွန်းပြီး အနာဖြစ်လာမှာပေါ့”

“စားပြီးရင် ဒီကောင်ကြီးကို ရေတိုက်ရဦးမယ် အဖေ”

“ဂရီဂို မြစ်ထဲကို ယူသွားပြီး တိုက်လိမ့်မယ်”

အရိုးပေါ်တွင် အသားများများ မရှိသော ဒွန်နယ် တဝိုက်တွင် မွေးသည့် ဒေါက်ကောင်းကောင်း မြင်းကို ဝင်းခြံ အပြင်ဘက်သို့ ဆွဲထုတ်သွားသည်။ မြင်းနဖူးတွင် အဖြူရောင်ဗွေတခုက ကြယ်ပွင့် တပွင့်လို လှပစွာ ရှိနေလေသည်။

ခြံဝင်းပြင်သို့ အရောက်တွင် ဂရီဂိုက မြင်းပခုံးရိုး နှစ်ခုအကြားတွင် သူ့ဘယ်လက်ကို အသာလေး တင်ထားရင်း မြင်းကျောကုန်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လိုက်ကာ မြင်းကို အသေ့ကလေးနှင့်၍ မြစ်ကမ်း ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ကမ်းပါးထိပ်မှ ရေဆိပ်သို့ အဆင်းတွင် ဂရီဂိုက မြင်းကို ထိန်းကိုင်ထားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် မြင်းက တစုံတခုဖြင့် ခလုတ်တိုက်မိရာက ဆင်ခြေလျှော ရှိနေသော အဆင်းလမ်းအတိုင်း လျင်မြန်စွာပြေး၍ ဆင်းလိုက် သောကြောင့် ဂရီဂိုက မြင်းကျောကုန်းပေါ်သို့ ပက်လက်လန်၍ လဲကျသွား၏။

မြင်းကျောရိုးပေါ်တွင် နောက်ပြန် လန်နေစဉ် ကမ်းပါးထိပ်မှ ရေဆိပ်ရှိရာသို့ ရေပုံး နှစ်ပုံးကို ထမ်းလျက် ဆင်းလာသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဂရီဂို သွားသည့်လမ်းမှ တဖက်သို့ လျင်မြန်စွာ ခွဲထွက်လိုက်ပြီး ရေထဲသို့ အရှိန်ဖြင့် ပြေးဆင်းလိုက်၏။ သူ့နောက်တွင် ဖုန်တထောင်းထောင်းထ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အက်စီနီယာက ဆင်ခြေလျှော လမ်းကလေးအတိုင်း ကိုယ်ကိုလှုပ်၍ ဆင်းလာလေသည်။ ဂရီဂိုနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း နေရာသို့ အရောက်တွင်ပင် အက်စီနီယာက အော်၍ ပြောလိုက်၏။

“အရူးကောင်လေး ... နင်မြင်းစီးလာပုံက ငါ့ကို တက်နင်းတော့မယ့်အတိုင်းပဲ၊ နင် ဘယ်လို မြင်းကို စီးတယ် ဆိုတာ နင့်အဖေကို တိုင်ပြောလိုက်မယ်”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်က အိမ်နီးချင်း မိတ်ဆွေတွေပဲ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားယောက်ျားကြီး စစ်သင်တန်း တက်ဖို့ သွားရင် ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ လယ်ယာလုပ်ငန်းမှာ အကူအညီပေးနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

ဂရီဂို၏ ချေပချက်ကို အက်စီနီယာက ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“နင်က ငါ့ကို ဘယ်လိုများ အကူအညီ ပေးနိုင်မှာတုံး”

“မြက်ရိတ်တဲ့အချိန် ရောက်လာတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကူညီပါဟယ်နဲ့ အပူကပ်လာရမယ် မဟုတ်လား”

ဂရီဂိုက ဤသို့ပြောရင်း ပြုံးလိုက်၏။

အက်စီနီယာက မြစ်ထဲမှ ရေတပုံးကို ခပ်ယူလိုက်ပြီးနောက် လေတိုက်၍ လွင့်နေသော ဂါဝန်စကို ဒူးနှစ်ဖက် အကြားတွင် ညှပ်ထားလိုက်၏။

“ခင်ဗျားယောက်ျားကြီး စတီပင်ကိုလည်း သင်တန်းတက်ဖို့ ခေါ်နေပြီ မဟုတ်လား”

“ဒါနဲ့ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

“ဒေါသကြီး လှချည်လားဗျာ၊ မေးတောင် မမေးရတော့ဘူးလား”

“သူ့ကို စစ်သင်တန်းတက်ဖို့ ခေါ်ပြီလေ၊ ခေါ်တော့ရော ဘာဖြစ်သလဲ”

“ခေါ်တော့ ခင်ဗျားက လင်နဲ့ခွဲပြီး နေရစ်ခဲ့ရတော့မယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ရေသောက်ပြီးနေပြီဖြစ်သော မြင်းက ခေါင်းကို ပြန်၍ထောင်လိုက်ရင်း ခွန်မြစ်ရေပြင်ကို ဖြတ်လျက် တဖက် ကမ်းသို့ ငေးကြည့်နေ၏။ မြင်း၏ ရှေ့ခြေ နှစ်ချောင်းက ရေထဲတွင် ရှိနေလေသည်။

အက်စီနီယာက နောက်ထပ် ရေတပုံး ခပ်လိုက်ပြီးနောက် ထမ်းပိုးတွင်လျှို့ကာ ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းလျက် ကမ်းပါး ပေါ်သို့ တက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဂရီဂိုက တဖက်ကမ်းသို့ ငေးကြည့်နေသော မြင်းကို ဆွဲ၍လှည့်လိုက်ပြီး ရှေ့မှ သွားနှင့်နေသော အက်စီနီယာ နောက်သို့ မြင်းကိုစီးလျက် လိုက်လာခဲ့၏။

တဖျပ်ဖျပ် တိုက်ခတ်နေသော လေကြောင့် အက်စီနီယာ၏ ဂါဝန်စက လွင့်၍နေပြီး လှပနူးညံ့သော ဆံစဆံခွေ ကလေးများက ညိုမှောင်သော လည်ပင်းပေါ်တွင် ပျံ့လျက်ရှိနေလေသည်။

ဆံထုံးပေါ်တွင် ဆောင်းထားသော စာပန်းများ ထိုးထားသည့် ဦးထုပ်ပြားပြားက အရောင်တလက်လက် တောက်နေ၏။ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော နှင်းဆီရောင်အင်္ကျီက ခါးလယ်ဆီတွင် ဂါဝန်စထဲသို့ ထိုးသွင်းလျက် ရှိကာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ရှိနေသောကြောင့် အက်စီနီယာ၏ အချိုးအစားကျသော ကျောကုန်းနှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ပေါ်လွင်နေ စေသည်။

တောင်စောင်းကို လှမ်း၍ တက်ရသည့်အခါတိုင်း ရေပုံးနှစ်လုံးကိုလည်း ထမ်းထားရသည် ဖြစ်ရကား အက်စီနီယာ ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ရှေ့သို့ ကိုင်း၍ ညွတ်၍ သွားကာ လည်ပင်းတော် အောက်တွင် မို့မောက်လျက် ရှိသော ပစ္စည်းအစုံကို မြင်းပေါ်တွင် စီး၍ လိုက်ပါ လာသော ဂရီဂိုအား အထင်းသား ဖော်၍ ပြသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ဂရီဂိုက အက်စီနီယာ၏ လှုပ်ပုံရှားပုံ သွားပုံလာပုံ မှန်သမျှကို ရွန်းရွန်းစားစား လိုက်၍ကြည့်ရင်း စောစောက ပြောလက်စ စကားကို ဆက်၍ပြောချင်စိတ် ပြင်းထန်လာသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ...

“ခင်ဗျာ့ ယောက်ျားကြီး စစ်သင်တန်း တက်ဖို့ သွားတော့ .. ခင်ဗျားက အဖော်မရှိဘဲ ဖြစ်နေမယ် မဟုတ်လား၊ လွမ်းနေမယ် မဟုတ်လား”

အက်စီနီယာက ခေါင်းကို လှည့်၍ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်၏။

အသွားကတော့ မရပ်။

“နင်က ငါ့အကြောင်းချည်းပဲပြောနေ၊ နင်ရော မိန်းမ မယူသေးဘူးလား၊ မိန်းမ ယူလိုက်ရင်...မိန်းမနဲ့ ခွဲနေရတော့ ဘယ်လိုဆိုတာ နင်လည်း သိလာမှာပေါ့”

အက်စီနီယာက အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူရင်း ပြောလိုက်၏။ ဂရီဂိုက မြင်းကို အက်စီနီယာနှင့် ရင်ပေါင်တန်း နေအောင် ရှေ့သို့ မောင်းလာပြီး အက်စီနီယာ၏ မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေလေသည်။

“ခင်ဗျားကသာ လင်နဲ့ ခွဲရမယ့်အတွက် လွမ်းနေ၊ တခြားမိန်းမတွေ ကတော့ သူတို့ယောက်ျား စစ်သင်တန်း တက်ဖို့ သွားရတဲ့ အတွက် ဝမ်းတောင်သာနေကြသေး၊ ကျုပ်တို့မရီး ဒါရီယာဆိုတာ သူ့လင် မရှိတဲ့အချိန်မှာ ဝတောင်လာ လိမ့်ဦးမယ်”

ဂရီဂို၏ မှတ်ချက်ကို အက်စီနီယာက ပြန်၍ ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်၏။

“လင်ဆိုတာ.. မျှော့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သွေးစုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ မျှော့နဲ့အတူတူပဲ၊ နင်ရော... မကြာခင် မင်္ဂလာ မဆောင်ဘူးလား၊ တို့တော့ နင် မင်္ဂလာဆောင်တာကို မြင်ချင်လှပြီ”

“ကျုပ်...ဘယ်တော့မင်္ဂလာဆောင်မယ်ဆိုတာ အဖေ့ဆန္ဒပေါ်မှာ တည်တယ်၊ စစ်မှုထမ်းပြီးမှ မင်္ဂလာဆောင် ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“နင်က ငယ်ပါသေးတယ်ဟယ်၊ မိန်းမ မယူပါနဲ့ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့ မယူရမှာလဲ”

“အိမ်ယာထူထောင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ် ရှာတာနဲ့ အတူတူပဲကွာ”

အက်စီနီယာက ဤသို့ဆိုရင်း မျက်လွှာကိုပင့်၍ ဂရီဂိုအား မော့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းအစုံကို မဖွင့်ဘဲ ရင့်ကျက်သော လူ့ခြေဖြင့် ပြီးလိုက်၏။

အက်စီနီယာ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ရမ္မက်ဆန္ဒ ပြင်းထန်သည့် အသွင်ကို ဆောင်နေကြောင်း ဂရီဂိုက ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သတိထားလိုက်မိ၏။ ထူ၍ ရမ္မက်ပြင်းသည့် နှုတ်ခမ်းအစုံ။

ဂရီဂိုက မြင်းလည်ဆံမွေးများကို လက်ချောင်းများဖြင့် ဖြီးပေးရင်း ပြန်၍အဖြေပေးလိုက်၏။

“မင်္ဂလာဆောင်ဖို့လည်း ဆန္ဒမရှိပါဘူး၊ ခုတောင် ကျုပ်မှာ...ကျုပ်ကို... ချစ်တဲ့လူ ရှိနေပြီ”

“ဘယ်သူ့ကိုများ တွေ့နေပြီလဲ”

“ဘယ်သူ့ကိုများ တွေ့နေရဦးမှာလဲ၊ ခုဆိုရင် ခင်ဗျားယောက်ျား စတီပင်က စစ်သင်တန်းတက်ဖို့ သွားရတော့မှာပဲ မဟုတ်လား”

“ငါ့ကိုတော့ ယီးတီးယားတားလုပ်မယ် မကြုံနဲ့ နော်၊ စတီပင်ကို တိုင်ပြောလိုက်မယ်”

“တိုင်ပြောလိုက်ရင်ရော... ကျုပ်က ကြောက်မှာတဲ့လား၊ ဘယ်လိုအကောင် ဆိုတာ ကျုပ်ကလည်း သတ္တိပြ လိုက်မှာပေါ့”

“သတ္တိပြလိုက်မယ်ဆိုပြီး ဟိုက ထိုးလိုက် ကြိတ်လိုက်လို့ ငိုတော့မငိုနဲ့ သူရဲကောင်းကြီးရယ်”

“ဒီလိုခြောက်လို့တော့..ဘယ်ကြောက်မလဲဗျာ”

“နင့်ကို ခြောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ စတီပင်က ထိုးလို့ ကြိတ်လို့ နင်ငိုရင် နင့်မျက်ရည်တွေကို သုတ်ဖို့အတွက် မျက်ရည်သုတ်ပဝါတွေကို တခြား မိန်းကလေးတွေဆီမှာ အနားလုံးခိုင်းထားစမ်းပါ၊ ကျုပ်ကိုတော့ မျက်စိနဲ့တောင် စေ့စေ့ မကြည့်ပါနဲ့”

“မကြည့်နဲ့ဆိုမှ ကျုပ်က ပိုပြီးကြည့်မယ်ဗျာ”

“ကဲ...ဒါလောက်တောင် ရှိလှတာ၊ ကြည့်ချင် သလောက် ကြည့်တော့ဟေ့”

အက်စီနီယာက ကျေအေးသည့် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောရင်း ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ရင်ပေါင်တန်းနေသော မြင်းကို ဝိုက်၍ သွားနိုင်ရန်အတွက် လမ်းပေါ်မှ ဘေးဘက်သို့ ဆင်းလိုက်၏။ ဂရီဂိုက အက်စီနီယာ ဆင်း၍ သွားသည့်ဘက်သို့ မြင်းကိုလှည့်လိုက်ပြီး ရှေ့မှ ဆီးတား လိုက်၏။

“ငါ...သွားမယ်ကွယ်”

“မသွားရဘူး”

“ရူးမနေစမ်းပါနဲ့၊ ခရီးထွက်ခါနီးနေတဲ့ ငါ့ ယောက်ျားကို လုပ်ကိုင်ပေးစရာ ရှိသေးတယ်”

ဂရီဂိုက ကျီစယ်သည့် သဘောဖြင့် မြင်းကို ရှေ့သို့ တိုးပြီး အက်စီနီယာအား ကျောက်တောင်ရှိရာသို့ ရောက်အောင် ပြုံးရယ်လျက် တွန်းပေးနေ၏။

“ဟဲ့.... သေနာကောင်... ငါသွားပါရစေ၊ ဟိုမှာ လူတွေရှိတာ မမြင်လား၊ တို့ကို သူတို့ မြင်သွားရင် ဘယ်လို ထင်သွား ကြမလဲ”

အက်စီနီယာက ဤသို့ပြောရင်း ဘေးဆီသို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ တချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မျက်မှောင် ကြုတ်လျက် ဂရီဂို၏မြင်းကို ပန်းပိုက်ကာ ထွက်သွားသည်။ နောက်သို့ပင် စောင်းငဲ့၍ လှည့်ကြည့်ဖော် မရတော့။

ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားသောအခါ အစ်ကိုဖြစ်သူ ပိုင်အိုတျာက လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ရှိသော အိမ်သူအိမ်သားများအား နှုတ်ဆက်နေသည် ကို ဂရီဂိုက တွေ့ရ၏။

ပိုင်အိုတျာသည် လှေကားထစ်များပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းလာပြီး မြင်းဇက်ကြိုးကို ကိုင်ထားလိုက်၏။

ခရီးထွက်ရတော့မည်ဟု တိရစ္ဆာန်တို့ဘာဝ အနံ့ရသောမြင်းက မြူးလျက်ရှိပြီး ဇက်ကြိုးကို စိတ်မရှည်နိုင်သည့် အနေဖြင့် ဝါးနေသည်။

ပိုင်အိုတျာက ခြေတဖက်ကို မြင်းခြေနင်းကွင်းတွင် ထိုးသွင်းထားရင်း ဖခင်ဖြစ်သူအား လှမ်း၍ မှာနေ၏။

“နွားတွေကို သိပ်ပြီးမခိုင်းနဲ့ အဖေ၊ လာမယ့် ဆောင်းဦးပေါက်အချိန်မှာ ဒီကောင်ကြီးတွေကို ရောင်းထုတ် ပစ်လိုက်ရမှာပဲ၊ ဂရီဂိုက စစ်သင်တန်း တက်ရမှာ ဖြစ်တော့ သူ့အတွက် မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ဖို့ လိုလာလိမ့်မယ်၊ နို့ပြီး... ဝေစုရတဲ့ မြက်ခင်းပြင်က မြက်တွေကိုလည်း ရောင်းမပစ်လိုက်နဲ့ဦး၊ ဒီနှစ်မှာ... မှန်းသလောက် မြက်တွေ မရနိုင်ဘူး ဆိုတာလည်း အဖေ အသိပဲ မဟုတ်လား”

“အေး ...ကောင်းပါပြီကွာ၊ ဘုရားသခင် မင်းကို စောင့်မပါစေ၊ ခရီးထွက်ဖို့ အချိန်တော်ပြီ”

ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်က မိမိကိုယ်ပေါ်တွင်
လက်ဝါးကပ်တိုင်သဏ္ဌာန် အထိမ်းအမှတ်ပြုလုပ်ရင်း သားဖြစ်သူအား
ပြောလိုက်၏။

ပိုင်အိုတျာက လေးလံသောသူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို မြင်းကုန်းနှီးပေါ်၌ တည့်တည့်ကျအောင် လွှား၍တက် လိုက်ပြီး ခါးပတ် စည်းထားသော အင်္ကျီကို နောက်ကျော ဘက်တွင် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်လိုက်၏။

မြူးနေသော မြင်းက ခြံဝင်းဝဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားနေလေသည်။

မြင်းစီးဓားလွယ်က လှုပ်ရှားနေသော မြင်းနှင့် ကာရန်
နဘေကိုက်အောင် ဟိုမှ သည်သို့ တဖျတ်ဖျတ် ခုန်နေ၏။ ဓားအိမ်ရှေ့ဘက်တွင် ထွက်နေသော လက်ကိုင်ရိုးက နေရောင်တွင် ဖျော့တော့စွာ တောက်နေ၏။

ဇနီးဖြစ်သူ ဒါရီယာက ကလေးကို ပွေ့ချီလျက် နောက်မှ လိုက်လာသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက ခြံဝင်း အလယ်ကောင် တွင် မတ်တတ်ရပ်နေရင်း မျက်စိအစုံ ကို အင်္ကျီလက်ဖြင့် သုတ်နေသည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် နှမငယ်ဖြစ်သူ ဒူနီယာက အထုပ်တထုပ်ကို ကိုင်လျက် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာပြီး ...

“အစ်ကိုကြီးရဲ့မုန့်တွေ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ၊ အာလူးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့မုန့်တွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ” ဟု တကြော်ကြော် အော်ရင်း ခြံဝရှိရာသို့ ရောက်လာ၏။

ခြံတံခါးတိုင်ကို မှီ၍ရပ်လိုက်သော ဒူနီယာ၏ မျက်နှာမှာ အဆီပြန်လျက်ရှိပြီး မျက်ရည်များက ဝမ်းနည်းမှုဖြင့် တောက်လောင်နေသော သူ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စိမ့်ယို၍စီးကျကာ အင်္ကျီပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက် ကျနေလေသည်။

မိန်းမဖြစ်သူ ဒါရီယာက ထိုးနေသော နေရောင်ကို လက်တဖက်ဖြင့်ကာရင်း လင်ဖြစ်သူကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေ သည်။ ပိုင်အိုဘျာ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ထားသော အင်္ကျီဖြူဖြူမှာ ဖုန်မှုန့်များတင်လျက် ရှိနေလေသည်။

ခြံတံခါးတိုင် တခုကို ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်က လက်ဖြင့်ကိုင်လှုပ်ရင်း ဂရီဂိုအား လှမ်း၍ကြည့်လိုက်၏။

တံခါးတိုင်မှာ နှစ်ကြာသဖြင့် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ခြံဝင်းတံခါးကိုလည်း ပြင်ပါဦးကွာ၊ တိုင်သစ် တခုလဲဖို့ လိုနေတယ်”

“ပိုင်အိုဘျာတို့ သွားကြပြီ” ဟု အိမ်သူအိမ်သားများအား သတင်းပေးလိုက်၏။

အိမ်သူအိမ်သားများက ခွဲခွာ၍သွားရသော ပိုင်အိုဘျာအတွက် စိတ်စက်မကောင်း ဖြစ်နေကြသည့် အချိန်တွင် ဂရီဂိုက မိုးမခ သစ်ကိုင်းသစ်ခက် များဖြင့် ကာထားသော ခြံစည်းရိုးအကြားမှနေ၍ တစ်ဖက်ရှိစတီပင်တို့ ခြံဝင်းကို စောင့်ကြည့်နေလေသည်။

စတီပင် ခရီးထွက်ရန် အတွက် အစစအရာရာ အသင့်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

သိုးမွေးဂါဝန်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော အက်စီနီယာ က စတီပင်၏မြင်းကို ခြံဝင်းဝရှိရာသို့ ဆွဲယူလာသည်။ စတီပင်က ပြုံးရယ်၍ တစုံတခု ပြောနေသည်ကို လည်း မြင်ရ၏။

စတီပင်က အက်စီနီယာအား စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်သည့် စစ်သူကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အမူအရာဖြင့် မိန်းမ ဖြစ်သူအား အချိန်ဆွဲ၍ နမ်းရှုပ်နေ၏။ သူ့လက်မောင်း တဖက်ကလည်း မို့မောက်သော အက်စီနီယာ၏ ရင်တလျှောက် တွင် အချိန်အတော်ကြာအောင် အလုပ်များနေလေသည်။

နေလောင်ထားပြီး အလုပ်ကြမ်းလုပ်ထားသော စတီပင်၏လက်က ဖြူဖွေးသော အက်စီနီယာ၏ အင်္ကျီဖြင့် နှိုင်းစာ၍ကြည့်လိုက်လျှင် မီးသွေးတုံးလို မည်းမှောင်လျက် ရှိသည်ဟု ဂရီဂိုက ထင်မိ၏။

စတီပင်က ဂရီဂိုအား ကျောပေးလျက်ရှိသည် ဖြစ်ရာ စတီပင်က မိန်းမအနီးသို့ ငုံ့လိုက်သည့် အခါတိုင်း ဂရီဂိုက စတီပင်၏ ပြောင်လက်စွာ ရိတ်ထားသော လည်ပင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကျယ်သော်လည်း သွက်လက်ခြင်းမရှိသလို ဖြစ်နေသော ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လည်းကောင်း၊ လေးကဲ့သို့ ကော့ထောင်၍ ထွက်နေသော အညိုနုရောင် နှုတ်ခမ်းမွေးကို လည်းကောင်း ခြံစည်းရိုး ကိုကျော်၍ မြင်နေရ၏။

အက်စီနီယာက စတီပင်ထံမှ ကြားလိုက်ရသော စကားတစ်စုံတရာကြောင့် အသံကလေး ကျယ်ကျယ် ထွက်အောင် ရယ်လိုက်ရင်း ခေါင်းကို ခါ၍ပြနေသည်။

ကုန်းနှီးပေါ်တွင် သံမှိုဖြင့်စွဲထားသကဲ့သို့ စွဲစွဲမြဲမြဲ ထိုင်နေသော စတီပင်က အနက်ရောင်မြင်းကြီးကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး နှင်ကာ ခြံဝင်းဝရှိရာသို့ တိုး၍ လာသောအခါ အက်စီနီယာက မြင်းခြေနင်းကွင်း တခုကို ကိုင်လျက် ဘေးမှ လိုက်လာကာ လင်ဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကို ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော အမူအရာ၊ အလို ရမ္မက်ပြင်းပြသော အကြည့်ဖြင့် မော့၍ကြည့်နေလေသည်။

မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ဂရီဂိုက စတီပင်တို့ လင်မယားကို လမ်းချိုးတခုတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ငေးစိုက်၍ကြည့်နေလေသည်။

(ဂ)

ညနေစောင်းလာသည့်အချိန်တွင် မိုးမုန်တိုင်းတခု က တိုက်ခိုက်ရွာသွန်းတော့မည့်ဟန် ပြင်လာလေသည်။

ရွာအထက်ဘက်ရှိ ကောင်းကင်ယံတွင် မည်းမှောင်သော တိမ်တောင် တိမ်လိပ်တခုက ဟီးလေးခိုလျက် ရှိနေ၏။

လေက အဟုန်ဖြင့် တိုက်ခတ်၍ လာသည့်အလျောက်
ဒွန်မြစ်ရေပြင်တွင် လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးများ ရုတ်ခြည်း ပေါ်လာပြီး ကမ်းစပ်သို့
လာ၍ ရိုက်လာကြ၏။

မိုးမရွာသေးဘဲ လျှပ်စီးများပြက်နေသောကြောင့် ကောင်းကင်ပြင်မှာ
တဝင်းဝင်းတောက်နေ၏။ ရံဖန်ရံခါ ပေါ်ထွက်၍ လာသော မိုးချုန်းသံများက
မြေအပြင်ကို ကိုင်၍လှုပ်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေစေသည်။

တိမ်တောင် တိမ်လိပ်များအောက်တွင် လင်းတ တစ်ကောင်က
အတောင်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်လျက် ဝဲပျံနေ၏။ တအာအာမြည်နေသော
တောကျီးကန်းများက တကောင်တည်း ပျံဝဲနေသော လင်းတကို နောက်မှ
လိုက်၍ ဝိုင်းအံ့ ထိုးသုတ်ရန် ကြိုးပမ်းနေကြ၏။

မည်းမှောင်နေသော တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တို့က အေးမြသော
အခိုးအငွေ့များကို ထုတ်လွှတ်ရင်း အရှေ့ဘက်မှ နေ၍ ဒွန်မြစ်ကို
ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။

မြေနိမ့်ပိုင်း မြက်သောက်တောများရှိရာ ဟိုမှာ ဘက်အလွန်တွင်
ကောင်းကင်ပြင်က ပြိုတော့မည်ကဲ့သို့ ငြိုးမာန် ဖွဲ့လျက်ရှိနေသေးသည်။
တောမရှိသည့် မြေညီကွင်းပြင်ကြီးက မိုးကို ငုံ့မျှော်လျက် တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်း နေ၏။ တတုရက်(စ)ခံ ရွာထဲတွင် အိမ်တံခါးအားလုံး
ပိတ်လျက်ရှိပြီး ပြတင်းတံခါးများတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် တရုတ်ကပ် များမှာ
လေအဟုန်ကြောင့် တဖျပ်ဖျပ်မြည်နေကြ၏။

အသက်အရွယ်ကြီးသော လူကြီးသူမများက မိမိတို့ ကိုယ်ပေါ်တွင်
လက်ဝါးကပ်တိုင် အမှတ်အသားပြုရင်း မိမိတို့အိမ်ရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်၍
လာနေကြ၏။

ရွာရှိ ကွက်လပ်ပေါ်တွင် ဖုန်မှုန့်များက အဖြူရောင် ကျောက်တိုင်ကြီး
တခုလို အုံကြွလျက် ရှိနေ၏။ ခြောက်သွေ့သော အပူဒဏ်ကို ကုန်း၍
ခံနေခဲ့ရသော မြေကြီးမှာ မိုးဦး၏ ရေစက်များဖြင့် ပျံ့နှံ့ဖုံးလွှမ်းခြင်းကို ခံယူရန်
အသင့်ကြိုဆိုလျက် ရှိနေလေသည်။

ဖွတ်မြီးကျစ်ထားသော ဆံပင်လိပ်များကို ဟိုမှ သည်သို့
လှုပ်ရှား၍နေအောင် ဒူနီယာက ဝင်းခြံကို ဖြတ်၍ ပြေးရင်း ကြက်ခြံမှ တံခါးကို
လှံအောင် ပိတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ကွက်လပ်အလယ်တွင် ရပ်လျက်
မြင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ နှာဝန်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ကား၍ ထုတ်နေ၏။

အန္တရာယ်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု တိရစ္ဆာန်တို့ဘာဝ အနံ့ရနေသော
မြင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့တည်း။

အသက်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိသော မိရုကာက သူ့အဖေ၏ ဦးထုပ်ကြီးကို မျက်စိများ ဖုံးအုပ်နေသည်အထိ ကိုးရိုးကားရား ဆောင်းရင်း၊ လှည့်၍ ပိုင်း၍ကရင်း သီချင်းတပုဒ်ကို အော်၍ဆိုနေလေသည်။

“မိုးရေ... မိုးရေ တိတ်ပါတော့၊ လည်လည်သွား ချင်ပေါ့၊ မြတ်ဘုရားရှင်ထံတော်ပါး၊ ဖူးဖို့သွားမယ်ဗျား”

ဒူနီယာက မိရုကာကို အားကျနေလေသည်။ အရှုအနု များနေသော ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို မြေကြီး ပေါ်တွင် ဆောင့်၍ခုန်ရင်း မိုးရေထဲတွင် လှည့်ပတ်၍ မိရုကာ ကနေသလို ဒူနီယာကလည်း ကလိုက် ချင်၏။ မိုးရေထဲသို့ထွက်၍ ကလိုက်ခြင်းဖြင့် ခေါင်းတွင် မိုးရေစိုကာ ဆံပင်များ သန့်စွမ်းလာပြီး ကောက်၍ လာမည်ကို ဒူနီယာက လိုချင်သည်။

မိရုကာ၏ သူငယ်ချင်းကစားဖော်များလို လမ်းဘေးရှိ ဖုန်ထဲတွင် ကင်းမြီးကောက်ထောင်ချင်သည်။ ဤသို့ ထောင်ရင်း လမ်းဘေးအလွန်တွင်ရှိသော ဖက်ယားပင်များပေါ်သို့ လဲကျရခြင်းကပင် အရသာတစ်မျိုး ရှိမည်ဟု ထင်မှတ်နေမိ၏။

သို့ရာတွင် မိခင်ဖြစ်သူက ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ မိမိအား ကြည့်နေရုံမက ပါးစပ်တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ဆဲဆို ရေရွတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသော ဒူနီယာ က မိမိ၏ ဆန္ဒကို သက်ပြင်းတချက်ချ၍ ချုပ်ထိန်းထားလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ပြန်၍ပြေးဝင်လာခဲ့လေသည်။

မိုးမှာ ယခုအချိန်တွင် သည်းထန်စွာ ရွာချနေပြီ ဖြစ်၏။ အိမ်ခေါင်မိုးတည့်တည့်ပေါ်တွင် မိုးချုန်းသံ တစ်ခုက တည့်တည့်မတ်မတ်ပေါ်ထွက်လာပြီး ဒွန်မြစ် ကို ဖြတ်ကျော်လျက် ဝေးရာဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့၍သွားသည်။

အိမ်ခန်းဝတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်နှင့် ချွေးစို့နေသော ဂရီဂိုတို့က အခန်းကျဉ်းလေး တခုထဲ တွင် သိမ်းထားသော ကြမ်းပိုက်⁴ တခုကို ဖြန့်၍ ကြည့်ရှုနေကြ၏။

“ပိုက်ချည်နဲ့ အပ်ကြီးကြီးတစ်ချောင်း မြန်မြန် ယူခဲ့စမ်းဟေ့”

ဂရီဂိုက ဒူနီယာအား အော်၍ပြောလိုက်၏။ ဒါရီယာက ပေါက်နေသော ပိုက်ကို စတင်ဖာနေ၏။ ယောက္ခမ ဖြစ်သူက မြေးကလေးကို ပုခက် လွှဲပေးရင်း သူ့ယောက်ျား ပင်တာလီမွန်ကို မြည်တွန် တောက်တီးနေလေသည်။

“အဘိုးကြီး ...ဘာတွေများလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဒါတွေလုပ်နေတယ် ဆိုတာ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး၊ အသက်ဆိုတာ ဘယ်လောက်အဖိုးတန်သလဲ၊ အဖိုးတန်တဲ့ အသက်ကို ရှင်က ဖျက်လိုဖျက်ဆီး

လုပ်နေတာ မဟုတ်လား၊ ခုအချိန်မှာ အိပ်နေမယ်ဆိုရင်လည်း နေနိုင်သားပဲ၊ ခု... ဘယ်သွားမလို့ ဘယ်လိုသေဖို့ သွားဖို့ ... ဒီပိုက်ကို ဖာခိုင်းရတာလဲ၊ ငါးမရဘဲ ရေနစ်ပြီး သေနေဦးမယ်၊ ခုနက ...အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် တည့်တည့်မှာ မိုးချုန်းသံကြီးပေါ်လာတာ..ဘုရားသခင် က အပြစ်ပေးဖို့ ကြံစည်ကြောင်း ကြိုတင်ပြီး နိမိတ်ပြနေတာပဲ။ အိမ်တခုလုံး ဘယ်လိုတုန်သွားတယ် ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား၊ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်လှသော ခရစ်တော်...နိဗ္ဗာန်ဘုံရဲ့ဘုရင်မဖြစ်တဲ့...”

ဤအချိန်တွင်ပင် မိုးခြိမ်းသံနှင့် လျှပ်စီးများ တဝင်းဝင်းလက်မှုကြောင့် မျက်စိကျိန်း လောက်အောင် အပြာရောင်များ ကွန့်မြူးသွားပြီး မီးဖိုချောင်ထဲတွင် စကားသံများ တိတ်ဆိတ်၍ သွားသည်။ တရုတ်ကပ် များပေါ်သို့ သွန်ချ၍နေသော မိုးရွာနေသံကိုသာ ကြားနေရ၏။

မိုးချုန်းသံက ပေါ်ထွက်လာ၏။ ဒူနီယာက ကြောက်လန့်သည်းညှုလျက် မျက်နှာကို ပိုက်အကြားတွင် မြုပ်၍ ထားလိုက်သည်။

ဒါရီယာက တံခါးနှင့် ပြတင်းပေါက်များရှိရာသို့ လက်ညှိုး ညွှန်လျက် လက်ဝါးကပ်တိုင် အထိမ်းအမှတ် များကို ပြုလုပ်လိုက်၏။ မိမိ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို လာ၍ပွတ်သပ်နေသော ကြောင်ကို အဘွားကြီးက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သော မျက်စိများဖြင့် ငေးစိုက်၍ ကြည့်ရင်း ..

“ဒူနီယာ ဒီကြောင်ကို မောင်းပြီးထုတ်လိုက်စမ်း” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“နိဗ္ဗာန်ဘုံ၏အရှင်သခင်မ၊ ကျွန်တော်မ၏ အပြစ်များကို ချမ်းသာပေးတော်မူပါ”

အဘွားကြီးက ဤသို့ဆုတောင်းရင်း သမီးဖြစ်သူ ဒူနီယာဘက်သို့ လှည့်၍ အမိန့်ပေးနေပြန်၏။

“ဒီကြောင်ကို ခြံဝင်းထဲလွှတ်ပစ်လိုက်စမ်း၊ ငါ့ကို လာပြီး ပွတ်မနေစမ်းနဲ့၊ အမှောင့်ပယောဂ ခိုနေတဲ့ အကောင်၊ ယခုပြုရသော..”

မိခင်ဖြစ်သူ၏ ကြောက်လန့်တကြား ဆုတောင်းပြောဆိုချက်ကို ဂရီဂိုက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ပိုက်ကို လွှတ်ချရင်း တိတ်တခိုးရယ်နေ၏။ ခိုး၍ ရယ်ရသောကြောင့် ဂရီဂို၏ တကိုယ်လုံးမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာကို ကြိတ်ပြီး ရယ်နေတာလဲ၊ ဒါမျိုး မလုပ်နဲ့”

ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်က ဂရီဂိုအား ကြိမ်းမောင်းလိုက်ပြီး ပိုက်ဖာနေသော အမျိုးသမီးများကိုပါ ဆက်၍ မာန်မဲ နေပြန်သည်။

“မြန်မြန်ဖာကြစမ်းဟေ့၊ တနေ့ကပဲ ဖာပါလို့ ပြောထားတာ ဘယ်သူမှ

လှည့်ကြည့်ဖော်မရဘူး”

“ပိုက်ကိုသာ အဖာခိုင်းနေ၊ ဘာငါးများ ရမယ် လို့ ထင်နေတာလဲ”

ဇနီးဖြစ်သူက ပင်တာလီမွန်အား မြည်တွန် လိုက်၏။

“နားမလည်ရင်လည်း တိတ်တိတ်နေစမ်း၊ မုန်တိုင်း ထလာတော့ ငါးတွေဟာ ရေလယ်မှာ မနေရဲဘဲ ကမ်းပါး ဘက်ကို ခိုပြီးနေလိမ့်မယ်၊ ခုချိန်မှာ ရေက နောက်မသွားဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ကိုင်း သမီးရဲ့... ရေမြောင်းတွေမှာ ရေတွေလျှံနေပြီလား ပြေးပြီး ကြည့်ချေစမ်း”

ဒူနီယာက မသွားချင်သော်လည်း ဖခင်၏အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့ဘဲ အိမ်ဝှံ့ရာသို့ ထွက်သွား၏။

ဇနီးဖြစ်သူ အီလီနစ်ချ်နာမှာ မကျေနိုင် မချမ်းနိုင်ဘဲ..

“ငါးဖမ်းဖို့သွားတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ရှင်နဲ့အတူ ဘယ်သူက ရေထဲကို ဆင်းမှာတဲ့လဲ၊ ကျုပ်သမီးကိုတော့ ရေထဲ မဆင်းခိုင်းရဘူး၊ ရင်မှာ အအေးမိမှာ ကြောက်ရတယ်”ဟု အတင်း ကန့်ကွက်နေပြန်၏။

“ငါနဲ့ ဂရီဂိုက တပိုက်၊ နောက်ပိုက်တခု အတွက်ကတော့ အက်စီနီယာနဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး ဖမ်းခိုင်းရမှာပေါ့”

အပြင်သို့ ထွက်သွားသော ဒူနီယာက အိမ်ထဲ ပြေးဝင်လာ၏။ အသက်ရှူပင် မှားနေလေသည်။

မျက်တောင်ကျောကြီးများ ပေါ်တွင် မိုးရေပေါက်များက ဟီးလေးခို၍နေကြ၏။ ဒူနီယာထံမှ စိုစွတ်၍ မည်းညစ် နေသော ရွှံ့နံ့များ ပျံ့လွင့်နေသည်။

“မြောင်းတွေက ရေလျှံပြီး အရမ်းစီးနေတာပဲ” ဒူနီယာက ပင့်သက်ကလေးဖြာလိုက်ရင်း ပြောလိုက်၏။

“မိုးကာအင်္ကျီဝတ်ပြီး အက်စီနီယာဆီကို ပြေးစမ်း၊ တို့နဲ့ ငါးဖမ်းဖို့ လိုက်မယ်ဆိုရင် မာလက်ချ်ကာကိုပါ တခါတည်း ခေါ်ခဲ့လို့ ...”

ခဏအတွင်းပင် ဒူနီယာက မိန်းမနှစ်ယောက်နှင့် အတူ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

အပြာရောင်ဂါဝန်နှင့် အင်္ကျီအစုတ်ကို ဝတ်ထားပြီး ခါးတွင် ခါးပန်းကြိုးတပင် စည်းထားသော အက်စီနီယာမှာ ခါတိုင်းထက် အရပ်တိုသွားပြီး ခါတိုင်းထက် ပိန်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

ဒါနီယာနှင့် ပြောင်လှောင်ရယ်မော ပြောဆိုရင်း အက်စီနီယာက

ခေါင်းမှ ခေါင်းဆောင်းပဝါကို ချွတ်လိုက်ကာ ဆံပင်ကို ပြန်၍ နှောင်းအောင်ထုံးရင်း အက်စီနီယာက ဂရီဂိုအား အေးစက်စက် အမူအရာဖြင့် စိုက်၍ကြည့်၏။

ဆူဖြိုးသော မာလက်ချ်ကာက ခြေအိတ်ရှည်ကို ကြိုးချည်နေရာမှ အသံသြသြကြီးဖြင့် လှမ်း၍ ပြောနေသည်။

“အိတ်တွေ မရှိဘူးလား၊ ဒီနေ့တော့ ငါတွေ တထမ်းကြီးရမှာ သေချာတယ်၊ ဘုရားစူးရမှာပဲ”

ငါးဖမ်းထွက်မည့်သူများသည် အိမ်ထဲမှ ပိုက်များ၊ အိတ်များကိုယူလျက် အပြင်သို့ထွက်သွားကြ၏။ မိုးက သည်းထန်စွာ ရွာနေဆဲဖြစ်၏။ အိုင်ကလေးများမှ ရေများက ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်များသို့ စီးဝင်ပြီး ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်များမှ ရေများကို ဒွန်မြစ်ရှိရာ သို့ စီးဆင်းနေလေသည်။

ဂရီဂိုက ရှေ့ဆောင်ကာ ရေဆိပ်ရှိရာသို့ လာခဲ့ကြ၏။

“တို့ ... ခုတောင် ရေဆိပ်နားကို မရောက်သေးဘူးလား”

ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်က ခဏအကြာတွင် မေးလိုက်၏။

“ရောက်ပါပြီ အဖေ”

“ဒီနေရာကစပြီး ဖမ်းရအောင်”

တရူးပူးမြည်အောင် တိုက်နေသော လေသံထက် ကျယ်အောင် ပင်တာလီမွန်က အော်၍ပြောလိုက်၏။

“အဘိုးပြောတာကို ဘာမှမကြားရဘူး”

မာလက်ချ်ကာ လည်ချောင်းသံ ပါလာအောင် အော်၍ပြောလိုက်သည်။

“ရေထဲကိုဆင်းပြီး ငါးဖမ်းဖို့ပြင်ကြလေ၊ ကျုပ်က ရေနက်တဲ့ဘက်က နေမယ်။ ဘုရားရေ... ဘယ်သူမှ ကျုပ်ပြောတာကို မကြားကြဘူးလား၊ ရေနက်တဲ့ဘက်က ကျုပ်နေမယ်၊ မာလက်ချ်ကာ.. ဟဲ့... အပင်းမ၊ ဘယ်ဘက်ကို သွားနေတာလဲ၊ ရေနက်ဘက်ကို ငါ ဆင်းမယ်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဟဲ့ ဂရီဂို... အက်စီနီယာက ကမ်းပါးဘက် က ဆွဲပါစေ”

ပင်တာလီမွန်က ညွှန်ကြားချက်ပေးနေစဉ် ဒွန်မြစ် က ရေစီးသံ တဟဲဟဲဖြင့် စီးဆင်းလာ၏။ စောင်း၍ ရွာကျ လာသော မိုးကမ္မလာက စုတ်ဖွား၍သွားအောင် တညင်းညင်းတိုက်ခတ်နေ၏။

ခြေဖြင့် တလှမ်းချင်းစမ်းရင်း ဂရီဂိုက ရေထဲတွင် ခါးထိရောက်အောင် ဆင်းနေသည်။ အေး၍ စိမ့်နေသော အတွေ့က သူ့ရင်ဘတ်ထဲသို့

ဝင်လာသည်ဟု ထင်ရပြီး အသည်းနှလုံးအိမ်ကို ဝိုင်းလျက် တည်ရှိနေသည်ဟု ထင်လာရ၏။

လှိုင်းများက ဂရီဂို၏မျက်နှာကို ကြိုးဖြင့်လာ၍ ရိုက်နေသကဲ့သို့ရှိပြီး သူ့မျက်စိအစုံကိုလည်း ဝက်အူလှည့်ဖြင့် ထိုး၍ ထုတ်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေစေသည်။

ကိုင်းထားသောပိုက်က ဝမ်းဗိုက်မှ စူ၍ထွက်ကာ ရေနက်ထဲသို့ ပါသွားသည်။

သိုးမွေးခြေအိတ်တိုများကို ဝတ်ထားသော ဂရီဂို ၏ ခြေထောက်များက သဲပေါ်သော အောက်ခြေကို နင်းမိပြီး ကျွံ၍သွားခဲ့၏။ ကိုင်းထားသော ပိုက်က လက်ထဲမှ လွတ်၍သွားသည်။

ပို၍ ပို၍ နက်သော ရေထဲသို့ ရောက်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ခြေထောက်က မြေကို မထောက်နိုင်ဘဲ အောက်ခြေ လွတ်၍ သွားသည်။

ရေစီးက ဂရီဂိုအား အလယ်ကောင်ရေစီးကြောင်း ရှိရာသို့ တွန်းပို့နေသည်။

ဂရီဂိုက ညာလက်ကို အားပြု၍ ကူးခတ်ရင်း ကမ်းဘက်သို့ရောက်ရန် အပြင်းအထန်ကြိုးစားနေသည်။

လှိုင်းပွက်ပွက် ထနေသော နက်ရှိုင်းသည့် ရေက ဂရီဂိုအား ခြိမ်းခြောက်၍နေသည်။ ဒွန်မြစ်ထဲတွင် မကြာခဏ ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ဖူးပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါလောက် ဂရီဂိုက တခါမှ မကြောက်စဖူး။

မကြာခင်ပင် ခြေထောက်နှစ်ဖက်က မြစ်ရေပြင် အောက်တွင် ရှိသော မြေပြင်ကို ပြန်၍ နင်းမိ၏။ ရွံ့ထူသော အောက်ခြေကို နင်းမိပြီး ငါးတစ်ကောင်က ဂရီဂို၏ ခူးကို ခေါင်းဖြင့်တိုက်လျက် ဝေးရာသို့ ပြေးထွက်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။

ပိုက်က နောက်တကြိမ် စောင်းထောင်လာကာ ရေနက်ထဲသို့ မျောပါသွားပြန်၏။ ပိုက်ကို လိုက်၍ ဖမ်းသော ဂရီဂို က ရေစီးကြောင်း အောက်ခြေလွတ်၍ သွားကာ ပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်လာသော ရေများကို အန်ထုတ်ရင်း လက်ပစ်ကူး နေပြန်သည်။

ကမ်းခြေသို့နီးလာသော ဂရီဂိုက...

“အက်စီနီယာ...ခင်ဗျားရော ဘယ့်နှယ့်နေသလဲ” ဟု အော်၍မေးလိုက်၏။

“ငါက ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“မိုးက အရွာ မရပ်သေးဘူးလား”

“နည်းနည်းရွာနေတဲ့ မိုးက ရပ်သွားပြီ။ များများ ရွာတဲ့မိုးက...
ဒလဟော သွန်ချနေပြန်ပြီ”

အက်စီနီယာ အနီးသို့ ရောက်လာသော ဂရီဂိုက သတိပေးစကား
ပြောလိုက်၏။

“အော်ပြီးပြောမနေနဲ့၊ တိုးတိုးပဲပြော၊ အဖေ ကြားသွားရင်
လှမ်းပြီးခေါ်နေလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုတော့လည်း အဖေကို ကြောက်သားပါလား”

အက်စီနီယာက ဂရီဂို မခံချင်အောင် လှောင်လိုက်၏။

ဂရီဂိုက မည်သို့မျှ နှုတ်လှန်ထိုးဖော် မရသောကြောင့်
သူတို့နှစ်ယောက်သည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ပိုက်ဆွဲ၍ နေကြလေသည်။

“ဂရီဂို ကမ်းပါးနားမှာ မြုပ်နေတဲ့ သစ်တုံးတတုံး ရှိတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ
သွားပြီးဆွဲရရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

အက်စီနီယာ၏ အကြံပေးချက်မဆုံးမီ ရေနက်ဘက်၌
ရှိနေသောကြောင့် ပို၍ရေနက်ရာသို့ လွင့်ပါရ ပြန်သည်။

“အို ... အား”

ပေါ်ထွက်လာသော အက်စီနီယာ၏ နာကျင်စွာ
အော်ဟစ်မြည်တွန်သံကြောင့် ရေနက်ထဲသို့ ရောက်သွားသော ဂရီဂိုက
အသံကြားရာဆီသို့ ဦးတည်၍ ကူးလာခဲ့၏။

“အက်စီနီယာ”

ဂရီဂိုက အော်၍ခေါ်လိုက်သည်။ လေသံနှင့် လှိုင်းသံများကြောင့်
မိမိအသံကို အက်စီနီယာက ရုတ်တရက် ကြားနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆကာ
အက်စီနီယာ၏ အမည်ကို ထပ်၍ခေါ်လိုက်၏။ ဤသို့ ခေါ်ရင်းလည်း
ကြောက်စိတ် ကြောင့် တကိုယ်လုံး ရေခဲလို တောင့်၍နေသည်ဟု ထင်နေမိ၏။

ဂရီဂိုက လက်စုံပစ်၍ အရမ်းကူးခတ်လာသည်။ ခြေအောက်တွင်
တခုခုက မျော၍ ပါနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လက်ဖြင့်
ကုန်း၍ကိုင်ကြည့်လိုက်သောအခါ လက်မှ လွတ်သွားသောပိုက် ဖြစ်နေသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် ထိတ်လန့်တကြား အော်၍ မေးလိုက်သော
အက်စီနီယာ၏အသံကို ကြားလိုက်၏။

“ဂရီဂို...နင် ဘယ်မှာရောက်နေတာလဲ”

ဂရီဂိုက ကမ်းစပ်သို့ ရောက်သည်အထိ လက်များ၊ ခြေများဖြင့် ကူးခတ်လာရင်း ...

“ကျုပ်ခေါ်တာကို ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ မထူးဘဲ နေတာလဲ” ဟု စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး မေးလိုက်၏။

ကမ်းစပ်ပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ကာ ရှုပ်ထွေးနေသော ပိုက်ကို ချမ်းတခိုက်ခိုက် တုန်ရင်း ဂရီဂိုက ပြန်၍ ရှင်းနေ၏။

ကွဲပြီ၍သွားသော တိမ်တိုက်နှစ်ခု အကြားမှ လက ပေါ်ထွက်နေ၏။ ရေနိမ့်ပိုင်း မြက်သောက်တောများ၏ ဟိုမှာ ဘက်တွင် ကြိုးကြားကြိုးကြား မိုးထစ်ချွန်းနေ၏။

မြေကြီးမှာ ရေဖြင့် အခိုးပျံကာ အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်နေသည်။ မိုးရေဖြင့် ဆေးကြော၍ ချလိုက်ခြင်းခံ ရသော ကောင်းကင်ပြင်မှာ ကြည်လင်၍ လာကာ တည်ငြိမ်သည့်အသွင်ကို ဆောင်လာ၏။

ပိုက်ကို ချမ်းတခိုက်ခိုက်တုန်ရင်း ရှင်းနေသော ဂရီဂိုရှေ့တွင် ရှိနေသော အက်စီနီယာကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

အက်စီနီယာ၏ မျက်နှာမှာ မြေဖြူလို ဆွတ်ဆွတ် ဖြူနေသော်လည်း ထူနေသော နီထွေးနေသော နှုတ်ခမ်း အစုံ ကမူ အပြုံးပန်းပွင့်နေလေသည်။

“လှိုင်းပုတ်တဲ့ အရှိန်နဲ့ ကမ်းကို ဝင်တိုက်မိတော့ ငါဖြင့် အကြောက်ကြီး ကြောက်သွားတာပဲ၊ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်တောင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး၊ နင်လည်း ရေနစ်ပြီးနေပြီလို့ ထင်လိုက်တာပဲ...”

ပိုက်ကို ကူ၍ရှင်းပေးနေသော အက်စီနီယာ၏ လက်က ဂရီဂို၏ လက်နှင့် သွား၍ထိမိသည်။ အက်စီနီယာက အအေးဒဏ်ဖြင့် တုန်သော သူ့လက်ကို ဂရီဂို၏ အင်္ကျီလက်အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းရန် အားထုတ် လိုက်၏။

“နင့်လက်မောင်းအထိ လက်ကို ထိုးသွင်းလိုက်ရတာ သိပ်ကိုနွေးသွားတာပဲ၊ ငါတော့ တောင့်ပြီး သေသွားတော့ မလောက် ချမ်းနေပြီ”

အက်စီနီယာက သူ့လက်ကို ဂရီဂို၏ အင်္ကျီ လက်မောင်းရင်း အထိ ထိုးသွင်းပြီးနောက် အသံကလေး တုန်တုန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ကမ်းစပ်တလျှောက်မှ တစုံတယောက် ပြေးလာသည့် ခြေသံကို ကြားရ၏။ ဒူနီယာပင် ဖြစ်မည်ဟု ဂရီဂိုက မှန်းလိုက်ပြီး အော်၍မေးလိုက်၏။

“ပိုက်ဖာဖို့ ချည်တွေ ယူခဲ့ရဲ့လား”

“ယူခဲ့တယ်၊ အစ်ကိုလေးက ဒီမှာထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အဖေက အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်၊ ချက်ချင်း လာပါတဲ့၊ ကျွန်မတို့တော့ ငါးကြီးတွေ တအိတ်လောက်တောင် ရနေပြီ”

ဒူနီယာ၏အသံတွင် ဝမ်းမြောက်သည့်အသံ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

အေးလှသဖြင့် သွားနှစ်ဖက်ကိုခိုက်ရင်း ပိုက်မှ အပေါက်များကို အက်စီနီယာက ဖာလိုက်၏။ ဖာ၍ ပြီးသွားသော အခါ အနွေးဓာတ် ရလာရန်အတွက် ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန် ရှိနေသော ကမ်းခြေရှိရာသို့ သုံးယောက်သား အားကုန် ပြေး၍ လာခဲ့ကြ၏။

အရှအနများကာ ရေနူးနေသဖြင့် ပွ၍နေသော လက်ချောင်းများဖြင့် စီးကရက် တလိပ်ကို လိပ်နေသည့် ပင်တာလီမွန် က ဂရီဂိုတို့ လူစုကို မြင်သောအခါ ထိုင်ရာမှ ထ၍ လက်သီးလက်မောင်းတန်းလိုက်ရင်း ဝါကြွားသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ပထမအကြိမ်မှာ ရှစ်ကောင်တောင် မိတယ်၊ ဒုတိယအကြိမ်မှာ...”

ပင်တာလီမွန်က နေရာမှ ရပ်လိုက်ပြီး ငါးအပြည့် ရှိနေသော အိတ်ကို ခြေထောက်တဖက်ဖြင့် ထိုး၍ ပြလိုက်၏။

အက်စီနီယာက ငါးများထည့်ထားသည့်အိတ်ကို စူးစမ်းသည့်အမှုအရာဖြင့် စိုက်၍ကြည့်နေ၏။ ငါးအိတ် ထဲမှ အသက်ပြင်းသော ငါးများ၏ တွန်းကန်လှုပ်ရှား နေသံကို ကြားရလေသည်။

“အင်း ... တခါလောက်တော့ ဒူးအထိနက်အောင် ရေထဲဆင်းပြီး ငါးဖမ်းကြရအောင်၊ ပြီးရင် အိမ်ပြန်ကြတာပေါ့၊ ကဲ..ဂရီဂို ရေထဲကိုဆင်းလေကွာ၊ ဘာများ စောင့်နေရတာလဲ...”

ဖခင်ဖြစ်သူက ဆော်ဩ လိုက်သောကြောင့် ဂရီဂို က ထုံကျင်နေသော ခြေထောက်များဖြင့် ရေထဲသို့ ဆင်းလာ၏။

ပိုက်ကို တဖက်မှ ကိုင်၍ထားသော အက်စီနီယာ မှာ အအေးဒဏ်ကြောင့် တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် ဖြစ်နေသည့် အလျောက် ပိုက်ကို ကိုင်ရာတွင် လက်က မငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ပိုက်တဖက်မှ ကိုင်၍နေသော ဂရီဂိုက လှုပ်ခါ၍ နေသော ပိုက်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

“လှုပ်မနေနဲ့လေ” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်ကလည်း ပိုက်ကို မလှုပ်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အသက်မရှူနိုင်လောက်အောင် ချမ်းနေတော့ အခက်သားပဲ”

“ဒါဖြင့်...ဒီမှာ နားထောင်စမ်း ... ဖြည်းဖြည်း ကလေးသွားပြီး ငါးကို ဖမ်းရအောင်”

ဂရီဂို၏ စကားအဆုံးတွင်ပင် ငါးသိုင်းကြီး တစ်ကောင်က ရွှေ့ရောင် ဖော့ထုပ်ဝက်အူ ကဲ့သို့ ပိုက်ကို လူးလွန် ထိုးဖောက်၍ ထွက်လာသည်။ ဂရီဂိုက ဖောက်၍ ထွက်လာသော ငါးသိုင်းကြီးပေါ်တွင် ပိုက်ကို အတင်းထိုး၍ ဖုံးလိုက်၏။ အက်စီနီယာက ကမ်းပါး ပေါ်သို့ တက်၍ပြေးသွားသည်။ လှိုင်းတလုံးက ကမ်းခြေ သောင်စပ်တွင် ချိုးလိုက်ပြီး နောက်သို့ ပြန်၍ ဆုတ်လာ၏။

ငါးတစ်ကောင်က ပိုက်ထဲတွင် လူးလွန်လှုပ်ရှား လျက် ရှိနေလေသည်။

“မြက်သောက်တောကို ဖြတ်ပြီးပြန်ကြမလား...”

အက်စီနီယာက မေးလိုက်၏။

“သစ်တောအုပ်က ပိုပြီးနီးပါတယ်”

ဂရီဂိုက ပြန်ပြောလိုက်၏။

အက်စီနီယာက မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်လိုက်ပြီး ရေစိုနေသော ဂါဝန်ကို ရေညစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ငါး ထည့်ထားသော အိတ်ကို ပခုံးပေါ်တွင် တင်လျက် သုတ်ခြေတင်၍ တက်သွားသည်။

ဂရီဂိုက ပိုက်ကိုသိမ်း၍ နောက်မှလိုက်လာခဲ့၏။

နှစ်ယောက်သား ကိုက်နှစ်ရာကျော်ကျော်သို့ ရောက်လာသည့်အချိန်တွင် အက်စီနီယာ ညည်းညူစ ပြုလာ၏။

“ငါတော့ အေးလွန်းအားကြီးလို့ ရှေ့ဆက်ပြီး သွားဖို့တောင် အားမရှိတော့ဘူး”

“ဟော.. ဟိုမှာ... ကြည့်စမ်း၊ မနက်က ပုံထားတဲ့ ကောက်ရိုးပုံက ခုထက်ထိရှိတုန်းပဲ၊ ကောက်ရိုးပုံထဲ ဝင်နေရင် နွေးလာလိမ့်မယ်” ဟု ဂရီဂိုက အကြံပေးလိုက်၏။

“ကောင်းတယ်၊ ဒီအတိုင်းသာ အိမ်ကိုပြန်သွားရင်... လမ်းမှာ အေးပြီး သေမှာပဲ”

အက်စီနီယာ၏ သဘောတူညီချက်ကို နားထောင်ရင်း ဂရီဂိုက ကောက်ရိုးပုံထိပ်မှ ကောက်ရိုးများကို လှန်လိုက်ပြီး ကောက်ရိုးပုံထဲတွင် လူတစ်ယောက် နေသာရုံသာ တွင်းတတွင်းဖြစ်အောင် လုပ်နေသည်။ အချိန်ကြာအောင် စုပုံ၍နေခဲ့ရသော ကောက်ရိုးပုံက အနွေးဓာတ်များ ထွက်နေသည့်နည်းတူ ပုပ်စော်လည်း နံနေလေသည်။

“ကောက်ရိုးပုံအလယ် ရောက်အောင် တွားပြီး ဝင်သွား၊ မီးဖိုနားမှာ နေသလို နွေးနေလိမ့်မယ်”

အက်စီနီယာက ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းလာသော ငါးများပါသည့် အိတ်ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ကောက်ရိုးပုံ ထဲသို့ လည်ပင်း အထိ မြုပ်သွားအောင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။

ချမ်းတခိုက်ခိုက်ဖြစ်နေသော ဂရီဂိုကလည်း အက်စီနီယာအနားသို့ တိုး၍ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ရေစို၍နေသော အက်စီနီယာ၏ ဆံကေသာဆီမှ သင်းသော်လည်း လှို့ဆော်သောအနံ့က ပျံ့လွင့်လာ၏။

အက်စီနီယာက ခေါင်းကို နောက်လှန်၍ထားရင်း ပါးစပ်ကို မဟတဟဖွင့်ကာ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူ နေသည်။

“ခင်ဗျားဆံပင်က အဖြူပွင့်တွေပွင့်တဲ့ အဆိပ်ပန်းလို အနံ့ရတယ်၊ အဲဒီပန်းကို သိတယ်မဟုတ်လား”

ဂရီဂိုက အက်စီနီယာဆီသို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ရင်း တီးတိုးသံဖြင့် စကားဆိုလိုက်၏။ အက်စီနီယာက တုံ့၍ ဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

အက်စီနီယာ၏ အကြည့်မှာ ဝေးလံသော အရပ်ဆီသို့ ရီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသော အကြည့်မျိုး ဖြစ်၏။ ဆုတ်နေသော လတခြမ်းပဲ့ကို ငေး၍ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၏။

ထုံကျင်နေသောလက်ကို အိတ်ထဲတွင် လျှိုသွင်း ထားရာမှ ဂရီဂိုက ထုတ်လိုက်ပြီး အက်စီနီယာ၏ ခေါင်းကို သူ့ဘက်သို့ ရုတ်တရက် ဆွဲယူလိုက်၏။

အက်စီနီယာက အတင်းရုန်းကန်၍ထွက်လိုက်ပြီး ကောက်ရိုးပုံထဲမှလည်း ခုန်ချလိုက်၏။

“ငါသွားမယ်”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း”

“ငါ သွားပြီ၊ မသွားရရင် အော်လိုက်မယ်”

“ခဏလေးနေစမ်းပါဦး ... အက်စီနီယာရယ်”

အက်စီနီယာက ဂရီဂို တောင်းပန်နေသည့် အကြားမှ လှမ်း၍ခေါ်လိုက်၏။

“အဘ....ပင်တာလီမွန်”

“လမ်းစပျောက်နေသလား”

ပင်တာလီမွန်၏ အသံက အလွန်နီးကပ်သော နေရာမှ ပေါ်ထွက်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။ နှင်းဆီရိုင်း ချုံပုတ်များ ရှိရာ ဟိုမှာဘက်မှ ပေါ်ထွက်လာသော အသံနှင့်တူသည်။

ဂရိုဂိုက အံ့သွားကို တချက်ကြိတ်လိုက်ရင်း ကောက်ရိုးပုံထဲမှ မြေကြီးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ အနားသို့ ရောက်လာသော ပင်တာလီမွန်က..

“ဘာတွေ လျှောက်ပြီးအော်နေရတာလဲ၊ လမ်းစ ပျောက်နေလို့လား” ဟု လှမ်း၍မေးလိုက်၏။

ကောက်ရိုးပုံနားတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော အက်စီနီယာက ခေါင်းဆောင်းအဝတ်ကို ပြန်၍ ပြုပြင်ရင်း..

“လမ်းစပျောက်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ အေးပြီး တောင့်သေတော့မလောက် ဖြစ်နေလို့ပါ” ဟု အဖြေ ပေးလိုက်၏။

အက်စီနီယာ၏ ကိုယ်မှ ရေဖိုးရေငွေ့များ တထောင်းထောင်း ထနေလေသည်။

“ဒီမှာ ကောက်ရိုးပုံ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် နွေးအောင် လုပ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

ပင်တာလီမွန်၏ အဆိုကို အက်စီနီယာက ပြုံး၍ နားထောင်ရင်း ငါးများထည့်ထားသောအိတ်ကို ကုန်း၍ ကောက်လိုက်၏။

(ဃ)

တတုရက်(စ်)ခံ ရွာမှ စစ်သင်တန်းစခန်းဖြစ်သော ဆီတျာကော့ဗ်သို့ မိုင်လေးဆယ်ခန့်ဝေးသည်။ ပိုင်အိုတျာ နှင့် စတီပင်တို့က လေးဘီးတပ် အမိုးပါသည့် မြင်းနှစ်ကောင် က,သော လှည်းတွင် အတူတူပင် စီး၍ လာခဲ့ကြ၏။ လှည်းပေါ် တွင် ရွာမှ သင်တန်းတက်မည့် ဖီအိုဒေါ့၊ ခရစ္စတိုနီယာနှင့် တိုမီလင်တို့လည်း ပါလာ၏။

ဖီအိုဒေါ့က မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်ရာ ရှိသော ကော့ဆက်အမျိုးသား ဖြစ်၏။

ခရစ္စတိုနီယာက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ သက်တော်စောင့် အရံတပ်ရင်းတွင် ဒုတိယအဆင့်ကို ရရှိထားသူဖြစ်၏။ တိုမီလင် က အမြောက်ပစ်သမား ဖြစ်သည်။

ခရီးထွက်လာပြီးနောက် နံနက်စာ စားသောက်ရန်အတွက် ခရီးတထောက် နားပြီးသောအခါ လှည်းတွင် ခရစ္စတိုနီယာ နှင့် စတီပင်တို့၏ မြင်းကို ‘က’ လိုက်ပြီး အခြားမြင်းများကိုမူ လှည်းနောက်တွင်ဆွဲ၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ကိုယ်ရံတော် တပ်ရင်းတွင် အမှုထမ်းလေ့ရှိသော စစ်သားများလိုပင် ခရစ္စတိုနီယာ က ဗလ ကြီးသလောက် ဦးနှောက်ချောင်သူ ဖြစ်၏။

သူက လှည်းကို မောင်းသည်။

ရှေ့တစ်ဖက်တွင် ခါးကို ကိုင်း၍ ထိုင်နေသောကြောင့် ခရစ္စတိုနီယာက လှည်းအတွင်းမှ ပေါ်ထွက်လာသော အလင်းရောင်ကို ကာ၍ထား သကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ အသံဩ အသံကြောင် အသံနက်ကြီးဖြင့် မြင်းများကို ငေါက်၍ မောင်းနေသည်။

ပိုင်အိုတျာ၊ စတီပင်နှင့် တိုမီလင်တို့က ကျဉ်းကျပ်သော အမိုးအောက်တွင် ဆေးလိပ်သောက်ရင်း လဲ၍ လိုက်ပါ လာ၏။ ဖီအိုဒေါက် လှည်းနောက်မှ လျှောက်၍ လိုက်ပါလာ၏။ ရှေ့မှ လမ်းပြ၍ မောင်းလာသော ခရစ္စတိုနီယာ၏ လှည်းနောက်ဘက်တွင် လှည်း ခုနစ်စီး၊ ရှစ်စီးခန့်က လှည်းနောက်ဘက်တွင် မြင်းများကို ဆွဲလျက် လိုက်ပါလာခဲ့ကြ၏။ အချို့မြင်းများတွင် ကုန်းနှီးတင်ထားပြီး အချို့မြင်းများတွင် ကုန်းနှီးမရှိ။

လမ်းတလျှောက်လုံးမှာ ရယ်သံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ သီချင်းသံ၊ မြင်းများ နှာမှုတ်သံ၊ မြင်းကကြိုးများတွင် စည်းထားသော ခြွေကလေးများ လှုပ်သံဖြင့် ဆူညံလျက် ရှိနေလေသည်။

ပိုင်အိုတျာက ဘီစကွတ်ထည့်ထားသော အိတ်ကို ခေါင်းခုလျက် လဲရင်း ညိုဝါရောင်ရှိသည့် နှုတ်ခမ်းမွေး ကျင်စွယ် များကို လက်ဖြင့် ကျစ်၍နေသည်။

“စတီပင်”

ပိုင်အိုတျာက ခေါ်လိုက်သဖြင့် စတီပင်က ပြန်၍ ထူးလိုက်၏။

“သီချင်းတပုဒ်လောက် ဆိုကြရအောင်ကွာ”

“ပူအားကြီးတယ်၊ ကျွန်တော့် ပါးစပ်တောင် ခြောက်နေပြီ”

“အနီးတဝိုက်မှာ စားသောက်ဆိုင်ဆိုလို့ တဆိုင်မှ မရှိဘူး။ ဒီတော့ စားသောက်ဖို့ မျှော်မနေနဲ့”

“ခင်ဗျားပဲ ဆိုပါဗျာ။ ခင်ဗျားက သီချင်းဆို မကောင်းပေမဲ့ ခင်ဗျားညီ ဂရီဂိုက မင်းသားကျနေတာပဲ။ သူ့အသံက တကယ့်အသံပဲ။

ငွေကြောမျှင်ကလေးကို တီးခတ်လိုက်သလိုပဲ မဟုတ်လား”

စတီပင်က ဤသို့ပြောနေရာမှ ခေါင်းကို နောက်သို့လှန်ပြီး ချောင်းတချက်ဟန့်လိုက်၏။ ပြီးမှ အသံနေ အသံထား ဖြင့် သီချင်းတပုဒ်ကို စတင်၍ တိုးတိုး ပင် ညည်းလိုက်၏။

“ဟေး... နေနီနီရဲလို့ဖြာ....ကောင်းကင်မှာ စောစော ကြီးထွက်လို့လာ...”

တိုမီလင်က သူ့လက်ဝါးကို သူ့ပါးတွင် ကပ်ထားပြီး အောက်သံဖြင့် သီချင်းကို လိုက်ပေးနေ၏။ ဤသို့ လိုက်ပေးနေသည့် အချိန်တွင် တိုမီလင်၏ နားထင် များမှ အကြောကလေးများမှာ ထောင်၍ လာသည်ကို ပိုင်အိုကျာက ကြည့်ရင်း ပြုံးနေလေသည်။

“လုံမပျို့ ချောကညာ၊ စမ်းချောင်းကိုတဲ့ ဆင်းလို့လာ”

ခရစ္စတိုနီယာဘက်သို့ ကြည့်လျက် လှဲနေသော စတီပင်က တံတောင်ဆစ်ကို အားပြု၍ တဖက်သို့ လှည့်ရင်း...

“ခရစ္စတိုနီယာ လိုက်ဆိုပါကွာ..” ဟု ပြောလိုက်၏။

“လုလင်မောင် နီညိုရောင်မြင်းနဲ့မကြာ၊

ကညာပျို့ ရေခပ် အဆင်းမှာ...

အတင်းနှင်လို့လိုက်လာ...”

စတီပင်က ပိုင်အိုကျာအား ပြုံး၍လှည့်ကြည့်ရင်း အသံကို မြင့်၍ ဆိုလိုက်၏။

ပါးမြိုင်းမွေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများ ထူလပျစ်ကြီး ရှိနေသော မေးရိုးကြီးကို ဖြဲလျက် ခရစ္စတိုနီယာက မောင်းကွဲ သံကြီးဖြင့် သီချင်းလိုက်၍ ဆိုနေရာ အပေါ်တွင် မိုးထားသော ကတ္တရာစေး သုတ်ထားသည့် ရွက်ထည်ပင် လှုပ်ခါ၍ နေတော့၏။

ခရစ္စတိုနီယာက ဖိနပ်မပါသော ခြေထောက်တဖက်ကို လှည်းတန်းပေါ်တွင် ကန်၍ တင်ထားလိုက်ရင်း ပိုင်အိုကျာ သီချင်းစ၍ ဆိုမည့်အချိန်ကို စောင့်နေလေသည်။

အရိပ်ထဲသို့ ရောက်နေသော စတီပင်က မျက်နှာတွင် ချွေးများစို့လျက် မျက်စိအစုံကို ပိတ်လျက် သီချင်းကို ဆွဲငင်ဓာတ်ပါအောင် တိုးသင့်သည့်နေရာ တွင် တိုး၊ ကျယ်သင့်သည့်နေရာတွင် ကျယ်ဖြင့် သာယာညင်းပျောင်းစွာ သီဆိုနေ၏။

“စမ်းချောင်းကိုတဲ့ ရောက်တဲ့အခါ၊

နှမထွေး ဗျာပါဆံရာ၊

မောင်ကြီးမြင်း နီတျာတျာ၊

ရေတခါ ချစမ်းပါရစေဗျာ...”

ခရစ္စတိုနီယာက အသံကြောင်ကြီးဖြင့် ဟစ်၍ လိုက်ဆိုနေပြန်၏။ အနီးရှိလှည်းများမှ စစ်သင်တန်း တက်သွားမည့် သူများကလည်း သီချင်းကိုလိုက်၍ ဆိုသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ လှည်းဘီးများပေါ်တွင် ပတ်ထားသော သံခွေများ၏ လမ်းကြိုတ်သံနှင့် ဖုန်မှုန့်များကြောင့် ခဏ ခဏ နှာမှုတ်၍နေသော မြင်းသံများကလည်း ဆူညံနေ၏။

ခြေတံရှည်ရှည် အမြီးတိုတိုရှိသော ငှက်တကောင် က ဖြူဖွေးသော အတောင်ကိုဖြန့်ရင်း ခြောက်သရောင်း နေသော လယ်တောမှ ပျံ၍ပြေးသွား၏။

တစီးနောက်မှ တစီးလိုက်လာသော လှည်းတန်းကြီးကိုလည်းကောင်း၊ လမ်းကို ဖုန်တထောင်းထောင်း ထအောင် ခွာများဖြင့် ကန်ကျောက်လျက် ရုန်းနေသော မြင်းများကို လည်းကောင်း၊ ဖုန်တက်နေသော အင်္ကျီများကို ဝတ်လျက် လမ်းဘေးမှလျှောက်၍ လိုက်ပါလာသော လူများကို လည်းကောင်း အတောင်ဖြူဖြူရှိသော ငှက်က ကြည့်လျက် ပျံသန်း နေရာမှ တချက်မျှ အော်လိုက်ပြီး အခေါင်းတခုထဲသို့ ပြေးဝင် သွားသည်။

စတီပင်က လှည်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ရင်း လက်တဖက်က အမိုးကို ကိုင်လျက် အခြားလက် တဖက်က အများနှင့်အတူ ဆိုင်းလိုက်နေပြီး ပါးစပ် ကလည်း သီချင်းတပုဒ်ကို ဆိုနေသည်။

ဖီအိုဒေါ့က လေချွန်လိုက်သည်။ မြင်းနှစ်ကောင်က ဇက်ကြိုးကို တင်းအောင် အဆွဲခံထားရသဖြင့် အတင်း ရုန်းကန်နေ၏။

ပိုင်အိုတျာက လှည်းအပြင်ဘက်သို့ ပြု၍ ထွက်ပြီး အားရပါးရရယ်လျက် ဦးထုပ်ကို ဝှေ့ယမ်း၍ပြနေ၏။

စတီပင်က တောက်ပသော အပြုံးကို ရွှင်ပျစွာ ပြုံးလျက် သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကာကွယ်၍ မဲ့လောက်အောင် လှုပ်၍ က၊နေသည်။ လမ်းတလျှောက်လုံးတွင် ဖုန်များက တထောင်းထောင်းထ၍နေသည်။

ခရစ္စတိုနီယာက လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး ခါးပတ်လည်း မစည်း၊ အင်္ကျီစကလည်း ဖြန့်လျက်၊ ချွေးများဖြင့် စိုစွတ်ကာ ဖွာရာကြဲနေသော ဆံပင်ဖြင့် ကော့ဆက်အမျိုးသား အကကို လှည့်ပတ်၍ လှုပ်၍ ဝိုင်း၍ က၊နေသည်။

မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၊ ကျားဟိန်းသလို ဟိန်းလိုက် ပြုရင်း
မြေပေါ်တွင် ပိုင်းကြီးပတ်ချာလှည့်လျက် က၊နေ သဖြင့် ခရစ္စတိုနီယာ၏
အလွန်တရာကြီးမားသော ခြေရာများမှာ ပိုးသားအဖြူရောင် ဖုန်မှုန့်များ
ပေါ်တွင် ဘီလူးခြေရာ ကဲ့သို့ ထင်းထင်းကြီး တင်၍ ကျန်ရစ်လေသည်။

(c)

ပိုင်အိုဘျာတို့ လူစုက သင်္ချိုင်းမြေပုံတခုအနီးတွင် ညအိပ်စခန်းချကြ၏။
မြေပုံထိပ်ဘက်တွင် သဲမြေများ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေလေသည်။

အနောက်ဘက်တစ်ခုမှ မိုးတိမ်တိုက်များက အငြိုး သို၍လာ၏။
တိမ်တိုက်တိမ်လွှာတို့၏ မဟူရာရောင် အတောင်ပံများ ဆီမှ
မိုးစက်မိုးပေါက်များ ကျဆင်းလာသည်။

မြင်းများကို ရေကန်တကန်ထဲသို့ ဆွဲယူ၍ ရေတိုက်ရ၏။

တမံတာရိုးပေါ်တွင် ပေါက်ရောက်နေသော မိုးမခပင်များက
လေတိုက်တိုင်း ညွတ်ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားနေ ကြ၏။ တစ္ဆေလာ၍
ခြောက်နေသကဲ့သို့တည်း။

တမံတာရိုးအောက်ဘက်တွင် ရှိသော ရေမှာ ဗေဒါပင်များဖြင့်
ပြည့်ကျပ်လျက် ရေဗလုံလေးများ စီနေသည်။ လျှပ်ပြက်လိုက်သည့်အခါတိုင်း
တာရိုးအောက်ဘက်ရှိ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် တွန့်လိပ်လှုပ်ရှားနေသော
လျှပ်ရောင် များက ရောင်ပြန်ဟပ်လျက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

လေက မိုးစက်မိုးပေါက်များကို မြေကြီးပေါ်သို့ ဖြန့်ကြဲ၍ကျနေစေ၏။

မိခင်မြေကြီး၏ ညှို့မှောင်သောလက်ဝါးများပေါ်သို့
ဆုပဏ္ဏာလက်ဆောင်များ ကြဲချနေသကဲ့သို့တည်း။

လှည်းနောက်မှ ဆွဲ၍ယူလာခဲ့သော မြင်းများကို မြက်ခင်းများပေါ်တွင်
လှန်၍ထားလိုက်ပြီး အဖွဲ့သား သုံးယောက်ကို အစောင့်တာဝန်
ပေးထားလိုက်၏။ ကျန်လူများက မီးဖိုသူဖို၊ ညစာချက်သူချက်ဖြင့်
အလုပ်များနေ ကြသည်။

ခရစ္စတိုနီယာက မီးဖိုပေါ်တွင် တင်ထားသည့် လူးဆပ်အိုးကို
စွန်းတခုဖြင့် မွှေပေးရင်း ပိုင်း၍ ထိုင်နေသော ကော့ဆက်များအား
အဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်းတခုကို ပြောပြနေလေသည်။

“သင်္ချိုင်းမြေပုံက ဟောဒီဟာလိုပဲ၊ မြင့်မြင့်ပဲ၊ ကျွန်တော်က

အဖေ့ကိုပြောတယ်။ သူ့ကြီးအမိန့်မရဘဲ.. ဒီသင်္ချိုင်း မြေပုံကို တူးရင် လာပြီး မဟန့်ဘူးလားလို့ မေးတယ်”

ခရစ္စတိုနီယာ၏ စကားကို ဖြတ်လျက် မြင်းများကို ကြည့်ရာမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော စတီပင်က ကြားဖြတ်၍...

“ဒီလူက ဘာတွေလိမ်ပြီး ဇာတ်ထုပ်ခင်းနေတာ လဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လို သိုက်တူးတယ်ဆိုတာ ပြောပြနေတာ”

ခရစ္စတိုနီယာက ပြန်၍အဖြေပေးလိုက်ရင်း သူ့ ဇာတ်လမ်းကို ဆက်နေပြန်၏။

“ဒီ...သင်္ချိုင်းမြေပုံက မာကူလော့ဗ်ရဲ့ သင်္ချိုင်း မြေပုံပဲ။ ကျွန်တော့်အဖေက...လာဟဲ့ ခရစ္စတိုနီယာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီသင်္ချိုင်းမြေပုံကို တူးကြမယ်လို့ပြောတယ်။ မာကူလော့ဗ်ရဲ့ သင်္ချိုင်းမြေပုံထဲမှာ ရွှေငွေရတနာတွေ မြုပ်နှံထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော့် အဘိုးဆီက တဆင့်ကြားခဲ့ရတာကို၊ အဖေက... ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်မျိုးသာ သင်္ချိုင်းမြေပုံအတွင်းက ရွှေငွေရတနာတွေကို တူးဖော်ရရှိခဲ့ရင်... အင်မတန်လှပတဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တခု ဆောက်ပျံ့မယ်လို့ သစ္စာပြုခဲ့တယ်။ ဒီလို သစ္စာကတိပြုပြီး အဖေနဲ့ ကျွန်တော်က သင်္ချိုင်းမြေပုံကို တူးကြတာပဲ။ မာကူလော့ဗ်ရဲ့ သင်္ချိုင်းမြေပုံဟာ ပုဂ္ဂလိကပိုင် မဟုတ်တဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ တည်ရှိနေတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်သူမှ လာပြီး မတူးပါနဲ့လို့ မတားနိုင်ဘူး၊ သူ့ကြီးတစ်ယောက်ကပဲ လာပြီးတားနိုင်ခွင့်ရှိတယ်။

“အဲဒီသင်္ချိုင်းမြေပုံရှိရာကို ညနေအတော်စောင်းမှ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာကြတယ်။ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်တဲ့ အထိ စောင့်နေပြီးမှ အဖေနဲ့ ကျွန်တော်က သင်္ချိုင်း မြေပုံကို ထိပ်ကနေပြီး တူရွင်းပြားတွေနဲ့ စတူးကြတယ်။

“ခြောက်ပေလောက် နက်တဲ့အထိ တူးမိကြတော့ မြေကြီးက ကျောက်ခဲလို မာလာတယ်။ ကျွန်တော့် တကိုယ်လုံး မှာ ချွေးတွေနဲ့ ရွှဲနေတော့တာပဲ။ အဖေ ကတော့ ဘုရားစာကို ရွတ်ရင်း တူးမြဲ ဆက်ပြီး တူးနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဗိုက်ထဲက မနေနိုင် မထိုင်နိုင်လောက်အောင် ဆာလာတော့ ခက်လာတာပေါ့။

“နွေဘက်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေစားရတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လည်း သိကြသားပဲမဟုတ်လား၊ နို့ချဉ်နဲ့ ဂျုံနဲ့ချက်တဲ့ ဗျစ်အရက်ပဲ မဟုတ်လား၊ အဖေက ဘုရားစာတွေ ရွတ်နေပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့

နို့ချဉ်ကိုစားလိုက်၊ ဗျစ်အရက်ကိုသောက်လိုက် လုပ်နေမိတယ်။ ဒီတော့ အဖေက ဖို့ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်ပြီး ဒါ ခရစ်ယာန်တဲ့လား၊ ခရစ်ယာန်မဟုတ်ဘူး၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပဲ။ ငါကတော့ ဘုရားစာ တရားစာတွေ ရွတ်လို့၊ မင်း ကတော့ နို့ချဉ်နဲ့ ဗျစ်အရက်ကို သောက်လို့ ဆိုပြီး ကြိမ်းမောင်းလိုက်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က တွင်းထဲက ထွက်လာတဲ့ အပုပ်နို့ကို မခံနိုင်လို့ သောက်မိတာပါ အဖေလို့ ပြောလိုက်မိတယ်။

“ဒီတော့ အဖေက တွင်းထဲက ထွက်သွားစမ်း၊ မထွက်ရင် မင်းခေါင်းကို တူးရင်းပြားနဲ့ ရိုက်ပြီး ခွဲပစ်လိုက်မယ်လို့ ကြိမ်းမောင်းလိုက်ပါတယ်။ မင်း လုပ်ပုံကိုင်ပုံနဲ့ဆိုရင် ရွှေငွေရတနာတွေဟာ မြေကြီးထဲကို နက်သထက်နက်အောင် မြုပ်သွားတော့မှာပဲ လို့လည်း အဖေက ပြောပါတယ်။ အဖေ့ရန်ကို ကြောက်တာနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မြေတွင်းထဲက ထွက်ပြီး အပြင်ဘက်မှာ ပက်လက်ကြီးလှန်ပြီး လှဲနေတယ်။ အစာကိုလည်း ဆက်ပြီးမစားရတော့ ဗိုက်ထဲက တကြုတ်ကြုတ်နဲ့ ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်အဖေကတော့ သန်စွမ်းတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်မို့လို့ တစ်ယောက်တည်း ဆက်ပြီး တူးနေ တယ်။ တူးရင်းတူးရင်းနဲ့ တွင်းအောက်မှာ ကျောက်ဖျာကြီးတချပ် ခံနေတာကို တွေ့ရပါလေရော။

“ဒီတော့မှ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်၊ ကျွန်တော်က သံကုတ်တခုကို ယူပြီး ကျောက်ဖျာကြီးကို မ၊တာ ပေါ့။ လကလည်း ထိန်ထိန်သာလို့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာကို ယုံစမ်းပါ။ ကျောက်ဖျာကြီးကို သံကုတ်နဲ့ ဆွဲလို့ မ၊လိုက် တော့ လား...လား ကျောက်ဖျာအောက်မှာ ဘာတွေ့ရသလဲဆိုတော့ အရောင် တလက်လက်နဲ့”

ခရစ္စတိုနီယာက သူ့ဇာတ်လမ်းကို အဆုံး မသတ်နိုင်မီ ပိုင်အိုတျာက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ကြားဝင်၍ ပြောလိုက်ရင်း သူ့နှုတ်ခမ်းမွေး ကျင်စွယ်များကို လက်ဖြင့် လိမ်ဆွဲနေသည်။

“ဒါကတော့ မောင်ရင် ညာနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဘာလို့ညာရမှာလဲ၊ မညာပါဘူးဗျာ၊ သေမင်းကြီး ငင်ရပါစေရဲ့၊ သေမင်းကြီး တင်မက သေမင်းကြီး အမေပါ ငင်ရပါစေရဲ့”

ခရစ္စတိုနီယာက ဘောင်းဘီဖင်ကြားကို လက်ဖြင့် ကုတ်ရင်း အနားတွင် ဝိုင်း၍ နားထောင်နေသော သူများကို လှည့်၍ကြည့်လိုက်၏။

ပြီးမှ...

“ကျွန်တော် ညာနေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... ဘုရားစူးပါစေရဲ့၊ အရောင်တလက်လက်နဲ့။ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်တော့ အရောင်တလက်လက်နဲ့

ရှိနေတာတွေဟာ မီးသွေးတွေ ဖြစ်နေပါလေရောဗျာ။ မီးသွေး တင်းပေါင်း လေးဆယ်လောက် ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ဟောကောင်... အထဲကိုဝင်ပြီး တူးကြည့်ပါဦးကွာလို့ ပြောတယ်။ အဖေပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်ကလည်း မီးသွေးပုံကြီးကို စပြီးတူးတာပဲ။ တူးနေလိုက်တာ မနက် မိုးလင်းတဲ့ အထိပါပဲဗျာ။ မိုးလင်းတော့ တွင်းပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိရင်ပဲ တွင်းနှုတ်ခမ်း ပေါ်မှာ သူ.. သူ... ရောက်လာ တော့တာပဲဗျာ”

“ဘယ်သူရောက်လာတာလဲဗျာ” ကိုမီလင်က မေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူဖြစ်ရဦးမှာလဲ။ သူကြီးပေါ့။ သူကြီးလေ... သူကြီး။ ကျွန်တော်တို့တူးနေတဲ့ တွင်းနားကို မြင်းစီး ထွက်ရင်း သူကြီးက ရောက်လာတာပေါ့။ သူကြီးက ဘယ်သူက တူးဖို့ အမိန့်ပေးသလဲ၊ ဘာလဲ..ညာလဲ.. စသဖြင့် ဆက်တိုက်ကြီး မေးမြန်းပြီး အဖေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းပြီး ရွာထဲကို ခေါ်သွားပါလေရောဗျာ။ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဖေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကာမန်စကားယာ မှာရှိတဲ့ ရုံးကို အစစ်ခံဖို့ ခေါ်တယ်။ ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေ ဖြစ်လာမယ် ဆိုတာ သိနေတဲ့ အဖေကတော့ အမှုစစ်ဖို့ ခေါ်တဲ့ မနစ်တနစ် မရောက်ခင်ကပဲ သေဖြစ်အောင် သေသွားပါလေရောဗျာ...။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း တစ် တရားခံဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့် အဖေ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ရုံးကို အကြောင်းကြားရတာပေါ့ဗျာ”

ခရစ္စတိုနီယာက လူးဆပ်များကို ကျိုထားသော အိုးကို ယူလျက် လှည်းရှိရာသို့ ဇွန်းများယူရန် ထသွားသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအဖေက ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တဆောင် ဆောက်ပါ့မယ်လို့ ကတိသစ္စာပြုထားခဲ့ တာကိုရော မဆောက်ခဲ့ဘူးလား”

ဇွန်းယူရာမှ မီးဖိုအနားသို့ ပြန်ရောက်လာသော ခရစ္စတိုနီယာအား စတီပင်က မေးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက အရူးလား၊ မီးသွေးတွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆောက်မှာလဲ”

“ဘုရားသခင်ဆီမှာ ကတိသစ္စာပြုထားရင်တော့ ဆောက်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“အဖေက မီးသွေးရရင် ဆောက်ပါ့မယ်လို့မှ ကတိထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နို့ပြီး ...”

မီးဖိုနားတွင် ဝိုင်း၍ထိုင်နေကြသူများ၏ ရယ်သံကြောင့် မီးဖိုမှ မီးတောက်မီးလျှံများပင် ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှား၍ နေကြ၏။

လူးဆပ်အိုးပေါ်တွင် ခေါင်းငုံ့လျက် ခပ်ယူနေသော ခရစ္စတိုနီယာက အခြားသူများ ဘာကြောင့် တဟားဟား ရယ်မောနေသည်ကို မသိဘဲ အခြားသူ များထက် အသံကျယ်အောင် ဟားတိုက်၍ ရယ်လိုက် လေသည်။

အက်စီနီယာကို စတီပင်နှင့် ပေးစားသည့်အချိန် တွင် အသက် (၁၇) နှစ်မျှသာ ရှိသေး၏။ အက်စီနီယာ ကို ဒွန်မြစ် တဖက်ကမ်း ပေါ်ရှိ ဒူဘရောဗ်ကာရွာတွင် ဖွားမြင်ခဲ့၏။ သဲသောင်ပြင် ပေါများသော ဒွန်မြစ် လက်ဝဲဘက် ကမ်းတွင် ရှိသည့် ရွာတည်း။

စတီပင်နှင့် လက်ထပ်ပေးစားခြင်းမပြုမီ တစ်နှစ်ခန့်က အက်စီနီယာသည် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ရွာမှ (၅) မိုင်ခန့် ဝေးကွာသော လယ်တောသို့ လယ်ထွန်ရာတွင် အကူအညီပေးရန် လိုက်ပါသွားခဲ့ရ၏။

ညအချိန်တွင် အသက် (၅၀) ခန့်ရှိသော ဖခင်ဖြစ်သူက အက်စီနီယာအား လက်ကို ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင် ပြီးနောက် မုဒိမ်းကျင့်လေသည်။

“ဒီအကြောင်းကို နည်းနည်းကလေးမှ စကားမဟနဲ့ ဟရင် နင့်ကို သတ်ပစ်မယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမဟ ဘဲ တိတ်တိတ်ကလေးနေရင် နင့်အတွက် ကတ္တီပါ အင်္ကျီတထည်နဲ့ ဖိနပ်အပေါ်က ထပ်ရတဲ့ ခြေပတ်နဲ့ အပေါ်ထပ် ကြက်ပေါင်စေးဖိနပ် ဝယ်ပေးမယ်၊ သတိသာ ထားနေဟေ့၊ တကယ်လို့သာ ဒီအကြောင်းကို ဟရင် နင့်ကို ငါသတ်မှာပဲ”

ဖခင်ဖြစ်သူက ချောတခါ ခြောက်တလှည့်ဖြင့် အက်စီနီယာကို ဟန့်တားထားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့ ည၌ပင် မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ၌ အတွင်းခံအင်္ကျီစုတ် ဖြင့်ပင် ရွာသို့အရောက် ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီး မိခင်၏ခြေကို ဖက်လျက် ငိုကြွေးရင်း ဖြစ်သမျှအကြောင်းကို ဇာတ်စုံဖွင့်၍ တိုင်တမ်းပြောဆိုခဲ့၏။

မိခင်ဖြစ်သူနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူသည် မြင်းနှစ်ကောင် ကို လေးဘီးတပ်သော လှည်း၌ က၊ပြီးနောက် အက်စီနီယာကို လှည်းပေါ်သို့ အတင်းဆွဲ၍ တင်ပြီးလျှင် ဖခင်ရှိရာ လယ်တောသို့ မောင်း၍လာခဲ့ကြ၏။ (၅) မိုင် လောက်ရှိသော ခရီးကို မရပ်မနားဘဲ အပြင်းမောင်း၍ လာခဲ့သောကြောင့် မြင်းများမှာလည်း သေလုမတတ် မောဟိုက် နေကြ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူကို လယ်တဲနှင့် ခပ်နီးနီးတွင် တွေ့ရ၏။ အပေါ်ဝတ်ကုတ်အင်္ကျီပေါ်တွင် မူးမူးဖြင့် အိပ်ပျော်နေပြီး အနားတွင်လည်း ဗော့ကာအရက် ပုလင်းလွတ် တလုံးက ရှိနေလေသည်။

အက်စီနီယာက ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အစ်ကို ဖြစ်သူက လှည်းမှ

လှည်းဒေါက်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူကို ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှဆွဲ၍ နှိုးလိုက်ကာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဇာတ်ထုပ်ကို တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် မေးလိုက်ပြီးနောက် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ နဖူးအလယ် တည့်တည့်ကို သံကွပ်ထားသော လှည်းဒေါက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် မိခင်တို့သည် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် လင်ဖြစ်သူအား တစ်နာရီခွဲခန့် ကြာအောင် စိတ်ရှိုလက်ရှို စိမ်ပြေနပြေ ရိုက်နှက်နေကြ၏။

စိတ်သဘော ကောင်းသလောက် ဒေါသကြီးတတ်သော မိခင်ဖြစ်သူက အသက်လည်း ကြီးနေသူပီပီ သတိလစ် နေသော လင်ယောက်ျားကို ဆံပင်မှ ဆွဲ၍ ရိုက်နေ၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူက ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်နေသည်။

လှည်းအိမ်အောက်တွင် ဝင်၍ပူနေသော အက်စီနီယာက ခေါင်းကို အဝတ်တခုဖြင့် ခြုံထားရင်းကပင် ကြောက်စိတ်ဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေလေသည်။

နံနက် အရုဏ်မသောက်မီကလေးတွင် သူတို့ သုံးယောက်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် သတိလစ်နေသော ဖခင် ဖြစ်သူအား လှည်းဖြင့် တင်ဆောင်၍ ရွာရှိအိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။

ဖခင်ဖြစ်သူက နာကျင်စွာ အော်ဟစ်ညည်းညူရင်း သတိရလာသည့်အချိန်တွင် အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို လှည့်ကြည့်လျက် သမီးဖြစ်သူအား ရှာနေ၏။ အက်စီနီယာက ဖခင်နှင့် ဝေးသည့်နေရာတွင် ပုန်းနေလေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စုတ်ပြတ်ပဲ့ရွဲ့နေသော နားမှ သွေးနှင့် သားနံရည်များ ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ တသွင်သွင် စီးကျ လာသည်။ ညနေ စောင်းလာသည့်အချိန်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ သေဆုံးသွားလေသည်။

ဤသို့သေဆုံးရခြင်းမှာ လှည်းပေါ်မှ လိမ့်ကျသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု အိမ်သူအိမ်သားများက အိမ်နီးချင်း များအား ပြောပြကြ၏။

ဤသို့သော အဖြစ်အပျက်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး နောက်တစ်နှစ်လောက် အတောအတွင်းတွင်ပင် လှပ ဆန်းကြယ်စွာ တန်ဆာဆင်ထားသော အမိုးမပါသည့် လှည်းဖြင့် အောင်သွယ်တော်များ ရောက်ရှိလာကြပြီး အက်စီနီယာ အား မိမိတို့ သတို့သားနှင့် ထိမ်းမြား လက်ထပ်ရန် စေ့စပ်ပြောဆိုကြ၏။

အရပ်ရှည်ရှည်၊ တည်တည်ခန့်ခန့်ရန်ရန်၊ ကိုယ် အချိုးအစားကျသော သတို့သားလောင်း စတီပင် ကလည်း သတို့သမီးလောင်း အက်စီနီယာကို သဘောကျသည်။ သို့ဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်ကို ဆောင်းဦးပေါက်တွင်

ကျင်းပပြုလုပ်ရန် နှစ်ဖက်သော မိဘများက သတ်မှတ်လိုက်ကြတော့သည်။

စတီပင်နှင့် အက်စီနီယာတို့ မင်္ဂလာဆောင်သည့် နေ့မှာ နှင်းများခဲနေပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးသည့်နေ့ ဖြစ်၏။ အက်စီနီယာမှာ စတီပင်မိသားစုတွင် အသစ်စက်စက် အိမ်ရှင်မကလေးအဖြစ် ရောက်ရှိလာရလေသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးသည့် နောက်တနေ့ နံနက်တွင် ယောက္ခမဖြစ်သူက အက်စီနီယာကို လာ၍ နှိုးပြီး မီးဖိုဆောင် ရှိရာသို့ ခေါ်ယူသွား၏။ ယောက္ခမကြီးမှာ မီးယပ်ရောဂါဖြင့် တရှောင်ရှောင်ဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲတွင် ခွေ၍နေလေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။

မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ အရပ်ရှည်ရှည် နှင့် ယောက္ခမကြီးက မီးဖိုချောင်ထဲမှ ပစ္စည်းပစ္စယများ ကို ဟိုဘက် သည်ဘက် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ရွှေ့ရင်း ...

“ဒီမှာမိန်းကလေး၊ မိန်းကလေးကို ချွေးမအဖြစ်နဲ့ အိမ်ကိုခေါ်လာတာ ချစ်လို့လည်းမဟုတ်ဘူး၊ အိပ်ရာထဲမှာ အငြိမ့်သားလုံနေဖို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ နွားမတွေကို သွားပြီးနို့ညှစ်ပါ၊ ပြီးရင် နံနက်စာစားဖို့ အသင့်ချက်ပြုတ်ထားပါ။ ငါက အသက်လည်းကြီးပြီး မာလည်း မမာဘူး။ ဒီတော့ နင်ကပဲ အိမ်တာဝန် တခုလုံးကို ပြောင်းပြီး ယူရလိမ့်မယ်။ အိမ်မှုကိစ္စ အားလုံးဟာ နင့်တာဝန်ပဲ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုနေ့တွင်ပင် လင်ဖြစ်သူ စတီပင်က အက်စီနီယာ ကို စပါးကျီထဲသို့ ခေါ်ပြီး ရက်ရက်စက်စက်နှင့် အကြောင်းမဲ့ သက်သက် ရိုက်ပြန်၏။

ဤသို့ ရိုက်ရာတွင်လည်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကို အခြားသူများ မမြင်မတွေ့စေရန်အတွက် အက်စီနီယာ ၏ ဝမ်းဗိုက်၊ ရင်သားနှင့် ကျောပေါ်တွင်သာ ရိုက်နှက်သည်။ ဤသို့ရိုက်နှက်ပြီးနောက် အက်စီနီယာအား လင်ဖြစ်သူက ဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိသည်ဟုပင် မအောက်မေ့ဘဲ လင်နှင့် ကွဲနေသော ပျံတံတံ မိန်းမများ ရှိရာသို့သာ ညတိုင်းလိုလို သွား၍ အပျော်ကြူးနေလေ့ ရှိသည်။ ဤသို့ သွားရာတွင်လည်း အက်စီနီယာကို စပါးကျီထဲတွင် ဖြစ်စေ၊ အခန်းထဲတွင် ဖြစ်စေ ပိတ်၍ လှောင်ထားခဲ့ပြီးမှ သွားလေ့ရှိ၏။

လက်ထပ်သည့်အချိန်မှစ၍ (၁၈) လထိ ကြာသည့်တိုင် အက်စီနီယာတွင် ကလေး မရရှိခဲ့သော ကြောင့်လည်း သူ့တွင် ရပ်ထဲရွာထဲ၌ အရှက်ကွဲရ ပါသည်ဟုဆိုကာ လင်ဖြစ်သူ စတီပင်က အက်စီနီယာ အား အမျိုးမျိုး နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်း ခဲ့၏။

ကလေးကို ကိုယ်ဝန်ရှိလာတော့လည်း စတီပင်က ယခင်ကထက် ငြိမ်၍လာစေကာမူ အက်စီနီယာပေါ်တွင် ယုယုယယ ချစ်ချစ်ခင်ခင်မရှိလှဘဲ အိမ်တွင် အိပ်သည့် ရက်များမှာ အလွန်နည်းလှချေသည်။

များလှစွာသော ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်များဖြင့် ပြည့်နေသည့် ခြံကြီးတစ်ခုလုံးကို အက်စီနီယာ တဦးတည်း ကသာ ဒိုင်ခံ၍ ကျွေးမွေးကြည့်ရှုနေရသောကြောင့် အလုပ်က ပိနေ၏။ စတီပင်က လူပျင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်သာမက ဖဲရိုက်ရန်၊ မြို့နယ်သတင်းများကို နားထောင်ရန်၊ ဆေးလိပ်သောက်ရန် ဟူသော အကြောင်းပြချက်များဖြင့် အပြင်သို့သာ တထွက်တည်း ထွက်၍နေသဖြင့် အက်စီနီယာမှာ ရှိသမျှ အလုပ်အားလုံးကို ကျုံး၍လုပ်ရတော့သည်။

ယောက္ခမဖြစ်သူက ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်ဟု ဆိုသော်လည်း သာမညမျှသာ ဖြစ်၏။ ဟိုတစ်ပတ် သည်တစ်ပတ် တောက်တိုမည်ရ လုပ်ကိုင်ပြီးနောက် ယောက္ခမဖြစ်သူသည် အိပ်ရာထဲသို့သာ ခွေ၍ဝင်သွားပြီး ညည်း၍သာနေတတ်၏။ နှုတ်ခမ်းအစုံကို စေ့စေ့ကိုက်၊ မျက်စိအစုံက အထက်မျက်နှာကြက် ရှိရာသို့ နာကျင်သည့် ဝေဒနာဖြင့် စူးစိုက်၍ကြည့်ရင်း တညည်းညည်း ညည်းကာ အိပ်ရာထဲတွင် အထုပ်ကလေးတထုပ်လို ခွေ၍ လုံး၍ နေတတ်၏။

ဤအခါမျိုးတွင် အက်စီနီယာက လုပ်နေသည့် အလုပ်ကို ပစ်ထားရပြီး အခန်းထောင့် တထောင့်မှနေ၍ ယောက္ခမကြီးကို သနားလည်း သနား၊ ကြောက်လည်း ကြောက်စိတ်ဖြင့် ကြည့်နေတတ်၏။

စတီပင်နှင့် အက်စီနီယာတို့ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နောက် (၁၈)လ လောက်အကြာတွင် ယောက္ခမကြီးက သေဆုံး သွားခဲ့သည်။

မနက်ဘက်တွင် အက်စီနီယာက သားဖွားသည့် ဝေဒနာကို ခံစားနေရပြီး နေ့လယ်အချိန် လောက်တွင် ကလေးမျက်နှာ မြင်ခဲ့၏။ လူ့ပြည်သို့ ကလေးဝင်ရောက် မလာမီ တစ်နာရီခန့်လောက် အလိုတွင် ဘွားအေဖြစ်သူ အက်စီနီယာ ၏ ယောက္ခမကြီးမှာ မြင်းဇောင်းတံခါးဝတွင် လဲကျ သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

ဝမ်းဆွဲမိန်းမကြီးက အရက်မူးနေသော စတီပင် အား သားဖွားခန်းထဲသို့ ဝင်မလာရန် ခြံဝသို့ ပြေးထွက်၍ ပြောရန်သွားစဉ် မြင်းဇောင်းတံခါးဝ၌ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ဖိလျက် လဲကျသေဆုံးနေသော စတီပင် ၏ မိခင်ဖြစ်သူ အား တွေ့မြင်သွားခဲ့၏။

ကလေးရပြီးနောက် အက်စီနီယာက လင်ကိုသာ ဂရုစိုက်၍ ပြုစုယုယပေးခဲ့၏။ ဤသို့ပေးနေခြင်းမှာ လင်ဖြစ်သူ အား ချစ်၍မဟုတ်ဘဲ

မိန်းမတို့၏ သနားတတ်သော အကျင့်ကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

လူပြည်သို့ ရောက်ရှိလာသော ကလေးမှာ တစ်နှစ်အတွင်းတွင်ပင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြန်သည်။ ငြိမ်၍ လာခဲ့သော စတီပင်မှာ ပြန်၍ ရောဂါပေါ်လာပြီး ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ဆိုးလာပြန်၏။

အိမ်ထောင်သည်ဘဝ၏ ခါးသီးသော အရသာ ကိုသာ တွေ့ကြုံလာရသော အက်စီနီယာသည် ဂရီဂို က လင်ယောက်ျား ဖြစ်သူ စတီပင် ရှိနေလင့်ကစား မိမိအား ချစ်ကြိုက်ရန် ကြိုးပမ်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ၌ မိမိက ညိုမောင်းသော အသားအရေ ရှိသည့် လူပျိုပေါက် ဂရီဂိုအပေါ်တွင် တိမ်းညွတ်လျက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် သတိထားလိုက်မိလေသည်။

ဂရီဂိုက မိမိထံမှ အချစ်ကို ရယူရန် ခွေးဘီလူး တစ်ကောင်၏ ဇွဲမျိုးဖြင့် ခေါင်းမာစွာ ကြိုးပမ်းလျက် ရှိသည်ကို အက်စီနီယာက တွေ့ရ၏။ စတီပင်ကိုလည်း ဂရီဂိုက ကြောက်လန့်ပုံ မတွေ့ရ။ စတီပင် ကြောင့် ဂရီဂိုက နောက်ဆုတ်၍ သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ဟုလည်း ထင်မှတ်နေမိ၏။

မိမိက အသိစိတ်ဖြင့် လိုလားခြင်း မရှိပါဘဲလျက်၊ ပေါ်ပေါက်လာသော ဆန္ဒကို တွန်းလှန်ဖယ်ရှားနေ ပါလျက်၊ အစွမ်းကုန် ဖီဆန်ရန် အားထုတ်နေပါလျက် တနင်္ဂနွေနေ့များနှင့် အခြားသောရက်အားများတွင် မိမိသည် ပို၍ ပို၍ ဂရုစိုက် အလုပ်ပြင် ခြယ်မှုန်းလာမိသည်ကို အက်စီနီယာက သတိထားမိလာသည်။

မိမိကိုယ်မိမိ ဆင်ခြေပေးလျက် ဂရီဂို သွားတတ်လာတတ် ရှိနေတတ်သော နေရာများသို့ ပို၍ ပို၍ ဟန်ရေး တပြပြဖြင့် အက်စီနီယာက သွားလာသည်။

ဂရီဂိုက မည်းနက်သော မျက်စိအစုံဖြင့် မိမိအား ချစ်တုံတင်သည့် အမူအရာ၊ ပီတိကျသည့် အမူအရာ မျိုးဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင် အက်စီနီယာ ၏ စိတ်ထဲတွင် ပျော်၍နေမိ၏။

နံနက်အိပ်ရာမှ ထပြီးနောက် နွားများကို နို့ညှစ်ရန် သွားသည့်အခါ၌လည်း အက်စီနီယာသည် တကိုယ်တည်း ပြုံးနေမိ၏။ ဘာကြောင့်မှန်းလဲ မသိဘဲ ဒီနေ့ဟာ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေ့တနေ့ပါကလား...ဟု ထင်နေ မိပြီး ဘာဖြစ်လို့ ပျော်စရာ ကောင်းရပါလိမ့်ဟု တွေးလိုက် သောအခါ အသည်းနှလုံးထဲတွင် ဂရီဂို... ဂရီဂို...

ဟူသောအသံက မြည်၍လာလေသည်။

အသည်းထဲ နှလုံးထဲတွင် ခံစားလာခဲ့ရသော အာရုံသစ်ကြောင့်

အက်စီနီယာက ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်၍ပင်လာမိ၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း
ဒွန်မြစ်ပေါ်တွင် မတ်လအချိန် ရေခဲများ ကွဲစပြုသည့်အခါ၌ မြစ်ကို ခြေဖြင့်
ဖြတ်ကျော်၍ သတိကြီးစွာထားကာ မလှမ်းခင် စမ်း၍သွားသကဲ့သို့
အက်စီနီယာသည်လည်း မိမိ၏စိတ်အလိုနောက်သို့ လိုက်ပါ၍မသွားမိရန်
အထူး သတိထားလျက် ခြေလှမ်း လှမ်းနေသည်ဟု ထင်နေ မိ၏။

သို့ရာတွင် အတွေးထဲ၌သာ ထင်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်တကား။

စစ်သင်တန်းစခန်းသို့ သင်တန်းတက်ရန် သွား ရောက်ရမည့်
စတီပင်ကို ရွာလယ်ကွက်လပ်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်သည်အထိ လိုက်ပို့ပြီးနောက်
အိမ်သို့ ပြန်လာ ခဲ့သော အက်စီနီယာက ဂရီဂိုနှင့်မတွေ့အောင် တတ်
နိုင်သလောက် ရှောင်နေပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားခဲ့၏။

ငါးဖမ်းထွက်သည့်နေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အတွေ့ အကြုံကြောင့်
အက်စီနီယာ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ပိုမို ခိုင်မြဲ လာခဲ့လေသည်။

ထရီနတီ ဘုရားသုံးဆူပွဲတော် မကျင်းပမီ နှစ်ရက် လောက် အလိုတွင် ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ မြက်သောက် တောကြီးအား ရွာရှိအိမ်ခြေ ဦးရေအလိုက် မြက်ရိတ်ရန် ခွဲခြမ်းဝေငှပေးသော အစည်းအဝေးတစ်ခုကို သူကြီး၏ ရုံးခန်းတွင် ကျင်းပပြုလုပ်၏။

ဤအစည်းအဝေးသို့ ပင်တာလီမွန်လည်း တက်ရောက်သည်။

ညနေထမင်းစားချိန်တွင် စည်းဝေးပွဲမှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော ပင်တာလီမွန်က သူ့ဘွတ်ဖိနပ်များကို ညည်းတွားသံ တချက်ပြုလျက် ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ညောင်းညာ၍လာသော ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို တကျစ်ကျစ် အသံထွက်အောင် လက်ဖြင့်ကုတ်ကာ...

“တို့ရတဲ့အကွက်ကတော့ ကျောက်တောင်နီနဲ့ ကပ်နေတာပဲ။ မြက်က သိပ်မကောင်းလှဘူး၊ အကွက်ရဲ့ အထက်ပိုင်းက တောအုပ်ထဲအထိ ရောက်နေတယ်၊ အဲဒီနေရာမှာ ချုံနဲ့ စေးပျစ်တွေပဲ များတာပဲ။ နို့ပြီး... ပေါင်းပင်တွေ ကလည်း ပေါက်လာလေ ဦးမယ်”ဟု အိမ်သူအိမ်သားများအား ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်တော့ မြက်ရိတ်မလဲ အဖေ”

ဂရိုဂိုက မေးလိုက်၏။

“ဘုရားပွဲတော်ရက်တွေ ပြီးမှပေါ့”

ပင်တာလီမွန်၏ ဇနီးဖြစ်သူ အီလီနစ်ချ်နာက မီးဖိုချောင်တံခါးကို အသံမြည်အောင် ဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် နွေးထားသော မုန့်လာဥ ဖွပ်ပြုတ်ကို ယူလာ၏။

ပင်တာလီမွန်က ညစာကို အချိန်ဆွဲ၍စားရင်း နေ့လယ်က သူကြီးရုံးခန်းတွင် မြက်သောက်တောကို ဝေစုခွဲရာ၌ သူကြီးက ရွာသားများအပေါ်တွင် မည်သို့ မရိုးမသားဖြင့် ကလိမ်ကျပုံကို ပြောပြနေ၏။

“ဒါထက်...ကောက်သင်းကောက်ဖို့နဲ့ ကောက်ရိုးပုံတာကို ဘယ်သူလုပ်မှာလဲ၊ ကျွန်မတော့ တစ်ယောက်တည်း အားလုံး မလုပ်နိုင်ဘူး အဖေ...”

ဒူနီယာက မရဲတရဲပြောလိုက်၏။

“အက်စီနီယာကို တို့က အကူအညီတောင်းရမှာ ပေါ့ကွာ။ သူ့လင်

စတီပင်ကလည်း သူဝေစုရတဲ့ အကွက်ကို တို့ပါ ကူပြီးရိတ်ပေးပါလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

နှစ်ရက်ကြာပြီးသော အချိန်တွင် မစ်ကာသည် ခြေထောက်တွင် အဖြူရောင်ရှိသော မြင်းလားကြီး တစ်ကောင်ကို စီးလျက် ပင်တာလီမွန်၏ ခြံဝင်းအတွင်း သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။

နံနက်အချိန်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မိုးက တဖွဲဖွဲ ရွာနေလေသည်။

ရွာပေါ်တွင်မူ ထူထဲသောမြူနှင်းများက တဝေဝေ တွဲလောင်းခိုလျက်ရှိနေ၏။

မစ်ကာက မြင်းလားကြီးပေါ်မှနေ၍ ကိုယ်ကို ကိုင်းပြီး ခြံမလွယ်ပေါက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးကာ အတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

အီလီနစ်ချ်နာက လှေကားထစ်များပေါ်မှနေပြီး မစ်ကာအား လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဟေ့... လူယုတ်၊ ဘာဖြစ်လို့လာတာလဲ”

အီလီနစ်ချ်နာ၏ အသံတွင် မကျေနပ်သံက ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေလေသည်။

တစွတ်ထိုးလုပ်တတ်သော၊ ရန်လိုသော မစ်ကာ ကို အဘွားကြီးက ချဉ်တင်တင်ဖြစ်နေသည်။

“ခင်ဗျားကရော ဘာဖြစ်လို့မေးရတာလဲ”

လှေကားထစ် လက်ရမ်းတိုင်ပွတ်လုံးတွင် သူ့မြင်းကို ချည်ရင်း မစ်ကာက အံ့ဩသည့်အမူအရာဖြင့် ဆိုလိုက်၏။

“ဂရီဂိုနှင့် တွေ့ချင်လို့ လာတာ၊ သူ ဘယ်မှာလဲ”

“အိပ်နေတယ်၊ တင်းကုပ်မှာအိပ်နေတယ်၊ အရိုက်ခံခဲ့ရလို့ ငါ့သားကို အကူတောင်းဖို့လာတာလား၊ နင်က ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး လုပ်ပြီး မြင်းလားကြီး စီးလာတာ.. ခြေထောက်တွေ ကျိုးနေလို့လား”

“အဘွားကြီးက စကားပြောလိုက်ရင် အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ။ ပိဿာလေးနဲ့ ဘေးကို ပစ်လိုက်သလို”

မစ်ကာက ဤသို့ဆိုရင်း အဘွားကြီးကို စိတ်ခုသွားမိ၏။

ပြောင်နေအောင် ဆေးတိုက်ထားသော မြင်းစီးဖိနပ်ကို ကျာပွတ်ဖြင့် ဟိတ်ဟန်ပါပါ တချက်ရိုက် လိုက်ပြီးနောက် ဂရီဂို ရှိရာသို့ မစ်ကာ လာခဲ့၏။ ဂရီဂိုသည် လှည်းတစီးပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေလေသည်။

ပစ်မှတ်ကို ချိန်သကဲ့သို့ လက်ဝဲဘက်မျက်စိကို မှေးထားလိုက်ပြီး မစ်ကာက ဂရီဂို၏ဆံပင်ကို ဆွဲလိုက်၏။

“ဟေ့ ... တောသား ထစမ်း”

တောသား ဟူသော စကားမှာ မစ်ကာအဖို့ အကြမ်းတမ်းဆုံး ဆဲဆိုသောစကားပင်ဖြစ်၏။

ဂရီဂိုက စပရင်ပေါ်တွင် အိပ်နေသူတစ်ယောက် ကဲ့သို့ ခုန်၍ထလာ၏။

“ဘာကိစ္စလဲကွ”

ဂရီဂိုက မေးလိုက်၏။

မစ်ကာက လှည်းဘေးတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် မြင်းစီးဖိနပ်မှ ခြောက်နေသော ရွှံ့များကို တုတ်တချောင်း ဖြင့် ခြစ်ရင်း ...

“ငါတော့ ရန်စ၊ခဲရဲပြီကွာ” ဟု ဆိုလိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒီလို ...”

မစ်ကာက ကျိန်ဆဲလိုက်ရင်း ...

“သူက...သူ့ကိုယ်ကိုသူ တပ်မှူးလို့ပြောတယ်ကွ”

မစ်ကာက ပါးစပ်ကို မဖွင့်ဘဲ စကားလုံးများ ကိုသာ ဒေါသတကြီး အပြင်သို့ လွှင့်ထုတ်နေ၏။ သူ့ခြေထောက် နှစ်ဖက်ကလည်း တုန်နေသည်။

ဂရီဂိုက ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ...

“ဘယ်တပ်က... တပ်မှူးလဲ”ဟု မေးလိုက်၏။

ဂရီဂို၏ အင်္ကျီလက်ကို ဆွဲထားရင်း မစ်ကာက စောစောကထက် ငြိမ်သက်သောအသံဖြင့် ...

“နင့်မြင်းကို မြန်မြန် ကုန်းနှီးတင်ပြီး မြက်သောက်တောကို လိုက်ခဲ့စမ်း၊ သူ့ကို ငါပြပါမယ်၊ ငါက တပ်မှူး ဆိုတဲ့လူကို ပြောတယ်၊ ‘တပ်မှူးမင်းခင်ဗျား စိန်လိုက်စမ်းပါ၊ ဘယ်သူနိုင်မလဲဆိုတာ သိရမှာပေါ့’ လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ တပ်မှူးမင်းလို့ ဆိုတဲ့လူက ‘မင်းနဲ့ ...မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ ရဲဘော် ရဲဘက်တွေကို ခေါ်လာခဲ့စမ်း။ မင်းတို့အားလုံးကို နိုင်အောင် ချိုးပြမယ်။ ငါ့မြင်းမရဲ့ အမေက ပီတာစဘတ်မှာ ကျင်းပတဲ့ အရာရှိတွေ မြင်းစီးပြိုင်ပွဲမှာ၊ တန်းခုန်ပြီး ပြေးရတဲ့ ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဆုတွေရခဲ့တယ်’ လို့ ပြောတယ်။ သူ့မြင်းကရော ဘာမှိုလို့လဲ၊ သူ့မြင်းမရဲ့ အမေကရော ဘာမှိုလို့လဲ၊ သေပါစေ။

ငါ့မြင်းလားကြီးကိုတော့
ဇာတ်ကြောင်းလုန်လိုက်၏။

ဘယ်တော့မှ

အရှုံးမခံဘူး”ဟု

ဂရီဂိုက အလျင်စလို အင်္ကျီအဝတ်အစား ဝတ်နေသည်။ သို့တိုင်အောင်
မစ်ကာက ဂရီဂိုကို နှေးရပါမည်လားဟု မာန်မဲလျက် အတင်းဆွဲခေါ်နေ၏။

“တပ်မှူးမင်း ဆိုတဲ့လူက ကုန်သည်ကြီး မိုကော့ တို့အိမ်ကို
အလည်လာရင်းနဲ့ ငါနဲ့တွေ့တာ၊ နေပါဦး၊ သူ့နာမည် က ဘာဆိုလဲ။ အင်း...
လစ္စနစ်စကီ ဆိုပဲ။ သူက တောင့်လည်း တောင့်တယ်၊ မျက်နှာကလည်း
တည်တယ်၊ မျက်မှန်လည်း တပ်ထားတယ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်... သူနဲ့တော့
အနိုင်ကြရမှာပဲ၊ ဘယ်လိုပဲ မျက်မှန်တပ်ထားပါစေ၊ သူ့မျက်မှန်က လူကို
ဘယ်လိုမှ ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မြင်းလားကြီးကို သူက ဘယ်လိုမှ
လိုက်မမီစေရဘူး”

ဂရီဂိုက တချက်ရယ်လိုက်ပြီး အိမ်မှ မြင်းမကြီးကို ကုန်းနှီးတင်ကာ
တလင်းပြင်ရှိရာ ခြံဝမှ မြက်သောက်တော ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

တလင်းပြင်ရှိရာ အပေါက်မှ ထွက်လာခြင်းမှာ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်
မတွေ့အောင် တမင်ရှောင်၍ လာခဲ့ခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။

တောင်ကုန်းထိပ် ပေါ်တွင်ရှိသော ကွင်းပြင်ရှိရာသို့ ဂရီဂိုနှင့် မစ်ကာက
မြင်းကိုယ်စီး၍လာခဲ့ကြသောအခါ ခြောက်သယောင်း နေသော အက်ချ်
သစ်ပင်အနီးတွင် မြင်းစီးသမားအချို့ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဤအထဲတွင် သူ့ကိုယ်ကိုသူ တပ်မှူးဆိုသော စစ်အရာရှိ
လစ္စနစ်စကီအား လှပ၍ သန်မာဝပြုံးသော မြင်းမ တစ်ကောင်ကို
ကုန်းနှီးတင်လျက် စီးထားသည်ကို တွေ့ရပြီး ရွာထဲမှ လူရွယ် ခုနစ်ယောက်မှာ
မြင်းများကို ကုန်းနှီးမပါဘဲ စီးထားသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်က စမလဲ”

တပ်မှူးဟု ဆိုသူက သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ရှိနေသော နှာခေါင်းညှပ်
မျက်မှန်ကို ပို၍ခိုင်အောင် ပြင်တပ် လိုက်ရင်း မစ်ကာ ဘက်သို့
လှည့်၍မေးလိုက်၏။

တပ်မှူးဟု ဆိုသူသည် မစ်ကာ၏ ဖောင်းကြွ သန်စွမ်းသော
မြင်းရင်ဘတ်ကြီးကို အံ့သြချီးမွမ်း နေပုံရ၏။

“ဟောဒီ အက်ချ်သစ်ပင်ကနေပြီး စာရေကန်အထိ ပြိုင်ရအောင်”

“စာရေကန်က ဘယ်အနားမှာလဲ”

စစ်အရာရှိလစ္စနစ်စကီက အဝေးကိုကြည့်ရာ၌ မျက်စိမှုန်သူပီပီ

မျက်စိနှစ်လုံးကို အားစိုက်၍ကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ဟိုမှာပါ။ တောစပ်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ နေရာမှာပါ တပ်မှူးမင်း”

ပြိုင်ပွဲဝင်မည့်သူများက မိမိတို့မြင်းများကို တန်းစီ၍ ထားလိုက်ကြ၏။

စစ်အရာရှိက လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ကို ခေါင်းထက်သို့ မြှောက်ရင်း ...

“ကျုပ်က သုံးလို့ဆိုရင် တာထွက်ကြရမယ် ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် “တစ်...နှစ်...သုံး” ဟု ဆိုလိုက်၏။

တာထွက်တွင် စစ်အရာရှိ လစွနစ်စကီက ကောင်းနေ၏။ ကိုယ်ကို ကုန်းနှီးတွင် ကပ်လျက် ဦးထုပ်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ရင်း မြင်းကို အပြေးနှင်သွားသော စစ်အရာရှိက အစတွင် အခြားသူများထက် ရှေ့သို့ ရောက်နေ လေသည်။

နောက်ကျနေသဖြင့် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော မစ်ကာက မြင်းခြေနင်းကွင်းနှစ်ဖက်ကို နင်းကာ မတ်တတ်ရပ်လျက် စီးလာသည်။ မြင်းကို နှင်ရာတွင် ကြိမ်ချက်ပေးသည့် မစ်ကာက အလွန်နှေးသည်ဟု ဂရီဂိုက ယူဆ နေသည်။

ပန်းတိုင်ဖြစ်သော စာရေကန်သို့ နှစ်မိုင်ခန့် ဝေးသည်။ တာတဝက်သို့ ရောက်လာသည့် အချိန်တွင် မစ်ကာ၏ မြင်းလားကြီးက လေးညှို့မှ လွှတ်လိုက်သော မြားတစင်းလို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တက်လာပြီး စစ်အရာရှိကို မီလာ၏။

တာထွက်ခရီးကပင် နောက်ကျ၍ နေခဲ့သော ဂရီဂိုက မြင်းမကြီးကို မနှေးမမြန်စီးရင်း ပြိုင်ပွဲဝင်နေ သူများကိုသာ လိုက်၍ကြည့်နေလေသည်။

စာရေကန်သို့ ရောက်ခါနီးတွင် သဲပေါသော တောင်ကုန်းတခုက ကြားမှ ကန့်လန့်ခံလျက် ရှိ၏။ ဤတောင်ကုန်း မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည့် တိုင်အောင် အသုံးဝင်သည့် သစ်ပင်ဟူ၍ တပင်မှ မပေါက်ဘဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ တည်နေခဲ့သော တောင်ကုန်းဖြစ်၏။

တောင်ကုန်းထိပ်မှာ ကုလားအုတ်ဘို့ ကဲ့သို့ ပုံသဏ္ဌာန်ရှိပြီး အဝါရောင်လွမ်းနေ၏။ ကုလားအုတ် ဘို့နှင့်တူသော တောင်ကုန်းတွင် သဲမြေ၌ ပေါက်ရောက် တတ်သော အပင်ငယ်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။

စစ်အရာရှိနှင့် မစ်ကာတို့သည် တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်သို့ ဒုန်းစိုင်း၍ တက်သွားပြီး တဖက်ရှိ တောင်ကုန်း အောက်တွင် ပြိုင်တူလိုပင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားသည်ကို ဂရီဂိုက လှမ်း၍မြင်လိုက်ရ၏။

အခြားပြိုင်ပွဲဝင်သူများက မြင်းနှစ်ကောင် ပြေးရာ နောက်သို့

အတင်းလိုက်၍နေကြလေသည်။

စာရေကန်သို့ ဂရီဂို ရောက်ရှိသွားသော အချိန်၌ မြင်းစီးသမားများမှာ စစ်အရာရှိ လစွနစ်စကီကို ဝိုင်းလျက် အမောဖြေ နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မစ်ကာမှာ ပီတိအဖြစ်ကြီး ဖြစ်နေပုံရသော်လည်း ပီတိဖြစ်သမျှကို သိမ်းဆည်း၍ ချုပ်တည်းထားပုံရ၏။ သူ့လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှက အောင်မြင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ် ကို ညွှန်ပြ၍နေလေသည်။

ပြိုင်ပွဲတွင် ရှုံးသွားသော စစ်အရာရှိမှာ ဂရီဂို မျှော်လင့်ထားသလို ပြိုင်ပွဲတွင် ရှုံးရသည့်အတွက် စိတ်ညစ်ညူးခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း မဖြစ်ဘဲ အေးဆေးသော အမူအရာဖြင့် သစ်ပင်တပင်ကို ကျောမှီလျက် စီးကရက်တလိပ်ကို သောက်ရင်း ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

“ကျုပ်မြင်းမက မိုင်ပေါင်းတစ်ရာနှစ်ဆယ်တောင် ပြိုင်ခဲ့ပြီးပြီ၊ မနွေကလည်းပဲ ဘူတာရုံက ဒီရွာအထိ စီးလာခဲ့ပြီ။ မြင်းသာ မပန်းဘူးဆိုရင် ကျုပ်မြင်းကို မစ်ကာရဲ့မြင်းက ဘယ်လိုမှဖြတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

စစ်အရာရှိက အမြဲပထမနေသော သူ့မြင်းကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြရင်း ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်”

မစ်ကာက သဘောထားကြီးသည့်အမူအရာဖြင့် ပြန်၍စကားဆိုသည်။

ဂရီဂိုနှင့် မစ်ကာတို့သည် အခြားသူများအား ရေကန်နားတွင်ပင် ထားခဲ့ကာ တောကိုပတ်လျက် အိမ်ရှိရာသို့ မြင်းကိုယ်စီ စီး၍ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ စစ်အရာရှိ လစွနစ်စကီက ကျန်လူများကို ဦးထုပ်အဖျားစွန်း အောက်သို့ သူ့လက်ချောင်းကို သွင်းလိုက်ပြီး တခါမှ မတွေ့ဖူးသော လူများကို နှုတ်ဆက်သလို နှုတ်ဆက်ကာ မြင်းကို လှည့်၍ ထွက်ခွာ သွားသည်။

အိမ်နှင့်နီးလာသော ဂရီဂိုက မိမိရှိရာဘက်သို့ ရှေ့ရှု၍လာနေသော အက်စီနီယာကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အက်စီနီယာ က သစ်ခက်ကလေး တခက်ကို အခွံနွာရင်း လျှောက်လာသည်။ ဂရီဂိုကို သတိထား လိုက်မိသည်နှင့် တပြိုင်နက် အက်စီနီယာ က ခေါင်း ကို တမင်တကာပင် အောက်သို့စိုက်၍ ထားလိုက်သည်။

ရှေ့တူရှုတွင် တွေ့နေရသော အက်စီနီယာကိုသာ တစူးစိုက်စိုက်ကြည့် ရင်းလာခဲ့သော ဂရီဂိုမှာ အက်စီနီယာကို မြင်းနှင့်ပင် ဝင်၍တိုက်မိတော့သလို ဖြစ်သွား၏။ ဤသို့ဖြစ်သွားပြီးမှ ဂရီဂိုက ဇက်ကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲထားလိုက် သောကြောင့် မြင်းက ခြေသုံးချောင်းထောက်၍ ရပ်သွား၏။ မြင်းတင်ပါးကို ကျာပွတ်ဖြင့် မနာတနာရိုက်ချလိုက်သောအခါ မြင်းက

နောက်ခြေနှစ်ချောင်းပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှေ့ခြေ နှစ်ချောင်းဖြင့် မြေကြီးကို ပေါက်လိုက်၏။

ရွှံ့များက အက်စီနီယာပေါ်သို့ တဖွားဖွားကျလာ လေသည်။

“အို...တယ်မိုက်တဲ့အကောင်ပါလား”

အက်စီနီယာက ထိတ်လန့်တကြား စကား ဆိုလိုက်၏။

ဂရီဂိုက ထိတ်လန့်နေသော မြင်းကို ပြန်၍ အထခိုင်းကာ အက်စီနီယာ ရှိရာသို့ တိုးလာရင်း ...

“အချိန်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ အလကားသက်သက် ဖြုန်းနေရတာလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ...နင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဒီလိုစကားမျိုး ပြောတတ်လို့လည်း ခင်ဗျား ကိုယ်ပေါ်ကို ရွှံ့မိုးရွာအောင် ကျုပ်က လုပ်လိုက်တာပေါ့၊ ဒါလောက် လည်း မာနမကြီးစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“ငါ သွားပါရစေဟယ်...”

အက်စီနီယာက လက်နှစ်ဖက်ကို မြင်းနှာသီးဖျား ရှေ့တွင် ဝှေ့ယမ်းရင်း အော်၍ပြောလိုက်၏။

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မြင်းနဲ့ တက်နင်းဖို့ ကြံစည်နေရတာလဲ”

“ဒါက မြင်းမ၊ခင်ဗျား”

“မ..မ..ထီး..ထီး..ငါနဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ငါ့လမ်းကို ငါသွားမယ်...”

“ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်အပေါ်မှာ စိတ်ဆိုးနေရတာလဲ.. အက်စီနီယာ၊ ငါးဖမ်းဖို့သွားတဲ့နေ့က ကောက်ရိုးပုံမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်ကြောင့်လား”

ဂရီဂိုက ဤသို့မေးရင်း အက်စီနီယာ၏ မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်လိုက်၏။

အက်စီနီယာက ဂရီဂိုအား တစ်စုံတစ်ခု ပြန်ပြောရန် အားယူနေသည်။ ဤအချိန်တွင်ပင် ပုလဲရည်ငွေ့နှင့် တူသော မျက်ရည်ပေါက် တစ်ပေါက်က အက်စီနီယာ၏ နက်မှောင်သော မျက်စိထောင့်တွင် ရုတ်တရက် တွဲလဲခိုလျက် ပေါ်ထွက်လာ၏။ နှုတ်ခမ်းအစုံကလည်း သနားစဖွယ် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေ၏။

တကိုယ်လုံး တုန်ယင်လျက် ဆို့နှင့်သော အသံ ဖြင့် အက်စီနီယာက တိုးတိုးကလေးပြောလိုက်၏။

“သွားစမ်းပါ ဝေးဝေးကို သွားစမ်းပါ။ နင့်ကို ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး ... ငါ...”

အက်စီနီယာက စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ရပ်နေသည့်နေရာမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဂရီဂိုက အံ့သြတွေဝေစွာ ရပ်လျက် ကျန်နေရစ်၏။ အိမ်ဝင်းခြံဝသို့ ရောက်တော့မှပင် ရေနံမှ အတူတူ ထွက်လာ ခဲ့သော မစ်ကာကို မိလေတော့သည်။

“ညနေဘက် ရွာထဲကို လျှောက်လည်ဖို့ ထွက်ဦးမလား။”

မစ်ကာ၏ အမေးကို ဂရီဂိုက တိုတောင်းစွာပင် “မထွက်ဘူး” ဟု အဖြေပေးလိုက်သောကြောင့် မစ်ကာက အံ့သြသလို ဖြစ်သွားကာ..

“ဘာလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အက်စီနီယာ... နင့် အဆက်ကြီးက ညကို သူနဲ့ လာအိပ်ပါလို့ ဖိတ်မန္တက ပြုလို့လား” ဟု မေးလိုက်၏။

ဂရီဂိုက သူ့မျက်ခုံးတဖက်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်၏။ မစ်ကာ ကိုကား ပြန်၍အဖြေမပေး။

(ခ)

ထရီနတီ ဘုရားသုံးဆူ ပွဲတော်ရက်များ၌ နိဗ္ဗိတံ သွားခြင်း၏ သင်္ကေတမှာ ရွာရှိ ခြံမြေဝင်းခြံများတွင် ခြောက်နေသော ‘သိုင်မ်’⁵ သစ်ခက်သစ်ရွက်များ မြေပြင်ပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိခြင်း၊ ကျိုးပဲ့ကြွေမှုနေသော သစ်ရွက် များမှ ကြွေကျသည့် အစအနုများဖြင့် အမှိုက်ထူနေခြင်း၊ ခြံနှင့်လှေကားတွင် အထူးအမြတ် ပြု၍ ချိတ်ဆွဲချည်နှောင် ထားခဲ့သည့် ဝက်သစ်ချနှင့် အက်ချ်⁶ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များက စိမ်းလန်းနေရာမှ တွန့်လိမ်ခြောက်သယောင်း ကျိုးပဲ့ကာ လမ်းများပေါ်တွင် ပျံ့နှံ့လျက်ရှိခြင်းတို့ပင် ဖြစ်တော့၏။

ထရီနတီဘုရားပွဲတော် ပြီးဆုံးသည်နှင့် တပြိုင်နက်၊ မြက်ရိတ်ခြင်း လုပ်ငန်းကို တရွာလုံးက ကောက်၍ ကိုင်ကြသည်။

နံနက်မိုးလင်းသည့် အချိန်မှစ၍ မြက်သောက်တော ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အမျိုးသမီး ဂါဝန်များ အပေါ်ထပ်မှ ထပ်၍ ဝတ်ရသော အင်္ကျီများ၊ ခေါင်းဆောင်းပဝါ များဖြင့် ရောင်စုံပန်းများ ပွင့်သကဲ့သို့ ရှိတော့သည်။

ဝတ်ထားသော ဂါဝန်များမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ အားလပ်ရက်များတွင်

ဝတ်ဆင်သည့် လှပသောဂါဝန်များ ဖြစ်သလို အပေါ်မှ ထပ်၍ဝတ်ထားရသော အင်္ကျီများကလည်း ဇာပန်းများဖြင့် လှလှပပ တောက်တောက် ပြောင်ပြောင်ရှိနေ၏။ ခေါင်းတွင် အုပ်ဆောင်းထားသည့် ပဝါများကလည်း ရောင်စုံဖြာနေလေသည်။ မိမိတို့အတွက် မိမိတို့ ဝေစုရထားခြင်း ဖြစ်ရာ ရွာလုံးကျွတ်ချီ၍ မြက်ရိတ်ရန် ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မြက်ရိတ်မည့်သူနှင့် ကောက်သင်းကောက်မည့် သူများက တစ်နှစ်တွင် တကြိမ်သာရသည့် ပွဲတော်ရက်အားကို ဆင်နွှဲနေဘိအလား ... ဟန်ပန်လက္ခဏာ ထုတ်နေကြ၏။ ဤသို့ ရွာလုံးကျွတ်ချီ၍ မြက်ရိတ်ထွက်ကြခြင်းမှာ ရွာ၏ ဓလေ့ဟောင်းကြီးတခုပင် ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

ဒွန်မြစ်ကမ်းပါး ပေါ်မှနေ၍ ‘အယ်လ်ဒါ’^၇... အင်တိုင်းတောရှိရာ အတန် ဝေးကွာသည့် နေရာအထိ ကျယ်ပြန့် ရှည်လျားသော မြက်သောက်တောကြီးမှာ အပြိုင်အဆိုင် ရိတ်သိမ်းနေကြသော သူများကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဖြစ်နေလေသည်။

ပင်တာလီမွန် မီလက်ကော့ဗ်တို့ အိမ်ထောင်စုမှာ ထွက်ကတည်းကပင် နောက်ကျနေခဲ့၏။ ရွာလုံးကျွတ်လောက် နီးနီး မြက်သောက်တောကြီးသို့ ရောက်နေသည့် အချိန်တွင်မှ အိမ်က ထွက်လာနိုင်ခဲ့ကြ၏။

မြက်သောက်တောကြီး အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသော ပင်တာလီမွန်တို့၏ လှည်းကို ကြည့်၍ မြက်ရိတ်နေ သူများက လှမ်းအော်ကြ၏။

“အဘိုးကြီးက... တယ်ပြီး အအိပ်ကြီး တာကိုး”

“ကျုပ်အပြစ် မဟုတ်ပါဘူးဗျို့၊ မိန်းမတွေကြောင့်ပဲ နောက်ကျရတာ”

ပင်တာလီမွန်က လှမ်း၍ ပြောလိုက်ပြီး ရယ်လိုက်၏။ ပြီးမှ နွားများကို သားရေစိမ်းဖြင့် လုပ်ထားသော နှင်တံဖြင့် ကြိမ်တို့ ၍ပေးနေလေသည်။

လှည်းနောက်ဘက်တွင် မျက်နှာကို နေရောင်ခြည် မထိုးအောင် ခေါင်းဆောင်းပဝါဖြင့် ပတ်ထားသည့် အက်စီနီယာ က ထိုင်လျက် လိုက်ပါလာ၏။ မျက်စိပေါက် နှစ်ပေါက် အတွက်သာ ကွက်၍ ချန်ထားသော ပဝါအောက်မှ နေ၍ အက်စီနီယာက မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်၍ ပါလာသော ဂရီဂိုကို တည်ကြည် ငြိမ်သက် လေးဆေးသော အမူအရာဖြင့် ကြည့်လျက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

တနင်္ဂနွေ နေ့များတွင်သာ ဝတ်တတ်သည့် အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားကို ဆင်မြန်းထားသော ဒါနီယာကလည်း မျက်နှာကို နေမထိုးအောင် ခေါင်းဆောင်း ပဝါဖြင့် ပတ်ရစ်ထား၏။

ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို လှည်းအိမ်အကန့်ထဲတွင် တွဲလောင်းချထားရင်း
ဒါရီယာက ရင်ခွင်ထဲတွင် မှိန်း၍ လိုက်ပါ လာသော ကလေးကို နို့တိုက်နေ၏။

ဒူနီယာကမူ လမ်းတလျှောက်လုံး က,ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့၏။ လမ်းတွင်
တွေ့သမျှလူများနှင့် မြက်သောက် တောကြီး ကို လှည့်၍ကြည့်နေသော သူ
မျက်စိအစုံက ရွှင်မြူးသည့် သဏ္ဌာန်ကို ဖော်ပြနေလေသည်။ ဦးထုပ် အဖျားစွန်း
မှ နေ၍ စီးကျလာသော ချွေးများကို ပင်တာလီမွန်က ဝါချည်ဖြင့်
ရက်လုပ်ထားသော အင်္ကျီလက်ကို လက်များပေါ်အောင် နောက်သို့ ဆွဲချလျက်
သုတ်နေ၏။

ရှေ့သို့ကိုင်နေသော ပင်တာလီမွန်၏ ကျောကုန်းမှာ ကျောဘက်မှ
အင်္ကျီအဖုံးဖြင့် တင်းကျပ်နေ၏။ အင်္ကျီတခု လုံးတွင် ချွေးများဖြင့်စို့ကာ
အနက်ရောင် သန်းနေလေသည်။

ပြေးလွှားကစားနေသော တိမ်ဖြူဖြူကို ဖြတ်သန်းလျက် နေမင်းကြီးက
ရွှေစောင်းစောင်းကလေး ထိုးကျနေကာ မြက်သောက်တောကြီး
ပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ ရွာကြီးပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ ဟိုအဝေးဆီတွင်
ရှိနေသော ဒွန်မြစ်ကမ်း တလျှောက်ရှိ ဘော်ငွေရောင် တောင်များကို
လည်းကောင်း ယပ်တောင်သဖွယ် ဖြစ်နေသော မြူနှင်းများနှင့် နှင်းမှုန်မှုန် ပျပျ
ရောင်ခြည်များကို ဖြန့်၍ ကြေချနေလေသည်။

နေ့က အိုက်စပ်စပ်။ တိမ်စုကလေးများက ကောင်းကင်ပြင်တွင်
အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် လွင့်ပါနေပုံ ရ၏။ မြက်သောက်တော ရှိရာ
လမ်းတလျှောက်တွင် ပြေးနေသော ပင်တာလီမွန်၏ လှည်းကိုပင် တိမ်စုကလေး
များက မီအောင် မလိုက်နိုင်ကြ။

ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်၍ လှည်းမောင်းနေသော
ပင်တာလီမွန်သည်ပင်လျှင် သားရေစိမ်းဖြင့် လုပ်ထားသော နှင်တံကို
ခေါင်းပေါ်တွင် ဂွေ့ယမ်းရင်း ကောင်းကင်မှ တိမ်စုကလေးများထက်
အပြေးမြန်နေသော မိမိ၏ နံရိုးပြိုင်းပြိုင်းနှင့် နွားနှစ်ကောင်ကို ကြိမ်ချက်မပေး
ရက်အောင် ဖြစ်နေမိသည်ဟု ထင်ရ၏။

ဤအကြောင်းကို ရှင်းလင်းစွာ သိနေဟန်တူသော
နွားနှစ်ကောင်ကလည်း ခြေလှမ်းကို မြန်မြန်မလှမ်းဘဲ ကွဲဟ၍ နေသော
ခွာများကို အကန်း လမ်းလျှောက် သကဲ့သို့ ရှေ့သို့ စမ်း၍ စမ်း၍
လျှောက်နေလေသည်။

ရွှေဝါရောင်နှင့် လိမ္မော်ရောင်အသွေးများ ရောစပ်ထားသော
ပုစဉ်းတစ်ကောင်က နွားနှစ်ကောင်ပေါ်တွင် ပျံဝဲ၍နေလေသည်။

“ဟော...ဟိုမှာ...တို့ရတဲ့အကွက်ပဲ”

ပင်တာလီမွန်က နှင်တံကိုဝှေ့၍ အကွက်ရှိရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်၏။

ဂရီဂိုက ပန်း၍လာသော နွားများကို လှည်းမှ ဖြုတ်နေ၏။

ပင်တာလီမွန်က လက်ဝဲဘက်တွင် ဆွဲထားသော နားကွင်း တလှုပ်လှုပ် တပြောင်ပြောင်ဖြင့် ဝေစု ရထားသော အကွက်အဆုံးတွင် မိမိပြုလုပ်ထားခဲ့သော အမှတ်အသားကို သွား၍ကြည့်နေ၏။

“တံစဉ်တွေကို ယူခဲ့ကြဟေ့”

ခဏအကြာတွင် ပင်တာလီမွန်က လက်ဖြင့်လည်း အချက်ပေးရင်း နှစ်ဖက်လွှဲ၍ ရိတ်ရသော တံစဉ်ကြီးများကို ယူလာရန် လှည်းရှိရာသို့ အော်၍ ပြောလိုက်သည်။

ဂရီဂိုက ထောင်နေသော မြက်ပင်များကို ဖိနင်းလျက် ဖခင်ရှိရာသို့ တံစဉ်ကြီးများကို ယူသွားသည်။

ဂရီဂို ဖိ၍နင်းသွားသော မြက်ခင်းပြင်တွင် မြက်ပင်များက ပြန်၍ခေါင်းထောင်လာကြ၏။ လှိုင်းကဲ့သို့ အိနေသော လူသွားလမ်းကလေးသည် သူ့နောက်တွင် ရှည်လျားစွာ ကျန်နေရစ်ခဲ့လေသည်။

မြက်မရိတ်မီ ပင်တာလီမွန်က အဝေးတွင်ရှိသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းမျှော်စင်ဘက်သို့ မတ်တတ် ရပ်လျက် မျက်နှာမူလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင် အမှတ်အသားကို ညာလက်ဖြင့် ပြုလုပ်လိုက်၏။ လင်းယုန်နှုတ်သီးကဲ့သို့ ကောက်သော သူ့နှာခေါင်းမှာ အရောင်တင်ဆေးဖြင့် အသစ်တိုက်ချွတ်ထား သကဲ့သို့ အရောင် တောက်လျက် ရှိသည်။

ချွေးပေါက်က ညိုမှောင်နေသော ပါးချိုင့်များပေါ်၌ ဟီးလေးခိုနေ၏။

သူက ဖြူဖွေး၍ တောက်ပြောင်နေသော သွားများ ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်၏။ ဖြူဖွေးတောက်ပြောင်သော သွားများမှာ သူ၏ ကျီးကန်းအမွှေးလို နက်ကြုတ်ကြုတ်ရှိသော မုတ်ဆိတ်မွှေးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်ကာ ပို၍ ထွန်းတောက် လာသည်ဟု ထင်ရ၏။

အရေပြားများ တွန့်နေသော လည်ပင်းကို ညာဘက်သို့ စောင်းလိုက်ပြီးနောက် ပင်တာလီမွန်က နှစ်ဖက်လွှဲ၍ ရိတ်ရသော တံစဉ်ကြီးဖြင့် ဝေစုရသော အကွက်ကို စတင်၍ရိတ်လိုက်ရ၏။

စက်ဝိုင်းခြမ်း သဏ္ဌာန်ရှိသော တဖက်နှင့် တဖက် (၇) ပေခန့် ရှည်သည့် မြက်ပုံကြီးက ပင်တာလီမွန်၏ ခြေရင်းတွင် အခန့်သား လဲလျောင်းလျက်

ရှိနေလေသည်။

ဂရိဂိုက ဖခင်ဖြစ်သူ ရိတ်သည့် စနစ်အတိုင်း လိုက်၍ရိတ်၏။

တချက်ရိတ်ပြီးနောက် ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါတိုင်း အမျိုးသမီးများ၏ အပေါ်ထပ် အင်္ကျီများက ဂရီပိုရှေ့တွင် ဆွဲ၍ဆန့်ထားသော သက်တုံကြီး တခုကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ သို့ပင်ရှိစေကာမူ သူ လိုက်၍ ရှာနေသော အပေါ်ထပ် အင်္ကျီမှာ အဖြူရောင်နှင့် စာပန်းများ အနားကွပ်ထားသော အင်္ကျီသာဖြစ်၏။

အက်စီနီယာ၏ အပေါ်ထပ်အင်္ကျီ ပင်တည်း။

ဂရီဂိုသည် အက်စီနီယာကို လှည့်၍ကြည့်လိုက်၊ မြက်ကိုရိတ်လိုက်၊ သူ့ဖခင်နှင့် အကွက်ညီအောင် နေရာ ပြင်လိုက် ဖြင့် အလုပ်များနေလေသည်။

မြက်ရိတ်နေရင်း အက်စီနီယာအကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိ၏။ မျက်စိအစုံကို မပွင့်တပွင့် မှေး၍ထား လိုက်သော အတွေးထဲတွင် အက်စီနီယာအား ရမ္မက် ပြင်းစွာဖြင့် နမ်းနေမိ၏။ မည်သည့်နေရာက ပေါ်ထွက်လာသည်ဟု မသိရသော စကားလုံးများဖြင့် အက်စီနီယာအား ဆန္ဒပြင်းပြသောအချစ်ဖြင့် ချစ်စကားဆိုနေမိ၏။

ဤသို့ အတွေးနယ်ချဲ့ နေမိရာမှ အတွေးကြိုးမျှင်ကို ဖြတ်လိုက်ပြီး ဖခင်ကဲ့သို့ အကွက်မှန်အောင်၊ စနစ်ကျအောင် မြက်ကို ရိတ်၍နေရပြန်သည်။

ဂရီဂို၏ အတွေးများက နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်၍ လာပြန်၏။

ငါးဖမ်းရာမှ အပြန် အက်စီနီယာတကိုယ်လုံး သေတော့မလို အေးစက် တောင့်တင်းလာသည်ဟု ဆိုသောကြောင့် ကောက်ရိုးပုံအတွင်းသို့ ဝင်၍ ထိုင်ရပုံများ၊ နေ့အချိန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း နေမင်း၏ အလင်းရောင်က ထွန်းတောက်ခြင်း မပြုနိုင်ရှာသဖြင့် လဆုတ်ရက် လကွေးကလေးက ကောက်ရိုးပုံရှိရာ မြက်သောက်တောကြီး အထက်တွင် ပေါ်ထွက် နေပုံများ၊ သစ်ပင် ချုံပုတ်များ အကြားမှနေ၍ အောက်ဘက်ရှိ ရွံ့နွံအိုင်များပေါ်သို့ တစက် တစက် ကျ၍နေသော ရေပေါက်များ။

ဤအတွေးများအဆုံးတွင်... တစ်... နှစ်.. သုံး... ဟု ရေရွတ်ရင်းမှ ရှေ့မှ ဖခင်နှင့် အကွက်ချင်းညီအောင် မြက်ကို ရိတ်၍နေရပြန်၏။

အတွေးအိပ်မက်က ဂရီဂိုအဖို့ ပျော်စရာမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

နောက်ဘက်နားဆီမှ ရယ်သံများပေါ်ထွက်လာ၏။ ဂရီဂိုက နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မရီး ဖြစ်သူ ဒါရီယာက လှည်းအိမ်အောက်တွင် ပက်လက်ကလေး လဲလျောင်းလျက်ရှိပြီး မိမိက

အရူးအမူး ချစ်ကြိုက်နေသည့် အက်စီနီယာ က ဒါရီယာ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကုန်းလျက် တစုံတခု ပြောနေသည်ကို မြင်ရ၏။

ဒါရီယာက လက်နှစ်ဖက်ကို ဂွေ့ယမ်းလိုက်သော အခါ နှစ်ဦးစလုံးပင် ပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြပြန်၏။

“ဟို...ရှေ့က ချုံပုတ်နားအထိ ရောက်အောင် ရိတ်မယ်၊ အဲဒီကို ရောက်ရင်တော့ ...မရိတ်တော့ဘူး”

ဂရီဂိုက ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် ဆက်၍ ရိတ်လိုက်၏။ ဤသို့ ရိတ်လိုက်သည့်အခါ၌ပင် တံစဉ်သွားက နူးညံ့လျက် ပျော့ပျောင်းသောအရာ တခုကို သွား၍ ခုတ်မိမှန်း သတိထားလိုက်မိ၏။

ငုံ့၍ကြည့်လိုက်သောအခါ တောဘဲကလေး တစ်ကောင်က တစာစာအော်မြည်လျက် မြက်တောထဲသို့ ပြေးဝင် သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အသိုက်ရှိနေသည့် တွင်းအနား တွင်မူ တောဘဲကလေး တစ်ကောင်က တံစဉ်သွားဖြင့် ခုတ်မိပြီး နှစ်ပိုင်းပြတ်လျက် ရှိနေသည် ကို တွေ့ရပြန်၏။

ဂရီဂိုက သေနေသော တောဘဲကလေးကို လက်ဝါးပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်၏။ မကြာမီရက်များ အတွင်းကမှ ဥမှပေါက်လာသော တောဘဲကလေး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ သေနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အမွေးနုကလေးများတွင် နွေးဓာတ် ကလေးများ ရှိနေသေးသည်။

ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော ကရုဏာ စေတသိက်ဖြင့် ဂရီဂိုက မလှုပ်မရှား ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေသော တောဘဲ ကလေးကို ငေး၍ ကြည့်နေမိလေသည်။

“ဘာတွေများ...တွေ့နေလို့လဲ”

ရိတ်ဖြတ်ထားသော မြက်ကွင်းပြင်အတိုင်း က၍ လာနေသော နှမဖြစ်သူ ဒူနီယာက လှမ်း၍မေးလိုက်၏။

ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက်က ဒူနီယာ၏ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လှုပ်ရှားကစားလျက် ရှိနေလေသည်။

ဂရီဂိုက မျက်မှောင် တချက်ကြုတ်လိုက်ရင်း ဘောလုံးကလေးကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော တောဘဲရိုင်း ကလေးကို လက်ထဲမှ လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် မြက်ကိုသာ ဒေါကြီးမောကြီးဖြင့် ဆက်၍ရိတ်နေလေသည်။

ညနေစာ စားသောက်ပြီး ကြသောအခါ အမျိုးသမီးများက ကောက်သင်းကောက်ခြင်း အလုပ်ကို စ၍ လုပ်နေကြ၏။

ရိတ်ပြီးသား၊ နေလှန်းပြီးသား၊ ခြောက်သွေ့ပြီးသား မြက်စည်းများမှာ ထိုင်းမှိုင်းမူးဝေသော အနံ့များဖြင့် ပျံ့နေလေသည်။

ညစာစားကြသည် ဆိုသော်လည်း ရှိသမျှ အစားအစာကို မြန်မြန်ကြီးစားကြရခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ကော့ဆက် အမျိုးသားများအဖို့ စားစရာ ဆိုသည်မှာ အဆီများများပါသော အသားနှင့် မပါလျှင် မပြီးသည့် နို့ချဉ်ပင်ဖြစ်တော့၏။

“အိမ်ပြန်ဖို့တော့ စိတ်တောင် မကူးကြနဲ့ဟေ့...”

ညစာ စားပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် ပင်တာလီမွန် က စကားဆိုလိုက်၏။

“နွားတွေကို တောထဲမှာလွှတ်ပြီး လှန်ထားမယ်။ နက်ဖြန်မနက် နှင်းကွဲသွားတာနဲ့ တပြိုင်နက် မြက်ကို ပြီးအောင် ရိတ်ကြရလိမ့်မယ်”

တစ်နေ့တာအဖို့ ဝမ်းရေး ပြီးဆုံးသွားသည့် အချိန်တွင် အမှောင်ရိပ်ကလည်း ကျနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

အက်စီနီယာက နောက်ဆုံးကျန်နေသော ရိတ်ပြီးသား မြက်လှိုင်းတန်းတန်းကို အထုံးများပြုကာ ကောက်သင်း ကောက်လိုက်ပြီးနောက် လှည်းရိရာသို့ ပြန်သွားပြီး လူးဆပ်ကို သင့်လျော်သလောက် ထုတ်ယူ၍ ကျိုချက်နေသည်။

အက်စီနီယာက တနေ့လုံးလုံး ဂရီဂို ကိုသာ ကြည့်၍ ရယ်သွမ်းသွေးနေခဲ့၏။ အမုန်းစိတ်လုံးလုံး ဖြင့်သာ စိုက်၍ ကြည့်နေခဲ့၏။ ကမ္ဘာရန်ကြောင့် မကျေမချမ်းနိုင်ဘဲ ရှိနေသကဲ့သို့တည်း။

ဂရီဂိုမှာ စိတ်ထဲတွင် မသက်မသာ ဖြစ်ရ၏။ အက်စီနီယာ၏ အပြုအမူ အပြောအဆိုကြောင့် အက်စီနီယာကိုသာ တတမ်းတတ စွဲလမ်းရင်း နွားများကို ဒွန်မြစ်ထဲသို့ ရေချခဲ့ရသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကလည်း ဂရီဂိုနှင့် အက်စီနီယာတို့၏ အရိပ်အခြည်ကို တနေ့လုံး သတိထား၍ စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည် မဟုတ်လား။

နွားများကို ရေချရန် ထွက်ခွာသွားသော ဂရီဂိုကို ဖခင်ဖြစ်သူက သဘောမကျသည့် အမူအရာဖြင့် စိုက်၍ ကြည့်ရင်း ...

“ညလယ်စာစား၊ စားပြီးရင် နွားတွေကို ဂရုစိုက်ပြီးကြည့်၊ မြက်တွေကို စားမပစ်အောင်လည်း သတိထား။ ငါ့ကုတ်အင်္ကျီ ကိုလည်း ယူထား” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဒါရီယာက ကလေးကို လှည်းအိမ်အောက်တွင် သိပ်ထားလိုက်ပြီးနောက် ယောက်မဖြစ်သူ ဒူနီယာနှင့် အတူ တောထဲသို့ ထင်းရှာရန် သွားသည်။

လဆုတ်ရက်တွင် သာနေသော လမင်းက မရောက်မပေါက် နိုင်သော

မည်းမှောင်နေသည့် ကောင်းကင် ပြင်ထက် သို့ တက်၍လာကာ
မြက်သောက်တော အပေါ်တွင် စင်္ကြံဖြန့်လျက် ရှိနေလေသည်။

ပိုးဖလံများက အချိန်မတန်ဘဲ ကျရောက်လာသော နှင်းပွင့်များကဲ့သို့
မီးဖိုတိုက်တွင် ပြန့်ကျဲလျက် ရှိနေသည်။

ခရီးဆောင်အိုးထဲတွင် ထည့်၍ ကျိုထားသော လူးဆပ်က
ဆူပွက်လာ၏။ ဇွန်းတချောင်းကို အောက်ခံ ဂါဝန်အနား ဖြင့်
သုတ်လိုက်ပြီးနောက် မရိုးဖြစ်သူ ဒါရီယာက မတ်တော်မောင် ဂရီဂိုအား
ညလယ်စာ စားရန် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ဖခင်၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ဖြန့်၍ တင်ထားသော
ဂရီဂိုက အမှောင်ထုထဲမှ ထွက်လာကာ မီးဖိုနားသို့ ချဉ်းကပ်လာ၏။

မရိုးဖြစ်သူက မတ်တော်မောင်၏ သုန်မှုန်နေသော မျက်နှာကို
ကြည့်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင် စိတ်တိုနေရတာလဲ”ဟု မေးလိုက်၏။

“နွားတွေကို တညလုံး ကင်းစောင့်သလို စောင့်ပြီး မနေချင်လို့
ဖြစ်မှာပေါ့ ...”

နှမဖြစ်သူ ဒူနီယာက ရယ်၍ ပြောလိုက်ပြီးနောက် အစ်ကိုလေးဖြစ်သူ
ဂရီဂိုအနားတွင် တမင်တကာ လာ၍ ထိုင်ပြီး အစ်ကိုလေး
စိတ်ပြေစေရန်အတွက် စကားစ ရှာ၍ ပြောလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ဒူနီယာ၏ ကြိုးပမ်းချက်မှာ အောင်မြင်မှု မရဘဲ အရှုံးနှင့်သာ
တွေ့ခဲ့ရ၏။

ဖခင် ပင်တာလီမွန်က စွပ်ပြုတ်ကို တစ်စွန်းချင်း သောက်လိုက်၏။ ပြီးမှ
မနပ်တနပ် ဖြစ်နေသော လူးဆပ် ကို သွားနှစ်ခုအကြားတွင် ကြိတ်၍ ဝါးနေ၏။

အက်စီနီယာက ညလယ်စာကို ခေါင်းပင်မဖော်ဘဲ ငုံ့၍သာစားနေ၏။
ဒါရီယာက ပြက်လုံးထုတ်လိုက် သည့်အခါ များတွင်သာ စိတ်မပျံ့တပါဖြင့်
ပြုံးနေလေသည်။

နီရဲနေသော အက်စီနီယာ၏ ပါးမို့မို့နှစ်ဖက်မှာ ရှက်သွေးများဖြင့်
ဖြာဝေလျက် ရှိလေသည်။

ညလယ်စာ စားပွဲမှ ပထမဆုံး ထလိုက်သူမှာ ဂရီဂို ပင်ဖြစ်၏။
ထပြီးနောက် မည်သူ့ကိုမှ စကား မပြောဘဲ နွားများ ရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။

မီးဖိုမှ မီးက အခိုးအလျှံ များစွာ မတက်ဘဲ တောက်လောင်သည့်
ဆိုရုံမျှသာ တောက်နေ၏။ မီးဖိုရှိ ထင်းများမှ ထွက်လာသော ရနံ့က

မီးဖိုဘေးတွင် ဝိုင်း၍ ထိုင်နေရသော လူစုကလေးအား သစ်ရွက် ခြောက်များကို လောင်ရာမှ ပေါ်ထွက် လာသည့် အနံ့ သင်းသင်းကလေးဖြင့် ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံ၍ နေလေသည်။

နားတရှဉ်း နှင့်အတူ မဲဇာသို့ အပို့ခံထားရသော ဂရီဂိုက ညသန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် လှည်းဝိုင်းရှိရာသို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်၍လာခဲ့ပြီး လှည်းနှင့် (၁၀) လှမ်းမျှ အကွာလောက်တွင် ရပ်လျက် လှည်းတဝိုက်မှ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်၏။

ဖခင်ဖြစ်သူက လှည်းပေါ်တွင် မှန်မှန်ကြီး ဟောက်သံပေးလျက် အိပ်ပျော်နေလေသည်။

မငြိမ်းသေးသော မီးခဲများက အပေါ်မှ ဖုံးအုပ်နေသည့် ပြာများအကြားမှနေ၍ ရဲရဲညီးလျက်ရှိနေသည်။ ရွှေဥဒေါင်း၏ မျက်စိများကဲ့သို့တည်း။

တကိုယ်လုံး အဖြူရောင် လွှမ်းခြုံထားသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုက လှည်းစည်းဝိုင်းအတွင်းမှ ဖောက်ထွက်လျက် ဂရီဂို ရပ်လျက်ရှိသော နေရာသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့ရှု လာနေသည်။ ထိုအရာသည် ဂရီဂိုနှင့် ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်းမျှ အကွာလောက်တွင် ရပ်လိုက်၏။

“အက်စီနီယာ...”

ဂရီဂို၏ နှလုံးအိမ်တွင် သွေးပေါက်အက်ရိုက်၍ သွားသည်။

ရှေ့သို့ ကုန်း၍ လှမ်းကိုင်ပြီးနောက် ပခုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကို ဖြန့်လိုက်၏။

ဤသို့ဖြန့်ပြီးမှ မိမိအား တနေ့လုံး အငြိုးဆိုက်၍ နေခဲ့သော၊ ကာမရမ္မကိ လောင်ကျွမ်း၍နေသော အက်စီနီယာ ကို တအားကုန် ဖျစ်ညစ်လျက် မိမိရှိရာသို့ ဆွဲယူလိုက်၏။

အက်စီနီယာ၏ ကိုယ်ခန္ဓာက ဒူးဆစ်နှစ်ဖက်မှ နေ၍ ခွေလာကာ ဂရီဂိုရှိရာသို့ ပါလာသည်။

အက်စီနီယာတကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ သွားများ မေးချင်းခိုက်အောင် တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်နေကြ၏။

ဝံပုလွေတစ်ကောင်က ကိုက်သတ်ပြီးသော သိုးတစ်ကောင်ကို မိမိကျောပေါ်၌ လွှား၍တင်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဂရီဂိုကလည်း အက်စီနီယာအား မိမိ၏ လက်မောင်းပေါ်တွင် လှန်၍လှဲလိုက်၏။

ဤသို့ လှန်၍ လှဲလိုက်သည့်အချိန်တွင် ပခုံး နှစ်ဖက်ပေါ်၌

ဖြန့်၍တင်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီက စွန့်တောင်ဆွဲ၍ တဖက်သို့ လျော့ကျလာသည်ကို တက်နင်းမိ၏။

ဤသို့တိုင်အောင် ဂရီဂိုက သိုးတစ်ကောင်ကို ဝံပုလွေချီသကဲ့သို့ အက်စီနီယာအား ချီရင်း အသက်ကို မှားမတတ် ရှုကာ လှည်းစည်းဝိုင်းနှင့် ဝေးသည့်နေရာသို့ ပြေးထွက်လိုက်၏။

“အို...ဂရီဂို...ဂရီဂို...နှင့်အဖေကြီး”

အက်စီနီယာ၏ စကားမဆုံးမီ ဂရီဂိုက အမိန့်ပေးသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“တိတ်စမ်း ...”

အက်စီနီယာက ဂရီဂို၏လက်ထဲမှ ရုန်းကန်၍ ထွက်ရန် ကြိုးစားရင်း အသက်ကို လု၍ ရှူနေရ၏။ သိုးမွေးဖြင့် ရက်လုပ်ထားသော ဂရီဂို ပခုံးပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီမှာ ပုပ်အက်အက် နံနေသည့်အတွက် အက်စီနီယာက အသက်ကို လှရှူနေ ရခြင်းဖြစ်၏။

ဤသို့ ရုန်းကန်ရင်း အသက်ကို လု၍ရှူနေရင်း ကပင် အက်စီနီယာက ဝမ်းနည်းကြီးစွာဖြင့် မိမိအား ဝံပုလွေ တစ်ကောင်လို ချီ၍ယူလာခဲ့သူအား စိတ်လက် အားပျော့ အလျော့ပေးလိုက်၏။

ဤသို့ စိတ်ပျက်အားပျော့ အလျော့ပေးလိုက် ရသည်ကို အက်စီနီယာက နာကြည်းသောအသံဖြင့် ဖော်ထုတ် လိုက်၏။

“ငါ့ကို လွှတ်ပါတော့... ခုမှတော့ ဘာထူးတော့ လို့လဲ၊ နင်ခေါ်ရာကို... ငါ့ဟာငါ ကောင်းကောင်း လိုက်ပါ့မယ် ဟယ်...”

(ဂ)

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အင်မတန် မျိုးသိပ် အောင့်အည်း၍ထားခဲ့ရသော အချစ်မှာ ဖူးပွင့်လာသည့်အခါ၌ ကောင်းကင်ပြာ နှင့် သွေးရောင်ရဲရဲ တောက်နေသော ပန်းပွင့်နှင့် မတူတော့ဘဲ တောလမ်းဘေးတွင် ပေါက်ရောက်နေသည့် အဆိပ်ပွင့်နှင့်သာ တူနေလေသည်။

မြက်သောက်တောကြီးတွင် ရိတ်သိမ်းပွဲများ ပြီးသည့်အချိန် မှစ၍ အက်စီနီယာက အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲ၍ လာသော မိန်းမတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရောက်လာရ၏။ တစ်တစ်သော ဝိဇ္ဇာမိုရ် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်က အက်စီနီယာ၏ ဘဝကို မျက်နှာပေါ်တွင် တံဆိပ်ရိုက်လျက် ပြောင်းလဲပစ်လိုက် သကဲ့သို့တည်း။

အက်စီနီယာနှင့် လမ်းတွင် ဆုံတွေ့ရသော မိန်းမများက သူ့အား ရစရာမရှိအောင် ပက်ပက်စက်စက် ပြောဆို တတ်ပြီး သူကွယ်၍ သွားသောအခါ၌မူ ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ်လှုပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်၏။

ရွာရှိအပျိုများက အက်စီနီယာအား မလိုတမာ ရှိကြသည့်တိုင် ဂရီဂိုလို လူပျိုပေါက်နှင့် ချစ်ကြရခြင်း ကိုမူ အားကျ၍ နေကြ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အက်စီနီယာကမူ ရှက်ကြောက် နေသည့်အကြားမှ ခေါင်းကို မတ်မတ်ထားကာ ဣန္ဒြေမပျက် နေလာခဲ့၏။

ဂရီဂို မိလက်ကော့ပ်နှင့် အက်စီနီယာတို့ ချစ်ကြိုးသွယ်လျက် အချစ်နယ်တွင် ရွက်ကုန်မျောလျက်ရှိသည့် အကြောင်းကို တရွာလုံးရှိ လူများက သိရှိလာခဲ့ကြ၏။

ဂရီဂိုနှင့် အက်စီနီယာတို့ အကြောင်းကို ပထမသော် တီးတိုးမျှသာ အချင်းချင်း ပြောကြဆိုကြ၏။ မယုံတဝက် ယုံတဝက်ဖြင့် ပြောဆိုကြခြင်းတည်း။ သို့ရာတွင် ရွာရှိ သိုးကျောင်းသားများက ဂရီဂိုနှင့် အက်စီနီယာတို့အား လေရဟတ်ကြီး အနီးရှိ အပင်တိုတို သာ ထွက်နေသေးသော 'ရိုင်' ပင်များအကြား အရုဏ် တက်ခါနီး လရောင်အောက်၌ နှစ်ယောက်တည်း လဲလျောင်းလျက် တွေ့ခဲ့ရပါသည်ဟု ဆိုလာကြသော အခါ သူတို့နှစ်ယောက်၏ သတင်းမှာ ဒီရေဖြင့် တက်လာသော လှိုင်းလုံးပမာ တရွာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့၍လာခဲ့ တော့၏။

ဒီရေဖြင့် တက်လာသော လှိုင်းလုံးမှာ ရွံ့ရည်များဖြင့် နောက်ကျိ၍နေသည် မဟုတ်ပါလား။

အက်စီနီယာနှင့် ဂရီဂိုတို့၏ အချစ်ပလူးသည့် သတင်းက ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန် နားဝသို့ပင် ရောက်လာခဲ့ လေသည်။

ရောက်လာပုံမှာလည်း ဤသို့တည်း။

တခုသော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ပင်တာလီမွန်က ကုန်သည်ကြီး မိုကော့၏ ကုန်စုံဆိုင်သို့ ခရီးသွားဟန်လွှဲ သဘော မျိုးဖြင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့မိ၏။

ဆိုင်ထဲတွင် လူများ ပြည့်ကျပ်လျက် ရှိနေသောကြောင့် တံခါးပေါက်မှ နောက်ထပ် တစုံတယောက် ဝင်ရောက် ရန်ပင် နေရာမရှိ သကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ပင်တာလီမွန်က တံခါးပေါက်မှ ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်၍သွားသောအခါ ဆိုင်အတွင်းရှိသူ ဟူသမျှတို့က သူ့အား နေရာဖယ်၍ ပေးကြဘိသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

ပင်တာလီမွန်က အထည်အလိပ်များ ရောင်းသော ကောင်တာရှိရာအထိ တိုးဝင်သွားသောအခါ ဆိုင်ပိုင်ရှင် မိုကော့ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ပင်တာလီမွန်အား ဆိုင်ရှင် ဝတ္တရားကျေပွန်အောင် ဂရုတစိုက်ပြုရှာသည်။

“မမြင်တာ ကြာပါပကောလား”

ဆိုင်ပိုင်ရှင်မိုကော့က ပင်တာလီမွန်အား ဧည့်ဝတ္တရားဖြင့် စကားဆိုလိုက်၏။

“အလုပ်တွေက သိပ်များတယ်၊ ခြံမှာလည်း လုပ်စရာတွေ အပြည့်ပဲ”

“သားတွေရှိတဲ့လူက... အလုပ်များရသေးသလား”

“သားကြီး ပိုင်အိုတျာက စစ်သင်တန်းစခန်းကို သွားနေရပြီး သားငယ် ဂရိုဂိုနဲ့ ကျုပ်သာ နှစ်ယောက်တည်း ကုန်းလုပ် နေရတာပဲ”

ဆိုင်ပိုင်ရှင် မိုကော့က တုတ်တုတ်တိုတိုနှင့် နီညိုရောင်ရှိသော မုတ်ဆိတ်ကို လက်ချောင်းများဖြင့် အလယ်မှနေ၍ ကုတ်ရင်း ဆိုင်ထဲတွင်ရှိသော ရွာသားများအား မျက်စိထောင့်မှနေ၍ စောင်းကြည့်လိုက်၏။

မိုကော့၏ ကြည့်ပုံမှာ တမျိုးတဖုံ ထူးခြားနေလေသည်။

“ဪ... ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ မပြောရတာလဲ”

ဆိုင်ပိုင်ရှင် မိုကော့က ဆိုင်ထဲရှိသူများကို ထူခြားသည့် အမူအရာနှင့် ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပင်တာလီမွန် အား မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီအကြောင်းဆိုတာ..ဘာအကြောင်းပြောတာလဲ”

ပင်တာလီမွန်၏ ပြန်လှန်မေးခွန်းကို ဆိုင်ပိုင်ရှင် မိုကော့က

“ဒီအကြောင်းဆိုတာ.. ဘယ်အကြောင်း ရှိရဦး မှာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားသားကို မင်္ဂလာဆောင်မယ့် ကိစ္စပေါ့၊ သားကို မင်္ဂလာဆောင်ဖို့တောင် စဉ်းစားနေပြီး ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ စကားတခွန်းမှ မဟခဲ့ဘူး မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်သားကို ပြောတာလဲ”

“အို...ခင်ဗျားသား ဂရိုဂိုကို ပြောနေတာလေ။ ခု... သူ မိန်းမရနေပြီ မဟုတ်လား”

“ခုအချိန်မှာတော့..သူက မိန်းမလိုချင်တဲ့လက္ခဏာ ကို နည်းနည်းတောင် မပြပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကြားနေရတာကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ချွေးမဖြစ်မယ့် သူဟာ...အက်စီနီယာလို့ ကြားနေတယ်၊ စတီပင်ရဲ့ မိန်းမလေ”

“ဘာ...ဘာပြောတယ်၊ သူ့လင်ကြီးငုတ်တုတ်နဲ့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရယ်စရာ ပြောနေတာလား၊ ဟုတ်လား ကျုပ်ကို ပြောစမ်းပါဦး”

ပင်တာလီမွန်က ထစ်ထစ်အအဖြင့် မေးလိုက်မိ၏။

“ရယ်စရာပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ စတီပင် မိန်းမနဲ့ ခင်ဗျားသား ဂရီဂို တော်သလင်း ဇာတ်ခင်း နေတဲ့ အကြောင်း တခြားလူတွေဆီက ကျွန်တော် ကြားထားရလို့ပါ”

ပင်တာလီမွန်က နောက်ထပ် စကားတခွန်းမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကောင်တာပေါ်တွင် ဖြန့်၍ခင်းထားသော အထည်စ တခုကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဆိုင်ထဲက ချာခနဲ လှည့်၍ထွက်ကာ ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ဖြင့် ထွက်ခဲ့၏။

ခေါင်းကိုအောက်သို့စိုက် လက်ချောင်းများကို လက်သီးဖြစ်လာအောင် ဆုပ်လျက် အိမ်သို့သာ တန်း၍ လာခဲ့၏။ စိတ်လှုပ်ရှား၍ နေသောကြောင့်လား မသိ၊ ခါတိုင်းလိုပင် ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ သော်လည်း ခြေတပေါင်ကျိုး သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

စတီပင်တို့ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်၍ လာသောအခါ မိုးမခ သစ်ကိုင်းသစ်ခက် များဖြင့် စည်းရိုးကာထားသော ခြံအကြား မှနေ၍ စတီပင်တို့အိမ်ကို စောင်း၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။

တင်ပါးဆုံနှစ်ခုကို ယမ်းလျက်၊ လှုပ်လျက်၊ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားလျက် ရေပုံးလွှတ်တခုကို ကိုင်ကာ အိမ်ရှိရာသို့ သွားနေသော အက်စီနီယာမှာ ခါတိုင်းထက်ပင် နုပျိုနေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

“ဟေး ... နေစမ်းပါဦး”

ပင်တာလီမွန်က လှမ်း၍ခေါ်လိုက်ပြီး မလွယ်ပေါက် တံခါးမှနေ၍ တိုးဝင်လာခဲ့၏။

အက်စီနီယာက ရောက်သည့်နေရာတွင် ရပ်လျက် စောင့်နေလေသည်။

အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ ပြောင်လက်စွာ သိမ်း၍ထားသော ကြမ်းပြင်ကို တွေ့ရ၏။ မြေကြီး ကို သရွတ်ကိုင်၍ ထားသော ကြမ်းပြင်တည်း။ ဤ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အနီရောင်သဲမှုန့်များ ဖြန့်၍ ခင်းထားလေသည်။

အခန်းထောင့်ရှိ ထိုင်ခုံတခုပေါ်တွင် မီးဖိုပေါ်မှ ချပြီးစ မုန့်များကို တွေ့ရ၏။ မီးဖိုချောင်ဆီမှ ဟောင်စော်၍ နေသော အဝတ်အင်္ကျီများ

အနံ့နှင့်အတူ မွေးကြိုင်သော သစ်တော်သီးအနံ့က ထွက်လာသည်။

ခေါင်းကြီးကြီး အမွေးအရောင် ကျားကျားရှိသော ကြောင်ကြီးတကောင်က ပင်တာလီမွန်၏ ခြေထောက်နားသို့ ကပ်လာပြီး ကိုယ်ကို ကုန်းလိုက်ကာ ဘွတ်ဖိနပ်များကို ကိုယ်ဖြင့် ပွတ်နေ၏။

ပင်တာလီမွန်က ကြောင်ကို ရှေ့ဘက်တွင် ရှိနေသော ထိုင်ခုံဖြင့် တိုက်မိအောင် ကန်၍ ထုတ်လိုက်ရင်း အော်၍ ပြောလိုက်၏။

“ကြားရတာကတော့ နားတောင်လျှံနေပြီဟေ့၊ လင်သွားတာက ဘာမှမကြာသေးဘူး၊ နင်က နောက်တစ်ယောက် နဲ့ ဖောက်ပြန်နေ ပြန်ပြီ မဟုတ်လား။ ဂရီဂို ဆိုတဲ့ အကောင်ကိုလည်း သွေးချောင်းစီးအောင် ဆော်ပြမယ်၊ နင့်လင်ဆီ ကိုလည်း စာရေးမယ်၊ နင်က ဖာသည်မပဲ၊ နင် ငယ်ငယ်တုန်းက နင့်အမေက မဆုံးမလို့ ဒီလိုဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့က စပြီး ငါ့ခြံထဲကို ခြေတလှမ်းတောင် မဝင်နဲ့၊ လူရွယ်လူပျိုပေါက် နဲ့လည်း ကမြင်းတယ်၊ စတီပင် လာတော့လည်း ကမြင်းဦးမယ်၊ ငါနဲ့ရော ကမြင်းဦးမလား”

အက်စီနီယာက မျက်စိအစုံကို မှေး၍ နားထောင် နေရာမှ သူ့ဂါဝန်ကို ရုတ်တရက် အရှက်ကင်းမဲ့စွာ လှန်၍ ပြလိုက်၏။

ပင်တာလီမွန်က မိန်းမဂါဝန်အနံ့ကို တဝကြီး ရှူနေရလေသည်။

အက်စီနီယာက ဤမျှနှင့် မရပ်သေးဘဲ ပင်တာလီမွန်ကို သူ့ရင်ဘတ်ဖြင့် ဖိ၍တိုးလိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းတလန် ပန်းတလန်ဖြင့် သွားကို ဖြ၍လည်း ...

“အဘိုးကြီး ဘာဆိုင်လို့ လာပြောနေရတာလဲ၊ ငါ့ကို လာပြီး ဆရာစားရအောင် နင်က ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ၊ ဖင်ရှုံ့နေတဲ့ နင့်မိန်းမကို နင်သွားပြီး ဆရာစားပါလား၊ နင့်အိမ်မှာပဲ စနစ်ကျအောင် လုပ်ပါလား၊ ခြေကျိုးကြီး ခုချက်ချင်း ဒီက ထွက်သွားပါတော့၊ ဝက်ရိုင်းကြီးလို ငါ့ကို ကြည့်မနေနဲ့၊ နင်ခြောက်လို့လည်း ငါမကြောက်ဘူး” ဟု ဆဲဆို ရန်တွေ့ လိုက်၏။

“ဟဲ့ ... အရူးမ နေစမ်းပါဦး”

“နေစရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်၊ ငါက နင့်သားကို လိုချင်ရင်လည်း ယူမှာပဲ၊ ယူရုံမက တစ်ကောင်လုံး အစိမ်းစားပစ်လိုက်မယ်၊ အရိုးပါမကျန် စားပစ်လိုက်မယ်၊ စားလို့မကုန်နိုင်တာကို တမြို့မြို့နဲ့ ဝါးနေလိုက်ဦးမယ်၊ ဂရီဂိုက ငါ့ကို ကြိုက်နေရင်ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်က သူ့ကို သွေးချောင်းစီးအောင် ရိုက်မယ်... မဟုတ်လား၊ ငါ့လင်ဆီကိုလည်း စာရေးမယ်.. မဟုတ်လား၊ ငါ့လင် မကလို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆီကိုပဲ ရေးရေး ရေးချင်သလိုရေး၊

ဂရီဂိုကိုတော့ ငါ ပိုင်မြဲ ပိုင်နေမှာပဲ၊ သူဟာ ငါ့အချစ်၊ သူဟာ ငါ့ကြိုက်တဲ့လူ၊ သူ့ကို ငါပိုင်နေပြီ၊ အမြဲပိုင်နေအောင်လည်း လုပ်မယ်”

အက်စီနီယာက ဤသို့ပြောရင်း စိတ်ပျက်ရုံရှာသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသော ပင်တာလီမွန်ကို သူ့ရင်အစုံဖြင့် အတင်းဖိ၍ တိုးလိုက်၏။

ပါးလွှာသောအင်္ကျီကို ကိုယ်ပေါ်၌ ဝတ်ထားသည် ဖြစ်ရာ အက်စီနီယာ၏ ရင်သားအစုံက ညွတ်ကွင်းထဲတွင် မိနေသောငှက်လို အပြင်သို့ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ထွက်နေလေသည်။

ဤသို့ ရင်သားအစုံဖြင့် ဖိ၍တိုးနေရာက နက်မှောင်သော မျက်စိများက အလကားမထားဘဲ ပင်တာလီမွန် အား မျက်စိမှထွက်သော အခိုးအလျှံတို့ဖြင့် မီးလောင်တိုက် သွင်းလိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ ကြည့်နေပြီး ပါးစပ်မှလည်း ပို၍ ပို၍ ညစ်ပတ်နိုင်သမျှ ညစ်ပတ်သော စကားလုံးများဖြင့် ဆဲဆိုနေလေသည်။

မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က တဆတ်ဆတ်လှုပ်ရင်း ပင်တာ လီမွန်သည် တဲအိမ်တံခါးဝ ရှိရာသို့ ဆုတ်၍လာခဲ့ပြီး အခန်းထောင့်တွင် ထားခဲ့သော လက်ကိုင်တုတ်ကို စမ်း၍ ရှာလိုက်ပြီးနောက် လက်တဖက်ကို ဝှေ့ယမ်း နေရာမှ တံခါးကို သူ့တင်ပါးနှစ်ဖက်ဖြင့် တိုး၍ ဖွင့်လိုက်၏။

အက်စီနီယာကမူ ပင်တာလီမွန်အား ရင်သားအစုံဖြင့် အိမ်ဝအထိ တိုးတွန်း၍လိုက်လာရင်း အသက်ကို ပြင်းပြင်း ရှူလျက် အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အော်၍ ပြောနေဆဲပင်ဖြစ်၏။

“ငါ့တသက်လုံး သူ့ကို ချစ်သွားမယ်၊ သူ့ကို နင်က သတ်ချင်ရင် သတ်လိုက်၊ ဂရီဂို ကတော့ ... ငါ့ ချစ်သူပဲ၊ ဂရီဂိုကို... ငါပိုင်တယ်”

မုတ်ဆိတ်မွေး လှုပ်ရုံမျှသာ တကိုယ်တည်း ရေရွတ် မြည်တမ်းရင်း ပင်တာလီမွန်က ထော့နဲ့ တော့နဲ့ဖြင့် မိမိတဲ ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဂရီဂိုကို မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ကိုင်လာသောတုတ်ဖြင့် ဂရီဂို၏ ကျောကုန်းကို ခုန်၍ ရိုက်လိုက်၏။ တုတ်ဒဏ်ကြောင့် တွန့်လန်၍ သွားသော ဂရီဂိုက ဖခင်၏ လက်မောင်းကို အတင်း ဆွဲထားရင်း ...

“ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်တာလဲ...အဖေ”

ဟု မေးလိုက်၏။

“ခွေးမသား၊ ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ရမှာလဲ၊ ဟိုဟာ.... ဟိုဟာ...”

“ဘယ်ဟာလဲ...အဖေ”

“သူတပါး သားမယားကို မဖျက်ဆီးရဘူး၊ အဖေကို အရှက်မခွဲရဘူး၊

မိန်းမတွေ နောက်ကချည်း အမဲလိုက်ခွေးလို လျှာတယားယားထွက်ပြီး လိုက်မနေနဲ့”

ပင်တာလီမွန်က အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက်၏။ လက်ထဲမှတုတ်ကို လုယူရန်ကြိုးစားနေသော သား ဖြစ်သူအား မီးဖိုချောင်ပတ်၍ဆွဲနေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ဖို့ ဘာမှမလိုဘူး”

ဂရိုဂိုက အသံဩဩကြီးဖြင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် သွားနှစ်ဖက်ကို ကိုက်ကာ အဖေ့လက်ထဲမှ တုတ်ကို အတင်းဆွဲ၍ ယူလိုက်ပြီး ဒူးပေါ်တင်၍ ချိုးလိုက်၏။ တုတ်က ဖြောင်းခနဲမြည်၍ ကျိုးသွားလေသည်။

“နင့်ကို ဈေးရှေ့မှာကို ကျာပွတ်နဲ့ရိုက်မယ်၊ ငရဲမှာ အမြဲနေရမယ့် တစ္ဆေရဲ့သား၊ နင့်ကို ရွာထဲက ဝမ်းတွင်းရှူးမ တစ်ယောက်နဲ့ကို ပေးစားပစ်မယ်၊ အမွေ ဖြတ်ပစ်မယ်”

ဖခင် ပင်တာလီမွန်က ကြိမ်းမောင်းလိုက်၏။ ရိုက်သံ၊ ဆူသံ၊ ဆဲသံတို့ ကြားရသောကြောင့် အဘွားကြီး အီလီနစ်ချ်နာ က ပြေး၍လာသည်။

“တယ်လည်း...ဒေါသကြီးမနေနဲ့လေ၊ နေစမ်းပါဦး”

အလွန်စိတ်တိုနေပြီဖြစ်သော ပင်တာလီမွန်က အဘွားကြီးကို အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားအောင် ကန်လိုက်၏။ စားပွဲပေါ်တွင်ရှိနေသော လက်လှည့် အပ်ချုပ်စက် ကိုလည်း စားပွဲနှင့် အတူ တွန်း၍ ချလိုက်၏။ အပြင်သို့ လွင့်ကျသွား လေသည်။

ဒေါသကြီးနေသော ပင်တာလီမွန်က သားဖြစ်သူ နောက်သို့ တံခါးကို ဖွင့်၍ လိုက်လာ၏။ ဖခင်လက်ထဲမှ တုတ်ကို လုရာတွင် ဂရိုဂို၏ အင်္ကျီမှာ စုတ်ပြာသွားခဲ့၏။ အင်္ကျီအစုတ်ကို ချွတ်ပစ်ရန် အချိန်မရမီ ဖခင်ဖြစ်သူက မုန်တိုင်း တိုက်သလို ကြီးလှသောဒေါသဖြင့် ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီကောင်ကို...ခွေးကောင်ကို မိန်းမပေးစားပစ်မယ်”

ပင်တာလီမွန်က ကျောခိုင်း၍ ထွက်သွားသော သားဖြစ်သူ၏ ကြွက်သား အမြောင်းမြောင်း ထနေသော ကျောကုန်းကို ကြည့်ရင်း မြင်းတစ်ကောင်က မြေကြီးကို ခွာဖြင့်ပေါက်လိုက်သလို ပေါက်လျက် ပြောလိုက်၏။

“နက်ဖြန်ဆိုရင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းဖို့အတွက် စီစဉ်ဖို့သွားမယ်၊ သားဖြစ်သူက အဖေ့ဩဇာကို မနာခံတဲ့ အဖြစ်မျိုး နဲ့တော့ အသက်ရှည်ပြီး မနေချင်ဘူး”

မြည်တွန်တောက်တီးနေသော ဖခင်ဖြစ်သူအား ရှေ့မှသွားနေသော

ဂရီဂိုက လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။

“အင်္ကျီ အရင်ဝတ်ပါ ရစေဦး၊ ဝတ်ပြီးမှ မိန်းမ ပေးစားပါ...”

“အေး ... ပေးစားမယ်၊ ရွာထဲက ဝမ်းတွင်းရူး အကောင်မတစ်ကောင်နဲ့ ပေးစားမယ်”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ စကားအဆုံးတွင် တံခါးက အသံမြည်လျက် ပိတ်သွား၏။ အိမ်ပေါ်မှဆင်းလာသော ပင်တာလီမွန်၏ ခြေသံကို လှေကားပေါ်တွင် ကြားရပြီးနောက် ပျောက်၍သွားလေသည်။

(ဃ)

ဆီတျာကော့ဗ်ရွာ၏ ဟိုမှာဘက်အလွန်တွင်ကား မိုးဖြူဖြူလမ်းများ ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြင့် မြို့ကလေးတမြို့ ရုတ်တရက် ပေါ်၍လာခဲ့၏။

ကတ္တရာစေးသုတ်ထားသော ရွက်ထည်အမိုးများ မိုးထားသည့် လေးဘီးတပ် လှည်းများသည် ကွင်း ပြောင်ပြောင် ပေါ်တွင် အစီအရီ တန်းစီလျက် ရှိနေကြ၏။ မြို့ကလေးများအလယ်တွင် ကွက်လပ်ကလေး တစ်ခု ရှိသည်။ ဤကွက်လပ် တွင် နေ့ရောညပါ တာဝန်ချထားသော အစောင့်ကင်းတပ်အဖွဲ့ ရှိနေလေသည်။

ဤမြို့ကလေး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပုံမှာ ယုံနိုင်စရာ မရှိအောင်ပင် လျင်မြန်လှပေသည်။ ဤမြို့ကလေးတွင် နေထိုင် ကြရသော အမျိုးသားများမှာ စစ်သင်တန်း တစ်ခု၏ ထုံးစံအတိုင်း ပျင်းရိပြီးငွေ့ဖွယ်ရာ နေထိုင်ကြရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

နံနက်အချိန်ဆိုလျှင် ညက စားကျက်ထဲတွင် လှန်ထားသော မြင်းများကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုရန် တာဝန်ကျသော အဖွဲ့ကလေးတဖွဲ့ကို မြို့ကလေး ရှိရာသို့ ပြန်၍မောင်းယူလာမြဲဖြစ်၏။

ဤသို့မောင်းယူလာပြီးနောက် ပြုလုပ်နေကျ လုပ်ငန်းတာဝန်များကို ဆက်၍ပြုလုပ်ကြရပြန်သည်။ အိပ်ခန်းနှင့် လမ်းများကို သန့်ရှင်းခြင်း၊ မြင်းများ၏ သန့်ရှင်းကျန်းမာရေးကို ပြုလုပ်ပေးခြင်း၊ ကုန်းနှီးများ ပြင်ဆင် တင်ပေးခြင်း၊ နာမည်ခေါ် လူစစ်ရာသို့ သွားရခြင်းနှင့် စစ်ရေးပြရခြင်း တို့ပင်ဖြစ်၏။

စခန်းကို အုပ်ချုပ်နေသော စခန်းမှူးအရာရှိက အမြဲအော်ဟစ် ကြိမ်းမောင်းနေသလို စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များ ကလည်း စခန်းအတွင်းတွင်

ပျာသာခတ်လျက် လှုပ်ရှားနေကြ၏။ ကော့ဆက်အမျိုးသား
သင်တန်းသားအသစ်များကို စစ်သင်တန်း ပေးနေသော
တပ်ကြပ်ကြီးများကလည်း အော်ဟစ်၍ အမိန့်ပေး နေကြ၏။

သင်တန်းသားများက တိုက်ခိုက်ရေးသင်တန်းကို တက်ရာတွင်
တောင်ကုန်းတကုန်း နောက်တွင် နေရာ ယူထားသည့်ပုံ ဆောင်ကြရ၏။
ရန်သူကို ကလိမ်ညှဏ် သုံးလျက် ဝိုင်းထားသည့်သဏ္ဌာန် ပြုလုပ်ကြရ၏။
ပစ်မှတ်များကို ပစ်ခတ်ကြရ၏။ သင်တန်းသား လူသစ်များက
ဓားခုတ်လေ့ကျင့်ပွဲ များတွင် အထူးဂရုစိုက်၍ ပါဝင်ဆင်နွှဲကြသော်လည်း
လူဟောင်းများကမူ မောမော ပန်းပန်းလုပ်ရမည့် လေ့ကျင့်ခန်းများကို
တတ်နိုင်သမျှ ‘လစ်’၍ နေကြလေသည်။

ဆီတျာကော့ဗ်ရွာ ဟိုမှာဘက်အလွန်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားခဲ့သည့်
စစ်သင်တန်းစခန်းကို ရုပ်သိမ်းရန် တစ်ပတ်မျှ အလိုတွင် သင်တန်း
တက်ရောက်နေသော တိုမီလင် ၏ မိန်းမက တတာရက်စ်ရွာ မှနေ၍
လင်ဖြစ်သူထံ အလည်အပတ် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

အိမ်မှလုပ်ခဲ့သော ဘီစကွတ်ပါးပါး အချပ်ကလေးများ၊
စားကောင်းသောက်ဖွယ် အမျိုးမျိုးကို တိုမီလင် ၏ မိန်းမက
သယ်ဆောင်လာသည့် နည်းတူ ရွာမှ သောင်းပြောင်းထွေလာ
သတင်းများသည်လည်း သူနှင့် အတူ ပါ၍လာခဲ့ လေသည်။

တစ်ညတာ နေပြီးနောက် နောက်တနေ့ နံနက် စောစောတွင်
ရွာသို့ပြန်သွားသည်။ ရွာမှ သင်တန်း တက်နေသူ များက သက်ဆိုင်ရာ ဆွေမျိုး
သားမယား မိဘများထံသို့ အမှာအထား ပြုလိုက်သော သတင်းများကိုလည်း
သူနှင့်အတူ ဆောင်ယူသွားသည်။

ရွာမှ စစ်သင်တန်းတက်ရန် စခန်းသို့ တက်ရောက်နေသူများ
အားလုံးကပင် တိုမီလင်၏ မိန်းမနှင့် အမှာအထား စကားလက်ဆောင်
ပေးလိုက်ကြသော်လည်း အမှာအထား မရှိသူမှာ
စတီပင်တစ်ယောက်သာဖြစ်၏။

စတီပင်မှာ တိုမီလင်၏ မိန်းမ မလာရောက်မီ တစ်ညနေကပင်
ဖျား၍နေခဲ့၏။ ဤသို့ဖျား၍ နေစဉ် ခံနေရသော ရောဂါကို
ဗော့ကာအရက်ဖြင့်သာ ကုစား၍ နေခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဤမျှကျယ်ဝန်းသော
ကမ္ဘာကြီး၌ မည်သည့်အရာ ကိုမျှ မတွေ့မမြင် နိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။

တိုမီလင်၏ မိန်းမကိုလည်း စတီပင်က တွေ့မြင်ခဲ့ခြင်းမရှိ။ စစ်ရေးပြ
အခမ်းအနားသို့လည်း တက်ရောက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့။

စတီပင်၏ တိုက်တွန်း တောင်းပန်ချက်ကြောင့်
လက်ထောက်ဆေးမှူးဖြစ်သူက စတီပင်၏ကိုယ်ခန္ဓာမှ သွေးကို ထုတ်ယူခဲ့၏။
ဤသို့ထုတ်ယူရာတွင် တဒါဇင်လောက်ရှိသော မျှော့များ စတီပင်၏
ရင်ဘတ်ပေါ်၌ ချထားကာ သဘာဝ နည်းအားဖြင့် စုပ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် သွေးစုပ်နေသော မျှော့တဒါဇင်လောက်က
ပွဲတော်ကြီးနှင့် ကြုံနေစဉ် စတီပင်မှာကား မျှော့များ၏ သွေးစုပ်သည့်
ဒဏ်ချက်ကို အံ့ကြိတ်၍ ခံနေရလေသည်။

အောက်ခံအင်္ကျီဖြင့် သာလျှင် လှည်းဘီးတခု၏ ပဒေါင်းပေါ်တွင်
ထိုင်ရင်း သွေးစုပ်နေသော သွေးဝနေသော မျှော့ကြီးများကို စတီပင်က
ငဲ့၍ကြည့်နေ၏။ ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်မှ အဖြူရောင်ပိတ်စ
အဖုံးမှာ လှည်းမှ ထွက်နေသော ဆီဖြင့် ပေကျံလျက် ရှိနေလေသည်။

ရောင်ရမ်းနေသော ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ သွေးပုပ်ရောင် တောက်နေသည့်
မျှော့ကြီးများကို ငဲ့၍ကြည့်နေစဉ် မိမိအနား သို့ ချဉ်းကပ်၍လာသော
တိုမီလင်ကို စတီပင် က သတိထားလိုက်မိ၏။

စတီပင်က မျက်စိချီလျက် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“စကားတခွန်းလောက် ပြောချင်လို့ လာခဲ့တာ ပါကွာ”

“ပြောလကွာ”

“စခန်းကို ငါ့မိန်းမ အလည်ရောက်လာတယ်၊ ဒီနေ့မနက်မှ
ပြန်သွားတယ်”

“ဟုတ်လား ...”

“နင့်မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရွာထဲမှာ ပြောကြ ဆိုကြတာကတော့
ပြောင်းဆန်နေတာပဲ”

“ဘယ်လိုကွာ...”

“ပြောရမှာကတော့ ...တယ်ပြီးမကောင်းလှဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ...ပြောစမ်းပါဦး”

“နင့်မိန်းမ အက်စီနီယာက ဂရိဂိုနဲ့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ...
တော်သလင်းဇာတ် ခင်းနေတယ်”

ဤစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တပြိုင်နက် စတီပင်၏မျက်နှာက
ဖြူရောင်၍သွားသည်။

ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ပွဲတော်ကြီး ကျင်းပနေသော မျှော့များကိုလည်း

အတင်းဆွဲဖြုတ်ကာ ဖိနပ်ဖြင့် တက်နင်းနေ၏။

နောက်ဆုံးတစ်ကောင်ကျန်သည်အထိ စတီပင်က ဖိနပ်ဖြင့် တက်၍ နင်းလိုက်ပြီးနောက် ဖွင့်ဟ၍ထားသော အင်္ကျီကို ကြယ်သီးတပ်လိုက်၏။ ဤသို့ တပ်ပြီးမှ ကြောက်လာသကဲ့သို့ ကြယ်သီးကို ပြန်၍ဖြုတ်နေ ပြန်သည်။

တွန့်လိမ်နေသော စတီပင်၏ နှုတ်ခမ်းအစုံက မပြတ်တမ်း လှုပ်ရှားနေ၏။ လှုပ်နေရာမှ တဆတ်ဆတ် တုန်ကာ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုက ပြီးသလို ဖြစ်သွားသည်။ ကိုးရိုးကားရား နိုင်လှသော အပြုံး။

နှုတ်ခမ်းအစုံက ကိုးရိုးကားရား ပြုံးနေရာမှ တွန့်၍ စု၍ လိမ်၍လာကာ ရှုံ့ထားသော သားရေကွင်းတခု ကဲ့သို့ ဖြစ်လာပြန်၏။

မာသော ခဲသော စားသောက်စရာ တခုခုကို စတီပင် ဝါးနေသည်ဟု တိုမီလင် စိတ်တွင် ထင်နေမိ၏။

စောစောက ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော စတီပင်၏ မျက်နှာတွင် သွေးရောင်များ ပြန်၍ တဖြည်းဖြည်း တက်လာသည်။

သွားများဖြင့် ကိုက်ထားခြင်းခံခဲ့ရသော နှုတ်ခမ်း နှစ်ဖက်မှာ မလှုပ်နိုင် မရှားနိုင်အောင် ဖူးဖူးရောင်၍ လာခဲ့၏။

စတီပင်က ခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး လှည်းဆီများ ပေနေသော အဖြူရောင်အဝတ်အဖုံးကို သူ၏ အင်္ကျီလက်ဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးမှ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဆိုလိုက်၏။

“ဒီလိုလာပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ”

“နင့်ကို လာပြီး သတင်းပေးတာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ကွာ”

တိုမီလင်က စတီပင်အား စာနာသနားသည့် အမူအရာဖြင့် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဘောင်းဘီတွင် သုတ်လိုက်ပြီး မြင်းရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဦးထုပ်အဖုံးပေါ်တွင် ဆီချေးများဖြင့် ပေနေသော အဖြူရောင်အဖုံးကို စိုက်၍ကြည့်ရင်း စတီပင်က ခဏမျှ ရပ်နေ၏။

ဖိနပ်ဖြင့် တက်၍ နင်းလိုက်သော်လည်း မသေမရှင် ဖြစ်နေသော မျှော့တစ်ကောင်က စတီပင်၏ဖိနပ်ပေါ်သို့ တွား၍တက်လာလေသည်။

နောက် ၁၀ ရက်ကြာလျှင် ရွာမှ စစ်သင်တန်း တက်ရန် သွားရောက်ကြသူများက ပြန်လာပေတော့မည်။

အချိန်နှောင်းမှ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းကြီး အချစ်အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သိလာခဲ့ရသော အက်စီနီယာ မှာ ပြန်ရောက်လာမည့် ကာမပိုင်လင်နှင့် လက်ရှိ အချစ်ကြီးချစ်နေသော အငှားလင် တို့အကြား တွင် ဗျာများ၍ နေလေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက ခြိမ်းခြောက်မောင်းမဲ ထားလင့်ကစား ဂရီဂိုက ညတိုင်လျှင် အက်စီနီယာ ရှိရာသို့ ရောက် နေပြီး အရုဏ်တက်ခါနီးမှ အိမ်သို့ ပြန်လေ့ရှိသည်။

ဝန်နှင့်အား၊ များနှင့်လေး ဆိုသကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ မိမိအားထက် ပို၍ကြီးသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို တင်ဆောင် ဆွဲယူ နေသော မြင်းတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဂရီဂိုက ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်တိုင်တိုင် အားစိုက်လျက် အက်စီနီယာ နှင့် အပျော်ကြူးနေ မိ၏။

အအိပ်ပျက်ဖန် များသောကြောင့် အညိုရောင် ရှိသော ဂရီဂို၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မွဲပြာရောင်များ ယှက်သန်း လာ၏။ မျက်တွင်းကျနေသဖြင့် မျက်စိအစုံကလည်း ရီဝေလျက် ရှိနေလေသည်။

အက်စီနီယာက မျက်နှာထား ပြောင်ပြောင်ဖြင့်ပင် ရွာထဲ၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေ၏။ ခေါင်းတွင်ပင် ခေါင်းဆောင်း ပဝါ ကို မဆောင်း။ ဂရီဂို ကဲ့သို့ပင် သူ့မှာလည်း မျက်တွင်းများ နိမ့်ဝင်၍ကျနေ၏။

ရမ္မက်ပြင်းသော ထူသော သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံက သောကမကင်းကြသည့် အပြုံးကို ပြုံးနေလင့်ကစား မည်သူ့ကိုမျှမမှု ဟူသောအဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ကျူးနေ လေသည်။

ဂရီဂိုနှင့် အက်စီနီယာတို့၏ ဆက်ဆံရေးများမှာ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသည့်အလျောက် သူတို့နှစ်ဦး စလုံး မှာလည်း ရမ္မက်မီး၏ လောင်ကျွမ်းခြင်းကို ခံနေကြရ၏။

အချစ်အကြိုက်ကိုသာ ဦးစားပေးပြီး မည်သူ့ကိုမျှ မမှုဘဲ ပြောင်ကျကျ ဆက်ဆံသွားလာ နေထိုင်ခဲ့ကြသော ကြောင့်လည်း ယိုသူမရှက်၊ မြင်သူရှက် ဟူသောစကားအတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်အား လူများက တွေ့ရမည်ကိုပင် ပြန်၍ ရှက်နေကြရ၏။

ဂရီဂိုအား အက်စီနီယာနှင့် ပတ်သက်၍ ယခင်က ပြောင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းများမှာလည်း ယခုအခါ တွင် သူ့ကို မြင်ပါက တိတ်တိတ်ကလေးသာ ရှောင်ကွင်း၍သွားတတ်ကြ၏။ ဂရီဂိုနှင့် စကားစမြည်ပြောကာ အတူတကွ

နေထိုင်ရမည် ကိုပင် ကသိကအောက် ဖြစ်လာကြ၏။

မိန်းမများက အက်စီနီယာကို စိတ်ထဲမှနေ၍ အားကျနေကြ၏။ သို့သော် အပြင်ပန်းအားဖြင့် ကဲ့ရဲ့ သင်္ဂြိုဟ် စကားတင်းဆိုကြ၏။ မလိုမုန်းတီးစွာ ပြောဆိုကြ၏။ “သူ့လင် ပြန်လာရင် ဒီကောင်မတော့ ကောင်းကောင်း အကြောင်း သိမယ်” ဟူသော အတွေးဖြင့် အောင်ပွဲရသလို ပျော်နေကြ၏။

စတီပင် ပြန်လာလျှင် အက်စီနီယာအဖို့ မည်သို့ ဖြစ်လာမည်ကို သိချင်စေဖြင့် မိန်းမများက မော၍ နေကြ လေသည်။

ဂရီဂိုက အက်စီနီယာနှင့် ဆက်ဆံလှုပ်ရှား နေထိုင်သွားလာရာတွင် ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုး သဘောမျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့လျှင် သော်လည်းကောင်း၊ အက်စီနီယာက ဂရီဂိုနှင့် ချစ်ကြိုက်နေခြင်းကို ယခုထက် လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် သိပ်သိပ်သည်းသည်း ထားခဲ့လျှင်သော် လည်းကောင်း တရွာလုံးက သူတို့နှစ်ဦး၏ ဆက်ဆံရေးတွင် သူများထက် ပို၍ ‘ကဲ’ မှုမရှိဟု လျစ်လျူရှု၍ နေလိုက်ကြမည် ဖြစ်၏။

ရွာသူရွာသားများက ထုံးစံအတိုင်း ဂရီဂိုနှင့် အက်စီနီယာတို့ အကြောင်းကို အတင်းအဖျင်း ပြောကြပြီးနောက် အတန်ကြာလျှင် ဤအကြောင်းကို မေ့ပျောက်၍သွားကြမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဂရီဂိုနှင့် အက်စီနီယာတို့က တပူးတွဲတွဲဖြင့် ပြောင်ကျကျနေထိုင်ကာ သူတို့နှစ်ဦးအား အလွန် ခိုင်မာသော သမုဒယနှောင်ကြီးဖြင့် ချည်၍ ထားသည့်အလား လူနှစ်ကိုယ်မှ ခေါင်းတလုံးတည်း ပေါက်သကဲ့သို့ ရှိနေကြ လေသောခါ တရွာလုံးက သူတို့နှစ်ဦးအား ရွံ့၍လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဂရီဂိုနှင့် အက်စီနီယာတို့အား ပတ်ရစ်ချည်နှောင်၍ ထားသော သမုဒယနှောင်ကြီးမှာ ယာယီမျှ သာဖြစ်သော နှောင်ကြီးမျိုး မဟုတ်။ ဤနှောင်ကြီးကို စတီပင် ရောက်လာပြီးနောက် ဖြတ်မှသာ ပြတ်တော့မည်ဟု တရွာလုံးက ထင်နေ ကြလေသည်။

စတီပင်နှင့် အက်စီနီယာတို့၏ အိမ်ခန်းရှိ အိပ်ရာ အထက်ဘက်တွင် ကြိုးတန်း တတန်း ရှိသည်။ ဤ ကြိုးတန်းတွင် အပ်ချည်လုံးများမှ ကျန်နေသော အဖြူနှင့် အနက် ဘီးကလေးများကို သွင်း၍ထားသည်။ ကြိုးတန်း ကို တန်ဆာ ဆင်ထားခြင်းတည်း။

ဤအပ်ချည်လုံး ဘီးကလေးများပေါ်တွင် ယင် များက ညတိုင်လျှင် အိပ်တန်းခိုကြ၏။ ပင့်ကူများ ကလည်း ဤဘီးလုံး ကလေးများမှ နေ၍ အထက် မျက်နှာကြက်ပေါ်သို့ရောက်အောင် အိမ်များ သွယ်တန်း

ဆောက်လုပ်ထားသည်။

အဝတ် ဖုံးလွှမ်းထားခြင်း မရှိသော အေး၍နေသော အက်စီနီယာ၏ လက်မောင်းကို ခေါင်းအုံးရင်း ဂရီဂိုက အိပ်ရာ အပေါ်ဘက်တွင် ရှိနေသည့် အပ်ချည်လုံးဘီးများ သွင်းထားသော ကြိုးကို စိုက်၍ကြည့်နေလေသည်။

အက်စီနီယာ၏ လွတ်နေသော လက်တစ်ဖက် က ဂရီဂို၏ သန်စွမ်းသော ဆံပင်များကို ဆော့ကစား၍ နေ၏။

အက်စီနီယာ၏ လက်ချောင်းကလေးများက နွေးထားသော နွားနို့ရနံ့ကဲ့သို့ သင်းနေ၏။ ဂရီဂိုက ပက်လက်လှန် နေရာမှ သူ့ခေါင်းကို အက်စီနီယာ ဘက်သို့ လှည့်ကာ သူ့နှာခေါင်းကို အက်စီနီယာ၏ လက်မောင်းအကြား၌ မြှုပ်၍ ထားလိုက်သည့် အခါတိုင်းမွှေး၍ သင်းပျံ့သော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကိုယ်ရနံ့က သူ၏နှာဝန်စွဲဖက်ကို ပြည့်လုံမွှမ်းထုံ၍ နေစေ၏။

အိပ်ခန်းထဲတွင် သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော၊ ထောင့် လေးထောင့်တွင် ထင်းရှူးသီး ပုံသဏ္ဌာန် ခြယ်လှယ် ထားသော ခုတင်တလုံးအပြင် တံခါးနှင့် ကပ်နေသော နေရာ၌ သံကြိုးဖြင့် ချည်ထားသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံး ရှိနေ သည်။

မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က ရရှိခဲ့သော လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများနှင့် အက်စီနီယာ၏ လှလှပပ အင်္ကျီအဝတ်အစား များ ထည့်ထားသော သေတ္တာပင်ဖြစ်၏။

ခုတင်ခေါင်းရင်ဘက်ရှိ အခန်းထောင့်တွင် စားပွဲတလုံး ရှိနေသည်။ စားပွဲထက်၌ ဆီဆေးဖြင့် ခြယ်မှုန်း ထားသော ပန်းချီကား တချပ်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စကိုတိုလီယော့ဗ်က သူ့ရှေ့တွင် တလွင့်လွင့် လှုပ်ရှားနှိမ့်ချ ထားသော အလံရှိရာသို့ မြင်းကြီးကို စီးလျက်ကြွလာသော ပန်းချီကားပင်ဖြစ်သည်။

စားပွဲနှင့်ကပ်လျက် ကုလားထိုင်နှစ်လုံး ရှိနေသည်။ ဤပစ္စည်းများ၏ အထက်ဘက်တွင် ရွှေရောင်စက္ကူ သရဖူ များ၊ မကိုဋ်သင်းကျစ်များဖြင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စံပယ်နေရရှာသော ခရစ်တော်၏ ဆင်းတုရုပ်ပွားတော်များ ရှိသည်။

အိပ်ခန်းဘေးဘက်နံရံတွင် ယင်ကြီးဥများ ကပ်နေသည့် ဓာတ်ပုံများကို ချိတ်ဆွဲထား၏။ ဓာတ်ပုံတပုံ မှာ ကော့ဆက် စစ်မှုထမ်းတစ်ဦးကို တစ်ဦး ကျီစယ် နောက်ပြောင်လျက် ရင်ဘတ်ကိုကော့ မြင်းစီး ဓားလွယ်များကို စွဲလျက် ရိုက်ကူးထားသောပုံ ဖြစ်၏။ မို့မောက်သော ရင်အုံများပေါ်တွင် နာရီကြိုးများကိုလည်း ချိတ်ဆွဲလျက်ရှိကြ၏။ ဤလူစုထဲတွင် စတီပင် လည်း

စစ်မှုထမ်းရဲဘော် အချို့နှင့်အတူ ပါနေ၏။

အင်္ကျီချိတ်တစ်ခုပေါ်တွင် စတီပင်၏ စစ်ယူနီဖောင်းက တွဲလောင်းကြီး ချိတ်လျက်ပင် ရှိနေ၏။

ပြတင်းပေါက်မှ မှေး၍ ဝင်လာသော လရောင်က စတီပင်၏ စစ်အင်္ကျီပေါ်ရှိ ပခုံးထောက်နှစ်ခုမှ အမွန်းတန်း တန်ဆာဖြစ်သော အဖြူရောင်ကြိုးထုံး ဇာထည်နှစ်ခုကို မရဲတရဲ တို့ထိလျက်ရှိနေလေသည်။

သက်ပြင်းလေးလေးတချက်ကို ချရင်း အက်စီနီယာက ဂရီဂို၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်အကြားကို နှမ်းလိုက်၏။

"ဂရီဂို..အချစ်ရယ်"

"ဘာလဲ.. အက်စီနီယာ"

"ဉ္စ ရက်ပဲ ကျန်တော့တယ် မဟုတ်လား၊ ဉ္စ ရက် ဆိုတာလည်း အတော်ကလေးတော့ နေရဦးမယ် မဟုတ်လား"

"ငါ...ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲကွယ်"

"ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိပါ့မလဲ"

အက်စီနီယာက သက်ပြင်းကလေးတချက်ကို ချတော့မည်ပြုပြီးမှ ပြန်၍ထိန်းထားလိုက်၏။ ပြီးမှ စုတ်ဖွား၍ နေသော ဂရီဂို၏ ဆံပင်ကို လက်ဖြင့် ဖြိုး၍ ပေးနေလေသည်။

"စတီပင်ကတော့...ငါ့ကိုသတ်မှာပဲ"

အက်စီနီယာက ပြောသလိုလိုနှင့် ဂရီဂိုထံမှ ပေါ်လာမည့်အဖြေကို တောင်းခံလိုက်၏။

ဂရီဂိုက မည်သို့မှ အဖြေမပေးဘဲ ငြိမ်နေသည်။ အိပ်ချင်စိတ်ကသာ လွှမ်းမိုးနေ၏။

မှေးနေသောမျက်စိကို အတင်းဖွင့်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်နှာတည့်တည့်ပေါ်တွင် ပြာနေသော ရေအိုင် ကလေး နှစ်အိုင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အက်စီနီယာ၏ မျက်လုံးအစုံပင်တည်း။

"ငါ့လင် ပြန်လာတဲ့အခါကျတော့... နင်က ငါ့ကို ခုလို ချစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်၊ နင်က.. သူ့ကို ကြောက်မှာ ပါပဲ"

အက်စီနီယာက သွေးတိုးစမ်း၍ စကားဆိုလိုက်၏။

"အံမာ...ကျုပ်က...ခင်ဗျားလင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ၊

ခင်ဗျားက သူ့မယား၊ ခင်ဗျားကသာ ကြောက်ရမယ် မဟုတ်လား”

“နင်နဲ့ အတူတူရှိနေတဲ့ အခါမှာတော့ ငါက မကြောက်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... နေ့လယ်ဘက်မှာ ဒီအကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါတိုင်း ငါဖြင့် သိပ်ပြီးကြောက်မိတာပဲ”

ဂရီဂိုက တစ်ချက်သမ်းလိုက်ပြီး ..

“ခင်ဗျားလင်ကြီး ပြန်လာဖို့အတွက် ခင်ဗျားက အရေးတကြီးလုပ်ပြီး စိတ်ပူနေတာလား၊ ဒါထက် အရေးကြီး တာက ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကို မိန်းမ ပေးစားဖို့ လုပ်နေတဲ့ အချက်ပဲဗျ”

ဂရီဂိုက ဤသို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ပြုံးလိုက်၏။ ပြုံးပြီးမှ စကားကို နောက်ထပ်၍ဆက်ရန် ကြံလိုက်၏။ သို့သော် ခေါင်းအုံး၍ ထားသော အက်စီနီယာ၏ လက်မောင်းက ရုတ်တရက် ပျော့အိန်းညံ့၍သွားကာ ခဏအကြာတွင်မှ ပြန်၍ နဂိုအတိုင်း ရှိလာသည်ကို ဂရီဂိုက သတိထားလိုက်မိသောကြောင့် စကားကို မဆက်ဘဲ ဖြတ်၍ထားလိုက်၏။

“နင့်အဖေက...နင့်ကို ဘယ်သူနဲ့ ပေးစားမလဲ” အက်စီနီယာက ဆိုနစ်သော အသံဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ပြောရုံသာ ပြောသေးတာပါ၊ အမေကပြောတော့ အဖေက ကျုပ်ကို မိရွန်ရဲ့သမီး နာတာလီယာနဲ့ ပေးစားဖို့ ကြံနေတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“ဪ...နာတာလီယာလား၊ ကောင်မလေးက အချောသားပဲ၊ တော်တော်ကိုချောတယ်။ အဲဒီတော့ နင်ကလည်း သူ့ကို ယူမှာပေါ့ ဟုတ်လား။ ကောင်မကလေးကို တနေ့ကပဲ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ မြင်ခဲ့သေးတယ်။ လှလှပပ ဝတ်လို့ စားလို့”

“နာတာလီယာ လှတဲ့အကြောင်း ကျုပ်ကို ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ယူချင်တာက...ခင်ဗျားကိုသာ ယူချင်တာ”

အက်စီနီယာက ဂရီဂို၏ ခေါင်းအောက်မှ သူ့ လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်ကိုသာ ငေး၍ကြည့်နေလေသည်။

အက်စီနီယာ၏အကြည့်မှာ ရွန်းလဲ့သော အကြည့်မျိုးကား မဟုတ်။

ဆီးနှင်းများဖြင့် ရောထွေးနေသော ဝါကျင့်ကျင့်ရောင် မြူများက ခြံဝင်းအတွင်းတွင် ဆိုင်းဆိုလျက် ရှိနေလေ သည်။ ပုစဉ်းရင်ကွဲများ၏ အော်သံများကလည်း တကျီကျီ ပေါ်ထွက်နေ၏။

ဒွန်မြစ် အောက်ဘက်တွင် ဖျိုင်းအောက်များကလည်း မြည်သံပေး၍နေကြ၏။ အသံဗလံများသည် ရောထွေး လျက် ပြတင်းပေါက်မှ

အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာကြ၏။

“ဂရီဂို”

အက်စီနီယာက လေးနက်သော အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။

“ဘာများစဉ်းစားမိလို့လဲ... အက်စီနီယာ”

အက်စီနီယာက ဂရီဂို၏ ယောက်ျားပီပီ ကြမ်းတမ်းနေသော လက်နှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။ ဂရီဂို၏ လက်များက အက်စီနီယာ ဖျစ်ညှစ်ဆွဲယူလိုက်သည့် အတိုင်း လွယ်လွယ်ဖြင့် လိုက်မလာ။

အက်စီနီယာက ဂရီဂို၏ လက်တဖက်ကို သူ့ ရင်သားပေါ်တွင် ဖိ၍တင်ထားပြီး အခြားလက်တစ်ဖက် ကို လူသေကောင်ကဲ့သို့ တုတ်တုတ်အေးနေသော သူ့ပါးပြင်ပေါ်တွင် ဖိ၍တင်ထားရင်း နာကြည်းသော အသံဖြင့် စကား ဆိုလိုက်၏။

“နင်က ငါ့ကိုများ ဘယ်လိုများ ထင်နေသလဲဟင် ..ငါ့ကို နင်က ပျော်ရရုံ ကြုံနေရင် နင်သေပါစေ...ငါ ဘယ်နှယ့် လုပ်ရမလဲ ဂရီဂိုရယ်။ ငါတော့ ဘယ်လိုမှ မလုပ်တတ်တော့ဘူး၊ စတီပင် ပြန်လာတော့မယ်၊ ငါက ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ငါ့ကို ဘယ်သူလာပြီး အကာအကွယ်ပေးမှာလဲ”

ဂရီဂို စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။ အက်စီနီယာက ဂရီဂို၏ လင်းယုန်နှုတ်သီးကဲ့သို့ ကျက်သရေ ရှိသော နှာခေါင်းကို လည်းကောင်း၊ မျက်တွင်းနက်နေသော မျက်စိအစုံကိုလည်းကောင်း၊ တုံ့လိုဘာဝေ တိတ်ဆိတ်၍ နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို လည်းကောင်း ဝမ်းပန်းတနည်း စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

ဤသို့ကြည့်နေရာမှ ချုပ်တည်းထားရသော တာတမံဆည်ကြီးကို ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်၍လာသော အချစ်ရေ အဟုန်က ဖောက်ထွက်၍ လာသကဲ့သို့ ဂရီဂို၏ မျက်နှာ၊ လည်ပင်း၊ လက်မောင်းနှင့် ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လိမ်၍ တွန့်၍ ကြမ်းတမ်းစွာပေါက်နေသော အမွေးများကို အရူးအမူး နမ်းရှုပ်နေ၏။

ဤသို့ အငမ်းမရ နမ်းရှုပ်နေရင်းက အသက်ရှူသွင်းရန် အချိန်ကိုလုရင်း ဂရီဂိုအား တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်၏။

အက်စီနီယာ၏ တကိုယ်လုံးမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်ကို ဂရီဂိုက သတိထားမိလေသည်။

“ဂရီဂို ... ငါအချစ်ဆုံး.... အချစ်ခဲ။ လွတ်ရာ ကျွတ်ရာကို သွားကြပါစို့ အချစ်ရယ်၊ တို့မှာရှိသမျှဟာ တွေကို စွန့်ပြီး သွားကြပါစို့၊ ငါ့လင်ရော ငါ့ပိုင်တဲ့

ပစ္စည်းတွေရော ငါ စွန့်ပြီးထားခဲ့မယ်။ နင်သာ ငါနဲ့.. အတူရှိမယ်ဆိုရင် ဘယ်ကို မဆို သွားဝံ့တယ်။ ငါတို့ သတ္တုတွင်းတွေ ရှိတဲ့နေရာအထိ သွားကြရအောင်။ ငါက နင့်ကို အမြဲချစ်နေမယ်၊ အမြဲဂရုစိုက် ပြီး ပြုစုမယ်၊ ပါရီမိုနော့ဖ် သတ္တုတွင်းမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ငါ့ဦးလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်။ ညစောင့်အလုပ်သမား လုပ်နေတယ်။ သူက တို့ကို အကူအညီပေးလိမ့်မယ်။ ဂရီဂို ငါနဲ့အတူ လွတ်ရာကျွတ်ရာကို သွားမယ်လို့ အင်း.. ခတ်လိုက် စမ်းပါကွယ်”

ဂရီဂိုက အက်စီနီယာ ပြောသည့်စကားကို ငြိမ်၍ နားထောင်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေ၏။

ဤသို့ စဉ်းစားခန်းဝင်နေရင်းမှ အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်နေသော အာရှတိုက်သား၏ မျက်လုံးများနှင့် တူသော သူ့မျက်စိများကို ရုတ်တရက် ဖွင့်၍ အက်စီနီယာအား ကြည့်လိုက်၏။

ဂရီဂို၏ မျက်စိအစုံက အက်စီနီယာ ပြောသမျှ စကားကို ကဲ့ရဲ့ရယ်မောရင်း ပိတ်လုမတတ် ရှိနေ၏။

“အက်စီနီယာ... ခင်ဗျား အရူးပဲ။ ခင်ဗျားက လွတ်ခနဲ တွေးမိတွေးရာကို ပြောလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား စကားက နားထောင်ဖို့ ကောင်းတာဆိုလို့ တခွန်းမှ မပါဘူး။ ယာတော လယ်တောကနေပြီး ကျုပ်က ဘယ်အထိ သွားရမှာလဲ။ နောင်နှစ်ကျရင် စစ်မှုထမ်းဖို့ကလည်း ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီနယ်က နေပြီး ဘယ်ကိုမှ ကျုပ်မသွားဘူး။ ဒီမှာဆိုရင် ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးတွေ ရှိတယ်။ ဒီတော့ လေရှူဖို့နေရာ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ သတ္တုတွင်းမှာ လေရှူဖို့ ကွက်လပ်တောင် ရှိပါ့မလား။ မနှစ်တုန်းက နွေရာသီမှာ အဖေနဲ့အတူ ဘူတာရုံကို သွားခဲ့တယ်။ ကျုပ်တော့ သေမလောက်ကို ဖြစ်သွားတာပဲ။ အင်ဂျင်စက်တွေက တဝုန်းဝုန်း၊ ကျောက်မီးသွေးတွေကလည်း တရဲရဲ တောက်ပြီး လေက စက်ဆီနဲ့၊ မီးသွေးနဲ့တွေနဲ့ ရောနေတာပဲ။ အဲဒီကလူတွေ ဘယ်လိုနေတယ် ဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ သူတို့ ကတော့ အကျင့်ရနေပြီ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဂရီဂိုက ဖွီခနဲမြည်အောင် တံတွေးတချက်ထွေး လိုက်၏။ ပြီးမှ သူ့စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

“ကျုပ်တော့ ဒီရွာကိုစွန့်ပြီး ဘယ်ကိုမှမသွားဘူး”

ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် အပြင်ဘက်တွင် ညအမှောင်ရိပ်က ပို၍နက်လာပြီ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ တိမ်တိုက်တခုက လကို ကျော်လွှားလျက် ပြေးသွားသည်။ စောစောက ဆီးနှင်းဖြင့် ရောထွေးနေသော ဝါကျင့်ကျင့် မြူများက ခြံဝင်းအတွင်းတွင် ဆိုင်းဆိုနေရာမှ

ပျောက်သွားပြီဖြစ်၏။ စောစောက အရိပ်ကျနေသော အရာများမှာလည်း ပြယ်လွင့်ကုန်ကြ ပြီဖြစ်၏။

ပြတင်းပေါက်နှင့် တန်းနေသော ခြံစည်းရိုး ဟိုမှာဘက်အလွန်တွင် ယခုတိုင် တဝှေ့လည်လည် ရှိနေသော အမှောင်ရိပ်မှာ မနှစ်ကပင် ရှိနေခဲ့သော သစ်ပင်၏ အရိပ်ပင်လား။ သို့တည်းမဟုတ် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ရှိနေခဲ့သော သစ်ငုတ်၏ အရိပ်လားဟူ၍ ခွဲခြားမရနိုင်အောင် ရှိနေလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် အမှောင်ရိပ်က ပြောင်းလဲ၍ နေသလို အိပ်ခန်း အတွင်းတွင်လည်း အရိပ်များက ပူးကပ်၍ သွားခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။

စောစောက အင်္ကျီချိတ်တွင် ချိတ်၍ထားသော စတီပင်၏ ယူနီဖောင်းအင်္ကျီ ပေါ်ရှိ ပခုံးဒေါက်ကြိုးထုံး ဇာထည် နှစ်ခုပေါ်၌ မရဲတရဲ တို့ထိ၍ကျနေသော အလင်းရောင်မှာ ယခုအခါတွင် မှိန်၍သွားခဲ့ပြီး ငြိမ်၍နေသော ထူထပ်ပိတ်ဆို့၍ နေသော လရောင်ဖွေးဖွေးတွင် အက်စီနီယာ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်က တဆတ်ဆတ်တုန်၍ နေသည်သို့လည်းကောင်း၊ မျက်နှာတွင် လက်ဝါးအပ်လျက် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် အသံမထွက်အောင် ငိုရှိုက်နေသည်ကို လည်းကောင်း ဂရီဂိုက မတွေ့ မမြင် နိုင်ခဲ့ပါချေ။

(၈)

စစ်သင်တန်းစခန်း ရှိရာသို့ တိုမီလင်၏ မိန်းမ အလည်ရောက်လာပြီးသည့် နောက်ပိုင်းအချိန်မှစ၍ စတီပင်၏ အသားအရေက သိသိသာသာကြီး မည်းမှောင် နက်ကြုတ်လာခဲ့၏။ မျက်ခုံးမွေးနှစ်ဖက်က မျက်ခွံများပေါ်တွင် တွဲလျား ကျ၍ နေကာ နဖူးပြင်တွင်လည်း အရေးအကြောင်းများက ထင်းနေပြီး မျက်နှာကလည်း အမြဲ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ရှိလေသည်။

တငွေငွေ ထွက်နေသော ဒေါသဖြင့် တစ်မိုစိမ့်ကျနေသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို စတီပင်က ကျောပေါ်တွင် တက်၍ စီးနေသည့် မြင်းစီးသမား တစ်ယောက်ကို မြင်းအကောင်က သယ်ဆောင် နေရ သကဲ့သို့ သယ်ဆောင်ထားရ၏။

ရဲဘော်ရဲဘက်များနှင့် စကားပြောသော်လည်း ယခင်ကလို ရွှင်ရွှင်ပျပျမပြော၊ စကားနည်းနေသည်။ အသေးအဖွဲ ကိစ္စလေးများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း စကားများ ရန်ဖြစ်စ ပြုလာ၏။ ပိုင်အိုတျာ မီလက်ကော့ဗ် ကိုလည်း မဖြစ်နိုင်မှသာ လှည့်၍ စကားပြောတတ်၏။

စတီပင်နှင့် ပိုင်အိုကျာတို့အား စည်းလုံးရစ်ပတ်၍ ပေးခဲ့သော မိတ်ဆွေတည်းဟူသော နောင်ကြီးမျှင်များ မှာ ယခုအခါတွင် ပြတ်တောက်၍ သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

မိမိတို့အိမ် အသီးသီးသို့ ပြန်လာသည့်အချိန်တွင် စတီပင်နှင့် ပိုင်အိုကျာမှာ ရန်သူများ ဖြစ်နေခဲ့ပေပြီ။

ပြန်လာခဲ့ရာတွင် အလာခရီးကဲ့သို့ မိမိတို့အစုနှင့် မိမိတို့ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ စစ်သင်တန်းစခန်း ရှိရာမှနေ၍ မိမိတို့ရွာရှိရာသို့ အစုမှာ အလာတုန်းက ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သော်လည်း ပိုင်အိုကျာနှင့် စတီပင်တို့မှာ ရန်သူဖြစ်နေခြင်းသာ ထူးခြားနေလေသည်။

မြင်းများကို လှည်းတွင် အလှည့်ကျတပ်၍ လာခဲ့ရာ ပိုင်အိုကျာနှင့် စတီပင်တို့၏ မြင်းများကို အတူတကွ လှည်းတွင် တပ်ရမည့် အလှည့်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ခရစ္စတိုနီယာက မိမိ၏မြင်းကိုပင် စီးလျက် လှည်းနောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။

အဖျားရောဂါကြောင့် မထနိုင်သော တိုမီလင်က ကုတ်အင်္ကျီကို အပေါ်မှခြုံလျက် လှည်းပေါ်တွင်ပင် လှဲ၍ လိုက်ပါလာ၏။

ဖီအိုဒေါ့က လှည်းမောင်းရန် အပျင်းထူ၍နေသောကြောင့် ပိုင်အိုကျာက ဇက်ကြိုးကို ထိန်း၍ လာခဲ့ရ၏။

စတီပင်ကမူ လှည်းဘေးမှလျှောက်၍ လိုက်ပါလာရင်း လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ဖြင့် လမ်းဘေး ဆူးလေး ပင်များမှ ခရမ်းရောင်အညွန့်လေးများကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်၍လာသည်။

မိုးက ရွာနေလေသည်။

နက်မှောင်၍ ဩဇာကောင်းသော မြေကြီးက လှည်းဘီးများတွင် စက်ဆီများကဲ့သို့ ကပ်၍ပါလာသည်။

ကောင်းကင်က ဆောင်းဦးပေါက်အချိန်ကဲ့သို့ ပြာ၍ တိမ်တို့က ပြေးလွှားနေသည်။

ညသို့ရောက်လာသောအခါ ခရီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် မီးရောင်ဟူ၍ မမြင်ရ။ ရွာတရွာမှ ရှိပုံမပေါ်။

ညအမှောင်တွင် ပိုင်အိုကျာက နွားရေပြားအစိမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရိုက်တံဖြင့် မြင်းများကို အတင်း ရိုက်ရင်း လှည်းကို ခပ်သုတ်သုတ်နှင့်နေသည်။

စတီပင်က မှောင်ထဲမှနေ၍ ရုတ်တရက် အော်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားက... ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားမြင်း ကိုတော့ မရိုက်ဘဲနဲ့၊ ကျုပ်မြင်းကိုချည်းပဲ ရိုက်နေတာပဲ မဟုတ်လား ...”

“သေသေချာချာလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျုပ် ရိုက်တာက... မဆွဲဘဲ ပေပေကပ်ကပ် လုပ်နေတဲ့မြင်းကို ရိုက်တာ”

ပိုင်အိုတျာ၏ အဖြေကို စတီပင်က စောဒကမတက်။

မည်သူမှ စကားမပြောကြဘဲ လှည်းကို နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့် မောင်းလာသည်။

လှည်းဘီးများအောက်တွင် မြေကြီးက ကျုံ့၍ သွားသည်။ မိုးက ကတ္တရာစေး သုတ်ထားသော ရွက်ထည်အမိုးကို တဖြောက်ဖြောက်လာ၍မှန်နေ၏။

ပိုင်အိုတျာက မြင်းဇက်ကြိုးကို လွှတ်ထားရင်း ဆေးလိပ်သောက်နေသည်။ စတီပင်နှင့် နောက်တစ်ခါ ထပ်၍ စကားများရလျှင် မည်သို့သော စကားလုံးများကို သုံး၍ပြောမည်ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စိတ်ထဲတွင် စဉ်းစား၍ ကြည့်နေ၏။

လှည်းက တစ်ခုခုနှင့် ရုတ်တရက် တိုက်မိပြီး ရပ်သွားသည်။ ရွံ့ထဲတွင် ခြေချော်နေသော မြင်းများက မြေကြီးကို ခွာဖြင့်ပေါက်နေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

စတီပင်က ထိတ်လန့်တကြား မေးလိုက်၏။ ထမ်းပိုးအောက်တွင် ရှိနေသော မြင်းများက ရုန်းကန် လှုပ်ရှားရင်း နှာကို မှုတ်နေကြသည်။

တစ်ယောက်ယောက်က မီးခြစ် ခြစ်၍ ကြည့် လိုက်၏။

လိမ္မော်ရောင် အလင်းရောင်ကလေးက ခဏမျှ ပေါ်လာပြီး ချက်ချင်းလိုပင် မှောင်အတိကျ၍သွား ပြန်သည်။

ပိုင်အိုတျာက လမ်းပေါ်တွင် လဲကျနေသော မြင်းကို ဇက်ကြိုးမှနေ၍ ကိုင်ထားရင်း လက်နှစ်ဖက်က တုန်လျက်ရှိ နေလေသည်။

မြင်းက တချက်မျှ ခပ်လေးလေးဟီလိုက်ပြီး တဖက်သို့ လှိမ့်ချလိုက်၏။ ထမ်းပိုးက ကျိုးပဲ့သွားသည်။

စတီပင်က မီးခြစ်ဆံများကို ပူးလျက်ခြစ်ကာ အလင်းရောင်ရအောင် လုပ်နေသည်။

မြင်းတကောင်မှာ ဝပ်ကျင်းတခုအတွင်းသို့ ရှေ့ ခြေထောက်တဖက် ခူးဆစ်အထိ ချော်ကျသွားပြီး လမ်းပေါ်တွင် လဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

စတီပင်၏ မြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မြင်းတွင် က,ထားသော ကြိုးများကို ခရစ္စတိုနီယာ ဖြေပေးလေသည်။

“ပိုင်အိုတျာရဲ့ မြင်းကိုလည်း က,ကြိုးတွေ ဖြေပေးလိုက်ပါ”

ခရစ္စတိုနီယာက အော်၍ပြောလိုက်၏။

လဲကျနေသော စတီပင်၏မြင်းကို ရပ်နိုင်အောင် အတော်ပင် ကြိုးစားပမ်းစား ပြုစုပေးကြရ၏။ ပိုင်အိုတျာ မြင်းကို ဇက်ကြိုးမှနေ၍ ကိုင်ထားစဉ် ခရစ္စတိုနီယာက ရွံ့ပေါ်တွင် လေးဘက်တွားလျက် ဝပ်ကျင်းထဲသို့ ကျသွားသော ရှေ့ဘယ်ဘက် ခြေထောက်ကို စမ်း၍ ကြည့်နေ၏။

ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှာ... ခူးဆစ်မှနေ၍ တွဲလောင်းကြီးကျနေလေသည်။

“ကျိုးသွားတာနဲ့ တူတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လျှောက်နိုင်ဦး မလား မသိဘူး”

ခရစ္စတိုနီယာ၏ စကားအဆုံးတွင် ပိုင်အိုတျာက မြင်းကို ဇက်အုပ်မှနေ၍ ဆွဲကြည့်လိုက်၏။

မြင်းက တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်းလောက်သာ ခုန်၍ သွားသည်။ ရှေ့ဘယ်ဘက် ခြေထောက်ကိုမူ မြေကြီး ပေါ်တွင် မနင်း။ နာကျင်သည့်အသံဖြင့် ဟီ၍သာ နေသည်။

ကိုမီလင်က သူ့ဂရိတ်ကုတ်ကို ဆွဲ၍ဝတ်ရင်း ခြေတဖက်ကို ဆောင့်လျက် မခံမရပ် နိုင်သောအသံ ဖြင့် အော်၍ ပြောလိုက်၏။

“ခြေကျိုးသွားပြီ ဟုတ်လား ... မြင်းတစ်ကောင်တော့ ဆုံးပါပြီဗျာ”

ယခုအချိန်အထိ စကားတလုံးမှမပြောဘဲ နေခဲ့သော စတီပင်က ကိုမီလင်ထံမှ ထွက်လာမည့် စကားမျိုးကို စောင့်နေဟန်တူသည်။

ခရစ္စတိုနီယာကို ဘေးသို့တွန်းဖယ်လိုက်ပြီးနောက် စတီပင်က ပိုင်အိုတျာအား ပြေး၍ထိုးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ထွေးလုံးရစ်ပတ်လျက် ရွံ့ထဲသို့ လဲကျသွားသည်။ အင်္ကျီစုတ်သံက တပြင်းပြင်းပေါ်ထွက် လာသည်။

စတီပင်က အပေါ်စီးရသွားပြီး ပိုင်အိုတျာ၏ ခေါင်းကို ခူးတဖက်ဖြင့် ဖိလျက် လက်သီးများဖြင့် ထိုးနေ၏။

ခရစ္စတိုနီယာက စတီပင်အား အတင်းဆွဲ၍ ဖြုတ်လိုက်၏။

ပိုင်အိုတျာက ပါးစပ်ထဲမှ သွေးကို ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့ ထိုးတာလဲကွ”

ဟု အော်၍ မေးလိုက်၏။

“လမ်းပေါ်ကနေပြီး ချော်မမောင်းနဲ့၊ ဟဲ့...မြွေဆိုး”

ပိုင်အိုဈာက စတီပင်ရှိရာသို့ ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ခရစ္စတိုနီယာက ဖမ်း၍ဆွဲထားလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ပိုင်အိုဈာက အတင်းရုန်းကန်၍ ထွက်နေ၏။

“မင်းက...ငါ့ကိုတောင် ထိုးဖို့ကြံနေတာလား”

ခရစ္စတိုနီယာက အော်ပြောရင်း ပိုင်အိုဈာကို လှည်းဘေးတွင် ဖိ၍ ကပ်ထားလိုက်၏။

စတီပင်၏မြင်းမှာ လှည်းကို ဆွဲနိုင်တော့မည် မဟုတ်သည့်အတွက် ဖီအိုဒေါ့ နှင့် ပိုင်အိုဈာတို့၏ မြင်းကိုသာ လှည်းတွင် တပ်လိုက်ရ၏။

ခရစ္စတိုနီယာက သူ့မြင်းကို စတီပင်အား စီးစေပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်မှာ လှည်းပေါ်မှ ပိုင်အိုဈာနှင့် အတူတက်၍ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ရွာကလေး တရွာသို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် သန်းခေါင်တိုင်နေပေပြီ။

ပထမဆုံး တွေ့ရသည့် တဲရှေ့တွင် လှည်းကို ရပ်လိုက်ပြီး တဲရှင်အား တညတာ တည်းခိုခွင့်ပြုရန် မေတ္တာရပ်ခံကြ၏။

တည်းရန် ခွင့်ပြုချက် ရသည့်အလျောက် ဖီအိုဒေါ့က မြင်းများကို တဲခြံဝင်းအတွင်းသို့ ရှေ့ဆောင်၍ သွင်းလာ သည်။ ခြံဝင်းအတွင်းတွင် ပစ်၍ထားသော ဝက်စာကျင်း တခုကို ဝင်၍တိုက်မိသည့်အတွက် ဖီအိုဒေါ့က မအေကိုင်၍ ဆဲလိုက်၏။

မြင်းများကို မြင်းဇောင်းအတွင်း သွင်းထားပြီးနောက် တိုမီလင်က တဲအတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ သူ့မှာ မေး တခိုက်ခိုက် တုန်အောင် အဖျားတက်လျက် ရှိနေလေသည်။ ပိုင်အိုဈာနှင့် ခရစ္စတိုနီယာတို့က လှည်းပေါ်တွင်ပင် အိပ်ကြ လေသည်။

နောက်တနေ့ အရုဏ်တက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။

တဲအတွင်းမှ ထွက်လာသော စတီပင်နောက်မှ ခါးကုန်းနေသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်က ထော့ကျိုး ထော့ကျိုး ဖြင့် လိုက်ပါလာ၏။

မြင်းဇောင်းထဲ သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဘယ်မြင်းလဲ”

သက်ကျားအို အဘွားကြီးက မေးလိုက်၏။

“အနက်ရောင်မြင်းပဲ”

စတီပင်က သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်ရင်း အဖြေ ပေးလိုက်၏။

အဘွားကြီးက ထောက်၍လာသော တုတ်ကို မြေပြင်ပေါ်တွင် ချထားလိုက်ပြီးနောက် သူ့အရွယ်နှင့် စာလျှင် အလွန်သန်စွမ်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော အားဖြင့် နာနေသော မြင်းခြေထောက်ကို ကျင်လည်စွာ မ၊၍ကြည့်လိုက်၏။

အဘွားကြီးက မြင်းဒူးခေါင်းရိုးကို ကွေးကောက်နေသော လက်ချောင်းများဖြင့် သေချာစွာစမ်းသပ်ကြည့်နေသည်။ မြင်းက နာကျင်သဖြင့် နားရွက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပေလျက် နောက်ခြေနစ်ဖက်ကို မြဲပြီးရပ်နေ၏။

“မကျိုးဘူး၊ ဘယ်နေရာကမှ မကျိုးဘူး၊ မြင်းကို ဒီမှာပဲထားခဲ့။ ကောင်းကောင်း ငါလုပ်ပေးမယ်”

စတီပင်က လက်တဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြရင်း လှည်းရှိရာသို့ သွားနေ၏။

“မြင်းကို ထားခဲ့မှာလား”

အဘွားကြီးက စတီပင်ကို မျက်လုံးပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်ဖြင့်ကြည့်ရင်း လှမ်း၍မေးလိုက်၏။

“ထားခဲ့မယ်...”

စတီပင်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေသည်။

(ဆ)

“သူ့ကို တရက် မမြင်ရရင် မနေနိုင်ဘူး၊ သူ့အတွက် ငိုရလွန်းလို့လည်း မျက်စိတွေ ကျိန်းစပ်နေပြီ၊ ဂါဝန်ရေသီ နားကိုတောင် သူ့ကြောင့် ဖြောင့်အောင် မတပ်နိုင်ဘူး၊ အိမ်ရှေ့က သူဖြတ်ပြီးသွားတာ မြင်ရရင် ကျွန်မရင်ထဲမှာ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်မိတယ်၊ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူ့ခြေရာတွေကို သွားပြီးနမ်းမိတယ်၊ ဒါလောက်တောင် ဖြစ်နေပါပြီ အဘွားရယ်၊ ကျွန်မကို ကယ်ပါ၊ သူ့ကို သူ့မိဘတွေက မိန်းမပေးစားဖို့ လုပ်နေကြပြီ။ ကျွန်မကို ကယ်ပါ အဘွားရယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲ ကုန်ကုန် ကျွန်မ ပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်မ မကြာခင်ကလေးမှ ဝယ်ထားလိုက်တဲ့ အကောင်းဆုံး အင်္ကျီတထည် ရှိပါတယ်၊ အဲဒီအင်္ကျီကို ပေးပါ့မယ်၊ ကျွန်မကိုသာ ကယ်ပါ အဘွားရယ်”

အက်စီနီယာ၏ အသည်းကွဲသည့် ဇာတ်လမ်း အစုံကို နားထောင်နေသော အဘွားအို ဒရိုစက်စီကာက ခေါင်း တညိတ်ညိတ်ဖြင့် ရှိနေ၏။

ဇာနားများတွန့်သလို တွန့်နေသော အသားအရေ ပေါ်တွင် မီးစုန်းကဲ့သို့ တောက်ပြောင်သော မျက်စိအစုံက အဘွားအို ၏မျက်နှာတွင် ထွန်းပနေ၏။

“နင်နဲ့ ကြိုက်နေတဲ့ သူငယ်က ဘယ်သူလဲ”

“ပင်တာလီမွန် မီလက်ကော့ဗ်ရဲ့ သားပါ”

“တူရကီသွေးပါတဲ့ ပင်တာလီမွန်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အဘွားအိုက ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသော ပါးစပ်ကို တစုံတခု ဝါး၍နေသည့်အလား တမြို့မြို့လုပ်ရင်း အဖြေ ပေးရန် နှောင့်နှေး၍ နေ၏။

ပြီးမှ...

“မနက်ဖြန် မနက်အစောကြီး ငါ့ဆီကို လာခဲ့။ လင်းရောင်ခြည် ပေါ်တာနဲ့ လာခဲ့။ ငါတို့ ဒွန်မြစ်ထဲကို သွားကြ မယ်။ ဒီသူငယ်ကို လွမ်းနေရတာ၊ ဆွေးနေရတာတွေ ပျောက်သွားအောင် ဖြေဖျောက်ပေးမယ်။ အဆွေးတွေ အလွမ်း တွေကို ခဝါချပစ်လိုက်မယ်။ လာတဲ့အခါ မိန်းကလေးအိမ်က ဆားတဆုပ်ပဲ ယူခဲ့ပါ”

အဘွားကြီးထံမှ စီစဉ်ညွှန်ကြားချက်ကို ရယူပြီးနောက် အက်စီနီယာသည် သူ့မျက်နှာကို အဝါရောင် ရှောစောင် ကလေးဖြင့် လူမမြင်အောင် ရစ်ပတ်လျက် အဘွားအို၏ တဲအိမ်မှ သတိကြီးစွာထားကာ ကုပ်ကုပ် ကလေး ပြန်၍ ထွက်လာခဲ့၏။

ဒရိုစက်စီကာ၏ ခြံဝမှ ထွက်လာသော အက်စီနီယာ၏ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်မှာ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အမှောင်ထုထဲတွင် ပျောက်ကွယ်၍ သွားသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

အဘွားကြီး၏ တဲနှင့် ဝေး၍လာသောအခါ ရွာအဆုံးတနေရာမှ ပေါ်ထွက်၍လာသော သီချင်းဆိုသံ ကို ကြားရ လေသည်။

နံနက် အရုဏ်တက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အက်စီနီယာက အဘွားအို ဒရိုစက်စီကာ၏တဲဝသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။ တညလုံး တမှေးမှ မအိပ်ဘဲ အကြံအစည် အောင်မြင်ရေးကိုသာ အက်စီနီယာက တွေးနေခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

“အဘွားရေ...အဘွား...”

အက်စီနီယာက အသံကို အုပ်၍ တိုးတိုးခေါ်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲဟေ့ ...”

“ကျွန်မပါ... အက်စီနီယာပါ..ထတော့လေ”

အဘွားအိုနှင့် အက်စီနီယာတို့သည် လူသွားလူလာ မရှိသော
လမ်းကြိုလမ်းကြား ကလေးမှ ဒွန်မြစ် ရှိရာသို့ လာခဲ့ကြ၏။

မြစ်ပြင်ရှိရာသို့ တိုးထွက်နေသော သောင်စပ်မှာ ရေခဲတမျှ
အေးနေလေသည်။

စွတ်စိုသော၊ အေးမြသော မြူခြေများက ဒွန်မြစ်ပေါ်မှ ဝှေ့လျက်
ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ လာနေ၏။

အဘွားအို ဒရိုစက်စီကာက အရိုးငေါ့ထွက်နေသော သူလက်ဖြင့်
အက်စီနီယာကို ဆွဲကာ ရေစပ် ရှိရာသို့ ဆင်းလာသည်။

“အိမ်ကယူခဲ့တဲ့ ဆားကို ပေးစမ်း”

အက်စီနီယာက လက်ထဲတွင်ဆုပ်၍ ယူလာခဲ့သော ဆားကို
ပေးလိုက်၏။

“နေထွက်ရာဘက်ကို မျက်နှာလှည့်ပြီး နင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ
လက်ဝါးကပ်တိုင် အမှတ်အသား လုပ်လိုက်ပါ”

အက်စီနီယာက အရှေ့ဘက်မှ နှင်းဆီရောင်ဖြင့် ပြုံးလျက်ရှိသော
နေမင်း၏ အလင်းရောင်ကို မနာလို ဝန်တိုသည့် အကြည့်ဖြင့် ငေး၍ကြည့်ရင်း
သူ့ကိုယ် ပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင် အထိမ်းအမှတ်လို ပြုလိုက်၏။

“လက်ခုပ်နဲ့ မြစ်ထဲက ရေကို ခပ်ပြီး တကျိုက်လောက်
သောက်လိုက်ပါ”

အဘွားအို၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အက်စီနီယာ က
မြန်မြန်ပင်သောက်လိုက်၏။

အဘွားအို ဒရိုစက်စီကာသည် ပင့်ကူမည်းမည်းကြီး တစ်ကောင်ကဲ့သို့
ခြေကိုကားလျက် ရေထဲသို့ ဆင်းသွားပြီး တအိအိ လာ၍ပုတ်နေတဲ့
လှိုင်းလုံးကလေး တစ်ခုပေါ်၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ချလိုက်၏။

ပြီးမှ နှုတ်မှ ရွတ်ဖတ်၍နေလေသည်။

“အသည်းနှလုံးထဲမှ ပေါ်ထွက်လာသော အမုန်း၊ ရေခဲ ကဲ့သို့လည်း
အေး၏။ ဆူး ကဲ့သို့လည်း ရှ၏။ အသည်းနှင့် အသားများ လောင်ကျွမ်းလျက်
ရှိနေရပါပြီ... သူ့နှလုံးအိမ်တွင် အရိုင်းစိတ်များ ဝင်နေပါ၏။

လွမ်းတမြည့်မြည့်နှင့် ဆွေးနေ ရပါပြီ...။ ဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးတော် အမြင့်တကာတို့၏ အမြင့်၊ အမြတ်တကာတို့၏ အမြတ်၊ အစင်ကြယ် အမွန်မြတ် ဆုံးသော မယ်တော်...ဘုရားသခင် ကျွန်တော်မအား ...ဂရီဂို”

အဘွားအိုကြီး၏နှုတ်မှ တီးတိုးရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ် နေသောအသံကို အုပ်စီနီယာ မကြားတချက် ကြားတချက် ရှိနေသည်။

အဘွားအိုက သူ့ခြေရင်းတွင်ရှိသော စိုထိုင်းသည့် သဲပေါ်သို့ ဆားအနည်းငယ်ကို ဖြူးလိုက်ပြီးနောက် အချို့ ဆားများကို ရေထဲတွင် ဖြူးလိုက်ကာ ကျန်နေသည့် ဆားကို အက်စီနီယာလက်သို့ ပေးလိုက်၏။

“ရေနည်းနည်းယူပြီး မိန်းကလေးရဲ့ပခုံးပေါ်မှာ ဖျန်းလိုက်စမ်းပါ”

အက်စီနီယာက အဘွားကြီးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မြစ်ရေကို လက်ခုပ်ဖြင့် ခပ်၍ယူပြီး ပခုံးပေါ်တွင် မြန်မြန် ကလေး ဖျန်းလိုက်၏။

ဤသို့ ဖျန်းပြီးမှ နီညိုရောင် အရေပြား ကြမ်းများဖြင့် ပြီးအပ်သော အဘွားအို ဒရိုစက်စီကာ၏ မျက်နှာကို အက်စီနီယာ က ငေး၍ကြည့်လိုက်၏။

အက်စီနီယာ၏ အကြည့်တွင် ဝမ်းပမ်းတသာ ဖြစ်နေသည့် လက္ခဏာလည်း ပါသည်။ အဘွားအိုအား ရွံရှာသည့် အသွင်လည်း ပါသည်။

“ဒါ...ပြီးပြီလား၊ အဟုတ်လား”

အက်စီနီယာက အဘွားအိုအား မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်...ဒါပဲ၊ ပြီးပြီ”

အက်စီနီယာက အသက်ရှူရန်ပင် သတိမရဘဲ အိမ်ရှိရာသို့ ပြေးလာခဲ့၏။

နွားများက နွားတင်းကုပ်ထဲတွင် တဘဲဘဲ အော်မြည်နေကြပေပြီ။

မိမိ၏နွားများကို နွားစားကျက်သို့ လွှတ်ရန်အတွက် ခြံဝင်းအတွင်းမှ မောင်းထုတ်၍ လာခဲ့သော ဒါရီယာမှာ အိပ်ချင်စိတ်ပင် မပြေသေး။

နွားများကို နွားကျောင်းသား လက်သို့ အပ်ရန် ထွက်လာခဲ့သော ဒါရီယာက မိမိအား ဖြတ်ကျော်၍ ပြေးသွားသော အက်စီနီယာကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ပြေး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ကောင်းကောင်း အိပ်ရရဲ့လား”

“ဘုရားသခင်ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် အိပ်ရပါတယ်၊ ဘုရားသခင် စောင်မ၊ပါစေ”

“ဒါထက်....ဒါလောက် စောစောကြီး ဘယ်ကိုများ သွားနေတာလဲ”

“ရွာထဲမှာ ကိစ္စကလေးတခုရှိလို့ပါ”

အက်စီနီယာက အဖြေပေး လိုက်လေသည်။ နံနက် ဘုရားဝတ်ပြုရန် အတွက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံ ပေး၍ နေလေသည်။

နွားကျောင်းသားများ၏ စားကျက်သို့ထွက်ရန် အချက်ပေးသံများကလည်း ကြိုကြား ကြိုကြား ပေါ်ထွက်လာ၏။ နွားကျောင်းသား များက နွားကျောင်းရာတွင် အသုံးပြုရသော ကျာပွတ်များကို လမ်းသေး လမ်းမြောင်များတွင် တဖြန်းဖြန်း ရိုက်နေသည်။

အက်စီနီယာက ခြံထဲမှ နွားမများကို စားကျက်သို့ လွှတ်မည့် နွားအုပ်ကြီးကို မီအောင် ခြံဝင်းထဲမှ မြန်မြန် ရိုက်၍ ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ညစ်ပြီးသား နွားနို့ကို စစ်ရန် တဲအိမ်ဝသို့ ယူလာခဲ့၏။

လက်နှစ်ဖက်ကို ဂါဝန်အပေါ်မှ ထပ်၍ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီတွင် သုတ်လိုက်ပြီး နို့ကို စစ်၍နေ၏။ ဤသို့ စစ်နေရ သော်လည်း သူ့အတွေးများက နို့စစ် သည့်နေရာတွင် မရှိဘဲ တခြားသို့ရောက်နေလေသည်။

ဤအခိုက်တွင် တက္ကီကျီမြည်သော လှည်းဘီးသံများနှင့်အတူ မြင်းများ၏ နှာမူတ်သံက လမ်းမကြီး ရှိရာမှ ပေါ်ထွက် လာလေသည်။

အက်စီနီယာက နို့ထည့်ထားသောပုံးကို တနေရာတွင် သိမ်း၍ ထားလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ ပြတင်းပေါက်သို့ ထ၍ လာကာ လမ်းဘက်သို့ မျှော်၍ကြည့်လိုက်၏။

ခါးတွင် ချိတ်၍ထားသော မြင်းစီးဓားလွယ်မှ ဓားနှောင့်အဖုကို လက်တဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လျက် မလွယ်ပေါက် တံခါးမှ ဝင်၍လာသော စတီပင်ကို အက်စီနီယာက မြင်လိုက်ရ၏။

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသော အက်စီနီယာက ဂါဝန်အပေါ်မှ ထပ်၍ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီကို လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ ထားလိုက်မိပြီးနောက် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

လှေကားထစ်များပေါ်သို့ တက်၍လာသော ခြေသံများ ...

တဲဝပေါ်သို့ တက်လာသော ခြေသံများ ...

တံခါးပေါက်ဝအထိရောက်လာသော ခြေသံများ ...

ဤခြေသံများ၏ အဆုံးတွင် ကြုံလိုသောကိုယ်ခန္ဓာ၊ စိမ်းကားသော အကြည့်ဖြင့် တံခါးခုံပေါ်တွင် ရပ်နေရသော စတီပင်ကို အက်စီနီယာက တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

“ဘယ့်နှယ် ...”

စတီပင်က စကားစလိုက်၏။

လှပသော၊ ကျန်းမာသော၊ တောင့်တင်းသော၊ ဖွံ့ဖြိုးသော၊ ပြည့်တင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာကို သယ်ဆောင် လျက် အက်စီနီယာက စတီပင် ရပ်လျက်ရှိသော နေရာသို့ ထ၍လာသည်။

တကိုယ်လုံးမှာ မူးဝေလျက် ယိမ်းထိုးနေလေသည်။

“ကျွန်မကို ရိုက်ပါ”

အက်စီနီယာက လေးကန်စွာပြောရင်း စတီပင် နှင့် ခပ်ယွန်းယွန်းနေရာတွင် ရပ်လိုက်၏။

“ဘယ့်နှယ်....အက်စီနီယာ..”

“ကျွန်မက ဘာမှ ကွယ်ဝှက်ပြီး မနေလိုတော့ပါဘူး၊ ကျွန်မကို ရိုက်စမ်းပါ”

အက်စီနီယာက သူ့ရင်ညွန့် ပေါ်တွင် ခေါင်းကို ငုံ့၍ထား၏။ လက်နှစ်ဖက် ကိုလည်း ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ပိုက်၍ ထား၏။

စတီပင်က ရိုက်ခဲ့လျှင် ဝမ်းဗိုက်အပေါ်၌ မကျအောင် လက်ကို ပိုက်၍ အကာအကွယ် ပြုရင်း အက်စီနီယာက သူ့လင်ကို ရင်ဆိုင်လေသည်။

အကြောက်လွန်နေသော၊ စကားမပြောတတ်သော ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ရှိနေသည့် အက်စီနီယာ၏ မျက်နှာပေါ်ရှိ မျက်တွင်း ကျနေသည့် မျက်စိများက မျက်တောင် တချက်မျှမခတ်ဘဲ စတီပင်ကိုသာ ငေးစိုက်၍ကြည့် နေလေသည်။

စတီပင်က အက်စီနီယာနှင့် ဝေးအောင် ယိမ်းထိုးလျက် ရှေ့မှဖြတ်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ ချွေးနံနံနှင့် ခရီးသွားရာမှ ပြန်လာသော မဖွပ်မလျော်ရသေးသည့် အင်္ကျီနံ့စူးစူးက ပျံ့လွင့်၍လာသည်။

ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသော ဦးထုပ်ကို မချွတ်ဘဲ စတီပင်က အိပ်ရာပေါ်တွင် ပစ်၍လှဲလိုက်၏။

ပြီးမှ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်၍လှုပ်ရင်း ဓားလွယ် ချိတ်ထားသည့် ခါးပတ်ကြိုးကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်၏။

ကိုက်ပြီး ညပ်ပြီးစ နှုတ်ခမ်းမွေး ကျင်စွယ်များမှာ အောက်ဘက်သို့ လျော့တိလျော့ရဲ ကျနေသည်။

အက်စီနီယာက ခေါင်းကို ချာခနဲမလှည့်ဘဲ စတီပင်အား ဘေးတိုက်မှ

စောင်းငဲ့၍သာကြည့်လိုက်၏။

စတီပင်က ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို အိပ်ရာ ခြေရင်းဘက်တွင် တင်ထား လိုက်သောအခါ ခြောက်နေသော ရွှံ့များက ဘွတ်ဖိနပ်မှ တဖြည်းဖြည်း ကွာ၍ ကျနေလေသည်။

မျက်နှာကြက် ရှိရာသို့ ငေးစိုက်၍ ကြည့်ရင်း စတီပင်သည် ဓားလွယ်မှ ပန်းပွားကို လက်ဖြင့် ကစား၍ နေ၏။

“မနက်စာ စားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး”

“ငါ့အတွက် တခုခုပေးစမ်းပါ”

စတီပင်က နို့ကို တကျိုက်ချင်း သောက်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးမှာ နို့ဖြင့် စိုနေ၏။ ပေါင်မုန့်ကိုလည်း ဖြည်းဖြည်း ချင်း ဝါး၍နေသည်။

အက်စီနီယာက မီးဖိုနားတွင် ရပ်လျက် စောင့်နေလေသည်။ ဤသို့ ရပ်နေရင်း အစာစားလိုက်တိုင်း နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖစ်နေသော အရိုးနုမျှင်များ ဖြင့်သာ ပြီးသည့် လင်ဖြစ်သူ၏ နားရွက်နှစ်ဖက်ကို အက်စီနီယာ က အလွန် ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်နေရာမှ ကြည့်နေမိ၏။

စတီပင်က စားပွဲမှနေ၍ ခွာထွက်လိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင် အထိမ်းအမှတ်ကို ပြုလိုက်၏။

“ဖြစ်ပျက်တာတွေအားလုံး ပြောပြစမ်းပါကွာ”

စတီပင်က တိုတိုတုတ်တုတ်နှင့် တိုက်ရိုက်ပင် မေးလိုက်၏။

အက်စီနီယာက ခေါင်းကို တွင်တွင်ကြီး ငုံ့ထားရင်း စားပွဲကို သိမ်းနေ၏။ နှုတ်ကလည်း တစုံတခုမှ မပြော။

“နင့်လင်ကို ဘယ်လို စောင့်ကြိုနေတယ် ဆိုတာ.. လင်ရဲ့ဂုဏ်ကို ဘယ်လို စောင့်စည်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး ...ကဲ...”

ပြင်းထန်သော လက်သီးဒဏ်ချက် ကို မျက်နှာပေါ်တွင် ခံလိုက်ရသောကြောင့် အက်စီနီယာက အောက်ခြေ လွတ်၍ သွားပြီး တံခါးပေါက်အနီးသို့ လွင့်စဉ်၍ လဲကျသွား၏။ ကျောကုန်းက တံခါးဘောင်နှင့် တိုက်မိသွားသည်။

အက်စီနီယာက နာကျင်သော ဝေဒနာဖြင့်... ညည်းညူလိုက်၏။

ခြေမခိုင်သော အားနွဲ့သူ မိန်းမသားတစ်ယောက် ကိုသာမဟုတ်။ ရမ္မက်ကြီး၍ တောင့်တင်းသော ယောက်ျားကြီးများ ကိုလည်း

လက်ဖြောင့်လက်သီး တချက်သာ မျက်နှာတည့်တည့်ပေါ်သို့ ထိုးလိုက်ရပါက စတီပင်သည် အထိုးခံရသူအား လွင့်စဉ်၍သွားအောင် ထိုးနိုင်သူဖြစ်၏။

ကြောက်စိတ်ကြောင့်လား၊ မိမိတို့၏ သဘာဝ အခြေခံအချက်ကြောင့်လားမသိ အက်စီနီယာသည် ပုံလျက် ကျသွားသော နေရာတွင် ခဏမျှသာနေကာ ခဏမျှသာနားလျက် လေးဘက်ထောက်၍ ပြန်ထလာ၏။

ပုံလျက်လဲကျ သွားချိန်နှင့် ပြန်၍ လေးဘက်ထောက် ထလာသည့် အချိန်အတွင်းတွင် စတီပင်က စီးကရက် တလိပ်ကို မီးညှိပြီး ဖြစ်နေရုံသာမက အခန်းအလယ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် သမ်းဝေ၍ ပင်နေပြီ ဖြစ်၏။

စတီပင်က ဆေးနှင့် စီးကရက်စက္ကူများ ထည့်ထားသော အိတ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်၍ တင်လိုက်၏။

ဤအချိန်တွင် အက်စီနီယာက တံခါးကို ဂျန်းခနဲ ပိတ်လျက် အပြင်သို့ ထွက်ပြေးပြီး ဖြစ်နေ၏။

သွေးများ ယိုစီးလျက်ရှိသော အက်စီနီယာက အိမ်ထဲမှ ထွက်လျက် သူတို့ခြံနှင့် ပင်တာလီမွန်တို့၏ ခြံကို ခွဲ၍ထားသော ခြံစည်းရိုးရှိရာသို့ ထွက်ပြေးလာစဉ် စတီပင်က နောက်မှ ပြေး၍လိုက်လာ၏။

စည်းရိုးနားသို့ အရောက်တွင်... စတီပင်က အက်စီနီယာကို မိ၍လာပြီး သူ၏ မည်းနက်သော လက်တဖက်က အက်စီနီယာ၏ ခေါင်းကို လင်းယုန် တစ်ကောင် သုတ်သကဲ့သို့ မြဲမြဲကြီး ဖမ်းချုပ်ကိုင်ထား လိုက်၏။

အက်စီနီယာ၏ ဆံပင်များက စတီပင်၏ လက်ချောင်းများအတွင်းတွင် ချော်၍ ချော်၍ ထွက်နေသည်။ စတီပင် က အက်စီနီယာဆံပင်ကို ဇော်ဇော်ပါ အောင်ဆွဲလျက် မြေကြီးပေါ်သို့ ဆောင့်၍ချလိုက်၏။

ဤသို့ချလိုက်သည်ကို အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်၍လျှောက်လာသော လက်ပြတ် အလက်ဇီက တွေ့မြင်၍သွားသည်။

“လင်ဖြစ်သူက မယားဖြစ်သူအား ဆံပင်ကို ဆောင့်၍ဆွဲချရုံတောင် မဟုတ်၊ ဖနောင့်ဖြင့်ပေါက် လျှင်ကော ဘာဖြစ်သလဲ”

အလက်ဇီက ဤသို့ တစ်ယောက်တည်း ထင်မြင်ချက်ပေးရင်း တံခါးပေါက်မှနေ၍ ခြံအတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်၏။

ဤသို့ကြည့်ရင်း မျက်ခုံးတဖက်ကို ပင့်ချီလိုက်၏။ ချုံကဲ့သို့ အမွေးထူသော သူ့မုတ်ဆိတ်ကလေး ကိုလည်း ပြုံးလျက် လက်ဖြင့်ကုတ်၍ နေ၏။

တရားသဖြင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်၍ ယူထားသော မယားကို စတီပင်က အပြစ်ဒဏ်ခတ်နေပုံမှာ အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်သည် ဟူ၍ကား အလက်ဇီက သဘောပေါက်ပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

စတီပင်က မယားဖြစ်သူကို သေအောင်ရိုက်၊မရိုက် ရပ်၍ ကြည့်နေချင်သော်လည်း သူ့လိပ်ပြာကို သူ မလှဲသော ကြောင့် လည်းကောင်း၊ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်သောကြောင့် လည်းကောင်း အလက်ဇီက ရပ်၍ ကြည့်မနေဘဲ ဆက်၍သာ လျှောက်လာခဲ့၏။

စတီပင်အား ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြည့်နေသူ တစ်ယောက်ကမူ လူတစ်ယောက်က ကော့ဆက် အမျိုးသားအကကို က၊နေသည် ဟု ထင်မှတ်နေမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

မီးဖိုချောင် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ လှမ်းကြည့်နေသော ဂရီဂိုကလည်း အပေါ်သို့ခုန်လိုက်၊ အောက်သို့ ဆင်းလိုက် လုပ်နေသော စတီပင်အား က၍နေသည် ဟုပင် အစပထမ၌ ထင်ခဲ့၏။

သို့ရာတွင် နောက်ထပ်၍ ကြည့်လိုက်သော အခါ၌ကား ဂရီဂိုက အဖြစ်မှန်ကို တွေ့လာတော့၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း ဂရီဂိုက လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ထိုးရန် အသင့်အနေအထားဖြင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်ကာ စည်းရိုး ရှိရာသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။

ပိုင်အိုဗျာက သူ့ညီနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည်။

မြင့်မားသော စည်းရိုးကို ဂရီဂိုက ငှက်တစ်ကောင် ကဲ့သို့ ပျံ၍ ခုန်လိုက်ပြီး စတီပင်ရှိရာသို့ နောက်ကျော ဘက်မှနေ၍ အတင်းဒုန်းစိုင်းကာ ချဉ်းကပ်လာခဲ့၏။

အစပထမတွင် စတီပင်က အံ့အားသင့်၍ နေမိ၏။ ပြီးမှ ကိုယ်ကို တပတ်လှည့်လိုက်ကာ ဂရီဂိုအား ဝက်ဝံကြီး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အတင်းထိုးသတ်လိုက်၏။

ဂရီဂိုနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ပိုင်အိုဗျာတို့က စတီပင် အား စိတ်ရှိလက်ရှိ ထိုးသတ်ကြ၏။ အသေကောင်ပုပ် ကို လင်းတများ ဆွဲသကဲ့သို့တည်း။

စတီပင်၏ လက်ခေါက်ဒဏ်ချက်ကြောင့် ဂရီဂို က မြေကြီးပေါ်သို့ ခွေခနဲ ခွေခနဲ လဲကျသွားခဲ့၏။ လက်ဆစ် လက်ခေါက်များ သန်မာသော စတီပင်နှင့် စာလျှင် ဝဖြိုးသော ပိုင်အိုဗျာက ပို၍ တောင့်တင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင် ပိုင်အိုဗျာမှာ စတီပင်၏ ထိုးသတ်ချက်ကြောင့် လေပြင်းပြင်း အတိုက်ခံနေရသည့် ကျူပင်လို ကိုင်း၍ ကုန်း၍ ခံနေရ၏။

သို့သော် မြေကြီးပေါ်သို့ကား လဲပြိုကျသွားခြင်း မရှိဘဲ ကြံ့ကြံ့ခိုင်၍
နေနိုင်လေသည်။

မျက်စိတဖက်က မီးတဝင်းဝင်းတောက်နေ သကဲ့သို့ ရှိနေပြီး
အခြားတဖက်က အချိန်မတန်မီ မှည့်နေသော စပျစ်သီးကဲ့သို့
ညိုမည်းလျက်ရှိသော စတီပင်က နှစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖြစ်နေသည့်
အတိုင်း အိမ်ရှေ့ လှေကားထစ်များရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ရင်း
မီလက်ကော့ဗ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ထိုးသတ်နေ၏။

ဤအခိုက် တွင်ပင် စတီပင်ထံမှ မြင်းကကြိုး တန်ဆာပလာအချို့ကို
ငှားရန်အတွက် ရောက်ရှိလာသော ခရစ္စတိုနီယာ က ရန်ဖြစ်နေသူများကို
လူချင်း ခွဲ၍ ပေးလိုက်နိုင်ခဲ့၏။

“ရပ်စမ်း လူချင်းခွဲစမ်း၊ မခွဲရင် သူကြီးဆီကို သွားပြီးတိုင်မယ်”

ခရစ္စတိုနီယာက သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းရင်း ရန်ပွဲကို
ဟန့်တားလိုက်၏။

ပိုင်အိုဗျာက သတိကြီးစွာထား၍ သူ့လက်ဝါးထဲတွင် တံတွေးကို
ထွေးထုတ်လိုက်သောအခါ တံတွေးမှာ သွေးအတိ ဖြစ်နေပြီး
သွားကျိုးတပိုင်းကလည်း ထပ်၍ပါလာ၏။

ခရစ္စတိုနီယာက လူချင်းခွဲ၍ ထားလိုက်သည်ကို
မကျေမနပ်ဖြစ်နေသော ပိုင်အိုဗျာက သူ့ ညီအား အသံသြကြီးဖြင့်
လှမ်း၍ပြောလိုက်၏။

“လာဟော-ဂရီဂို၊ တချိန်ချိန်မှာတော့ ဒီကောင်ကို တို့က
အသေဆော်ပစ်နိုင်မှာပဲ...”

အိမ်ရှေ့လှေကားပေါ်သို့တက်နေသော စတီပင်က လှေကားပေါ်မှနေ၍
ပြန်ပြောလိုက်၏။

“နင်တို့ နှစ်ယောက်က ငါ့ကို ပုန်းပြီး ရိုက်ကြမလို့လား။ ဒါမျိုးတော့
သူရဲဘော ကြောင်ကြောင်နဲ့ မလုပ်ကြနဲ့...ဟေ့”

“မလုပ်ပါဘူးကွာ၊ မလုပ်ပါဘူး”

“မလုပ်ပါဘူးဆိုပြီး လုပ်ရင်တော့ မင်းတို့ရဲ့ အူတွေ အသည်းတွေကို
ငါက ဆွဲထုတ်ပြီး သတ်ပစ်လိုက်မယ်”

လှေကားပေါ်တွင်ရပ်နေသော စတီပင်က ကြိုးဝါးလိုက်၏။

“နင်က... တကယ်ပြောနေတာလား”

မိလက်ကောဗ် ညီနောင်က ပြန်၍ ရန်စလိုက်၏။ စတီပင်က
လှေကားပေါ်တွင်ရပ်နေရာမှ လှေကားထစ်များကို နင်းလျက်
ပြေး၍ဆင်းလာသည်။

ဂရီဂိုက ခရစ္စတိုနီယာလက်ထဲမှ ရုန်းထွက် လိုက်၏။

သို့သော် ခရစ္စတိုနီယာက ဂရီဂိုအား ခြံပေါက်ရှိရာသို့
အတင်းတွန်းကန်၍ထုတ်ရင်း ကြိမ်းမောင်းလိုက်၏။

“သွားရဲရင် သွားစမ်း၊ နင့်ကို ဖွတ်ဖွတ်ကြေအောင် ရိုက်ပြမယ်”

“ပိုင်အိုတျာကို သူ့မြင်းနဲ့ မြင်းမကြီးကို လှည်းမှာ တပ်လိုက်လို့ သွားပြောစမ်းကွာ”

ပင်တာလီမွန်က သောက်လက်စ စွပ်ပြုတ်ကို အပြီးသတ်ရင်း တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် ဂရီဂိုအား အမိန့်ပေး လိုက်၏။

ပင်တာလီမွန်၏ အမူအရာမှာ ဘုရားဝတ်ပြု စည်းဝေးပွဲ၌ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးကဲ့သို့ ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်နေ၏။ ချွေးများကလည်း စွပ်ပြုတ်ပူပူကြောင့် တကိုယ်လုံးတွင် စိုနေ၏။ ပြေး၍ လာသော နွားထီးကြီး တစ်ကောင် ချွေးပြန်နေ သကဲ့သို့တည်း။

ဒူနီယာက.... ဂရီဂို၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို ဂရုတစိုက် လိုက်၍ကြည့်နေသည်။

ဆံပင်တိုတိုညှပ်လျက် လိမ္မော်ဝါရောင် ရှော့တဘက်ကလေးကို ခြုံထားသော အဘွားကြီး အီလီနစ်ချ်နာမှာ တနင်္ဂနွေနေ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားသည့်အခါမှ ဝတ်ဆင်တတ်သည့် အဝတ်အစားများဖြင့် အရေးကြီးသော ကိစ္စ တခုကို ဆောင်ရွက်တော့မည့် အသွင်ပေါက်နေ၏။

အဘွားကြီးက အိမ်ရှင်မနှင့် မိခင်တစ်ဦး ဖြစ်သည် နှင့်အညီ စွပ်ပြုတ်ကို လက်စသတ်သည့် လင်ယောက်ျား ဖြစ်သူအား သတိထား၍ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ထပ်ပြီး သောက်ဦးမလား၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် အငတ်ခံမနေပါနဲ့”

ဟု လင်ဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည့်အသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“စားဖို့သောက်ဖို့ အချိန်မရှိဘူးဟေ့”

အဘိုးကြီးက ဤသို့ ပြန်ပြောလိုက်သည့်အချိန် တွင်ပင် ပိုင်အိုတျာ၏ ဂျုံဝါရောင်ကဲ့သို့သော ရှည်လျားသည့် နှုတ်ခမ်းမွေး ကျင်စွယ်များက တံခါးပေါက်ဝတွင် ပေါ်လာ၏။

“ရထားပေါင်းချုပ်ရာ... ‘က’ လို့ဖြင့် ပြီးပါပြီ၊ ကြွတော်မူရန် အသင့်ပါ”

ပိုင်အိုတျာက မှူးကြီးမတ်ကြီးများအား အိမ်တော်ရှိ မင်းချင်းယောက်ျားက လျှောက်ထားသည့် ဟန်ပန် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် ဒူနီယာက ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လိုက်၏။ ပြီးမှ သူ့မျက်နှာကို အင်္ကျီ လက်ဖျင် လက်ဖြင့် ကွယ်၍ ထားလိုက်လေသည်။

အဘွားကြီး အီလီနစ်ချ်နာ၏ ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်သူ ဗာစီလီစာမှာ ပင်တာလီမွန် တို့နှင့်အတူ အောင်သွယ်တော် အဖြစ် လိုက်ပါမည် ဖြစ်၏။

ဗာစီလီစာကို တအိမ်လုံးက အန်တီဟု ခေါ်ကြ၏။ နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါးဖြင့် ရည်ရည်လည်လည် ပါးပါးနပ်နပ် ဖြင့် စကားပြောတတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ဂရိုဂီအား မိန်းမပေးစားမည့် အရေးတွင် အောင်သွယ်တော်အဖြစ် အဘိုးကြီး က ခေါ်ယူထားခြင်း ဖြစ်၏။

အမိုးမပါသော လေးဘီးတပ် လှည်းပေါ်သို့ ပထမဆုံး တက်သူမှာ အန်တီပင် ဖြစ်၏။ ခေါင်းတလှုပ်လှုပ် တယမ်းယမ်းဖြင့် ရယ်၍မော၍ စကားကိုလည်း အမျှင်မပြတ် ပြောနေလေရာ အန်တီ၏ ကျုံ့နေသော နှုတ်ခမ်းများ အောက်တွင် မည်း၍နေသော၊ ကျိုး၍နေသော သွားများကို ထုတ်ပြနေသကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

“နင့်သွားကျိုးကြီး တွေကို ထုတ်ထုတ်ပြီး ပြမနေနဲ့ ...ဗာစီလီစာ၊ နင့်သွားကျိုးကြီးတွေကို မြင်ပြီး တို့အကြံတွေကို လက်မခံဘဲ နေပါဦးမယ်၊ နင့်ပါးစပ်ထဲက သွားတွေက အရက်မူးနေတယ် ထင်တယ်၊ တချောင်းက ဟိုဘက်မှာထောင်၊ တချောင်းက ဒီဘက်မှာ ကပ်နဲ့”

လှည်းထက်တွင် ကပ်၍ထိုင်နေသော အောင်သွယ်တော်ကြီးအား အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်က သတိပေး စကား ပြောကြားလိုက်၏။

“ကျွန်မက သတို့သားလောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

အန်တီက ပြန်၍နှုတ်လှန်ထိုးလိုက်၏။

“သတို့သားလောင်းတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရယ်ဖို့ကြုံတိုင်း သတိထားစမ်းပါ”

အောင်သွယ်တော်ကြီးက အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန် ကို စိတ်ခု၍သွားလေသည်။

ပင်တာလီမွန်နှင့် အောင်သွယ်တော်ကြီးတို့ စကားဆိုနေသည့် အခိုက်တွင်ပင် ပိုင်အိုကျာက ခြံဝင်းတံခါး ကို ဖွင့်၍ ပြီးနေလေပြီ။

ဂရိုဂီသည် အနံ့အသက် နံစော်ခြင်း မရှိသော ဇက်ကြိုးများကို ရွေးထုတ်လိုက်ပြီးနောက် လှည်းမောင်းသူ ထိုင်ရသည့် နေရာပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

ပင်တာလီမွန်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူက လှည်းနောက်ပိုင်းတွင် ငယ်ရွယ်သူနှစ်ဦးကဲ့သို့ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ထိုင်လိုက် ကြ၏။ လှည်းနောက်ပိုင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဖြင့် ပြည့်သွားလေသည်။

ဂရီဂိုက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လျက် မြင်းနှစ်ကောင်ကို ကြိမ်တို့ပေးလိုက်၏။ မြင်းများက ကကြိုးများကို တင်းအောင် ရုန်းကန်ရင်း ရပ်နေရာမှ ပြေး၍ ထွက်သွားကြ၏။

“သတိထားစမ်းပါ၊ လှည်းဘီးနဲ့ တံခါးတိုင်နဲ့ ဝင်ပြီး တိုက်မိနေပါဦးမယ်”

ဒါရီယာက ငယ်သံပါအောင် အော်ပြောလိုက်၏။ သို့တိုင်အောင် လှည်းက လျင်မြန်စွာပြေးလျက်ပင် ရှိနေ၏။

လမ်းဘေးတွင်ရှိသော တောင်ပူစာကလေး တခုကို လှည်းဘီးတဖက်က တက်၍နင်းမိပြီး လှည်းတခုလုံး တဖက်သို့ စောင်းလာ၏။ သို့ရာတွင် အရှိန်က ကောင်းနေသောကြောင့် လမ်းမကြီး ရှိရာသို့ ခြုံသံ တညံ့ညံ့ဖြင့် ထွက်လာ နိုင်ခဲ့လေသည်။

ဂရီဂိုက တဖက်သို့ စောင်း၍မှီရင်း ပေကပ်ကပ် လုပ်နေသော ပိုင်အိုဘျာ၏ မြင်းကို ကြိမ်ရိုက်၍ ပေးနေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်က သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးကို လေတိုက်ယူ၍ သွားမည်ကို စိုးသည့်အလား လက်တဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင် ထားလေသည်။

“မြင်းမကြီးကိုလည်း နာနာဆော်ပေးဟေ့”

ဂရီဂို၏ ကျောကုန်းအနီးသို့ ကုန်းလျက် ပင်တာလီမွန်က အော်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

လေတိုးသဖြင့် ကျိန်းစပ်၍ ထွက်လာသော မျက်ရည်ပေါက် တပေါက်ကို အဘွားကြီး အီလီနစ်ချ်နာ က အကျီဇာဖျင် လက်ဖြင့် သုတ်ပစ်နေသည်။ ပြီးမှ ဂရီဂို၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ထားသော အပြာရောင် ပိုးအကျီကို မျက်စိကလေး ပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် စိုက်၍ကြည့်နေ၏။

ဂရီဂို၏အကျီမှာ ရှေ့မှနေ၍ လေတိုးသည့်ဒဏ်ကြောင့် ကျောဘက်တွင် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ဖောင်း၍နေလေသည်။

ဒုန်းမောင်း၍ လာသော ပင်တာလီမွန်တို့ လှည်းကို ကော့ဆက်အမျိုးသား အမျိုးသမီးများက လမ်းဘေးသို့ မောင်း၍ ရှောင်ပေးရင်း လှည်းပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသူများကို ငေး၍ကြည့်နေကြ၏။

နွားတင်းကုပ်များအောက်မှ ပြေးထွက်လာသော ခွေးများကလည်း ပြေးနေသော မြင်းများ ခြေထောက် အကြားတွင် တိုးဝင်လျက် တကိန်ကိန် အော်၍နေကြ၏။

ဂရီဂိုက လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော နှင်တံကိုလည်း အအားမပေး၊

မြင်းများကိုလည်း အအားမပေးဘဲ ခရီးနှင့်၍ လာခဲ့သောကြောင့် ဆယ်မိနစ်အတွင်းတွင်ပင် ရွာကိုလွန်၍ မိရုန်၏ ခြံဝင်းကြီးနှင့် နီးကပ်၍ လာခဲ့လေသည်။

ဇက်ကြီးများကို တုံ့၍ဆွဲလိုက်သောအခါ လှည်းက သစ်သားစာပေါက် ပန်းဖြင့် လှပစွာဆေးခြယ်ထားသော ခြံဝင်းတံခါး ရှေ့တွင် ရပ်၍သွားလေသည်။

ခြံဝင်းကို သစ်သားပျဉ်ပြားများဖြင့် ကာ၍ထားပြီး အထဲတွင် ကြီးမားသောတဲအိမ်ကြီးတခုက တည်ငြိမ်စွာ ရပ်လျက် ရှိနေလေသည်။

လှည်းမှ ဖြုတ်လိုက်သော မြင်းများကို စောင့်ကြည့်ရင်း ဂရီဂိုက ခြံဝင်းအတွင်းတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့၏။ ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်တာလီမွန်က ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ဖြင့် အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်များ ရှိရာသို့ သွားနေသည်။

အဘွားကြီး အီလီနစ်ချ်နာနှင့် အောင်သွယ်တော်ကြီးတို့က နောက်မှ လိုက်လာ၏။ ဝတ်ထားသော ဂါဝန်များက အသစ်ကျပ်ချွတ် ဖြစ်နေသောကြောင့် လမ်းသွားလိုက်တိုင်း တရွမ်းရွမ်းမြည်နေလေသည်။

လမ်းတလျှောက်လုံး အားတင်း၍ ထားခဲ့သော သတ္တိများ ပျောက်ကုန်မည်ကို စိုးသည့်အလား၊ ပင်တာလီမွန်က လှေကားထစ်များကို မြန်မြန်ကြီး တက်လိုက်၏။ ငယ်စဉ်ကပင် ထော့နင်း ထော့နင်း ဖြစ်ခဲ့ရသော ခြေထောက်တဖက်က လှေကားထစ်နှင့် တိုက်မိနေ ပြန်သည်။

ခြေထောက်တွင် နာသွားသည်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် အောင့်ခံရင်း သန့်ရှင်းစွာ လှည်းကျင်း၍ ထားသော လှေကားထစ်များကို တက်၍လာခဲ့၏။

မီးဖိုဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်မှာ ဇနီးဖြစ်သူနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ဝင်မိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။

ဇနီးဖြစ်သူက သူ့ထက် ခြောက်လက်မတိတိ အရပ်မြင့်၍ နေသည်ဖြစ်ရာ မိန်းမနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ရပ်နေရခြင်းကို ပင်တာလီမွန်က မနှစ်သက်။ သို့ဖြစ်၍ ရှေ့သို့ တလှမ်းမျှ လှမ်း၍ သွားလိုက်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ကာ အနက်ရောင်ရှိသော ခရစ်တော် ဆင်းတုဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင် အထိမ်းအမှတ်ကို ပြုလုပ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူအား နှုတ်ခွန်းဆက်မင်္ဂလာ စကား ဆိုလိုက်၏။

“ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပါစေ...”

“ဘုရားသခင် စောင့်မပါစေ”

ဝဝတုတ်တုတ်နှင့် ဆံပင်ဖွာရာကြွနေသော အိမ်ရှင် အဘိုးကြီးက

ထိုင်ခုံပေါ်မှ ထလျက် ပင်တာလီမွန်အား ကြိုဆိုနေ၏။

“ကျုပ်နဲ့အတူ ဧည့်သည်တွေလည်း ပါလာသေး တယ်ဗျို့”

ပင်တာလီမွန်က ဆက်၍ပြောလိုက်၏။

“ဧည့်သည်တွေကို အမြဲပဲကြိုဆိုနေပါတယ်”

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ မီရွန်က ပင်တာလီမွန်အား ဧည့်ခံစကားပြောနေရာမှ မိန်းမဖြစ်သူ ရှိရာသို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“မာရီယာ ... ဧည့်သည်တွေ ထိုင်ဖို့ ခွေးခြေတွေ ပေးစမ်းပါဂ

အသက်ကြီးကြီး ရင်ဘတ်ပြားပြားနှင့် ဇနီးဖြစ်သူက ခွေးခြေသုံးခုပေါ်မှ မရှိသော ဖုန်များကို သုတ်လိုက် ပြီးနောက် ဧည့်သည်များအား ထိုး၍ ပေးလိုက်၏။

ပင်တာလီမွန်က ခွေးခြေအစွန်းဖျားပေါ်တွင် တင်ပါးနှင့် ထိရုံ ထိုင်လိုက်ကာ ချွေးစို့နေသော နဖူးကို လက်ကိုင် ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်၏။

“ကိစ္စရှိလို့ လာခဲ့ကြတာပဲဗျာ”

နီဒါန်းလည်းမပျိုး၊ စကားပလ္လင်လည်းမခံဘဲ ပင်တာလီမွန်က တုံးတိတိကြီးပင် ပြောလိုက်၏။

ဤအချိန်တွင် ပင်တာလီမွန်၏ ဇနီးဖြစ်သူနှင့် အောင်သွယ်တော်ကြီး ဗာစီလီစာတို့က မိမိတို့ဂါဝန် များကို သိုသိုသိပ်သိပ် ရှိအောင် ပြုပြင်ပြီးနောက် ခွေးခြေ များပေါ်တွင် ထိုင်မိကြပြီး ဖြစ်၏။

“ကိစ္စဆိုလို...ဘာကိစ္စများ အထူးရှိသလဲဗျာ”

အိမ်ရှင်မီရွန်က ပြုံး၍မေးလိုက်၏။

ဤအချိန်တွင် ဂရိဂိုက မီးဖိုအဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး တချက်မျှ လှည့်ပတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး အိမ်ရှင် ဇနီးမောင်နှံ အား နှုတ်ဆက်စကား ဆိုလိုက်၏။

တွန့်ရှုံ့နေသော မီရွန်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အသား အရေမှာ နီညိုလျက် ကြမ်းတမ်းနေ၏။

ဧည့်သည်များ မည်သည့်ကိစ္စအတွက် ရောက်ရှိသည်ကို မှန်းဆနိုင်ပြီဖြစ်သော မီရွန်က ဇနီးဖြစ်သူ ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်၏။

“မြင်းတွေကို ခြံဝင်းထဲသွင်းထားပြီလား မသိဘူး၊ ကောက်ရိုးနည်းနည်း ပေးလိုက်စမ်းပါကွာ”

“ပြောစရာလေး နည်းနည်းရှိနေလို့ပါဗျာ”

ပင်တာလီမွန်က ကောက်လိမ်နေသော မှတ်ဆိတ်မွေးကို လက်ဖြင့်ကိုင်လိုက်၊ လက်ဝဲဘက်နားမှ နားကွင်း ကိုဆွဲလိုက် လုပ်ရင်း ဆက်၍ပြောနေသည်။

“ခင်ဗျားတို့မှာ မင်္ဂလာမဆောင်ရသေးတဲ့ သမီး တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့မှာ သားတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် နေရာချပေးဖို့ မသင့်ပေဘူးလား။ ဒီလို နေရာချပေးဖို့ သင့်၊မသင့် တိုင်ပင်ချင်လို့ လာခဲ့တာပါ။ ခင်ဗျားတို့ သမီးကို ကျုပ် သားနဲ့ ပေးစားနိုင်မယ်... မပေးစားနိုင်ဘူးဆိုတာ သိချင်ပါတယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နေရာ ချလိုက်ရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့အားလုံး ဆွေမျိုးတွေ ဖြစ်သွားကြမှာပေါ့ဗျာ”

အိမ်ရှင်မိရွန်က ခေါင်းပေါ်တွင် ဆံပင်မရှိသော အကွက်ကိုမှ လက်ဖြင့် ရွေး၍ ကုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဆွေမျိုးတွေ မဖြစ်ဘူးလို့ရော... ဘယ်သူက ပြောနိုင်မှာလဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရှိပါတယ်၊ ဆောင်းဦးပေါက်မှာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သမီးကို ယောက်ျား မပေးစားသေးဘူးလို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ လုပ်စရာ ကိုင်စရာတွေ ကများ၊ သမီးကလည်း သိပ်ပြီးကြီးသေးတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့... ခုပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ စဉ်းစားထားပါတယ်။ သမီးက ခုမှ ဆယ့်ရှစ်နှစ်က ကျော်ရုံလေးပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မာရီရာ...”

မိရွန်က ပင်တာလီမွန်အား အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောနေရာမှ ဇနီးဖြစ်သူဘက် လှည့်၍ အကူအညီ တောင်းလိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ခု...မိုးဦးမှာမှ သမီးက ဆယ့်ရှစ်နှစ် ကျော်ရုံလေး ရှိဦးမယ်”

“ဒီ...အချိန်အရွယ်ဟာ ယောက်ျားယူဖို့ အသင့်တော်ဆုံးပေါ့ရှင်”

အောင်သွယ်တော်ကြီး ဗာစီလီစာက ကြားဝင်၍ စကားစ၊လိုက်၏။

“မိန်းကလေးဆိုတာ ခဏကလေးနဲ့ အရွယ်ကျ သွားတတ်တယ်”

ခွေးခြေပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အောင်သွယ်တော်ကြီးမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မနေနိုင်ရှာဘဲ ကိုယ်ကို လှုပ်၍ နေရရှာသည်။ လှေကားအတက် မီးဖိုဆောင် အဝတွင် တွေ့ခဲ့ရသော တံမြက်စည်းမှ တံမြက်စည်း ချောင်းအချို့ကို အခြားသူများ မမြင်အောင် ချိုး၍ ယူလိုက်ပြီးနောက် အောက်ခံအင်္ကျီထဲတွင် ထည့်၍ယူလာ ခဲ့သဖြင့် လက်ဟန် ခြေဟန်ဖြင့် စကားပြောလိုက်သည့် အခါတိုင်း တံမြက်စည်းချောင်းများက အသားကို လာ၍ စူးနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

မိန်းကလေးရှိသော အိမ်မှ တံမြက်စည်းကို. အောင်သွယ်လုပ်သူက ခိုးယူနိုင်လျှင်... အဆိုပါ မိန်းကလေးအား မိမိ လိုလားသော သတို့သားလောင်း နှင့် အောင်သွယ်၍ ပေးရာတွင် အထမြောက်အောင်မြင် သည်ဟု အယူ ရှိသော ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

“မိုးဦးမကျခင် ကတည်းက ကျွန်မတို့သမီးနဲ့ ကြောင်းလမ်းစေ့စပ်ဖို့ လာတာတွေ အများကြီးပါပဲရှင်၊ ကျွန်မတို့ သမီးကတော့ ဘယ်လိုမှ အပျိုကြီးဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရားသခင်စီမံရာပေါ့လေ၊ သမီးကတော့ အလုပ် သိပ်ကောင်းတာ၊ လယ်ထဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်က သိပ်ကောင်းတာ”

အောင်သွယ်တော်ကြီး၏ အဆိုပြုချက်ကို မိရွန်၏ ဇနီးဖြစ်သူက လေအေးဖြင့် ချေပလိုက်၏။

မိရွန်၏ဇနီးနှင့် အောင်သွယ်တော်ကြီးတို့၏ အချေအတင် စကားစစ်ထိုးပွဲ မပြီးပြတ်ခင် ပင်တာလီမွန်က ကြားဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

“လူတော် လူကောင်းလေး တစ်ယောက်ကိုသာ ရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ကလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ ထုတ်ငြင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ငြင်းတယ် မငြင်းဘူးရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သမီးအတွက် သင့်တော်မယ့်လူကိုသာ ရမယ်ဆိုရင်..... ဘယ်အခါ ဘယ်အချိန်မဆို ပေးစားနိုင်ပါတယ်”

အိမ်ရှင်မိရွန်က ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ပြောလိုက်၏။
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရေး၏ ပထမအဆင့်တွင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောကွဲလွဲချက်က ရှိနေပြီဖြစ်ရာ သားနှင့် သမီး မင်္ဂလာဆောင်နှင်းရေးကိစ္စကို ပျက်၍သွားတော့မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော ပင်တာလီမွန်၏ မျက်နှာမှာ မုန်လာဥနီကဲ့သို့ နီ၍လာပြီး မိရွန်၏ဇနီးမှာ သိန်း တစ်ကောင်၏ ထိုးသုတ်ခြင်းကို ခံရတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေသော... ကြက်သားအုပ်မကြီး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် အောင်သွယ်တော်ကြီး ဗာစီလီစာ က ကြားဝင်၍ ဖျန်ဖြေပေးလိုက်၏။

ရေအလျဉ်ကဲ့သို့ တသွင်သွင် စီးနေသော စကားများက အောင်သွယ်တော်ကြီး၏ နှုတ်မှ ပျို့အန်၍ ကျလာ၏။ မီးပေါ်တွင် ဆားကို ကြဲချလိုက်သကဲ့သို့ တည်း။

စောစောက သမီးရှင်နှင့် သားရှင်တို့ ကြားတွင် အဟပ်၍လာသော အနာကို အောင်သွယ်တော်ကြီး ဗာစီလီစက ကျက်သွားအောင် အချိန်မီ ကုစား၍ ပေးနိုင်ခဲ့၏။

“သမီးရှင်ရော... သားရှင်ရော... ကျွန်မ တစ်ခု အစီရင်ခံပါရစေ။ သားရေး သမီးရေးကိစ္စကို ယခုလို ဆွေးနွေး ကြတဲ့အခါ သားအတွက်ရော သမီးအတွက်ပါ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ချမ်းချမ်းသာသာ ဖြစ်ဖို့အရေးကို မျှော်တွေးပြီး လူကြီးလူကောင်းများ ပီပီ ဆွေးနွေးကြရပါတယ်။ သမီးရှင်များဘက်က နာတာလီယာ ဆိုတာကလည်း လိုက်ပြီး ရှာကြည့်စမ်းပါ ထမင်းထုပ်သာ သိုးသွားမယ်၊ နာတာလီယာလို အိမ်မှုကိစ္စ ရော....လယ်ထဲကအလုပ်ရော နိုင်နင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး ဘယ်မှာမှ ရှာလို့တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။

အလုပ်နဲ့လက် ဘယ်အခါမှမပြတ်တဲ့ မိန်းကလေး ...အိမ်ရှင်မပီသတဲ့ မိန်းကလေး။ ယောက်ျားကလေး မိဘများဖြစ်သူ များကလည်း ကိုယ့်ချွေးမလောင်းကို အလုပ်တော်တဲ့အကြောင်း၊ အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း သိပြီးကြရောပေါ့ရှင်”

အောင်သွယ်တော်ကြီးက ပင်တာလီမွန်၏ ဇနီးဖြစ်သူဘက်သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းလျက် ပြောပြ သော်လည်း အမှန်စင်စစ်တွင် သမီးရှင်၏ မိဘများ ပီတိဖြစ်အောင် သွယ်ဝိုက်၍ စကားဆိုနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“သားရှင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ သူဟာ လင်တော် လင်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာ ဘယ်သူနဲ့ပဲ ယှဉ်ပြီးပြောပြော ပြောနိုင်တဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဒီသူငယ်လေးကို မြင်ရတိုင်း ကျွန်မဖြင့် ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့ ကျွန်မ ယောက်ျားနဲ့ တထေရာတည်း တူလွန်းလို့ ကျွန်မဖြင့် ရင်တလုပ်လုပ် ခုန်ပြီး လွမ်းနေမိတယ်။ မိဘဖြစ်သူများက အလုပ်နဲ့လက် မပြတ်အောင် အလုပ်လုပ်တတ်သလို ဒီသူငယ်ကလေးကလည်း အင်မတန်မှ အလုပ်ကောင်းတဲ့ ကလေးပါပဲ။ တစ်ရွာလုံးမှာ ဘယ်သူ့ကိုပဲမေးမေး မီလက်ကော့စ် မိသားစုရဲ့ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းကိုတော့ အကောင်းချည်း ပြောကြမယ့်လူသာရှိတယ်။ တရွာလုံးသာမက တနယ်လုံးကလည်း မီလက်ကော့စ် မိသားစုတွေဟာ ဘယ်လောက် ရိုးသားတယ်ဆိုတာ သိကြပြီးသားပါ။ ရိုးရိုးသားသား ပြောရမယ်ဆိုရင် ဘယ်သားရှင် သမီးရှင်ကမှ ကိုယ့်သားသမီး ဒုက္ခရောက်တာကို မြင်ချင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆင်နင်းပြီး မြင်းကန်ခံရမှာကို ဘယ်မိဘရှင်ကမှ လိုလားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်သား သမီးကို ဆင်စီးပြီး မြင်းရံတာကိုပဲ မြင်ချင်ကြတယ် မဟုတ်လား”

ကြောင်းကျိုးပြ၍ ပြောဆိုနေသော အောင်သွယ်တော်ကြီး၏

အသံကလေးတစာစာက ပင်တာလီမွန်၏ နားထဲသို့ သကာရည်များ လောင်းချလိုက်သလို ချုံမြိန်လှသည်။

နှာဝထဲမှ တွန့်လိမ်နေသော နှာခေါင်းမွေးလှလေးများကို လက်ခလယ်နှင့် လက်ညှိုးဖြင့် ညှပ်လျက်ဆွဲရင်း အောင်သွယ်တော်ကြီး၏ စကားကို ပီတိဖြစ်စွာဖြင့် နားထောင်နေ၏။

“အင်း...ဘယ်လောက်များ အပြောကောင်းလိုက်သလဲ.. ပြောလိုက်တာ ချောနေတာပဲ၊ ဘာကို ဘယ်လို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတယ်ဆိုတာ သိသာလောက်ပါပေတယ်။ ခယ်မတော် ဗာစီလီစာကို အောင်သွယ်တော်ကြီး အဖြစ်နဲ့ ခေါ်မလာဘဲ တခြားမိန်းမ တစ်ယောက်ယောက် ကိုသာ ဒီလိုအပြောခိုင်းရင် နားထောင်ရတဲ့သူမှာ အပြောမတတ်ဘဲ စကားတွေသာ များနေတဲ့အတွက် နားအူနေမှာပဲ။ အင်း ... ဒီလိုချောအောင် ပြောတတ်တာလည်း မိန်းမတွေပဲ မဟုတ်လား။”

အောင်သွယ်တော်ကြီးအဖြစ် လိုက်ပါလာသော ခယ်မတော် ဗာစီလီစာကို စိတ်ထဲမှနေ၍ ပင်တာလီမွန် က ချီးမွမ်းနေမိ၏။

အောင်သွယ်တော်ကြီးက သမီးရှင်နှစ်ဦးနှင့် သမီးဖြစ်သူအား လွန်လေပြီးသော ဆွေဆက်မျိုးဆက် ငါးဆက် လောက်မှ စကာ မိုးထိအောင် မြှောက်ကော်လျက် ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေလေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ရှင် ... ကျွန်မတို့ သမီးကိုတော့ ဘယ်မှာ မကောင်းတာ ဖြစ်စေချင်မှာလဲ”

သမီးရှင် မာရီယာက အောင်သွယ်တော်ကြီး၏ စကားကို ထောက်ခံချက်ပေးလိုက်၏။

“ခက်နေတာက သမီးကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ စောလွန်းနေတာ တခုပါပဲဗျာ”

အိမ်ရှင် လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ မီရှန်ကလည်း ကျေအေးသည့် အသံဖြင့် ပြုံး၍ပြောလိုက်သည်။

“မစောလွန်းပါဘူးဗျာ၊ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့... မစော လွန်းပါဘူး...”

ပင်တာလီမွန်က ဝင်၍ပြောလိုက်၏။

“သမီးကို အနှေးနှင့်အမြန် ယောက်ျားပေးစားရ မှာကတော့ အမှန်ပါပဲ၊ သမီးနဲ့ ခွဲရမှာကတော့ အနှေး နှင့် အမြန်ပဲ မဟုတ်လား။”

အိမ်ရှင်မ ဖြစ်သူ မာရီယာက ဤသို့ပြောလိုက်ရင်း တရှုပ်ရှုပ်ငိုလိုက်၏။ ပရိယာယ်ဖြင့် တဝက် တကယ် ငိုချင်သည့် စိတ်က တဝက်ဖြင့်

ငိုလိုက်ခြင်းပင်တည်း။

“ခင်ဗျားသမီးကို ခေါ်လိုက်စမ်းပါဗျာ၊ ကြည့်ကြ ရအောင်”

ပင်တာလီမွန်က ပြောလိုက်သောကြောင့် ဖခင်ဖြစ်သူက သမီးကို လှမ်း၍ခေါ်လိုက်၏။

တံခါးပေါက်ဝတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရှက်ကြောက်သည့်အမူအရာဖြင့် ပေါ်လာ၏။ ညိုမှောင်သော သူ၏ လက်ချောင်းများကို အင်္ကျီနှင့် ဂါဝန်များ အလုပ်လုပ်ရာတွင် ညစ်ပေ၍ မသွားရန်အတွက် အပေါ်မှ ထပ်၍ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီစကို ချွတ်ရင်း လှုပ်ရှား၍ နေလေသည်။

“လာလေသမီး ... လာပါ၊ သမီးက သိပ်ပြီး ရှက်တတ်တာကိုး ..”

မိခင်ဖြစ်သူ မာရီယာက ငိုနေရာမှ ပြုံးလိုက်ပြီး သမီးဖြစ်သူကို လှမ်း၍ခေါ်နေ၏။

ဂရီဂိုက တံခါးပေါက်မှနေ၍ ရှေ့သို့တိုးလာသော မိန်းကလေးကို စိုက်၍ ကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေး၏ အမည်မှာ နာတာလီယာ ဖြစ်ကြောင်းကို စောစောကပင် ဂရီဂိုက သိရှိနေပြီး ဖြစ်သည်။

ဖုန်တက်နေသော အနက်ရောင် ခေါင်းစည်းပဝါ အောက်တွင် ရဲရင့်၍ မှုန်ပြာပြာ အရောင်ရှိသော မျက်စိအစုံကို တွေ့ရ၏။ သားရေကဲ့သို့ ချောမွေ့သော ပါးပေါ်တွင် နှင်းဆီရောင်ပြေးနေသော ပါးချိုင့်ကလေး တခုကိုလည်း သတိထားလိုက် မိသည်။

မျက်နှာကို ကြည့်နေရာမှ ဂရီဂိုက နာတာလီယာ ၏လက်များ ရှိရာသို့ မျက်စိရောက်သွားသည်။

လက်များမှာ အလုပ်လုပ်နေသော လက်မျိုးဖြစ်၍ သန်မာသည်၊ ကြီးထွားသည်။ အလုပ်ကြမ်းများကို လုပ်နေသော ကြောင့်လည်း အသားမာများ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သန်မာဖွံ့ဖြိုးသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ပတ်ရစ် ထားသော တိုသော အစိမ်းရောင်အင်္ကျီ အောက်မှနေ၍ လုံးကျစ် ဖုထစ်သော ရင်သားအစုံက အသက်ရှူလိုက်တိုင်း နိမ့်ချို မြင့်ချို ဖြစ်နေပြီး အပျိုစင်တစ်ယောက်၏ ရင်သား ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား နေစေသည်။

အင်္ကျီအထက်တွင် တွေ့မြင်နေရသော ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တွင် နို့သီးဖြားနှစ်ခုက ကြယ်သီး ကလေးနှစ်ခု ကဲ့သို့

စူလျက်တက်နေသည်ကိုလည်း သတိထားလိုက်မိ၏။

ဂရီဂို၏ မျက်စိအစုံက နာတာလီယာ တကိုယ်လုံးကို ခေါင်းမှနေ၍
ခြေဖမ်းအထိ ခဏအတွင်းတွင် ပိုက်စိပ် တိုက်လျက် ရှုကြည့်ပြီး
ဖြစ်နေလေသည်။

ခြေဖမ်းကပင် ဖောင်းဖောင်းအိအိဖြင့် လှ၍ နေလေသည်။

မြင်းမတစ်ကောင်ကို မဝယ်မီ စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေသကဲ့သို့
ဂရီဂိုကလည်း နာတာလီယာကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် “သူဆိုရင်တော့
အတော်ပါပဲ” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

ဖောင်းဖောင်းမို့မို့ကလေးလှနေသော ခြေထောက်မှ နာတာလီယာ၏
မျက်နှာရှိရာသို့ ပြန်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ နာတာလီယာကလည်း မိမိအား
စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ကြည့်နေသည်ကို ဂရီဂိုက တွေ့ လိုက်ရ၏။

နာတာလီယာ၏ ရိုးသားသော၊ ပွင့်လင်းသော၊ စိတ်အနည်းငယ်
ကျဉ်းကျပ်ပုံရနေသော အကြည့်က နဂိုအတိုင်း အပျိုရိုင်း ရှုချင်တိုင်း ရှုပါရော၊
“ကြော့လှသည့်မိန်းမ ရွှေသဘောတော်ကျပါစေ” ဟု လှမ်း၍မေး
နေသည့်အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

ဂရီဂိုကလည်း “နဂိုအတိုင်း အပျိုရိုင်း စိတ်တိုင်း ဖြင့်ကျပါရဲ့”ဟု
မျက်စိဖြင့်ပင် ပြန်၍အဖြေပေးရင်း ပြီးလိုက်၏။

ဖခင်ဖြစ်သူ မိရွန်က သမီးဖြစ်သူအား “အေး ဒါပါပဲကွာ” ဟု ပြောရင်း
မီးဖိုအဆောင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားရန် လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်၏။

မီးဖိုဆောင်ထဲမှ ထွက်ခွာလာသော နာတာလီယာ က သူ့နောက်မှ
တံခါးကို အဆောင်အတွင်းဘက်သို့ မျက်နှာကို လှည့်လျက် ပိတ်ရင်း ဂရီဂိုအား
ထပ်၍ကြည့်လိုက်၏။ ဤသို့ကြည့်လိုက်ရာတွင် သူ၏အပြုံးကိုလည်း
ဖုံးကွယ်ခြင်းမရှိ၊ စူးစမ်းလိုသည့်ဆန္ဒကိုလည်း လျှို့ဝှက်မှုမပြဘဲ
ကြည့်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ရှင်မိရွန်က ဇနီးဖြစ်သူနှင့် အကြည့်ခြင်းဆုံကာ
တစ်ယောက်သဘောကို တစ်ယောက်အား အရိပ်အခြည် အားဖြင့်
ပြလိုက်ပြီးနောက် ဤသို့စကားဆို၏။

“ကျွန်တော် တခုပြောပါရစေ.... ခင်ဗျားတို့ကတော့
သားရှင်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ကို လိုရင်းကိစ္စ ပြောပြလို့ ပြီးပါပြီ။ ဒီတော့
ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သားတွေ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ဖို့
ရအောင် အချိန် ကလေးတော့ ပေးပါဦးခင်ဗျာ... ဒီလို တိုင်ပင်ပြီးမှ
အဖြူလား...အမည်းလားဆိုတာ ကွဲပြားအောင် အကြောင်းပြန်ပါ ရစေ”

သမီးရှင် ဖြစ်သူထံမှ ချောင်သော အကြောင်းပြန် စကားကို ရလိုက်ပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ပင်တာလီမွန်က မီးဖိုဆောင် အခန်းမှ ထွက်လာခဲ့၏။

လှေကားသို့အဆင်းတွင် ပင်တာလီမွန်က စကားတခွန်းကို အမှာအထားပြုလိုက်ပြန်၏။

“နောက်တပတ် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ... ကျုပ်တို့ လာခဲ့ပါဦးမယ်”

အိမ်ရှင် မိရုန်က ပင်တာလီမွန်၏ စကားကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ မည်သို့မျှ အဖြေပြန်၍ မပေးဘဲ နှုတ်ဆိတ်၍ နေလေသည်။

(ခ)

တိုမီလင်ထံမှ မိန်းမဖြစ်သူ အက်စီနီယာ၏ ဖောက်ပြန်သည့် အကျင့်အကြံကို သိရှိလာခဲ့ရပြီးမှ သာလျှင် စတီပင်က မိန်းမဖြစ်သူ အပေါ်၌ ချစ်နေမိကြောင်း သတိပြုလာမိ၏။

အသည်းနှလုံးထဲ၊ ဦးနှောက်ထဲတွင် ခံစားနေရသော နာကြည်းမှု၊ မုန်းတီးမှုဝေဒနာကို ကုစားနေရင်း ကပင် အက်စီနီယာနှင့် ကသီလင်တ အဖြစ်မျိုးဖြင့် နေခဲ့ရလင့်ကစား သူ့အပေါ်တွင် ငြီးငွေ့သော၊ မုန်းတီးသော အချစ်မျိုးဖြင့် ချစ်နေကြောင်း သတိထားမိလာသည်။

ညအချိန်များ၌ လှည်းပေါ်တွင် တက်၍ အိပ်ကာ စစ်သင်တန်းစခန်းမှ ပြန်သွားလျှင် အက်စီနီယာက မည်သို့မည်ပုံ မည်သည့်အသွင်ဖြင့် ဆီးကြိုမည်ကို နဖူးပေါ် လက်တင်၍ စဉ်းစားခန်းဝင်နေရသည်နှင့်ပင် အချိန်ကုန်ခဲ့၏။

ကိုယ်ပေါ်တွင် ကုတ်အင်္ကျီကိုခြုံလျက် လှည်းပေါ်တွင် အိပ်သော်လည်း အိပ်၍မရ။ မျက်လုံးပေါ်တွင် မျက်တောင်များက မှေးယှက်၍နေသော်လည်း အတွေးများကမူ ပြန့်ထွက်လျက် ရှိနေ၏။ ဖောက်ပြား လော်လီသော အက်စီနီယာ အပေါ်၌ မည်သို့မည်ပုံ လက်စားချေရမည် ဟူသောအတွေး။

အသည်းထဲ နှလုံးထဲတွင် အက်စီနီယာကြောင့် ခံစားနေရသော နာကြည်းမှုဝေဒနာ၊ မုန်းတီးမှုဝေဒနာ ကို ပြုလုပ်သူ အပေါ်၌ မည်သို့ ပြန်၍ ဒဏ်ခတ်လက်စား ချေရမည်ကို တွေးနေခြင်းသာဖြစ်၏။

အက်စီနီယာအား ဒဏ်ခတ် လက်စားချေရမည့် နည်းပေါင်း ထောင်သောင်းများစွာကို အသေးစိတ်လျက် စဉ်းစားရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ရခြင်း

ဖြစ်၏။

စစ်သင်တန်းစခန်းမှ အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိမည့်အချိန်မှစ၍ စတီပင်နှင့် အက်စီနီယာတို့၏အိမ်တွင် မတွေ့မမြင် နိုင်သော မကောင်းဆိုးဝါး တကောင် ဝင်ရောက်၍လာကာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးနေသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

အက်စီနီယာက လုပ်စရာကိုင်စရာများကို ခါတိုင်းလိုပင် လုပ်၏။ သို့ရာတွင် ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိ။ အိမ်ထဲတွင် သွားသောအခါ အသံမမြည်အောင် ခြေဖျားထောက်၍ သွားသည်။ စကားပြောသောအခါလည်း တိုးတိုးကလေး သာပြောသည်။

အက်စီနီယာ၏ မျက်လုံးအစုံတွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းတည်း ဟူသော ပြာက ဖုံးအုပ်လျက် ရှိနေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းတည်း ဟူသော ပြာများ အောက်မှ မီးခဲကလေးတခဲက ခိုကပ်၍ ရှိနေသေးသည်သာ ဖြစ်၏။ ဂရီဂိုက မွေး၍ပေးခဲ့သော မီးတောက်မီးလျှံမှ ကြွင်းကျန်နေသေးသည့် မီးခဲကလေးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဤသို့ ကျန်နေကြောင်းကိုလည်း အက်စီနီယာ၏ အရိပ်အကဲကို အမြဲစောင့်၍ ကြည့်နေသော စတီပင်က တွေ့လာခဲ့၏။ ကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဖြင့် တွေ့ထိသိမြင်ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ဤအသိကြောင့် ပင်လျှင် စတီပင်မှာ မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်ဒုက္ခပေးနေသလို ဖြစ်နေရပြန်သည်။

စေတသိက်က ၀၀၃နာကို ခံစားနေရသော စတီပင်က ညအချိန်သို့ ရောက်လေတိုင်း အက်စီနီယာအား ပြန်၍ ဒဏ်ခတ်နေလေ့ရှိ၏။

ယင်များက ထုပ်လျှောက် ပေါင်းကွပ်များပေါ်တွင် အိပ်နေကြပြီး အက်စီနီယာက အိပ်ရာကို ဖြန့်ခင်းပြီး သောအခါ စတီပင်က အက်စီနီယာ၏ ပါးစပ်ကို အမွှေးထူသော လက်တဖက်ဖြင့် မအော်နိုင်အောင် ပိတ်ထားပြီး အခြားတဖက် ဖြင့် နာနာပါအောင် ရိုက်သည်။ ဂရီဂိုနှင့် မည်သို့မည်ပုံ အရှက်မရှိ အချစ်ပလူးခဲ့ပုံကို အသေးစိတ် ဖော်ထုတ်၍ ပြောပြရမည်ဟု ကြိမ်းဝါးသည်။ နာနာပါအောင် အရိုက်ခံနေရသော အက်စီနီယာမှာ နူးညံ့ခြင်းမရှိသည့် အိပ်ရာပေါ်၌ ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်လာသော ငါးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လူးလှိမ့်ရင်း အသက်ကိုပင် မရှူနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေရ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှ နူးညံ့သည့် အစိတ်အပိုင်းများကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၍ မောသွားသောအခါ စတီပင်က အက်စီနီယာ၏ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်စများ ရှိမရှိ စမ်းကြည့်ပြန်သည်။

အက်စီနီယာ ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ မျက်ရည်စဟူ၍ တစမှမရှိဘဲ နာကြည်းမှုဝေဒနာဖြင့် ခြောက်သွေ့လျက် သာရှိနေသည် ကို တွေ့ရပြန်၏။

“လင်ငယ်နဲ့ အရှက်မရှိ တော်သလင်းဇာတ် ဘယ်လိုခင်းသလဲ ပြောပြစမ်း”

“မပြောဘူး”

“မပြောရင် နင့်ကိုသတ်မယ်”

“သတ်ပါ.... သတ်ပါ၊ ဘုရားစူးပါစေရဲ့။ သတ်သာ သတ်စမ်းပါ၊ ခုလို နေရတာနဲ့စာရင်...”

စတီပင် အံသွားနှစ်ဖက်ကို ကြိတ်လိုက်ပြီး အက်စီနီယာ၏ ချွေးများဖြင့် စိုရွှဲသော ရင်သားကို အတင်းလိမ်၍ ဆွဲလိုက်၏။

အက်စီနီယာ တကိုယ်လုံးမှာ ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ညည်းညူသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ခုမှနာသလား”

စတီပင်က အပြောင်အပြက်သဘောစွက်၍ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နာတယ်”

“နင်နာသလို ငါက မနာဘူးလို့ ထင်လို့လား”

ညဉ့်နက် သန်းခေါင်တိုင်အောင် နှိပ်စက်နေပြီးမှ စတီပင်က အိပ်ပျော်၍ သွားတတ်၏။ အိပ်ရင်းလည်း လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတတ်သည်။

အက်စီနီယာက အိပ်ရာပေါ်တွင် မေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ထားရင်း စတီပင်အား စိုက်၍ ကြည့်လိုက် ၏။ စောစောက ဘီလူးသဘက်လို ဒေါသထွက်ခဲ့သော လင်ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ အိပ်ပျော်နေ သည့်အချိန်၌ လူကောင်း ကလေးဖြစ်ကာ မင်းသားကလေးလို လှ၍နေသည်ဟု ထင်မိ၏။

ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ခေါင်းကို ပြန်၍ လှဲချလိုက်ပြီးနောက် အက်စီနီယာက တကိုယ်တည်း တီးတိုးကလေး ရေရွတ်၍ နေမိလေသည်။

ယခင်က လမ်းတွင် မကြာခဏ ဆုံတွေ့နေတတ်သော ဂရီဂိုကို ယခုအခါတွင် အက်စီနီယာက တခါတရံမှသာ တွေ့ရတော့၏။

ဒွန်မြစ်ရေစပ်တွင် တခါတည်းသာ ဂရီဂိုကို လမ်းကြို၍ တွေ့ခဲ့ရ၏။

နွားများကို ရေတိုက်ပြီးနောက် ကမ်းပါးထိပ်ပေါ်သို့ ပြန်၍မောင်းလာသော ဂရီဂိုက ကြိမ်တုတ်ကလေး တခုကို လက်ထဲတွင် ဝှေ့ယမ်းရင်း ခေါင်းငုံ့လျက် လာနေသည်။ အက်စီနီယာက မြစ်ထဲသို့ ရေခပ်ရန် အသွား တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ဂရီဂိုကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့်တပြိုင်နက် လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသော ထမ်းပိုးက ရေခဲကဲ့သို့ အေးစက်၍ သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရပြီး အကြောများအတွင်းရှိ သွေးများက ပွက်ပွက်ဆူ၍လာလေသည်။

ဂရီဂိုနှင့် ဒွန်မြစ်ကမ်းပါးတွင် တွေ့ခဲ့ပုံကို အက်စီနီယာက ပြန်ပြောင်းစဉ်းစား၍ ကြည့်လိုက်ကာ ဂရီဂို နှင့် တကယ်ပင် တွေ့ခဲ့ခြင်းမှာ မယုံနိုင်စရာပင် ကောင်းနေသည်ဟု ထင်နေမိ၏။

ငုံ့၍ တက်လာသော ဂရီဂိုက သူ့အနားမှ... အက်စီနီယာက ဖြတ်၍သွားတော့မှပင် မြင်မိခြင်းဖြစ်၏။

လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ရေပုံးနှစ်ပုံးကို အသံမြည်အောင် တမင်ရှုပ်တိုက်လျက် ကမ်းပါးထိပ်မှ ဆင်းလာ သော အက်စီနီယာကို အသံကြားရတော့မှပင် ဂရီဂိုက ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။

တမင်အသံပေး၍ ဖြတ်သွားသော အက်စီနီယာကို မြင်လျှင် မြင်လိုက်ရချင်း ဂရီဂိုက မျက်ခုံးနှစ်ခုကို ပင့်ချိုလိုက်မိကာ အလိုလိုလည်း ပြုံးမိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။

အက်စီနီယာက ဂရီဂို၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေရင်းက ဒွန်မြစ်ထဲရှိ မြရောင်လှိုင်းလုံးကလေးများကို လည်းကောင်း၊ ဝေးဝေးတွင်ရှိသော သဲသောင် ကျွန်းဆွယ်ကိုလည်းကောင်း တွေ့နေရ၏။

အက်စီနီယာက လေးငါးလှမ်းမျှ ဆက်၍ သွားပြီးမှ ဂရီဂိုဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ခေါင်းကိုလည်း ငုံ့၍ ထားသည်။ လက်သီးချက်တချက် ကျမလာမီ ခေါင်းကို ရှောင်ထားသကဲ့သို့တည်း။

နွားအုပ်နောက်ဘက်တွင် နောက်ကျ၍ ကျန်နေရစ်သော နွားထီးတစ်ကောင်ကို ဂရီဂိုက ကြိမ်ဖြင့် ဒေါသတကြီး ရိုက်လိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းကို အက်စီနီယာ ဘက်သို့ မလှည့်ဘဲ။

“စတီပင်က ဘယ်တော့လောက်... ရိုင်ရိတ်ဖို့ သွားမှာလဲ”ဟု မေးလိုက်သည်။

“သွားဖို့တော့ အသင့်ပြင်ပြီးပြီ”

“သူ...သွားတာကို လိုက်ကြည့်ပြီး ကျုပ်တို့ တွေ့နေကျ

နေကြာပန်းခြံထဲကို လာခဲ့၊ ကျုပ်လည်း လာခဲ့မယ်”

ရေပုံးနှစ်ပုံးကို တခုနှင့်တခု အသံမြည်အောင် ရုပ်တိုက်လျက်ပင် အက်စီနီယာက ရေစပ်ရှိရာသို့ ဆင်းပြေးလာ ခဲ့၏။

မြရောင် တောက်သော လှိုင်းလုံးကလေးများ အကြားတွင် ရွှေရောင် ဇာပန်းပေါက်များနှင့် တူသော ရေမှုန် ကလေးများက မြွေကြီးတစ်ကောင်လို တွန့်လိမ် ကောက်ကွေ့ရင်း ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ ပြေး၍လာနေကြ၏။

စွတ်စွတ်ဖြူသော အတောင်များကို ဖြန့်လျက် ပင်လယ်စင်ရော်များကလည်း ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ပျံဝဲကာ တေးသီဆို နေကြ၏။ ငါးငယ်ငယ် တစ်ကောင်က ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ငွေရောင်ရေစက်များကို ဖြစ်ပေါ်စေရင်း တက်လာသည်။

ဒွန်မြစ် တဖက်ကမ်း ဖြူလွှလွှ ကျွန်းဆွယ်၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ရှိနေခဲ့သော ပင်လယ် ထင်းရှူးပင်များက ရင့်ကျက်သော စိတ်နေမြင့်သောအသွင်ကို ဆောင်နေကြ၏။

မြစ်ထဲမှ ရေကို ခပ်နေသော အက်စီနီယာက လက်ထဲမှ ရေပုံး လွှတ်ကျသွားသဖြင့် ဂါဝန်ကို မလျက် ဒူးဆစ်အထိ နက်သော ရေထဲသို့ ဆင်းလိုက်၏။ လိမ့်၍ တက်လာသော လှိုင်းခေါင်းဖြူ ကလေးများက ဖြူဖွေး၍ နေသော သူ့ခြေသလုံး သားလေးများကို လာ၍ကလိနေကြ၏။ စတီပင် ပြန်လာသည့် အချိန်မှစ၍ ရယ်ရ ပြုံးရမည်ကိုပင် သတိမရ နိုင်ခဲ့သော အက်စီနီယာက ယခုမှ တိတ်တခိုးလေး ရယ်လိုက်မိ၏။

ဤသို့ ရယ်လိုက်မိသည်ကိုပင် တကယ်ရယ်မိခြင်းမှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယဝင်နေမိလေသည်။

ရေခပ်နေရာမှနေ၍ အက်စီနီယာက သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်၏။

ဂရီဂိုသည် လက်ထဲမှ တုတ်ကို ဝှေ့ယမ်းရင်း ကမ်းပါးထိပ် ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းပင် တက်နေလေသည်။

မျက်ရည်ဥနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အက်စီနီယာ က ဂရီဂို၏ သန်မာသော ခြေထောက်များကို ကယု ကယင် ချစ်တုံတင်သည့် အကြည့်ဖြင့် လိုက်၍ ကြည့်နေမိ၏။

ဂရီဂို၏ ခြေလှမ်းလှမ်းပုံကပင် တစ်မျိုးကျက်သရေ ရှိသည်ဟု ထင်နေမိ၏။ ခြေဆစ်နားတွင် အဖြူရောင် ခြေအိတ်များ အတွင်းသို့ အနားကျယ်သော ဘောင်းဘီ အစနစ်ဖက်ကို သွင်းထား၏။ ဘောင်းဘီမှာ နီရဲသော မတ်တတ် စင်းများဖြင့် လှ၍နေလေသည်။

ဂရီဂို၏ ကိုယ်ပေါ်ရှိ အင်္ကျီတွင် ကျောဘက်၌
မကြာသေးခင်ကလေးကမှ စုတ်ပြု၍ထွက်ကာ ပခုံး ညှပ်ရိုးပေါ် အထိ
လှုပ်၍တက်နေသော အင်္ကျီစ တစ်ကို တွေ့ရ၏။ စုတ်ပြုနေသော
အင်္ကျီအပေါက်မှနေ၍ ညိုမောင်းရောင်ထနေသော အသားကွက်ကလေး
တကွက်ကို တြိဂံသဏ္ဌာန် တွေ့ရ၏။

ဤအသားကွက်ကလေးကို ရေစပ်တွင်ရှိနေသော အက်စီနီယာက
စိတ်ဖြင့် လှမ်း၍နမ်းနေမိ၏။

တြိဂံပုံသဏ္ဌာန် တွေ့မြင်နေရသော အသားမှာ ဂရီဂို၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ
အသားပင် မဟုတ်လား၊ ကျန် ခန္ဓာကိုယ်ကို တကြိမ်သောအခါက မိမိက
ပိုင်ဆိုင် ထားခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

ဤအတွေးကြောင့် အက်စီနီယာက ပို၍ ငိုချင်လာသည်။

ဖျော့တော့နေသော ပြုံးနေသော နှုတ်ခမ်းများပေါ်သို့ မျက်ရည်ဥများက
လိမ့်၍ စီးကျလာလေသည်။ ရေဖြည့်၍ ပြီးသွားသော ပုံးနှစ်ပုံးကို ကမ်းစပ်တွင်
တင်ထားလိုက်ပြီးနောက် ထမ်းပိုးလျှို၍ ထမ်းရန် အလှည့်လိုက်တွင် ကမ်းစပ်၌
တင်၍ ကျန်ရစ်နေသော ဂရီဂို၏ ဖိနပ်ရာများကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အက်စီနီယာက ဘေးဘီတဝိုက် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကမ်းစပ်ခပ်ဝေးဝေးတွင် ရေချိုးနေသောကလေး များမှအပ
အနီးတဝိုက်တွင် မည်သူမျှမရှိ။

အက်စီနီယာက သဲပြင်ပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လိုက်ပြီး
ထင်နေသော ခြေရာခွက်ကို လက်ဖြင့် ဖုံးလိုက်၏။ ပြီးမှ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကာ
ထမ်းပိုးကို ပခုံးထက်တွင် လျှိုလျက် အိမ်ရှိရာသို့ သုတ်ခြေတင်၍ လာခဲ့၏။

ဤသို့လာခဲ့ရင်းလည်း တကိုယ်တည်း ပြုံး၍ နေမိလေသည်။

နှင်းမြူပိတ်ပါးများ အကြားတွင် မိ၍နေသော နေမင်းက ရွာပေါ်မှ
ဖြတ်ကျော်လျက် ရှိနေသည်။

တွန့်လိမ်ကောက်တွေ့၍ နေသော တိမ်ဖြူလေးများ၏ ဟိုမှာဘက်တွင်
ကျယ်ပြန့်သော အပြာရောင် စားကျက်ကြီး က အေးမြသောအသွင်ကို
ဆောင်နေလျက် ရှိနေ၏။

နေရောင်ကြောင့် ပူလောင်နေသော သံဖြူအမိုးများပေါ်တွင်
လည်းကောင်း၊ လူသူကင်းမဲ့နေသည့် ဖုန်ထူသောလမ်းများ
ပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ခြောက်သွေ့ ဝါရော်နေသောမြက်များ ပေါ်နေသည့်

လယ်တောများတွင် လည်းကောင်း နေမင်း၏ အိုက်စပ်သော အပူဒဏ် က ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်နေလေသည်။

အိမ်ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍လာမိသောအခါ စတီပင် က အနားကျယ်သော ကောက်ရိုးဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားရင်း မြင်းများကို ‘ရိုင်’ များ ရိတ်သိမ်းသည့် စက်တွင် ‘က’ လျက်ရှိသည်ကို အက်စီနီယာက တွေ့ရလေသည်။

စတီပင်သည် ရွက်ထည်ဖြင့်ချုပ်ထားသော ကုတ်အင်္ကျီကို အရှေ့ပိုင်း ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ပစ်တင်လိုက်ပြီး နောက် ဇက်ကြိုးနှစ်ခုကို ကောက်၍ကိုင်လိုက်၏။

“ခြံတံခါးဖွင့်လိုက်စမ်းပါ”

အက်စီနီယာက ခြံတံခါးကိုဖွင့်ရင်း မဝံ့မစားသော လေသံဖြင့် စတီပင်အား မေးလိုက်၏။

“ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ”

“ညနေစောင်းလောက်မှာ... ပြန်လာမယ်။ အင်နီကူရှကာနဲ့ လက်စားလိုက်ပြီး ရိတ်ပေးဖို့ ပြောထားပြီးပြီ။ မနက်စာကို သူတို့အိမ်ကိုပဲ လာပို့ပါ။ ပန်းပဲဖိုမှာ ပြင်စရာရှိတာလေးတွေ ပြင်ပြီးရင် သူက လယ်ထဲကို လာမှာပဲ”

ရိတ်စက်၏ ဘီးများက စ၍အသံပေးရင်း ဖုန်ထူသောလမ်းပေါ်တွင် ကွေ့ကောက်သော ဘီးရာများကို ထင်လာ စေသည်။

အက်စီနီယာက တဲအိမ်အထဲသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ခေါင်းကို လက်တဖက်ဖြင့် ဖိရင်း ခဏမျှ ရပ်နေ၏။ ဤသို့ ရပ်နေပြီးမှ ခေါင်းဆောင်းပဝါတခု ကို ခေါင်းပေါ်တွင် လှမ်းတင်လိုက်ပြီး မြစ်ဆိပ်ရှိရာသို့ ပြေး၍ဆင်းလာခဲ့၏။

“တကယ်လို့ ...သူပြန်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဤအတွေးက အက်စီနီယာ၏ ရင်ကို ပူလောင်၍ လာစေသည်။ ရှေ့တွင် အလွန်နက်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီး တခုကို တွေ့လိုက်ရသည့်အလား... အက်စီနီယာက ရုတ်တရက် ရပ်ပစ် လိုက်၏။ ပြီးမှ နောက်သို့ လှည့်စောင်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ဤသို့ကြည့်ပြီးမှ မြစ်ချောက်ကမ်းပါး တလျှောက် မှနေ၍ စားကျက်များ ရှိရာသို့ တဟုန်တည်း ပြေးထွက်၍ လာခဲ့လေသည်။

ခြံစည်းရိုးများ၊ ဥယျာဉ်များကို ဖြတ်ကျော်၍နေသော နေကြာပန်းခင်းကြီး ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ပန်းခင်းကြီး သည် အဝါရောင်ပင်လယ် ကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

အစိမ်းနုရောင် အာလူးပင်များရှိသည့် စိုက်ခင်းတွင်
လက်ပြတ်အလက်ဇီတို့ အိမ်မှ မိသားစုမိန်းမများက အာလူးခင်းထဲတွင်
ငန်းပြားများဖြင့် အလုပ်များနေသည်ကို မြင်ရ၏။ နှင်းဆီရောင် အင်္ကျီများကို
ဝတ်ထားသော မိန်းမများသည် အလုပ်ကိုသာ ကုန်း၍ လုပ်နေကြ၏။

မိလက်ကော့ဗ်မိ သားစု ပိုင်ဆိုင်သော ဥယျာဉ်သို့ အရောက်တွင်
အက်စီနီယာက ဘေးဘီတပိုက်သို့ စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခြံ၌
သစ်ကိုင်းဖြင့် လုပ်ထားသော မျောက်လက်ကို အပေါ်သို့ မ,လိုက်ပြီး ခြံတံခါးကို
ဖွင့်လိုက်၏။

တွေ့ရသော လမ်းကလေးမှာ နေကြာပန်း ပင်စည်များ စိမ်းစိမ်းစိုစို
ထူထူထပ်ထပ် ရှိနေသည့် နေရာကို ဖြတ်လျက် ပြေးသွားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

လမ်းကလေး တနေရာသို့ အရောက်တွင်... အက်စီနီယာက ခဏမျှ
ရပ်လိုက်ပြီးနောက် နေကြာ ပန်းခင်းကြီး အလယ်သို့ တိုး၍ဝင်လာခဲ့၏။

ရွှေရောင် နေကြာပန်းဝတ်မှုန်များက အက်စီနီယာ ၏မျက်နှာကို လာ၍
ကလူကျီစယ် နေကြ၏။

အက်စီနီယာသည် ဂါဝန်ကို မ,လိုက်ပြီးနောက် မြေကြီးပေါ်တွင်
ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

နေကြာပန်းခင်းကြီး အလယ်တွင် ထိုင်နေသော အက်စီနီယာက
နားကိုစွင့်ထား၏။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း သာ မင်းမူလျက် ရှိနေလေသည်။

ခေါင်းပေါ်ထက် တနေရာတွင် ပျားတစ်ကောင်က
တဝီဝီမြည်သောအသံကို ပေးရင်း ပျံဝဲလာသံကို ကြားရ၏။

နာရီဝက်ခန့်အထိ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်၍နေမိသည်ဟု ထင်သည်။
မသင်္ကာစိတ်ကြောင့်လည်း မိမိကိုယ်ကို မိမိ ညှဉ်းပန်းနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေရ၏။

“သူ...လာမှလာပါ့မလား”

သွားတော့မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ခေါင်းပေါ်တွင် ဆောင်းထားသော
ပဝါကို ပြန်၍ အနေအထားကျအောင် ပြင်လိုက်စဉ် ခြံတံခါးက တခုနှင့် တခု
ပွတ်တိုက်သော အသံကို ပြုလျက် ပွင့်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရ၏။

“အက်စီနီယာ...”

ဂရိုဂို၏အသံဖြစ်ကြောင်း အက်စီနီယာက အတပ် သိလိုက်၏။

“ဒီဘက်မှာ”

အက်စီနီယာက ပြန်၍ အသံပေးလိုက်၏။

“အား ...ခင်ဗျားက ကတိတည်သားပဲ”

အပင်များကို အသံတရဲရဲမြည်အောင် တိုးရင်း မိမိထံသို့ လာနေသော ဂရီဂို၏အသံကို ကြားရ၏။

အက်စီနီယာအနီးသို့ ရောက်လာသော ဂရီဂိုက အနားတွင် ကပ်၍ထိုင်လိုက်၏။

မျက်လုံးချင်းသွား၍ဆုံကြ၏။

ဂရီဂိုက စကားတခွန်းမျှမဆို။ သို့တိုင်အောင် သူမေးလိုသည့် အမေးပုစ္ဆာကို အက်စီနီယာက သိပြီး ဖြစ်နေ၏။

ဂရီဂို၏ တိတ်ဆိတ်သော အမေးပုစ္ဆာကို... အက်စီနီယာ ငိုရှိုက်ခြင်းဖြင့်သာ အဖြေပေးနေလေသည်။

“ငါ့မှာ အားကိုးစရာရယ်လို့ မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့ ဘဝကတော့ ဆုံးပြီ ဂရီဂို”

အက်စီနီယာက ဒေါသမာန်ဖြင့် သူ့အင်္ကျီမှ ကော်လာကို ဖြုတ်၍ပြလိုက်၏။

မိန်းမတစ်ယောက် ပီသအောင် ဖြိုးသော နှင်းဆီရောင် ပြေးနေသော ရွှေရင်အစုံတွင် အပြာရောင် ချယ်ရီပန်း ကဲ့သို့ ညိုမည်း၍နေသော မြောက်မြားလှစွာသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ဂရီဂိုက တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

“သူက ငါ့ကို နေ့ရှိသမျှ ရိုက်နေတာ နင် မသိဘူးလား။ သူက ငါ့သွေးကို စုပ်နေတာ။ အင်း ... နင်ကတော့ သိပ်တော်တာပေါ့လေ၊ ငါ့ကို ခွေးတစ်ကောင်လို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ပြီးတော့ နင်ကတော့ ရှောင်နေနိုင်တာပေါ့လေ၊ နင်ဟာ...နင်လေ”

အက်စီနီယာက စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ အင်္ကျီကြယ်သီးများ ကိုသာ ပြန်၍တပ်နေ၏။ ဤသို့ တပ်နေရင်း လည်း သူ့စကားကြောင့် တစ်ဖက်သား စိတ်ဆိုး၍သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိသည့်အလျောက် ဂရီဂို ကို ခေါင်းငဲ့၍ ကြည့်နေ၏။

ဂရီဂိုက မျက်နှာကို တဖက်သို့လှည့်ပစ်လိုက်၏။

“ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ရှိသမျှအပြစ်ကို ကျုပ် အပေါ် ပုံချဖို့ ခင်ဗျားက ကြံနေတာပေါ့”

မြက်ပင်တပင်ကို ကိုက်ရင်း ဂရီဂိုက ဖြည်းဖြည်းချင်းပင် စကားဆိုလိုက်၏။

“နင့်ကိုပဲ အပြစ်ပုံမချလို့ ဘယ်သူ့ကို ပုံချရဦး မှာလဲ”

အက်စီနီယာက စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့်
ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အော်၍ပြောလိုက်၏။

“မကမြင်းချင်တဲ့ ခွေးမတစ်ကောင်ကို ခွေးထီးကလည်း ဂရုစိုက်မှာ
မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ဂရီဂို၏ စကားကြောင့် အက်စီနီယာက သူ့ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ဖုံးထားလိုက်မိ၏။

စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် စကားလုံးပြောင်ပြောင်ကို သုံးကာ
ပြောလိုက်သောစကားမှာ အက်စီနီယာအဖို့ ပြင်းထန် သော ထိုးနှက်ချက်ကို
ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိနေချေသည်။

မျက်မှောင်တချက် ကြုတ်လိုက်ရင်း ဂရီဂိုက အက်စီနီယာအား
ဘေးမှနေ၍ ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်၏။ လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ် အကြားတွင်
မျက်ရည်ပေါက် တပေါက်က တွဲလဲခိုလျက် ရှိနေလေသည်။

ပန်းပွင့်များအကြားမှ ထိုးဖောက်ကျရောက် လာသော နေရောင်ခြည်
တခုက တွဲလဲခိုလျက် ရှိနေသော မျက်ရည်ပေါက် ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသည်။
မျက်ရည် ပေါက်က နေရောင်ခြည်ဖြင့် ထွန်းလင်းတောက်ပ၍ လာ၏။
ကြည်လင်၍ နေသော မျက်ရည်ပေါက်ကို နေရောင်ခြည်က ခြောက်သွေ့အောင်
ပြုလုပ်လိုက်သည် သာမက လက်ပေါ် တွင် မျက်ရည်ပေါက် အရာပင်
မထင်အောင် စွမ်းဆောင်၍ ပေးနေလေသည်။

မျက်ရည်ကို မြင်လိုက်ရသော ဂရီဂိုအဖို့ စိတ်ထဲ နှလုံးထဲတွင်
မချီတလိဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ မျက်ရည်ပေါက် ကို မြင်လိုက်သည့်အခါတိုင်း ဂရီဂိုက
မခံချိနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်မှာ အမြဲပင်တည်း။

ဂရီဂိုသည် မျက်ရည်ပေါက်ကိုကြည့်ကာ ငြိမ်၍ မနေနိုင်။ တခုခု
လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးရကာ ဘောင်းဘီပေါ်သို့
တက်လာသော ပုရွက်ဆိတ်ညိုကြီး တစ်ကောင်ကို ဒေါသတကြီးဖြင့်
ခြေပစ်လိုက်၏။

ပြီးမှ အက်စီနီယာကို ခေါင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ အက်စီနီယာက
ထိုင်ပုံမပြောင်းဘဲ ယခင်အတိုင်းပင် ထိုင်နေ၏။ သို့ရာတွင် မျက်ရည်စီးကြောင်း
သုံးခုက အက်စီနီယာ၏ လက်ဖမိုးပေါ်တွင် တစ်ခုနောက်မှ တစ်ခု လိုက်လျက်
စီးဆင်းနေလေသည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က စိတ်နာအောင်
လုပ်မိလို့လား၊ တိတ်စမ်းပါဗျာ ...တိတ်စမ်းပါ၊ ကျုပ်က ပြောစရာရှိလို့ပါ...”

အက်စီနီယာက မျက်နှာပေါ်တွင် အုပ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို
ခွာပစ်လိုက်ရင်း...

“ဒီကို...ငါလာခဲ့တာက နင့်ဆီက အကြံဉာဏ် ကလေးများ ရမလားဆိုပြီး လာခဲ့တာ၊ နင်ကတော့ ဘာလုပ်ဖို့ ဒီကို လာတာလဲ၊ အဖြစ်က..အခုအတိုင်း ဆိုရင်တောင် အဖြစ်ဆိုးနေပြီ၊ နင့်အတွက်ကတော့ ဘာမှ ပူနေစရာ မလိုဘူးပေါ့၊ ငါ.. ဒီကိုလာတာ နင့်ကို... အရဖမ်းရအောင်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မကြောက်ပါနဲ့ဟာ...”

အက်စီနီယာက ရှိုက်ရင်းပြောလိုက်၏။

ဤသို့ ပြောလိုက်သည့် အချိန်၌ စိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှကို တကယ်ပင် ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု အက်စီနီယာက ယုံကြည်လိုက်၏။ သို့သော် ဒွန်မြစ်ကမ်းပါး တလျှောက်မှနေ၍ နေကြာပန်းခင်းကြီး ရှိရာသို့ ပြေးလာခဲ့စဉ် ကမူ အက်စီနီယာက တမျိုးတဖုံ စဉ်းစား၍လာခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

“ဖြစ်သမျှ အကြောင်းစုံကို အကုန်ဖွင့်ပြီး ပြောပြလိုက်မယ်၊ ဂရီဂိုအပြင် ဘယ်သူနဲ့များ ငါ့မှာ နေဖို့ ရှိတော့သလဲ၊ သူနဲ့ နေမှပဲ ပျော်မယ်မဟုတ်လား” ဟု စဉ်းစားခဲ့မိ၏။

ဤသို့ စဉ်းစားမိရာမှ စတီပင်ကို ပြန်၍သတိရလာသည်။ ဤသို့ သတိရလာရင်းကပင် ခေါင်းကို သွက်သွက် လည်အောင် ခါလိုက်မိ၏။ စိတ်ရှုပ်ထွေးစေမည့် အတွေးမျိုးကို မတွေးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ခေါင်းကို ခါလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကလည်း စခန်း ရပ်သွားပြီပေါ့”

ဂရီဂိုက ဤသို့မေးလိုက်ပြီး ဝမ်းလျားမှောက်၍ နေလိုက်ကာ လက်တဖက်က သူ့မေးတဖက်ကို ထောက်ထား လိုက်၏။ ဝါး၍နေသော နှင်းဆီရောင် (rosy petals of the flower) ပွင့်ဖတ်ကလေးကို လည်း ပါးစပ်ထဲမှ ထွေး၍ ထုတ်လိုက်၏။

“ဘယ်လို စခန်းရပ်သွားတာလဲ၊ ဘယ်လိုလဲဟင်”

အက်စီနီယာက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မေးလိုက်ရင်း ဂရီဂို၏ မျက်နှာကိုသာ အသနားခံ တောင်းပန်သည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။

ဂရီဂိုက အက်စီနီယာကို မကြည့်ဘဲ တဖက်သို့ လွဲ၍နေလိုက်၏။

အောက်ရေကုန်ခန်းကာ ခြောက်သွေ့နေသော မြေကြီးမှ စိုထိုင်းထိုင်းအနံ့နှင့် နေရောင်ခြည်က ပြန့်၍ ပေါ်ထွက် လာ၏။ လေက နေကြာပန်းပင်များအကြား တွင် လှုပ်ရှားကစားနေသည်။ ပြေးလွှားကစား၍ လာသော တိမ်လိပ်တခုဖြင့် ဝင်၍ တိုးမိနေသောကြောင့် နေရောင်ခြည်က ခဏအဖို့ မှေးမှိန်၍သာ သွားသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း မြက်ခင်းကြီးပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ အတွေးလွန်နေသော အက်စီနီယာ၏ ခေါင်းပေါ်သို့

လည်းကောင်း မီးခိုးရောင်အရိပ်များက ထိုးကျလျက် ရှိနေလေသည်။

ဂရီဂိုက သက်ပြင်းတချက်ကို လေးလေးကြီး ချလိုက်၏။ သူသက်ပြင်းချုပ်မှာ လည်ချောင်း နာနေသော မြင်းတစ်ကောင်၏ ဟီသံနှင့် တူနေလေသည်။ မှောက်လျက်သား ခေါင်းကို ထောင်လျက် လဲလျောင်းနေသော ဂရီဂိုက ပက်လက်လှန် လိုက်၏။ သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်က ပူနေသော မြေကြီးနှင့် တွေ့ထိကာ အနွေးဓာတ်ရလာသည်။

“နားထောင်စမ်းပါဦး... အက်စီနီယာ၊ ကျုပ်မှာ စိတ်ကူးတခုရထားတာ ရှိတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် ဆိုတာ စိတ်ကူး နေတာလည်း ကြာလှပြီ”

ဂရီဂိုကစ၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောနေလေသည်။ ဤအခိုက်တွင်ပင် နေကြာပန်းခင်းကြီးကို ဖြတ်လျက် လှည်းဘီး ကြိတ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီး “ဟဲ့-နွား သွားစမ်းပါလား” ဟူသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ လှည်းမောင်းသံကိုလည်း ကြားလိုက်ကြရ၏။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ လှည်းမောင်းသံမှာ အက်စီနီယာအဖို့ အနားမှကပ်၍ ထွက်ပေါ်လာသော အသံနှင့် တူနေသည့် အတိုင်း မြေကြီးပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်၍ နေလိုက်မိ၏။

ဂရီဂိုက ခေါင်းကို ထောင်လိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားခေါင်းကို ဆောင်းတဲ့ ပဝါကို ဖြုတ်ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ဒါကို တခြားသူတွေ မြင်သွားနိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကို တော့ တွေ့သွားမယ် မထင်ဘူး”

တီးတိုးသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

အက်စီနီယာက ခေါင်းဆောင်းပဝါကို ဖြုတ်ထားလိုက်၏။

နေကြာပန်းခင်းကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ဆော့ကစားနေသော ပူလောင်လောင် အိုက်စပ်စပ် လေက အက်စီနီယာ၏ လည်ကုပ်ပေါ်တွင် မြက်ခြောက် အစည်းကလေးကဲ့သို့ ရှိနေသည့် ရွှေရောင် မွေးညင်းနုကလေး များကိုပါ ကလူကျီစယ်လျက် ရှိနေသည်။

လှည်းသံက တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍သွားသည်။

“အဲ...ကျုပ်စိတ်ကူးနေတာက ဒီလိုပါ”

ဂရီဂိုက ပြတ်သားသော စကားကို ပြန်၍ဆက် လိုက်ပြန်၏။

“ပြီးပြီးသား အလုပ်ကတော့ ဘယ်လိုမှ ပြင်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ အပြစ်ကို ဘယ်သူ့အပေါ်မှ ပုံချဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ကတော့ အသက်ရှင်ပြီး နေထိုင်သွားဖို့က လိုသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဂရီဂိုက စိတ်အား ထက်ထက်သန်သန်ဖြင့် ပြောနေလေသည်။

ဂရီဂိုက စိတ်အား ထက်ထက်သန်သန်ဖြင့် ပြောနေသကဲ့သို့ အက်စီနီယာကလည်း သိလိုစိတ်ပြင်းစွာဖြင့် နားထောင်လျက် ရှိသည်။ ဂရီဂိုထံမှ ကြားရမည့် စီစဉ်ချက်ကို ဇောဖြင့် နားထောင်ရင်း လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော နေကြာပန်းပင် တခုကို ချိုး၍ပစ်လိုက်မိ၏။

ဂရီဂို၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တည်ကြည်ငြိမ်သက်နေသည့် အမူအရာကို တွေ့ရ၏။

“ကျုပ်တို့က အခုဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုစခန်း သိမ်းသင့်တယ် ဆိုတာ စဉ်းစားခဲ့တာ အတော်ကလေး ကြာခဲ့ပါပြီ...”

ဂရီဂိုထံမှ ပေါ်ထွက်လာမည့် စကားအဆုံးသတ် ကို စောင့်ရင်း အက်စီနီယာမှာ နတ်ပူးသကဲ့သို့ တကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုး၍ပင် နေမိ၏။ လက်ချောင်းကလေးများက တွန့်လိမ်ကွေးကောက် လာပြီး နှာဝနှစ်ဖက်ကလည်း ကျယ်၍ လာသည်။

ကြောက်လန့်ခြင်း မီးအလျှံနှင့်အတူ ကာမဂုဏ် မီးအလျှံက အက်စီနီယာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လွင်၍ နေသည်။ ပါးစပ်မှာလည်း ရေငတ်နေသူ တစ်ယောက် ကဲ့သို့ ခြောက်၍နေ၏။

“ကျုပ်တို့ဇာတ်လမ်းကို စခန်းသိမ်းလိုက်ဖို့ဆိုတာ စတီပင်ကို ခင်ဗျားက လုံးဝစွန့်ပစ်လိုက်ဖို့ပဲ”

ဂရီဂိုက ဤသို့သော စကားမျိုးကို ဆိုလိမ့်မည် ဟု အက်စီနီယာက တွေးထင်နေမိ၏။

သို့သော် တွန့်နေသောနှုတ်ခမ်းကို တမင်အနာခံ၍ ကိုက်ရင်း ဂရီဂိုက ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ဇာတ်လမ်း ဒါလောက်နဲ့ပဲ စခန်းသိမ်း ကြပါစို့”

အက်စီနီယာက ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထလိုက်ကာ နတ်ပူးသကဲ့သို့ ယိမ်းထိုးနေသော ရွှေရောင် နေကြာပန်းပွင့် များကို အတင်းတိုးလျက် တံခါးရှိရာသို့ ထွက်သွားသည်။

“အက်စီနီယာ...”

ဂရီဂိုက ဖျစ်ညှစ်၍ ထုတ်လိုက်ရသော ဆို့နစ်သည့် အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်၏။

ဦးထုပ်တွင် အနီရောင် ရစ်ပတ်ထားသော ဖဲပြားကို အခြားသူများ တွေ့မြင်သွားခြင်း အားဖြင့် မိမိကိုပါ တွေ့သွားမည် ကို စိုးရိမ်ကာ ဂရီဂိုက

ခေါင်းတွင် ဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်ကိုပါ ချွတ်၍ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးမှ အက်စီနီယာကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

သူမြင်ရသော အက်စီနီယာမှာ... ယခုခဏလေး အတွင်းတွင်မှ ထသွားသော အက်စီနီယာ မဟုတ်လား။

တင်ပါးဆုံနှစ်ဖက်ကို ကာမဂုဏ်ကြွအောင် လုပ်၍ ယမ်း၍ နေကြာပန်းခင်းကြီးအား နောက်ခိုင်းလျက် သွားနေ သူမှာ....တခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူး မသိဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက်သာ ဖြစ်နေလေသည်။

အက်စီနီယာသည် ဂရီဂိုအဖို့ တခါမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးသော သူစိမ်းတစ်ယောက် သာလျှင် ဖြစ်နေပေ တော့သည်။

•• ❖ ❖ ••

‘ရိုင်’ များကို ရိတ်သိမ်းပြီးသည့်နောက် ကျီပင် မသွင်းရသေးမီ ဂျုံများက မှည့်လာကြ၏။

မြေစေးပါသော လယ်ကွင်းများနှင့် တောင်စောင်း များတွင် ခြောက်သွေ့နေသောအရွက်များက အဝါရောင်သို့ ကူးပြောင်းလာပြီးနောက် အလိပ်များ ဖြစ်၍လာ ကြ၏။ အပင်များကလည်း ဖျော့တော့၍လာကြ၏။

ကောက်ပဲသီးနှံ အထွက်ကောင်းမည်ဟု လူတိုင်းကပင် အားရဝမ်းသာ ထင်မြင်ချက်ပေးခဲ့ကြ၏။ ကောက်ပင်တွင် ကောက်နှံများက များသလို အဆန်များကလည်း အလေးချိန်လည်း စီးသည်။

သို့ရာတွင် မိုးဦးအချိန်မှစ၍ အရှေ့ဘက်နယ်စပ်မှ စကာ မိုးခေါင်၍လာခဲ့သောကြောင့် ကောက်ပင်များ မှာ ရေကို ၀၀လင်လင် မသောက်ကြရသည့် အလျောက် ပင်တံများတိုကာ ကောက်ရိုးများမှာလည်း နွားစာ မြင်းစာအတွက် အသုံးမဝင် လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရေး ပထမအဆင့်ဖြင့် အောင်သွယ်တော်ကြီးနှင့် သွားရောက် ပြောဆိုပြီးသည့်အခါမှ စ၍ နာတာလီယာ၏ မိဘနှစ်ပါးက စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို သဘောတူလက်ခံမည်ဟု ဆိုသည့်တိုင် မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲကို ဩဂုတ်လ တစ်ရက်နေ့အထိ ရွှေ့ဆိုင်းပစ်မည်ဟု ပင်တာလီမွန်က ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့၏။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို နာတာလီယာ၏ မိဘများက သဘောတူ မတူကိုပင် သွားရောက် မေးမြန်းရန် အချိန်မရခဲ့။ ကောက်ရိတ်သိမ်းရခြင်း တို့ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ ထို့ပြင် သမီးရှင်မိဘများထံသို့

သွားရောက် မေးမြန်းရန်အတွက် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်အဖို့ အားလပ်ပျော်ရွှင်သည့် ရက်အားလည်း ဖြစ်ရမည် မဟုတ်လား။

ပင်တာလီမွန်မီလက်ကော့ဗ် မိသားစုက သောကြာနေ့ တနေ့တွင် ကောက်ရိတ်သိမ်းခြင်းကို စတင်ခဲ့ကြ၏။

လေးဘီးတပ်လည်းမှ အမိုးများ၊ ထိုင်ခုံများကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် လည်းအိမ်အောက်ခံ ကိုယ်ထည် ကိုသာ ကောက်လှိုင်းများ သယ်ယူ၍ကောင်းအောင် ပင်တာလီမွန်က ပြင်ဆင်နေသည်။

သားနှစ်ဦးဖြစ်သော ပိုင်အိုကျာနှင့် ဂရီဂိုတို့က လယ်ထဲသို့ ကောက်ရိတ်ဆင်းသွားကြသည်။

ပိုင်အိုကျာက ကောက်ရိတ်စက်ပေါ်တွင် စီး၍လာခဲ့သော်လည်း ဂရီဂိုက အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ရင်ပေါင်တန်းလျက် လမ်းလျှောက် လိုက်လေသည်။

အတွေးထဲတွင် နစ်ကာ အမုန်းရေယာဉ်ထဲတွင် မျောပါနေသောကြောင့်လည်း ဂရီဂို၏ မေးရိုးမှ ပါးရိုး အထိ ရှိသော အသားစိုင်များတွင် အသားဖုများက တကြွကြွလှုပ်ရှားနေကြ၏။

ဤအခြင်းအရာကို မြင်နေရသော ပိုင်အိုကျာက ဂရီဂိုမှာ ဒေါသစိတ်ဖြင့် ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြောင်း သိနေသည်။ ထစ်ခနဲဆိုလျှင် ရန်ဖြစ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေတတ်သော ညီဖြစ်သူ၏ သဘာဝကို သိနေသည့်တိုင် ပိုင်အိုကျာက ဂျုံဝါရောင်ရှိနေသော နှုတ်ခမ်းမွေးကျင်စွယ်ကို ကော့၍နေအောင်ထောင်လျက် ပြုံးရင်း သူ့ညီကို ‘စ’ လိုက်၏။

“ဘုရားစူးပါစေရဲ့ကွာ... နင့်အကြောင်းကို... ခရစ္စတိုနီယာရဲ့ မိန်းမက ငါ့ကို သူကိုယ်တိုင် ပြောပြတယ်ကွာ”

ဂရီဂိုက နှုတ်ခမ်းမွေးကျင်စွယ်မှ အမွေးနုကလေး များကို တမြို့မြို့ဝါးရင်း ...

“သူက ဘာတွေပြောသလဲဗျ”

ဟု မပွင့်တပွင့် မေးလိုက်၏။

“ကျွန်မက မြို့ကအပြန် နေကြာပန်းခင်းကြီးနား ရောက်တော့... အဲဒီ ပင်တာလီမွန် မီလက်ကော့ဗ်တို့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ နေကြာပန်းခင်းအကွက်နားကို ရောက်တော့ ပန်းခင်းထဲက စကားပြောသံတွေကို ကြားရတယ်”

“ဟေ့ ...အစ်ကို တော်စမ်း”

“စကားပြောသံတွေ ကြားရတော့ ကျွန်မက လှည့်ဝိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်၊ ခြံစည်းရိုးပေါက် ကနေပြီး ကြည့်လိုက် မိတယ်”

ပိုင်အိုကျာ၏ စကားမဆုံးမီ ဂရီဂိုက မျက်တောင် ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လိုက်ပြီး သွေးမရှိသောမျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဒါလောက်နဲ့ တော်မလား၊ မတော်ဘူးလား”

“မင်းက တော်တော်ဆန်းတဲ့ အကောင်၊ ငါ့ဟာငါ ဆုံးအောင်ပြောပါစေလား”

“အစ်ကိုနော်..ခင်ဗျားကို ကျုပ်သတိပေးတယ်၊ တော်ကြာရင် ရန်ပွဲဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

နှစ်ယောက်သား ရင်ပေါင်တန်းသွားရာမှ ဂရီဂိုက နောက်လျှို၍ ကျန်နေရစ်ခဲ့ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူအား ကျုံးဝါး၍ ပြောလိုက်၏။

ကောက်ရိတ်စက် ပေါ်တွင် ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော အစ်ကို ပိုင်အိုကျာက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ချီလိုက်ပြီး ညီဖြစ်သူ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ခြံစည်းရိုးပေါက်ကနေ ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရတာပေါ့...။ အချစ် နာလန်ထနေတဲ့ နှစ်ယောက်လေ၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်လို့။ ကိုယ့်ကို သူကပြောတယ်၊ ဒီတော့ ...ဘယ်သူတွေလဲလို့ မေးလိုက်တဲ့ အခါ သူကပြန်ပြောတယ်...။ ဘယ်သူ ရှိရဦးမှာလဲ။ အက်စီနီယာနဲ့ ရှင်ညီပဲပေါ့လို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့...”

ပိုင်အိုကျာ၏စကား အဆုံးမသတ်မီပင် နောက်လျှို၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဂရီဂိုက ကောက်ရိတ်စက်ပေါ်တွင် တင်ယူ လာသော ကောက်ဆွတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူရှိရာသို့ ပြေးဝင်၍သွားသည်။

ပိုင်အိုကျာက ကိုင်ထားသော မြင်းဇက်ကြိုးကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ထိုင်နေသည့်နေရာမှနေ၍ မြင်း နှစ်ကောင် ရှေ့သို့ရောက်အောင် လွှားခနဲ ခုန်ချလိုက်၏။

“ဖွီ ... ဟေ့ကောင် ရူးများရူးသွားပြီလား၊ လူကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဂရီဂိုက ဝံပုလွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ သွားများကို ဖြလိုက်ရင်း အစ်ကိုဖြစ်သူအား ကောက်ဆွဖြင့် ထိုးလိုက်၏။

ပိုင်အိုကျာ ရုတ်တရက် လေးဘက်ထောက်၍ ချလိုက်၏။ ကောက်ဆွက ပိုင်အိုကျာနှင့် နှစ်လက်မခန့် အကွာတွင် မြေကြီးထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားပြီး ထောင်နေသည်။

ကောက်ဆွလက်ကိုင်မှာ တစ်စုံတစ်ရာလျက်လှုပ်ကာ ယိမ်းထိုးလျက်ပင် ရှိနေလေသည်။

လေးဘက်ထောက်နေရာမှ

အောက်သိုးသိုးမျက်နှာဖြင့်

ပြန်၍ထလာသော ပိုင်အိုဗျာက လန့်၍သွားသော မြင်းနှစ်ကောင် ကို ဇက်အုပ်မှနေ၍ ကိုင်ထားရင်း ညီဖြစ်သူအား ပက်ပက်စက်စက်ကျိန်ဆဲနေ၏။

“မင်းလက်ချက်နဲ့ ငါ့ကို အသက်ထွက်အောင် လုပ်မလို့လား၊ နည်းနည်းလေးပဲလိုသွားတယ်၊ ဟေ့ ... ဝက်ကောင်”

“ကျုပ်ကတော့ အသေသတ်မလို့ပဲ”

“မင်းက ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့ ရူးတူးတူး အကောင် ပါကွာ၊ မင်းကလည်း အဖေလို ဒေါသထွက်လာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မညှာတဲ့လူမျိုးပဲ။ တူရကီလို မိုက်ကန်း ပါကလား”

ဂရီဂိုက မြေကြီးတွင် ထောင်စိုက်နေသော ကောက်ဆွကို နုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက် ကောက်ရိတ်စက် နောက်မှ နေ၍ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ရှေ့တွင်ရှိသော ပိုင်အိုဗျာက ညီဖြစ်သူကို လက်ညှိုးနှင့် တချက်ပြ၍ ခေါ်လိုက်ပြီး ...

“မင်းလက်ထဲက ကောက်ဆွကို ငါ့ပေးစမ်း”ဟု အသံမာမာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

မြင်းဇက်ကြီးကို လက်ဝဲတက်လက်တွင် ပြောင်း၍ ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ပိုင်အိုဗျာက ကောက်ဆွကို ညာလက် ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်၏။ ပြီးမှ ညီဖြစ်သူအား ကောက်ဆွအရိုးတံဖြင့် ကျောရိုးကို ခုန်၍ရိုက်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ရိုက်ရတာထက် ကြိုးနဲ့ ရိုက်ရတာက ပိုကောင်းလိမ့်မယ်”

ရိုက်ချက် မမီအောင် လွှဲရှောင်၍ ပြေးသွားသော ညီဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း ပိုင်အိုဗျာက ပြောလိုက်၏။

ခဏမျှ ကြာသောအခါ ပိုင်အိုဗျာနှင့် ဂရီဂို ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က မိမိတို့ စီးကရက်များကို အသီးသီး ညှိလိုက် ပြီးနောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဤသို့ ကြည့်ပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူလိုပင် တဟားဟား ရယ်လိုက် ကြ၏။

အခြားလမ်းတလမ်းမှနေ၍ လယ်တဲမှ အိမ်ရှိရာ သို့ လှည်းဖြင့်သွားသော ခရစ္စတိုနီယာ၏ မိန်းမက လမ်းပေါ်တွင် ညီဖြစ်သူ ဂရီဂိုက အစ်ကို ပိုင်အိုဗျာ အား ကောက်ဆွဖြင့် ထိုးသည်ကို တွေ့မြင်သွား၏။

‘ရိုင်’ ကောက်လှိုင်းများ ပေါ်မှနေ၍ အောက်သို့ လိမ့်မကျအောင် ကျားကန်ထားရင်း မတ်တတ်ရပ်လျက် ကြည့်ရသောကြောင့် တကြောင်း၊ ကြားတွင် ကောက်လှိုင်းရိတ်စက်က ကန့်လန့်ခံနေသည်က တကြောင်း တို့ကြောင့် ဂရီဂိုက ပိုင်အိုဗျာအား ကောက်ဆွဖြင့် ထိုးလိုက်သည်ကိုသာ

မြင်လိုက်ရပြီး နောက်ထပ် မည်ကဲ့သို့ ဆက်လက်၍ ဖြစ်သည်ကိုမူ သိမြင်သွားခြင်း မရှိခဲ့။ သို့ဖြစ်၍လည်း ရွာသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အိမ်နီးနားချင်းတစ်ယောက်အား လှမ်းအော်၍ ပြောလိုက်၏။

“ပင်တာလီမွန်ကို ပြေးပြီးပြောစမ်းပါဦး။ သူ့သား နှစ်ယောက် ကောက်ဆွတွေ ကိုယ်စီနဲ့ သတ်ကုန်ကြပြီလို့။ တာတာ တောင်ကုန်းနားမှာပေါ့။ ဂရီဂိုက သူ့အစ်ကိုကို နံဘေးကို ကောက်ဆွနဲ့ ထိုးလိုက်တယ်၊ အစ်ကိုကလည်း ပြန်ပြီးထိုးတာပေါ့၊ သွေးတွေကလည်း မြင်မကောင်းအောင် ထွက်လို့”

ဤအချိန် အတောအတွင်းပင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ကောက်ပင်များကို စ၍ ရိတ်သိမ်းနေကြပြီ ဖြစ်၏။ ပိုင်အိုတျာမှာ မြင်းများကို အော်ရငေါက်ရ လွန်းသဖြင့် အသံပင် ပြာနေသည်။ မြင်းများကလည်း ပန်းနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဂရီဂိုက ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်နေသော ခြေထောက်တဖက်ကို မြက်ရိတ်စက် လျှောက်တန်းပေါ်တွင် တင်ကာ ထွန်စက်မှ ရိတ်ပြီးသား ကောက်လှိုင်း အစုအပုံများ ကို ကောက်ဆွဖြင့် ဆွနေလေသည်။

လယ်ကွင်းပြင် တခွင်လုံးတွင် အပြိုင်အဆိုင် သူ့ထက်ငါကောင်း ကောက်ရိတ်လျက် ရှိနေကြ၏။ ကောက်ရိတ်စက် မှ ဓားသွားများက နေရောင်တွင် တပြောင်ပြောင် လက်နေသလို ကောက်ရိတ်စက်များ လှုပ်ရှားသံ ကလည်း စီစီညံ့လျက် ရှိနေ၏။ လယ်မြေ တခွင်တပြင်လုံးမှာ ရိတ်ပြီး ကောက်လှိုင်းပုံများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိနေ လေသည်။

ကောက်ရိတ်စက် မောင်းနေသူများကို အားကျသည့်အလား အခေါင်းထဲတွင် ရှိနေသော ရှဉ့်များကလည်း ဘာသာ ဘာဝ အော်မြည်လျက် ရှိနေကြ၏။

“နောက်ထပ် နှစ်တန်းလောက် ရိတ်ပြီးရင် ခဏ နားကြမယ်ကွာ၊ ဆေးလိပ်ကလေး သောက်ကြရအောင်”

ပိုင်အိုတျာက ညံ့စီစီဖြစ်နေသော ကောက်ရိတ်စက် သံထက် ပို၍ကျယ်အောင် အော်ဟစ်၍ပြောလိုက်၏။

ဂရီဂိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ခြောက်၍ ကွဲနေသော နှုတ်ခမ်းများကို ဂရီဂိုက အတော်ပင် ကြိုးစား၍ လှုပ်ရှားနေရ၏။ ကောက်ဆွကို အသွား ဘက်နှင့် ကပ်နေသည့် နေရာမှ ကပ်၍ကိုင်ရင်း၊ ရိတ်ပြီးသား ကောက်ပုံကြီးများကို အားစိုက်၍ ဆွရင်း အသက်ကို ခိုး၍ ရှူနေရလေသည်။

ချွေးသီးချွေးပေါက်များက နဖူးမှနေ၍ စီးကျလာသည်။ မျက်စိထဲသို့

ဝင်လာသော ချွေးပေါက်များမှာ ဆပ်ပြာ ကဲ့သို့ စပ်နေ၏။

နောက်ထပ်နှစ်တန်း ရိတ်သိမ်းပြီးသောအခါ နှစ်ဦးစလုံးပင် ခေတ္တနားလျက် အပန်းဖြေနေကြ၏။

“မြင်းကို အပြင်းစိုင်းပြီး တစ်ယောက်ယောက် လာနေတယ်”

ပိုင်အိုကျာက နေရောင် မထိုးအောင် မျက်စိကို လက်ဝါးဖြင့်ကာ၍ ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

ဂရီဂိုက လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အံ့သြသည့် အမူအရာဖြင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို ပင့်ချီ၍ထားလိုက်၏။

“ခု...လာနေတာ အဖေပဲ၊ အစစ်ပဲပေါ့”

“မင်း ရူးများနေသလား၊ အဖေက ဘာများစီးပြီး လာမှာလဲ၊ အိမ်မှာရှိတဲ့ မြင်းနှစ်ကောင်က ဒီမှာရောက် နေပြီ မဟုတ်လား”

“အဖေမှ အဖေအစစ်ဗျ၊ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့”

မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ လာသူသည် ပိုင်အိုကျာတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိရာ လယ်ကွက်နှင့် ပို၍ နီးလာသည်။ ခဏအကြာတွင် မြင်းစီးလာသူ၏ မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်၍လာရတော့၏။

“ဟုတ်တယ် အဖေပဲ”

ပိုင်အိုကျာက အံ့သြသည့်စိတ်၊ သိလိုစိတ်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက် ချလိုက် လုပ်နေသောကြောင့် က၊နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

“အိမ်မှာ တခုခုဖြစ်လို့ လာတာဖြစ်မယ်”

ဂရီဂိုက ရင့်ကျက်သော အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်စလုံးပင် စိတ်ပူနေကြလေသည်။

ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ မှနေ၍ မြင်းကို ဇက်သတ်လိုက်ရင်း ကျာပွတ်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် ဝှေ့ယမ်းလျက် ပင်တာလီမွန်က အော်၍ပြောလိုက်၏။

“ခွေးမသားတွေ၊ နင်တို့နှစ်ကောင်စလုံး ကျောကွဲ အောင်ရိုက်မယ်”

“ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

ပိုင်အိုကျာက ဖခင်ဖြစ်သူ၏စကားကြောင့် အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်ကာ နှုတ်ခမ်းမွေးကျင်စွယ် တဝက်လောက်ကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ထားလိုက်၏။

“ကောက်ရိတ်နေတဲ့ အခြားလူတွေကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦး၊

သားရေစိမ်းနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ရိုက်တံနဲ့သာ ရိုက်မယ် ဆိုရင် ဘုရားရေ.. တို့တော့ သေရတော့မှာပဲ။ အူထွက်ပြီး သေလိမ့်မယ်...”

ဂရီဂိုက သူနှင့် ဖခင်အကြားတွင် ကောက်ရိတ်စက်ကို မောင်း၍သွင်းလိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

အမြှုပ်တစ်စီး ထနေသောမြင်းက ကောက်လှိုင်းများ ရှိရာသို့ မနွေးမမြန် လာနေသည်။ ပင်တာလီမွန်က မြင်းနံဘေးကို ခြေထောက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တို့၍ပေးနေ၏။ မြင်းကို ကုန်းနှီးမပါဘဲ၊ မြင်းစီးဖိနပ်မပါဘဲ အလျင်စလို စီးလာ ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ ပင်တာလီမွန်မှာ ခြေဖြင့်သာ ကြိမ်တို့၍ပေးနေရလေသည်။

“မင်းတို့ ဒီမှာ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ တယ်ပြီး မိုက်မဲတဲ့အကောင်တွေ”

ပင်တာလီမွန်က ကျာပွတ်ကို ကိုင်၍ တချက်မျှ ဂွေ့ယမ်းလိုက်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ အဖေမြင်တဲ့အတိုင်း ကောက်ရိတ်နေတာပေါ့”

ပိုင်အိုတျာက လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်လိုက်ရင်း ဖခင်ဖြစ်သူ၏လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ကိုလည်း စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်ကာ အဖြေပေးလိုက်၏။

“ကောက်ဆွနဲ့ ထိုးပြီး သတ်နေကြတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်နေတာလဲ”

ဂရီဂိုက အဖေဖြစ်သူကို ကျောခိုင်း၍နေလိုက်ပြီး ကောင်းကင်ပြင်တွင် ရွေ့လျားလျက်ရှိသော တိမ်တိုက် အစု ကလေးများကို အသံကလေးခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် စ၍ရေတွက်လိုက်၏။

“ကောက်ဆွနဲ့ ဘယ်သူသတ်နေတာလဲ၊ ဘယ်သူကရော ရန်ဖြစ်နေတာလဲ”

ပိုင်အိုတျာက ဖခင်ဖြစ်သူကို ခေါင်းမှ ခြေဖျားအထိကြည့်ရင်း ပြန်၍မေးလိုက်၏။

“ဒါ ဖြင့်...ဟိုကောင်မက ကြက်မ ကတော်လိုက် သလို အတင်းပြေးပြီး ငါ့ကို လာပြောရတာလဲ၊ ရှင့် သားတွေ ကောက်ဆွတွေနဲ့ ထိုးသတ်ကုန်ကြပြီတဲ့၊ ဒါကိုရော မင်းတို့က ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ဒါကြောင့် မြင်းတစ်ကောင်ကို ငှားပြီး ဒုန်းစိုင်းလာခဲ့ရတယ်...ကွ”

ပင်တာလီမွန်က ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ် လှုပ်လိုက်ပြီးနောက် မြင်းစက်ကို လှုပ်လိုက်ကာ ကုန်းနှီးပေါ်မှ ခုန်၍ဆင်းလိုက်၏။

“ဒါ...ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“မိန်းမတစ်ယောက်က ပြောတာ”

“အဲဒီမိန်းမက မဟုတ်တာတွေပြောတာ အဖေ၊ လှည်းပေါ်မှာ အိပ်ပျော်ပြီးပါလာရင်းနဲ့ အိပ်မက်မက်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အင်း...ဒီတခါလည်း မိန်းမကြောင့်ပဲ”

မုတ်ဆိတ်မွေးကို လက်ဖြင့် သပ်နေရာမှ... ပင်တာလီမွန်က ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး အော်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဟိုကောင်မ...ဟိုကြက်မ ‘ကလီမော့ဗ်နာ’ ဆိုတဲ့ ကောင်မပေါ့ကွာ၊ အင်း ... ဒီခွေးမကိုတော့ နာနာ ရိုက်ပေး ရဦးမယ်”

ပင်တာလီမွန်က ဒေါသဖြင့် လက်သီးလက်မောင်း တန်း၍ ပြောလိုက်လေသည်။

ဂရီဂိုက ကြိတ်၍ ရယ်ရင်း မြေကြီးကိုသာ ငုံ့၍ ကြည့်နေ၏။ ပိုင်အိုတျာကမူ ဖခင်ဖြစ်သူကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်နေ၏။

ပင်တာလီမွန် သည် နဖူးပေါ်တွင် စီးကျနေသော ချွေးများကို လက်ဖြင့်သုတ်လိုက်ပြီးနောက် လက်သီး လက်မောင်း တန်း၍ အားရအောင် ဆဲဆိုကြိုးဝါးနေသည်။ စိတ်ကျေနပ်အောင် ဆဲဆိုပြီးနောက် ငြိမ်၍ သွားသည်။

ပြီးမှ ကောက်ရိတ်စက်ပေါ်တွင် တက်၍ထိုင်လိုက်ကာ အတန်း နှစ်တန်းလောက် ကုန်အောင် ရိတ်လိုက်၏။

ဤသို့ရိတ်ပြီးသည့်နောက်မှ စီးလာခဲ့သော မြင်းကိုပင် ပြန်၍စီးလျက် အိမ်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

ပိုင်အိုတျာက ဖခင်ဖြစ်သူ နေ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျာပွတ်ကို မြေကြီးပေါ်မှ ကောက်ယူလိုက်ပြီး တက်စမ်း၍ ကြည့်လိုက်၏။

“ဒါက ရိုးရိုးကျာပွတ် မဟုတ်ဘူး၊ သားရေစိမ်းနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ရိုက်တံပဲ၊ ဒါနဲ့သာ အရိုက်ခံမယ်ဆိုရင် မင်းတော့ ဓားနဲ့စဉ်းသလို ဖြစ်သွားမှာပဲ။ ဒါနဲ့ ရိုက်ရင် မင်းခေါင်းတောင် ပြတ်ပြီးထွက်သွားနိုင်တယ်။ ကံကောင်း လို့ပါကွာ”

ပိုင်အိုတျာက ညီဖြစ်သူအား လှမ်း၍ပြောလိုက်လေသည်။

(ဂ)

နာတာလီယာ၏မိဘများမှာ တတာရက်စ်ရွာတွင် အချမ်းသာဆုံးဟု နာမည်ကြီးနေသူများဖြစ်၏။

မွေးမြူရေးအစုတွင် နွားထီး၊ မြင်းထီး၊ မြင်းမ ဆယ့်လေးရှဉ်း ရှိသည်။
ထို့ပြင် နွားမ ဆယ့်ငါးကောင်၊ အခြား ကျွဲ နွား အများအပြားနှင့် သိုးများကို
ရာဖြင့်ချီ၍ ပိုင်ဆိုင်သူများ ဖြစ်၏။

သံဖြူမိုးထားသော မိရွန်၏အိမ်ကြီးမှာ ကုန်သည်ကြီး
မိုကော့၏အိမ်လိုပင် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ဖြစ်၏။ ပြတင်းတွင် မှန်ကူကွက်များ
တပ်ထားသော အခန်းကြီးခြောက်ခန်း ရှိနေခြင်းကပင်လျှင် အိမ်ကြီး၏
ခမ်းနားပုံကို ညွှန်လျက် ရှိနေ၏။

ခြံဝင်းအတွင်းတွင် လှပ၍ ပုံစံအသစ်ဖြစ်သော အုတ်ပြားများ
ခင်းထားသည်။ ခြံဝင်းဥယျာဉ်ကြီး ကလည်း သုံးဧက လောက် ကျယ်ဝန်းသည်။
ဤမျှ ချမ်းသာမည်ဆိုလျှင် လူတစ်ယောက်အဖို့ နောက်ထပ်
မည်သည့်ပစ္စည်းဥစ္စာများ လိုပါသေးသနည်း။

သမီးရှင်ဖြစ်သူ မိရွန်တို့က ဤမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာ
ချမ်းသာနေသောကြောင့်လည်း ပင်တာလီမွန်သည် မိမိသားနှင့်
နာတာလီယာအား စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရန် ပထမခြေလှမ်း လှမ်းရမည်ကိုပင်
အတွင်းကြိတ်၍ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ် နှောင့်နှေး နေခဲ့ရလေသည်။

နာတာလီယာအဖို့ ဂရီဂိုထက် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော
သတို့သားတစ်ယောက်ကို ခေါင်းခေါက်၍ ရွေးယူနိုင်မည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

သမီးရှင်ဖြစ်သူတို့၏ ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံကို သိရှိနေသောကြောင့်လည်း
မိမိတို့က စတင်ကြောင်းလမ်းရန် ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်သည် ကိုပင် မိရွန်တို့က
ငြင်းပယ်၍ ချလိမ့်မည်ဟု ပင်တာလီမွန်က စိုးရိမ်နေခဲ့၏။

သမီးရှင်ဖြစ်သူ မိရွန်တို့လင်မယားကို အောက်ကျ နောက်ကျခံကာ
တိုးလျှိုး၍လည်း ပြောချင်သူမဟုတ်၊ သို့ရာတွင် ဇနီးဖြစ်သူ အီလီနစ်ချ်နာက
မိမိအား သံကို သံချေးတက်၍ စားသကဲ့သို့ တတွတ်တွတ် တတိုးတိုး ပြောဆို
လာသောအခါ ပြောပါများ မယားစကားအောင် ဆိုသည့်အတိုင်းပင်
ပင်တာလီမွန်မှာ ပျော့၍သွားခဲ့ရခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရေး ပထမအဆင့်တွင် တပ်ခေါက်၍
ပြန်လည်ဆုတ်ခွာလာရခြင်း မရှိသောကြောင့် ကောက်ရိတ် အပြီး
အားလပ်သောနေ့ တနေ့တွင် မိရွန်ထံသို့ အကြောင်းပြန်ကြားချက်
ရရှိရေးအတွက် ပင်တာလီမွန်က ဇနီးကိုပါ ခေါ်လျက် ကိုယ်တိုင်
လှည်းမောင်း၍ ထွက်လာခဲ့၏။

ဤသို့လာခဲ့ရင်းလည်း ဇနီးဖြစ်သူကိုလည်းကောင်း၊
သားဖြစ်သူကိုလည်းကောင်း စိတ်ထဲမှ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကို ကျိန်ဆဲ၍

လာခဲ့သည်သာမက အလွန်ကျယ်ပြောလှသော ကမ္ဘာမြေကြီးတခုလုံးကိုပင် မာန်ခကာ ရန်ပြု၍နေမိလေသည်။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရေး ပထမအဆင့်ကို ဆင်နွဲ့ခဲ့ သူများ ပြန်သွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် မိရွန်၏ မိသားစု ၌လည်း ဂိုဏ်းဂဏကွဲပြားမှုများ၊ ငြင်းခုံမှုများသည် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပေါ်ပေါက် နေခဲ့လေသည်။

ပင်တာလီမွန် မီလက်ကော့ဗ်တို့ ပြန်သွားကြပြီးနောက် သမီးဖြစ်သူ နာတာလီယာက မိဘနှစ်ပါးအား... “ဂရီဂို ကသာ...သမီးကို ချစ်မယ်ဆိုရင်.. သမီးတော့ သူကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မယူတော့ဘူး” ဟု အတိအလင်း ဖွင့်ဟ ပြောဆိုခဲ့၏။

“ဒီကောင်မက သတို့သားကို သူကိုယ်တိုင်ရှာ နေပါပေါ့လား... ဝမ်းတွင်းရူးမ နင်လိုချင်တဲ့အကောင်က ဂျစ်ပစီလို မည်းတူးပြီး နေတာ မတွေ့ဘူးလား။ သမီးကတော့ ဘယ်ရီသီးကလေးလို လှတဲ့ မိန်းကလေး၊ သမီးက ဒီလို ယောက်ျားမျိုး ကို ယူမယ်ဆိုတာကိုတော့ အဖေ သဘောမတူဘူး”

ဖခင်ဖြစ်သူ မိရွန်က နာတာလီယာအား ဤသို့ ပြောခဲ့၏။

“သူ့အပြင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မလိုချင်ပါဘူး အဖေ”

ရှက်သွေးကလေးဖြန်းလာရာမှ စကားပြောရင်း စ၍ငိုလိုက်၏။

“သူနဲ့မယူရဘူး ဆိုရင်တော့ သမီးကို မယ်သီလရှင် ကျောင်းကိုသာ ပို့လိုက်ပါတော့ အဖေ”

“ဒီသူငယ်ဟာ လမ်းမှာလျှောက်ပြီး ကြမ်းပိုးထိုး ရတာကို သိပ်ပြီး သဘောကျတဲ့သူ။ ကြာသမား၊ သိုက်သမား၊ လင်နဲ့ကွဲနေတဲ့ မိန်းမတွေ နောက်ကုပ် တကောက်ကောက်လိုက်တတ်တဲ့ အကောင်...”

ဖခင်ဖြစ်သူ မိရွန်က သတို့သားလောင်းအကြောင်း ကို သမီးဖြစ်သူ ဘွင်းဘွင်းကြီး သိသွားပြီး စိတ်ပျက် လာအောင် စကားဆိုလိုက်၏။

“အဲဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပါစေ အဖေ”

နာတာလီယာမှာ အကြီးဆုံးသမီး ဖြစ်သည်။ ဖခင်၏ အချစ်ဆုံးလည်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း သမီးဖြစ်သူအား လာရောက် တောင်းရမ်း ကြောင်းလမ်း ကြသောသူများ အများအပြား ရှိနေလင့်ခဲ့ကစား သမီး ဖြစ်သူအား အိမ်ထောင် ပြုရန် မည်သည့်အခါမှ အတင်းအကြပ် မပြောဆိုခဲ့။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း တောင်းဆိုရန် လာကြသူများမှာ ရွာထဲမှသာမဟုတ်၊ ဝေးလံသော အရပ်ဒေသ များမှ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ၊

ဘာသာရေးဂိုဏ်းဝင်ချင်း တူသူများလည်း ပါဝင်သည်။

သို့ရာတွင် ရောက်လာသမျှသော သတို့သား မှန်သမျှကို နာတာလီယာက ကြိုက်နှစ်သက်ခြင်း မရှိခဲ့လေ သောကြောင့် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာ ယခု အထိ ကြန့်ကြာ၍နေခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ဂရီဂိုက ကော့ဆက်အမျိုးသား ဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ လယ်ယာအလုပ်များနှင့် အလုပ်ကြမ်း များတွင် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် သန်သန်မာမာ လုပ်ကိုင်နိုင်သည့် အရည်အချင်းကိုလည်းကောင်း သမီးရှင်ဖြစ်သူ မီရွန်က စိတ်ထဲမှနေ၍ နှစ်ခြိုက်နေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

မြင်းပြိုင်ပွဲတွင် ရွာရှိ အခြားလူပျိုကာလသားများ နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရာ၌ ဂရီဂိုက ဗိုလ်စွဲခဲ့သည့်အချိန်ကပင် မီရွန်က သမက်လောင်းအဖြစ် မျက်စိကျ၍နေခဲ့သည် မှာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မိမိကဲ့သို့ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ တစ်ဦးက မိမိသမီးအား ဆင်းရဲသူ တစ်ယောက်နှင့် ပေးစားရမည်ကို သိမ်ငယ်သည်ဟု ယူဆခဲ့သောကြောင့်တကြောင်း၊ ဂရီဂိုက မြာလိုက်ရာတွင် သူများ မယားကို အချောင်နှိုက်တတ်သည့် အကျင့်ရှိသည်ဟူသော မကောင်းသတင်းကြောင့် တကြောင်း၊ သမီးဖြစ်သူအား လက်ထပ်ပေးစားခြင်း မပြုဘဲ ခပ်အေးအေးနေခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

“ကောင်ကလေးက အင်မတန် အလုပ်လည်း ကောင်းတယ်...လှလည်း လှတယ်၊ သမီးကလည်း သူ့ကိုဆို သူမှပဲ ဖြစ်နေတယ်လေ”

ဇနီးဖြစ်သူက အိပ်ရာဝင်ချိန် မီရွန်၏အနားသို့ ကပ်လျက် တိုးတိုးသက်သာပြောလိုက်၏။

ဤသို့ပြောရင်းလည်း အရေပြားများ တွန့်လိမ်၍ နေကာ အမွေးထူသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ လက်ကို ပွတ်သပ်၍ ပေးနေ၏။

မီရွန်က တဖက်သို့လှည့်သွားပြီး ဇနီးဖြစ်သူအား ကျောပေး၍နေလိုက်၏။

အေးစက်လျက် နို့ပျဉ်းတွဲလောင်းကျနေသော ဇနီးဖြစ်သူကို ကျောပေး၍နေရာမှ မီရွန်က ဒေါမာန် တကြီးဖြင့် ဆိုလိုက်၏။

“တိတ်စမ်း ခွေးစာ ဝက်စာမ...၊ စဉ်းစားရက် မရှိတော့ဘူးလား။ ရုပ်ကလေးက လှတယ်...၊ ဘာ လှတာလဲ... ရုပ်လှသလောက် အကျင့်ယုတ်တာကိုတော့ ထည့်မပြောတော့ဘူးလား။ သူလုပ်ထားတာတွေကို တို့က တရားခံအဖြစ် ဝင်ပြီး ဓားစာခံရမှာလား။ ငါ့သမီးကို လူမိုက်လူတေ... တူရကီ တစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားလိုက်တာကို ကိုယ့်အရှက်ကို ကိုယ်ခွဲတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပျက်စီးအောင်...ဂုဏ်သရေ ယုတ်အောင် လုပ်တာနဲ့

အတူတူပဲ”

သို့တိုင်အောင် ဇနီးဖြစ်သူက...

“ကောင်ကလေးမိသားစုက...အလုပ်ကို ကြိုးကြိုး စားစားလုပ်တဲ့အပြင် ... မချမ်းသာပေမယ့် တင့်တင့် တယ်တယ် နေနိုင်ကြသားပဲ” ဟု ထပ်၍ တိုးတိုး ညင်းညင်းပြောရင်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ကျောအနားသို့ တိုး၍ ကပ်လာကာ ယုယ ပျောင်းပျသည့် အနေဖြင့် လက်ကို ပွတ်သပ်ပေးနေပြန်၏။

“ဟေ့... စုန်းမ ရွှေစမ်း၊ မရွှေနိုင်ဘူးလား။ ငါ့မှာ အိပ်ဖို့ နေရာတောင် မရှိတော့ဘူး။ ငါ့လက်ကိုရော ဘာဖြစ်လို့ ပွတ်သပ်ပေးနေရတာလဲ။ ငါ့ကို စီးရှိတဲ့ နွားမများ မှတ်နေသလား။ နင့်သမီး နာတာလီယာ ဆိုတဲ့ အကောင်မကလည်း နင်သိတဲ့အတိုင်း ဘောင်းဘီ ဝတ်ထားတဲ့လူဆိုရင် ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးမဆို လာခဲ့၊ ကြိုက်မယ့်အစားထဲကပဲ”

“ကိုယ့်သမီးအတွက်..ကိုယ်ချင်းလည်းစာဦးမှပေါ့ ရှင် ...”

ဇနီးဖြစ်သူက မိရွှန်၏ အမွေးထူသောနား နားတွင် ကပ်၍ သံပျောင်းသံညင်းဖြင့် ပြောနေပြန်သည်။

မိရွှန်က ခုတင်နှင့် ကပ်နေသော နံရံအနီးသို့ တတ်နိုင်သမျှ တိုး၍ကပ်ရင်း ဇနီးဖြစ်သူက အိပ်ပျော် သွားပြီဟု ထင်အောင် ဟောက်၍နေလေသည်။

(ဃ)

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း ပထမဆင့်မှ ပေါ်ထွက်လာမည့် အဖြေကို ရယူရန် ရောက်ရှိလာခဲ့သော ပင်တာလီမွန် မီလက်ကော့စ်ကြောင့် မိရွှန်တို့ အိမ်သားများမှာ သဘောအယူအဆချင်း ကွဲပြားနေခဲ့သည့် အလျောက် ပို၍ရှုပ်ထွေးသော ပြဿနာဖြင့် ရင်ဆိုင်တိုးရတော့၏။

အမိုးမပါသော လှည်းပေါ်မှ အီလီနစ်ချ်နာက အဆင်းလိုက်တွင် လှည်းမှာ ပက်လက်လှန်၍သွားတော့ မတတ် ဖြစ်သွားခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ပင်တာလီမွန်က မောင်းသူနေရာတွင် ထိုင်နေရာမှ တိုက်ကြက်ဖလေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး လှည်းကို ထိန်းထားလိုက်သောကြောင့်သာ ပက်လက်လန်၍ မကျဘဲ သက်သာရာ ရသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ဤအဖြစ်အပျက်ကို ပြတင်းပေါက်နားတွင် ရှိနေသော မိရွှန်က

တွေ့မြင်သွားပြီးနောက် ညည်းတွား၍ ပြောလိုက်၏။

“ဟော..ဟိုမှာ သူတို့ လာကြပြန်ပြီ၊ ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဘာဖြစ်လို့များ လာကြသလဲ မသိဘူး။”

ပင်တာလီမွန်သည် တံခါးပေါက်သို့ ရောက်သည် အထိ လှေကားကို တက်၍သွားပြီးနောက်...

“ကျန်းမာပါစေ”ဟု အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ မီရွန်အား တိုက်ကြက်ဖတစ်ကောင် တွန်သံမျိုးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ဤသို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီးနောက် ကျယ်သင့်သည်ထက် ပို၍ကျယ်သွားသောအသံအတွက် ရှက်၍နေမိလေသည်။

ပင်တာလီမွန်က ရှက်သွေးပြေစေသောအားဖြင့် ပေါင်ဝက်နီးနီးရှိမည့် မည်းနက်သော မုတ်ဆိတ်ကို သူ့ပါးစပ် အတွင်းသို့ မ,၍ သွင်းလိုက်ပြီးနောက် ခရစ်တော် ရုပ်ပွားတော်ရှေ့တွင် ပြုလုပ်ရန် မလိုအပ်ပါဘဲ လက်ဝါးကပ်တိုင် အထိမ်းအမှတ်ကို ပြုလိုက်၏။

နံနက် ဘုရားရှိခိုး စည်းဝေးပွဲသို့ တက်ရောက်ပြီးမှ လာခဲ့သူအဖို့ အဘယ်မှာလျှင် နောက်ထပ် အထိမ်းအမှတ်ကို ပြုရန် လိုပါတော့မည်နည်း။

“ကောင်းသောနေ့ပါခင်ဗျား ...”

မီရွန်က အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသော ဧည့်သည်များကို ငေး၍ စောင်း၍ ကြည့်နေရာမှ ဝတ်ကျေ ဝတ်ကုန် စကားဆိုလိုက်၏။

“ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ရာသီဥတု ကလည်း ကောင်းမွန်ပါပေတယ်”

“ဘုရားသခင်ကို ချီးကျူးရမှာပဲ၊ ကောင်းတဲ့ ရာသီဥတုက အမြဲပဲတည်နေပါစေ”

“ရာသီဥတု ကောင်းတဲ့အတွက် လူတွေလည်း နည်းနည်းတော့ ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိကြမှာပေါ့ ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပေသပေါ့”

“ကဲ..ဒီတော့.... ကျုပ်တို့လာတဲ့အကြောင်းလည်း ခင်ဗျားတို့ သိရှိသားပဲ။ ခင်ဗျားတို့အချင်းချင်း တိုင်ပင် ဆွေးနွေး ကြတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လိုများ အဖြေထွက်လာတယ်ဆိုတာ သိစမ်းပါရစေ။ ကျုပ်တို့က

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရေးကို ဆက်ပြီး လုပ်ရမှာလား။ ဒါလောက် နဲ့ပဲ ရပ်တန်းက ရပ်နေရမှာလား”

“အထဲကိုဝင်ပြီး ထိုင်ကြပါဦးရှင် ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

မိရွန်၏ဇနီးဖြစ်သူ မာရီယာက ဧည့်သည်များအား ကိုယ်ကိုကိုင်ညွှတ်၍ ကြိုဆိုလိုက်၏။ ရှည်လျား၍ ဆောက်ခံပုံသဏ္ဌာန်ရှိနေသော ဂါဝန်က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တရွတ်တိုက်လျက် ရှိနေလေသည်။

ပေါ်ပလင် ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်လာသော... အီလီနစ်ချ်နာ သည် အိမ်ရှင်မဖြစ်သူက ဧည့်ဝတ်ပြု သောနေရာတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်၏။ အင်္ကျီက အသစ်ကျပ်ချွတ် ဖြစ်နေသောကြောင့် တရွမ်းရွမ်း မြည်နေလေသည်။

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ မိရွန်က စားပွဲခင်းအသစ် ခင်းထားသော စားပွဲပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်လျက် တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေသည်။

ပြင်သစ်ပြည်မှ လာသော စားပွဲခင်းမှာ ရုပ်ပုံများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထား၏။

စားပွဲခင်းထောင့်စွန်းများတွင် ကွယ်လွန်လေပြီးသော ဇာဘုရင်နှင့် မိဖုရားကြီးတို့၏ပုံများကို ရုပ်လုံး ဖော်၍ ထားသေးပြီး အလယ်တွင်မူ စိုးစံဆဲ ဇာဘုရင် နီကိုလတ်စ် အလက်စ်စန့် ဒရိုဗစ်ချ်နှင့် နန်းမတော်ကြီး၏ပုံကို လည်းကောင်း၊ သမီးတော်များ၏ ပုံကို လည်းကောင်း ဆေးရောင်စုံဖြင့် ရိုက်နှိပ်လျက် ပါရှိလေသည်။

သမီးရှင်ဖြစ်သူ မိရွန်ကပင် စားပွဲတွင် ဝိုင်း၍ ထိုင်နေကြသူများအား စတင်၍စကားဆိုလိုက်၏။

“အင်း ...ကျွန်တော်တို့ကတော့ သမီးကို ခင်ဗျားတို့ သားနဲ့ လက်ဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကြပြီ။ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဘောတူကြမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် တို့တတွေ ရွှေမျိုးဉာတိတွေ ဖြစ်ကြမှာပါပဲ”

သမီးရှင် မိရွန်၏ စကားအဆုံးတွင် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် အခြင်းအရာတခု ပေါ်ပေါက်၍လာခဲ့၏။

ချောမွတ်တောက်ပကာ လက်ဖျင်ပွပွရှိသောအင်္ကျီ ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် သားရှင်ဖြစ်သူ အီလီနစ်ချ်နာက အင်္ကျီ အတွင်းတွင် မည်သို့မည်ပုံ ဝှက်၍ယူလာခဲ့သည် ကိုပင် သိနိုင်စွမ်းခြင်းငှာ မရှိတော့သော ဂျုံမှုန့် အကောင်းစားဖြင့် လုပ်ထားသော ပေါင်မုန့်ကြီးတလုံးကို အင်္ကျီအတွင်းမှ ထုတ်ယူလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အင်္ကျီ အရှေ့အတွင်းဘက်ကို စမ်းသလိုလိုနှင့် နောက်ကျောဘက်မှနေ၍ ပေါင်မုန့်ကြီးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက်

အီလီနစ်ချ်နာက ပေါင်မုန့်ကြီးကို စားပွဲပေါ်တွင် ဗုန်းခနဲ မြည်အောင် ပစ်ချလိုက်လေသည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် သားရှင်ဖြစ်သော ပင်တာလီမွန် ကလည်း မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်မှန်း မသိ၊ မိမိကိုယ် ပေါ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင် အထိမ်းအမှတ် ပြုလုပ်လိုစိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ကြက်ငှက်ခြေထောက်များကဲ့သို့ ရှိနေသော တွန့်လိမ်ပျော့တော့နေသည့် ပင်တာလီမွန်၏ လက်ချောင်းများက လက်ဝါးကပ်တိုင် အထိမ်းအမှတ်ကို ပြုလုပ်ရန်အတွက် သင့်လျော်သည့် အနေအထားသို့ ရောက်နေကြ၏။ သို့ရာတွင် ပင်တာလီမွန်က နဖူးထိရောက်အောင် မြှောက်ရမည့် လက်ကို ထက်ဝက်လောက်သာ မြှောက်ထားပြီးနောက် လက်အနေ အထားကို ရုတ်ခြည်းပင် ဖြောင့်ပစ်လိုက်၏။

ပင်တာလီမွန်က မလိုလားပါဘဲလျက် ကြီးမားသော မည်းနက်နေသည့် လက်မကြီးသည် လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ် အကြားသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်၍သွားပြီး နောက် ဤသို့ ပိုင်ရှင်သခင်ကို ဆန့်ကျင်သော အရက်ကင်းမဲ့သော လက်ချောင်းများက ပင်တာလီမွန်၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အပြာရောင်ကုတ် အင်္ကျီရှိ ဟနေသည့် အင်္ကျီစ နောက်ဘက် အတွင်းသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်၍သွားပြီးနောက် အနီရောင် အဖုံး ရှိသော ဗော့ကာအရက်ပုလင်း တလုံးကို ဆွဲထုတ်၍ ယူလာလေသည်။

မျက်တောင်များကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ရင်း ပင်တာလီမွန်က သမီးရှင် မီရွန်၏ ရှုံ့တွနေသော မျက်နှာကို စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဗော့ကာအရက်ပုလင်း ဖင်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးကို တယုတယ လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်၍ နေလေသည်။

“ကဲ... ဆွေမျိုးညာတိများ ခင်ဗျား ခု...ကျုပ်တို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ရှိခိုးဆုတောင်းရင်း အရက်သောက် ကြပါစို့။ အရက်သောက်ရင်း ကျုပ်တို့ကလေးတွေ အဖို့ မင်္ဂလာဆောင် ထုံးတမ်းစည်းကမ်းတွေကို ပြောကြ ဆိုကြပါစို့”

ပင်တာလီမွန် အဆိုပြုချက်ကြောင့် တစ်နာရီခန့် အတောအတွင်းပင် သားရှင်နှင့် သမီးရှင်များ ဖြစ်ကြသော မီရွန်နှင့် ပင်တာလီမွန်တို့က ပူးကပ်စွာ ထိုင်နေမိကြပြီး ဖြစ်နေသည်။ မည်မျှပူးကပ်စွာထိုင်နေသနည်း ဟုဆိုလျှင် ပင်တာ လီမွန်၏ ဆီတဝင်းဝင်းဖြင့် ရှိနေသော မုတ်ဆိတ်မွေး အခွေအလိပ်များက မီရွန်၏ သွယ်တန်းကျနေသော အနီရောင် မုတ်ဆိတ်မွေးများ အကြားတွင် တိုးဝင်လျက်ရှိနေသည်အထိ ဖြစ်တော့သည်။

မင်္ဂလာဆောင် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပင်တာလီမွန်က

ငြင်းဆိုကန့်ကွက်ခြင်းများ ပြုနေရာ ကန့်ကွက်ချက် ကို ဇောဖြင့် ပြောနေရသောကြောင့် ပင်တာလီမွန်၏ ဝင်သက်ထွက်သက်များက သခွားသီး အချို့သုပ် အနံ့များဖြင့် လှိုင်လျက် ရှိနေလေသည်။

“ဉာတိဆွေမျိုးများ ခင်ဗျား”

အသံကဲ့ အသံပြာကြီးဖြင့် ပင်တာလီမွန်က ခပ်တိုးတိုးပင် စကား စလိုက်၏။ ပြီးမှ အသံကို အော်သလောက် နီးနီး တိုး၍မြှင့်လိုက်ကာ...

“အချစ်ဆုံး ဆွေမျိုးဉာတိများ ခင်ဗျား” ဟု ထပ်၍ ဆိုနေပြန်သည်။

“ဆွေမျိုးဉာတိများ ခင်ဗျာ... လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားတို့တောင်းဆိုတဲ့ အရေအတွက်က ကျုပ်အဖို့ အင်မတန်မှ များလွန်းနေပါတယ်။ စဉ်းစား ကြည့်စမ်းပါ။ ချစ်ဉာတိဆွေမျိုးများ ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို အရှက်ကွဲအောင် ခွဲဖို့ ကြံနေတာနဲ့ မတူဘူးလား။ ဖိနပ်အပေါ်က ထပ်ရတဲ့ ခြေပတ်နဲ့ ကြက်ပေါင်ဆေးဖိနပ် အဲဒါက တစ်၊ သိုးမွေးကုတ်အင်္ကျီ တထည် အဲဒါက နှစ်၊ သိုးမွေးအင်္ကျီ ဝတ်စုံနှစ်ခု အဲဒါက အရေအတွက် အမှတ်သုံး၊ ပိုးခေါင်းဆောင်း ပဝါတထည် အဲဒါက လေး။ ဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံး ကိုသာ သတို့သမီးကို လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ ပေးရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တော့ မွဲပါပြီဗျာ”

ပင်တာလီမွန်က အသံသြသြကြီးဖြင့် ပြောနေ၏။ ခြေမလောက်ကြီး၍ ခြေမလို ကုန်းသော သွားကြီးများ ကလည်း စကားပြောလိုက်တိုင်း ပေါ်၍ ပေါ်၍ နေကြ၏။

“ကျုပ်တော့ မွဲပါပြီဗျာ”

ဤစကားဖြင့် အဆုံးသတ်ရင်း ပင်တာလီမွန်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဘက်သို့ ဆန့်ကား၍ ပြလိုက်၏။

မိရွန်က ခေါင်းကို အောက်သို့ စိုက်ထားရင်း ဖိတ်ကျနေသော အရက်များ၊ သခွားသီးသုပ် အရည်များဖြင့် အိုင်ထွန်း လျက်ရှိသော စားပွဲခင်းကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်နေလေသည်။

စားပွဲခင်းပေါ်တွင် လက်ရေးအသော့ဖြင့် ရေးထားသော စာတမ်း တတမ်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ရုရှား သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်များ”

ဤစာတမ်း အောက်ဘက်တွင် ရှိသော စာတမ်း တခုကို ဆက်၍ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ...

“မြေရှင်... ရေရှင် အင်ပါယာတို့၏ အရှင်၊ ဘုန်းတန်ခိုး

ကြီးမြတ်တော်မူသည့် ဧကရာဇ်ဘုရင် နီကိုလတ်စ်” ဟု တွေ့ရ၏။

စာတမ်းမှာ မဆုံးသေးသော်လည်း နီကိုလတ်စ် သို့ အရောက်တွင် အာလူးခွံတခုက ဖုံးလျက် ရှိနေသောကြောင့် ဆက်၍ ဖတ်မရဘဲ ရှိနေ၏။

မိရွန်က စားပွဲခင်းပေါ်တွင် ရှိနေသော ပုံကို ကြည့်လိုက်၏။

ဧကရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရွှေမျက်နှာတော် ပေါ်တွင် ဗောဓိပုဏ္ဏားအရက် ပုလင်းလွတ်တလုံးကို ထောင်လျက် ရှိနေလေသည်။

ဧကရာဇ်အရှင်သခင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရွှေမျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်ခစားရခြင်းငှာ အခွင့်အလမ်း မသာလေ သောအခါ မိရွန်က ဧကရာဇ်မင်းမြတ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် ဆင်မြန်းထားသည့် လှပဆန်းကြယ်စွာ ဆင်ယင်ထားသည့် ဝတ်စုံကို ရိုသေခန့်ညားသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေ၏။

မျက်တောင်ကို အဆက်မပြတ် ခတ်နေမိသည့်တိုင် ဧကရာဇ်ဘုရင် မင်းမြတ်ကြီးအပေါ်၌ကား ရိုသေခန့်ညားမှု ပျက်သွားခြင်းမရှိ။

လှပဆန်းကြယ်စွာ စီရင်ချုပ်လုပ်ထားသော ဝတ်စုံပေါ်တွင် ဘော်ငွေရောင် ခါးပတ်တခုကို ပတ်လျက် ရှိသည်။

ဧကရာဇ်ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရွှေမျက်နှာတော်ကို ဖူးမြော်ခွင့်မသာသောကြောင့် လှပဆန်းကြယ်စွာ စီရင် ချုပ်လုပ် ထားသော ဝတ်စုံတော်ကို ကော်ရော်လေးစား စွာဖြင့် ဖူးမြော်ပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သော အခါ၌လည်း ဧကရာဇ် မင်းမြတ်၏ ဝတ်စုံတော်အပေါ်၌ သခွားသီး အချို့သုပ်မှ ချောကျိနေသော သခွားသီးစိတ်များဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိနေပြန် သောကြောင့် မိရွန်အဖို့ ဒုက္ခကြီးစွာဖြင့် ဖြစ်နေရပြန်၏။

မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ရွှေမျက်နှာတော်သည်သာ မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားရသဖြင့် ကျေနပ်ရွှင်ပြုံးသော အမူအရာဖြင့် ရပ်ပုံထဲမှ နေ၍ မိရွန်အား ရှုစားလျက် ရှိနေချေသည်။

အနားကျယ်သော ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့် မိဖုရားခေါင်ကြီးကို သမီးတော်များက ဝိုင်းဝန်း ခြံရံလျက် ခစား နေကြ၏။

ဘုရင်ဧကရာဇ်နှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့၏ သမီးတော်များပင် ဖြစ်သော်လည်း ပညာဉာဏ်နှင့် အလိမ္မာ ဟူ၍ကား ရှိသူများ မဟုတ်ကြ။ အနှစ်မဲ့သော သမီးတော် များသာတည်း။

ဧကရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့၏ အသိအလိမ္မာ ဉာဏ်ကင်းမဲ့သော သမီးတော်၏ ပုံကို ဖူးမြော်ရင်း သမီးရှင် ဖြစ်သော မိရွန်မှာ မိမိနှင့် အဖြစ် သနစ်ချင်း တူလေသည်တကားဟု တွေးမိရင်း မျက်ရည်များပင်

ဝိုင်း၍ လာမိလေသည်။

မိရွန်က မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ ရွှေမျက်နှာတော်ကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါး ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်၏။

ထိပ်ခေါင်တင် အရှင်မိဖုရားကြီးဘုရား၊ အရှင် မိဖုရားကြီးသည် ယခုအချိန်အခါ၌ တောင်းထဲတွင် သမီးငယ် များနှင့် အတူရှိနေသော ဘဲငန်းမကြီးကဲ့သို့ အလွန်ပင်လျှင် ဂုဏ်ယူကြွားဝါ နေလင့်ကစား အရှင် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ သမီးတော်များကို ကြင်ရာတော်များနှင့် စုလျားရစ်ပတ် လက်ထပ်ပေးသည့်အခါတွင် မည်သို့ စိတ်ပူပန်ရမည်ကို သတိ ထားတော် မူစေလိုပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် အရှင်သခင်မကြီးက ပျာယာခတ်ကာ တုန်လှုပ်လျက်ရှိသော ကျွန်တော်မျိုးအား စိတ်အေး လက်အေးဖြင့် ရှုစားတော်မူနိုင်သော်လည်း အရှင်သခင် မိဖုရားခေါင်ကြီး၏ သမီးတော်များကို ကြင်ရာတော်များနှင့် စုလျား ရစ်ပတ် လက်ထပ်ပေး ရမည့်အချိန်တွင် ထိပ်ခေါင်တင် ဘုရင်မကြီးက ကျွန်တော်မျိုးကဲ့သို့ ငရဲပြာလူး အထူး တုန်လှုပ်လျက် ရှိနေသည်ကို ကျွန်တော်မျိုးက ဖူးမြင်၍ နေရပါတော့မည် ဘုရား”

သမီးရှင်ဖြစ်သူ မိရွန်က မိမိအတွေးဖြင့် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလျက်ရှိနေစဉ် သားရှင်ဖြစ်သော ပင်တာလီမွန် က နားထဲသို့ ဧရာမပျားကြီးတစ်ကောင် ဝင်၍လာကာ အော်မြည်နေသကဲ့သို့ အော်၍ပြောနေပြန်သည်။

ပျားကြီးမှာ မတုပ်တတ်သောကြောင့် သက်သာရာ ရ၍နေခြင်း ဖြစ်၏။

မျက်ရည်ဝိုင်းနေသော မျက်လုံးအစုံကို မော့၍ ထားရင်း မိရွန်က နားထောင်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့သမီး ... အဲလေ...ခုတော့ ကျုပ်တို့ သမီးကို ကျုပ်တို့သားနဲ့ ပေးစားနိုင်ဖို့အတွက် ဖိနပ် အပေါ်ထပ် ခြေပတ်တွေ၊ သိုးမွေးကုတ်အင်္ကျီတွေကို လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းအဖြစ် ပေးရမယ်ဆိုရင်... ကျုပ်တို့မှာ နွားမတစ်ကောင်ကို ဈေးထဲ မောင်းပြီး ရောင်းလိုက်ရဖို့ ရှိတော့တာပဲ”

“ဒီလို....ရောင်းပြီး သတို့သမီးအတွက် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း၊ ခန်းဝင်ပစ္စည်း ပေးရမှာကို.. ခင်ဗျား စေတနာ မရှိလို့လား၊ တွန့်တိုနေလို့လား၊ ကတ်သတ်နေလို့လား”

သမီးရှင် မိရွန်က စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ပြန်၍ မေးလိုက်ရင်း စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ထုလိုက်၏။

“စေတနာမရှိလို့၊ တွန့်တိုလို့၊ ကတ်သတ်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...”

“ခင်ဗျားက စေတနာ မရှိဘူးလား။”

သမီးရှင် မိရွန်က ထပ်၍မေးလိုက်၏။

“နေစမ်းပါဦးဗျာ...နေစမ်းပါဦး။”

ပင်တာလီမွန်၏ စကားမဆုံးမီ မိရွန်က ချွေးများ နှင့် စိုနေသောလက်ဖြင့် စားပွဲပေါ်တွင်ရှိသော ဖုန်ခွက်များကို အောက်သို့ သိမ်းကျုံး၍ပစ်ချလိုက်ရင်း ...

“စေတနာမရှိရင်လည်း မာရ်နတ်ဆီကိုပဲ သွားပေ တော့”ဟု အော်၍ ပြောလိုက်၏။

“ခြံထဲက နွားမတစ်ကောင်တော့ ရောင်းရတော့ မှာပဲဗျာ”

ပင်တာလီမွန်က ခေါင်းတခါခါဖြင့် ညည်းတွား၍ ပြောလိုက်၏။

“လက်ဖွဲ့ခန်းဝင် ပစ္စည်းကတော့ ပေးရမှာပဲ၊ မပေးလို့ကို မဖြစ်ဘူး၊ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ ထည့်ဖို့အတွက် သမီးမှာ သေတ္တာတလုံး သပ်သပ်ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာကိုလည်း သတိထားပြီး နားထောင်စမ်း၊ ခင်ဗျားတို့သားနဲ့ ကျွန်တော့် သမီးကို ပေးစားချင်တယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်ပြောတာကို ခင်ဗျားတို့က လိုက်ပြီး လုပ်ဖို့ပဲရှိတယ်။ ဒီလို လက်ဖွဲ့ခန်းဝင် ပစ္စည်း တောင်းနေရတာကလည်း ကျွန်တော်တို့ ကော့ဆက်သတို့သား ထုံးစံ ဓလေ့အတိုင်း တောင်းနေရတာပါ။ ရှေးရှေး တုန်းကလည်း ဒီဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့က ရှေးထုံးကိုလည်း မပယ်နဲ့ ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ရှေးထုံးကို လိုက်တဲ့သူတွေပါ။”

“ခင်ဗျားပြောတာကို ကျုပ်ကလည်း လေးလေး စားစား သတိထားပါတယ်”

“သတိထားစမ်းပါ”

“ကျုပ်ကလည်း သတိထားနေတာပဲ”

“ဒီလို သတိထားတယ်ဆိုရင် ကလေးတွေက ရှေးထုံးစံကို လိုက်နာကြပါစေ၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ရှေးထုံးစံကို အစဉ်သဖြင့် လိုက်နာခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ရှေးထုံးစံကို လိုက်နာတဲ့သူတွေလို ကျွန်တော်တို့ကလည်း နေထိုင်ခဲ့ ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကလေးတွေကို ရှေးထုံးစံကို လိုက်နာအောင် လုပ်ပေးရမှာက ကျွန်တော်တို့တာဝန်ပဲ မဟုတ်လား။”

မိရွန်နှင့် ပင်တာလီမွန်တို့မှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပူးကပ်လျက် အခြေအတင် ဒေါနှင့်မောနှင့် စကား ဆိုနေကြ သောကြောင့် နှစ်ဦးစလုံး၏ မုတ်ဆိတ်မွေးများမှာ တခုနှင့် တခု ရောယှက်လျက် အရောင်အမျိုးမျိုး ထွက်ကာ လှိုင်းထ သကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။ ပင်တာလီမွန်က အရည်မရှိလေသော ရွံ့တွ၍နေပြီ ဖြစ်သော သခွားသီးကို စ၍ စားလိုက်၏။ ထိုသို့ စားရင်းလည်း ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်၍လာကာ မျက်ရည် တစမ်းစမ်းဖြင့် ငိုလိုက်၏။

ဝမ်းသာခြင်းမှာ မိမိသားအတွက် မိရွန်၏သမီး ဖြစ်သူကို ရတော့မည်ဖြစ်ပြီး၊ ဝမ်းနည်းခြင်းမှာ ဤသို့ ရရန် အတွက်လည်း မိမိပိုင် နွားမတစ်ကောင်ကို လက်ဖွဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူရန်အတွက် ရောင်းချလိုက်ရတော့မည် ဖြစ်သောကြောင့် ပင်တည်း။

သားရှင်နှင့် သမီးရှင် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မုတ်ဆိတ်မွေးချင်း ရောထွေး ယှက်တင် နေအောင် ထိုင်နေကြသကဲ့သို့ သားရှင်နှင့် သမီးရှင် မိခင်နှစ်ဦးကလည်း သေတ္တာကြီး တစ်လုံးပေါ်တွင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်၍ထိုင်ရင်း မိမိတို့ ရင်သွေးများဘက်မှ အကောင်းဟူသရွေ့ ကိုချည်း ကွက်၍ အသံစာစာ နှင့် ပြောဆိုလျက်ရှိနေကြ၏။

ဂရီဂို၏ မိခင်ဖြစ်သူ အီလီနစ်ချ်နာက ဗော့ကာ အရက်ရှိန်ကြောင့် ချယ်ရီရောင်လွမ်းလျက်၊ နာတာလီယာ ၏ မိခင်ဖြစ်သူ မာရီယာမှာ ဆောင်းခ၍နေသော သစ်တော်သီးလို လန်းဆန်းလျက်ရှိနေ၏။

“ဒီလို ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ ကမ္ဘာမှာ ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာလို့တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“သမီး နာတာလီယာက အိမ်မှုဝတ္ထရား ကျေပွန်လိမ့်မယ်၊ ယောက္ခမ မိဘစကားကို နားထောင်လိမ့်မယ်၊ ယောက္ခမနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့စကားဆိုလို့ တခွန်းမှလည်း ပြောမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဟု မာရီယာက ဆိုလိုက်၏။

လက်ဝဲဘက် တံတောင်ဆစ်ကို လက်ယာဘက်ဖြင့် အောက်မှပင့်၍ကိုင်ကာ လက်ဝဲဘက်က မေးကိုထောက် ထားသော ဂရီဂို၏မိခင် အီလီနစ်ချ်နာက ကြားဖြတ်၍...

“ကျွန်မကတော့ သားကို အမြဲဆုံးမပါတယ်၊ အကြိမ်ဘယ်နှစ်ခါကျပြီလို့ မပြောတတ်ဘူး၊ တနင်္ဂနွေ တရက်က ညနေစောင်းမှာ သားက အပြင်ကို ထွက်မလို့ လုပ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်မက ဟဲ့သား ...မင်း ဘယ်တော့

ဒီကြောင်မကို ပစ်မှာလဲ၊ မင်းလုပ်ပုံကြောင့် အရှက်ရတာလည်း များလှပြီ၊
ဟဲ့...ဝက်မသား မိစ္ဆာ ဒီဌီ၊ တို့လည်း အသက်ကြီးလာပြီ၊ မင်းက ခုထက်ထိတို့ကို
အရှက်ရအောင် လုပ်နေဦးမှာလား။ စတီပင်က မင်းတို့
ကမြင်းကြောထနေတာကို တစ်ရက်တော့ လှလှပပကြီး
လက်စားချေလိမ့်မယ်လို့ ဆုံးမတယ်”ဟု ဆိုနေပြန်သည်။

(c)

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပြင်ကြဆင်ကြဖြင့်
ကော်ရှူနော့ဗ်မိသားစု၏အိမ်မှာ ပျားအုံတွင် ပျားများ တဝီဝီ ဝဲပျံ နေသလို
အသံဗလံတွေ ဆူညံနေ၏။ သတို့သမီးအတွက် အတွင်းခံ အဝတ်အစားများကို
အသည်းအသန်ချုပ်နေကြသည်။

နာတာလီယာက ညနေတိုင်း ထိုင်ပြီး သူမ၏ သတို့သားလောင်းအတွက်
ဆိတ်မွေးခေါင်းစည်းကို ဖျက်ပြီး ရိုးရာ လက်အိတ်များ ထိုးနေသည်။ သူမ၏
မိခင်ကတော့ အငှားအပ်ချုပ်သမားတစ်ဦး အကူအညီဖြင့် အပ်ချုပ်စက်ပေါ်တွင်
ထိုင်ပြီး အဝတ်အစားတွေ ချုပ်လုပ်နေလိုက်သည်မှာ
ညနေမိုးချုပ်နေဝင်သည့်တိုင်။ မစ်ကာတစ်ယောက် သူ့ဖေဖေ၊ ယာတော
အထူးလုပ်သားများ နှင့်အတူ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ သူက
ခြေလက်ဆေးကြောဖို့ မရပ်သည့်အပြင် သူ၏ ယာတောစီး
ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးများကိုပင် မချွတ်။ သို့သော် နာတာလီယာ အနီးသို့ သွားသည်။
သူက သူ့ညီမအား နောက်ပြောင် ကျီစယ်ပြီး စိတ်ဒုက္ခပေးရသည်ကို
အကြီးအကျယ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်တတ်သူ။

“ဇာထိုးနေတာလား” ဆိတ်မွေးခေါင်းစည်းကို မေးငေါ့ပြပြီး
တိုတိုတုတ်တုတ်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထိုးထိုး၊ သေအောင်သာထိုး ငတုံးမ၊ နင့်ကို ကျေးဇူးတင်မယ့်အစား
အဲဒီကောင်က နင့်နှာခေါင်းကို ရိုက်ချိုး လိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ရိုက်ချိုးရမှာလဲ”

“အိုး၊ ဂရီဂိုအကြောင်း ငါသိတာပေါ့၊ ဒီကောင်က ငါ့သူငယ်ချင်းပဲဟာ၊
ဒီကောင်က နင့်ကို ကိုက်ဆွဲပြီး ဘာကြောင့် ကိုက်ဆွဲတယ်ဆိုတာ ပြောမပြတဲ့
ကောင်စားမျိုးဟဲ့”

“ပေါက်ကရ စကားတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်မက သူ့ကို မသိဘူးလို့

ကိုကိုထင်လို့လား”

“ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်း ငါက ပိုသိတာပေါ့၊ ငါတို့က ကျောင်းအတူတူတက်ခဲ့တာလေ”

နာတာလီယာ စိတ်ဆိုးလာသည်။ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းထားရသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ဆင်းရဲနေသည့် မျက်နှာ ကလေးကို ခေါင်းစည်းပဝါပေါ် ငုံ့ထားသည်။

“ဒါပေမဲ့ အားလုံးထဲမှာ အဆိုးဆုံးက သူ့မှာ ချောင်းဆိုးသွေးပါရောဂါ ဖြစ်နေတာပဲ။ နင်ကတော့ တကယ့် အရူးမလေးပဲ။ သူ့ကို ငြင်းလိုက်၊ ငါ မြင်းကုန်းနှီး ဆင်ပေးမယ်။ မြင်းစီးသွားပြီး သူတို့ကို ပြောပြ..”

မစ်ကာ၏ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်မှုမှ နာတာလီယာကို ကယ်တင်လိုက်သူမှာ သူတို့၏အဘိုး ဂရစ်ရှကာ။ ဂရစ်ရှကာက ဆေးဆိုးထားသည့်အတွက် ရွှေဝါရောင်သမ်းနေသည့် မုတ်ဆိတ်မွေးကို သပ်ကာသပ်ကာ အဖုတွေ အထစ်တွေ ဖြစ်နေသည့် တုတ်ကောက်ကို ကြမ်းပေါ်တွင် စမ်းတဝါးဝါး ထောက်ကာ ထောက်ကာဖြင့် အခန်းထဲဝင်လာသည်။ သူက မစ်ကာ၏ နံဘေးကို တုတ်ကောက်ဖြင့်ထိုးရင်း မေးလိုက်၏။

“မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲဟေ့”

“ကျွန်တော် လာလည်တာပါ ဘိုးဘိုး”

မစ်ကာ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောသည်။

“လာလည်တာ...ဟုတ်လား၊ ကဲ...အဲဒါဆိုရင်တော့ ဒီက ထွက်သွားတော့၊ သွားစမ်း မြန်မြန်”

ဘိုးဘိုးဂရစ်ရှကာ ကမ္ဘာလောကကြီးပေါ်မှာ ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့တာ ခြောက်ဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိပြီး ၁၈၇၇ ခုနှစ်၊ တူရကီ နှင့် ဖြစ်သည့်စစ်ပွဲတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့၏။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂူရ်ကို၏ အကူရဲဘော်ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက မနှစ်သက်တော့သည့်အတွက် သူ၏ မူလတပ်ရင်းသို့ ပြန်ပို့ခြင်းခံခဲ့ရ၏။ ပလက်ဗ်နာမြို့နှင့် ရောဆစ်စ်မြို့ တိုက်ပွဲများတွင် သူ၏ သတ္တိပြောင်မြောက်မှုအတွက် သူရတံဆိပ်နှစ်ခုနှင့် စိန့်ဂျော့တံဆိပ် တခု ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသည်။

ယခုတော့ သူ့သားနှင့်အတူနေထိုင်ပြီး တစ်ရွာလုံး၏ ရိုသေလေးစားမှုကို ခံယူနေရသည်။ ကြည်လင် ပြတ်သားသော သူ့စိတ်၊ အဂတိလိုက်စားမှု ကင်းပြီး ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော သူ့စိတ်အပြင် ရင်းနှီးဖော်ရွေ ဧည့်ဝတ်ကျေ တတ်သော သူ့အနေအထိုင်များကြောင့် တရွာလုံးက ဝိုင်းပြီး ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ခံယူနေခြင်းပင်။ သူ၏ အမှတ်တရ

အတွေ့အကြုံများကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ သတိရရင်း သူ့ဘဝ၏ လက်ကျန် သက်တမ်းကို ကုန်လွန်နေစေခဲ့၏။

နေရာသီဆိုလျှင် သူက အိမ်ရှေ့အဖီကလေးတွင် နံနက်မိုးသောက်ချိန်မှသည် ညနေ မိုးချုပ်ချိန်အထိ ထိုင်နေလေ့ ရှိသည်။ ဦးခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချပြီး လက်ထဲမှ တုတ်ကောက်ဖြင့် မြေကြီးကို ဆွဲခြစ်နေတတ်၏။ သူ့ကပ်ဦးထုပ်မှ ကျိုးနေသည့် ဦးထုပ်လျှာ က မှိတ်ထားသော မျက်လုံးများပေါ်သို့ အရိပ်ထိုးနေစေ၏။ တုတ်ကောက်ကို ဆုပ်ကိုင် ထားသည့် သူ့လက်ချောင်းများပေါ်တွင် အကြောများ ပြိုင်းပြိုင်းထနေသည်။ ပြိုင်းပြိုင်းထ အကြောတွေထဲ လေးကွေးစွာ စီးနေသည့် သွေးများက အနက်ရောင်သမ်းနေသည်။

“ဘိုးဘိုးက သေရမှာ ကြောက်သလားဟင်” ဟု နာတာလီယာက မေးတတ်သည်။

“ငါက သေခြင်းတရားကို ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ ဧည့်သည့်တစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်သလို စောင့်မျှော် နေခဲ့တာကွဲ့။ အချိန်ကျနေပြီလေ။ ငါ့ရဲ့နေ့ရက်တွေကို နေထိုင်ခဲ့ပြီ။ ငါ့ရဲ့ ဇာဘုရင်တွေကို အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့ပြီ။ နောက်ပြီး ငါ အသက်ရှင်နေစဉ် အတွင်း ဗောဒကတွေ ၀၀လင်လင် သောက်ခဲ့ပြီလေကွာ”ဟု ဘိုးဘိုးကြီးက အပြုံးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

နာတာလီယာက သူမအဘိုး၏လက်ကို ပွတ်သပ်မည်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချပြီး မြေကြီးကို သူ့တုတ်ကောက်ဖြင့် ဆွဲခြစ်လျက်ပင် ထားရစ်ခဲ့မည်။ နာတာလီယာ မင်္ဂလာဆောင်တော့မည့် သတင်းကို ဘိုးဘိုး ဂရစ်ရုကာ က အပြင်ပန်း တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ နားထောင်သည်။ သို့သော် စိတ်ထဲမှာတော့ ကြေကွဲနေသည်။ နောက်ပြီး ရှူးရှူးရှားရှားလည်း ဖြစ်နေသည်။ ထမင်းဝိုင်းတွင်ဆိုလျှင် နာတာလီယာက ကောင်းပေ့ဆိုသည့် ဟင်းလျာများကို ရွေးပြီး ဘိုးဘိုးပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးတတ်သည် မဟုတ်လား။ ဘိုးဘိုး၏ အဝတ်အစားများကို လျှော်ပေးသည်၊ ဖာထေးချုပ်လုပ် ပေးမည်။ နောက်ပြီး ဘိုးဘိုးဝတ်ဖို့ စတော့ကင် ခြေစွပ်များကို ထိုးပေးသည်။ ဘောင်းဘီတွေ၊ ရုပ်အင်္ကျီတွေလည်း ချုပ်ပေး တတ်သည်။ သည်တော့ မြေးမ လက်ထပ်တော့မည် ဆိုသည့်သတင်းကို ကြားရသောအခါ မြေးမလေး ကို နှစ်ရက် တိုင်တိုင် ဒေါသဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးကြည့်သည်။ မျက်နှာ တင်းတင်းဖြင့် မျက်စောင်းထိုးသည်။

“မိလက်ကော့စ် မျိုးနွယ်တွေက နာမည်ကြီး ကော့ဆက်တွေပဲ၊ ပရိုကိုဖေနဲ့ ငါက တပ်ရင်း တစ်ရင်းတည်းမှာ အမှုထမ်း ခဲ့ကြတာကွ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မြေးတွေ ကျတော့ ဘယ်လိုနေလဲ” သူက မိရွှန်အား မေးသည်။

“သူတို့တတွေ သိပ်မဆိုးလှပါဘူး”

ဟု မိရွန်က ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင် ဖြေသည်။

“အဲဒီ ဂရီဂိုဆိုတဲ့ကောင်လေးကတော့ လူကြီးမှန်း မသိ၊ သူကြီးမှန်းမသိ ကောင်လေးပါကွာ။ ဟိုတစ်နေ့ က ငါ ဘုရားကျောင်းက ပြန်လာတော့ သူနဲ့ တွေ့ပါရောလား။ အဲဒါ နှုတ်ဆက်စကားလေး တခွန်းတောင် ပြောဖော်မရဘဲ ဖြတ်သွားသဗျ။ အိမ်း ... ဒီခေတ်မှာ အဘိုးကြီးတွေ သိပ်အရိုသေခံရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အင်းလေ... နာတာလီယာက သူ့ကို သဘောကျတယ် ဆိုရင်တော့...”

စေ့စပ်စကားဝိုင်းတွင် သူ ဝင်မပါသလောက်ပင်။ သူက စားဖိုဆောင်ထဲမှ ထွက်လာပြီး စားပွဲတွင် ခဏတဖြုတ် ဝင်ထိုင်သည်။ ဗောဒကာ တစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက် သောက်သည်။ ထို့နောက်တော့ သူ့ကိုယ်သူ မူးသွားပြီ ဟု ထင်ပြီး စားပွဲမှ ထသွားပြန်သည်။ ပျော်ရွှင်မြူးထူး နေသည့် နာတာလီယာကို နှစ်ရက်တိုင်တိုင် စောင့်ကြည့် အကဲခတ်သည်။ ထို့နောက် မှာတော့ သိသိသာသာပင် သူ့ စိတ်သဘောထား ပျော့ပျောင်းလာသည်။

“နာတာလီယာ. ငါ့မြေးမကလေးရေ၊ ဒီတော့ ညည်း အရမ်းပျော်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း မသိတော့ပါဘူး ဘိုးဘိုးရယ်”

နာတာလီယာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောသည်။

“အင်း ... အင်း ... ညည်းကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေကွယ်”

ထို့နောက်မှာတော့ သူငယ်မလေးအား ခါးခါး သီးသီးနှင့် အာယာတကြီးစွာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းတော့၏။

“ငါ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတုန်းမှာ ညည်း ငါ့ကို ပစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားဘူး၊ ညည်းမရှိတော့တဲ့ နောက်မှာ ငါ့ဘဝက ခါးသီးနေတော့မှာပဲ”

သူတို့ပြောဆိုနေသည်ကို မစ်ကာက နားထောင်နေသည်။ ပြီးမှ ဝင်ပြီး မှတ်ချက်ချသည်။

“ကြည့်ရတာ ဘိုးဘိုးက နောက်ထပ် အနှစ်တစ်ရာလောက် အသက်ရှည်ဦးမယ့်ပုံပဲ ဘိုးဘိုးရဲ့၊ အဲဒီလိုသာဆိုရင် နာတာလီယာက အဲဒီတချိန်လုံး စောင့်နေရမှာလား ဘိုးဘိုးရဲ့၊ ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည် နေတဲ့ဟာကို...”

အဘိုးကြီး၏မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် ရဲရဲနီနေသည်။ သူက

တုတ်ကောက်ကို ဆောင့်သည်။ ခြေထောက်ကို ဆောင့်သည်။

“ဟေ့ကောင်.. မိမစစ်မသား ထွက်သွားစမ်း၊ ထွက်သွားလို့ ငါပြောနေတယ်နော်၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကလေး မင်းကို ဘယ်သူ နားထောင်ခိုင်းလို့လဲ”

(၈)

တနေ့တွင် ကျင်းပဖို့ စီစဉ်ထားသည်။ မင်္ဂလာအခမ်းအနားကို ပွဲတော်နေ့၏ နောက် Day Of The Assumption⁸ နေ့တွင် ဂရီဂိုက သူ၏ သတို့သမီးလောင်းထံသို့ အလည်အပတ် လာသည်။ သူက အသားနားဆုံး အခန်းထဲရှိ စားပွဲဝိုင်းကြီးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သတို့သမီးလောင်း၏ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ နေကြာစေ့များ အခွံခွာသည်။ ပြီးတော့ မြင်းစီးပြီး အိမ်ပြန်သည်။ နာတာလီယာက သူ့ကို ခြံဝထိ လိုက်ပို့သည်။ အိမ်ရှေ့ရှိ တင်းကုပ် အမိုးအောက်တွင် ဂရီဂို၏ မြင်းကို လှန်ထားသည်။ မြင်းပေါ်တွင် တင်ထားသည်မှာ လှလှပပ အသစ်စက်စက် ကုန်းနှီး တခု၊ မြင်းနံဘေးသို့ ရောက်သောအခါ နာတာလီယာက သူမ၏ရင်ညွန့်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်၏။ နောက်ပြီး ရှက်သွေးဖြာ သောမျက်နှာ၊ ချစ်ရည်ချွမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ဂရီဂိုအား ငေးငေးမောမော ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရင်ညွန့်ထဲမှ ထုတ်ယူ လိုက်သည့် အထုပ်သေးသေး ပျော့ပျော့ကလေးကို ဂရီဂိုလက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ ဂရီဂိုက ချစ်လက်ဆောင်ကို လှမ်းယူရင်း ဖြူဖွေးသော သွားတွေ ဝင်းလက်သွားအောင် ပြုံးပြလိုက်၏။

“ဒါက ဘာလဲဟင်”ဟုလည်း မေးသည်။

“ရှင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ ရှင့်ဖို့ ဆေးရွက်အိတ် ကလေးတလုံး ထိုးပေးထားတယ်”

ဂရီဂိုက မဝံ့မရဲဖြင့်ပင် ကောင်မကလေးကို သူ့ထံသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကောင်မကလေးကို နမ်းချင်သည်။ သို့သော် ကောင်မကလေးက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် အတင်းတွန်းထားသည်။ သူမ၏ ကိုယ်ကိုလည်း နောက်သို့ လန်ထား၏။ နောက်ပြီး အိမ်ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ကြောက်လန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။

“သူတို့ တွေ့သွားလိမ့်မယ်”ဟု လေသံမျှဖြင့် ပြောသည်။

“တွေ့ပါစေလေ”

“ကျွန်မ ရှက်တယ်ရှင်”

ဂရီဂို မြင်းပေါ်တက်သောအခါ နာတာလီယာက ဇက်ကြိုးကို
ကိုင်ထားပေးသည်။ ဂရီဂို မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် သူ၏ခြေထောက်ကို
ခြေနင်းကွင်းထဲ ထည့်သည်။ ကုန်းနှီးပေါ်တွင် သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်သည်။
ပြီးတော့ ခြံဝသို့ မြင်းစီး သွားသည်။ သူငယ်မက ခြံတံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ပြီးတော့
မြင်းစီးထွက်သွားလေ သူကို မျက်စိတဆုံး ငေးမော ကြည့်နေသည်။

“ဆယ့်တစ်ရက်ပဲ လိုတော့တယ်”

ဟု နာတာလီယာ စိတ်ထဲမှ တွက်ချက်သည်။ ပြီးတော့
သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးသည်။

ဂျုံပင်များသည် မြေကြီးကို ခွဲထွက်ပြီး အပင်များ အဖြစ် တိုးထွက်လာသည်။ သီတင်းပတ်အနည်းငယ် အတွင်း စူးစူးချွန်ချွန် အရွက်စိမ်းများဖြင့် တောထနေသည့် ၎င်းဂျုံပင်များ အလယ်သို့ ကျီးအတစ်ကောင် ပျံဝင်သွားလျှင် ၎င်းကျီးသည် မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားပါလိမ့်မည်။

ပြောင်းပင်များက ကမ္ဘာမြေကြီး၏ အဆီအနှစ်များကို စုပ်ယူသည်။ ပြီးတော့ အဖူးအပွင့်တွေ အသီးအနှံတွေ ဝေဆာပွင့်ဖူးကြသည်။ ဂျုံပင်တွေသည် ချိုမြိန်သော မွှေးပျံ့သော နို့ရည်များဖြင့် ငွားစွင့်နေသည်။ ထို့နောက် ဝေစည် လာသော အဖူးအပွင့်များပေါ်တွင် ရွှေဝါရောင်အမှုန့်ကလေးများ ဖုံးအုပ်လာတော့၏။

ယာသမားကြီးသည် မြက်ခင်းပြင်ထဲသို့ ထွက်သည်။ ရပ်ပြီး မျက်စိတဆုံး ငေးကြည့်နေသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ မပျော်နိုင်၊ မရွှင်နိုင်၊ သူ ကြည့်လိုက် လေရာတိုင်းတွင် အုပ်ကွဲနွားတအုပ်က ပြောင်းခင်းကို ဝင်မွှေသွားပုံရသည်။ ဂျုံခင်း ပြောင်းခင်းများကို မြေကြီးပေါ်မှာ ပြားပြားဝပ်နေအောင် နင်းခြေသွားကြသည်။ သူတို့ မွှေနှောက်သွားလေရာ တိုင်းတွင် ကြေမွနေသော ဂျုံပင်တွေ အကွက်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ မြင်တွေ့နေရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် လယ်သမားကြီးရင်ထဲ ခါးသီး နာကြည်းလာသည်။ မှုန်ယိုစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ယာသမားကြီးနည်းတူ ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနေရသူမှာ အက်စီနီယာ။ သူမ၏ ခံစားချက်များနှင့် အတူ စွင့်စွင့်ကားကား ပွင့်လန်းလာသော ရွှေဝါရောင် ပန်းပွင့်များကို ဂရီဂိုက လေးလံသော သားရေဘွတ်ဖိနပ်ကြီး များဖြင့် နင်းခြေသွားသည်လေ။ သူက သည်ပန်းပွင့်ကလေးများကို ညစ်နွမ်းစေသည်။ ဖြစ်စဉ် ကတော့ ဒါပါပဲ။

မီလက်ကော့တို့ ပိုင်သည့် နေကြာပန်းခင်းထဲမှ ပြန်လာကတည်းက အက်စီနီယာ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျလာသည်။ ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် စိတ်ရိုင်းတွေဝင်နေသည်။ မေ့မေ့လျော့လျော့ ပစ်ပယ်ထားခဲ့သည့် အတွက် ဆူးချုံတွေ ထနောင်းပင်တွေ တောထနေသော ယာခင်းတကွက်လိုပေါ့။ အက်စီနီယာသည် သူမ၏ လက်ကိုင်ပဝါ ထောင့်စွန်းကလေး များကို သွားဖြင့် ကိုက်ဝါးရင်း လျှောက်လာသည်။ နောက်တော့ ပြောချလိုက်ချင်သည့် နာကြည်းကြေကွဲစကားတွေ လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆိုနေသည်။ အိမ်ထဲသို့

လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။
မျက်ရည်တွေ ပြိုကျမလာအောင် ထိန်းထားရသည်။
စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းသော၊ ထိုင်းမှိုင်းငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသော
ဖော်မဲ့ခံစားချက်က အတွေးထဲ တိုးဝင်လာသည်။ သို့သော် ယင်းခံစားချက်
ပြန်ပျောက်သွားသည်။ ရင်ထဲ တိုးဝင်လာသည့် စူးနစ်နာကျင်မှုသည် သူမ၏
နှလုံးသားထဲတွင် ခန်းခြောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

နားအုပ် နင်းခြေသွားသော ဂျုံပင်တွေ ပြန်ပြီး ခေါင်းထောင်လာသည်။
မြူနှင်းနှင့် နေခြည်၏ ပံ့ပိုးမှုကြောင့် မြေပေါ်မှာ ပြားပြားဝပ်နေသည့်
အစို့အညှောက် ကလေးတွေ ပြန်မတ်လာသည်။ မိုးယံသို့ ထိုးတက်ကြသည်။
ကနဦးပိုင်း တွင် မနိုင်ဝန်ထမ်းရသည့် လူတစ်ယောက်လို ခါးကိုင်းနေသည်။
ဦးညွတ်နေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ မားမားမတ်မတ် ဖြစ်လာသည်။
ဦးခေါင်းတွေ မော့လာသည်။ သူတို့အပေါ်သို့ နေ့အလင်းရောင်က
ထွန်းတောက်စွာ ပက်ဖျန်းသည်။ လေတွေက တဝီဝီတိုက်ပြီး သူတို့ကို ယိမ်းနွဲ့
ကခုန်စေသည်။

ညအချိန်တွင် ခင်ပွန်းသည်ကို ယုယုယယ ထွေးပွေ့ထားသော်လည်း
အက်စီနီယာ အတွေးထဲ စိုးမိုးနေသူမှာ အခြားသူ တစ်ဦး။
သူမ၏နှလုံးသားထဲတွင် အမုန်းတရားနှင့် ကြီးစွာသော ချစ်မေတ္တာတရားက
လုံးထွေး သတ်ပုတ်နေ၏။ သူမ ကြံစည်နေသည်။ စီမံကိန်းဆွဲနေသည်။
ကဖျက်ယဖျက် ဖျက်ဆီးမှု အသစ်တခု။ သို့တိုင် ဟောင်းနွမ်းနေသော
ယုတ်မာမှုတခု။ နာတာလီယာဆိုသည့် ကောင်မလေးက အချစ်၏
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာကိုရော ခါးသီးနာကြည်းစရာကိုပါ သိရှိခံစားဖူးသူ
မဟုတ်။ လောလောဆယ်မှာတော့ သည်ကောင်မလေး အပျော်ကြီး
ပျော်နေလိမ့်မည်။ ပျော်ရွှင်မြူးထူး နေသည့် နာတာလီယာ၏ လက်ထဲမှ ဂရီဂိုကို
အရယူဖို့ အက်စီနီယာ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားသည်။ ညညဆို သူမ၏ စီမံကိန်းများကို
အကွက်ချ စီစဉ်ရင်း သူမ လဲလျောင်းနေတတ်၏။ သို့သော် သူမ ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်
စိတ်ပိုင်းဖြတ်နိုင်တာ တခုပဲ ရှိသည်။ ဂရီဂိုကို ဘယ်သူ့လက်ထဲမျှ အရောက်မခံ။
လူတိုင်းထဲမှ ပြန်ပြီး အရယူမည်။ သူ့ကို မိမိ၏ ချစ်ခြင်း မေတ္တာများဖြင့်
ထုံမွှမ်းနေစေမှာပေါ့။ သူ့ကို ဟိုတုန်းက မိမိပိုင်ဆိုင် ခဲ့သလို နောင်တွင်လည်း
ထာဝစဉ် ပိုင်ဆိုင်နေ ရစေမည်။

နေ့အချိန်တွင် အက်စီနီယာသည် သူမ၏အတွေးများကို
အိမ်ထောင်တာဝန်များ၊ အလေးထားဂရုပြုစရာ များထဲတွင် နှစ်မြှုပ်ထားသည်။
သူမ သွားရင်းလာရင်း ဂရီဂိုနှင့် ရံဖန်ရံခါ ဆုံစည်းသည်။ ထိုသို့ တွေ့မိဆုံမိတိုင်း
သူမ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူရော်သွားတတ်သည်။ သူ့ကို တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်နေသည့်
သူမ၏ လှလှပပ ကိုယ်ခန္ဓာကို မာန်တင်းပြီး သယ်ဆောင် ရွေ့လျားရသည်။

သို့ဖြစ်သည့်တိုင် ဂရီဂို၏ မျက်နှာကသာအိမ်ထဲအထိ စူးနစ်ဝင်သွားအောင် စိန်ခေါ်သော အကြည့် များဖြင့် အရှက်တရားကင်းမဲ့စွာ စူးစိုက်ငေးမောကြည့်ခဲ့သည်ချည်း။

သူမနှင့် တကြိမ်ဆုံစည်းပြီးတိုင်း ဂရီဂို ရင်ထဲတွင် သူမအား တောင့်တစိတ်များဖြင့် တင်းကျပ်နေတတ်သည်။ သူသည် အကြောင်းမဲ့ စိတ်တိုနေသည်။ ဒေါသထွက်နေသည်။ သူ့ဒေါသများကို သူ့ညီမ ဒူနီယာနှင့် သူမိခင်အပေါ်သို့ပဲ သွန်ချလေ့ရှိသည်။ သို့ပေမဲ့ များသောအားဖြင့် ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းသည်။ အိမ်နောက်ဖေး ကွက်လပ်သို့သွားကာ တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင် သစ်ကိုင်းသစ်စက် အကျိုးပဲ့များကို ချွေးတဒီးဒီး ကျအောင် ခုတ်ထစ်ပစ်တော့၏။ သူ ထိုသို့လုပ်လျှင် သူ့ဖေဖေ ပင်တာလီမွန်က ဆူဆဲနေကျ။

“သောက်သုံးမကျတဲ့ အကောင်၊ သူ့ခုတ်ထစ်ပစ် လိုက်တာ ခြံစည်းရိုးနှစ်ခုစာလောက် သစ်ကိုင်းတွေ ကုန်သွားပါ ပကော။ အင်းပါ...မင်း ကြည့်နေပါ။ မင်း မိန်းမရပြီးတဲ့အခါ မင်း အဲဒီလို ခုတ်နိုင်သေးရဲ့လား ဆိုတာ ကြည့်ကြ သေးတာပေါ့။ မင်း မကြာခင် တွေ့ရတော့မှာပါ”

(၂)

မြင်းနှစ်ကောင်ကသည့် ဘီးတပ်မြင်းလှည်းလေးစီး၊ တောက်ပစွာ လှပစွာပြင်ဆင်ထားသည့်၊ အမိုးဖွင့်ထား သည့် ခရီးသည်များထိုင်ရန် ခုံတန်းများမှာ ကန့်လန့်ဖြတ်တစ်ခု၊ အလျားလိုက် မျက်နှာချင်းဆိုင် နှစ်ခု လှည်းလေးစီးဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားပြီး သတို့သမီးကို ခေါ်ကြမည်။ လောလောဆယ် မီလက်ကော့ဗ်ခြံထဲတွင် ရပ်ထားသည့် အဆိုပါ မြင်းလှည်းလေးစီး ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းရံတိုးဝှေ့ နေသည့် ရပ်မိရပ်ဖများသည် အလုပ်နားရက် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင် ထားသည်။

သူတို့အထဲတွင် ပိုင်အိုဗျာက လူပျိုရုံ။ သူက အနက်ရောင်ကုတ်အင်္ကျီရှည်နှင့် အပြာစင်းဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားသည်။ သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းတွင် လက်ကိုင်ပဝါအဖြူ နှစ်ထည်စည်းထားသည်။ နောက်ပြီး ဂျုံမှုန့်လို ဖြူသော နှုတ်ခမ်းမွေးများအောက်တွင် ဘယ်တော့မျှ ပြောင်းလဲမသွားသည့် အပြုံးဝင်းပကို ဆင်မြန်းထားသည်။

“ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်မနေနဲ့ ဂရီဂို” သူ့ညီကို ပြောသည်။

“မင်းခေါင်းကို ကြက်ဖတစ်ကောင်ရဲ့ ခေါင်းလို မတ်မတ်ထောင်ထားစမ်း”

ရပ်စ်ဘယ်ရီသီးအနီရောင် သိုးမွေးစကတ် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဒါရီယာက သူမ၏ ပင်ကိုအတိုင်း သွယ်သွယ်နဲ့နဲ့ ကလေး ရှိသည်။ သူမက သူခင်ပွန်းသည် ပိုင်အိုတျာအား တံတောင်ဖြင့် အသာအယာတို့ကာ “ရှင်တို့ သွားဖို့ အချိန်သင့်နေပြီနော်”ဟု သတိပေးသည်။

“ကိုယ့်နေရာကိုယ်ယူကြဟေ့” ပိုင်အိုတျာ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ “ငါ့လှည်းပေါ်မှာ သတို့သားနဲ့ နောက်ထပ် ငါးယောက်တက်” သူတို့တတွေ အမိုးဖွင့် မြင်းလှည်းများပေါ် တက်ရောက် နေရာယူကြသည်။ အနီရောင် အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ပြီး တက်ကြွမြူးပျော်နေသော အီလီနစ်ချ်နာက ခြံဝင်းတံခါးများ ဖွင့်ပေးသည်။ အမိုးဖွင့် မြင်းလှည်းလေးစီးသည် လမ်းမကြီးတလျှောက် တစ်စီးနောက်သို့ တစ်စီး အမီပြေးလိုက်နေကြ၏။

ပိုင်အိုတျာက ဂရီဂိုနံဘေးတွင် ထိုင်သည်။ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ထိုင်သည့် ဒါရီယာက ဇာပန်း ထိုးထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါကို ဝှေ့ယမ်းနေသည်။ ချိုင့်များ ကျင်းများက သူတို့ သံပြိုင်ဟစ်ကြွေးနေသော သီချင်းကို ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ဖြစ်အောင် နှောင့်ယှက်နေသည်။ ကော့ဆက် ကက်ဦးထုပ်များပေါ်မှ အနီပတ်များ၊ အပြာနှင့် အနက်ရောင် ယူနီဖောင်းများ၊ ကုတ်အင်္ကျီအရှည်များ၊ အဖြူရောင်ပဝါများ စည်းပတ်ထားသည့် လက်မောင်းများ၊ သက်တံရောင်စုံ ဖြာနေသည့် အမျိုးသမီး ခေါင်းစည်းပဝါများ၊ တောက်တောက်ပပ စကတ်များ၊ နောက်ပြီး မြင်းလှည်း တစ်စီးချင်း၏ နောက်တွင် ဝှေ့ဝဲလိုက်ပါလာသည့် ဖုန်မှုန့်များ၊ ဒါတွေ အားလုံး ပေါင်းစပ်လိုက်တော့ တောက်တောက်ပပ ရောင်မျိုးစုံဖြင့် ခြယ်မှုန်းထားသည့် ပန်းချီကားကြီး တချပ်လို ဖြစ်နေတော့၏။

ဂရီဂို၏ ညီဝမ်းကွဲတော်သူ အနစ်စီက သတို့သား စီးမည့် မြင်းလှည်းကို မောင်းသည်။ မြင်းမြီးများပေါ် သို့တိုင် ခါးကိုင်ထားသည့် အနစ်စီသည် သူထိုင်ခုံ ပေါ်မှ ပြုတ်ကျမတတ် ဖြစ်နေသည်။ သူက ကျာပွတ်ဖြင့် ရွမ်းခနဲနေအောင် ရိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ခေါက် မှုတ်သည်။ ချွေးဒီးဒီးထွက်နေသည့် မြင်းများသည် တင်းရင်းနေသော မြင်းကကြိုးများကို ပို၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရုန်းကန်ပြေးလွှားကြ၏။

“ကျော်တက်ပစ်စမ်းကွာ” သတို့သား၏ မိခင်ဘက်မှ ဦးလေးတော်သူ အီလီယာက ဒုတိယမြင်းလှည်း ဖြင့် ကျော်တက်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ကြိုးဝါးသည်။ သူ့ဦးလေး ၏ နောက်ဘက်မှ ဒူနီယာ၏ အပျော်မျက်နှာကလေး ကို ဂရီဂို မှတ်မိလိုက်၏။

“အား ... ဘယ်ရမလဲဗျ” အနစ်စီ ခုန်ထပြီး အော်ဟစ်သည်။ ပြီးတော့ စူးစူးရှရှအသံထွက်အောင် လက်ခေါက် မှုတ်သည်။ မြင်းတွေကို ကျာပွတ်စာ ကျွေးလိုက်သည့်အတွက် မြင်းတွေ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ဒုန်းစိုင်းပြေးသည်။ “နင်တော့ လိမ့်ကျတော့မှာပဲ” ဒါရီယာ အလန့်တကြားအော်ပြီး အနစ်စီ၏ ပေါလစ် တိုက်ထားသော လည်ရှည် ဘွတ်ဖိနပ် များကို လက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်ထားသည်။ “ဟေ့ကောင် ကိုင်ထားလေကွာ” သူတို့နှင့် ယှဉ်လျက်ပြေးနေသည့် လှည်းပေါ်မှ ဦးလေး အီလီယာ လှမ်းအော်သည်။ သို့ပေမဲ့ အဆက်မပြတ် ဒုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်းမြည်နေသည့် လှည်းဘီးအသံများထဲတွင် ဦးလေး၏အသံ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

ယောက်ျားတွေရော မိန်းမတွေပါ အပြည့်အသိပ် တင်ဆောင်လာသည့် အခြားမြင်းလှည်း နှစ်စီးသည်လည်း ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး မောင်းလာသည်။ မြင်းများကို အနီရောင်၊ အပြာရောင် ပန်းဖွားများ၊ စက္ကူပန်းများဖြင့် အလှဆင် ထားသည်။ နောက်ပြီး လည်ဆံမွေးနှင့် ဦးစွန်းဖုတ်များတွင် ဖဲကြိုးများ ရက်ယှယ်ထားသည်။ မညီညာသော လမ်းပေါ်တွင် မြင်းလှည်းများ ဝုန်းဒိုင်းကြ ပြေးနေသည်။ မြင်းတွေကတော့ အမြှုပ်တစ်စုံ ထလျက်၊ နောက်ပြီး ချွေးများဖြင့် ရွှဲနစ် နေသည့် မြင်းကျောကုန်းများပေါ်တွင် ပန်းဖွားများက လှုပ်ရှား ကခုန်လျက်။

ကော်ရှူနော့ဗ် မိသားစု၏ ခြံတံခါးဝရှေ့တွင်မူ လေလွင့်ကလေးသူငယ် တစုက မြင်းလှည်းတန်းကြီး အလာကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ လမ်းမပေါ်တွင် ဖုန်လုံးကြီး လိပ်တက်လာသည်ကို တွေ့ကြရသောအခါ ခြံဝင်းအထဲသို့ ပြေးဝင် သွားကြသည်။ ပါးစပ်ကလည်း “သူတို့လာပြီ၊ သူတို့လာပြီ”ဟု အော်ဟစ်ကြသည်။

အမိုးဖွင့် မြင်းလှည်းတွေ ခြံဝင်းတံခါးရှေ့သို့ ဒုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်း ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ပိုင်အိုဗျာက ဂရီဂိုကို ဦးဆောင်ပြီး အိမ်ရှေ့လှေကားထစ် များဆီသို့ သွားသည်။ အခြားလူတွေက သူတို့နောက်မှ လိုက်ကြသည်။ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင် မှသည် စားဖိုဆောင် သို့တိုင် ရှိရှိသမျှ တံခါးများကို အခိုင်အမာ ပိတ်ထားသည်။ ပိုင်အိုဗျာက တံခါးခေါက်သည်။

“အို...အဘ ဘုရားသခင်၊ သားတော်တို့အပေါ် ကရုဏာထားတော်မူပါ”

ပိုင်အိုဗျာ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ရွတ်ဆိုသည်။

“အာမင်”

တံခါး၏တဖက်ခြမ်းမှ အသံထွက်လာသည်။

ပိုင်အိုဗျာ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တံခါးခေါက်ပြီး ထိုစကားလုံးများကိုပင်

သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ရွတ်ဆို သည်။ သူ တကြိမ်ရွတ်ဆိုတိုင်း တဖက်မှ အဖြေ ကလည်း သည်အတိုင်းပင်။

ထို့နောက်မှာတော့ “ကျွန်တော်တို့ ဝင်ရမလား” ဟု သူက မေးသည်။

“သင်တို့ဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်းပါ”

တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မိဘများ၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် နာတာလီယာ၏ ခေါင်းကိုင် အမိဖြစ်သူက ခြေထောက်တဖက် ရှေ့ထုတ်၊ ခူးညွတ် အရိုအသေပေးပြီး ကြိုဆိုသည်။ ရပ်စ်ဘယ်ရီအနီရောင် ဆိုးထားသည့် နှုတ်ခမ်းများက ပြုံးလျက်...

“သတို့သားရဲ့ ကျန်းမာရေးအတွက် ဒါလေး သုံးဆောင်တော်မူပါ”

အဘွားကြီး ပြောပြီး လတ်ဆတ်သော၊ ခါးသက်သော ကွားစ်(ရှုရှားဘီယာတမျိုး) တဖန်ခွက်ကို ကမ်းပေးသည်။ ပိုင်အိုဘျာက သူနှုတ်ခမ်းမွေး များကို သပ်သည်။ ဘီယာကို မော့ချလိုက်၏။ ပြီးနောက် ခိုးခိုးခပ်ခပ်.... ကျိတ်ပြီး ရယ်သံများ ကြားထဲတွင် ထစ်ထစ်အအဖြင့် ဒရောသောပါးပြောသည်။

“အဲ...အမေက ကျွန်တော့်ကို ခရီးဦးကြို ပြုလိုက်တာပေါ့လေ၊ စောင့်ကြည့်လိုက်ပါ၊ မည်းမည်းညစ်ညစ် ဘလက် ဘယ်ရီသီး အမေကြီးရေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အမေ့ကို ဒီလိုမဆက်ဆံသင့်ပါဘူး၊ အမေ ကျွန်တော့် ကို အကြွေးဆပ်ချင် လာအောင်လုပ်မှာပါ”

သတို့သားအရံနှင့် နာတာလီယာ၏ ခေါင်းကိုင်အမိတို့ ဉာဏ်ရည်ပြိုင်ပြီး စကားနိုင်လှနေချိန်တွင် သတို့သား ဘက်မှ လိုက်ပါလာသည့် ဆွေမျိုးများအား ကြိုတင် သဘောတူညီချက်အတိုင်း တစ်ဦးလျှင် ဗောဒကာ သုံးခွက်စီတိုက်ပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။

သတို့သမီးဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြီး မျက်နှာလွှား ဇာလွှာပါးကို ဆင်မြန်းထားပြီဖြစ်သော နာတာလီယာက စားပွဲကြီးနောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူမကို စောင့်ကြပ်ကာကွယ်နေသည်မှာ သူမ၏အစ်မနှစ်ဦး၊ မာရီယာ၏ ဆန့်တန်းထားသည့်လက်ထဲတွင် မုန့်ညက်ကြိတ်သည့် တလိမ့်တုံးကို ကိုင်ထားသည်။ နောက်တစ်ယောက် ကတော့ အက်ဂရီပီနာ၊ သူမက သူနိုင် ငါနိုင် ယှဉ်ပြိုင်စိန်ခေါ်သည့် မျက်လုံးများကို အရောင် တဖျပ်ဖျပ် ထွက်စေကာ ပိုင်အိုဘျာ တို့ကို ကြည့်နေသည်။ သူမ၏လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည်မှာ မီးဆွတ်ကြီး တစ်ချောင်း၊ ဗောဒကာ တန်ခိုးကြောင့် ရီဝေဝေဖြစ်ပြီး ချွေးပြန်နေသည့် ပိုင်အိုဘျာက အစောင့်အကြပ် ညီအစ်မ နှစ်ယောက်အား ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ကိုပက် ငါးဆယ်တန် တစ်စုံစုံ ထည့်ပြီး ကမ်းပေးသည်။ သို့သော် မာရီယာက သူမလက်ထဲမှ မုန့်ကြိတ် တလိမ့်တုံးဖြင့် စားပွဲကို ထုလိုက်၏။

“မရဘူး၊ ဒီလောက်နဲ့တော့ တို့ရဲ့ သတို့သမီးကို မပေးနိုင်ဘူး” သူမက ကြေညာသည်။

ပိုင်အိုတျာက ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငွေသားတစ်ထည် ပေးပြန်သည်။

“မရဘူး သတို့သမီးကို ရှင်တို့လက်ထဲ လွှဲကို မလွှဲပေးဘူး”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်က မျက်လွှာချထားသည့် နာတာလီယာကို တံတောင်ဖြင့် တို့ပြီး ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသည်။

“ဟား-ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ခဲဖိုး ပေးထားပြီလေ၊ ပေးသင့်တာထက်ကို ပိုပေးထား ပြီပဲဟာ”ဟု ပိုင်အိုတျာ ကန့်ကွက်သည်။

“ကလေးမတွေ နောက်ဆုတ်ကြစမ်း”

မိရွန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ပြီးတော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် စားပွဲဆီသို့ တိုးကပ်လာသည်။ မိရွန်၏ မီးစိမ်း ပြချက်ကြောင့် စားပွဲပတ်လည်တွင် ပိုင်းထိုင်နေသည့် သတို့သမီး၏ ဆွေမျိုးများ မတ်တတ်ရပ်ကြသည်။ ဧည့်သည်များအား နေရာပေးသည်။

ပိုင်အိုတျာက တဘက် တထည်၏ အစွန်းတဖက်ကို ဂရီဂိုလက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ သူကတော့ ခုံတန်းရှည် တလုံးပေါ် ခုန်တက်ပြီး ဂရီဂိုကို သတို့သမီး ရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူတော်စင်များ ရုပ်ပုံအောက် တည့်တည့်တွင် ထိုင်နေသည့် နာတာလီယာက တဘက်၏ အခြားတဖက်စွန်းကို စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ချွေးပြန်နေသောလက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်သည်။ စားပွဲပတ်လည်တွင် သွားချင်းကြိတ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ သူတို့က ကြက်သားပြုတ်များကို တစ်စုံ ဖြစ်အောင် လက်ဖြင့် ဆွဲဖဲ့နေကြခြင်း။ ပြီးတော့ သူတို့ လက်များကို ဆံပင်ပေါ်တွင် ပွတ်သပ်သုတ်လိမ်း ပစ်ကြသည်။ အနစ်စီက ကြက်သားပြုတ် လက်ဆုပ်စာကို အားရပါးရ ဆွဲကိုက်လိုက်ရာ အဝါရောင် ကြက်ဆီများ သူ့မေးစေ့ပေါ် မှတဆင့် အင်္ကျီကော်လာပေါ်သို့ စီးကျ ကုန်တော့၏။

ဂရီဂို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သနားစိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ထိုသို့ခံစားရင်းပင် လက်ကိုင်ပဝါ တထည်ဖြင့် ပတ်ချည် ထားသည့် မိမိ၏စွန်းနှင့် နာတာလီယာ၏ ဇွန်းကို ဦးစွာငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ထို့နောက်မှာတော့ စလုံကြီး တလုံးထဲ ထည့်ထားသည့် ခေါက်ဆွဲများကို ကြည့်သည်။ ခေါက်ဆွဲတွေက အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသေးသည်။ သူ စားချင် သောက်ချင်စိတ်တွေ

ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်ပေါ်နေပြီ။ သူ့ဗိုက်ထဲမှာ အူတကြုတ်ကြုတ်မြည်နေပြီ။ ဗိုက်ဆာသည်။ တခုခု စားချင်လှပြီ။ သို့ပေမဲ့ မင်္ဂလာဆောင် ထုံးတမ်းစဉ်လာ က တားမြစ်ထားသည်။

ဧည့်သည်တွေ မြိန်ရေရှက်ရေ မွေးနေကြတာ ကြာပြီ။ ယောက်ျားသားများထံမှ ထင်းရှူးနံ့ကသော ချွေးနံ့နှင့် မိန်းမသားများထံမှ အမွှေးအကြိုင်စွက်သော ကိုယ်နံ့တွေ ရောထွေးပျံ့လွင့်နေ၏။ ကြီးမားခိုင်ခံ့သည့် သေတ္တာကြီးတွေထဲ ထည့်သိမ်းထားတာ ကြာတောင့် ကြာရှည်ဖြစ်နေသည့် စကတ်တွေ၊ ကုတ်အင်္ကျီရှည်တွေ၊ တဘက်ပဝါတွေဆီမှ အောက်သိုးသိုး မှိုနံ့တွေ ထွက်နေ၏။

သူနံ့ဘေးရှိ နာတာလီယာကို ဂရီဂို စွေစောင်းကြည့်သည်။ ခုမှ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သတိထား လိုက်မိသည်။ သူမ၏ အပေါ်နှုတ်ခမ်းက ထော်နေသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ကက်ဦးထုပ်လျှာလို အမိုး မိုးပေး ထား၏။ ထို့ပြင် သူမ၏ညာဘက်ပါး မေးရိုး အောက်နားတွင် အညိုရောင် မဲ့ကလေးတလုံး ရှိသည်ကိုလည်း သတိပြုမိ၏။ ၎င်းမဲ့ကလေးမှ ရွှေရောင်အမွှေးကလေးနှစ်ပင် ပေါက်နေသည်လေ။ ထိုအခါ အကြောင်းတခုခုကြောင့် ဂရီဂို စိတ်ဆိုး သွားသည်။ ကောက်ကွေးနုနယ်သော ဆံခွေကလေးများ ထွေးနေသည့် အက်စီနီယာ၏ သွယ်သွယ်စင်းစင်း လည်တိုင် ကလေးကို မျက်စိထဲ ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။ တစုံတဦး က စူးစူးချွန်ချွန် ကောက်ရိုးလက်တဆုပ်စာကို သူ့ အင်္ကျီ ကျောပြင်ထဲ လာထည့်ထားသည့်နှယ် မရိုးမရွ ခံစားရသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲတောင့်လိုက်၏။ ကံဆိုး မိုးမှောင် ကျသူ တစ်ဦးလို ခံစားနေရသည့်စိတ်ကို မျိုသိပ်ရင်း ပလုပ်ပလောင်းစားနေသူတွေ၊ နှုတ်ခမ်းကို ပျပ်ပျပ်မြည်အောင် ပြုလုပ်နေသူတွေကို လိုက်ကြည့်နေ၏။

စားပွဲဝိုင်းမှ ထလိုက်သောအခါ သူ့ထံမှ ပေါင်မုန့် ဖုတ်သည့်ဂျုံမှ ထွက်သည့် အချဉ်နံ့မျိုး ရှူရှိုက်မိသည်။ တစုံတဦးက သူ့အား မကောင်းဆိုးဝါးများ အန္တရာယ် မပြုနိုင်အောင် ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် ဂျုံစေ့ လက်တဆုပ်စာ လောက်ကို သူ့ဘွတ်ဖိနပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်သည်။ အိမ်အပြန်လမ်း တလျှောက်လုံး ဂျုံစေ့များက သူ့ခြေထောက်ကို ဒုက္ခပေးလာသည်။ သူ့ခြေထောက် နာကျင်လာသည်။ ထိုမျှ မကသေး၊ တင်းကျပ်စွာ စည်းနှောင်ထားသည့် ရုပ်အင်္ကျီ ကော်လာက သူ့ကို အသက်ရှူလို့ မဝအောင် ချုပ်ထားသေးသည်။ သည်တော့ သူ စိတ်ပျက်သည်။ တစ်ယောက်တည်း ကူကယ်ရာမဲ့စွာ ဒေါသ အမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကျိတ်ပြီး ကျိန်ဆဲ နေမိ၏။

အိမ်ပြန်လာသည့် သူတို့အုပ်စုကို မိလက်ကော့စ် မိသားစု လူကြီးပိုင်းက ဆီးကြိုနေသည်။ ပင်တာလီမွန် ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးမှာ အနက်ရောင်တွင် ငွေရောင်စွက်နေပြီ။ သူက လက်ထဲတွင် သူတော်စင်ရုပ်တုတခု ကိုင်ဆောင်ထားသည်။ သူ့နံဘေးတွင် ရပ်နေသူမှာ သူ့ဇနီး။ ပါးလျားသော နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းစေ့ ထားသည်။

ကြပြန်နေသည့် ဗျစ်ပန်းများနှင့် ဂျုံမှုန့်များအောက်မှ တိုးဝင်ပြီး လူကြီးသူမများ၏ ကောင်းချီးမင်္ဂလာပြုမှုကို ခံယူရန် ဂရီဂိုနှင့် နာတာလီယာတို့ ရှေ့တိုးသွားသည်။ ပင်တာလီမွန်က ကောင်းချီးဩဘာပြုသည့် မင်္ဂလာစကားများ ပြောရင်း မျက်နှာပေါ်သို့ မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာသည်။ ထိုအခါ သူ မျက်မှောင် ကြုတ်သည်။ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်သည်။ သူ၏စိတ်ပျော့မှုကို တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားလိမ့်နှိုးဖြင့် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်မိသည်။

သတို့သားနှင့် သတို့သမီး အိမ်ထဲဝင်သည်။ ဒါရီယာ အိမ်လှေကားများ ဆီသို့သွားပြီး ပိုင်အိုတျာကို ရှာသည်။ ခူနီယာနှင့် တိုးသည်။

“ပိုင်အိုတျာရော” ဒါရီယာ စိတ်တိုတိုဖြင့် မေးသည်။

“ကျွန်မ မတွေ့မိပါဘူး”

“သူ ဘုန်းကြီးဆီ သွားရတော့မှာ၊ ခု ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ဘူး၊ ဒီသေနာကျ တော့နော်”

နောက်ဆုံး ပိုင်အိုတျာကို တွေ့ပါသည်။ လှည်းတစီးပေါ်တွင် တုံးလုံးပက်လက်၊ ပါးစပ်မှ တအင်းအင်း ညည်းနေ သေးသည်။ ဗောဒကာတွေ ရေချိန်လွန်အောင် သောက်ထားခြင်း၊ ပိုင်အိုတျာအား လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ သိုးကလေး တစ်ကောင်အား စွန်တစ်ကောင်က ဖမ်းသုတ်သည့်နှယ်။

“ကဲ...ဘုရားဖြစ်မယ့်အုတ်နီခဲရေ၊ ရှင် အလွန်အကျွံ သောက်လိုက်ပြန်ပြီ။ ကဲ...ထ... ဘုန်းကြီးဆီကို ပြေးလိုက်ဦး”

ဒါရီယာ ဒေါသဖြင့် ပြောသည်။

“သွားစမ်းကွာ၊ မင်းက ဘယ်ကောင် အောက်မေ့လို့ လာပြီး အမိန့်ပေးနေတာလဲ”

ပိုင်အိုတျာက ပြန်ဟော့က်သည်။

မျက်ရည်တွေ ပိုင်းနေသည့် ဒါရီယာ ပိုင်အိုတျာ ပါးစပ်ထဲသို့ လက်နှစ်ချောင်း ထိုးထည့်သည်။ သူ့လျှာကို လက်နှစ်ချောင်းဖြင့် ညှပ်ကိုင်သည်။

ပြီးတော့ ပိုင်အိုကျာ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် ထူမတ်ပေးသည်။
ထို့နောက်တွင် ရေအေးအေး တကရားဖြင့် ပက်သည်။ ပိုင်အိုကျာကို
ရေခြောက်သွားအောင် သူမ တတ်နိုင်သလောက် ဂရုစိုက် ရေသုတ်ပေးသည်။
ပြီးတော့ ဘုန်းတော်ကြီးထံသို့ ခေါ်သွားသည်။

နောက်တစ်နာရီ နီးပါးအကြာတွင် ဘုရားကျောင်း ထဲ၌ ဂရီဂို သည်
နာတာလီယာနှင့် ယှဉ်လျက် မတ်တတ် ရပ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ
ဖယောင်းတိုင်တစ်ချောင်း ဆုပ်ကိုင်လျက်။ သူ့မျက်လုံးများက တီးတိုးစကားများ
ပြောရင်း သူ့ပတ်လည်တွင် တံတိုင်းခတ်ထားသည့် လူအုပ်ကို
လိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်ပြီး သူ့ရင်ထဲ တကျည်ကျည် အော်မြည် နေသည့်
စကားလုံးများကို စိတ်ထဲ ပြန်ရွတ်နေသည်။ “ငါသွားပြီ၊ ငါ တခန်းရပ်သွားပြီ”
သူ့နောက်မှ ပိုင်အိုကျာ ချောင်းဟန့် သည်။ လူအုပ်တွင်း တနေရာတွင် ဒူနီယာ၏
တလက်လက် တောက်နေသည့် မျက်လုံးကလေးများ တွေ့လိုက် မိသည်
ထင်၏။ အခြားသူများ၏ မျက်နှာများကိုလည်း မှတ်မိသည်ထင်၏။
အသံကြောင်ကြောင်နှင့် မညီမညာ သံပြိုင် သီကြွေးနေသည့်တေးသံ
ကြားရသည်။ နောက်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ၏ တုံ့ပြန်သံ
တဝီဝီကိုလည်း ကြားရသည်။ ဒါတွေအားလုံးကို သူ စိတ်မဝင်စား။ သူက
စာခုံကို ကွေ့ပတ်လျှောက်သည်။ နောက်ပြီး ဆရာတော် ဗိဆာရီယွန်၏
စုတ်ပြတ်နေပြီ ဖြစ်သည့် ရှူးဖိနပ်များနောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ
လိုက်သွားသည်။ ပိုင်အိုကျာက သူ၏ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကို အသာအယာ
ဆွဲလိုက်တော့မှ သူ ခြေလှမ်းရပ်သည်။

ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှား ကခုန်နေသည့် ဖယောင်းတိုင် မီးခွက်ကလေးများကို
ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်ပြီး သူ့ကို လွှမ်းခြုံစိုးမိုး နေသည့်
ထိုင်းမှိုင်းလေးလံစိတ်ကို ကြိုးစားဖျောက်ဖျက်နေ၏။

“လက်စွပ်ချင်းလဲပါ”

ဆရာတော် ဗိဆာရီယွန်၏အသံကို ကြားရသည်။
အမိန့်နာခံလိုက်ကြသည်။ ပိုင်အိုကျာအကြည့်နှင့် ဆုံမိတော့ ဂရီဂိုက
“ပြီးတော့မလား” ဟု အသံတိတ် မေးသည်။ ပိုင်အိုကျာ၏ နှုတ်ခမ်း
ထောင့်စွန်းကလေး များ ကော့တက် သွားအောင်ပြူးသည်။ “ပြီးတော့မှာပါ။”
ထို့နောက် ဂရီဂိုက သူ့ဇနီး၏ ပေါ့ပျက်ပျက် စိုထိုင်းထိုင်း နှုတ်ခမ်းအစုံကို
နမ်းလိုက်၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲ တွင် မီးငြိမ်းလိုက်သော
ဖယောင်းတိုင်များမှ အနံ့အသက်များ နံစော်နေ၏။ လူအုပ်သည် ဘုရားကျောင်း
တံခါးဝဆီသို့ တိုးဝှေ့သွားကြသည်။

နာတာလီယာ၏ လက်ကြမ်းကြမ်းကို သူ့လက်ဖြင့် ကိုင်ဆွဲရင်း

ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ဦးခေါင်းမှ ဦးထုပ်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်လိုက်၏။ အရှေ့အရပ်မှ တိုက်ခတ်လာသည့် လေပြည်နွေးနွေးက သူ့နှာဝဆီသို့ သစ်နံ့ ကိုင်းရနံ့ကို သယ်ဆောင်လာ၏။ ညဉ့်၏ အအေးဓာတ်သည် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ဆီမှ ရွေ့လျားလာနေသည်။ ဒွန်မြစ်၏ ဟိုးဘက်တွင် လျှပ်စီးလက်သည်။ မိုးက လာနေချေပြီ။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ၏ အဖြူရောင်စည်းရိုး အပြင်ဘက်ဆီမှ စကားတွတ်ထိုးသံ တဝီဝီကို ကြားနေရ၏။ ထိုအသံများကို ကျော်လွှား ထိုးဖောက်လာသည်ကတော့ လှုပ်လှုပ်ရွရွ လုပ်လိုက်သော မြင်းများတွင် ဆွဲထားသည့် ခေါင်းလောင်းကလေးများမှ ထွက်ပေါ်လာသော ခေါင်းလောင်းသံ ချိုချိုကလေးများ။

(၄)

သတို့သားနှင့် သတို့သမီး ဘုရားကျောင်းသို့ ထွက်ခွာသွားသည့် အချိန်အထိ ကော်ရှူနေ့ဗုံ ဆွေမျိုးများက မီလက်ကော့ဗုံ မိသားစု၏ အိမ်သို့ ရောက်မလာသေး။ သူတို့ လာနေပြီလားဆိုတာ ကြိုတင်သိရအောင် ခြံတံခါးဝသို့ ပင်တာလီမွန်က ထွက်ကြည့်ခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပြီ။ သို့သော် လမ်းဘေး တဖက်တချက်တွင် ဆူးချုံပင်များ တန်းစီပေါက်နေသည့် မှုန်မှိုင်းမှိုင်း လမ်းမပေါ်တွင် လူသူကင်းရှင်း နေသည်။ သူ့အကြည့်ကို ဒွန်မြစ်ဘက် သို့ ရွှေ့လိုက်၏။ သစ်တောသည် အဝါရောင်မှ ရွှေရောင်သို့ ကူးပြောင်းစ ပြုနေပြီ။ ရင့်မှည့်သော ကျူပင်များက ဒွန်မြစ် ကမ်းနံဘေး စိမ့်တောများပေါ်သို့ နွမ်းလျစွာ ကိုင်းကျနေသည်။ အချိန်ကာလမှာ ဆောင်းဦးရာသီပင် မရောက်တတ်သေး။ သို့သော် ငိုက်မျဉ်းစရာ ကောင်းသည့် ပြာမှိုင်းမှိုင်း မြူနှင်းများသည် ညနေဆည်းဆာနှင့်ပေါင်းပြီး ကျေးရွာကလေးကို ပွေ့ပိုက်ထားသည်။ ပင်တာလီမွန် တမျှော်တခေါ် ငေးကြည့်နေသည်။ ဒွန်မြစ်ကြီး။ ထုံးကျောက်လွှမ်းသော တောင်ကြော တောင်စောင်းများ။ မြစ်၏ ဟိုဘက် ခရမ်းပြာရောင် မြူနှင်းကမ္မလာကြီး အောက်မှ ရုန်းထွက်ဖို့ အကွက်ချောင်းနေသည့် တောအုပ်ကြီး။ နောက်ပြီး တပြန့်တပြော မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီး၊ လမ်းဆုံ လမ်းခွဲ အကျော် အကွေ့တခု၏ လမ်းနံဘေးတွင် တည်ထားသည့် ဗိမာန်တခု ရှိ၏။ ဗိမာန်၏ အရိပ်သည် မိုးကောင်းကင်နောက်ခံတွင် ထင်ရှား ပေါ်လွင်နေ၏။ ပင်တာလီမွန်၏ နားများက ကြားရရုံမျှသာ ဖြစ်သော အသံသဲ့သဲ့ကလေးကို ကြားလိုက်ရ၏။ လှည်းဘီးသံများနှင့် ခွေးဟောင်သံများ။

အမိုးဖွင့် မြင်းလှည်းနှစ်စီးသည် ကွက်လပ်ထဲမှ ထွက်ပြီး လမ်းမပေါ်သို့ ချိုးကွေ့ဝင်လာသည်။ ရှေ့ မြင်းလှည်း ပေါ်တွင် ထိုင်နေသူမှာ မိရွန်၊ သူနှင့်

ယှဉ်လျက် ထိုင်နေသူကတော့ သူ့ဇနီးသည်။ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်မူ သစ်သစ်လွင်လွင် ယူနီဖောင်းကို ဆင်မြန်းထားသည့် ဘိုးဘိုးဂရစ်ရှကာ၊ သူ့ယူနီဖောင်း ပေါ်တွင် သူရထားသည့် စိန်ဂျော့ တံဆိပ်နှင့် အခြားတံဆိပ်များ ဆွဲချိတ်ထားသည်။ မစ်ကာက မြင်းလှည်း မောင်းသူ။ မောင်းသူထိုင်ခုံပေါ်တွင် နမော်နမဲ့ ထိုင်လာသည်။ သူက အမြုပ်တစ်စုံထွက်နေသည့် မြင်းများကို ကျာပွတ်စာကျွေးဖို့ တစက်မျှ ဝန်မလေးသူ။

ပင်တာလီမွန် ခြံဝင်းတံခါးများကို တွန်းဖွင့်သည်။

မြင်းလှည်းနှစ်စီးက ခြံဝင်းထဲထိ မောင်းဝင်လာသည်။ အီလီနစ်ချ်နာ ဆင်ဝင်အဝမှ အိအိညက်ညက် အပြေး လှမ်းလာသည်။ သူမ၏ ဂါဝန်အနားကွပ်က ဖုန်တောထဲတွင် စွတ်ကြောင်းထင် ကျန်ရစ်စေသည်။

“စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိတဲ့ မိတ်ဆွေများရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို မေတ္တာထား အားပေးတဲ့ အနေနဲ့ ကျွန်မ တို့ရဲ့ နံနံချာချာ အိမ်ကလေးထဲ ဝင်တော်မူကြပါရင်” သူမ၏ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ခါးကြီးကို ကိုင်းပြီး ဦးညွှတ် ကြိုဆိုသည်။

ပင်တာလီမွန်က ဦးခေါင်းကို တဖက်သို့လှည့်၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ထားပြီး ဧည့်သည်များအား ကြိုဆိုသည်။

“အိမ်ထဲကိုဝင်ဖို့ အနူးအညွတ် ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူလူများအား မြင်းကကြိုးတွေ ဖြုတ်ပေးဖို့ မှာကြားပြီး သူကိုယ်တိုင်ကတော့ ဧည့်သည်များဆီသို့ သွားသည်။ အပြန်အလှန် နှုတ်ခွန်းဆက်ပြီးနောက် ဧည့်သည်များက အသားနားဆုံး အခန်းတခန်းအတွင်း သို့ အိမ်ရှင်ဇနီးမောင်နှံ၏ နောက်မှ ဝင်သွားသည်။ အခန်းထဲတွင် ရောက်နှင့်ပြီး နည်းနည်းထွေနေပြီ ဖြစ်သည့် ဧည့်သည်များက စားပွဲပတ်လည်တွင် ဝိုင်းထိုင်နေ၏။ သတို့သမီး၏ ဆွေမျိုးများ ရောက်လာပြီး မကြာမီ အတွင်းမှာပင် လက်ထပ်ပြီးစ အသစ်စက်စက် ဇနီး မောင်နှံလည်း ဘုရားကျောင်းမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲဝင်လာစဉ် ပင်တာလီမွန်က ဗောဒကာ တခွက် ငှဲ့ထည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလျက်။

“ကဲ...မိရွန်ရေ၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ကလေး နှစ်ယောက်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဘဝ တွေလိုပဲ သူတို့လေးတွေရဲ့ ဘဝလည်း သာယာဖြောင့်ဖြူး ပါစေ။ သူတို့ကလေးတွေ ကျန်းမာခြင်းနဲ့ ပြည့်စုံပြီး ဘဝရဲ့ ချမ်းသာသုခ တွေကို ပျော်ရွှင်ခံစား နိုင်ကြပါစေသော်လ် ...”

သူတို့က ဘိုးဘိုးဂရစ်ရှကာအတွက် ဖန်ခွက်ကြီးကြီး တခွက်ဖြင့်

ဗောဒကာ ထည့်ပေးသည်။ ဂရစ်ရှကာက ဗောဒကာတဝက် ပါးစပ်ထဲ
ရောက်အောင် အောင်အောင်မြင်မြင် သောက်လိုက်နိုင်၏။ ကျန်တဝက် ကတော့
သူ ယူနီဖောင်း လည်ထောင်ကော်လာပေါ် ဖိတ်ကျကုန်သည်။
ဗောဒကာဖန်ခွက်များ အချင်းချင်း ထိခတ်ကြ၏။ ဧည့်သည်တော် တွေ
သောက်ကြသည်။ သောက်ပြီးရင်း သောက်ကြသည်။ စကားပြောသံများသည်
ဈေးတွင်း ဆူညံသံလို ပွက်လောရိုက်နေ၏။ ကော်ရှူနော့ဗ်မိသားစုနှင့်
ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူ ကိုလိုဗီဒင် ဆိုသူက စားပွဲအစွန်းတဖက်တွင်
ထိုင်နေသည်။ သူက သူ့လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို မြှောက်ပြီး ကြွေးကြော်လိုက်၏။

“ဒီယစ်ရွှေရည်က ခါးတယ်”

“ခါးတယ်၊ ခါးတယ်”

စားပွဲပတ်လည်တွင် ဝိုင်းထိုင်နေသည့် ဧည့်သည်တော်တွေအားလုံး
ပွက်ပွက်ညှပ်ညှပ်လိုက်ဟစ်ကြသည်။

“ဟယ်...ခါးတယ်”

လူတွေ ပြည့်သိပ်နေသည့် စားဖိုဆောင်ဆီမှ တုံ့ပြန်သံ ထွက်လာသည်။

ဂရီဂိုက မျက်မှောင်ကြုတ်ထားရင်း သူ့ဇနီး၏ စိုစွတ်စွတ် နှုတ်ခမ်းကို
နမ်းသည်။ ပြီးတော့ အခန်းပတ်လည်ကို အငြိုးတကြီး လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။
မူးယစ်ရီဝေသော အကြည့်များနှင့် အပြုံးများ။ အငမ်းမရ လောဘတကြီး
ကိုက်ဝါး နေသော ပါးစပ်များထဲမှ သွားရည်တွေ ပန်းထိုးစားပွဲခင်းများပေါ်
စီးကျကုန်သည်။ ဆူဆူညံညံ အော်သံဟစ်သံများ ကျွက်ကျွက်ညံနေသည်။

ကိုလိုဗီဒင်က ပြတင်းပေါက် ဖောက်ထားသည့် သူ့ပါးစပ်ကို
အကျယ်ကြီးဟသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဖန်ခွက်ကို မြှောက်သည်။

“ဒီယစ်ရွှေရည်က ခါးတယ်ကွ”

“ခါးတယ်”

သူ့ကြွေးကြော်သံကို လိုက်အော်ကြပြန်သည်။

ကိုလိုဗီဒင်၏ ပါးစပ်ကြီးတွင်းသို့ ဂရီဂို မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ
စိုက်ကြည့်သည်။ “ခါးတယ်ကွ” ဟု အော်လိုက်သည့် အခါ
ညိုညိုမည်းမည်းလျှာကြီးကို မြင်ရသည်။

“စားကြစမ်း၊ ကြက်နုနုကလေးတွေ”

ပိုင်အိုတျာက တပျပ်ပျပ် ဝါးရင်း ပြောသည်။

စားဖိုဆောင်ထဲတွင် ဒါရီယာ ကတော့ မူးနေပြီ။ မျက်နှာတွေ

နီမြန်းနေ၏။ သူမက သီချင်းတပုဒ် ကောက်ကာ ငင်ကာ ဆိုလိုက်၏။ သူ့တေးသံကို အခြားသူများ လိုက်ဆိုပြီး အသားနားဆုံး ဧည့်ခန်းထဲ သို့ ပို့ပေးလိုက်ကြ၏။ အသံတွေ ပေါင်းစပ်သွားသည်။ သို့သော် အသံဗလံ အားလုံးကို လွှမ်းပြီး ပေါ်ထွက်နေသည်ကတော့ ပြတင်းမှန်များပင် လှုပ်ခါ နေလောက်သည့် ခရစ္စတိုနီယာ၏ ဝမ်းခေါင်းသံကြီး။

တေးသီချင်း ဆုံးသွားသည်။ အစားအသောက်ဘက် ပြန်လှည့်ကြပြန်သည်။

“ဟောဒီဆိတ်သားကို စားကြည့်”

“နင့်လက်ကို ရုပ်စမ်း၊ ငါ့ယောက်ျား ကြည့်နေတယ်ဟဲ့”

“ခါးတယ်၊ ခါးတယ်”

စားဖိုဆောင်ထဲတွင် တကွဲကွဲ မြည်နေသော ကြမ်းခင်းများ လှုပ်ခါနေသည်။ ရှူးဖိနပ်ခွာသံများ တဒေါက်ဒေါက် မြည်နေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဖန်ခွက်တလုံး စွမ်းခနဲမြည်အောင် ကျကွဲသွားသည်။ သို့သော် ဖန်ခွက်ကျကွဲသံသည် ပွက်လောရိုက် ဆူညံသံများကို မထိုးဖောက်နိုင်။

စားပွဲတွင် ထိုင်နေသူများ၏ ဦးခေါင်းများပေါ်မှ ကျော်ပြီး စားဖိုဆောင်ဆီသို့ ဂရီဂို လှမ်းကြည့်သည်။ ခုတော့ အမျိုးသမီးတွေက ခုန်နေကြပြီး သူတို့သည် အော်ဟစ်အားပေးသံ၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံများနှင့် စည်းချက်ညီ လိုက်ဖက်အောင် ကကြသည်။ သူတို့က သူတို့၏ ကြီးထွားသော တင်သားများကို လှုပ်ယမ်း ကကြသည်။ (သေးကွေးသော တင်သားဟူ၍ မရှိ၊ သူတို့က စကတ်တွေ ငါးထည်၊ ခြောက်ထည် ဝတ်ထားကြသည်။) စာပန်းထိုး လက်ကိုင်ပဝါများကို ဝှေ့ယမ်းသည်။ ကလို့ရအောင် တံတောင်ဆစ်များဖြင့် တွန်းဖယ် နေရာယူကြသည်။

သုံးထပ် အကော်ဒီယံ ဂီတသံသည် အရေးတကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ အကော်ဒီယံ သမားက ကော့ဆက် အက တေးသံကို စတင်တီးခတ်သည်။ အော်ဟစ်သံ တခု ပေါ်ထွက်လာသည်။

“စက်ဝိုင်း၊ စက်ဝိုင်းတဝိုင်းဖြစ်အောင် ဝိုင်း”

“လူချင်း နည်းနည်းတိုးကပ်ကြ”

ပိုင်အိုဗျာက မိန်းမတွေကို ဘေးဘက်သို့ တွန်းဖယ်ရင်း တောင်းဆိုသည်။

ဂရီဂို ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ပြီးတော့ နာတာလီယာကို မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြသည်။

“ပိုင်အိုကျာ ကော့ဆက်အက က,လိမ့်မယ်၊ ကြည့်နေ”

“ဘယ်သူနဲ့ က,မှာလဲဟင်” သူက မေးသည်။ “မတွေ့ဘူးလား၊ မငဲ့မေမေနဲ့လေ”

မာရီယာက လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးမှာထောက်ထားသည်။ ဘယ်ဘက်လက်ထဲတွင် သူမ၏ လက်ကိုင်ပဝါကို ကိုင်လျက်။ ပိုင်အိုကျာက ကညာစစ်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူမထံ ချဉ်းကပ်သွားပြီး ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ထသည်။ သူ၏ မူလနေရာသို့တိုင် နောက်ပြန်လျှောက်သွားသည်။ မာရီယာက သူမ၏စကတ်ကို ဆွဲမ,သည်။ သူပုံဟန်က စိုထိုင်းထိုင်း မြက်ခင်းကို အသော့ဖြတ် ပြေးတော့မည့်နှယ်။ ခြေမကလေး မြေကြီးပေါ်ထောက်ပြီး အရှိန် ယူသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သဘောတကျ ဟစ်ကြွေး အားပေးသံများ ကြားထဲတွင် ယောက်ျားတစ်ယောက် လို ခြေထောက်တွေ ဆန့်ထုတ်ကာ ဆန့်ထုတ်ကာ က,တော့၏။

အကော်ဒီယံသမားက သံရှိန်ကို မြှင့်သည်။ သို့သော် ပိုင်အိုကျာက ဂီတသံကို အမီလိုက်က,နိုင်၏။ သူက အလွန်မတန် အသေးစိတ်သည့် ခြေလှမ်းများဖြင့် က,နေသည်။ ထို့နောက် ဟစ်ကြွေးသံတချက် ဟစ်ကြွေးကာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်၏။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် ပုံစံဖြင့်ပင် လှည့်ပတ်က,သည်။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဘွတ်ဖိနပ်လည်တံ များကို အသံမြည်အောင် ရိုက်ကာ ရိုက်ကာ က,သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေး အစွန်းနှစ်ဖက်ကို နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းများတွင် ကိုက်ထားသည်။ ဒူးခေါင်းနှစ်လုံးကို အလွန်လျင်မြန်စွာ စုလိုက် ကျလိုက် လုပ်သည်။ သူ၏ ဦးစွန်းဖုတ်ဆံပင်ထွေးက သူ့နဖူး ပေါ်တွင် လှုပ်ယမ်းလျက်။

တံခါးဝတွင် ပိတ်ဆီးရပ်နေကြသော ပရိသတ်ကြောင့် ဂရီဂို မြင်ကွင်းပျောက်နေသည်။ သူကြားနေရသည်မှာ အရက်မူးနေပြီ ဖြစ်သည့် ဧည့်သည်များ၏ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်သံများသာ။ နောက်ပြီး ထင်းရှူးပြား တပြားကို မီးလောင်လျှင် ဖြောင်းဖြောင်းမြည်သံ ထွက်သလို ဘွတ်ဖိနပ်ခွာများ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသည့် ခြေဆောင့်သံများ ပါတည်း။

ထို့နောက် မိရွန်က အီလီနစ်ချ်နာနှင့် တွဲကသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကကွင်းထဲသို့ တလေးတစား လှမ်းဝင် နေသည်။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပေးအယူမျှစွာ ကခုန်ကြမည့်ဟန်မျိုး။ ခွေးခြေတလုံးပေါ်တွင် ရပ်ပြီး ခြေတစ်ချောင်း တွဲလောင်းချထားသည့် ပင်တာလီမွန်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း ပါးစပ်မှ စည်းချက် လိုက်နေသည်။ သူ့ခြေထောက်များဖြင့် က,ရမည့် အစား သူ့နှုတ်ခမ်းများနှင့် သူ့နားကွင်းက လှုပ်ယမ်းကခုန် နေသည်။

အက သိပ်မကျွမ်းကျင်သည့် အခြားသူများက ကော့ဆက်အကနှင့်

အခြားခက်ခက်ခဲခဲအကများကို လိုက်ကဖို့ အားထုတ်ကြသည်။ သို့သော် ပွဲကြည့် ပရိသတ်က သူတို့ကို အော်ဟစ်ကြသည်။

“သူများတွေ လှလှပပကနေတာကို ဝင်မဖျက်နဲ့ဟေ့”

“ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်လှမ်းကွ၊ အို..မင်းကတော့ကွာ...”

“သူ့ခြေထောက်တွေက တော်တော်ကလေး ပေါ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဖင်ကြီးက လေးနေတာပဲဟာ”

“ဟား ... စည်းချက်နဲ့ အမီလိုက်လေ”

ထိုသို့ တစ်ယောက်တပေါက် ကောင်းချီးဩဘာပေးပြီး ပွဲမဆုမီ အစောကြီးကတည်းက ဘိုးဘိုး ဂရစ်ရှကာသည် ခြေလွတ်လက်လွတ် အမူးကြီးမူးနေပြီ။ သူက ခုံတန်းပေါ်တွင် သူနဲ့ဘေးမှ ကပ်ထိုင်နေသူ၏ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းကျောကုန်းကို ဖက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ထိုသူ၏နားထဲသို့ ပိတုန်းမြည်သံလို တဝီဝီဖြင့် စကားတွေ အမျှင်မပြတ်ပြောထည့်တော့၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်နှခုနှစ်က စစ်တပ်မှာ အမှုထမ်းခဲ့သလဲ”

“၁၈၃၉ ခုနှစ်က ငါ့သားရေ”

“ခင်ဗျာနာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်တပ်ရင်းမှာ တာဝန်ထမ်းခဲ့တာလဲ”

“ငါ့နာမည်က.. မက်စင်ဘိုဂါတီရိပ်။ ငါက ဘာကလာနော့ဗ်ရဲ့ တပ်ရင်းမှာ တပ်ကြပ်တစ်ယောက် ပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျားက မီလက်ကော့ဗ် မိသားစုဝင်လား”

“ဘာပြောတယ်”

“ခင်ဗျားမျိုးရိုးကို မေးတာပါ”

“အဟား၊ ငါက သတို့သားရဲ့ အဘိုးလေ၊ သူ့ အမေဘက်က တော်တာ”

“ဘာကလာနော့ဗ်ရဲ့တပ်ရင်းလို့ ခင်ဗျား ပြောလိုက်သလားလို့”

အဘိုးကြီးက ဝေသီသော မျက်လုံးများဖြင့် ဂရစ်ရှကာကို ငေးကြည့်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ် ပြသည်။

“ဒါဆို ကော့ကေးဆပ် စစ်ပွဲမှာ ပါခဲ့မှာပေါ့”

“ငါက ဘာကလာနော့ဗ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ လက်အောက်မှာ အမှုထမ်းပြီး ကော့ကေးရှန်းတွေကို အနိုင်တိုက်နိုင်အောင် ကူညီခဲ့တာကွ၊ ငါတို့တပ်ရင်းမှာ ကော့ဆက်တွေ တော်တော်ရှားရှားပါးပါး ရှိတာကလား၊ အရပ်ကြီး တွေက အစောင့် တွေလို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့။ ဒါပေမဲ့

လက်ပြင်ကလေးတွေတော့ နည်းနည်းကိုင်းသမျှ၊ လက်တံရှည်ရှည် ရင်အုပ် ကားကားကြီးတွေနဲ့လေ၊ အဲဒါ တို့တပ်ရင်းမှာရှိတဲ့ ရဲဘော်တွေပေါ့၊ ငါ့သားရေ၊ ခုတော့ ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်တဲ့ ငါတို့ တပ်ရင်းမှူးကြီးက တယ်ပြီး သဘောကောင်းသကိုး။ ဒါကြောင့် ငါ့ကို ကော်ဇောတချပ် ခိုးခွင့်ပေးခဲ့တာပေါ့”

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ်က တူရကီတွေနဲ့ နှံ့တဲ့ စစ်ပွဲမှာ ဝင်တိုက်နေခဲ့ရတာပေါ့။ အား ...ဟုတ်ပါ၊ ကျုပ် အဲဒီကို ရောက်ခဲ့တာပေါ့”

ဂရစ်ရှကာက သူ၏ ကြုံကြုံလှိုလှို ရင်ဘတ်ကို ကော့လိုက်၏။ ရင်ဘတ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် တံဆိပ်တွေ တချွင်ချွင်မြည်နေ၏။

“...မနက်မိုးသောက်ချိန်မှာ ငါတို့ ရွာတရွာကို သိမ်းလိုက်တယ်။ နေ့လယ်ကျတော့ စစ်ခရာမှုတ်သမား က တပ်လှန့်ပါ ရောဟေ့”

အဘိုးကြီးက ဂရစ်ရှကာ ပြောနေသည်ကို အရေးမလုပ်ဘဲ သူ့စကားသူ ဆက်ပြောနေ၏။

“ကျုပ်တို့က ရော့ဆစ်တဝိုက်မှာ တိုက်ပွဲဝင်နေတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ တပ်ရင်းက အမှတ် ၁၂ ဒွန် ကော့ဆက် တပ်ရင်းလေ၊ အဲဒီတုန်းက အော့တိုမန် အင်ပိုင်ယာရဲ့ အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ လက်ရွေးစင်တပ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာပေါ့ဗျာ” ဂရစ်ရှကာ ပြောပြသည်။

“ငါက အိမ်တလုံးထဲ ရောက်နေတုန်း စစ်ခရာ သမားက တပ်လှန့်ပါလေရောဗျား ...”

“ဟုတ်ပါဗျာ”

ဂရစ်ရှကာ ဆက်ပြောသည်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် လက်တဖက်ကို ငှေ့ယမ်းနေပြီး ...

“တူရကီ လက်ရွေးစင်တပ်သားတွေက သူတို့ ခေါင်းပေါ်မှာ အိတ်အဖြူတွေ စွပ်ထားတာကလား၊ ဟုတ်ပါ၊ အိတ်အဖြူတွေ စွပ်ထားသမျှ”

“...စစ်ခရာသမားက တပ်လှန့်ရော တွတ်တော့တာဗျာ၊ ဒါနဲ့ ငါက ငါ့ရဲဘော်ကို ပြောရတော့တာပေါ့၊ ငါတို့ တပ်ဆုတ်ရ တော့မယ် တီမိုဖီ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ နံရံပေါ်က ကော်ဇောကြီးကို အရင်ဖြုတ်ဦးမှ”

“ကျည်ဆန်မိုး ရွာနေတဲ့အထဲမှာ စွန့်စွန့်စားစား ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အမှုတော်ထမ်းတဲ့အတွက် သူရသတ္တိနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တံဆိပ်နှစ်ခု ချီးမြှင့်ခံရတယ်လေ။ ကျုပ်က တူရကီ ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်ကို အရှင်ဖမ်းပေး ခဲ့တာလေ”

ဘိုးဘိုးဂရစ်ရှကာ မျက်ရည်တွေတွေကျသည်။ ပြီးတော့ သူ့အနီးမှလူ၏

ကျောကုန်းကို ပိန်ပိန်ချည့်ချည့် လက်သီးဖြင့် ထုလိုက်၏။ သို့သော် ကျောထုခံလိုက် ရသည့် အဘိုးကြီးက ကြက်သားတဖွဲကို ချယ်ရီသီး ယိုထဲနှစ်ပြီး တို့နေသည်။ ပေရေညစ်ပတ် နေပြီဖြစ်သည့် စားပွဲခင်းကို ကြောင်စိစိ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ဗလုံးဗထွေး ပြောသည်။

“နေဦး၊ နားထောင်ဦး၊ ငါ့ရဲ့ မသန့်ရှင်းတဲ့ လိပ်ပြာက ငါ့ကို ဘယ်ဘဝရောက်အောင် ပို့ပေးခဲ့တယ် ထင်လဲ ငါ့သား၊ ငါဟာ ငါမပိုင်တဲ့ပစ္စည်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မယူခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကော်ဇောကို တွေ့လိုက် ရတဲ့အခါမှာတော့ “မြင်းလုပ်တဲ့ အဝတ် လုပ်ရရင် အရမ်းကောင်းမှာပဲ” လို့ တန်းတွေးမိတော့တာပဲ”

“အဲဒီဘက် အပိုင်းတွေကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရောက်ဖူးထားတာလေ။ ကျုပ်က ပင်လယ်တဖက်ကမ်းက နယ်မြေ တွေလည်း ရောက်ဖူးတာပဲ”

ဂရစ်ရှကာက သူ့နံဘေးမှ အဘိုးကြီးနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် အဘိုးကြီး၏ မျက်ကွင်း နက်နက်ပေါ်တွင် တောထနေသည့် မျက်ခုံးမွေးများက ဖုံးအုပ်နေသည်။ သည်တော့ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ သုံးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ့ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ရှိန်က အမြင့်ဆုံးအပိုင်းကို သူ့နံဘေးမှ အဘိုးကြီး အာရုံစိုက် နားဆင်စေ လိုသည်။ သို့ဖြင့် ဘာမျှ အခင်းအကျင်းတွေ ပြောမနေဘဲ ဇာတ်လမ်းအလယ်ပိုင်းကို ကောက်ကာငင်ကာ ပြောချ လိုက်၏။

“ဒါနဲ့ ဗိုလ်ကြီးက အမိန့်ပေးတော့တာပဲ၊ မြင်းတပ်တွေ ရှေ့ကိုချီ အရှိန်အဟုန်နဲ့ ဝင်တိုက်တဲ့”

သို့သော် ဘာကလာနော့ဗ် တပ်ရင်းမှ ကော့ဆက် တပ်သားကြီးသည် စစ်ခရာတွတ်သံ ကြားလိုက်ရသည့် တိုက်ခိုက်ရေးသမား တစ်ဦးလို ဦးခေါင်းကို နောက်သို့လှန်လိုက်၏။ ပြီးတော့ စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ထုပြီး လေသံမျှဖြင့် ပြော၏။

“လုံတွေ အသင့်ပြင်...၊ ဓားတွေ ဆွဲထုတ်၊ ဘာကလာနော့ဗ်ရဲ့ တပ်သားတွေကွ”

သူ့အသံ ရုတ်တရက် မာကျောလာသည်။ ဝေသီနေသော သူ့မျက်လုံးတွေ မီးကျည်မီးခဲလို အရောင် တဖိတ်ဖိတ် ထွက်လာသည်။ “ဘာကလာနော့ဗ်ရဲ့ တပ်သားတွေကွ” သွားတွေမရှိသည့် သွားဖုံးတွေပေါ်အောင် ပါးစပ်ကို ဖြအော်သည်။

“တိုက်၊ ရှေ့တက်”

သူက ငယ်နုပြီး ဉာဏ်ရည်ထက်သော အကြည့်ဖြင့် ဂရစ်ရှကာကို

ကြည့်သည်။ နောက်ပြီး လျှံကျလာသည့် မျက်ရည်များကို မသုတ်ဘဲ မုတ်ဆိတ်မွေး များပေါ်သို့ စီးကျခွင့်ပြုလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ဂရစ်ရှကာလည်း စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

“သူက သူ့ဓားကို ဝှေ့ယမ်းပြီး အဲဒီအမိန့်ကို ပေးတော့တာပဲ။ ကျုပ်တို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးပြီး ချီတက်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ တူရကီလက်ရွေးစင် တပ်တွေက တန်းစီပြီး ကြွကြွခံတော့တာပဲ။ ကျုပ်တို့ သုံးကြိမ်တိတိ ထိုးစစ်ဆင်တယ်။ သုံးကြိမ်စလုံး ကျုပ်တို့ကို တွန်းလှန်ထုတ်ကြတာပဲ။ ကျုပ်တို့က ထိုးစစ်ဆင်ပြီးရင် သူတို့ရဲ့ မြင်းတပ်သားတွေ တောအုပ် ကလေးတွေကို လိုက်တိုက်တာပေါ့။ ကျုပ်တို့ ဒီကောင်တွေကို စိမ့်ညက်ညက်ကြေအောင် ချေမှုန်းပစ်လိုက်တာပေါ့။ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ဘယ်လိုမြင်းတပ်သားမျိုးတွေက ကော့ဆက်တွေရဲ့ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကို ကြွကြွခံနိုင်မှာတဲ့လဲ”

“သူတို့ တောထဲ ဝင်ပြေးကြတယ်လေ။ အဲဒီမှာ သူတို့ရဲ့ စစ်ဗိုလ်ကို ကျုပ်ရဲ့ရှေ့နားကလေးမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ နှုတ်ခမ်းမွေးသဲ့သဲ့နဲ့ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ပါ။ သူက ကျုပ်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး သူ့ ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုပစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို မထိဘူး၊ လွဲသွားတယ်။ ကျုပ်ရဲ့မြင်းကို ဖနောင့်ဆူးတို့ပြီး အတင်းမောင်း လိုက်တော့ စစ်ဗိုလ်ကို မီသွားတယ်။ ပထမတော့ သူ့ကို ဓားနဲ့ ပိုင်းချလိုက်မလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီထက်ကောင်းတာကို စဉ်းစား လိုက်မိတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူလည်း ယောက်ျား တစ်ယောက်ပဲလေ။ ကျုပ် ညာဘက်လက်နဲ့ သူ့ခါးကို ဖမ်းပွေ့ လိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူ ကုန်းနှီးပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျသွားတာပေါ့။ ကျုပ်ရဲ့ လက်မောင်းကို ဒီလူ ကိုက်ဆွဲတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် ဒီလူ့ကို အရှင် ဖမ်းလိုက်နိုင်တယ်လေ..”

ဂရစ်ရှကာက အောင်မြင်ဝင့်ကြွားစွာဖြင့် သူ့နံဘေးမှ လူအား ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် အဘိုးကြီး၏ အရိုးငေါငေါ ဦးခေါင်းက သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် စိုက်ကျနေပြီ။ အဘိုးကြီး စိတ်အေးချမ်းသာ ဟောက်လို့ပင် နေလိုက်သေး။

ဆာဂျီ ပလာတိုနိုဗစ်ချ် မိုကော့သည် သူ၏ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သမိုင်းကြောင်းကို တော်တော်များများ နောက်ကြောင်းပြန် ခြေရာကောက်လို့ ရခဲ့လေသည်။

ပထမ ပီတာဘုရင် တိုင်းပြည်မင်းလုပ် အုပ်ချုပ်သည့်ခေတ်တွင် နိုင်ငံပိုင် ကုန်တင်လှေကြီးတစင်းသည် အဇောမြို့ သို့ရောက်အောင် ဒွန်မြစ်ရိုးအတိုင်း စုန်ဆင်းလာသည်။ လှေပေါ်တွင် တင်လာသည့် ကုန်ပစ္စည်းများမှာ ဘီစကွတ် မုန့်များနှင့် ယမ်းမှုန့်များ ဖြစ်၏။ ဒွန်မြစ်ညာ၏ ကမ်းပါးတနေရာတွင် ချိုဂိုနက် ဆိုသည့် မြို့ကလေးတမြို့ ရှိ၏။ ချိုဂိုနက်မြို့ကလေးသည် ခိုးဆိုးလုယက် တိုက်ခိုက်သည့် ကော့ဆက်များ ခိုအောင်းနေထိုင်ရာ မြို့ကလေးလည်းဖြစ်၏။ သူတို့ မြို့ကလေး ရှေ့သို့ ရောက်လာသည့် ကုန်တင်လှေကြီး ကို ချိုဂိုနက် မြို့သားများက ညဘက်တွင် စီးနင်း တိုက်ခိုက် ကြ၏။ အိပ်ချင်မူးတူး အစောင့်များကို အသေသတ်ပစ်သည်။ ဘီစကစ်တွေနှင့် ယမ်းမှုန့်များကို လုယက်သည်။ ပြီးတော့ ကုန်တင်လှေကြီးကို ဖျက်ဆီး နစ်မြုပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ချိုဂိုနက် မြို့ကလေးကို တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းဖို့ ဗော်ရိုနက်မှ စစ်သားများအား ဇာဘုရင်က အမိန့်ပေး လိုက်၏။ ဇာဘုရင်အမိန့်အရ ချီတက်လာသော စစ်သားများက ချိုဂိုနက်မြို့ကလေးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းပစ်သည်။ အပြစ်ရှိသော ကော့ဆက်များကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်ကွပ်သည်။ စစ်သားများ၏ ဓားအောက်တွင် အသက်ပျောက်ကြရ၏။ ပြစ်မှု ကျူးလွန်သည့် ကော့ဆက်တွေထဲမှ ရာဇဝတ်သား လေးဆယ်ကို ကြိုးစင်တင် အသေသတ်ပြီး ကြိုးစင်များကို ဖောင်ပေါ် တင်ပြီး ဒွန်မြစ်ရိုးတလျှောက် မျှောလွှတ်လိုက်၏။ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု မရှိသည့် ကျေးရွာများမှ မြင်သာအောင် သတိပေး လိုက်သည့်သဘော။

နောင်ဆယ်နှစ်လောက် အကြာတွင် မီးလောင်တိုက် ဖြစ်ခဲ့သော ချိုဂိုနက်တွင် ပြန်လည်သက်ဝင် လှုပ်ရှား လာသည်။ ပြာပုံအတိ မီးလောင်ပြင်တွင် အိမ်ကလေးတွေ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ အိမ်ကလေးများရှိ မီးလင်းဖိုများမှ မီးခိုးငွေ့တွေ တလူလူ ထွက်လာပြန်သည်။ တချိန်တည်းတွင် ဇာဘုရင်၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ရုရှားတောင်သူ လယ်သမား တစ်ဦးသည် သူလျှို့အဖြစ် အမှုထမ်းရန် ထိုမြို့ကလေးတွင် လာရောက်အခြေချ နေထိုင်သည်။ အဆိုပါ တောင်သူ လယ်သမား၏ အမည်မှာ မိုကော့ ဖြစ်၏။

မိုကော့က မြို့ထဲတွင် ဓားရိုးများ၊ ဆေးရွက်ကြီး၊ မီးခတ်ကျောက် စသည်ဖြင့် ကော့ဆက်များ၏ နေ့စဉ်ဘဝတွင် အသုံးလိုသည့် တိုလီမိုလီပစ္စည်းများ ရောင်းသည်။ သူက ခိုးရာပါပစ္စည်းများ လက်ခံ ဝယ်ယူသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ရောင်းသည်။ တစ်နှစ် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်လောက် ဗော်ရိုနက်သို့ ခရီးထွက်သည်။ သူ အထူးလိုအပ်သော ရောင်းကုန်ပစ္စည်းများ ထပ်မံဖြည့်တင်းသည်။ သို့သော် ဗော်ရိုနက် မြို့သို့ ခရီးထွက်ခြင်း ရည်ရွယ်ချက် အစစ်အမှန်မှာ ပြည်နယ်အာဏာပိုင်များထံ အစီရင်ခံဖို့ ဖြစ်၏။

အဆိုပါ ရုရှားတောသား နီကီတာမိုကော့မှ မိုကော့ ကုန်သည်မိသားစု ဆင်းသက် ပေါက်ဖွားလာ၏။ သူတို့သည် ကော့ဆက်မြေပေါ်တွင် အခြေစိုက်ကြ၏။ သူတို့မျိုးနွယ်များသည် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော တောရိုင်းချုံနွယ်များလို ပေါက်ဖွားလာသည်။ ကြီးထွား ပျံ့နှံ့လာသည်။ ဗော်ရိုနက်ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက သူတို့၏ ဘိုးဘေးများအား ချီးမြှင့်ခဲ့သည့် နာမည်ကောင်း တံဆိပ်ပြားများအား တရိုတသေ မြတ်မြတ်နိုးနိုး သိမ်းဆည်းထားခဲ့ကြ၏။ စင်စစ် ၎င်းဆုတံဆိပ်သည် ယနေ့ထက်တိုင် မပျောက်မပျက် ရှိနေဦးမည် ဖြစ်၏။ သို့သော် ဆာဂျီမိုကော့၏ အဘိုး လက်ထက်တွင် အကြီးအကျယ် လောင်မြိုက်သော မီးထဲ ပါသွားသည့်အတွက် မရှိတော့ချေ။ အဆိုပါ မိုကော့သည် ဖဲရိုက် လွန်းသည့် အတွက် တချီတွင် ဘဝပျက်သွားသေးသည်။ သို့သော် ကျုံးရုန်းထပြီး သူ့ခြေထောက်ပေါ်သူ မတ်မတ်ရပ်နိုင် ချိန်ကျမှ အဆိုပါမီးကြီးက ရှိစုစုအရာအားလုံးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းသွားလေသည်။

လေသင်တုန်းဖြတ်ထားသည့် ဒုက္ခိတဖခင်ကြီးကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပြီးသောအခါ ဆာဂျီပလာတိုနိုဗစ်ချ်သည် ဘဝကို အသစ်တဖန် စပြန်လေသည်။ သူက ဝက်မှင်ဘီးအမွှေးများ၊ ငှက်မွှေးငှက်တောင်များ ဝယ်ယူခြင်းဖြင့် လုပ်ငန်း စသည်။ ငါးနှစ်လုံးလုံး ဆင်းရဲပင်ပန်းကြီးစွာ နေထိုင်စားသောက်ရသည်။ တိုက်နယ်တွင်းရှိ ကော့ဆက်များက ကလိမ်ကျ သည်။ ကော့ဆက်များထံမှ ရနိုင်သမျှ ကိုပက်တိုင်းကို မရအရ ညှစ်ယူသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ ဆာဂျီပလာ တိုနိုဗစ်ချ်သည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ‘နွားကုန်သည် ဆီရီယိုဇ်ကော’ ဖြစ်သွားတော့၏။ ကနဦးပိုင်းတွင် အချုပ်အလုပ် ပစ္စည်းသေးသေး မွှားမွှားကလေးများ ရောင်းသည့်ဆိုင် ဖွင့်သည်။ ထို့နောက် ဦးနှောက် ကျပ်မပြည့်သည့် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး၏ သမီးနှင့် လက်ထပ်သည်။ သတို့သမီးဘက်မှ ပေးသွင်းရသော မင်္ဂလာကြေးစို့စို့ပို့ပို့ကို လက်ခံရရှိသည်။ နောက်တော့ သူတို့လင်မယား ပေါင်းပြီး အထည်အလိပ်ဆိုင်ကလေး တဆိုင် ဖွင့်သည်။ ဆာဂျီပလာတိုနိုဗစ်ချ် အထည် အလိပ် စတင်ရောင်းချချိန်မှာ အချိန်သင့်အခါသင့် ဖြစ်သွားသည်။

ခွန်မြစ်၏ ဘယ်ဘက်ကမ်းစပ် တလျှောက်ရှိမြေများမှာ သဲမြေတွေ၊ ထွန်ယက်စိုက်လို့ မကောင်း၊ ကောက်ပဲသီးနှံ ဖြစ်ဖြစ်ထွန်းထွန်းမရှိ။ သို့ဖြစ်ရာ စစ်တပ်အာဏာပိုင်များ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ မြစ်၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် နေထိုင်သည့် ကော့ဆက်များသည် မြစ်၏ညာဘက်ခြမ်းသို့ ရွာလုံးကျွတ် ပြောင်းရွှေ့ အခြေစိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် သူတို့ လိုအပ်သော ပစ္စည်းများ ဝယ်ဖို့ မိုင်သုံးဆယ်၊ သို့မဟုတ် မိုင်သုံးဆယ်ကျော် ခရီးကို သွားရောက်ဝယ်ယူမည့်အစား မိုကော့၏ ဆိုင် ကလေးကို မျက်စိကျကြသည်။ မိုကော့၏ ဆိုင်ကလေး တွင် သူတို့လိုချင်သည့် ပစ္စည်းတွေ တော်တော် စုံစုံ လင်လင် ရှိလေသည်။ နောက်ပြီး ဝေးဝေးလံလံ သွားဝယ်နေဖို့ မလို။ တနေရာတည်း၊ တဆိုင်တည်းတွင် လိုရာပစ္စည်းတွေ ဝယ်လို့ရသည်။

ဆာဂျီက သူ့လုပ်ငန်းကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ချဲ့ထွင်သည်။ သုံးထပ် အကော်ဒီယံလို ပစ္စည်းမျိုးပင် သူ့ဆိုင်တွင် ဝယ်လို့ရအောင် စီစဉ်သည်။ နောက်ပြီး ရိုးရှင်းသော ကျေးလက်ဘဝနေဟန်နှင့် ကိုက်ညီမည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းအားလုံး သူ့ဆိုင်တွင် ရနိုင်အောင် ထောင့်စိစိ စီစဉ်သည်။ နောက်တော့ သူက စိုက်ပျိုးရေးဆိုင်ရာ စက်ယန္တရားများ ပင် တင်ရောင်းသည်။ သူ၏ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းက ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်းလှသည်။ ဆာဂျီအတွက် အမြတ်ငွေ ကြီးကြီးမားမား ရှာဖွေပေးနိုင်တာ သိသာပါသည်။ ဘာကြောင့်ဆို သုံးနှစ်တာကာလအတွင်း ဂျုံသယ်ရန် ဇလားတပ်စက် ခါးပတ်ကို သူရောင်းချနေပြီ။ နောက်ပြီး သူ၏ပထမဇနီး ကွယ်လွန်ပြီး နှစ်နှစ်အကြာတွင် ရေနွေးငွေ့ဖြင့် လည်ပတ်သည့် ဂျုံကြိတ်ခွဲစက် တလုံး စတင် တည်ဆောက်ခဲ့သည်။

တတာ့ရပ်စ်နှင့် နီးနားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျေးရွာကလေးများကို သူက အပိုင်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ၎င်းရွာ အားလုံးသည် သူ့လက်ခုပ်ထဲမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ကြ။ ဆာဂျီမိုကော့၏ ကြွေးနှင့်ကင်းသည့် အိမ်ဆိုလို့ တအိမ်မျှ မရှိ။ ဂျုံစက်တွင် အလုပ်သမားကိုးယောက် ငှားထားရသည်။ အရောင်းဆိုင်တွင် ခုနစ်ယောက်။ လုံခြုံရေး အစောင့်က လေးယောက်၊ မိုခိုသူ စုစုပေါင်း အယောက် နှစ်ဆယ်၏ ပါးစပ်ပေါက်များကို နှေ့စဉ် အစားအစာ ကျွေးမွေးနေသည်မှာ ကုန်သည်ကြီး ဆာဂျီမိုကော့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ ပထမဇနီးနှင့် သားသမီးနှစ်ယောက် ထွန်းကားသည့် အဲလီဇဘတ်တာ ဆိုသည့် သမီး ကလေးနှင့် နွေးကွေးလေးကန်ပြီး ကိုယ်ကျင့်တရား အားနည်းသော ဗလာဒီမာ ဆိုသည့် သားကလေး။ သူ၏ဒုတိယဇနီးသည် အင်နာနှင့် ကလေးမရ။ သူမ၏ တိုရေရှားရေ မိခင်မေတ္တာနှင့် ကိန်းအောင်းနေသော အမျက်ဒေါသအားလုံးကို သူမက ကလေးနှစ်ယောက် အပေါ် ပုံအောသည်။ စိတ်ဆတ်သော သူမ၏

ပင်ကိုစရိုက်က ကလေးနှစ်ယောက်အပေါ် ဆိုးကျိုးများ သက်ရောက်စေ၏။ သူတို့ ဖခင်က လုပ်ငန်းခွင်ထဲ အမြဲ နှစ်နေသူ။ သူက ကလေးနှစ်ဦးကို သူ့အိမ်မှ ထမင်းချက် တစ်ဦးလောက်၊ မြင်းထိန်း တစ်ဦးလောက်ထက် ပိုပြီး အချိန်မပေး၊ ဂရုစိုက်နိုင်။ ကလေးနှစ်ဦးသည် အထိန်း အကွပ်မဲ့ ကြီးပြင်းလာသည်။ စာနာစိတ်ကင်းမဲ့သည့် သူ့မိန်းမက ကလေးနှစ်ဦး၏ နုနယ်ဆန်းပြားသည့် စိတ်ခံစားချက် များကို သိမြင်နားလည်အောင် ထိုးဖောက်ဖို့ စိတ်မဝင်စား၊ ကလေးတွေအကြောင်း စူးစမ်းလေ့လာဖို့လည်း အာရုံမရှိ။

မောင်နှမနှစ်ဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသွင်မတူ၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အစေးမကပ်၊ အနေစိမ်းသည်။ သူတို့၏ မိဘများနှင့်လည်းမတူ။ ဗလာဒီမာက လေးကန် ထိုင်းမှိုင်းပြီး သုန်သုန်မှုန်မှုန် နေတတ်သူ။ နောက်ပြီး ငါသာသီ ငါသာတတ် ဆိုပြီး ဆရာကြီးလုပ်တတ်သူ။ နောက်ပြီး ကလေးမဆန်သည့် လေးနက်ခြင်းကိုလည်း ရင်မှာ ပွေ့ပိုက်ထားသူ။ အဲလီဘောတ်တာ ကလေး ကတော့ တမျိုး၊ သူမက အထိန်းတော် ထမင်းချက် အမျိုးသမီးတို့နှင့်သာ အများဆုံး နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ။ (သူတို့နှစ်ယောက်ထဲမှ ထမင်းချက် အမျိုးသမီးမှာ အသောက်အစားဖက်ပြီး အတွေ့အကြုံ စုံလွန်းလှသူ ဖြစ်၏။ သည်တော့ လီဇာ (အဲလီဘောတ်တာ) သည် ဘဝ၏ သိမ်ဖျင်းယုတ်ညံ့သောအပိုင်းကို ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့် တွေ့မြင်သိရှိခဲ့သည်။ မိန်းမကြီးများက ကလေးမကလေးအား အရွယ်နှင့်မလိုက်သည့် သိချင်စိတ်များကို ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ သူမသည် အရိုးငေါင်းစင်းနှင့် ရှက်ကြောက်တတ်သည့် အပျိုဖော်ဝင်စ မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း သူမသည် အထိန်းအကွပ်မဲ့ ဖူးပွင့်တော့မည့် တောပန်းကလေး တပွင့်လို အားယူနေလေပြီတည်း။

(၂)

စိတ်မရှည် သည်းမခံချင်စရာ နှစ်ကာလများ တဖြုတ်ဖြုတ်ကုန်သွားသည်။ အသက်ကြီးသူတွေ ရင်အို လာသည်။ ငယ်နုသူတွေ အလှသွေးကြွယ်လာသည်။

အသားအရေ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ဗလာဒီမာမိုကော့က ငါးတန်းကျောင်းသား ဖြစ်နေပြီ။ သူက ဂျုံကြိတ်ခွဲ စက်ရုံဝင်းထဲ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွက် အိမ်ပြန်ရောက် လာတာ သိပ်မကြာသေး။ သူက ထုံးစံအတိုင်း စက်ရုံဝင်းထဲ လျှောက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရှုပ်ယှက်ခတ် နေသော လူအုပ် ကြားထဲ တိုးဝင်သည်။ ကော့ဆက် တွန်းလှည်းသမားများ၏ ရိုရိုသေသေ

လေးလေးစားစား တီးတိုးစကားသံများက ဗလာဒီမာ၏ ဘဝင်မြင့်စိတ်ကို အညွန့်တက်လာစေသည်။

“သခင်ကြီးရဲ့ အရိုက်အရာကို ခံစားမယ့် သခင်လေးပေါ့”

သူက လှည်းများနှင့် မြင်းချေးဖုန်များကို သတိထား ကွေ့ပတ်ရှောင်ရှားရင်း ခြံဝင်းတံခါးဝသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဓာတ်အားပေးစက်ရုံကို မကြည့်ရသေးပါကလားဟု သတိရပြီး ပြန်လှည့်လိုက်၏။

အနီရောင်ဆီကန်ကြီးနှင့် ကပ်လျက်ရှိသည့် စက်ခန်းအဝင်ဝတွင် တွေ့ရသည်မှာ စက်ရုံအလုပ်သမား တီမိုဖေး၊ အရောင်းသမား ဗဲလက်နှင့် တီမိုဖေး၏ လက်ထောက် ဒေးဗစ်တို့ဖြစ်၏။ သူတို့သုံးဦးသည် ဖိနပ်မပါ ခြေချည်း သက်သက်ဖြင့် စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန် ပုံထားသည့် ရွှံ့များကို နင်းနယ်နေကြ၏။ သူတို့၏ ဘောင်းဘီရှည်များကို ဒူးခေါင်း အထက်သို့ ရောက်အောင် လိပ်တင်ထားကြ၏။

“ဟား သခင်လေးပါလား”

အရောင်းသမားက ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်းဖြင့် ကြိုဆို နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာနေ့လယ်ခင်းပါ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲဗျ”

“ကျုပ်တို့ ရွှံ့နယ်နေတာလေ”

ဒေးဗစ်က စေးထန်းချွဲကပ်နေသော ရွှံ့စေးတွေထဲမှ သူ့ခြေထောက်ကို ခဲရာခဲဆစ်ဆွဲထုတ်ရင်း မဲ့ပြီး ပြီးလျက် ပြောသည်။

“သခင်လေးရဲ့ဖခင်က သူ့ရှာသိမ်းငွေတွေ မယိုဖိတ်အောင် အရမ်းသတိထားတာကလား။ ဒါကြောင့် ဒီရွှံ့နယ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ မိန်းမအလုပ်သမားတွေ မငှားဘူးလေ။ သခင်လေးရဲ့ဖခင်က ကပ်စေးနဲ့ဗျ”

ဗလာဒီမာ မျက်နှာနီသွားသည်။ ထာဝစဉ် ပြုံးပြီး ရယ်ရယ်ရှိသည့် ဒေးဗစ်၊ သူ၏ အငေါ်တူးသောလေသံ ကို ရုတ်တရက် အမြင်ကတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ၊ ကပ်စေးနဲ့ဆိုတာ”

“သူက အရမ်းနှမြော တွန့်တိုတယ်လို့ ပြောတာ”

ဒေးဗစ်က ပြုံးပြီး ရှင်းပြသည်။

အခြားသူများက သဘောတူ ထောက်ခံသည့် သဘောဖြင့် ရယ်မောကြသည်။ သို့သော် ဗလာဒီမာက သည်လောက်တော့ ပါးနပ်ပါသည်။ သူတို့၏ မောက်ကျော် စော်ကားမှုကို သိလိုက်၏။

သူက ဒေးဗစ်အား အေးစက်စွာစိုက်ကြည့်သည်။

“ဒီတော့ ... ခင်ဗျားက မကျေနပ်ဘူးပေါ့”

“ဒီအထဲကို လာပြီး သခင်လေးကိုယ်တိုင် နယ်ကြည့်လေ၊ အဲဒီအခါကျ သခင်လေး သိလာလိမ့်မပေါ့။ ဘယ်အရူးက ကျေနပ်မှာလဲ၊ သခင်လေးရဲ့ ဖခင် ဒီအလုပ်မျိုး နည်းနည်းပါးပါးလုပ်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်၊ တစ်ခါတည်း မှိတ်ထဲက အောင့်တက်လာလိမ့်မယ်”

ဒေးဗစ် ပြန်ပြောသည်။ နောက်ပြီး ရွှံ့ဝိုင်းကြီးထဲတွင် တစ်စွပ်စွပ် လှည့်ပတ်ပြီး ရွှံ့တွေကို နင်းနယ်နေသည်။ ခုတော့ သူ ပျော်ပျော်ကြီး ပြုံးနေသည်။ ဒါက အမြည်းသဘော လက်စားချေခြင်းပဲ ရှိသေးသည်လေ။ ဗလာဒီမာက သူ့စိတ်ထဲ ရှိသည်ကို ပြောချလိုက်၏။

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ” တစ်လုံးချင်းပြော၏။

“ခင်ဗျားလုပ်နေရတဲ့ အလုပ်ကို ခင်ဗျား မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ ဖေဖေ့ကို ပြောပြလိုက်ပါမယ်”

ဒေးဗစ်မျက်နှာကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။ သူ့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် မျက်နှာသွင်ပြင်ကို ကြည့်ပြီး အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ ဒေးဗစ်သည် စိတ်ဆင်းရဲစွာ ဖျစ်ညှစ်ပြီးနေသည်။ နောက်ပြီး အခြားလူနှစ်ဦး၏ မျက်နှာများမှာ ညှို့မှိုင်းနေသည်။ သုံးယောက်သား တဖြုတ်မျှ ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်ပြီး ရွှံ့နယ်နေကြသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ဒေးဗစ်က ရွှံ့တွေလူးနေသည့် သူ့ခြေထောက်များဆီမှ မျက်လုံးများကို လွှဲဖယ်လိုက်ကာ အာဃာတ ကဲ့သည့် လေသံကို ပတ်ချွန်ချွန် လုပ်ပြီး ပြောသည်။

“ကျုပ် သက်သက်ကျီစယ်နေတာပါ ဗော်လိုဒီယာရယ်”

“ခင်ဗျားပြောတာ ဖေဖေ့ကို ပြောပြမယ်”

သူ့ဖခင်ကိုရော သူ့ကိုပါ အစော်ကားခံရသည့်အတွက် မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံလျက် ဗလာဒီမာ ထွက်ခွာသွားသည်။

“ဗော်လိုဒီယာ၊ ဗလာဒီမာ ဆာဂျီဗစ်ချ်” ဒေးဗစ် ထိတ်လန့်တကြားအော်ခေါ်သည်။ ရွှံ့ပုံကို ရွှံ့တွေ ပေရေထဲမှ လှမ်းထွက်သည်။ ခေါက်တင်ထားသည့် ဘောင်းဘီကို ညစ်ပတ်နေသည့် ခြေသလုံးပေါ်သို့ ဖြည်ချသည်။

ဗလာဒီမာ ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်သည်။ ဒေးဗစ် သူ့ဆီပြေးသွားသည်။ မောကြီးပန်းကြီး အသက်ရှူလျက်။

“သခင်လေး ဖေဖေ့ကို သွားမပြောနဲ့နော်၊ ရူးမိုက်တဲ့ ကျုပ်ကို

ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့၊ ကျုပ် မစဉ်းမစား ပြောလိုက်မိတာပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို မပြောတော့ဘူး”

ဗလာဒီမာ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဝင်းတံခါးဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက အဲ့ဒီအစား ဘာကို ပြောစေချင်သလဲ”

ဗဲလက်၏ အသံဩဩကြီးက သူ့နားဆီသို့ ရောက်လာသည်။

“သူတို့ကို သွားမနှောက်နဲ့၊ ဒါဆို သူတို့ကလည်း မင်းကို ဒုက္ခပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဝက်စုတ်ကြီး”

ဗလာဒီမာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး စဉ်းစားသည်။

“ဖေဖေ့ကို ကျွန်တော်ပြောရမှာလား၊ မပြောရဘူးလား”

နောက်ဘက်သို့ ငဲ့စောင်းကြည့်သောအခါ သူ၏ ထာဝရအပြုံးကို ဆင်မြန်းထားသော ဒေးဗစ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ “ငါ ဖေဖေ့ကို ပြောကို ပြောမယ်”ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဗလာဒီမာ အိမ်ရှေ့လှေကားပေါ်မှ တက်ခဲ့၏။ သူ့ဦးခေါင်းပေါ်တွင် စပျစ်ရိုင်းပင်မှ အရွက်တွေ ယိမ်းထိုး နေသည်။ စပျစ်ရိုင်းပင် များက ဆင်ဝင်နှင့် ဝရန်တာ ပေါ်တွင် ရှုပ်ထွေးစွာ ရစ်ပတ်ယှက်နွယ်နေသည်။ သူက သူ့ဖေဖေ၏ သီးသန့်အခန်းသို့သွားပြီး တံခါး ခေါက်လိုက်၏။ ဆာဂျီပလာ တိုနီဗစ်ချ်သည် အေးစက်သော သားရေ ညောင်စောင်း ပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ဇွန်လထုတ် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှ စာမျက်နှာများကို လှန်ကြည့်နေသည်။ သူ့ခြေရင်းတွင် ချထား သည်မှာ အဝါရောင် အရိုးဓားကလေးတစ်ချောင်း။

“ဟေ....မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲကွ”

“ကျွန်တော် ဂျုံကြိတ်စက်ရုံက ပြန်လာတော့ ...”

ဗလာဒီမာ ချီတုံချတုံဖြင့် ပြောသည်။ သို့သော် ဒေးဗစ်၏ တောက်တောက်ပပ အပြုံးကို ပြန်လည် မြင်ယောင် မိသည်။ သူက သူ့ဖခင်၏ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ဗိုက်ကြီးကို စိုက်ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆုံးဖြတ်ကာ စကားဆက် ပြောသည်။

“စက်ရုံအလုပ်သမား ဒေးဗစ်ပြောတာ ကျွန်တော် ကြားခဲ့တယ်”

သားတော်မောင် ပြောသည့် ဇာတ်လမ်းကို ဆာဂျီ ပလာတိုနီဗစ်ချ် ဂရုတစိုက်နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ “ငါ ဒီကောင်ကို

အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်မယ်” ဟု ပြောသည်။ သူက အသံထွက်ညည်းညူလျက် စက္ကူဖြုတ်သည့် ဓားကလေးကို ကုန်းကောက်လိုက်သည်။

(၃)

ညညဆိုလျှင် ရွာ၏ ပညာတတ် အလွှာများသည် ဆာဂျီမိုကော့၏အိမ်တွင် စုဝေးလေ့ရှိ၏။ သူတို့အထဲ တွင် မော်စကို နည်းပညာကျောင်းသား ဘိုယာရစ်ရှ်ကင် ပါသည်။ အဆုတ်ရောဂါ နှင့် ဘဝင်မြင့်ရောဂါ၏ ဝါးမျိုခြင်း ခံနေရသည့် ကျောင်းဆရာ ဘလန်ဒါ ပါသည်။ ဘလန်ဒါ၏ လက်ထောက်လည်းဖြစ်၊ လက်မထပ်သေး သော်လည်း အတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်သည့် မာသာဂျရာ ဆီမော့ဗ်နာ ပါသည်။ မာသာ၏ အဝတ်အစားတွေက ဘယ်တော့မျှ လုံလုံခြုံခြုံမရှိ။ ဝတ်လိုက်လျှင် မပေါ်တပေါ် တွေ့ချည်း။ နောက်ပြီး သူ့ကြည့်ရတာ ဘယ်တော့မျှ အသက်ကြီးလာပုံ မရ။ နောက် တစ်ယောက် ကတော့ ချိပ်နဲ့နှင့် အပေါစား ရေမွှေးနံ့တွေ ရောထွေး နံစော်နေသည့် စာတိုက်ဗိုလ် လူပျိုကြီး။ ရံဖန်ရံခါ မှသာ ရောက်လာတတ်သူ တစ်ဦး ရှိသေးသည်။ သူ ကတော့ တပ်စုမှူးလူငယ်ကလေး ယူဂျင်းလစ္စနစ်စကီ ဖြစ်၏။ သူက သူ့ဖခင်၏ ကျေးလက်စံအိမ်ကြီးဆီမှ မြင်းစီးလာလေ့ရှိသည်။

သူတို့အုပ်စုသည် ဝရန်တာတွင် စုဝေးထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ကြသည်။ အရည်မရ အဖတ်မရ စကားတွေ ပြောကြသည်။ သူတို့ ပြောဆိုနေသည့် စကားအလျဉ် ခေတ္တခဏကလေး တန်သွားပြီ ဆိုသည် နှင့် ဧည့်သည်တွေ ထဲမှ တယောက်ယောက် ဗွေဖောက်တော့၏။ အိမ်ရှင်သူဌေး၏ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ မြှုပ်နှံစီခြယ် ထားသည့် အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ဓာတ်စက်ကြီးကို ဖွင့်ကြတော့၏။

ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အခါကြီးရက်ကြီး အလုပ်နားရက်များ ဆိုလျှင်တော့ ဆာဂျီပလာတိုနိဗစ်ချ်က စပြီး ဗွေဖောက် သည်။ ထိုသို့သော ညမျိုးဆိုလျှင် သူက တခွက်တဖလား သောက်လိုက်ချင်သည်။ သူက ဧည့်သည်များအား တန်ဖိုး ကြီးသော ဝိုင်အကောင်းစားများကို လတ်ဆတ်သော ငါးဥဆားနယ်၊ အခြား ရှားရှားပါးပါး အမြည်းများဖြင့် တည်ခင်း ဧည့်ခံလျက် ဧည့်သည်တော်များ၏ ဘဝင်နှလုံးကို ရွှင်ပြုံးချမ်းမြေ့စေသည်။ အခြားအချိန်များ တွင်တော့ သူက ခြိုးခြိုးခြံခြံ ချွေချွေတာတာပင်။ သူ့စိတ်ကိုသူ ချုပ်တည်းမှု ကင်းကင်းနှင့် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် သုံးလေ့သုံးတတ်သည် ကတော့ စာအုပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်၏။ စာအုပ်တွေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူက ဖောဖောသီသီ သုံးတတ်သည်။ သူက စာဖတ် ဝါသနာပါသည်။

စာဖတ်ရတာကို မြတ်နိုးသည်။ နောက်ပြီး သူဖတ်ပြီးသမျှ အကြောင်းအရာအားလုံးကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်သင့်ခံဖို့ ဝန်မလေးတတ်သူ။

သူတို့ကျေးရွာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးရှိသည်။ ဆရာတော် ဝိဆာရီယံနှင့် ဆရာတော် ပန်ကရေတီ။ ၎င်းဆရာတော် နှစ်ပါးစလုံး ဆာဂျီပလာတိုနိဗစ်ချ်နှင့် သိပ်ပြီး ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိကြ။ သူတို့နှစ်ဦး နှင့် ဆာဂျီ တို့တွင် ကျောင်းတော်မှ ရန်စ၊ရှိခဲ့ကြသည်။ ပြောသာပြောရသည်။ ဆရာတော်နှစ်ပါးကလည်း သူတို့ အချင်းချင်း သိပ်သင့်မြတ် လှသည် မဟုတ်။ စိတ်ကြီး ရန်လိုတတ်ပြီး အသိရခက်သော ဆရာတော်ပန်ကရေတီ က သူတပည့် တပန်းများအား လိမ္မာပါးနပ်စွာ သိမ်းသွင်းသည်။ ပြီးတော့ အမူအကျင့် အားဖြင့် ဖောက်ပြန်စေသည်။ ပင်ကိုအားဖြင့် ဖော်ရွေတတ်သော ဆရာတော် ဝိဆာရီယံကတော့ ဆစ်ဖလစ်ရောဂါ ဖြစ်နေသည့် မုဆိုးဖိုတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူက ယူကရိန်း အမျိုးသမီး တစ်ဦးနှင့် အတူနေသည်။ နောက်ပြီး သူက စိတ်ကြီးဝင်နေသူ၊ အောက်ခြေလွတ်နေသူ၊ သူ၏ လွန်ကဲသော မာနနှင့် အသိရ ခက်သော စရိုက်သဘာဝ ကြောင့်ပင် သူက ဆရာတော် ပန်ကရေတီ ဆိုလျှင် ကြည့်လို့မရ၊ ချစ်ခင် နှစ်သက်ခြင်း မရှိ။

သူတို့အထဲတွင် ကျောင်းဆရာ ဘလန်ဒါ ကလွဲပြီး ကျန်ပညာတတ်တွေ အားလုံး အိမ်ပိုင်ရာပိုင်တွေချည်း ဖြစ်၏။ မိုကော့၏ အပြာရောင်ဆေးသုတ်ထားသည့် အိမ်သည် ရွာလယ် လေးထောင့်ကွက်ပေါ်တွင်ရှိသည်။ သူ့အိမ် မျက်နှာမူရာ လေးထောင့်ကွက်၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် သူ့ဆိုင် ရှိသည်။ မှန်တံခါးတပ်ထားသည့် ဆိုင်၏ဆိုင်းဘုတ်မှာ နေစားပြီး အရောင်တွေ မှေးမှိန် ပျက်ပြယ်နေပြီ။ ဆိုင်နှင့် တွဲစပ်နေသည်မှာ ပစ္စည်းပစ္စယများ သိုလှောင်သည့် ရုံကလေး။ အမိုး နိမ့်နိမ့်၊ ရှည်လျားလျားရုံကလေးတွင် မြေအောက်ခန်းလည်း ရှိသည်။ အဆိုပါရုံကလေးမှ ကိုက်တစ်ရာလောက် ရှေ့ဆက်သွားလျှင် တွေ့ရမည်မှာ ဘုရားကျောင်း ဥယျာဉ်ကို ဝင်းခတ်ထားသည့် အုတ်နံရံကြီး။ ကြက်သွန်ဥပုံစံ အမိုးခုံး ကလေးရှိသည့် ဘုရားကျောင်း အဆောက်အအုံကို ဆေးအစိမ်းရောင်သုတ်ထားသည်။

ဘုရားကျောင်းအလွန်တွင်မူ ထုံးသုတ်ထားသည့် ထည်ထည်ဝါဝါ ကျောင်းအုတ်တံတိုင်းကြီး များနှင့် သားသားနားနား သပ်သပ်ရပ်ရပ် အိမ်နှစ်လုံး ရှိသည်။ တလုံးက အပြာရောင်၊ အပြာရောင် သံဆူးတိုင်များ ကာရံ ထားသည်။ သည်အိမ်က ဆရာတော် ပန်ကရေတီ ၏အိမ်။ ဆရာတော် ပန်ကရေတီ၏ အိမ်နှင့် ဆင်တူမှု မရှိအောင် အညိုရောင် ဆေးသုတ်ထားသည့် အိမ်ကတော့ ဆရာတော် ဝိဆာရီယံ ပိုင်သည့်အိမ်။ ကျယ်ပြန့်သော

လသာဆောင်ကြီး ရှိသည်။ အဖျားကောက်ထားသည့် သံတိုင်များဖြင့် ခြံစည်းရိုးခတ်ထားသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ နှစ်ထပ်အိမ် နှစ်လုံး။ ထို့နောက် စာတိုက်ရုံးခန်း၊ ကော့ဆက်တွေ၏ အိမ်များ၊ သွပ်မိုးအိမ်များပါသည်။ သက်ငယ်မိုးအိမ်များလည်း ပါသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ ဂျုံကြိတ်စက်ရုံ၊ စက်ရုံအမိုးခေါင်ချုပ် ပေါ်တွင်မူ သံချေး တက်နေပြီ ဖြစ်သည့် ကြက်ဖအရပ် ကလေးများရှိသည်။

သူတို့ကျေးရွာတွင် နေထိုင်သည့် ရွာသူရွာသား အားလုံးသည် အတားအဆီး အကာအရံများ နောက်တွင် နေထိုင်ကြသည်။ ရွာထဲမှာရော ရွာပြင်မှာပါ သီးသီးခြားခြား နေကြသည်။ ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် အဆက်အဆံမရှိ။ ညပိုင်း များတွင် သူတို့သည် အိမ်နီးချင်း တအိမ်အိမ်သို့ အလည်အပတ် သွားလျှင်သွား၊ ထိုသို့မှ မဟုတ်လျှင် မိသားစုတိုင်းသည် ကိုယ့်အိမ်တံခါးများကို ကလန့်ချသည်။ မင်းတုပ်ထိုးသည်။ ခွေးများကို ကြိုးဖြည်ပြီး ခြံထဲ လွှတ်ထားကြသည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုကို တချီ တချီ အနှောင့်အယှက်ပေးတတ် သည်မှာ ညစောင့်များ၏ အချက်ပေးသံများသာ ရှိလေသည်။

(၄)

ဩဂုတ်လကုန်ပိုင်း တစ်ရက်တွင် မစ်ကာ ကော်ရှူနော့ဗ်သည် အဲလီဇဘတ်တာ မိုကော့ကို တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် မြစ်ကမ်းစပ်တွင် တွေ့လိုက်ရ၏။ သူက မြစ်ဟိုဘက်ကမ်းမှ လှေဖြင့် ကူးလာပြီး သူ့လှေကို ကြိုးဖြည်နေခိုက် တောက်တောက် ပပ အလှဆင်ထားသည့် တစ်ယောက်စီး လှေကလေးတစ်စီး ရေပြင်ပေါ် လျှပ်ပြေး လာသည်ကို သတိထား လိုက်မိ၏။ လှေကလေးကို လှော်ခတ်လာသူမှာ ဘိုယာရစ်ရှကင် ဆိုသည့် ကျောင်းသားကလေးတစ်ဦး။ ပြောင်နေသော သူ့ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ချွေးများဖြင့် အရောင်တလက်လက် တောက်နေသည်။ သူ့နဖူးပေါ်တွင် အကြော စိမ်းကြီးတွေ အပြိုင်းပြိုင်း ထနေသည်။

လှေကလေးပေါ်တွင်ထိုင်နေသည့် အဲလီဇဘတ်တာ ကို တွေ့တွေ့ချင်း မစ်ကာ မမှတ်မိ။ သူမ ဆောင်းထားသည့် မြက်ဦးထုပ်ကြီးက သူမ မျက်နှာပေါ် အရိပ်မိုး နေစေသည်။ နေလောင်ထားသဖြင့် ညိုမောင်းနေသော လက်များဖြင့် စုကိုင်ထားသည့် ကြာပန်းဝါဝါ များကို သူမ၏ ရင်မှာ ကပ်ထားသည်။

“ကော်ရှူနော့ဗ်” မစ်ကာကို မြင်သည်နှင့် သူမ လှမ်းခေါ်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို လိမ်သွားတယ်နော်”

“လိမ်သွားတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ရှင် မမှတ်မိဘူးလား၊ ရှင်ပဲ ကျွန်မကို ငါးဖမ်းတဲ့ဆီကို ခေါ်သွားမယ် ပြောထားပြီးတော့”

ဘိုယာရစ်ရှကင်က လှော်တက်များကို လှေဝမ်းထဲ ချပြီး ကျောဆန့်လိုက်သည်။ လှေကလေးသည် ကမ်းစပ်ကို လှေဦးဖြင့် ကျိခနဲမြည်အောင် ထိုးဆိုက်သည်။

“ကဲ...မှတ်မိပြီလား”

အဲလီဘေတ်တာ လှေပေါ်မှခုန်ဆင်းရင်း ရယ်မောသည်။

“အချိန်ကို မရပါဘူးဗျာ၊ အလုပ်တွေပိနေတာနဲ့”

ကောင်မကလေး ရှေ့တိုးလာတော့ မစ်ကာ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောသည်။

“ကဲ ... ဒါဆို ကျွန်မတို့ ဘယ်တော့ ငါးဖမ်း ... ထွက်ကြမလဲဟင်”

မစ်ကာ၏လက်ကို ဆွဲလှုပ်ရင်း ကောင်မကလေး မေးသည်။

“ခင်ဗျား အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် သွားမယ်လေ၊ ကျွန်တော့်တလင်း နယ်ပြီးသွားပြီဆိုတော့ အချိန်လေး ပိုလာပြီလေ”

“ဒီတခါတော့ ရှင် ကျွန်မကို လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူး၊ လိမ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို စောင့်နေမယ်လေ၊ ကျွန်မ ပြထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို ရှင် မမေ့သေးပါဘူးနော်၊ ခု လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မ သွားတော့မှ ထင်တယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မက ငါးအရမ်းမျှားချင်တာရှင့်”

သူမ ခဏမျှနုတ်ဆိတ်နေသည်။ ပြီးမှ တကိုယ်တည်း ကျိတ်ပြီးလိုက်ရင်း မေးသည်။

“ရှင်တို့အိမ်မှာ မင်္ဂလာဆောင် ရှိတယ်နော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့် ညီမလေး”

“သူက ဘယ်သူနဲ့ လက်ထပ်မှာလဲဟင်”

ထို့နောက် အဖြေကို စောင့်မနေဘဲ ဖျတ်ခနဲ ကျိတ်ပြီးလိုက်ပြန်သည်။

“တကယ်လာနော်၊ လာမယ် မဟုတ်လား”

ကောင်မကလေး၏ အပြုံးက သူ့အား နောက်တကြိမ် မထိတထိ

ကလိလိုက်ပြန်၏။

လှေဆီသို့ သွားနေသည့် သူမကို မစ်ကာ လိုက်ကြည့်သည်။
ဘိုယာရစ်ရှကင် စိတ်မြန်လက်မြန်ဖြင့် လှေကို တွန်းလိုက်၏။ အဲလိဘောတ်တာ
ကတော့ သူ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ကာ မစ်ကာအား လှည့်ကြည့်နေသည်။
နောက်ပြီး နှုတ်ဆက်သည့်အနေဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

သူတို့၏ စကားသံကို မစ်ကာ မကြားနိုင်လောက် သည့်နေရာသို့
သူတို့၏ လှေကလေး ရောက်မှ... ဘိုယာ ရစ်ရှကင်က
ဖြည်းဖြည်းသက်သာမေးသည်။

“ဒီငနဲက ဘယ်သူလဲ”

“အသိတစ်ယောက်ပါ”

“အသည်းနှလုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

ခတ်ကွင်းမြည်သံတကျီကျီကြောင့် ကောင်မကလေး၏ အဖြေကို
မစ်ကာ မကြားလိုက်ရ။ ဘိုယာရစ်ရှကင် ခေါင်းမော ခါးကော့ပြီး
ရယ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် အဲလိဘောတ်တာ၏ မျက်နှာကို မမြင်ရ။
သူမ၏ ဦးထုပ် မှသည် သူမ၏ လည်ကုပ်ဆီသို့ ကျနေသည့် ခရမ်းနုရောင်
ဖဲပြားကလေးသည် လေပြည်အနော့တွင် ညင်ညင်သာသာ ကလေး
လှုပ်ယမ်းနေသည်။

ငါးမျှားတံ၊ ငါးမျှားကြိုးဖြင့် ငါးမျှားလှေမရှိသော မစ်ကာသည်
ထိုညနေကတော့ အဆိုပါ ပစ္စည်းကိရိယာ များကို စိတ်အားထက်သန်စွာ
ပြင်ဆင်နေသည်။ သူ တကြိမ်တခါမျှ သည်လောက်စွဲနဲ့ပဲကြီးစွာ
မပြင်ဆင်ခဲ့ဖူး၊ ပြင်ဆင်ပြီး သောအခါ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ သွားသည်။
ဘိုးဘိုးဂရစ်ရှကာက ပြတင်းပေါက်နံဘေးတွင် ထိုင်နေသည်။
ကြေးကိုင်းမျက်မှန် ဝိုင်းဝိုင်းက သူ့နှာခေါင်းပေါ် လျှောကျနေသည်။
သူဖတ်နေသည်မှာ ခရစ်ဝင်ကျမ်းလာ တရားတော်များ။

“ဘိုးဘိုး”

မစ်ကာက ပြတင်းဘောင်ကိုမှီရင်း ခေါ်လိုက်၏။ အဘိုးကြီးက
မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။

“ဟေ...”

“ကျွန်တော့်ကို ကြက်ဦးတွန်တွန်ချင်းနှိုးပါနော်”

“ဒီလောက်အစောကြီး မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ငါးမျှား”

အဘိုးကြီးက ငါးသံကြားလျှင် မနေနိုင်။ သူက ငါးအလွန်ကြိုက်သူ။ သို့ပေမဲ့ မစ်ကာ၏အကြံကို ဆန့်ကျင်ဟန် ဆောင်လိုက်၏။

“မနက်ဖြန် လျှော်ပင်တွေ ထုရမယ်လို့ မင့်အဖေ ပြောနေတယ်နော်၊ မင်း အပျင်းထူပြီး အလေလိုက်နေဖို့ အချိန် မရှိဘူး”

မစ်ကာ ပြတင်းတံခါးနားမှ ခွာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နည်းဗျူဟာတခု သုံးလိုက်၏။

“အင်းလေ.. အဲဒါဆိုလည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကျွန်တော်က ဘိုးဘိုးကို ပြုစုမလိုဟာ၊ ဒါပေမဲ့ လျှော်ပင်တွေ ထုရဦးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် မသွားတော့ပါဘူးလေ”

“နေဦး၊ ခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အဘိုးကြီး ပျာပျာသလဲမေးပြီး နှာခေါင်းပေါ်မှ မျက်မှန်ကို ချွတ်သည်။

“ငါ မင့်အဖေကို ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ မင်း သွားရမှာပါ၊ ငါ မင်းကို နှိုးမယ်လေ”

ညဉ့်သန်းခေါင်ချိန် ရောက်တော့ လက်တဖက်က ပိုးဘောင်းဘီကို ကိုင်၊ ကျန်လက်တဖက်က တုတ်ကောက်ကို ကိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့ လှေကားထစ်များပေါ်မှ စမ်းတဝါးဝါး ဆင်းလာသည်။ ပြီးတော့ ခြံကိုဖြတ်ပြီး တင်းကုပ်ကြီးဆီသို့ သွားသည်။

မစ်ကာ ကော်စောကြမ်း တထည်ပေါ်တွင် အိပ်နေသည်မှာ ကွေးကွေးကလေး။ ဂရစ်ရှကာက သူ့ကို တုတ်ကောက်ဖြင့် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် တော်တော်နှင့်နှိုးလို့မရ။ ပထမတော့ တုတ်ကောက်ဖြင့် ခပ်သာသာ ထိုးသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သည်။

“မစ်ကာ...မစ်ကာ...ဟေ့ မစ်ကာ”

သို့သော် မစ်ကာက သက်ပြင်းချရုံပဲ ချသည်။ ပြီးတော့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကွေးပြီး ရင်ဘတ်ဆီသို့ ကပ်လိုက်သည်။ ဂရစ်ရှကာ စိတ်တိုလာပြီး မစ်ကာ၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ တုတ်ကောက်ဖြင့် ထိုးသည်။ မစ်ကာ ရုတ်ခြည်း နိုးသွားသည်။ တုတ်ကောက်ထိပ်ဖျား ကို ဖမ်းဆုပ်ထားသည်။

“ဒီလောက်တောင် အအိပ်ကြီးရသလားကွာ”

အဘိုးကြီးက မေတ္တာပို့သည်။

မစ်ကာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ခြံဝင်းထဲမှထွက်သည်။ ရွာလယ်ကွက်လပ် ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွားသည်။ မိုကော့၏ အိမ်သို့ ရောက်သည်။ ငါးမျှား ကိရိယာများကို အသာချထားသည်။ ခြံထဲမှခွေးတွေ လန့်နိုးမကုန်အောင်

အသာအယာ ခြေဖျားထောက် သွားသည်။ အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်သို့ နီဝင်သည်။ သံသောခလောက် အေးအေး စက်စက်ကြီးကို ဆွဲကြည့်သည်။ သော့ခတ်ထားသည်။ သည်တော့ သူက အိမ်ရှေ့ဝရန်တာ လက်ရန်းကို တွယ်တက်သည်။ ပတ္တာတပ်တံခါးရွက် ရှိသည့် ပြတင်းပေါက်သို့ သွားသည်။ ပြတင်းတံခါးမှာ ခပ်ဟဟကလေး ဖြစ်နေသည်။ တံခါးရွက် အဟကလေး ထဲမှ လွင့်ပျံလာသည့် အမျိုးသမီး ကိုယ်သင်းနဲ့နှင့် အမျိုးသမီးသုံး အမွှေးရနံ့တွေကို ရှူရှိုက်မိသည်။

“အဲလိဘတ်တာ ဆာဂျိပ်နာ”

သူ့အသံ အရမ်းကျယ်သွားသည်ဟု မစ်ကာ ထင်လိုက်မိသည်။ သူ စောင့်ကြည့်သည်။ တိတ်ဆိတ် နေသည်။ ပြတင်းပေါက်များ မှားနေသလား၊ သည် အခန်းထဲတွင် မိုကော့ကိုယ်တိုင် လာအိပ်နေခဲ့လျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သူက သေနတ်ဆွဲပြီး ထွက်လာချင် ထွက်လာမှာ။

“အဲလိဘတ်တာဆာဂျိပ်နာ၊ ငါးမျှား လိုက်မှာလား။”

သူ အခန်းမှား ခေါ်မိလျှင်လည်း အရှုံးပေါ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

“ခင်ဗျား နီးနေပြီလား။”

မစ်ကာ စိတ်တိုတိုဖြင့် မေးသည်။ ဟနေသည့် တံခါးရွက်ကြားထဲသို့ ခေါင်းကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

အသံက တိုးတိုးတိတ်တိတ်။ ညဉ့်အမှောင်ထဲတွင် နည်းနည်း အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေပုံလည်းရသည်။

“ကျွန်တော်ပါ၊ ကော်ရှူနေ့ဗ်လေ၊ ငါးမျှား လိုက်မှာလား။”

“ဪ...ခဏလေးနော်”

အခန်းတွင်းမှ လှုပ်ရှားသံ ကြားရသည်။ သူမ၏ နွေးထွေးနေသည့် အိပ်ချင်မူးတူး အသံကလေးတွင် ပူဒီနာ ရနံ့ကလေး သင်းနေသယောင် ထင်ရ၏။ မှောင်မည်းမည်း အခန်းထဲမှ လှုပ်ရှားနေသည့် အဖြူရိပ် တစ်ရိပ်ကို တွေ့ရ၏။ ခဏနေတော့ ပြတင်းဝတွင် ပဝါဖြူ စည်းထားသည့် အပြုံးမျက်နှာကလေး ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မ ဒီဘက်ကပဲထွက်မယ်၊ ကျွန်မကို ကိုင်ပေးပါဦး။”

မစ်ကာ၏လက်ကို သူမ၏လက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ကိုင်ရင်း သူ့မျက်လုံးများကို အနီးကပ် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။

နှစ်ယောက်သား ဒွန်မြစ်ဆီသို့ သွားသည်။ မြစ်ရေက ညကတည်းက တက်နေပြီ။ ညနေပိုင်းတုန်းက ကမ်းပေါ်တွင် ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ကြိုးချည်ထားခဲ့သည့် လှေသည် ယခု ရေပေါ်တွင် ပေါလောပေါ်ပြီး လှုပ်ယမ်းနေသည်။ မဆိုစလောက်လည်း နေရာ ရွေ့နေသည်။

“ကျွန်မရဲ့ ရှုဖွဲ့ဖိနပ်တွေ ချွတ်ရလိမ့်မယ်နော်”

အဲလီဇဘတ်က သက်ပြင်းချရင်း ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ချီသွားပါရစေ”

မစ်ကာ အဆိုပြုသည်။

“နေပါစေ၊ ကျွန်မဖိနပ်တွေ ချွတ်လိုက်တာ ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားကို ချီပြီးသယ်သွားရတာ ကျွန်တော့်အတွက် ကြည်နူးစရာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျွန်မကတော့ အဲဒီလို မလိုက်ချင်ပေါင်”

သူမ၏ အသံတွင် စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်မှု စွက်နေသည်။

မစ်ကာက ဆက်ပြီး ငြင်းခုံမနေတော့ဘဲ ခြေသလုံးနှစ်ဖက်ကို သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ပွေ့လိုက်၏။ နောက်ပြီး သူမကို အလွယ်တကူ ပွေ့ချီပြီး တစွပ်စွပ်ဖြင့် ရေထဲ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ကောင်မကလေးက မစ်ကာ၏ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လည်ပင်းကြီးကို မလွှဲသာ မရှောင်သာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရယ်လိုက်သည်။

ရွာသူတွေ အဝတ်လျှော်ပို့ချထားသည့် ကျောက်တုံးကြီး တတုံးကိုသာ မစ်ကာ ဝင်မတိုက်မီဘူး ဆိုလျှင် မတော်တဆ ချော်လဲတော့မလို ဖြစ်မည်မဟုတ်။ ထိုသို့ မဖြစ်လျှင် ကောင်မကလေးအား နမ်းရာရောက်သွားသည့် အဖြစ်မျိုးလည်း ဖြစ်မည်မဟုတ်။ ကောင်မကလေး အသံထွက်ပြီး ယောင်ယမ်းသည်။ သူမ၏မျက်နှာကို မစ်ကာ၏ နှုတ်ခမ်းများဖြင့် အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖိကပ်ထားလိုက်မိ၏။ ဟပ်ထိုး ဖြစ်သွားသော မစ်ကာသည် လှေနှင့် ခြေနစ်လှမ်း အကွာလောက်တွင် ရပ်သွားသည်။ ရေတွေက သူ၏ ဘွတ်ဖိနပ် အပေါ်ပိုင်းအထိ ဝေ့တက်လာပြီး သူ့ခြေထောက်များကို အေးစိမ့်နေစေ၏။

လှေကို ကြိုးဖြည်ပြီး တွန်းလိုက်သည်။ လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်သည်။ သူက မတ်တတ်ရပ်လျက် လှော်တက်ကို ခတ်သည်။ လှေကလေးသည် ရေစီးကြောင်းကို ညင်ညင်သာသာ တိုးဝင်သွားပြီး ဟိုဘက်ကမ်းဆီသို့ သွားသည်။ သဲသောင်နှင့် လှေရောငြိသံ ဂျိခနဲ မြည်သွားသည်။

ခွင့်ပြုချက်တွေဘာတွေ တောင်းမနေတော့ဘဲ မစ်ကာက ကောင်မ ကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်၏။ နောက်ပြီး ဟောသွန်းဆူးပင် များထဲမှ ဖြတ်သယ်သွားသည်။ ကောင်မကလေးက သူ့မျက်နှာကို ကိုက်သည်၊ ကုတ်သည်။ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက် တိုးတိုးကလေး အော်သည်။ သူမ ရုန်းကန်အားတွေ ကျလာကြောင်း သတိထားမိသောအခါ သူမ ဒေါသတကြီး ငိုရှိုက်လိုက်၏။ သို့သော် မျက်ရည်ကျခြင်းတော့ မရှိ။

နံနက်ကိုးနာရီလောက်တွင် သူတို့ ပြန်လာသည်။ မိုးကောင်းကင်ကြီးကို နီကြန့်ကြန့် မြူနှင်းများက လွှမ်းခြုံ ထားသည်။ မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် ကခုန်နေသည့် လေကြောင့် လှိုင်းများထိပ်တွင် အမြုပ်များထကုန်၏။ လှေကလေးသည် လှိုင်းများ ပေါ်တွင် ကခုန်နေသည်။ ရေခဲလို အေးစက်သော ရေမှုန်ရေစက်များက အဲလီဇဘတ်တာ၏ ဖြူဖပ်ဖြူရော် မျက်နှာကလေးကို ပက်ဖျန်းသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏မျက်တောင် ကော့ကြီးများနှင့် ဆံခြည်မျှင်များပေါ်တွင် တွဲခိုနေသည်။

အဲလီဇဘတ်တာသည် လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသည့် မျက်လုံးများကို အားယူပြီး မှေးစင်းကြည့်သည်။ နောက်ပြီး ပန်းတပွင့်၏ အရိုးကို ဂနာမငြိမ်စွာ ချိုးဖဲ့နေသည်။ မစ်ကာက သူမကို မကြည့်ဘဲ လှေလှော်နေ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေသည်မှာ လိပ်ပြာမသန့်မှုများ၊ ကျေနပ်ရောင့်ရဲမှုများနှင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများ။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဆီမီယိုနော့ဗ် လှေဆိပ်ကို ပို့ပေးမယ်နော်။ အဲဒီနေရာဆိုရင် ခင်ဗျား ပြန်ရတာ ပိုနီးသွားမယ်”

သူက ရေစီးဘက်သို့ လှေဦးကိုတည်ရင်း ပြောသည်။

မြစ်ကမ်းစပ်တလျှောက်တွင် ဖုန်တွေ ပွေးပွေးဖြူအောင် ကပ်နေသည့် သစ်ခက်သစ်လက် စည်းရိုးများ ကာရံ ထားသည်။ လေးလံသော နေကြာပန်းကြီး များသည် ရင့်မှည့်ပွင့်ကားနေပြီး စာကလေးများ ဆိတ်ကြဆွကြ သည့်အတွက် မြေပြင်ပေါ်တွင် နေကြာစေ့တွေ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ကမ်းခြေမြက်ခင်းပြင်သည် မြေလွှာထဲမှ တိုးထွက်မြက်ကလေးများဖြင့် မြစ်စိမ်းရောင် လွှမ်းလျက်။ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်း ဆီမှာတော့ ခွာတရှပ်ရှပ် ခုတ်နေသည့် မြင်းလားကြီးများ၊ တောင်လေက မြစ်ပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်တိုက်နေသည်။

အဲလီဇဘတ်တာ လှေပေါ်မှ ဆင်းလာသောအခါ မစ်ကာက ငါးတစ်ကောင် ကောက်ယူပြီး သူမထံသို့ ကမ်းပေးသည်။

“ရော ... ဖမ်းမိတဲ့အထဲက ခင်ဗျာဝေစုကို ယူသွားဦးလေ”

ကောင်မကလေး အံ့ဩတကြီးဖြင့် မျက်ခုံးတွေ ပင့်လိုက်၏။ သို့ပေမဲ့ ငါးကိုယူလိုက်သည်။

“ကဲ...ကျွန်မ သွားပြီနော်”

ငါးချည်ထားသည့် သစ်ခက်ကို ကိုင်ဆွဲရင်း စိတ်ဆင်းရဲစွာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ စောစောပိုင်းတုန်းက သူမမှာ ရှိခဲ့သည့် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချမှုများနှင့် ပျော်ရွှင်မြူးကြွမှုများ အားလုံးသည် ဟောသွန်းဆူးချုံ့များထဲတွင် ကျန်ရစ် ခဲ့ပြီ။

“အဲလီဘတ်တာ”

ကောင်မကလေး လှည့်ကြည့်သည်။ အံ့ဩခြင်းနှင့် စိတ်ဆိုးခြင်းကို ဖုံးဖိမျှသိပ်ထားသည်။ ကောင်မကလေး အနီးသို့ ကပ်လာသောအခါ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေမိသည့် မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်တိုနေသော မစ်ကာက ပြောသည်။

“ခင်ဗျာ ဂါဝန်နောက်ဘက်မှာ အပေါက်တပေါက် ဖြစ်နေတယ်၊ သေးတော့ သေးသေးကလေးပါ”

သူမ၏ မျက်နှာမှသည် ညှပ်ရိုးသို့တိုင် နီရဲသွားသည်။ ခဏမျှတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ မစ်ကာက အကြံ ပေးသည်။

“နောက်ဖေးလမ်းတွေက သွားပေါ့”

“ဘယ်လမ်းကပဲသွားသွား ကျွန်မ ရွာလယ် မြေကွက်ထဲက ဖြတ်သွားရမှာပဲ။ ကျွန်မ စကတ် အနက်ကလေး ဝတ်ခဲ့ရရင် ကောင်းသား”

ကလေးမ လေသံမျှဖြင့် ပြောသည်။ သူမ၏ လေသံတွင် နောင်တရမှုများနှင့် မျှော်လင့်မထားသော မုန်းတီးမှုများ စွက်နေသည်။

“ကျွန်တော် သစ်ရွက်တရွက်နဲ့ နည်းနည်းကလေး အစိမ်းရောင်သမ်းသွားအောင် လုပ်ပေးရမလား”

မစ်ကာ ခပ်ရိုးရိုး အကြံပြုသည်။ သို့သော် သူမ၏ မျက်ဝန်းတွင် ပြည့်လုံလာသည့် မျက်ရည်များကို တွေ့လိုက် ရသည့် အတွက် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားသည်။

(၅)

ပန်းသတင်း

လေညင်းဆောင်သကဲ့သို့ပင်

သူတို့

နှစ်ယောက်သတင်းတွေ ရွာထဲ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်နေ၏။

“မစ်ကာကော်ရှူနော့ဗ်က ဆာဂျီပလာတိုနီဗစ်ချ်ရဲ့ သမီးကလေးကို တညလုံး အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားတယ် ဆိုပဲ”

ရွာသူများသည် သူတို့၏နွားများကို ရွာမှ နွားအုပ်ဆီသို့ နံနက်စောစော မောင်းပို့ရင်း အတင်းပြောကြ၏။ သို့မဟုတ် ရေတွင်းများတွင် ရေခပ်ဖို့ ဟန်ပြင်ရင်း၊ သို့မဟုတ် ကမ်းစပ်ရှိ ကျောက်ပြားများပေါ်တွင် အဝတ်လျှော်ရင်း အတင်းတုတ်ကြသည်။

“သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကောင်မလေးရဲ့ အမေအရင်းက ဆုံးသွားပြီလေ”

“သူ့အဖေက မနားမနေ တရစပ် အရမ်းအလုပ် လုပ်နေတာတော့၊ သူ့မိထွေးကလည်း လှည့်ကြည့်ဖော် ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“အိမ်အစွန်က ပြတင်းပေါက်ကို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ လူတစ်ယောက် ဖွဖွကလေး ခေါက်နေတာ ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံ အစောင့်က တွေ့သတဲ့တော့၊ ပထမတော့ ဒါဟာ အိမ်ထဲ ဖောက်ထွင်းဝင်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ သူခိုး ဖြစ်မှာပဲ လို့ စဉ်းစားမိတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ပြေးသွားပြီး ကြည့်တော့မှ မစ်ကာ ဖြစ်နေတာ တွေ့ရဆိုပဲ”

“ဒီခေတ် ကောင်မလေးတွေနော်... မကောင်းမှု နှံ့အိုင်ထဲမှာ နှာခေါင်းအထိ နစ်နေကြတာကလား၊ တစ်စက် ကလေးမှ ကောင်းကွက် မရှိကြဘူး”

“ဒီကောင်မလေးကို လက်ထပ်ယူမှာပါလို့ ကျွန်မ သား မိုက်ကယ်ကို မစ်ကာက ပြောသတဲ့”

“သူတို့ပြောတော့ ကောင်မလေးကို ဒီကောင် အတင်းအကြပ် ကြံစည်လိုက်တာတဲ့နော”

“အမယ်လေး ... ကောင်မရယ်၊ ခွေးထီးတစ်ကောင် က အမြီးနှုန်းမနေတဲ့ ခွေးမတစ်ကောင်နားကို ရစ်တောင် မရစ်ပါဘူးအေ...”

နောက်ဆုံးတော့ ကောလာဟလသတင်းများသည် မိုကော့ကိုယ်တိုင်၏ နားဝသို့ ရောက်လာသည်။ ပြုတ်ကျလာသည့် အိမ်ယက်မကြီး တစ်ချောင်းကြောင့် အဝီခံလိုက်ရသည့်သူ မြေကြီးပေါ်တွင် စိမိညက်ညက် ကြေသွား ရသလိုမျိုး အမင်္ဂလာသတင်းဆိုးက သူဌေးကြီး မိုကော့ကို ရိုက်ခတ်သည်။ သူသည် နှစ်ရက်လုံးလုံး ဘယ်ကိုမျှမသွား။ အပြင်သို့မထွက်၊ ထိုကုန်ပစ္စည်း သိုလှောင်ရုံသို့ရော ဂျုံစက်ဆီသို့ပါ မရောက်။

တတိယမြောက်နေ့တွင်မူ ဆာဂျီပလာတိုနီဗစ်ချ်က သူ၏ လေးဘီး

အမိုးဖွင့်လှည်းကလေး ဒရော့ရှ်ကီတွင် အစက်အပြောက်များ ပါသော မီးခိုးရောင်မြင်းကြီးကို က၊စေ၏။ ပြီးတော့ ဒရော့ရှ်ကီ နောက်မှ လိုက်မည့်လှည်းမှာ ဖိတ်ဖိတ်တောက် အရောင်ထွက်စေသည့် အရောင်တင်ဆီ သုတ်ထားသည့် ရထားလုံးတစ်စီး၊ သည်လှည်းကိုတော့ ကြွားကြွားရွားရွား မြင်းနက် နှစ်ကောင် က၊သည်။ မြင်းရထားသမား နောက်တွင် အဲလိစဘတ်တာ ထိုင်နေသည်။ သူမသည် လူသေကောင် တစ်ကောင်လို ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ ကြေကွဲစွာ ယဲ့ယဲ့ပြီးနေသည့် သူမ၏ ဒူးခေါင်းများပေါ်တွင် အပေါ့စား ခရီးဆောင် လက်ဆွဲသေတ္တာကလေး တင်ထားသည်။ ဂိတ်တံခါးဝသို့ ရောက်တော့ ဗလာဒီမာ နှင့် သူမ၏ မိထွေးအား သူမ၏ လက်အိတ်ကလေးဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင် စတိုအဆောက်အအုံထဲမှ ပင်တာလီမွန် ပရိုကိုဖီဗစ်ချ် ထွက်လာသည်နှင့် ကြုံနေရာ သူက ခြံစောင့်ကို မေးလိုက်သည်။

“သခင်ကြီးရဲ့ သမီးက ဘယ်သွားမလို့လဲကွ”

“မော်စကို ကို၊ ကျောင်းကို”

ထိုအကြောင်းသည် နောက်တနေ့တွင် ရွာထဲ၌ ပြောစရာ ဆိုစရာ အကြောင်းတရပ် ဖြစ်လာပြန်သည်။

ဒီတော့ ရွာထဲမှ မိန်းမတွေ မြိန်ရေရှက်ရေ စကားတင်း ဆိုကြပြန်၏။ နံနက်ပိုင်း နွားတွေကို စားကျက်ဆီသို့ မောင်းပို့ရင်း ပြောသည်။ ရေခပ်ရင်း ရေတွင်းများ နံဘေးတွင် ရပ်ပြီးပြောသည်။ မြစ်ကမ်းစပ် ကျောက်ပြားများတွင် အဝတ်လျှော်ရင်း ပြောသည်။

ညနေ မှောင်ရီမသမ်းမီကလေးတွင် (စားကျက်များ တွင် လှန်ထားသည့် နွားတွေ ရွာထဲသို့ ပြန်ရောက်နေပြီ) မစ်ကာက ဆာဂျီပလာတိုနီဗစ်ချ်ကို သွားတွေ့သည်။ တကယ်တော့ လူတွေ မတွေ့စေလိုသည့် အတွက် ညနေ နေဝင်ရီ တရောအထိ စောင့်နေခဲ့သည်။ သူ ထိုသို့သွားသည်မှာ အလည်သက်သက် သွားခြင်းမဟုတ်။ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ် သွားလည်ခြင်း မဟုတ်။ သို့သော် မိုကော့၏ သမီး အဲလိဇဘတ်တာကို သွားရောက်တောင်းရမ်းဖို့ ဖြစ်၏။

သူ ကောင်မကလေးနှင့် တွေ့ခဲ့ဖူးသည်မှာ လေးကြိမ်လောက် ရှိမည်။ သည့်ထက်မပို။ နောက်ဆုံး တကြိမ် တွေ့စဉ် ကတော့ စကားလမ်းကြောင်းသည် အိမ်ထောင်ရေးဘက်သို့ ဦးတည်ခဲ့၏။

“အဲလိဇဘတ်တာ... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မလားဟင်”

“အိုး .. အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်၊ ချစ်ပါ့မယ်၊

ကျွန်တော်တို့အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးဖို့ လူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားက ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထိုင်ပြီး ခင်ဗျာစာအုပ်တွေ ဖတ်နေရုံပါပဲ”

“ရှင်ဟာ အရူးပဲ”

မစ်ကာ စိတ်ဆိုးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာတခွန်းမျှ ထပ်မပြောတော့။ ထိုညနေတွင် အိမ်သို့ အစောကြီး ပြန်သည်။ နောက်နေ့နံနက်တွင် သူ့ဖခင်ကို ဖွင့်ပြောသည်။ ဖခင်ကြီးမှာ မယုံနိုင်လွန်းသဖြင့် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။

“ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်မင်္ဂလာဆောင်အတွက် စီစဉ်ပါတော့”

“မဟုတ်က ဟုတ်ကကွာ”

မိရွန် ဟောက်သည်။

“တကယ်ပြောတာပါ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော် နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကမန်းကတန်းကြီး မိန်းမ ယူတော့မယ်ဆိုပါတော့၊ မင်းကို ဘယ်သူက အမိဖမ်းလိုက်တာလဲ၊ ဟိုအရူးမ မာသာလား”

“အောင်သွယ်တော် တွေသာ ဆာဂျီပလာတိုနီဗစ်ချ် ဆီ လွှတ်ပေးပါ ဖေဖေရာ”

မိရွန်က သူ့လက်ထဲမှ ဖာထေးချုပ်လုပ်လက်စ မြင်းကကြိုးများကို ဂရုတစိုက် အောက်ချလိုက်၏။ ပြီးတော့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဟားတိုက်ရယ်မောသည်။

“ဒီနေ့ ငါ့သား ရယ်စရာမောစရာတွေ တော်တော် ပြောတတ် လာပါလားဟေ့”

သို့သော် မစ်ကာ စွတ်ဆက်ပြောနေသည်။ သည်တော့ သူ့ဖခင် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် အရူး၊ ဆာဂျီပလာတိုနီဗစ်ချ် ဆိုတာက ရူဘယ် တစ်သိန်းကျော် ချမ်းသာတဲ့လူကွ၊ သူက ကုန်သည်ကြီး၊ မင်းက ဘာကောင်လဲ၊ သွားစမ်းပါကွာ၊ မဟုတ်ရင် မင်းကို ငါ ဟောဒီသားရေကြိုးနဲ့ ရိုက်လွှတ်ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်တို့မှာ သင်းပြီးသားနွား ဆယ့်နှစ်ရှည် ရှိတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ပိုင်တဲ့ မြေတွေလည်း ကြည့်ပါဦး။ ဒါ့အပြင် သူက တောသား၊ ကျွန်တော်တို့က ကော့ဆက်တွေလေ”

“ဟေ့ကောင်၊ သွားစမ်းကွာ” မိရွန် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။

သူ၏လိုအပ်မှုကို စာနာရိုင်းပင်းစွာ နားထောင်ပေးမည့်သူ ဆိုလို
ဘိုးဘိုးဂရစ်ရှကာ တစ်ဦးသာ ရှိကြောင်း မစ်ကာ တွေ့ရ၏။ အဘိုးကြီးက
သူ့မြေး၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးဖို့ သားဖြစ်သူ မိရွန်အား နားချသည်။

“မိရွန် မင်းက ဘာကိစ္စ သဘောမတူရတာတုံး၊ ကလေးရဲ့
ခေါင်းထဲမှာ...”

“ဖေဖေရယ်.. ဖေဖေကလည်း တကယ့်ကလေးကြီး ကျနေတာပဲ။
တကယ်ပါပဲ၊ မစ်ကာက ရူးလို့ မိုက်လို့ ပြောနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေက...”

“ဟေ့ကောင် စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောစမ်း၊ ငါတို့က သူတို့နဲ့
တန်းမတူဘူးလား။ သူ့သမီးကို ကော့ဆက် တစ်ယောက်ရဲ့ သားက
လက်ထပ်ယူတာကို ဒီလူ ဂုဏ်တောင်ယူရဦးမယ် ငါတို့ကို ဟောဒီ
ကျေးလက်ဒေသပိုင်းမှာ မသိသူ မရှိဘူးကွ။ ငါတို့က သူရင်းငှားတွေ
မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါတို့က မြေရှင်ယာရှင်တွေ။ သွားပြီး စကားကမ်းလှမ်း
လိုက်စမ်းပါ မိရွန်ရာ။ မင်္ဂလာကြေး အဖြစ် သူ့ဂျုံစက်ကို တင်ခိုင်း”

မိရွန် ရူးရူးရှားရှား ဖြစ်လာပြန်သည်။ သည်တချို့တော့ သူက
ခြံထဲဆင်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ညနေ နေဝင်ရီတရော အချိန်ထိ စောင့်ဖို့
မစ်ကာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ညနေကျလျှင်တော့ မိုကော့ကို ကိုယ်တိုင်
သွားတွေ့မည်။ သူ့ဖေဖေ၏ ခေါင်းမာမှုက အချို့ချက်မရ၊ အချဉ်ချက်မရ
ခေါင်းမာမှုမျိုး။ သူ့ကို ချောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောလို့မရသလို မာမာကျောကျော
အကြမ်းကိုင်လို့လည်း မရကြောင်း မစ်ကာ သိနေသည်။ သည်တော့ ဘာကိစ္စ
သူ့ကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ပြောနေမည်လဲ။

သူ လေကလေးတချွန်ချွန်ဖြင့် မိုကော့၏ ခြံဝသို့ တိုင်သွားသည်။
ထို့နောက်မှာတော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်လာသည်။ ခဏမျှ တုံ့ဆိုင်းနေသည်။
နောက်ဆုံး ခြံထဲမှလည်း အိမ်ဘေးတံခါးဆီသို့ သွားသည်။
လှေကားထစ်များပေါ် တက်ပြီး အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး တစ်ဦးကို မေးသည်။

“သခင်ကြီး အိမ်မှာ ရှိသလားဗျ”

“သခင်ကြီး လက်ဖက်ရည် သုံးဆောင်နေတယ်၊ ခဏလေးစောင့်နော်”

မစ်ကာ ထိုင်ပြီးစောင့်သည်။ စီးကရက်တလိပ် မီးညှိသောက်သည်။
ဆေးလိပ်တိုကို ကြမ်းပေါ်တွင် ထိုးခြေ ပစ်သည်။ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီပေါ်တွင်
တင်နေသည့် ပေါင်မုန့်အစအနများကို လက်ဖြင့်ခါချရင်း မိုကော့
ထွက်လာသည်။ မစ်ကာကို တွေ့သောအခါ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ သို့သော်
“အထဲဝင်လေ”ဟု ပြောသည်။

မိုကော့၏ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော သီးသန့်အခန်းထဲသို့ မစ်ကာ

လိုက်သွားသည်။ သူ တစ်ချိန်လုံး အားတင်း မွေးမြူထားသည့် သတ္တိတွေသည် အိမ်ရှေ့ ခွေးကတက်အထိပဲ တောင့်ခံနိုင်ပါကလားဟု စိတ်ထဲ ခံစားရသည်။ ကုန်သည်ကြီးက သူ့စားပွဲဆီသို့ သွားသည်။ ပြီးတော့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

“ဆိုစမ်း”

သူက သူ့လက်တွေကို နောက်ပစ်ထားသည်။ လက်ချောင်းကလေးများက စာရေးစားပွဲထိပ်ကို ကုတ်ခြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်လာခဲ့တာက...”

မိုကော့၏ အေးစက်မာကျောသော မျက်လုံးများဖြင့် အကြည့်ခံလိုက်ရသည့် မစ်ကာသည် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။

“ဦးအနေနဲ့ အဲလီဇဘတ်တာကို ကျွန်တော်နဲ့ လက်ဆက်ခွင့် ပေးနိုင်မလားလို့”

မျှော်လင့်ချက် ပျက်သုဉ်းခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်း ... ခံစားချက်များအားလုံး စုပေါင်းပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များအဖြစ် ပေါ်ထွက်လာသည်။

မိုကော့၏ ဘယ်ဘက်မျက်ခုံးသည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းက မဲ့ရွဲ့နေသည်။ သူက လည်တိုင်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး တကိုယ်လုံးကို ရှေ့သို့ ကိုင်းလိုက်၏။

“ဘာပြောတယ်၊ ဘာ...ပြော...တယ်ကွ။ ဟေ့ ကလေးကဝကောင် ထွက်သွားစမ်း။ ငါ မင်းကို ကုပ်က ဆွဲပြီး ကော့ဆက်ဥက္ကဋ္ဌဆီ ပို့ပစ်မယ်နော် ကမြင်းမသား”

မိုကော့၏ ဟိန်းဟောက်သံကို ကြားရတော့ မစ်ကာ သတ္တိမွေးလိုက်၏။

“ခုလိုပြောတာကို စော်ကားတယ်လို့ မယူဆပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အမှားကို ကျေရာကျေကြောင်း လုပ်ဆောင်ပေးချင်တာ သက်သက်ပါ”

မိုကော့က နီရဲနေသော မျက်လုံးများကို ချာလည်လှည့်သည်။ ပြီးတော့ သံဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ဆေးလိပ် ပြာခွက်ကြီးကို မ၊ပြီး မစ်ကာ၏ ခြေထောက်ဆီသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ ပြာခွက်ကြီး ကြမ်းပြင်မှ မြောက်တက်ပြီး မစ်ကာ၏ ခူးခေါင်းကို ထိသည်။ မစ်ကာက နာကြည်းမှုကို မညည်းမညူ ကျိတ်မှိတ်ခံသည်။ ပြီးတော့ တံခါးကို ဆွဲဖွင့် သည်။ သူ ရှက်သည်။ နာလည်း နာကျင်သည်။ ဝေဒနာနှစ်ရပ် ပေါင်းစပ်ပြီး ရှေ့သွားတွေပေါ်အောင် ပါးစပ်ဖြပြီး အော်ဟစ် လိုက်သည်။

“ခင်ဗျာသဘောပဲ ဆာဂျီပလာတိုနီဗစ်ချ်၊ ခင်ဗျာ သဘောပဲ။ ဒါပေမဲ့ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့မနာပါ ခင်ဗျာ.. ခုလို အနေအထားမျိုးမှာ ခင်ဗျာသမီးကို ဘယ်သူ ယူချင်တော့မှာလဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အရှက်ကို ကာကွယ်ပေးဖို့ စဉ်းစား တာပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း ခုတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ....သူများကိုက်ပြီးသား ဝါးပြီးသား အရိုးတချောင်းကို ဘယ်ခွေးကမှ နမ်းကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး”

လက်ထဲမှာ ဆုပ်ခြေထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ပါးစပ်ကို ဖိပိတ်ရင်း မစ်ကာ၏နောက်သို့ မိုကော့ လိုက်သွား သည်။ သူက တံခါးမကြီးသို့ သွားသည့် လမ်းကို ကာဆီးထားသည်။ မစ်ကာက ခြံထဲသို့ သွားသည်။ သည်နေရာတွင် သခင်ကြီးက ဘာမျှ လုပ်စရာမလို။ ရထားသမားအား မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်ရုံသာ။ တောင့်တင်းလှသည့် ပင်မတံခါးကြီး၏ မင်းတုပ်ကို မစ်ကာ အသည်းအသန် ဆွဲမ,သည်။ ထိုသို့ အလုပ်ရှုပ်နေခိုက် ကြိုးဖြည်လွှတ်လိုက်သည့် ခွေးလေးကောင် ဂျုံကျီကြီးကို ကွေ့ပတ်ပြီး ပြေးထွက်လာသည်။ ခြံကိုပတ်ပြီး မစ်ကာဆီသို့ တည့်တည့်ပြေးသည်။ မစ်ကာ ပြန်လှည့်ကြည့်ဖို့ မချိန်မရလိုက်မီ ရှေ့ဆုံးမှခွေးက သူ့ပခုံးကို ပတတ်ရပ်ပြီး ဟပ်တော့၏။ ခွေးသွားများက သူ့ဂျာကင် အင်္ကျီထဲ နစ်ဝင်သွားသည်။ ခွေးလေးကောင်စလုံး သူ့ကို ဝိုင်းပြီးရန်လုပ်ကြသည်။ ကိုက်ဖွဲကြသည်။

မစ်ကာက ခွေးတွေကို လက်ဖြင့်တွန်းပစ်သည်။ မတ်တတ်မှ လဲပြိုကျမသွားအောင် မနည်း ထိန်းထားရသည်။ ရထားသမား ယီမီလျံကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူ့ဆေးတံထဲမှ မီးဖွားတွေ တရဲရဲထွက်လျက်၊ ရထားသမားက စားဖိုဆောင်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ စားဖိုဆောင်တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲပိတ်လိုက်၏။

လှေကားထစ်များအနီး ရေဆင်းပိုက်ကို ကျောမှီပြီး ရပ်နေသူကတော့ ဆာဂျီပလာတိုနီဗစ်ချ်၊ အမွေးထူထူ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး လက်များကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထား၏။ မစ်ကာ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ခြံဝင်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။ သွေးဆာနေသည့် ခွေးများက သူ့ ခြေထောက်များကို ဝိုင်းဆွဲထားသည်။ ခွေးတွေ သူ့ ခြေထောက်ကို ဝိုင်းဆွဲလျက်ပင် မစ်ကာ ခြံပြင်သို့ ပြေးထွက်သည်။ သူက ခွေးတစ်ကောင်ကို လည်ပင်းမှ ဆွဲကိုင်ပြီး ဟန့်တားထားသည်။ လမ်းသွား လမ်းလာ ကော့ဆက်များက ကျန်ခွေးသုံးကောင်ကို ရိုက်နှက်ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ မောင်းထုတ်ကြရသည်။

မိလက်ကော့ ဇနီးမောင်နှံက နာတာလီယာကလေး ကို တော်တော်သဘောတွေ့နေသည်။ သူတို့၏ ယာတောတွင် နာတာလီယာက အရမ်းအသုံးတည့်သည်။ အလုပ်ကိုလည်း အပိုးကျိုးကျိုးလုပ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ မိလက်ကော့သည် ချမ်းသာ၏။ သူရင်းငှားများ ငှားထား၏။ သို့သော် သူက သူကလေးများကို အလုပ်လုပ်စေသည်။ အလုပ်ကို ကြိုးစား ပမ်းစား လုပ်တတ်သော နာတာလီယာက သူမယောက္ခမများ၏ စိတ်နှလုံးကို ယူကျုံးသိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။ ချွေးမအကြီး ဖြစ်သူ ဒါရီယာအား စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး မချစ်မနှစ်သက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သည်တော့ နာတာလီယာကို တွေ့တွေ့ချင်း မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်နှစ်သက်နေမိ၏။

“ဆက်အိပ်၊ ဆက်အိပ်နေလေ သမီးလေး၊ ဘာလုပ်ဖို့ အိပ်ရာက အစောကြီးထနေရတာလဲ”

အဘွားကြီးက ကြင်နာယုယစွာ မြည်တွန် တောက်တီးသည်။

“သမီးလေး အိပ်ရာထဲပြန်သွား၊ သမီးလေးမပါဘဲ မေမေတို့ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

အိမ်တွင်းစည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရာ၌ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကိုင်တွယ်လေ့ရှိသည့် ပင်တာလီမွန်ကပင် ဇနီးဖြစ်သူအား ..

“ဒီမယ်မိန်းမ၊ နာတာလီယာကို မနှိုးပါနဲ့ကွာ၊ တို့က မခိုင်းလည်း သူ့ဘာသာသူကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ရှာပါတယ်။ သူ ဒီနေ့ ဂရီဂိုနဲ့ လိုက်ပြီး ထယ်ထိုးရဦးမှာ။ ဒါပေမဲ့ ဟို ဒါရီယာ ဆိုတဲ့ ကောင်မကိုတော့ ကျာပွတ်နဲ့ ရိုက်ပြီးနှိုး။ အဲဒီ ကောင်မက ငပျင်းမ၊ နောက်ပြီး အကျင့်လည်း မကောင်းဘူး။ တနေ့ တနေ့ သူ့မျက်နှာကို လိမ်းခြယ် ရတာနဲ့ မျက်ခုံးမွေးဆွဲရတာနဲ့ သောက်ကောင်မ ကလေး။”

ဂရီဂို ကတော့ အိမ်ထောင်ကျပြီးစ အသစ်စက်စက် အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို ကျင့်သားမရနိုင်သေး။ ယခု အိမ်ထောင်ကျပြီး သီတင်းပတ် နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ် ကြာသွားမှ သူ့စိတ်အခြေအနေကို သူ သိမြင် သဘောပေါက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ စိတ် ကသိကအောက် ဖြစ်မိသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်မိသည်။ ကတယ်တမ်းကျတော့ သူသည် အက်စီနီယာ အား လုံးလုံးလျားလျား မပြတ်နိုင်သေးပါကလား။ အိမ်ထောင် ပြုလိုက်သည့်အတွက် ခံစားရသော ရင်ဖို လှိုက်မောမှုကြောင့် အက်စီနီယာကို

မေ့ပျောက်နိုင်လိမ့်မည် ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် တကယ်တမ်းကျတော့ မေ့ပျောက်ဖို့ မလွယ်ပါလား အက်စီနီယာရယ်၊ သူမကို သတိရတမ်းတမိတိုင်း နှလုံးသားက တဆစ်ဆစ်နာကျင် မိပါသည်ကွယ်။ ဒါကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်၊ မင်္ဂလာပွဲ မတိုင်မီ ကတည်းကပင် ပိုင်အိုဗျာက သူ့ကို မေးခဲ့သည်လေ။

“ဒါပေမဲ့ အက်စီနီယာကိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“အဲ...သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“သူ့ကို ပစ်လိုက်ရမှာလည်း အဆီနဲ့တဝင်းဝင်းကွ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က စွန့်ပစ်လိုက်လည်း တယောက်ယောက်က ကောက်ယူသွားမှာပါ”

ဂရီဂိုက ပြုံးပြီးပြောခဲ့သည်။

သို့ပေမဲ့ သူ့ဇာတ်လမ်းက မှန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက်မကိုက် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ အသက်အရွယ် နှငယ်ငယ်၊ ရမ္မက်မီး ပြင်းပြင်းဖြင့် သူ့ဇနီး အသစ်စက်စက်ကလေးကို အတင်းအကျပ် ထွေးပွေ့ယူယူ ပါသော်လည်း သူ့ အားထုတ်မှု တွေ အရာမထင်။ သူတွေ့ကြုံ ရင်ဆိုင်ရသည်မှာ အေးတိအေးစက်နှင့် ရှက်ရှက်ရွံ့ရွံ့ လိုက်လျောမှုများသာ ဖြစ်နေ၏။ နာတာလီယာက အသားချင်း ထိရမှာကိုပင် တွန့်ရွံ့နေသည်။ သူမ၏ မေမေက သူမ ကိုယ်တိုင်၏ အေးစက်စက်နှင့် ခြောက်ကပ်ကပ် သွေးကို ပေးခဲ့သလား မသိ။ အက်စီနီယာ၏ ပြင်းပြမှုတ်သိပ်သော ရမ္မက်များကို သတိရမိသော ဂရီဂိုက သက်ပြင်းကိုသာ တွင်တွင်ချမိသည်။

“မင့်ဖေဖေက မင့်ကို ရေခဲနဲ့များ ချွန်းထုခဲ့သလား နာတာလီယာရယ်”

တစ်နေ့ အက်စီနီယာနှင့် သူ ဆုံမိသောအခါ အက်စီနီယာက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။

“ဟဲလို...ဂရီဂိုလေး၊ မောင့်မယား ငယ်ငယ်နုနု ကလေးနဲ့ နေရတဲ့ဘဝက ပျော်စရာကောင်းရဲ့လား”

“ကိုယ်တို့ ပေါင်းသင်းနေပါတယ်”

ဂရီဂိုက ဝေလည်ကြောင်ပတ် အဖြေဖြင့် သူမကို ခါထုတ်ခဲ့၏။ နောက်ပြီး အက်စီနီယာ၏ အကြင်နာကဲသော အကြည့်စူးစူးမှ လွတ်မြောက်အောင် ကမန်းကတန်း ထွက်ပြေးခဲ့လေသည်။

စတီပင်က သူ့မိန်းမအား ရန်လုပ်နေခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပင် ပြန်လည် သင့်မြတ်ရာ သင့်မြတ်ကြောင်း လုပ်ဆောင်သည်။ သူ အရက်ဆိုင်သို့ သိပ်မသွားတော့။ တညနေ တလင်းမြေတွင် နှစ်ယောက်သား ဂျုံရှေ့နေခိုက် စတီပင်က ထူးထူးခြားခြား အကြံပေးသည်။ သူတို့ လင်မယား အဆင်မပြေ ဖြစ်ပြီးကတည်းက ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အဖြစ် ပြောပြကြောင်း စကားပြောလိုက်ခြင်း။

“အက်စီနီယာ၊ ကိုယ်တို့ သီချင်းတပုဒ်လောက် ဆိုရအောင်ကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်လိုက်ကြ၏။ တလင်းနယ် ထားပြီး ဖုန်မှုန့်တွေ ထောင်းထောင်းထနေသည့် ဂျုံစေ့ အပုံကြီးကို ကျောခိုင်းလျက်။ စတီပင် စစ်သီချင်း တပုဒ်ကို စတင်သီကြွေသည်။ အက်စီနီယာက သူမ၏ အားပါသော အသံဩဇာဖြင့် လိုက်ဆိုသည်။ သူတို့ လင်မယား သီကြွေနေသည့် တေးသံကို ဂရီဂို တလင်း နယ်နေရင်း ကြားရသည်။ (တလင်းမြေနှစ်ကွက် ဆက်နေသည်။) ထို့ပြင် ဟိုတုန်းကလိုပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက် အပြည့်ရှိပြီး သိသိသာသာ စိတ်ချမ်းသာနေပုံရသည့် အက်စီနီယာကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

စတီပင်က ဂရီဂိုတို့ မိသားစုကို ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံသည်။ သူက တလင်းမြေပေါ်တွင် အလုပ်လုပ်ရင်း ရံဖန်ရံခါ ဟာသနှောသော မှတ်ချက်များဖြင့် အက်စီနီယာအား ကျီစယ်စကားဆိုသည်။ ထိုအခါ အက်စီနီယာက ရယ်ရွှင်ပြီးတို့ မပြီးတို့ တုံ့ပြန်လေ့ ရှိသည်။ သူမ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံးများက အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်လျက်။ သူမ၏ စကတ်အစိမ်း ကလေးသည် လေနှင့်အတူ မိုးစက်များ လှိုင်းထသလို လှိုင်းထနေသည်ဟု ဂရီဂိုမျက်စိထဲတွင် မြင်ရ၏။ ထူးခြားသော စွမ်းအားတရပ်က သူလည်တိုင်ကို မပြတ် ဆွဲလှည့်နေသည်။ လည်တိုင်က လည်သွားတော့ သူ့ဦးခေါင်းက စတီပင်၏ ခြံဘက်သို့ လှည့်ပြီးသား ဖြစ်နေတတ်သည်။ ခြံစည်းရိုးများ ဖာထေးနေသည့် ပင်တာလီမွန်အား ဝိုင်းကူနေသည့် နာတာလီယာက ဂရီဂို၏ အကြည့်တိုင်းကို ကြားဖြတ် မြင်တွေ့နေရသည်။ ဒါကို ဂရီဂို ကတော့ သတိမထားမိ။ နောက်ပြီး ညီဖြစ်သူအား မသိမသာလေး မဲ့ပြီးပြီးပြီး ကြည့်နေတတ်သည့် ပိုင်အိုတျာကိုလည်း ဂရီဂို မတွေ့ရ။ ပိုင်အိုတျာက တလင်းမြေတွင် မြင်းများကို ပတ်ချာလည် လှည့်ပတ်မောင်းနေသည်လေ။

နီးနီးဝေးဝေး တလင်းမြေများမှ တလင်းနယ်သံများကို ကြားနေရသည်။ မြင်းများကို အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်းသံများ၊ တရွှီးရွှီးမြည်သွားသည့် သားရေကျာပွတ်သံများ၊ ဂျုံလှေသည့် သံပုံးသံများ။ ယာမြေတွင် မြေဆီမြေနှစ်များ ပြည့်ဝ နေအောင် ကျေးရွာက ဝိုင်းဝန်းကြံဆောင်ထားပြီး။

ဒွန်မြစ်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းလာသည့် စက်တင်ဘာ အနွေးဓာတ်ထဲတွင် သူတို့ တလင်းနယ် ကြသည်။ ယာတောတိုင်း အိမ်ရာတိုင်း၏ အမိုးအောက်တွင် လူတစ်ဦးချင်းသည် ခါးသီးခြင်း နှင့် ချိုမြိန်ခြင်း ရောစွက်နေသော ဘဝ၊ ကျန်ကမ္ဘာလောက နှင့် တသီးတခြား ကင်းကွာသော ဘဝကို တက်ကြွစွာ ရုန်းကန် လှုပ်ရှား ရှင်သန်နေထိုင်ကြ၏။

အဘိုးကြီး ဂရစ်ရှကာ တစ်ယောက် သွားနာနေသည်။ အရှက်တရား၏ နင်းခြေမှုကို ခံစားနေရသည့် မိုကော့က သူမုတ်ဆိတ်မွေးကို ပွတ်သပ်သည်။ ငိုကြွေးသည်။ ပြီးတော့ အံကို တင်းတင်းကြိတ်သည်။ စတီပင် က ဂရီဂိုအပေါ် ထားသည့် အမုန်းတရားကို ရင်ထဲမှာမွေးထား၏။ အိပ်ပျော်နေရင်း သံပြုတ်တူလို မာကျောမြဲမြံလှသည့် သူ့လက်ချောင်း များဖြင့် အမွေးပွ ခြုံစောင်ကြီးကို တစစီဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်သည်။ နာတာလီယာက တင်းကုပ်ကလေးထဲသို့ ပြေးသွားပြီး မြေပြင်ပေါ် လှဲချသည်။ ဘောလုံးတလုံးလို ဖြစ်အောင် ပုံပုံကလေးကွေးကာ သူမ၏ ပျောက်ဆုံးသွားသော ပျော်ရွှင်မှုများအတွက် တသိမ့်သိမ့် ငိုကြွေးရှာသည်။ ထိုင်းမှိုင်း လေးလံသည့် စိတ်များနှင့် တရံမလပ် ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်နေသည့် နာကျင်မှုဝေဒနာများက ဖိစီးနှိပ်စက် နေသည့်အတွက် ဂရီဂိုတစ်ယောက် သက်ပြင်းတွေသာ တွင်တွင် ချမိသည်။ အက်စီနီယာကတော့ သူမ၏ ယောက်ျားကို ထွေးပွေ့ရင်း မငြိမ်းနိုင်သည့် အမုန်းမီးများ၊ သူမရင်ထဲ လောင်မြိုက်နေသည်။ ဒေးဗစ်ကို ဂျုံစက်ရုံမှ ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ သူက ဘွိုင်လာရုံထဲတွင် ဗဲလက်နှင့်အတူ တညပြီး တည ထိုင်ကြသည်။ မကျေနပ်မှုများကို ရင်ဖွင့်ကြသည်။ ဗဲလက်၏ မျက်လုံးများသည် ယုတ်မာမှု၊ အကောက်ကြံမှုတို့ဖြင့် အရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည်။ သူက ကြိုးဝါးသည်မှာ... “ဒေးဗစ်... မင်းဟာ အရူးပဲ၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ဒီကောင်တွေ လည်ဖြတ်ခံရမှာပါ။ သူတို့ အတွက် တော်လှန်ရေး တခုလောက်နဲ့ မလုံလောက်ဘူးကွ၊ သူတို့ကို ၁၉၀၅ ခုနှစ် နောက်တခါ ဖြစ်ပေါ်ပေးရဦးမယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ ငါတို့ ရာဇဝင်အကြွေးတွေ ဆပ်ကြတာပေါ့။ ငါတို့ ရာဇဝင်ကြွေး ဆပ်ကြမယ်ဟေ့”

သူက အမာရွတ်ထင်နေသည့် လက်ညှိုးကို ဆကာ ဆကာ ခြိမ်းခြောက်သည်။ ပခုံးပေါ် လွှားတင်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီကိုလည်း ပြုတ်မကျအောင် ထိန်းရသေးသည်။

သည်လိုဖြင့် နေ့တွေမှ ညတွေ ဖြစ်သွားသည်။ သီတင်းပတ်များ စီးမျောပြီး လများတိုးဝင်လာသည်။ လေက တဟူးဟူးတိုက်သည်။ ဆောင်းဦး၏ စိမ်းပြာရောင် မိုးကောင်းကင်ကြီးသည် မှုန်ရီပြီး အသက်ကင်းမဲ့နေသည်။ ဒွန်မြစ်ကြီး ကတော့ ငြိမ်သက်အေးချမ်း စွာဖြင့် ပင်လယ်ဆီသို့ စီးဆင်းနေလေသည်။

အောက်တိုဘာလကုန်ပိုင်း တခုသော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဖီယိုဒေါ့ဘိုဒေါ့စကော့သည် ခရိုင်ကျေးရွာသို့ အလုပ်ကိစ္စ ဖြင့် မြင်းလှည်းမောင်းသွားသည်။ သူနှင့်အတူ ဆူဆူဖြိုးဖြိုး ဘဲကြီးရှစ်ကောင် သယ်သွားပြီး ဈေးတွင် ရောင်းပစ်လိုက်၏။ ဘဲဖိုးရသည့် အသပြာစများဖြင့် သူမိန်းမကို ချည်ထည်ပွင့်ရိုက်စများ ဝယ်ပေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်မည့် ဆဲဆဲမှာပင် သူစိမ်းတစ်ဦး သူ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ သည်လူကိုကြည့်ရတာ သည်အနီးအနား ရွာနီးချုပ်စပ်များမှ ဟုတ်ပုံမပေါ်။

“မင်္ဂလာနေ့လယ်ခင်းပါခင်ဗျာ”

သူဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်အနက်၏ အဖျားကို လက်ချောင်းများဖြင့်တို့ကာ နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာနေ့လယ်ခင်းပါ”

ဖီယိုဒေါ့ စုံစမ်းမေးမြန်းဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“နောင်ကြီးက ဘယ်ကလာတာလဲ ခင်ဗျာ”

“ကျေးရွာတရွာကပါ”

“အဲဒီရွာက ဘယ်ရွာများလဲခင်ဗျာ”

“တတာ့ရက်စံရွာပါ”

သူစိမ်းက သူ့အင်္ကျီအိတ် ထဲမှ ငွေစီးကရက်ဘူးကလေး တဘူး ထုတ်ယူသည်။ ဖီယိုဒေါ့အား စီးကရက် တလိပ်ဖြင့် တည်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ရွာက ရွာကြီးလားဟင်”

“တော်တော်ကြီးပါတယ်၊ အိမ်ထောင်စု သုံးရာလောက် ရှိတယ်လေ”

“အဲဒီမှာ ပန်းပဲသမား ရှိလားဗျ”

“ရှိတာပေါ့”

ဖီယိုဒေါ့က မြင်းဇက်ကြိုးကို မြင်းစက်သွားတွင် ချည်သည်။ ပြီးတော့ ထိုလူ၏ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး မျက်နှာပြုကြီး ပေါ်မှ အရေးအကြောင်းများနှင့် သူဆောင်းထားသည့် ဦးထုပ်အနက်ကြီးကို ယုံကြည်မှုကင်းစွာ ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ဖို့ အဲဒါတွေ သိချင်ရတာလဲ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ နေဖို့လာခဲ့တာဗျ။ ကျွန်တော် ခရိုင် ကော့ဆက်အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ တွေ့ပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျား ရွာပြန်ရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားမလားဟင်။ ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့ သေတ္တာနှစ်လုံးပဲ ပါပါတယ်”

“ခေါ်သွားလို့ ရပါတယ်”

အမျိုးသမီးနှင့် သေတ္တာနှစ်လုံးကို လှည်းပေါ်တင်ပြီး ရွာဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ဖီယိုဒေါ့၏ ခရီးသည်များသည် သူ့နောက်ဘက်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်လိုက်လာသည်။ ဖီယိုဒေါ့က ဦးစွာ စီးကရက်တလိပ် တောင်းသည်။ ပြီးတော့ စူးစမ်းမေးမြန်းသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်ရွာကလာတာလဲ”

“ရော့စတော့ကပါ”

“အဲဒီရွာဇာတိလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖီယိုဒေါ့ သူ့ခရီးသည်များအား ပိုပြီးစေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာလိုရအောင် သူကိုယ်တိုင် ချာလည်လှည့်သည်။ ထိုလူအရပ်က မပုလွန်း မရှည်လွန်း။ သို့ပေမဲ့ ပိန်သည်။ သူ၏ လိုအပ်သည်ထက် ပိုပြီး နီးကပ်စွာ ရှိနေသည့် မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်စွာ အရောင်တောက်နေသည်။ သူက စကားပြောရင်း မကြာ မကြာ ပြုံးသည်။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းက အောက်နှုတ်ခမ်း အပေါ်တွင် အမိုးမိုးထားသလို ထော်နေ၏။ ဇာထိုး ခြုံထည်ခြုံထားသည့် သူမိန်းမ ကတော့ တမေး အိပ်နေသည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ရွာမှာ နေမှာဆိုတော့ ဘာအလုပ်လုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်က သော့ပြင်ဆရာခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က သော့ပြင်ဆိုင်ကလေး တဆိုင် ဖွင့်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်။ ကျွန်တော် လက်သမားပညာလည်း တတ်ပါတယ်”

ထိုလူ၏ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် လက်များကို ဖီယိုဒေါ့က မယုံသင်္ကာ စိုက်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်ကို သတိပြုမိသော ထိုလူက စကားထပ်ဖြည့်သည်။

“ကျွန်တော်က ဆင်းဂါး အပ်ချုပ်စက်ကုမ္ပဏီရဲ့ အရောင်းကိုယ်စားလှယ် အလုပ်လည်း လုပ်တယ်ဗျ”

“ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“စတော့မင်း”

“ဒါဆို ခင်ဗျားက ရုရှားလူမျိုး မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ရုရှားလူမျိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဘိုးကတော့ ဂျာမန်မျိုးရိုးခင်ဗျ”

ခဏတဖြုတ်အချိန်ကလေးအတွင်း ဖီယိုဒေါ့သည် အိုဆစ်ဒါဗီဒီဗစ်ချ် စတော့မင်းအကြောင်း တော်တော်ကလေး စုံစုံလင်လင် သိလိုက်ရသည်။ စတော့မင်းသည် စက်ရုံတစ်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ကူဗန်ရွာတနေရာတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် အရှေ့တောင်ပိုင်း မီးရထားစက်ရုံများတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ခဏနေတော့ သူတို့ စကားကြော ပြတ်သွားသည်။ ဖီယိုဒေါ့က လမ်းနံဘေးမှာ တွေ့ရသည့် စမ်းချောင်းတွင် သူ့မြင်းကို ရေတိုက်သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ခရီးကပန်း၊ ထမင်းက စားကောင်းဖြင့် မျက်တောင်တွေ မှေးစင်းလာတော့၏။ သည်တော့ မြင်းဇက်ကြိုး များကို ရထားတွင်ချည်သည်။ နောက်ပြီး သက်သောင့်သက်သာကလေး လှဲအိပ်သည်။ သို့ပေမဲ့ သူ အိပ်ပျော် သွားအောင် အိပ်ခွင့်မရလိုက်။

“ခင်ဗျားတို့ဘက်မှာ လှုပ်ရှားရန်ကန်ရတာ... အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဟု စတော့မင်းက မေးသည်။

“မဆိုးပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ စားလောက် သောက်လောက်ပါတယ်”

“ကော့ဆက်တွေရော၊ သူတို့ရော သူတို့ဘဝကို ကျေနပ်အားရနေကြရဲ့လား”

“တချို့က အဆင်ပြေပြီး၊ တချို့ကတော့ အဆင် မပြေကြပါဘူး”

“ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့”

ထိုလူ သဘောတူသည်။ ပြီးတော့ မေးမြန်းခြင်း ကို ဆက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ကတော့ တော်တော်လေး အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“တော်တော်လေး အဆင်ပြေပါတယ်”

“တစ်နှစ် တကြိမ်ခေါ်တဲ့ စစ်သင်တန်းကတော့ ဒုက္ခပေးတယ် မဟုတ်လား”

“စစ်သင်တန်း ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် ရိုးနေပါပြီဗျာ”

“ဒါပေမဲ့ အရာရှိတွေက ဆိုးတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ... အဲဒီကောင်တွေကတော့ မိမစစ် ဖမစစ် စားတွေပါ”

ဖီယိုဒေါ့ ပြောရင်း အားပါလာပြီး ဧည့်သည် အမျိုးသမီးအား ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရာရှိအုပ်စုကတော့ ငဆိုးငတေတွေဗျ။ ကျွန်တော် စစ်သင်တန်း တက်ရမယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော့်နားတွေ ရောင်းပြီး မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီမြင်းကို သူတို့က ပယ်လိုက်တယ်လေ”

“ဟင်...အဲဒီမြင်းကို ပယ်လိုက်တယ်”

စတော့မင်း အံ့သြဟန်ဖြင့်မေးသည်။

“တခါတည်း တန်းပယ်တာပဲဗျို့။ အဲဒီမြင်းရဲ့ ခြေထောက်တွေက မကောင်းဘူးတဲ့ဗျား။ သူတို့ပြောတာလေ။ သူတို့နဲ့ အကြောက်အကန် ငြင်းခုံသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်မခံပါဘူးဗျား။ အဲဒီမြင်းကို သုံးခွင့်မပြုပါဘူး။ အဲဒီကိစ္စကတော့ စိတ်ပျက်စရာပါပဲ”

နှစ်ယောက်သား စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် အားပါးတရ ဆက်ပြောကြသည်။ ဖီယိုဒေါ့ လှည်းပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီး မြင်းစားကျက် မြက်ခင်းပြင်များ ခွဲဝေရာ၌ မျှမျှတတ မခွဲဝေခဲ့သည့် ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌကို မေတ္တာပို့ ကျိန်ဆဲသည်။ ကျေးလက် ဘဝအကြောင်း တသွင်သွင်ပြောသည်။ နောက်ပြီး သူ့အမှုထမ်းခဲ့သည့် တပ်ရင်း ပိုလန်တွင် တပ်စွဲထားစဉ်က ပေါ်ပေါက်လာသည့် ပြဿနာများကို မျှမျှတတ စီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့ပုံများကို ချီးကျူးပြောဆိုသည်။ စတော့မင်းကတော့ စီးကရက် သောက်ရင်း အစဉ်တစိုက် ပြုံးနေသည်။ သို့သော် သူ့ရင်တွင်းမှ လျှို့ဝှက်အတွေးများက လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် နှိုးဆွလိုက်သည့်နှယ် သူ့နဖူး ဖြူဖြူပေါ်မှ အရေးအကြောင်းကြီးတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ရှားလာသည်။

ညနေခင်း ခပ်စောစောပင် သူတို့ ရွာသို့ရောက်သည်။ ဖီယိုဒေါ့၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း စတော့မင်းက မုဆိုးမ လုကီရ်ကာ အိမ်သို့ သွားသည်။ သူမ၏ အိမ်မှ အခန်းနှစ်ခန်းကို ငှားခဲ့သည်။

“ခင်ဗျား အပြန်မှာ ခေါ်လာခဲ့တာ ဘယ်သူလဲဗျ”

ဖီယိုဒေါ့၏ အိမ်နီးချင်းတစ်ဦးက မေးသည်။

“အရောင်းကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်ပါ”

“ဘယ်ခယောင်းတောကို ကိုယ်စားပြုတာလဲဗျ”

“ဟာ...ခင်ဗျားကတော့ အရူးပဲ။ တကယ်ပါပဲ။ ကျုပ်ပြောတာ အရောင်းကိုယ်စားလှယ်ဗျ။ ခယောင်း ကိုယ်စားလှယ် မဟုတ်ဘူး။ စက်တွေ ရောင်းတဲ့လူ။ သူက မွန်မွန်ရည်ရည် လူတွေကိုပဲ သူ့စက်တွေ ရောင်းတာဗျို့။ ခင်ဗျားလို အရူးအပေါတွေကို ရောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ကြီးတော် မာရီယာရေ”

နောက်နေ့တွင် ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌထံသို့ သော့ပြင်ဆရာ လော့စမစ် သွားသည်။ ဒီယိုဒိုမနစ် စကော့က ကျေးရွာ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် သုံးနှစ်ဆက်တိုက် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရသူ။ သူက မျက်နှာစိမ်း၏ မှတ်ပုံတင်ကို ဖင်လှန် ခေါင်းလှန် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အတွင်းရေးမှူးထံ လှမ်းပေးသည်။ အတွင်းရေးမှူးကလည်း မှတ်ပုံတင် ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး အကြည့်ချင်းဖလှယ်သည်။ နောက်မှ ဥက္ကဋ္ဌက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြပြီး အာဏာသံဖြင့် ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ ခင်ဗျားကို နေခွင့်ပြုလိုက်တယ်”

ရွာသားအသစ်က ဦးညွတ်အလေးပြုပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ သူသည် သီတင်းတပတ်လုံး လက်ရှိကာ၏ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့ ခေါင်းကလေးပင် တချက် ပြုမကြည့်တော့။ အိမ်ပြင် မီးဖိုချောင်တွင် အလုပ်ခန်းကလေး ဖွင့်ဖို့ ပုဆိန်တလက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ကြားရသည်။ သူနှင့်ပတ်သက်၍ ရွာသူများ၏ စိတ်ဝင်စားမှုတွေ၊ စပ်စုလိုမှုတွေ နေ့ချင်း ညချင်း ပျောက်ပျက်သွားသည်။ သူ့ကို ဆက်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေသည်မှာ ကလေးသူငယ်များသာ၊ သူတို့ ကလေးတွေ ကတော့ မရှက်မကြောက် အားကြိုးမာန်တက် အလုပ်လုပ်နေသည့် ရွာသားသစ်အား ခြံစည်းရိုးကြား မှနေပြီး တနေ့လုံး ချောင်းကြည့်ကြလေသည်။

(၄)

ဂရီဂိုတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် မြက်သောက်တော ဆီသို့ သွားဖို့ ပြင်နေသည်။ မြက်သောက်တောတွင် လယ်ထွန်ကြသည်။ ပင်တာလီမွန်က နေလို့ထိုင်လို့ မကောင်း။ သူက သူတုတ်ကောက်ပေါ်တွင် အားပြုမှီရင်း နာကျင် ကိုက်ခဲမှုဒဏ်ကို ကျိတ်မှိတ်ခံသည်။ ပြီးတော့ ဂရီဂိုတို့နှစ်ယောက် လုပ်ငန်းခွင်သို့ သွားသည်ကို ပို့ဆောင် နှုတ်ဆက်ပြီး ခြံဝင်းထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ အီလီနစ်ချ်နာက နာတာလီယာအား ဂျာကင်အင်္ကျီဖြင့် ထွေးပွေ့ရင်း တိုးတိုးကလေး ပြောသည်။

“သိပ်အကြာကြီးမနေနဲ့နော်၊ မြန်မြန်ပြန်လာခဲ့ သမီးလေး”

လျှော်ထားသည့် အဝတ်ထုပ်ကြီး၏ အလေးချိန်ကြောင့် ခါးသိမ်သိမ်ကလေး ကိုင်းနေရှာသော ဒူနီယာက သူတို့ အနီးမှ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။ သူက လျှော်ပြီးသား အဝတ်များကို ရေကျင်းဖို့ ဒွန်မြစ်ဆီသို့ သွားခြင်း။ ထိုသို့ ဖြတ်လျှောက် သွားရင်း နာတာလီယာအား လှမ်းပြောသည်။

“နာတာလီယာရေ.... တောထဲက လယ်ကွက်မှာ မှော်ချဉ်ပင်တွေ ပေါက်နေတာ အများကြီးပဲတဲ့၊ အဲဒီ အပင်တွေ နည်းနည်းလောက် ဆွဲနုတ်ပြီး အိမ်ကို ယူခဲ့စမ်းပါဟယ်”

အသွား ထောင်ထားသည့် ထယ်တုံးကြီးကို နွားသုံးရှဉ်းက ဆွဲသွားသည်။ ထယ်တုံးကြီး၏ နံဘေးမှ ယှဉ်ပြီး လမ်းလျှောက် လိုက်လာရင်း ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးနေသူမှာ ဂရီဂို။ သူက ငါးမျှားရင်း အအေးမိထားသူ။ သူက လမ်းလျှောက်ရင်း လည်ပင်းမှာ ပတ်ထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါကို အနေအထား ပြင်နေသည်။ ဂရီဂိုနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး လျှောက်လာသူ ကတော့ နာတာလီယာ။ သူမ၏ကျောပေါ်တွင် သယ်လာသည့် စားသောက်စရာ အထုပ်ကြီးက တလှုပ်လှုပ် ယမ်းလျက်။

သိသာလွန်းလှသော တိတ်ဆိတ်ခြင်းက မြက်သောက်တော တခွင်တပြင်ကို ခြုံလွှမ်းထားသည်။ ထယ်ထိုးထား သော်လည်း စိုက်ပျိုးခြင်း မပြုသည့် လယ်မြေ၏ ဟိုမှာဘက်တွင် နိမ့်ချည် မြင့်ချည် သွယ်တန်းနေသည့် တောင်ကုန်းများ၊ တောင်ကုန်းများ၏ တဖက်တွင်မူ ထယ်ကြောင်းများ မွေ့ကြနေသည်။ ထယ်ထိုးနေသူများ၏ လေချွန်သံက တချို့ မြည်လျက်။ သို့သော် သည်မှာဘက်ရှိ လမ်းမကြီး တလျှောက်တွင် ခပ်နိမ့်နိမ့် ပေါက်နေသည့် ပြာမှိုင်းမှိုင်း သစ်နံကိုင်း ပင်များ၊ လမ်းဘေးမှာပေါက်သည့် သုံးရွက်ဆိုင် ပဲရိုင်းပင်များသာ ရှိသည်။

ထယ်သမားတွေ သူတို့လုပ်ကွက်ဆီသို့ သွားနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရပြီးသောအခါ ပိုင်အိုကျာနှင့် ဒါရီယာက ဂျုံစက်သို့ သွားဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ ပိုင်အိုကျာက ကျီထဲမှ ဂျုံစေ့များကို ဆန်ခါချသည်။ ဆန်ခါချပြီးသား ဂျုံစေ့များကို ဒါရီယာက အိတ်ထဲ ထည့်သည်။ ပြီးတော့ မြင်းလှည်းပေါ် တင်သည်။ ပင်တာလီမွန်က မြင်းများကို ကကြိုးဆင်ပေးသည်။

စက်ရုံသို့ ရောက်သောအခါ စက်ရုံဝင်းထဲတွင် မြင်းလှည်းများ ပြည့်ညပ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ကတ္တားများ ပတ်လည်တွင် လူတွေ အထပ်ထပ်ပိုင်း နေသည်။ ဇက်ကြိုးများကို ဒါရီယာလက်ထဲ ထည့်ပြီး ပိုင်အိုကျာ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။

“ငါ့အလှည့် ဘယ်တော့ရောက်မလဲဟေ့”

ကတ္တားသမား ဗဲလက်အား မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက သုံးဆယ့်ရှစ်ယောက်မြောက်”

ပိုင်အိုကျာ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး သူ့ဂျုံအိတ်များကို သယ်သည်။ ထိုသို့ လှုပ်ရှားနေစဉ် သူ့နောက်များဆီမှ ဆဲရေးထိုင်းထွာ သံများ ကြားလိုက်ရ၏။

“မင်း သောက်အိပ်ကြီးနေပြီး အလှည့်ကျော်ပြီး ဝင်ချင်လို့ ရမလားကွ။ ထွက်သွားစမ်းကွာ ဟိုခေါလ်၊ မဟုတ်ရင် မင်းကို ငါ ကန်ထုတ်ရလိမ့်မယ်”

သည်အသံကို ပိုင်အိုကျာ မှတ်မိသည်။ ‘မြင်းခွာ’ ယာကျော့၏ အသံ။ သူရပ်ပြီးနားစွင့်သည်။ ဂျုံချိန်သည့် အခန်းဘက်မှ အော်သံတချက်ကြားရသည်။ ပြီးတော့ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း အသံတခု ထွက်လာသည်။ ဝုန်းခိုင်းသံ အပျောက်မှာပင် အခန်းထဲမှ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြေးထွက်လာသည်မှာ မှတ်ဆိတ်မွေးဖွားဖွားဖြင့် ယူကရိန်းလူမျိုး အဘိုးကြီးတစ်ဦး၊ သူဦးခေါင်းပေါ်တွင် ပြားကပ်နေအောင် ဆောင်းထားသည်မှာ ကက်ဦးထုပ်တလုံး။

“ဘာကိစ္စ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲကွ”

လက်တဖက်ဖြင့် သူ့ပါးကို အုပ်ကိုင်ရင်း အဘိုးကြီး အော်ဟစ်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကုပ်ချိုး သတ်ပစ်လိုက်မယ်နော် ဖာသည်မသားကြီး”

“မိကီဖော်ရေ ကယ်ပါဦးကွ”

ယူကရိန်းအဘိုးကြီး အော်ဟစ်သည်။

မြင်းအကန် ခံရသည့်အတွက် ပါးပြင်တွင် အမာရွတ်ထင်နေသောကြောင့် ‘မြင်းခွာ’ ဟူသော နာမည်ပြောင် ရထားသည့် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် အမြောက်တပ်သားကြီး ယာကျော့သည် ဂျုံချိန်ခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။ အင်္ကျီ လက်မောင်း ကို ပင့်တင်သည်။ သူ့နောက်မှ အနီရောင် ရုပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည့် အရပ်မြင့်မြင့် ယူကရိန်းသားကြီးက ယာကျော့အား အားကုန် ရိုက်ပစ်လိုက်၏။ သို့သော် ယာကျော့ လဲမသွား။

“ညီအစ်ကိုတို့၊ ဒီကောင်တွေ ကော့ဆက်တွေကို တိုက်ခိုက်နေကြတယ်ဟေ့”

သူ ကျုံးအော်သည်။

စက်ရုံဝင်းထဲသို့ ရောက်နေသည့် ယူကရိန်းတွေရော ကော့ဆက်တွေပါ လေးဘက်လေးတန်မှ ပြေးလာကြ သည်။ စက်ရုံပင်မ ဝင်ပေါက်ကြီးကို ဗဟိုပြုပြီး ရန်ပွဲကြီးတခု စတင်ဖြစ်ပွားပြီ။ တွန်းထိုးရုန်းကန်နေသည့် လူများ ဖိသဖြင့် စက်ရုံတံခါးမကြီး တကျိကျိ မြည်နေ၏။ ပိုင်အိုကျာ သူ့လက်ထဲမှ ဂျုံအိတ်ကိုချသည်။ ပြီးတော့ ထွေးလားလုံးလား ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်နေသည့်ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားသည်။ တွန်းထိုးသတ်ပုတ်နေသည့် လူအုပ်ကို တွန်းထိုး ဖယ်ရှားရင်း ပိုင်အိုကျာ တိုးဝင်သွားသည်။ သူ ထိုသို့ တိုးဝင်သွားသည်ကို မြင်းလှည်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ် နေသည့် ဒါရီယာက လှမ်းမြင်နေရသည်။ စက်ရုံနံရံဆီသို့ လူကြားထဲ ညပ်ပါသွားသည်။

နောက်တော့ မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားပြီး လူအများ နင်းခြေခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။ သည်မြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်နေရသည့် ဒါရီယာ ငိုညည်းသံ ပြုလိုက်၏။

သံတုတ်တစ်ချောင်းကို ငှေ့ယမ်းရင်း စက်ခန်းထောင့်ဘက်ဆီမှ (မှတ်ချက်-ယူကရိန်းလူမျိုးများ မှည့်လေ့ရှိသည့် နာမည်) မစ်ကာကော်ရှူနော့ဗ် ပြေးလာသည်။ ယာကော့အား နောက်ဘက်မှ ရိုက်ခွဲသည့် ယူကရိန်းအဘိုးကြီးသည် တွန်းထိုး တိုက်ခိုက်နေသည့် လူအုပ်ကြီးထဲမှ ဝုန်းခနဲထွက်လာသည်။ စုတ်ပြဲနေသည့် အင်္ကျီစ တစက သူ့ကျောပေါ်တွင် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်နေသည်။ ငှက်တစ်ကောင်၏ ကျိုးပဲ့တောင်ပံတခုနှယ်။ သူက လေးဘက်ထောက် ကုန်းကုန်းကွကွဖြင့် အနီးဆုံး လှည်းတစ်စီးဆီသို့ ပြေးသည်။ ပြီးတော့ လှည်းဒေါက်ကြီးတစ်ချောင်း ဆွဲယူသည်။

ရှုမီးလ် ညီအစ်ကို သုံးယောက်က ရွာဘက်ဆီမှ အပြေးအလွှား လာကြသည်။ စက်ရုံဝင်း ဂိတ်ပေါက် ရောက်တော့ လက်တဖက် မရှိသည့် အလက်ဇီ ဗုန်းခနဲ လဲကျသည်။ မြင်းကကြိုးများနှင့် သူ့ခြေထောက် ငြိပြီး လဲပြိုခြင်း။ သူသည် ကူကယ်ရာမဲ့စွာ မြေပေါ်မှာလဲနေသည်။ နောက်တော့ ကျုံးထသည်။ လှည်းဒေါက်များကို ခုန်ပျံ့ကျော်လွှား သွားသည်။ သူ့ညီမာတင်၏ ဘောင်းဘီအောက်နား နှစ်ဖက်သည် ခြေစွပ်တွေထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်ကျနေပြီ။ သူက ခါးကုန်းပြီး ဘောင်းဘီအောက်နား များကို ပြန်ထိုးထည့်ဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် စက်ရုံခေါင်မိုးပေါ်ဆီမှ အော်ဟစ်သံ တခုကို ကြားလိုက်ရ၏။ မာတင် ခါးပြန်ဆန့်သည်။ သူ့အစ်ကိုတွေ နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။

ဒါရီယာသည် လှည်းပေါ်မှ လှမ်းကြည့်ရင်း ပင့်သက်ဖြာနေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို လိမ်ညစ်ထားသည်။ ဆာဂျီမိုကော့ အိပ်အိပ် ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်၊ နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်လျက်။ ခါးတိုအင်္ကျီ အောက်မှ စူထွက်နေသည့် ဗိုက်လုံးလုံးကြီးသည် ဘောလုံးတလုံးလို လှုပ်ယမ်းနေသည်။ စုတ်ပြဲနေသော အင်္ကျီနှင့် ယူကရိန်းကြီးက မစ်ကာအား လှည်းဒေါက်ကြီးဖြင့် ဖြတ်ရိုက်လိုက်သည်။ သို့သော် လက်တဖက်ပြတ် အလက်ဇီ၏ သံမဏိလို မာကျောသည့် လက်သီးကြောင့် သူသာ ရှေ့သို့ ဟပ်ထိုးလဲသွားသည်ကို ဒါရီယာ တွေ့ရ၏။ လေးဘက်ထောက် ကျနေသည့် မစ်ကာ ကော်ရှူနော့ဗ်က မိုကော့၏ ခြေထောက်တွေ မြှောက်တက်သွားအောင် သံတုတ်ဖြင့် သိမ်းရိုက်သည်။ မိုကော့ လက်တွေဆန့်ထုတ်ပြီး ကဏန်းတစ်ကောင်လို ဂျုံချိန်ခန်းထဲသို့ လျှို့ဝင်သွားသည်။ အခန်းထဲရောက်မှ လူအများ၏ ခြေထောက်အောက် ပြားပြားမှောက် ရောက်ရတော့၏။ ဒါရီယာ စိတ်ကယောင်ချောက်များဖြင့် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်သည်။ သို့သော် ပိုင်အိုတျာကို တွေ့လိုက်တော့

ရယ်မောခြင်းကို ချက်ချင်းရပ်လိုက်၏။ ပိုင်အိုတျာသည် အော်ဟစ် ဆဲဆို လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေသည့် လူအုပ်ထဲမှ ဒယီးဒယိုင် ရုန်းထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ လှည်းတစ်စီးအောက်တွင် လဲနေသည်။ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများကို ထွေးထုတ်နေသည်။ ဒါရီယာ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ပြီး သူ့ဆီပြေးသွားသည်။ ရွာထဲမှ ကော့ဆက်တွေ ပြေးထွက်လာသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် အဖျားတဖက်ချွန် သစ်သားတုတ်များကို ဆွဲကိုင်လျက်။ သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်ကဆို သံတူရွင်းကြီးတစ်ချောင်း သယ်လာသည်။ ကုန်ချိန်ခန်း တံခါးဝတွင် ယူကရိန်း လူငယ် တစ်ဦး လဲနေသည်။ ဟက်တက်ကွဲနေသည့် သူ့ ဦးခေါင်းသည် သွေးအိုင်ထဲ နစ်နေသည်။ သွေးများ ပေကျံနေသည့် ဆံပင်များသည် သူ့မျက်နှာပေါ် ကြုံဖြန့်နေသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ် သည်လောကကြီးကို အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာသွားပြီ ထင်ရ၏။

အုပ်လိုက် အမောင်းခံရသည့် သိုးတွေလို ယူကရိန်း လူမျိုးတွေ ဘွိုင်လာရုံဘက်သို့ ရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွားကြသည်။ ရန်ပွဲသည် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဇာတ်သိမ်းရတော့မည် ဆိုတာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲတော့။ သို့သော် ယူကရိန်း အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က သွေးဆူလွန်းနေသည်။ သူက ဘွိုင်လာရုံထဲသို့ ခုန်ဝင်ပြီး မီးပြင်းဖိုထဲမှ တရှိန်ရှိန် မီးလောင်နေသည့် ထင်းချောင်းတစ်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ကြိတ်ခွဲပြီး ဂျုံများ သိုလှောင်ထားသည့် ကျိုဘက်သို့ ပြေးသွားသည်။ ကျီထဲတွင် ပု(ဒ်)၉ တစ်ထောင်ကျော် အလေးချိန်စီးသည့် ဂျုံမှုန့်တွေ ရှိသည်။

“ဟောဒီ ကျိုကို ငါ မီးလောင်တိုက်သွင်း ပစ်မယ်ကွ”

အဘိုးကြီးက မီးတရှိန်ရှိန် တောက်နေသော ထင်းချောင်းကြီးကို သက်ငယ်မိုးဆီသို့ မြှောက်ပြကာ ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းကြုတ်စွာ ဟစ်ကြွေးသည်။

ကော့ဆက်တွေ ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်ပြီး ရပ်တန့်သွားသည်။ ခြောက်သွေ့ပူလောင်သော လေက အရှေ့ဘက်ဆီမှ တဝိုးဝိုး တိုက်ခိုက်နေသည်။ ခြောက်သယောင်းနေသည့် သက်ငယ်အမိုးပေါ်သို့ မီးဖွားကလေးတစ ကျသည်နှင့် တရွာလုံး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်တော့မည်။

ကော့ဆက်များထဲမှ အောင့်အည်း မျိုသိပ်ထားရသည့် ဒေါသသံတွေ ထွက်လာသည်။ တချို့က ကြိတ်ခွဲ စက်ဘက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ယူကရိန်း အဘိုးကြီးက မီးစကြီး ခေါင်းပေါ်မှာ ဝှေ့ယမ်းသည်။ မီးဖွားများ အဖွားဖွား လွင့်ပျံစေသည်။

“ဟောဒီစက်ရုံကို မီးရှို့ပစ်မယ်ကွ၊ မီးလောင်တိုက် သွင်းပစ်မယ်။ အားလုံး ဝင်းထဲက ထွက်ကြစမ်း”

ခြံဝင်းကို ပထမဦးဆုံး ကျောခိုင်းထွက်ခွာသူမှာ ရန်ပွဲ

စတင်ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သူ “မြင်းခွာ” ယာကျောပင် ဖြစ်သည်။ အခြားကျောဆက်တွေ ကမန်းကတန်း သူ့နောက်မှ တန်းစီလိုက်သွားကြသည်။ ယူကရိန်းများသည် သူတို့၏ဂျုံအိတ်များကို သူတို့၏ လှည်းများပေါ်သို့ ကသောကမျော ပစ်တင်သည်။ သူတို့၏ မြင်းများကို ကကြိုးဆင်သည်။ ထို့နောက် လှည်းတွေ ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် မြင်းများကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ မောင်းသည်။ သူတို့ စက်ရုံဝင်းထဲမှ ထွက်သည်။ ရွာနှင့် ဝေးရာသို့ ပြေးကြသည်။

လက်တစ်ဖက်ပြတ် အလက်ဇီ ခြံဝင်းအလယ်တွင် ရပ်နေသည်။ ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်လျက်။

“ကျောဆက်တွေ၊ မြင်းပေါ်တက်ကြ”

“အဲဒီကောင်တွေ နောက်ကို လိုက်ကြဟေ့”

အလက်ဇီ၏ ကြွေးကြော်သံကို ဆက်လက် အကောင်အထည်ဖော်ကြသည်။

ခြံဝင်းထဲမှ ပထမဦးဆုံး မြင်းဒုန်းစိုင်းစီး ထွက်သွားသူမှာ မစ်ကာကော်ရှူနော့စ်။ အခြားကျောဆက်များက အလက်ဇီ၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း လှုပ်ရှားဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ သို့သော် ထိုအခိုက်တွင် မြင်နေကျ၊ တွေ့နေကျ မဟုတ်သော လူရိပ်တစ်ခု သူတို့ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ချဉ်းကပ်လာသည်။ ဦးထုပ်အနက် ဆောင်းထားသည့် ထိုလူက လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြီး ဟစ်ကြွေးသည်။

“မလုပ်ကြပါနဲ့”

“မင်းက ဘယ်သူလဲကွ”

ယာကျော မေးသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ”

နောက်တစ်ယောက်က ဒေါသဖြင့် တောင်းဆိုသည်။

“မလုပ်ကြနဲ့ ရွာသားတို့ရာ”

“မင်းက ဘယ်သူ့ကို ရွာသားတွေလို့ ခေါ်နေရတာလဲ”

“ဒီတောသားတော့ကွာ၊ ဒီကောင်ကို တချက်လောက် တီးလိုက်စမ်း ယာကျော့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်မျက်လုံးတွေ မှိတ်သွားအောင် လုပ်ပစ်လိုက်စမ်း”

ထိုလူ စိုးရိမ်တကြီးပြုံးသည်။ သို့သော် ကြောက်ရွံ့ဟန် လုံးဝမပြ။ သူ့ဦးထုပ်ကို ချွတ်သည်။ ပြောမပြ နိုင်လောက် အောင် ရိုးသားသည့် ပုံစံဖြင့်

သူ့မျက်ခုံးများကို သူပွတ်သပ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့အပြုံးဖြင့် သူ့အား ရန်လုပ်နေသူ များအား အမျက်ဖြေလိုက်၏။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲဗျ”

ဂျုံချိန်ခန်း တံခါးဝရှိ သွေးများကို သူ့ဦးထုပ်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းပြရင်း မေးသည်။

“ကျုပ်တို့ ပိုခေါလ်တွေကို ဆော်ပလော်တီးနေတာ” လက်တစ်ဖက်ပြတ် အလက်ဇီက ဖြေသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“သူတို့က အလှည့်ကျော်ချင်ကြတယ်လေ”

ယာကော့ ရှင်းပြသည်။

“သူတို့ မနိုင်တဲ့အဆုံး အကောင်တကောင်က စက်ရုံကို မီးရှို့တော့မလို့လေ။ ပိုခေါလ် ဆိုတဲ့ကောင် တွေဟာ သောက်ကျင့် ကောင်းတဲ့ ကောင်တွေမှ မဟုတ်တာ” ဟု အိုစီရော့ဗ် ခပ်ပြုံးပြုံးပြောသည်။

ထိုလူက အိုစီရော့ဗ်ဘက်သို့ သူ့ဦးထုပ်ကို ဝှေ့လိုက်ရင်း ..

“ခင်ဗျားကရော ဘယ်သူလဲ”ဟု မေးသည်။

“ငါက ကော့ဆက်ကွ။ နေပါဦး၊ မင်းကရော ...”

“မင်းက ဂျစ်ပစီတစ်ကောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဟုတ်လို့လား”

“ခင်ဗျားရော ကျွန်တော်ပါ ရုရှားတွေချည်းပါပဲဗျာ”

“မင်းလိမ်တာ”

အိုစီရော့ဗ် တလုံးချင်း ပြောလိုက်၏။

“ကော့ဆက်တွေဟာ ရုရှားလူမျိုးတွေကနေ ဆင်းသက်လာတာလေဗျာ။ အဲဒါကို ခင်ဗျားသိရဲ့လား”

သူစိမ်းဖြစ်သူက ကြေညာသည်။

“အေး ... ငါကလည်းပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ကော့ဆက် တွေဟာ.. ကော့ဆက်တွေရဲ့ သားတွေက”

“ဟိုးပဝေသဏီတုန်းက မြေကျွန်တွေဟာ မြေရှင်တွေဆီက ထွက်ပြေးပြီး ဒွန်မြစ်ရိုး တလျှောက်မှာ အခြေချ ကြတယ်။ သူတို့ကို ကော့ဆက်တွေလို့ လူတွေသိကြတာပေါ့ဗျာ”

“ဟေ့လူ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်စမ်း”

အလက်ဇီ ဒေါသကို ချုပ်ထိန်းလျက် အကြံပေးသည်။

“ဒီ မိမစစ်မသားက ငါတို့ကို တောသားငွေတွေ လို့ ပြောချင်နေတာ။ ဒီကောင်က ဘယ်သူလဲကွ”

“ဟို မျက်စိစွေစွေနဲ့ လက်ရှိကာရဲ့ အိမ်မှာ ငှားနေတဲ့ လူသစ်ပေါ့”

တစ်ယောက်က ရှင်းပြသည်။

သို့သော် ယူကရိန်းတွေ နောက်သို့ အမီလိုက်ဖို့ အချိန်ကတော့ နှောင်းသွားပြီ။ ရန်ပွဲအကြောင်း အားတက်သရော တစ်ယောက် တပေါက် ပြောရင်း ကော့ဆက်တွေ လူစုကွဲသွားသည်။

ထိုည ...

ရွာနှင့် ငါးမိုင်လောက်ဝေးသည့် မြက်သောက်တောထဲတွင် ဂရီဂိုတစ်ယောက် ဆူးကလေးတွေ မွစာကြအောင် စူးနေသည့် ကုတ်အင်္ကျီဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ထွေးပတ်သည်။ ပြီးတော့ နာတာလီယာအား မကျေမနပ် ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ပြောသည်။

“နာတာလီယာ၊ မင်းဟာ တနည်းတဖုံအားဖြင့် သူစိမ်းတစ်ရံဆံ တစ်ယောက်ပဲ။ မင်းဟာ ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုတော့ ဟောဟို လမင်းကြီးလိုပဲ။ မင်းက လူတစ်ယောက်ကို နွေးအောင် မထွေးပွေ့ဘူး။ အဲသလိုပဲ လူတစ်ယောက်ကို အေးစက် သွားအောင်လည်း အအေးနဲ့ မပက်ဖျန်းဘူး။ ငါ မင်းကို မချစ်ဘူး နာတာလီယာ။ အဲဒီအတွက် စိတ်မဆိုးနဲ့။ ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ ဘာမှ မပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကြောင်းက ရင်ထဲမှာ ရှိကိုရှိနေတယ်။ ငါတို့ ဒီအတိုင်းကြီး ဆက်သွား နေလို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာတော့ ရှင်းပါတယ်။ မင်း အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ ငါတို့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ ရက်ပေါင်း ဒီလောက်ကြာပြီပဲဟာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ခံစား မလာရသေးဘူး။ ရင်ထဲမှာ ဟာလာ ဟင်းလင်းကြီးပဲ။ ခု.. ဒီညနေ တွေ့ရတဲ့ မြက်သောက်တောကြီးလိုပေါ့”

နာတာလီယာ မော့ကြည့်သည်။ အလှမ်းဝေးသော၊ လင်းလက်ကြယ်စင်များနှင့် ထိစပ်နေသည် ထင်ရသော မြက်ခင်းပြင်ကြီး။ နောက်ပြီး မည်းမည်းရိပ်ရိပ် ခြုံလွှာခြုံပြီး လွင့်မျောနေသည့် မိုးတိမ်တိုက်များ။ သူမကတော့ ဘာမျှ မပြော။ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ဟိုးအရှေ့ နက်ပြာပြာ မြက်တော ချုံတောတွေဆီမှ လွင့်ပျံလာနေသည်မှာ ဆည်းလည်းသံ ကဲ့သို့သော ကြိုးကြာငှက်များ၏ အော်မြည်သံများ။

မိုးမသောက်မီကလေးတွင် ဂရီဂို အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

သူကုတ်အင်္ကျီပေါ်တွင် နှင်းတွေ သုံးလက်မလောက် ထုတက်နေသည်။ မြက်ခင်းပြင်ကြီးသည် အေးခဲသော၊ သန့်စင်လတ်ဆတ်သော ပြာလဲ့လဲ့နှင်းထု အောက်တွင် နစ်မြုပ်နေ၏။ ညပိုင်း ဂရီဂို အိပ်ပျော်နေစဉ်က သူနံ့ဘေးနားမှ ကပ်ပြီး ပြေးလွှားသွားသည့် ယုန်ခြေရာများသည် နှင်းခဲများပေါ်တွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ထင်ကျန်နေဆဲ။

(၅)

လွန်လေပြီးသော အတိတ်ကာလ နှစ်ပေါင်းများစွာ တုန်းကဆိုလျှင် မီလာရီဗိုကျေးရွာသို့ ခရီးသွားသော ကော့ဆက် တစ်ဦးသည် လမ်းခုလတ်တွင် ဟိုခေါလ် များနှင့် တိုးနေပါက (ယက်ဘလွန်စကာကျေးရွာ အောက်ပိုင်းမှ အစပြုသည့် ယူကရိန်းကျေးရွာများသည် မိုင်ငါးဆယ်လောက် ဆက်တိုက်တည်ရှိနေသည်မှာ မီလာရီဗိုကျေးရွာသို့ ရောက်သည် အထိဖြစ်၏) ဟိုခေါလ် များထံ လမ်းတောင်းရသည်။ ထိုသို့မှ မတောင်းလျှင် ဟိုခေါလ်များက လမ်းမှာ ကန့်လန့် လုပ်နေတတ်သည်။ သည်တော့ ကော့ဆက်များက ၎င်းရွာများဘက်သို့ ခရီးသွားပြီဆိုလျှင် အုပ်စုဖွဲ့ပြီး သွားတတ် ကြသည်။ ခရီးလမ်းတလျှောက် ဟိုခေါလ်များနှင့် တွေ့ရဆိုရလည်း ကြောက်မနေတော့။ ရွံ့မနေတော့။ လှမ်းအော် ဆဲဆို၍ပင် လမ်းတောင်းသေးသည်။

“ဟေ့ ...ဟိုခေါလ် ငါတို့ကို လမ်းဖယ်ပေးစမ်း။ မင်းနေထိုင်တာ ကော့ဆက်မြေပေါ် မှာနော် သိရဲ့လား၊ အပျက်မသားရဲ့၊ ဒါတောင် မင်းက သူတို့ ကျော်တက်လို့ရအောင် လမ်းဖယ် မပေးချင်ဘူးလား....ဟုတ်လား”

သူတို့ သည်လို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ဆဲရေးတိုင်းထွာ ကြသည်ကို ယူကရိန်းများ တစက်မျှ မခံချင်ကြ။ သို့သော် သူတို့ အနေဖြင့် ဒွန်မြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ပါရာမိုနော့ ကျေးရွာရှိ ဗဟိုကျီစုသို့ သူတို့၏ဂျုံများ သွားရောက် သိုလှောင်ထား ရမှာက ရှိသေးသည်လေ။ တခါ တခါတွင် ဘာအကြောင်းမျှ မည်မည်ရရ မရှိဘဲ ရန်ပွဲတွေ ထဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်ဆို သူတို့သည် ဟိုခေါလ်များ ဖြစ်နေသောကြောင့်။ သူတို့သည် ဟိုခေါလ်များ ဖြစ်နေသောကြောင့် ကော့ဆက်များက ရန်သတ္တရ ပြုကိုပြုရမည်လေ။

လွန်လေပြီးသော နှစ်ရာပေါင်းများစွာတုန်းက လုံ့လဝီရိယ ကြီးမားပြီး ကြိုးစားအားထုတ်သည့် ယာသမား တစ်ဦးသည် ကော့ဆက်မြေပေါ်တွင် မျိုးစေ့များ ကြဲပြီး ယာမြေတခု တည်ထောင်ခဲ့၏။ ၎င်းမျိုးစေ့များသည် အောင်မြင် လွန်းသည့်အတွက် အမျိုးသားရေး မသင့်မြတ်မှုတခုကို ဖန်တီးခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ လူမျိုးချင်း မသင့်မြတ်မှုကြောင့် ကော့ဆက်များ၏

မဟာဆီ မဟာသွေးများနှင့် ပြည်ပမှ လာရောက်အခြေချသည့်
မတ်စကိုဗိုက်များ၊ ယူကရိန်းလူမျိုး များ၏ သာမန် အညတရသွေးများ
ဒွန်မြစ်တွင်းသို့ ဖောဖောသီသီ သွန်ချသလို ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဂျုံစက်တွင် ရန်ပွဲဖြစ်ပြီး သီတင်းနှစ်ပတ်မျှ အကြာတွင်
ခရိုင်ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး ရွာသို့ရောက်လာသည်။ ပထမဦးဆုံး
အစစ်ဆေးခံရသူမှာ စတော့မင်း ဖြစ်၏။ မြင့်မြတ်သော ကော့ဆက်မျိုးနွယ်မှ
ပေါက်ဖွားလာသည့် လူငယ် ပုလိပ်အရာရှိက စတော့မင်းအား
စတင်စစ်ဆေးသည်။

“ခင်ဗျား ဒီရွာကို ရောက်မလာမီ ဘယ်ရွာမှာ နေခဲ့သလဲ”

“ရော့စတော့ မှာပါ”

“ခင်ဗျား ၁၉၀၇ ခုနှစ်တုန်းက ထောင်ကျခဲ့တာ ဘာပြစ်မှုနဲ့လဲ”

“ဆူဆူပူပူ ဖြစ်စေမှုနဲ့ပါ”

“အင်း ... အဲဒီတုန်းက ဘယ်မှာအလုပ်လုပ်နေလဲ”

“မီးရထားအလုပ်ရုံတွေမှာပါ”

“ဘာရာထူးနဲ့လဲ”

“သော့ပြင်သမားအနေနဲ့ပါ”

“ခင်ဗျား ဂျူးလူမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဟုတ်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်၊
ဂျူးအဖြစ်က ဘာသာပြောင်း လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ ...”

“ခင်ဗျားထင်တာကို ကျုပ် စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခင်ဗျား ပြည်နှင့်ဒဏ်
ခံရသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခံခဲ့ရပါတယ်”

ပုလိပ်အရာရှိ ခေါင်းမော့လာသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီခရိုင်နဲ့ လွတ်ကင်းတဲ့ နေရာကို ထွက်သွားဖို့ ကျုပ်
တိုက်တွန်းတယ်”

ဟု ပြောသည်။ နောက်မှ အသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပို့ပစ်မယ်ဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“စက်ရုံမှာ ရန်ပွဲဖြစ်တဲ့ညက ခင်ဗျား ကော့ဆက်တွေကို
ဘာပြောခဲ့သလဲ”

ပုလိပ်အရာရှိက တုံ့ပြန်မေးခွန်းဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“အဲ ...”

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား သွားနိုင်ပြီ”

မိုကော့ စံအိမ်၏ ဝရန်တာဆီသို့ စတော့မင်း သွားသည်။
(အာဏာပိုင်များသည် မိုကော့အိမ်ကို သူတို့၏ ဌာနချုပ်အဖြစ်
အမြဲအသုံးပြုသည်။) သူနဖူးပေါ်တွင် အရေးအကြောင်းတခု ထင်လာအောင်
မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက် သေးသည်။ သို့သော် တံခါးဘက်သို့ သမင်လည်ပြန်
လှည့်ကြည့်ပြီး တချက်ပြီးလိုက်လေသည်။

ဆောင်းရာသီက နွေးနွေးဖြည်းဖြည်းဝင်လာသည်။ ရက်အတန်ကြာသောအခါ နှင်းတွေ အရည်ပျော်ကုန်သည်။ သည်တော့ နွားအုပ်များကို စားကျက်မြေများဆီသို့ လွှတ်ကြပြန်သည်။ ရက်သတ္တတပတ်လောက် တောင်လေတိုက်လာပြီး ကမ္ဘာမြေကြီးကို နွေးထွေးစေသည်။ ထွက်ပြုဖို့ နောက်ကျနေသည့် မြက်စိမ်းစိမ်းကလေးတွေ စားကျက်မြေထဲမှ တကွဲတပြား တိုးထွက်လာသည်။ နှင်းတွေ အရည်ပျော်ခြင်းမှာ စိန်မိုက်ကယ်နေ့ အထိသာ။ ထို့နောက်မှာတော့ နှင်းတွေ ကျလာပြန်သည်။ ဒွန်မြစ်ကမ်းတလျှောက် စိုက်ပျိုးထားသည့် ဥယျာဉ်များထဲသို့ စည်းရိုးများကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် လာသည့် ယုန်များ၏ခြေရာတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ လမ်းတွေပေါ်မှာတော့ လူသူရယ်လို့ မတွေ့မမြင်ရသလောက်။ နှင်းကျပြီးနောက်ပိုင်း သိပ်မကြာမီမှာပင် ရွာအစည်းအဝေးခေါ်သည်။ သည်အစည်းအဝေးတွင် ထင်းအဖြစ်သုံးဖို့၊ သို့မဟုတ် အကာအရံစည်းရိုးများ အဖြစ်သုံးဖို့ သစ်ခက်သစ်လက်များ ခုတ်ခွင့်ကို ခွဲတမ်းချပေးမည်။ အစည်းအဝေး ခေါ်ထားသည့် အချိန်မတိုင်မီ တော်တော်စောစော ကတည်းက ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးရုံး လှေကားများပတ်လည်တွင် ကော့ဆက်တွေ ဟိုတစု သည်တစု ရောက်နေကြပြီ။ သူတို့တတွေ ခြုံလွှမ်းထားသည်မှာ ထူထူထဲထဲ ကုတ်အင်္ကျီ အရှည်ကြီးတွေ။ နောက်ပြီး အမွေးထူထူနှင့် သိုးရေအနွေးထည်တွေ။ သို့တိုင် အအေးဒဏ်က သူတို့အား ရုံးတွင်းသို့ မောင်းသွင်းလိုက်၏။

စားပွဲတလုံး၏ နောက်တွင် ထိုင်နေသည်မှာ ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ၊ သူနံဘေးတွင် အတွင်းရေးမှူး။ ထို့ပြင် လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ လူကြီးသူမများ၊ စုစုစည်းစည်း ထိုင်နေသည်။ သူတို့ထက်အသက်ငယ်သည့် ကော့ဆက်များက ရုံးထဲတွင် တိုးကာဝှေ့ကာဖြင့် အုပ်စုဖွဲ့နေကြသည်။ နားရွက်နွေးအောင် ထောင်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီ ကော်လာများကြားမှ လေသံမျှဖြင့် စကားတွတ်ထိုး နေကြသည်။ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူက စာရွက်တွေ တရွက်ပြီး တရွက် လှန်လှောကြည့် နေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ က သူပခုံးပေါ်မှ ကျော်ပြီး စောင်းငဲ့ကြည့်နေသည်။ အေးစက်နေသည့် အခန်းထဲတွင် တိုးတိုးသက်သာ စကားတွတ်ထိုးသံများက တဝီဝီ။

“ဒီနှစ် မြက်ခြောက်အခြေအနေက...”

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ စားကျက်မြေက ရတဲ့ မြက်ခြောက်က

ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြက်သောက်တောက ရတဲ့ မြက်ခြောက်ကတော့ ပဲရိုင်းပင်တွေချည်း ပါပဲ”

“သစ်ခုတ်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“တဆိတ်လောက် တိတ်တိတ်နေကြပါ”

အစည်းအဝေး စပြီး။ ဥက္ကဋ္ဌက မုတ်ဆိတ်မွေး တွေကို ပွတ်ကာ ပွတ်ကာဖြင့် အိမ်ထောင်စုအမည်များ နှင့် သူတို့ သစ်ခုတ်ခွင့် ရမည့်အကွက်များကို ဖတ်ပြသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌ...ခင်ဗျား သစ်ခုတ်ဖို့ ကြာသပေးတေးနေ့ကို သတ်မှတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

အိုင်ဗန်တိုမီလင်က ဥက္ကဋ္ဌ ဖတ်ပြနေသည်ကို အော်ဟစ်ကန့်ကွက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မသတ်မှတ်ရမှာလဲ”

“ကြာသပတေးနေ့ဆို ရွာကလူတွေ တဝက်လောက်က မြက်ခြောက်သွားသယ် နေကြမှာဗျ”

“အဲဒီအလုပ်ကို မင်းတို့ တနင်္ဂနွေနေ့ထိ ဆိုင်းထားလို့ ရတာပဲ”

“စောစောသယ်နိုင်လေ...ပိုကောင်းလေပဲ”

လူအုပ်ထဲမှ သရော်လှောင်ပြောင်သံတွေ ထွက်လာသည်။

သက်ကြီးရွယ်အို ကရူလင်က ခနော်နီခနော်နဲ့ စားပွဲပေါ်သို့ ခါးကိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ၏ သစ်မာသား တုတ်ကောက်ဖြင့် တိုမီလင် ဘက်သို့ ထိုးပြကာ..

“မြက်ခြောက်က စောင့်လို့ရတယ် ဟေ့ကောင်၊ မင်းဟာ သောက်ရူးပဲ၊ ဒီကိစ္စ ဒီမှာတင် ဖြတ်တော့၊ မင်း...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားလည်း အကြွေးသန်နေရ လောက်အောင် ဦးနှောက်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး”

လက်တဖက်ပြတ် အလက်ဇီ ဝင်ပြောသည်။ မြေတစ်ကွက်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဘိုးကြီး ကရူလင် နှင့် အလက်ဇီ ရန်သတ်နေကြတာ ခြောက်နှစ်ခြောက်မိုး ရှိပြီ။ နွေဦးပေါက်ပြီဆိုတိုင်း ၎င်းမြေကို သူပိုင်ဆိုင်ကြောင်း အလက်ဇီ က အခိုင်အမာပြောနေကျ။ သို့သော် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကရူလင်က ထိုမြေပေါ်တွင် ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးမြဲ။

“ဟေ့ကောင်၊ မင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

“ခင်ဗျားကြီး သိပ်လှမ်းနေလို့ပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်ကို အမြဲတမ်း သတိရနေအောင် အမှတ်တရလေး ပေးလိုက်ချင်တယ်”

အလက်ဇီ ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

ဥက္ကဋ္ဌက စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို လက်သီးဖြင့် ထုလိုက်ကာ...

“မင်းတို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မနေဘူးဆိုရင် ငါ ခုချက်ချင်း စစ်တပ်ကို ခေါ်လိုက်မယ်”

သူ့အမိန့်အတိုင်း ငြိမ်သက်သွားသောအခါ ဆက်ပြောသည်။

“သစ်ခုတ်တဲ့ အလုပ်ကို ကြာသပေးနေ့ အရုဏ်တက်ချိန်ကတည်းက စ၊မယ်က

“ကောင်းလိုက်တဲ့အချိန်ကွာ”

“ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပေါ့ကွာ”

...စသည်ဖြင့် လှောင်ပြောင်သံများထွက်လာသည်။

“နောက်တခု ရှိသေးတယ်၊ ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌဆီက ညွှန်ကြားချက် ရောက်လာတယ်”

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ အသံကို မြှင့်လိုက်၏။

“လာမယ့်စနေနေ့ကျရင် လူငယ်တွေ ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ ရုံးခန်းကို သွားပြီး ကျမ်းကျိန်ကြရမယ်၊ အဲဒီကို မွန်းတည့်ချိန် အရောက်သွားကြရမယ်”

တံခါးပေါက်နှင့် အနီးဆုံးပြတင်းပေါက်နားတွင် ပင်တာလီမွန် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူ့နံဘေးမှ မီရွန်က ပြတင်းဘောင်ပေါ် တက်ထိုင်နေသည်။ သူတို့နှင့် အနီးကပ်ရှိနေသူများမှာ အသက်အရွယ်ငယ်သော ကော့ဆက်များ။ သူတို့အချင်းချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပြီးရယ်ပြကြ၊ မျက်စိမှိတ်ပြကြဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ သူတို့အလယ်တွင် တပ်ရင်းဥက္ကဋ္ဌ ကက်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသူတစ်ဦး ရှိသည်။ ငယ်ထိပ်ပြောင်ပြောင် နှင့် ထာဝစဉ်နီရဲနေသည့် မျက်နှာပိုင်ရှင် အက်ဗ်ဒေချ် ဆင်နီလင် သည် ဥက္ကဋ္ဌ၏ သက်တော်စောင့်တပ်ဖွဲ့တွင် အမှုထမ်းပြီး ပြန်လာသူဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပြန်အလာတွင် သူနှင့်အတူ ပါလာသည့် နာမည်ပြောင်မှာ “ကိုလေထွား” ဟူ၏။ ဥက္ကဋ္ဌတပ်ရင်းတွင် ပထမဦးဆုံး အမှုထမ်းခွင့်ရသည့် သူတို့ရွာသားများထဲတွင် သူသည် တစ်ယောက် အပါအဝင်၊ ပီတာစဘတ်မြို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့စဉ်က ကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ရသော ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ဇာတ်လမ်းများမှာ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ ကနဦးပိုင်းတွင် နားထောင်ရသူများက သူ့ဇာတ်လမ်းများကို ယုံကြည်ကြ၏။ နှစ်သက်ကြ၏။ မက်မက် မောမော

နားထောင်ခဲ့ကြ၏။

သို့သော် နောက်တော့ သူတို့ သိလာသည်။ အက်ဗ်ဒေချ်သည် လိမ်ညာလှည့်စား မုသားဘုရင် ဖြစ်နေကြောင်း ပင်။ သည်တော့ သည်လူပြောသမျှ သူတို့ ဝိုင်းဟားကြသည်။ သရော်ကြ လှောင်ပြောင်ကြသည်။ သို့ပေမဲ့ အက်ဗ်ဒေချ်က မမူ။ မုသားစကားတွေ အရှိန်တန်မသွား။

ယခုလည်း လူလယ်ကောင်တွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့... သက်တော်စောင့် တပ်တွင် အမှုထမ်းစဉ်က အတွေ့အကြုံများကို စတင်ဖောက်သည်ချပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ အခါကြီးနေ့ကြီးက သိပ်နီးနေပြီနော်၊ မင်းရဲ့ မုသားစကား တွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

ပင်တာလီမွန် နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ အက်ဗ်ဒေချ်၏ လေလုံးထွား အကြွားသန်သည့်အကျင့်ကို သူ မနှစ်မြို့။

“မင်း စိန့်ပီတာစဘတ်မှာ ဓားပြတစ်ယောက်ကို အမိဖမ်းတဲ့ အကြောင်း လူငယ်လူရွယ်တွေ သိအောင် ပြောပြ သင့်တာကွ”

ပြတင်းဘောင်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည့် မိရွန်က မီးစမွှေးသည်။

“တကယ်တော့ ပြောစရာ ဟုတ်တိပတ်တိ မရှိပါဘူးဗျာ”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို အက်ဗ်ဒေချ် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ် ကလေး ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါ”

လူအုပ်ထဲမှ အော်ဟစ်သံ တချက် ထွက်လာသည်။

“အဲ...ဖြစ်ပျက်ပုံက ဒီလိုပါ”

အက်ဗ်ဒေချ်က လည်ချောင်းရှင်းသည်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဆေးရွက်ကြီးဘူးကို ထုတ်သည်။ သူ့ လက်ဝါး ပေါ်သို့ ဆေးရွက်ကြီး အနည်းငယ် ခြေထည့်သည်။ ပရိသတ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည့် သူ မျက်လုံးတွေ အရောင်တလက်လက် တောက်လျက်။

“သူခိုးတစ်ယောက်ဟာ အကျဉ်းထောင်ကနေ ထွက်ပြေးတာကလား၊ ဒီကောင်ကို သူတို့ နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာ ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မိမယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ထင်သလား။ ဝေးသေးတယ်၊ အာဏာပိုင်တွေအားလုံး အရူးအလုပ်ခံ လိုက်ရတာမျိုး။

“အဲ... တညမှာတော့ အစောင့်တပ်စုမှူးက ကျွန်တော့်ကို

အခေါ်ခိုင်းတယ်။ ‘သွား၊ အခန်းထဲ ဝင်သွား’ လို့ သူကပြောတယ်။ ‘ဧကရာဇ်ဘုရင်မင်းမြတ် က မင်းနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ မင်းကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ’ တဲ့လေ။ ကျွန်တော် နည်းနည်းတော့ တွန့်သွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အခန်းထဲဝင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် သတိဆွဲပြီး ရပ်နေရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော့် ပခုံးကို ပုတ်ပြီး မိန့်တယ်ဗျ။

“ဒီမယ် အိုင်ဗန်အက်ဗ်ဒေချ် ငါတို့အင်ပါယာမှာ အကြီးမားဆုံးဆိုတဲ့ သူခိုးတစ်ယောက် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက် သွားတယ်။ အဲဒီကောင်ကို တွေ့အောင်ရှာ၊ မိအောင်ဖမ်း။ အဲဒီလိုမှ မမိရင် မင်း ငါ့ရှေ့ကို ဘယ်တော့မှ မလာနဲ့တော့” တဲ့လေ။

“ဒီတော့ ကျွန်တော်က ပြန်ပြီးလျှောက်တင်ရတာပေါ့။ ‘ကောင်းလှပါပြီ ဘုရင်မင်းမြတ် ခင်ဗျာ’ လို့။ ပြီးတော့ ဇာဘုရင်ရဲ့ မြင်းစောင်းတွေထဲက အကောင်းဆုံး၊ အသန့်ဆုံး မြင်းသုံးကောင် ရွေးယူပြီး ခရီးထွက်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော် တနေ့နဲ့ တညလုံး မနားမနေ ခရီးနှင်ခဲ့တယ်။

“အဲ .. တတိယမြောက် နေ့မှာတော့ မော်စကို မြို့တော်အနားမှာ အဲဒီသူခိုးနဲ့ ပက်ပင်းတိုးတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျွန်တော့် ရထားလုံးပေါ် တင်တယ်။ ပြီးတော့ ပီတာစဘတ်ကို ပြန်ခေါ်လာတယ်။ ဧကရာဇ် ဘုရင် မင်းမြတ် ဆီကို တန်းခေါ်သွားတယ်။ လမ်းမှာ မှူးတော် မတ်တော် ဆွေတော် မျိုးတော်တွေက ကျွန်တော့်ကို တားဆီး ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်တိုးတာပဲ။ ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် တံခါးကို ခေါက်ပြီး ...

“ဧကရာဇ်ဘုရင်မင်းမြတ် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်မျိုး ဝင်ခဲ့ရမလား ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ ... ဘယ်သူတုံးဟဲ့”

“ဘုရားကျွန်တော်မျိုး အိုင်ဗန်အက်ဗ်ဒေချ်ပါ ဘုရား”

ဆိုတော့ အခန်းထဲမှာ အသံတွေ ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင် လှမ်းပြော နေတာ။

“မာရီယာ ဖီယိုဒိုနော့ဗ်နာ... မြန်မြန်ထစမ်း၊ ရေနွေးအိုးတည်ဖို့ မီးမွှေး၊ အိုင်ဗန်အက်ဗ်ဒေချ် ရောက်လာပြီ”တဲ့။

လူအုပ်နောက်ဘက်ရှိ ကော့ဆက်တွေ ဝါးခနဲ ရယ်မောလိုက်ကြ၏။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပျောက်မှုကို တိုင်တန်း ထားသည့် စာတစောင်ကို ဖတ်နေသည့် အတွင်းရေးမှူး စာအဖတ် ရပ်သွားသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ လည်တိုင်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မောနေသည့် ပရိသတ်အား မာမာတင်းတင်း ကြည့်လိုက်၏။

“ခဏလေးစောင့်လိုက်ပါဦးလား”

ဟု သူပြောသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

“အိုး ... ကျုပ်တို့ အူတက်ပြီး သေရလိမ့်မယ်”

“ရေနွေးအိုးတည်ဖို့ မီးမွှေး၊ အိုင်ဗန်အက်ပ်ဒေချ် ရောက်လာပြီတဲ့၊
ဟား..ဟား..ဟား”

လူစု စတင်ကွဲသွားသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံး ပြင်ပတွင် စတီပင်နှင့်
ဂျုံစက်ပိုင်ရှင် အရပ်ရှည်ရှည် ကော့ဆက် တစ်ဦးသည် အနွေးဓာတ်ရအောင်
နှင်းများပေါ်တွင် ခြေဆောင့်နေကြ၏။

(၂)

ပင်တာလီမွန်သည် အစည်းအဝေးမှ ပြန်လာသည်။ အိမ်သို့
ရောက်သည်နှင့် သူတို့လင်မယား နေထိုင်သည့် အခန်းသို့ တန်းသွားသည်။
အီလီနစ်ချ်နာ နေမကောင်း ဖြစ်နေတာ သုံးလေးရက်ရှိနေပြီ။ သူမ၏
ရောင်ကိုင်းနေသည့် မျက်နှာက သူမ၏ ပင်ပန်းနွမ်းမူနှင့် နာကျင်မှုဝေဒနာကို
သိသာမြင်သာ နေစေ၏။ သူမက ထူထဲသော ငှက်မွေး မွေးရာကြီး ပေါ်တွင်
ကိုယ်တပိုင်း မှီပြီး လဲလျောင်းနေသည်။ ပင်တာလီမွန်၏ ခြေသံများ
ကြားရတော့ သူမ လှည့်ကြည့် သည်။ သူမ၏မျက်လုံးများက ခင်ပွန်းသည်၏
စိုထိုင်းထိုင်း မုတ်ဆိတ်မွေးများပေါ်မှာ စတည်းချနေသည်။ နောက်ပြီး သူမက
နှာခေါင်းဖြင့် အနံ့ခံကြည့်သည်။ သို့ပေမဲ့.. ပင်တာလီမွန် ဆီမှ နှင်းခါးနံ့နှင့်
သိုးသားရေနံ့ပဲရသည်။ “အင်း ... ဒီနေ့ မူးမလာဘဲကိုး” ဟု တွေးသည်။
ပြီးတော့မှ သူမ၏ ဇာထိုးအပ်များကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ချလိုက်၏။ “အဲ...
သစ်ခုတ်ဖို့ ဘာပြောလဲ”

“ကြာသပတေးနေ့မှာ စခုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် ကြတယ်၊
ကြာသပတေးနေ့ မနက်ပေါ့”

သူက ခုတင်နံဘေးရှိ သေတ္တာကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီနေ့ နေသာထိုင်သာရှိရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“ဒီလို... ဒီလိုပါပဲတော်၊ အဆစ်အမြစ်တွေက ကိုက်ခဲနေတာတော့”

“ရေထဲမဆင်းဖို့ ငါမှာထားသားပဲ၊ လျှော်ပင်တွေ ရေစိမ်တဲ့အလုပ်ကို
လုပ်ဖို့ တခြားမိန်းမတွေ ပြည့်လို့။ နောက်ပြီး နာတာလီယာကော

ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

ပြန်ပြောလိုက်သည့် အီလီနစ်ချ်နာ၏ အသံတွင် စိုးရိမ်သောကစွက်နေသည်။

“ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ပါဘူးတော်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်တုန်းက ငိုနေပြန်တယ်တော့။ ကျွန်မ ခြံထဲဆင်းသွားတော့ ကျီတံခါးပွင့်နေတာ တွေ့ရတာနဲ့ ကျွန်မ ကျီထဲဝင်ကြည့်တာပေါ့။ အဲဒီက ဂျုံတုံးကြီးနံဘေး မှာ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ သူ့ကို တွေ့ရတာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ ကျွန်မကမေးတော့ ခေါင်းကိုက်လို့ပါတဲ့လေ။ သူ့ဆီက အဖြေမှန်ကို မေးလို့ကို မရနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်တော်”

“သူ နေမကောင်းတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျွန်မတော့ မထင်ပေါင်၊ တယောက်ယောက်က သူ့ကို ယုတ်ယုတ်မာမာ ကြံစည်ပြောဆိုလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မတို့ရဲ့ ဂရီဂိုကြောင့်များလား”

“ဒီကောင် ဟိုဟာမနဲ့ တွဲနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ မင်း ဘာသတင်းမှ မကြားဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေပြန်တာလဲ အဖေကြီး”

အီလီနစ်ချ်နာ အလန့်တကြား ပြောသည်။

“နောက်ပြီး စတီပင်က တော့ကော၊ စတီပင်က အရူးမှမဟုတ်တာ၊ ဟင့်အင်း ... ကျွန်မက ဘာသတင်း မှ မကြားမိပါဘူး”

ပင်တာလီမွန် သူ ဇနီးနှင့် ခဏကြာအောင် ဆက်ထိုင်နေသည်။ နောက်တော့ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဂရီဂိုက သူ့အခန်းထဲမှာ၊ သံချိတ်များကို တံစည်းဖြင့် တိုက်ပြီး ချွန်နေသည်။ နာတာလီယာက သံချိတ်များကို အမဲဆီဖြင့် သုတ်လိမ်းသည်။ ပြီးတော့ သီးခြားအိတ်တလုံးထဲ သေသေသပ်သပ်ထည့်ပြီး စည်းပတ်ထားသည်။ ပင်တာလီမွန် ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးဖြင့် လျှောက်လာပြီး နာတာလီယာအား စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်သည်။ သူမ၏ ပါးပြင်ကလေးများသည် နွေဦး သစ်ရွက်များလို အနီရောင်သမ်းနေသည်။ သည်ကလေးမ လွန်ခဲ့သည့်လ အတွင်းမှာပင် သိသိသာသာ ချုံးကျ သွားသည်။ နောက်ပြီး သူမ၏ မျက်လုံးများထဲတွင် စိတ်မချမ်းသာမှု အရိပ်သစ်များ ထင်ဟပ်နေသည်။ အဘိုးကြီး တံခါးဝမှာ ရပ်လိုက်၏။ “ဒီကောင် ကလေးမလေးကို သတ်နေတာပဲ” ဟု ခုံတန်းရှည်ပေါ်သို့ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွှတ် ထားသည့် နာတာလီယာအား လှည့်ကြည့်ရင်း အဘိုးကြီး တွေး၏။

“အဲဒါကို ချထားလိုက်စမ်း၊ သောက်လုပ်မဟုတ် တာတွေ လုပ်နေတယ်”

အဘိုးကြီး ကျုံးအော်သည်။ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော ဒေါသကြောင့် မျက်နှာကြီး ညိုမည်းသွားသည်။ ဂရီဂို သူ့အဖေကို အံ့အားတသင့် ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်က အစွန်းနှစ်ဖက်စလုံးကို ချွန်ထက် နေစေချင်လို့ပါ ဖေဖေ”

“ချထားလိုက်လို့ ငါပြောနေတယ်၊ သစ်ခုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထား၊ စွတ်ဖားတွေ တစီးမှ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူး။ ဒါကို မင်းက ထိုင်ပြီး သံချောင်းတွေ ချွန်နေတယ်”

သူက ပို၍ အေးအေးသက်သာ ပြောသည်။ နောက်ပြီး တံခါးဝတွင် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်နေသည်။ တခုခု ပြောချင်သေးဟန် သိသာပေါ်လွင်နေသည်။ သို့သော် မပြော။ သူ ထွက်သွားသည်။ သူ့ဒေါသ များကို ပိုင်အိုဗျာ ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ ထွက်ပေါက် ရှာလိုက်ကြောင်း ကြားနေရသည်။

(၃)

ကြာသပတေးနေ့ နံနက် အရုဏ်မတက်မီ နှစ်နာရီ လောက် အလိုကတည်းက အီလီနစ်ချ်နာ အိပ်ရာမှ ထပြီး ဒါရီယာကို လှမ်းနှိုးသည်။

“ထတော့ မီးမွှေးရတော့မယ်”

ဒါရီယာ မီးဖိုဆီသို့ သွားသည်။ မီးခတ်ကျောက်ဖြင့် မီးခြစ်ပြီး မီးမွှေးသည်။

“မြန်မြန်ထက်ထက် လှုပ်ရှားစမ်း”

ပိုင်အိုဗျာက စီးကရက်တလိပ် မီးညှိရင်း သူ့မိန်းမအား လောဆော်သည်။

“သူတို့ နာတာလီယာ ကျတော့ သွားမနှိုးကြဘူး၊ ကျွန်မက နှစ်ကိုယ်ခွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာလား”

ဒါရီယာ ဒေါသပုန်ထသည်။

“သွားကွာ မင်းဘာသာမင်း သွားနှိုးချေ”

ပိုင်အိုဗျာ အကြံပေးသည်။ သို့သော် သူ့အကြံပေးချက် မလိုအပ်တော့။ အကြောင်းမှာ နာတာလီယာ က အိပ်ရာမှ နိုးနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ အပေါ်အင်္ကျီကို ခြုံလွှမ်းရင်း အပြင်ထွက်သည်။ မီးမွှေးဖို့ လောင်စာဆီ

သွားယူသည်။

မီးဖိုချောင်ထဲတွင် မြင်းကကြိုးများမှ သားရေနံ နှင့် ဘီယာနံ့ ရောထွေးပျံ့လွင့်နေသည်။ နောက်ပြီး လူ့ခန္ဓာကိုယ် များမှ အနွေးဓာတ်လည်း ပြန့်နေသည်။ ဒါရီယာ အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ဘွတ်ဖိနပ်အပျော့စား စီးပြီး ဟိုသွားဒီလာလုပ်သည်။ နှင်းဆီနီရောင် ရှင်မီး အင်္ကျီအောက်မှ ရင်သားသေးသေး ကလေးများသည် လှုပ်ယမ်းနေ၏။ အိမ်ထောင်သည်ဘဝက သူမကို စိတ်ကုန်ခန်းစရာတွေ မဖြစ်ပေါ်စေသလို ခြောက်ကပ်နွမ်းလျသော စိတ်အခြေအနေမျိုးကိုလည်း ဖန်တီးပေး နိုင်ခြင်း မရှိ။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ သွယ်သွယ်လျလျနှင့် မိုးမခပင်တပင်လို နွဲ့နှောင်းပျော့ပျောင်းသော သူမက တော့ နုပျိုသော ကလေးမကလေးတစ်ဦးလို သစ်လွင် ဆန်းနေပေသည်။

အစားအသောက်တွေ အဆင်သင့်မဖြစ်မီမှာပင် အရုဏ်ပျို့လာသည်။ ပင်တာလီမွန်က နံနက်စောစောစော ကို ကသုတ်ကရုတ် စားသည်။ ဂျုံယာဂုကို တဖူးဖူး မှုတ်သောက်သည်။ ဂရီဂိုကတော့ ဖြည်းဖြည်းလေးလေးပဲ စားသည်။ သူ့မျက်နှာ မှုန်မှိုင်းနေသည်။ ပိုင်အိုတျာ ကတော့ ဒူနီယာကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်ခြင်းဖြင့် အပျော်ရှာနေသည်။ ဒူနီယာ ခမျာ သွားကိုက်ဝေဒနာ ခံစားနေရပြီး သူမ၏မျက်နှာကို ပဝါစဖြင့် စည်းထားရသည်။

လမ်းပေါ်မှ စွတ်ဖားဆွဲသူများ၏ အသံဗလံတွေ ကြားရသည်။ နွားဆွဲသည့် စွတ်ဖားများသည် မှိုင်းပြာပြာ အရုဏ်ဦးအောက်တွင် ဒွန်မြစ်ရိုးတလျှောက် ရွေ့လျားနေကြသည်။ ဂရီဂိုနှင့် ပိုင်အိုတျာက သူတို့၏စွတ်ဖားများကို ကကြိုးဆင်ဖို့ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ကြသည်။ အိမ်ပြင်သို့ထွက်ရင်း ဂရီဂိုက သူ့မိန်းမ လက်ဆောင် ပေးထားသည့် လည်စည်းဖြင့် သူ့လည်တိုင်ကို ပတ်သည်။ သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ပျံ့သန်း သွားသည့် ကျိုးတစ်ကောင်က တအားအား အော်မြည်သွားသည်။ ပျံ့သန်းသွားသည့် ကျိုးကန်းကို လိုက်ကြည့်ရင်း ပိုင်အိုတျာ က “နွေးထွေးတဲ့ တောင်အရပ်ဆီကို ပျံသွားတာ” ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

ပင်တာလီမွန်က နွားအိုကြီးများဆွဲသည့် စွတ်ဖားဖြင့် ဦးစွာ ထွက်သွားသည်။ သူ့သားနှစ်ယောက် နောက်မှ လိုက်လာလိမ့်မည်။ မြစ်ဖြတ်လမ်း ကုန်းဆင်း အရောက်တွင် ပိုင်အိုတျာနှင့် ဂရီဂိုတို့သည် ရွှေမှ တရွေ့ရွေ့လှုပ်ရှားနေသည့် အနီကွတ်ရှ်ကာကို မိသွားသည်။ အနီကွတ်ရှ်ကာက သူ့နွားများနှင့် ယှဉ်ပြီး လမ်းလျှောက်လာသည်။ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ရောဂါသည် ဇနီးဖြစ်သူက နဖူးကြိုးကို ကိုင်ထားသည်။ ပိုင်အိုတျာက အဘိုးကြီးကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ဟဲလို..ဆရာကြီး၊ ခင်ဗျားမိန်းမကို ခင်ဗျားနဲ့ အတူခေါ်သွားမှာတော့

မဟုတ်ပါဘူးနော်”

အနီကွတ်ရှိကာ ပြုံးလျက် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ခေါ်သွားမလို့ကွ၊ အနွေးဓာတ် ကလေး ရအောင်ပါကွာ”

“ဦးလေး၊ အဒေါ်ကြီးဆီက ဘယ်အနွေးဓာတ် ရမလဲ၊ အဒေါ်ကြီးက သိပ်ပိန်လွန်းနေတဲ့ဟာကို”

“ဟုတ်ပါကွာ၊ ငါလည်း သူ့ကို မုယောတွေ ကျွေးတာပါပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဖောင်းမလာပါဘူး”

သုံးယောက်သား ဆက်မောင်းသွားသည်။ သစ်တောကို နှင်းခဲများဖြင့် ရက်ယှက်ထားသည်။ ပြီးတော့ လတ်ဆတ်သော အဖြူရောင်သန့်သန့် လွမ်းခြုံနေသည်။ အနီကွတ်ရှိကာ သူ့ခေါင်းပေါ်မှ သစ်ကိုင်းများကို သူ့ကျာပွတ်ဖြင့် တွန်းဖယ်ပစ်ရင်း ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်သည်။ သစ်ခက်သစ်ကိုင်း များပေါ်မှ နှင်းခဲတွေ ဖွေးခနဲ ဖွေးခနဲ ကျလာပြီး သူ့ဇနီးအပေါ် ပက်ဖျန်းပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

“လျှောက်ပြီး လက်ဆော့မနေနဲ့ ကိုအာရှာရဲ့”

အဘွားကြီးက သူမကိုယ်ပေါ်မှ နှင်းတွေ ခါချရင်း ယောက်ျားဖြစ်သူကို ငေါက်သည်။

“အဒေါ်ကြီးကို နှင်းတောထဲပစ်ချလိုက်ဗျာ” ဟု ပိုင်အိုကျာက အကြံပြုသည်။

လမ်းကွေ့ရောက်တော့ သူတို့ စတီပင်နှင့် တန်းတိုးသည်။ စတီပင်က ထမ်းပိုးတပ်ထားသည့် နွားတရည်း ကို ရွာဘက်သို့ မောင်းလာသည်။

“ဟေး ... စတီပင်၊ လမ်းမှားလာတာလားကွ”

“လမ်းမှားလိုက်တာကမှ ကောင်းဦးမယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လမ်းအကူးမှာ သစ်ငုတ်တိုတခုကို တိုက်မိပြီး စွတ်ဖား နှစ်ပိုင်းကျိုးသွားတယ်လေ၊ ဒီတော့ ရွာဆီ ပြန်ရဦးမှာပေါ့ဗျာ”

စတီပင် ကျိန်ဆဲသည်။ ထို့နောက် ပိုင်အိုကျာကို တွေ့တော့ သူ့မျက်လုံးတွေ ရုတ်ခြည်းမှုန်မှိုင်း သွားသည်။

“မင့်စွတ်ဖား ထားခဲ့ရတာလား”

အနီကွတ်ရှိကာ ချာလည်လှည့်ပြီးမေးသည်။

စတီပင် လက်ကိုဝှေ့ပြီး ကျာပွတ်ကို ရွမ်းခနဲ မြည်အောင် ရိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဂရီဂိုအား အေးစက် မာကျောစွာ ကြည့်သည်။ သူတို့အုပ်စု

နည်းနည်းရှေ့ဆက် တိုးသွားသောအခါ လမ်းလယ်ကောင်မှာ စွန့်ပစ်ထားသည့် စွတ်ဖားတစ်စီးကို တွေ့ရသည်။ စွတ်ဖားနံဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသူမှာ အက်စီနီယာ။ သိုးသားရေ အင်္ကျီ၏အစွန်းကို လက်ဖြင့်ကိုင်ရင်း သူတို့ လာနေသည့်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။

“လမ်းဖယ်ပေးမလား၊ နင့်အပေါ်က ကျော်ပြီး မောင်းသွားရမလား၊ နင်က ငါ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူးနော်”

အနီကွတ်ရှ်ကာ ရန်လုပ်သည်။ အက်စီနီယာ အပြုံးဖြင့် လမ်းဘေးကပ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ စွတ်ဖားပျက်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်၏။

“မဟုတ်ရင် ငါ နင့်ကိုပါ ခေါ်သွားပါတယ်ဟယ်၊ ငါ့မှာ ငါ့မိန်းမ ပါလာတယ်လေ”

အနီကွတ်ရှ်ကာ သွားရင်းလာရင်း ရှင်းပြသည်။ ပိုင်အိုတျာ သူမအနီးရောက်တော့ ဂရီဂိုကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ဂရီဂိုက နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျန်နေသည်။ ဂရီဂို ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးက မရေရာသောအပြုံး၊ ချီတုံချတုံအပြုံး။ သူ့လှုပ်ရှားမှုများတွင် စိုးရိမ်သောကနှင့် မျှော်လင့်ခြင်းများ ရောစွက်ပေါ်လွင်နေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ စွတ်ဖား ထက်ပိုင်းကျိုးသွား တာလား”

ပိုင်အိုတျာ မေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု အက်စီနီယာ ဖြေသည်။ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ပိုင်အိုတျာထံမှ လှည့်ပြီး ဂရီဂိုဘက်သို့ ကြည့်သည်။

“ဂရီဂိုပင်တာလီဗစ်ချ်၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ စကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်ပါတယ်”

ဂရီဂို အနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ သူမက ပြောသည်။

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်စွာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ တစ်ဦးကို တစ်ဦး အလေးထားစွာ ငေးမော ကြည့်လျက်။ အက်စီနီယာက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ရီဝေသောမျက်လုံး နက်နက်များက ဂရီဂို၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပြန်လည် စတည်းချသည်။ သူမ၏နှုတ်ခမ်း ခြောက်ကပ်သွားသည်။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ရှက်ခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်း သွေးရောင်များ လွှမ်းနေသည်။ သူမ၏အသက်ရှူသံ မမှန်တော့။

နောက်ထပ် လမ်းတကွေ့ အရောက်တွင် အနီကွတ်ရှ်ကာနှင့် ပိုင်အိုတျာတို့ ဝက်သစ်ချပင်စည်ကြီး များနောက်သို့ ဝင်ရောက်

ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဂရစ်ရှိကာ၊ ကျွန်မကတော့ ရှင် ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်မရှိဘဲ နေနိုင် လောက်တဲ့ အင်အားမျိုး ကျွန်မမှာ မရှိပါဘူးကွယ်”

သူမက ခိုင်ခိုင်မာမာပြောသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်း နှစ်လွှာကို တင်းတင်းစေ့စွာ အဖြေကို စောင့်မျှော်နေသည်။

ဂရီဂို ဘာမျှ ပြန်မပြော။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက တောအုပ်ကို စီးမိုးထားသည်။ ချောမွေ့သော လမ်းမျက်နှာပြင်သည် စွတ်ဖားများကြောင့် ပြောင်ချောနေသည်။ မှုန်မှိုင်းသော မိုးကောင်းကင်၊ ရွံ့အပြီး ထာဝစဉ်ငိုက်မျဉ်းနေသည့် တောအုပ်ကြီး။ ဂရီဂို၏ အာရုံတွေ ပျံ့လွင့်နေသည်။ တောကျီးကန်းတစ်ကောင် ၏ မြည်ကြွေးသံက သူ့အား ယာယီ အာရုံပျံ့လွင့်နေခြင်းမှ လှန့်နှိုးလိုက်၏။ သူ့ဦးခေါင်းကို မော့သည်။ ပျံ့သန်းသွားသည့် ငှက်ကို လိုက်ကြည့်သည်။ သူ့ကိုယ် သူပင် မထင်မှတ်ဘဲ ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိ၏။

“ရာသီဥတုက နွေးထွေးလာမယ့်သဘောပဲ၊ အဲဒီ ငှက်က နွေးထွေးရာကို ဦးတည်ပျံသန်းနေတာ”

စတင် ပြောဆိုရင်း အက်ကွဲစွာရယ်မောသည်။

“ကဲ ...”

ရီဝေသောမျက်လုံးများကို အက်စီနီယာဘက်သို့ လှည့်သည်။ ပြီးတော့ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို မိန်းကလေး ကို သူ့ဆီသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။

(၄)

ဆောင်းကာလ၏ ညခင်းများတွင် ရွာသား အုပ်စုကလေး တစုသည် လုက်ရှိကာ၏ အိမ်ရှိ စတော့မင်း၏ အခန်းထဲတွင် စုဝေးလေ့ရှိသည်။ သူတို့အုပ်စုထဲတွင် ခရစ်စတိုနီယာ ဂျုံစက်မှ ဗဲလက်၊ အမြဲတမ်း ပြုံးနေသော ဒေးဗစ် (ယခု အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေတာ သုံးလရှိပြီ)၊ စက်ဆရာ အိုင်ဗင် အလက်ဇီ ကော့လီယာရောဗ်တို့ ပါဝင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဖိနပ်ချုပ်သမား ဖီလ်ကာနှင့် အမြဲတမ်း မပျက်မကွက် လာရောက်သူများမှာ စစ်မှုမထမ်းရသေးသည့် လူငယ် ကော့ဆက်ကလေး မီရှာ ကော့ရှိဗွိုင်တို့ ဖြစ်၏။

ပထမတော့ သူတို့ ဖဲရိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ စတော့မင်းက

နီကရာဆော့ဇ်၏ ကဗျာစာအုပ်ကို ထုတ်လာတတ်သည်။ အထဲမှာပါသည့် ကဗျာများကို အသံထွက်ပြီး ဖတ်ကြသည်။ သူတို့ နှစ်သက်ကြသည်။ သဘောကျကြသည်။ ထို့နောက် နီကီတင်၏ ကဗျာများကို ဆက်ဖတ်ကြသည်။ ခရစ္စမတ်ပွဲတော် ကျရောက်ခါနီးလောက်တွင် စတော့မင်းက လက်ကမ်းစာအုပ်ငယ်ကလေးတစ်အုပ် ထုတ်လာသည်။ ထိုစာအုပ်ကလေးကို ဖတ်ကြည့်ဖို့ အကြံပြုသည်။ စာအုပ်ကလေး၏ စာရွက်ထောင့်စွန်းများမှာ လိပ်နေသည်။ ကြိုးဖြင့်ချုပ်ထားခြင်း မရှိ။ ကြည့်ရတာ ဖန်တစ်ရာတော့အောင် ဖတ်ထားပုံရသည့် စာအုပ်ကလေး။ သမ္မာကျမ်းစာကျောင်း တက်ဖူးသည့် ကော့ရှီပြိုင်က ပေကျဲ့ခွဲကျိနေသော စာမျက်နှာများ ပေါ်မှ စာများကို အထင်သေးစွာ အသံထွက်ဖတ်သည်။

“စာရွက်တွေက ခွဲကျိလွန်းလို့ ဂျုံခေါက်ဆွဲတောင် ထုတ်လို့ရတယ်”

သူက ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာပြောသည်။ ခရစ္စတိုနီယာ ဝါးလုံးကွဲရယ်သည်။ ဒေးဗစ်က ဝင်းပစ္စာပြီးသည်။ သို့သော် စတော့မင်းက သူတို့၏ ပျော်ရွှင်မြူးထူးသံတွေ တိတ်သွားအောင် စောင့်နေပြီးမှ ပြောသည်။

“မိရှာ ဖတ်ကြည့်ကွ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်၊ ကော့ဆက်တွေအကြောင်း ရေးထားတာ”

စားပွဲပေါ်သို့ သူ့ခေါင်းကို ငိုက်လိုက်ပြီး မိရှာ စက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဖတ်ရသည်။

“ဒွန်ကော့ဆက်များအကြောင်း သမိုင်းအကျဉ်း”

ထို့နောက် သူ့နံဘေးပတ်လည်ကို မျှော်လင့်တကြီး လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“ဖတ်ပါကွ”

စက်ဆရာအိုင်ဗင်က အမိန့်ပေးလိုက်၏။

သူတို့ သုံးညဆက်တိုက် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဖတ်ကြသည်။ အတိတ်ကာလ၏ လွတ်လပ်သော ဘဝ အကြောင်း၊ ပူဂါလ်ချော့ဗ်အကြောင်း၊ စတင်ကာရာဇ်နှင့် ဗာဆလီဆူလိုဗင်တို့အကြောင်း၊ နောက်ဆုံးကျတော့ မကြာသေးသော ခေတ်ကာလများ အကြောင်း၊ အမည်မသိ စာရေးဆရာက ကော့ဆက်များ၏ ဆင်းရဲပင်ပန်းသော ဖြစ်တည်မှု အကြောင်းများကို အထင်သေးစွာ စကားတင်းဆို ထားသည်။ ကော့ဆက်များ၏ ဖြစ်တည်မှု အကြောင်းများကို သူက သရော် လှောင်ပြောင်ထားသည်။ ပြီးတော့ အာဏာပိုင်များနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးစနစ် အကြောင်းများကို ပညာသားပါပါနှင့် ထက်ထက် မြက်မြက် ထောက်ပြဝေဖန်သွားသည်။ သူဝေဖန်သည့် အထဲတွင်

ဇာဘုရင်၏ အစိုးရအဖွဲ့အကြောင်း ပါသည်။ ကော့ဆက်တွေ အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစားများ၏ သက်တော်စောင့်များအဖြစ် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ရောင်းစားခဲ့ပုံ များအကြောင်းလည်း ပါသည်။ မိရှာ ဖတ်ပြသည်ကို နားထောင်သူများ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားတက်ကြွလာသည်။ သူတို့ အချင်းချင်း ငြင်းကြခုံကြရင်း ရန်ဖြစ်ကြသည်။ စတော့မင်းကတော့ တံခါးဝမှာ ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်သည်။ ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေသည်။

“မှန်တယ်၊ သူပြောတာ အားလုံး အမှန်တွေ ချည်းပဲ”

ရေစတိုနီယာ ရင်ဖွင့်သည်။

စက်ဆရာ ကော့လီယာရောင်ကတော့ ကော့ဆက် ဓလေ့ထုံးစံများကို အရိုးထဲစွဲနေအောင် ယုံကြည်သူ၊ သူက ကော့ဆက်များဘက်မှ အသည်းအသန် ကာကွယ်ပြောဆိုသည်။ ထိုသို့ပြောဆိုသောအခါ သူ့ မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွေ အရောင်တလက်လက် တောက်နေသည်။

“မင်းက လယ်သမားရဲ့သား တောသားပါကွာ၊ မင်းရဲ့ ကော့ဆက်သွေးတစက်ကြောင့် ဘာမှထူးခြားလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နှမ်းစေ့ တစေ့ကြောင့် ဆီမဖြစ်သလိုပေါ့။ မင့်အမေ ကိုဗိုရီနက်စ်က တောသား တစ်ယောက်နဲ့ စပ်ဟပ် ပေးစားခဲ့တာပါကွာ”

“ခင်ဗျားက အရူးပဲ၊ ခင်ဗျား အရူးမှ တကယ့် အရူးကြီးပဲ”

ခရစ္စတိုနီယာ ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောသည်။

“တော်စမ်းပါ တောသားရယ်”

“နေစမ်းပါဦး၊ တောသားတွေကရော ခင်ဗျားလို ယောက်ျား မဟုတ်လို့လား”

“သူတို့ဟာ တောသားတွေ လေကွာ၊ လျှော်ပင်တွေ သစ်ခက်သစ်လက် အတိုအစတွေနဲ့ ထုလုပ်ထားတဲ့ တောသားလေး တွေပေါ့”

“ကျွန်တော် စိန့်ပီတာစဘတ်မှာ အမှုထမ်းတုန်းက တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့ရတာတွေ အများကြီးပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ တခါဆို ကျွန်တော်တို့ ဇာဘုရင်ရဲ့ နန်းတော် အတွင်းရော အပြင်ပါ အစောင့် ကျခံတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တတွဲ မြင်းနဲ့လှည့်ပြီး လုံခြုံရေးတာဝန် ယူရတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ နောက်တစ်ယောက်က ဒီဘက်ကိုလာရင် နောက်တတွဲက ဟိုဘက်ကို သွားရတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ချင်း ပြန်ဆုံမိတဲ့အခါကျ “အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ပဲလား၊ ရုတ်ရုတ် သဲသဲ ဖြစ်တဲ့နေရာ ရှိသေးလား” လို့ တဖွဲ့ကို တဖွဲ့က မေးကြရတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဆက်စီးသွားရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ချင်း ရပ်ပြီး စကားပြောနေခွင့် မရှိဘူး။

“နောက်ပြီး သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို လူကြည့်ပြီး ရွေးကြတာဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ချင်းဆင်ရတယ်။ လူလုံး လူဖန်လည်း ခပ်ဆင်ဆင်ဖြစ်ရမယ်။ တခါဆို ကျွန်တော့်အတွဲနဲ့ ကျွန်တော် ရုပ်ချင်းမဆင်လို့ ကျွန်တော် မုတ်ဆိတ်မွေး ကို ဆေးဆိုးလိုက်ရပါပကော။ ဟိုကောင့် မုတ်ဆိတ်က အုန်းခွဲရောင်လေ။ သူနဲ့ အတူတွဲဖို့ ဆင်တူသူတစ်ဦး တွေ့လိုတော့ငြား တပ်ရင်းတခုလုံး မွေ့နှောက်ရှာသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆံပင်ညှပ်သမားဆီ လွှတ်ပြီး ကျွန်တော့်မုတ်ဆိတ်ကို ဆေးဆိုးခိုင်းကြတယ်လေ။ နောက်ပိုင်း မှန်ထဲကြည့်မိတော့မှ ကျွန်တော် အသည်းကွဲ တော့တာပဲဗျို့။ ကျွန်တော် စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာမှ ပြောမနေပါနဲ့တော့ဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ခရစ္စတိုနီယာ၊ မင်းပြောနေတာတွေက တို့မေးနေတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး၊ မင်းက ငါတို့ကို ဘာပြောပြမှာလဲ”

ကျော့လီယာရော့ပ် ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“လူတွေအကြောင်း ပြောပြမလို့ပါ။ တစ်ခါက ကျွန်တော် နန်းတော်ပြင်ပမှာ လုံခြုံရေးအစောင့်ကျတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲဘော်တို့ မြင်းနဲ့ လှည့်ပတ် ကင်းလှည့်နေတုန်း စာသင်သားတချို့ လမ်းထောင့် တချို့ကနေ ပြေးလာ ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း တွေ့ရော ‘အား’ လို့ အော်လိုက်ကြတယ်။ နောက်ပြီး ‘ဟား’ လို့ ထပ်အော် ပြန်တယ်။ သူတို့ကို လမ်းဖယ်ပေးဖို့တောင် မပြောလိုက်ရမီ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ဝိုင်းပတ်ထားလိုက်တော့တယ်။

ပြီးတော့ မေးသေးတယ် ‘ကျော့ဆက်ရဲဘော်ကြီးတွေ၊ ခင်ဗျားတို့ မြင်းစီးပြီး ဘာလျှောက်လုပ်နေတာလဲ ဟင်’ တဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကပြောတယ်။ “ငါတို့ ကင်းလှည့်နေတာကွ၊ မြင်းကကြိုးတွေကို လွှတ်လိုက်စမ်း” လို့။ နောက်ပြီး ဓားရိုးပေါ် လက်တင်လိုက်တယ်။ “ကျွန်တော့်ကို မယုံသင်္ကာ မဖြစ်ပါနဲ့ ကျော့ဆက်ရဲဘော်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က ကာမင်စကာ ခရိုင်ကပါ။ ခုလောလောဆယ် တက္ကသိုလ်မှာ ပညာ ဆည်းပူးနေပါတယ်” လို့ သူတို့အထဲက တစ်ယောက်က ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်စီးသွားဖို့ ဟန်ပြင်တော့ အဲဒီကောင်လေးက ရှာဖွေတစ်ဆယ်တန် တရွက် ထုတ်ယူပြီး ပြောတယ်။ ‘ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ဖေဖေအတွက် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းတဲ့အနေ နဲ့ တခွက် တဖလား သောက်ကြပါခင်ဗျာ’ နောက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲက ဓာတ်ပုံတပုံ ထုတ်ယူပြီး ပြောတယ် “ဟောဒီမှာ ဒါ ကျွန်တော့် အဖေပဲ၊ အမှတ်တရအနေနဲ့ ဒီပုံကလေး သိမ်းထားပေးပါဗျာ” တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ယူထားလိုက်တယ်။ သူတို့ ခေယယ ပေးနေတာကို မငြင်းရက်ဘူးလေ။ သူတို့လည်း သူတို့လမ်း သူတို့

ဆက်သွားတာပါပဲ။

“အဲဒီအချိန်မှာပဲ နန်းတော်နောက်ဘက် တံခါးပေါက်ထဲက အရာရှိတစ်ယောက်နဲ့ တပ်သားတစ်စု ပြေးထွက် လာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ “အဲဒီကောင်က ဘယ်သူလဲ” လို့ စစ်ဗိုလ်က... အော်ပြီးမေးတယ်။ ကျောင်းသားတွေ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရပ်ပြီးစကားပြော နေကြတာပါ ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် ရှင်းပြတယ်။ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း သူတို့ကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး နှင်ထုတ်ချင်ကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘာသာသူတို့ ထွက်သွားကြတဲ့အကြောင်း ပြောပြရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ချိန်ပြီးသွားတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တပ်ကြပ်ကို ရှုဘယ်တစ်ဆယ် အပ်ပြီး ဒီည အဲဒီ ကျောင်းသား လေးရဲ့ အဖေကြီးအတွက် ဆုမွန်ကောင်း တောင်းပေးတဲ့အနေနဲ့ အရက်နည်းနည်း သောက်ချင်ကြောင်း ပြောရတာပေါ့။ အဘိုးကြီးရဲ့ ဓာတ်ပုံကိုလည်း ထုတ်ပြလိုက်တယ်လေ။ ဒါနဲ့ တပ်ကြပ်က ဗောဒကတွေ ဝယ်လာပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ရက်လောက် အူစိုသွားတာပေါ့ဗျာ။

“အဲဒီနောက်မှာမှ ကျွန်တော်တို့ သိလာရတာက အဲဒီကျောင်းသား ပေးသွားတဲ့ ဓာတ်ပုံဟာ ဂျာမနီက သူပုန် ခေါင်းဆောင်ကြီး ရဲ့ဓာတ်ပုံဆိုပဲ။ ကျွန်တော်ကဖြင့် အဲဒီဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော့်ခုတင် ခေါင်းရင်းမှာတောင် ချိတ်ဆွဲထား လိုက်သေး။ သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးတွေက အဖြူရောင်သမ်းလို့။ သူပုံပန်းက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဖော်ဖော်ရွေရွေပုံမျိုးပါ။ ကုန်သည်ကြီး တစ်ယောက်လိုပဲ။ နောက်တော့ တပ်စုမှူးက အဲဒီဓာတ်ပုံကို တွေ့သွားပြီး မေးတော့တာပါပဲ။ ‘အဲဒီဓာတ်ပုံ မင်း ဘယ်ကရသလဲ တဲ့လေ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဇာတ်ကြောင်း လှန်ပြတာပေါ့။ အဲဒီမှာ တပ်စုမှူးက တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်တော့တာပဲ။ “အဲဒါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား” လို့ မေးတယ်။ ဒီအဘိုးကြီးက သူတို့ရဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ကားလ်...။ ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ။ သူ့နာမည် ကျွန်တော် မေ့နေပြီ။ နေပါဦး၊ ဘယ်သူပါလိမ့်”

“ကားလ်မတ်စ်လား”

စတော့မင်း ပြုံးပြီးဖြင့် မေးသည်။

“ဟား ... ဟုတ်တယ်၊ ကားလ်မတ်စ်”

ခရစ္စတိုနီယာ ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ သောက်ပစ်လိုက်တာ ရှုဘယ်တစ်ဆယ် ကုန်သွားပြီလေ။ ကျွန်တော်တို့ ဆုတောင်းသမှု ပြုပြီး သောက်တာ မှတ်ဆိတ်မွေးကြီး ဖားဖားနဲ့ ကားလ်မတ်စ် အတွက်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သောက်ပြီးသွားပြီ”

“သူ့ကို အမှတ်တရ တောင်းဆိုပြုပြီး သောက်ထိုက်ပါတယ်ကွာ”

စတော့မင်း ပြုံးသည်။ လက်ထဲမှ စီးကရက်စွပ်တံ ကလေးကို လှည့်ပတ်ကစားနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူက ဘာတွေ ကောင်းကျိုးပြု ခဲ့လို့လဲ”

“နောက်ညကျရင် ပြောပြမယ်၊ ခုတော့ ညဉ့်နက်နေပြီ”

စတော့မင်း စီးကရက်စွပ်တံကလေးကို လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကြားထဲ ညှပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ စွပ်တံ ထဲတွင် မီးသေနေပြီဖြစ်သည့် စီးကရက်တိုကို အခြားလက်တဖက်ဖြင့် တောက်ထုတ်လိုက်၏။

အချိန်တော်တော်ကြာကြာပေးပြီး စစ်ဆေးမှုများ၊ ရွေးချယ်မှုများ ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ လက်ရွေးစင် လူ ဆယ်ယောက် အုပ်စုကလေး ဖြစ်လာသည်။ လက်ရွေးစင် ကော့ဆက်အုပ်စု ကလေးသည် စတော့မင်း၏ အလုပ်ရုံတွင် ပုံမှန် တွေ့ဆုံကြသည်။ သူတို့အုပ်စု၏ အသက် ဝိညာဉ်မှာ စတော့မင်း ဖြစ်၏။ သူက သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာတွေကို ဖွင့်ထုတ်ဆွေးနွေးသည်။ ထမင်းစား ရေသောက်သလို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး။ သူပြောသွားသည့် အသိအမြင်တွေ၊ အယူအဆတွေ ထဲတွင် လက်ရှိတည်နေဆဲ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်အပေါ် မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှုတွေ၊ အော့နှလုံးနာမှုတွေ၊ ဘဝင်မကျမှု တွေကို ထည့်သွင်း မြှုပ်နှံထားသည်။ ကနဦးပိုင်းတွင် အေးစက်မာကျောသော ဆန့်ကျင်မှုများ၊ မယုံကြည်မှု များနှင့် ရင်ဆိုင်ရ၏။ သို့သော် ပစ်ပစ်ခါခါ တူးတူးခါးခါး ဆန့်ကျင်မှုမျိုးကိုတော့ မကြုံရပေ။

(၅)

ဒွန်မြစ်ဘယ်ဘက်ကမ်းရှိ သဲလွှမ်းသော ကုန်းလျှောပေါ်တွင် ဗီရှင်စကာရွာ အုပ်ချုပ်ရေးရုံး ရှိသည်။ ဒွန် မြစ်ညာပိုင်းရှိ ရှေးဟောင်းအကျဆုံး ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေးရုံး များထဲတွင် တခုအပါအဝင်ဖြစ်သည့် ရုံးပါတည်း။ ဟိုးယခင် ကတော့ ၎င်းရွာကလေးကို ချီဂိုနက်ရွာဟု ခေါ်တွင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ပထမဝိတာဘုရင်လက်ထက် တွင် ၎င်းရွာကလေးကို စိစိညက်ညက်ကြေအောင် ချေမှုန်းဖျက်ဆီးခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင်မှ ၎င်းရွာကလေးကို ဗီရှင်စကာရွာဟု ကင်ပွန်းတပ်ပြီး တကျော့ပြန် ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။ ဗီရှင်စကာ ရွာကလေးသည် ဗိုရိုနက်စံမြို့မှ အဇောဗ်မြို့သို့ စုန်ဆင်း သွားသည့် ရေလမ်းကြောင်း၌ အရေးပါ အချက်အချာကျသည့် ရွာကလေးလည်း

ဖြစ်ပေသည်။

ဗီရှင်စကား ရွာကလေးသည် အဝါရောင် သဲတောင်ပူစာများပေါ်တွင် တည်နေသည်။ ခြောက်ခြောက် ကပ်ကပ်နှင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ မကောင်းသည့် ရွာကလေး။ ထိုရွာတွင် ဥယျာဉ်များ မရှိ၊ သစ်သီးခြံများ မရှိ။ ဗဟို ကွက်လပ်ပေါ်တွင် ပြာမှိုင်းမှိုင်း ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းအိုကြီး ရှိသည်။ ဗဟိုကွက်လပ်မှ ဖြာထွက်သွားသည့် လမ်းခြောက်သွယ် သည် ဒွန်မြစ်နှင့် မျဉ်းပြိုင် ပြေးနေသည်။ ဒွန်မြစ်ကွေ့ တနေရာတွင်မူ ဘာစကား ဆိုသည့်ကန်ကြီး ရှိသည်။ ၎င်းကန်ကြီးသည် ရေကျချိန်တွင် ဒွန်မြစ်ပြင် ကျယ်သလောက်ပင် အကျယ်အဝန်း ရှိသည်။ ဗီရှင်စကားရွာ၏ တဖက်စွန်းသည် ဘာစကားကန်နှင့် ထိစပ်နေသည်။

ရွာမြောက်ဘက်တွင် တမျှော်တခေါ် တပြန့်တပြောကြီး ရှိနေသည်မှာ အဝါရောင်သဲပြင်ကြီး။ ထင်းရှူးပင်တွေ ကျဲ့တိကျဲ့တောက် ရှိသည်။ သံချေးရောင် လွှမ်းသည့် ရေတွေထဲတွင် ရပ်တည်နေသည့် တောတန်းကလေး။ သဲတွေအတိ လွှမ်းသော လွင်ပြင်ကြီးထဲမှာမှ ရွာသူ ရွာသားများ ကွန်းခိုအားထားရာ အိုအစစ် ကဲ့သို့သော အကွက်ကလေးများ ရှိ၏။ ၎င်းအကွက် ကလေးများတွင် ယိမ်းယိမ်းနွဲ့နွဲ့ မိုးမခပင်များ ပေါက်နေသည်။ စိမ်းစိမ်းမြမြ မြက်ခင်းများ ရှိသည်။

ဒီဇင်ဘာလ၏ တနင်္ဂနွေတစ်နေ့တွင် ခရိုင်တွင်းရှိကျေးရွာများမှ ကော့ဆက်လူငယ် စုစုပေါင်း တစ်ထောင့် ငါးရာ လောက်သည် ဘုရားကျောင်းအိုကြီး ပြင်ပရှိကွက်လပ်ထဲတွင် စုဝေးနေကြ၏။ သူတို့ စုဝေးလို ပြီးသောအခါ သူရသတ္တိ ပြည့်စုံဟန်ရှိသော ဝါရင့် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးက အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သူရင်ဘတ်ပေါ်တွင် သူ၏စစ်သက်ကို ဖော်ပြ နေသည့် အဆင်တန်ဆာများ၊ တံဆိပ်များ တပ်ဆင်ထားသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး၏ အမိန့်အား ကော့ဆက်လူငယ်တွေ ရှည်ရှည်လျားလျား တန်းနှစ်တန်းအဖြစ် မညီမညာ တန်းစီလိုက်ကြ၏။ ထိုအခိုက် ဘုရားကျောင်း ပရိဝုဏ်ထဲသို့ ကော့ဆက်အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် သူ့အမှုထမ်းများ တန်းစီ ဝင်လာသည်။ ဥက္ကဋ္ဌက အခမ်းအနားနှင့် လိုက်လျော ညီထွေဖြစ်သော အရာရှိဝတ်စုံ အသစ်ကျပ်ချွတ်ကို ဝတ်လာသည်။ သူ့မြင်းစီးဖိနပ်မှ သံဆူးများက တချွင်ချွင်မြည်လျက်။

ဥက္ကဋ္ဌနောက်မှ ခြေနစ်လှမ်းစာလောက် ခွာပြီး လိုက်လာသည့် ဝါရင့်တပ်ကြပ်ကြီးက ဖနောင့်ရိုက် အလေးပြုပြီး အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ညာညို့..ချီတက်”

ကော့ဆက်လူငယ်တန်း နှစ်တန်းသည် ဂိတ်ပေါက် တံခါးဝကြီးဆီသို့

တန်းစီ ချီတက်သွားသည်။ ဘုရားကျောင်း ခေါင်းလောင်းသံက သူတို့၏ ခြေသံပြင်းပြင်း နှင့် စည်းချက်ညီညီ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ရွာဘုန်းတော်ကြီး တိုင်တည်ရွတ်ဆိုနေသည့် သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုချက်များကို ဂရီဂို အရေးစိုက်မနေ။ သူ့နံဘေးတွင် ရပ်နေသူမှာ မစ်ကာကော်ရှူနေ့ဗ်။ သူ စီးထားသည့် ဖိနစ်သစ်ကြောင့် သူ့ခြေထောက် နာကျင်ပြီး သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေသည်။ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ဆိုနေချိန်တွင် လက်တဖက်ကို မြှောက်ပြီး ရှေ့သို့ တန်းထားရသည့်အတွက် ဂရီဂိုလက်မှာ ထုံထိုင်း ညောင်းညာနေပြီ။ သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ အတွေးပေါင်းစုံက သူ့ထက်ငါ လူယက်နေရာယူနေသည်။ လက်ဝါးကပ်တိုင်အောက်မှ ဖြတ်သွားရင်း နှုတ်ခမ်းပေါင်းစုံဖြင့် နမ်းထားသဖြင့် စိုထိုင်းနေပြီဖြစ်သော ငွေသား လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို နမ်းလိုက်၏။ ထိုသို့ နမ်းလိုက်ချိန်တွင် သူ သတိရမိသည်မှာ သူ့မိန်းမ အက်စီနီယာ။

အခမ်းအနား ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ကွက်လပ်တွင်းသို့ ချီတက်ကြသည်။ နောက်တကြိမ် တန်းစီ မတ်တတ်ရပ်ရ ပြန်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက နှပ်ညှစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ချောင်းများကို ကုတ်အင်္ကျီဖြင့် မသိမသာသုတ်သည်။ သူက တန်းစီရပ်နေသည့် ကော့ဆက်လူငယ်များအား မိန့်ခွန်းပြောသည်။

“ခုဆိုရင် မင်းတို့ဟာ သူငယ်ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းတို့ဟာ ကော့ဆက်တွေ ဖြစ်လာပြီ။ မင်းတို့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုထားကြပြီ။ မင်းတို့ ဆိုခဲ့တဲ့ သစ္စာ၊ ပြုခဲ့တဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မင်းတို့ သိနားလည်ထားရမယ်။ ခုဆိုရင် မင်းတို့ဟာ ကော့ဆက်များအဖြစ် လူလားမြောက်လာပြီ။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် ရမယ်။ မင်းတို့ အဖေ၊ အမေ ...စတဲ့ လူကြီးသူမများရဲ့ စကားကို နာခံကြရမယ်။ တချိန်ကတော့ မင်းတို့ဟာ လူငယ်ကလေးတွေပဲ။ ရွာထဲမှာ မင်းတို့ ပြေးလွှား ဆော့ကစား ခဲ့ကြတယ်။ ရွာလမ်းမပေါ်မှာ သူခိုး ပုလိပ် ကစားနည်း တောင် ကစားကောင်း ကစားခဲ့ကြမယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မင်းတို့ ကိုယ့်အနာဂတ်အကြောင်း ကိုယ် စဉ်းစားရတော့မယ်။ နောက်တစ်နှစ်အတွင်း စစ်တပ်မှာ အမှုထမ်းဖို့ မင်းတို့ကို ဆင့်ခေါ်လိမ့်မယ်”

သည်နေရာရောက်တော့ တပ်ကြပ်ကြီး နှပ်ညှစ်ပြန်သည်။ သူ့လက်တွေကို သုတ်သည်။ ပြီးတော့ သားမွေး လက်အိတ်တွေ စွပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပေကျံနေသည့် လက်ကိစ္စကို ရှင်းလိုက်သည်။

“နောက်ပြီး မင်းတို့ အဖေနဲ့ အမေက မင်းတို့ကို လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာတွေ တပ်ဆင်ပေးဖို့ စဉ်းစားရမယ်။ မင်းတို့ကို သူတို့

စစ်မြင်းတစ်ကောင်စီ တပ်ဆင်ပေးရမယ်။ နောက်ပြီး အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့်...
ကဲ... ခုလောလောဆယ် မင်းတို့ အိမ်ပြန်နိုင်ပြီ။ ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ
ကလေးတို့”

(၆)

ဂရီဂိုနှင့် မစ်ကာ သူတို့ရွာမှ အခြားလူငယ်များ ကို စုစည်းခေါ်ငင်ပြီး
တတုရက်(၈)ခံ ရွာဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ရွာသို့ သူတို့ရောက်ချိန်တွင် နေဝင်ရီတရော ဖြစ်နေပြီ။ ဂရီဂိုက
အိမ်လှေကားထစ်များအတိုင်း တက်သွားပြီး အတွင်းဘက်သို့ ပြတင်းပေါက်မှ
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်မှ ဝါကြန့်ကြန့်
အလင်းရောင်များ အခန်းထဲ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ထို အလင်းရောင်ထဲတွင်
ပိုင်အိုကျာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်ကို ကျောခိုင်း ထားသည့် ဂရီဂို
က သူ့ဖိနပ်ပေါ်မှ နှင်းများကို တံခါးဝတွင် ထောင်ထားသည့်
သစ်ခက်တံမြက်စည်းရှည်ဖြင့် သပ်ချသည်။ နောက်ပြီး ရေနွေးငွေ့တွေ
လှိုင်းလှိုင်းထသည့် အခန်းထဲ သို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ကဲ...ကျွန်တော် ပြန်ရောက်ပါပြီ”

သူ ကြေညာလိုက်၏။

“မင်း မြန်သားပဲ၊ မင်းတို့ သွေးခဲနေမှာပဲနော်”

ပိုင်အိုကျာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သုတ်သုတ်ပျာပျာ ပြန်ပြောသည်။

ပင်တာလီမွန် ထိုင်နေသည်။ ဒူးခေါင်းနှစ်ဖက်ပေါ် ထောက်ထားသည့်
လက်နှစ်ဖက်ထဲတွင် သူ့ဦးခေါင်းကို နှစ်မြှုပ်လျက်။ ဒါရီယာက
တဝီဝီအသံထွက်အောင် ချည်ငင်နေသည်။ စားပွဲနားတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသူမှာ
နာတာလီယာ။ ဂရီဂိုကို ကျောပေးထားသည်။ ဂရီဂို ၏ အသံကို
ကြားသော်လည်း လှည့်ကြည့်ဖော်မရ။

မီးဖိုချောင်ထဲတွင် သုတ်သုတ်ပျာပျာ လိုက်ကြည့်မိသော
ဂရီဂို၏မျက်လုံးတွေ ပိုင်အိုကျာအပေါ်တွင် ရပ်သွား သည်။ သူ့အစ်ကို၏
စိုးရိမ်သောကလွမ်းသော မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး တခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီဟု
တွက်လိုက် သည်။

“သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့ရဲ့လား”

ပိုင်အိုကျာ မေးသည်။

“အဟား...”

ဂရီဂိုက အပြင်ထွက်လျှင် ဝတ်သည့် အဝတ်အစားများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အချိန်ဆွဲပြီးချွတ်သည်။ ခုလို တိတ်ဆိတ်ပြီး အေးတိအေးစက် ကြိုဆိုမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည့် ဖြစ်နိုင်ချေ အလားအလာများကို စိတ်ထဲမှ တွက်ဆ ကြည့်နေ၏။ အီလီနစ်ချ်နာက ပင်မအိပ်ခန်းကြီးထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူမ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ သူမမျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေသည်။

“ဒါ...နာတာလီယာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ဂရီဂို တွေး၏။ သူ့ဖခင်၏ နံဘေးနားရှိ ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“သူ့ကို ညနေစာပြင်ပေးလိုက်စမ်း”

သူ့အမေက ဂရီဂိုဘက်သို့ မျက်စိ ဝေပြရင်း ဒါရီယာကို ပြောသည်။ ဒါရီယာက ဗိုင်းငင်ရင်း သီဆိုနေသည့် သီချင်းကို ရပ်ပြီး မီးဖိုဆီသို့ ထသွားသည်။ မီးဖိုချောင်တစ်ခုလုံး၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို ဆိတ်မကြီးနှင့် မွေးကင်းစ ဆိတ်ပေါက်ကလေး၏ အသက်ရှူသံများကသာ ဖောက်ဖျက်နေ၏။

ဂရီဂို စွပ်ပြုတ်ကိုသောက်ရင်း နာတာလီယာအား လှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော် နာတာလီယာ၏ မျက်နှာကို သူ မမြင်သာ။ သူမက သူ့ကို ဘေးစောင်းအနေအထားဖြင့် ထိုင်နေသည်။ ဦးခေါင်းကို ဇာထိုးအပ်များ အပေါ်သို့ ငိုက်ထား သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို စတင်ချိုးဖောက်သူမှာ ပင်တာလီမွန်။ သူက ဟန်ဆောင် ချောင်းဆိုးလိုက်ပြီး ..

“နာတာလီယာက သူ့မိဘတွေအိမ်ကို ပြန်မယ်လို့ ပြောနေပါကလား” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဂရီဂိုက သူ့ပန်းကန်ပြားကို ပေါင်မုန့်ဖြင့်သုတ်ပြီး အပြောင်ရှင်းနေသည်။ ဘာမျှတော့မပြော။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

အဘိုးကြီး မေးသည်။ သူ၏အောက်နှုတ်ခမ်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲတော့မည့် လက္ခဏာ။

“မသိဘူးလေ”

“မင်း မသိပေမဲ့ ငါသိတယ်ကွ”

ပင်တာလီမွန် အသံမြင့်ပြီး အော်သည်။

“မအော်နဲ့လေ၊ မအော်ပါနဲ့”

အီလီနစ်ချ်နာ ဝင်ဟန့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အော်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

ပိုင်အိုဘျာ ပြတင်းပေါက်ဆီမှ အခန်းလယ်သို့ ရွှေ့လာသည်။

“အဲဒါက မေတ္တာတရား အပေါ်မှာပဲ မူတည်နေတာပါ။ မင်းတို့ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး မေတ္တာထားချင်တယ် ဆိုရင် အတူတူနေကြ။ အေး ... မေတ္တာမရှိကြဘူး ဆိုရင်တော့ သဘောပဲ။ တရားနဲ့ ဖြေကြပေါ့”

“ငါ သမီးလေးကို အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးလေးဟာ ပျံတန်တန် နန့်တန်တန်နဲ့ မိန်းမပေါ့၊ မိန်းမပျက် ကလေး ဖြစ်နေတဲ့တိုင်အောင် ငါ သူ့ကို အပြစ်မတင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟောဟို အယုတ်တမာကောင် ကိုတော့”

မီးဖိုနားကပ်ပြီး မီးလုံနေသည့် ဂရီဂိုအား လက်ညှိုး
ငေါက်ငေါက်ထိုးသည်။

“ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ ကို ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“မင်း မသိဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မင်း မသိဘူးပေါ့လေ မိစ္ဆာကောင်”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် မသိဘူး”

ပင်တာလီမွန် ထိုင်ရာမှ ဂုန်းခနဲထလိုက်၏။ သူ ထိုင်နေသည့် ခုံတန်းရှည် လဲကျသွားသည်။ သူက ဂရီဂိုဆီသို့ သွားသည်။ နာတာလီယာ သူမလက်ထဲမှ ထိုးလက်စခြေအိတ်ကို ပစ်ချလိုက်၏။ သိုးမွေးထိုးအပ်တွေ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျပြီး ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် အသံမြည်သွားသည်။ ထိုအသံကို ကြားလိုက်သည့် ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်က မီးဖိုပေါ်မှ ခုန်ချပြီး သိုးမွေးလုံးကြီးဖြင့် ဆော့ကစားနေတော့၏။

“ဒီမယ်..မင်းကို ငါပြောလိုက်မယ်”

အဘိုးကြီး ဖြည်းဖြည်းလေးလေး တလုံးချင်း ပြောသည်။

“မင်း နာတာလီယာနဲ့ ပေါင်းသင်းမနေဘူးဆိုရင် မင်း ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားပေတော့။ မင်းသွားချင်ရာ ကို သွားနိုင်တယ်၊ အဲဒါပဲ ငါပြောလိုက်မယ်။ ကလေးကချေ မင်းသွားချင်တဲ့ဆီကို သွားပေတော့”

အဘိုးကြီး တည်ငြိမ်ပြတ်သားစွာ ထပ်ပြောသည်။ ပြီးမှ လဲကျနေသည့် ခုံတန်းရှည်ကို ပြန်ထောင်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောမယ် ဖေဖေ။ ကျွန်တော်ပြောတာ စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

ဂရီဂို၏လေသံမှာ အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ခံစားချက်

ကင်းမဲ့နေသည်။

“ကျွန်တော် လက်ထပ်ခဲ့တာ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ လူကို ရွေးပြီး ကျွန်တော့် သဘောနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အတင်း လက်ထပ်ခိုင်းတာ ဖေဖေလေ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် နာတာလီယာကို မချစ်ဘူး။ ဒီတော့ သူသွားချင်တယ်ဆိုရင် သူ့အဖေအိမ် သူ ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ ဖေဖေ”

“အေး ... ဆင်းသွားရမှာကတော့ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ”

“သွားဆိုရင် သွားမှာပါ ဖေဖေ”

“သွား၊ သွား၊ ငရဲကိုသာသွား”

“သွားမှာပါ၊ သွားမှာပါ၊ ဒီလောက်ကြီး တွန်းနေစရာ မလိုပါဘူး”

ဂရီဂို လက်ဆန့်ပြီး အိပ်ရာပေါ်တင်ထားသည့် သားမွေးကုတ်အင်္ကျီအတိုကို ယူသည်။ သူ့နှာဝတွေ ပွစိပွစိ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ပြီး သူ့ဖခင်နည်းတူ ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ရောနှောနေသည့် တူရကီသွေးနှင့် ကော့ဆက်သွေးသည် သူတို့သွေးကြောများထဲတွင် စီးဆင်းနေသည်ဖြစ်ရာ ထိုခဏ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူတို့နှစ်ဦး၏ အမူအကျင့် ဆင်တူမှုမှာ သိသာထူးခြားလှပေသည်။

“နင် ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

ဂရီဂို၏လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ရင်း အီလီနစ်ချ်နာ ညည်းညည်းညူညူ မေးသည်။ သို့သော် ဂရီဂို သူမ လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းသည်။ သူ၏ သားမွေး ကက်ဦးထုပ်ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းယူသည်။

“သွားစမ်းပါစေ ... အဲဒီအယုတ်တမာကောင် သွားပါစေ၊ သေနာကျကောင်။ သွား ... သွား။ ငါ့မျက်စိရှေ့က ထွက်သွား”

အဘိုးကြီး အိမ်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ရင်း မိုးခြိမ်းသလို အော်ငေါက်၏။

ဂရီဂို လှေကားထစ်များဆီသို့ အသော့သွားသည်။ သူ နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရသည့်အသံမှာ နာတာလီယာ ၏ ငိုရှိုက်သံ။

နှင်းခဲသောညက သူတို့ရွာကို ဖျစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင် ထား၏။ မည်းမည်းမှောင်မှောင် မိုးကောင်းကင်ဆီမှ စူးစူးချွန်ချွန် နှင်းခဲတွေ တဖွားဖွားကျနေသည်။ ဒွန်မြစ်ပေါ်မှ ရေခဲများသည် ပစ္စတိုသေနတ်သံလို တဖြောင်းဖြောင်း မြည်ပြီး အက်ကွဲလျက် ရှိသည်။ ဂရီဂို ပင်ပန်း မောဟိုက်စွာဖြင့် ခြံဝင်းတံခါးမှ ပြေးထွက်ခဲ့၏။ ရွာတဖက်စွန်းဆီမှ ခွေးများက

သံပြိုင်ဟောင်နေသည်။ နှင်းထုကြောင့် ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှ အဝါရောင် အလင်းတန်းကလေးများ လင်းခနဲ လက်ခနဲ လင်းလက်လာသည်။

လမ်းမတလျှောက် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်လာသည်။ အက်စ်တာကော့တို့ အိမ်ပြတင်းပေါက်များသည် ပိန်းပိန်းပိတ်ပိတ် အမှောင်ထုထဲတွင် စိန်ပွင့်ကလေးများလို ပြုံးပြက်ဝင်းလက်နေသည်။

“ဂရစ်ရှ်ကာရယ်...”

ဝင်းခြံတံခါးဆီမှ တမ်းတမ်းတတ ငိုညည်းလိုက်သော နာတာလီယာ အသံကို ကြားရသည်။

“သွားသေလိုက်၊ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး ပြောတတ်တဲ့ သောက်ကောင်မ”

ဂရီဂို အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် ခြေလှမ်းများကို ပို၍ သွက်သွက်လှမ်းလိုက်၏။

“ဂရစ်ရှ်ကာ၊ ပြန်လာခဲ့ပါ ဂရစ်ရှ်ကာရယ်”

ပထမဆုံးဖြတ်လမ်း ထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ခဲ့၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ သူမ၏ သည်းသည်းထန်ထန် ငိုကြွေးသံကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဂရစ်ရှ်ကာ..အချစ်ဆုံး...”

ဂရီဂိုက ကွက်လပ်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ဖြတ်သည်။ လမ်းခွဆုံတခုတွင် ရပ်သည်။ ဘယ်သွားရပါမည်လဲ။ သည်ည ဘယ်သူ့အိမ်မှာ သွားအိပ်ရမည်လဲ။ စဉ်းစားသည်။ ကြံဆသည်။ နောက်ဆုံး မိရှာကော့ရှိဖွိုင်၏ အိမ်သို့သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်သည်။ မိရှာက တောင်ကုန်း ကလေးအနီးတွင် သီးသီးသန့်သန့်ရှိသည့် သက်ငယ်မိုး အိမ်ကလေးတွင် နေသည်။

သူနှင့်အတူ နေသူမှာ သူ့အမေနှင့် သူ့ညီမပဲ ရှိသည်။ သူတို့ခြံထဲသို့ ဂရီဂို ဝင်သည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက် သေးသေးကလေးကို ခေါက်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

“မိရှာ ရှိလားဟင်”

“ရှိတယ်၊ ခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော် ဂရီဂို မိလက်ကော့ဗ်ပါ”

ခဏနေတော့ ညဉ့်ဦးယံအိပ်စက်ခြင်းမှ နိုးလာသော မိရှာ

တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

“ဂရစ်ရှ်ကာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါပါကွ”

“ညကြီးအချိန်မတော်ကွာ၊ မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲ ဟေ့ကောင်”

“အိမ်ထဲ ဝင်ပါရစေဦးကွာ၊ အထဲကျတော့ ငါ ပြောပြပါ့မယ်”

အိမ်အဝင်ဝတွင် ဂရီဂိုက မိရှာတံတောင်ဆစ်ကို ဆွဲကိုင်ကာ တိုးတိုးကလေးပြောသည်။

“ငါ ဒီည မင်းတို့အိမ်မှာ အိပ်ချင်တယ်ကွာ။ ငါ အိမ်ကလူတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လာတယ်ကွ။ ငါအိပ်ဖို့ အခန်းတခန်း လောက် ရှိမလား၊ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်”

“တနေရာရာမှာ နေရာချပေးမှာပေါ့၊ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး နောင်ဂျိန်ချလာရတာလဲ”

“နောက်တော့ ငါပြောပြပါ့မယ်ကွာ”

သူတို့က ခုံတန်းရှည်တလုံးပေါ်တွင် ဂရီဂို အိပ်လို့ရအောင် စီစဉ်ပေးသည်။ ဂရီဂို လဲလျောင်းရင်း အတွေးထဲ နစ်နေသည်။ မစ်ရှာအမေ၏ တခေါခေါ ဟောက်သံတွေ သဲ့သဲ့လောက်သာ ကြားရအောင် သူဦးခေါင်းကို သိုးရေဖြင့် ပတ်ထားသည်။ ကဲ...ယခု အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ သူ အတွေးကြွယ်နေသည်။ နာတာလီယာဆိုသည့် ကောင်မက သူမအဖေအိမ်ကို ပြန်မှာလား၊ မပြန်ဘူးလား။ အင်း- ဘဝ အကွေ့အပြောင်း အသစ်တခု ဖြစ်ပေါ်နေပါပြီကော။ သူ ဘယ်သောင် ဘယ်စခန်းသို့ လှမ်းရမည်လဲ။ အဖြေက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပေါ်လာသည်။ မနက်ဖြန်ကျ အက်စီနီယာကို လူလွှတ်ခေါ်ခိုင်းရမည်။ ပြီးတော့ သူမနှင့်အတူ ကုဗန်သို့ သွားကြမည်။ ဤရွာနှင့် ဝေးရာသို့။ အလွန်အလွန် ဝေးရာ...ဝေးရာသို့။

သူ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာနေသည့် ဘာမှန်းမသိသော အရာတခုကြောင့် သူ ကောင်းကောင်းအိပ်လို့ မရ။ ထိုအရာက သူ၏အိပ်စက်ခြင်းကို နှောင့်ယှက်နေသည်။ နောက်ဆုံး အိပ်ပျော်မသွားမီအထိ သူ ကြိုးစားပြီး သတိဖော် သည်။ သူကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေသည်မှာ ဘယ်အရာလဲ။ အိပ်ချင်မူးတူး အနေအထားမှာပင် သူ့အတွေးတွေ လွယ်လွယ်ကူကူ ချောချောမောမော စီးဆင်းနေသည်။ ရေစီးကြောင်းတွင် စီးမျောသွားနေသည့် လှေကလေးတစင်းပမာ။ ထို့နောက် အတွေးတွေ ရုတ်တရက် တန့်သွားသည်။ စီးမျောနေသည့် လှေကလေးသည် သဲသောင်ပြင်တခုနှင့် တိုက်မိ လိုက်သည့် အလား။ ဘာမှန်း ရေရေရာရာမသိသည့် အတားအဆီးနှင့် သူ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်

ဖြစ်နေသည်။ လမ်းကြောင်းမှာ ကန့်လန့်ဖြတ် ခံနေသည့် အရာက
ဘာများပါလိမ့်။

(၇)

နံနက်မိုးလင်း အိပ်ရာမှနိုးသည်နှင့် သူ သတိရ လိုက်သည်မှာ သူ
စစ်မှုထမ်းရေးကိစ္စ။ ဒါပဲပေါ့၊ အက်စီနီယာနှင့် သူ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အဝေးသို့
လွင့်သွားလို့ ရနိုင်မည်လဲ။ ဆောင်းဦးရာသီတွင် စစ်သင်တန်း တက်ရမည်။
နွေဦး ရောက်တော့ စစ်မှု ထမ်းရမည်။

နံနက်စောစောစာ စားသည်။ ပြီးတော့ မိရှာအား အိမ်ရှေ့အဝင်သို့
လက်တို့ခေါ်ခဲ့သည်။

“မိရှာ၊ ငါ့အတွက် အက်စတာကော့တို့ဆီ သွားပေးပါကွာ။
အက်စီနီယာကိုပြော၊ ဒီည မှောင်သွားရင် လေရဟတ်ကြီး ဆီကို သွားပါလို့”

“စတီပင်ကိုကျတော့ ဘာပြောရမလဲ”

မိရှာ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ မေးသည်။

“အလုပ်တခု ရှိလို့ လာတယ် ပြောပါကွာ။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း တခြား
အကြောင်းတခုခု ရှာကြ ပြောပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါ သွားလိုက်ပါ့မယ်”

ညနေ အမှောင်သန်းသည်နှင့် လေရဟတ်ကြီး အနီးတွင် ဂရီဂို
ထိုင်နေ၏။ စီးကရက်တလိပ် မီးညှိသည်။ လေရဟတ်ကို ကျော်လွန်သည့်
ဟိုမှာဘက်တွင် လေသည် ခြောက်သယောင်းနေပြီ ဖြစ်သည့် ဖူးစားပြောင်းပင်
ရိုးတံများ ကို တိုးငွေ့တိုက်ခတ်နေ၏။ လှုပ်ရှားမှုမရှိသည့်
လေရဟတ်ဒလက်များပေါ်တွင် ပိုးစအစုတ် တစသည် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်နေ၏။
သည် မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရတာ လေရဟတ်နှင့် ငြိနေသည့် ငှက်ကြီးတစ်ကောင်
တောင်ပံ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ် နေသည့်နှယ်။ သည်ငှက်ကြီးသည် လေရဟတ်နှင့်
လွတ်ကင်းရာသို့လည်း ရုန်းထွက်မပြေးနိုင်။ သည် မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရတာ
အဆင်မပြေ။ စိတ်အနှောင့် အယှက်ပင် ဖြစ်ရသေးသည်။

အက်စီနီယာ ရောက်မလာ။ အနောက်ဂေါယာ ကျွန်းသို့ နေမင်းကြီး
ငုပ်လျှိုး ဝင်ရောက်သွားပြီ။ မှေးမှိန်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်သော နေခြည်ဝင်းပများက
တောပန်း အရိုင်းကလေးများကို ရွှေရောင်အနားကွပ် ပေးနေသည်။
မိုးမခပင်များ အဖျားတွင် မေးတင်နေသော လမင်းကြီးကို အမှောင်ထုက

လွမ်းခြုံလိုက်၏။ လေရဟတ် အပေါ်ဘက်ရှိ မိုးကောင်းကင် ကြီးသည့် ကြောက်စရာကောင်း လောက်အောင် မည်းမှောင်နေသည်။ ထိုအမှောင်ထု ထဲမှာမှ အပြာစင်းတွေ ထင်နေသည်။ တနေ့တာ လှုပ်ရှားမှုများ အပြီးသတ်သည့်အသံများ ရွာဘက်ဆီမှ လွင့်ပျံလာသည်။

စီးကရက်သုံးလိပ်ကို တလိပ်ပြီးတလိပ် မီးကူးပြီး သောက်ပစ်လိုက်၏။ နောက်ဆုံး စီးကရက်တိုကို သူ့ခြေထောက် အောက်မှ နှင်းတွေထဲ ထိုးခြေလိုက်၏။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ စိတ်စောစွာ၊ စိတ်ကသိ ကအောက် ဖြစ်စွာ၊ မြင်ကွင်းထဲတွင် ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ သူ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ အညောင်းဆန့်သည်။ ပြီးတော့ အရောင်တလက်လက်ဖြင့် ဖိတ်ခေါ် မြူဆွယ်နေသည့် မိရှာ အိမ်ပြင်တင်းပေါက်များ ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ခြံဝင်းနားသို့ အရောက်တွင်မှ အက်စီနီယာနှင့် ဖြုန်းခနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။ သူမ ပြေးလာသည်မှာ သိသာထင်ရှားလှ၏။ အသက်ပင် မှန်မှန်မရှူနိုင်။ သူမ၏ အေးစက်သော ပါးစပ်ဆီမှ ဆောင်းလေ၏ရနံ့ သို့မဟုတ် မြက်ခင်းမှ လတ်ဆတ်သော မြက်ခြောက်ရနံ့များ ပျံ့လွင့်လာသည်။

“ငါ့မှာ စောင့်လိုက်ရတာကွာ၊ မင်း မလာတော့ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ”

“စတီပင်ကိုလည်း ခါထုတ်ရ သေးတယ်လေ”

“မင်းကိုစောင့်ရတာ ငါ့မှာ သွေးခဲပြီး သေတော့မယ်၊ သောက်ကောင်မရဲ့”

“ကျွန်မက သွေးပူနေတယ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို နွေးအောင် ထွေးပေးမယ်လေ”

သိုးမွေးလိုင်နစ်ခဲထားသည့် သူမ၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ဝက်သစ်ချပင်ကို ဗျစ်ပန်းများ လွမ်းခြုံသလို လွမ်းပတ် ပေးလိုက်၏။

“နေပါဦး၊ ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ အခေါ်လွှတ်တာလဲဟင်”

“နေဦး၊ ငါ့လက်မောင်းကို ဖက်ထား၊ ဒီအနီးတဝိုက်မှာ လူတွေ ရှိနိုင်လောက်တယ်”

“ရှင့်အိမ်ကလူတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်လာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ငါ အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ပြီ၊ ညက မိရှာတို့ အိမ်မှာ အိပ်တယ်၊ ခုချိန်မှာတော့ ငါဟာ လမ်းပေါ်က ခွေးလေ ခွေးလွင့် တစ်ကောင်ပဲ”

သူတို့ လျှောက်လာသည့်လမ်းမှ ချိုးကွေ့သည်။ ဂရီဂိုက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ နှင်းပွင့်များကို သပ်ချရင်း သစ်ခက်သစ်လက် ခြံစည်းရိုးကို မှီလိုက်၏။

“နာတာလီယာ...သူ အိမ်ပြန်သွားသလားဆိုတာ မင်း သိသလားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ မသိဘူး၊ သူ သွားမယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်”

ဂရီဂိုက သူ့ကုတ်အင်္ကျီလက်ထဲသို့ အက်စီနီယာ၏ အေးခဲနေသော လက်ကို ဆွဲသွင်းသည်။ ပြီးတော့ သေးသေး သွယ်သွယ် လက်ချောင်းကလေးများကို ဆုပ်နယ်ပေးသည်။

“ဒီတော့ ငါတို့က ဘယ်လိုလဲ”

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ အချစ်ရယ်၊ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်ထင်တဲ့ လမ်းကို ရှင်ရွေးလေ၊ ကျွန်မကတော့ ရှင်သဘော အတိုင်းပဲ”

“မင်း စတီပင်ကို ပစ်ခွဲမလား”

“မဆိုင်းမတွပေါ့ရှင်၊ ရှင်လိုလားရင် ခုညပဲ လိုက်ခွဲမယ်လေ”

“ငါတို့ တနေရာရာမှာ အလုပ်ရှာကြတာပေါ့၊ ပြီးတော့ မဖြစ်ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အတူတူနေကြတာပေါ့”

“ရှင်နဲ့အတူနေရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ နွားတင်းကုပ် ထဲမှာလည်း အိပ်မယ် ဂရစ်ရှိက၊ ရှင်နဲ့ပေါင်းရဖို့ ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်ဝံ့တယ်”

နှစ်ဦးသား ပူးပူးကပ်ကပ် ရပ်နေ၏။ တစ်ဦး၏ ကိုယ်ငွေ့ကို တစ်ဦးက လှုံ့လျက်။ ဂရီဂို ချိုးကာသီကာ မျှပင် မလှုပ်ချင်။ နှာဝတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ မျက်ခွံတွေ မှေးမှိတ်ထားသည်။ သူမ၏မျက်နှာက သူ့ချိုင်းကြားဆီတွင် မှေးအပ်ထားသည်။ မူးယစ်ရီဝေသော သူ့ချွေးနံ့ကို သူမ ရှူရှိုက်မိ၏။ ဂရီဂို၏ မျက်လုံးများနှင့် မထိတွေ့မိအောင် သူမ မျက်နှာကို တဖက်သို့ လှည့်ထားသည်။ သူမ၏ အရှက်တရား ကင်းမဲ့သော နှုတ်ခမ်းများသည် စိတ်အားထက်သန်မှု ဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် အပြုံးပန်းကလေး တပွင့်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ မိကော့ကို သွားတွေ့မယ်၊ သူ ငါ့ကို အလုပ်တခု ပေးကောင်း ပေးနိုင်မှာပါ”

လက်ချောင်းကလေးများ အပေါ်ဘက် နှင်းရည် စိုလူးသော လက်စောင်းကို ဖျစ်ညှစ်ရင်း ပြောသည်။ အက်စီနီယာ ဘာမျှမပြော၊ ဘာမျှမပြောသလို ဦးခေါင်းကိုလည်း မထောင်...။ သူမမျက်နှာပေါ်မှ အပြုံး တဖြည်းဖြည်း လျော့ပါး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နှင့် မခြား ပြူးကျယ်နေသည့် မျက်လုံးများတွင် စိုးရိမ်သောက နှင့် ကြောက်ရွံ့မှုအရိပ်များ လွှမ်းလျက်။

သူမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတာ သတိရလိုက်တော့ “ငါ သူ့ကို ပြောပြရ

ကောင်းမလား၊ မပြောဘဲနေရ ကောင်းမလား”ဟု တကိုယ်တည်း တွေး၏။ “ငါ ပြောပြမှဖြစ်မယ်”ဟု သူမ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာပြီး အတွေးဆိုးကြီး ကို ခေါင်းထဲမှ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သည်အချိန် သည်အခိုက် သည်အကြောင်း ပြောရမည့် အခိုက်အတန့် မဟုတ်ကြောင်း သူမ၏ မိန်းမသား ဇာတိစိတ်က ဟန့်တားသည်။ ယခု လောလောဆယ် သည်အကြောင်း ပြောလိုက်လျှင် ဂရီဂိုအား ထာဝစဉ် လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး ရဖို့ အလားအလာရှိသည်။ နောက်ပြီး သည်ကလေးက ဂရီဂိုကလေးလား၊ စတီပင်ကလေးလား မပြောတတ်။ သူမ ကံသေကံမ တပ်အပ်မပြောနိုင်။ သူမ အချိန်ဆွဲ စဉ်းစားပြီးနောက် ဂရီဂိုအား ပြောမပြတော့။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေရတာလဲ၊ အရမ်းအေးနေလို့လား”

ဂရီဂို မေးသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီဖြင့် သူမကို ထွေးပတ်သည်။

“ကျွန်မ နည်းနည်း ...ကျွန်မ သွားတော့မှဖြစ်မယ် ဂရစ်ရှိကာ၊ စတီပင် ပြန်လာပြီး ကျွန်မ အိမ်မှာ မရှိတာ သိသွားလိမ့်မယ်”

“သူက ဘယ်သွားလို့လဲ”

“အနစ်ကီတို့အိမ်ကို သွားပြီး ဖဲကစားချင်အောင် သူ့ကို အကျင့်လုပ် ပေးထားရတယ်လေ”

သူတို့ လူချင်းခွဲလိုက်၏။ သူမနှုတ်ခမ်းများပေါ်မှ မြူဆွယ်နှိုးဆွသော ရနံ့များသည် ဂရီဂိုနှုတ်ခမ်းများ ပေါ်တွင် စွဲထင်ကျန်ရစ်သည်။ ဆောင်းလေ၏ ရနံ့၊ သို့မဟုတ် မိုးဖျန်းမြက်ခင်းပြင်မှ ဖမ်းဆုပ်လို့မရသည့် မြက်ခြောက်ရနံ့လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပေမပေါ့။

အက်စီနီယာ လမ်းသွယ်ကလေး တစ်ခုထဲသို့ ချိုးကွေ့သည်။ ဦးခေါင်းကို ငိုက်လျက်။ မပြေးရုံ တမည် အသော့ လှမ်းသည်။ ရေတွင်းတတွင်းအနီးသို့ ရောက်တော့ နွားတွေ လှည့်ပတ်နင်းခြေထားသည့် အတွက် ဗွက်ထနေသည့် ရွှံ့တွေထဲ လှမ်းမိသည်။ မာခဲနေသည့် ရွှံ့တုံးတတုံးကို တိုက်မိပြီး ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သွားသည်။ သူမဗိုက်ထဲမှ စူးစူးထိုးထိုး နာကျင် လာသည်။ ခြံစည်းရိုးကို ဖမ်းကိုင်ပြီး ထိန်းထားလိုက်ရသည်။ နာကျင်မှုဝေဒနာ ပျောက်သွားသည်။ သို့သော် သူမဗိုက်ထဲမှ ရှင်သန်နေသော တစုံတခုက လူးလွန့်သည်။ စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးဖြင့် နံဘေးကို ကန်ကျောက်သည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထပ်ကာတလဲလဲ ကန်ကျောက်သည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် မိုက္ကော့ဆီသို့ ဂရီဂို သွားသည်။ မိုက္ကော့သည် ဆိုင်မှ ပြန်ရောက်စပဲ ရှိသေးသည်။ သူက ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး အနီရင့်ရောင် လက်ဖက်ရည်ကျကျကို တစ်ဖုံစိမ့် သောက်နေသည်။ ဆောင်းလာသည့် ကက်ဦးထုပ်ကို အိမ်ရှေ့ အခန်းကလေးထဲမှာ ထားခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဦးလေးနဲ့ စကားနည်နည်းပြော ချင်လို့ပါ ဆာဂျီပလာတိုနို့ဗစ်ချ်”

“ဟား ... ပင်တာလီမွန် မီလက်ကော့ဗ်ရဲ့ သားနော်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲကွ”

“ကျွန်တော် ဦးလေးရဲ့ အလုပ်သမား အဖြစ်နဲ့ အလုပ်တစ်နေရာ ပေးနိုင်မလားဆိုတာ သိချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

ဂရီဂို ပြောနေဆဲမှာပင် ကျွဲခနဲမြည်သံနှင့်အတူ အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည်။ အစိမ်းရောင် စစ်အင်္ကျီ ပေါ်တွင် တပ်စုမှူး ပခုံးဒေါက် တပ်ဆင်ထားသည့် စစ်ဗိုလ်ကလေးတစ်ဦး ဝင်လာသည်။ သည်လူကို ဂရီဂို မှတ်မိလိုက်၏။ လွန်ခဲ့သည့် နွေကာလတုန်းက မြင်းပြိုင်စီးကြရာတွင် မစ်ကာ ကော်ရှူနော့ဗ်အား ရှုံးသွားသည့် လစွနစ်စကီ ဆိုသည့် စစ်ဗိုလ်ကလေး။ ဆာဂျီပလာ တိုနို့ဗစ်ချ်က ဗိုလ်ကလေးကို ကုလားထိုင်တလုံး ပေးသည်။ ပြီးတော့ ဂရီဂိုဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။

“မင့်အဖေက သူ့သားကို အလုပ်ထွက်ရှာခိုင်းတဲ့ သဘောက ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ မင်းကို အပြစ်ဒဏ်ခတ် လိုက်တာလား”

“ကျွန်တော် သူနဲ့ အတူမနေတော့ဘူး ခင်ဗျ”

“အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲ...ငါ မင်းကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အလုပ်ပေးချင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့မိသားစုက လက်ကြောတင်းတင်း အလုပ်လုပ်သူ တွေလို့ ငါသိထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ ငါ့မှာ မင်းကို ပေးဖို့ အလုပ် မရှိပါဘူး”

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဗျ”

လစွနစ်စကီဟာ ကုလားထိုင်ကို စားပွဲနားသို့ ဆွဲယူရင်း မေးသည်။

“ဒီကောင်လေးက အလုပ်ရှာနေလို့”

“ခင်ဗျား မြင်းတွေထိန်းနိုင်မလား၊ မြင်းနှစ်ကောင် ကတဲ့ ရထားရော မောင်းတတ်လား”

ဗိုလ်ကလေးက လက်ဖက်ရည်ကို မွှေရင်း မေးသည်။

“လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်မြင်း ခြောက်ကောင်ကို ကျွန်တော် ထိန်းခဲ့တာပဲဟာ”

“ကျွန်တော် ရထားမောင်းသမား လိုချင်တယ်၊ ခင်ဗျား လုပ်ခ ဘယ်လောက်လိုချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် အများကြီး မတောင်းပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆိုရင် နက်ဖြန်မနက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော့်အိမ်ကို လာပြီး ကျွန်တော့်အဖေနဲ့တွေ့၊ ကျွန်တော့်အိမ်ကို သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကနေ ရှစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ယာဂေါဒ်ဒီးမှာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ဂရီဂို တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ တံခါး လက်ကိုင်ဘုကို လှည့်နေရာမှ ရပ်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် လူကြီးမင်းနဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြား စကားလေး တခွန်းလောက် ပြောခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ”

မိန့်ပျူစကြွလမ်းပေါ်သို့ လစွနစ်စကီ ထွက်လိုက်သွားသည်။ လသာဆောင်သို့သွားသည့် လမ်းတွင် တံခါး တပေါက် ရှိသည်။ ၎င်းတံခါးတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ဗနီးရှင်းမှန်များကို ထိုးဖောက်ဝင်လာသည့် နီစွေးစွေး အလင်းရောင် က ခပ်မှိန်မှိန်လင်းနေသည်။

“ကဲ..ဘာလဲ ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ...”

ဂရီဂို ပူထူရှိန်းဖိန်းနေသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့အတူ မိန်းမတစ်ယောက် ပါလာမယ်၊ ခင်ဗျား သူ့အတွက်လည်း အလုပ်တနေရာ ရှာပေးနိုင် မလားလို့”

“ခင်ဗျားမိန်းမလား”

လစွနစ်စကီ မျက်ခုံးတွေပင့်ပြီး အပြုံးဖြင့်မေးသည်။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့မိန်းမ”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီလေ၊ အိမ်စေတွေအတွက် ထမင်းချက်အဖြစ် ခန့်ပေး လိုက်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူ့ယောက်ျားက ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီရွာထဲမှာပါပဲ”

“ဪ...ခင်ဗျားက တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမကို ခိုးလာတာပေါ့”

“သူ့သဘောနဲ့သူ လာတာပါဗျာ”

“စိတ်ကူးယဉ် အချစ်ဇာတ်လမ်း ကလေးပေါ့လေ၊ ဟုတ်ပြီ နက်ဖြန်မနက် မပျက်မကွက် လာခဲ့လေ၊ ကဲ...ခင်ဗျား သွားနိုင်ပြီ”

(၉)

နောက်နေ့ နံနက်ရှစ်နာရီလောက်တွင် ယာဂေါဒ်နိုး သို့ ဂရီဂို ရောက်သွားသည်။ ကျယ်ပြန့်သော တောင်ကြား လမ်းထဲတွင် စံအိမ်တော်ကြီး ထီးထီးမားမား တည်ရှိနေသည်။ စံအိမ်တော် ပတ်လည်ကို အုတ်တံတိုင်းခတ်ထားသည်။ အိမ်မကြီးမှ ခွဲထုတ်ထားသည့် အဆောက်အအုံ ကလေးများသည် ခြံဝင်းထဲတွင် ပြန့်ကျဲနေသည်။ အုတ်ကြွပ်မိုး အဆောင် တဆောင်တွင် ၁၉၁၀ ဟူသော ဂဏန်းကို အရောင်ကွဲ ကြွေပြားစကလေးများ ကပ်ပြီး ပုံဖော်ထားသည်။ အစေခံ တန်းလျား၊ ရေချိုးဆောင်၊ မြင်းဇောင်းများ၊ ကြက် ဘဲ မွေးမြူရေးတဲ၊ နွားတင်းကုပ်၊ ရှည်ရှည်လျားလျား ဂျုံလှောင် ကျိုကြီးနှင့် မြင်းရထားရုံ စသည်တို့က ခြံဝင်းကြီးထဲမှာ သူနေရာနှင့်သူ တသီးတသန့်စီ။ အိုမင်း ရင့်ရော်နေပြီ ဖြစ်သည့် ပင်မအဆောက်အအုံကြီးသည် သစ်သီးခြံထဲ တိုးဝင်နေသည်။ အိမ်ကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆီတွင် ထိုးထွက်နေသည်မှာ ပေါ်ပလာပင်များ၊ မြက်ခင်း ပြင်ထဲမှ မိုးမခပင်များ၊ ညိုညိုမောင်းမောင်း မိုးမခပင် ထိပ်ဖျားများတွင် တွဲလောင်းခို လှုပ်သန်းနေသည့် ကျီးကန်းသိုက် အလွတ်များ။

ခြံဝင်းထဲ ဝင်သွားတော့ သူ့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်မှာ ဘိုဇွိုင်း အမဲလိုက် ခွေးတသိုက်ပါတည်း။ ခြေတဖက် ဆာနေသည့် ခွေးမတစ်ကောင်က ဦးစွာ သူ့ကို နှာဝဖြင့် အနံ့ခံသည်။ ပြီးတော့ သူ့နောက်မှ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် လိုက်လာ သည်။ အစေခံတန်းလျား တွင် ထမင်းချက်တစ်ဦးသည် မျက်နှာမှာ မှဲ့ခြောက်များ ပေါက်နေသည့် အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး တစ်ဦးနှင့် ရန်ဖြစ်နေသည်။ ဆေးလိပ်မီးခိုးများ ထောင်းထောင်းထ နေသည့် တံခါးဝ လှေကားခုံပေါ်တွင် ခါးကိုင်းကိုင်းဖြင့် အဘိုးကြီးတစ်ဦး။ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီးက ဂရီဂိုအား

အိမ်မကြီးဆိုသို့ လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ခန်းမ ကျယ်ကြီး အဝင်ဝ နံဘေးရှိ အကြိုအခန်းငယ်မှာ ခွေးများ၏ အနံ့အသက်များဖြင့် ဟောင်စော်နံ့နေသည်။ ထို့ပြင် အခြောက်မလှန်း ရသေးသည့် သားရေအနံ့များကလည်း လှိုင်လှိုင်ထနေသည်။ စားပွဲတလုံးပေါ်တွင်မူ နှစ်လုံးပြု သေနတ်တလက်နှင့် အမြိတ်တပ် အမဲလိုက် အိတ်တလုံး တင်ထားသည်။

“သခင်လေးက ရှင့်ကို တွေ့ပါလိမ့်မယ်” ဘေးတံခါးပေါက် မှနေ၍ အိပ်ဖော်ကောင်မကလေး လှမ်းပြောသည်။

ရွံ့အလူးလူး ဖြစ်နေသည့် သူ့ဘွတ်ဖိနပ်များကို ဂရီဂို စိုးရိမ်တကြီး ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ အခန်းထဲဝင်သည်။ လစွနစ်စက်က ပြတင်းပေါက်အောက် တည့်တည့်မှာ ခင်းထားသည့် ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေရာမှ စီးကရက်တလိပ် လိပ်သည်။ ဝတ်ထားသည့် အဖြူရောင် ရုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးကို တပ်သည်။ ပြီးမှ မှတ်ချက်ချသည်။

“မင်းရောက်လာတာ အနေတော်ကလေးပဲ၊ ခဏစောင့်၊ ခဏနေရင် ဖေဖေ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ဂရီဂို တံခါးဝနံဘေးတွင် ရပ်နေသည်။ ခဏနေတော့ အခန်းငယ်ကလေးဆီမှ ခြေသံများ ကြားရသည်။ တံခါးပေါက်ဆီမှ တိုးဝင်လာသည်မှာ အသံဩဩကြီး တခု။

“ယူဂျင်း၊ မင်း အိပ်ပျော်နေတာလား”

“ဝင်ခဲ့ပါ”ဟု လစွနစ်စက် ပြန်ပြောသည်။

ကော့ကေးရှန်း ဝတ်ရုံနက်ကြီး ခြုံထားသည့် အဘိုးကြီးတစ်ဦး အခန်းထဲဝင်လာသည်။ သူ့ရုပ်သွင်က မြင်မြင်ချင်း သတိပြုမိလွယ်သည့် ရုပ်သွင်မျိုး။ ပေါ်လွင်လှသည့် နှာတံကြီးက ကောက်နေသည်။ ဖြူဖွေးပြီး ဆေးချေးတွေ စွန်းပေနေသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးတွေက အစွန်းနှစ်ဖက် ကော့တက်နေသည်။ အဘိုးကြီး က အရပ်မြင့်သည်။ ပခုံးကျယ် သည်။ သို့သော် ပိန်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက နှာခေါင်းနှင့် တော်တော်နီးနီး တည်ရှိသည်။

“ပါပါ...ဟောဒီမှာ ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ရထားသမား”

ဟု ယူဂျင်းက ပြောသည်။

“သူက ဘယ်သူသားလဲကွ”

“ပင်တာလီမွန် မီလက်ကော့ဗ်ရဲ့ သားပါ”

“ပရိုကိုဖေကို ငါသိတာပေါ့၊ တပ်ထဲတုန်းက ငါနဲ့ အတူတူလေ၊ အဲ...

ပင်တာလီမွန်ကိုလည်း မှတ်မိတယ်။ ခြေတစ်ဖက် ဆာနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ သခင်ကြီး”

ဟု ဂရီဂို ဖြေသည်။ သူ့အဖေ ပြန်ပြောပြသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်း လစွနစ်စကီ၏ ဇာတ်လမ်းများကို သတိရမိသည်။ သည်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ရုရှား-တူရကီ စစ်ပွဲတွင် ပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည့် သူရဲကောင်း တစ်ယောက် ပေပဲ။

“မင်းက ဘာအကြောင်းကြောင့် အလုပ်ရှာနေရတာလဲ”

အဘိုးကြီး စူးစမ်းမေးမြန်းသည်။

“ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အတူမနေတော့ပါဘူး သခင်ကြီး”

“မင်းကိုယ်မင်း လိုက်ပြီး အငှားချနေတဲ့နောက် မင်းဟာ ဘယ်လို ကော့ဆက်မျိုး ဖြစ်လာမလဲ၊ မင့်အဖေနဲ့ လမ်းခွဲ လာတော့ မင့်အဖေက အမွေခွဲမပေးဘူးလား”

“မပေးပါဘူး သခင်ကြီး”

“အင်း ... ဒါကတော့ မင်းတို့ကိစ္စပါလေ၊ မင်းက မင့်မိန်းမ အတွက်လည်း အလုပ်လိုချင်တာလား”

လစွနစ်စကီ အငယ်က သူ့ခုတင်ကို ကျီခနဲမြည်အောင် နေရာပြောင်းထိုင်လိုက်၏။ ဂရီဂိုက စစ်ဗိုလ် လူငယ် ဘက်သို့ စွေစောင်းကြည့်သည်။ လစွနစ်စကီ အငယ်က မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ် သခင်ကြီး ခင်ဗျာ”

“သခင်ကြီးတွေ၊ သခင်လေးတွေ မသုံးစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ငါ မကြိုက်ဘူး၊ မင်းရဲ့ လုပ်ငန် တစ်လကို ရှစ်ရူဘယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အတွက်နော်၊ မင့် မိန်းမက ခြံထဲက အလုပ်သမားတွေနဲ့ ရာသီလိုက် အလုပ်သမားတွေအတွက် ထမင်းချက်ကျွေးရမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ အဲဒါဆို အလုပ်ဖြစ်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

“နက်ဖြန်မနက် လာခဲ့လေ၊ အရင်ရထားသမား နေသွားတဲ့အခန်းမှာ နေကြပေါ့။ ကဲ...ခုတော့ မြန်မြန် ချီတက်၊ ဒီကို ရှစ်နာရီ အရောက်လာခဲ့”

ဂရီဂို အပြင်ထွက်သွားသည်။ ဂျုံကချီ၏ တစ်ဖက်စွန်း၊ နှင်းလွှတ်သည့် ကွက်လပ်ကလေးပေါ်တွင် ဘိုဇ္ဇိုင်း ခွေးတွေ နေစာလှုံနေသည်။ စောစောက ခွေးမအိုကြီးသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့်ပင် သူ့နောက်မှ လိုက်လာသေးသည်။

နောက်တော့ ပြန်လှည့်သွားသည်။

(၁၀)

ထိုနေ့နံနက်တွင် အက်စီနီယာ စောစောစီးစီး
ထမင်းဟင်းချက်ပြီးသွားသည်။ မီးငြိမ်း၊ ပန်းကန်တွေ ဆေးကြော၊ နောက်ပြီး
ခြံထဲသို့ ပြတင်းဝမှ လှမ်းကြည့်သည်။ စတီပင်က သူတို့ခြံနှင့်
မီလက်ကျော်ဝဲတို့ခြံကို ခြားထားသည့် ခြံစည်းရိုးနားရှိ သစ်ပုံအနီးတွင်
ရပ်နေသည်။ သူတို့၏ပစ္စည်းများ သိမ်းသည့်ရုံ ဘယ်ဘက်အစွန်း ပြုကျနေပြီ
ဖြစ်သည့် အတွက် ထိုအပျက်အစီးကို ပြင်ဖို့ သစ်သားတိုင်များ ရွေးနေသည်။

အက်စီနီယာ နံနက် မိုးလင်းသည်နှင့် နီထွေးသော
ပါးကလေးနှစ်ဖက်ဖြင့် အိပ်ရာမှထလာသည်။ နောက်ပြီး
သူမ၏မျက်လုံးများသည် နုပျိုလန်းဆန်းစွာ လင်းလက်တောက်ပနေသည်။
အပြောင်းအလဲကို စတီပင် သတိပြုမိ၏။ နံနက်စောစောစော စားနေသောအခါ
သူ မမေးဘဲ မနေနိုင်တော့။

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟုတ်လား”

စတီပင့်အမေးအတိုင်း အက်စီနီယာ သံယောင်လိုက်သည်။

“မင့်မျက်နှာက ရွှေချထားသလို ဝင်းပနေတာပဲ”

“မီးဖိုက အပူကြောင့်ပါ”

ပြောပြီး တဖက်သို့ လှည့်သည်။ မစ်ရှာညီမ ကလေးများ လာနေပြီလား
ဆိုတာ သိချင်စောဖြင့် ပြတင်းမှ ခြံထဲသို့ တိတ်တခိုး မျှော်ကြည့်မိ၏။

သို့သော် ကောင်မကလေးက ညနေ နေတော်တော်စောင်းမှ
ရောက်လာသည်။ စိတ်ပင်ပန်းစွာ စောင့်မျှော် နေရသည့် အက်စီနီယာက
လှမ်းမေးသည်။

“ညီမလေးက မမနဲ့ တွေ့ချင်လို့လား မာရူကာ”

“ခဏထွက်ခဲ့ပါဦး မမရယ်”

မီးဖိုအပေါ်ဘက်တွင် ကပ်ထားသည့် မှန်ကွဲ ကလေးရှေ့တွင် ရပ်ပြီး
စတီပင် ခေါင်းဖို့နေသည်။

“ရှင် ဒီနေ့ အပြင်မထွက်ဘူး မဟုတ်လား”

စတီပင် ချက်ချင်းမဖြေ။ သို့သော် ဘီးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်သည်။ မီးဖိုစင်ပေါ်မှာရှိသည့် သူ့ဆေးတံနှင့် ဖဲထုပ် တထုပ်ကို လှမ်းယူသည်။ ပြီးမှပြောသည်။

“ငါ အနီကွတ်ရှ်ကာတို့ အိမ်ကို ခဏသွားမယ်”

“ဒီတော့ ရှင်က အိမ်မှာရော နေဦးမှာလား၊ ဘယ်တော့နေမှာလဲ၊ ညတိုင်း ဖဲသွားရိုက်နေတာပါ ကလား၊ ရှင်တို့ အမှတ်နဲ့ ဖဲမကစားတော့ဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“တော်စမ်းပါ အက်စီနီယာရယ်၊ ဟိုမှာ မင်းကို တွေ့ချင်တဲ့ ကလေးမလေးက စောင့်နေတယ်”

အက်စီနီယာ အပြင်ထွက်သွားသည်။မာရူကာက
မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ပြီး အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုသည်။

“ဂရစ်ရှ်ကာ ပြန်လာပြီ”

ဟု ကောင်မကလေး ပြောသည်။

“ဒီတော့ ...”

“မမကို ပြောပေးဖို့ ကျွန်မကို မှာတယ်၊ ဒီည မိုးချုပ်ချုပ်ချင်း ကျွန်မတို့အိမ်ကို လာခဲ့ပါတဲ့”

သူငယ်မကလေး၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး ကောင်မကလေးကို ခြံတံခါးဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

“တိုးတိုးဟဲ့၊ တိုးတိုးပြောပါ ညီမလေးရယ်၊ တခြားရော ဘာမှာလိုက်သေးလဲ”

“မမရဲ့ပစ္စည်းတွေ အားလုံး သိမ်းထုပ်ပြီး မမနဲ့ တပါတည်း ယူခဲ့လို့လည်း မှာတယ် မမရဲ့”

အက်စီနီယာသည် တာထွက်ရန် တာစူနေသည့် မြင်းတစ်ကောင်လို တကိုယ်လုံး ပူကျွတ်နေသည်။ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုချောင် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘုရားရေ...ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ... ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး။ အဲ...နေဦး၊ မမ အဆင်ပြေပြေချင်း ပြေးလာ ခဲ့မယ်လို့ ပြောပေးပါ ညီမကလေးရယ်။ ဒါထက် သူနဲ့ မမက ဘယ်နေရာမှာ ဆုံကြမယ်တဲ့လဲ”

“မမက ကျွန်မတို့အိမ်ကို လာရမှာ”

“အို..ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆို သူထွက်လာပြီး မမကို စောင့်နေဖို့ ပြောလိုက်မယ်”
အက်စီနီယာ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ စတီပင် ကုတ်အင်္ကျီဝတ်နေသည်။

“ဟိုကောင်မလေးက ဘာလိုချင်လို့တဲ့လဲ”

စီးကရက်ကို နှစ်ဖွာမျှဖွာရင်း စတီပင် မေးသည်။

“ဪ...သူလာမေးတာက သူ့အတွက် စကတ်ကလေးတထည်
ညှပ်ပေးနိုင်မလားတဲ့လေ”

စီးကရက်မှ ပြာများ လွင့်သွားအောင် မှုတ်ထုတ်ရင်း စတီပင်
တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။

“ငါ့ကို ထိုင်စောင့်မနေနဲ့လေ”

တံခါးဝမှ ဆင်းသွားရင်း မှာသည်။

နှင်းပွင့်တွေ ကပ်နေသည့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အက်စီနီယာ
အပြေးကလေးသွားသည်။ နောက်ပြီး ခုံတန်းရှည် ရှေ့တွင် ခူးထောက်လိုက်၏။
ခြံတံခါးဝဆီသို့ နှင်းများကို နင်းပြီး လျှောက်သွားသည့် စတီပင် ခြေသံများကို
ကြား နေရသည်။ စီးကရက်မီးကို ဖြတ်ကျော်တိုက်ခိုက် လာသည့်လေသည်
ပြတင်းပေါက်အတိုင်း ပြေးဝင်လာသည်။ မှန်ပြတင်းပေါ်မှ
နှင်းရည်ပျော်နေသည့် အကွက်ထဲမှ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စတီပင် သားမွေး
ကက်ဦးထုပ်နှင့် သူနဲ့ ဘေးတိုက် မျက်နှာကျက် ခပ်ရိပ်ရိပ် မြင်နေရသည်။

သူမ၏ ဂျာကင်များ၊ စကတ်များနှင့် ပဝါများကို ဧရာမသေတ္တာကြီးထဲမှ
သုတ်သုတ်ပျာပျာထုတ်သည်။ နောက်ပြီး ရှောစောင်ကြီး တထည်ပေါ်သို့
ပစ်တင်သည်။ သူမ အသက်ရှူ မမှန်။ ဟောဟဲလိုက်နေသည်။ မျက်စိများက
ကျိုးကန်း တောင်းမှောက် ပြူးပြူးပြာပြာ လျှောက်ကြည့်သည်။ မီးဖိုချောင်ကို
နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဖြတ်လျှောက်သည်။ ပြီးတော့ မီးမှိတ်သည်။
လှေကားထစ်များဆီသို့ ပြေးသည်။ မီးဖိုချောင်တံခါးကို သံကြိုးဖြင့် ချည်သည်။
မီလက်ကော့ဗ်တို့ အိမ်ထဲမှ တစုံတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ သူတို့ နားတွေ
အခြေအနေကို ထွက်ကြည့်တာဖြစ်မည်။ ခြေသံများ ဝေးပြီး
ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ စောင့်နေလိုက်၏။ ပြီးမှ ဒွန်မြစ်ဘက်သို့
အသော့ပြေးခဲ့၏။ ခေါင်းစည်းပဝါနှင့် လွတ်သွားသော ဆံနွယ်များ က သူမ
ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို ကလိနေသည်။ သူမ၏ အထုပ်ကို ဆွဲပြီး ကော့ရှီဗွိုင်း
မိသားစု၏ အိမ်သို့ လမ်းကြိုလမ်းကြား ကလေးများမှ လာခဲ့သည်။ သို့ပေမဲ့
သူမ၏ခွန်အားတွေ ခန်းလာပြီ။ သူမ၏ခြေထောက် များသည် သံတွေခဲဖြင့်
ထုဆစ်ထားသလို လေးလံလွန်းမက လေးလံလာပြီ။ တော်သေးသည်။ ဂရီဂိုက
ခြံပေါက်ဝမှာ ထွက်ကြို နေပေလို့။ သူက အထုပ်ကို လှမ်းယူသည်။ ပြီးတော့

နှုတ်ဆိတ်စွာပင် သူမကိုခေါ်ပြီး မြက်ခင်းပြင်ထဲသို့ သွားကြသည်။

အိမ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်တော့ အက်စီနီယာ ခြေလှမ်းတွေ နှေးလိုက်လာ၏။ နောက်ပြီး ဂရီဂို အင်္ကျီလက်ကို ဆွဲလိုက်၏။

“ခဏနေပါဦး”

“ဘာအကြောင်းရှိလို့ ခဏနေရမှာလဲကွ၊ ဒီည လထွက်ချိန် နောက်ကျလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ငါတို့ မြန်မြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

“နေပါဦး ဂရစ်ရှ်ကာရယ်”

ခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။ နာကျင်မှုဝေဒနာကို နှစ်ဆ တိုးလာပြီ။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဂရီဂို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်မဗိုက်ထဲမှာ တခုခု ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မ သယ်လာတာ လေးလွန်းလို့ဖြစ်မယ်”

ခြောက်ကပ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့် လိမ်းသပ်သည်။ နောက်ပြီး သူမ၏ကိုယ်ကို လက်များဖြင့် ဖိညှပ် ထားသည်။ တဒင်္ဂမျှ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ခါးကိုင်းနေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းစည်းပဝါပေါ်သို့ လျှံထွက်နေသည့် ဆံစများကို လက်ဖြင့်သိမ်းတင်ပြီး ခရီးဆက်ပြန်သည်။

“ငါ မင်းကို ဘယ်ကိုခေါ်သွားမှာလဲဆိုတာ မင်း မမေးပါလား၊ ငါ မင်းကို တွန်းချဖို့ အနီးဆုံး ချောက်ကမ်းပါးဆီ ခေါ်သွားနေတာဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဂရီဂို အမှောင်ထုထဲတွင် ပြုံးလိုက်၏။

“ခုမှတော့ ကျွန်မအတွက် မထူးတော့ပါဘူး၊ ခုမှ အိမ်ပြန်လို့လည်း မရတော့ဘူး”

မဲပြုံးကလေးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏အသံ သည် အဖျားခတ်တုန်ယင်နေလေသည်။

(၁၁)

ထုံးစံအတိုင်း...

ထိုညက ညဉ့်သန်းခေါင်ချိန်ကျမှ စတီပင် အိမ်ပြန်လာသည်။ ဦးစွာ မြင်းဇောင်းသို့ဝင်သည်။ ပြန့်ကျဲနေသည့် မြက်ခြောက်များကို မြင်းစားခွက်ထဲသို့ ကျုံးထည့်သည်။ ပြီးမှ အိမ်ဆီသို့သွားသည်။ “သူလည်း ညဘက် အပျင်းပြေ ထွက်လည်တာ ဖြစ်မယ်”ဟု တွေးရင်း တံခါးသံကြိုးကို ဖြုတ်သည်။ သူ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သည်။ တံခါးကို ခပ်သွက်သွက် ပိတ်သည်။ ပြီးတော့ မီးခြစ်သည်။ သည်ည ဖဲဝိုင်းမှာ သူ နိုင်ကြောမိလာသည်။ ထို့ကြောင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် အိပ်ချင်နေပြီ။ မီးအိမ်ကို မီးညှိလိုက်သည်။ ပြန့်ကျဲရှုပ်ပွနေသည့် မီးဖိုချောင်ကို မြင်ရတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ အကြောင်းရင်းကိုတော့ မတွေးမိသေး။ အံ့ဩစိတ်ကလေး စွက်လျက် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ အဝတ်အစားသေတ္တာကြီး က သူ့ကို ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြင့် ကြိုဆိုနေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဂျာကင်အင်္ကျီအဟောင်း တထည်။ အက်စီနီယာ ပျာယီးပျာယာဖြင့် မေ့ကျန်ခဲ့တာဖြစ်မည်။

စတီပင် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ သိုးရေဂျာကင်ကို ဆွဲချွတ်သည်။ ပြီးတော့ မီးထွန်းဖို့ မီးဖိုချောင်ထဲ ပြေးဝင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ အိပ်ခန်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ သူ သဘောပေါက်သွားသည်။ မီးအိမ်ကို ပစ်ချသည်။ နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် ဓားရှည်ကို ဆွဲဖြုတ်သည်။ လက်ချောင်းများမှ အကြောတွေ ထောင်ထလာသည့်တိုင် ဓားရိုးကို တင်းတင်းဆုပ်သည်။ အက်စီနီယာ၏ အပြာနှင့်အဝါကျား ဂျာကင်အဟောင်းကို ဓားဦးဖြင့် ထိုးကော်သည်။ ဂျာကင်ကို လေထဲ မြှောက်တင်သည်။ ဂျာကင် ပြန်အကျတွင် ဓားထိပြီး နှစ်ဝိုင်းပြတ်သွားသည်။ အင်္ကျီအပိုင်းအပြတ်များကို မြှောက်တင်လိုက်၊ ဓားဖြင့်ဝိုင်းလိုက် လုပ်နေသည်မှာ ပိတ်စကလေးများ ဖြစ်ကုန်သည်အထိ။

ထို့နောက် ဓားသိုင်းကြိုးကို ဖြုတ်ပစ်ပြီး ဓားရှည်ကို အခန်းထောင့် တထောင့်သို့ ပစ်ထည့်လိုက်၏။ မီးဖိုချောင်ထဲ သွားသည်။ ထမင်းစား စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက်။ တုန်ယင်သော လက်ချောင်းများဖြင့် စားပွဲခုံ မျက်နှာပြင်ကို သပ်သည်။ ပြီးတော့ နောက်တကြိမ်... နောက်တကြိမ်... ထပ်ကာ ထပ်ကာ သပ်နေမိသည်။

(၁၂)

ပြဿနာဟူသည် ဘယ်တော့မှ တခုချင်းမလာ။

ဂရီဂို အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည့် နံနက်မှာပင် မိရွန်တို့အိမ်တွင်

နောက်ထပ် ပြဿနာတခု ပေါ်ပြန်သည်။ ဂက်ကာ၏ ပေါ့ဆမှုကြောင့် မိရွန်၏ အကျင့်ပျက်နွားကြီးက ဒုက္ခပေးပြန်သည်။ သည်နွားကြီးသည် ဒုက္ခအကြိမ်ကြိမ် ပေးခဲ့ပြီ။ ယခုလည်း အလိမ္မာဆုံး မြင်းမကလေးကို ချုံဖြင့် ဂွေလိုက်သည့်အတွက် မြင်းမကလေး လည်ပင်းတွင် အပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီး တဆတ်ဆတ်တုန် နေသည့် ဂက်ကာ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

“ပြဿနာ၊ သခင်ကြီးခင်ဗျာ၊ အဲဒီနွားကြီး... အဲဒီ သေနာကျ နွားကြီး”

“အဲ...နွားကြီး ဘာဖြစ်လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

မိရွန် အလန့်တကြားမေးသည်။

“မြင်းမလေးကို ချုံနဲ့ ခတ်လိုက်တယ် ခင်ဗျာ၊ မြင်းမကလေး လည်ပင်းမှာ အပေါက်ကြီးဖြစ်သွားတယ်”

မိရွန် အဝတ်လဲလျက်တန်းလန်း ခြံထဲ ပြေးဆင်းသည်။ ရေကန်အနီးတွင် မစ်ကာက ငါးနှစ်သား နွားသိုးကြီးကို တုတ်ချောင်းဖြင့် လှိုမ့်ရိုက်နေသည်။ ဦးခေါင်းကို အောက်စိုက်ထားသည့် နွားသိုးကြီး၏ လည်ပင်းသည် နှင်းခဲများပေါ်တွင် ဒဿ်တိုက်ပါနေ၏။ နွားကြီးခွာဖြင့် ခုတ်ခြင်းကြောင့် နှင်းခဲတွေ ကြွေမှုကုန်သည်။ ကြွေကြွေသော နှင်းခဲများသည် ငွေရောင်အမှုန် ကလေးများအဖြစ် လွင့်ပျံ့နေသည်။ သူက လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေး။ သို့သော် နောက်ခြေထောက် နှစ်ချောင်းပေါ်တွင် မားမားရပ်ပြီး ရုတ်တရက် တဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်ဖို့ အရှိန်ယူနေသယောင်ရှိသည်။ မစ်ကာ က အကောင်ကြီး၏ နှာခေါင်းကို ရိုက်သည်။ ဘေးနှစ်ဖက်ကို ရိုက်သည်။ ရိုက်ရင်း ကျိန်ဆဲသည်။ အလုပ်သမား တစ်ဦးက သူ့အား ဓါးပတ်မှဆွဲပြီး နောက်ဆုတ်ခိုင်းသည်ကိုလည်း မမူ။

မိရွန် ရေတွင်းဆီသို့ ပြေးသည်။ မြင်းမကလေးသည် ခြံစည်းရိုးအနီးတွင် ရပ်နေသည်။ ဦးခေါင်း ငိုက်စိုက် ကျလျက်။ သူမ၏အသားတွေ တဆတ်ဆတ် ခါနေသည်။ လည်ပင်းဒဏ်ရာမှ သွေးတွေစီးကျနေသည်။ နွားဂွေ ခံလိုက်ရသည့် ဒဏ်ရာက လက်တစ်ဝါး စာလောက် နက်သည်။ လည်ပင်းမှ လေပြွန်ကိုပင် မြင်ရသည်။ မိရွန်က မြင်းမကလေး၏ နဖူးပေါ်မှ ဦးစွန်းဖုတ်ကို ကိုင်ပြီး ဦးခေါင်းကို ဆွဲမည်။ မြင်းမ ကလေးက သူမသခင်ကို ကြည့်၏။ သူ၏အကြည့်က အသက်မပါ။ “နောက်ထပ် ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ” ဟု အသံတိတ် မေးနေသည့်နှယ်။ မြင်းမကလေး၏ အမေး ကို အဖြေပေးသည့်နှယ် မိရွန် အော်ဟစ်လိုက်၏။

“တယောက်ယောက်ကို ပြေးပြောကြစမ်း ဝက်သစ်ချအခေါက် နည်းနည်းလောက် ခွာခဲ့ပါလို့၊ မြန်မြန်သွား”

ဝက်သစ်ချအခေါက် ခွာဖို့ ဂက်ကာ ပြေးသည်။ မစ်ကာ သူ့ဖခင်ထံ လာသည်။ ခြံထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြီး ဝမ်းခေါင်းသံ ကြီးဖြင့် အော်နေသည့် နားသိုးကြီးကို လည်း မျက်စိတဖက်က ကြည့်ရသေးသည်။

“မြင်းမကို ဦးစွန်းဖုတ်ဆွဲထား၊ တယောက်ယောက် က အပ်ချည် ပြေးယူစမ်း၊ မြန်မြန်နော်”

အဘိုးကြီးမိရွန် အမိန့်ပေးသည်။

မြင်းမကလေး နာကျင်မှုဝေဒနာ မခံစားရအောင် အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ပတ်ချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒဏ်ရာကို ဆေးကြောသည်။ မိရွန်က အေးခဲနေသော လက်ချောင်းများဖြင့် အပ်နဖားတွင် ကြိုးထိုးသည်။ ပြီးတော့ ဒဏ်ရာအနားသားများကို ဆွဲချုပ်သည်။ ညီညာသေသပ်သောချုပ်ရိုးများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မီးဖိုချောင်ဆီမှ သူမိန်းမ အပြေးဆင်းလာသည်။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထိတ်လန့်ရိပ်များ ပေါ်လွင်နေ၏။ သို့သော် မိရွန်က တချက် လှည့်ကြည့်ဖော်မရ။ သူ့အလုပ်သူ ဆက်လုပ်နေသည်။ အမျိုးသမီးက ခင်ပွန်းသည်အား ဘေးနားသို့ ဆွဲခေါ်ပြီး

“နာတာ လီယာ ဒီမှာရောက်နေတယ် တော်ရေ၊ အမယ်လေး ဒုက္ခပါပဲ”

“ခု ဘာဖြစ်လာတာတဲ့လဲ”

မျက်နှာဖြူရော်သွားရင်း မိရွန် မေးသည်။

“တရားခံက ဂရီဂိုလေ၊ သူ အိမ်ပေါ်က ဆင်း သွားပြီတဲ့”

တောင်ပံရိုက်ခတ်ပျံသန်းဖို့ အရှိန်ယူသည့် ကျီးအ တစ်ကောင်လို လက်နစ်ချ်နာ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏စကတ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်ပြီး ငိုညည်းသည်။

“တရွာလုံးရှေ့မှာ အရှက်တော့ကွဲပါပြီတော်။ ဘယ်လိုဂြိုဟ်ဆိုး၊ ကံကြမ္မာဆိုးတွေ ဝင်လာပါလိမ့်၊ အမယ်လေး ...”

မီးဖိုခန်း အလယ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည့် နာတာလီယာအား မိရွန် တွေ့သည်။ သူမ၏မျက်လုံး အိမ်များတွင် မျက်ရည်ဥကြီးနှစ်ခု တွဲခိုလျက်။ သူမ၏ ပါးပြင်တွေတွင် အနီရင့်ရင့် စွန်းထင်းလျက်။

“နင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

အခန်းထဲသို့ အပြေးဝင်ရင်း ဖခင်ဖြစ်သူက လေတလုံး မိုးတလုံး မေးသည်။

“နင့်ယောက်ျားက နင့်ကိုရိုက်သလား၊ နှိပ်စက်သလား။ နင်တို့နှစ်ယောက် အဆင်မပြေကြဘူးလား”

“သူ ထွက်သွားပြီ ဖေဖေ”

နာတာလီယာ ညည်းသည်။ သူမ ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်ပြီး သူ့ဖခင်ရှေ့တွင် ခူးထောက်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ၊ ကျွန်မဘဝကတော့ အဖျက်ဆီးခံလိုက် ရပြီ ဖေဖေရဲ့။ ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်ပါနော်။ ဂရီဂိုက ထွက်ပြေးပြီ၊ ဟိုကောင်မနဲ့ ပေါ့။ သူ ကျွန်မကို စွန့်ပစ်သွားပြီ ဖေဖေ၊ ကျွန်မက စိစိညက်ညက် အနင်းအခြေ ခံလိုက်ရပြီ ဖေဖေရဲ့။”

ကောင်မကလေး ငိုရှိုက်သည်။ သူ့ဖခင်၏မျက်နှာကို မျှော်လင့်တကြီး မော့ကြည့်သည်။

“နေဦး၊ ခဏလေး”

“သမီး အဲဒီမှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ဖေဖေ။ ကျွန်မကို ပြန်သာခေါ်ပါနော်”

သေတ္တာကြီးဆီသို့ ခူးထောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏လက်မောင်းများပေါ်တွင် ဦးခေါင်းကို မှေးအပ် ထားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျလာသည့် မျက်ရည်များသည် မေလ မိုးခေါင်ခေါင်တွင် ရွာချသည့် မိုးပေါက် ကြီးများနယ်။ မိခင်ဖြစ်သူက နာတာလီယာ ဦးခေါင်းကို သူမ၏ စကတ်ဖြင့် ဖိကပ်ထားသည်။ နောက်ပြီး မိခင်တစ်ဦး၏ အကြင်နာ စကားများဖြင့် ချော့မော့နှစ်သိမ့်သည်။ သို့သော် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်နေသည့် မိချွန်က လှေကားထစ်များဆီသို့ ပြေးသွားသည်။

“စွတ်ဖားမှာ မြင်းနှစ်ကောင် ကစမ်းဂ

ဟု အော်ဟစ်သည်။ အိမ်လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ကြက်မတို့ ရစ်သီ ရစ်သီလုပ်နေသည့် ကြက်ဖကြီးသည် မိချွန် အော်သံကြောင့် အလန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားသည်။ နောက်ပြီး တောင်ပံ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်လျက် ဂျုံကျီဘက်သို့ သွားသည်။ သူသွားသည့် လမ်းတလျှောက်လုံး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် တကော်ကော် အော်သွားလေသည်။

“မြင်းတွေ ကကြိုးဆင်စမ်း”

လှေကားထစ်များတွင် တပ်ဆင်ထားသော လက်ရန်းကို မိချွန် ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ကန်သည်။ နောက်ဆုံး လက်ရန်းတွေ ပျက်စီးကုန်သည် အထိ။ မြင်းဇောင်းထဲမှ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ဆွဲထုတ်လာမှ မိချွန် မီးဖိုချောင်ထဲ ပြန်ဝင် သည်။

မစ်ကာက ဂက်ကာနှင့်အတူ နာတာလီယာ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဖို့

မီလက်ကျောအိမ်သို့ မြင်းဆွဲစွတ်ဖားဖြင့် သွားသည်။ စိတ်ပျံ့လွင့်စွာ စွတ်ဖားမောင်းလာသည့် ဂက်ကာက လမ်းတွင် ဝက်ပေါက်ကလေး တစ်ကောင်ကို လွင့်စဉ် သွားအောင် တိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ခုလောက်ဆို မြင်းမလေးကိစ္စကို သခင်ကြီး မေ့သွားလောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့” ဟု ဂက်ကာ တွေးသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီအဘိုးကြီးက တစက်မှ မကောင်းတဲ့ နတ်ဆိုးကြီးပဲဟာ၊ သူ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထို့နောက်မှာတော့ ဂတ်ကာက ကျာပွတ်ကို လွှဲကာ လွှဲကာဖြင့် မြင်းများ၏ ကျောကုန်းကို ရိုက်ပစ် လိုက်လေသည်။

အခန်း [၁၀]

(၁)

ယူဂျင်းလစွနစ်စကီသည် ကော့ဆက်လူမျိုးစု ခေါင်းဆောင်၏ သက်တော်စောင့်တပ်ဖွဲ့တွင် တပ်စုမှူး အဖြစ် တာဝန်ထမ်းခဲ့သည်။ အရာရှိများ ပြေးပွဲပြိုင်ပွဲ တခုတွင် ယူဂျင်းလည်း ပါဝင် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည်။ တန်းကျော်ပြေးပွဲတရပ်တွင် ခုန်ကျော်ရသည့်တန်းနှင့် သူ့ခြေထောက်ငြိပြီး ချော်လဲရာ သူ့ဘယ်ဘက်လက် ကျိုးခဲ့သည်။ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာသောအခါ ခွင့်ရက်ရှည် ယူသည်။ သူ့ဖခင်ဆီသို့ သွားပြီး သူ့ဖခင်နှင့် သီတင်းပတ် ခြောက်ပတ်တိတိ အတူနေ အနားယူခဲ့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ယာဂေါဒ်နီးတွင် တစ်ဦးတည်း နေထိုင်သည်။ ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ် ရှစ်ဆယ်ပြည့်လွန် နှစ်များတုန်း က သူ ဝါဆောမြို့တွင် တာဝန်ကျနေသည်။ ထိုစဉ် တရက်က ဝါဆောမြို့ ဆင်ခြေဖုံးတွင် မြင်းရထားဖြင့် ခရီးသွားစဉ် တော်လှန်ရေးသမားများ၏ မြောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်မှု ခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် ရန်သူများ၏ ကျည်ဆန်သည် ကော့ဆက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို မထိမှန်။ သူ့အစား ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကတော်နှင့် မြင်းရထားမောင်းသူသာ သေဆုံးသွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လစွနစ်စကီသည် သားငယ် နှစ်နှစ်သားကလေး ယူဂျင်း ကို အုပ်ထိန်းရင်း မုဆိုးဖို ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ ထိုဖြစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ် ပြီးနောက် သိပ်များမကြာမီ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အငြိမ်းစား ယူခဲ့သည်။ ယာဂေါဒ်နီးသို့ သွားပြီး အထီးကျန်သော ဘဝကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း နေထိုင်ခဲ့၏။

သားကလေး ယူဂျင်း အသက်ပြည့်သည်နှင့် ဗိုလ်လောင်း သင်တန်းသို့ ပို့သည်။ သူကတော့ လယ်ယာလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သည်။ သူက ဘုရင့်မြင်းစောင်းများမှ မျိုးသန့်ပြိုင်မြင်းများ ဝယ်ယူသည်။ အင်္ဂလန်မှလာသည့် အကောင်းဆုံး၊ အသန်ဆုံး မြင်းမကလေးများနှင့် မျိုးစပ်သည်။ သို့ဖြင့် မျိုးသန့် ပြိုင်မြင်း အသစ်များ ပြုစုပျိုးထောင်သည်။ သူ့ကိုယ်ပိုင် မြေပေါ်မှာရော ငှားရမ်းမြေပေါ်မှာပါ မွေးမြူရေးခြံတွေ တည်ထောင်သည်။ လယ်ကူလီများ ငှားပြီး ဂျုံစိုက်သည်။ ဆောင်းဦး နှင့် ဆောင်းကာလများတွင် သူ၏ ဘုံစွိုင်း အမဲလိုက်ခွေးများ ခေါ်ပြီး အမဲလိုက်သည်။ နောက်ပြီး ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး သီတင်းပတ် တပတ်လောက် ကြာအောင် အရက်သောက်နေတတ်သည်။ သို့သော် သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေ သည်မှာ အစာအိမ်ရောဂါ၊ အမြဲတမ်းလိုလို ဗိုက်အောင့်တတ်သည်။ သူ့ဆရာဝန်က

ဘယ်လိုအစားအစာမျိုး ကိုမျှ မျိုမချရဟု တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တားမြစ်ထားသည်။ သူစားသမျှ အစားအစာများ၏ ကောင်းခြင်းမှန်သမျှကို ဝါးခြင်းဖြင့် ထုတ်ယူရမည်ဆို၏။ အဓိပ္ပာယ်က စားသမျှ အစားအစာများကို ဝါးရုံပဲ ဝါးရမည်။ ပေါ်ထွက်လာသည့် အရသာကိုခံ၊ ကစီရည်ကိုမျိုး ဝါးထားသည့် အဖတ်များကို ထွေးထုတ်ရမည်။ မျိုမချရ ဟူ၏။ သည်တော့ သူဝါးပြီးသား ဝါးဖတ်များကို သူ၏ အစေခံ ဘင်ယာမင် ကိုင်ပေးသည့် ငွေလင်ပန်း ထဲ ထွေးချရုံသာ။

ဘင်ယာမင်က ကျပ်ပြည့်သူမဟုတ်။ အသားညိုသည်။ မည်းနက်ထူထဲ လှိုင်းထနေသော ဆံပင်များ ရှိသည်။ လစွနစ်စက် ထံတွင် အနီးကပ် အလုပ်အကျွေး ပြုနေခဲ့သည်။ ခြောက်နှစ်ခြောက်မိုးပင် ရှိခဲ့ပြီ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အစားအစာ ဝါးသည်ကို အနီးကပ် စောင့်ကြည့်သည်။ ကနဦးပိုင်း အချိန်တွေတုန်း ကတော့ ဘင်ယာမင် ကြည့်လို့မရ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ထွေးထုတ်လိုက်သည့် အစားအစာများကို မကြည့်ချင်။ ရွံသည်။ သို့သော် သည်မြင်ကွင်းကို မြင်ရဖန် များလာတော့ ရိုးလာသည်။ ကျင့်သားရလာသည်။ လပေါင်း တော်တော်ကြာလာတော့ သူ့သခင်ကြီး ထွေးထုတ်လိုက်သည့် ကြက်ဆင် သား ဖြူဖြူတွေကို ကြည့်ပြီး ဘင်ယာမင် အတွေးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အစားအစာတွေ အလဟဿ ဖြစ်ကုန်တာ နှမြောစရာ ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ဒါတွေ ကို သူက မစားဘူး၊ ငါ့မှာတော့ ဆာလွန်းလို့ အူ တကြုတ်ကြုတ် မြည်လို့၊ နေဦး သူမျိုမချတဲ့ အစားအစာ တွေကို ငါ စားကြည့်ဦးမယ်”

ဟု တွေးသည်။ သို့ဖြင့် သူ့သခင် ဝါးထုတ်ထားသည့် အသားများ ထည့်ထားသည့် ငွေလင်ပန်းကို ယာယီပစ္စည်းသိမ်း အခန်းငယ်ကလေးထဲသို့ ယူသွားသည့် အကျင့်လုပ်သည်။ နောက်ပြီး ၎င်းအခန်းကလေးထဲ မှာပင် သခင်ကြီး ထွေးထုတ်ထားသည့် အသားဖတ်များကို ကသောကမျော မျိုချလေသည်။ ထိုအလေ့အကျင့်ကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ ဘင်ယာမင် တစ်ယောက် တနေ့တခြား ဝဖိုင့်လာသည်။ မေးစေ့ နှစ်ထပ် ဖြစ်လာသည်။

သူတို့ခြံထဲတွင် နေထိုင်သည့် အခြားသူများမှာ အိမ်စေအမျိုးသမီး၊ ကျောက်ပေါက်မာများရှိသည့် ထမင်းချက် ယူကရိယာ၊ ရှေးမြင်းဇောင်း အလုပ်သမားကြီး ဆာရုကာ၊ နောက်ပြီး တိခွန် အမည်ရှိ သိုးထိန်းကြီးတို့ ဖြစ်၏။ သူတို့ခြံသို့ အက်စီနီယာ စရောက် လာကတည်းက ယူကရိယာက အက်စီနီယာ ကို ပယ်ထားသည်။ သခင်ကြီးအတွက် ချက်ရေး ပြုတ်ရေးတွေ မလုပ်ရ။ ကူညီခွင့်လည်း မရ။ အက်စီနီယာအား တာဝန်ချပေးထားသည်မှာ အိမ်ကြမ်းပြင်များကို တပတ်လျှင် သုံးကြိမ် ဆေးကြောတိုက်ချွတ်ဖို့။

အကောင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာသော ကြက်များ၊ ငှက်များကို အစာ ကျွေးဖို့။
နောက်ပြီး ကြက် ငှက် လှောင်အိမ်များကို သန့်ရှင်းအောင်
ဂရုစိုက်ထိန်းသိမ်းထားဖို့။

ဂရိုဂီကတော့ ကျယ်ဝန်းသော မြင်းစောင်းများထဲတွင် ဆာရှုကာနှင့်
အချိန်ကုန်နေသည်က များသည်။ မြင်းစောင်း အလုပ်သမား အဘိုးကြီးသည်
ဆံပင်တွေပင် ဖြူနေပြီ။ သို့သော် လူတိုင်းက သူ့ကို ‘ဆာရှုကာ’ ဆိုသည့်
အမည်ကိုပင် ခေါ်ဖို့ နှုတ်ကျိုးနေပြီ။ သူ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်
အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့သည့် လစွနစ်စက်ကြီး ကပင်လျှင် ဆာရှုကာ၏
မျိုးရိုးအမည်ကို မေ့လျော့နေဟန် ရှိသည်။ ငယ်စဉ်တုန်းကတော့
ဆာရှုကာသည် ရထားသမားဖြစ်၏။ သို့သော် အသက်ကြီး ချည့်နဲ့ပြီး မျက်စိတွေ
မှုန်လာသောအခါ သူ့ကို မြင်းစောင်းတွင် အလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ဂင်တိုတို ခေါင်း
ဖြူဖြူနှင့် မြင်းစောင်း အလုပ်သမားကြီး၏ နှာခေါင်းကတော့ ငယ်စဉ်က
တစ်တစ်ဦး၏ တုတ်ချက်ကြောင့် ပြားချပ် နေသည်။ အမြဲပြီးနေသော
သူ့အပြီးက ကလေး ဆန်သည်။ လောကကြီးကို ကြည့်သော သူ့အကြည့် က
ပရိယာယ် ကင်းပြီး အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်နေတတ်သည်။ တည်ကြည်ပြီး
ကြည်လင်သန့်စင်သည့် သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်သည် ပြားချပ်နေသော
နှာခေါင်းကြီးဖြင့် ရပ်ပျက်နေသည်။ သည်ကြားထဲ အမာရွတ် ထင်နေသည့်
သူ၏ အောက်နှုတ်ခမ်းမှာ တွဲကျ နေသေးသည်။ ဆာရှုကာက
ဗောဒကာကြိုက်သည်။ ဗောဒကာ သောက်နေပြီဆိုလျှင် ခြံဝိုင်းထဲ ဟိုလျှောက်
သည်လျှောက် လမ်းသလားနေလေ့ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ခြံရှင်သခင်ကြီးအလား
ခြေထောက်ကို ဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ ဖြင့် အဘိုးကြီး လစွနစ်စက်၏
အိပ်ခန်းအောက် တည့်တည့်တွင် ရပ်သည်။ ပြီးတော့ လေသံမာမာဖြင့်
အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် အော်ခေါ်သည်။

“မိကိုလိုင်းလက်စီဗစ်ချ်ဟေ့၊ မိကိုလိုင်းလက်စီဗစ်ချ်”

အဘိုးကြီးလစွနစ်စက် အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေလျှင် သူက ပြတင်းပေါက်သို့
လာသည်။

“ဟေး ... ကလိမ်ကကျစ် အယုတ်တမာကောင်ကြီး၊ မူးနေပြန်ပြီပေါ့”

ဟု ကြိမ်းမောင်းမည်။

ထိုအခါ ဆာရှုကာ သူ့ဘောင်းဘီကို ဆွဲတင်မည်။ မျက်စိတဖက်
မှိတ်ပြပြီး ပြုံးပြမည်။ သူ့အပြီးက သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် ကခုန်နေမည်။

“မိကိုလိုင်းလက်စီဗစ်ချ် သခင်ကြီးရယ်၊ သခင်ကြီး ကို ကျုပ်
သိပါတယ်”

ဟုပြောရင်း ညစ်ပေနေသော လက်ညှိုးကို သတိပေး ခြိမ်းခြောက်သံလို လှုပ်ယမ်းပြသည်။

“သွား ... အမူးပြေသွားအောင် အိပ်ပစ်လိုက်”

သူ့သခင်ကြီးက ပြုံးပြသည်။

“သခင်ကြီး ဆာရူကာကို ဖြီးလို့ ဖြန်းလို့ လှိမ့်လို့ မရဘူးနော...”

မြင်းဇောင်းအလုပ်သမားကြီး တဟားဟားရယ်မောမည်။
ခြံစည်းရိုးဆီသို့ သွားမည်။

“မိကိုလိုင်းလက်စီဗစ်ချ်ရယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်လိုပါပဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ...ဘဝတူတွေပါဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်..ကျုပ်တို့ဟာ ချမ်းသာကြပါတယ်...ဟား”

သည်နေရာရောက်တော့ သူ ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ကြောင်းပြဖို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ကားပြသည်။

“ကျုပ်တို့ကို ဒွန်ခရိုင်အတွင်းမှာ ရှိတဲ့ လူတိုင်း က သိကြတယ်။ ကျုပ်တို့ ...”

သူ့အသံ ရုတ်ခြည်း စိတ်ဆင်းရဲသံ ပေါက်သွားသည်။ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လေသံ ပေါက်သွားသည်။

“သခင်ကြီး... ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ လူတိုင်းအပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် စလုံးမှာ နှာခေါင်းရိုးတွေ ကျိုးခဲ့ရတယ်လေ”

“ဘာဖြစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်တယ်”

သူ့သခင်ကြီး မေးပြီး မျက်နှာကြီး နီးမြန်းလာအောင် တဟားဟားရယ်သည်။

“ဗောဒကာကြောင့်လေ”

ဆာရူကာ စကားလုံးတွေကို ချို့ချသည်။ မျက်စိမှိတ်ပြပြီး နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် လျက်ပြသည်။

“မသောက်နဲ့နော် မိကိုလိုင်းလက်စီဗစ်ချ် မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဘဝပျက်လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်လေ၊ ကျုပ်တို့ သောက်တာနဲ့ ရှိစုမဲ့စု ပြောင်တလင်းခါ လိမ့်မယ်က

“သွားစမ်းကွာ၊ ရော့...ဒါနဲ့သွားသောက်”

ဆိုပြီး အဘိုးကြီးလစ္စနစ်စကီက ကိုပက် နှစ်ဆယ်တန် ပစ်ချပေးသည်။

ထိုပိုက်ဆံကို ဆာရှုကာက မိအောင် ဖမ်းမည်။ ဖမ်းမိလိုက်သည့် ပိုက်ဆံကို ကက်ဦးထုပ်ထဲ ဝှက်ရင်း လှမ်းအော်ပြောမည်။

“ကဲ...ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်နော်”

“ခင်ဗျား မြင်းတွေကို ရေချပြီးသေးရဲ့လား”

သူ့သခင်ကြီးက ပြုံးပြုံးကြီးမေးမည်။

“ဟာ...ဒီပြိတ္တာကြီးကတော့ကွာ၊ ခင်ဗျားကြီး ကတော့ ပြဿနာကောင်ကြီးပဲ”

ဆာရှုကာ၏ မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် ညိုမည်းနေသည်။ ငှက်ဖျားတက်သလို စကားတွေ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။

“ဆာရှုကာက မြင်းတွေ ရေချဖို့ မေ့နေရမယ် ဟုတ်လား။ ကျုပ် သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေရင်တောင် မြေကြီးပေါ်မှာ တွားသွားပြီး မြင်းတွေ တိုက်ဖို့ ရေပုံးကို သွားဆွဲဦးမှာ သိလား။ ဒါကို သူက ထင်နေသေးတယ်”

သူ့ကို မတော်မတရား စွပ်စွဲရကောင်းလားဆိုပြီး ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်လျက် ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး ထွက်သွားသည်။ လက်သီးလက်မောင်း တန်းပြီး ပါးစပ်ကလည်း ကျိန်ဆဲသည်။ အရာရာတိုင်းသည် သူ့အတွက် အလိုအလျောက်သာ ဖြစ်လာသည်။ အရက်သောက်ခြင်း၊ သူ့သခင်ကြီးနှင့် တရင်းတနီး ရှိခြင်းတို့သည်ပင် အလိုအလျောက် ဖြစ်လာတာတွေ ဖြစ်၏။ သူကား အစားထိုးလို့ မရသည့် မြင်းဇောင်း အလုပ်သမားတစ်ဦး။ ဆောင်းတွင်းနှင့် နွေကာလဆိုလျှင် သူက ကျယ်ပြန့်သည့် မြင်းဇောင်းအကန့်ကြီး တွေတွင် နေရာရွေးပြီး အိပ်သည်။ သူက မြင်းထိန်းသမား တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သံခွာများလည်း ရိုက်တတ်သူ။ နွေဦးဆိုလျှင် သူက မြင်းများအတွက် မြက်ရိတ် သည်။ နောက်ပြီး ဆေးဖက်ဝင်သော သစ်မြစ် သစ်ဥများ တူးဖော်သည်။ မြင်းဇောင်းထရံများတွင် အခြောက်ခံ ထားသည့် ဆေးဖက်ဝင် နွယ်မြက်သစ်ပင်များ၊ မြင်း ရောဂါအမျိုးမျိုးအတွက် ပရဆေးများ ချိတ်ဆွဲ သိုလှောင်ထားသည်။

ကျန်းမာသန်စွမ်းသော်လည်း ဉာဏ်နည်းသော ကော့ဆက်တစ်ဦးဖြစ်သည့် တိစ္စန်က ထမင်းချက် ယူကရီယာနှင့် အတူနေသည်။ သူက ယူကရီယာနှင့် ဆာရှုကာတို့ကို မလိုအပ်ဘဲ မလိုတမာ ဖြစ်နေသည်။ အဘိုးကြီး၏ ညစ်ပတ်ပေကျံ သည့် ရုပ်အင်္ကျီကို တစ်လ တစ်ကြိမ် မှန်မှန်ဆွဲပြီး ကြိမ်းမောင်းလေ့ရှိသည်။

“အဘိုးကြီးနော်... ကျုပ်မိန်းမကို မျက်စိကျမယ် မကြံနဲ့”

“အင်း ... အဲဒါကတော့ အခြေအနေအရပေါ့ကွာ”

“ခင်ဗျားကြီး ကိုယ့်အသက်အရွယ် ကိုယ် ရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျ”

“နောက်ပြီး ခင်ဗျားဟာ သမားတော် တစ်ယောက် နော်။ ခင်ဗျားဟာ မြင်းတွေကို ဆေးကုပေးနေတဲ့လူ ဗျ။ ခင်ဗျားကြီး သမ္မာကျမ်းဖတ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟား ... ငါက ကျောက်ပေါက်မှတ် ကလေးတွေ နဲ့ မိန်းမဆို သိပ်သဘောကျတာကွ၊ မင်း ယူကရိယာ ကို တာတာသာ လုပ်လိုက်ပါကွာ၊ မင့်ကောင်မကို ငါ မင့်လက်ထဲက ခေါ်ထုတ်သွားတော့မှာ၊ သူက စပျစ်သီး ခြောက်ပူတင်းနဲ့ တူသကွ...”

“ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်နဲ့တော့ ပက်ပင်း မတိုးစေနဲ့နော်၊ တိုးလို့ကတော့ ခင်ဗျားကို သတ်ပြီသာမှတ်က

တိခွန် ထိုသို့ပြောမည်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အကြွေစေ့တချို့ကို ထုတ်မည်။

သူတို့ဘဝသည် ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းရှိလှသော ယာဂျေဒ်နီး ရွာကလေးမှာပင် ယိုယွင်းဆွေးမြည့် နေလေသည်။ စံအိမ်ကြီးက အသွားအလာများသော လမ်းမများနှင့် လှမ်းသည့် တောင်ကြားလမ်း တလမ်းထဲမှာ တည်ရှိသည်။ နောက်ပြီး ဆောင်းဦးကာလမှ အစပြုကာ ရွာနီးချုပ်စပ်များနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွား တော့၏။ ဆောင်းညများတွင် ဝံပုလွေအုပ်များသည် သားရဲတွင်းများမှ ထွက်လာကြသည်။ သူတို့၏ အူသံများနှင့် မြင်းများကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေသည်။ တိခွန်က သူသခင်ကြီး နှစ်လုံးပြု သေနတ်ကြီး ဆွဲပြီး စားကျက်မြက်ခင်းသို့ သွားသည်။ သေနတ်တစ်ချက်ပဲ စံဖောက်ပြီး ဝံပုလွေများကို ခြောက်လှန့်ထုတ်လေ့ ရှိသည်။ တိခွန်တစ်ယောက် ထိုသို့ သေနတ်ဆွဲပြီး ထွက်သွားပြီဆိုလျှင် ယူကရိယာ သေနတ်သံ ထွက်အလာကို ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စောင့်ပြီး နားထောင် တတ် စမြဲ။ ထိုသို့သော အချိန်များတွင် သူမ၏ အတွေးကမ္ဘာထဲတွင် တိခွန်သည် ဦးပြည်းပြောင်ပြောင်ဖြင့် လူနဲ့လူအကြီး မဟုတ်တော့။ ခန့်ချောချောပြီး သူရသတ္တိ အလွန်ပြည့်စုံသည့် လူငယ်လူရွယ် တစ်ယောက်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းနေလေပြီ။ ထို့နောက် အစေခံတန်းလျားတံခါး ဝုန်းခနဲပွင့်သွားမည်။ တိခွန် ဝင်လာမည်။ ထိုအခါ တိခွန်၏ ရင့်ရော်အေးခဲနေသည့် အရိုးများ နွေးထွေးသွားအောင် သူမက ဆီးကြိုပွေ့ဖက်သည်။

နွေရာသီ ဆိုလျှင်တော့ ယာဂျေဒ်နီးခြံကြီးသည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တိုင် အလုပ်သမားများ၏ အသံဗလံ များဖြင့် စည်ဝနေတတ်၏။ သခင်ကြီးက ဧကရာချီသော လယ်မြေများတွင်

နှံစားပင်အမျိုးမျိုးစိုက်သည်။ ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို ယူဂျင်း အိမ်ပြန်လာတတ်သည်။ သူရောက်လာပြီဆိုလျှင် သစ်သီးခြံထဲနှင့် စားကျက်မြက်ခင်းပြင်ထဲ ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ လှည့်ပတ် သွားလာနေတတ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း ကန်စပ်မှာ ထိုင်ပြီး ငါးမျှားတံ တစ်ချောင်းဖြင့် ငါးမျှား နေတတ်သည်။ ယူဂျင်း၏ အရပ်က အလောတော်ရှိပြီး ရင်အုပ်ကြီးကတော့ ခပ်ကားကားပင်။ သူ့ဆံပင်ကို ကော့ဆက် ဟန်အတိုင်း ညာခွဲ ခွဲသည်။ သူ၏ အရာရှိဝတ်စုံမှာ ထာဝစဉ် သန့်ရှင်း ကော့ပုံနေ၏။

(၂)

စံအိမ်ကြီးသို့ ဂရီဂိုရောက်လာတာ ဆယ်ရက်လောက် ရှိပြီ။ ထိုအတောအတွင်း သူသည် သခင်လေး နှင့် အနေ များသည်။ တနေ့တွင် အစေခံတန်းလျား သို့ ဘင်ယာမင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ အကြောင်းကြားသည်။

“ဂရီဂို...မင်းကို သခင်လေး ခေါ်နေတယ်”

ယူဂျင်းအခန်းသို့ ဂရီဂို သွားသည်။ တံခါးဝတွင် ရပ်သည်။ သခင်လေးက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြပြီး ထိုင်ခိုင်းသည်။ ဂရီဂို ကုလားထိုင်အစွန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ငါတို့မြင်းတွေကို မင်း သဘောကျရဲ့လား”

ဟု လစွနစ်စကီ မေးသည်။

“မြင်းတွေက မြင်းကောင်းတွေပါ၊ မီးခိုးရောင် ကောင်ကြီးကတော့ အရမ်းကောင်းပဲ”

“အဲဒီကောင်ကြီးကို အများကြီးကျင့်ပေး၊ ဒါပေမဲ့ ဒုန်းစိုင်းပြီး မစီးနဲ့”

“အဘိုး ဆာရှုကာကလည်း အဲဒီအတိုင်း မှာထားပါတယ်”

“မေလမှာ မင်း လေ့ကျင့်ရေးစခန်း ဝင်ရမှာ မဟုတ်လား”

သခင်လေးက မျက်စိများ မှေးကျဉ်းလျက် မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း သွားစရာ မလိုဘူး၊ ကော့ဆက်တပ်ချုပ်ကို ငါ ကြည့်ပြောလိုက်မယ်”

“ကျေးဇူးပါ ခင်ဗျာ”

ခေတ္တခဏ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ၏ ယူနီဖောင်း ကော်လာကြယ်သီးကို ဖြုတ်ပြီး မိန်းမဆန်သော သူ၏ နို့အုံ ဖြူဖြူကြီးကို ယူဂျင်း ကုတ်သည်။

“အက်စီနီယာရဲ့ယောက်ျားက သူ့ကို မင့်လက်ထဲ က ပြန်လုသွားမှာ မစိုးရိမ်ဘူးလား”

ဟု မေးသည်။

“ဒီလူက ဒီမိန်းမကို စွန့်ပစ်ထားပါပြီ။ ဒီလူ သူမိန်းမကို ပြန်ပြီးလက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ”

“ဟိုတစ်နေ့က ရွာကလူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်၊ စတီပင်က အဲဒီလိုပဲ သူ့ကို ပြောတဲ့အကြောင်း အဲဒီလူက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြတယ်”

“အက်စီနီယာက အကြည့်ခံတဲ့မိန်းမကွ”

ဟု တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။ ဂရီဂို ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ကြည့်ရင်း ပြုံးနေသည်။

“မဆိုးလှပါဘူး”

ဂရီဂို သဘောတူသည်။ နောက်တော့ သူ့မျက်နှာ အုံ့မှိုင်းသွားသည်။

(၃)

ခွင့်ရက်ကုန်ခါနီး နောက်ဆုံးနေ့ရက်များတွင် ယူဂျင်းတစ်ယောက် ဂရီဂိုအခန်းဘက်သို့ စက်ကျနေသည်။ အက်စီနီယာ က သူတို့ အခန်းကလေးကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ လှည်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည်။ မိန်းမဆန်သော ပြုပြင်မွန်းမံမှု ကလေးများဖြင့် အခန်းကို လှပနေစေသည်။ ဗိုလ်ကလေးက အက်စီနီယာတို့ အခန်းသို့ အချိန်ရွေးပြီး သွားလေ့ရှိသည်။ သူ သွားလေ့ ရှိသည့် အချိန်များမှာ ဂရီဂို မြင်းတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့် အချိန်များ။ သူက ဦးစွာ မီးဖိုချောင်သို့ သွားမည်။ ယူကရိယာနှင့် တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်လောက် စကားရောဖောရော ပြောမည်။ ထို့နောက် ဟိုဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အခန်းဆီသို့ ခြေဦးလှည့်မည်။ တနေ့တွင် ယူဂျင်း ခွေးခြေပေါ်မှာ ထိုင်သည်။ ပခုံးနှစ်ဖက် ရှေ့သို့ ကိုင်းထားသည်။ ပြီးတော့ အရက်မဲ့ အပြုံးဖြင့် အက်စီနီယာကို စိုက်ကြည့်သည်။ သူရှိနေသည့်အတွက် အက်စီနီယာ အနေကျသည်။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သည်။ သူမ လက်ထဲမှ ဇာထိုးအပ်တွေ

တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အက်စီနီယာ၊ နေရထိုင်ရ အဆင်ပြေရဲ့လား။”

အခန်းထဲတွင် အပြာရောင်မီးခိုးတွေ ပြည့်လျှံသည် အထိ စီးကရက်ကို ဖွာသည်။

“အဆင်ပြေပါတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဂ

မျက်လုံးတွေလှန်လိုက်တော့ ယူဂျင်း၏အကြည့် နှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်။ ပွင့်လင်းသိသာသည့် အကြည့်။ သူ့ဆန္ဒကို အသံမဲ့ ပြောပြနေသည့် အကြည့်။ အက်စီနီယာ မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ သူ့မေးခွန်းများကို အက်စီနီယာ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းဖြေသည်။ သူ့မျက်လုံးများ ကို ရှောင်သည်။ လွှဲသည်။ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွင့်ကို ချောင်းသည်။

“ဪ...ဘဲတွေ အစာကျွေးရဦးမယ်”

ဟု သူ့ကို ပြောသည်။

“ခဏတဖြုတ်နေစမ်းပါဦး၊ ဘဲတွေက နေနိုင်ပါသေးတယ်”

သခင်လေး ပြုံးသည်။ နောက်ပြီး သူမ၏ အတိတ်ဘဝနှင့် ပတ်သက်သည့် မေးခွန်းများ မေးသည်။ မေးသာ မေးနေသည်။ ရှင်းလင်းပြတ်သားသော သူ့ မျက်လုံးများက ရုန့်ကြမ်းစွာ တောင်းခံနေသည်။

ဂရီဂို ဝင်လာတော့ ယူဂျင်းက စီးကရက်တလိပ် တိုက်သည်။ နောက်များမကြာမီ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

“သူက ဘာလိုချင်လို့တဲ့လဲ”

အက်စီနီယာကို မကြည့်ဘဲ ဂရီဂို မေး၏။

“ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”

သခင်လေး၏ အကြည့်ကို သတိရမိသည့် အက်စီနီယာ ဖျစ်ညှစ်ပြီး ရယ်သည်။

“သူ အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ထိုင်တော့တာပဲ။ ဒီလိုမျိုး ဂရစ်ရှ်ကာ”

ဆိုပြီး သခင်လေး ခါးကိုင်းပြီး ထိုင်ဟန် ထိုင်ပြသည်။

“နောက်တော့ ထိုင်လိုက်တာ ထိုင်လိုက်တာလေ... ကျွန်မ ငိုတောင် ငိုချင်လာရောပဲ”

“မင်းက သူ့ကို လိုလိုလားလား ဆက်ဆံနေမှာပေါ့။ မင်း ကြည့်နေနော်၊ မဟုတ်ရင် တစ်နေ့နေ့မှာ အဲဒီကောင်ကို လှေကားပေါ်က ကန်ချမိလိမ့်မယ်”

အက်စီနီယာက ဂရီဂိုကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူမ၏
နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် အပြုံးတပွင့်။ သူ့ ယောက်ျား နောက်ပြောင်
ပြောနေသလား၊ အတည်ပြောနေသလားဆိုတာ သူမ တိတိပပ မပြောတတ်။

ရက်လေးဆယ် ဥပုသ်ကာလ စတုတ္ထသီတင်းပတ် အရောက်တွင် ဆောင်းဝင်လာသည်။ ဒွန်မြစ်၏ကမ်းစပ် မှ ရေတွေ ခဲစပြုလာပြီ။ ထိပ်ပိုင်း စတင်ပျော်ကျလာသည့် ရေခဲများသည် မီးခိုးရောင်သို့ ပြောင်းပြီး အမြှုပ်တွေ စီစီဝေဝေ ဖြင့် တအိအိလှိုင်းထနေသည်။ ညနေခင်း တခုတွင် တောင်ကုန်းများဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်မှာ တဝေါဝေါအသံများ။ ထိုအသံများ နောက်ကွယ်တွင် ရေခဲများရှိသည်ဟု ရှေးပညာရှိများ စကားက ဆိုသည်။ သို့သော် ထိုအသံများက နှင်းခဲများ ပျော်ဆင်းလာပြီ ဟူသော အတိတ် နိမိတ်ဆိုးကို ပြောပြနေသည့် အသံများသာဖြစ်သည်။ နံနက်မိုးလင်းတော့ လေထဲ ရောနှော ပျံ့လွင့်နေသည်မှာ နှင်းမှုန်နှင်းစကလေးတွေ။ သို့ပေမဲ့ နေ့လယ် နေ့ခင်းတွင် ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်း မြေပေါ်တွင် အကွက်များ ဖြစ်နေပြီး နှာဝကို လာရောက် ကလူကျီစယ် နေသည်မှာ တပေါင်းရနံ့ သင်းပျံ့ပျံ့။ နောက်ပြီး နှင်းရိုက်ထားသော ချယ်ရီပင်ခေါက် ရနံ့များနှင့် မြက်ပုပ် ရနံ့ဆိုးများ။

မိရွန်ဂရီဂိုရီဗစ်ချ် ကတော့ ဆောင်းရာသီအတွက် ထယ်ထိုးဖို့ အသင့်ပြင်နေသည်မှာ အေးအေးလူလူပင်။ တင်းကုပ် ကလေးထဲတွင် ထိုင်ပြီး ထွန်သွားများ ထက်နေအောင် သွေးသည်။ နှင်းတွေ အရည်ပျော်ကျလာသည်နှင့် ထယ်ထိုးဖို့ အသင့်ဖြစ်နေရမည်။ ရက် ၄၀ ဥပုသ်ကာလ စတုတ္ထမြောက်သီတင်းပတ်တွင် အဘိုးကြီး ဂရစ်ရှာကာ ဥပုသ် စောင့်သည်။ သူသည် အေးလွန်းသည့်အတွက် တကိုယ်လုံး ပြာနှမ်းပြီး ဘုရားကျောင်းမှ ပြန်လာသည်။ သူ့ မကျေနပ်ချက် များကို သူ့ချွေးမ လူကီနစ်ချ်နာအား ရင်ဖွင့်သည်။

“အဲဒီဘုန်းကြီးက ငါ့ကို အငတ်ထားတယ်။ ကောင်းတဲ့ဘုန်းကြီး မဟုတ်ဘူး။ ဒီဘုန်းကြီး လေးလံ နှေးကွေးပုံများ ကတော့ လှည်းပေါ် ကြက်ဥတွေ တင်လာတဲ့ လှည်းသမား အတိုင်းပါပဲကွာ၊ ရွရွကလေး လှုပ်ရှားတာကလား။”

“ဖေဖေက ပက်ရှင်သီတင်းပတ်¹⁰ ကျမှ ဥပုသ်စောင့်ရင် ပိုပြီးသင့်မြတ်မယ်ထင်တယ် ဖေဖေရဲ့။ အဲဒီ အချိန် ကျတော့ နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာပြီလေ”

“နာတာလီယာကို ခေါ်စမ်းကွာ၊ သူ့ကို ပိုပြီး နွေးတဲ့ခြေအိတ်ရှည် ထိုးခိုင်းဦးမှ”

နာတာလီယာက သူမထံ ဂရီဂို ပြန်လာလိမ့်မည် ဟု ယနေ့တိုင် မျှော်လင့်ဆဲ။ စောင့်မျှော်ဆဲ။ သူမ၏ နှလုံးသားက သူ့ကို စောင့်မျှော်နေသည်။ သင့်မြတ်လျော်ကန်စွာ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ပြောပြချက်များကိုလည်း နားမဝင်။ မျှော်မှန်းရော်ရမ်းရသော ညများကား သူမအတွက် မကုန်ဆုံး နိုင်တော့ပါတကား။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဘယ်ညာ လူးကာ လှိမ့်ကာဖြင့်။ မိမိမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ ခုတော့ မခံစားသင့် မခံစားထိုက်သည့် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းမှုကို ရင်ဝယ် ပွေ့ပိုက် နေရပြီ။ မထင်မှတ်သော အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံရသည့် အတွက် ရှက်သည်။ လဲသေချင်လောက်အောင် ရှက်သည်။ အားငယ်သည်။

အရေးထဲ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ရမည့် ကိန်းမျိုး ကြုံနေရပြန်ပြီ။ ပထမ တစ်ပူ မပျောက်သေးမီ နောက် တစ်ပူက ကြွချီတော်မူလာပြီ။ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမည်လဲ ဆိုတာကို အသည်းထိတ်စွာ ရင်ဖိုစွာ စောင့်ကြည့်နေရသည်။ သူမသည် ခဲမှန်ထားသည့် စာသူငယ်လို သူမ နေခဲ့သည့် တပင်တိုင်မြေနန်း အပျိုခန်းထဲတွင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေရသည်။ သူမမှာ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ။ သူမ အိမ်ပြန်လာပြီးနောက် အစောဆုံး နေ့ရက်များကတည်းက သူ့အစ်ကို မစ်ကာက ဗွေဖောက်နေသည်။ အစ်ကို၏ အကြည့်ရဲရဲများက မရိုးသား။ တစ်နေ့တွင်မူ သူမအား ဆင်ဝင်အောက်၌ အမိဖမ်းပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် မေးတော့၏။

“ဟဲ့...နင် ခုထိ ဂရစ်ရှုကာကို တောင့်တတုန်းလား”

“အဲဒါ၊ အစ်ကိုနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“နင့်ဝေဒနာတွေ ပျောက်သွားအောင် ငါက ကူညီချင်လို့ပါဟယ်”

နာတာလီယာ သူ့မျက်လုံးတွေထဲ စိုက်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ သူမ တွေ့ရသည့် အခိုးအငွေ့တွေကြောင့် ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်း ထသွားသည်။ မစ်ကာ၏ မျက်လုံးစိမ်းတွေက အရောင်တဖျပ်ဖျပ်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲ တွင် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေသည့် ရာဂမီးများ။ နာတာလီယာ တံခါးကို ဝုန်းခနဲစောင့်ပိတ်ပြီး ဘိုးဘိုးဂရစ်ရှုကာ ၏ အခန်းသို့ ပြေးသည်။ သူမ၏ ရင်ခုန်သံ တဒိန်းဒိန်း ကို ပြန်ပြီးနားထောင်နေမိသည်။ နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် သူမ ခြံထဲရှိနေစဉ် မစ်ကာ ရောက်လာ ပြန်သည်။ မစ်ကာက နွားများအတွက် မြက်ခြောက်အသစ်များ လဲပေးနေသည်။ ဖြောင့်တန်းသောသူ့ဆံပင်နှင့် သားမွေး ကက်ဦးထုပ်တွင် မြက်ပင်တွေ ကပ်နေသည်။

“နင့်ကိုယ်နင် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မနေပါနဲ့ နာတာလီယာရယ်”

နာတာလီယာ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်သည့် အနေဖြင့်

လက်နှစ်ဖက်မြှောက်ကာ အော်လိုက်၏။

“ကျွန်မ ဖေဖေ့ကို တိုင်ပြောမယ်”

“ဟယ်....ငတုံးငအရဲ့ ဘာဖြစ်လို့အော်ရတာလဲ”

“အစ်ကိုနော်၊ အစ်ကို သွားတော့။ ကျွန်မ ဖေဖေ့ကို ခုချက်ချင်းသွားတိုင်မယ်။ အစ်ကို ဘယ်လိုအကြည့်မျိုး တွေနဲ့ ကျွန်မကို ကြည့်တာလဲ၊ အံ့ပါရဲ့ဟယ်...အစ်ကို ကျတော့ မြေမမျိုးဘူး၊ ကျွန်မအနား မလာနဲ့ မစ်ကာ”

“အေး ... ခုတော့ မလာပါဘူး၊ ညကျမှ လာခဲ့မယ်၊ ဘုရားစူးရစေ့ ငါ တကယ်လာခဲ့မယ်”

နာတာလီယာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ခြံထဲမှ တက်ခဲ့သည်။ ထိုညက သူမ၏ အိပ်ရာကို သေတ္တာတလုံး ပေါ်မှာခင်းသည်။ နောက်ပြီး သူမနှင့် အတူအိပ်ဖို့ ညီမလေးကို ခေါ်ထားသည်။ တညလုံး မျက်လုံးပြူးကျယ် လူးလှိမ့်ဟယ်ဖြင့်။

မီးဝင်းဝင်းတောက်သောမျက်လုံးများက အမှောင်ထုကို စူးစူးရဲရဲ ထိုးဖောက်ရှာဖွေလျက်။ သူမ၏နားမှာ အပ်ကျ သံမျှလောက်ကိုပင် ကြားရအောင် နွားစွင့်ထား၏။ အရေးကြုံလာလျှင် တအိမ်လုံးပွင့်ထွက်အောင် သံကုန် အော်ဟစ် ဖို့လည်း အသင့်ပြင်ထားသည်။ သို့သော် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွဲနေသည်မှာ ဟိုဘက်ခန်းမှ အဘိုးဂရစ်ရှကာ၏ ဟောက်သံ များသာ။ နောက်ပြီး ရံဖန်ရံခါ ထွက်ပေါ်လာသည့် ညီမလေး၏ ယောင်ယမ်းသံများ။

မစ်ကာသည် မကြာမီက မအောင်မြင်သော မိန်းမတောင်းရမ်းမှုအတွက် အရှက်တကွဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို မေ့ပျောက်နိုင်စွမ်း မရှိသေး။ ထို့ကြောင့် သူ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေသည်။ စိတ်က ကြွပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသည်။ ညစဉ် ညတိုင်း အပြင်ထွက်သည်။ မိုးမသောက်မချင်း အိမ်ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။ သူက နာမည်ပျက်မိန်းမများနှင့် ပွေလိမ် ရှုပ်သည်။ နောက်ပြီး စတီပင့်အိမ်သို့ သွားပြီး ကြေးဖြင့်ဖဲကစားသည်။ သူ့အမူအကျင့်များကို သူ့ဖခင်က စောင့်ကြည့် သည်။ သို့သော် ဘာမျှတော့မပြော။

(၂)

ရှင်ပြန်ထမြောက်ခြင်း ပွဲတော်နေ့ မတိုင်မီ ကလေးတွင် မိုကော့၏ ဆိုင်နား၌ နာတာလီယာကို ပင်တာလီမွန် တွေ့သည်။ သူက ကောင်မကလေးကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟဲ့..ခဏနေပါဦးဟဲ့”

ကလေးမ၏ခြေလှမ်း ရပ်လိုက်၏။ သူမ၏ ယောက္ခမမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရတော့ ဂရီကိုကို သတိရမိသည်။ နောက်ပြီး သူမနှလုံးသားက ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား ယောင်ယမ်းတမ်းတမိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့အိမ်ကို တခါတလေ လာပြီး မလည်ရတာလဲ”

အဘိုးကြီး မဝံ့မရဲမေးသည်။ ကောင်မကလေးနှင့် အကြည့်ချင်းမဆိုင်။ မျက်လုံးတွေ လွှဲဖယ်ထားသည်။ ပြစ်မှုကို သူကိုယ်တိုင် ကျူးလွန်ထားမိသည့်အလား။

“မိန်းမက သမီးကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာ။ အဲ... တစ်နေ့နေ့တော့ လာမယ် မဟုတ်လား”

နာတာလီယာ ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်ဖြစ်နေတာ ပျောက်သွားပြီ။ “ကျေးဇူးပါ..” ဟု ပြောသည်။ တဖြုတ်မျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီး “ကျွန်မက အိမ်မှာ အလုပ်တွေ ပိနေလို့ပါ” ဟု ဖြည့်ပြောသည်။ တကယ်တော့ “ဖေဖေ” ဟု သူက ခေါ်လိုက်ချင်သည်။

“ဟိုကောင် ဂရစ်ရှကာ.ဟင်း”

အဘိုးကြီး ဦးခေါင်းကို ခါးသီးစွာယမ်းခါသည်။

“ဒီကောင် ငါတို့ကို တပတ်ရိုက် သွားတဲ့ကောင်.. အယုတ်တမာကောင်၊ မဟုတ်ရင် ခုလောက်ဆို ငါတို့ ဘယ်လောက် အဆင်ပြေနေလိုက်မလဲ”

“ဪ..ဖေဖေရယ် ခုတော့ အဆင်မပြေတာ ရှင်းနေပါပြီ”

နာတာလီယာ အသံစူးစူးဖြင့် မခံချိုမခံသာ ပြောသည်။

နာတာလီယာကို ကြည့်ပြီး ပင်တာလီမွန် စိတ်ကသိကအောက်ဖြင့် ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင် လုပ်နေသည်။ နာတာလီယာ့ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တွေ။ ငိုချင်စိတ်ကို တောင့်ခံနိုင်အောင် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ ထားသည်။

“သွားတော့မယ်နော် သမီးလေး၊ ဒီကောင့်ကိုများ လွမ်းမနေစမ်းပါနဲ့ကွယ်၊ အဲဒီ အလေနတောကောင်ဟာ သမီးလေး လက်သန်းပေါ်က လက်သည်းကလေးလောက်တောင် တန်ဖိုးရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ ပြန်ချင်လည်း ပြန်လာ မှာပါ၊ ဖေဖေတောင် သူနဲ့ သွားတွေ့ဖို့ စဉ်းစားနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့မလွယ်ဘူးကွဲ့”

နာတာလီယာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် လမ်းလျှောက်သွားသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် ခြေတဖက်ပြီး တဖက် ပြောင်းထောက်ရင်း ပင်တာလီမွန်

ရပ်နေသည်။ အပြေးပြိုင်ပွဲတခုတွင် တာထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေသည့် နှယ်။
လမ်းထောင့် တွင် ကွေ့လိုက်ရင်း နာတာလီယာ နောက်လှည့်ကြည့်သည်။
အဘိုးကြီး ခြေထောက် ဆာတာ ဆာတာဖြင့် ရွာလယ် ကွက်လပ် ကို
ဖြတ်လျှောက်နေသည်။ လမ်းလျှောက်တုတ်ပေါ်တွင် တကိုယ်လုံး အားပြုလျက်။

(၃)

နေဦးရာသီ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်နှင့် စတော့မင်း၏
အလုပ်ရုံမှ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲများ တွေ့ကြိမ် ကျလာသည်။ သူတို့ပွဲသို့ ပုံမှန်
မပျက်မကွက် လာရောက်သူများမှာ စက်ရုံမှလာသော စက်ဆရာ အိုင်ဗင်
အလက်ဇီဗစ်ချ် နှင့် ဗဲလက်တို့ ဖြစ်၏။ သူတို့နှင့်အတူ ခေါ်လာတတ်သည်မှာ
ဒေးဗစ်။ အီစတာ ပွဲတော်နေ့ မတိုင်မီ ကျရောက်သည့် ကြာသပတေးနေ့တွင်
သူတို့တတွေ ညနေပိုင်း ခပ်စောစောကတည်းက လူစုံနေသည်။ စတော့မင်းက
သူထိုင်နေကျ ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်သည်။ ကိုပက် ငါးဆယ်တန်
ငွေကွင်းကလေး တကွင်းကို တိုက်ချွတ် သန့်စင်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ
တိုးဝင်နေသည်မှာ ကြီးမားသော နေခြည်တန်းကြီး။ စက်ဆရာက
ဇာဂနာကလေး တခုကို ကောက်ကိုင်ပြီး သူ့လက်ထဲတွင် ဖင်ပြန် ခေါင်းပြန်
လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟိုတနေ့ကလည်း သခင်ကြီးဆီသွားပြီး ပစ္စတင် ကိစ္စ
ပြောရသေးတယ်။ အဲဒီပစ္စတင်ကို မီလာရီဗို အထိ ယူသွားရလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ
ကိုယ့်ဘာသာ ပြင်လို့မရဘူး၊ အက်ကြောင်းက ဒီလောက်ရှိတယ်ဗျ”

ဆိုပြီး ပစ္စတင်ပေါ်မှ အက်ကြောင်းကို သူ့ လက်သန်းဖြင့် တိုင်းပြသည်။

“မီလာရီဗိုမှာ စက်ရုံရှိတယ်၊ ဟုတ်လား”

စတော့မင်း မေး၏။ ငွေကွင်းကလေးကို တံစည်းဖြင့် တိုက်တော့
ငွေမှုန်မွှေ ကလေးတွေ တဖွားဖွား လွင့်စဉ် နေသည်။

“သံမဏိစက်ရုံလေ၊ မနှစ်တုန်းက ကျွန်တော် အဲဒီမှာ
ရက်တော်တော်ကြာကြာ သွားနေလိုက်ရသေးတယ်”

ဟု အိုင်ဗင် ပြောသည်။

“အလုပ်သမားတွေ အများကြီးလား”

“ငါးရာလောက် ရှိတယ်”

“အဲဒီလူတွေက ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ”

စတော့မင်း: ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ဖြင့် တမင်တကာ မေးလိုက်သည့်
စကားလုံးများ။

“ဟာ...သူတို့က ချမ်းချမ်းသာသာတွေဗျ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့
ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားမျိုး တစ်ယောက်မှ မပါဘူး။ အော့နှလုံးနာစရာ
ကောင်းသူတွေချည်းပဲ”

ထိုအခါ ဗဲလက်က “အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်” ဟု မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ဟာ ချမ်းသာလွန်းကြလို့ပေါ့။ သူတို့
တစ်ဦးစီမှာ အိမ်တစ်လုံး၊ မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ တယ်ပြီးစိမ်ကျတာကိုး။
သူတို့တွေထဲက တဝက်လောက်က ဘက်ပတစ်တွေဗျ။ သူတို့ရဲ့ သခင်ကြီး
ကိုယ်တိုင်က တရားဟော ဆရာလေ။ သူတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်က လိုက်သုတ်ပေးနေတဲ့ လူတွေကလား။ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်မှာ
ကပ်နေတဲ့ အညစ်အကြေး ချေးညော်တွေက ထူထပ်လွန်းလို့ ထွန်ခြစ်နဲ့
ခြစ်ချလို့တောင် ပြောင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲ....အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဆာဂျီပလာတိုနီဗစ်ချ်ဆီ သွားတော့ သူနဲ့အတူ
ဧည့်သည်ရှိနေတယ်။ ဒါနဲ့ အပြင်ဘက် က စောင့်နေဖို့ သူက ကျွန်တော့်ကို
ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်ရတာပေါ့။ အဲဒီမှာ သူတို့ ပြောနေတာတွေ
တံခါးကြား က ကြားရတယ်လေ။ မိုကော့က ပြောတယ်၊ သိပ်မကြာမီအတွင်း
ဂျာမန်တွေ စစ်ဖြစ်တော့မယ်တဲ့။ သူ စာအုပ်တအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ရတယ်တဲ့။
အဲဒီတော့ တစ်ယောက်က ဘာပြောလဲ ဆိုတော့ ဂျာမနီဟာ ရုရှားနဲ့ စစ်ဖြစ်ပွဲမှာ
မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂျာမနီဟာ ရုရှားရဲ့ ဂျုံကို
လိုအပ်နေလို့ပဲတဲ့။ အဲဒီနောက် တတိယအသံတသံကို ကြားရ ပြန်တယ်။
အဲဒီအသံရှင်ဟာ အဘိုးကြီး လစွနစ်စကီ ရဲ့သား စစ်ဗိုလ်ကလေး ဖြစ်နေတာ
နောက်မှ ကျွန်တော် သိရတယ်။ သူက ဘာပြောလဲဆိုတော့ စစ်ပွဲတပွဲ တော့
ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေ ဖြစ်တဲ့ ဂျာမနီနဲ့ ပြင်သစ်
ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တော့ မပတ်သက်ပါဘူးတဲ့ဗျ။ ကဲ...
ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

အိုင်ဗစ်က စတော့မင်းဘက် လှည့်မေးခြင်း။

“ကျွန်တော်က ရှေးဖြစ်ဟောတာတွေ မကျွမ်းဘူးဗျ”

စတော့မင်းက သူ့လက်ထဲမှ ငွေကွင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဖြေသည်။

“သူတို့ချင်း စဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်နွဲ့ရတော့မှာပဲ။
ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ သူတို့ ရန်ပွဲထဲ ကျွန်တော်တို့ကို
ဆွဲသွင်းမှာပဲ”

ဗဲလက် အလေးအနက်ပြောသည်။

“ပြဿနာက ဒီလိုကွ ညီလေးတို့ရ...”

စတော့မင်းက စက်ဆရာလက်ထဲမှ ဇာဂနာကို အသာအယာလှမ်းယူသည်။ သူတို့ပြောနေသည့်ကိစ္စကို ပတ်ပတ်နပ်နပ် လေးလေးနက်နက် ရှင်းပြတော့မည့်ပုံ။ ဗဲလက် ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်နေသည်။ ဒေးဗစ်၏နှုတ်ခမ်းများကတော့ “ဝလုံး” အကွေ့ရာပုံစံပေါ်အောင် စုဝိုင်းထားသည်။

သေသေချာချာရွေးချယ်ထားသော တိတိကျကျ စကားလုံးများဖြင့် စတော့မင်း ရှင်းပြသည်။ အရင်းရှင် နိုင်ငံများ ဈေးကွက်တွေ အပိုင်စီးဖို့နှင့် လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီတွေ များပြားလာအောင် အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျသည့် အကြောင်းများ သူ ရှင်းပြပြီးသောအခါ အိုင်ဗစ် က စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်ကဏ္ဍ က ပါဝင်လာမလဲ”

“တခြားလူတွေ မူးမူးရူးရူး ရမ်းရမ်းကားကား သောက်ကြစားကြတဲ့အတွက် မင်းတို့ ခေါင်းကိုက်ရ မှာပေါ့ကွာ”

စတော့မင်း ပြုံးသည်။

“သူငယ်နှပ်စားလို မပြောစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

ဗဲလက် ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောသည်။

“သခင်က ရှေ့က ဦးဆောင်ပြီးဆွဲတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခွေးက သူ့ခေါင်းကိုပဲ ခါနေတယ် ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကား ကြားဖူး တယ် မဟုတ်လား”

“နေစမ်းပါဦး၊ လစွနစ်စကီက မိုကော့ဆီ ဘာ သွားလုပ်တာလဲ”

ဒေးဗစ် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းသည်။

“တပ်စခန်းကိုအသွား၊ လမ်းမှာ ခဏဝင်တာလေ။ ဟုတ်ပါ၊ နောက်ထပ် သတင်းတခု ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်တော် အိမ်အပြင်ကို ထွက်လာတော့ ဘယ်သူ့ကို တွေ့တယ်ထင်လဲ၊ ဂရီဂို မီလက်ကော့ဗ်ပါဗျား၊ သူက ကျာပွတ်တချောင်းကို ကိုင်ပြီး အိမ်အပြင်မှာ ရပ်တော်မူနေတယ်လေ”

“သူက လစွနစ်ကီရဲ့ ရထားသမားပဲဟာ”

ဒေးဗစ် ရှင်းပြသည်။

အချိန်မှာ တော်တော်နှောင်းနေပြီ။ လူစုခွဲကြဖို့ အိုင်ဗစ်က စတင်လှုပ်ရှားသည်။ သူ့ဧည့်သည်များကို ခြံဝင်းတံခါး အထိ စတော့မင်း

လိုက်ပို့သည်။ ထို့နောက် သူ့အလုပ်ရုံကို သော့ခတ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့၏။

(၄)

ယူဂျင်းအား တပ်စခန်းသို့ပို့ပြီး အီစတာပွဲတော်နေ့ မတိုင်မီ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဂရီဂို တပ်စခန်းမှ ပြန်ခဲ့၏။ နှင်းခဲတွေ အရည်ပျော်ကုန်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အပြန်လမ်းတွင် တွေ့ရသည်။ နှစ်ရက်မျှသော အချိန်တိုအတွင်း လမ်းက ပျက်စီး ပြတ်တောက်သွားပြီ။

တပ်စခန်းမှအပြန် မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်အကွာရှိ ယူကရိန်းကျေးရွာ ကလေးတရွာသို့ အရောက်တွင် စမ်းချောင်း တခုကို ဖြတ်ကူးရင်း သူ့မြင်းတွေအကုန်လုံး ဆုံးရှုံးတော့မလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ စမ်းချောင်းအနီးမှ ရွာကလေးသို့ သူရောက်သွား ချိန်မှာ ညနေ တော်တော်စော သေးသည်။ ချောင်းကလေးထဲမှ ရေခဲတွေ မနေ့ညကပင် ပြိုကွဲစီးမျောကုန်ပြီ။ ခုတော့ ချောင်းငယ်ကလေးထဲတွင် ရွံ့ရေညှိ ညစ်ညမ်းတွေ ပြည့်မောက် ဗောင်းလန်နေပြီ။ အလာခရီးတုန်းက မြင်းများကို အစာကျွေးဖို့ ခဏရပ်ခဲ့သည့် အရက်ဆိုင်ကလေးက ချောင်းဟိုဘက်ကမ်းမှာ။ ရေအကျကို စောင့်နေလို့မဖြစ်။ ညဘက်တွင် ရေက ပိုမြင့်လာဖို့ များသည်။ သည်တော့ ယခုထက် ရေ မများမီ ဖြတ်ကူးဖို့ ဂရီဂို ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အလာခရီးတုန်းက သူဖြတ်ကျော်မောင်းနှင်ခဲ့သည့် ရေခဲပြင်ရှိရာသို့ သွားသည်။ လားလား ထိုနေရာတွင် လည်း ရေကြီးနေပြီ။ ရေက ချောင်းကမ်းပါးပေါ်သို့ပင် ကျော်နေပြီ။ စည်းရိုး တပိုင်းတစနှင့် လှည်းဘီး တဝက်သည် ရေပြန်ဝဲထဲတွင် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်။ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးသွားသည့် စွတ်ဖားများမှ စွတ်ဖားဖိနပ်ရာ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်များကို ကမ်းပါးစွန်း သဲပြင်တွင် တွေ့ရသည်။ သူက မြင်းများကို ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စွတ်ဖားပေါ်မှ ခုန်ချပြီး သဲပြင်ပေါ်မှ အရာများကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ရေစပ်အရောက်တွင် စွတ်ဖားဖိနပ်အရာများသည် မဆို စလောက်ကလေး ဘယ်ဘက်သို့ကွေ့ပြီး စမ်းချောင်းထဲသို့ ဆင်းသွားကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဟိုဘက်ကမ်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး အကွာအဝေးကို စိတ်ဖြင့်မှန်းကြည့်၏။ လွန်လွန်ကျွံကျွံ ကိုက်ငါးဆယ်ပေါ့၊ မြင်းများဆီသို့ သွားသည်။ ဇက်ကြိုးများ ခိုင်မခိုင် မြဲမြဲ ကြည့်သည်။ ထိုအခိုက်တွင် ယူကရိန်းအဘိုးကြီးတစ်ဦး အနီးဆုံး တဲမှ ထွက်လာသည်။ သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

“ဒီနေရာက ဖြတ်လို့ကောင်းရဲ့လားဗျ”

အမြဲတစီစီထနေသည့် ညိုညစ်ညစ်ရေများကို မြင်းဇက်ကြိုးဖြင့်
ငှေ့ယမ်းပြရင်း ဂရီဂို မေးသည်။

“မနက်ကတော့ လူတွေဖြတ်ကြတာပဲ”

“ဒီနေရာက တော်တော်နက်လားဟင်”

“မနက်ပါဘူး၊ ရေက စွတ်ဖားကို ဖြတ်စီးသွားမှာပါ”

ဂရီဂို ဇက်ကြိုးများကို စုကိုင်သည်။ သားရေ ကျာပွတ်ကို
အသင့်ကိုင်ထားပြီး မြင်းများကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ခပ်ငေါက်ငေါက်
အမိန့်ပေးလိုက်၏။ မြင်းတွေ ဆုတ်ကန်ကန်ဖြင့် ရှေ့တိုးသည်။ ရေကို
နှာရှုပ်သည်။ ပြီးတော့ နှာမူတ်သည်။ ဂရီဂို ကျာပွတ်ကို ရှမ်းခနဲ မြည်အောင်
ခတ်သည်။ သူ့ထိုင်ခုံပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ် လိုက်သည်။ ဘယ်ဘက်မှ
အုန်းခွဲရောင်မြင်းက ခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။ ပြီးတော့ ချည်ထားသော
ကြိုးများကို ရုတ်ခြည်းရုန်းကန်သည်။ ဆွဲသည်။ ဂရီဂို သူ့ ခြေထောက်များကို
ငုံ့ကြည့်သည်။ ရေက စွတ်ဖား ရှေ့ဘက်တွင် ဝဲကတော့ထိုးနေသည်။
ပထမတော့ မြင်းများသည် သူတို့ဒူးဆစ်အထိ တက်နေသည့် ရေထဲတွင်
ရုန်းကန်လျှောက်လှမ်းကြသည်။ သို့သော် စမ်းရေက ရုတ်ခြည်းဆိုသလို
မြင်းများ၏ ရင်ညွန့်အထိ မြင့်တက်လာသည်။ မြင်းများကို နောက်ကြောင်းပြန်
လှည့်မောင်းဖို့ ဂရီဂို အားထုတ်သေးသည်။ သို့သော် မြင်းများက
ဇက်ကြိုး၏အမိန့်ကို မနာခံတော့။ စတင်ပြီး ရေကူးကြတော့သည်။ ရေစီး
အရှိန်ကြောင့် စွတ်ဖား အမြီးပိုင်း လည်သွားသည်။ သည်တော့ မြင်းများသည်
ရေစီးကြောင်းကို ဆန်တက်ဖို့ မျက်နှာမူပြီးသား ဖြစ်သွားတော့၏။ ရေများက
လှိုင်းများအဖြစ်ဖြင့် မြင်းကျောကုန်းများပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်စီးသည်။
စွတ်ဖားသည် ရေစီးရှိန်ကြောင့် တုန်ခါနေသည်။ ပြီးတော့ မြင်းများကို
ဖိဆွဲထားသလို ဖြစ်နေတော့၏။

“ဟေး ... ဟေး၊ ညာဘက်ကို၊ ညာဘက်ကို”

ယူကရိန်းအဘိုးကြီး ကမ်းပါးပေါ်မှ ဟိုပြေး သည်ပြေးနှင့် လက်ထဲမှ
သုံးမြောင့်ကက်ဦးထုပ်ကို ငှေ့ယမ်းပြရင်း လှမ်းအော်သည်။

ဒေါသပုန်ထနေသည့် ဂရီဂိုက မြင်းများကို မရပ်မနား အော်သည်။
ငေါက်သည်။ ကြိမ်းမောင်းသည်။ တအိအိနှင့် တရွတ်တိုက်ပါလာသည့်
စွတ်ဖားနောက်ဘက်တွင် ရေတွေ အမြဲတစီစီဝေပြီး ဝဲထကျန်သည်။
ထိုအခိုက် စွတ်ဖားဖိနပ် များနှင့် တစုံတခု တိုက်မိသည်။ ညတုန်းက ပြိုကျပြီး
ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါလာသည့် တံတားမှ အကြွင်းအကျန် အစအန များနှင့်
တိုက်မိခြင်း။ ဂရီဂို ညည်းသံနှင့်အတူ ရေထဲသို့ ဦးစိုက် ပြုတ်ကျသည်။ သို့သော်
တော်သေးသည်။ သူ့လက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဇက်ကြိုးများ

လွတ်ထွက်မသွား။

ဇက်ကြိုးများကို မလွတ်တမ်း ဆွဲထားတော့ မြင်းများ ဆွဲရာနောက်သို့ စွတ်ဖားနံဘေးမှ လိမ့်လိမ့်လဲလဲ ပါသွားသည်။ သူက စွတ်ဖားဖိနပ် တဖက်ကို အမိအရ ဖမ်းဆွဲလိုက်နိုင်သည်။ ယမ်းခါနေသော သစ်ပင်များဆီ သို့ တရွေ့ရွေ့ ခက်ခက်ခဲခဲသွားသည်။ လှုပ်ယမ်းနေသည့် သစ်ကိုင်းတကိုင်းကို ဖမ်းဆွဲလို့မိတော့မည့် ဆဲဆဲတွင် ရေစီးကို ဆန်တက်နေသော မြင်းတစ်ကောင် က နောက်ခြေတဖက်ကို အင်နှင့် အားနှင့် ကန်လိုက်ရာ ဂရီဂိုးဒူးခေါင်းကို ကန်မိသည်။ ဂရီဂိုး အသက်ရှူမှားသွားသည်။ လက်တွေ ကမန်းကတန်း ဆန့်ထုတ်ပြီး မြင်းကကြိုးများကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရ၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံး သွေးခဲမတတ် အေးစက်နေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက မြင်းခေါင်းဆီသို့ ရောက်အောင် ကူးသွားနိုင်သည်။ မြင်းကြီးက သွေးခြည်ဥပြီး နီရဲသောမျက်လုံးကြီးများဖြင့် ဂရီဂိုး၏ ပြူးပြူးကျယ်ကျယ် မျက်လုံးများကို ကြောက်လန့် တကြား စိုက်ကြည့်သည်။

ဂရီဂိုးက မြင်းဇက်ကြိုးများကို အကြိမ်ကြိမ် လိုက်ဖမ်းသည်။ ရေစိုပြီး ချောနေသည့် သားရေဇက်ကြိုး များက လက်ထဲမှ ချော်ထွက်ပြီးရင်း ချော်ထွက်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ သူ့လက်ထဲမှ လွတ်မထွက်အောင် ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်၏။ ရုတ်တရက် ဆိုသလို သူ့ခြေထောက်တွေ မြေကြီးနှင့် ပွတ်တိုက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ရေစပ်ဆီသို့ တရွတ်တိုက် ဆွဲသွားသည်။ ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုးဖြင့် အမြှုပ်တစ်စီ ထနေသော ရေထဲသို့ မှောက်လျက် လဲကျသွားသည်။ မြင်းများ၏ ရင်ဘတ်များနှင့် တိုက်မိပြီး သူ့ခြေထောက်တွေ မြေကြီး နှင့် ကင်းကွာသွားသည်။

မြင်းများက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ နင်းကျော်ဖြတ်ပြီး စွတ်ဖားကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဆွဲသည်။ စွတ်ဖား ရေနင့် လွတ်သွားသည်။ ခြေနစ်လှမ်း သုံးလှမ်းအရောက်တွင် ရပ်သည်။ မြင်းများ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေပြီ။ တဆတ်ဆတ် တုန်လျက်။ အငွေ့ တထောင်းထောင်း ထွက်လျက်။ ဂရီဂိုး မတ်တတ်ရပ်မိအောင် ကျိုးထသည်။ နာကျင်ကိုက်ခဲနေတာတွေ သတိမရ။ မခံမရပ်နိုင်လောက်သော အအေးဓာတ်က သူ့ကို လွှမ်းခြုံထားသည်။ သူသည် မြင်းများထက် ပိုပြီး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ သူ့ခြေထောက်များပေါ်တွင် သူ ကောင်းကောင်းမရပ်နိုင်။ နို့မဖြတ်ရသေးသည့် ကလေး သူငယ်တစ်ဦးလို ချညှန့်ခွေယိုင်စွာ။ အသိဉာဏ်များကို စုစည်းသည်။ စောက်ထိုးဖြစ်နေသော စွတ်ဖားကို ပြန်ထောင်သည်။ ထို့နောက် မြင်းတွေ ပြန်ပြီး သွေးပူလာအောင် ဒုန်းစိုင်းပြေးလိုက်သည်။ သူတို့ရွာ အဝင်လမ်း ထဲသို့ သူ မောင်းဝင်လာပုံမှာ ရန်သူတစ်ဦးကို လိုက်လံတိုက်ခိုက် နေသည့်အလား။ နောက်ပြီး ပထမဦးဆုံး တွေ့ရသည့် ပွင့်နေသော ခြံဝင်း တံခါးပေါက်ထဲ ချိုးကွေ့လိုက်၏။

မောင်းလာသည့်အရှိန်ကို တစက်ကလေးမှ မလျှော့။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် သူဝင်သွားသည့် အိမ်ရှင် ယူကရိန်းလူမျိုးက လှိုက်လှဲပျူငှာ ဆီးကြိုသည်။ ထိုလူက သူ့သားကို လွှတ်ပြီး မြင်းများကို စောင့်ကြည့်စေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဂရီဂို အဝတ်အစား လဲနိုင်အောင် ကူညီ ပေးသည်။ သူ့အား အမေးအမြန်းမရှိ လက်ခံသည့် သဘောဖြင့် မီးဖိုကို မီးညှိဖို့ သူ့မိန်းမအား စေခိုင်းလိုက်သည်။ ဂရီဂိုကတော့ အိမ်ရှင် ဘောင်းဘီကို ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ မီးဖို အပေါက်ဘက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲလျောင်းသည်။ ဂေါ်ဖီထုပ် စွပ်ပြုတ် ပူပူလောင်လောင်ကို သောက်ပြီး အိပ်ရာဝင် လိုက်တော့၏။

(၅)

မိုးမသောက်မီ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ သူသွားဖို့ ကျန်နေသေးသည်မှာ ရှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ခရီး။ ယခုအချိန်တွင် တစ်မိနစ်တိုင်းသည် အရမ်းတန်ဖိုးရှိနေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ရေလွှမ်းနေသည့် မြက်ခင်းပြင်ကြီး။ လောလောဆယ် ဘယ်သူမျှ သည်လမ်းခရီးကို ဖြတ်သန်းရသေးဟန် မရှိ။ လျှို့ဝှက်တိုင်း မြောင်တိုင်းတွင် နှင်းခဲပျော်ရည်တွေ တဝေါဝေါမြည်ဟည်း စီးဆင်းလျက်...။

မည်းမှောင်ပြီး ပြောင်တလင်းခါနေသည့် လမ်းမကြီးက မြင်းများကို ခြေကုန်လက်ပန်းကျစေ၏။ နံနက်ခင်း ဆီးနှင်းများကြောင့် မာကျောနေသည့် လမ်းမကြီးအတိုင်း ခရီးနှင်သည်။ သူသွားနေသည့် လမ်းကြောင်း၏ နံဘေး သုံးမိုင်အကွာ လောက်တွင် ရွာတရွာ တွေ့သည်။ ထို့နောက် လမ်းဆုံတခုတွင် ရပ်လိုက်သည်။ မြင်းတွေ ချွေးဒီးဒီးကျပြီး အငွေ့ တထောင်းထောင်း ထနေပြီ။ သူ့နောက်ဘက်တွင် ကျန်ခဲ့သည်မှာ စွတ်ဖားဖိနပ်များ၏ စွတ်ကြောင်းကြီး။ စွတ်ဖား ကို စွန့်ပစ်လိုက်သည်။ မြင်းတစ်ကောင်ကို ကုန်းနီးမပါဘဲ စီးသည်။ နောက်တစ်ကောင်ကို ဇက်ကြိုးမှ ကိုင်ဆွဲသည်။ စွတ်ဖားမပါဘဲ မြင်းနှစ်ကောင်ဖြင့် ခရီးဆက်ပြန်သည်။ ရှင်ပြန်ထမြောက်ခြင်း ပွဲတော်နေ့ မတိုင်မီ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ယာဂေါဒ်နီး သို့ သူ ပြန်ရောက်သွားသည်။ အဘိုးကြီး လစွနစ်စကီက ဂရီဂို ပြောပြသည့် စွန့်စွန့်စားစားခရီးအကြောင်းကို ဂရုတစိုက် နားထောင်သည်။ နောက်ပြီး မြင်းတွေ၏ အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ ဆာရှုကာက မြင်းများကို ဆွဲပြီး ခြံထဲတွင် လူးလာတုံ့ခေါက် လျှောက်စေသည်။ ပိန်ကပ်နေသည့် မြင်းများ၏ ဗိုက်ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဒီကောင်တွေ ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

ဟု သခင်ကြီးက မေးသည်။

“သူတို့ကို တရားလွန်ခိုင်းမိတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“တရားမလွန်ပါဘူး၊ အုန်းခွဲရောင်ကြီးရဲ့ ရင်ဘတ်မှာတော့ ဒဏ်ရာ ရထားတယ်၊ ချပ်ကြိုးနဲ့ ပတ်ပြီး ပွန်းပဲ့ သွားတာ။ ဒါပေမဲ့ ဒဏ်ရာက မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

“သွား ... အနားယူလိုက်ဦး”

လစွနစ်စကီက ဂရီဂိုအား လက်ပြပြီး ပြောသည်။ ဂရီဂို သူ့အခန်းဆီသို့သွားသည်။ သို့သော် သူ့အနားယူ လိုက်ရ သည်မှာ တစ်ရက်တည်းသာ။ နောက်နေ့နံနက် ကျတော့ သူ့အခန်းသို့ ဘင်ယာမင် ရောက်လာသည်။

“ဂရီဂို ခင်ဗျားကို သခင်ကြီးက တွေ့ချင်တယ်တဲ့၊ ခုချက်ချင်းနော်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ညှပ်ဖိနပ် အပျော့စားကို စီးပြီး အခန်းထဲတွင် လူးလာတို့ခေါက် လျှောက်နေသည်။ ဂရီဂို နှစ်ကြိမ် တိတိ ချောင်းသံပေးလိုက်မှ အဘိုးကြီး မော့ကြည့်ဖော်ရသည်။

“အား ... ဟုတ်ပြီ၊ မြင်းလားကြီးနဲ့ ငါ့မြင်းကို ကကြိုး ဆင်ချေစမ်း၊ ခွေးတွေကို အစာမကျွေးဖို့ ယူကရိယာကို ပြောထား၊ ဒီကောင်တွေ တောလိုက် ထွက်ရမယ်”

အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ဖို့ ဂရီဂို နောက်ပြန်အလှည့်တွင် သူ့သခင်ကြီး လှမ်းအော်သဖြင့် သူ ခြေလှမ်း ရပ်သွားသည်။

“ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား၊ မင်း ငါနဲ့ အတူ လိုက်ရမှာနော်”

တဖက်ချွန် သစ်ချောင်းများဖြင့် ခြံခတ်ထားသည့် ဂရီဂို ကကြိုး ဆင်ထားသော မြင်းများကို ဝင်းထရံဆီသို့ ဆွဲခေါ် သွားသည်။ နောက်ပြီး ခွေးများကို လေချွန်ပြီး ခေါ်သည်။ လစွနစ်စကီ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ ဂျာကင် အပြာနှင့် အလှတန်ဆာ ဆင်ထားသော သားရေခါးပတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ကျောပြင်ပေါ်တွင် လွယ်ထားသည်မှာ ဓာတ်ဘူးကလေး တဘူး။ သူ့လက်မောင်းဆီမှ တွဲလောင်းကျနေသည့် ကျာပွတ်က သူ့နောက်မှ မြွေတစ်ကောင်လို ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်။

သူ့သခင်ကြီး မြင်းပေါ်တက်ဖို့ ဇက်ကြိုးကို ဂရီဂို အသင့်ကိုင်ထားပေးသည်။ သခင်ကြီးက သူ၏ အရိုး ငေါင်းစင်း ကိုယ်ခန္ဓာကို စွေခနဲနေအောင် ဆွဲတင်သွားလိုက်ပုံမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကလေး။ သူ၏ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်မှုကို တွေ့ရတော့ ဂရီဂို အံ့အားတသင့် ဖြစ်ရသည်။

“ငါ့နောက်က ကပ်လိုက်ခဲ့”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခပ်ဆတ်ဆတ် အမိန့်ပေးသည်။
လက်အိတ်စွပ်ထားသည့်လက်ဖြင့် မြင်းဇေများကို စုကိုင်သည်။

ဂရီဂိုက မြင်းလားကြီးကို စီးသည်။ ဤမြင်းကြီး၏ နောက်ခြေများတွင် သံခွာ ရိုက်မထား။ သည်တော့ အက်ကွဲ ကျိုးပဲ့နေသည့် ရေခဲစများပေါ်တွင် အသားကျ ပြေးတော့ နောက်ခြေထောက်များ ချော်ပြီး လဲတော့၏။ အခြေအနေက ဇေကို ပိုင်နိုင်ထိရောက်စွာ ကိုင်တွယ် အသုံးချရမည် ဆိုသည့်သဘော။ အကြောင်းမှာ မြင်းကြီးက သူ့လည်တိုင် တိုတိုကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ပြီး စီးလာသူကို ကြည့်သောကြောင့်။

နောက်ပြီး စီးသူ၏ဒူးခေါင်းကို ကိုက်ရန် ကြိုးစားသောကြောင့်။ သူတို့ ယာဂျေဒ်နီး တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ လစွနစ်စကီက သူ မြင်းကို ဆူးတို့လိုက်၏။ သူ့မြင်းသည် အသားကျ ရွရွကလေးထက် ပိုပြီး မြန်မြန်ပြေးတော့၏။ ဂရီဂိုနောက်မှ တသီတန်းကြီး ပြေးလိုက်လာသည်ကတော့ အမဲလိုက်ခွေးတွေ။ အနက်ရောင် ခွေးမကြီး တစ်ကောင်ကတော့ ပြေးလိုက်လာသည်မှာ သူမနာခေါင်းနှင့် မြင်းလားကြီး၏ အမြီး ထိတော့မတတ်ပင်။ သည်တော့ သည်ခွေးမနှင့် ထိတွေ့ခွင့်ရအောင် မြင်းကြီးက သူ၏ နောက်ခြေထောက်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သို့ပေမဲ့ ခွေးမကလည်း လည်သည်။ ရှေ့သို့ တိုးမလာ။ ဂရီဂိုကိုသာ လူကြီး သူမက ကလေးသူငယ်အား ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေသည်။

နောက်နာရီဝက် လောက်ကြာတော့ သူတို့သွားလို သည့်နေရာသို့ ရောက်သည်။ အိုလ်ရှန်စကီ လျှို့။ လျှို့အစပ် တလျှောက်တွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပေါက်နေသည်။ လစွနစ်စကီက ၎င်းချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းများစွာ ထဲသို့ ထိုးဖောက် ဝင်သွားသည်။ ဂရီဂိုကတော့ တောင်ကြားလမ်းကလေးထဲ ဆင်းခဲ့သည်။ သတိကြီးစွာ ထားပြီး မြေတွင်းများကို ရှောင်ရှား ရသည်။ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် မြေတွင်းများက နည်းနည်းနော့နော့မဟုတ်။ မကြာခဏဆိုသလို အပေါ်ဘက်သို့လည်း လှမ်းမော့ ကြည့်ရသေးသည်။ ပြန့်ပြန့်ကျဲကျဲ ပေါက်နေသည့် အယ်လ်ဒါအင်တိုင်း တောကြီးက ပြာပြာမှိုင်းမှိုင်း။ အင်တိုင်းပင် တွေကြားထဲတွင် ထင်းနေအောင် တွေ့မြင်ရသည်မှာ အဘိုးကြီး လစွနစ်စကီ။ သူက ခြေနင်းကွင်း များကို နင်းပြီး မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူ့နောက်တွင် ခွေးတအုပ်၊ လှိုင်းကြက်ခွပ်များလို နိမ့်ချည်မြင့်ချည် စီတန်းနေသည့် ခင်တန်းများ တလျှောက် အုပ်စုလိုက် ပြေးနေကြသည်။ ဂရီဂို လက်အိတ်ကို ချွတ်သည်။ စီးကရက်လိပ်ဖို့ စက္ကူကို အိတ်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါး ရှာသည်။ ခုနေ စီးကရက်သောက်ရလျှင် ကောင်းမည်

ဟု တွေးသည်။

ထိုအခိုက် ခင်တန်း၏ တဖက်ခြမ်းဆီမှ အသံတသံ ထွက်လာသည်။
ကျယ်လောင်မာကျောသော ဟူတို သေနတ်သံမျိုးဖြင့်
အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်သည့် အသံ။

“လိုက်”

ဂရိုဂို ခေါင်းထောင်လိုက်၏။ ကျာပွတ်ကို ဝှေ့ကာ ယမ်းကာဖြင့် မြင်းကို
ဒုန်းစိုင်းစီးသွားသည့် လစွနစ်စက် ကို တွေ့သည်။

“လိုက်ကြစမ်း”

လျှို့ဝှက်တွင် တောထအောင်ပေါက်နေသည့် ကျူပင်များ၏ အောက်ဘက်
မြေပေါ်မှာ ပြားဝပ်ပြီး အလျင်အမြန် ပြေးနေသည့် သတ္တဝါကတော့ ညိုညစ်ညစ်
အမွေးပွများ ရှိသည့် ဝံပုလွေတစ်ကောင်။ ဝံပုလွေက စမ်းချောင်းကို လွှားခနဲ
ခုန်ကျော်သည်။ ပြီးတော့ ရပ်ပြီး နောက်ဘက်သို့
အလျင်အမြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ခွေးများကို မြင်သွားသည်။ ခွေးများက
မြင်းခွာပုံစံဖွဲ့ပြီး သူ့နောက်မှ လိုက်လာသည်။ သူ့ကို တောထဲသို့ ပြေးခွင့်မပေးဘဲ
လျှို့အဆုံးတွင် ပိတ်ပြီး ဖမ်းမည့် သဘော။

သွက်လက်ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဝံပုလွေက တောအုပ်ဆီသို့
ပြေးသည်။ ခွေးမကြီးသည် ဝံပုလွေနှင့် တည့်တည့် တိုးမတတ် ပြေးလာသည်။
ခွေးနောက်မှ အခြားခွေးတစ်ကောင် ပါလာသေးသည်။ ဝံပုလွေ ခဏကလေး
တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ ဂရိုဂို လျှို့ဝှက်မှ မောင်းတက်လာချိန်တွင် ဝံပုလွေကို
မတွေ့တော့။ သူ မျက်ခြည်ပြတ်သွားပြီ။ သို့ဖြင့် တောင်ပူစာ ကလေး တလုံးပေါ်
တက်သည်။ တောင်ပူစာပေါ်မှ ကြည့်မှ ထင်ထင်ရှားရှား လှမ်းမြင်နေရသည်မှာ
မြက်တော ထဲသို့ တော်တော်ဝေးဝေး ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ဝံပုလွေအနီးရှိ
အခြားလျှို့ဝှက်အဆီသို့ ပြေးနေခြင်း။ ခွေးများက ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ အောက်မှ
ဖြတ်ပြေးပြီး ဝံပုလွေနောက်သို့ လိုက်ကြသည်။ အဘိုးကြီးလစွနစ်စက်က
နံဘေးဘက် သို့ မဆိုစလောက်ကလေး ရံပြီးလိုက်သည်။ သူ့မြင်းကို
ကျာပွတ်လက်ကိုင်ဖြင့် တို့ကာ တို့ကာဖြင့် လျှို့ဝှက်သို့ ဝံပုလွေ ရောက်ချိန်တွင်
ခွေးများက သူ့ကို မီလုမီခင် ဖြစ်နေပြီ။ တစ်ကောင်ကဆို ဝံပုလွေကို
ခုန်အုပ်တော့ မည့်ဆဲဆဲ။

ဂရိုဂို သူ့မြင်းကြီးကို ဒုန်းစိုင်းစေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ
ဆိုတာကိုလည်း အားခဲပြီး ကြည့်ရ သေးသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှ
မျက်ရည်များသည် နားထင်နှစ်ဖက်ဆီသို့ စီးနေသည်။ တစ်ဝီ
အော်မြည်တိုက်ခတ် နေသော လေကြောင့် သူ့နားတွေ ပင်းလှမတတ် ဖြစ်နေပြီ။
ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူ့အာရုံ သည် အမဲလိုက်သည့် အလုပ်ထဲ နစ်မြုပ်နေသည်။

သူခေါင်းထဲမှာ တခြား ဘာမျှမရှိ။ အမဲလိုက်ခြင်းက လွဲပြီး ဘာမျှ မစဉ်းစားမိ။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို သူ့မြင်း၏ လည်တိုင်ပေါ် ဝပ်စင်းထားသည်။ မြင်းကို လေထဲမှာ ပျံစီးသည်။ လျှို့ဝှက်သို့ သူရောက်သွားသောအခါ ဘာဆို ဘာမျှမတွေ့တော့။ ခဏနေတော့ လစွနစ်စက် သူ့ကို မီလာသည်။ သူ့မြင်းကို ဇက်သတ်ပြီး ခပ်ထန်ထန် လှမ်းအော်သည်။

“ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“လျှို့ဝှက်ရောက်သွားပြီ ထင်တာပဲ”

“မင်းဟာ ဘယ်ဘက်ကပန်းပြီး အဲဒီကောင်တွေ နောက်ကိုလိုက်”

သူ့မြင်း၏နံဘေးနှစ်ဖက်ကို အဘိုးကြီးက မြင်းစီး ဖိနပ်သံဆူးဖြင့် ဆွပေးပြီး ညာဘက်သို့မောင်းသည်။ ဂရီဂို ချိုင့်ထဲ ဆင်းသည်။ ပါးစပ်ကလည်း အော် ကျာပွတ်ဖြင့်လည်း ခြောက်လှန့်ပြီး သူ့မြင်းကို တစ်မိုင်လောက် ခရီး ပေါက်အောင် အပြင်းနှင်ခဲ့၏။ စိုထိုင်း စေးကပ်သော မြေကြီးတွေ မြင်းမွှာများအောက်မှ တဖွားဖွား လွင့်စဉ်ထွက်သည်။ ရှည်လျားသော လျှို့ကြီးသည် ညာဘက်သို့ ကွေးကောက်သွားပြီး လမ်းသုံးလမ်းအဖြစ် ဖြာသွားသည်။ ဂရီဂိုက ပထမလမ်း အတိုင်း လိုက်သည်။ ခုမှ မြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာသည်။ မြက်သောက်တောထဲ ဝင်ပြေးသည့် ဝံပုလွေကို နောက်မှ ထက်ကြပ် မကွာ လိုက်နေသည့် ခွေးတွေ။ ဝံပုလွေက ဝက်သစ်ချပင်တွေ၊ အင်တိုင်းပင်တွေ သိပ်သည်းစွာပေါက်နေသည့် လျှို့အလယ်မှ ပြေးထွက်ခဲ့ပြီ။ သူ ယခု ဦးတည်ပြေး နေသည်မှာ ချုံနွယ်ပေါင်းထူထပ်သည့် တောင်ကြား လမ်းတခုဆီသို့။

ဂရီဂို ခြေနင်းကွင်းကို နင်းပြီး မတ်တတ်ရပ်သည်။ မျက်လုံးများထဲမှ မျက်ရည်တွေကို အင်္ကျီလက်မောင်းဖြင့် သုတ်ပြီး ဝံပုလွေနှင့် ခွေးများကို ကြည့်သည်။ သူ၏ ဘယ်ဘက်သို့ ခေတ္တခဏ လှမ်းကြည့်သည်။ သည်တော့မှ သူရောက်နေသည့် မြက်တောမှာ သူ့ဇာတိကျေးရွာနှင့် ကပ်နေသည့် မြက်တော ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ မြက်တော အနီးတွင် လေးထောင့်စပ်စပ် မဟုတ်သည့် လေးထောင့်မြေကွက် တကွက် ရှိသည်။ နွေဦးကာလတုန်းက နာတာလီယာနှင့် သူ ထယ်ထိုးခဲ့သည့် မြေကွက်။ ထိုမြေကွက်ကို ဖြတ်သွားဖို့ သူ့မြင်းကို နှင်လိုက်၏။ သူ့မြင်းကြီး မြေခဲများ၊ ရွှံ့ခဲများကို ခလုတ်တိုက် နင်းခြေကျော်လွှားသည်။ ထိုခဏကလေးအတွင်း အမဲလိုက်ဖို့သာ အားသန်နေသည့် စိတ်တွေ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားသည်။ ချွေးဒီးဒီးထွက်နေပြီ ဖြစ်သည့် သူ့မြင်းကြီးကို အေးအေး သက်သာပဲ ပြေးစေ တော့သည်။ နောက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ သူ့ကို လစွနစ်စက်များ ကြည့်နေသလားဟု စစ်ဆေးကြည့်ခြင်း။ လစွနစ်စက်ကို

မတွေ့။ သည်တော့ သူ့မြင်းကို အသားကျကလေးပဲ ပြေးစေတော့သည်။

ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းဆီတွင် တဲကလေးတွေကို မြင်ရသည်။
ထယ်ထိုးသူများ နားနေသည့် တဲကလေးတွေ။ ထို့ထက် နည်းနည်းပိုဝေးသည့်
နေရာတွင် နွားသုံးရည်း။ ထယ်တုံးကို ဆွဲနေသည်။

“တို့ရွာက ဖြစ်ဖို့များတယ်။ ဒါ ဘယ်သူ့မြေပါလိမ့်။ အနီကွတ်ရှ်ကာရဲ့
မြေတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်လို့လား။”

ထယ်တုံးနောက်မှ လိုက်လာသူကို မျက်စိတွေ မှေးပြီး
အားစိုက်ကြည့်သည်။ ထိုလူကို မှတ်မိသွား သည်။

ကော့ဆက်နှစ်ယောက်သည် သူတို့၏ ထယ်တုံးကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး
အနီးအနား လျှို့ဝှက်မှ ထွက်လာသည့် ဝံပုလွေကို မောင်းထုတ်ဖို့ ပြေးလာသည်။
တစ်ယောက် က အနီပတ် ပတ်ထားသည့် ဦးချွန်ချွန် ကက်ဦးထုပ် ကို
မေးသိုင်းကြိုးဖြင့် သိုင်းချည်ထားသည်။ သူက လက်ထဲမှ သံတုတ်ကြီးကို
ဝှေ့ကာယမ်းကာဖြင့်။ ဝံပုလွေသည် ထယ်ကြောင်းနက်နက် တခုထဲတွင်
ရုတ်တရက် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ခွေးက လွှားခနဲ ခုန်လိုက်သည်။
ဝံပုလွေပေါ် တည့်တည့်ကျသည်။ နောက်မှ အရှိန်အဟုန်ဖြင့်
ပြေးလိုက်လာသည့် ခွေးမက အရှိန်သတ်သည်။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်
နောက်ပိုင်းသည် မြေကြီး ပေါ်တွင် ဒယဉ်ဆွဲသွားသည်။ သို့သော် အချိန်မီ
ရပ်နိုင်စွမ်း မရှိလိုက်။ ဒယဉ်တိုက် လျှောသွားသည့် ခွေးမသည် ဝံပုလွေကို
ဝင်ဆောင့်မိသည်။ ဝံပုလွေက ဦးခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ယမ်းခါသည်။
ခွေးမက လျင်သည်။ ဝံပုလွေအနီးမှ ပြန်ခုန်ထွက်သွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင်
ကျန်သည့်ခွေးတွေ ရောက်လာသည်။ ဝံပုလွေကို ဝိုင်းအုံ့ကိုက်ဖွဲ့ကြသည်။
ကိုက်တော်တော် များများဝေးအောင် ထယ်ကြောင်းများပေါ်မှ တရွတ်တိုက်
ဆွဲသွားကြသည်။ ဂရီဂို မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသည်။

သူ့သခင်ကြီးထက် မိနစ်ဝက်လောက်ပဲ ပိုစောသည်။ သူ
ဒူးထောက်လိုက်သည်။ သူ့လက်က အမဲလိုက် ဓားပေါ်မှာ။

“ဟိုမှာ...လည်ပင်းထဲမှာ”

သံတုတ်ကြီး ဆွဲလာသည့် ကော့ဆက်က အော်သည်။ ဂရီဂို
ကောင်းကောင်းသိသည့်အသံ။ အဆိုပါ ကော့ဆက် ပြေးလာသည်။
ဂရီဂိုနံဘေးတွင် ထိုင်လိုက်၏။ ဟောဟဲလိုက်အောင် မောနေသည်။ သူက
ဝံပုလွေ၏ ဗိုက်ကို ခဲထားသည့် ခွေးကို ဆွဲဖယ်သည်။ ပြီးတော့ ဝံပုလွေ၏
ရှေ့ခြေနှစ်ဖက်ကို ပူးပြီး ကြိုးတုပ်သည်။ ဂရီဂိုက ဝံပုလွေ၏ အမွေးပွပွ
အောက်သို့ လက်နှိုက်ပြီး စမ်းသည်။ လေပြွန်ကို စမ်းမိတော့ ဓားထုတ်ပြီး
လေပြွန်ကို ဆွဲဖြတ်လိုက်၏။

“ဟဲ့ခွေးတွေ၊ ဟဲ့ခွေးတွေ။ ဒီခွေးတွေကို မောင်းထုတ်ကြစမ်း”

ကုန်းနှီးပေါ်မှ ဆင်းရင်း လစွနစ်စကီ အော်ငေါက်သည်။

ဂရီဂိုက ခွေးများကို ခက်ခက်ခဲခဲ မောင်းထုတ်ရသည်။ ထို့နောက် သူ့သခင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေသူမှာ စတီပင် အက်စတာကော့။ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ သံတုတ်ကြီးကို ဟိုဘက်လှည့်လိုက် သည်ဘက်လှည့်လိုက် လုပ်နေသည်။

“မောင်ရင်က ဘယ်ရွာကလဲကွဲ့”

လစွနစ်စကီက စတီပင်အား မေးရာ...

“တာတုတ်ရွာကပါ”

ခဏဆိုင်းနေပြီးမှ ဖြေသည်။ နောက်ပြီး ဂရီဂို ရှိမည့်ဘက်သို့ ခြေတလှမ်း လှမ်းလိုက်၏။

“မောင်ရင်နာမည်က ဘယ်သူတဲ့တုံး”

“အက်စတာကော့”

“မောင်ရင်က ဘယ်တော့ အိမ်ပြန်မှာလဲဟင်”

“ဒီည”

“အဲဒီအကောင်ကို ဦးတို့ဆီ ယူလာပေးပါကွယ်”

ဝံပုလွေ အသေကောင်ကို ခြေထောက်ဖြင့် ညွှန်ပြပြီး ပြောသည်။

“မောင်ရင် ကုန်ကျသမျှ စရိတ်စကကို ဦး ပေးပါ့မယ်”

ခရမ်းရောင် သမ်းနေသည့် သူ့မျက်နှာကို လည်စည်းပဝါဖြင့် သုတ်သည်။ တဖက်သို့ လှည့်ထွက်သည်။ ကျောကုန်းပေါ်မှ ဓာတ်ဘူးကို ယူသည်။

ဂရီဂို သူ့မြင်းကြီးဆီသို့ သွားသည်။ ခြေနင်းကွင်းတွင် ခြေတဖက်တပ်ရင်း နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ စတီပင် သူရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်လောက်အောင် တကိုယ်လုံး တုန်ယင်လျက်။ ကြီးမားလေးလံ သော လက်ကြီးဖြင့် သူ့ရင်ဘတ် သူ ဖိထားသည်။ မြင်းအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ခြေနင်းကွင်းကို ဆွဲထားသည်။ မြင်းကြီး၏ နံဘေးကို သူ့ကိုယ်ဖြင့် ဖိထားသည်။

“မင်းကြည့်ရတာ အဆင်ပြေနေပုံပါလား ဂရီဂို”

“ဘုရားသခင်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့်ပါ”

“ဟိုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းရဲ့ အတွေးတွေက ဘာတွေလဲဟင်”

“ကျွန်တော်က ဘာကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေ တွေးရမှာလဲ”

“မင်း တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမကို ခိုးပြေးသွားတယ်လေ။ အဲဒီလိုခိုးပြေးတဲ့ နေရာမှာလည်း အဲဒီကောင်မ ကို မင်း တပ်တပ်မက်မက်နဲ့ ခိုးပြေးခဲ့တာ လေကွာ”

“ခြေနင်းကွင်းကို လွှတ်လိုက်ပါ”

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို ရိုက်လားပုတ်လား မလုပ်ပါဘူး”

“ကျုပ် ကြောက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအကြောင်း ခင်ဗျား ဆက်မပြောနဲ့တော့”

ဂရီဂို မျက်နှာနီရဲပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပြောသည်။

“မင်းကို ငါ ဒီနေ့ ရန်မလုပ်ဘူး။ ဒီနေ့ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စကားကို ကောင်းကောင်းမှတ်ထား ဂရစ်ရှကွာ။ ငါ မင်းကို သတ်မယ်၊ အနွေးနဲ့ အမြန် ပေါ့ကွာ”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လို့ မျက်မမြင်က ပြောတယ်လေ”

“အေးပါ၊ ငါ့စကားကိုသာ ကောင်းကောင်း မှတ်ထား၊ ငါအရှက်ကွဲအောင် မင်းလုပ်ခဲ့တယ်။ မင်းကြောင့် ငါ့ဘဝ သေခဲ့ရတယ်။ ဟောဟိုမှာ ... မင်း တွေ့လား”

လက်ဝါးတွေ ပက်လက်လှန်ပြီး လက်များ ဆန့်ထုတ်သည်။

“အခု ငါ ထယ်ထိုးနေတယ်။ ဘာကြောင့် ထယ်ထိုးနေတယ်ဆိုတာ ဘုရားသိတယ်။ ဒီအလုပ်ကို ငါ့အတွက် လုပ်ဖို့ လိုလို့လား။ ငါ ဖင်လှည့် ခေါင်းလှည့်နဲ့ ဆောင်းတရာသီ ကုန်သွားအောင် နေလို့ ရတယ်ကွ။ သေချင်စော်နံ့အောင် ပြီးငွေ့လွန်းလို့ ငါ ဒီအလုပ်တွေ ဆင်းလုပ်နေရတာ၊ သိလား။ မင်း ငါ့ကို အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ အကောင်ပဲ ဂရီဂို”

“ကျွန်တော့်ကို လာပြီး ငိုပြမနေနဲ့။ ခင်ဗျားပြော နေတာတွေ ကျွန်တော် နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြည့်စုံကြွယ်ဝ တဲ့ လူက ဗိုက်ဆာတယ် ဆိုတာကို နားမလည်ဘူးဗျ”

“အဲဒါ အမှန်ပဲ”

ဂရီဂိုမျက်နှာကို စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်ရင်း စတီပင် သဘောတူစကား ပြောသည်။ ထို့နောက် ပြုံးသည်။ ရိုးသားသော ကောင်ကလေး တစ်ယောက်၏

အပြုံးမျိုး။ ထိုအပြုံးကြောင့် သူ့မျက်လုံး ထောင့်စွန်းများတွင် အရေး အကြောင်း သေးသေးကလေးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“ငါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ တော်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာ ကလေးရေ။ ဟိုး တမြန် နှစ်တုန်းက မင်းနဲ့ငါ ရုရိုဗ်တိုက်မှာ လက်ငှေ့ထိုးခဲ့ကြတာ မှတ်မိသေးလား။”

“ဟင့်အင်း၊ မမှတ်မိဘူး။”

“ဘာဖြစ်လို့ မမှတ်မိရတာလဲ။ အဲဒီတုန်းက အိမ်ထောင်သည်နဲ့ လူပျိုတွေ ထိုးကြတာလေ၊ မှတ်မိပြီလား။ အဲဒီတုန်းက ငါ မင်းကို ဘယ်လို လိုက်ထိုးခဲ့သလဲ။ အဲဒီတုန်းက မင်းက ပိန်သေးတယ်။ မျက်ကန်း တစ္ဆေမကြောက်၊ ငါ့ကို လာယှဉ်တာလေ။ အဲဒီတုန်းက ငါ မင်းကို ညှာခဲ့တယ်။ ငါသာ တကယ် ထိုးရင် မင်း အရုပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်သွားမှာလေ။ အဲဒီတုန်းက မင်း တပြေးတည်း ကွေ့ပတ်ပြေးနေခဲ့တာ ကလား။ မင်းက ခြေသွက်တယ်လေ။ အပြေးမြန်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါသာ မင့်နံရိုးကို တကယ်တမ်း ထိုးခဲ့ရင် မင်း ဒီနေ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

“သူခိုးပြေးမှ ထိုးကွင်းထမနေစမ်းနဲ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် တနေ့နေ့ တချိန်ချိန်မှာ ထိပ်တိုက်တွေ့နိုင်ပါ သေးတယ်။”

စတီပင် နဖူးကို လက်ဖြင့်သပ်သည်။ တစုံတခု ကို သတိရနေသည်။ ယ်။ ခြေနင်းကွင်းကို ကိုင်ထားလျက် နှင့်ပင် မြင်းကြီးနံဘေးမှ ယှဉ်လျက်လျှောက်သည်။ ဂရီဂိုက စတီပင် လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်သည်။ စတီပင် နှုတ်ခမ်းမွေးများကို သတိပြုမိသည်။ ဖိုးရိုးဖားရား သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိ။ မေးစေ့မှာ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ထိုးထိုး ထောင်ထောင်။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ထားခြင်း မရှိ။ ကြေကွဲရိပ်လွှမ်းသော သူ့မျက်နှာမှာ ပေရေညစ်ပတ် နေ၏။ ပို၍ဖြူသော ချွေးစီးကြောင်းများက အနီမျက်နှာ ပေါ်တွင် အစင်းလိုက်၊ အကြောင်းလိုက်။ ထူးထူးခြားခြား အမြင်စိမ်းနေသည့်မျက်နှာ။ သည်မျက်နှာသည် စတီပင် မျက်နှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဂရီဂို တွေ့ဖူး မြင်ဖူးနေသည့် မျက်နှာ မဟုတ်။ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြက်သောက်တော မြင်ကွင်းကို မိုးနှင်းများ လွှမ်းနေသည့် တောင်ကုန်း တကုန်းပေါ်မှ လှမ်းကြည့်နေရသလို ဂရီဂို ခံစား ရသည်။ စတီပင်သွင်ပြင်မှ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သော ဘဝကို လျှောက်လှမ်းနေရသလို။ သူ၏လှုပ်ရှားသွားလာဟန် များမှာ စက်ရုပ်ဆန်နေ၏။ နှုတ်ဆက်စကား တခွန်းမျှ မပြောဘဲ နောက်မှာ ကျန်နေခဲ့၏။ ဂရီဂို သူ့မြင်းကို အသားကျကလေး ပြေးအောင် ဆူးတို့လိုက်၏။

“ခဏလေး နေစမ်းပါဦးကွ။ ဟို...ဟို သူလေ၊ အက်စီနီယာ နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား။”

ဘွတ်ဖိနပ်တွင် ကပ်နေသည့် မြေခဲတုံးကို ကျာပွတ်ဖြင့် ထိုးခွာရင်း “အိုး ... ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်း သာသာ ပါပဲဗျား” ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

မြင်းကြီးကို အပြေးရပ်စေပြီး သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။ စတီပင် ခြေနစ်ဖက်ကို ကားပြီး မားမားကြီး ရပ်နေသည်။ သစ်စက်အစကလေးတစ်ခုကို ပါးစပ်ထဲမှာ ကိုက်ဝါးလျက်။ တဒဂံအားဖြင့် ဂရီဂိုရင်ထဲ နင့်သွားသည်။ စတီပင်အတွက် ကြေကွဲမှုကို နင့်နင့်နဲနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော် ထိုခံစားချက်များကို လွှမ်းမိုးသွားသည်မှာ မနာလိုစိတ်များ။ ဝန်တို မစ္စရီယစိတ်များ။ ကုန်းနှီးပေါ်မှ ကိုယ်ကို နောက်ပြန်စောင်းလှည့်ကာ အော်ပြောသည်။ “ခင်ဗျား ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့။ သူက ခင်ဗျားကို သတိတောင်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုပဲလား”

ဂရီဂိုက သူ့မြင်း၏ နားရွက်နှစ်ဖက်ကြားကို ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်သည်။ ဘာတခွန်းမျှပြန်ပြောမနေဘဲ မြင်းစီးထွက် သွားသည်။

(၆)

ရှင်ပြန်ထမြောက်ခြင်း ပွဲတော်နေ့မတိုင်မီ တနင်္ဂနွေ ညတွင် ကောင်းကင်တခွင်လုံး တိမ်မည်းညိုလိပ်များ ဖုံးနေသည်။ နောက်တော့ မိုးစရွာသည်။ တာတာရက်စ် တရွာလုံး မှောင်နှင့်မည်းမည်း။ ညနေဆည်းဆာချိန် ရောက်တော့ ဒွန်မြစ်ဆီမှ ရေခဲပြင်များ ကျိုးသံပဲ့သံတွေ ထွက်လာသည်။ ဒွန်မြစ်ကြီး၏ မဆုံးနိုင်တော့သော ငိုညည်းရှိုက်ငင်သံများပမာ။ ရေခဲပြင်ကြီး ကျိုးပဲ့ ကွဲအက် ကုန်ပြီဆိုတော့ ဦးစွာသော ရေခဲမျောတုံးများ ပေါ်လာသည်။ သုံးမိုင်မျှ ရှည်လျား သော ရေခဲပြင်မှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ရေခဲတုံးများသည် မြစ်ကြောတလျှောက် စီးမျော ကုန်တော့၏။ ရေခဲမျောတုံးများ တတုံးနှင့် တတုံး တိုက်မိသည်။ ကမ်းပါးများကို ဝင်ဆောင့်သည်။ ရေခဲမျောတုံးများ၏ ဆောင့်သံ တိုက်သံများသည် ဘုရားဝတ်ပြုဖို့ သတိပေးနှိုးဆော်နေသည့် ခေါင်းလောင်းသံ များနှင့် အပြိုင်ဖြစ်နေ၏။ ဒွန်မြစ်ဘယ်ဘက်သို့ အကွေ့ အဝိုက်တွင် ရေခဲမျောတုံးများကို တမံတုတ်ထားသလို စုပုံနေ၏။ ရေခဲမျောတုံးများ၏ ပွတ်တိုက်သံ၊ ဆောင့်သံများကို ရွာထဲမှပင် ကြားရသည်။

ဘုရားကျောင်း ပရိဝုဏ်ထဲတွင် လူငယ် လူရွယ် ကလေးတွေ စုဝေးနေသည်။ ဟနေသည့်တံခါးပေါက် များထဲမှ ဘုရားဝတ်ပြုသံ ခပ်အုပ်အုပ် တိုးထွက်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်များ ထဲမှ ထွက်နေသည်ကတော့

မြူးမြူးကြွကြွ အလင်းတန်းများ။ ဘုရားကျောင်း အပြင်ဘက် အမှောင်ထုထဲတွင် ကောင်ကလေးက ကောင်မကလေးတွေကို ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် နှမ်းပြီး ကြည်နူး နှစ်သိမ့်မှုပေးကြသည်။ နောက်ပြီး ကောင်ကလေးများ အချင်းချင်း ညစ်တီးညစ်ပတ် ဇာတ်လမ်း တွေ ဖလှယ်ကြသည်။

ဒွန်မြစ်ဆီမှ ပျံလွင့်လာသည့် အသံသဲ့သဲ့များမှာ ပေါ်ပလာပင်လို ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း တောင့်တောင့် တင်းတင်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဝတ်ဆင်ထားသည့် သားသားနားနား ဂါဝန်ရှည်ကြီးမှ တရွမ်းရွမ်း မြည်နေသည့် အသံများ လိုလို။

ညသန်းခေါင်အချိန်တွင် မြင်းကို ကုန်းနီးမပါဘဲ စီးလာသည့် မစ်ကာ က မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းဆီသို့ သွားသည်။ မြင်းဇက်ကြိုးများကို မြင်းလည်ဆံမွေးတွင် ချည်သည်။ နောက်ပြီး မြင်းနံဘေးကို လက်ဖြင့် ဖြန်းခနဲရိုက်ပြီး မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ မြင်းကို အိမ်သို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ခြင်း၊ မြင်းခွာသံများကို ခဏမျှနားထောင်သည်။ ထို့နောက် ခါးပတ်ကို ဆွဲညှိရင်း ဘုရားကျောင်းထဲ ဝင်သည်။ ဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်တော့ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကက်ဦးထုပ် ကို ချွတ်သည်။ ရှိသေကိုင်ရှိုင်းစွာ ဦးခေါင်းကို ငုံထားသည်။ လမ်းပိတ်နေသည့် မိန်းမများကို အတင်း တိုးဝှေ့ဖယ်ရှားပြီး ဝတ်ပြုစင်ဆီသို့ သွားသည်။ ဝတ်ပြုစင်ရှေ့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် အနက်ရောင်ဝတ်စုံ များဖြင့် စုဝေး ရောက်ရှိနေသည့် ကော့ဆက်အုပ်စု ရှိသည်။ ညာဘက်ခြမ်းတွင်မူ မိုးပြာရောင်လွှမ်းသည့် အမျိုးသမီးထု ရှိသည်။ ဝတ်ပြုစင်ရှေ့ ရှေ့ဆုံးထိုင်ခုံတန်းတွင် သူ့ဖခင်ကို တွေ့သည်။ မစ်ကာ အသာ တိုးဝင်သွားပြီး သူ့ဖခင်၏တံတောင်ဆစ်ကို ကိုင်သည်။ နားအနီးသို့ကပ်ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောသည်

“ဖေဖေ၊ အပြင်ဘက်ကို ခဏထွက်ခဲ့ပါဦး။”

ရနံ့ပေါင်းစုံ မွန်နေသည့်အထဲမှ ဖြတ်ပြီး အပြင်သို့ တိုးထွက်ရသည်။ မီးငြိမ်းဖယောင်းတိုင်များမှထွက်သည့် အနံ့တွေ၊ မိန်းမများ၏ကိုယ်မှ ထွက်သည့် ချွေးနံ့တွေ၊ အီစတာပွဲတော်နေ့လို၊ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့လို နေ့မျိုးတွေ တွင်သာ သေတ္တာထဲမှထုတ်သည့် အဝတ်အစားများမှ ထွက်သည့် အောက်သိုးသိုးအနံ့တွေ၊ ရေစိုသားရေနှင့် ဆိုးဆေးမှထွက်သော အနံ့ဆိုးတွေ။ နောက်ပြီး ဘာနဲ့ ရယ်လို့ ခွဲခြားမသိနိုင်လောက်သည့် အနံ့အသက် ပေါင်းစုံ။

ဆင်ဝင်အောက်သို့ရောက်တော့ မစ်ကာက သူ့ဖခင်၏ နားရွက်အနီးသို့ ကပ်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“နာတာလီယာ အသက်ငင်နေပြီ”

အီစတာပွဲတော်နေ့ (ရှင်ပြန်ထမြောက်ခြင်းပွဲတော် နေ့) မတိုင်မီ သောကြာနေ့တွင် ကော်ရှူနေ့ခွဲ မိသားစုနှင့် အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သူ ပီလာဂီယာ တို့အိမ်၌ အမျိုးသမီး တစု စုဝေးမိသည်။ နေလယ်နေခင်းဘက် စုဝေးပြီး စကားစမြည် ပြောကြမည်။ ပီလာဂီယာ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဂါဗရီလာ က အီစတာပွဲတော်ရက် အတွင်း ခွင့်ယူပြီး အိမ်ပြန်လာမည်ဟု စာရေး အကြောင်းကြား ထားသည်။ ပီလာဂီယာက သူမ၏ အိမ်နံရံများကို ဖြူဖွေးနေအောင် ဆေးသုတ်သည်။ အီစတာ ပွဲတော်နေ့ မတိုင်မီ တနင်္လာနေ့ လောက်ကတည်းက တအိမ်လုံး သန့်ရှင်း သပ်ရပ်အောင် လှည်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည်။

နောက်ပြီး ကြာသပတေးနေ့ကတည်းက တမျှော်မျှော် လုပ်နေတော့၏။ ခြံဝင်းတံခါးဆီသို့ သွားသည်။ ဝင်းထရံနံဘေးတွင် ရပ်သည်။ မျှော်သည်။ ဆံပင်တွေက ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့။ မျက်နှာက ပါးရိုး နားထင်ရိုးများ ကျလျက် ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ ဆိုသည့် နိမိတ်လက္ခဏာများ သူမ၏ ရုပ်သွင်မှာ ထင်းထင်း ပေါ်နေ၏။ မျက်လုံးများပေါ်တွင် လက်ဝါးကာလျက် လင်တော်မောင် ပြန်အလာကို တမျှော်မျှော် တငေးငေး။ လမ်းတလျှောက် မျှော်ကြည့်သည်။ ငေးကြည့် သည်။ သူလာနေပြီလားမသိ။ သူမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ။ သို့ပေမဲ့ တရားဝင်ရသည့် ကိုယ်ဝန်ပါ။

ပြီးခဲ့သည့်နှစ်တုန်းကလည်း ဂါဗရီလာတစ်ယောက် သူ့တပ်ရင်းမှ ခွင့်ယူပြီး ပြန်လာသေးသည်။ ချစ်ဇနီး အတွက် ပိုလန်ဖြစ် ပွင့်ရိုက်အထည်စ တစပင် ပါလာသေးသည်။ ချစ်ဇနီးနှင့် လေးညီအိပ်ခွင့်ရသည်။ ငါးရက် မြောက်နေ့တွင်တော့ သူ အရက်ကို အမူးသောက်သည်။ ပိုလန်ဘာသာစကားဖြင့်ရော ဂျာမန်ဘာသာစကားဖြင့်ပါ ဆဲသည်။ ကျိန်ဆဲသည်။ နောက်တော့ ပိုလန်နိုင်ငံ အကြောင်း ဖွဲ့သီထားသည့် ကော့ဆက်တေးတစ်ပုဒ်ကို သီကြွေးသည်။ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံစွာဖြင့်။ သူနှင့် ဝိုင်းထိုင်သည့် သူ့ညီအစ်ကို တော်တွေ၊ သူ့ငယ်ချင်း တွေလည်း ညစာ မစားမီ သူနှင့်အတူ သီချင်းဆိုကြသည်။ ယမကာမှီဝဲကြသည်။ ညစာလည်း စားပြီးရော သူက သူမိသားစုကိုရော သူမိတ်ဆွေများ ကိုပါ ခွဲခွာနှုတ်ဆက်စကား ပြော၏။ ထို့နောက် အိမ်မှထွက်ခွာသွားတော့၏။ ထိုနေ့မှစပြီး ပီလာဂီယာ တစ်ယောက် သူမ ၏ စကတ်အနားကွပ် ကိုသာ အလုပ်ကြီးတခုလုပ်ပြီး တကြည့်တည်း ကြည့်နေခဲ့လေသည်။ သူမ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ကိုယ်ဝန်ရှိလာကြောင်း ကို သူမက နာတာလီယာအား ရှင်းပြသည်။

“ဂါဗရီလာ ရောက်မလာမီ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် လောက် အလိုမှာ မမ အိမ်မက်မက်တယ်ကွဲ့။ အိပ်မက်ထဲမှာ မမက စားကျက်မြက်ခင်းပြင်ထဲ ဖြတ်သွားနေတယ်။ အဲဒီမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ဩဂုတ်လတုန်းက မမတို့ ရောင်းပစ်လိုက်တဲ့ နွားမကြီး ကို ရှေ့နားမှာ တွေ့ရတော့တာပဲ။ နွားမကြီးက လမ်းလျှောက်နေတယ်။ သူ့ရဲ့ နို့သီးကလည်း နို့တွေ တစက်စက် ကျလို့။ ဒါနဲ့ မမ စဉ်းစားမိတယ်။ ဘုရားရေ..ငါ ဒီလောက် မရပ်မနား နို့တွေညှစ်ခဲ့ပေမဲ့ ဒီနွားမကြီး ခုထိ နို့တွေ တစက်စက် ကျတုန်းပါလားလို့။

“နောက်နေ့ကျတော့ အဘွားကြီး ဒရောင်ဒီခါ အိမ်ကိုရောက်လာတယ်။ ဗျစ်ပန်း (ဘီယာချက်သည့် ပန်းပွင့်) နည်းနည်း လိုချင်လို့တဲ့လေ...။ ဒါနဲ့ အဘွားကြီး ကို မမရဲ့ အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြတာပေါ့။ ဒီတော့ အဘွားကြီးက ပြောတယ်၊ ဖယောင်းနည်းနည်းရှာပြီး အလုံးကလေးလုံးပြီး နွားချေးပုံထဲမှာ မြှုပ်ထားလိုက်တဲ့။ ဒါ အကုသိုလ်ဂြိုဟ်ဆိုး၊ ကြမ္မာဆိုးတွေ မလာအောင် ယတြာချေတာတဲ့။ မမလေ အဘွားကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း ဖယောင်းတိုင် အပြေးအလွှား ရှာရတာ ပေါ့ကွယ်။ မမမှာ ဖယောင်းတိုင်တတိုင် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဖယောင်းတိုင်ကို ရှာလို့မရတော့ဘူး။ ကလေးတွေ ပဲ ယူဆော့ပစ် သလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပိုးဟပ်တွေပဲ စားပစ်သလား မသိတော့ပါဘူးကွယ်။

“နောက်တော့ ဂါဗရီလာ ရောက်လာတာပါပဲ။ သူနဲ့အတူ ကြမ္မာဆိုးလည်း တခါတည်း ပါလာတာပေါ့။ အဲဒီ မတိုင်မီ ကဆို သုံးနှစ်လုံးလုံး ဘာပြဿနာမှ မပေါ်ဘဲ မမ အေးအေးချမ်းချမ်းနေနိုင်ခဲ့တယ်။ ကဲ... ခုတော့ မမကို ကြည့်ဦးလေ”ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏ ဗိုက်ကို လက်ချောင်းဖြင့် ထောက်ပြသည်။

ဝီလာဂီယာ ခင်ပွန်းသည်ကို စောင့်ရင်း မျှော်ရင်း စိုးရိမ်ပူပန်သည်။ သောကဗျာပါဒ ဖိစီးခံရသည်။ ကြာတော့ သူမ တကိုယ်တည်း နေရတာကို ငြီးငွေ့လာပြီ။ ထို့ကြောင့် အိမ်နီးနားချင်း မိန်းမများနှင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် စကားပြောဖို့ရန် သောကြာနေ့တွင် ဆုံကြဖို့ ချိန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ နာတာလီယာလည်း ရောက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် သူမ အဘိုး အဘွား ခြေအိတ်ရှည် ထိုးပေးလက်စအပ်များနှင့် သိုးမွေးလုံးကို ကိုင်လျက်။ ယနေ့တော့ သူမသည် ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသည်။ ခင်ပွန်းသည် ပြန်အလာကို မျှော်တနေကြောင်း အခြားသူတွေ မရိပ်မိအောင် အခြားသူများပြောသည့် ရယ်မောစရာများကို ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် လိုသည်ထက် ပိုပြီး ရယ်ရယ်မောမော နေပြသည်။ ဝီလာဂီယာကတော့ မီးဖိုတင်သည့် စင်ပေါ်မှာထိုင်လျက် လွတ်နေသည့် ခြေထောက် များကို ယမ်းခါနေသည်။ နောက်ပြီး ရန်စွယ်ငေါငေါနှင့်

အပေါက်ဆိုးသော ကောင်မကလေး ဖရောဆိုယာကို နောက်ပြောင် ကျီစယ်နေသည်။

“ဖရောဆိုယာ... ညည်းလင်ကို ညည်း ဘယ်လို တီးပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦးအေ”

“ဘယ်လို တီးလိုက်တယ်ဆိုတာ မမ မသိဘူးလား။ ကျောကိုထုတယ်၊ ခေါင်းကို ထုတယ်၊ အို... ကျွန်မလက်နဲ့ ထုလို့ရတဲ့ နေရာမှန်သမျှ အကုန်ထုတာပဲ”

“ငါပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ပါဘူးအေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ညည်း အဲဒီလို ဆော်လဘံ တေပစ်သလဲ ဆိုတာကို မေးတာပါ”

“မတီးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ တီးကို တီးပစ်ရတော့ မယ်လေ”

ဖရောဆိုယာ မဖြေချင်ဖြေချင်ဖြင့် ဖြေသည်။

“ညည်းလင်ကို တခြားကောင်မတစ်ယောက်နဲ့ မိရင် ညည်း ဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်နေလားဟဲ့”

ပိန်ပိန်ခြောက်ခြောက် မိန်းမတစ်ယောက်က တမင်မေးသည်။

“အဲဒီအကြောင်း ငါတို့ကို ပြောပြပါလား ဖရောဆိုယာ”

“အို...ပြောပြစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး”

“မကြောက်စမ်းပါနဲ့အေ၊ ဒီမှာ ငါတို့ အချင်းချင်း တွေပဲ ရှိတဲ့ဟာကို”

နေကြာစေ့အခွံကို လက်ဝါးထဲ ထွေးထုတ်ပြီး ဖရောဆိုယာ ပြုံးသည်။

“အင်း ... သူ ကမြင်းကြောထနေတာကို ကျွန်မ သတိထားမိတာ ကြာပြီပေါ့။ အဲ...တစ်နေ့မှာတော့ အသိ တစ်ယောက်က လာပြောတော့တာပဲ။ ညည်းလင်နဲ့ ဒွန်တဖက်ကမ်းက ခပ်ပျက်ပျက် ကောင်မတစ်ယောက် ကို လေရဟတ် နားမှာ တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့။ ကျွန်မ လိုက်သွားတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မိတော့တာပဲ”

“ဒါနဲ့ ညည်းလင်ဆီကရော ဘာသတင်း ကြားသေးသလဲ နာတာလီယာ”

တခြားမိန်းမတစ်ယောက်က နာတာလီယာဘက် လှည့်ပြီး ကြားဖြတ်မေးသည်။

“သူက ယာဂေါဒ်နီးမှာ”

နာတာလီယာ လေသံမျှဖြင့် ဖြေသည်။

“ညည်း သူနဲ့ ပြန်ပေါင်းဖို့ စဉ်းစားလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်

မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

“သူက စဉ်းစားချင် စဉ်းစားမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုကောင်က စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး”

အိမ်ရှင်မိန်းမ ဝင်ပြောသည်။ နာတာလီယာ့ မျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။ ထိုးလက်စ ခြေအိတ်ပေါ်သို့ ခေါင်းငုံ့ ထားသည်။ တခြားမိန်းမတွေကို အသာလေး မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ သူမ သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ သူမ အရှက်ကြီး ရှက်နေတာကို ဖုံးကွယ်လိုရမည် မဟုတ်။ သည်တော့ သူမ ခူးခေါင်းပေါ်မှ သိုးမွေးလုံး ကို အောက်သို့ တမင်တကာ လှိမ့်ချလိုက်သည်။ သူမ လုပ်ပုံကိုင်ပုံက ကသောင်းကနင်း။ ထို့ကြောင့် သူ့လုပ်ရပ်ကို တခြားမိန်းမတွေ အကုန်ရိပ်မိ သွားသည်။ သူမက ဓါးကိုင်းပြီး အေးစက်သော ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သိုးမွေးလုံးကို လိုက်စမ်းသည်။

“ကောင်မရေ...အဲဒီကောင်မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့သာ ထွေးပစ်လိုက်။ ဒီကောင်ဟာ ညည်းအတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ကြီး ဖြစ်နေမှာပဲ”

မိန်းမတစ်ယောက်က အကြံပေးသည်။ သူမ၏ အသံတွင် နာတာလီယာအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတာတွေ အထင်းသား။ ထို့နောက်တော့ မိန်းမတစ်ယောက် ၏ စကားလမ်းကြောင်းသည် ကောလာဟလနှင့် အတင်းအဖျင်းဘက် ရောက်သွားသည်။ နာတာလီယာ ခြေစွပ်ကို ဆက်ထိုးသည်။ နှုတ်ဆိတ်စွာ။ မျက်လွှာချလျက်။ အတင်းအဖျင်းတွေကို အာပေါင်အာရင်း သန်သန် ပြောနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက် လူစု ကွဲသွားသည်အထိ နာတာလီယာ ပေးပြီးထိုင်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ အတွေးတခုက ခေါင်းထဲမှာ ခိုတွယ်လျက်။ ပီပီပြင်ပြင် တိတိကျကျ မဟုတ်သေးသည့် အတွေး။ ရှက်သည်။ သူမ၏ မရေရာ မပြတ်သားသည့် အခြေအနေအတွက် ရှက်သည်။ (အကြောင်းမှာ သူမ အား ဂရီဂို ထာဝရ ကျောခိုင်းသွားသည်ဟု မယုံကြည် သေးသောကြောင့်။ နောက်ပြီး သူက ပြန်ပေါင်းမည် ဆိုလာလျှင် သူမက ခွင့်လွှတ် လက်ခံဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသောကြောင့်) သည်တော့ သူမ တခုခုတော့ လုပ်ရမည်။ ခြေလှမ်း တလှမ်း ရှေ့တိုးလှမ်းမှ။ သူမ၏ အတွေးကို အကောင်အထည် ဖော်သောအားဖြင့် ဂရီဂို ထံ တိတ်တဆိတ် စာတစောင် ပို့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ဒါမှ ပြတ်ပြတ်သားသား သိရမည်။ သူ စိတ်ပြောင်းလာမှာလား၊ သို့မဟုတ် ပြန်မလှည့်တမ်း သွားပြီလား။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့အခန်းလေးထဲတွင် ထိုင်ပြီး စာဖတ်နေသည့် အဘိုးဂရစ်ရှကာကို တွေ့သည်။ အဘိုးကြီးလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည်မှာ ခရစ်ဝင်ကျမ်းစာအုပ်တအုပ်။ ဖုံးထားသည့် သားရေအဖုံးမှာ

ညစ်ပတ်ပေရေ ချွဲကျိနေပြီ။ သူ၏ဖေဖေ ကတော့ စားဖို့ဆောင်ထဲမှာ။
ငါးဖမ်းပိုက်ကို ဖာထေးနေသည်။ မေမေက ကလေးတွေကို ချောသိပ်ပြီး
အိပ်ရာထဲ ဝင်ခိုင်းထားပြီး။ သူမကိုယ်တိုင်ကတော့ အပူပေးထားသည့် စင်ပေါ်မှာ
အိပ်ပျော်နေပြီ။ နာတာလီယာ အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ နောက်ပြီး
အိမ်ထဲတွင် လျှောက်သွားနေသည်။ တခန်းဝင် တခန်းထွက်။ ဦးတည်ရာမဲ့။
ဘိုးဘိုးအခန်းထဲတွင် ခဏရပ်သည်။ သူတော်စင် ရုပ်တုများအောက်
တည့်တည့်တွင် ထပ်ထားသည့် တရားစာအုပ် များကို ကြည့်သည်။ နုံးခွေစွာ။
နွမ်းလျော့စွာ။

“ဘိုးဘိုးမှာ စာရွက်ကလေး တရွက်လောက် ရှိလားဟင်”

“ဘယ်လိုစာရွက်မျိုး ပြောတာလဲ”

အဘိုးကြီး နဖူးကြောတွန့်အောင် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် မေးသည်။

“စာရေးဖို့ စာရွက်လေ”

အဘိုးကြီးက ဓမ္မတေးစာအုပ်ထဲ စမ်းတဝါးဝါး ရှာသည်။
ကြေမွနေသည့် စာရွက်တရွက် ဆွဲထုတ်သည်။ အမွှေးနံ့သာနံ့တွေ
ထောင်းထောင်းထနေသည့် စာရွက်။

“နောက်ပြီး ခဲတံတစ်ချောင်းရော ရှိလားဟင်”

“နင့်အဖေဆီ သွားမေး။ သွားစမ်း ကလေးရယ်၊ ဘိုးဘိုးကို
လာမရှုပ်စမ်းနဲ့”

သူမဖေဖေထံမှ ခဲတံတိုတစ်ချောင်း ရသည်။ သည်တော့ စားပွဲမှာ
ထိုင်သည်။ သန္ဓေတည်အောင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ အားထုတ်ထားရသည့်
အတွေးကို စာလုံးများအဖြစ် ချရေးဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစား
ရသည်။ ထိုစာကို ရေးနေစဉ်တွင် ရင်ထဲမှာ တစစ်စစ်နာကျင်လာသည်။

“ဂရီဂို ပင်တာလီဗစ်ချ်၊

ကျွန်မကို ပြောပြစမ်းပါဦးရှင်... ကျွန်မ ဘယ်လိုနေရမလဲလို့။
နောက်ပြီး ကျွန်မဘဝ ရှင်သန်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးလား။
ဒါမှမဟုတ် မျှော်လင့်စရာ ရှိသေးလားဆိုတာ ပြောပြပါနော်၊ ရှင်
အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်၊ ကျွန်မကို စကားကလေးတခွန်းတောင်
ပြောသွားဖော် မရဘူး။ ကျွန်မ ရှင့်အပေါ် တချက်မှ
အမှားမလုပ်ခဲ့ဘူးနော်။ ကျွန်မ ရှင့်ကို စောင့်နေခဲ့တယ်။
ရှင်သွားလိုရာသွား၊ ရှင့်ဘဝ ရှင် စိတ်ကြိုက်နေနိုင်အောင်
အနှောင်အဖွဲ့တွေ ဖြတ်ပေးမလို့ စောင့်နေတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်

ထွက်ခွာသွားကတည်းက စကားတခွန်းမှ ရှင့်ဆီက မကြားခဲ့ရဘူးလေ။

ရှင် ဖေဖေနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး သွေးပူတုန်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်ပဲ ကျွန်မ ထင်ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် ရှင်ပြန်အလာကို ကျွန်မ စောင့်မျှော်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ခွဲမနေချင်ပါဘူး။ ဘဝပျက်မယ်ဆိုလည်း ဘဝတခုပဲ ပျက်ပါစေ၊ ဘဝနှစ်ခု ပျက်တာတော့ မသင့်တော်ဘူးပေါ့ရှင်။ နောက်ဆုံး ကျွန်မကို ငဲ့ညှာတဲ့အနေနဲ့ စာတစောင် တော့ ရေးပါ။ ဒါမှ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိမှာပေါ့။ ခုတော့ ကျွန်မဟာ လမ်းလယ်မှာ ယောင်ဝါးဝါး ရပ်နေရတာလေ။

ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဂရစ်ရှိကာ၊ ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါစေ။

နာတာလီယာ

နောက်နေ့နံနက်တွင် ဂက်ကာကို ခေါ်သည်။ သူမ၏စာကို ယာဂေါဒ်နီးသို့ သွားပို့ပေးရန် တောင်းပန်သည်။ ထိုသို့ဆောင်ရွက်ပေးသည့်အတွက် ဂက်ကာကို ဗောဒကာ တိုက်ပါမည်ဟုလည်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် စည်းရုံးသည်။ ဗောဒကာ ဆိုသည့်အသံကို ကြားသည့်အတွက် စိတ်အားထက်သန်နေသည့် ဂက်ကာက မိရွန်ကိုပင် အသိမပေးဘဲ ယာဂေါဒ်နီးသို့ မြင်းစီး ခရီးနှင်ခဲ့၏။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဂက်ကာ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ သကြားထုပ်သည့် စာရွက်အပြာကလေး တခု ပါလာသည်။ ထိုစာရွက်ကလေးကို သူ့အတိုင်း အိတ်ထဲမှ ထုတ်သည်။ နာတာလီယာကို မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြသည်။

“လမ်းကကြမ်းလိုက်တာကွာ။ ငါ့မှာ ဘယ်လောက် ခုန်ပေါက်စီးခဲ့ရလဲဆို ကျောက်ကပ်တွေတောင် ပြုတ်ကျ တော့မယ့် အတိုင်းပဲ”

ဟု နာတာလီယာအား ပြန်ပြောပြသည်။ နာတာလီယာ စာကိုဖတ်သည်။ သူမမျက်နှာ မည်းမှောင်သွားသည်။ စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားသည့် စကားလုံးမှာ လေးလုံးတည်း။ ထိုလေးလုံးတည်းသော စကားလုံးများက သူမ၏နှလုံးသားထဲ ဖောက်ဝင်သည်။ ပြီးတော့ အသွားထက်ထက်ဖြင့် မွေတော့သည်။

“တစ်ယောက်တည်းနေ။

ဂရီဂိုဗီလက်ကော့”

နာတာလီယာ ကမန်းကတန်း အိမ်ထဲပြေးဝင်သည်။ သူမ၏ ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းသည်။ မားမားရပ်နေဖို့ ခွန်အားမရှိတော့သည့်နှယ်။

သူမ၏မေမေက မီးဖိုကို မီးမွှေးနေသည်။ အီစတာ ပွဲတော် အကြို တနင်္ဂနွေနံနက်ခင်းအတွက် ဒိန်ခဲကိတ်တွေ အရန်သင့် ရှိနေရမည်။ နောက်ပြီး အခန်းကို သန့်ရှင်း သပ်ရပ်အောင်လည်း ပြင်ဆင်ထားရမည်။

“နာတာလီယာ သမီးလေး၊ မေမေ့ကို ဝိုင်းကူပါဦးကွယ်”

ဟု သမီးကို လှမ်းခေါ်သည်။

“သမီး ခေါင်းကိုက်နေလို့ မေမေ၊ ခဏလေး လှဲနေလိုက်ဦးမယ်”

သူမမေမေ တံခါးဝတွင် ခေါင်းပြုလာသည်။

“တကယ့်အချိန်ကောင်းကျမှ နေမကောင်းဖြစ်ရတယ်လို့ဟယ်” ဟု မှတ်ချက်ပြုသည်။

နာတာလီယာက သူမ၏ ခြောက်ကပ်နေသောလျှာဖြင့် အေးအေးစက်စက် နှုတ်ခမ်းများကို လိမ်းသပ်သည်။ ဘာမျှတော့ ပြန်မပြော။

(၈)

ထိုနေ့ညနေခင်းအထိ ဆက်ပြီးလဲလျောင်းနေသည်။ နွေးထွေးသော သိုးမွှေးတဘက်ဖြင့် ခေါင်းကိုပတ်လျက်။ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ကွေးနေသည့် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မသိမသာကလေး တုန်ယင်နေသည်။ မိရွန်နှင့် ဂရစ်ရှကာက ဘုရားကျောင်းသို့သွားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ နာတာလီယာ အိပ်ရာပေါ်မှထပြီး စားဖိုဆောင်သို့ သွားသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြီးထားသည့် ဆံပင်များမှ ကျနေသည့် ဆံနွယ်ကလေးများတွင် ချွေးစက်များ ကပ်နေသည်။ သူမမျက်လုံးများက ထိုင်းထိုင်း မှိုင်းမှိုင်း ရီရီဝေဝေ...။

မိရွန်က သူ့ဘောင်းဘီကြယ်သီးများကို တပ်ရင်း သမီးဖြစ်သူအား လှမ်းကြည့်သည်။

“သမီးက ပြုန်းစားကြီး နေမကောင်း ဖြစ်လာတာကိုးကွဲ့၊ ဝတ်ပြုဆုတောင်းဖို့ ဖေဖေတို့နဲ့ တခါတည်း လိုက်ခဲ့လေ”

“သွားနှင့်ကြပါ။ သမီး နောက်မှလာခဲ့မယ်”

အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားသည်။ လူကီနစ်ချ်နာနှင့်

နာတာလီယာတို့က စားဖို့ဆောင်ထဲမှာ။ နာတာလီယာ အဝတ်သေတ္တာကြီးနှင့် အိပ်ရာကြား ဂနာမငြိမ်စွာ ကူးချည်သန်းချည်လုပ်နေသည်။ အဝတ် သေတ္တာကြီး ထဲမှ အပုံလိုက်ရှိနေသည့် အဝတ်အစားများကို ကြည့်သည်။ ကြည့်သာ ကြည့်သည် သူမ မျက်လုံးတွေထဲတွင် ဘာဆိုဘာမျှ မမြင်ရ။ အကြည်ဓာတ် မဲ့သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေခြင်း။ တစ်စုံတစ်ရာ ကို စဉ်းစားသည်။ နာကြည်းစွာ၊ ကြေကွဲစွာ၊ နှုတ်ခမ်းများက တလှုပ်လှုပ်။ တစုံတခုကို တီးတိုးရွတ်ဆို နေသည်။ သူမ ဘယ်အဝတ်ကို ဝတ်ရမည် ဆိုတာ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ လူကီနစ်ချ်နာ အထင်ရောက်သည်။ ထို့ကြောင့် မိခင်စိတ်အပြည့်ဖြင့် ကြင်ကြင်နာနာ အကြံပေးသည်။

“သမီးလေး မေမေ့စကတ်အပြာကလေး ဝတ်လေ၊ သမီးနဲ့ အတော်ပဲနေမှာ။ မေမေထုတ်ပေးရမလားဟင်”

“နေပါစေ မေမေ၊ သမီး ဒီအင်္ကျီပဲ ဝတ်သွားမယ်”

နာတာလီယာက စကတ် အစိမ်းကလေးကို ဂရုတစိုက် ရွေးထုတ်သည်။ ပြီးမှ ရုတ်တရက် သတိရသွားသည်။ သူမအား တောင်းရမ်းဖို့ ဂရီဂို သူမ မိဘများထံ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်လာစဉ်က သူမ ဝတ်ဆင်ခဲ့သည့် စကတ် ကလေးပါကလား။ အဲသည်တုန်းက ဂရီဂို ပြုလုပ်ပြခဲ့သည့် အဝေးမှအနမ်းကြောင့် သူမမှာ ရှက်သွေးတွေ ဖြာဝေခဲ့ရ သေးသည်လေ..။ တကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုရှိုက်ရင်း ဖွင့်ထားသော အဝတ်သေတ္တာအဖုံးပေါ်သို့ မှောက်လျက် လဲသွားသည်။

“နာတာလီယာ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဟဲ့”

သူမမေမေ လက်ဝါးချင်းရိုက်လျက် မေးသည်။

နာတာလီယာ စိတ်ထိန်းလိုက်သည်။ တကယ်တော့ သံကုန်ဟစ်ပြီး စူးစူးဝါးဝါး အော်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် အံ့ကြိတ်ပြီး အသက်မဲ့စွာ ရယ်သံ ပြုလိုက်၏။

“ဒီနေ့ ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်နေမှန်းကို မသိပါဘူး မေမေရယ်”

“အင်း .. ဟုတ်တယ် နာတာလီယာ၊ မေမေ သတိထားမိပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ မေမေက ဘာသတိထားမိလို့လဲဟင်”

စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည့် အသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။ လက်ထဲမှ စကတ်အစိမ်းကလေးက တွန့်ကြေ သွားအောင် လုံးခြေလျက်။

“သမီး စိတ်နေမကောင်းဖြစ်နေတာ၊ သမီးမှာ လင်သားတစ်ယောက်ရှိဖို့ လိုနေတယ်လေ”

“အဲဒီအကြောင်း မပြောပါနဲ့တော့၊ တော်လောက်ပါပြီ မေမေရယ်၊ လင်တစ်ယောက် ယူခဲ့ပြီးပြီလေ”

သူမအခန်းသို့ သွားသည်။ စားဖိုဆောင်တွင်းသို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူငယ်မကလေး တစ်ယောက်လို သွယ်လျသော ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် သစ်လွင်အဝတ်အစားများ ဆင်မြန်းလျက်။ မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာမူ ပူဆွေးသောက ဖိစီးခြင်းလက္ခဏာအဖြစ် သွေးရောင်ဖြန်းနေသည်။

“မေမေ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူးကွဲ့၊ သမီးလေး သွားနှင့်လေ”

အင်္ကျီလက်ထဲ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ခေါက်ထည့်ပြီး နာတာလီယာ အပြင်ထွက်သည်။ သူမ၏ နာဝဆီသို့ အရည်ပျော်နှင်းခဲများ၏ စိုထိုင်းထိုင်းအနံ့များ ပျံ့လွင့်လာသည်။ နောက်ပြီး နာတာလီယာ ခပ်အုပ်အုပ် ကြားနေရသည်မှာ မြစ်ထဲမျောလာသည့် ရေခဲမျောတုံးများ တတုံးနှင့်တတုံး တိုက်မိခိုက်မိသံများ။ စကတ်ကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် အသာ မ,ကာ လမ်းပေါ်မှ ရေပွက် ရေအိုင်ကလေးများကို ကွေ့ကာ ရှောင်ကာဖြင့် ဘုရားကျောင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ အသွားလမ်း တလျှောက်တွင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကြိုးစားထိန်းချုပ်သည်။ ကိုယ်က သူမ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် တည်ငြိမ် အေးချမ်းသော စိတ် အခြေအနေမျိုး ပြန်ရအောင် အားထုတ်ခြင်း။ ယခင်က ပွဲတော်နေ့ရက်များဆိုလျှင် ပျော်မဆုံး၊ မော်မဆုံး၊ မြူးထူးမဆုံး ပျော်ရွှင်မြူးထူးခဲ့သည့် ဝိုးတဝါး အတိတ်၏ အရိပ်များကို ရတတ်သလောက် ပြန်စဉ်းစားသည်။ ပြန်လည်အောက်မေ့ တမ်းတသည်။

သို့သော် ...

သူမ၏ အတွေးများက သူမ၏ ရင်ဘတ်ထဲ ညှပ်ထားသည့် သကြားအိတ် စက္ကူစပြာပြာကလေး ဆီသို့ပဲ ပြန်ပြန် ရောက်သွားသည်။ နောက်ပြီး ဂရီဂို ဆီသို့။ နောက်ပြီး အပျော်ကြီး ပျော်နေမည့် မိန်းမ တစ်ယောက်ဆီသို့။ ထိုမိန်းမက မိမိအား မတူသလို မတန်သလို အထက်စီးမှ ကြည့်ကာ ဟားတိုက်ရယ်မော နေရော့မည်။ သို့မဟုတ်ပါ ကလည်း မဟာကရုဏာရှင်ကြီး နှပ်စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့် မိမိအား သနားကရုဏာ သက်နေလိမ့်မည်။

ဘုရားကျောင်းပရိဝုဏ်ထံ သူမ ဝင်သွားတော့ ကောင်ကလေးတချို့က သူမဝင်မည့် လမ်းပေါ်တွင် ပိတ်ဆီးရပ်နေ ကြသည်။ သူမက သူတို့ကို ကွေ့ပတ် လျှောက်သည်။ သူတို့ အချင်းချင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောနေသည့် စကားသံကို သူမ ကြားရသည်။

“အဲဒီကောင်မက ဘယ်သူလဲကွဲ့၊ မင်းတွေ့လား”

“နာတာလီယာ ကော်ရှူနော့ဗ်လေ”

“သူတို့ပြောတာတော့ ဒီကောင်မက ခပ်ပျက်ပျက်ဆိုပဲ။ ဒါကြောင့် သူလင်က သူ့ကို စွန့်ပစ်သွားတာတဲ့”

“အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒီကောင်မက သူ့ယောက္ခမ ခြေတစ်ဖက်ဆာနေတဲ့ ပင်တာလီမွန်နဲ့ ရှုပ်နေတယ်လို့ ပြောကြတယ်ကွ”

“ဪ ... ဒါကြောင့်ကိုး။ ဒါကြောင့်လည်း ဂရီဂို အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာပေါ့”

ညစ်ညမ်းရိုင်းစိုင်းသော စကားသံများကို ရှက်ဖွယ်လိလိကြားရပြီး မညီမညာကျောက်ခဲများကို ခလုတ် တိုက်လျက် ဘုရားကျောင်းဆင်ဝင်အောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ရှေ့နားရှိ ဘုရားကျောင်းဝင်ပေါက်ဆီသို့ တိုးဝှေ့ဝင်သွား သောအခါ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ပိတ်ရပ်နေသည့် ကောင်မလေးတွေက မိုးခိုးခစ်ခစ်ရယ်ကြသည်။ သူမ မှူးနောက်ရီဝေ လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်ဘဲ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးခဲ့သည်။

ခြံတံခါးဝသို့ရောက်တော့ အသင်ပြင်းပြင်းတချက် ရှူသည်။ ခြံထဲဝင်သည်။ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဂါဝန် အနားသား ကို နင်းမိသည်။ နှုတ်ခမ်းကို သွားများဖြင့် ဖိကိုက်ထားသည်မှာ သွေးများစိမ့်ထွက်လာသည် အထိ။ မှိန်ဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင် ကို ဖြတ်ပြီးမြင်နေရသည်။ မည်းမည်းနက်နက် တံခါးဝက သူမကို ကြိုလင့်နေသည်။ ယုတ်ညံ့သော စိတ်ပိုင်းဖြတ်ချက်ကို ရင်မှာပိုက်ပြီး သူမ၏ နောက်ဆုံးအင်အားကို စုစည်းသည်။ တံခါးဝ ဆီသို့ သုတ်သုတ်သွားသည်။ လှေကားခုံကို ကသောကမျော ဖြတ်ကျော်ဝင်သည်။ တဲကလေးထဲမှာ ခြောက်သွေ့နေသည်။ အေးစက်နေသည်။ သားရေမြင်း ကကြိုးများမှ ထွက်နေသည့် အနံ့တွေ။ နောက်ပြီး ကြာမြင့်ကြာရှည် ခင်းထားသည့် မြက်ခြောက်အနံ့တွေ။

လောလောဆယ်အချိန်တွင် သူမမှာ ထူးထူးခြားခြား အတွေးမရှိ။ ထူးထူးခြားခြားခံစားချက်မရှိ။ လောလောဆယ် သူမ သိသည်မှာ ရှက်ခြင်း။ နောက်ပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း။ ဟိုကိုင် သည်စမ်းဖြင့် ထောင့်တထောင့်သို့ သွားသည်။ သူမ လှမ်းကိုင်လိုက်သည်မှာ လက်ကိုင်ရိုးတခု။ ကောက်ရိတ်ဓား၏ လက်ကိုင်ရိုးရှည်တပ် ဓားသွားကို လက်ကိုင်မှ ဖြုတ်သည်။ (သူမ၏လှုပ်ရှားမှုများသည် ချိန်ချိန်ဆဆနှင့် တိတိကျကျ ဖြစ်နေသည်။) ပြီးတော့ ဦးခေါင်းကို မော့လိုက်သည်။ ဦးခေါင်း နောက်ပြန်လှန်ပြီးသား ဖြစ်သွားသောအခါ သူမ၏လည်တိုင်ကို ဓားဦးဖြင့် လှီးပစ်လိုက်သည်။ အရှက်သည်းသော ဆုံးဖြတ်ချက်တရပ်ကို ပျော်ပျော်ကြီး

အကောင်အထည် ဖော်လိုက်ခြင်း။ သည်းထန်သောဝေဒနာကို ခံစားရပြီး လဲပြိုသွားသည်။ သို့သော် စိတ်ဆင်းရဲစွာ သိလိုက်သည်မှာ သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်ဝစွာ အကောင်အထည် မပေါ်သေးပါလားဟု။ သူမ ကျုံးရုန်းထသည်။ လေးဘက်ထောက် ဖြစ်သွားသည်။ (ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တသွင်သွင် စီးကျနေသည့် သွေးများကြောင့် သူမ အလန့်တကြား ဖြစ်နေပြီ) တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် အပေါ်အကျီ ကြယ်သီးများကို ကမန်းကတန်း ဆွဲဖြုတ်သည်။ လက်တဖက်ဖြင့် ကျစ်လျစ်ပြီး တင်းတင်းရင်းရင်း ရှိသည့် ရင်သားတလုံးကို ဘေးဘက်သို့ ဆွဲကပ်သည်။ ကြမ်းပေါ်မှ မြက်ရိတ်ဓားကို ယူသည်။ တုံးနေသည့် ဓားအရင်းဘက်ကို မြေသားနံရံတွင် စိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဦးခေါင်းပေါ်တင်ပြီး သူမ၏ရင်ဝကို ဓားသွားအချွန်တွင် တွေ့သည်။ ဖိထိုးသည်။ ဖိပြီးထိုးသည်။ ရှေ့သို့ ... ရှေ့သို့။ သူမအသံတွေ ထင်ထင်ရှားရှားကြားရသည်။ ခံစားလည်း ခံစားရသည်။ ဓားဦးချွန်ကို တောင့်ခံ တွန်းလှန်နေသည့် အသားများ၏အသံများ။ နောက်တော့ နာကျင်မှုလှိုင်း က တလိပ်လိပ် တက်လာသည်။ ဦးစွာ ရင်ဘတ်ဆီမှ။ နောက် လည်ချောင်းဆီမှ။ နောက်ဆုံးတော့ နားတွေ အူလာသည်။ နားထဲမှာ စိစိညံ့ညံ့အသံတွေ ... အသံ တွေ။

စားဖိုဆောင်တံခါး ကျိခနဲပွင့်သွားသည်။ လှေကားထစ်များကို ခြေထောက်ဖြင့်စမ်းပြီး လူကီနစ်ချံနာ ဆင်းလာ သည်။ ဘုရားကျောင်း ခေါင်းလောင်းစင်မှ ခေါင်းလောင်းသံက လေးလေးမှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေ၏။ ဒွန်မြစ်ကြော တလျှောက် တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်း အော်မြည်သံများ၊ အဆက်မပြတ် ထုတ်လွှင့်နေသည့် ရေခဲမျောတုံးများကတော့ ပုံမှန် စီးမျောဆဲ။ ခပ်အုပ်အုပ် အသံများကို ထုတ်လုပ်ဆဲ။ ရေတွေ ပြည့်လျှံဖြိုးမောက်စွာ စီးဆင်းပြီး ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေသည့် ဒွန်မြစ်ကြီးသည် သူမျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ရေခဲမျောတုံးများကို အဇော့ ပင်လယ်ကြီးဆီသို့ မှန်မှန်ကြီး ပို့ဆောင်ပေး နေလေသည်။

အခန်း [၁၂]

(၁)

ကိုယ်ဝန်ခြောက်လရင့်လာမှ အက်စီနီယာက သူမတွင်
ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ဂရီဂိုအား ဖွင့်ပြောသည်။ သည်လောက်
လရင့်လာပြီ ဆိုတော့လည်း ဂရီဂို မသိအောင် သူမ ဖုံးဖိထားလို့ မရနိုင်တော့။

သူမ သည်လောက်ထိ ကြာမြင့်အောင် ဖွင့်မပြောဘဲ နေခဲ့သည်မှာ
သူမဗိုက်ထဲမှ ကလေးသည် သူ့ကလေး ဖြစ်ကြောင်း ဂရီဂို
မယုံမှာစိုးသောကြောင့်ဖြစ်၏။

တစ်ညခင်းတွင်တော့ သူမ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖွင့်ပြောသည်။ ပြောရင်း
ဂရီဂိုမျက်နှာသွင်ပြင် အပြောင်းအလဲ ရှိလေမည်လား ဟုလည်း
အကဲခတ်ရသေးသည်။ သို့သော် သူက ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်
သွားသည်။ ပြီးတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စွာ ချောင်းဆိုးသည်။

“အရင်ကတည်းက ဘာဖြစ်လို့ မပြောလဲ”

ဂရီဂို ခပ်ထန်ထန်မေးသည်။

“ကျွန်မ မရွံ့မရဲဖြစ်နေလို့ ဂရီဂို။ ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြီ ဆိုတာ သိရင်
ကျွန်မကို ကန်ထုတ်လိုက်မှာစိုးလို့”

အိပ်ရာအောက်မှ ကြမ်းခင်းကို လက်ချောင်းကလေး များဖြင့်
တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ရင်း

“မွေးရက် နီးနေပြီလား”ဟု မေးသည်။

“ဩဂုတ်လဆန်းလောက်လို့ ထင်တာပဲ”

“စတီပင့်ကလေးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင့်ကလေးပါ”

“မင်းပြောတာပဲလေ”

“ရှင့်ဘာသာရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ သစ်ခုတ်ပွဲ စတဲ့နေ့က စပြီး”

“ပလီစီချောက်ချက်တွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းနဲ့ အက်စီနီယာ။
တကယ်လို့ ဒီကလေးဟာ စတီပင့် ကလေး ဖြစ်နေတော့ရော မင်း ဘယ်မှာ
သွားနေမှာမို့လဲ”

ဒေါသမျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် သွန်ထုတ်ရင်း အက်စီနီယာ ခုံတန်းရှည်ပေါ် ထိုင်ချသည်။ ပြီးတော့ ခါးသီးနာကြည်းစွာ တိုးတိုးတိတ်ပြောသည်။ “ကျွန်မ သူနဲ့ပေါင်းခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ သိလား။ ရှင့်ဘာသာ ရှင် စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကျွန်မက မြို့နေတဲ့ မိန်းမမှ မဟုတ်တာ။ ခု ကလေးရလာတာ ရှင်နဲ့ရတာပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဒါကို ရှင်က..”

သည်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂရီဂို နောက်ထပ် စကားမဟာတော့။ အက်စီနီယာနှင့် ပတ်သက်၍ ကြောင့်ကြစိတ် အသစ်ကလေး တသီးတခြား ဖြစ်တည်လာသည်။ တချိန်တည်းတွင် အထင်အမြင်သေးမှု ကလေး စွက်သော သနားစိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်မိ၏။ အက်စီနီယာ ဘာသိဘာသာနေသည်။ သူမ၏ အခြေအနေကြောင့် မျက်နှာသာ ပေးဖို့ မတောင်းခံ။ အောက်ကြို့ခြင်းမပြု။ နွေကာလကတည်းက သူမ၏ အလှတွေ ပျက်ယွင်းလာပြီ။ သို့သော် ကိုယ်ဝန်ရှိခြင်း က လှပပြေပြစ်သော သူမ၏ အဆက်အပေါက်ကို ဖျက်ဆီး နိုင်စွမ်းမရှိ။ ပင်ကို ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးရှိခြင်းက သူမ၏ အနေအထားကို ဖုံးကွယ်ထား၏။ မျက်နှာကလေး ကတော့ နည်းနည်းချောင်ကျသွားသည်။ သို့သော် ထိုသို့ သွယ်လျသွားခြင်း ကပင် အလှသစ်တရပ် ပေါက်ဖွားလာစေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ၏တာဝန် ဖြစ်သည့် ထမင်းချက် အလုပ် ကိုတော့ နိုင်နင်းကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် ထိုနှစ်က သူတို့လယ်ယာတွင် ငှားရမ်းသည့် လယ်ကူလီဦးရေ လျော့နည်းနေတော့ သူမ ပိုပြီး နိုင်နိုင်နင်းနင်း ဖြစ်ရသည်ပေါ့။

(၂)

နွေဦးတွင် ဆင့်ခေါ်မည့် စစ်သင်တန်းသို့ ဂရီဂို မသွားရအောင် ယူဂျင်းက စီစဉ်ပေးသည်။ သည်တော့ သူ့မှာ မြက်ရိတ်သည့်အလုပ်ပဲ ရှိတော့သည်။ ရံဖန်ရံခါ အဘိုးကြီး လစွနစ်စကီကို ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေး ဌာနချုပ်သို့ မြင်းရထားဖြင့် လိုက်ပို့ရသည်။ ကျန်အချိန်များတွင် အဘိုးကြီး ဘတ်စကော့ဒ် ငှက်ကြီးများပစ်ရန်ထွက်သည့် နောက်မှ လိုက်ရသည်။

သူ့ဘဝက သာတောင့်သာယာ၊ သက်သောင့် သက်သာ ဖြစ်နေသည်။ သည်တော့ သူ ပျက်စီးလာသည်။ အပျင်းထူ လာသည်။ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ သူ့အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ရင့်ရော် လာသည်။ သူ့စိတ်ထဲ ကသိကအောက် ဖြစ်နေတာ တခုတည်းရှိသည်။ စစ်မှုထမ်းဖို့ ဆင့်ခေါ်မည့်အချိန်က နီးကပ်နေပြီ။ သူ့မှာ မြင်းတစ်ကောင် မရှိ။ ထို့အတူ အခြားအသုံးအဆောင် ပစ္စည်းကိရိယာတွေလည်း မရှိ။ သူ့မှာ ဘာမျှ

မရှိသည့်အတွက် သူ့ဖခင်ထံမှ အထောက်အကူ ကိုလည်း မျှော်လို့မရ။ သူရသည့် လုပ်ခ များကို သူနှင့် အက်စီနီယာအတွက် စုဆောင်းထားသည်။ ငွေကုန်မည့်ကိစ္စဆို ဘာမျှမလုပ်။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ဆေးရွက်ကြီးပင် မဝယ်။ သူ့ဖခင်ထံ ဒူးထောက် အသနားမခံ၊ ကိုယ်ပိုင်ငွေဖြင့် မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ဖို့ မှန်းထားသည်လေ။ အဘိုးကြီး လစွနစ်စကီကလည်း သူ့အား ကူညီမည်ဟု ကတိပြု ထားသည်ပဲ။ သူ့ဖခင်က ဘာအကူအညီမျှ ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ဂရီဂို စိတ်ထင်နေခြင်းသည် မကြာမီ အတည် ဖြစ်သွားသည်။ ဇွန်လကုန်လောက်က ပိုင်အိုကျာ သူ့ညီဆီ အလည်အပတ် ရောက်လာသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် စကားစမြည် ပြောရင်းပင် ဖအေကြီးက ဂရီဂိုအား လှည့်ကြည့်လိမ့်မည် မဟုတ်ဆိုတာ သိသာထင်ရှားလာသည်။ အကြောင်းမှာ ဖခင်ကြီးသည် ဂရီဂိုအား ယခုတိုင် စိတ်ဆိုးနေသောကြောင့်။ သူ့သား စစ်မှုထမ်းဖို့ သွားရလည်း မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်ပေးမည် မဟုတ်ဟု ကြေညာထားသည် ဆို၏။ “သူ့ဘာသာသူ ဒေသတပ်ရင်းရုံးမှာ သွားအကူအညီ တောင်းပစေပေါ့” ဟု အဘိုးကြီးက ပြောခဲ့သည်ဟု ပိုင်အိုကျာ ပြန်ပြောပြသည်။

“အမယ်လေး ... သူစိတ်ပူနေဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင်မြင်းနဲ့ ကျွန်တော် စစ်မှုထမ်းမှာပါ”

ဟု ဂရီဂို ကြွေးကြော်သည်။

“ကိုယ်ပိုင်မြင်း”

ဆိုသည့် စကားလုံးကို အသံဖိပြီး ပြောသည်။

“မင်းက မြင်းတစ်ကောင် ဘယ်ကရမှာမို့လဲ”

“မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ဖို့ ငွေရအောင် ကျွန်တော် လျှောက်တောင်းရမ်းမယ်ဗျာ။ ဒါမှမဟုတ် လမ်းမှာ လျှောက် ကပြီး ပိုက်ဆံတောင်းမယ်။ အဲဒီနည်းတွေနဲ့မှ မရဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် ခိုးယူမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“သတ္တိပြောင်တဲ့ ကောင်ကလေးပဲ”

“ကျွန်တော့်လုပ်ခနဲ့ ကျွန်တော် မြင်းတစ်ကောင် ရအောင် ဝယ်ပြမယ်”

ဂရီဂို ပို၍လေးလေးနက်နက် ပြောသည်။

ပိုင်အိုကျာ အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်များတွင် ထိုင်သည်။ ဂရီဂို အလုပ်အကိုင် အခြေအနေကို မေးရင်း သူ့မှတ်ဆိတ်မွေး အဖျားများကို ဝါးနေသည်။ သူသိချင်တာတွေ သိရပြီး ပြန်တော့မည့်ဟန် ပြင်လျက် သူ့ညီကို ပြောသည်။

“မင်း အိမ်ပြန်လာသင့်တယ်။ အုတ်နံရံကို ခေါင်းနဲ့ ပြေးဆောင့်နေလို့ ဘာအကျိုးတူးမှာလဲကွာ”

“အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ကျွန်တော် မရည်ရွယ်ပါဘူး။”

“မင်း ဒီကလေးမနဲ့ ဆက်ပြီးပေါင်းနေဖို့ စိတ်ကူးလို့လား။”

“ဘယ်သူနဲ့”

“ခု လက်ရှိကလေးမနဲ့လေ”

“လောလောဆယ် ပေါင်းနေတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ.... ငါက စိတ်ဝင်စားလို့ စပ်စုတာသက်သက်ပါကွာ”

သူ့အစ်ကို ပြန်သည်ကို လိုက်ပို့ရင်း ဂရီဂို မမေးမဖြစ် မေးရတော့သည်။

“အိမ်မှာ အစစ အရာရာ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား။”

လှေကားထစ်လက်ရန်းတွင် ချည်ထားသည့် မြင်း ကို ဖြုတ်ရင်း ပိုင်အိုဗျာ ရယ်မောသည်။

“ယုန်တစ်ကောင်မှာ အောင်းစရာ တွင်းတွေ များသလို မင်းမှာလည်း နေစရာအိမ်တွေ များတာကိုးကွ။ အစစ အရာရာ အဆင်ပြေပါတယ်ကွာ။ မင်း မေမေကတော့ မင်းကို တွေ့ချင်လို့ တမ်းတနေတယ်။ ငါတို့ မြက်ခြောက်တွေ လှည်းသုံးစီးတိုက် လှောင်ထား ပြီးပြီကွ”

သူ့အစ်ကို စီးလာသည့် မြင်းမကို စိတ်ဝင်တစား လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး “ဒီနှစ် သားမဖောက်ဘူးလား”ဟု ဂရီဂို မေးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဒီမြင်းမကြီးက မြဲသွားပြီကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ခရစ်တိုနီယာဆီက ရတဲ့ အုန်းခွံရောင်မြင်းကြီး ကတော့ သားဖောက်လို့ ရသေးတယ်။ အဲဒီမြင်းလားကြီးကတော့ တော်တော်ကောင်းတဲ့ မြင်းကြီးပဲဟေ့”

ဂရီဂို သက်ပြင်းချသည်။

“ရွာကို သတိရ တမ်းတစရာကလေး တခုပေါ့။ ဟုတ်လား ပိုင်အိုဗျာ။ ငါကတော့ ဒွန်ကို လွမ်းတယ်ဟေ့။ ဒီအရပ်ဒေသမှာ ရေစီးနေတာကို ဘယ်တော့မှ မမြင်ရဘူး။ ဒီအရပ်က ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းနဲ့ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတဲ့ အရပ်ဒေသပါ”

“ငါတို့ဆီ အလည်လာဦးလေကွာ”

မြင်းမကြီး၏ ပိန်ကပ်ကပ် ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်သို့ တက်ခွလိုက်ရင်း ပိုင်အိုဗျာ ပြောသည်။

“တစ်နေ့နေ့ပေါ့ဗျာ”

“ကဲ...တုတ်တုတ်နော်”

“သွားလမ်းသာပါစေဗျာ”

ပိုင်အိုကျာ ခြံပြင်သို့ရောက်သွားမှ တစ်တုတ်ကို သတိရသည်။ လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ရပ်နေဆဲ ဖြစ်သည့် ဂရီဂိုအား လှမ်းခေါ်ပြီး ..

“နာတာလီယာ..ငါ ပြောဖို့မေ့နေလို့၊ ... ကံဆိုးရှာ” ယာတောကို ဖြတ်တိုက်လာသည့် လေပြင်းက ပိုင်အိုကျာ ပြောသည့် နောက်ဆုံးစကားလုံးများကို သယ်ဆောင်သွားသည်။ ထိုစကားလုံးများကို ဂရီဂို မကြားလိုက်ရတော့။ ပိုင်အိုကျာ နှင့် မြင်းမကြီးကို ထူထဲသော ဖုန်ထုက လွှမ်းခြုံလိုက်၏။ သည်တော့ ဂရီဂို ပခုံးတချက် တွန့်သည်။ ပြီးတော့ မြင်းစောင်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

(၃)

နေရာသီက ခြောက်သွေ့သည်။ မိုးရွာသည်။ သို့သော် ရွာခဲသည်။ သို့ဖြင့် ဂျုံတွေ၊ ပြောင်းတွေ စောစောစီးစီး မှည့်ကုန်သည်။ ရှင်းဂျုံတွေ ကျီထဲ ရောက်ရုံ ရှိသေးသည်။ မုယောစပါးများက မှည့်ဝင်း နေပြီ။ ပုတ်ပြတ်ငှားထားသည့် လယ်ကူလီများနှင့် ဂရီဂိုတို့လည်း ကွင်းထဲသွားပြီး မုယောစပါးများ ရိတ်ကြသည်။

ထိုနေ့က အက်စီနီယာ အလုပ်တွေ စောစောစီးစီး ပြတ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် စပါးရိတ်သည့် လယ်တော သို့ သူမ လိုက်ပါရစေဟု ပြောသည်။ ဂရီဂိုက သူမ ကို မလိုက်စေချင်။ ဖျက်သေးသည်။ သည်ကြားထဲ ကပင် သူမက ဦးခေါင်းကို ပဝါတစဖြင့် အလျင်အမြန် ချည်လိုက်၏။ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သည်။ အလုပ်သမားတွေ စီးသွားမည့်လှည်း မိသွားသည်။

အက်စီနီယာ စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ပျော်ပျော်ကြီး မျှော်လင့်နေသည့်ဖြစ်ရပ်၊ ဂရီဂိုက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာ စောင့်နေခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်သည် သီးနှံရိတ်သိမ်းချိန်အတွင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ယောက်ျားသားတွေ သီးနှံရိတ်သိမ်း နေချိန်တွင် အက်စီနီယာ မီးဖွားတော့မည့် နိမိတ်လက္ခဏာတွေ ပြလာသည်။ သူမက လက်ထဲမှ ထွန်ခြစ်ကို ပစ်ချသည်။ နောက်ပြီး စိတ်ချောက်များစွာ လဲလျောင်းနေသည်။ အချိန်တိုတိုအတွင်း ဗိုက်နာလာသည်။ အညှိတက်နေသော လျှာကို သွားဖြင့် ကိုက်လျက် သူမ မြေပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လန်နေသည်။ လယ်ကူလီများက ကောက်ရိတ်စက်ကို စီးပြီး သူမကို

တပတ်ပြီး တပတ် ဝိုင်းပတ်မောင်းသည်။ ထိုသို့ ပတ်လည် လှည့်နေစဉ်အတွင်း လယ်ကူလီ တစ်ယောက်က သူမအား လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ဟေ့ ... မိန်းကလေး၊ ကိုးရိုးကားရား နေရာကြီးမှာ လာပြီးလဲလျောင်းနေတာ ညည်းကိုယ်ညည်း မာကြွပ်အောင် ဖုတ်မလို့လားဟင်။ ထ...ထ... မဟုတ်ရင် ညည်း အရည်ပျော်သွားလိမ့်မယ်”

ဂရီဂိုက လယ်ကူလီတွေထဲမှ တစ်ယောက်ကို သူ့အစား ဆက်မောင်းစေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ အက်စီနီယာထံ သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”ဟု မေးသည်။

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းတွေ မထိန်းနိုင် လောက်အောင် မဲ့ရွဲ့နေသည်။ သူမက ကြမ်းရှရှလေသံဖြင့် “ကျွန်မ ဗိုက်နာနေပြီ”ဟု ပြောလိုက်၏။

“မလိုက်ပါနဲ့လို့ ငါပြောသားပဲ၊ တော်တော် ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်မ၊ ကဲ... ခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဂရစ်ရှ်ကာရယ်၊ အမလေး ... အမလေး ...ဂရစ်ရှ်ကာ ...လှည်းမှာ မြင်း က,ပေးပါ၊ ကျွန်မ အိမ်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်။ ဒီနေရာကြီးမှာ ဘယ်လိုလုပ် ကလေးမီးဖွားလို့ ဖြစ်မလဲ။ ကော့ဆက်တွေ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေတဲ့ နေရာမှာ”

သူမ ညည်းညည်းညူညူပြောသည်။ ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားသည်။

ဂရီဂို မြင်းပြေးဆွဲသည်။ မြင်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီရီ ချိုင့်တချိုင့်ထဲတွင် မြက်စားနေသည်။ အက်စီနီယာကို လှည်းပေါ်တင်ပြီး မောင်းသွားချိန်တွင် ဂရီဂို လှည်းပေါ်၌ လေးဘက်ထောက်ပင် ဖြစ်နေပြီ။ သူမ၏ ဦးခေါင်းကို ရိတ်ထားသည့် ဖုန်သောသောထ ဘာလီပင်များပေါ် တင်ပေးသည်။ အက်စီနီယာက နာကျင်မှု ဝေဒနာ အသည်းအသန် ခံစားရင်း တွေ့ရာ မြင်ရာ ပါးစပ်ထဲ ကောက်ဝါးနေမိသည်။ ဘာလီပင်ရိုးတံမာ များကို ထွေးထုတ်နေသည်။ ပြီးတော့ ဂရီဂိုအား ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းကြည့်သည်။ စိတ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းလောက်အောင် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သည့် သူမ အသံကို လယ်ကူလီများ မကြားရစေရန် ကြေမ့နေသော ပဝါစကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး သွားဖြင့် ကိုက်ထားသည်။

ဂရီဂိုက မြင်းလှည်းကို အသည်းအသန်မောင်း သည်။

“အမယ်လေး ...အရမ်းမမောင်းပါနဲ့။ အမယ်လေး၊ သေတော့မှာပဲ။ ရှင် ... ရှင်က ... ကျွန်မ တကိုယ်လုံး ကို ကိုင်ဆောင်နေတာပဲဟာ”

မြင်းလှည်းအခင်းနှင့် သူမ၏ဦးခေါင်း ဆောင့်မိသည့်အတွက်

အက်စီနီယာ ငယ်သံပါအောင်အော်သည်။

ဂရီဂို ကျာပွတ်ကို လှည်းတွင်ချိတ်သည်။ မြင်း ဇက်ကြိုးကို သူဦးခေါင်းမှာပတ်သည်။ နောက်ဘက်သို့ တချက်မျှ လှည့်မကြည့်။

အက်စီနီယာ သူမ၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးများဖြင့် ဖိကပ်ထားသည်။ ပြူးကြောင်ကြောင်မျက်လုံး တွေ ကလယ် ကလယ် ဖြစ်နေသည်။ လှည်းက ခုန်လွန်းတော့ သူမသည် လှည်းထဲတွင် ဟိုဘက် လှိမ့်လိုက်၊ သည်ဘက် လှိမ့်လိုက် ဖြင့် ပြောင်းဆန်နေသည်။ လမ်းက မညီညာ။ ချိုင့်တွေ ကျင်းတွေ များလွန်းသည်။ ဂရီဂိုက မြင်းတွေကို ဒုန်းစိုင်းပြေး နေအောင် မောင်းသည်။ အက်စီနီယာ၏ စူးဝါးဝါးဝါး အော်ဟစ်နေသံတွေ တဒဂ်မျှတိတ်သွားသည်။ လှည်းဘီးတွေ တဒိုင်းဒိုင်းမြည်သံပြုလျက် လိမ့်နေသည်။ သူမ၏ ဦးခေါင်းသည် လှည်းအခင်းနှင့် တဒိုင်းဒိုင်း ဆောင့်သည်။ သူမအသံ တိတ်သွားသည်ကို ပထမတော့ ဂရီဂို သတိမထားမိ။ ထူးထူးထွေထွေလည်း မစဉ်းစားမိ။ သို့သော် အတွေး တစကြောင့် နောက်ဘက်သို့ လှည့် ကြည့်လိုက်၏။

အက်စီနီယာ လှည်းပေါ်မှာပက်လက်။ မျက်နှာက မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့။ ပါးတဖက်ကို လှည်းနံရံတွင် ကပ်လျက်။ သူမ၏ မေးရိုးများသည် ကုန်းပေါ်ရောက် ငါးတစ်ကောင် လို ဖျပ်ဖျပ်လူးနေသည်။ နဖူးမှ ချွေးသီးချွေးပေါက် များက သူမ၏ မျက်တွင်းဟောက်ပက်များထဲသို့ စီးဝင်သည်။ ဂရီဂို သူမဘက်သို့ လှည့်သည်။ ဦးခေါင်းကို မ၊သည်။ ဦးခေါင်းအောက်တွင် သူ၏ တွန့်တွန့်ကြွေကြွေ ကက်ဦးထုပ်ကို ခုခံပေးသည်။ ဂရီဂိုအား စွေစောင်း ကြည့်ပြီး အက်စီနီယာက “ကျွန်မ သေရလိမ့်မယ် ဂရစ်ရှိက၊ ကျွန်မမှာ သေဖို့ကလွဲလို့ ဘာမှမရှိတော့ပါဘူးရှင်”ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်၏။

ဂရီဂို ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ ဦးခေါင်းမှသည် ခြေဖျားသို့တိုင် ချမ်းစိမ့်သွားသည်။ ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ် သွားသည်။ သူမကို ပြောဖို့ စကားလုံးများရှာသည်။ အားပေးစကားပြောဖို့။ ဝေဒနာသက်သာရာ သက်သာကြောင်း နှစ်သိမ့်စကား ပြောဖို့။ သူ့နှုတ်ခမ်း တုန်တုန် ယင်ယင်များမှ ထွက်လာသည့် စကားလုံးများမှာ...

“မင်း လိမ်ပြောနေတာ အရူးမ” သူ ခေါင်းခါသည်။ သူမအပေါ် ခါးကိုင်းလျက် ကိုးရိုးကားရားဖြင့် သူမ၏ ခြေတဖက်ကို ညှစ်လိုက်သည်။

“အက်စီနီယာ၊ ငါချစ်ရတဲ့ ခိုကလေးရယ်..”

အက်စီနီယာ၏ ဝေဒနာတွေ တဒဂ်မျှ လွင့်စဉ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထို့နောက် စောစောကထက် နှစ်ဆ ပြင်းသော အင်အားဖြင့် ပြန်ပေါ်လာသည်။

သူမ၏ ဗိုက်အောက်တွင် တစုံတခု လူးလွန်လှုပ်ရှား ခံစားရသည်။ သို့ဖြင့် ဂရီဂိုးနားတွေ ပွင့်သွားလောက်အောင် စူးစူးရဲရဲ အော်ဟစ်လိုက်၏။ ဂရီဂိုး ကြိရာမရတော့။ မြင်းကိုသာ ကျာပွတ်စာ ကျွေးလိုက်သည်။

“အိုး ... အမလေး ...”

အက်စီနီယာ ဝေဒနာသည်းစွာအော်ဟစ်သည်။

ထို့နောက် ဘီးလိုမ့်သံ တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီး သူမ၏ အသံသေးသေးမျှင်မျှင်ကလေးကို ကြားလိုက်ရ၏။

“အိုး ...ဂရစ်ရှ်ကာရယ်”

သူ မြင်းကို ဇက်သတ်သည်။ နောက်ပြန်လှည့် ကြည့်သည်။ သွေးအိုင်ထဲ လဲနေသည့် အက်စီနီယာ။ လက်နှစ်ဖက်က သူမ၏ နံဘေးနှစ်ဖက်မှာ ကားရားပြန့်လျက်။ သူမ၏စကတ်အောက်ဘက်၊ သူမ၏ပေါင် နှစ်လုံးကြားတွင် နီနီထွေးထွေး သက်ရှိအရာကလေး တခု လှုပ်ရှားနေသည်။ ဂရီဂိုး သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ လှည်းနောက်ဘက်သို့ ဒရောသောပါးသွားသည်။ အက်စီနီယာ ဟောဟဲလိုက်အောင် မောနေသည်။ ချစ်ချစ်တောက် ပူလောင်သော ပါးစပ်မှ ပြောနေသည့် စကားများကို ဂရီဂိုး ကြားသိနားလည်သည်ထက် သူမ ဘာပြော နေသည်ကို မှန်းဆယူရသည်။

“ချက်ကြိုးကို ကိုက်ဖြတ် ... အဲဒါကို ရုပ်အင်္ကျီက ချည်စနဲ့ ချည်”

တုန်ယင်သောလက်ချောင်းများဖြင့် သူ့ရုပ်အင်္ကျီလက်ကို အစကလေးတွေဖြစ်အောင် ဆွဲဆုတ်သည်။ နောက်ပြီး မျက်စိနှစ်လုံးကို မှေးကျည်းပြီး ချက်ကြိုးကို ကိုက်ဖြတ်သည်။ ပြီးတော့ သွေးထွက်နေသည့် အစွန်းကို ချည်စဖြင့် ချည်နှောင် လိုက်သည်။

(၄)

လာဂေါဒ်နိုး ခြံကြီးသည် ကျယ်ပြန့်သော တောင်ကြားလမ်းထဲတွင် တည်ရှိသည်။ လေတိုက်သည့် လမ်းကြောင်း က မတည်ငြိမ်။ မြောက်မှ တိုက်ချင်တိုက်သည်။ သို့မဟုတ် တောင်မှ တိုက်ချင်တိုက်သည်။ တောင်ကြားလမ်းဆီသို့ နွေရာသီက တအိအိ တိုးဝင်သည်။ ဆောင်းဦးကတော့ သစ်ရွက်တွေ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေခြင်းနှင့်အတူ ဝင်ရောက်သည်။ တောင်ကြားလမ်း သို့ ဆောင်းရာသီ ဝင်ရောက်လာပြီဆိုလျှင် ဆီးနှင်းတွေ၊ ရေခဲတွေဖြင့် တိုက်ခိုက်ဝင်ရောက်တတ်၏။ ဘယ်လို ရာသီဥတု

ဝင်ရောက်လာသည်ဖြစ်စေ ယာဂေါဒ်နီး ကတော့ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။ တွေ့ရမြဲ အသက်မဲ့ ထိုင်းမှိုင်းခြင်းထဲတွင် နစ်မြုပ်နေသည်သာ။ ဤသို့ဖြင့် နေ့တွေ ရက်တွေ ကုန်လွန်ကုန်သည်။ ယာဂေါဒ်နီးနှင့် အခြားကမ္ဘာလောကကို အဆက်ဖြတ် ထားသည့် နံရံမြင့်မြင့်ကြီးကို ကျော်လွှားပြီး အချိန်တွေ ထွက်ပြေးကုန်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုရာသီကျရောက်လာသည် ဖြစ်စေ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံပိုင်းကြီးကတော့ ထာဝစဉ် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသည်သာ။ သည်ခြံပိုင်းထဲတွင် မျက်ကွင်းနီနီဖြင့် ဝမ်းဘဲနက်တွေရှိသည်။ ရစ်ကလေး တွေ မိုးသီးမိုးပေါက် ကျသလို နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲနေသည်။ မြင်းဇောင်းအမိုးပေါ်မှ အသံပြာဖြင့် အော်နေတတ်သည့် သတ္တဝါများ ကတော့ တောက်ပသော အမွှေးအတောင်များ ရှိသည့် ဒေါင်းတွေ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟောင်းသည် ငှက်မျိုးစုံကို နှစ်သက်သဘောကျသည်။ သူက အတောင်ကျိုး ကြိုးကြာတစ်ကောင်ကို မွေးထားသေးသည်။ နီဝင်ဘာလထဲရောက်တော့ တောင်အရပ် ဆီသို့ ဦးတည်ပျံသန်းသွားသော ကြိုးကြာရိုင်းများ၏ အသံကို ကြားကြရသည်။ ထိုအခါ ဒုက္ခသည်ကြိုးကြာ သည် ရင်ထဲ အသည်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် လွမ်းဆွေးတမ်းတသံဖြင့် အော်မြည်ခြင်းပြု၏။ သို့ပေမဲ့ သူ့အတောင် တစ်ဖက်က တွဲလောင်းကျနေသည်လေ။ ဘာမျှ စွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိ။ သည်တော့ သူ ပျံနိုင်စွမ်း မရှိ။ အတောင်ကျိုး ကြိုးကြာ လည်တိုင်ကို ဆန့်ထုတ်သည်။ တောင်ပံတဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်ပြီး မြေပေါ်တွင် ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေသည်ကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ရယ်မောသည်။ သူ၏ ရယ်မောသံ သြသြကြီးသည် ခန်းမကြီးထဲ ပျံ့လွင့်နေသည်။ ဆေးတံမီးခိုးများ ခန်းမကြီးထဲ ပျံ့လွင့်နေသည့်နှယ်။

ယာဂေါဒ်နီးတွင် ဂရီဂို နေထိုင်သည့် ကာလ တလျှောက်အတွင်း ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ရပ်ဆိုလို့ နှစ်ကြိမ်ပဲ ဖြစ်ဖူးသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်နှစ်ခု ဖြစ်ပေါ်စဉ် အတွင်းမှာတော့ အပြောင်းအလဲမရှိဘဲ ငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းလှသည့် ယာတော ဘဝသည် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်ခဲ့သည့် ပထမ တကြိမ်မှာ အက်စီနီယာ ကလေး မွေးတုန်း က၊ ဒုတိယ တကြိမ်ကတော့ သူတို့ အရမ်းတန်ဖိုးထားသည့် ရစ်ကြီးဖို တစ်ကောင် ပျောက်သွားတုန်းက။

အက်စီနီယာ သမီးဦးကလေးကို ယာဂေါဒ်နီး ပိုင်းသူပိုင်းသား အားလုံးက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပိုင်းချစ်ကြသည်။ ရစ်ဖိုကြီးနှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ ရစ်ဖိုကြီး၏ အမွှေးအတောင် တချို့ကို စားကျက် မြက်ခင်းပြင်ထဲတွင် တွေ့ကြသည် ဆို၏။ သို့ဖြင့် ရစ်ဖိုကြီးကို မြေခွေးတစ်ကောင်က ဆွဲပြေးသွားတာ ဖြစ်မည်ဟု ကောက်ချက်ချလိုက်ကြ၏။

ဒီဇင်ဘာလတွင်း တနေ့တွင် ဗီရှင်စကာရွာ၊ ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေးရုံးက ဂရီဂိုအား ဆင့်ခေါ်သည်။ ဂရီဂို ရောက်သွားသောအခါ သက်ဆိုင်ရာက သူ့အား ရှာဖွေ တစ်ရာတိတိ ထုတ်ပေးသည်။ မြင်းတစ်ကောင်ဝယ်ဖို့ ဆိုသည်။ နောက်ပြီး ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့ ကျရောက်ပြီး နောက်နှစ်ရက်မြောက်တွင် စစ်မှုထမ်းဖို့ မန်ကိုဗိုရွာ၌ သတင်းပို့ရမည်ဟု ညွှန်ကြားလိုက်၏။

သူ ယာဂျေဒ်နီးသို့ ပြန်လာသည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ တော်တော်ကလေး စိုးရိမ်ပူပန်လာသည်။ ခရစ္စမတ် ပွဲတော်နေ့က နီးကပ်နေပြီ။ သို့တိုင် သူမှာ ဘာမျှ အဆင်သင့်မဖြစ်သေး။ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များ ထုတ်ပေးသည့် ထောက်ပံ့ကြေးနှင့် သူစုဆောင်းထားသည့် လုပ်ခများ ပေါင်းစပ်ကာ မြင်းတစ်ကောင်ကို ရှာဖွေ တစ်ရာလေးဆယ်ဖြင့် ဝယ်လိုက်၏။ မြင်းဝယ် သည့်နေရာသို့ သူက အာရှကာကို ခေါ်သွားသည်။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သည့် မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်သည်။ နီညိုရောင် ခြောက်နှစ်သားမြင်းတစ်ကောင်။ ချို့ယွင်းချက် ကလေးတခုတော့ရှိသည်။ သို့ပေမဲ့ မြင်သာထင်သာ မရှိ။ အဘိုးကြီးဆာရှကာက သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးများကို လက်ချောင်းများဖြင့်သပ်ရင်း အကြံပေးသည်။

“မင်း ဒီထက်ဈေးသက်သာတဲ့မြင်းမျိုး ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ နောက်ပြီး အာဏာပိုင် ဆိုတဲ့ကောင်တွေက ဒီချို့ယွင်းချက်ကို တွေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင်တွေ ဒီလောက်ကြီး တော်တာမှ မဟုတ်ပဲကွာ”

ဂရီဂို မြင်းကို ကုန်းနီးမပါဘဲစီးပြီး ယာဂျေဒ်နီး သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ မြင်း၏ပြေးအားကို စမ်းသပ်စစ်ဆေး လာသည်။

ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့မတိုင်မီ သီတင်းတပတ်အလိုတွင် ယာဂျေဒ်နီးသို့ ပင်တာလီမွန် မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာ သည်။ သူက ခြံဝင်းထဲသို့ မောင်းဝင်လာခြင်းမပြု။ သို့သော် မြင်းနှင့် ခြင်းတောင်းတင် စွတ်ဖားကို ခြံဝင်းတံခါးတွင် ကြိုးချည် ထားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ခြေထောက် ဆာတာ ဆာတာဖြင့် အစေခံတန်းလျားထဲ ဝင်လာသည်။ မှတ်ဆိတ်မွေးတွင် ကပ်နေသည့် ရေခဲအစအနလေးများကို လက်ဖြင့်သပ်ချသည်။ သူ့ဖေဖေ ဝင်လာသည်ကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်၏။ လိုက်ရသော ဂရီဂိုက အတွေးရှုပ်စွာ ရေရွတ်လိုက်၏။

“အဲ...ကျွန်တော်...ဖေဖေ”

ဘာကြောင့်ရယ်မှန်း မသိဘဲ အက်စီနီယာ ပုခက်ဆီသို့ ပြေးသည်။ ကလေးကို အဝတ်စဖြင့် ပိုက်ထွေးပြီး ချီထားသည်။ ပင်တာလီမွန် အခန်းထဲဝင်လာသည်။ သူနှင့်အတူ အေးစက်သောလေကို သယ်ဆောင်လာသည်။ ဦးခေါင်း ပေါ်မှ သုံးဘက်ချွန် ကက်ဦးထုပ်ကို

ချွတ်သည်။ အခန်းကိုဖြတ်ပြီး သူတော်စင်ပုံရိပ်ဆီသို့ သွားကာ ညာလက်ဖြင့် လက်ဝါးကပ်တိုင် သင်္ကေတ ပြုကာ ဝတ်ပြုလိုက်၏။ “ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား” သူ့သားကို နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ ဖေဖေ”

ဂရီဂို ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ ထိုင်နေသည့် ခုံတန်း ရှည်ပေါ်မှ ထကာ အခန်းအလယ်သို့ လျှောက်သွားသည်။

ပင်တာလီမွန်က ရေခဲလို အေးစက်နေသည့် လက်ကို ကမ်းပေးသည်။ နောက်ပြီး ခုံတန်းအစွန်းတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သိုးရေအင်္ကျီကို သူ့ကိုယ်တွင် ပတ်သည်။ သူက အက်စီနီယာအား လှည့်မကြည့်။

“စစ်မှုထမ်းဖို့ အသင့်ဖြစ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပင်တာလီမွန် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ဂရီဂိုအား စိုက်ကြည့်သည်။ ကြာမြင့်ကြာရှည် စိုက်ကြည့်နေသည့် သူ့အကြည့် နောက်ကွယ်တွင် မေးခွန်းတွေ တပုံကြီး။ သားတော်မောင်အား မယုံသင်္ကာစွာ ကြည့်နေသည့် အကြည့်များ။

“ဖေဖေအပေါ်အင်္ကျီတွေ ချွတ်ဦးလေ။ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည် ဖျော်ဖို့ ရေနွေးအိုး တည်လိုက်မယ်လေ”

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ”

အဘိုးကြီး သူ့ကုတ်အင်္ကျီပေါ်မှာ ကပ်နေသည့် ရွှံ့တစက်ကို လက်သည်းဖြင့် ခြစ်ပစ်ရင်း စကားဖြည့် ပြောသည်။

“မင်းရဲ့ပစ္စည်း ကိရိယာတွေ ငါယူလာခဲ့တယ်ကွ။ ကုတ်အင်္ကျီ နှစ်ထည်၊ ကုန်းနှီးတခု။ နောက်ပြီး ဘောင်းဘီတွေ။ အဲဒါတွေအားလုံး စွတ်ဖားပေါ်က ခြင်းထဲမှာ ရှိတယ်”

ဂရီဂို ခြံသို့သွားသည်။ စွတ်ဖားပေါ်မှ ပစ္စည်းကိရိယာနှစ်အိတ်ကို သယ်ချသည်။ သူပြန်ရောက်သော အခါ သူ့ဖခင်က ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှ ထသည်။

“မင်း ဘယ်တော့သွားရမလဲ”

ဟု သူ့သားကို မေးသည်။

“ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့ နောက်တနေ့။ ခု ဖေဖေက မပြန်သေးဘူး မဟုတ်လား။ ပြန်တော့မလို့လားဟင်”

“ငါ အိမ်ကို စောစောစီးစီး ပြန်ရောက်ချင်တယ်ကွဲ့”

သူ ဂရီဂို အနီးမှ ခွဲခွာသည်။ ယခုအချိန်အထိ အက်စီနီယာ မျက်လုံးများကို ရှောင်လွှဲနေဆဲ။ တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးချက်ကို ဆွဲမရင်း ပုခက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“မင့်မေမေက သတင်းမေးတဲ့အကြောင်း မှာလိုက်တယ်။ သူ အိပ်ရာထဲ လဲနေတယ်လေ။ ခြေထောက်တွေက ဒုက္ခပေးပြန်ပြီပေါ့”

ခဏမျှနားနေပြီးမှ လေးလေးလံလံ ပြောလိုက်သည်။

“မင်း မန်ကိုဗိုကို သွားတဲ့အခါ ငါ မင်းနဲ့အတူ လိုက်ရလိမ့်မယ်။ ငါလာတဲ့အချိန်မှာ မင်း အဆင်သင့် ဖြစ်နေအောင် ပြင်ဆင်ထား”

အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သည်။ သူ့လက်များကို နွေးထွေးသော သိုးမွေးအိတ်များထဲသို့ ထိုးထည့်သည်။ အရှက်ခွဲခံရခြင်းကြောင့် မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည့် အက်စီနီယာက စကားတခွန်းမျှမပြော။ ဂရီဂို သူ့ဖခင် နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ကြမ်းခင်းမှ တကျိကျိမြည်သည့် နေရာကို ကွင်းပြီးလျှောက်သည်။ အက်စီနီယာ ဘက်သို့ တချက် စွေကြည့်သည်။

(၅)

ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့တွင် သူ့ သခင်ကြီးကို ဗီရှစေကာရွာသို့ ဂရီဂို ပို့ပေးသည်။ လစွနစ်စကီက ဝတ်ပြု ဆုတောင်းပွဲ တက်သည်။ ဒေသခံ မြေရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူ့ညီဝမ်းကွဲလည်းဖြစ်သူနှင့် နံနက်စောစော စားသည်။ ထို့နောက် အပြန်ခရီးအတွက် စွတ်ဖားကို အသင့်ပြင်ဖို့ ဂရီဂိုအား အမိန့်ပေးသည်။ နံနက်စောစော အဖြစ် စွပ်ပြုတ်ကို သောက်လို့ မပြီးသေး။ သို့သော် ဂရီဂို ချက်ချင်း ထိုင်ရာမှ ထသည်။ မြင်းဇောင်းသို့ သွားသည်။ အပေါ့စားစွတ်ဖားတွင် မီးခိုးရောင် မြင်းကြီး ကို က,သည်။

လေက ကြေမွနေသော နှင်းများကို ဖြာဆန်ကြ လွင့်စဉ်အောင် တိုက်ခတ်နေသည်။ ငွေနှင်းမှုန် ဖြူလွလွ များသည် ခြံဝင်းထဲတွင် သံသဲလှုပ်လှုပ် အော်မြည် ပြေးလွှားနေသည်။ တဖက်ချွန်သစ်လုံးများဖြင့် ကာရံထားသည့် ခံတပ်၏ ဟိုမှာဘက်ရှိ သစ်ပင်များပေါ်တွင် နှင်းပွင့်များ၊ ယပ်တောင်ပုံသဏ္ဌာန် ဖြန့်ကြက်အနားကွပ် ထားသည်။ အဆိုပါ နှင်းပွင့်များကို လေပြင်းက ခါချသည်။ မြေပြင်သို့ လွင့်ကျသွားသည့် နှင်းပွင့်များသည် နေခြည်အောက်တွင် အရောင်မျိုးစုံ ကွန့်မြူးနေသည်။ မီးခိုးတွေ တငွေ့ငွေ့ထွက်နေသည့် ခေါင်းတိုင်အနီးမှ အမိုးပေါ်တွင် ချမ်းချမ်းစီးစီး ခွာတွတ်ထိုး နေသည်မှာ ကျီးအ,များ။ ခြေသံများကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားသည့် ကျီးအ,များသည် ဝုန်းခနဲ

ထပျံ့ကြသည်။ အိမ်ကို ပတ်ပြီး ပျံ့ကြသည်။ ထို့နောက်တွင် အရှေ့ဘက်ရှိ ခရမ်းရောင်သမ်းနေသည့် နံနက်ခင်း မိုးကောင်းကင် နောက်ခံတွင် ထင်ထင် လင်းလင်း မြင်နေရသည့် ဘုရား ကျောင်းဆီသို့ ပျံ့သန်းသွားကြသည်။

“သခင်ကြီးကို အစီရင်ခံလိုက်စမ်း၊ ငါတို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလို့”

လှေကားများဆီသို့ ထွက်လာသည့် အိမ်စေ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ဂရီဂို အော်ပြောသည်။ လစွနစ်စကီ ထွက်လာသည်။ စွတ်ဖားပေါ်တက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် သူဝတ်ထားသည့် သားမွေးကုတ်အင်္ကျီ ကော်လာများ ထဲတွင် မြုပ်နေ၏။ ဂရီဂိုက သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို အမွေးပွ ဝံပုလွေ သားရေပတ်များဖြင့် ပတ်သည်။ ကြယ်သီးများ တပ်သည်။

သူတို့ ယာဂေါဒ်နီးသို့ နှစ်နာရီအတွင်း ပြန်ရောက်သည်။ အပြန်ခရီးစဉ်အတွင်း အဘိုးကြီးလစွနစ်စကီ နှုတ်ဆိတ် လာသည်။ ဂရီဂိုနှင့် စကားတခွန်းမျှမပြော။ တခါတရံမှသာ ဂရီဂိုကျောပြင်ကို လက်ချောင်းဖြင့် လှမ်းတို့သည်။ စွတ်ဖားကို ခဏရပ်စမ်း ဆိုသည့်သဘော။ စွတ်ဖားရပ်သွားလျှင် သူက စီးကရက် တလိပ် လိပ်သည်။ မီးညှိသည်။ အိမ်သို့ရောက်ခါနီး တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်အချိန်ကျမှ “မနက်ခင်း က တော်တော်စောနေတာလားကွ”ဟု မေးသည်။

ဂရီဂို သူထိုင်နေသည့် နေရာတွင် ကိုယ်တခြမ်း လှည့်ကြည့်သည်။ ခက်ခက်ခဲခဲလှည့်ရခြင်း၊ ပြီးတော့ အေးခဲနေ သည့် နှုတ်ခမ်းများကို ဟသည်။ အေးခဲ မာတောင့်နေသည့်လျှာက သူ့သွားများကို ထောက်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့” ဟု ကြိုးစားပမ်းစား ပြောရသည်။

“မင့်ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ရပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင့်မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်မပူနဲ့။ သူ အဆင်ပြေမှာပါ။ စစ်သားကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားစမ်း။ မင့်အဘိုးဆိုရင် သိပ်တော်တဲ့ ကော့ဆက် တစ်ယောက်ကွ။ မင့်အဘိုး၊ မင့်အဖေတို့နဲ့ နှိုင်းလို့ရအောင် မင်းကိုယ်မင်း ထိန်းသိမ်းကျင့်ကြံရမယ်။ မင့်အဖေဆိုရင် ၁၈၈၃ ခုနှစ် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ တပ် စစ်ဆေးပွဲမှာ ခဲရာခဲဆစ် မြင်းစီးစွမ်းရည် ဘာသာရပ်နဲ့ ပထမ ရခဲ့တယ်လေ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်အဖေပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ...ဟုတ်ပြီ”

အဘိုးကြီး လေသံမာမာဖြင့် စကားစသိမ်းသည်။ သူ့လေသံက

ဂရီဂိုအား သတိပေးနှိုးဆော်သည့် လေသံမျိုး။ နောက်တော့ မွေးပွားရေး ကုတ်အင်္ကျီ ထဲတွင် သူ့မျက်နှာကို မြှုပ်နှံလိုက်ပြန်သည်။

ခြံဝင်းထဲရောက်တော့ ဂရီဂိုက မြင်းကို ဆာရှကာ ထံ အပ်ချည်ပြီးတော့ အစေခံတန်းလျားဘက်သို့ လှည့်သည်။

“မင့်အဖေ ရောက်နေတယ်ကွ”

ဆာရှကာက နောက်ဘက်မှ လှမ်းအော်ပြောသည်။

စားပွဲတွင်ထိုင်လျက် ခရစ်ဘယ်ရီသီးယို စားနေသည့် ပင်တာလီမွန်ကို တွေ့သည်။ ထူအမ်းအမ်း မျက်နှာကြီး ကို တွေ့လိုက်ရုံဖြင့် အဘိုးကြီး မူးနေပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ဪ.. စစ်သားကြီး ပြန်ရောက်လာပြီပေါ့”

ဟု ကြွေးကြော်သည်။

“တကိုယ်လုံး အေးခဲနေတာပဲ”

လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ခုပ်တီးရင်း ဂရီဂို ဖြေသည်။ ပြီးတော့ အက်စီနီယာဘက် လှည့်ပြီး ...

“ငါ့ခေါင်းစွပ် ဖြုတ်ပေးစမ်းကွာ။ ငါ့လက်တွေက ထုံကျည်ပြီး ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး”ဟု ပြောသည်။

သည်တခေါက်တော့ သူ့အဖေ တော်တော်ကြီး ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဖြစ်နေသည်။ သူ့အတွက် ပေါင်မုန့် ထပ်လှီးပေးဖို့ အက်စီနီယာအား ခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းပြောသည်။ “အကုန်ယူခဲ့”ဟုလည်း အမိန့်ပေးသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဤအိမ်၏ အိမ်ဦးနတ်အလား။

စားပြီးသောအခါ စားပွဲမှထသည်။ အခန်းတံခါး ဆီသို့ သွားသည်။ ခြံထဲဆင်းပြီး စီးကရက်သောက်မည်။ ကလေးပုခက်နံဘေးမှ ဖြတ်သွားရင်း မတော်တဆ ထိမိဟန်ပြုပြီး ပုခက်ကို တစ်ချက်၊ နှစ်ချက် လွှဲလိုက်၏။ ပြီးမှ မေးသည်။

“ကော့ဆက်ကလေး လားဟေ့”

“မိန်းကလေးပါ”

အက်စီနီယာက ဂရီဂိုကိုယ်စား ဖြေသည်။ အဘိုးကြီးမျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ဟပ်သွားသော မနှစ်မြို့သည့် အရိပ်အယောင်ကြောင့် သူမ ကမန်းကတန်း စကားဖြည့်ပြောသည်။

“သမီးလေးက အရမ်းပိန်တာပဲ။ ဂရစ်ရှကာ အတိုင်းပါပဲ”

အနီးတွေထဲမှ ပြုထွက်နေသည့် ဦးခေါင်း မည်းမည်းကလေးကို ပင်တာလီမွန် ဂရုတစိုက်ကြည့်သည်။ နောက်ပြီး ကြေညာလိုက်သည်။ သူလေသံ တွင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသံ ကင်းမဲ့ခြင်း မရှိ။

“ငါတို့သွေးပါတဲ့ ကလေးမလေးပေါ့လေ။ ဟေး ..ပိစိလေး”

“ဖေဖေ ဘယ်လိုလာခဲ့တာလဲဟင်”

ဟု ဂရီဂို မေးသည်။

“အိမ်ကမြင်းမရယ် ပိုင်အိုဘျာရဲ့ မြင်းရယ်ပေါ့ကွာ”

“ဖေဖေလိုတာ ကျင့်သားရပြီးသား တစ်ကောင်တည်းပါ။ မန်ကိုဗို ခရီးအတွက်တော့ ကျွန်တော့်မြင်း ကို သုံးလို့ ရတာပဲဟာ”

“မင်းမြင်းကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေပါစေဦး။ အဲဒီမြင်း လည်း ကောင်းပါတယ်”

သူတို့ စကားတွေ ထွေရာလေးပါး ပြောကြသည်။ ရောက်တတ်ရာရာ စကားတွေသာ ပြောနေသည်။ သူသိ ကိုယ်သိ သာမန်အသိ တခုက သူတို့အတွေးကို နှောင့်ယှက်လျက်။ ယောကျ်ားသားနှစ်ဦး၏ စကားဝိုင်းတွင် အက်စီနီယာ ဝင်မပြော။ သို့သော် အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ကလေးမွေးပြီး ကတည်းက သူမသည် သိသိသာသာ ဝလာသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ ပုံစံသည် စိတ်အေးချမ်းသာ ပျော်ရွှင်သည့်ပုံစံ ပေါက်လာသည်။

သူတို့ အိပ်ရာဝင်သောအခါ တော်တော်ညဉ့်နက်နေပြီ။ ဂရီဂိုနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ် လဲလျောင်းနေသည့် အက်စီနီယာ ၏ မျက်ရည်တွေ ဂရီဂို ရုပ်အင်္ကျီကို စိုရွှဲကုန်သည်။

“ကျွန်မလေ... ရှင့်ကို လွမ်းဖျားလွမ်းနာကျပြီး သေမှာပါပဲ။ ရှင်မရှိဘဲ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် နေရပါ့မလဲ။ ရှည်လျားတဲ့ ညတွေ၊ သမီးကလေးက နိုးနေ၊ ကဲ.. စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ ဂရစ်ရှကာရယ်၊ လေးနှစ်ကြီး များတောင်”

“ဟိုခေတ်တွေတုန်းကဆို စစ်မှုထမ်းရတဲ့ကာလ ဟာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တောင် ကြာတယ်လို့ ပြောသံ ကြားဖူး တာပဲ”

“ဟိုခေတ်က အကြောင်းတွေကို ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ရှင့်စစ်မှုထမ်း အစီအစဉ်ကိုပဲ ကျိန်ဆဲရမှာပဲ”

“ခွင့်ယူပြီး ငါပြန်လာမှာပေါ့ကွာ”

“ခွင့်ယူပြီးတော့လား”

အက်စီနီယာ ငိုညည်းသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာက လူးလွန်ရင်း နှပ်ညှစ်သည်။

“ခွင့်ယူပြီး ရှင်ပြန်မလာမီ ခွန်မြစ်ရေတွေ အများကြီး စီးဆင်းကုန်မှာပေါ့ နော်”

“အဲဒီလောက်ကြီး မညည်းစမ်းနဲ့၊ မင်းဟာ ဆောင်းဦးမှာ ရွာတဲ့မိုး ကျနေတာပဲ။ တဖွဲဖွဲနဲ့ ရွာလို့ မဆုံးတော့ဘူး။”

“ရှင် ကျွန်မနေရာမှာ ဝင်ကြည့်သင့်တယ် သိလား” သူငယ်မ ပြန်ပက်လိုက်လေသည်။

(၆)

အရုဏ်မတက်မီ ကလေးတွင်မှ ဂရီဂို အိပ်ပျော် သွားသည်။ အက်စီနီယာ အိပ်ရာမှထပြီး သမီးလေးကို နို့တိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်လှဲနေသည်။ နောက်ပြီး ဘေးစောင်းလှဲကာ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် ထောက်ထားသည်။ ဂရီဂိုမျက်နှာကို မမှိတ်မသုန် စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူမစိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြီး နှုတ်ဆက်စကားဆိုနေမိသည်မှာ အကြာကြီး။ ဂရီဂိုအား စည်းရုံးသိမ်းသွင်းပြီး ကူဘန်သို့ သွားသည့် ညကို သူမ ပြန်ပြီး သတိရနေသည်။ ထိုစဉ်တုန်းကလိုပင် အပြင်ဘက်ခြံဝိုင်းထဲတွင် ဖြူဖြူ ဖွေးဖွေး လရောင်လွှမ်းနေပြန်ပြီ။

ထိုစဉ်တုန်းက သူတို့နှစ်ယောက် အချစ်သည်းခဲ့ကြသည်။ အချစ်ကဲခဲ့ကြသည်။ ဂရီဂိုသည် ယခုထိတိုင် ထိုစဉ်ကလိုပါပဲ။ ဟိုတုန်းကလည်း သည်လူ။ ယခုလည်း သည်လူ။ အတူတူ။ သို့တိုင် မတူတော့၊ တနည်းတဖုံအားဖြင့် မတူတော့သူ။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး၏ နောက်ကြောင်းကို ပြန်ကြည့်လိုက်ပါ။ အတိတ်၏ နေ့ရက်များတွင် သူတို့နှစ်ဦး လျှောက်ခဲ့သည့် လမ်းသည် တမျှော်တခေါ်၊ တဝေ့တဝိုက်ကြီးပါကလား။

ဂရီဂို တဖက်သို့ စောင်းလှည့်သည်။ ပါးစပ်က အိုလ်ရှန်စကီ ကျေးရွာအကြောင်း တစုံတရာ ရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အက်စီနီယာ အိပ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့ပေမဲ့ သူမ၏အတွေးများက အိပ်ချင်စိတ် အားလုံးကို မောင်းထုတ်ပစ် နေသည်လေ။ နွေဦး၏လေရူးကြောင့် ကောက်ရိုးတွေ၊ မြက်ခြောက်တွေ လေမှာ လွင့်ပျံကြရ သလိုပေါ့။ နံနက်မိုးသောက် အရုဏ်ရောက်သည်အထိ အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် ဘဝဇာတ်လမ်းကို ပြန်လည်စဉ်းစားရင်း လဲလျောင်းနေမိ၏။ သူမ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝအကြောင်း စဉ်းစားသည်။ တွေးတောသည်။ မိမိ၏ဘဝ...ဘယ်လို ဘဝမျိုးလဲ။ ထိုဘဝ၏အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်ရော ရှိခဲ့ရဲ့လား။ ပြတင်းပေါက်မှ နေ့အလင်းရောင် မှိန်ပျက်လေး

တိုးဝင်လာသည်။ ပင်တာလီမွန် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

“ဂရီဂို...ထတော့”ဟု လှမ်းအော်သည်။

သူတို့ နံနက်စောစော စားပြီးချိန်တွင် နေ့အလင်းရောင်က လင်းလင်းကျင်းကျင်း ဝင်ရောက်လာပြီ။ ပင်တာလီမွန် က သူ့မြင်းများကို ကကြိုးဆင်ဖို့ အပြင်ထွက်သွားသည်။ ထိုအချိန်အတွင်း ဂရီဂိုသည် အက်စီနီယာ၏ ပူလောင် ပြင်းပြသော အနံ့များမှ မနည်း ရုန်းထွက်ရသည်။ ပြီးတော့ ဆာရှုကာနှင့် အခြားအိမ်စေ များအား နှုတ်ဆက်စကားဆိုဖို့ သွားသည်။

သမီးလေးကို အနီးများ၊ စောင်များဖြင့် နွေးနွေးထွေးထွေး ထွေးပြီး နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်စကားဆိုဖို့ အပြင်ထွက် ခဲ့သည်။ ဂရီဂိုက သမီးလေး၏ နဖူးကလေး ကို သူနှုတ်ခမ်းများဖြင့် သာသာကလေး ဖိကပ် နမ်းသည်။ ပြီးတော့ သူ့မြင်းရှိရာသို့ သွားသည်။

“စွတ်ဖားထဲ လာလေကွာ”

သူ့မြင်းများကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်ရင်း သူ့ဖေဖေ လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော့်မြင်းကို စီးခဲ့မယ်”

ဂရီဂို ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ချိန်ချိန်ဆဆဖြင့် ကုန်းနှီးဆင်သည်။ မြင်းပေါ်တက် ဧကကြိုးများကို လက်ထဲတွင် စုကိုင်သည်။

“ခဏနေပါဦး ဂရစ်ရှကာ ... ခဏနေဦး။ ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြောချင်တာ ရှိလို့ပါ”

အက်စီနီယာ ထိုစကားလုံးများကို ပြောနေသည်မှာ တစ်ကြိမ်မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ်မဟုတ်၊ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ။ ခုတော့ သူမ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ သူမ ပြောချင်သည့် စကားကို မနည်းကြီး သတိဖော်နေ ရသည်။

“ကဲ...တုတ်ဟဟေ့ ...သမီးလေးကို ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်နော်။ ငါသွားရတော့မယ်။ ကြည့်စမ်း၊ ဖေဖေ အဝေးကြီးရောက်သွားပြီ”

“နေပါဦး အချစ်ရယ်”

သူမ၏ ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ရေခဲလိုအေးနေသည့် ခြေနင်းကွင်းကို ဆွဲထားသည်။ ညာဘက်လက်ကတော့ သမီးလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲကပ်ထားသည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတွေထဲမှ တသွင်သွင်စီးကျနေသည့် မျက်ရည်များကို သုတ်ပစ်ဖို့ လက်အားမရှိ။

“ဂရီဂို ဆရာကြီးခေါ်နေပြီ”

ဘင်ယာမင် အိမ်လှေကားထစ်များဆီသို့ လာပြီး ပြောသည်။

ဂရီဂို မကျေမနပ် ဆဲပစ်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ကို ဂွေ့ယမ်းသည်။ ပြီးတော့ ခြံထဲမှ တဟုန်ထိုး ထွက်သွားသည်။ အက်စီနီယာ နောက်မှပြေးလိုက်သည်။ မျောလွင့်စုပုံ နှင်းခဲများကို အတိုက်တိုက် အခိုက်ခိုက်ဖြင့် ...။

တောင်ကုန်းထိပ် အရောက်တွင် သူ့ဖေဖေကို မိသည်။ ထိုအခါကျမှ ဂရီဂို နောက်ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်သည်။ အက်စီနီယာ ခြံဝင်းတံခါးဝမှာ ရပ်နေသည်။ ကလေးရင်မှာ အပ်ထားဆဲ။ ကြက်သွေးရောင်ခြုံထည် အစွန်းများက လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်ပျံ့လျက်။

သူ့ဖေဖေ၏ စွတ်ဖားနှင့်ယှဉ်ပြီး စီးလိုက်လာသည်။ ခဏနေမှ အဘိုးကြီး သူ့ဘက်လှည့်လာသည်။

“ဒီတော့ မငဲ့မိန်းမနဲ့ ပြန်ပေါင်းဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးပေါ့”

“အဲဒီဇာတ်လမ်းဟောင်းကြီး လာပြန်ပြီလား။ ဖေဖေတို့ကို ကျွန်တော် ပြောပြီးသားပဲဟာ”

“ဒီတော့ မစဉ်းစားဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ မစဉ်းစားဘူး”

“ကလေးမလေး သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံစည် တဲ့အကြောင်း မကြားသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပြီးပါပြီ။ ရွာက လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့လေ”

“ဪ...ဘုရားမကြိုက်၊ နတ်မကြိုက်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်မယ် ဆိုပါတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေရယ်၊ နောက်ဆုံးတော့လည်း ...လည်းပေါ်ကကျခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ ဆုံးတာပဲမဟုတ်လား”

“ဟေ့ကောင့် ... ကလေးကချေစကားမျိုး ငါ့ကို လာမပြောနဲ့။ ခု ငါပြောနေတာ မင်းကောင်းဖို့အတွက် ပြောနေတာကွ”

ပင်တာလီမွန် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောသည်။

“ဖေဖေ တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ကျွန်တော့်မှာ ကလေးတစ်ယောက် ရနေပြီ။ အဲဒါကို ဘာပြောနေစရာ လိုတော့ လို့လဲ။ ဒီအခြေအနေကျမှ ဖေဖေ ကျွန်တော့် ကို ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ အတင်းလာတွန်းလို့ မရတော့ဘူးလေ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ မင်း တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ ကလေးကို

မွေးမထားမိအောင်သာ သတိထားပါ”

ဂရိဂိုမျက်နှာ ဖြူရော်သွားသည်။ သူ့ဖခင်က သူ့အရှိုက်ကို ထိုးလို့နေပြီ။ သည်ကလေး မွေးပြီးကတည်းက သည်အတွေးသည် သူ့ခေါင်းထဲတွင် ခိုတွယ်နေခဲ့၏။ အက်စီနီယာ မရိပ်မိအောင် ဖုံးဖိထားခဲ့သော်လည်း ဤသံသယစိတ် က သူ့ကို နှိပ်စက်နေခဲ့သည်။ ညဘက် အက်စီနီယာ အိပ်ပျော်နေချိန်တွင် ပုစက်ဆီသို့ အသာအယာသွားသည်။ ကလေးမလေး ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ နီထွေးထွေး မျက်နှာကလေးတွင် သူ၏သွင်ပြင်လက္ခဏာများကို ရှာဖွေ ကြည့်ခြင်း။ ဤရှာဖွေစူးစမ်းမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ၊ ထိုသို့ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီးတော့ လည်း အိပ်ရာဆီသို့ ပြန်လှည့်ခဲ့ရသည်သာ။ ရင်ထဲတွင် မရေရာ မသေချာမှုတွေ ခိုတွယ်မြဲ ခိုတွယ်လျက်။ စတီပင့် အသားအရေသည်လည်း ညိုညိုမည်းမည်းပဲ။ သည်တော့ သည်ကလေး၏ သွေးကြောထဲတွင် စတီပင့်သွေး စီးဆင်း မနေဟု ဘယ်သူ အတပ်ပြောနိုင်မည်လဲ။ အချိန်တော်တော်များများတွင် သည်ကလေး၏ ရုပ်သွင်သည် မိမိနှင့်တူသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ တခြားအချိန် များတွင်မူ စတီပင့် ရုပ်ရည်ကလေးပါကလားဟု နာကြည်းစွာ စဉ်းစားမိ၏။

သည်ကလေးမလေးအပေါ် သူ သံယောစဉ်မရှိ။ အက်စီနီယာအား ကောက်ရိတ်သိမ်းရာမှ လှည်းဖြင့် ပြန်ခေါ် လာပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ရင်ထဲ ရန်လိုမှန်းတီးစိတ်များ လွှမ်းခဲ့၏။ တချို့တွင်တော့ အက်စီနီယာ အလုပ်ရှုပ်နေသည့် အတွက် သည်ကလေးမ သေးပေါက်ချသဖြင့် အနီးလဲပေးခဲ့ရသည်။ ထိုသို့လုပ်ဆောင်ပေးရင်း သူ့ရင်ထဲ စူးစူးထိုးထိုး နာကျင်မိ၏။ နောက်တော့ သူ တိတ်တခိုးကလေး ခါးကိုင်းပြီး သမီးလေး၏ ခြေမကလေးကို ငုံ့ခဲ့မိပြန်သည်လေ။

“ဘယ်သူကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုစွန့်ပစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပင်တာလီမွန် သူ့ဘက်သို့ မလှည့်။ ကျာပွတ်မြှောက်ပြီး မြင်းများကိုသာ ခြောက်လှန့်သည်။

“နာတာလီယာဟာ သူ့မျက်နှာ ချောချောလှလှကလေးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီ။ သူ့မျက်နှာတခြမ်းဟာ လေဖြတ် ထားသလို သေနေပြီ။ ကြည့်ရတာ အကြောမျှင်ကြီးတခု ပြတ်သွားပုံရတယ်ကွ”

အဘိုးကြီး ဆက်မပြောတော့။ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

“ခုရော...သူ့အခြေအနေ ဘယ်လိုနေလဲ”

အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပြီး မြင်းလည်ဆံမွေးတွင် ကပ်နေသည့် ကပ်စေးနဲ့ အစေ့များကို ဆွဲခွာရင်း ဂရိဂို မေးသည်။

“ဒီစိတ်ဝေဒနာကို တနည်းမဟုတ် တနည်းတော့
ဖြေဖျောက်သွားနိုင်မှာပေါ့ကွာ။ သူ့ခမျာ ခုနစ်လလုံးလုံး အိပ်ရာထဲ
လဲနေရှာတာ။ ဘုရားသုံးဆူပွဲ မတိုင်မီ တနင်္ဂနွေနေ့မှာတော့ သူ့စိတ်ဝေဒနာတွေ
အားလုံး ပျောက်သွားတာ နင်နေ ငါသွားပဲ။ ဆရာတော် ပန်ကရာတိက
ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်မှုတွေ ပြုတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သူ နေကောင်းပြီး
အိပ်ရာက ထတယ်။ ပြီးတော့ လမ်းလျှောက်တော့တာပဲ။ သူ့နှလုံးကို
မြက်ရိတ်ဓားနဲ့ ထိုးတာကွ။ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်တုန့်ပြီး လွဲသွားတယ်လေ”

“တောင်ကုန်းကို မြန်မြန်ကလေးတက် ဖေဖေ”

ဂရီဂို အကြံပေးသည်။ သူ ကျာပွတ်ကို ဝှေ့ယမ်း ပြီး သူ့ဖခင်၏
စွတ်ဖားကို ကျော်တက်သွားသည်။ သူ့မြင်းခွာ အောက်မှ နှင်းခဲများ တဖွားဖွား
လွင့်ကျန်ခဲ့စေ၏။ ထို့နောက် သူ့မြင်းကို အသားကျကလေးပဲ မောင်းတော့သည်။
သူက ခြေနင်းကွင်းများပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်သည်။

“ငါတို့ နာတာလီကို အိမ်မှာ ပြန်ခေါ်ထားမလို့”

သားတော်မောင်ကို မီအောင်လိုက်ရင်း သူ့ဖခင် အော်ပြောသည်။

“ကောင်မလေးက သူ့အိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး။ ဟိုတစ်နေ့က
ငါနဲ့ဆုံမိတယ်လေ။ ဒါနဲ့ ငါတို့နဲ့ လာနေဖို့ သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်”

ဂရီဂို ဘာမျှ ပြန်မပြော။ နှစ်ဦးစလုံး စကား တခွန်းမျှမပြော။ သူတို့
လမ်းကြောင်းပေါ်မှ ပထမဦးဆုံး ရွာတရွာသို့ ရောက်သည်။ နာတာလီယာနှင့်
ပတ်သက်သည့်အကြောင်း ထပ်မပြောကြတော့။

(၇)

ထိုနေ့က သူတို့ လေးဆယ့်ငါးမိုင်လောက် ခရီး ပေါက်သည်။
နောက်တနေ့ နေဝင်ဆည်းဆာအချိန် လောက်တွင် မန်ကိုဗိုသို့ ရောက်သည်။
ထိုညက ဗီရှင်စကာ တပ်သားသစ်များ တည်းခိုဖို့ သတ်မှတ်ပေး သည့်စခန်းတွင်
တည်းခို ကြသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ဗီရှင်စကာ တပ်သားသစ်များအား ဆေးအဖွဲ့က
မစစ်ဆေးမီ ခရိုင် ကော့ဆက် ဥက္ကဋ္ဌက ဦးစွာတွေ့ဆုံသည်။ အမှာစကား
မိန့်ကြားသည်။ ဂရီဂိုလည်း သူ့ရွာမှ အခြားလူငယ်များနှင့် တွဲမိသည်။
နံနက်ဘက်တွင် မစ်ကာ ကော်ရှူနေ့ဗ်ကို တွေ့သည်။ မစ်ကာက
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အုန်းခွံရောင်မြင်းကြီးကို ကြွားကြွားရွာရွာ
စီးလာသည်။ မြင်းကြီးတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ကုန်းနှီးမှာ အသစ်ကျပ်ချွတ်။

လှလှပပ တန်ဆာဆင်ထားသည်။ သူ့ အဆောင်တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည့် ဂရီဂိုကို မစ်ကာ တွေ့သည်။ သို့သော် နှုတ်ဆက်စကား တခွန်းမျှ မဆိုဘဲ ကျော်ဖြတ် သွားသည်။

ဒေသန္တရအုပ်ချုပ်ရေးရုံးရှိ အေးစက်သော အခန်းထဲတွင် သူတို့တတွေ အလှည့်ကျ အဝတ်အစားများ ချွတ်ကြ ရသည်။ စစ်စာရေးတွေ ဟိုပြေး သည်ပြေး အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ကော့ဆက်ဥက္ကဋ္ဌ၏ တပ်ရေး ဗိုလ်ကြီး သူတို့အနီးမှ ကသုတ်ကရက် ထွက်သွားသည်။ အတွင်းခန်းဆီမှ ဆရာဝန်၏ အမိန့်ပေးသံများ ထွက်လာသည်။ နောက်ပြီး ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း မှတ်ချက်ပြုသံများ။

စာရေးတစ်ယောက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာပြီး အမည်နှစ်ခုခေါ်သံ၊ သူ့လေသံက မချေမငံ၊ နာမည်ခေါ်ပုံက တုံးတိတိ။ သည်တခါ အလှည့်ကျသူမှာ ဂရီဂိုနှင့် နောက်တစ်ယောက်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆေးစစ်ခန်းထဲ ဝင်ကြသည်။ အေးလွန်းသဖြင့် ဂရီဂို၏ ကျောတပြင်လုံး ကြက်သီးထနေသည်။ သူ့အသား ညိုသည်။ ဝက်သစ်ချအရောင်။ သူ၏ အမွေးထူ ခြေထောက်များကို ငုံ့ကြည့်ပြီး စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်။ ဆေးစစ်ခြင်းလုပ်ငန်းစဉ်က ရယ်ချင် ပက်ကျိ ဖြစ်စရာမို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရသည်။ အပေါ်ရုံကုတ်အဖြူ ပတ်ထားသည့် ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် ဆရာဝန်ကြီးက သူ့ကို နားကြပ်ဖြင့် ထောက်သည်။ လူငယ်ဆရာဝန်တစ်ဦးက သူ့မျက်ခွံများကို လှန်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လျှာကို စစ်ဆေးသည်။ လူငယ်ဆရာဝန်၏ နောက်နားတွင် ကျွဲချိုကိုင်တပ်မျက်မှန်ဖြင့် လူတစ်ယောက်။ သူက ပျာယာခတ် အလုပ်များနေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်နေသည်။

“ကတ္တားပေါ်တက်”

အရာရှိတစ်ဦးက အမိန့်ပေးသည်။

ဂရီဂို အေးအေးစက်စက် ကတ္တားအခင်းပေါ် တက်သည်။

“ဆယ့်သုံး ... နဲ့ သုံးခွဲ”

“ဘာပြောတယ်၊ ဒီကောင် ပြောရလောက်အောင် လည်း အရပ်မမြင့်ပါဘူး”

ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ ဆရာဝန်ကြီး ပြောသည်။ ဂရီဂို အား လက်မောင်းမှ ကိုင်ပြီး ဆွဲလှည့်သည်။

“အံ့စရာပဲ” လူငယ်က မှတ်ချက်ချသည်။ “ဘယ်လောက်တောင် ရှိလို့လဲ”

စားပွဲမှ ထိုင်နေသည့် အရာရှိက တအံ့တဩ လှမ်းမေးသည်။

“ဆယ့်သုံးစတုန်းနဲ့ သုံးပေါင်ခွဲ” ဆံဖြူဆရာဝန်ကြီး ဖြေသည်။

“ဒီကောင်ကို သက်တော်စောင့်တပ်ဖွဲ့ကို ပို့လိုက်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ”

ခရိုင်စစ်ရေးတာဝန်ခံက သူ့အနီးတွင် ထိုင်နေသူဘက်သို့ ကိုယ်ကိုင်းပြီး မေးသည်။

“ဒီကောင့်မျက်နှာက တောပုန်းဓားပြရဲ့မျက်နှာ ... တော်တော်ရိုင်းစိုင်း ရက်စက်မယ့်ပုံမျိုး ...”

“ဟေး .. ဒီဘက်လှည့်စမ်း၊ မင့်ကျောကုန်းမှာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဗိုလ်မှူးကြီး အဆင်တန်ဆာတွေ တပ်ဆင်ထားသည့် အရာရှိက စားပွဲခုံကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လျက် မေးသည်။ ဂရီဂို ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်အောင် လှည့်လိုက်၏။ တကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်ကို ကြိုးစားထိန်းသိမ်းသည်။

“နေဦးတုန်းက နှင်းကိုက်နာဖြစ်လို့ပါ။ အဲဒီအမှတ်တွေက အမာရွတ်တွေပါ”

စစ်ဆေးရေး ပြီးဆုံးသောအခါ ဂရီဂိုထား သာမန် တပ်ရင်းသို့ ပို့ရန် အရာရှိများက ဆုံးဖြတ်သည်။

“မီလက်ကျော့ တပ်ရင်းဆယ်နှစ်။ ကြားရဲ့လား”

တံခါးပေါက်ဆီသို့ အသွားတွင် သူတို့ချင်း ပြောနေသည့် တီးတိုးစကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီမျက်နှာမျိုးကို ဘုရင်မင်းမြတ် တွေ့မြင်သွားရင်ရော ဘာတွေဖြစ် ကုန်မလဲ။ သူမျက်လုံး တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ...”

“ဒီကောင် မျိုးစပ်ထားတဲ့ကောင်ဗျာ။ အရှေ့အရပ်က လူမျိုးတမျိုးနဲ့ မျိုးစပ်ထားတာ သေချာတယ်”

“နောက်ပြီး သူ့ကိုယ်က သန့်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအမာရွတ်တွေကို ကြည့်လေ”

တံခါးဝသို့သွားရင်း ကုတ်အင်္ကျီကြယ်သီးများကို တပ်သည်။ ပြီးတော့ လှေကားထစ်များမှ ပြေးဆင်းသည်။ အစစ်ဆေးခံဖို့ မြင်းများကို ကွပ်လပ်ထဲတွင် စုဝေးထားသည်။ ပူနွေးသောလေထဲတွင် နှင်းခဲပျော် ရနံ့များ စွက်နေသည်။ လမ်းမပေါ် တချို့နေရာများတွင် နှင်းတွေ ကင်းရှင်းနေပြီ။ ရေငွေ့များပင် ထွက်နေသည်။ လမ်းပေါ်မှ ပြေးသွားသည့် ကြက်မများက ကတော် ကတော် အော်မြည်သံ ပြုကြသည်။ ဘဲငန်းတစ်သိုက်က ဗွက်အိုင်တခုထဲတွင် တဖျန်းဖျန်း အသံထွက်အောင် တောင်ပံခတ် နေကြသည်။

နောက်နေ့တွင် မြင်းများကို စစ်ဆေးသည်။ မြေကွက်လပ်ထဲ၊ ဘုရားကျောင်းဝင်း ထံရံနှင့် ယှဉ်လျက် မြင်းတွေ တန်းစီထားသည်မှာ နည်းနည်းနောနော မြင်းတန်းကြီးမဟုတ်။ မြင်းတန်းကြီး ကို လိုက်လံစစ်ဆေးနေသည်မှာ တိရစ္ဆာန်ဆေးကု ဆရာဝန်နှင့် သူ့လက်ထောက် တစ်ဦး။ ဗီရှင်စကာ ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌသည် ကတ္တာနှင့် ကွပ်လပ်အလယ်တွင် ခင်းထားသည့် စားပွဲအကြား လူးလာတို့ခေါက် ပြေးလွှားနေသည်။ ဘာကြောင့်ဆို စစ်ဆေးတွေ့ရှိသည့် အဖြေများကို စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်စာတမ်းများတွင် မှတ်တမ်းတင်ရသည်ကိုး။ စစ်ဘက် ဆိုင်ရာ ရိက္ခာဖြန့်ဖြူးရေး အရာရှိက စစ်ဗိုလ်လူငယ်တစ်ဦးနှင့် နက်နက်နဲနဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ပြောဆိုဆွေးနွေး နေသည်။ သူ့အလှည့်ရောက်သောအခါ ဂရီဂိုက သူ့မြင်းကို ကတ္တာဆီသို့ ဆွဲသွားသည်။ ဆရာဝန်နှင့် သူ့ လက်ထောက်က မြင်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတိုင်း ကို တိုင်းထွာသည်။ ရေးမှတ်သည်။ ပြီးတော့ အလေးချိန်သည်။ မြင်းကို ကတ္တာပေါ်မှ ဆွဲခေါ်မသွားမီ ဆရာဝန်က မြင်း၏အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ဆွဲလှန်သည်။ လည်ချောင်းထဲသို့ ကြည့်သည်။ ရင်အုံကြွက်သားများကို စမ်းကြည့်သည်။ မြင်းခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် သူ့လက်ချောင်း ကလေးများ ထောက်ပြီး ရွှေ့သွားသည်မှာ ပင့်ကူ ခြေထောက်များနယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ပြီးတော့ ခြေထောက်များဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ ခူးဆစ်များကို စမ်းသည်။ အကြောမျှင်များကို ခေါက်ကြည့်သည်။ ခွာဆစ်မွေး အထက်နားရှိ အရိုးကို ဖျစ်ညှစ်ကြည့်သည်။ သူ စစ်ဆေးမှု ပြီးဆုံးသောအခါ မြင်းကို ဆွဲခေါ်သွားစေသည်။ သူဝတ်ဆင်ထားသည့် ဝတ်ရုံဖြူကြီးသည် လေတွင် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်လျက်။ ကာဘော်လစ်ဆီနဲ့တွေ တထောင်းထောင်းထလျက်။

နောက်ဆုံးတော့ ဂရီဂိုမြင်း အပယ်ခံရသည်။ ဆာရူကာ၏ ဆုတောင်းတွေ မပြည့်တော့။ မမြင်ကွယ်ရာမှ အပြစ် အနာအဆာကို တွေ့လောက်အောင် သည်ကောင်တွေ မတော်ပါဘူးဟု ဆာရူကာပြောခဲ့တာ မှားကြောင်း သမ္ဘာ့ရင့်ဝါရင့် တိရစ္ဆာန် ဆေးကုဆရာဝန် က ပြသခဲ့သည်လေ။ ဂရီ၊ ချက်ချင်းလက်ငင်း သူ့ဖခင် နှင့် ဆွေးနွေးသည်။ စိုးရိမ်တကြီး တိုင်ပင်သည်။ နာရီဝက် မပြည့်မီ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချကြသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်သောအားဖြင့် ပိုင်အိုတျာ၏ မြင်းကို ကတ္တာဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ သည်မြင်းကိုတော့ တိရစ္ဆာန်ဆေးကု ဆရာဝန်က အသေးစိတ်ပင် စစ်ဆေးမနေဘဲ ခွင့်ပြုချက် ပေးလိုက်၏။

ဂရီဂိုက မြင်းကို ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ခေါ်သွားသည်။

ခြောက်သွေ့သည့် နေရာကလေးတကွက်တွင် ကုန်းနှီး အပေါ်အုပ်ပိတ်စကို ခင်းသည်။ သူ့ဖခင်က မြင်းကို ကိုင်ထားသည်။ ထိုအခိုက်

နောက်လိုက်နောက်ပါ အရာရှိတစ်ဦး ခြံရံလျက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဆံပင်တွေ ဖြူနေပြီ။ ငွေရောင်သားမွေး ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။

“အဲဒါ ပြည်နယ်ဥက္ကဋ္ဌပေါ့”

ဂရီဂိုကျောကုန်းကို တို့ပြီး ပင်တာလီမွန်က နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောသည်။

မျက်စိထဲ တမျိုးဖြစ်နေသည့် အရာရှိများနှင့် စာရေးစာချီများအား ဂရီဂို စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်သည်။ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး တစ်ဦး၏ အကြည့်သည် ဂရီဂိုအပေါ် ရောက်သွားသည်။ ပျင်းရိငြိုးငွေ့စွာ ကြည့်လိုက်ခြင်း။ သို့သော် ဂရီဂို၏ စူးစိုက်သော မျက်လုံးများနှင့် ဆုံမိသည်နှင့် အကြည့်ကို လွှဲလိုက်၏။ တပ်ရေးဗိုလ် အဘိုးကြီးသည် မပြေးရုံ တမယ် ဖြစ်သွားသည်။ တစုံတခုကြောင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည့်ပုံ။ သွားဝါဝါများဖြင့် အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက် ထားသည်။

ကုန်းနှီးအပေါ်အုပ် အဝတ်စကို ခြောက်သွေ့မြေကွက် ကလေးတွင် ဖြန့်ခင်းသည်။ အစိမ်းရောင်ဖဲကြိုးဖြင့် တန်ဆာဆင် ထားသည့် မြင်းကုန်းနှီးကို ၎င်းအဝတ်စ ပေါ်တွင် တင်သည်။ မြင်းကုန်းနှီး ဘုတွင် ဘေးဆွဲအိတ် နှစ်လုံး ချည်ထားသည်။ စစ်ကုတ်အင်္ကျီ နှစ်ထည်၊ ဘောင်းဘီနှစ်ထည်၊ စစ်ဝတ်စုံ အပေါ်အင်္ကျီ တစ်ထည်၊ လည်ရှည်ဘွတ်ဖိနပ် နှစ်ရန်၊ ဘီစကစ်အချိန် တစ်ပေါင်ခွဲ၊ အမဲသားဆားနယ် စည်သွပ်ဘူးတစ်ဘူး၊ လုံးတီးဂျုံ များနှင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ် သော အချိန်အဆဖြင့် ပေးထားသည့် အခြားအစားအစာများ၊ ဖွင့်ထားသည့် မြင်းဆွဲအိတ် တလုံးထဲတွင် မြင်းသံခွာလေးခု၊ အဝတ်စုတ်ဖြင့် ထုပ်ထားသည့် ခွာရိုက်သံတွေ၊ အပ် နှစ်ချောင်း၊ အပ်ချည်လုံးနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါများပါသည့် စစ်သည် သုံး အပ်ချုပ်အိတ်တလုံး ထည့်ထားသည်။

သူ့အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို နောက်ဆုံး တချက် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ထုပ်ပိုးကြိုး အစွန်းများတွင် ကပ်နေသည့် ရွှံ့များကို ပွတ်သပ်ပစ်သည်။ စစ်သားစုဆောင်းရေးအဖွဲ့သည် ကွက်လပ်တဖက်စွန်းဆီမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာသည်။ ကုန်းနှီးရပ် အဝတ်စများ နောက်တွင် တန်းစီ ရပ်နေသည့် ကော့ဆက်များရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သည်။ အရာရှိများနှင့် ကော့ဆက် ဥက္ကဋ္ဌက အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများကို စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးသည်။ ခါးကိုင်းပြီး ကုတ်အင်္ကျီကြီးများ အစွန်းကို ကိုင်ကြည့်သည်။ စမ်းကြည့်သည်။ ဘေးဆွဲအိတ်တွေထဲ နှိုက်စမ်းကြည့်သည်။ အပ်ချုပ်အိတ်ထဲမှာပါသည့် ပစ္စည်းများကို လှန်လှောကြည့်သည်။ နောက်ပြီး ဘီစကွတ်အိတ်များ၏ အလေးချိန်ကို သူတို့၏

လက်များဖြင့် ဆကြည့်ကြသည်။

စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ စကားသံတွေ တိတ်သွားသည်။ ဂရီဂို မတ်မတ်ရပ်လိုက်၏။ သူ့နောက်မှာ ရပ်နေသည့် သူ့ဖခင်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်သည်။ လေက သယ်ဆောင်လာသည်မှာ နှင်းခဲပျော်ရည်နှင့် မြင်းသေး ပေါင်းစပ်ထားသည့် အနံ့ဆိုးများ။ နေမင်းကြီး ကြည့်ရတာ သိပ်ပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိ။ အရက်ပိုင်း ရန်ပွဲတပွဲ နှစ်ပွဲနောက်ပိုင်း ခပ်မှိုင့်မှိုင့် ဖြစ်နေသည့်အလား။

အရာရှိအုပ်စုသည် ဂရီဂိုနံ့ဘေးမှ တပ်သားသစ် ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ဂရီဂိုရှေ့သို့ တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး လာရောက် စစ်ဆေးတော့၏။

“နာမည်... မျိုးရိုးနာမည်နဲ့ ကိုယ်ပိုင်နာမည်ပြော”

“မီလက်ကော့ဗ် ဂရီဂို”

စစ်ကြောရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ဂရီဂိုရှေ့မှ ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို အဖျားတဖက်မှ ကောက်ကိုင်သည်။ အတွင်းမှ ခံချပ်ထားသည့် လိုင်နင်များကို အနံ့ခံကြည့်သည်။ ချိတ်စရာ ချိတ်များကို ခပ်သွက်သွက် ရေကြည့်သည်။ မြင်းတပ် အလံကိုင်ဗိုလ် အဆောင်အယောင်များ ဆင်ယင်ထားသည့် စစ်ဗိုလ်က ဘောင်းဘီချုပ်ထားသည့် အထည်စ အသားကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ကိုင်ကြည့်၊ စမ်းကြည့်သည်။ တတိယမြောက်စစ်ဗိုလ်က ခါးကိုင်းပြီး ဘေးဆွဲအိတ် နှစ်လုံးကို မွှေနှောက်ကြည့်သည်။ ခွာရိုက်သံထုပ်ကို သတိကြီးစွာထားပြီး အသာ ကလေးကိုင်သည်။ လက်ညှိုး၊ လက်မ၊ လက်နှစ်ချောင်း တည်းဖြင့်။ ခွာရိုက်သံများက သူ့လက်ချောင်းများကို အပူလောင်စေမှာ စိုးရွံ့သည့်အလား။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်း တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် သံအရေအတွက်ကို ရေကြည့်သည်။

“သံအချောင်းရေက ဘာကိစ္စ နှစ်ဆယ့်သုံးချောင်းတည်း ရှိရတာလဲ။ ဒါကရော ဘာလဲ”

အဆိုပါ စစ်ဆေးရေးအရာရှိက ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်ကာ မေးခွန်းထုတ်သည်။ သံထုပ် အစွန်းကို ဆွဲမည်။

“နှစ်ဆယ့်သုံးချောင်း မဟုတ်ရပါဘူး ဗိုလ်ကြီး ခင်ဗျား”

“ဘာပြောတယ်၊ မင်းက ငါ့ကို ကန်းနေတယ်များ ထင်နေလား”

ခေါက်ထားသည့် သံထုပ်အစွန်းတခုကို ဂရီဂို ကမန်းကတန်း ဆွဲလှန်သည်။ နှစ်ဆယ့်လေးချောင်း မြောက် ခွာရိုက်သံကလေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ ထိုသို့ အထုပ်ဖြေပြစဉ်တွင် မည်းပြီး အမွေးထူသည့်

သူ့လက်ချောင်းများသည် စစ်ဆေးရေးအရာရှိ၏ ဖြူနုနေသော လက်များနှင့် မတော်တဆ ထိမိသည်။ အရာရှိမင်းက သူ့လက်ကို ဆတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်၏။ သူ့လက်ကို အထုအရိုက်ခံ လိုက်ရသည့်နှယ်။ သူ့လက်ကို ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး၏ အဖျားဖြင့် သုတ်သည်။ ဇီဇာကြောင်စွာ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ ပြီးတော့ လက်အိတ်များ ဆွဲထုတ်တော့၏။

အရာရှိမင်း၏အပြုအမူကို ဂရီဂို သတိပြုမိသည်။ သည်တော့ သူ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်၏။ သူတို့ နှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆိုင်မိသည်။ အရာရှိမင်း မျက်နှာနီမြန်းသွားသည်။ သူဟာ အသံကို အကျယ်ကြီး အော်ပြော သည်။

“အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲ၊ ဒါတွေက ဘာတွေလဲကွ၊ ဟေ့ကောင် ကော့ဆက်၊ မင်းရဲ့ထုပ်ပိုးကြိုးတွေ ဟာ ဘာဖြစ်လို့ သေသေသပ်သပ် မရှိရတာလဲ။ မြင်းဇက်ထိန်း သားရေကြိုးတွေကလည်း ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာပါ ကလားကွ ဟေ။ မငဲ့သောက်ချိုးက ဘာအချိုးလဲ။ မင်းဟာ ကော့ဆက် တစ်ယောက်လား၊ လယ်သမား တောသား တစ်ယောက်လား။ မငဲ့အဖေ ဘယ်မှာလဲ”

“ကော့ဆက် စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းတွေကို မင်း မသိဘူးလားဟင်”

အရာရှိမင်း သူ၏အမျက်ဒေါသများကို ဂရီဂို အပေါ် သွန်ထုတ်နေသည်။

သူတို့ဆီသို့ ပြည်နယ်ဥက္ကဋ္ဌ လျှောက်လာသည်။ စစ်ဆေးရေးအရာရှိမင်း ငြိမ်တိတ်သွားသည်။ ဥက္ကဋ္ဌက သူ၏ ဘွတ်ဖိနပ်ဦးဖြင့် ကုန်းနှီးအောက်ခံကို ထိုးသည်။ ပြီးတော့ နောက်လူတစ်ဦး ထံသို့ ကူးသွားသည်။ ဂရီဂို အား တာဝန်ချ ပေးသည့် တပ်ရင်းမှ တပ်ရင်မှူး၊ ဂရီဂို အပ်ချုပ်အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို လှန်လှောကြည့်သည်။ သူကတော့ ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပင်။ နောက်တော့ သူလည်း ရှေ့ဆက်ထွက်ခွာသည်။

နောက်တရက်လွန်မြောက်သောအခါ အနီရောင်လှည်းတန်းကြီး ဗိုရိုနက်စ်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ လှည်းများ ပေါ်တွင် တင်ဆောင်သွားသည်မှာ မြင်းများ၊ ကော့ဆက်တပ်သားသစ်များနှင့် မြင်းစာများ။ လှည်း တစ်စီးပေါ်တွင် ဂရီဂို မတ်တတ်ရပ်လျက်ပါလာသည်။ ပွင့်နေသည့်တံခါးပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသည်မှာ သူတို့ မြင်နေကျမဟုတ်သော မြေပြန့် လွင်ပြင်ကြီး၊ ဟိုးအဝေး ဆီမှ အပြာနုကြိုးမျှင်ကလေးလို ဖြစ်နေသည့် တောတန်းသည် ချာလပတ်လည်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။ သူ့နောက် ဘက်တွင်တော့ မြင်းတွေ။ မြက်ခြောက်တွေကို တမြို့မြို့ ဝါးနေသည်။ အောက်ခင်းကြမ်းပြင်က မငြိမ်သက် တော့ ခြေထောက်တွေ တဖက်ပြီး တဖက် ပြောင်းထောက်နေကြသည်။ လှည်းပေါ်တွင် အနံ့အသက်ပေါင်းစုံ ရောနှော နေသည်။ သစ်နံ့ကိုင်းသား

အနံ့တွေ၊ မြင်းချွေးနံ့တွေ၊ နွေဦး၏ နှင်းခဲပျော်ရည်နံ့တွေ။ ဟိုးရှေ့
မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီတွင် တောတန်းမျှင်မျှင်ကလေး။ အရောင် ပြာပြာမှိုင်းမှိုင်း။
ရပ်တည်နေပုံက တည်ကြည်လေးနက်စွာ။ ညချမ်းတွင် မှုန်ရီမှုန်ဝါး
လင်းလက်နေသော ကြယ်စင်များကို လှမ်းယူခူးဆွတ်ဖို့ လက်လှမ်းမမီနိုင်သလို
ယခု မြင်တွေ့နေရသည့် တောတန်းမျှင်မျှင် ကလေးသည်လည်း ဝေးကွာလှ၊
အလှမ်းဝေးလွန်းလေစွ။

နွေးထွေးပြီး ပျော်ရွှင်မြူးကြွဖွယ် နွေဦး၏နေ့ တနေ့။ သို့မဟုတ် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ၏နေ့တနေ့။ ထိုနေ့တွင် နာတာလီယာသည် သူမယောက္ခမ၏အိမ်သို့ ပြန်လာသည်။ ပင်တာလီမွန်က ကျိုးပျက်နေသည့် သစ်ခက် ခြံစည်းရိုးကို တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် သစ်ချောင်းများဖြင့် အစားထိုး ဖာထေးနေသည်။ အိမ်အမိုးတွင် တွဲလောင်းခိုနေသည့် ငွေရောင်ရေခဲ ပန်းဆွဲများမှ ရေ တစက်စက်ကျနေသည်။ ယခင်ရေစီးကြောင်းအဟောင်း များသည် မြေကြီးပေါ်တွင် အမည်းစင်းများ ထင်နေစေသည်။ ပူနွေးသော ရှင်နေမင်းက အရည်ပျော် တောင်ကုန်းများကို ထွေးပွေ့ထားသည်။ နေမင်းအပူငွေ့ကြောင့် ကမ္ဘာမြေကြီးသည် ကြွားကြွားရွားရွားဖြစ်နေသည်။ ဒွန်မြစ်နှင့်နီးသည့် တောင်ကုန်းအငူများတွင် ဦးဦး ဖျားဖျား ထွက်ပြူ နေသည်မှာ မြစ်မီးရောင် မြက်နုကလေးများ။

နာတာလီယာက သူမယောက္ခမ၏ နောက်ဘက်မှ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ဒဏ်ရာရပြီး လိမ်ဖည်ဖည် ဖြစ်နေသော လည်ပင်းကို ရှေ့သို့ ကိုင်းညွှတ်ထားသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား ဖေဖေ”

“ဟယ်...နာတာလီယာ၊ ကြိုဆိုပါတယ် သမီးလေး ရယ်၊ ကြိုဆိုပါတယ်”

သူမအနီးတွင် ပင်တာလီမွန် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ သစ်ခက်သစ်လက် တွေ လွတ်ကျသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ တို့အိမ်ကို လာမလည်ရတာလဲကွယ်။ သမီးကို တွေ့လိုက်ရင် သမီးမေမေ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက် မလဲကွယ်”

“ဖေဖေ ခု ကျွန်မ လာခဲ့ပြီလေ”

နာတာလီယာ လက်တဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့် ထုတ်လိုက်သည်။ သူ့အမူအရာက ချီတုံချတုံ။ ပြီးတော့ တဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ဖေဖေတို့က နှင်မထုတ်ဘူးဆိုရင် သမီး ဖေဖေတို့နဲ့ တသက်လုံး နေသွားတော့မှာပါ”

“ဘာ..ဘာ၊ သမီးလေး ဘာပြောလိုက်တယ်။ သမီးက ဒီအိမ်မှာ သူစိမ်းတစ်ရံဆံလား သမီးလေးရယ်။ ဒီမယ် သမီးလေး အကြောင်းတောင် ဂရိုဂ်က သူ့စာထဲမှာ ထည့်ရေးထားသေးတယ်။ သမီးလေး အခြေအနေကို

မေးမြန်းကြည့်ဖို့ ဖေဖေတို့ကို မှာထားတာကွဲ့”

သူတို့ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ နာတာလီယာ ကို တွေ့ရတော့ အီလီနစ်ချ်နာက ကောင်မကလေးကို ဖက်ပြီး ငိုသည်။ သူမ၏ နှာခေါင်းကို ပဝါစွန်းဖြင့် သုတ်ရင်း အီလီနစ်မျိုနာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောသည်။

“သမီးလေး ကလေးတစ်ယောက်သာ မွေးလိုက်။ အဲဒါဆို သမီး ဒီကောင်ကို ပိုင်ပြီပဲ။ ထိုင်ပါဦး သမီးလေး စားဖို့ မုန့်ပျားသလက်နည်းနည်း မေမေ ယူပေးမယ်နော်”

မျက်နှာသွေးရောင်လျှမ်းပြီး ပြုံးရယ်နေသည့် ဒူနီယာက မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ နာတာလီယာ ဒူးခေါင်းများကို ပွေ့ဖက်သည်။

“မမ တော်တော်နေနိုင်တယ်နော်။ ကျွန်မတို့ အားလုံးကို မမ မေ့ထားရက်တယ်နော်”

ကလေးမက နာတာလီယာအား အပြစ်တင်သည်။

သူတို့အားလုံး စကားဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ သူ့ထက် ငါ အလှအယက် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်။ လက်ဝါးမေးတင်ပြီး နာတာလီယာအား စေ့စေ့ကြည့်နေသည့် အီလီနစ်ချ်နာရင်ထဲ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ဖြစ်နေသည်။ သည်သူငယ်မကလေး အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပါကလား။ မူလ နာတာလီယာဆိုတာ မရှိတော့။

“မမ တစ်ခါတည်း အပြီးအပိုင်လာခဲ့တာလားဟင်”

နာတာလီယာလက်များကို ပွတ်သပ်ရင်း ဒူနီယာ မေးသည်။

“မပြောတတ်သေးပါဘူးကွယ်”

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူက ဘယ်မှာသွားနေရမှာလဲ။ သမီးလေး မေမေတို့နဲ့ပဲ နေရမယ်”

မုန့်ပျားသလက် တပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ် ချပေးရင်း အီလီနစ်ချ်နာ ပြောသည်။

သူမ ယောက္ခများအိမ်မှာ သွားနေဖို့ နာတာလီယာ အချိန်အကြာကြီး စဉ်းစားခဲ့သည်။ သွားသင့် မသွားသင့် ချိတုံချတုံဖြင့်။ ကနဦးပိုင်းတုန်းကတော့ သူမဖေဖေက သူမအား သွားခွင့်မပေး။ သဘောမတူခဲ့။ သူမ၏ ဆန္ဒကို ဖွင့်ပြောသော အခါ ဖအေကြီးက အော်ငေါက်လွှတ်သည်။ နာကြည်းစွာ၊ ဒေါသကြီးစွာ။ ထိုသို့ မပြုသင့်ကြောင်း ဖျောင်းဖျသည်။ နားချသည်။ သို့ပေမဲ့ သူမ၏ မိဘနှစ်ပါး မျက်နှာကို ကြည့်ဖို့ တော်တော်ခက်နေပြီ။ သူမစိတ်တွင်

သူတို့သည် သူစိမ်းတစ်ရံများလို ခံစားနေရသည်။ ပင်တာလီမွန်ကဆိုလျှင် ဂရီဂို အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီးကတည်းက သူတို့အိမ်မှာ လာနေဖို့ နာတာလီယာအား မပြတ်တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ချော့မော့ပြောခဲ့သည်။ နည်းမျိုးစုံဖြင့် စည်းရုံးခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်ဆို ကောင်မကလေးကို ပြန်ခေါ်ထားချင်သည်။ နောက်ပြီး ဂရီဂိုနှင့် ပြန်ပြီး ရင်ကြားစေ့ပေး ချင်သည်။

အဆိုပါ မတ်လ၏ နေ့တစ်နေ့မှ အစပြုကာ နာတာလီယာသည် မီလက်ကော့ဗ် မိသားစုနှင့် နေထိုင်တော့၏။ ပိုင်အိုကျာက ခင်ခင်မင်မင် နှစ်လိုစွာ ဆက်ဆံသည်။ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို။ ဒါရီယာက သူမ၏ မနှစ်မြို့မှုကို စိတ်ထဲမှာပဲ ထားသည်။ အပြောအဆို အမူအရာအားဖြင့် မပြ။ တစ်ခါ တစ်ခါ ရန်လိုမုန်းတီးသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်တတ်သည်တော့ ရှိ၏။ သို့သော် သူမ၏ ရန်လိုအကြည့်များ သည် ဒူနီယာ၏ သံယောဇဉ်နှောင်ဖွဲ့မှုထဲတွင် လွင့်ပြယ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ချည်း။ လူကြီးသူမများ၏ တွယ်တာမှုကလည်း ခိုင်မာလွန်းသည်လေ။

သူတို့အိမ်သို့ နာတာလီယာ ရောက်လာပြီး နောက်တနေ့မှာ ပင်တာလီမွန်က ဂရီဂိုထံ စာတစောင် ရေးခိုင်း တော့၏။ ထုံးစံအတိုင်း ဒူနီယာက စာရေးရသည်။

“ငါတို့ရဲ့ သားရင်းဖြစ်တဲ့ ဂရီဂို ပင်တာလီဗစ်ချ်ရေ နှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်ပါတယ်။ ငါတို့အားလုံး မင်းကို လေးလေး စားစား ဦးညွတ် အလေးပြုပါတယ်။ နောက်ပြီး မင်းရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ငါနဲ့ အီလီနစ်ချ်နာတို့က မင်း မာစေ သာစေကြောင်း ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သလိုက်ပါတယ်။ မင့်အစ်ကို ပိုင်အိုကျာနဲ့ သူမိန်းမ ဒါရီယာ တို့ကလည်း မင်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ ချမ်းသာစေကြောင်း မေတ္တာပို့ပါတယ်။ မင့်ညီမလေး ဒူနီယာ အပါအဝင် အိမ်သူ အိမ်သား အားလုံးက မင်းကို နှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်ပါတယ်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ငါးရက်နေ့စွဲနဲ့ မင်းပို့လိုက်တဲ့ စာကို တို့ လက်ခံရရှိပါတယ်။ အဲဒီအတွက် တို့တတွေ အားလုံးက မင်းကို အူထဲ အသည်းထဲက ကျေးဇူးတင် သတိရနေကြတယ်။ နောက်ပြီး မင်းရဲ့စာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ထိခိုက်သွားတဲ့ မြင်း ခြေထောက်ကို ဝက်ဆီ သုတ်ပေးလေ။ ဘယ်လိုသုတ်ရမယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်။ နောက်ပြီး ခြေမချော်ဘူး၊ ရေခဲပြင်တွေ ဖြစ်မနေဘူးဆိုရင် နောက်ခြေထောက်တွေကို သံခွာရိုက် မပေးနဲ့နော်။ မင့်မိန်းမ နာတာလီယာမိရွန်နော့က ငါတို့နဲ့ အတူလာနေတယ်။ သူလည်း

စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာ ရှိပါတယ်။ မင်းအမေက မင်းအတွက်ဆိုပြီး ချယ်ရီသီးခြောက်တွေ ရယ်၊ သိုးမွေးခြေအိတ် တစ်စုံရယ်နဲ့ တခြား တိုလီမုတ်စတွေပါ ပို့ပေးလိုက်တယ်။ ငါတို့ အားလုံး ကျန်းကျန်းမာမာပဲ။

ဒါပေမဲ့ ဒါရီယာ့ ကလေးကတော့ ဆုံးသွားရှာတယ်။ ဟိုတနေ့က ပိုင်အိုဗျာ နဲ့ ငါနဲ့ တင်းကုပ်ရုံ ကလေးကို အမိုး မိုးကြတယ်ကွ။ ပိုင်အိုဗျာက သူ့မြင်း ကောင်းကောင်းကြည့်ထားဖို့ မင်းကို မှာတယ်။ အိမ်က နွားမတွေ သားပေါက်ကုန်ပြီကွ။ မြင်းမကလေးကိုလည်း ခရိုင်မြင်းစောင်းက မြင်းလားကြီးတစ်ကောင်နဲ့ သားဖောက် ပေးလိုက်တယ်။ မင်း စစ်မှုထမ်းတဲ့ တပ်ရင်းမှာ မင်းရဲ့ အထက်အရာရှိတွေက မင်းကို သဘောကျ နေတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရလို့ ငါတို့ ဝမ်းသာနေကြတယ်။ ဇာဘုရင် အတွက် အမှုတော်ထမ်းပေးတာ အချည်းနှီးတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ ခုတော့ နာတာလီယာက ငါတို့နဲ့ အတူနေတော့မှာ ဆိုတော့ မင်းတို့ကိစ္စကို မင်း ပြန်စဉ်းစားတော့။ ပြဿနာနောက်တခုက ဥပုသ်ရက် မတိုင်မီကလေးမှာပဲ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် က သိုးကလေး သုံးကောင်ကို သတ်ပစ်လိုက်တာပဲဟေ့။ ဒီတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူရင်း ကျန်းမာအောင် နေ၊ စိတ်ကောင်းမွေး။ မငိုမိန်းမကိုလည်း မေ့မထားနဲ့။ ဒါဟာ ငါ မင်းကိုပေးတဲ့ အမိန့်ပဲ။ ဒီကလေးမလေးက မိန်းမကောင်း တစ်ယောက်ကွ။ နောက်ပြီး မင်းရဲ့ တရားဝင် မိန်းမ။ စိုပြီးသားလက် မခြောက်စေနဲ့။ ဆွဲပြီးသားလက် မပြုတ်စေနဲ့။ မငဲ့အဖေ ပြောတဲ့ စကားကို နားထောင်။

မင့်ဖေဖေ

တပ်ကြပ်ကြီး၊

ပင်တာလီမွန်မီလက်ကော့ပ်

(၂)

ဂရီဂို တာဝန်ကျသည့် တပ်ရင်းသည် ရာဒီစီစီ လိုဗို ဆိုသည့် ရွာကလေးတွင် တပ်စွဲထားသည်။ ရုရှား၊ ဩစတြီးယန်း နယ်စပ်နှင့် သုံးမိုင်လောက်ပဲ ဝေးသည့် ရွာကလေး။ ဂရီဂိုက အိမ်သို့ စာရေးခဲ့သည်။ နာတာလီယာ သူတို့အိမ်တွင် လာရောက် နေထိုင်ကြောင်း အသိပေးသည့် သူ့ဖခင်၏ စာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂရီဂို စာပြန်ရေးသည်။ သို့သော်

စကားလုံးများကို သတိကြီးစွာ ရွေးပြီး သုံးထားသည့် ပြန်ကြားစာ။ သူ့ကိုယ်စား နာတာလီယာအား နှုတ်ဆက်ပေးပါ ဟုလည်း သူ့ဖခင်ကို မှာကြားသည်။ သူ့စကားလုံးများက ကတိပြု ဝန်ခံချက်ပေးသည့် စကားလုံးမျိုး လုံးဝမပါ။ အဓိပ္ပာယ်များက ဝေဝေ ဝါးဝါးတွေချည်း။ သူ့စာကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဖတ်ပြဖို့ ပင်တာလီမွန်က ဒူနီယာ သို့မဟုတ် ပိုင်အိုတျာအား ခိုင်းရသည်။ ဂရီဂိုစာကြောင်းများ နောက်ကွယ်မှ အဓိပ္ပာယ်ကို ကြိုးစား ဖော်ထုတ်ကြည့်သည်။ အီစတာပွဲတော်နေ့ မကျရောက်မီကလေးတွင် စာတစောင် ရေးသည်။ စစ်မှုထမ်းချိန် ကုန်လွန်သွားလျှင် အိမ်ပြန်လာပြီး နာတာလီယာနှင့် ပေါင်းသင်းမည်လား၊ သို့မဟုတ် လက်ရှိအတိုင်း အက်စီနီယာနှင့် ပေါင်းသင်း နေထိုင်မည်လား ဆိုတာကို အတိအကျ အဖြေပေးဖို့ တောင်းဆိုထား၏။

ဂရီဂို စာပြန်ဖို့ နှောင့်နှေးနေသည်။ ဘုရားသုံးဆူပွဲ မတိုင်မီ တနင်္ဂနွေနေ့ ကျရောက်ပြီးမှ သူ့ပြန်စာ ရောက်လာသည်။ သူ့စာက တိုတိုတုတ်တုတ်ပင်။ အရေးထဲ ရူနီယာက စာကို ကသောကမျောဖတ်ရာ၌ နောက်ဆုံး စကားလုံးများကို မျှီချသည်။ သည်တော့ ပင်တာလီမွန်မှာ စာကြောင်းများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မနည်းဖော်နေရသည်။ ဂရီဂို၏ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားတွေ၊ မေးမြန်းစုံစမ်း စကားတွေက ဖောဖောသီသီ ဝေဝေဆာဆာ။ ယင်းစကားလုံးများ၏ နောက်ကွယ် တွင် မြုပ်နေသည့် အဓိပ္ပာယ်တွေက ဘာတွေလဲ။ ဒါကို ပင်တာလီမွန် ကြိုးစားကြံဆနေရသည်။ စာအဆုံး တွင်မှ နာတာလီယာနှင့် ပတ်သက်သည့် မေးခွန်းကို တို့ထိအဖြေပေးထားသည်။

“ကျွန်တော် နာတာလီယာနဲ့ ပြန်ပေါင်း မှာလား၊ မပေါင်းဘူးလား ဆိုတာ ဖေဖေ မေးထားတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောပါရစေ ဖေဖေ၊ ပြတ်သွားတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းကို ဖေဖေ ပြန်ပြီးဆက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး ဖေဖေ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော် နာတာလီယာကို ဘယ်လို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ပြန်ပေါင်းထုတ်ရမလဲ။ ကျွန်တော့်မှာ ကလေးတစ်ယောက် ရထားပြီဆိုတာ ဖေဖေတို့ကိုယ်တိုင် သိထားရဲ့သားနဲ့။

“နောက်ပြီး ကျွန်တော် ဘာတစ်ခုကိုမှ ကတိမပေးနိုင်ပါဘူး။ ဒီအကြောင်း ပြောရရင် ရင်နာပါရဲ့။ ဟိုတနေ့က နယ်စပ်ဖြတ်ပြီး မှောင်ခိုကုန်ကူးလာတဲ့ ဂျူးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိတယ်။ အဲဒီကောင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဆုံမိတယ်။ သူကပြောတယ်၊ သိပ်မကြာမီအတွင်း ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဩစတြီးယန်းတွေ စစ်ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့။ ဩစတြီးယန်း ဘုရင်ကိုယ်တိုင် နယ်စပ်ကို ကြွလာပြီး လေ့လာတယ်တဲ့။

ဘယ်နေရာက စပြီး စစ်မျက်နှာ ဖွင့်ရမလဲ ဆိုတာနဲ့ ဘယ်နယ်မြေတွေကို သိမ်းပိုက်ရမလဲ ဆိုတာ လာကြည့်တာတဲ့။ စစ် စ,ဖြစ်ပြီဆိုရင် ကျွန်တော် အသက်ရှင်ကျန်ချင်မှ ရှင်ကျန်တော့မှာ ဖေဖေ။ ဒီတော့ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်မှန်း ဘာမှ မသိမီ ကြုံပြီး ဘာကတိမှ ပေးလို့ မဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ”

နာတာလီယာက သူမ၏ မွေးစားမိဘနှစ်ပါး အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးသည်။ နောက်ပြီး သူ့ခင်ပွန်း ပြန်အလာကို အမြဲမပြတ် မျှော်လင့်သည်။ ဆုတောင်းသည်။ စောင့်စားသည်။ ဂရီဂိုထံ သူမ စာတစောင်မျှ မရေးခဲ့။ သို့ပေမဲ့ သည်မိသားစုထဲတွင် ဂရီဂိုထံမှ စာအလာကို သူမထက် ပိုပြီး မျှော်လင့်တမ်းတသူ တစ်ဦးမျှ မရှိ။

(၃)

ရွာသူရွာသားများ၏ ဘဝကတော့ အပြောင်း အလဲမရှိ၊ တသမတ်တည်း မှန်မှန်ကြီး လည်ပတ်လျက်ပါတည်း။ လုပ်ငန်းခွင်ဆင်းသည့် နေ့များတွင် အချိန်အများစုသည် အဆက်မပြတ် လုပ်နေရသော ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် အလုပ်များ ဖြင့်သာ ကုန်လွန်နေ ကြရ၏။ တနင်္ဂနွေ နံနက်ခင်းများတွင်မူ ဘုရားကျောင်း အတွင်းသို့ မိသားစုအလိုက် လူစုလူဝေးဖြင့် ဝင်လာတတ်ကြသည်။ ကော့ဆက်များက စစ်ဝတ်စုံ အပေါ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်လျက်။ အမျိုးသမီးများက အရောင်မျိုးစုံ စကတ်ရှည်ကြီးများ ဆင်မြန်းလျက်။ သူတို့၏ စကတ်ရှည်ကြီးများက မြေပြင်မှ ဖုန်များကို သိမ်းပေးသည်။ သူတို့ဆင်မြန်းထားသည့် အပေါ်အင်္ကျီ လက်မောင်းများက ပွပွကြီးတွေ။ ကွက်လပ်ထဲရှိ လှည်းလွတ်များမှ လက်တံများ လေထဲတွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်။ မြင်းများက တဟီဟီ အီနေသည်။ အနွေးဓာတ်ရသည့် တဲကုပ်အနီးတွင် ရုရှားတွင် လာရောက်အခြေချသည့် ဘူလ်ဂါလူမျိုးတွေက ပန်းသီးများ ချရောင်းနေသည်မှာ ပန်းသီးဈေးတန်းကြီး ဖြစ်နေ၏။ သူတို့နောက်တွင်မူ အုပ်စုလိုက် ပြေးလွှားဆော့ ကစားနေသည့် ကလေးတွေ။ ကကြိုးဖြုတ်ထားပြီး ဖြစ်သည့် ကုလားအုတ်များကို ငေးငေးမောမော ကြည့်ကြသည်။ ဟိတ်တလုံး ဟန်တလုံးဖြင့် ဈေးကွက်လပ် ကို လေ့လာနေ ကြသည်။ အနီပတ် ကက်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည့် ယောက်ျားတွေနှင့် အရောင်တောက်တောက် ပဝါစတွေ စည်းထား သည့် မိန်းမတွေကို နေရာတကာတိုင်းမှာ တွေ့ရသည်။

ညဦးပိုင်း ရောက်သည်နှင့် သူတို့တတွေ အကော်ဒီယံတွေတီး၊ သီချင်းတွေဆိုပြီး ကကြခုန်ကြတော့၏။ တေးသွားနှင့် အညီ ကရင်း ခြေတွေဆောင့်ကြသည်။ သူတို့၏ခြေဆောင့်မှုကို ခံရသည့် လမ်းများသည် အောင့်အည်း ငိုညည်းကြလေသည်။ တော်တော်ကြီး ညဉ့်နက်မှသာ သူတို့၏ ကခုန်သီကြွေးသံတွေ ရွာစွန်ရွာဖျားဆီသို့ ရွေ့လျားသွားပြီး နောက်ဆုံး ပျောက်ကွယ် တိတ်ဆိတ်သွားတော့၏။

တနင်္ဂနွေ ညပိုင်းများတွင် နာတာလီယာ ဘယ်တော့မျှ အပြင်မထွက်။ အိမ်နီးနားချင်းများထံ သွားရောက် လည်ပတ်ခြင်း လည်းမပြု။ သို့သော် အိမ်ထဲမှာထိုင်သည်။ ဒူနီယာ ဟန်ဆောင်မှုကင်းမဲ့စွာ ပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းများ ကိုသာ ပျော်ပျော်ကြီးနားထောင်သည်။ ယခုတော့ ဒူနီယာကလေးသည် ဖွံ့ထွားမှန်းမသိ ဖွံ့ထွားလာပြီ။ အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်ပြီး သူမနည်း သူမဟန်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း လှလာပြီ။ သည်ကလေးမ ကလေးက စောစောစီးစီး ဖူးငုံလာသည်။ ငွားငွား စွင့်စွင့် ပွင့်တော့မည့် ပန်းတပွင့်အဖြစ် အားယူနေပြီ ဖြစ်၏။ သည်နှစ်တော့ သူမအရင် အပျိုဖြစ်သွားသည့် အပေါင်းအသင်း အကြီးမများက သူမကို သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ပြန်ခေါ်ကြသည်။ သူတို့နှင့် တန်းတူထားပြီး ဆက်ဆံကြသည်။

ခုဆို သူမ အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်တွင်း ရောက်လာပြီ။ သို့တိုင် သူမ၏ အဆက်အပေါက်က ကလေး ဆန်နေဆဲ။ အရိုးငေါငေါဖြင့် မပြေမပြစ်ဖြစ်နေဆဲ။ သူမသည် ကလေးဘဝမှ အပျိုဖြန်းအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းစ ဟိုမရောက် သည်မရောက် ကလေးမ ကလေး။ ဘာမျှ မသိနားမလည်ဘဲ ပြောရဆိုရ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းသည့် ကောင်မကလေး။ သူမ၏ရင်သားတွေ ကြီးထွားလာပြီ။ သည်ရင်သားကလေးများက သူမ၏ အပေါ် အင်္ကျီကို သိသာလောက်အောင် ဖောင်းကြွ လာစေပြီ။ သူမ၏ မည်းမည်းနက်နက် မျက်လုံးကလေးများ အရောင်တလက်လက်တောက်နေသည်။ ရှက်ရွံ့စွာ၊ နောက်ပြီး ကလူကျီစယ်စွာ လင်းလက်နေသော အရောင်များ။ တစ်နေ့တာ လှုပ်ရှားသွားလာပြီး ညနေစောင်း သည်နှင့် သူမ အိမ်ပြန်လာမည်။ သူမ တွေ့ခဲ့၊ ကြုံခဲ့၊ ကြားသိခဲ့သော သတင်းများကို နာတာလီယာအား ပြန်လည် ဖောက်သည် ချသည်။ သူမ၏ အပြစ်ကင်းသော လျှို့ဝှက်ချက်ကလေးများကို နာတာလီယာ ကိုသာ ပြောပြသည်။

“နာတာလီယာ၊ မမကို ကျွန်မ ပြောပြစရာကလေး ရှိတယ်”

“အင်း ... ပြောလေ”

“မနေ့ကလေ မိရှာကောဖွိုင်း ရွာထဲက စပါးကျီတွေ နံဘေးက သစ်ငှက်တိုကြီးမှာလေ ကျွန်မနဲ့ တညနေလုံး ထိုင်နေခဲ့တာ မမရဲ့”

“ဟဲ့ ... နင့်မျက်နှာက ဘာဖြစ်လို့ နီရဲလာတာလဲ”

“အို ... မမကလည်း မဟုတ်ပါဘူး မမရဲ့”

“ဘာမဟုတ်ပါဘူးလဲ။ မှန်ထဲမှာ သွားကြည့်၊ ညည်းမျက်နှာ
မီးတောက်ကြီး တခုလို နီရဲနေတာ တော့”

ပူချစ်ပြီး ရဲရဲနီနေသည့် ပါးနှစ်ဖက်ကို သူမ၏ ညို့ညို့မည်းမည်း
လက်ဝါးများဖြင့် ပွတ်သည်။ ပြီးတော့ နုနယ်ပျိုမျှစ်သော၊
ဟန်ဆောင်မှုကင်းမဲ့သော ရယ်သံကလေး လွင့်ပျံ့လာသည်။

“သူကပြောတယ် မမရဲ့၊ ကျွန်မကလေး... ကျွန်မ က မိုးပြာရောင်
ပန်းကလေးတပွင့်လိုပဲတဲ့ မမရဲ့”

“အင်း ... ဆက်ပြောပါဦး”

နာတာလီယာ အားပေးသည်။ ကောင်းမကလေးတွေ
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကို မျှဝေခံစားသည်။ သူမလည်း ပျော်ရွှင် ကြည်နူးနေသည်။
မိမိ၏ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များနှင့် မြေပေါ်ချ အနင်းခြေခံရသည့် ပျော်ရွှင်မှုများ
အကြောင်းကို ယာယီ မေ့နေသည်။

“ဒီတော့ ကျွန်မက ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ‘မုသား စကားတွေ လာမပြောနဲ့
မစ်ရှာ’ လို့။ အဲဒီအခါမှာ သူ သစ္စာတွေ ဆိုတော့တာပဲ”

နာတာလီယာ ခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း အခန်းထဲတွင် သူမ၏
ရယ်သံလွင့်လွင့်ကလေး လွင့်ပျံ့နေစေ၏။ ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်ထားသည့် သူမ၏
ဆံပင် မည်းမည်းနက်နက်တွေ၊ သူမ၏ပခုံးနှင့် ကျောပေါ်သို့ ကျလာသည်မှာ
ရေပုတ်သင် ကလေးများ ခုန်ချလာ သည့်နှယ်။

“နောက်ထပ် ဘာတွေပြောသေးလဲ”

“ကျွန်မရဲ့ လက်ကိုင်ပဝါကလေး သူ့ကို ပေးပါတဲ့။ သူ အမှတ်တရ
သိမ်းထားချင်လို့ပါတဲ့လေ”

“ဒီတော့ ညည်းက ပေးလိုက်လား”

“ဟင့်အင်း၊ မပေးဘူးလို့ ကျွန်မ ပြောလိုက်တယ်။ ‘ရှင့်ဟာမတွေဆီ
သွားတောင်း’ လို့ ပြောတာပေါ့။ သူ့ကို ယာရီဖိဗနာရဲ့ ချွေးမနဲ့ တွဲနေတာ ကျွန်မ
တွေ့နေတာပဲဟာ။ နောက်ပြီး အဲဒီမိန်းမက ကောင်းတဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူး မမရဲ့။
ယောက်ျားပေါင်းစုံ နဲ့ တတွဲတွဲ လုပ်နေတဲ့ဟာကို”

“ဒါဆို ညည်း ဒီကောင်နဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေရင် ကောင်းမယ်ဟဲ့”

“မမပြောသလို ခပ်ကင်းကင်းပဲနေသွားမှာပါ”

ဒူနီယာ သူမ၏ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြန်သည်။

“အဲဒီနောက် ကျွန်မတို့သုံးယောက်လေ။ တခြား ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မတို့အိမ် ပြန်လာတော့လေ အရက်မူးနေတဲ့ အဘိုးကြီးမစ်မီက ကျွန်မတို့နောက်က လိုက်လာတယ် “ငါ့ကို နမ်းကြစမ်း” တဲ့လေ။ သူက အော်သေး တယ်။ အဲဒီမှာ ဒူရာက အဘိုးကြီးမျက်နှာကို သစ်ကိုင်းခြောက်နဲ့ ပိတ်ရိုက်ပစ်တော့တာပဲ။ အဲဒီနောက် ကျွန်မတို့ တချိုးတည်း ပြေးကြတော့ တာပေါ့”

(၄)

နွေရာသီက ခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်။ သူတို့ရွာ အနီးက ဒွန်မြစ်ထဲမှာဆို ရေတွေတိမ်လာပြီ။ ယခင် ရေစီးကြောင်း သွက်သည့်၊ မြန်သည့် လမ်းကြောင်းတွင် ယခု သောင်ထွန်းလာသည်။ ရေတိမ်လမ်းကြောင်း ဖြစ်လာသည်။ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ဖြတ်ကူးသည့် နွားများဆိုလျှင် ကျောကုန်း ရေမစိုဘဲ ဖြတ်ကူးလို့ ရလာသည်။ ညဘက်ဆိုလျှင် တောင်စဉ်တောင်တန်းများ ဆီမှ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည့် လေပူတွေ ရွာထဲဝင်လာသည်။ ထိုအခါ ရွာပေါ်မှာ ဖုံးလွှမ်း နေသည့် လေထုထဲတွင် မြက်ခြောက်မီးလောင်နံ့ ဆိုးဆိုးတွေ စိုးမိုးနေ၏။

ညဘက်တွင် မည်းမှောင်သော တိမ်တောင် တိမ်လိပ်တွေ ဒွန်မြစ်ပေါ် အုံ့ဆိုင်းနေတတ်သည်။ ပြီးတော့ မကောင်းသောနိမိတ်ကို ဆောင်သည့် မိုးချုန်းသံ အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက်ကို ကြားကြရသည်။ သို့ပေမဲ့ မိုးတော့မရွာ။ ပြုံးပြက်ဝင်းလက်သော လျှပ်နွယ်လျှပ်ပန်းများက မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မညီမညာ အက်ကွဲသွားအောင် ဖြိုခွဲပစ် သော်လည်း မိုးက တစက်မရွာ။ ပူလောင်ပြီး ပက်ကြားအက်နေသည့် ကမ္ဘာမြေကြီး ပြန်လည်အသက်ဝင် လန်းဆန်းလာ စေမည့် မိုးစက်ကလေး တပေါက်တလေပင် ရွာချပေးဖော်မရ။

ဇီးကွက် တစ်ကောင်သည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခေါင်းလောင်းစင်ပေါ်မှနေ၍ စူးစူးထိုးထိုး အော်နေသည်မှာ တညပြီး တည ဆက်နေပြီ။ ဇီးကွက် အော်သံများသည် ထိန်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာ ကောင်းလောက်အောင် ရွာဆီသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာသည်။ အဆိုပါဇီးကွက်သည် သံဆိုးသံကြောင်ဖြင့် မြည်ကြွေးရင်း ခေါင်းလောင်းစင်ပေါ်မှသည် ရွာစွန် သုသာန်သို့ ပျံသွားသည်။ ပြီးတော့ မြက်တွေပေါက်နေသည့် မြေပုံမို့ကလေးများပေါ်တွင် နားပြီး ညည်းတွား နေပြန်သည်။

“အဖြစ်ဆိုးတခုတော့ အစပျိုးနေပြီကွ”

သုသာန်တစ်ပြင်မှ မီးကွက်အော်သံကို နားထောင် ပြီး သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးကြီးတွေ ဟောက်နိုး ထုတ်ကြ၏။

“စစ်ကြီးဖြစ်လာတော့မယ်။ တူရကီနဲ့ စစ်ဖြစ်ခါနီးတုန်းက အဲဒီလိုပဲ အော်ခဲ့တယ်ကွ”

“အဲဒီအကောင်တွေ ဘုရားကျောင်းကနေပြီး သုသာန်တစ်ပြင်ကို ပျံပြီဆိုရင် ကောင်းကွက်ကို မမျှော်လင့်နဲ့ တော့”

ဈေးထဲမှ သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် စကားပြောပြီးသောအခါ ပင်တာလီမွန်က တည်ကြည်လေးနက်စွာ ကြေညာ လိုက်သည်မှာ..

“ကျွန်တော့်သား ဂရီဂို ရေးလိုက်တဲ့ စာထဲမှာ ဩစတြီးယားဘုရင်က နယ်စပ်ကို ကြွလာပြီး သူတပ်တွေ တနေရာတည်းမှာ စုစည်းကြဖို့နဲ့ မော်စကိုနဲ့ ပီတာစဘတ်ကို စစ်ချီဖို့ အမိန့်ပေးသွားတယ်တဲ့ဗျ”

အဘိုးကြီးတွေ အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့သော စစ်ပွဲများ အကြောင်း ပြန်ပြောင်း အစဖော်ကြသည်။ ပြီးတော့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများကို တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဖလှယ်ကြ သည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာစစ်မှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ လယ်ယာမြေတွေကို ကြည့်လေဗျာ”

ဟု ပြောပြီး တစ်ဦးက ကန့်ကွက်သည်။

“ဟေ့လူ...လယ်ယာမြေတွေနဲ့ စစ်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ခုဒုက္ခပေးနေတာ ကျောင်းသားတွေလို့ ကျုပ်ကတော့ ထင်တာပဲ”

“ကျုပ်အမြင်မှာတော့ စစ်အကြောင်း ကြားရတဲ့ လူတွေထဲမှာ ကျုပ်တို့က နောက်ဆုံးဖြစ်မှာပဲ။ ဒါထက် နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်တို့က ဘယ်သူနဲ့ စစ်ဖြစ်ရမှာလဲ”

“ပင်လယ်ဟိုဘက်ခြမ်းက တူရကီလူမျိုးတွေ နဲ့ပေါ့။ အဲဒီအပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ပြောရရင် ပင်လယ်ရေက သူတို့ကို ခွဲခြားထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကနဦးပိုင်းတုန်းက အလေးအနက် ဆွေးနွေးနေသည့် စကားများသည် နောက်ပိုင်းတွင် အပြောင်အပြက် စကားများ အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားတော့၏။

သုသာန်အနီးတွင် နေထိုင်သည့် မာတင်ရှမီးလ်က သုသာန်ခြံစည်းရိုးတိုင်များကို နှစ်ညဆက်တိုက် စောင့်ကြည့် အကဲခတ်သည်။ ကျိန်စာသင့်ငှက်ကို စောင့်ကြည့်ခြင်း။ သို့ပေမဲ့ ဆန်းကြယ်သော ကိုယ်ပျောက်ငှက်က အသံမဲ့စွာ သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်ပျံသန်း သွားသည်။

သုသာန်၏ ဟိုဘက်ခြမ်းရှိ လက်ဝါးကပ်တိုင် တတိုင်ပေါ်တွင် နားသည်။
ပြီးတော့ ထိန်လန့်စရာ သူ့အော်သံများကို အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေသည့် ရွာထဲမှ
ကြားရအောင် အော်မြည် တော့၏။

မာတင် မကြားဝံ့မနာသာ လောက်အောင် ဆဲဆိုသည်။ မကျေမနပ်ဖြင့်
မိုးပေါ်မှာ တွဲလွဲခိုနေသည့် တိမ်တိုက် တခု၏ အလယ်တည့်တည့်ကို
သေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်။ ပြီးမှ အိမ်ပြန်လာသည်။ သူနေထိုင်သည့်
တဲအိမ်ကလေးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သူမိန်းမက ဆီးကြိုနေသည်။
သူမိန်းမသည် အသည်းငယ်သော မိန်းမ။ အကြောက်လွန်သော မိန်းမ။
နောက်ပြီး ကလေးတွေ တပြုံတမကြီးမွေးပြီး မကျန်း မမာဖြစ်နေသည့် မိန်းမ။
သူမက မာတင်ကို အပြစ်တင် စကားများဖြင့် ဆီးကြိုသည်။

“တော်ဟာ အရူးပဲ၊ တော်တော့်ကို သောက်သုံး မကျတဲ့အရူး။
အဲဒီဇီးကွက်က တော့်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။
နှောင့်ယှက်လို့လား။ တကယ်လို့ ဘုရားသခင်က တော့်ကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရင်
ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ ခု ဒီမှာ ခုလေးပဲ ကျွန်မ အိပ်ရာက ထလာတယ်။ ကျွန်မရဲ့
ဗိုက်ထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ နောက်ဆုံးကလေး ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဲ့ ကလေးကို ကိုယ်ဝန်
လွယ်ထားရပြန်ပြီတော့။ အဲဒါ... တော့်ကြောင့်၊ သိလား တော့်ကြောင့်”

“ဟဲ့ကောင်မ... ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း။ မင်း ကိုယ်ဝန်ရှိချင်ရှိမယ်။ အဲဒါ
ဘာဖြစ်လဲ။ မင်း ဘာမှ ကြောက်လန့်စရာ မရှိဘူး။ အဲဒီငှက်စုတ်ငှက်နာက ဒီမှာ
ဘာလာလုပ်နေတာလဲ။ ငါတို့အားလုံး ကြက်သီး ဖြန်းဖြန်းထအောင်
အော်နေတာကွ။ အဲဒီ မကောင်း ဆိုးဝါးကောင်က ငါတို့ဆီကို
ပူဆွေးသောကတွေ သယ်လာပေးနေတာကွ။ တကယ်လို့ စစ်ကြီးဖြစ်လာရင်
သူတို့ ငါ့ကို ခေါ်ထုတ်သွားမှာပဲ။ အဲဒီတော့ မင်း ကျွေးမွေးထားရမယ့် ကလေး
တပြုံတမကြီးကို ကြည့်ဦးလေ”

(၅)

စားကျက်မြင်ခင်းပြင်မှ မြက်ခြောက်များကို အစင့်များ ပစ်ချပြီး
ထိန်းသိမ်းကြသည်။ ဒွန်မြစ်၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ပေါက်သည့် မြက်များမှာ
စားကျက်မြင်ခင်းပြင်မှ မြက်ခြောက်များလောက်ပင် မကောင်း၊
အနံ့အရသာမရှိ။ သည် မြက်တွေ ပေါက်ရောက်သည့် မြေကြီးကတော့
သည်မြေကြီးပါပဲ။ သို့တိုင် မြက်များသည် ကွဲပြားခြားနားသော မြေဆီမြေနှစ်
များကို စားသုံးကြရသည်လေ။ စားကျက်မြင်ခင်းပြင်မှ မြေဆီမြေနှစ်များက
အဆီအနှစ် ပြည့်ဝသည်။ ဖားဖားဝေသော မြက်များ ပေါက်ရောက်စေသည်။

သည်မြေပေါ်မှာ ပေါက်ရောက်သည့် မြက်များ ဘယ်လောက် အရည်ရွှမ်း၊ အရသာ ရှိသလဲဆို သည်မြေကို ဖြတ်ကျော်သွားသည့် မြင်းအုပ်၊ နွားအုပ်များက မြက်ပင်ဆိုလို့ အရိပ်အယောင်ပင် မကျန်လောက်အောင် စားပစ်ကြသည်။ စားကျက်မြက်ခင်းပေါ်မှာ ပေါက်သည့် အနံ့အရသာ ပြည့်ဝသော မြက်များသည် မြင်းများ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ထိလောက်အောင် မြင့်သည်။ သန်စွမ်းသည်။ သို့ပေမဲ့ ဒွန်မြစ်ရိုး တလျှောက်ရှိ မြေများကတော့ စိုထိုင်းသည်။ ပုပ်သည်။ ညံ့ဖျင်းသည်။ ထိုမြေဆိုးမှ ပေါက်လာသည့် မြက်များမှာ အနံ့အရသာ ကင်းသည်။ တန်ဖိုးမဲ့သည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မြင်းများ၊ နွားများက သည်မြက်တွေကို ငဲ့စောင်းလို့ပင် မကြည့်ကြ။

မြက်ခြောက်လှန်းခြင်း အလုပ်ကို အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ သောင်းသောင်းဖြဖြ ဝိုင်းလုပ်နေချိန်တွင် သူတို့ရွာ၌ ဖြစ်ရပ်တခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်က ရွာဟိုဘက်ထိပ်မှသည် သည်ဘက်ထိပ်ထိတိုင် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားစေ၏။ ခရိုင်ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ဦးသည် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး အရာရှိတစ်ဦး၊ ယခင်က ရွာမှာ တကြိမ်တခါမျှ မမြင်ဖူးသည့် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး နှင့်အတူ ရွာသို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့က ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌကို ဆင့်ခေါ်သည်။ မျက်မြင်သက်သေ များလည်း စုစည်းသည်။ ပြီးတော့ မျက်စိစွေနေသည့် လူကိရကာ ၏အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ လမ်း၏ နေသာသည့်အခြမ်းမှ လျှောက်ကြသည်။ ရှေ့မှသွားသည့် ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌသည် ကြက်ဖ မြီးကောင်ပေါက် တစ်ကောင်လို မြောက်စွမြောက်စွဖြင့်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး အရာရှိက ဥက္ကဋ္ဌကို မေးခွန်းထုတ် သည်။

“စတော့မင်း သူ့အိမ်မှာ ရှိနေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှိပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဒီလူက သူ့ဝမ်းရေးအတွက် ဘာအလုပ် လုပ်သလဲ”

“သူက သော့ပြင်သမားပါ ခင်ဗျာ”

“သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာစရာ ဘာမှ မတွေ့မိဘူးလား”

“လုံးဝ မတွေ့ပါဘူး”

“သူ့ဆီကို ဧည့်သည်တွေ လာဖူးသလား”

စစ်ဆေးရေးအရာရှိက ဥက္ကဋ္ဌအား နောက်မှ လှမ်းဆွဲပြီး မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူတို့ တခါတလေ ဖဲကစားကြတယ်ခင်ဗျ”

“အဲဒီဧည့်သည်တွေက ဘယ်သူတွေလဲ”

“များသောအားဖြင့် ဂျုံစက်ကလူတွေပါ”

“ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ တိတိကျကျပြော”

“စက်ရုံ အင်ဂျင်နီယာရယ်၊ ကုန်အလေးချိန်သမား ဒေးဗစ်ရယ်၊ နောက်ပြီး တခါ တခါ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ ကော့ဆက် တွေ ပါဝင်တတ်ပါတယ်”

စစ်ဆေးရေးအရာရှိ လမ်းလျှောက်ရပ်ပြီး နောက်မှ ကျန်ခဲ့သည့် စစ်ဗိုလ်ကို စောင့်သည်။ သူ၏ အပေါ် အင်္ကျီကြယ်သီး ကို ဆွဲလှည့်ရင်း စစ်ဗိုလ်ကို တစုံတရာ ပြောသည်။ ပြီးတော့ ရွာဥက္ကဋ္ဌကို လှမ်းခေါ် သည်။ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ခြေဖျားထောက်လျက် ပြေးလာသည်။ အသက်ပင် ရဲရဲမရှူဝံ့။

“ပြည်သူ့စစ်နှစ်ယောက် ခေါ်သွား။ ပြီးတော့ စောစောက ခင်ဗျား နာမည်ပြောတဲ့လူတွေ ဖမ်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးကို ခေါ်ခဲ့။ အဲဒီကို ကျွန်တော်တို့လည်း မရေးမနှောင်း အရောက်လာခဲ့မယ်။ ပြောတာ နားလည်လား”

ဥက္ကဋ္ဌ မားမားရပ်သည်။ ပြီးတော့ ညွှန်ကြားချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ တဖက်သို့ လှည့်သည်။

စတော့မင်းက တံခါးပေါက်ကို ကျောခိုင်းပြီး ထိုင်နေသည်။ သူဝတ်ဆင်ထားသည့် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ကြယ်သီးများ တပ်မထား။ သူက သစ်ပါးလွှာကလေး တချပ်ပေါ်တွင် ရုပ်ပုံတခု ပုံဖော်နေသည်။ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး အရာရှိ ဦးဆောင်သော အဖွဲ့ ဝင်လာသောအခါ စတော့မင်းက ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့် ကိုက်လိုက်သည်။

“တဆိတ် မတ်တတ်ထပါ။ ခင်ဗျားကို ဖမ်းလိုက်ပါပြီ”

စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအရာရှိ အမိန့်ပေးသည်။

“နေပါဦး၊ ဒါက ဘာတွေလဲဗျ”

“ဒီအိမ်မှာ ခင်ဗျား အခန်းနှစ်ခန်း ငှားထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီအခန်းတွေကို ကျုပ်တို့ ရှာရလိမ့်မယ်”

စစ်ဆေးရေးအရာရှိက စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး မျက်စိထဲ ပထမဆုံးမြင်ရသည့် စာအုပ်တအုပ်ကို ကောက်ကိုင်သည်။

“အဲဒီသေတ္တာကြီးရဲ့သော့ ကျုပ်ကိုပေးပါ”

“နေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ ခုလိုလာကြတာ ဘာ အတွက်လဲဟင်”

“ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောဖို့ နောက်တော့ အချိန် ရပါလိမ့်မယ်”

တခြားအခန်း၏ တံခါးပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေသော စတော့မင်း၏ မိန်းမသည် နောက်သို့ အသာ ဆုတ်လိုက်၏။ စစ်ဆေးရေးမှူး၏ အတွင်းရေးမှူးက သူမနောက်မှ လိုက်သွားသည်။

“ဒါက ဘာလဲ”

အဝါရောင်အဖုံး ဖုံးထားသည့် စာအုပ်တအုပ် ကို ကိုင်မြှောက်ပြရင်း စစ်ဆေးရေးမှူး မေး၏။

“စာအုပ်တအုပ်ပါ ခင်ဗျ”

စတော့မင်း ပခုံးတွန့်လျက် ဖြေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဇဝနဉာဏ်ကိုသုံးဖို့ ဒီထက်သင့်တော် တဲ့အချိန်ကို စောင့်လိုက်ပါဦး။ လောလောဆယ်တော့ မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဖြေပါ”

စတော့မင်း မဲ့ပြီးပြီးသည်။ အနွေးဓာတ်ပေးသည့် စင်ကို ကျောမှီလိုက်သည်။ ခရိုင်ပုလိပ်အရာရှိက စာအုပ်ကို စစ်ဆေးရေးမှူးပခုံးပေါ်မှ ကျော်ပြီး ကြည့်သည်။ ထို့နောက် စတော့မင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ..

“ခင်ဗျား လေ့လာနေတာလား”

ဟု မေးသည်။

“ဒီဘာသာရပ်ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတယ် ခင်ဗျ”

“ဒီတော့ ...”

အရာရှိက စာရွက်များကို လှန်လှောကြည့်ပြီးနောက် စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ပြီး ပစ်တင်သည်။ ဒုတိယ စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ကြည့်သည်။ စားပွဲ တဖက်ခြမ်းတွင် တင်သည်။ ထို့နောက် တတိယစာအုပ်၊ တတိယစာအုပ် အဖုံးကို ဖတ်ပြီးနောက် စတော့မင်းဘက်သို့ လှည့်လာပြန်သည်။

“ဒီစာပေမျိုး ရေးထားတဲ့ တခြားစာအုပ်တွေ ခင်ဗျား ဘယ်မှာ သိမ်းထားသလဲ”

အရာရှိကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ဖို့ ချိန်သည့်နယ် စတော့မင်း မျက်လုံးတဖက်မှိတ်ပြီး ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဖြေသည်။

“ဆရာ တွေ့တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်မှာ ရှိတာ အဲဒါ အကုန်ပဲ”

“ခင်ဗျား လိမ်နေတာ”

အရာရှိမင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။ စာအုပ်ကိုလည်း ဝေ့ပြသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းဆိုပါတယ်”

“အခန်းတွေကို ရှာကြစမ်း”

ဓားရှည်ကြီး လက်ထဲကိုင်ထားသည့် ပုလိပ်တစ်ဦးက သေတ္တာကြီး ရှိရာသို့ သွားသည်။ မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာ များရှိသည့် ပြည်သူ့စစ် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက သေတ္တာကြီးထဲရှိ အဝတ်အထည်များကို စတင်လှန်လှော ရှာသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ သူရင်ဆိုင်နေရသည့် အနေအထားကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေမှန်း သိသာလှသည်။ ထိုလူက သေတ္တာထဲမှ ဆွဲထုတ်လို့ ရသည့်အရာမှန်သမျှ အကုန်ဆွဲထုတ်သည်။ အလုပ်ရုံ ကိုလည်း ရှာဖွေကြသည်။ အလွန်မတန် တက်ကြွ ခွဲကောင်းသော ပုလိပ်အရာရှိက နံရံများကို သူ့လက်ဆစ်များဖြင့် ခေါက်၍ပင်ကြည့်သည်။

အားရအောင်ရှာဖွေပြီးသောအခါ စတော့မင်းအား ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးရုံးသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူက ပြည်သူ့စစ် အဖွဲ့ဝင်များ၏ ရှေ့လမ်းအလယ်တည့်တည့် မှ လျှောက်သည်။ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီ အဟောင်းကြီးပေါ်တွင် လက်တဖက်ပိုက်ထားသည်။ ကျန်လက်တဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းနေသည်။ လက်မှာကပ်နေသည့် ရွှံ့များကို ခါထုတ်နေသည့် အလား အခြား အဖွဲ့ဝင်များကတော့ နံရံများနံဘေးမှ ကပ်လျှောက်ကြသည်။

ဖမ်းဆီးအစစ်ဆေးခံရသည့် အကျဉ်းသားများ ထဲတွင် စတော့မင်းက နောက်ဆုံးဖြစ်၏။ လက်တွေမှာ ဆီတွေ ပေကျံနေဆဲဖြစ်သည့် အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ်၊ အပြစ်ကျူးလွန်မိသည့် အပြုံးမျိုး ပြုံးနေသည့် ဒေးဗစ်၊ ဂျာကင်အင်္ကျီကို ပခုံးပေါ်ဖြန့်တင်ထားသည့် ဗဲလက်နှင့် မိရှာကော့ဗွိုင်းတို့ တအုပ်စုလုံးကို ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့ဝင်များ စောင့်ကြပ်လျက် စစ်ဆေးရေးအခန်းထဲသို့ ခေါ်လာသည်။

သူ့ရှေ့ရှိ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ဖိုင်တွဲကို လှန်လှော ကြည့်ရှုရင်း စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး အရာရှိက စတော့မင်း အား စစ်မေးသည်။

“ဂျုံစက်မှာ လူသတ်မှု ဖြစ်တုန်းက ခင်ဗျားကို ကျုပ် စစ်ဆေးဖူးတယ်နော်။ အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားဟာ ရုရှား ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက်တစ် အလုပ်သမား ပါတီဝင် တစ်ဦးဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့အချက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖုံးကွယ် ထားခဲ့တာလဲ”

စတော့မင်းက စစ်ဆေးရေးမှူး ဦးခေါင်းကို ကျော်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။

“အဲဒီလောက်အထိကတော့ အခိုင်အမာ သိထားပြီးသား။ ခင်ဗျားရဲ့

လုပ်ရပ်အတွက် ခင်ဗျား ထိုက်သင့်တဲ့ ဆုလာဘ် ခံစားရမှာပါ”

စတော့မင်း ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေမှုကြောင့် ဒေါသ ထွက်လာသည်။ စစ်ဆေးရေးမှူးက အော်ငေါက်သည်။

“တဆိတ်လောက် လူကြီးမင်းရဲ့ စစ်ဆေးမှုကို စပါတော့”

စတော့မင်း ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်သဖြင့် ပြောသည်။ နောက်ပြီး ခွေးခြေတလုံးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ထိုင်ခွင့်ပြုဖို့ ပြောသည်။ စစ်ဆေးရေးမှူး ဘာမျှ ပြန်မပြော။ စတော့မင်း စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်လိုက်သည်ကိုသာ စိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီရွာကို ဘယ်တုန်းကရောက်လာလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က”

“ခင်ဗျားအဖွဲ့ရဲ့ ညွှန်ကြားချက် အရလား”

“ဘာညွှန်ကြားချက်မှ မရှိပါဘူး”

“ခင်ဗျားပါတီမှာ ပါတီဝင်ဖြစ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“လူကြီးမင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်မေးနေတယ်။ ရုရှားဒီမိုကရက်တစ် အလုပ်သမားပါတီမှာ ခင်ဗျား ပါတီဝင်ခဲ့တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲလို့”

“အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်ထင်တယ်ဗျာ”

“ခင်ဗျားထင်တာကို ကျုပ် ဂရုမစိုက်ဘူး။ မေးခွန်းကို ဖြေပါ။ ငြင်းလို့ အကျိုးမရှိဘူးနော်။ အန္တရာယ်တောင် များဦးမယ်”

စစ်ဆေးရေးမှူးက ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ဖိုင်တွဲထဲမှ မှတ်တမ်းစာရွက် တရွက် ထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ်တွင် လက်ညှိုး ဖြင့် ဖိထားသည်။

“ရော့စတော့က ပို့လိုက်တဲ့ အစီရင်ခံစာတစောင် ကျုပ်ဆီမှာ ရောက်နေတယ်။ ကျုပ်ပြောတဲ့ ပါတီမှာ ခင်ဗျား ပါတီဝင်ထားတာကို အတည်ပြုထားတယ်”

စတော့မင်း၏ မျက်လုံးတွေ အစီရင်ခံစာပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲ ရောက်သွားသည်။ ခဏမျှ ငေးကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့ဒူးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း ခိုင်ခိုင်မာမာ ဖြေလိုက်၏။

“၁၉၀၇ ခုနှစ်ကတည်းက”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ခင်ဗျားပါတီက ဒီကို လွှတ်လိုက်တယ် ဆိုတာကို

ခင်ဗျား ငြင်းတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဒီရွာမှာ သော့ပြင်ဆရာတစ်ယောက် လိုအပ်နေလို့”

“ဒါပေမဲ့ ဒီခရိုင်ကိုမှ ဘာကိစ္စ သီးသီးသန့်သန့် ရွေးရတာလဲ”

“စောစောကပြောတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကြောင့် ပါပဲ”

“ဒီရွာမှာ ရှိနေတဲ့ အချိန်အတွင်း ခင်ဗျား အဖွဲ့အစည်းနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိခဲ့သလား။ ခုလည်း ဆက်သွယ်နေ တာပဲလား”

“ဟင့်အင်း”

“ခင်ဗျား ဒီကိုလာတာ သူတို့ သိသလား”

“သိမယ် ထင်တာပဲ”

စစ်ဆေးရေးမှူးက လက်ကိုင်ရိုးတွင် ပုလဲစီထားသည့် ဓားဖြင့် ခဲတံချွန်သည်။ နောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို ထောက်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားပါတီရဲ့ ပါတီဝင် တယောက်ယောက်နဲ့ စာအပေးအယူ ရှိနေသလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ခင်ဗျားအိမ်မှာ ရှာဖွေတုန်းက တွေ့တဲ့ စာက ဘာစာလဲ”

“အဲဒီစာက မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆီကပါ။ အဲဒီ မိတ်ဆွေက ဘယ်လိုတော်လှန်ရေး အဖွဲ့အစည်းမျိုးနဲ့မှ အဆက်အသွယ် မရှိပါဘူး”

“ရောစတော့က ပို့တဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေ ခင်ဗျား ရခဲ့သလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဂျုံစက်က အလုပ်သမားတွေ ခင်ဗျားအခန်းထဲ မှာ လာ..လာပြီး စုကြတယ်။ အဲဒါ ဘာအတွက်လဲ”

စစ်ဆေးရေးမှူး မေးသည့် မေးခွန်းမှာ နံလွန်း အလွန်း ခုံးဝေးလွန်းသည့်အတွက် အံ့သြတကြီး ဖြစ်ဟန်ဖြင့် စတော့မင်း ပုခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဆောင်းညတွေဆို သူတို့ လာနေကျပဲ။ ပျင်းစရာ ကောင်းတဲ့အချိန်တွေ ကုန်အောင် ကျွန်တော်တို့ ဖဲကစား ကြတယ်”

“နောက်ပြီး ဥပဒေက တားမြစ်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ကြတယ် မဟုတ်လား”

စစ်ဆေးရေးမှူး စကားခေါ်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ သူတို့အားလုံး စာမတတ်သလောက် ပါပဲ”

“ခင်ဗျား ဘာပဲပြောပြော ဂျုံစက်က အင်ဂျင်နီယာ ကရော တခြားလူတွေကရော ဒီအချက်ကို မငြင်းကြဘူး”

“အဲဒါ မမှန်ပါဘူး”

“ကျုပ်အမြင်တော့ ခင်ဗျားဟာ အခြေခံအကျဆုံး နည်းလည်သဘောပေါက်မှု မျိုးတောင် ...”

သူ့စကား ကြားရတော့ စတော့မင်း ပြုံးသည်။ သို့ဖြင့် စစ်ဆေးရေးမှူး သူ့စကားကို အဆုံးသတ်သည်။

“ကျုပ်အမြင်မှာတော့ ခင်ဗျားမှာ ကျိုးကြောင်း ခိုင်လုံတဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးမျိုး တစက်မှ မရှိပါကလား။ ခင်ဗျား ခုလို စွတ်ပေပြီး ငြင်းနေတာ ခင်ဗျား နာဖို့အတွက်ပဲ။ ဒီရွာက ကော့ဆက်တွေ စိတ်ဓာတ်ကျစေမယ့် လှုပ်ရှားမှုတွေ လုပ်ဖို့ ခင်ဗျား ပါတီက ခင်ဗျားကို လွှတ်လိုက်တာ သိသာပါတယ်။ ဒါမှ ကော့ဆက်တွေက အစိုးရကို ဆန့်ကျင်ပြီး ပုန်ကန် ထကြွလာအောင်လေ။ ခင်ဗျား ဘာကိစ္စ ခုလို ရူးပေါ့ပေါ့ လုပ်နေသလဲဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် နားမလည် နိုင်လောက်အောင်ပဲ။ ခင်ဗျား ခုလို အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေလို့လည်း ခင်ဗျားအပေါ် တင်ထားတဲ့ စွဲချက်တွေ လျော့သွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါတွေက ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေ ချည်းပဲလေ။ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်သောက်ရမလား။ ကျေးဇူး တင်ပါတယ် နော်။ ခင်ဗျား ပြောနေတာတွေဟာ အခြေအမြစ် လုံးဝမရှိတဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေလေ”

“ခင်ဗျားအခန်းကို လာလည်တဲ့ အလုပ်သမားတွေကို ဒီစာအုပ် ဖတ်ပြခဲ့သလား”

စစ်ဆေးရေးမှူးက စာအုပ်ကလေးပေါ်တွင် သူ့လက်တင်ပြီး စာအုပ်ခေါင်းစဉ်ကို အုပ်ထားသည်။ သူ့လက်၏ အပေါ်ဘက်နားတွင် “ပလီခါ နေ့၁၆” ဆိုသည့် စာတမ်းကို တွေ့မြင်နေရ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ကဗျာဖတ်ကြတယ်”

စတော့မင်း ဖြေသည်။ ပြီးတော့ သူ့စီးကရက်ကို ဖွာသည်။ လက်ချောင်းများကြားမှ အရိုးစီးကရက် စွပ်တံ ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်

ဖျစ်ညှစ်ထားသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် လေးဘီးတပ် စာပို့လှည်းကြီး ရွာထဲမှ မောင်းထွက်သွားသည်။ လှည်းနောက်ခုံတွင် ထိုင်လျက်ပါလာသူမှာ စတော့မင်း။ ငိုက်မျဉ်းလျက်။ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးက ကုတ်အင်္ကျီကော်လာများ ကြားတွင် နစ်မြုပ်လျက်။ သူ့နံဘေး တဖက်တချက်တွင်မူ ဓားလွတ်ကိုင် ပြည်သူ့စစ်နှစ်ဦး။ သူ့ကို အတင်းပူးကပ် တိုးဝှေ့ထိုင်နေ ကြသည်။ ပြည်သူ့စစ်နှစ်ဦးထဲမှ တစ်ဦးသည် မျက်နှာတခွင် ကျောက်ပေါက်မာများ နှင့်လူ။ စတော့မင်းတို့ အခန်းကို ရှာဖွေရေး ပြုလုပ်ခဲ့သူ။ သူ၏ ဖုထစ်ညစ်ပတ်သော လက်ချောင်းများဖြင့် စတော့မင်း၏ လက်ကို ကိုင်ထားသည်။ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သော အကြည့်များဖြင့် စတော့မင်းအား ခဏ ခဏ စွေစောင်းကြည့်သည်။ လေးဘီးတပ် လှည်းကြီး သည် တဂျိုးဂျိုး တဂျိုင်းဂျိုင်း မြည်သံပြုလျက် လမ်းမတလျှောက် မောင်းချသွားသည်။

စာပို့လှည်းကြီး၊ မိလက်ကော့ပ် ခြံဝိုင်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ရှောစောင်တထည် ပတ်ထားသည့် သေးသေးညက်ညက် မိန်းမတစ်ယောက် ရပ်စောင့်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ သစ်ခက်သစ်လက်ခြံစည်းရိုး ကို ကျောပေးထားသည်။ ညိုမှောင်သော သူမမျက်နှာသည် မျက်ရည်များဖြင့် စိုရွှံနေ၏။ သူမမျက်လုံးများ တွင် မျက်ရည်များ ပြည့်လျှံနေဆဲ။

စာပို့လှည်းကြီး သူမကို ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားသည်။ လှည်းကြီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွား သည်။

“အိုစစ်၊ အိုစစ်ဒါဗီဒိုဗစ်ချ်။ အို ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့များ သူတို့”

စတော့မင်း သူမကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုသည်။ သို့သော် ကျောက်ပေါက်မာဖြင့် ပြည်သူ့စစ်က ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ် သည်။ စတော့မင်း၏ လက်မောင်းကို ဆွဲထားသည်။ နောက်ပြီး ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော အသံဆိုးကြီးဖြင့် အော်ငေါက်သည်။

“ထိုင်နေစမ်း၊ မဟုတ်ရင် မင်းကို ငါ ဓားနဲ့ ပိုင်းပစ်လိုက်မယ်”

ရိုးစင်းသော သူ့ဘဝတွင် ဇာဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဆန့်ကျင်သည့် လုပ်ရပ်မျိုး လုပ်ဆောင်သူ တစ်ဦးကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ် တွေ့ဖူးခြင်း။

လမ်းမရှည်ကြီးသည် သူ့ နောက်ဘက် ဆုပ်လို့ကိုင်လို့ မရသည့် မီးခိုးရောင် မြူနှင်းတွေထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ ဂရီဂို မကြာမကြာ ဆိုသလို လမ်းမကြီးကို ပြန်လည် မှန်းကြည့်သည်။ သို့သော် ဘူတာ အဆောက်အအုံများကို မှုန်ဝါးဝါးပဲ မှတ်မိတော့သည်။ လှုပ်ခါနေသည့် ကြမ်းခင်း အောက်မှ ဘီးတွေ တဂျိုးဂျိုး တဂျိုင်းဂျိုင်း အော်မြည်နေသည်။ မြင်းများနှင့် မြက်ခြောက်များ၏ အနံ့တွေက တထောင်း ထောင်း။ ရထားတွဲများအောက်မှ စီးဆင်းသွားသည့် ရထားသံလမ်း သွယ်သွယ်များသည် မဆုံးနိုင်တော့။ စက်ခေါင်းမှ မူတ်ထုတ်လိုက်သည့် မီးခိုးများသည် ဖွင့်ထားသည့် တံခါးဝမှတဆင့် ကားထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဘူတာရုံ စင်္ကြံလမ်း ပေါ်တွင် မုတ်ဆိတ်မွေး ဗရုတ်ဖြင့် ရပ်နေသည့် ပြင်သစ်ပုလိပ်ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ခဲ့သည်မှာ ဗိုရိနက်ဇ်ဘူတာ မှာလား၊ ကိပ်ဘူတာ မှာလားဆိုတာ သဲသဲကွဲကွဲ မမှတ်မိတော့။

သူတို့ ရထားပေါ်မှ ဆင်းသည့်နေရာတွင် တွေ့ရသည်မှာ များပြားလှသော အရာရှိတွေ။ နောက်ပြီး မီးခိုးရောင် ကုတ်အင်္ကျီတွေဝတ်ပြီး မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ကို ပြောင်နေအောင် ရိတ်ထားသည့် ယောက်ျားတွေ။ သူတို့ချင်း ပြောနေသည့် ဘာသာစကားကို ဂရီဂို နားမလည်။ ရထားတွဲများပေါ်မှ မြင်းများကို အောက်သို့ ချဖို့ အချိန်အကြာကြီး ယူရသည်။ မြင်းများအားလုံး မြေပြင်ပေါ် ရောက်ပြီးသောအခါ ဒုတိယတပ်ရင်းမှူးက ကော့ဆက်သုံးရာ၊ သို့မဟုတ် သုံးရာကျော်ကို တိရစ္ဆာန် ဆေးကုဆေးရုံသို့ ခေါ်သွားသည်။ သည်ဆေးရုံတွင် မြင်းများကို စစ်ဆေးပြန်သည်။ စစ်ဆေးမှု လုပ်ငန်းစဉ်က အရှည်ကြီး။ ထို့နောက် တပ်စုများသို့ ခွဲတမ်း ချပေးသည်။

ပထမတပ်စုကို အညိုရောင်ဖျော့ မြင်းများဖြင့် ဖွဲ့စည်းသည်။ ဒုတိယတပ်စုတွင် အိုးခွဲရောင်မြင်းများ ပါဝင်သည်။ တတိယတပ်စုကတော့ အညိုရင့်ရောင် မြင်းတပ်စု။ ဂရီဂိုအား စတုတ္ထတပ်စုတွင် တာဝန်ချထားသည်။ အညိုသန့်သန့်မြင်း များနှင့် ရွှေဝါရောင် မြင်းများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့်တပ်စု။ ပဉ္စမတပ်စု အတွက် ခွဲတမ်းချပေးသည်မှာ နီညိုရောင်မြင်းများ။ ဆဋ္ဌမတပ်စုတွင်မူ အနက်ရောင်မြင်းများ။

သူတို့သွားသည့်လမ်းက ကျောက်ခင်းထားသည့် အဝေးပြေး လမ်းမကြီးဆီသို့ ဦးတည်သွားသည်။

ကျောက်ခင်းလမ်းများပေါ်တွင် တကြိမ်တခါမျှ ခြေမချဖူးသည့် ဒွန်မြင်းသည် ကနဦးပိုင်းတွင် လမ်းမလျှောက် တတ်။ ခနော်ခန့် လျှောက်ကြသည်။ သူတို့၏နားရွက်များကို နောက်သို့စွင့်ပြီး တရှူးရှူး နှာမူတ်ကြသည်။ သို့ပေမဲ့ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ သူတို့ ထူးခြားသော အထိအတွေ့ကို ကျင့်သားရသွားသည်။ သူတို့နှင့် စိမ်းသည့် ပိုလန်မြေမှာ ပြန့်ကျဲနေသည့် သစ်စများဖြင့် ရှုပ်ပွနေသည်။ ထိုနေ့ကား နွေးထွေးသောနေ့။

တိမ်ထူသောနေ့။ နေမင်းကြီးသည် ထူထဲသော တိမ်ကန့်လန့်ကာများကို အကာအကွယ်ပြုပြီး သူ့ခရီးသူသွားနေသည်။

ရက်စီမီလိုမို ခြံကြီးသည် ဘူတာရုံမှ သုံးမိုင် အကွာလောက်တွင် ရှိသည်။ ထိုမြေကွက်ကြီးသို့ သူတို့ နာရီဝက် အတွင်း ရောက်သွားသည်။ သူ့မြင်း၏ လည်တိုင်ကို အသာပွတ်ပေးရင်း ဂရီဂိုက သပ်သပ် ရပ်ရပ်ဆောက်ထားသည့် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကို ငေးကြည့်မိ၏။ ခြံစည်းရိုးက သစ်သားခြံစည်းရိုး။ နောက်ပြီး ယာတောအိမ်များ တည်ဆောက် ထားပုံက ခပ်ဆန်းဆန်း။ သူတို့ မြင်နေကျ တွေ့နေကျပုံစံများမဟုတ်။ သို့သော် သစ်သီးခြံကို ဖြတ်စီးသွားသောအခါ သီးပင်များက ပြောသည့် တီးတိုးစကားများမှာ ဟိုးအဝေးကြီးရှိ ဒွန်မြစ်ရှိသည့် တိုင်းပြည်မှ သီးပင်များ ပြောသည့် စကားများနှင့် အတူတူဖြစ်နေလေသည်။

ခုတော့ ဘဝက ကော့ဆက်များအား ဘဝ၏ ထုံထိုင်းငြီးငွေ့ဖွယ်အပိုင်းကို ပြနေပြီ။ သူတို့၏ယာတော အလုပ်နှင့် ခွဲခွာလာခဲ့ရသည့်အတွက် သူတို့ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပင်ပန်းငြီးငွေ့သွားသည်။ အားလပ်ချိန်အများစုတွင် ထွေရာလေးပါး စကားတွေပဲ စုပြောကြသည်။ ဂရီဂိုတပ်စုကို အုပ်ကြပ်မိုးထားသည့် အဆောင်တွင် တပ်ချထားသည်။ သူတို့ ပြတင်းပေါက်များ အောက်ဘက်တွင် ခင်းထားသည့် အခင်းပြားများပေါ်တွင် အိပ်ကြသည်။ ဂရီဂို အခင်းပြားက အစွန်ဆုံး ပြတင်းပေါက်အောက်မှာ၊ ညဘက်လေအဝှေ့တွင် ပြတင်းပေါက် အက်ကြောင်း၊ ကွဲကြောင်းများပေါ်တွင် ကပ်ထားသည့် စက္ကူများက တဂျိုးဂျိုး မြည်နေတတ်သည်။ သိုးထိန်းတစ်ဦး၏ ခရာသံနှင့် တူလှသည့် ထိုအသံကို နားထောင်ရင်း သူ့ရင်ထဲတွင် ပြင်းပြဆန္ဒတွေ ရုန်းကြွလာသည်။ အိပ်ရာမှထပြီး မြင်းဇောင်းများဆီသို့သွား၊ သူ့မြင်းကုန်းနီး ဆင်ပြီး မရပ်မနား ခရီးပြင်းနှင်လိုက်ချင်သည်။ နောက်ဆုံး မိမိမွေ့လျော် ပျော်ပါးရာ နေအိမ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ပေါ့။

တပ်သားများ အိပ်ရာမှထဖို့ နှိုးသည့် နှိုးခရာသံသည် ငါးနာရီတွင် ထွက်ပေါ်လာစမြဲ။ တပ်သားတွေ ဆောင်ရွက်ရမည့် တနေ့တာ၏ ပထမဦးဆုံးတာဝန်မှာ မြင်းများကို သန့်စင်အောင် ပြုစုပေးဖို့ ဖြစ်၏။ မြင်းများကို အစာကျွေး ထားသည့် နာရီဝက်မျှသော အချိန်တိုအတွင်း သူတို့တတွေ ရောက်တတ်ရာရာ စကားတွေ ပြောခွင့်ရ၏။

“ဒီဘဝကတော့ တကယ့်ငရဲခန်းပဲ ကိုယ့်လူတို့ရေ”

“ငါတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးဟေ့”

“ဟိုတပ်ကြပ်ကြီး ဆိုတဲ့ကောင်ကြီး ကြည့်လေ၊ တကယ့်ကို ယုတ်မာတဲ့ကောင်ကြီး။ ငါတို့ကို မြင်းတွေရဲ့ ခွာတွေတောင် ဆေးခိုင်းတာ

ကြည့်ပါလား”

“ခုလောက်ဆို အိမ်မှာ သူတို့ မုန့်ပျားသလက် တွေ ကြော်နေပြီကွ။ ဒီနေ့က အာပတ်ဖြေနေ့¹¹ လေကွာ”

“ခုနေဆို ငါ့မိန်းမကပြောနေမှာ သေချာပေါက်ပေါ့ ကွာ။ “ဪ...ငါ့မိုက်ကယ်တစ်ယောက် ခုနေ ဘာတွေများ လုပ်နေလဲဆိုတာ သိချင်လိုက်တာနော်” လို့”

သူတို့ လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းချိန်တွင် အရာရှိများက ခြံဝိုင်းတဖက်တွင် ရပ်ပြီး ဆေးလိပ် သောက်နေကြသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဝင်နှောက်သည်။ ဂရီဂို သူတို့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မီးခိုးရောင် ယူနီဖောင်းများမှာ သူတို့နှင့် တိုင်းချပ်ထားသည့်အလား ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်နှင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသည်။ သည်စစ်ဗိုလ်များနှင့် မိမိတို့ အကြားတွင် ကျော်ဖြတ်ခြင်း မပြုနိုင်သည့် မဟာရံတံတိုင်းကြီး ခြားနေပါကလား ဟု ဂရီဂို ရင်ထဲ ခံစားရသည်။ သူတို့ဘဝက ကော့ဆက်များ၏ ဖြစ်တည်နေထိုင်ပုံနှင့် ခြားနားလွန်းလှချေသည်။ သူတို့ဘဝက စနစ်တကျနှင့် အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိလှသည်။ သူတို့အနေဖြင့် ရွံ့ပေမှာ မကြောက်ရ။ မှက်တွေ၊ ခြင်တွေ ကိုက်မှာ မစိုးရိမ်ရ။ သို့မဟုတ် တပ်ကြပ်ကြီး၏ လက်သီးများကို ကြောက်ရွံ့ စရာ မလို။

ရက်စီစီလိုဗိုသို့ ရောက်ပြီး တတိယမြောက်နေ့တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်သည် ဂရီဂိုရင်ကို ထိခိုက် နာကျင်စေသည်။ သူသာမဟုတ် လူငယ် ကော့ဆက်များ၏ စိတ်ထဲမှာလည်း မခံချင့်မခံသာ ဖြစ်ကြရသည်။ ထိုနေ့က သူတို့ စုပေါင်းပြီး မြင်းသည်တော်များ စစ်ရေးပြ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ကြရသည်။ အရေးထဲ တပ်ကြပ်ကြီး မြင်းစီးပြီး ဖြတ်သွားခိုက် ပရိခိုဇီကော့ဗ်၏ မြင်းက ကန်လိုက်သည်။ ကန်ချက် မှာ သိပ်ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး မဟုတ်။ တပ်ကြပ်ကြီး ၏မြင်း ဘယ်ဘက်ခြေထောက်တွင် အရေပြားနည်းနည်း စုတ်သွားသည်။ သို့သော် တပ်ကြပ်ကြီးက ပရိခိုဇီ၏ မျက်နှာကို ကျာပွတ်ဖြင့် ဖြတ်ရိုက်သည်။ နောက်ပြီး ပရိခိုဇီသို့ မြင်းစီးသွားပြီး အော်ငေါက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ခွေးသား၊ မင်းသွားနေတဲ့ နေရာကို ဘာကိစ္စ မကြည့်ရတာလဲ။ အေး ... မင်းကို ငါပြမယ်၊ နောက်သုံးရက် မင်း ငါနဲ့နေရမယ်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ထိုအဖြစ်အပျက်ကို တပ်စုမှူး တွေသည်။ မြင်သည်။ သို့သော် သူက ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ သူ့ ဓားအိမ်ပေါ်တွင် ချည်ထုံးထားသည့် ကြိုးကို ပွတ်သပ်နေသည်။ ပြီးတော့ ပျင်းရိငြီးငွေ့စွာ သမ်းဝေလိုက်သည်။ ပရိခို နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ဖူးရောင်လာသော ပါးပြင်ပေါ်မှ သွေးများကို သုတ်ပစ်သည်။ ဂရီဂို မြင်းစီးသွားရင်း စစ်ဗိုလ်အုပ်စု ကို

လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ သူတို့တတွေ စကားပြောမပျက်။ သူတို့နှင့် မဆိုင်သလို။ သူတို့ရှေ့မှောက်တွင် ဘာမျှ ဖြစ်ပျက်မသွားသည့်နယ်။

(၇)

သူတို့ဘဝက ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ်ဘဝ။ အပြောင်းအလဲ မရှိ။ တခါလာလည်း မဲပြာပုဆိုးဘဝ။ စိတ်ကုန်စရာ တသမတ်တည်းသော ဖြစ်တည်မှုက လူငယ် ကော့ဆက်များ၏ တက်ကြွလန်းဆန်းမှုကို နင်းခြေ ဖျက်ဆီးပစ်၏။ တနေ့ တနေ့ နေဝင်မိုးချုပ်သည့်တိုင် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်မှာ တမျိုး၊ မြင်းစီးလျက် တမျိုး အဆက်မပြတ် လေ့ကျင့်ကြရသည်။ ညဘက်ကျတော့ မြင်းများကို သုတ်သင်သန့်စင်ရသည်။ ပြီးတော့ အစာကျွေးရသည်။ ညဆယ်နာရီကျမှ တန်းစီ လူစစ် သည်။ သူ့နေရာနှင့်သူ အစောင့်တွေ ချပေးသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းဖို့ စုဝေးကြသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက သူ့ရှေ့ရှိ လူတန်းများကို လိုက်ကြည့်သည်။ သူတို့တတွေ ဝတ်ပြုဆုတောင်းစာ ရွတ်ဆို ပြီးဆုံးချိန် တွင်မှ သူက ဝင်ပြီး နငယ် အမြီးတပ်သည်။

နောက်တနေ့ မိုးလင်းတော့ အပြောင်းအလဲ မရှိသော ပုံမှန်လုပ်ငန်းစဉ်ကို လုပ်ဆောင်ကြရပြန်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် နေ့တွေ တနေ့ပြီးတနေ့ ကုန်လွန်ကြရသည်။ တူညီသောနေ့များ ဟိုနေ့နှင့် သည်နေ့ ခွဲခြား မရလောက်အောင် တူညီ နေသည့် နေ့များ။

သူတို့တပ်တွေ စခန်းချထားသည့် ဒြပ်ဝိုင်းကြီးတခုလုံးတွင် မိန်းမသားဆိုလို့ နှစ်ဦးပဲရှိသည်။ တစ်ဦး က စားဖိုမှူးချုပ်၏ ဇနီး အဘွားကြီး။ နောက်တစ်ဦး ကတော့ စားဖိုမှူး၏ တူမ၊ စားဖိုဆောင်အကူ မိန်းကလေး ဖရာနီယာ ဆိုသူ။ မျက်ခုံးမွေး မရှိသော စစ်တပ် စားဖိုမှူးကြီး အုပ်ချုပ်သည့် စားဖိုဆောင်ထဲတွင် ဖရာနီယာကို မကြာ မကြာ တွေ့ရသည်။ သည်ကောင်မလေး အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ဒြပ်ဝိုင်းထဲ ဖြတ်ပြေးသွားပြီဆိုလျှင် ကောင်မကလေး၏ စကတ် အဝတ်အဝိုက် လှုပ်ရှားမှု အသေးစိတ်ကို စစ်သား အလွှာအသီးသီးက အာရုံ စိုက်ကြသည်။ မျက်စိစားပွဲ ထိုင်ကြ၏။

ဒါကို ကောင်မကလေးကလည်း သိသည်။ စစ်ဗိုလ်တွေရော တပ်သားသစ်များကပါ သူမကို သွားရည်တမြားမြား ဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်ကို ဖရာနီယာ သိသည်။ ရာဂမီးတောက်နေသည့် မျက်လုံးအစုံ သုံးရာ၏ အကြည့်စူးစူးများကို သူမ ခံစားရသည်။ သည်တော့ သူမက စားဖိုဆောင်နှင့် အိမ်မကြီးကို အသွားအပြန် ပြေးလွှား ကူးသန်းပြသည်။ ထိုသို့

ပြေးလွှားကူးသန်းရာ၌ သူမ၏ တင်ပါးကို အသည်းယားစရာ ကောင်းလောက်အောင် လှုပ်ယမ်းကာ ပြေးလွှားသည်။ လမ်းမှာတွေ့သည့် စစ်သားတိုင်းကို ပြီးပြသည်။ အထူးသဖြင့် စစ်ဗိုလ်များကိုပေါ့။ သည်ကောင်မကလေး ၏ အာရုံပြုမှုကို လူတိုင်းက လိုလား တပ်မက်ကြသည်။ ထိုသို့ အာရုံပြု အလေးထားလာအောင် လူတိုင်းက အသည်းအသန် အားထုတ် ကြသည်။ သို့သော် ကောင်မကလေး၏ အရေးပေးမှုကို ရရှိခံစားရသူမှာ တပ်ရင်းမှူးသာ ဖြစ်သည်ဟု ကောလာဟလ သတင်းများ ပျံ့နေသည်။

နွေဦးစောစောပိုင်း တနေ့တွင် ဂရီဂို တပ်ရင်းမြင်းစောင်းများတွင် တနေ့လုံး တာဝန်ကျနေသည်။ သူ့တာဝန်ချိန် အများစုကို မြင်းစောင်း တဖက်စွန်းတွင်သာ ကုန်လွန်ခဲ့ရသည်။ သည်ဘက်အစွန်းတွင် မြင်းမတစ်ကောင် ရောက်နေသည် ဖြစ်ရာ စောင်းထဲရှိ မြင်းထီးများအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ထထကြွကြွ ဖြစ်နေကြသည်လေ။

တပ်ရင်းမှူး၏ မြင်းထားသည့် စောင်းကန့်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားခိုက် အသံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ မြင်းစောင်း အစွန်းရှိ မှောင်မည်းမည်း အခန်းထဲမှ ခပ်အုပ်အုပ် ထွက်လာသည့် အသံများ၊ ရုန်းကန်သံနှင့် အော်ဟစ်သံကို အဝတ်ဖြင့် အုပ်ထားသဖြင့် မသံမကွဲ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဝူးဝူးဝါးဝါး အသံများ။ ကြားနေကျ မဟုတ်သည့် အသံများ ကြောင့် ဂရီဂို အနည်းငယ် အံ့သြနေသည်။ သို့ဖြင့် မြင်းစောင်းကန့်များကို ခပ်သုတ်သုတ် ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ တစ်စုံတစ်ဦးက မြင်းစောင်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည့် အတွက် သူ ဘာဆို ဘာမျှ မမြင်သာတော့။ သို့သော် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောလိုက်သည့် အသံတသံကို တော့ ကြားရသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ...မြန်မြန်...မြန်မြန်”

ဂရီဂို လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းများအရှိန်ကို မြှင့်လိုက်၏။ နောက်ပြီး “အဲဒါ ဘယ်သူလဲကွ”ဟု မေးလိုက်သည်။

နောက်တဒင်္ဂတွင် တပ်ကြပ်တစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်မိသည်။ တပ်ကြပ်က မှောင်ကြီးမည်းကြီး ထဲတွင် တံခါးပေါက်ဆီသို့ စမ်းတဝါးဝါး ထွက်လာသည်လေ။ “ဟေ့ကောင် မင်း မီလက်ကော့ဗ်လား” ဟု တပ်ကြပ်က လေသံမျှဖြင့် မေးသည်။ ဂရီဂို ပခုံးကိုလည်း ဖက်သည်။

“ရပ် ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဂရီဂို ခပ်ထန်ထန်မေးသည်။

တပ်ကြပ်က တဟီးဟီးဖြင့် လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်သည်။ ဂရီဂိုအင်္ကျီလက်ကို ဆွဲထားသည့် တပ်ကြပ်၏ လက်ကို တွန်းဖယ်ပစ်ပြီး ဂရီဂို တံခါးကို ပြေးဖွင့်သည်။ လင်းထိန်သွားသည့် အလင်းရောင်က သူ့မျက်စိများကို ပြာဝေ သွားစေသည်။ မျက်စိများကို လက်ဖြင့် ကာပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

မြင်းဇောင်း၏ မှောင်မှောင်မည်းမည်း ထောင့်မှ အသံတွေပိုကျယ်လာသည်။ အသံလာရာဆီသို့ သူသွားသည်။ သူတွေ့လိုက်ရသည်မှာ ဇာကျော့။ ဘောင်းဘီကြယ်သီးများ တပ်နေသည့် ဇာကျော့။

“ဘာလုပ် ... မင်း ဒီမှာ လာပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မြန်မြန်လုပ်”

ဂရီဂိုမျက်နှာနား ကပ်ပြီး ဇာကျော့ တီးတိုး ပြောသည်။

“သူတို့ ဟိုကောင်မကလေး ဖရာနီယာကို ဟိုအထဲ ခေါ်လာတယ်ကွ။ ကောင်မလေးရဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဆွဲချွတ်ပြီး ...”

ဇာကျော့၏ တဟီးဟီးရယ်သံ ပြတ်တောက်သွားသည်။ ဂရီဂို လက်သီးကြောင့် ဇာကျော့ လွင့်စဉ်သွားပြီး မြင်းဇောင်းနံရံနှင့် ဆောင့်မိသည်။ အခန်းထောင့် သို့ ပြေးသွားသောအခါ ပထမတပ်စုမှ ကော့ဆက်တွေကို တွေ့ရသည်။ သူတို့က သူ့ထက်ငါ အလှအယက် တန်းစီနေကြသည်။ တန်းစီနေသည့် လူတန်းတွင် ရှေ့ဘက်သို့ရောက်ရေးအတွက် လူယက်တိုးကျိတ် နေကြသည်။ ဂရီဂို စကားတခွန်းမျှမပြော။ သူတို့ကို တွန်းဖယ်ပြီး ရှေ့တိုးသွားသည်။ ဖရာနီယာကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ကြမ်းပေါ်မှာ အစန့်သား။ မလှုပ်မယှက်။ သူမ၏ ဦးခေါင်းကို မြင်းအုပ်သည့် အဝတ်စကြီးဖြင့် အုပ်ထားသည်။ သူမ၏ အဝတ်အစားများကို သူမ၏ ရင်သားများ ထက်သို့တိုင် ဆွဲလှန်ထားသည်။ သူမ၏ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ခြေထောက်များမှာ ကားရား။ အကြည့်ရ ဆိုးလွန်းသည့် မြင်ကွင်း။ ကော့ဆက် တစ်ယောက်သည် သူမထံမှ ခွာလာစပဲ ရှိသေးသည်။ သူ့ဘောင်းဘီကို ဆွဲမထားသည်။ သူ့အပေါင်းအသင်းများကို မကြည့်။ မလုံမလဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အပြီးဖြင့် သူ့အပေါင်းအသင်း နောက်တစ်ဦးကို အလှည့်ပေးဖို့ နေရာဖယ်ပေးသည်။

ဂရီဂို သူတို့အုပ်စုထဲမှ ထိုးဖောက်ထွက်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ ပြေးသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးကို အော်ဟစ်ခေါ်သည်။ သို့သော် အခြားကော့ဆက်တွေ သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာသည်။ တံခါးပေါက် အရောက်တွင် သူ့ကို မိသည်။ သူ့ကို တံခါးပေါက်မှ မထွက်နိုင်အောင် တွန်းထားပြီး သူ့ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် အုပ်ထားသည်။ သူက ကော့ဆက်တစ်ယောက် လွင့်စဉ်သွားအောင် ထိုးပစ်သည်။ နောက်တစ်ယောက်၏ ဗိုက်ကို ဆောင့်ကန်သည်။ သို့သော် အခြားရဲဘော်များက မြင်းအုပ်သည့် အဝတ်စကြီးဖြင့် သူ့ဦးခေါင်းကို အုပ်လိုက်သည်။ သူ့လက်များကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို လွတ်နေသည့် မြင်းစားခွက်ကြီးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ကြ၏။ ဟောင်စော်နံ မြင်းအုပ် အဝတ်စကြီးကြောင့် အသက်ရှူလို့ မရအောင် မွန်းကျပ်နေသည်။ သူက

အော်ဟစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ကလဲ့စားချေလိုစိတ် ပြင်းထန်စွာဖြင့်
အခန်းကန့်နံရံကို ဆောင့်ကန်သည်။

အခန်းထောင့်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် တီးတိုး
စကားသံများကြားရသည်။ ကော့ဆက်တွေ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက်
ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေသည့်အတွက် တံခါးဖွင့်သံ ပိတ်သံ တကျိကျိ
မြည်နေသည်။ နောက်မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက် ကြာမှ သူ့ကို
ကြိုးဖြေပေးကြသည်။ တံခါးဝတွင် တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် အခြားတပ်စုမှ
ကော့ဆက်နှစ်ဦး မတ်တတ် ရပ်နေသည်။

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထား”

တပ်ကြပ်ကြီးက မျက်စိတဖက် မှိတ်သည်။ သို့သော် ဂရီဂိုအား
မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

ကော့ဆက်နှစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်သွားပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမရှိသော
အထုပ်ကြီးတထုပ်ကို မ၊လာသည်။ ထိုအရာကား ဖရာနီယာ။ သူတို့
မြင်းစားခွက်ကြီး တခုပေါ် တက်သည်။ သစ်သားပြားတပြား ကွာပြီး အပေါက်
ဖြစ်နေသည့် နံရံထဲသို့ အထုပ်ကြီးကို ထိုးသွင်းသည်။ နံရံက သစ်သီးခြံကို
ကာရံထားသည့် နံရံစောင်းကန့် တကန့်ချင်း၏ အပေါ်ဘက်တွင် ပြတင်းပေါက်
သေးသေးကလေး တပေါက်စီရှိသည်။ တချို့ကော့ဆက်များက စောင်းကန့်
အကာများ ပေါ်သို့ တက်သည်။ ဖရာနီယာ ဘာလုပ်မည်လဲ ဆိုတာ
တက်ခြောင်းကြခြင်း။ အခြားကော့ဆက်များကတော့ မြင်းစောင်း ထဲမှ
ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်ကြသည်။ ဂရီဂိုလည်း စပ်စုလိုစိတ် ပြင်းပြလာသည့်အတွက်
အကာအရံ တခုပေါ်တက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ အောက်ဘက်သို့
လှမ်းကြည့်သည်။ နံရံအောက်ခြေတွင် ဆန့်ဆန့်ကြီး လဲနေသည့်
ကောင်မလေးကို ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ပြတင်းပေါက်များမှ
ငေးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။ ပက်လက်လဲနေသည့် ကောင်မကလေးသည်
ခြေထောက်များကို ကားလိုက် စုလိုက် လုပ်နေသည်။ ကတ်ကြေးတလက် ၏
အသွားများကို စုလိုက်ကားလိုက် လုပ်နေသလို။ သူမ၏
လက်ချောင်းကလေးများက နံရံဘေးမှာ ကျနေသည့် နှင်းပွင့်များကို
ကုတ်ခြစ်နေသည်။

သူမ ထိုနေရာတွင် အကြာကြီး လဲနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
ကျုံးရန်းထသည်။ လေးဘက်ထောက် ဖြစ်သွားသည်။ ထောက်ထားသည့်
သူမလက်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ကို ဂရီဂို ထင်ထင်ရှားရှား
မြင်နေရသည်။ ကောင်မကလေး သူမကိုယ် သူမ အနိုင်နိုင်ထိန်းနေရသည်။
ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် မတ်တတ်ရပ်သည်။ နောက်ပြီး ပြတင်းပေါက် များမှ

စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများကို မော့ကြည့်သည်။
တုန်ယင်ချည့်နဲ့စွာ၊ စိမ်းကားစွာ၊ မုန်းတီး စက်ဆုပ်စွာ ကြည့်လိုက်သည့်
အကြည့်။

ထို့နောက် သူမ လမ်းစလျှောက်သည်။ လက်တဖက်က
ဝှက်ကိုင်ချုံများကို ကိုင်ပြီး ကျန်လက်တဖက်က နံရံကို စမ်းလျက်။

ဂရီဂို အကာအရံပေါ်မှ ခုန်ချသည်။ သူ့လည်ပင်းကို လက်ဖြင့်
ပွတ်နေသည်။ အသက်ရှူလို့ မရသလို ဖြစ်နေသည်။ တံခါးပေါက်
အရောက်တွင် တစုံတယောက်၊ နောက်မှ ပြန်စဉ်းစားလည်း ဘယ်သူမှန်း
အစဖော်လို့ မရတော့သည့် ထိုတစုံတယောက် က သူ့အား ခိုင်မာပြတ်သားသော
လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်မှာ “မင်း စကားတခွန်း ဟကြည့် ...ငါတို့ မင်းကို
သတ်မယ်။ အဲဒါ ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ပြီး ပြောတာနော်” ဟူ၏။

စစ်ရေးပြကွင်းတွင် ဂရီဂို ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးတွင် ကြယ်သီးတလုံး
လျော့နေသည်ကို တပ်စုမှူး တွေသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဘယ်သူနဲ့ နပန်းသတ်ခဲ့လို့လဲ။ ဒီစတိုင်က
ဘာစတိုင်လို့ခေါ်လဲ၊ ပြောစမ်း”

ကြယ်သီးတလုံး ပြုတ်ထွက်သွားသည့်အတွက်
ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသည့် ကြယ်သီးပေါက်ကလေးကို ဂရီဂို ငဲ့ကြည့်သည်။
ညကအဖြစ်ကို သတိရပြီး ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။ မြောက်မြားစွာသော
လတွေ နှစ်တွေအတွင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ငိုချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

အပိုင်း [၂]

စစ်တွင်းကာလ

စားကျက်မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် မြူတွေ အုံ့ဆိုင်းနေသည်။
 ပူလောင်အိုက်စပ်သော မြူနှင်းများ၊ ရင့်မှည့်ပြီး တောထနေသော
 ပြောင်းပင်များတွင် အဝါရောင် ဖုန်မှုန့်များ ကပ်နေသည်။
 ကောက်ရိတ်စက်များတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် သံအစိတ်အပိုင်းများဆိုလျှင်
 ပူကြွပ်နေသည်။ လက်ဖြင့်ပင် မတို့နိုင်။ မထိနိုင်။ အပြာရောင်
 မိုးကောင်းကင်ကြီးကို နောက်ခံပြုလျက် အဝါရောင် အပူငွေ့များ
 တလျှံလျှံထွက်နေသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းလှသည်။
 ပြောင်းခင်းကြီး အနားသတ်သွားသည့် နေရာတွင် အဝါရောင် သုံးရွက်ဆိုင်
 ပဲရိုင်းပင်တွေ တပြန့်တပြောကြီး ပေါက်နေသည်။ တာတုရက်(စ်)တရွာလုံးပင်
 စားကျက်မြက်ခင်း ထဲ ရောက်နေကြသည်။ ပြင်းလွန်းသည့် အပူရှိန်နှင့်
 စူးစူးထိုးထိုး အနံ့တွေထဲတွင် မြင်းများမှာ အသက်ရှူကျပ်ပြီး
 အသက်ရှူရပ်တော့မလို ဖြစ်နေသည်။ မြင်းများသည် ကောက်ရိတ်စက် များကို
 တရွတ်တိုက်ဆွဲရင်း ဂနာမငြိမ် တလှုပ်လှုပ်တရွရွ ဖြစ်နေသည်။ မြစ်ဘက်မှ
 တိုက်ခတ်လာသည့် လေက စားကျက်မြက်ခင်းထဲမှ ဖုန်များ
 အလိပ်လိုက်ထွက်လာအောင် ဆွဲမွေ့နေ၏။ နေမင်းက ကြွပ်ရွာနေသည့် မြူနှင်း
 များကို ပွေ့ပိုက်ထား၏။

မနက်အစောကြီးကတည်းက ကောက်ရိတ်စက် အခင်းပေါ်မှ
 ပြောင်းပင်များကို ခက်ရင်းခွဲဖြင့် ထိုးသယ် နေသည့် ပိုင်အိုကျာ
 ရေငတ်နေပြန်ပြီ။ သူသောက်ခဲ့သည့် ရေမှာလည်း ဆွဲပုံးတဝက်စာလောက်
 ကုန်ခဲ့ပြီ။ ပူပူနွေးနွေးနှင့် အဝင်ဆိုးလှသည့် ရေတွေ ဗိုက်ထဲ ရောက်နေပြီ။
 တစ်မိနစ်လောက်ကြာလျှင်ပင် တဖန် ရေငတ်လာပြန်သည်။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီလည်း
 တစ်ထည်လုံး ရွဲ့ရွဲ့စိုနေပြီ။ သူ့မျက်နှာမှ ချွေးတွေ စီးထွက်သည်။ နားထဲမှ
 လေထွက်သည့်အသံ တစီစီသည် မပြတ်တမ်း အော်မြည်နေ၏။ မျက်နှာကို
 ပဝါတထည်စည်းပြီး ဝတ်ထားသည့် ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးများ ဖြုတ်ထားသည့်
 ဒါရီယာက ပြောင်းပင်များကို အစည်းလိုက်ဖြစ်အောင် စုပြီးစည်းနေသည်။
 မည်းညစ်ညစ် ချွေးသီးများက မောပန်းစွာ ရုန်းကြွနေသည့်
 ရင်သားနှစ်လုံးကြားသို့ စီးဝင်သည်။ နာတာလီယာက မြင်းများကို ရှေ့မှ
 ဦးဆောင် မောင်းနှင်နေ၏။ သူမ၏ပါးများသည်
 မုန်လာဥအနီရောင်သမ်းနေသည်။ ပူပြင်းသောနေရောင်ကြောင့်
 သူမမျက်လုံးတွေ ထဲတွင် မျက်ရည်များ ပြည့်နေသည်။ ပြောင်းခင်း
 တနံတလျားတွင် လူးလာတုံ့ခေါက် လျှောက်နေသူကတော့ ပင်တာ လီမွန်။

ချွေးတွေဖြင့် ရွဲနစ်နေသည့် ရုပ်အင်္ကျီသည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် ကပ်နေ၏။ သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးများသည် သူ့ရင်ဘတ် ပေါ် စီးကျနေသည့် အမဲဆီများနယ် ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဒါရီယာသည် သည်းမခံနိုင်တော့။

“ပိုင်အိုကျာ၊ ကျွန်မတို့ နားကြစို့ရှင်”

ဟု လှမ်းပြောသည်။

“ခဏနေဦး၊ ငါတို့ ဒီအတန်းကို ဖြတ်လိုက်ဦးမယ်”

“နည်းနည်း အေးလာတဲ့အထိ နားလိုက်ကြရ အောင်ရှင်။ ကျွန်မ သေချင်စော်နံ့နေပြီ”

နာတာလီယာက မြင်းတွေကို ရပ်လိုက်သည်။ သူမ၏ရင်ဘတ်သည် ဖားဖိုထိုးနေသည့်နယ် နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည်။ ကောက်ရိတ်စက်ကို သူမ ကိုယ်တိုင် ဆွဲနေရသည့်အလား။ ဒါရီယာ သူတို့ဆီသို့ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ရိတ်ဖြတ်ထားသော ပြောင်းပင်များပေါ်မှ သတိကြီးစွာထားပြီး လျှောက်သည်။

“ပိုင်အိုကျာ၊ ကျွန်မတို့ ရေကန်ရှိတဲ့ နေရာနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး မဟုတ်လား”

“သိပ်မဝေးဘူး၊ နှစ်မိုင်ပျော့ပျော့လောက်ပါပဲ”

“ရေချိုးလိုက်ရင် အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ရှင်”

“အမယ်လေး၊ အဲဒီကန်ဆီရောက်အောင် သွားရမှာနဲ့ ပြန်လာရမှာနဲ့”

နာတာလီယာ သက်ပြင်းချသည်။

“ငါတို့က ဘာကိစ္စ လမ်းလျှောက်ရမှာလဲ။ မြင်းတွေကို ကောက်ရိတ်စက်ကနေ ဖြုတ်ပြီး စီးသွားမှာပေါ့”

ကောက်နှံများကို စည်းနှောင်နေသည့် ဖခင်ကြီး ဘက်သို့ ပိုင်အိုကျာ စိတ်မသက်မသာ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မြင်းတွေကို ဖြုတ်ပေးလိုက်”

မြင်းများအား ချည်တွဲထားသည့် ကြိုးများကို ဒါရီယာ ဖြုတ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ မြင်းမ၏ ကျောပေါ်သို့ သွက်လက် ကျွမ်းကျင်စွာ ခုန်တက်လိုက်သည်။ နာတာလီယာက ပြုံးပြီး မြင်းတစ်ကောင်ကို ကောက်ရိတ်စက်ဆီသို့ ဆွဲလာသည်။ ကောက်ရိတ်စက်ထိုင်ခုံပေါ်မှ တဆင့် မြင်းပေါ်တက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ပိုင်အိုကျာ သူမထံသွားပြီး ခြေတဖက်ကို ထိန်းပေးသည်။ သူမကို မြင်းပေါ်သို့ မ,တင်သည်။ သူတို့တတွေ မြင်းစီးသွား ကြသည်။

ဒါရီယာက မြင်းကို ကော့ဆက်စီးဟန်ဖြင့် ရှေ့ဆုံးမှ အသားကျစီးသည်။ သူမ၏ စကတ်က သူမ၏ ခူးခေါင်းအထက်မှာ။ ပဝါစ ကတော့ သူမ၏ ဦးခေါင်းနောက်ဘက်ကို ခပ်တင်းတင်းစည်းလျက်။

သူတို့ ယာတောလမ်းကိုဖြတ်သောအခါ ပိုင်အိုကျာက သူ့ဘယ်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူတွေ့မြင် လိုက်ရသည်မှာ ရွာအပြင် အဝေးပြေးလမ်းမကြီး ပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာ ရွေ့လျားနေသည့် ဖုန်လုံးကလေး တလုံး။

“ဟောဟိုမှာ တယောက်ယောက် မြင်းစီးနေပါကလား။”

မျက်စိတွေ မှေးကျဉ်းလျက်ကြည့်ရင်း နာတာလီယာအား လှမ်းပြောသည်။

“မြန်လည်း မြန်တယ်နော်၊ ဖုန်လုံးကို ကြည့်ပါလား။”

နာတာလီယာ တအံ့တသြ ပြန်ပြောသည်။

“ဘယ်သူများ ဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ဒါရီယာ ခဏလေး ရပ်ဦး။ အဲဒီမြင်းစီးလာတဲ့လူကို စောင့်ကြည့်ကြရအောင်။”

ပိုင်အိုကျာ သူမိန်းမကို လှမ်းပြောသည်။

ဖုန်လုံးသည် ချိုင့်ဝှမ်းထဲ နိမ့်ဆင်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထို့နောက် ရှေ့ဘက်တွင် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ခုတော့ မြင်းစီးလာသူကို ဖုန်လုံးထဲတွင် မြင်သာလာပြီ။ ပိုင်အိုကျာ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ ညစ်ပတ် ပေရေနေသည့် သူလက် တဖက်က သူဆောင်းထားသည့် မြက်ဦးထုပ် အဖျားပေါ်တွင်တင်လျက်။ သူ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားသည့် သွင်ပြင်များ ထင်ဟပ်လာသည်။

ခုတော့ မြင်းစီးလာသူကို တော်တော် ထင်ထင် ရှားရှား တွေ့မြင်နေရပြီ။

ဒီလူက သူ့မြင်းကို တရမန်းကြမ်း စီးနေသည်။ ဘယ်ဘက်လက်က ကက်ဦးထုပ်ကို ထိန်းကိုင်လျက်။ သူ့ညာဘက်တွင် ဖုန်အလူးလူး ဖြစ်နေသည့် အလံနီ တခု တဖျပ်ဖျပ် လွင့်လျက်။ ထိုလူ စီးလာသည့် လမ်းကြောင်းမှာ သူတို့နှင့် နီးလွန်းသည့်အတွက် ထိုလူမြင်း၏ မောမောပန်းပန်း အသက်ရှူသံကိုပင် ပိုင်အိုကျာ ကြားနေရသည်။ ထိုလူသည် သူတို့ကို ကျော်ဖြတ်စီးသွားရင်း လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“စိုးရိမ်ရတယ်ဟေ့”

သူ့မြင်းမှ လွင့်စဉ်လာသည့် ဝါကြင့်ကြင့် အမြှုပ်တတန်းသည် မြင်းခြေရာခွက်ထဲသို့ ကျသွားသည်။ ပိုင်အိုကျာ၏ မျက်လုံးများက

မြင်းသည်တော်နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ ပင်ပန်းတကြီး နှာမူတ်လိုက်သည့် မြင်းကြီး၊ ချွေးများစိုရွှံ့ပြီး တပြောင်ပြောင် တလက်လက် ဖြစ်နေသည့် မြင်း၏တင်လုံး။ အဆိုပါမြင်ကွင်းသည် သူမှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ပီပီပြင်ပြင် စွဲထင်နေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့အပေါ်ကျရောက်လာမည့် ဂြိုဟ်ဆိုး ကြမ္မာဆိုး၏ သဘောသဘာဝကို ခုထိတိုင် မသိသေး။ သဘောမပေါက်သေး။ ထို့ကြောင့် ပိုင်အိုကျာ သည် ဖုန်တောထဲ ကျသွားသည့် မြင်းအမြှုပ်တစက် ကို မိုက်မဲစွာ ငေးကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ပျံ့လွင့်နေသည့် စားကျက်မြက်ခင်း မြေပြင်ကို လှည့်ပတ် ငေးကြည့် မိသည်။ ရွာဆီသို့ ဦးတည်သွားသည့် မြက်ခြောက်လမ်း မြှောင်ကလေးများအတိုင်း ကော့ဆက်တွေ ဘက်ပေါင်းစုံမှ ပြေးလွှား နေကြသည်။

စားကျက်မြက်ခင်းပြင်၏ ဟိုမှာဘက် ကုန်းမြေမြင့်ထက်တွင် မြင်းသည်တော်များဟု မှတ်ယူလိုရသည် ဖုန်လုံး ကလေးတွေကို မြင်တွေ့နေရ၏။

“အဲဒါတွေက ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲဟင်”

နာတာလီယာက ပိုင်အိုကျာအား ထိတ်လန့်စွာကြည့်ရင်း ညည်းသံကလေးစွက်ပြီး မေးသည်။ သူမ၏ အကြည့်ကြောင့် ပိုင်အိုကျာ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ သူမ၏အကြည့်က ထောင်ချောက်ထဲမိနေသည့် ယုန်သူငယ် တစ်ကောင်၏ အကြည့်မျိုး။ ပိုင်အိုကျာက ကောက်ရိတ်စက်ရှိရာသို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးသွားသည်။ မြင်းမရပ်ရသေးမီ ခုန်ဆင်းသည်။ အလုပ်လုပ်နေစဉ်က လှန်းထားသည့် ဘောင်းဘီကို ကမန်းကတန်းရပ်သည်။ သူ့ဖခင်အား လက်တဖက် ဂွေ့ယမ်းပြုပြီး ပူလောင် အိုက်စပ်သော မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ထောင်းထောင်းထ ပြေးလွှားနေသည့် ဖုန်လုံးကလေးများ ထဲတွင် နောက်ထပ် ဖုန်လုံးကလေးတခုအဖြစ် ထပ်ပေါင်းလိုက်တော့၏။

(၂)

ရွာလယ် ကွက်လပ်တွင် မည်းမည်းလှုပ် စုဝေးနေသည့် လူအုပ်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့အထဲမှ တော်တော် များများက စစ်ဝတ်စုံတွေဝတ်၊ ကိရိယာ တန်ဆာပလာတွေ တပ်ဆင်ထားကြသည်။ ဥက္က ကိုယ်ရံတော် တပ်ရင်းမှ ရဲဘော်များက အပြာရောင် စစ်ဦးထုပ်များ ဆောင်းထားကြသည်။ သူတို့က အခြား သူများတွေထက် ခေါင်းတလုံး ပိုမြင့် နေသည်။ ဘဲတွေကြားထဲ ငန်းများ ရောက်နေသည့်နယ်။

ရွာအရက်ဆိုင်ကို ပိတ်ထားပြီ။ စစ်တပ်ရိက္ခာ ထောက်ပံ့ရေးအရာရှိက မျက်နှာပျက်နေသည်။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ နေပုံ ရသည်။ အားလပ်ရက် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမများသည် လမ်းတလျှောက်ရှိ ခြံစည်းရိုးများ ရှေ့တွင် တန်းစီရပ်နေကြသည်။ လူတိုင်း၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် စွဲကပ်နေသည်မှာ စကားလုံး တလုံးတည်း။ “အရေးပေါ် စစ်သားစုဆောင်းရေး” လူတွေ အားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ လူတွေ၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုသည် မြင်းများထံသို့ ကူးစက်သွားပုံ ရသည်။ ထို့ကြောင့် မြင်းများသည် ကန်ကြောက်၏။ ခွာရှုပ်၏။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး နှာမူတ်၏။ ကွက်လပ် ထဲတွင် ပြန့်ကျဲနေသည်မှာ ပုလင်းခွံများ၊ အပေါစား သကြားလုံးစက္ကူများ။ လေထဲတွင် ခပ်နိမ့်နိမ့်လွင့်ပျံ နေသည်မှာ ဖုန်တွေ။

ပိုင်အိုကျာ သူ့မြင်းကို ဇက်ကြိုးမှ ဆွဲလာသည်။ ဘုရားကျောင်းဝင်း ခြံစည်းရိုးအနီးတွင် အသားမည်းမည်း ကော့ဆက် တစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံပေါက်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုယ်ရံတော် တပ်ရင်းမှ ရဲဘော်။ သူက ဝတ်ဆင်ထားသည့် အပြာရောင်ဘောင်းဘီမှ ကြယ်သီးများ တပ်နေသည်။ ပါးစပ်ဟပြီး ပြုံးနေသည်။ သူနံဘေး တွင်တော့ ခပ်တောင့်တောင့် မိန်းမငယ်တစ်ဦး။ သူ့စနီးလား၊ သူ့ချစ်သူ လား မသိ။ မိန်းကလေးက လှုပ်လှုပ်ရွရွ လုပ်နေသည်။ တကျည်ကျည် လုပ်နေသည်။ ထိုစစ်သားအနီးတွင် ရှိနေသူမှာ မုတ်ဆိတ်မွေးနီနီဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦး။ သူက အမြောက်တပ်သားတစ်ဦးနှင့် ငြင်းခုံနေသည်။

“ကြောက်မနေနဲ့၊ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ကို သုံးလေးရာလောက်ပဲ စုခိုင်းတာ၊ နောက်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လွှတ်မှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ စစ်ဖြစ်လာရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“သွားစမ်းပါ ငါ့လူရာ။ ငါတို့ကို ဘယ်လိုအင်အား မျိုးက ယှဉ်နိုင်မှာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

သူတို့အနီးရှိ လူအုပ်ထဲမှ အသက်ကြီးကြီး သားသားနားနား ကော့ဆက်တစ်ဦးက ရန်ပြေမာန်ပြေ စကားတွေ ပြောနေသည်။

“ဒီစစ်သား စုဆောင်းရေးက ငါတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ တိုက်တာခိုက်တာ သူတို့အလုပ်လေ။ ဒီတော့ သူတို့ အလုပ် သူတို့လုပ်ပစေပေါ့။ ငါတို့မှာ ပြောင်း တွေတောင် မရိတ်ရသေးတဲ့ဟာကို”

“အဲဒါတော့ ဆိုးတယ်ဗျို့။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာမှာ ဘာအလုပ်မှမရှိဘဲ လာပြီး မတ်တတ်ရပ် နေကြရတယ်။ ဒီလိုနေမျိုးမှာ ကောက်ရိတ်လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ သီးနှံတွေ တစ်နှစ်စာလောက်တော့ ဖူလုံသွားမှာဗျ”

“ကောက်လှိုင်းစည်းတွေထဲ နွားတွေ ဝင်ကုန်တော့မှာပဲ”

“နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့မှာ ခုမှ ဘာလီတွေ ရိတ်သိမ်းစပဲ ရှိသေးတာ”

“ဒါပေမဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက ပြောပါတယ်။ တစ်ခုခုဖြစ်မှသာ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်မှာပါတဲ့”

“နောက်ထပ် ဆယ့်နှစ်လကြာရင် အသက်ပြည့်ပြီး အရံတပ်ရင်းကနေ ထွက်ရတော့မှာကွ”

အသက် ခပ်ကြီးကြီး ကော့ဆက်တစ်ဦးက ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ပြောသည်။

“အမယ်လေး ... စိတ်ပူမနေပါနဲ့ဗျာ။ သူတို့ လွှတ်လိုက်တဲ့လူတွေ သေကုန်ပြီဆိုရင် ခင်ဗျားတို့လို လူကြီးတွေ ကိုလည်း ခေါ်မှာပါ”

သူ့အား တစုံတစ်ယောက်က အားပေးသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ကော့ဆက်သုံးယောက်က စတုတ္ထ တစ်ယောက်ကို ဆွဲပြီး ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေး ရုံးထဲသို့ ဝင်လာသည်။ တွဲထားရသည့် ကော့ဆက်သည် ကျွမ်းသန္တာ လန်အောင် မူးနေပြီ။ နောက်ပြီး သူ့ကိုယ်မှာ ချွေးတွေ စွန်းပေလျက်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ပစ်လွဲချသည်။ ပြီးတော့ ရုပ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆွဲဖွင့်၊ မျက်လုံးတွေကို ကလယ် ကလယ် လုပ်ကာ အော်ဟစ်နေသည်။

“ဒီတောသားတွေ ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်။ ဒီကောင်တွေကို သွေးကြွေးဆပ်ရမယ်ကွ။ ဒွန်ကော့ဆက် ဆိုတာ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ ဒီကောင်တွေ သိသွား စေရမယ်”

သူ့ကို ဝိုင်းပတ်ထားသူများက တဟားဟား ရယ်မောလျက် ထောက်ခံကြသည်။

“ဟုတ်တယ်... မှန်တယ်။ ဒီကောင်တွေကို အကြောင်းပြလိုက်စမ်း”

“သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်လွှတ်လိုက်တာလဲ”

“သူက တောသားတချို့ကို သွားပြီးရန်လုပ်တာကိုး”

“အဲ...ဒီကောင်တွေကို ဆုံးမသင့်တယ်။ ငါတို့ကလည်း ဒီကောင်တွေကို ထပ်ဆုံးမဦးမှာ”

“၁၉၀၅ ခုနှစ်၊ အဲဒီကောင်တွေကို နှိမ်နင်းတဲ့ ပွဲမှာ ငါပါခဲ့တာပေါ့။ တကယ်ကို ကြည့်ကောင်းတဲ့ပွဲပဲ ဟေ့”

“ခု စစ်ဖြစ်တော့မှာ။ ဒီကောင်တွေကို နှိမ်နင်းဖို့ ငါတို့ကို ခေါ်လိမ့်ဦးမှာ”

မိကျော့၏ ဆိုင်ရှေ့တွင် လူတွေ တဖြည်းဖြည်း များလာလိုက်သည်မှာ အံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ဖြစ်လာသည်။ လူအုပ် အလယ်တွင် အရက်မူးနေသည့် အိုင်ဗန်တိုမီလင် က ဆာဂျီပလာတိုနီဗစ်နှင့် ငြင်းခုံနေသည်။

“ဟေ့ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲကွ”

မိုကျော့ ဝင်ဟန့်သည်။

“ငါပြောမယ်၊ ခုဟာက တရားလွန်တဲ့ ရက်စက် ရမ်းကားမှု ဖြစ်နေပြီ။ ကောင်လေးရေ ... ဥက္ကဋ္ဌကိုသာ ပြေးခေါ် ပေတော့”

တိုမီလင်က ချွေးများဖြင့် စေးထန်းနေသည့် လက်ဝါးကို ဘောင်းဘီတွင် သုတ်သည်။ ပြီးတော့ မျက်မှောင်ကြုတ် နေသည့် ကုန်သည်ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင် တိုးကပ်ကာ အထင်သေးစက်ဆုပ်စွာ ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကြီး ခင်ဗျားကြီးရဲ့ အတိုးတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ လည်ပင်းကို ညှစ်ပြီးရင်း ညှစ်လာလိုက်တာ ကျုပ်တို့မှာ မျော့မျော့ကလေးပဲ ရှိတော့တယ်ဗျ.. သိရဲ့လား၊ အမျိုးယုတ်ကြီး။ ကဲ...ခုတော့ ခင်ဗျားကြီး ခံရမယ့် အလှည့် ရောက်လာပြီ လေ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကြီးရဲ့ မျက်နှာကို တစစီ ဖဲ့ပစ်မယ် သိလား မြွေပွေးကြီးရဲ့”

ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌသည် သူ့ပတ်လည်မှာ ဝိုင်းနေသည့် ကော့ဆက်များ အကျိုးအတွက် ပြေရာပြေကြောင်း ရွှေ့ပြည်အေး တရားတွေ ဟောနေ၏။

“စစ်..ဟုတ်လား။ ဘယ်ကလာ...ဘာစစ်မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကြီးမြတ်တဲ့ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိကြီး တွေက ပြောပြီးသားပါ။ တပ်သားတွေ ဆင့်ခေါ်တာ အရေးပေါ်ပြဿနာ ဖြေရှင်းဖို့သက်သက် ပါတဲ့။ ခင်ဗျားတို့ ဘာမှ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေဖို့ မလိုဘူး”

“ကောင်းပါလေ၊ ကျုပ်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ယာတောထဲ ဆင်းရုံပေါ့”

သံပြိုင်နီးပါး ပြောကြသည်။

ထိုည တော်တော်ညဉ့်နက်သည် အထိ ကျေးရွာ ကွက်လပ်ထဲတွင် စုဝေးလာသူများ၏ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောသံ ဆိုသံများဖြင့် ဆူဆူညံ အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်နေတော့၏။

(၃)

အရံတပ်သားများသည် သူတို့အိမ် သူတို့ရွာမှ ထွက်ခွာ လာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ယခုလည်း ရွာသိမ်ကလေး တရွာတွင် ဒုတိယညအဖြစ် စခန်းချကြရသည်။ တာတာ့ရက်(စ်)ရွာ အောက်ပိုင်းမှ ကော့ဆက်များသည် သီးခြားအုပ်စုကလေး ဖွဲ့ထားသည်။ ရွာအထက်ပိုင်းမှ ကော့ဆက်များနှင့် မပေါင်း။ သည်တော့ ပိုင်အိုကျာ၊ အနီကွတ်ရှ်ကာ၊ ခရစ္စတိုနီယာ၊ စတီပင်၊ အိုင်ဗင်နှင့် အခြားသူ များသည် တဲကလေး တလုံးတွင် စုဝေးစခန်းချကြ၏။ ကော့ဆက်တွေ အိပ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ။ အိမ်၏ မီးဖိုချောင်နှင့် အိမ်ရှေ့ခန်းတို့တွင် မြင်းစောင့်တွေ ဖြန့်ခင်းထားကြသည်။ နောက်ပြီး သည်ညအတွက် နောက်ဆုံးစီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်နေ ကြသည်။ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သူ အဘိုးကြီး သည် အိုနာကျိုးကန်း ဖြစ်နေပြီ။ သူက တူရကီနှင့် နှံ့သည့် စစ်ပွဲတွင် ပါဝင်စစ်မှုထမ်းခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ယခု အဘိုးကြီးက တာတာ့ရက်(စ်)ရွာ အောက်ပိုင်းသားတွေနှင့် စကားစမြည် ပြောနေသည်။

“ဒီတော့ ရဲဘော်တို့ စစ်မြေပြင်ကို ချီတက်ကြ တော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး၊ စစ်မြေပြင်ကို ချီကြတော့မှာပါ”

“ဒီစစ်ကတော့ တူရကီနဲ့ဖြစ်တဲ့ စစ်ပွဲနဲ့ တူမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်သဟေ့။ သူတို့ကိုင်တဲ့ ခုခေတ် လက်နက်တွေ က မတူတော့ဘူးလေ”

“စစ်ပွဲကတော့ စစ်ပွဲပါပဲဗျာ၊ ဟိုတုန်းက စစ်ပွဲလိုပဲ ခုစစ်ပွဲကလည်း ယုတ်မာမှာပဲ၊ ရက်စက်မှာပဲ။ ဟိုတုန်းက တူရကီကောင်တွေကို သတ်ခဲ့သလို ခုလည်း ကျွန်တော်တို့ ဒီကောင်တွေကို သတ်ရမှာပါပဲ”

တိုမီလင် ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောသည်။ သူ စိတ်ဆိုးနေသည်။ ဘယ်သူ့ကို စိတ်ဆိုးရမှန်းလည်း မသိ။

“သားတို့ရေ.. သားတို့ကို အဘ တစ်ခုပြောမယ်ကွဲ့။ အဘပြောမှာ လေးလေးနက်နက်ကြီး ပြောမှာနော်။ ဒီတော့ အဘပြောတာကို မှတ်ထားကြ၊ သိလား။ သားတို့ရင်ထဲမှာ တခုစွဲမှတ်ထားကြ။ သူသေကိုယ်သေ တိုက်ကြမယ့် စစ်ပွဲကြီး ကနေ မိမွေးတိုင်း၊ ဖမွေးတိုင်း ပြန်လာချင်ကြတယ်ဆိုရင် မင်းတို့ လူသားစည်းကမ်းကို စောင့်ထိန်း လိုက်နာကြရမယ်ကွဲ့။”

“ဘယ်စည်းကမ်းလဲ အဘ”

စတီပင် မေးသည်။ သံသယဖြင့် ပြုံးသည်။ သူ မပြုံးတာ ကြာပြီ။ ယခု စစ်ပွဲသတင်း ကြားသည့်နေ့မှ စပြီး သူ ပြန်လည်ပြုံးနေပြီ။ စစ်ပွဲက သူ့ကို ဆင့်ခေါ်နေပြီ။ အများခံစားရသည့် စိုးရိမ်သောကနှင့် နာကြည်းမှုများက သူ့ရင်ထဲမှ ဝေဒနာများကို လျော့ပါးစေသည်။

ပထမစည်းကမ်းချက်က တခြားလူတွေရဲ့ ပစ္စည်း ဥစ္စာကို မယူနဲ့။

နောက်တစ်ချက်က မင်းတို့ ဘုရားသခင်ကို ကြောက်ရွံ့ ရှိသေးသလို ဘယ်မိန်းမကိုမှ မပြစ်မှား မကျူးလွန်ကြနဲ့။ အဲဒါက ဒုတိယစည်းကမ်း။ အဲဒီနောက်မှာတော့ မင်းတို့ ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းစာ တချို့ကို သိနေရမယ်”

ကော့ဆက်တွေ အိပ်ရာမှ လူးလဲထကြသည်။ သူတို့အားလုံး တပြိုင်တည်းလို ပြောကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ပိုင်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပစ္စည်း ဥစ္စာတွေ မဆုံးရှုံးဘူးဆိုရင် တခြားလူတွေရဲ့ ပစ္စည်း ဥစ္စာတွေကို ယူဖို့ဆိုတာ စကားထဲ ထည့်ပြောနေစရာတောင် မလိုဘူး”

“နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့က ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မထိရ မတို့ရမှာလဲ အဘရဲ့။ အဲဒါ ကြီးကို ကျွန်တော်တို့ က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တင်းခံနိုင်မှာလဲ”

အဘိုးကြီးက သူတို့ကို မာမာတင်းတင်း ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ဖြေသည်။

“မင်းတို့ မိန်းမသားတစ်ဦးကို မတို့ရ မထိရဘူး၊ မကျူးလွန်ရဘူး။ လုံးဝဆို လုံးဝမပြစ်မှားရဘူး။ မင်းတို့ အဲဒီ ကိုယ်ကျင့်တရားကိုမှ မစောင့်စည်းနိုင်ဘူးဆိုရင် မင်းတို့စိတ်တွေ လေလွင့်ကုန်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်တော့မယ်။ အဲဒီနောက် မင်းတို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို သံဝေဂ ရချိန်မှာ အချိန်သိပ်နှောင်း နေလိမ့်မယ်။

“ကဲ...ဝတ်ပြုဆုတောင်းစာတွေ အကြောင်း အဘ ပြောပြမယ်။ အဘဆိုရင် တူရကီစစ်ပွဲမှာ သက်စွန့်ဆံဖျား ဝင်တိုက်တာပဲ။ အေး ... အဲဒီမှာ ငါတို့က မြင်းကို ခွစီးသလို သေခြင်းတရားက ငါတို့ကို စက်ခွစီးထားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါ အသက်မသေ၊ မကျိုးမပဲ့နဲ့ ပြန်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းမှုတွေကြောင့်ပေါ့ကွာ”

အဘိုးကြီး အခြားအခန်းတခန်းထဲ သွားသည်။ ဘုရားပုံ ပန်းချီကားတကား အောက်တွင် မွေနှောက်ရှာဖွေပြီး အရောင်လွင့်ပြယ် တွန့်ကြေနေသည့် ညိုဝါဝါ စာရွက်ပိုင်းတစကို ထုတ်ယူလာသည်။

“ထပြီး အဲဒီဆုတောင်းစာတွေကို ကူးယူကြ။ မင်းတို့က မနက်မိုးမသောက်မီ ခရီးဆက်ကြရဦးမှာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

စာရွက်ကိုဖြန့်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ခဲ့၏။ အနီကွတ်ရှ်ကာ ဦးစွာမတ်တတ်ရပ်သည်။ ညက်ညောပြေပြစ်ပြီး မိန်းမဆန် လှသည့် သူမျက်နှာပေါ်သို့ ကျနေသည့် အလင်းရောင်သည် တဖျပ်ဖျပ် ကခုန်လှုပ်ရှားနေ၏။ စတီပင်တစ်ယောက်မှ လွဲပြီး ကျန်ကော့ဆက်တွေ

အားလုံးထိုင်ပြီး ဆုတောင်းစာကို ကူးရေးကြသည်။ အနီကွတ်ရှ်ကာက
သူရေးပြီးသည့် စာရွက်ကလေး ကို လိပ်သည်။ ပြီးတော့ သူရင်ဘတ်မှာ
ဆွဲထားသည့် လက်ဝါးကပ်တိုင်မှ ကြိုးကလေးတွင် ချည်ထား သည်။ စတီပင်က
သူ့ကို သရော်သည်။ လှောင်ပြောင်သည်။

“သန်းတွေအတွက် မင်းဆောက်ပေးတဲ့အိမ်ကလေး
တယ်သားနားပါကလားကွ”

“ဒီမယ် သူငယ်ကလေး၊ မင်း မယုံကြည်လည်း ပါးစပ်စည်းစောင့်ကွာ”

အဘိုးကြီး မာမာထန်ထန် ဝင်ပြောသည်။

“သူတပါးကို စော်ကားသူ မဖြစ်စေနဲ့၊ သူတပါး ရဲ့
ယုံကြည်သက်ဝင်မှုကို ပြက်ရယ်မပြုနဲ့၊ အဲဒီ အပြုအမူဟာ လူ့ကျင့်ဝတ်ကို
ဖျောက်ဖျက်တာပဲ”

စတီပင် ပြုံးနေသည်။ သို့သော် သူ နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။

(၄)

နောက်လေးရက်အကြာတွင် စစ်သည်တော်များ သယ်ပို့ပေးသည့်
မီးရထားမှ အနီရောင်တွဲများပေါ်တွင် ကော့ဆက်များ
တပ်ရင်းအလိုက်ပါသွားသည်။ ရထားကြီးက သူတို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားသည်မှာ
ရုရှား-ဩစတြေးလျ နယ်စပ်သို့။

ရထားတွဲတွေထဲတွင် စကားပြောသံ၊ သီချင်းဆိုသံများဖြင့်
တဝီဝီမြည်နေ၏။ ဘူတာရုံများတွင် ရထား ရပ်သော အခါ ကော့ဆက်များမှာ
စပ်စုလိုသော အကြည့်များ၊ အကူအညီ ပေးလိုသော အကြည့်များဖြင့်
ဝိုင်းကြည့်ခြင်း ခံရသည်။ ကော့ဆက်များ၏ ဘောင်းဘီများပေါ်မှ အစင်းများကို
ကြည့်ပြီး ပရိသတ်က ခံစားကြည့်ကြသည်။

“စစ်”

ဘူတာရုံများတွင် အမျိုးသမီးများက လက်ကိုင်ပဝါများ
ငှေ့ယမ်းပြကြသည်။ ပြုံးရယ်ပြကြသည်။ စီးကရက် များနှင့် သကြားလုံးများ
ပစ်တင်ပေးကြသည်။ ဗိုရိုနက်စ်ဘူတာရုံသို့ ရထားဆိုက်သည့် တကြိမ်တွင်သာ
ရထား အလုပ်သမားကြီး တစ်ဦး၏ တိုက်ခိုက်မှုနှင့် ကြုံရသည်။
ရထားလုပ်သား အဘိုးကြီး က ရထားတွဲထဲ ခေါင်းပြူ ကြည့်သည်။ တွဲထဲ
ပိုင်အိုဗျာ ပတ်လည်တွင် နှစ်ဆယ့်ကိုးယောက်သော အခြား ကော့ဆက်များ

ရှိနေသည်။

“မင်းတို့ သွားနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တွဲပေါ်တက်လေ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေါ့ အဘ”

ဟု ကော့ဆက်တစ်ယောက်က ပြန်ပြောသည်။

“ဪ...ကလေးရယ်၊ နွားသတ်ရုံကို အပို့ခံရတဲ့ နွားတွေပါကလား”

အဘိုးကြီး မကျေမနပ် ခေါင်းခါလေသည်။

အခန်း [၂]

(၁)

အချိန်အခါမှာ ၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၏ ဒုတိယ သီတင်းပတ်။
ထိုအချိန်တွင် ဂရိဂို တာဝန်ထမ်းနေသည့် တပ်ရင်းကို စစ်ရေးမဟာဗျူဟာအရ
ဗော်လ်ဟိုင်းနီးယားရှိ ရှော့ဖ်နီဆိုသည့် မြို့ကလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန်
တပ်မမှူးက အမိန့်ချသည်။ သူတို့တပ်ရင်းက အခြားတပ်ရင်းများနှင့် တွဲပြီး
စစ်ရေးလှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်ကြရမည်။

သူတို့ နေ့ရောညပါ စစ်ရေးလှုပ်ရှားမှုများ မပြတ် ပြုလုပ်ကြရသည်။
ထိုသို့ ဆက်တိုက် လှုပ်ရှားလာသည်မှာ ဆယ်ငါးရက်ရှိပြီ။
တပ်သားအားလုံးလည်း ခြေလက်ပင် မသယ်နိုင်တော့။ တပ်ခွဲလေးမှ ဂရိဂိုနှင့်
အခြားကော့ဆက် များသည် သူတို့၏ ရွက်ဖျင်တဲများ အတွင်း
လဲလျောင်းနေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကိုနီကော့သည် မြင်းကို
ဒုန်းစိုင်းစီးပြီး ပြန်လာသည်။ တပ်ရင်းမှူးထံမှ ပြန်လာခြင်း။

“နောက်တချီ တိုက်စစ်ဆင်ရဦးမယ် ထင်တယ်”

ပရိသို့ ဇီကော့ ပြောပြီး အခြားသူများ၏ သဘောတူချက်ကို
စောင့်နေသည်။

သူတို့တပ်စု၏ တပ်ကြပ်ဖြစ်သူက သူ့ဘောင်းဘီကို
ဖာထေးချုပ်လုပ်နေရာမှ ချုပ်အပ်ကလေးကို သူ့ ကက်ဦးထုပ် ဘေးသားတွင်
စိုက်ထားလိုက်၏။

“ငါလည်း အဲဒီလိုပဲထင်တယ်ကွ။ သူတို့က ငါတို့ကို တစက်ကလေးမှ
အနားပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်လောက်ကြာတော့ တပ်လှန့် ခရာတွတ်သံ
ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကော့ဆက်များ ကျုံးရုန်းထ ကြသည်။ သတ်မှတ်ထားသော
အချိန်အတွင်း သူတို့၏ မြင်းများကို စနစ်တကျ ကုန်းနှီးဆင်ပြီး
အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပြီ။ ရွက်ထည်တဲ၏ ကြိုးဆိုင်းငုတ်များကို
ဖယ်ရှားပစ်နေသည့် ဂရိဂို အနီးသို့ကပ်ကာ တပ်ကြပ်က တီးတိုးပြောသည်။

“ဒီတစ်ချီတော့ တကယ်စစ်ဖြစ်ပြီထင်တယ်... ကိုယ့်လူရေ...”

“ခင်ဗျားကလည်း ... လာပြီးလိမ်ပြောနေပြန်ပြီ”

ဂရိဂို သူ၏မယုံကြည်မှုကို ထုတ်ပြောသည်။

“ဘုရားစူးရစေ၊ တကယ်ပြောတာကွ၊ တပ်ကြပ်ကြီး က ငါ့ကိုပြောတာ”

လမ်းထဲတွင်လည်း နေရာယူ တန်းစီကြသည်။ တပ်ခွဲမှူးက တန်း၏ ထိပ်ဆုံးမှာ။

“အုပ်စုအလိုက် ချီတက်”

သူ့အမိန့်ပေးသံ လွင့်ပျံလာသည်။

လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်အောင် ရွာထဲမှ ထွက်ကြသည်။ အသားကျ စီးသွားသော မြင်းခွာသံတွေ ပေါ်ထွက် လာသည်။ တပ်ခွဲ (၁) နှင့် တပ်ခွဲ (၅) မှ စစ်သည်တော်များ ဘူတာရုံဘက်သို့ ချီတက်သွားသည်ကို ရွာနီးချုပ်စပ်ရွာမှ လှမ်းမြင် နေရလေသည်။

(၂)

နောက်တရက် အကြာတွင် သူတို့တပ်ရင်း ဘူတာရုံတခုတွင် ရထားပေါ်မှ ဆင်းကြရသည်။ သူတို့ ဆင်းသည့် ဘူတာမှာ ဩစတြီးယား နယ်စပ်နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲဝေးသည်။ ဘုစဘတ်ပင်အုပ်စု၏ ဟိုမှာဘက်တွင် လင်းအရုဏ် ကျင်းလာပြီ။ နံနက်ခင်းက သာသာယာယာပင်။

မီးရထားခေါင်းတွဲကြီးက သံလမ်းများပေါ်တွင် တရှူးရှူး တရဲ့ရဲ့ မြည်သံပြုလျက် ပြေးနေသည်။ သံလမ်းများသည် နှင်းရည်နှင်းစက်တို့ဖြင့် အရောင်လက်နေသည်။ တပ်ခွဲလေးမှ ကော့ဆက်များသည် ကိုယ့်မြင်းကိုယ် စက်ကြိုးများမှဆွဲပြီး ရထားတွဲများပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ မြေပေါ်ရောက်သည်နှင့် မြင်းပေါ်တက်ကြသည်။ စစ်ကြောင်းအလိုက် ချီကြသည်။ သူတို့၏ အသံများသည် ပြိုကွဲစပြုနေပြီဖြစ်သော ခရမ်းဖျော့ရောင် အမှောင်ထုထဲတွင် ထိတ်လန့်ချောက်ချား စဖွယ် ထွက်ပေါ်နေ၏။ ဝိုးတဝါးအမှောင်ထုထဲမှ ရိုးတိုးရိပ်တိတ် ပေါ်ထွက်လာနေသည်မှာ မျက်နှာကောက်ကြောင်းများနှင့် မြင်းများ၏ ကောက်ကြောင်းများ။

“ဒါ ဘယ်တပ်ခွဲလဲဟေ့”

အကဲစမ်း မေးမြန်းသံတခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

“နေပါဦး မင်းက ဘယ်သူမို့လဲ၊ အရူးလား”

ကော့ဆက်တစ်ဦးက ပြန်ပြောသည်။

“အင်း၊ ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြရမှာပေါ့ကွာ။ မင်းလိုကောင်စားက အရာရှိတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲ ပြောရဲသလား”

“တောင်းပန်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးကို မမှတ်မိလို့ပါ”

“ဆက်စီး၊ ဆက်စီး”

ရှေ့သို့ တော်တော်ကလေး သွားမိသောအခါ တပ်ခွဲ (၄) ကို တပ်ခွဲ (၁) က ခေတ္တခဏ တားထားသည်။ တပ်ခွဲ (၁) က တပ်ခွဲ (၄) ထက် အလျင်ဦးစွာ ရထားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်လေ။ ထိုင်နေသည့် ကော့ဆက်များ တိုးတိုး တိတ်တိတ် သီချင်း ညည်းနေကြသည်။ ပြာမှိုင်းမှိုင်း ကောင်းကင်နောက်ခံတွင် သူတို့ရှေ့မှ မြင်းသည်တော်များ အရိပ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေ ရသည်။ မင်အနက်ဖြင့် ကောက်ကြောင်းခြစ်ထားသည့် အလား။

ပရိနိုဇီကော့သည် ဂရီဂိုနှင့် ယှဉ်လျက် ရှိနေသည်။ ပရိနိုက ဂရီဂိုမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးသည်။

“မီလက်ကော့စ်၊ မင်း ကြောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မင်းကလည်းကွာ၊ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ”

“ဒီနေ့ ငါတို့ တိုက်ပွဲ တပွဲ ဝင်တိုက်ကောင်း တိုက်ရလိမ့်မယ်နော”

“အင်းလေ..အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငါကြောက်တယ်ကွ”

ပရိနို ဝန်ခံစကားဆိုသည်။ သူ့လက်ချောင်း ကလေးများက မြင်းဇက်ကြိုးကို ဂနာမငြိမ်စွာ ဆော့ ကစားနေသည်။

“ညကဆို ငါ တမေးမှ အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူးကွာ”

သူတို့တပ်ခွဲ နောက်တကြိမ် ချီတက်ပြန်သည်။ မြင်းများ၏ ခြေလှမ်းများက ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်။ မြင်းခွာသံ စည်းချက်များ နှင့်အညီ သူတို့ပခုံးမှာ လွယ်ထားသည့် လှံများက ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်။ မြင်းဇက်ကြိုးကို လွှတ်ထားပြီး ဂရီဂို ငိုက်မျဉ်းနေသည်။ သူ့ကို ကုန်းနှီးပေါ်တွင် တလှုပ်လှုပ် ယမ်းခါ ချောသိပ်ရင်း ရှေ့သို့ ကြွကြွရွရွ ကလေး ခေါ်နေသည်မှာ သူ့မြင်ကြီးပါကလားဟု သူ မတွေးမိ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် နွေးထွေးမှောင်မည်းသော လမ်းထဲ၌ ပျော်ရွှင်မြူးထူးမှု အပြည့်ဖြင့် သက်သက်သာသာကလေး လျှောက်လှမ်းနေသည်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်ဟု ခံစား နေရသည်။ ပရိနိုက သူနံဘေးမှ လိုက်လာရင်း စကားတွေ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့စကားသံ သည် ကုန်းနှီးများမှ တကျိကျိမြည်သံများ၊ မြင်းခွာသံများနှင့် ရောထွေးနေသည်။ သည်အသံဗလံများက သူ၏ အတွေးမဲ့ ငိုက်မျဉ်းခြင်း ကို အနှောင့်အယှက်မပြု။

သူတို့တပ်ခွဲ လမ်းသွယ်တခုထဲ ကွေ့ဝင်ကြသည်။ သူတို့နားထဲတွင် တိတ်ဆိတ်မှုသာ လွှမ်းခြုံနေ၏။ လမ်းနံဘေး တွင် တွေ့ရသည်မှာ ရင့်မှည့်နေပြီ ဖြစ်သည့် မြင်းစားဂျုံပင်များ၊ ဂျုံပင်အဖျားများမှာ နှင်းရည်စိုလူးနေသည်။ မြင်းများက သူတို့သခင်၏ လက်ထဲမှ ဇက်ကြိုးများ အမိန့်ကို မနာခံတော့ဘဲ ခပ်နိမ့်နိမ့် အနံ့များကို စားဖို့ ကြိုးစားကြ၏။ ဂရီဂို မျက်ခွံများအောက်သို့ ကျက်သရေမင်္ဂလာရှိလှသော နေ့အလင်းရောင် တိုးဝင်လာသည်။ သူ ခေါင်းထောင်လိုက်၏။ ပရိုခို၏ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသော အသံကို ကြားနေရသည်။ သူ့အသံမှာ တက်သံ ကျသံ မရှိ။ မြင်းရထားလှည်းဘီး တကျီကျီ မြည်နေသည့်နှယ်။

ဂျုံကြမ်းပင် အခင်းများကို ကျော်လာသော အုံးအုံး မြည်သံကြောင့် ဂရီဂို ဆတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားသည်။

“သေနတ်သံဟေ့”

ဇီကော့ လန့်အော်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလျက်။ ဂရီဂို ခေါင်းထောင် လိုက်၏။ သူ့ရှေ့တွင် တပ်စုတပ်ကြပ်၏ အရောင်မှိုင်းမှိုင်း ကုတ်အင်္ကျီကြီးသည် မြင်း၏ ကျောကုန်းနှင့်အညီ နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ လမ်းဘေး တဖက်တချက်တွင် မရိတ်သိမ်းရသေးသော ပြောင်းခင်းများ။ ကြေးနန်းကြိုး တိုင်ထိပ်လောက် အမြင့်တွင် မိုးစွေငှက်ကလေး တစ်ကောင် ပျံသန်းနေသည်။ ဝှေ့ကာဝိုက်ကာ၊ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်။ သူတို့တပ်ခွဲ တခုလုံး နိုးနိုးကြားကြား ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့တပ်ခွဲတွင်းသို့ လျှပ်စစ်ဓာတ်စီးဝင်သလို သေနတ်သံများ စီးဝင်နေပြီ။ ဗိုလ်ကလေး ပိုလ်ကော့နီကော့က သူတို့တပ်ခွဲကို လှုပ်ရှားလာအောင် ကြိမ်တို့ပေးလိုက်သည်။ သူတို့ တတွေ အသားကျ ပြေးကြပြီ။

လမ်းဆုံလမ်းခွဲတခု အလွန်တွင် လူသူကင်းမဲ့သော အရက်ဆိုင်တဆိုင်ကို တွေ့ကြရသည်။ အရက်ဆိုင်ကို ကျော်လွန်လာတော့ စစ်ပြေးများ၏ လှည်းများ နောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ တော်တော်သားသား နားနားရှိသည့် သေနတ်ကိုင် မြင်းသည်တော် တပ်ခွဲ တခွဲ ချီတက်သွားသည်။ သေနတ်ကိုင် မြင်းသည်တော်တပ်ခွဲမှ ဗိုလ်ကြီးက အုန်းခွဲရောင် မျိုးကောင်း မျိုးသန့် မြင်းကြီး စီးထားသည်။ ဗိုလ်ကြီးက ကော့ဆက် တပ်သားများအား အထင်သေး အမြင်သေးအကြည့် ဖြင့် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မြင်းကို ဆူးတို့ပြီး စီးသွားသည်။

ဂရီဂိုတို့ နောက်ထပ်တွေ့ရသည်မှာ တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အမြောက်တပ်သား ကြီးတဦး။

ကျောက်ပေါက်မာများ ရှိသည့် အမြောက်တပ်သားကြီးက အခင်းအကာပြားတွေ တစ်ပွေ့ကြီး သယ်လာသည်။ စွန့်ပစ်ထားခဲ့သည့် အရက်ဆိုင်စည်းရိုး မှ ဖြစ်ဖို့များသည်။ သူ ဦးတည် သွားနေသည်မှာ ရွှံ့တွေ နွံတွေရှိသည့် ချိုင့်ကျင်း တခုတွင် သောင်တင်နေသည့် မောင်ဝိဇ္ဇာ အမြောက်တလက်ဆီသို့။ မြင်းသည်တော် များက သူတို့မြင်းများကို ကြိမ်တို့ နေခိုက်တွင် သေနတ်သမားများက သူတို့လှည်းဘီးများ လိမ့်အောင် တွန်းနေကြရသည်။

ရှေ့နားရောက်တော့ ခြေလျင်တပ်ရင်းတခုကို ကျော်ဖြတ်ကြ၏။ ခြေလျင်တပ်သားများ ချီတက်သည် မှာ သွက်လက် လှသည်။ သူတို့၏ ကုတ်အင်္ကျီကြီး များပင် နောက်ဘက်မှာ တလွင့်လွင့် လွင့်ပျံ့နေသည်။ နေရောင်က ပါလစ်တိုက်ထားသည့် သူတို့၏ သံခမောက်များနှင့် လှံစွပ်များပေါ်တွင် တပြောင်ပြောင် တလက်လက်။ နောက်ဆုံးမှာ ရှိသည့်တပ်ခွဲမှ တပ်ကြပ် တစ်ဦး ဂရီဂိုထံသို့ ရွံ့ခဲတစ်လုံး ပစ်ပေးရင်း “ဟော့ဒီမှာ ဖမ်းကွ၊ ဩစကြီးယားတွေကို အဲဒါနဲ့ ပစ်ပြီး မောင်းထုတ်စမ်း”ဟု ပြောသည်။

“ခင်ဗျား နံကောင်လို လျှောက်ဆော့မနေနဲ့” ဟု ဂရီဂို ပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဆီပျံလာသည့် ရွံ့ခဲကို ကျာပွတ်ဖြင့် ဆီးရိုက်သည်။

ခုချိန်မှစပြီး သူတို့ ဆက်တိုက်ကျော်ဖြတ် ချီတက်နေရသည်မှာ ခြေလျင်တပ်များ။ ခြေလျင်တပ်ခွဲများ၊ အမြောက်စုများ၊ ဝန်တင်လှည်းများ၊ ကြက်ခြေနီ လှည်းများသည် ခူကောင်တွေ လှုပ်ရှားသလို တအိအိ တရွေ့ရွေ့ ချီတက်နေကြသည်။ လေထုထဲတွင် ဖြစ်အံ့ဆဲဆဲ တိုက်ပွဲ၏ ချောက်များစဖွယ် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက လွှမ်းခြုံနေ၏။

ခဏနေတော့ သူတို့ ရွာကလေး တစ်ရွာထဲသို့ ဝင်ရောက်သည်။ ထိုသို့ ဝင်ရောက်နေချိန်တွင် သူတို့ တပ်ခွဲကို တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ကာလီဒင်နှင့် သူ့လက်ထောက်က လွှဲပြောင်းတာဝန်ယူသည်။ သူတို့ ဖြတ်သွားခိုက် ဒုတိယ တပ်ရင်းမှူးက ဗိုလ်မှူးကြီး ကာလီဒင်အား စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လှမ်းပြောနေသံကို ဂရီဂို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီရွာက စစ်လက်နက် ထောက်ပံ့ရေး မြေပုံပေါ်မှာ မပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခွတီးခွတ အနေအထားမျိုးနဲ့ တိုးနိုင်တယ်နော”

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘာပြန်ပြောသလဲဆိုတာ ဂရီဂို မကြားလိုက်တော့။

သူတို့တပ်ရင်းသည် ချီတက်နှုန်းကို မပြတ် ပြောင်းလဲနေသည်။ သည်တော့ မြင်းတွေ ချွေးပြန်စ ပြုလာပြီ။ ဟိုးရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လှမ်းမြင်နေရသည်မှာ မတ်စောက်သော ကမူတစ်ခု၏ ခြေရင်းရှိ

ရွာသေးသေးကလေးမှ တဲအိမ်ကလေးများ။ ရွာကလေး၏ ဟိုဘက်တွင်မူ တောအုပ်တစ်ခု။ စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်ထိပ်များများသည် ပြာလဲ့လဲ့ ကောင်းကင်ထဲသို့ တိုးဝင်နေသည်။ တောအုပ်၏ ဟိုဘက်ဆီမှ သေနတ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ သေနတ်သံများထဲတွင် ရှိငယ်သေနတ်သံများ မကြာ မကြာ ရောစွက် မြည်ဟည်းနေသည်။ မြင်းတွေ နားများကို စွင့်ထောင် ကြသည်။ သူတို့နှင့် တော်တော်ဝေးဝေးတွင် ယမ်းခိုး ယမ်းငွေ့များ ဝေနေသည်။ ရှိငယ်သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက်နေသည်မှာ သူတို့တပ်ခွဲ၏ ညာဘက်ဆီမှ။

ထွက်ပေါ်လာသမျှအသံတိုင်းကို ဂရီဂို အာရုံစိုက် နားထောင်သည်။ သူ့အာရုံကြောတွေ တောင့်တင်းလာ သည်အထိ။ ပရိုခို ဇီကော့ ကို မြင်းကုန်းနီးပေါ်တွင် ငြိမ်ငြိမ် မထိုင်နိုင်။ စကားတွေ အမျှင်မပြတ်ပြောနေသည်။

“ဂရီဂို ... အဲဒီ သေနတ်သံတွေ ကြားရတာ ကလေးတွေ လှေကားလက်ရန်းကို တုတ်နဲ့ လျှောက်ခေါက်နေ သလိုပဲနော်”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်းကွာ”

သူတို့တပ်ခွဲ ရွာထဲဝင်သည်။ ခြံဝိုင်းတွေထဲတွင် နေရာယူထားသည်မှာ ရုရှားစစ်သားများ။ ရွာခံများ ကတော့ သူတို့၏ ပစ္စည်းပစ္စယ များကို ထုပ်ပိုးနေကြပြီ။ စစ်ပြေးဖို့ အသင့်ပြင်နေကြခြင်း။ သူတို့မျက်နှာများ ပေါ်တွင် ထိတ်လန့်ခြင်း နှင့် စိတ်ရှုပ်ခြင်း အရိပ်များ ရောထွေးထင်ဟပ်နေသည်။ စစ်သားများက အဖီကလေး တခု၏ ခေါင်မိုးကို မီးရှို့နေကြောင်း ဂရီဂို ဖြတ်သွား ရင်း သတိပြုမိသည်။ သို့သော် အိမ်ပိုင်ရှင် ဆံပင်ဖြူဖြူဖြင့် အသားဖြူဖြူ ရုရှားကြီးက သူတို့၏ လုပ်ရပ်ကို စိုးစဉ်းမျှ အလေးမထား။ ရုတ်တရက်ကြုံရသည့် ဂြိုဟ်ဆိုး ကြမ္မာဆိုးကြောင့် စိတ်တွေ ကယောင် ကတမ်း ဖြစ်နေပြီ။ ထိုအဘိုးကြီး၏ မိသားစုကတော့ အစွပ်အနီများ စွပ်ထားသည့် ခေါင်းအုံးများနှင့် ပရိဘောဂ အကျိုးအပဲ့ များကိုသာ လှည်းတစီးပေါ် တင်နေကြသည်။ အဘိုးကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျိုးပဲ့နေသော ဘီးခွေကြီးကို တယုတယ သယ်နေသည်။ တကယ်တော့ သည်ဘီးခွေကြီးသည် ဘယ်သူ့အတွက်မျှ တန်ဖိုးမရှိတော့။ သည်ဘီးခွေကြီး သည် ခြံဝိုင်းထဲမှာ ပစ်ထားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီ ဖြစ်မည်။

အိမ်ရှင်မိန်းမများ၏ မိုက်မဲမှုကို ကြည့်ပြီး ဂရီဂို ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသည်။ သူတို့သည် လှည်းပေါ်သို့ အားကြိုးမာန်တက် တင်နေသည်မှာ အရောင်ဆိုးထားသည့် ခွက်များနှင့် သူတော်စင်ရုပ်တုများသာ ဖြစ်ပြီး တကယ်တန်ဖိုး ရှိသည့် ပစ္စည်းများကိုတော့ တဲထဲမှာ ထားရစ်ခဲ့ကြပါကလား။ လမ်းထဲတွင်တော့ ငှက်မွေးမွေးရာမှ ငှက်မွေးများ လွင့်ပျံနေ သည်မှာ နှင်း မုန်တိုင်း အသေးစားကလေး

(၃)

မွန်းတည့်ချိန်တွင် သူတို့တပ်ခွဲ သြစတြီးယား နယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ်သည်။ ပြိုလဲနေသော နယ်ခြား မှတ်တိုင်များ ကို မြင်းများက ခုန်လွှားကျော်ဖြတ်သည်။ သူတို့၏ ညာဘက်ဆီမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံများ ထွက်လာသည်။ ဟိုးရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆီတွင် ယာတောများကို ကာရံထားသည့် အုတ်တံတိုင်းများကို မြင်တွေ့နေ ရသည်။ နေရောင်ခြည်များက ဒေါင်လိုက် တည့်တည့်ကျနေသည်။ တပ်စုမှူးက အမိန့်ထုတ်သည်။ ရှေ့ပြေး တပ်ဖွဲ့များ တပ်ရင်းမှ ခွဲထွက်ပြီး ရှေ့သို့ချီရန်။ တပ်ခွဲ လေးမှ တပ်စုလေး သည် စစ်ဗိုလ် ဆီမီယွန်နော့၏ အမိန့်ကို နာခံရမည်။ တပ်ခွဲများအဖြစ် ပိုင်းစိတ်ထားသည့် တပ်ရင်းကြီးသည် မှုန်မှိုင်းမြူထုထဲတွင် ကျန်ခဲ့သည်။ ကော့ဆက်နှစ်ဆယ် ပါဝင်သည့် တပ်စုသည် လှည်းဘီးရာတွေ မွေ့ကြဲနေသည့် လမ်းအတိုင်း သွားပြီး ယာတောကို ကျော်ဖြတ်သည်။

ရှေ့ဘက်နှစ်မိုင် အကွာလောက်တွင် ထောက်လှမ်းရေး လုပ်နေသည့် ကင်းထောက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က မြေပုံကို ထပ်မံလေ့လာရန် ရှေ့ဆက်မချီတော့ဘဲ ရပ်လိုက်၏။ ကော့ဆက်တွေ စုဝေးကြသည်။ သူတို့ စီးကရက်သောက်ကြမည်။ ကုန်းနှီးကြိုး လျော့ပါစေတော့ ဆိုပြီး ဂရီဂို မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသည်။ သို့သော် တပ်ကြပ်က ငေါက်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ခုချက်ချင်း မြင်းပေါ်ပြန်တက်”

စစ်ဗိုလ်က စီးကရက်တလိပ် မီးညှိသည်။ နောက်ပြီး ကျေးလက်ပိုင်းကို မှန်ပြောင်းထဲမှနေပြီး ကြိုးကြိုး စားစား ကြည့်သည်။ အကဲခတ်သည်။ ညာဘက်တွင် လွှသွားလို အချွန်အတက်တွေ ဖြစ်နေသည့် တောအုပ် ၏ ကောက်ကြောင်း ကို မြင်ရသည်။ ထိုမှသည် တမိုင် ကျော်ကျော်လောက်တွင် ရွာသိမ်ကလေးတစ်ရွာ။ ထို ရွာကလေး၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ချောင်းငယ်ကလေး တခု။ ကြည့်ရတာ ရေနက်ပုံရသည်။ ချောင်းရေမျက်နှာပြင်က မှန်လို အရောင်တောက်နေသည်။ စစ်ဗိုလ်က မှန်ပြောင်းမှတစ်ဆင့် သုသာန်တစ်ပြင်လို တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည့် ရွာလမ်းများကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ သို့သော် လှုပ်ရှားမှုဆိုလို့ ရိပ်ရိပ်ကလေးပင် မတွေ့ရ။ အပြာရောင် ဖဲပြားကလေးလို ကွေ့ဝိုက် နေသည့် စမ်းချောင်း ကသာ သူတို့ကို အန်တု ဖိတ်ခေါ်နေသည်။

“အဲဒါ ကိုရိုလက်ဗ်ကာရွာမှ ဖြစ်ရမယ်”

စစ်ဗိုလ်က ရွာကလေးကို မျက်လုံးဝေပြရင်း ပြော၏။

တပ်ကြပ်ကြီးက စစ်ဗိုလ်အနီးသို့ ရောက်အောင် သူ့မြင်းကို မောင်းသည်။ သူ ဘာမျှပြန်မပြော။ သို့ပေမဲ့ သူ့မျက်နှာ အမူအရာက စကားတွေ အများကြီးပြောနေသည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်က သေးသေးဖွဲဖွဲ မေးခွန်းကလေးတွေလောက် သာ ဖြေနိုင်ပါတယ်” ဆိုသည့် သဘော။

“ငါတို့ အဲဒီကို စီးသွားမယ်”

ချီတုံချတုံဖြင့် စစ်ဗိုလ်ပြောသည်။ နောက်ပြီး မျက်နှာကို ရှုံ့ထားသည်။ သွားကိုက်ဝေဒနာ ခံစား နေရသည့် အလား။

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကောင်တွေနဲ့ တန်းတိုး မနေနိုင်ဘူးလား ဗိုလ်ကြီး”

“ငါတို့ သတိဝီရိယနဲ့ သွားမှာပေါ့”

လူသူကင်းမဲ့သည့် လမ်းထဲသို့ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် မြင်းစီးဝင်သွားကြသည်။ ပြတင်းပေါက်တိုင်းက ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်နိုင်သည့် အလားအလာကို ပြနေသည်။ ပွင့်နေသည့် မြေအောက်ခန်း တံခါးတိုင်းက သူတို့၏ အထီးကျန်ဝေဒနာကို ဆွပေးနေသည်။ ယင်းဝေဒနာက သူတို့ကျောထဲ အေးစိမ့်နေစေ၏။ အားလုံးသော မျက်လုံးများက စည်းရုံးများ၊ မြောင်းများဆီသို့ ရောက်နေသည်။ သံရှိရာသို့ သံလိုက်က ပြေးကပ်နေသည့်ပမာ။ သူတို့သည် သူခိုးဓားပြ တအုပ်လို မြင်းစီးဝင်သွားကြသည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း ဆောင်းည တညတွင် ရွာခံလူသားများထံ ဝံပုလွေများ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာနေသည့် အလား။ တိတ်ဆိတ်မှုက ရင်ဖိုစရာ ကောင်းလောက်အောင် လွှမ်းမိုးနေ၏။ ပွင့်နေသည့် ပြတင်းတပေါက်ထဲမှ နာရီရိုက်ခတ်သံ တခု အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ပေါ်ထွက်လာသည်။ နာရီရိုက်ခတ်သံ ပေါ်ထွက် လာသည်မှာ ပစ္စတိုသေနတ် သံများလို။ စစ်ဗိုလ် တုန်ယင်နေသည်ကို ဂရိုဂို တွေ့ မြင်သည်။ စစ်ဗိုလ်၏လက်သည် သူ့ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ဆီသို့ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ရောက်ရောက်သွားသည်။

ရွာထဲတွင် သက်ရှိလူသား တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ သူတို့အုပ်စု မြစ်ကို ဖြတ်ကူးကြသည်။ ရေမျက်နှာပြင်က မြင်းများ၏ ဗိုက်ထိ မြင့်သည်။ မြင်းတွေက မြစ်ကို လိုလိုလားလား ဖြတ်ကူးကြသည်။ သူတို့၏ သခင်များက စက်ကြိုးကို ဆွဲပြီး ရှေ့သို့သွားဖို့ အတင်းမောင်းကြသော်လည်း မြင်းများကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ဖြတ်ကူးရင်း မြစ်ရေကို

သောက်ကြသည်။ ဂရီဂိုက နောက်ကျိနေသော ရေတွေကို ရေငတ်စွာ ငုံ့ကြည့်သည်။ ရေတွေက သူနှင့် နီးနီးဟာလေး။ သို့ပေမဲ့ ခပ်သောက်လို့မရ။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုရင် ကုန်းနီးပေါ်မှ ခုန်ချပြီး အဝတ်အစားပင် မချွတ်ဘဲ တသိမ့်သိမ့် စီးနေသည့် ရေစီးထဲတွင် လဲလျောင်း နေလိုက်ချင်သည်။ သို့ပါမှ ရေ၏အေးမြမှုက သူ့ကျောနှင့် သူ့ရင်ကို လန်းဆန်းသွားစေမည် မဟုတ်ပါလား။

ရွာအလွန် ကုန်းမြေမြင့်ဆီမှ သူတို့ တွေ့မြင်နေရသည်မှာ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ မြို့ကလေးတမြို့။ လေးထောင့် စပ်စပ် တည်ဆောက်ထားသည့် အိမ်တန်းတွေ၊ တိုက်အိမ်တွေ၊ ပန်းဥယျာဉ်တွေနှင့် ဘုရားကျောင်း ခေါင်စွန်းတွေ။ စစ်ဗိုလ်က ကုန်းမြင့်ထိပ်သို့ မြင်းစီးသွားသည်။ ပြီးတော့ မှန်ပြောင်းကို သူ့မျက်စိရှေ့သို့ ပင့်တင်လိုက်၏။

“ဟိုမှာ...ဟိုကောင်တွေ”

အော်ဟစ်လိုက်၏။ မှန်ပြောင်းကိုင်ထားသည့် သူ့ဘယ်ဘက် လက်ချောင်းကလေးများ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တရွရွ လှုပ်ရှားလျက်။

ပူကြွပ်နေသည့် တောင်ကုန်းထိပ်သို့ တပ်ကြပ်ကြီး တက်သွားပြီး လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့နောက်မှ အခြား ကော့ဆက်များ တစ်ဦးချင်း တန်းစီလိုက်လာသည်။ လမ်းတွေထဲတွင် လူများ ခြေချင်းလိမ်မျှ ရှုပ်ယှက်ခတ် သွားလာ နေသည်ကို တွေ့ကြုံရသည်။ လမ်းနံဘေးများတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသည့် လှည်းတွေ။ မြင်းသမားများက သူတို့၏မြင်းများကို အသားကုန် ဒုန်းစိုင်းစီးနေ ကြသည်။ လက်ဖြင့်မိုးထားသည့် အောက်မှ မျက်လုံးများကို မှေးကျဉ်းကြည့်နေသည့် ဂရီဂိုက သူတို့ မြင်တွေ့နေကျ မဟုတ်သည့် မီးခိုးရောင် ယူနီဖောင်းများ ကိုပင် ခွဲခြားတွေ့မြင်ရသည်။ မြို့ကလေး၏ မျက်နှာစာ တွင်မူ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တူးထားသည့် ကတုတ်ကျင်းများသည် အညိုတန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကတုတ်ကျင်းများ နီးနားတဝိုက်တွင် လူတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ် သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက ကော့ဆက်များကို တောင်ကုန်းထိပ်မှ အမြန်ဆုံးပြန်ဆင်းဖို့ အမိန့်ပေးသည်။ စစ်ဗိုလ်သည် သူ့လက်ထဲမှ ခဲတံဖြင့် ခရီးဆောင် မှတ်စုစာအုပ် ထဲတွင် ရေးမှတ်သည်။ ပြီးတော့ ဂရီဂိုကို လှမ်းခေါ်သည်။

“မိလက်ကော့ပ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

ဂရီဂို မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး စစ်ဗိုလ်ဆီသို့သွားသည်။ မြင်းစီးချိန် ကြာမြင့်လွန်းသည့်အတွက် သူ့ခြေထောက်တွေ ကျောက်တုံးတုံးလို

လေးလံနေသည်။ စစ်ဗိုလ် က ခေါက်ထားသည့် စာရွက်တရွက် လှမ်းပေးသည်။

“ဒီအထဲမှာ မင်းမြင်းက အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီစာကို တပ်ရင်းမှူးဆီ သွားပို့။ ဒုန်းစိုင်းသွားပေတော့”

စာရွက်ခေါက်ကလေးကို သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်အိတ် ထဲ ဝှက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မြင်းဆီသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ သူ့မြင်းဆီသို့ သွားရင်း သူ့မေးသိုင်းကြိုးကို ဆွဲတပ်သည်။ သူ မြင်းပေါ်တက်ပြီး သည်အထိ စစ်ဗိုလ်က သူ့ကို လိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ပတ် နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။

(၄)

သူတို့တပ်ရင်း ကိုရိုလက်ဗ်ကာ ရွာသို့ ရောက်ခါနီး ကလေးတွင် ဂရီဂို အစီရင်ခံစာနှင့်အတူ ရောက်လာသည်။ အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးက သူ့လက်ထောက် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးကို အမိန့်ပေးသည်။ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး က တပ်ခွဲ(၁) ရှိရာသို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း စီးသွားသည်။

တပ်ခွဲလေးက ကိုရိုလက်ဗ်ကာရွာကို ဖြတ်ပြီး ချီတက်နေသည်။ ထို့နောက် သူတို့တပ်ခွဲကို မြင်းခွာပုံစံ လျင်မြန် သွက်လက်စွာ တပ်ဖြန့်လိုက်၏။ သူတို့ ကြည့်ရတာ စစ်ရေးပြကွင်းထဲတွင် စစ်ရေးပြနေသည့် အလား။ မြင်းများက သူတို့အား ကိုက်ခဲနေသည့် မှက်ကြီးများကို ခါထုတ်ဖို့ ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါကြသည်။ သည်တော့ ဇက်ထိန်းသားရေကြိုးမှ ခြုံသံတွေ တချင်ချင် မြည်နေတော့၏။ နေ့လယ်နေ့ခင်း၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုထဲတွင် တပ်ခွဲ(၁) ချီတက်သံက လေးလေးမှန်မှန် ပေါ်ထွက်နေ၏။

ဗိုလ်ပိုလ်ကော့နီကော့သည် ကြွကြွရွရွ ပြေးနေသည့် သူ့မြင်းကို စီးကာ တပ်ဦးဆီသို့ သွားသည်။ ဇက်ကြိုးကို လက်တဖက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်သည်။ ကျန်လက်တဖက်က သူ့ဓားရှည်၏ ဓားရိုးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့ထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် အမိန့်သံကို ဂရီဂို အာရုံစိုက် နားစွင့်နေသည်။ အသက်ပင် မရှူနိုင်။

ဗိုလ်ကလေးက သူ၏ အဖျားကော့ဓားရှည်ကြီး ကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်သည်။ ဓားသွားက ပြာလဲ့လဲ့ အလင်းတန်း တွေ တလက်လက်ထုတ်လွှတ်သည်။

“တပ်ခွဲ သတိ”

ဓားရှည်ကြီးကို ညာဘက်သို့လွှဲသည်။ ထို့နောက် ဘယ်ဘက်သို့ လွှဲသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူရှေ့ တည့်တည့်တွင် တန်းထားသည်။ အဖျားကော့

စားသွားက မြင်း၏ နားရွက်များအထက် လေထဲမှာ။

“ရှေ့နောက် တစ်ယောက်ချင်း တန်းစီ ချီတက်”

ဂရီဂိုက အမိန့်ကို စိတ်ထဲမှ အကောင်အထည် ဖော်နေ၏။

“လုံတွေ အသင့်ပြင်၊ ထိုးစစ်ဆင်... ဒုန်းစိုင်း ချီတက်”

စစ်ဗိုလ်က အမိန့်တွေ ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း ပေးသည်။

ထောင်ချီသော ခွာများဖြင့် အနင်းခြေခံရသော မြေလွှာပြင်သည် လေးလေးလံလံညည်းညူ၏။ ရှေ့ဆုံး တန်းမှာ ရှိသည့် ဂရီဂို သူ့မြင်း ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ ပါသွားသည်။ အခြားမြင်းတွေ ကသောကမျော ပြေးကြတော့ သူ့မြင်းလည်း လိုက်ပြေးသည်။ ပြေးသမှ ဒုန်းစိုင်းပြီး အသားကုန်ပြေးသည်။ မြင်းပြေးသဖြင့် အလိုက်သင့်ပါသွားသည်။ ဂရီဂို လုံကို တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အသင့်အနေအထား ပြင်မထားရသေး။ သူ့ရှေ့မှ ချီတက်နေသည်မှာ သူတို့တပ်စုမှ။ ပြာမှိုင်းမှိုင်း ကွင်းပြင်ကို နောက်ခံပြုလျက် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။

တပ်စု(၁)က စစ်ခေါ်သံကို စူးစူးဝါးဝါး ဟစ်ကြွေးကြ၏။ တပ်စု(၄)ကလည်း တပ်စု(၁)နည်းတူ ညာသံပေး ကြွေးကြော်ကြ၏။ ဂရီဂိုနားထဲ တဝေါဝေါ အော်မြည်နေသည့်ကြားကပင် ဟိုးအဝေးဆီမှ သေနတ်သံများကို ကြားရသည်။ ပထမကျည်ဆန်သည် သူတို့ ခေါင်းပေါ် ဟိုးအမြင့်ကြီးမှ ပျံသွားသည်။ ဂရီဂိုက ပူကြွပ်နေသည့် လုံတံကို သူနံဘေးနှင့် တင်းတင်းကပ် ထားသည်။ နောက်ဆုံး သူနံဘေးတွေ နာကျင်လာသည် အထိ။ လုံတံကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်ဝါးတွင် ချွေးတွေရွဲလာသည်အထိ။ ကျည်ဆန်များက လေချွန်သလို တဝီဝီ အော်မြည်ပျံသန်းနေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာနှင့် ချွေးရွှဲနေသည့် မြင်းလည်ပင်း ထိမိသည့်တိုင် ကိုယ်ကို ဝပ်စင်းထားသည်။ မြင်းလည်တိုင်မှ ထွက်လာသည့် အနံ့ဆိုး များက သူ့နှာဝထဲ တိုးဝင်သည်။ မှန်ပြောင်း၏ မှန်ဝါးဝါးမှန်များ မှတဆင့် တွေ့မြင်နေရသလို ကတုတ်ကျင်းများ၏ အညိုရောင် ကုန်းတန်းများကို မြင်တွေ့ရ၏။ မီးခိုးရောင်ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသူတွေ မြို့ဘက်ဆီသို့ ပြေးနေကြသည်။ စက် သေနတ်တလက်မှ ကျည်ဆန်များ တဝီဝီမြည်လျက် အဆက်မပြတ် ထွက်လာသည်။ ကျည်ဆန်များက သူတို့ရှေ့ မြေပြင် ပေါ်တွင် မြင်းများ၏ ခြေထောက် များကြား မြေပြင်ပေါ်တွင် ဖုန်လုံးတွေ တထောင်းထောင်း ထသွားစေ၏။

ယခုလို သူတို့အား ဆီးကြိုမပစ်မီက ဂရီဂိုသွေးကြောများထဲမှ သွေးတွေ လျင်မြန်စွာစီးဆင်း နေခဲ့၏။ သို့ပေမဲ့ ယခုတော့ အဆိုပါသွေးတွေသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများလို မာခဲနေပြီ။ စီးဆင်းမှု ရပ်တန့်နေပြီ။

သူနားထဲတွင် တဝီဝီအော်မြည်နေသံ နှင့် ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှ
ခြေချောင်းကလေးတွေ နာကျင်နေသည်မှအပ သူ ဘာဆို ဘာကိုမျှ ခံစားလို့
မရ။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ထက်ထက်မြက်မြက် မရှိတော့သည့်
သူ့အတွေးများသည် ခေါင်းထဲတွင် အုံ့ခဲနေပြီ။

အလံကိုင်ဗိုလ်ကလေး၏ လက်ထဲမှ နိုင်ငံတော်အလံ
ဦးစွာပြုတ်ကျသွားသည်။ ပရိခိုက ဗိုလ်ကလေးကို ကျော်လွှား သွားသည်။ ဂရီဂို
နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူမြင်တွေ့လိုက်သည့် မြင်ကွင်းသည်
သူဦးနှောက်ထဲတွင် မှတ်မှတ်ရရ စွဲထင်သွား၏။ မှန်ပေါ်တွင် စိန်ဖြင့်
ရေးခြစ်လိုက်သည့် ခြစ်ရာအလား။ မြေပြင်ပေါ် ကျသွားသည့်
စစ်ဗိုလ်ကလေးကို ခုန်ပျံ ကျော်လွှားလိုက်သည့် ပရိခိုမြင်းသည် သွားကို
ဖြထားသည်။ နောက်ပြီး ခလုတ်တိုက်မိသည်။ လေးခွမှ ပစ်ထုတ်လိုက်သည့်
လောက်စာလုံး တလုံးလို ပရိခို ကုန်းနှီးပေါ်မှ လွင့်စဉ်သွားသည်။ မြေကြီးပေါ်သို့
ဇောက်ထိုးကျသွားသော သူ့ကို နောက်မှလိုက်လာသည့် မြင်းများက
နင်းခြေပစ်လိုက်ကြ၏။ မည်သို့သော ညည်းညူသံ၊ အော်ဟစ်သံကိုမျှ ဂရီဂို
မကြားရ။ သို့ပေမဲ့ ပရိခိုပါးစပ်က မဲ့ရွဲ့နေသည်။ မျက်လုံးများက မျက်အိမ်ထဲမှ
ကျွတ်ထွက်မတတ် ပြူးနေသည်။ ဒါကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ပရိခိုတစ်ယောက်
လူမဆန်လောက်အောင် ဟစ်အော်နေတာ ဖြစ်မည်ဟု သူတွက်မိ၏။ အခြား
အခြားသော ကော့ဆက်များနှင့် မြင်းများလည်း လဲပြိုကြသည်။
လေတိုးလွန်းသည့် အတွက် ထွက်လာသည့် မျက်ရည်ကြည်များကြားမှ
သူလှမ်းမြင်နေရသည်မှာ ဩစတြီးယန်းများ။ ကတုတ်ကျင်းမှ ထွက်ပြီး
မြို့ထဲဘက်သို့ အုံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ပြေးနေသည့် ဩစတြီးယန်းများ။

ရွာထဲမှ စနစ်တကျ တန်းစီချီတက်လာသည့် သူတို့တပ်ခွဲသည် ဖရိဖရဲ
တစစီ ပြန့်ကျဲနေပြီ။ ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းသည်တော်တွေ ကတုတ်ကျင်းများသို့
ရောက်သွားသည်။ ထိုသို့ ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်သွားသူများထဲတွင် ဂရီဂိုလည်း
တစ်ဦးအပါအဝင်။

အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ မျက်ခုံးမွေး ဖြူဖြူရှိသည့်
ဩစတြီးယန်းတစ်ဦးနှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်။ စစ်သုံးလျှာထိုး ကက်ဦးထုပ်ကို
မျက်စိတွေပေါ် အုပ်မိုးမိအောင် ဆောင်းထားသည်။ ဩစတြီးယန်းက ဂရီဂိုအား
တော့ပြီး မောင်းဖြုတ်သည့်အလား သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်၏။ ပူလောင်သော
ကျည်ဆန်က ဂရီဂို ပါးပြင်ကို အပူတိုက်သွားသည်။ သူက လုံဖြင့် ထိုးသည်။
တချိန်တည်းတွင် မြင်းစက်ကြိုးကို အားကုန် ဆွဲလိုက်၏။ လုံချက်မှာ
ပြင်းထန်လွန်းသည့်အတွက် ဩစတြီးယန်း ရင်ကို တုတ်ချင်းခတ်
ဖောက်ထွက်သွားသည်။ ဩစတြီးယန်း၏ နောက်ကျောမှ
ဖောက်ထွက်လာသည့် လုံသည် လုံအလျား၏ ထက်ဝက်လောက် ရှိသည်။

လှံတံကို အချိန်မီ ဆွဲထုတ်နိုင်လောက်အောင် ဂရီဂို မလျင်မြန်၊ မမြန်ဆန်။
ဩစတြီးယန်းကြီး ကျောကော့သွားသည်။ ကျောကော့
ပက်လက်လန်သွားသည့်အတွက် သူ မေးဖျားကလေး ကိုပဲ မြင်ရတော့သည်။
သူက လှံတံကို သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် ကုတ်ခြစ်သည်။ ဖျစ်ညှစ်သည်။ ဂရီဂို
သူ့လက်ကို ဖြေပြီး လှံတံကို လွှတ်လိုက်သည်။ နောက်ပြီး ထုံထိုင်းနေသော
လက်ချောင်းများဖြင့် သူ့ဓားရိုးကို စမ်းလိုက်၏။

ဩစတြီးယန်းတွေ မြို့ထဲလမ်းများပေါ်သို့ ပြေးကြသည်။ သူတို့၏
မီးခိုးရောင် ယူနီဖောင်းပေါ်သို့ ကော့ဆက် မြင်းများက စီးမိုးနေသည်။

ဂရီဂိုက ဓားအပြားဖြင့် မြင်းကို ရိုက်လိုက်၏။ မြင်းက
လည်တိုင်ကိုခါပြီး သူ့သခင်ကို လမ်းမအတိုင်း သယ်ဆောင် သွားသည်။
ပန်းဥယျာဉ်တခု၏ အကာအရံ သံတန်းများနံဘေးမှ ကပ်ပြီး ဩစတြီးယန်း
တစ်ယောက် ပြေးနေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ် မပါ။ ပြေးလွှားရင်း
ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်နေသည်။ သူ့လက်တဖက်တွင် သူ့ကက်ဦးထုပ် ကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လျက်။ ဂရီဂို ထိုလူ၏ နောက်စေ့ကို မြင်ရသည်။
နောက်ပြီး ချွေးရွှဲ နေသည့် စစ်အင်္ကျီ ကျောပြင်။ ထိုလူထံသို့ မြင်းစီးသွားသည်။
ထို့နောက် ထိုလူဦးခေါင်းကို ဓားဖြင့် သွေးရှူးသွေးတန်း ခုတ်ပစ်လိုက်သည်။
ဩစတြီးယန်းက သူ့ဘယ်ဘက်ရှိ သံတန်းကို ကပ်ပြီး ပြေးနေသည်။ သည်တော့
သူ့ကို အပိုင် ခုတ်လှံပစ်ဖို့ အနေအထားမသင့်။ သို့သော် မြင်းပေါ်မှ ခါးကိုင်ပြီး
ဓားကို ခပ်စွေစွေကိုင်ကာ ရန်သူနားထင်ကို ခုတ်ပစ် လိုက်သည်။ တချက်မျှ
အော်သံမထွက်ဘဲ ဩစတြီးယန်း စစ်သားသည် သူ့ဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့်
အုပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ သံတန်းကို ကျောပေးပြီး ချာခနဲ လှည့်လာသည်။
သူ့မြင်းကို စက်လွှတ်ထားပြီး ထိုလူကို ခုန်ပျံကျော်လွှားသည်။ ပြီးတော့
ပြန်လှည့်သည်။ ထိုလူဆီသို့ အသားကျကလေး စီးလာသည်။
ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် မဲ့ရွံ့နေသော ဩစတြီးယန်း၏
လေးထောင့်မျက်နှာကြီးသည် သံကြွပ်အရောင်လို ပြာမှိုင်းနေပြီ။ သူ့လက်များက
အောက်သို့ တွဲလောင်းကျနေ၏။ ဖြူရော်နေသည့် နှုတ်ခမ်းများက
တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက်။

ဓားသွားသည် သူ့နားထင်ကို ရှုပ်ခုတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် နားထင်မှ
အရေပြားသည် ပါးပေါ်သို့ လန်ကျနေသည်။ သူ့ယူနီဖောင်းပေါ်သို့ သွေးတွေ
တသွင်သွင်စီးကျနေသည်။ အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသည့် ဩစတြီးယန်း၏
မျက်လုံးများနှင့် ဂရီဂိုမျက်လုံးများ အကြည့်ချင်းဆိုင်မိသည်။ ထိုလူ
တဖြည်းဖြည်း ခူးညွတ်သွားသည်။ သူ့လည်ချောင်းထဲမှ ညည်းတွားသံ
ထွက်လာသည်။ ဂရီဂို မျက်လုံးများ မှေးကျဉ်းလျက် ဓားဖြင့် ခုတ်ချလိုက်၏။
ဓားချက်က ဦးခေါင်းခွံကို နှစ်ခြမ်းကွဲ သွားစေ၏။ ထိုလူ လက်နှစ်ဖက်

ဖြန့်ကားပြီး လဲသွားသည်။ သူ ဦးခေါင်းသည် လမ်းပေါ်မှ ကျောက်တုံးဖြင့် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ဆောင့်မိသည်။ ဆောင့်မိသည့် အသံကြောင့် ဂရီဂိုမြင်း လန့်သွားသည်။ နာမှုတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့သခင်ကို လမ်းမအလယ် ဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားတော့၏။

လမ်းတွေထဲတွင် သေနတ်သံများ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ပေါ်ထွက်နေရသည်။ အမြဲတစီစီထနေ သည့် မြင်းတစ်ကောင်က အသက်ပျောက်နေပြီဖြစ်သည့် ကော့ဆက်တစ်ယောက်ကို သယ်ဆောင်လျက် ဂရီဂို ကို ကျော်လွန် ပြေးသွားသည်။ ခြေတစ်ဖက်က ခြေနင်းကွင်းမှ ကျွတ်ထွက်ပြီး မြင်းပေါ်မှ ဇောက်ထိုးကျနေသည့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို မြင်းက တရွတ်တိုက်ဆွဲလာသည်။ လမ်းပေါ်မှ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများနှင့် ပွတ်တိုက်နေသည့် ကော့ဆက်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် စုတ်ပြတ်ပဲ့ရွဲ နေ၏။ ဂရီဂို တွေ့မြင်ရသည်မှာ အဆိုပါကော့ဆက်၏ ဘောင်းဘီပေါ်မှ အနီစင်းများ။ နောက်ပြီး စုတ်ပြဲနေသည့် အစိမ်းရောင် ရုပ်အင်္ကျီက အဆိုပါကော့ဆက်၏ ဦးခေါင်းကို သိမ်းထုပ်ထားသလို ဖြစ်နေခြင်း။

ဂရီဂို ဦးခေါင်းမှာ ခဲတလုံးကဲ့သို့ လေးလံနေပြီ။ မြင်းပေါ်မှ အသာဆင်းကာ ဦးခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ယမ်းခါသည်။ တပ်ခွဲ(၃)မှ ကော့ဆက်အချို့ သူ့ဘေးနားမှ ဖြတ်ပြီး မြင်းစီးသွားကြသည်။ သူတို့နှင့် အတူ ဒဏ်ရာရ စစ်သားတစ်ဦးကို သူတို့၏ ကုတ်အင်္ကျီများဖြင့် ထုပ်ပိုး သယ်ဆောင်သွားသည်။ နောက်ပြီး စစ်သုံ့ပန်း ဩစတြီးယန်း တချို့ကိုလည်း သူတို့ရှေ့ သွားစေသည်။ ယောက်ျားသားတွေ မီးခိုးရောင် နွားအုပ်ကြီးသဖွယ် ရှေ့မှ ပြေးကြ၏။ သူတို့၏ သံခွာရိုက် ဘွတ်ဖိနပ်များက ကျောက်ခဲများနှင့် ထိခတ်ပြီး အပျော်ကင်းသော တဒေါက်ဒေါက် မြည်သံများကို ထွက်ပေါ် နေစေ၏။

ဂရီဂို မြင်းဇက်ကြိုးကို လွှတ်ချသည်။ ပြီးတော့ စောစောက သူ့ဓားဖြင့် ခုတ်ခဲ့သည့် ဩစတြီးယန်း စစ်သား ရှိရာသို့ သွားသည်။ ထိုလူသည် စောစောက နေရာမှာပင် လဲနေသည်။ သံအရံအတားများ နံဘေးမှာ။ ညစ်ပတ်ညိုမောင်း နေသည့် လက်ဝါးကို ဖြန့်လျက်။ လက်ဝါးဖြန့်ပြီး အသနားခံနေသည့်အလား။ ဂရီဂို ထိုလူမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။ မျက်နှာက သေးငယ်နေသယောင်။ ကလေးမျက်နှာ ကလေးလိုလို။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းမွေးက ကောက်ကောက်ကွေးကွေး။ နောက်ပြီး ဝေဒနာ အသည်းအသန်ခံစားရခြင်းကို ဖော်ပြနေသည့် မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ပါးစပ်။

“ဟေး ... ရဲဘော်”

သူမမြင်ဖူးသော ကော့ဆက် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက လမ်းမအလယ်မှ

စီးလာရင်း လှမ်းအော်သည်။

ဂရီဂို မော့ကြည့်သည်။ သူ မြင်းဆီသို့ ဒယီးဒယိုင် သွားသည်။ သူ့ခြေလှမ်းများ လေးလံနွေးကွေးနေသည်။ သူ့ကျောပေါ်တွင် မနိုင်ဝန်ကြီးကို သယ်ပိုးလာရသည့်နှယ်။ တက်ကြွနေသည့် သူ့စိတ်ဓာတ်သည် စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်းနှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းတို့ အောက်တွင် ပြားပြားဝပ်နေပြီ။ ခြေနင်းကွင်းတဖက်ကို သူ့လက်ဖြင့် ကိုင်လိုက်၏။ သို့သော် အချိန်အကြာကြီး ကြာသည့်တိုင် သူ့ခြေထောက်လေးလေးကြီးကို ခြေနင်းကွင်းဆီသို့ ရောက်အောင် မ,တင်ခြင်းမပြုနိုင်။

ထုံးတမ်းစဉ်လာတရပ် ရှိသည်။ ဒွန်မြစ်ညာ အရပ်ဒေသများမှ ကော့ဆက်များကို စစ်မှုထမ်းဖို့ ဆင့်ခေါ်ပြီးလျှင် ကော့ဆက်တပ်ရင်း (၁၁)၊ ကော့ဆက်တပ်ရင်း (၁၂)နှင့် ဥက္ကဋ္ဌ၏ ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့များတွင် တာဝန်ချထားပေးခြင်း ခံရလေ့ရှိ၏။ ဒွန်မြစ်ညာဒေသ များထဲတွင် ဗီရှင်စကာ ခရိုင်ကဲ့သို့သော ဒေသသည်လည်း တခုအပါအဝင်ဖြစ်၏။ သို့သော် တစုံတရာသော အကြောင်းကြောင့် ၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင် စစ်မှုထမ်းဖို့ စာရင်းဝင်သူ တစိတ်တပိုင်းကို ဒွန်ကော့ဆက် တပ်ရင်း(၃)တွင် တာဝန်ချထားခဲ့ကြ၏။ ထိုသို့ တာဝန်ချထားခြင်း ခံရသူတွေထဲတွင် မစ်ကာကော်ရှူနော့ဗ် သည်လည်း တစ်ဦးအပါအဝင်။

ဒွန်ကော့ဆက် တပ်ရင်း(၃)ကို ဗီလ်နိုမြို့တွင် စခန်းချထားသည်။ သူတို့နှင့် အတူ မြင်းသည်တော် တပ်မ(၃)မှ သီးခြားအစု ကလေးများလည်း ပါသည်။ ဇွန်လ၏ နေ့တနေ့တွင် တပ်ခွဲ အသီးသီးသည် ကျေးလက်ပိုင်းတွင် စခန်းချဖို့ ဗီလ်နိုမြို့မှ ချီတက်ထွက်ခွာခဲ့ကြ၏။ ထိုနေ့ကား မှုန်မှိုင်းသောနေ့။ သို့သော် နွေးထွေးသောနေ့။ လွင့်မျောနေသည့် တိမ်တိုက်များက အုပ်စုဖွဲ့ကာ နေမင်းကို ဖုံးကွယ်ကြ၏။ တပ်ရင်းခရာအဖွဲ့က တပ်ဦးမှနေပြီး စူးရှကျယ်လောင်သော တံပိုး ခရာသံများ လွင့်ထုတ်နေ၏။ အရာရှိများကတော့ တပ်ရင်း၏နောက်ဘက်မှာ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး လိုက်ပါလာသည်။ သူတို့က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နွေရာသီ ကက်ဦးထုပ်များ ဆောင်းသည်။ စစ်ရေး လေ့ကျင့်ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူတို့ထံမှ စီးကရက် မီးခိုးငွေ့တွေ တလူလူ လွင့်ပျံနေသည်။

သူတို့ချီတက်ရာလမ်း၏ တဖက်တချက်တွင် လယ်သမားများနှင့် သူတို့၏ဇနီးမယားများ မြက်ခြောက်ရိတ်နေ ကြသည်။ ကော့ဆက်တပ်သားများ စီတန်း ချီတက်သွားသည်ကို မြက်ရိတ်ရပ်ကာ ငေးမောကြည့် ကြ၏။ အပူရှိန်ကြောင့် မြင်းများ ချွေးရွှဲနေပြီ။ အရှေ့တောင် အရပ်မှ တချို့ တချို့ တိုက်ခတ်လာသည့် လေညှင်းကလည်း မအေး။ အအေးဓာတ်ကို မပေးနိုင်သည်သာမက ပူလောင်အိုက်စပ်ခြင်းကို ပို၍ပင် ပြင်းပြစေသေးသည်။

လိုရာခရီးသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့၏တပ်ရင်းကြီးကို တပ်ခွဲများအဖြစ် ခွဲထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ထိုနယ်မြေ၊ ထိုဒေသရှိ ခြံများတွင် တပ်စွဲစေသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက်များတွင် ကော့ဆက်များက မြေရှင်များအတွက် ပဲရိုင်းပင် တွေ ရိတ်ပေးသည်။ စားကျက်မြက်ခင်းမှ

မြက်များရိတ်ပေးသည်။ ညဘက်များတွင်မူ သူတို့အတွက် ခွဲတမ်းချပေးထားသည့် စားကျက်များတွင် သူတို့၏ မြင်းများကို မြက်စားဖို့ လွှတ်ပေးကြသည်။ နောက်ပြီး ဖဲကစားကြသည်။ သို့မဟုတ် စခန်းမီးပုံများ ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းထိုင်ကာ စကားပြောကြသည်။ တောအကြောင်း တောင်အကြောင်း ထွေရာလေးပါး ဇာတ်လမ်းများ။

တပ်ခွဲ (၆)သည် ပိုလန်လူမျိုး မြေရှင်တဦး၏ ဧရာမခြံဝိုင်းကြီးထဲတွင် တပ်စွဲကြ၏။ အရာရှိများက အိမ်ထဲမှာ နေထိုင်ကြသည်။ ဖဲကစားကြ၊ အရက်မူးကြ။ နောက်ပြီး ဘဏ္ဍာစိုးကြီး၏သမီးကို အထူးဂရုပြုကြ၊ စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြု လိုက်ကြ။ ကော့ဆက်များ က စံအိမ်ကြီးနှင့် နှစ်မိုင်လောက်ဝေးသည့် နေရာတွင် ရွက်ဖျင်တဲများထိုးပြီး စခန်းချကြသည်။ နံနက်မိုးလင်းတိုင်း ဘဏ္ဍာစိုးကြီးက လေးဘီးတပ် မြင်းရထားဖြင့် စခန်းသို့ သွားသည်။ သူ၏ ကက်ဦးထုပ် အဖြူကို ဂွေယမ်းပြပြီး ကော့ဆက်များကို နှုတ်ခွန်းဆက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ လာပြီး မြက်ရိတ်ပါလား ဦးလေးရာ၊ ဒါမှ ဦးလေးရဲ့အဆီတွေ နည်းနည်းကျ သွားမယ်”

ကော့ဆက်များက လှမ်းပြောသည်။ ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ပြုံးသည်။ ထုံထိုင်းလေးကန်စွာ သူ့ဦးပြည်းကြီးကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်သည်။ ပြီးတော့ ထိုနေ့အဖို့ နောက်ထပ် မြက်ခြောက်ရိတ်ရမည့် အကန့်ကို ပြဖို့ တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် အတူ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

(၂)

ဇွန်လ၏ ပူအိုက်သောညချမ်းတွင် ကော့ဆက် တပ်သားတွေ စခန်းမီးပုံများတွင် ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ ပြီးတော့ ကော့ဆက်တေးများ သီဆိုကြ၏။

“ဝေးမြေရပ်ခြားသို့ ကော့ဆက်တစ်ဦးသွား၊

မြေပြန့်လွင်ပြင်တွင် သူ့မြင်းကြီးက တလွှားလွှား၊

ကျောခိုင်းလို့ထွက်ခွာ၊ သူ့ ဇာတိကျေးရွာ”

ကြည်လင်ပြီး လွင်သော ယောက်ျားအသံ တသံ က တေးသီချင်းကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး တမ်းတမ်း တတ ရှိုက်ငင်သီကျူးသည်။ သူ့အသံက

သူစိတ်ကို ဖိစီးနေသည့် ပူဆွေးသောကကို ဖော်ကျူးနေ၏။

“သူ...ဘယ်သော...ဘယ်သောအခါမျှ

ပြန်လာတော့မည်မဟုတ်”

သည်အပိုဒ်သို့ ရောက်သောအခါ သီဆိုနေသည့် အသံသည်
အနည်းငယ်မြင့်တက်လာသည်။

“ပျိုမျစ်နုနယ်တဲ့ ကော့ဆက်သတို့သမီးလေး နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း
ညနေတိုင်း အနောက်တောင် အရပ်ကို မျှော်ကာငေး၊ ဘယ်တော့မျှ
ပြန်မလာတော့မည့် ချစ်သူ ကော့ဆက်ကလေးကို မေတ္တာပို့ ဆုတောင်း
ပြန်လာပါ စေကြောင်း”

ခုတော့ နောက်ထပ် အသံတော်တော်များများ ပူးပေါင်းသီဆိုလာသည်။
သူတို့အသံသည် အိမ်မှာ ချက်သည့် ဘီယာကဲ့သို့ မြူးကြွ
ဆတ်တောက်လာသည်။

“သို့ပေမဲ့လေ

နှင်းအထပ်ထပ်ကျတဲ့ တောင်ကုန်း များရဲ့ ဟိုဘက်မှာ၊

ရေခဲပြင်တွေ အက်ကွဲကာ၊ လေကြမ်းတွေတိုက် ပြင်းထန်စွာ၊
ထင်ရှူးပင်တွေ ဒေါသတကြီး ဦးညွှတ်တဲ့နေရာ ...

အဲဒီမှာ...ကော့ဆက်အရိုးတွေ ရေခဲပြင်အောက် ရောက်ရရှာ”

ကော့ဆက်ဘဝကို ဖော်ကျူးသည့် ရိုးရိုးစင်းစင်း ဇာတ်လမ်းကလေးများ
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖလှယ်နေ ချိန်တွင် ကော့ဆက်တေးသံရှင်က အသံကို နှိမ့်ပြီး
သီကြွေးသည်။ နှင်းခဲပျော်စ ဧပြီလ၏ မြေလွှာဘက်တွင် ဝေ့ဝဲဝိုက်ပျံနေသည့်
မိုးစွေငှက်ကလေးတစ်ကောင် တေးသီနေသည့်နှယ်။

“ကော့ဆက်ရဲဘော် သေအံ့ဆဲဆဲ လဲပြိုနေခိုက် မေတ္တာရပ်ခံ
တောင်းပန်ခဲ့တယ် ...

ငါ့ကိုယ်ပေါ်မှာ သင်္ချိုင်းမြေပုံကလေး ဖို့ပေးကြပါ။

ဒီမြေပုံပေါ်မှာ တောက်ပလန်းစွင့်

ပန်းတွေ ပွင့်အောင် ငါ့မွေးရပ်မြေမှ ဟောဇယ်ပင်တပင်
စိုက်ပျိုးပေးကြပါကွယ် ...”

အခြားမီးပုံပွဲ တပွဲတွင်မူ တပ်ခွဲမှ ဓာတ်ပြောသမားက
သူ့ဇာတ်လမ်းများကို အမျိုးမျိုး ရက်ယှက် ပုံသွင်း၍ ပြောလေသည်။
သူ့ဇာတ်လမ်းများကို ကော့ဆက်များက မလျှော့သောခွဲလုံ့လဖြင့်
နားထောင်ကြ၏။ ဇာတ်လမ်းထဲမှ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သူက သူ့အပေါ်
မတ်စကိုဗစ်များ မတရား အကွက်ဆင်၊ အာဏာအလွဲသုံးပြီး ဒုက္ခပေးသည့်
အန္တရာယ် ချောက်ကမ်းပါးများမှ လွတ်အောင်
ရုန်းထွက်သည့်အခါမျိုးများတွင်သာ သူတို့ လက်ခုပ် လက်ဝါး တီးကြ၏။
နှစ်ထောင်း အားရ အားပေးကြ၏။ ထိုသို့ သောသောညံ့ညံ့ အားပေး ပြီးသည့်
အခါမှာတော့ ဇာတ်ပြောသမား၏ အသံက အရှိန် မပျက်
ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာပြန်တော့၏။

(၃)

သူတို့တပ်ရင်း ကျေးလက်စခန်းများတွင် တပ်စွဲပြီး
သီတင်းတပတ်လောက်အကြာတွင် တပ်ခွဲမှူးက သူ့ လက်ထောက်
တပ်စိတ်မှူးနှင့် ပန်းပဲဆရာကို ဆင့်ခေါ်သည်။

“မြင်းတွေအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲဟေ့”

ဟု သူက မေးသည်။

“အားလုံး အခြေအနေကောင်းပါတယ်။ ပြောရရင် အခြေအနေ
အရမ်းကောင်းပါတယ် တပ်ရင်းမှူး”

ဟု တပ်စိတ်မှူးက ဖြေကြားသည်။

ဗိုလ်ကြီးက သူ၏ အနက်ရောင်နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဆွဲလိမ်ရင်း
ပြောသည်မှာ...

“ခြေနင်းကွင်းတွေနဲ့ စက်သွားတွေကို အရောင်တင်ထားရမယ်လို့
တပ်ရင်းမှူးက ညွှန်ကြားချက် ထုတ်ထားတယ်။ တပ်ရင်းကို
အထက်လူကြီးတွေ လာပြီးစစ်ဆေးလိမ့်မယ်။ အစစအရာရာ တဖိတ်ဖိတ်

လက်နေအောင် အရောင်တင် ထားကြကွာ။ ကုန်းနှီးတွေရော တခြား ပစ္စည်းကိရိယာတွေ ပါပေါ့။ မင်းတို့ ဘယ်တော့လောက် အသင့်ဖြစ်နိုင်မလဲ”

တပ်စိတ်မှူးက အကြံပြုသည်။ တပ်စိတ်မှူးက ပန်းပဲဆရာအား ကြည့်သည်။ ပန်းပဲဆရာက တပ်စိတ်မှူး ကို ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဗိုလ်ကြီးကို ကြည့်သည်။

“တနင်္ဂနွေနေ့ဆို ဘယ်လိုနေမလဲ ဗိုလ်ကြီး”

ပြောပြီး လေးစားသမှုဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်းမွေး သူ လက်ညှိုးဖြင့်တို့သည်။

ထိုနေ့မှာပင် စစ်ဆေးပွဲအတွက် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ကော့ဆက်များက သူတို့မြင်းများကို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်ပေးကြသည်။ မြင်းများတွင် တပ်ဆင်ထားသည့် သတ္တုပစ္စည်းကိရိယာများကို တိုက်ချွတ် ဆေးကြော အရောင်တင်ကြသည်။ အရောင်တင်ဆီများကြောင့် အရာရာတိုင်း ဖိတ်ဖိတ်တောက် နေသည်။ မြင်းများ၏ မြင်းခွာ များမှသည် ကော့ဆက်များ၏ မျက်နှာများအထိ။

စနေနေ့တွင် တပ်ရင်းမှူး ရောက်လာသည်။ တပ်ရင်းကို စစ်ဆေးသည်။ သူတို့၏တပ်ရင်းသည် ခုတော့ တောက်ပသစ်လွင်နေပြီ။ အထက်ဆရာကြီး၏ အစစ်ဆေးကို မျက်နှာပန်းလှလှခံယူဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ အောက်ခြေမှ အရာရှိ အရာခံများနှင့် ကော့ဆက်များ၏ အားကြိုးမာန်တက် ကြိုးစားအားထုတ်မှုကို ကျေးဇူး တင်ကြောင်း မိန့်ကြား သည်။

(၄)

ဇူလိုင်နေ့များ၏ အပြာရောင် ကမ္မလာကြီး တဖြည်းဖြည်း ကွာကျသွားပြီး။ ကော့ဆက်မြင်းများ၏ အခြေအနေသည် အပြစ်ပြောစရာ မရှိလောက်အောင် ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေသည်။ ပြောစရာ ရှိသည်မှာ ကော့ဆက်များ။ ကော့ဆက် များသည် စိတ်မအီမသာ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့အတွေးထဲတွင် မေးခွန်းပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ဖြင့်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏တပ် စစ်ပွဲ ဆိုတာကို လေသံသဲ့သဲ့မျှပင် မကြားကြရ။ မဆုံးနိုင် သော စကားများပြောရင်း သီတင်းပတ် တွေ ကျော်လွန်လာသည်။ သူတို့မှာတော့ ခုထိ ပြင်ဆင်ကြရတုန်း၊ ပြင်ဆင်မှုတွေ မပြတ်ဆက်လုပ်နေရတုန်း။ ထို့နောက် မှာတော့ နွေလယ်ကောင် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို အမိန့် တစ်ခု ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ရောက်လာသည်။ သူတို့တပ်ရင်း ဗိုလ်နိမြို့သို့ ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့ရမည်တဲ့။

ထိုညမှာပင် ဗီလ်နိုမြို့သို့ သူတို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ တပ်ခွဲများ လိုက်နာဖို့ ဒုတိယအမိန့် ထပ်ဆင့် ရောက်လာသည်။ ကော့ဆက်သေတ္တာများ ထုတ်ယူစုစည်းပြီး စစ်တန်းလျားများတွင် သိုလှောင်ထားရန်။ နောက်ပြီး ထပ်ဆင့် ပြောင်းရွှေ့ရေးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်ထားရန်။

“ဒါတွေက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဆရာတို့ရဲ့”

ကော့ဆက်များက သူတို့၏ အထက်အရာရှိများအား မေးကြသည်။ အထက်အရာရှိများလည်း ပခုံးပဲ တွန့်ပြနိုင် ကြသည်။ သည်အခြေကို သူတို့ ကိုယ်တိုင် သိလိုကြသည်လေ။ သူတို့ကိုယ်တိုင် သိခွင့်ရလျှင် များစွာ ဝမ်းသာကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဩဂုတ်လ တစ်ရက်နေ့တွင်မူ တပ်ရင်းမှူး၏ အကူရဲဘော်က သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးအား တိုးတိုး ကပ်ပြောသည်မှာ...

“ဟေ့လူရေ၊ ခုဟာက စစ်ကြီးဖြစ်တာဗျ”ဟူ၏။

“မဟုတ်တရုတ်တွေ လာပြောနေပြန်ပြီဗျာ”

“ဘုရားစူးရပါစေ၊ တကယ်ပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

နောက်နေ့ နံနက်ကျတော့ သူတို့တပ်ရင်းကို တပ်ခွဲများအလိုက်ခွဲပြီး တန်းလျားများရှေ့တွင် နေရာ ယူထားစေပြီး တပ်ရင်းမှူးကို စောင့်ကြိုနေကြသည်။ စစ်တန်းလျားများ၏ ထောင့်အကွေ့တခုမှ တပ်ရင်းမှူး ပေါ်ထွက်လာသည်။ သူက သူ့မြင်းကို တပ်ဦးသို့တိုင် စီးသွားပြီး မြင်းကို ဘေးတိုက် လှည့်လိုက်၏။ ဒုတပ်ရင်းမှူး က သူ့နှာခေါင်းကို သုတ်ဖို့ လက်ကိုင်ပဝါ ကို ထုတ်သည်။ သို့သော် နှာခေါင်းသုတ်ဖို့ အချိန် မရလိုက်။ စိုးမိုးနေသည့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်ကြီး၏ အသံက ထိုးဖောက်လိုက်၏။

“ကော့ဆက်ရဲဘော်တို့”

“ခုမှပဲလာတော့တယ်”

ဟု လူတိုင်းတွေးသည်။ တက်ကြွသောမျှော်လင့်ချက်က သူတို့အားလုံးကို စိတ်တထင့်ထင့်ဖြစ်နေစေ၏။ မစ်ကာကော်ရှူနော့ဗ်၏ မြင်းသည် ဟိုဘက်ခြေထောက်၊ သည်ဘက်ခြေထောက် အလဲအလှယ်ထောက်နေသည်။ သည်တော့ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်နေသည့် မစ်ကာက သူ့မြင်းနံဘေးနှစ်ဖက်ကို ခြေဖနောင့်ဖြင့် ဖိကပ် ထားသည်။

“ငါတို့ကို ဂျာမနီက စစ်ကြေညာလိုက်ပြီ”

ရင့်မှည့်နေသည့် မုယောစပါးခင်းထဲသို့ လေပြင်း တစ်ချက်တွေ့လိုက်သည့်ပမာ တန်းစီနေသည့် စစ်သည် တော်တွေ ကြားထဲတွင် တီးတိုးလေသံများ ထွက်လာသည်။ မြင်းတစ်ကောင်၏ဟီသံက ကော့ဆက်များ နားထဲ ကန့်လန့်ဝင်လာသည်။ သည်လိုအချိန် သည်လိုအခါမျိုးတွင် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဟီလိုက်သည့်မြင်း ရှိရာ တပ်ခွဲ(၁) ဆီသို့ မျက်လုံးတွေအပြူးသား၊ ပါးစပ်တွေ အဟောင်းသားဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး စကားတွေအများကြီးထပ်ပြောသည်။ သူက စကားလုံးများကို ဂရုတစိုက်ရွေးချယ်ပြီး ပြောသည်။ လူမျိုးဂုဏ်၊ နိုင်ငံဂုဏ်ကို ဆွပေးမည့် စကားလုံးများကို သုံးနှုန်းသည်။ သို့သော် ရာပေါင်းများစွာသော ကော့ဆက်များ၏ စိတ်မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်မိသည်မှာ သူတို့ခြေရင်းသို့ ပြုတ်ကျလာသည့် တိုင်းတပါး အလံမျိုး မဟုတ်။ သို့သော် တကယ်တမ်း ပြုတ်ကျ မြေခရသည်မှာ သူတို့၏ နေ့စဉ်ဘဝများ။ ပင်ပန်း ဆင်းရဲသော ဘဝ။ သို့တိုင် သူတို့၏ မူလဘူတ ကျသောဘဝ။ သည်ဘဝ၏ နောက်ကွယ်တွင် သူတို့၏ ဇနီးများ၊ သားသမီးများ၊ ချစ်သူများ၊ မစုစည်းရသေးသည့် ဂျုံစေ့များ၊ ပစ်ထားခဲ့ရသည့် ကျေးရွာများ ရှိသည်။

“နှစ်နာရီအတွင်း ငါတို့ ရထားပေါ်တက်ကြရမယ်”

သူတို့အားလုံး၏ စိတ်ထဲသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် နေသည့် တခုတည်းသောအတွေး။

သူတို့တပ်ရင်း သီချင်းတွေအော်ဆိုပြီး ဘူတာရုံသို့ ချီတက်သည်။ ကော့ဆက်များ၏ အသံများက တံပိုးခရာသံများကို လွှမ်းသွားသည်။ ထို့နောက်တော့ ဟိုနေရာကတကွက်၊ သည်နေရာကတကွက် တိတ်ဆိတ် သွားသည်။ အရာရှိကတော်များက လေးဘီးတပ် မြင်းလှည်းများ စီးလာပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ လမ်းဘေး ဝဲယာ တလျှောက်တွင် အရောင်အသွေး စုံလှသော ပရိသတ်ကြီးက တလှုပ်လှုပ် တရွရွ။ မြင်းများ၏ ခွာများက ဖုန်လုံးတွေ ထောင်းထောင်းထစေသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်နှင့် အခြားသူများ၏ ပူဆွေးသောက ကို ရယ်မောရင်း ဘယ်ဘက်ပန်းကို တဆတ်ဆတ် လှုပ်ယမ်းနေသည့် ဦးဆောင်အဆိုရှင်က အပြောင်အပြက် ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ကော့ဆက်တေးတပုဒ်ကို အော်ဆို လာသည်။ သူတို့၏တေးသံများနှင့် မြင်းခွာသံများ ပေါင်းစပ်လျက် အနီရောင် ရထားတွဲများရှိသည့် ဘူတာရုံသို့ ချီတက်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့ကို ထွက်ပြီး နှုတ်ဆက်သည့် အမျိုးသမီးအုပ်စုကို ကော့ဆက်တစ်ဦး က အပြောင်အပြက် သဘောဖြင့် မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြလိုက်၏။

ရထားလမ်းပေါ်မှ ရထားခေါင်းတွဲကြီးက ရေနွေးငွေ့တွေ တဖြူးဖြူး
မှုတ်ထုတ်ရင်း သူတို့ကို သတိပေး နှိုးဆော်နေ၏။

စစ်ရေးအခင်းအကျင်းများ၊ စစ်ပြင်ဆင်မှုများ၊ ခြေလျင်တပ်၊ မြင်းတပ်၊
စစ်ရထားများ၊ မရေမတွက် နိုင်အောင် များပြားသော
စစ်ရေးအခင်းအကျင်းများ၊ တိုင်းပြည်၏ ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းများ၊
ရထား လမ်းများ ဆိုသည့် တိုင်းပြည်၏ ပင်မသွေးကြောများ အတိုင်း
လူနောက်ဘက်စစ်မျက်နှာဆီသို့ ချီတက်နေ ကြသည်မှာ မီးခိုးရောင်စစ်ဝတ်စုံ
ဆင်မြန်းထားသည့် ရုရှားစစ်သည်တော်များ။

(၅)

သူတို့ချီတက်ရာ လမ်းကြောင်းပေါ်ရှိ မြို့ကလေး တစ်မြို့သို့
ရောက်တော့ သူတို့တပ်ရင်းကို တပ်ခွဲများ အဖြစ် အသီးသီးခွဲလိုက်သည်။
တပ်မမှူး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ တပ်ခွဲ(၆)ကို အမှတ်(၃) ခြေလျင်တပ်နှင့်
တွဲဖက် ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုတပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ပယ်လီခါလီယာမြို့သို့
ချီတက်ခဲ့ကြ၏။

ဩဂုတ်လ ၉ ရက်နေ့ရောက်တော့ တပ်စိတ်(၁) မှ တပ်စိတ်မှူးနှင့်
မရီခင် ဆိုသည့် ကော့ဆက်တစ်ဦး ကို ဆင့်ခေါ်သည်။ မရီခင်သည်
ညနေစောင်းမှ သူ့တပ်စိတ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မစ်ကာ
ကော်ရှူနော့ဗ် မြင်းများကို ရေချရာမှ ပြန်ခေါ်လာသည်။

အသားမည်းမည်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း
ကော့ဆက်တစ်ဦးဖြစ်သည့် မရီခင်က သူတို့ စခန်း ချသည့် အိမ်ကလေးထဲသို့
ဝင်သည်။ ရှက်ဂိုကော့ ဆိုသည့် ကော့ဆက်က စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။
မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် လင်းနေသည့် ရေနံဆီမီးခွက် မီးရောင်ကို အားထားပြီး
ပြတ်သွားသည့် မြင်းဇက်ကြိုး တစ်ချောင်းကို ပြန်ဆက်ဖို့ ချုပ်နေသည်။
ခရပ်ချီကော့က လက်တွေ့ နောက်ပစ်ပြီး မီးလင်းဖို့ နံဘေးတွင် ရပ်ကာ
အိုင်ဗင်ကော့ ကို စကားပြောနေ၏။

“ကိုယ့်လူတို့ရေ.. မနက်ဖြန်မနက် အရုဏ်ကျင်းတာနဲ့ ငါတို့
လျှူဘော့ကင်းစခန်းကို သွားကြရမယ်”

မရီခင် ကြေညာလိုက်၏။

“ဘယ်သူတွေ သွားမှာလဲ”

ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည့် မစ်ကာ က ရေကရားကြီးကို

တံခါးပေါက်နံဘေးတွင် ချရင်း မေးလိုက်၏။

“ရှက်ဂိုကော့၊ ခရပ်ချ်ကော့၊ ဗာချက်၊ ပိုပေါ့နဲ့ အိုင်ဗင်ကော့တို့ သွားရမှာ”

“ဒါဆို ငါကရော၊ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဟု မစ်ကာ မေးသည်။

“မင်း ဒီမှာနေခဲ့ပေါ့”

“အင်း ... အဲဒါဆိုရင်တော့ မင်းတို့လူစု ကိုယ့်ကြမ္မာ ကိုယ်ဖန်တီးရတော့မှာပေါ့”

နံနက်မိုးလင်း အရုဏ်ကျင်းချိန်တွင် သူတို့အဖွဲ့ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် အတန်ကြာ စီးလာ ပြီးနောက် ကုန်းမြင့်တခုသို့ ရောက်သည်။ အဆိုပါ ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် လျှာဘော့ရွာကြီးကို မြင်ရသည်။ နယ်စပ်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သည့် ရွာစွန့်ယာတောကြီးတခုကို သူတို့၏ ကင်းစခန်းအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်၏။ ယာတောရှင်က ပိုလန်လူမျိုးတစ်ဦး၊ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် စင်စင်ကြယ်ကြယ် ရိတ်ထားသည်။ ခြေခွင်နေသည်။ အဖြူရောင် အဝတ်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။ ယာတောရှင်က မြင်းများထားလို့ရသည့် တဲတလုံးကို ပြသည်။ အဆိုပါတဲ၏ နောက်ဘက်တွင် စိမ်းစိမ်းမြမြ ပဲရိုင်းခင်းကြီး ရှိသည်။ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် တောင်ကုန်းများကို ကျော်သွားလျှင် တောအုပ်တအုပ်။ နောက်ပြီး ဂျုံခင်းဖြူဖြူ တပြန့်တပြောကြီးကို လမ်းတလမ်း က ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။ ဂျုံခင်း၏ ဟိုဘက်တွင်တော့ မြက်ခင်းပြင်ကြီး။

မြင်းစောင်းအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သည့် တဲ၏နောက်ဘက်ရှိ မြောင်းကို သူတို့၏ ထောက်လှမ်းရေးပွိုင့်အဖြစ် အသုံးပြုသည်။ ထိုမြောင်းထဲမှနေပြီး မှန်ပြောင်းဖြင့် တစ်ယောက်တလှည့် ကြည့်သည်။ အခြားသူများ ကတော့ အေးချမ်းရာ တဲအတွင်းမှာပဲ နေကြသည်။ တဲအတွင်းမှာ အနံ့အသက်က စုံနေသည်။ ကာလရှည် သိုလှောင် ထားသည့် ဂျုံနံ့များ၊ စဉ်းထားသည့် မြက်ခြောက်များ၊ ကောက်ရိုးများမှ ဖုန်နံ့များ၊ ကြွက်နံ့များ၊ နောက်ပြီး ကမ္ဘာမြေကြီး၏ သင်းပျံ့ချိုမွှေးရနံ့များ။

ညနေဘက်ကျတော့ တနေ့ခင်းလုံး ကင်းစောင့်နေသည့် ရှက်ဂိုကော့၏နေရာတွင် အိုင်ဗင်ကော့က တာဝန်လွှဲပြောင်းယူသည်။ သူက မှန်ပြောင်းကို သူ့မျက်လုံးနှင့် ကိုက်ညီအောင် ညှိသည်။ ပြီးတော့ အနောက်မြောက် ဘက်ရှိ တောအုပ်ဆီသို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ လေထဲတွင် လှုပ်ယမ်းနေသည့် ဂျုံခင်း တပြန့်တပြောကြီးကို တွေ့ရသည်။

နောက်ပြီး ... စိမ်းစိမ်းစိုစို ထင်းရှူးတောပေါ်သို့ ရွန်းရွန်းစိုစို ဖြာကျ နေသည် မှာ နီမြန်းသော နေရောင်ခြည်များ။ ရွာ၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ချောင်းတချောင်း။ ချောင်းထဲတွင် ကလေးတသိုက် ရေချိုးနေသည်။ အမျိုးသမီး တစ်ဦး က ခပ်နီမ့်နီမ့်အသံဖြင့် လှမ်းခေါ်နေသည်။

“စတာရှာ၊ စတာရှာ၊ ဒီကိုလာဟဲ့”

ရှက်ဂိုကျော့ စီးရက်တလိပ် မီးညှိသည်။ သူက တဲတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားရင်း မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း... ညနေခင်းကြီး နီရဲနေလိုက်တာ၊ တရှိန်ရှိန်တောက်နေတာပဲ။ လေနီကြမ်း ကျလာ လိမ့်မယ် ထင်တယ်ကွ”

(၆)

ထိုညက မြင်းများအားလုံး မတ်တတ်။ ကုန်းနှီးများ တပ်ထားခြင်း မရှိ။ ရွာထဲတွင် မီးတွေအားလုံး မှောင်နေပြီ။ အသံဗလံဆိုလို့ လုံးဝ မကြားရ။

နောက်တနေ့လည်း အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ ကုန်လွန်သွားသည်။ ညနေပိုင်းရောက်တော့ ပိုပေါ့ အား အစီရင်ခံစာ တစောင်နှင့်အတူ တပ်ခွဲသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်။ နောက်ပြီး ညချမ်း။ ဆန်းစ၊ သော်တာ၏ အဝါရောင် ကောက်ကြောင်းကလေး ရွာအထက် မိုးကောင်းကင်တွင် ပေါ်လာသည်။ ပန်းခြံထဲမှ မှည့်ရွမ်းနေသော သစ်သီးများသည် ဟောတလုံး၊ ဟောတလုံး တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျနေသည်။

ညည့်သန်းခေါင်လောက် အိုင်ဗင်ကျော့ ကင်းစောင့်နေခိုက်တွင် ရွာလမ်းတလျှောက် ပြေးလာသည့် မြင်း ခွာသံကို ကြားလိုက်သည်။ သူ ကတုတ်ကျင်းထဲမှ တွားတက်သည်။ အခြေအနေကိုကြည့်သည်။ သို့ပေမဲ့ ဆန်းစ သော်တာ ကလေးကို တိမ်ညိုတွေဖုံးထားသည်။ ပိန်းပိတ်ပိတ် အမှောင်ထုထဲတွင် ဘာဆို ဘာမျှ မမြင်ရ။ တံခါးဝ တွင် အိပ်နေသည့် ခရပ်ချီကျော့ကို သွားနှိုးသည်။

“ကျော့စံမာ...ဟေ့ကောင် ထစမ်း၊ မြင်းစီးစစ်သားတွေ လာနေတယ်ကွ”

“ဘယ်ကလာတာလဲဟင်”

“ဒီကောင်တွေ ရွာထဲဝင်လာတာကွ”

သူတို့ တဲအပြင်သို့ ထွက်သည်။ ကိုက်တစ်ရာ၊ နှစ်ရာလောက် ဝေးသည့်

လမ်းဆီမှ မြင်းခွာသံများကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားကြရသည်။

“ငါတို့ ပန်းခြံထဲ သွားကြမယ်လေ။ အဲဒီမှာဆို ပိုပြီး ကောင်းကောင်းကြားရမယ်ကွ”

ခရပ်ချ်ကော့ အကြံပေးသည်။

တဲကလေးကို အပြေးအလွှားကွေ့ပတ်ပြီး အိမ်ရှေ့ပန်းခြံကလေးထဲသို့ သွားကြသည်။ ပြီးတော့ ခြံစည်း ရိုးနား ကပ်ပြီး ဝပ်နေကြသည်။ ခြေနင်းကွင်းသံ တချွမ်းချွမ်း နှင့် မြင်းကုန်းနှီးမှ တကျိကျိမြည်သံတွေ နီးကပ် လာသည်။ ခုတော့ မြင်းသည်တော်များ၏ ကောက်ကြောင်းမှိန်မှိန်ကို သူတို့ မြင်နေရပြီ။ မြင်းသည်တော်များ လေးဦး ရင်ပေါင်တန်းစီး လာသည်။

“ဟေ့ ဘယ်သူတွေလဲကွ”

ခရပ်ချ်ကော့ လှမ်းအော်သည်။

“မင်းက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

ရှေ့ဆုံးတန်းမှ အသံတသံက ရုရှားဘာသာ စကားဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတယ်ကွ၊ ငါ ပစ်ရလိမ့်မယ်နော်”

ခရပ်ချ်ကော့ သူ့ရိုင်ဖယ်ကို ဂျောက်ဂျောက် ဂျက်ဂျက်မြည်အောင် မောင်းတင်သည်။

မြင်းသည်တော်တစ်ဦးက သူ့မြင်းကို ဇာက်သတ်သည်။ ပြီးတော့ ခြံစည်းရိုးဘက်သို့ လှည့်သည်။

“ငါတို့က နယ်ခြားစောင့်တပ်ကပါ။ မင်းတို့က ကင်းပုန်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်တပ်ရင်းကလဲ”

“အမှတ်(၃) ကော့ဆက်တပ်ခွဲက”

“ဟေ့ ထရစ်ရှင်၊ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ”

အမှောင်ထုထဲမှ အသံတသံက မေးသည်။ ခြံစည်းရိုးနားမှ မြင်းသည်တော်က..

“အဲဒီနေရာမှာ ကင်းပုန်းချထားတဲ့ ကော့ဆက် တစ်ယောက် ရှိနေပါတယ် တပ်မှူး”

ဟု ဖြေလိုက်သည်။

မြင်းသည်တော်နောက်တစ်ဦး ခြံစည်းရိုးနားထိ ရောက်အောင် စီးလာသည်။

“ရဲဘော်တို့ ကံကောင်းပါစေကွယ်။ မင်းတို့ ဒီမှာ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား။”

သူက မေးရင်း မီးတချက်ခြစ်သည်။ စီးကရက် ကို မီးတို့သည်။ ဖျတ်ခနဲလင်းသွားသည့် အလင်းထဲတွင် နယ်ခြားစောင့်တပ်မှ အရာရှိ၏ မျက်နှာကို ခရပ်ချံကော့ မြင်လိုက်ရ၏။

“မနေ့ကတည်းက ရောက်နေတာပါ။”

ဟု ဖြေသည်။

“ငါတို့ရဲ့ ကင်းစခန်းကို ပြန်ရုပ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ခွဲမှတ်ထားရမှာက မင်းတို့ဟာ အဝေးဆုံး ကင်းစခန်းမှာ ရောက်နေတယ် ဆိုတာပဲ။ မနက်ဖြန်ဆို ရန်သူတွေ တက်ကောင်း တက်လာလိမ့်မယ်”

သူ မြင်းကို ပြန်လှည့်ပြီး သူ့လူတွေကို ဆက်စီးသွားဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ထိုအခိုက်တွင် လကလေးကို ပိုက်ထုပ်ထားသည့် တိမ်မည်းညိုများအား အညှာတာကင်းမဲ့သော လေပြင်းက ဆွဲခွာပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ရွာပေါ်၊ ပန်းခြံများပေါ်၊ မတ်စောက်သော အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်နှင့် တောင်ကုန်းကလေး ပေါ်သို့ မြင်းစီးတက်သွားသည့် နယ်ခြားစောင့် တပ်များပေါ်သို့ သွေးပျက်ချင်စရာ ညလရောင်ဝါဝါက ထိုးကျလာ တော့၏။

(၇)

နောက်နေ့နံနက်တွင် သူတို့တပ်ခွဲဆီသို့ မြင်းတစ်ကောင်ဖြင့် ဒုန်းစိုင်းသွားသူမှာ ဗာချက်။ သူနှင့်အတူ အစီရင်ခံစာ တစောင် ပါသွားသည်။ ညက တစ်ညလုံး မြင်းများကို ကုန်းနှီးတပ်ပြီး အသင့်ပြင်ထားသည်။ ခုတော့ ရန်သူနှင့် ဦးစွာရင်ဆိုင်ရမည့် သူမှာ သူတို့ပဲ ရှိတော့သည်။ သည်အတွေးက သူတို့ကို အလန့်တကြား ဖြစ်နေစေ၏။ ဟိုတုန်းကတော့ သူတို့ရှေ့မှာ နယ်ခြားစောင့်တပ် ရှိသည်ဆိုတာ သူတို့ သိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ငါတို့ တသီးတခြား ဖြစ်နေပါကလား ဆိုသည့် အထီးကျန် ခံစားချက်မျိုး မခံစားခဲ့ရ။ သို့ပေမဲ့ နယ်ခြားကို အတားအဆီးမဲ့ ဖွင့်ထားပြီ ဆိုသည့် သတင်းက သူတို့စိတ်အပေါ် သက်ရောက်မှု ပြုနေသည်။

မရိခင်က ပိုလန်လူမျိုး ယာသမားကြီးနှင့် စကားပြောထားပြီ။ သူတို့မြင်းများအတွက် ပဲရိုင်းပင်များကို ငွေအသပြာ အနည်းငယ်နှင့် အလဲအလှယ်ပြုဖို့ သဘောတူထားကြသည်။ ယာတောရှင်ကြီး၏ စားကျက်မြက်ခင်း သည် သူတို့ အိမ်ကလေးနှင့် သိပ်မဝေးလှ။ မရိခင်က အိုင်ဗန်ကော့နှင့် ရှက်ဂိုကော့ကို မြက်ရိတ်ဖို့ စေလွှတ် ထားသည်။ ရှက်ဂိုကော့က မြက်ရိတ်ပြီး နိုင်ဗန်ကော့က ပဲရိုင်းပင်များကို ထွန်ခြစ်ဖြင့် ဆွဲယူစုစည်းသည်။ ကောက်လှိုင်းစည်းများ အဖြစ် ချည်နှောင်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ထိုသို့အလုပ်များနေခိုက်တွင် မရိခင်က မှန်ပြောင်းတလက်ဖြင့် နယ်ခြားဆီသို့ ဦးတည်နေသည့် လမ်းမတလျှောက်ကို ကြည့်သည်။ ထိုသို့ကြည့်နေစဉ် အနောက်တောင်ဘက်ရှိ ယာခင်းများကို ဖြတ်ပြေးလာနေသည့် ကောင်ကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူငယ်ကလေးသည် တောယုန် တစ်ကောင်လို တောင်ကုန်းတခုပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာသည်။ ဟိုးအဝေးကြီးကတည်းက အော်ဟစ် လာသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ လက်ရှည် ဖိုးရိုးဖားရားကြီးကို မြှောက်ကာ ဝှေ့ကာ ယမ်းပြလာသည်။ ကလေးက မရိခင်ထံ အရောက် ပြေးလာသည်။ အမောတကောဖြင့်။ မျက်လုံးကို ကလယ် ကလယ် လုပ်ကာ မောကြီး ပန်းကြီး အော်ပြောသည်။

“ကော့ဆက်ဆရာကြီး၊ ကော့ဆက်ဆရာကြီး ဂျာမန်တွေ..... ဂျာမန်တွေ လာနေပြီ”

သူ့လက်ကလေးဖြင့် ညွှန်ပြသည်။ သူငယ်ကလေး ညွှန်ပြသည့်ဘက်သို့ မရိခင် မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်သည်။ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်း ဆီမှ မြင်းစီးတပ်သားတစုကို မြင်ရသည်။ သူက ကြည့်လက် စမှန်ပြောင်းကို ဖယ်ရှားခြင်း မပြုဘဲ သူ့လူတွေကို လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ခရပ်ချ်ကော့၊ ဟိုကောင်တွေကို ပြေးခေါ်စမ်း။ ဂျာမန်ကင်းလှည့်တဖွဲ့ လာနေပြီ”

ခရပ်ချ်ကော့ စားကျက်မြက်ခင်းသို့ ပြေးသည်။ မြက်ခင်း၏ ဟိုဘက်ဆီမှ တရိပ်ရိပ်ရွေ့လျားလာ နေသည့် မြင်းသည်တော်များကို ခုတော့ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေပြီ။ သူတို့စီးလာသည့် မြင်းများ၏ အရောင် ကိုပင် ကွဲကွဲ ပြားပြား ပြောလို့ရနေပြီ။ သူတို့၏ ယူနီဖောင်းများကတော့ နက်ပြာရောင်တွေ။ သူတို့ အားလုံး နှစ်ဆယ်ကျော်သည်။ သူတို့က တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နီးစပ်စွာ စုဖွဲ့စီးလာသည်။ အနောက်တောင်ဘက်မှ လာနေခြင်း။ မရိမင်က သူတို့ လာချင်း လာလျှင် အနောက်မြောက်ဘက်မှ လာလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်လေ။ သူတို့ လမ်းမကို ဖြတ်ကျော်သည်။ ရွာတည်

ထားသည့် တောင်ကြားအထက် ကုန်းတန်းအတိုင်း စီးလာကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိုင်ဗန်ကော့နှင့် ရုက်ဂိုကော့တို့ မြက်ရိတ်နေရာသို့ ခရပ်ချီကော့ ပြေးလာသည်။

“ရပ်...ရပ်၊ မြက်ရိတ်တာ ရပ်တော့”

ဟုလည်း ပါးစပ်က အော်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

ရုက်ဂိုကော့က တံစဉ်၏အဖျားကို မြေကြီးတွင် ထိုးစိုက်ရင်း မေးသည်။

“ဂျာမန်တွေ ...”

အိုင်ဗန်ကော့ လက်ထဲမှ မြက်ထုပ်ကြီးကို ပစ်ချသည်။ ယာရှင် ပိုလန်လူမျိုးကြီးသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ပြားပြားမှောက်မတတ် ခါးကိုင်းပြီး အိမ်ကလေးဆီသို့ ပြေးသည်။ ကော့ဆက်များက သူ့နောက်မှ။ ကော့ဆက် အဖွဲ့ကလေး သူတို့၏မြင်းများပေါ် ခုန်တက်ကြသည်။ ရွာပြင်ရှိ ကုန်းမြင့်ကလေးရှိရာသို့ ဒုန်းစိုင်းသွားသည်။ တောင်ကုန်း ထိပ်သို့ သူတို့ရောက်ချိန်တွင် ဂျာမန်များသည် သူတို့နှင့် ပယ်လိကာလီယာ မြို့ကလေး ကြားသို့ ရောက်နေပြီ။ ဂျာမန် များက မြင်းများကို အသားကျစီးလာသည်။ သူတို့အုပ်စုကို ဦးဆောင် လာသည့် အရာရှိ စီးလာသည့် မြင်းမှာ အမြီးဖြတ် ထားသည့် မြင်းကြီး။ ထိုမြင်းကြီး၏ အရောင်မှာ အညိုနှင့် မီးခိုးရောင် ပြောက်ကျား။

“ဒီကောင်တွေ နောက်ကိုလိုက်။ ငါတို့ရဲ့ အမှတ်(၂) ကင်းစခန်းအရောက်မှာ ဒီကောင်တွေကို ညှပ်ပူး ညှပ်ပိတ် တိုက်ပစ်”

မရီခင် အမိန့်ပေးသည်။

သူတို့၏မြင်းများကို ခပ်သွက်သွက် မောင်းသည်။ ဂျာမန်မြင်းစီး စစ်သားများ၏ အပြာရောင် ယူနီဖောင်းများကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေရပြီ။ သူတို့ကလည်း သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသည့် ကော့ဆက် များကို တွေ့သည်။ သည်တော့ ရုရှားဒုတိယ ကင်းစခန်းဘက်သို့ အသော့နှင်သွားကြသည်။ ရုရှားဒုတိယ ကင်းစခန်းက လူ့ဘော့ရွာနှင့် နှစ်မိုင်အကွာ လောက်ရှိ ယာတော တခုထဲတွင် ရှိသည်။ တပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့အကြားရှိ အကွာအဝေးသည် တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းလာသည်။

“ဒီကောင်တွေကို ငါတို့က စပစ်မယ်ဟေ့”

ကုန်းနှီးပေါ်မှ ခုန်ချရင်း မရီခင် အော်ဟစ်သည်။

ဇက်ကြိုးများကို သူတို့လက်တွေပေါ် တင်ပြီး မတ်တတ်ရပ်ကာ

ပစ်ခတ်ကြသည်။ သေနတ်သံကြောင့် အိုင်ဗန်ကော့ ၏ မြင်းက လန့်ပြီး ပတတ်ရပ်သည်။ အိုင်ကိမိသွားသည့် အိုင်ဗန်ကော့သည် မြင်းပေါ်တွင် တစောင်း ဖြစ်သွားသည့် ဂျာမန်တစ်ယောက်၊ ထိုဂျာမန် သည်ပင် လက်နှစ်ဖက်စလုံး ဆန့်ထုတ်ကာ သူ့ကုန်းနှီး ပေါ်မှ ကျွမ်းပစ်ကျ သွားသည်။ အခြားဂျာမန်များက ရပ်တန့်ခြင်း မပြု။ သူတို့၏ပရုံးတွင် လွယ်ထားသည့် ကာဘိုင် သေနတ်များကိုပင် မဖြုတ်ကြ။ သို့သော် အကွဲကွဲ အပြားပြား ဒုန်းစိုင်းစီးသွားကြသည်။ မြင်းပေါ်သို့ ဦးစွာ ပြန်တက်သူမှာ မရိခင် ဖြစ်၏။ ကော့ဆက်တွေ သူတို့မြင်းများကို ကျာပွတ်ဖြင့်ရိုက်ကြ၏။ ဂျာမန်တွေ ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့သွားသည်။ ကော့ဆက်တွေက သူတို့နောက်သို့ လိုက်ရင်း စောစောကပင် မြင်းပေါ်မှ ကျခဲ့သော ဂျာမန်မြင်းသည်တော် အနီးသို့ ရောက်သည်။ ဟိုးရှေ့ မှာတော့ ကျယ်လွင့်သော မြေပြန့်လွင်ကို အကန့်အသတ်ဖြစ်အောင် ချောင်းကလေးများက ပိုင်းကန့်ထား၏။ ဂျာမန်များက ချောင်းတခုချင်းကို ကျော်ဖြတ် ကြ၏။ ကော့ဆက်များက နောက်မှလိုက်ပြီး သေနတ်ဖြင့်ပစ်ကြ၏။ တော်တော်ကလေး ချိုးဆက်ပြီး ချိန်တွင် နောက်ထပ် ဂျာမန်တစ်ဦး ပြုတ်ကျသွားပြန်သည်။

“ငါတို့ရဲ့ ကော့ဆက်ကင်းစခန်းက ရဲဘော်တွေ တစ်မိနစ်လောက်အတွင်း အဲဒီ ယာခင်းထဲက ထွက်လာကြ လိမ့်မယ်”

မရိခင် ရေရွတ်သည်။ ဆေးချေးတွေ စွန်းထင်းနေသည့် လက်မဖြင့် သူ့ရိုင်ဖယ် ကျည်ကပ်ထဲသို့ ကျည်ဆန်ကို တွန်းထည့်သည်။ ကော့ဆက်တွေ ယာခင်းကို ကျော်ဖြတ်နေကြပြီ။ သူတို့ ကင်းစခန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ သို့သော် ကင်းစခန်းတွင် လူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ကင်းစခန်းကို ရုပ်သိမ်းခဲ့ကြပြီ။ နောက်မှ သူတို့ သိရသည်မှာ ကင်းတပ်ဖွဲ့သည် မနေ့ညကတည်းက တပ်ရပ်သွားပြီ ဆို၏။ အကြောင်းမှာ ကင်းစခန်းနှင့် မိုင်ဝက်လောက်အကွာမှာ ရှိသည့် ကြေးနန်းကြိုးများ ဖြတ်တောက်ခံထားရသည် ကို တွေ့ရသော ကြောင့် ဆို၏။

ဂျာမန်တပ်ဖွဲ့ကို မရိခင် နောက်တချီ ပစ်ခတ်ပြန်သည်။ သည်တကြိမ်တော့ မြင်းစီးရင်း ကုန်းနှီးပေါ်မှ လှမ်းပစ်ခြင်း။ ဂျာမန်တပ်ဖွဲ့ထဲမှ နောက်ကျနေသည့် ရဲဘော်တစ်ယောက်က သူ့ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။ ပြီးတော့ မြင်းကို စူးတို့ပြီး ရှေ့ဆက်ပြေးသွားသည်။

“အမှတ်(၃) ကင်းစခန်းကို ရောက်တဲ့အထိ အဲဒီ ကောင်တွေကို မောင်း”

မရိခင် သူ့နောက်မှရဲဘော်များကို လှည့်ကြည့်ပြီး အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။ ထိုအခါကျမှ အိုင်ဗန်ကော့ သတိထားလိုက်မိသည်။ မရိခင်၏ နှာခေါင်းမှ အရေပြား တစ်စ တွဲလောင်းကျနေပါကလား။

“ဒီကောင်တွေ ဘာဖြစ်လို့ လှည့်ပြီးမခုခံကြတာလဲ”

အိုင်ဗန်ကော့ သူ့ကျောပေါ်မှ ရိုင်ဖယ်ကို အနေအထားပြင်၍ ချိတ်ရင်း
မေး၏။

ဂျာမန်တွေ ချောင်းတခုထဲဆင်းသည်။ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားသည်။
ချောင်းတဖက်ကမ်းတွင် ထယ်ထိုး ထားသည့် ယာခင်းတခင်း ရှိသည်။
သည်ဘက်ကမ်းတွင်တော့ ချုံနွယ်တွေပဲ ရှိသည်။ မရိခင် သူ့မြင်းကို
စက်သတ်သည်။ ဆောင်းထားသည့် ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်သည်။ ပြီးတော့
သူနဖူးပေါ်မှ ချွေးတွေ ကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်ပစ်သည်။ ချောင်း၏
ဟိုဘက်ကမ်းပေါ်သို့ ဂျာမန်တွေ ပြန်တက် မလာသေး။ မရိခင် အခြား
ရဲဘော်များကို ကြည့်သည်။ တံတွေး ပျစ်ခနဲ ထွေးပြီး ပြောသည်။

“အိုင်ဗန်ကော့ ... အဲဒီချောင်းဆီကို စီးသွားပြီး ဒီကောင်တွေ
ဘာလုပ်နေလဲ ထောက်လှမ်းစမ်း”

အိုင်ဗန်ကော့ ရေငတ်စွာ နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် လိမ်းသပ်သည်။
ပြီးတော့ မြင်းစီးထွက်ခွာသွားသည်။

“ဟာ.... ဆေးလိပ် သောက်ချင်လိုက်တာကွာ”

ခရပ်ချီကော့ ရေရွတ်သည်။ သူ့မြင်းကို ကိုက်ခဲနေသည့် မှက်ကြီးများကို
ကျာပွတ်ဖြင့် ခါထုတ် ပစ်သည်။

အိုင်ဗန်ကော့ ချောင်းရှိရာ မြေနိမ့်ဆီသို့ လေးလေး မှန်မှန်
ဆင်းသွားသည်။ ခြေနင်းကွင်းကို နင်းပြီး မတ်တတ် ရပ်ကာ ဟိုးအောက်ခြေသို့
လှမ်းကြည့်သည်။ ရုတ်တရက် သူတွေ့မြင်လိုက်ရသည်မှာ အရောင်တွေ
တလက်လက် ထနေသည့် လှံထိပ်ချွန်းများ။ ထို့နောက် ဂျာမန်တွေ မြင်ကွင်းထဲ
ပေါ်လာသည်။ သူတို့၏ မြင်းတွေ တပတ်လှည့်ပြီး ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့
ပြေးတက်လာကြသည်။ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့အသင့်။ ထိုအတောအတွင်း အိုင်ဗန်ကော့
သူ့မြင်းကို နောက်ပြန် ဆွဲလှည့်သည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေ
စင်စင်ကြယ်ကြယ် ရိတ်ထားပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်နေသည့် စစ်ဗိုလ်က
သူတပ်ဦးမှာ နေရာယူထားသည့် သူ့ပုံပန်းသဏ္ဌာန်သည် အိုင်ဗန်ကော့ ၏
မှတ်ဉာဏ် ကြေးမုံရိပ်တွင် တံဆိပ်ခတ် လိုက်သလို စွဲထင်နေတော့၏။
အိုင်ဗန်ကော့ ကျောထဲစိမ့်သွားသည်။ သူက တိတ်ဆိတ် စွာပင် သူ့လူများရှိရာသို့
ဒုန်းစိုင်း စီးလာခဲ့သည်။

မရိခင်တစ်ယောက် ဆေးရွက်ကြီးအိတ်ကို ပြန်ပိတ်ဖို့ပင်
အချိန်မရလိုက်။ အိုင်ဗန်ကော့နောက်မှ ဂျာမန်များ လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရ၍
ဦးစွာ စတင်လှုပ်ရှားသူမှာ ခရပ်ချီကော့။ သူက ရန်သူဂျာမန်များ ဆီသို့

ဒုန်းစိုင်းစီးသွားသည်။ ညာဘက်ခြမ်းမှ မြင်းသည်တော်များက အိုင်ဗန်ကော့အား အပိုင်ခုတ်ဖို့ ပန်းတက် ကြသည်။ သူတို့သည် လျင်မြန်လွန်းလေစွ။ တခဏအတွင်း အိုင်ဗန်ကော့ကို ကျော်တက်သွားသည်။

အိုင်ဗန်ကော့က သူ့မြင်းကို ကျာပွတ်ဖြင့် တဖြန်းဖြန်းရိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ကြွက်သားတွေ တဆတ်ဆတ် တွန့်နေသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးက မျက်လုံးအိမ်များမှ ကျွတ်ထွက်တော့မတတ်။ မရိခင်က မြင်းပေါ်တွင် ပြားနေအောင် ဝပ်ရင်း သူ့အဖွဲ့ကို ရှေ့မှ ဦးဆောင်သည်။

“သူရဲဘော်တွေဆီ ပြန်ရောက်ဖို့ပါပဲ” အိုင်ဗန်ကော့အား စိုးမိုးထားသည့် တခုတည်းသော အတွေး။ ပြန်လည် ခုခံဖို့အတွေး သူ့မှာမရှိ။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ဘောလုံးတလုံး ဖြစ်အောင် တွေးထားသည်။ နဖူးက မြင်းလည်ဆံမွေးကို ထိနေပြီ။

မျက်နှာနီစပ်စပ်ရှိသည့် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ဂျာမန်ကြီးတစ်ယောက်က သူ့ကို နံဘေးမှ ပန်းတက်သည်။ ပြီးတော့ အိုင်ဗန်ကော့၏ ကျောပြင်ကို လှံတံဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ လှံဦးချွန်သည် အိုင်ဗန်ကော့၏ သားရေခါးပတ်ကို ထိုးမိပြီး ချော်ထွက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာတွင် ထိုးစိုက်မိဖို့ တစ်လက်မလောက်ပဲ လွဲချော်သွားသည်။

“သူငယ်ချင်းတို့၊ ပြန်လှည့်...ပြန်လှည့်ကြ”

သူ သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်လုခမန်း အော်သည်။ ဓားအိမ်ထဲမှ အဖျားကော့ ဓားရှည်ကြီးကို ဆွဲထုတ် သည်။ သူ့နံကြားဆီသို့ ဝင်လာသည့် ဒုတိယထိုးချက်ကို သူ ရှောင်လိုက်နိုင်၏။ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှ တိုးဝင်လာပြီး သူ့ကို ထိုးနှက်ဖို့ကြိုးစားသည့် ဂျာမန်တစ်ဦးကို ဓားဖြင့် ခုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့ပေမဲ့ သူ အဝိုင်းခံထား ရပြီ။ ဂျာမန်မြင်းကြီး တစ်ကောင်က အိုင်ဗန်ကော့၏ မြင်းကို ဝင်တိုက်မိသည်။ သူ့မြင်းမှာ လဲပြိုလုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခိုက်အတန့် ကလေးတွင် ကြောက်လန့်စရာ ကောင်းသည့် ရန်သူ့ မျက်နှာကြီး တခုကို အနီးကပ် တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူတို့အုပ်စု ဆီသို့ ရှေ့ဆုံးမှ ရောက်လာသူမှာ မရိခင်။ သူ့ကို ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရ၏။ သူက ကုန်းနှီးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး သူ့ဓားရှည်ကြီးကို ချာလပတ်လည် ဝှေ့ယမ်းသည်။ လျှပ်စစ်ပန်းကန် တစ်လုံး ချာလည်လည် နေသည့်အလား၊ သူ့ပါးစပ်ကို ဖြထားသည်။ သွားတွေ ပေါ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ သည် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲနေပြီ။ သေမင်းတမန်၏ မျက်နှာကြီးအလား။

အိုင်ဗန်ကော့၏ လည်ပင်းကို ဓားတချောင်း၏ ဦးချွန်ဖြင့် ခြစ်မိသည်။

သူ့ဘယ်ဘက်မှ ဂျာမန် မြင်းသည်တော်တစ်ဦးက အိုင်ဗန်ကော့အား အပေါ်မှ စီးမိုးထားသည်။ ဖိတ်ဖိတ်တောက် အရောင်လက် နေသည့် သံမဏိဓားသွားကြီးက သွေးပျက်ချင်စရာ။ သူက သူ့ဓားရှည်ဖြင့် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်သည်။ သံမဏိ ဓားသွားချင်း ထိခတ်သံက တချွမ်းချွမ်း။ သူ့နောက်ဘက်မှ လှံတစ်ချောင်း ဝင်လာသည်။ လှံဦးချွန်က ပခုံးသိုင်း ကြိုးကို ထိုးစိုက်မိသည်။ ထိုးစိုက်အားက ပြင်းလွန်းတော့ ပခုံးသိုင်းကြိုး ပြတ်သွားသည်။ သူ့မြင်းဦးခေါင်း အကျော်တွင် အသက်ကြီးကြီး ဂျာမန်တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ချွေးတွေ ရွှံ့ပြီး စိတ်ဂနာ မငြိမ် ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာ။ သူက အိုင်ဗန်ကော့၏ ရင်ဝကို ဓားဖြင့်စိုက်ဖို့ အားထုတ်သည်။ သို့ပေမဲ့ သူ မအောင်မြင်။ သည်တော့ ဓားကို လွှတ်ချသည်။ မြင်းကုန်းနှီးနှင့် တွဲထားသည့် သေနတ်အိတ်ထဲမှ ကာဘိုင် သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ မျက်လုံးများကတော့ အိုင်ဗန်ကော့၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။ စူးစူးစိုက်စိုက်။ တချက်ကလေးမျှ အကြည့်လွှဲမသွား။ သို့သော် သူ့ကာဘိုင်သေနတ် ကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဆွဲမထုတ် လိုက်နိုင်ရှာ...။ အကြောင်းမှာ သူ့ကို ခရပ်ချံကော့က လုံဖြင့် ထိုးပစ်လိုက် သောကြောင့်ပင်။ အဆိုပါလှံတံမှာ ဂျာမန် မြင်းတပ်သား တစ်ဦးထံမှ ခရပ်ချံကော့ လုယူထားလိုက်သည့် လှံတံ ဖြစ်၏။ သူ့ရင်ဘတ်တွင် စိုက်နေသည့် လှံတံကို တွန်းဖယ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ဂျာမန်ကြီး ပက်လက်လန်သွားသည်။ ပါးစပ်က ညည်းညူ သည်။ ကြောက်လန့်စွာ။ အံအားသင့်စွာ။ “ဘုရားကယ်ပါ” ဟု အော်ဟစ်သည်။

ခရပ်ချံကော့ကို ဂျာမန်မြင်းတပ်သား ရှစ်ယောက် က ဝိုင်းထားပြီ။ သူ့ကို အရှင်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားကြ၏။ သို့သော် ခရပ်ချံကော့က သူ့မြင်းကို ပတတ်ရပ်စေသည်။ ပြီးတော့ အစွမ်းကုန် ခုခံတိုက်ခိုက်သည်။ သည်တော့ ဂျာမန်တွေ အနေဖြင့် သူ့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့က လွဲပြီး အခြားရွေးစရာလမ်း မရှိတော့။ သူက ရန်သူတပ်သား တစ်ဦး၏ လှံတံကို လုယူသည်။ ထိုလှံကို ကိုင်စွဲသည်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုက စစ်ရေးလေ့ကျင့်ကွင်းထဲတွင် လေ့ကျင့် နေသည့်အလား။ ခုခံတိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသော ဂျာမန်များက ခုတော့ ဓားရှည်များ ဆွဲထုတ်ကြပြီ။ သူ့ဆီ ဝိုင်းအုံ့လာသည်။

သူတို့အုပ်စု အနီးအနားတဝိုက်တွင် အခြား အခြားသော ကော့ဆက်များနှင့် ဂျာမန်များ။ သူတို့ ရှေ့မှာ မြင်မြင်သမျှ ရန်သူတိုင်းကို ကြောက်လန့်တကြား ထိုးကြ ခုတ်ကြသည်။ ရန်သူ့ကျောကုန်းများ၊ လက်မောင်းများ၊ မြင်းများ၊ လက်နက်များ။ မြင်းတွေ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် တိုးဝှေ့ကြသည်။ ဝင်တိုက်ကြသည်။ ထိတ်လန့်စွာ။ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ သွေးရူး သွေးတန်းဖြစ်စွာ။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အတော်အတန် ထိန်းနိုင်လာပြီ ဖြစ်သော အိုင်ဗန်ကော့က သူ့ရှေ့မှ မျက်နှာရှည်ရှည်၊

ဆံပင်ဝါဝါရှိသည့် ဂျာမန်၏ဦးခေါင်းကို အကြိမ်ပေါင်း များစွာ
ဓားဖြင့်ခုတ်သည်။ သို့သော် သူ့ ဓားက ရန်သူတော်၏ သံခမောက်ကို ခုတ်မိပြီး
လွတ်ထွက်သွားသည်။

မရီခင်က ဝိုင်းထားသည့် ဂျာမန်များကို ဖောက်ထွက်သည်။ သူ့မြင်းကို
ဒုန်းစိုင်းမောင်းသည်။ သူ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ သွေးတွေ ယိုစီးထွက်နေသည်။
ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်က သူ့နောက်မှ အတင်းလိုက်သည်။ မရီခင်က သူ့ပခုံးတွင်
လွယ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်အား
အနီးကပ် ပစ်ချ လိုက်သည်။ စစ်ဗိုလ် ကျဆုံးသွားခြင်းက တိုက်ပွဲ၏
အလှည့်အပြောင်း ဖြစ်သွားသည်။

သူတို့ခေါင်းဆောင် ကျဆုံးသွားပြီ။ နောက်ပြီး သူတို့လည်း
ကိုယ်စီကိုယ်ငှ အနည်းနှင့်အများ ဒဏ်ရာ ရထားကြပြီ။ သည်တော့
သူတို့၏စုစည်းမှု ပြိုကွဲပြီး ဖရိုဖရဲ ဆုတ်ခွာပြေးကြတော့၏။ ကော့ဆက်များက
ဂျာမန်နောက်သို့ မလိုက်။ ဂျာမန်များကို ပစ်ခတ်ခြင်းလည်း မပြု။ သူတို့က
သူတို့၏ တပ်ခွဲရှိရာ ပယ်လီ ကာလီယာ သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်
ပြန်စီးလာကြသည်။ ဂျာမန်များကတော့ ဒဏ်ရာရထားသည့် သူတို့ရဲဘော်
တစ်ယောက်ကို ကောက်ပြီး နယ်စပ်ဆီသို့ ပြေးကြတော့၏။ မိုင်ဝက်လောက်
စီးလာပြီးသောအခါ အိုင်ဗန်ကော့ တစ်ယောက် သူ့ကုန်းနှီးပေါ်တွင်
ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်လာသည်။

“ငါ...ငါ ပြုတ်ကျတော့မယ်”

ဟုပြောပြီး သူ့မြင်းကိုရပ်လိုက်၏။ သို့သော် မရီခင်က
သူ့မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲလျက် ကြွေးကြော်သည်။

“လာစမ်းပါကွာ”

ခရပ်ချ်တော့က သူ့မျက်နှာပေါ်မှ သွေးများကို သုတ်ပစ်သည်။ ပြီးတော့
ရင်ဘတ်ကို စမ်းကြည့်သည်။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်တွင် စိုထိုင်းထိုင်း
သွေးကွက်များကို တွေ့မြင်ရသည်။ ယာခင်းကို ကျော်လွန်လာကြပြီ။ အမှတ်(၂)
ကင်းစခန်း တပ်စွဲထားသည့် နေရာနှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းပွားကြသည်။

“ညာဘက်ကို သွားရမယ်”

မရီခင်က စိမ်းစိုသော ဘုဇပတ်တောဘက်သို့ ညွှန်ပြလျက်ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်ဘက်ကို သွားရမှာ”

ခရပ်ချ်ကော့ ငြင်းသည်။

သူတို့ လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။ မရီခင်နှင့် အိုင်ဗန်ကော့က ခရပ်ချ်ကော့နှင့်

ရှက်ဂိုကော့ တို့နောက်မှ သူတို့ တပ်ရင်းသို့ ဆိုက်ရောက်သည်။ သူတို့ကို စောင့်မျှော်နေသည့် တပ်ရင်းမှ ရဲဘော်များနှင့် ပြန်လည် ဆုံစည်းကြသည်။ အိုင်ဗန်ကော့က ဇက်ကြိုးကို လွှတ်လိုက်သည်။ ကုန်းနှီးပေါ်မှ ခုန်ချသည်။ နောက်ပြီး ဒယီးဒယိုင်နှင့် ပြုလဲသွားသည်။ အဖျားကော့ ဓားရှည်ကြီး၏ ဓားရိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်မှာ ပြုတ်တူဖြင့် ညှပ်ထားသလို ခိုင်မြဲလွန်းသည့် အတွက် သူတို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြေယူရသည်။

တစ်နာရီမျှသော အချိန်ပိုင်းအတွင်း သူတို့တပ်ခွဲ တခွဲလုံး ကျဆုံး ကျန်ရစ်သည့် ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်ရှိရာသို့ သွားကြ သည်။ ကော့ဆက်များက စစ်ဗိုလ်၏ ဘွတ်ဖိနပ်များ၊ အဝတ်အစားများနှင့် လက်နက်များကို ဖြုတ်ယူသည်။ ကျဆုံး လေပြီးသော စစ်ဗိုလ်လူငယ်ကလေးကို ပိုင်းကြည့်ကြသည်။ စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ ဝါဖျော့ဖျော့ မျက်နှာက မျက်မှောင် ကြုတ်ထားသည်။ ကော့ဆက် ရဲဘော်များထဲမှ တစ်ယောက်က ဗိုလ်ကလေး၏ လက်ပတ် နာရီကို ရအောင် ဖြုတ်ယူသည်။ ပြီးတော့ သူတို့၏ တပ်ကြပ်ကြီးထံ ချက်ချင်းလက်ငင်း ရောင်းချသည်။ ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်ကလေး၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် အကြွေစေ့အနည်းငယ်၊ စာတစောင်၊ အဝါရောင် ဆံပင်တထွေး နှင့် ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် ပြုံးရယ်နေသည့် ကောင်မကလေး တစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံ တပုံကို တွေ့ကြရ၏။

(၈)

နောက်တော့ အဆိုပါ ဖြစ်ရပ်သည် ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသော စွန့်စားခန်းကြီးတခုအဖြစ် အသွင် ပြောင်းသွား တော့၏။ တပ်ခွဲမှူး၏ အချစ်တော်ဖြစ်သော ခရပ်ချီကော့က သူတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည့် စွန့်စားခန်းကို ပြန်ပြောပြသည်။ ထိုသို့ဖြင့် စိန်ဂျော့ သူရဲကောင်းတံဆိပ် ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။ သူ့အပေါင်းအသင်း ရဲဘော်များက ခပ်လျှို့လျှို့ ခပ်မှိန်မှိန် နေကြသည်။ တိုက်ပွဲပြန်သူရဲကောင်းကို တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်သို့ စေလွှတ် ကြသည်။ သူရဲကောင်း ခရပ်ချီကော့သည် စီးပွားဖြစ် ဇိမ်ယစ်ပြီး တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်တွင် စစ်ကြီးပြီးသည်အထိ အမှုထမ်းခဲ့ ရလေသည်။

သူသည် သူရဲကောင်းတံဆိပ်သုံးခု ထပ်ရသေးသည်။ ဘာကြောင့်ဆို မော်စကိုနှင့် ပီတာစဘတ်မှ ဩဇာအာဏာ ကြီးသော မိန်းမများနှင့် အရာရှိကြီးများ သူ့ကို လာရောက်ကြည့်ကြ သောကြောင့် ဖြစ်၏။ အမျိုးကောင်း သမီးများက သူ့ကို ကြည့်ပြီး “ဟယ်” “ဟာ” ဖြင့် တအံ့တဩ ရေရွတ်ကြ၏။ ချီးကျူးကြ၏။ တန်ဖိုးကြီးသော စီးကရက်ဘူးများ၊ ချောကလက်များ လက်ဆောင်ပေးကြ၏။ ကနဦးပိုင်းတွင် ထိုသို့ လာရောက် သူများကို

ခရပ်ချ်ကော့ အယုတ္တအနတ္တ စုံအောင် ဆဲ၏။ ကျိန်၏။ သို့သော် ကိုယ်ကျိုးမျှော်ပြီး ဘုန်းတော်ဘွဲ့ ဖွဲ့ဆိုတတ်သည့် စစ်ဗိုလ်များနှင့် ကြာရှည်ပေါင်းမိသောအခါ သူလည်း သည်အခွင့်အရေးမှ အမြတ်ထုတ် တော့၏။ ခြေခြေမြစ်မြစ် စီးပွားဖြစ်သွားတော့၏။ သူက သူ၏ မဟာစွန့်စားခန်းကြီး အကြောင်း ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောပြသည်။ အတို့အဆိတ် အမှုန်းအခြယ်ကလေးများဖြင့် ရောင်စုံမွန်းသည်။ ထိုသို့ မဟုတ်မဟတ် လုပ်ဇာတ် ကလေးများ ဖွဲ့နွဲ့ပြောဆိုမိသည့်အတွက် သူ တစက်ကလေးမျှ လိပ်ပြာမသန့် မဖြစ်မိ။ အမျိုးကောင်းသမီးများက သူပြောသည့် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များတွင် နစ်မျောကြသည်။ ကျောက်ပေါက်မာတွေရှိသည့် တောပုန်း ဓားပြရုပ် ရှိသည့် ကော့ဆက်သူရဲကောင်းကြီး ကို လေးစားအားကျစွာ ငေးကြည့်ကြသည်။

တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ ဇာဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်လာသည်။ ခရပ်ချ်ကော့အား အခစား ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ နွမ်းနယ်နေသော ဧကရာဇ်ဘုရင် မင်းမြတ်က ခရပ်ချ်ကော့အား မြင်းတစ်ကောင်ကို ကြည့်သလို ကြည့်သည်။ လေးလံသောမျက်ခွံများကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်သည်။ ပြီးတော့ ကော့ဆက် စစ်သည်တော်၏ ကျောက် ပုတ်သည်။

“တော်ပါပေတယ် ကော့ဆက်သူငယ်လေး”ဟု မှတ်ချက်ပြုသည်။ နောက်ပြီး သူ ခန်းမကြီးဘက်သို့ ငဲ့စောင်း ကြည့်ကာ ဆယ်လ်စာ¹² (Seltzer) သောက်ရေသန့်တခွက် ဆက်သဖို့ မိန့်ကြားလိုက်လေသည်။

ခရပ်ချ်ကော့၏ ရုပ်ကြမ်းကြီးကို ရိုက်ကူးထားသည့် ဓာတ်ပုံသည် သတင်းစာများနှင့် ဂျာနယ်များတွင် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဖော်ပြခြင်းခံရသည်။ ခရပ်ချ်ကော့၏ မျက်နှာပုံဖြင့် စီးကရက်များ ထုတ်လုပ်ကြ၏။ နစ်ဇေနီ- နိုဂိုရောအဖွဲ့မှ ကုန်သည်ကြီးများက ခရပ်ချ်ကော့အား ရွှေဘောင်ကွပ် ဓားရှည်ကြီးတစ်ချောင်း အမှတ်တရ ပေးအပ်ကြသည်။

သည်တော့ ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘာတွေပျက်ခဲ့ပါ သလဲ။ ဖြစ်စဉ်အမှန်က ဘာတွေလဲ။

မရဏရင်ပြင်ဟု ခေါ်တွင်ရမည့် စစ်မြေပြင်တွင် လူတွေ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြသည်။ တဖက်နှင့်တဖက် တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းကြသည်။ သူတို့ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုက အချိန်ပြည့်စိုးမိုးနေသည်။ သူတို့သည် သူသေ ကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ထိုးခုတ်ကြသည်။ မျက်ရမ်းမှန်းဆ ပစ်ကြခတ်ကြသည်။ တဖက်မှ မြင်းများကို ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရစေသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ပြေးကြသည်။ မိမိတို့ဘက်မှ

တစ်ဦးတစ်ယောက် ကို အသေသတ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်မျိုး ကိုယ့်ဆီ
ရောက်လာလေမလား ဆိုပြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေရသည်။ သူတို့သည်
စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ ချွတ်ခြုံကျသွားတော့၏။ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားမှု က
သူတို့ကို စိုးမိုးနေတော့၏။

ဤဖြစ်စဉ်ကိုပင် လူတွေက ရဲစွမ်းသတ္တိ ပြည့်ဝသော
မဟာစွန့်စားခန်းကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ကြ လေသည်။

ပထမဦးဆုံး တိုက်ပွဲ နှစ်ပြီးကတည်းက ဂရိဂို မီလက်ကော့ တစ်ယောက် အချိုးပြောင်းနေသည်။ ရင်တွင်း ဝေဒနာတရပ်က သူ့ကို တစေကြီး ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်နေသည်။ သူ သိသိသာသာ ပိန်ချိုးလာသည်။ ကိုယ်အလေးချိန် ကျလာသည်။ သူတိုက်ပွဲဝင်နေသည် ဖြစ်စေ၊ နားနေသည်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အိပ်ပျော်နေ သည်ဖြစ်စေ၊ နိုးနေသည် ဖြစ်စေ သူ့မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေသည်မှာ သံလက်ရန်းများအနီးတွင် သူသုတ်သင် လိုက်သည့် သြစတြီးယန်းကြီး ၏ပုံ ဖြစ်၏။ အဆိုပါ ပထမဦးဆုံး တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံများသည် သူ အိပ်ပျော် နေစဉ်မှာလည်း တပြန်တလဲလဲ သက်ဝင် လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာတတ်သည်။ ဝေဒနာသည်းစွာ ဇွတ်မှိတ်ထားသည့် မျက်စိများကို လက်ဖြင့် ကာထားရသည်။ နောက်ပြီး အနိဋ္ဌာရုံ အိပ်မက်ကြီး ကို စွတ်အတင်း မောင်းထုတ်ပစ်ရသည်။

မြင်းတပ်ဖွဲ့က ရင့်မှည့်နေသော သီးနှံခင်းများကို နင်းခြေကြသည်။ သီးနှံခင်းများပေါ်တွင် မြင်းခြေရာများ ချန်ထားရစ်ကြသည်။ ဂါလီစီယာတဝန်းရှိ စိုက်ခင်းများ အားလုံးသည် မိုးသီးဒဏ်ကို ခံလိုက်ရသလို ဖရိုဖရဲ ပျက်စီးကျန်ခဲ့သည်။ စစ်သည်တော်များ၏ လေးလံသော ဘွတ်ဖိနပ်များက လမ်းများကို နင်းခြေသည်။ ကျောက်ခင်း လမ်းများကို ပွန်းပဲ့စေသည်။ ဩဂုတ်လ၏ ရွှံ့များကို ပြန့်ကျဲစေသည်။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးသော ကမ္ဘာမြေ၏ မျက်နှာသည် ကျည်ဆန်အခွံများကြောင့် ကျောက်ပေါက်မာများ ဖြစ်နေသည်။ သံနှင့် သံမဏိ အကျိုးအပဲ့ အစအနများက မြေလွှာပြင်ထဲ စိုက်ဝင်နေသည်။ သည်အရာများက သွေးဆာနေသည့် အရာတွေ။ လူသွေးကို တောင့်တနေသည့် အရာတွေ။ ညဘက်တွင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတစ်ခုလုံး ရဲရန်နေသည်။ သစ်ပင်များ၊ ရွာများ၊ မြို့များသည် မီးလျှံများဖြင့် ထိန်လင်းနေသည်။ ဩဂုတ်လဆိုလျှင် သီးနှံများ ရင့်မှည့်သည်။ ပြောင်းပင် များက အရိတ်သိမ်းခံဖို့ အသင့်။ ကောင်းကင်ပြင်ကို မွေနှောက်တိုက်ခိုက် နေသည့်လေက အပြုံးအရယ်မရှိ မှုန်မှိုင်းနေသည်။ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ သာယာသော နေ့များသည် အပူငွေ့များ လွှမ်းမိုးနေ၏။

ဩဂုတ်လကုန်ရက်များ ချဉ်းကပ်လာနေပြီ။ သစ်သီးခြံထဲမှ သစ်ရွက်များ အဝါသန်းလာသည်။ ကြေကွဲဆွေးမြည့် သော ခရမ်းရောင်သည့် ရွက်ညှာများ ပေါ်သို့ ပြန့်လာသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှကြည့်လျှင် သစ်ပင် များသည် ဒဏ်ရာဗရုဖြင့် သေလုမျောပါးဖြစ်နေပုံ ပေါက်နေ၏။

ယခုနောက်ပိုင်း ဂရီဂို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာနေမိသည်မှာ သူနှင့်
သေဖော်ရှင်ဖက် တတပ်တည်းနေ ရဲဘော် များ၏ အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်၏။
ပရိုဆို ဇီကော့ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာသည်။ သူ့ပါးပြင်တွင် မြင်းခွာရာ
ထင်လာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းဖျားကလေးများ တွင် တွေဝေခြင်းနှင့် နာကြည်းခြင်း
လက္ခဏာများ ခိုတွယ်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေ ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး ပေကလတ်
ပေကလတ် ဖြစ်လာသည်။ ယီဂိုဇာကော့ ကတော့ ထစ်ခန့်ဆို ဆဲသည်။
ကျိန်သည်။ ယခင်ကထက် ပိုပြီး အပြောင်အပြက်တွေ ပြောသည်။
ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း စကားတွေ သုံးသည်။ နေမင်းကြီး အောက်မှာ ရှိရှိသမျှ
အရာအားလုံးကို အဆိုးမြင်သည်။ ကျိန်ဆဲသည်။ ယင်မယ်လီယံ
ဂရော့ရက်ကတော့ ဂရီဂိုတို့နှင့် တစ်ရွာတည်းနေခဲ့သည့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်
ကော့ဆက်တစ်ဦး။ သူက လေးနက်သူ၊ စွမ်းရည်ပြည့်သူ။ ခုတော့ သူ့ပင်ကို
အရည်အချင်းတွေ လောင်ကျွမ်း တူးခြစ်သွားပုံရသည်။ သူ့မျက်နှာ
ညှို့မှိုင်းလာသည်။ သူက ကိုးရီးကားရားရယ်သည်။ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ရယ်သည်။
ဂရီဂို လိုက်ကြည့် သည်။ လေ့လာသည်။ လူတိုင်း၏ မျက်နှာတွင်
ပြောင်းလဲမှုများကို မြင်တွေ့ နေရသည်။ သူတို့တစ်ဦးချင်း စီသည်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတွင်းကျိတ် ပြုစုနေရသည်။ ကုသနေရသည်။ စစ်ပွဲကြီးက
စိုက်ပျိုးပေးလိုက်သည့် သံတွေသံခဲ မျိုးစေ့များကို အောင့်အည်း
မြေတောင်မြှောက်ပေး နေရသည်။ ကော့ဆက် လူငယ်လူရွယ် ကလေးများသည်
ပျော့ခွေ ညှိုးနွမ်းနေသည်။ ရိတ်သိမ်းထားသည့် မြက်ပင်များလို တဖြည်းဖြည်း
သွေ့ခြောက် ချည်နဲ့စ ပြုနေပြီ။

(၂)

သူတို့တပ်ရင်းကို ရှေ့တန်းမှ ပြန်ခေါ်သည်။ သုံးရက် အနားယူခွင့်
ပေးသည်။ သူတို့တပ်ရင်းနေရာ တွင် အင်အားဖြည့်ဖို့ ဒွန်ကော့ဆက်တပ်များ
လွှတ်ပေးသည်။

ဂရီဂို တပ်ခွဲမှ ကော့ဆက်များသည် မလှမ်းမကမ်းရှိ ရေကန်သို့ သွားပြီး
ရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ထိုအခိုက်တွင် နှစ်မိုင်လောက်ဝေးသည့်
ဘူတာရုံမှ လာသည့် မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့ အင်အားတော်တော်များများ သည် ရွာထဲသို့
ဝင်လာသည်။ ဂရီဂိုတပ်ခွဲမှ ရဲဘော်တွေ ရေကန်သို့ ရောက်ချိန်တွင်
မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့များက တောင်ကုန်း ပေါ်မှ ဆင်းလာနေကြပြီ။ ပရိုဆို ဇီကော့က
ရေချိုးဖို့ ရှပ်အင်္ကျီကိုချွတ်သည်။ ထိုအခိုက် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်
မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အလန့်တကြား အော်လိုက်၏။

“ဟာ ... ကော့ဆက်တွေပဲ။ ဒွန်ကော့ဆက် တွေဟေ့”

လမ်းတလျှောက် မြွေလိမ်မြွေကောက် တန်းစီ ဆင်းလာသည့် မြင်းသည်တော်များကို ဂရီဂို လိုက် ကြည့်သည်။ မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့က အမှတ် (၄) တပ်ခွဲ တပ်စွဲထားသည့် ခြံဝိုင်းဆီသို့ ဦးတည် ချီတက်နေ ကြသည်။

“အားဖြည့်တပ်ကူတွေ ဖြစ်မယ်ကွ” ဟု သူ မှတ်ချက်ချသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ... စတီပင် အက်စ်တာကော့ မဟုတ်လား၊ တပ်ဦးရဲ့ တတိယမြောက် အတန်းမှာလေ”

ဂရောရှက် တိုတိုပြတ်ပြတ်ရယ်ရင်း ပြောသည်။

“နောက်ပြီး ဟိုမှာကြည့်၊ အနီကွတ်ရှ်ကာလည်း ပါတယ်”

“ဂရီဂိုရေ....ဟောဟိုမှာ မင့်အစ်ကို၊ တွေ့ရဲ့လား”

ဂရီဂို မျက်စိတွေမှေးပြီးစိုက်ကြည့်သည်။ ပိုင်အိုတျာ စီးလာသည့် မြင်းကို မှတ်မိအောင် ကြိုးစားသည်။ “အသစ်တစ်ကောင် ဝယ်လိုက်တာဖြစ်မယ်”ဟု တွေးသည်။ ပြီးတော့ အကြည့်ကို သူ့အစ်ကို၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ပြောင်းသည်။ နောက်ဆုံးတကြိမ် တွေ့ပြီး သည့်နောက်ပိုင်း ပိုင်အိုတျာမျက်နှာသွင်ပြင် ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲ နေသည်။

သူနှင့် တွေ့ဖို့ ဂရီဂို ရှေ့တိုးသွားသည်။ ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး စက်ရုပ်ဆန်ဆန် ဂွေယမ်းပြသည်။ သူ့နောက်မှ တန်းစီလိုက်လာသူများမှာ အင်္ကျီချွတ်ထားသည့် ကော့ဆက်များ။ သူတို့အားလုံး ချုံတွေ နွယ်တွေ ဖြစ်နေသည့် အင်ဂျယ်လီကာ နံနံပင်များနှင့် ကပ်စေးနဲ့ပင်များကို ကွေ့ရှောင်လာကြရသည်။

ဒွန်ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်လာသည့် ဗိုလ်ကြီးသည် အသက်ကြီးသည်။ ဝမိုင့်သည်။ မျက်နှာထား တည်လွန်းသည့် သူ့အမိန့်အရ သူတို့တပ်ဖွဲ့သည် သစ်သီးခြံတွင် ကွေ့ပြီး ခြံဝိုင်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြ၏။

“ဟေး...ပိုင်အိုတျာ”

သူ အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဘုရားရေ... ငါတို့နှစ်ယောက် အတူနေရဦး မှာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ နေကောင်းလား ဂရီဂို”

“အိုး ... ဒေါင်ဒေါင်ကိုမြည်လို့”

“ဒီတော့ မင်း သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးတယ် ပေါ့”

“ခုချိန်ထိတော့ မသေသေးဘူးပေါ့ဗျာ”

“မိသားစုက နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်”

“သူတို့ရော ဘယ်လိုနေလဲ၊ နေကောင်းကြရဲ့လား”

“ကောင်းပါ့ဗျား”

ပိုင်အိုတျာ သူက မြင်းကုန်းနီးပေါ်တွင် တကိုယ်လုံး လှည့်ပြီး ထိုင်သည်။ လက်ဝါးကို သူ့မြင်း၏ တင်လုံးပေါ် တင်ထားသည်။ အပြုံးအရယ်ဖြင့် သူ့ညီအခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ဆက်စီး သွားသည်။ သူ့နောက်မှ စီးလာသူများနှင့် ကွယ်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ စီးလာသည့် ကော့ဆက်များတွင် ဂရီဂို သိသူတွေ ပါသလို မသိသူတွေလည်း ပါသည်။

ယီဂိုဇာကော့သည် ရှုပ်အင်္ကျီချွတ်ထားသည်။ ခြေတစ်ဖက်က ဘောင်းဘီရှည်ထဲ စွပ်ထားပြီး ကျန် ခြေတစ်ဖက်တည်းဖြင့် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လျှောက်လာသည်။

“ဟား ... ဒီမှာ ဇာကော့ပါလား”

စီတန်းစီးလာသူများထဲမှ အသံတသံ ထွက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် မြင်းသိုးကြီး၊ သူတို့က မင်းကို ဒီလိုပဲ ခြေတပေါင်ကျိုး ခုန်ခိုင်းတာလား”

“ဟေး .. ငါ့အမေ နေကောင်းရဲ့လား”

ဟု ဇာကော့ မေးသည်။

“နေကောင်းပါတယ်၊ မင်းကို သတိရကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ တော့ မပေးလိုက်ဘူးကွ...။ အခြေအနေတွေက ကျပ်တည်းနေတယ်လေကွာ”

တစ်ဖက်လူ၏ အဖြေစကားကို ဂရီဂို ထူးထူး ခြားခြား အလေးထား နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ မြက်တွေပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဘောင်းဘီထဲသို့ တုန်ယင်နေသော ခြေထောက်တွေ ဝင်အောင် အတင်း ထိုးသွပ်နေခြင်းဖြင့် စိုးရိမ်သောက ပွားနေသည့် သူ့ မျက်နှာကို အခြားသူတွေ မမြင်အောင် ကွယ်ဝှက်ထား လိုက်၏။

(၃)

အင်အားဖြည့်တပ်ဆွယ်ကို ခြံဝိုင်းထဲတွင် နေရာချထားပေးသည်။ အခြားကော့ဆက်များက သူတို့ ရေချိုးနေသည့် ရေကန်သို့ ပြန်သွားကြသည်။ မကြာမီ အတွင်း လောလောလတ်လတ် ရောက်လာသော တပ်သားများက သူတို့နှင့် လာရောက်ပူးပေါင်းကြသည်။

ဂရီဂိုက သူ့အစ်ကို နံဘေးတွင် ကပ်ထိုင်သည်။ ကန်စပ်မှ ရွှံ့များက ရွှံ့ပုပ်စော်နံ့လှသည်။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီ အနားကွပ်များ၊ ခေါက်ရိုးများထဲတွင် ခိုဝင်နေသည့် သန်းဖျများကို ညစ်သတ်ရင်း သူ့အစ်ကိုအား ပြောသည်။

“ပိုင်အိုတျာရေ... ကျွန်တော့် စိတ်ဓာတ်ကတော့ အဝီစိကို ရောက်နေပြီဗျ။ ကျွန်တော်ဟာ လူတော့ လူပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝသေနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကြိတ်ဆုံကျောက်ထဲ ထည့်အကြိတ် ခံရတဲ့လူလိုပေါ့ဗျာ။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို စိမ့်ညက်ညက် ခြေပြီး ပစ်ပစ်ခါခါနဲ့ ပစ်ထားကြတယ် လေ”

သူ့အသံသည် အပြစ်တင်ခြင်း၊ ညည်းညူခြင်း တို့ဖြင့် စူးရှနေသည်။ နောက်ပြီး သူ့နဖူးပေါ်တွင် နက်ရှိုင်းစွာ ပေါ်ထင်နေသည့် အရေးအကြောင်းများ။ (ယခုမှ ပိုင်အိုတျာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သတိထား ကြည့်မိသည်။)

“ဟေး ...ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲကွ”

ပိုင်အိုတျာ ရှုပ်အင်္ကျီကိုချွတ်ရင်း မေးသည်။ သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ပေါ်လွင်လာသည်။ နေလောင် ထားသည့်အတွက် လည်ပင်းတွင် ညိုညစ်ညစ်အစင်းကြီး ထင်ထင်ရှားရှားဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့တတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တိုက်ကြ ခိုက်ကြအောင် ခွင်ချပေးကြတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်တော့ လာမတိုက်ဘူး။ လူတွေဟာ ဝံပုလွေ တွေထက်တောင် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်နေပြီ။ အစ်ကို့ ဝန်းကျင်မှာ ရက်စက်မှု၊ ယုတ်မာမှုတွေချည်းပဲ။ ကျွန်တော်ဆိုရင်လေ လူတယောက်ယောက်ကို ကိုက်မိရင် ကျွန်တော် အကိုက်ခံရတဲ့ လူဟာ ရူးသွားလိမ့်မယ် လို့တောင် ထင်မိတယ်ဗျ”

“မင်း ...တယောက်ယောက်ကို သတ်ဖို့ ကြံခဲ့လို့လား”

“သတ်ခဲ့တယ်”

ဂရီဂိုအသံ အော်ဟစ်မတတ်။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကို လုံးခြေပြီး မြေကြီးပေါ် ပစ်ချသည်။ နောက်ပြီး အသက်ရှူလို့ မရတော့သလို သူ့လည်ပင်းသူ လက်ဖြင့် ညှစ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ဘေးတဖက်သို့ ငေးနေသည်။

“ငါ့ကိုပြောစမ်း”

သူ့ညီ၏မျက်လုံးများကို ရှောင်လွှဲရင်း ပိုင်အိုတျာ အမိန့်ပေးသည်။

“ကျွန်တော့်အသိတရားက ကျွန်တော့်ကို တရိရိ သတ်နေတာဗျ။ ကျွန်တော်လေ... သွေးဆူပြီး ဟော့ဟော့ ရမ်းရမ်းနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လှုံ့ထိုးခဲ့တယ်။ သွေးဆူနေတာ မဟုတ်ရင် အဲဒီလိုလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ယောက် ကျတော့ရော... ဘာဖြစ်လို့ ဓားနဲ့ခုတ်ချလိုက်မိသလဲ မသိတော့ဘူး”

“ကဲ...ကောင်းရောကွာ”

“မကောင်းဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော့် ဓားနဲ့ ခုတ်ချခဲ့တယ်။ အဲဒီလူကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ဆင်းရဲနေတာ။ အဲဒီ ဖွတ်ကျားကြီးဟာ ကျွန်တော့်ဆီ ညတိုင်း အိပ်မက်ထဲမှာ လာလာနေတာ ကလား။ အဲဒီတော့ စိတ်ဆင်းရဲနေတာ ကျွန်တော့် အပြစ်လား”

“မင်းက ကျင့်သား မရသေးတာပါ၊ ပြဿနာက အဲဒါပဲကွ”

“အစ်ကို ကျွန်တော်တို့ တပ်ခွဲမှာ ဝင်ရမှာလား”

ဂရီဂို ကြပ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ငါတို့က အမှတ်(၂၇)တပ်ရင်းမှာ ဝင်ရမှာကွ”

“အင်းလေ၊ အဲဒါဆိုလည်း လာ... ရေချိုးကြ ရအောင်”

ဂရီဂို ကသောကမျော ဘောင်းဘီချွတ်သည်။ ပြီးတော့ ရေကန်အစပ်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ဂရီဂိုသည် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံစဉ်တုန်းကထက် အများကြီး ရင့်အိုသွားသည်ဟု ပိုင်အိုဈာ တွေးမိသည်။ ဂရီဂို လက်တွေ့ မြှောက်ပြီး ရေထဲသို့ ဒိုင်ဗင်ထိုး ဆင်းသွားသည်။ သူ့အပေါ်သို့ လှိုင်းစိမ်းစိမ်းကြီး လွှမ်းလာသည်။ နောက်ပြီး သူနှင့် ဝေးရာသို့ လှိမ့်သွားသည်။

ပိုင်အိုဈာက ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းစာရွက် ကလေး တွဲထားသည့် လက်ဝါးကပ်တိုင် ဆွဲကြိုးကို ဖြည်းဖြည်း လေးလေး ဖြုတ်သည်။ ဆွဲကြိုးကလေးကို အဝတ်ပုံအောက်သို့ ထိုးထည့်သည်။ ရေထဲသို့ ချိန်ချိန်ဆဆ ဆင်းသည်။ ရင်ဘတ်နှင့် ပခုံးများကို ရေဆွတ်သည်။ ထို့နောက် ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ဂရီဂိုတို့ ဆီသို့ ရေကူး သွားသည်။ သူတို့ ရေကန် တဖက်ကမ်းသို့ ကူးသွားကြသည်။ ရေထဲတွင် လှုပ်ရှားလိုက်သည့်အတွက် ရင်ငြိမ်း သွားသည်။ ဂရီဂို ကန်ပေါင် ပေါ်တွင် လှဲချလိုက်သည်။ နောက်ပြီး စောစောကလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ မဟုတ် တော့ဘဲ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း စကားပြော သည်။

“ကျွန်တော်ဖြင့် စိတ်ပျက်ပြီးငွေ့လွန်းလို့ သန်းဖျတော့ ကိုက်ချင်သလောက် ကိုက်ဆိုပြီး နေပစ် လိုက်တယ်။ ခုနေ ကျွန်တော့် အိမ်မှာသာ ကျွန်တော် ရှိနေရင် ကျွန်တော် ငှက်ကလေးတွေလို တောင်ပံခတ်ပြီး ပျံသွားမှာပဲ။ တချက်ကလေး ချောင်းကြည့်ဖို့ သက်သက်ပါ၊ သူတို့အားလုံး နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းကြရဲ့လား”

“နာတာလီယာက ငါတို့နဲ့ အတူနေတယ်ကွ”

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ နေကောင်းကြရဲ့လား”

“နေကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နာတာလီယာ ကတော့ မင်းကို စောင့်မျှော်နေတုန်းပဲ။ မင်း သူ့ဆီကို ပြန်လာ လိမ့်မယ်လို့ သူ မျှော်လင့်နေရှာတုန်းပဲ”

ဂရီဂို နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ ပြီးတော့ ပါးစပ်ထဲမှ ရေတွေ ထွေးထုတ်သည်။ သူ့ညီ၏မျက်လုံးများကို ထဲထဲ ဝင်ဝင်ကြည့်ဖို့ ပိုင်အိုဘျာ ဦးခေါင်းကို လှည့်လိုက်၏။

“မင့်စာတွေထဲမှာ သူ့အကြောင်း တစ်လုံးတလေ ထည့်ရေးလေကွာ၊ ဒီကောင်မလေးဟာ မင်းအတွက်ပဲ အသက်ရှင် နေတာကလား”

“ပြတ်သွားတဲ့ကြိုးတချောင်းကို ဘာလုပ်ဖို့ သူက ပြန်ဆက်ချင်နေရတာတုံး”

“အင်း မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ တသက်လုံး ရှင်သန်နေနိုင်တာပဲလေ။ ဒီကောင်မလေးက တော်ရှာ ပါတယ်။ စည်းကမ်းလည်း ကြီးတယ်၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ ထိကပါး ရိကပါး လုပ်လို့မရဘူး”

“သူ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“မင့်ပါးစပ်က ဒီစကားတွေ ထွက်တာတော့ ဆန်းသကွာ”

“ဘာမှမဆန်းဘူး အစ်ကို၊ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာက ဒီအတိုင်းပဲလေ”

“အင်းလေ၊ ဒါက မင်းတို့ကိစ္စပဲ၊ ငါ ဝင်မရှုပ်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့ ဒူနီယာ့ အခြေအနေရော”

“သူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ ညီလေးရေ၊ ဒီကောင်မလေး ဒီနှစ်အတွင်း ထွားလာလိုက်တာ မင်း မှတ်မိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ...ဟုတ်ရဲ့လား”

ဂရီဂို တအံ့တဩရေရွတ်သည်။

“ဘုရားစူးပါစေ့ကွာ၊ နောက်တနှစ်ဆို သူ လင် ယူတော့မှာကွ။ ငါတို့ ဗောဒကာလေးတောင် သောက်ချိန် ရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ငါတို့မျိုးရိုး တိမ်ကောသွားမှာပဲ။ ဒီကောင်မတွေတော့လားကွာ”

သဲပြင်ပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား ယှဉ်တွဲလဲလျောင်းရင်း နေခြည်နွေးနွေးကို ခိုလှုံနေကြ၏။

“အက်စီနီယာရဲ့ သတင်းရော ဘာမှမကြားရဘူးလား”

ဖိုးတောင်မာတစ်ကောင်ကို သဲထဲထိုးမြုပ်ရင်း ဂရီဂို မေးသည်။

“စစ်မကြေညာခင်ကလေး ငါ သူ့ကို ရွာထဲမှာ တွေ့လိုက်တယ်ကွ”

“သူက ရွာမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“သူ့ယောက်ျားဆီမှာ ကျန်နေတဲ့ သူ့ပစ္စည်းတွေ လာယူတာလေ”

“အစ်ကို သူနဲ့ စကားပြောလိုက်သေးလား”

“တနေ့ကုန်စကားပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ
အဆင်ပြေနေပုံပါ။ နောက်ပြီး ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း တက်တက် ကြွကြွပါ။
ဟိုစံအိမ်ကြီးမှာ သူ အေးအေး ဆေးဆေး နေရပုံ ရပါတယ်”

“စတီပင် တစ်ယောက်ရော ဘယ်လိုနေလဲ”

“အက်စီနီယာရဲ့ တိုလီမုတ်စပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပေးတယ်ကွ၊ သူ
ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပျူပျူငှာငှာ ဆက်ဆံ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းကတော့
သတိကြပ်ကြပ် ထားနော်။ ပထမဆုံးတိုက်ပွဲမှာ မင်းရင်ထဲ ကျည်ဆန် တတောင့်
ပစ်သွင်း ဖြစ်အောင် သွင်းမယ်လို့ ဒီကောင် အရက်မူးတိုင်း ကြိမ်းသတဲ့နော်။
ဒီကောင် မင်းကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးကွ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ငါ့အတွက်တော့ မြင်းအသစ်တစ်ကောင် ဝယ်လိုက်တယ်လေ”

ပိုင်အိုတျာ စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းသည်။

“နွားတွေ ရောင်းပစ်လိုက်တာလား”

“တစ်ရာ့ရှစ်ဆယ်နဲ့ ရောင်းလိုက်တာ။ မြင်းဖိုးက
တစ်ရာ့ငါးဆယ်ကျတယ်၊ မြင်းက သိပ်မဆိုးလှပါဘူး”

“ဂျုံအခြေအနေရော”

“ကောင်းပါတယ်၊ သီးနှံတွေအကုန်လုံး မရိတ်သိမ်းနိုင်မီ သူတို့က
စစ်မှုထမ်းဖို့ ဆင့်ခေါ်ခဲ့တာကွ”

သူတို့၏ စကားလမ်းကြောင်းသည် သူတို့၏
အိမ်တွင်းရေးကိစ္စများဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ခုတော့
ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခံစားချက်များကို ကျော်လွှားလွန်မြောက် ခဲ့ကြပြီ။ ပိုင်အိုတျာ
ပြောပြသည့် အိမ်သတင်းများကို ဂရီဂို အငမ်းမရနားထောင်သည်။
ထိုတဒဂ်တွင်တော့ သူသည် မိသားစုအိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေသည်။ ရိုးသားပြီး

အေးအေးလူလူ လူငယ်ကလေးဘဝသို့ ပြန်ရောက်နေသည်။ အပူအပင် အကြောင့်အကြ ကင်းသော ဘဝ ကလေးတစ်ခု။

အခြား ကော့ဆက်တပ်သားများနှင့်အတူ စခန်းချရာ ခြံဝိုင်းသို့ ပြန်လာကြသည်။ သစ်သီးခြံစည်းရိုး အရောက် တွင် စတီပင်အက်စ်တာကော့က သူတို့ကို ကျော်တက်သွားသည်။ သူက လမ်းလျှောက်ရင်း ဆံပင်ကို ဖြီးသည်။ နောက်ပြီး ကက်ဦးထုပ်အောက်တွင် နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ပြုပြင်သည်။ ဂရီဂိုနှင့် ရင်ပေါင်တန်း လျှောက်မိသောအခါ သူက “ဟဲလို၊ သူငယ်ချင်း” ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟဲလို”

ဂရီဂို လမ်းအလျှောက် ရပ်ပြီး သူ့ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ နည်းနည်းစိတ် ကသိကအောက် ဖြစ်ပြီး လိပ်ပြာ မသန့်သည့် မျက်နှာပေးဖြင့်။

“မင်း ငါ့ကို မမေ့သေးပါဘူးနော်၊ မေ့နေပြီလား”

“မေ့သလောက်ပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ မင်းကို သတိရပါတယ်”

စတီပင် ပြီးသည်။ ပြီးတော့ လမ်းဆက်လျှောက်သွားသည်။

နေညိုစောင်းရိပ်ချိန်တွင် တယ်လီဖုန်းသတင်းတခု ဝင်လာသည်။ ဂရီဂို တပ်ရင်းရှေ့တန်းသို့ ပြန်ထွက်ရ မည်တဲ့။ ဆယ့်ငါးမိနစ် အတွင်း တပ်ခွဲတွေ ပြန်လည်စုစည်းသည်။ ပြီးတော့ ရန်သူမြင်းတပ်ဖွဲ့ ဖောက်ထွက် သွားသည့် လမ်းကြောင်းကို ပိတ်ဆို့ချီတက်ကြသည်။ သံပြိုင်ညီညာ သီချင်းတွေ အော်ဆိုလျက်။

သူတို့တတွေ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခွဲခွာနှုတ်ဆက် စကား ဆိုကြ၏။ ထို့နောက် ပိုင်အိုတျာက ခေါက်ထားသည့် စာရွက်ကလေး တရွက်ကို သူ့ညီလက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

“ဒါက ဘာလဲ”

ဟု ဂရီဂို မေးသည်။

“မင်းဖို့ ဘုရားရှိခိုး ဆုတောင်းစာကလေး တပုဒ် ငါကူးရေးထားတာ၊ ယူသွား”

“ဆုတောင်းရော ပြည့်ရဲ့လား”

“ဂရီဂို နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်မလုပ်စမ်းနဲ့”

“ကျွန်တော် မနောက်ပါဘူး အစ်ကိုရဲ့”

“ကဲ..နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် ငါ့ညီရေ၊ တခြားလူတွေရဲ့ ရှေ့ကို သွေးရှူးသွေးတန်း ထွက်ပြီး နွားရှေ့ ထွန်ကျူး မလုပ်နဲ့။ သေမင်းက သွေးဆူလွယ်တဲ့ လူတွေကို မျက်စိကျတတ်သကဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြည့်ထိန်း ကွာ”

“ဒါဆို ဆုတောင်းစာက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ပိုင်အိုဘျာ လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြသည်။

အချိန်တော်တော်ကလေးကြာသည်အထိ သူတို့ တပ်ခွဲတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချီတက်ကြသည်။ ကြိုတင် ကာကွယ်မှုတွေ ဘာမျှမလုပ်။ ထို့နောက် တပ်ကြပ်ကြီးတွေ၏အမိန့်သံ ထွက်လာသည်။ အားလုံး တိတ်တိတ်နေ။ အသံတစက် မထွက်စေနှင့်။ စီးကရက်မီးတွေ အကုန်ငြိမ်း။ ဟိုးရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း တောအုပ် ဆီမှ ရှေ့ကတ်တွေ လွင့်ပျံလာသည်။ ရှေ့ကတ်များ ၏နောက်တွင် ခရမ်းဖျော့ရောင် မီးခိုးတန်းကလေးတွေ အစီအရီ။

(၄)

ဩဂုတ်လထဲတွင် အမှတ်(၁၂) မြင်းသည်တော် တပ်မက မုန်တိုင်းတိုက်သလို စစ်ဆင်ရေးလုပ်ပြီး မြို့တွေ တမြို့ပြီး တမြို့ သိမ်းပိုက်သည်။ လကုန်ပိုင်း အရောက် တွင် သူတို့တပ်မကို ကာမင်ကာ- ထရူမီလိုဗိုမြို့ ပတ်လည်တွင် တပ်ဖြန့်ချထားသည်။ ထိုအတွင်း တပ်ဖွဲ့တဖွဲ့ မြို့ဆီသို့ ချီတက်လာနေသည် ဆို၏။ ထောက်လှမ်း တပ်စိတ်များက သတင်းပို့လာသည်။ အင်အား အတော်အတန်ကြီးမားသည့် ရန်သူမြင်းစီး လမ်းမများပေါ်ရှိ တောရပ်တွေထဲတွင် ကော့ဆက် ကင်းစခန်းများနှင့် ရန်သူတပ်မှ ရှေ့ပြေးအဖွဲ့များ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြသည်။

သူ့အစ်ကိုနှင့် ဆုံတွေ့ပြီး နောက်ပိုင်း နေ့ရက်များတွင် ဂရီဂို ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကြိုးစားထိန်းသည်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ခိုတွယ်နေခဲ့သည့် နာနာကြည်းကြည်း အတွေးများကို မတွေးမိအောင် အားထုတ်သည်။ ယခင် က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည့် တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုမျိုး ပြန်ရအောင် ဆင်ခြင်သည်။ သို့ပေမဲ့ သူ မစွမ်းဆောင်နိုင်။

သူတို့ဆီ နောက်ဆုံးရောက်လာသည့် အားဖြည့် တပ်ကူများသည် ကာဇန်ခရိုင်မှ အရံတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်၏။ ထိုအရံတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေထဲတွင် အလက်ဇီယူရီပင် ဆိုသည့် ကော့ဆက်တစ်ဦး ဂရီဂိုတို့တပ်ဖွဲ့ သို့ ရောက်

လာသည်။ ယူရီပင်က အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ပခုံးပြည့်ပြည့်။ သူမေးရိုးတွေက ရန်လိုမာန်ကြီးသူများ တွင် ရှိတတ်သော မေးရိုးမျိုး။ နှုတ်ခမ်းမွေးများကတော့ အောက်ဘက်သို့ ကုပ်ကွေးကျလျက်။ အကြောက် တရားကင်းပြီး မြူးသော ကြွသော မျက်လုံးများက အမြဲတစေ ပြုံးရယ်နေသည်။ သူဦးခေါင်းကတော့ ထိပ်ပြောင်နေပြီ။ ဦးပြည်း အစပ်ကလေးများတွင်သာ ဆံပင်ရှိတော့သည်။ ဂရီဂိုတို့တပ်ခွဲသို့ သူရောက်ရောက် ချင်း ပထမဦးဆုံးနေ့မှာပင် သူ့ကို နာမည်ပြောင် ဝိုင်းပေးခဲ့ကြသည်။ ‘ကိုအဖုတ်’ သူဦးခေါင်းပေါ်မှာ ရှိသည့် ဆံပင် အဖုတ်ကလေးကို အစွဲပြုပြီး နောက်ပြောင် ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်း။

ဘရီဒါမြို့ဝန်းကျင်တွင် တိုက်ပွဲဆင်ပြီးနောက် သူတို့တပ်ရင်း ခေတ္တယာယီ အပန်းဖြေခွင့်ရသည်။ ဂရီဂိုနှင့် ယူရီပင်သည် အိမ်ကလေးတလုံးထဲတွင် နေရာချထားခြင်းခံရသည်။ တညနေခင်း သူတို့မြင်းများကို အစာကျွေး၊ ရေတိုက်ပြီးသဖြင့် နှစ်ယောက်သား စီးကရက်သောက်နေကြသည်။ ယိုယွင်းပြီး ရေညှိတက် နေသည့် ခြံစည်းရိုးကို နှစ်ယောက်စလုံး ကျောမှီလျက်။ လမ်းပေါ်မှာတော့ မြင်းတပ်သားတွေ လေးယောက် တတွဲ ရင်ပေါင်တန်း ချီတက်နေသည်။ ခြံဝိုင်းများ ထဲတွင် နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲနေသည်မှာ လူသေအလောင်း တွေ။ တိုက်ပွဲများက မြို့ဆင်ခြေဖုံးတွေမှာ ဖြစ်ခဲ့သည်လေ။ မြို့ကလေးတမြို့လုံး ကြီးမားသော အပျက် အစီးအပုံကြီးလို ဖြစ်ပြီး ရောင်စုံဖြာ ညနေချမ်းမှာပင် ဩချရလောက်အောင် လူသူကင်းမဲ့နေသည်။ ခြောက်ကပ်နေသည်။

ယူရီပင်က ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် စ၊ ပြောလိုက် သည့် စကားမှာ...

“ဟေ့ကောင် မီလက်ကော့၊ မင်းကြည့်ရတာ အမွေးကျွတ်နေသလိုပဲ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း တမျိုးမျိုးပေါ့”

“အမွေးကျွတ်နေတယ်ဆိုတာ ဘာပြောတာလဲကွ”

ဂရီဂို တွေတွေမေးသည်။

“ခွေးတွေ ကြောင်တွေ အမွေးလဲနေသလိုပေါ့ကွာ၊ မင်းကြည့်ရတာ နုံးခွေနေတာပဲ၊ နေမကောင်း သလိုကြီး”

“ငါ နေကောင်းပါတယ်”

တဖက်လူကို ကြည့်လျက် ဂရီဂို ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောသည်။

“မင်း လိမ်နေတာပါကွာ၊ ငါ့မှာ မျက်စိတွေ ရှိပါတယ်၊ မြင်နေရတာပဲဟာ”

“ကဲ...ထားပါတော့၊ မင်း ဘာတွေမြင်နေရလို့လဲ”

“မင်း ကြောက်နေတယ်၊ မင်းကြောက်နေတာ သေရမှာကိုလား”

“မင်းက သောက်ရူးပဲ” ဂရီဂို ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်ပြောပြီး သူ့လက်သည်းများကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်း တယောက်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ရသလား”

“အင်း၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီအဖြစ်က မင့်စိတ်ကို ဖိစီးနေသလား”

“စိတ်ကို ဖိစီးနေတယ်၊ ဟုတ်လား”

ဂရီဂို ရယ်ပစ်သည်။

ယူရီပင်က သူ့ဓားရှည်ကြီးကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲချွတ်သည်။

“မင့်ခေါင်း ငါ ဓားနဲ့ပိုင်းပစ် လိုက်ရမလား”

“ဘာဖြစ်လို့ ခုတ်မှာလဲ”

“ငါက လူတစ်ယောက်ကို ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးကို သတ်သလို သတ်ရဲတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း တစက်ကလေးမှ စိတ်စနောင့်စနင်း မဖြစ်တတ်တဲ့ကောင်ကွ။ ငါ့မှာ နောင်တဆိုတာ မရှိဘူး။ သနားတာတို့ ကရုဏာ သက်တာတို့ ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

ယူရီပင်၏ မျက်လုံးများက ပြုံးရယ်နေသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့အသံက တုန်ခါနေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ဒါတွေကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် သည်လူပြောတာ အမှန်တွေဖြစ်ကြောင်း ဂရီဂို အထာပေါက်သည်။

“မင်းက စိတ်ပျော့တဲ့အကောင်ကိုးကွ။ ဓားနဲ့ခုတ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုခုတ်ရတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား၊ ဟောဒီမှာကြည့်”

ချုံတန်းစည်းရိုးအတွင်းမှ ဘိစပတ်ပင်အို တစ်ပင် ဆီသို့ သွားသည်။ အနိမ့်အမြင့်ကို မျက်လုံးများဖြင့် မှန်းဆကြည့်သည်။ သူ့လက်မောင်းများက နံဘေးနှစ်ဖက်မှာ...။ မလှုပ်မယှက် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် လက်ကောက် ဝတ်များ ရှိပြီး ရှည်လျားသောလက်များမှာ အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသည်။

“ကြည့်နေ”

ဖြည်းဖြည်းချင်း ဓားရှည်ကို မြှောက်သည်။ နောက်ပြီး ကြောက်လန့်စရာ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ခပ်စွေစွေ ခုတ်ချလိုက်သည်။ ပြင်းထန်လိုက်သည့် အရှိန်အဟုန်။ မြေကြီး၏အထက် လေးပေအကွာ လောက်ဆီမှ တိခနဲ ပြတ်သွားသည်။ ဘိစပတ်ပင်ကြီး လဲပြိုလာသည်။

အကိုင်းအခက်များက ပြတင်းပေါက်ကို ပွတ်တိုက်သည်။ အိမ်နံရံများကို ကုတ်ခြစ်သည်။

“တွေ့လား၊ ဘယ်လိုခုတ်ရတယ် ဆိုတာ မင်းကို သင်ပေးမယ်။ အဲဒီ ခုတ်ချက်မျိုး နဲ့ဆို မင်း မြင်းတစ်ကောင် ကို နှစ်ပိုင်း ပိုင်းပစ်လိုရတယ်”

ခုတ်ချက်အသစ်၏ နည်းစနစ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်အောင် အချိန်တော်တော် ကြာအောင် သင်ယူရသည်။

“မင်းက သန်မာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓားနဲ့ကျတော့ မင်းဟာ ငပေါ့ပဲ။ ဒီလိုခုတ်ရတယ်ကွ”

ယူရီပင်က ဓားခုတ်ပုံခုတ်နည်းကို သင်ကြားပြသ ပေးသည်။

“လူတစ်ယောက်ကို ခုတ်ပြီဆိုရင် ရဲရဲတင်းတင်း ခုတ်ချ။ လူဆိုတာ အင်မတန် ပျော့ပျောင်းတာကလား၊ ထောပတ်တတုံးလိုပဲ။ မင်း ဘာကြောင့်ခုတ်ရသလဲ၊ ဘယ်နေရာကို ခုတ်ရမလဲ ဆိုတာတွေ စဉ်းစားမနေနဲ့။ မင်းဟာ ကော့ဆက်တစ်ယောက်။ မေးခွန်းတွေ မေးမနေဘဲ ဓားနဲ့ခုတ်ဖို့ဆိုတာ မင့်အလုပ်၊ မင့်တာဝန်။ တိုက်ပွဲ တပွဲမှာ လူတစ်ယောက်ကို သတ်တယ်ဆိုတာ မြင့်မြတ်တဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ကွ။ မင်း လူတစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်တိုင်း မင်းအပေါ်မှာ စွဲကပ်နေတဲ့ အကုသိုလ်တွေထဲက တခုခုကို ဘုရားသခင်က ဆေးကြော သန့်စင် ပေးလိမ့်မယ်။ မင်း မြွေတစ်ကောင်ကို သတ်လိုက်တဲ့အခါ မင်းရဲ့ အကုသိုလ်တခု လျော့သွား သလိုပေါ့။ သတ်ဖို့ မလိုအပ်ရင် မင်း တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကို မသတ်ရဘူးကွ။ ဒါပေမဲ့ လူကျတော့ သုတ်သင်ရမယ်။ လူဆိုတာက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေ။ မစင်ကြယ်သူတွေ။ ကမ္ဘာမြေကြီးကို အဆိပ်သင့်စေတာ လူပဲ။ လူဆိုတာ အဆိပ်ဖြစ်တတ်တဲ့ မှိုပွင့်လိုပဲ”

ဂရီဂိုက ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်စကားများ ပြောသောအခါ သူ ဘာမျှ မပြောတော့။ မျက်မှောင်သာကြုတ် နေသည်။ ပြီးတော့ စကားမပြောတတ်သည့် အ,အ တစ်ယောက်လို ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတော့၏။

(၅)

ဂရီဂို အကြီးအကျယ် အံ့ဩမိသည်။ တဖြည်းဖြည်း နှင့်မှ သတိထားမိလာသည်။ ယူရီပင်ဆို မြင်း အားလုံးက ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ သူတို့အနီးသို့ ယူရီပင် ချဉ်းကပ်သွားပြီ ဆိုလျှင် မြင်းတွေအားလုံး နားရွက်ထောင် ကြသည်။ သူတို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာနေသည်မှာ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ အခြားတိရစ္ဆာန်တကောင်ကောင် လာနေသည့်နှယ်

သူတို့အချင်းချင်း တိုးကပ်ပြီး အုပ်ဖွဲ့ကြသည်။

တချို့တွင် သူတို့တပ်ခွဲ သွားရောက် တိုက်ပွဲဆင်ရမည့် တောအုပ်သည် ရေတွေ၊ အိုင်တွေ၊ ရွံ့ညွန်တွေ ထူထပ်သည့်နေရာ ဖြစ်နေသည်။ သည်တော့ သူတို့ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး တိုက်ခိုက်ကြရမည်။ မြင်းများကို လျှို့ဝှက်သို့ မောင်းသွင်းပြီး တာဝန်ယူ ထိန်းကျောင်းထားဖို့ တာဝန်ကျသည့် တပ်သားတွေထဲတွင် ယူရီပင် လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်။ သူ့အား ထိုတာဝန် ချပေးသောအခါ ယူရီပင်က ထိုတာဝန်ကို မယူနိုင်ကြောင်း အပြတ်ငြင်းသည်။

“ဟေ့ကောင်... ယူရီပင်၊ မင်းထိန်းရမယ့်မြင်းတွေကို ဘာကိစ္စ ခေါ်မသွားသေးတာလဲ”

ဟု တပ်ကြပ်ကြီးက ဒေါသတကြီး ကြိမ်းသည်။

“ဒီကောင်တွေက ကျွန်တော့်ကို ကြောက်တယ် ဆရာကြီးရဲ့၊ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ အဲဒါ အမှန်ပါ”

မြင်းတွေထိန်းကျောင်းထားဖို့ တာဝန်ကို ယူရီပင် ဘယ်တော့မျှမယူ။ သူစီးနေသည့် သူ့မြင်းကိုဆိုလျှင် သူ တော်တော် ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံပါသည်။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် ယူရီပင် ချဉ်းကပ်လာသည်နှင့် ထိုမြင်း၏ ကျောပြင်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ နောက်ပြီး ထိုမြင်း ဂနာမငြိမ် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာသည်ကို ဂရီဂို သတိပြုမိသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ မြင်းတွေက မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ကြတယ်ဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါကွာ”

ဟု တစ်ချို့တွင် ဂရီဂို မေးမိသည်။

“မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွာ”

ပန်းတွန့်ပြပြီး ယူရီပင် ဖြေသည်။

“ငါ ဒီကောင်တွေအပေါ် တော်တော်ကြီး ကြင်ကြင် နာနာ ဆက်ဆံတာပါပဲ”

“ဒီကောင်တွေက အရက်မူးနေတဲ့ လူကိုတော့ သိတယ်ကွ။ အဲ့ဒီအမူးသမားကိုလည်း ကြောက်ကြ တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းက ဘယ်တုန်းကမှ မူးရူးနေတဲ့ ကောင်မှ မဟုတ်တာ”

“ငါ့အသည်းက မာတယ်လေ၊ အဲဒါကို ဒီကောင်တွေ ခံစားနိုင်ပုံရတယ်”

“မင့်အသည်းက ဝံပုလွေတစ်ကောင်ရဲ့ အသည်းမျိုးပဲ။

ဒါမှမဟုတ်လည်း မင်းမှာရှိတာ အသည်း မဟုတ်ဘဲ ကျောက်တုံးတုံး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“အင်း ... ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ယူရီပင် လိုလိုလားလား သဘောတူ လက်ခံလိုက်၏။

(၆)

သူတို့တပ်စုကို ကင်းထောက်တာဝန် ပေးထားသည်။
ယမန်နေ့ညနေတုန်းက ဩစတြီးယန်းတပ်မှ ချက်လူမျိုး
တပ်ပြေးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းမိခဲ့သည်။ ၎င်းတပ်ပြေး၏ အစစ်ခံချက်အရ
ရန်သူတပ်များ၏ စစ်ရေး လှုပ်ရှားမှုကို တွက်ချက်လိုရသည်။ သည်တော့
မိမိတို့ဘက်မှ တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်ဖို့ ကြံရွယ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်
ရန်သူတပ်ဖွဲ့များ မဖြစ်မနေ ဖြတ်သန်းရမည့် လမ်းမကြီးတလျှောက်ကို
မပြတ်တမ်း ကင်းထောက် နေဖို့ လိုအပ်သည်။

တပ်စုမှူးက တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် ကော့ဆက်လေးဦးကို
တောအုပ်အစပ်တွင် တာဝန်ချထားခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင်က
အခြားတပ်သားများနှင့်အတူ မြို့ကလေး တမြို့ဆီသို့ ချီတက်သွားသည်။
ထိုမြို့ကလေးသည် တောင်ကုန်းတခု၏ ဟိုဘက်တွင် ရှိသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးနှင့်အတူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ ကျန်ခဲ့သည့်
ကော့ဆက်လေးဦးမှာ ဂရီဂို၊ ယူရီပင်၊ မိရှာ ကော့ရီဗျိုင်းနှင့် နောက်တစ်ဦး။
တပ်ကြပ်ကြီးက မှန်ပြောင်းတလက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေချိန်တွင် သူတို့
လူသိုက်က လဲနေသည့် ထင်းရှူးပင်ကြီးနံဘေးတွင် လဲလျောင်းနေကြသည်။
ပျင်းပျင်းရိရိဖြင့် အရေမရ အဖတ်မရစကားတွေ ပြောနေကြသည်။ ထိုသို့
နာရီဝက်လောက် အချိန်ဖြုန်းပြီးသောအခါ သူတို့၏ ညာဘက်ဆီမှ
သေနတ်သံတွေ မရပ်မနား ပေါ်ထွက်လာသည်။ ရွှေ့နားဆီတွင် ဂျုံခင်းတခင်း။
ရိတ်သိမ်းရခြင်းမရှိသေး။ ဂျုံပင်များသည် လေတိုက်သဖြင့်
ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသည်။ ဂရီဂို ဂျုံခင်းထဲ တွားဝင်သွားသည်။ ဂျုံဆန်များဖြင့်
ပြည့်ဖူးနေသည့် အနံ့တခက်ကို ရွေးခူးသည်။ ပြီးတော့ ဂျုံအနှံကို
တမြို့မြို့ဝါးနေသည်။

ဟိုးအဝေးရှိ စိုက်ခင်းတခုထဲမှ မြင်းတပ်သား တစု ပေါ်ထွက်လာသည်။
ရပ်ပြီး ရွာနီးချုပ်စပ်ကို လေ့လာသည်။ ထို့နောက် ခရီးဆက်လာသည်။ သူတို့
ဦးတည်လာနေသည်မှာ ဂရီဂိုတို့ ကော့ဆက်တသိုက် ရှိရာဆီသို့။

“ဩစတြီးယန်းတွေကွ၊ သေချာတယ်”

တပ်ကြပ်ကြီး လေသံမျှဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“ဒီကောင်တွေ ငါတို့အနား ရောက်လာအောင် စောင့်မယ်။ ပြီးတော့မှ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက် လိုက်ကြ တာပေါ့ကွာ။ ကဲ....ရဲဘော်တို့... မင်းတို့ရဲ့ ရိုင်ဖယ်တွေ အသင့်ပြင်ထား”

ဟု ကပျာကယာ အမိန့်ပေးသည်။

မြင်းသည်တော်တွေ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ ဟန်ဂေရီယန် မြင်းစီးတပ်သားခြောက်ဦး။ သူတို့ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျူးနစ်တွေက သားနားလှသည်။ အင်္ကျီပေါ်တွင် အဖြူရောင် ဖွတ်မြီးကြိုးဖြင့် တန်ဆာဆင် ထားသည်။ ဧရာမမြင်းနက်ကြီး စီးလာသည့် တပ်စုမှူး၏လက်ထဲတွင် ကာဘိုင်သေနတ်က အသင့်။ သို့ပေမဲ့ သူက တိုးတိုးသက်သာ ရယ်မောနေသည်။

“ပစ်”

တပ်ကြပ်ကြီး အမိန့်ပေးသည်။ ကျည်ဆန်တွေ သစ်ပင်များကြားမှ ဖြတ်သန်းပြေးသွားသည်။ ရန်သူ မြင်းတပ်သားတွေ တစ်ဦးချင်း တန်းစီပြီး ဂျုံခင်းထဲ တိုးဝင်သည်။ သူတို့ အထဲမှ တစ်ဦးက သူ့သေနတ်ဖြင့် လေထဲ ပစ်ထည့်သည်။ ထိုအခိုက် ဦးစွာခုန်ထပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သူမှာ ယူရီပင်။ သူက ဂျုံခင်းထဲ ပြေးဝင်သည်။ ဂျုံပင်တွေကြားထဲတွင် အလဲလဲအပြိုပြို ဖြစ်သည်။ သူ့ရိုင်ဖယ်ကို ရင်ဘတ်ဆီသို့ မြှောက်ပြီး ကိုင်ထားသည်။ ရှေ့ဘက် ကိုက်ရာပေါင်းအနည်းငယ် အကွာသို့ ရောက်တော့ မြေကြီးပေါ် လဲပြိုနေသည့် မြင်းတစ်ကောင်ကို တွေ့သည်။ မြင်းက ခြေထောက်တွေ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် ရုန်းကန်နေသည်။ မြင်းအနီး တွင် ကပ်ပြီး ရပ်နေသူကတော့ ဟန်ဂေရီယန် တစ်ဦး။ မြင်းပေါ်မှ အကျတွင် နာကျင်သွားသည့် ဒူးခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်နေသည်။ သူက ယူရီပင်အား တစုံတရာ လှမ်းအော်ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်သည်။ လက်မြှောက် အရုံးပေးလိုက်ခြင်း။ မြင်းတွေ ဒုန်းစိုင်းစီး ပြေးသွားသည့် သူ့ရဲဘော်များကို နောက်မှ လိုက်ငေးလျက်။

အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်ဆန်လွန်းသည့်အတွက် သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ဘာတွေဖြစ်ပျက်သွားမှန်းပင် ဂရီဂို သတိမထားလိုက်မိ။ စစ်သုံ့ပန်းနှင့်အတူ ယူရီပင် ပြန်ရောက်လာမှပဲ။ ဪ... သည်လိုဖြစ်သွားတာပါ ကလားဟု မှတ်ယူရသည်။

“ဓားကိုချွတ်”

ဟန်ဂေရီယန် မြင်းတပ်သား၏ ဓားရှည်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲထုတ်ရင်း

ယူရီပင် အော်ငေါက်သည်။

သို့ပန်းတပ်သား မျက်နှာချိုသွေးသည်။ သူ့ခါးပတ် ကို စမ်းသည်။
ကိုင်သည်။ သူ့ခါးကို ပေးအပ်ဖို့ လိုလားစွာ။ သို့ပေမဲ့ သူ့လက်တွေ
တုန်နေသည်။ ခါးပတ်ခေါင်းကို ဖြုတ်လို့မရ။ ဂရီဂို သတိကြီးစွာ ထားပြီး
သို့ပန်းတပ်သားအား ကူညီသည်။ သို့ပန်းတပ်သားက
တော်တော်ငယ်သေးသည်။ ပါးတွေက ဖောင်းဖောင်းအိအိ ကလေးတွေ။
နှုတ်ခမ်းမွေးတွေက အပေါ်မှ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ခပ်ရေးရေး ထင်နေသည်။
သူက ခေါင်းတချက် ဆတ်ပြပြီး ပြုံးလျက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း အချက်ပြသည်။
သူ့ကြည့်ရတာ သူ့လက်နက် ကို ပေးအပ်လိုက် ရသည့် အတွက် ရင်ထဲ
ပေါ့သွားပုံ။ နောက်ပြီး သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲနံ့က်သည်။ စမ်းသည်။
သားရေအိတ်တလုံး ဆွဲထုတ်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း တစုံတရာပြောသည်။
ကျောဆက်များအား စီးကရက် ဆေးများ ကမ်းလှမ်းသည်။

“ဒီကောင် ငါတို့ကို ဖော်လံဖားနေတာကွ”

တပ်ကြပ်ကြီး ပြုံးသည်။ စီးကရက်လိပ်သည့် စက္ကူစများ
အိတ်ထဲမှထုတ်သည်။ ကျောဆက်တသိုက် စီးကရက်လိပ်ပြီး သောက်ကြသည်။
ဆေးရွက်ကြီး အငွေ့ပြင်းပြင်းက သူတို့ဦးခေါင်းထဲသို့ အလျင်အမြန်
တိုးဝင်သည်။

“ငါတို့တပ်ဖွဲ့ဆီကို တယောက်ယောက် လိုက်ပို့ ပေးလိုက်။
ဟေ့ကောင်တွေ..ဘယ်သူလိုက်ပို့မလဲ”

တပ်ကြပ်ကြီး သူ့လူတွေကို ဝေ့ကြည့်ပြီးမေးသည်။

“ကျွန်တော် ခေါ်သွားမယ်”

ယူရီပင် အလျင်အမြန်ဖြေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ သွားတော့”

သို့ပန်းတပ်သား ပြုံးသည်။ ခြောက်ကပ်စွာ။ သူနှင့် ပတ်သက်သည့်
ကျောဆက်များ၏ အစီအစဉ်ကို ရိပ်မိပုံ။ သူ့အိတ်တွေထဲ ထပ်နံ့က်သည်။
ကျောဆက်များအား ကမ်းပေးသည်။ ကျိုးပဲ့နေပြီဖြစ်သော ချောကလက် များ။
ချောကလက်တွေ ကမ်းပေးရင်း ပါးစပ်ကလည်း ပြောသည်။
ဘာတွေပြောမှန်းမသိ။

“လက်နက်ရှိသေးလား”

တပ်ကြပ်ကြီးက မေးသည်။

“အဲဒီလို စူးစူးဝါးဝါးတွေပြောမနေနဲ့၊ မင်းပြောတာ ငါတို့

နားမလည်ဘူး၊ ခြောက်လုံးပြုး ရှိလား၊ ဒိုင်း.. ဒိုင်းလေ”

တပ်ကြပ်ကြီးက သေနတ်မောင်းဖြုတ်ဟန် လုပ်ပြသည်။
သုံးပန်းတပ်သား အသည်းအသန် ခေါင်းခါပြ သည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် စမ်းသပ်ရှာဖွေဖို့ လိုလိုလားလား ခွင့်ပြုသည်။ သူ
ပါးဖောင်းဖောင်း တဆတ်ဆတ်တုန် နေသည်။ စုတ်ပြဲသွားသည့် သူ့ဒူးခေါင်းမှ
သွေးတွေ စီးကျနေသည်။ စကားတွေ မရပ်မနားပြောရင်း သူ့ဒူးခေါင်း ကို
လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် စည်းနေသည်။ သူ့မြင်းနံဘေးတွင် သူ့ကက်ဦးထုပ်
ကျန်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အဆိုပါ ကက်ဦးထုပ်၊ စောင်နှင့် မှတ်စုစာအုပ်ကို
သွားယူခွင့်ပြုဖို့ ခွင့်ပန်နေခြင်း။ မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင် သူ့မိသားစုစာတံပုံ လည်း
ရှိနေသည်လေ။ သူ ဘာလိုချင်သည် ဆိုသည်ကို သိရအောင် တပ်ကြပ်ကြီးက
ကြိုးစား မေးမြန်းသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမျှ နားမလည်နိုင်။ နောက်ဆုံး
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လက်ဝှေ့ပြလိုက်၏။

“ခေါ်သွားတော့”

ယူရီပင် သူ့မြင်းကို ဆွဲလာသည်။ ပြီးတော့ မြင်းပေါ်တက်သည်။
ကျောကုန်းပေါ်တွင် လွယ်ထား သည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို
နေထားတကျဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပြီး သုံးပန်းတပ်သားအား လက်ပြလိုက်သည်။
သူ့အပြီး ကြောင့် အားရှိသွားသော ဟန်ဂေရီယန်က ယူရီပင်အား
ပြန်ပြီးပြသည်။ ပြီးတော့ မြင်းနံဘေးမှ ယှဉ်ပြီး လမ်းလျှောက် လိုက်လာသည်။
သူက ရင်းနှီး ခင်မင်မှုရလိုသည့် သဘောဖြင့် ယူရီပင်၏ ဒူးခေါင်း ကို လက်ဖြင့်
ပုတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ကော့ဆက် ရဲဘော်က ထိုလူ့လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ပုတ်ထုတ်သည်။ ပြီးတော့ မြင်းဇက်ကြိုးကို ကိုင်လိုက်သည်။

သုံးပန်းတပ်သား အပြစ်ကျူးလွန်မိသူတစ်ဦးလို မျက်နှာပျက်သွားသည်။
မြင်းအနီးမှ ခွာသည်။ လမ်း ဆက်လျှောက်သည်။ ညှိုးငယ်စွာကျန်ခဲ့သည့်
ကော့ဆက်များကို လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်ဖြင့်။ အနာအပင်သည့် ဂွမ်းစလို
ဖြူနေသည့် သူ့ဆံပင် ဖုတ်သိုက်ကလေးသည် သူ့ဦးခေါင်းထက်တွင်
ကပ်နေသည်။ သည်တော့ သူ့ရုပ်သွင်သည် ဂရီဂို မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင်
စွဲထင်နေတော့၏။ ရင်ပွင့်နေသော ကျူးနစ်အင်္ကျီ၊ ပြားကပ် နေသော
ဆံပင်ဖုတ်သိုက်ကလေး။ နောက်ပြီး ရဲဝင့်သော၊ ယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိသော
သူ့မျက်နှာ။

“မီလက်ကော့၊ ဟိုကောင့် မြင်းက ကုန်းနှီးတွေ သွားဖြုတ်”

တပ်ကြပ်ကြီး အမိန့်ပေးသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းဖျားမှ စီးကရက်တိုကို
စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ထွေးထုတ်သည်။ လဲသေနေပြီ ဖြစ်သော
မြင်းဆီသို့ ဂရီဂို သွားသည်။ ကုန်းနှီးကို ဖြုတ်သည်။ ထို့နောက် မြင်းအနီးတွင်

ကျနေသည့် ကက်ဦးထုပ်ကို ကောက်မိသည်။ ဘာ အကြောင်းကြောင့် ထိုသို့ ပြုလုပ်မိမှန်းတော့ မသိ။ ကက်ဦးထုပ် အနားသားကို နမ်းကြည့်သည်။ အပေါစား ဆပ်ပြာနံ့နှင့် ချွေးနံ့ ရောထွေးနေသည့် ရနံ့ကို ရှူမိသည်။ မြင်းအသုံးအဆောင် ကိရိယာ ပစ္စည်းများကို သူတပ်စုရှိရာသို့ သယ်လာသည်။ ကော့ဆက်တွေ ဆောင့်ကြောင့် ဝိုင်းထိုင်သည်။ ကုန်းနှီးနှင့် တွဲထားသည့် အိတ်နှစ်လုံးကို မွေနှောက် ရှာဖွေကြသည်။ သူတို့ မြင်နေကျ မဟုတ်သည့် မြင်းကုန်းနှီးပုံစံကို ငေးကြည့်ကြသည်။

“ဒီကောင်ပေးတဲ့ ဆေးရွက်က ကောင်းတယ်ကွ၊ သူ့ဆီက နည်းနည်း ထပ်တောင်းထားလိုက်ရ... ကောင်းသား”

သို့ပန်းတပ်သားအား သတိရပြီး တပ်ကြပ်ကြီး သက်ပြင်းချသည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲမှ သွားရည်ကို မျိုချ သည်။

သိပ်များများ မကြာလိုက်ပါ။ ထင်းရှူးပင်တွေ ကြားမှ မြင်းဦးခေါင်းတခု ပေါ်လာသည်။ မြင်းစီး လာသူမှာ ယူရီပင်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့၊ ဟိုဩစတြီးယန်း ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ မင်း သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

တပ်ကြပ်ကြီးက မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ဒီကောင် ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတယ်ဗျ”

ယူရီပင်အသံက မာန်ဖီသံ။

“အဲဒီတော့ မင်း သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရောလား”

“ကျွန်တော်တို့ လဟာပြင်တခုကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒါ... သူက... ဒီတော့ ကျွန်တော် သူ့ကို ခုတ်ပစ် လိုက်တာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် လူလိမ်”

ဂရီဂို ဟစ်အော်သည်။

“မင်း သူ့ကို အကြောင်းမဲ့ သတ်ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်လား”

“မင်းက ဘာကိစ္စ အော်ဟစ်နေရတာလဲ၊ အဲဒီ ကိစ္စက မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ယူရီပင်၏ အေးစက်မာကျောသော အကြည့်က ဂရီဂိုမျက်နှာပေါ်မှာ။

“ဘာပြောတယ်ကွ”

ဂရီဂို လေသံ တဖြည်းဖြည်း မြင့်လာသည်။ နောက်ပြီး

သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြီး ဝိုင်းထားသည်။ ယူရီပင်နှင့် လုံးထွေးသတ်ပုတ်ဖို့ အသင့်အနေအထား။

“မင်းနဲ့မဆိုင်ဘဲ နေရာတကာမှာ ဝင်ပြီး လူစွာ မလုပ်နဲ့။ ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား။”

ယူရီပင် မာမာတင်းတင်း ပြန်ပြောသည်။ ဂရီဂို သူ့ရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲကိုင်သည်။ ပခုံးဆီသို့ မြှင့်တင် လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာ ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ...တော်ကြစမ်း”

တပ်ကြပ်ကြီးက ဂရီဂိုထံ ပြေးသွားရင်း ဟိန်းဟောက်သည်။ သူက လက်ဦးသည်။ သေနတ်မှ ကျည် မထွက်မီ ဦးစွာ တွန်းပစ်လိုက်နိုင်သည်။ ကျည်ဆန် သည် သစ်ကိုင်းတကိုင်းကို ဖောက်ထွက်ပြီး လေထုထဲသို့ ဝှိခနဲ ထွက်သွားသည်။

“ထပ်ပစ်ဦးလေကွာ” ယူရီပင် စိန်ခေါ်သည်။

“ငါ မင်းကို သတ်မယ်”

ဂရီဂို သူ့ထံ ပြေးသွားသည်။

“ဟေ့- မင်းတို့နှစ်ကောင် ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ နှစ်ကောင်စလုံး စစ်ခုံရုံးတင်ပြီး ပစ်အသတ်ခံချင်လို့ လား၊ လက်နက်တွေချစမ်း”

တပ်ကြပ်ကြီး အမိန့်ထုတ်သည်။

ဂရီဂိုကို နောက်ဘက်သို့ ဆောင့်တွန်းသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြား ဝင်ပြီး လက်နှစ်ဖက် ဆန့်ထုတ် ထားသည်။

“မင်း လိမ်တာပါကွာ၊ မင်း ငါ့ကို မသတ်ပါဘူး”

ယူရီပင်မျက်နှာက ခပ်ပြုံးပြုံး။

ညနေ နေဝင်ရီတရောတွင် သူတို့ တပ်ခေါက်လာသည်။ လမ်းပေါ်တွင် အစနံ့သား သေနေသည့် မြင်းသည်တော် တပ်သားကို ဦးစွာတွေ့မြင်လိုက်သူမှာ ဂရီဂိုပင်ဖြစ်၏။ သူက အခြားသူများရှေ့မှ စီးသွားသည်။ အလောင်းနားသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းကို စက်သတ်သည်။ အလောင်းကို စိုက်ငေးကြည့်သည်။ သေသူ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် ချောမွတ်သော ရေညှိပြင်ပေါ်တွင် ပြန့်ကားကျနေသည်။ မျက်နှာက မြေကြီးတွင် အပ်လျက်။ နွေသစ်ရွက်များလို ဝါရော်နေသည့် သူ့လက်ဖဝါးများက ဖြန့်လျက်။ အပေါ်ဘက်သို့ လန်နေသည်။ နောက်ဘက်မှ ခုတ်လိုက်သော ပြင်းထန်သည့် ခုတ်ချက်ကြောင့် ပခုံးဆီမှသည် ခါးပတ်ဆီအထိ ကိုယ်နှစ်ခြမ်း ကွဲသွားသည်။

ကော့ဆက်များ အလောင်းကောင်နံဘေးမှ ကျော်ဖြတ်သွားသည်။
မိခင်တပ်ခွဲရှိရာသို့ နှုတ်ဆိတ်စွာ မြင်းစီး လာခဲ့ကြသည်။
ညနေခင်း၏အရိပ်တွေ မည်းမှောင်လာသည်။ လေပြည်လေညင်းက
အမည်းရောင်တိမ်စ များကို အရှေ့ဘက်ဆီမှ တိုက်ခတ်သယ်ဆောင်လာသည်။
အနီးအနားရှိ ညွန့်တောမှ ထွက်ပေါ်နေသည့် အနံ့များက တဟောင်ဟောင်။
နွံတောပျော် ဘီတန်းငှက် အော်မြည်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းသွားသည်။
မြင်းကိရိယာ တန်ဆာပလာများမှ တချွင်ချွင်မြည်သံများ က ပျင်းရိငြီးငွေ့ပြီး
အိပ်ပျော်ချင်စရာ။ မကြာ မကြာ ကြားဖောက်ကြား နေရသည့် အသံမှာ
ဓားရှည်နှင့် ခြေနင်းကွင်း ရိုက်ခတ်မိသံ၊ သို့မဟုတ် မြေပေါ်ကြွေကျ နေသည့်
ထင်းရှူးသီးများကို မြင်းစွာဖြင့် နင်းခြေမိသံများ။ နေဝင်ဆည်းဆာ၏
နေခြည်နီနီရဲရဲ များသည် ထင်းရှူးပင်များကြားမှ တိုးဝင်ပြီး
လဟာပြင်တခွင်လုံး ပေါ်သို့ ဖြန့်ကြဲထားသည်။

ယူရီပင် စီးကရက်တွေ တလိပ်ပြီး တလိပ် မနားတမ်းသောက်သည်။
ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ လင်းလက် သွားသည့် စီးကရက်မီးက တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်
လက်ချောင်းများပေါ်သို့ ကျရောက်သည်။ စီးကရက်ကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ
ညှစ်ကိုင်ထားသည့် လက်ချောင်းများမှ လက်သည်းများကတော့
မည်းညစ်နေ၏။

စီးကရက်အခိုးငွေ့များက သစ်တောပေါ်သို့ လွင့်ပျံ့သွားသည်။
မြေပြင်ပေါ်ရှိ ကြွေကွဲဖွယ်အရိပ်များကို ပိုမို ရင့်ကျက်နက်ရှိုင်းအောင်
ဖန်တီးပေးနေသည်။

(၇)

နောက်နေ့နံနက်ကျတော့ နောက်ထပ် မြို့တမြို့ ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
တိုက်စစ်ဆင်ကြသည်။ နံနက် မိုးသောက်သည်နှင့် ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့က တောထဲမှ
ထွက်ပြီး မြို့ဆီသို့ ချီတက်ရမည်။ ၎င်းခြေလျင်တပ်ဖွဲ့ ကို မြင်းတပ်က
ဝဲယာရံပြီး လိုက်ရမည်။ တဦးဦးက တနေရာရာတွင် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အမှားတရပ်
ကျူးလွန် မိတာ ဖြစ်မည်။ အချိန်တန်သည့်တိုင် ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့များ
ရောက်မလာ။ သို့ဖြင့် အမှတ်(၂၁၁) ရိုင်ဖယ်တပ်ဖွဲ့ ကို ဝဲဘက်ခြမ်းသို့
ကူးပြောင်းဖို့ အမိန့်ထုတ်သည်။ ထိုအခါ တိုက်စစ်ဆင်ဖို့ လှုပ်ရှားနေသည့်
အခြား တပ်ဖွဲ့တဖွဲ့က ဆီးကြို ပစ်ခတ်ခြင်းခံရတော့၏။ အရှုပ် အထွေးတွေ
ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်ကုန်သည်။ သည်အရှုပ်အထွေး အမှားအယွင်း ကြောင့်
စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်တွေ ပြောင်းတိပြောင်းပြန် ဖြစ်ကုန်သည်။ သည်အတိုင်း
ဆိုလျှင် ထိုးစစ်ဆင်ရေး အောင်မြင်မည် မဟုတ်တော့။ ရှုံးနိမ့်ပျက်စီးမှုများနှင့်

မကြုံရလျှင် ကံကောင်းလှပြီ ဆိုရမည်။ ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့ နေရာအပြောင်းအလဲ လုပ်နေစဉ်မှာပင် အမိန့်တခု ရောက်လာပြန်သည်။ အမှတ်(၁၁) မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့ က ရှေ့သို့ချီစေ၏။

သူတို့တပ်ခွဲ ထားသည့်နေရာဒေသက ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ ထူထပ်သည့် တောအုပ်တအုပ်။ နောက်ပြီး ရွှံ့တွေဗွက်တွေ တောထနေသည့်မြေ။ သည်တော့ သူတို့တပ်ဖွဲ့ အလွယ်တကူ ရှေ့သို့ချီလို့ မရ။ အမှတ် (၁၂) တပ်ရင်းမှ အမှတ် (၄) နှင့် အမှတ် (၅) တပ်ဖွဲ့များက အရံအင်အားစုအဖြစ် တောထဲတွင် အသင့် စောင့်နေကြရမည်။ နောက် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း အထွေထွေ စစ်ချီမှုကြီး ဆင်နွှဲကြတော့၏။ စစ်ချီမှုနှင့် အတူ တိုက်ပွဲတပွဲ ဆင်နွှဲဖို့ ပြင်ဆင်သံ၊ ညာသံပေးသံတွေ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တောတွင်းလဟာပြင်ထဲသို့ တပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ရောက်သွားသည်။ ဧရာမ ထင်းရှူးပင် ပင်စည်ကြီးများက သူတို့ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားလို့မရအောင် ထိန်းချုပ်ထားသည်။ ရှေးဦး တိုက်ပွဲခေါ်သံများ ရပ်သွား ချိန်တွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကြီးစိုးသွားသည်။ သူတို့ အားလုံး အာရုံစိုက် နားစွင့်ကြသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို ညာသံပေး ကြွေးကြော်သံများ ကြားရသည်။

ညာဘက်ခြမ်းမှ ထိုးစစ်ဆင်လာသည့် ခြေလျင်တပ်များကို ဩစကြီးယန်း အမြောက်တပ်က ဆီးကြို တိုက်ထုတ်သည်။ အမြောက်သံ တအုန်းအုန်း ကြားတွင် စက်သေနတ်သံ တဒက်ဒက်က ကြိုကြား ကြိုကြား ဝင်စွက်သည်။

ဂရီဂို သူ့တပ်စုကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ကော့ဆက်တွေ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ တရွရွဖြစ်နေ ကြသည်။ မြင်းတွေကလည်း ဂနာမငြိမ်။ မှက်ကြီးတွေ ဝိုင်းကိုက်ခြင်း ခံနေရသည့်အလား။ ယူရီပင်က သူ့ ကက်ဦးထုပ်ကို ကုန်းနှီးထိပ် အကွေးတွင် ချိတ်ထားသည်။ နောက်ပြီး ပြောင်နေသည့် ဦးပြည်းကို လက်ဖြင့်ပွတ် နေသည်။ ဂရီဂို နံဘေးမှ မိရှာကော့ဖွိုင်းကတော့ သူ့ ရွာမှ လက်ဖြစ်ဆေးတံကို သဲကြီးမဲကြီးဖွာရှိုက်နေသည်။

သူတို့တပ်ဖွဲ့များကို အရန်သင့်ပြင်ဆင်ပြီး အသင့်စောင့်နေစေသည်မှာ သုံးနာရီလောက်ကြာသွားသည်။ ခုတော့ ခြေထားသည့် ဆေးရွက်ကြီးတွေလည်း ပြောင်တလင်းခါပြီ။ လူတွေကတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် မျှော်လင့်နေကြသည်။ ဘာကိုမျှော်လင့်ရမှန်းလည်းမသိ။ နေမွန်းမတည့်မီကလေးတွင် အကူတပ်သားတစ်ဦး ဆိုက်ရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ ညွှန်ကြားချက်များ ပါလာသည်။

အမှတ်(၄) တပ်ဖွဲ့မှူးက သူ့လူတွေကို ဦးဆောင်ပြီး

နေရာပြောင်းသွားသည်။ ဂရီဂိုအမြင်တွင် ဤလှုပ်ရှားမှုသည် ရှေ့သို့စစ်ချီရာ မရောက်ဘဲ နောက်သို့ဆုတ်ခွာသလို ဖြစ်နေသည်။ သူပါဝင်သည့် တပ်ခွဲက ရှေ့သို့ ချီရသည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာအောင် သစ်တောကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ ခုတော့ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲ နေသံတွေ နီးသည်ထက် နီးလာပြီ။ သူတို့၏နောက်ဘက် မလှမ်းမကမ်းဆီမှ သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ သည်။ ကျည်ဆန်တွေ သူတို့ဦးခေါင်းထက်ဆီမှ အော်မြည်ပျံသန်းသွားသည်။ တောလမ်းများက ကျဉ်းလွန်းသည့် အတွက် သူတို့ ပုံစံတကျ ချီတက်လို့ မရတော့။ သစ်တောအပြင်ဘက် ဟင်းလင်းပြင်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့သည် ပုံစံတကျမဟုတ်တော့။ ဖယိုဖရဲ ဖြစ်နေပြီ။ ရှေ့ဘက် မိုင်ဝက်လောက်အကွာတွင် ဟန်ဂေရီယန် မြင်းတပ်သားများနှင့် ရုရှားတပ်သားတစု ဓားချင်း ယှဉ်ခုတ်နေကြသည်။

“တပ်ဖွဲ့ နေရာယူ”

တပ်ဖွဲ့မှူး အော်ဟစ်သည်။ ကော့ဆက်တွေ တပ်ဖွဲ့မှူး၏ အမိန့်အတိုင်း နေရာယူလို့မှ မပြီးသေးမီ ထပ်ဆင့်အမိန့် ထွက်လာပြန်သည်။

“တပ်ဖွဲ့ ... ဓားထုတ်၊ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ ချီတက်”

ဓားရောင်တွေ ဖွေးဖွေးလက်သွားသည်။ ကော့ဆက်တွေ မြင်းများကို အသော့ပြေးနေစေရာမှ ဒုန်းစိုင်းပြေး စေတော့၏။

ဂရီဂိုလည်း ရန်သူများရှိရာသို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးသည်။ ထိုသို့စီးသွားရင်း ခြေနင်းကွင်းတွင် နင်းထား သည့် ခြေတဖက် လွတ်သွားသည်။ သည်တော့ မြင်းကုန်းနှီးပေါ်တွင် ထိုင်ရတာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မရှိတော့။ သူ့ရင်ထဲ အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ခါးကုန်းပြီး ယမ်းခါနေသည့် ခြေနင်းကွင်းကို ခြေထောက်ဖြင့် လိုက်ထိန်းသည်။ ခြေနင်းကွင်းထဲ ခြေထောက် ပြန်သွင်းမိသောအခါ ခါးကိုင်းပြီး ငုံ့နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ရှေ့တွင် မြင်လိုက်ရသည်မှာ မြေပြင်ပစ် အမြောက်ဆွဲသည့် မြင်းခြောက်ကောင်။ အမြောက်တပ်သားက ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းပေါ်မှာ။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီ သွေးတွေနှင့် ဦးနှောက်တွေ ပေကျံစိုရွှဲနေသည်။ ထိုရဲဘော်သည် မြင်းပေါ်မှာ မှောက်လျက် ဖြစ်နေသည်။ မြင်းဇက်ကို မျက်နှာဖြင့် အပ်ထားသည့်နှယ်။ နောက်ထပ် အမြောက်တပ်သားများက မြေပြင်ပေါ်မှာ။ အားလုံးကျဆုံးနေပြီ။ ဂရီဂို၏ မြင်းက အလောင်း တလောင်း ပေါ်သို့ ခြေထောက်ဖြင့် နင်းချလိုက်၏။ စိတ်မချမ်းသာစရာ အရိုးကျိုးသံတွေ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မြေပြင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက် သေဆုံးနေသူ နောက်နှစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ စတုတ္ထ တစ်ယောက်ကတော့ အမြောက်တင် လှည်းဘေးမှာ မှောက်လျက်

လဲကျသေဆုံးနေသည်။ ဂရီဂိုတို့တပ်စု မှ ကော့ဆက်တစ်ဦးက သေဆုံးနေသည့် အမြောက်တပ်သား၏ ရှေ့နားကလေးမှာ ရပ်လိုက်သည်။ ဟန်ဂေရီယန် စစ်ဗိုလ်က ကော့ဆက်အား အနီးကပ်နေသဖြင့် ပစ်ချလိုက်၏။ ကော့ဆက်တပ်သား မြင်းပေါ်မှ ကျသွားသည်။ လက်နှစ်ဖက် က လေထုကို ဖမ်းဆုပ်ဖက်တွယ်ဖို့ အားထုတ်လျက်။

ဂရီဂို သူ့မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲသည်။ ရန်သူစစ်ဗိုလ် ကို ဘယ်ဘက်မှ ဝင်တိုက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဘယ်ဘက်မှဆိုလျှင် ဓားဖြင့်ခုတ်ရတာ ပိုပြီးအဆင်သင့်သည်လေ။ သို့သော် စစ်ဗိုလ်က လျင်သည်။ သူ့အကြံကို ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် သေနတ်ကို လက်မောင်းအောက်မှ ထိုးချိန်ပြီး လိုက်ပစ်သည်။ ခြောက်လုံးပြူးထဲမှ ကျည်ဆန်ကုန်သည်ထိ လိုက်ပစ်သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သူက ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်တော့၏။ ဟန်ဂေရီယန် စစ်ဗိုလ်က ဓားရေးကျွမ်းလှသည်။ လေ့ကျင့်ထားသည့် ဓားခုတ် ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ဦးပမာ။ ဂရီဂို၏ ဓားချက်များကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ခတ်ထုတ်ကာကွယ်သည်။ ဂရီဂို အံ့ကြိတ်သည်။ စတုတ္ထအကြိမ်တွင်မူ သူက ခြေနင်းကွင်းများ ပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး အားယူသည်။ ပြီးတော့ ရန်သူစစ်ဗိုလ်အား ဓားဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ မြင်းများသည် ဘေးချင်းယှဉ်လျက်နီးပါး ယှဉ်လျက် ဒုန်းစိုင်းပြေးနေသည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များ ရှင်းသန့် နေအောင် ရိတ်ထားသည့် ဟန်ဂေရီယန် စစ်ဗိုလ်၏ မေးစေ့ကို ဂရီဂို သတိပြုမိသည်။ နောက်ပြီး အင်္ကျီကော်လာ ပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသည့် တပ်ရင်းနံပါတ်ကိုလည်း တွေ့သည်။ ဂရီဂိုက စွယ်ယောင်ပြ ခုတ်ချက်တခုဖြင့် ရန်သူစစ်ဗိုလ်၏ အာရုံကို ပြောင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခုတ်ချက် လမ်းကြောင်းကို ပြောင်းပြီး ဟန်ဂေရီယန်၏ ပခုံးရိုးများ ကြားသို့ ဓားဦးကို ထိုးထည့်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ဆင့် ဒုတိယခုတ်ချက်ကိုတော့ ရန်သူ ကျောရိုးထိပ် လည်ပင်းကို မှန်းဆပြီး ခုတ်လိုက်၏။ ရန်သူစစ်ဗိုလ် လက်ထဲမှဓား လွတ်ကျသွားသည်။ မြင်းဇက်ကြိုး လည်း လွတ်သွားသည်။ သူ့ကို တစုံတယောက်က ကိုက်လိုက်သည့်နှယ် ကျောကော့သွားသည်။ ထို့နောက် မြင်းကုန်းနီး ပေါ်မှာတင် ယိုင်လဲသွားသည်။ ဂရီဂို ရင်ထဲမှ ကြောက်ရွံ့မှုတွေ လျော့သွားပြီး ဟန်ဂေရီယန် ၏ ဦးခေါင်းကို ခုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဓားသွားက နားရွက်၏ အပေါ်ဘက် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုအခိုက်...

သူ့နောက်စေ့ကို တခုခု လာရောက်ထိမှန်သည်။ ကြောက်စရာ လန့်စရာ ပြင်းထန်လှသည့် ထိမှန်ချက်။ သည်ထိမှန်ချက်က ဂရီဂို၏ သိမှတ်မှုကို လွင့်စဉ်သွားသည်။ သူ့တကိုယ်လုံး ဆူပွက်နေသည်။ ပါးစပ်ထဲသို့ ငန်ကျိကျိ သွေးတွေ စီးဝင်လာသည်။ နောက်ပြီး သူသည် လဲပြိုကျနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း

သဘောပေါက်လိုက်၏။ ရိုးပြတ်များ လွှမ်းသည့် မြေပြင်သည် ချာလည်လည်ပြီး သူ့ထံသို့ ပျံတက်လာသည်။ လေးလံသော သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ ကြီးနှင့် မြေကြီး ပြင်းထန်စွာဆောင့်မိသည်။ အဆိုပါ ထိခတ်မှုက သူ့အား ပကတိအရှိတရားကို ယာယီ သိမြင် လိုက်စေသည်။ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လိုက်၏။ မြင်းများ၏ နှာခေါင်းများကို တွေ့သည်။ နောက်ပြီး ခြေနင်းကွင်းထဲမှ တစုံတစ်ဦး၏ ခြေထောက်တဖက်။

“ပြီးသွားပြီ”

သူ စိတ်ထဲ အေးချမ်းသွားသည်။ နှစ်သိမ့်ကျေနပ်သွားသည်။ လောဘ၊ ဒေါသနှင့် မောဟကင်းသော အတွေးက သူ့စိတ်ထဲသို့ မြွေတစ်ကောင်လို တွားဝင်လာသည်။ ဝေါခနဲ မြည်ဟည်းသံနှင့်အတူ အမှောင်ထုက ကြီးစိုးသွားသည်။ သူ့အတွေးထဲတွင် ဘာဆို ဘာမျှ မရှိတော့။ ဟာလာဟင်းလင်း။

ဩဂုတ်လလယ်တွင် ယူဂျင်းလစွနစ်စကီသည် ဥက္ကဋ္ဌ၏ သက်တော်စောင့်တပ်ရင်းမှ အခြားကော့ဆက် တပ်ရင်းတခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်းခွင့်ပြုပါရန် လျှောက်ထားလိုက်၏။ သီတင်းပတ် သုံးပတ်အတွင်း သူ့ဆန္ဒ ရှိသည့်အတိုင်း ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းခွင့် ကျလာသည်။ ပီတာစဘွန်မှ မထွက်ခွာမီ သူ့ဖခင်ထံ စာရေးသည်။ သူလှမ်းသည့် ခြေလှမ်းနှင့် သူ့ခြေလှမ်းအတိုင်း လှမ်းခွင့်ပြုမိန့် ရခဲ့ကြောင်းနှင့် ဖခင်ကြီး ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်အောင် စာရေး အကြောင်းကြားသည်။

ဝါဆောမြို့သို့ သွားမည့်ရထားသည် ပီတာစဘွန် မြို့မှ ညရှစ်နာရီတွင် စတင်ထွက်ခွာသည်။ လစွနစ်စကီ က ဒရော့ရှ်ကီ မြင်းရထားဖြင့် ဘူတာရုံသို့ လာသည်။ ပီတာစဘွန်မြို့သည် မိုတ်တုတ် မိုတ်တုတ် အလင်းရောင်များနှင့်အတူ သူ့နောက်မှာကျန်ခဲ့သည်။ မီးရထား ဘူတာရုံတွင် စစ်သားများဖြင့် ပွက်ပွက်ညံ့ နေသည်။ သူက သူလိုက်ပါရမည့် ရထားတွဲထဲ ဝင်ပြီး နေရာယူသည်။ ဓားချိတ်သည့်ခါးပတ်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ သူထိုင်ရမည့် ခုံပေါ်တွင် ကော့ဆက်စောင်ကို ဖြန့်ခင်းသည်။ ပြတင်းပေါက်နားတွင် ထိုင်နေသူမှာ ဘုန်းကြီးတပါး။ သူ့မျက်နှာမှာ ပါးချောင်နားချောင် ကျနေသည့်မျက်နှာ။ မြိုးခြံချွေတာစွာ ကျင့်ကြံလွန်းသော ကြောင့်ဖြစ်မည်။ ထိုးထိုးထောင်ထောင် မုတ်ဆိတ်မွေးများပေါ်မှ မုန့်အစအနများကို သပ်ချသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသည့် ညိုညိုမည်းမည်း ကလေးမကလေးအား ဒိန်ခဲကိတ်မုန့်တဖွဲ လှမ်းပေးသည်။ ယူဂျင်း တမှေးအိပ်ပျော်သွားသည်။ သူ့နားထဲတွင် ကြားနေရသည်မှာ ဟိုးအဝေးကြီးမှ လွင့်ပျံလာ သည်သို့ ရှိသော ဘုန်းကြီး၏အသံ။

“ဘုန်းကြီးရဲ့မိသားစု ရနေတဲ့ ဝင်ငွေက ငတ်မသေရုံပဲ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာသာရေး တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ဖို့ စစ်တပ်တွေနဲ့ လိုက်ခဲ့တယ်။ ရုရှား အမျိုးသားတွေဟာ ယုံကြည်သက်ဝင်မှုမရှိဘဲ စစ်မတိုက် နိုင်ကြဘူး။ ခုတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ယုံကြည်သက်ဝင်မှုက မြင့်သည်ထက် မြင့်လာတယ်။ အင်းပေါ့လေ၊ ဒီစစ်ပွဲမှာ ကျဆုံးခဲ့သူတွေ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အကျအဆုံးများတာက ပညာတတ် လူတန်းစားတွေ။ တောသူ တောင်သား လယ်သမားတွေကတော့ ဘုရားတရားကို တင်းတင်းဖက်ထားကြတာဟေ့”

ဘုန်းကြီး၏အသံသည် ယူဂျင်း၏ အသိစိတ်ထဲသို့ ဆက်လက် မထိုးဖောက်နိုင်တော့။ လုံးဝမအိပ်ရ သည်မှာ နှစ်ညရှိပြီ မဟုတ်လား။

သည်တော့ နှစ်လိုအားရစရာ ကောင်းသည့် အိပ်ချင်စိတ်က သူ့ကို လွှမ်းမိုးနေပြီလေ။ ဘူတာရုံမှ ရထား စတင်ထွက်ခွာပြီး ပီတာစဘုဂ်နှင့် နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်အကွာလောက် ရောက်မှ သူ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက် အသံက စည်းချက်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေသည်။ ရထားတွဲက ဘယ်ယိမ်း ညာယိမ်း ယိမ်းထိုးနေသည်။ သူတို့တွဲနှင့် ဆက်နေသည့် ဟိုတက်တွဲထဲမှ တစုံတစ်ဦးက တေးသီချင်း သီကြွေး နေသည်။ မီးအိမ်မှ မီးအလင်းရောင်က ခရမ်းဖျော့ရောင်အရိပ်များ ဖြစ်ပေါ်နေစေ၏။

(၂)

လစွနစ်စကီအား တာဝန်ချပေးသည့် တပ်ရင်းမှာ အကျအဆုံးနှင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူ တော်တော် များသည့် တပ်ရင်း ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတပ်ရင်းကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်း အားဖြည့်ဖို့ ရှေ့တန်းမှ ပြန်ခေါ်ထားသည်။ တပ်ရင်းဦးစီးအရာရှိများ အခြေစိုက်ရုံးချုပ်မှာ ဘရက်စ်နီယာဂီ ဆိုသည့် ရွာကြီးတွင် ရှိသည်။ ယူဂျင်းက လမ်းခုလတ်ရှိ အမည်မသိ ရွာကလေးတရွာတွင် ရထားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ ထိုရွာကလေးကား အခြေချစစ်ဆေးရုံအဖွဲ့သားတွေဆင်းသည့် ရွာကလေး။ အခြေချစစ်ဆေးရုံအဖွဲ့သွားရောက်မည့် နေရာဒေသကို ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရေးမှူး ဆရာဝန်ထံ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည်။ ထိုအခါ အခြေချစစ်ဆေးရုံအဖွဲ့ကို အနောက်မြောက်အရပ် ရှေ့တန်းတနေရာမှ ယူဂျင်း တာဝန်ကျသည့် တပ်ရင်းအခြေစိုက်ရာ ဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည် ဖြစ်ကြောင်း သိခွင့်ရလိုက်သည်။ ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရေးမှူး ဆရာဝန်က သူ၏ အထက်အရာရှိများအကြောင်း အမနာပ ပြောသည်။ တိုင်းစစ်ဦးစီးမှူးများ အားလုံးကို သိမ်းကျုံးကျိန်ဆဲသည်။ သူက သူမုတ်ဆိတ်မွေးကို လက်ဖြင့် ဖွသည်။ နားကိုင်းမဲ့မျက်မှန်နောက်မှ မျက်လုံးများ အရောင်ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။ ကံအားလျော်စွာ ကြုံဆုံရသည့် ခရီးသွားဟန်လွှဲ အသိရှေ့တွင် သူ့ရင်ထဲမှ မလိုမုန်းထား ဒေါသစကားများကို အန်ထုတ်ပြ နေသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘရက်စ်နီယာဂီကို ခေါ်သွားနိုင်မလားဟင်”

ယူဂျင်းက ဆရာဝန်၏ စကားကြောကို ဖြတ်ပြီး မေးသည်။

“ရတယ်၊ မြင်းလှည်းပေါ်တက်လေ ဗိုလ်လေး”

ယူဂျင်း၏ကုတ်အင်္ကျီမှ ကြယ်သီးကို တရင်းတနှီး ဆွဲလှည့်လိုက်ရင်း အဖြေပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ၏ မကျေနပ်ချက်များကို

ဆက်လက်သွန်ထုတ်ပြန်သည်။

ဘရက်စ်နိယာဂီ ရွာကြီးအနီးသို့ အခြေချဆေးရုံ အဖွဲ့ နီးကပ်လာချိန်တွင် နေဝင်ဖျိုးဖျ ဖြစ်နေပြီ။ အဝါရောင် ရိုးပြတ်များကို ပွရွှအောင် ဖွပေးနေသည်။ အနောက်ဘက်တွင် တိမ်တိုက်တွေ ထူနှင့် ထည်နှင့် စုဝေးနေပြီ။ တိမ်တိုက်တွေ ရှိနေသည့် အမြင့်လောက်တွင် သူတို့၏ အရောင်သည် ခရမ်းရင့်ရောင် မှိုင်းမှိုင်း။ သို့သော် တိမ်တိုက်များ၏ အောက်ဘက်နား ရောက်တော့ ခရမ်းနုရောင် မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ သဏ္ဌာန်မဲ့ တိမ်တိုက်ကြီး၏ အလယ်တွင် တိမ်တိုက်တချို့သည် မြစ်ထဲမှ ရေခဲမျောတုံးများလို တသီးတသန့် စုဝေးနေသည်။ တိမ်တိုက် တခုနှင့်တခု မဆက်မိဘဲ ကျိုးပြတ်နေသည့်နေရာမှ ဖြာဆင်းလာသည့် ဆည်းဆာချိန် နေရောင်ခြည် က လိမ္မော်ရောင်ရင့်ရင့်။

လမ်းဘေးမြောင်းထဲတွင် သေဆုံးနေသည့် မြင်းတစ်ကောင်။ မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ ထောင်နေသည့် ခြေတစ်ချောင်းမှ သံခွာသည် နေရောင်ထဲတွင် အရောင်တလက်လက် တောက်နေသည်။ လစွနစ်စကီ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး မြင်းအသေကောင်ကြီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူနှင့်အတူ မြင်းလှည်းစီးလာသည့် အကူရဲဘော်က ရှင်းပြသည်။

“ဒီမြင်း အစားကျူးတာ ခင်ဗျ၊ ဂျုံခင်းထဲ ရောက်သွားတော့ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာပေါ့၊ သူ့ကို မြေမြှုပ် ဖို့လည်း ဘယ်သူကမှ ဒုက္ခမခံကြဘူးလေ။ အဲဒါ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ရုရှားတွေနဲ့တူတာခင်ဗျ၊ ဂျာမန်တွေက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။”

“အဲဒါကို မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလဲ”

ယူဂျင်း အကြောင်းမဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး မေးသည်။ ထိုအခိုက် ထိုသမယ ကလေးတွင် အကူရဲဘော်ကို ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲ မုန်းတီးမှုတွေ ပြည့်လျှံလာ၏။ သည်ကောင့်မျက်နှာက မထုံတက်တေး မျက်နှာ။ သူ့ အချိုးက တစ်ဖက်လူကို အထင်သေး အမြင်သေးနှင့် နှိမ်နှိမ်ချချ ဆက်ဆံလိုသည့် အချိုးမျိုး။ ထိုလူသည် စက်တင်ဘာလ၏ ရိုးပြတ်တောလို ရှိနေပြီ။ ယူဂျင်း ရှေ့တန်းသို့ထွက်သည့် ခရီးတလျှောက် တွေ့ခဲ့ကြုံခဲ့သည့် တောသူတောင်သား လယ်သမားများနှင့် ဘယ်လိုမျှ မခြားနား။ အားလုံး အတူတူနှင့် အနုနုပင်။

“စစ်မဖြစ်မီ သုံးနှစ်လောက်တုန်းက ကျွန်တော် ဂျာမနီမှာ နေခဲ့ဖူးတယ် ခင်ဗျ”

အကူစစ်သားက ဖြည်းဖြည်းလေးလေး အခြေပေးသည်။ သူ့အသံတွင်လည်း သူ့မျက်နှာသွင်ပြင်က ဖော်ပြ နေသလို အထက်စီးလေသံ ပေါက်နေသည်။ တဖက်သားကို လူရာမသွင်းသည့် လေသံမျိုး။

“မင်း စကားကို သောက်ရမ်းမပြောစမ်းနဲ့”

လစ္စနစ်စကီ ခပ်ထန်ထန်အမိန့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူတို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ အနောက်တခွင်တွင် အရောင်တွေ မှေးမှိန်စပြုနေပြီ။ အရောင်တွေကို တိမ်တိုက်များက စုပ်ယူသွားပြီ။ သူတို့နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် မြင်းသေကောင်ကြီး၏ ခြေတဖက်က လက်ဝါးကပ်တိုင် တခုလို ထိုးထိုးထောင်ထောင်။ ယူဂျင်းက မြင်းသေကောင်ကြီးကို နောက်ပြန်လှည့်ကြည့် မိ၏။ ထိုအခိုက် မြင်းသေကြီးပေါ်သို့ နေခြည်တွေ ဖြာကျလာသည်။ မြင်းသေကြီးကို လိမ္မော်ရောင် အလင်းတန်း များဖြင့် လင်းထိန်သွားစေသည်။ အုန်းခွံရောင် အမွှေးများရှိသည့် မြင်းခြေထောက်ကြီးသည် ရုတ်ခြည်း ဆိုသလို အရွက်မဲ့ သစ်ကိုင်းကြီးတခုလို သားနား လှပသွားသည်။

(၃)

ဘရက်စ်နီယာဂီ ရွာထဲသို့ အခြေချစစ်ဆေးရုံအဖွဲ့တွေ ဝင်အလာတွင် ဒဏ်ရာရ စစ်သားများအား သယ်ဆောင် လာသည့် အဖွဲ့ကို ကျော်ဖြတ်ရသည်။ ရှေ့ဆုံး လှည်းပိုင်ရှင် အသက်ကြီးကြီး ရုရှားဖြူ လူကြီးသည် သူ့မြင်း၏ ဦးခေါင်းလောက်ဆီမှ ယှဉ်လျက် မြင်းစီးလာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် လျှော်ပင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မြင်းဇက်ကြိုးကို ကိုင်ထားသည်။ လှည်းပေါ်တွင် ဦးခေါင်းကို ပတ်တီးစည်းထားသည့် ကော့ဆက် တစ်ယောက် လဲလျောင်းလျက် ပါလာသည်။ သူက တံတောင်ဆစ်ပေါ် အားပြုလဲလျောင်းနေသည်။ သို့ပေမဲ့ မျက်လုံးများ ကိုတော့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ မှိတ်ထားသည်။ ပါးစပ်က ဂျုံစေ့များကို ဝါးနေသည်။ ပြီးတော့ ဂျုံစေ့ အခွံမည်းမည်း များကို ထွေးထုတ်သည်။

သူနံဘေးတွင် စန့်စန့်ကြီး လဲလျောင်းနေသည့် အခြားစစ်သားတစ်ယောက်။ သူ့တင်ပါးပေါ်မှဘောင်းဘီ မှာ တော်တော်ဆိုးဆိုးရွားရွား စုတ်ပြဲနေ၏။ နောက်ပြီး သွေးများခဲနေသဖြင့် ဘောင်းဘီအသားသည် မာတင်း နေသည်။ ထိုစစ်သားက ဦးခေါင်းကို မထောင်ဘဲ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ကျိန်ဆဲနေသည်။ ထိုစစ်သား၏ လေယူ လေသိမ်းကို နားထောင်ပြီး လစ္စနစ်စကီ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မိသည်။ အကြောင်းမှာ သူ့လေယူလေသိမ်း သည် ဘုရားတရား ကြည်ညိုသူတစ်ဦး ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းနေသံနှင့် ခွဲမရအောင် တူနေသောကြောင့်ပင်။

ပဉ္စမမြောက် လှည်းပေါ်မှ စစ်သားသုံးယောက် ကတော့ သက်သောင့်သက်သာထိုင်လျက် လိုက်လာ သည်။ လစ္စနစ်စကီ သူတို့ကို ကျော်ဖြတ်သွားတော့ လစ္စနစ်စကီကို သူတို့ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ တချက်မျှ အသံမထွက်။ ခက်ထန်တင်းမာသော သူတို့မျက်နှာများပေါ်တွင် အရာရှိ တစ်ဦးအား ရိုသေလေးစားသည့် သွင်ပြင် လက္ခဏာ တစက်မျှ မတွေ့ရ။

လစ္စနစ်စကီ တာဝန်ကျသည့် တပ်ရင်းအသစ်မှ တပ်ရင်းမှူးက ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၏အိမ်တွင် ဌာနချုပ် ဖွင့်ထားသည်။ ထိုနေရာမှ ရှေ့တန်းနှင့် အလှမ်းဝေးသည့်ဒေသတွင် ဖွင့်ထားသည့် အခြားဌာနချုပ်များ နည်းတူ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ရှိလှသည်။ နောက်ပြီး ပျင်းစရာ သိပ်ကောင်းသည်။ စာရေးစာချီတွေက စားပွဲ တလုံးပေါ်သို့ ကိုယ်တပိုင်း မှောက်ထားကြသည်။ အသက်ကြီးကြီး ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးက စစ်သုံးတယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်နားကပ်ပြီး ရယ်မောနေသည်။ ပြတင်းတံခါးများ ဝန်းကျင်တွင် တဝီဝီ အော်မြည်ပျံသန်းနေ သည်မှာ ယင်ကောင်တွေ။ အဝေးပြောတယ်လီဖုန်း ခေါင်းလောင်းသံ များကလည်း ယင်ကောင်များ အော်မြည် ပျံသန်းသည့်နယ် တဝီဝီမြည်လျက်။

အကူတပ်သားတစ်ဦးက ယူဂျင်းအား တပ်ရင်းမှူး၏ သီးသန့်အခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ဦးက အခန်းအဝင်ဝ ခြေရင်းခုံပေါ်တွင် သူတို့ကို ဆီးကြိုသည်။ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဗိုလ်မှူးကြီးက လစ္စနစ်စကီကို ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သည်။ တစက်ကလေးမျှ ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိ။ နောက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်ဖို့ လက်ဟန်ပြသည်။ လစ္စနစ်စကီ တံခါးပိတ်နေခိုက် ဗိုလ်မှူးကြီးက သူ့ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် ထိုးဖွသည်။ သူ့ပုံစံက ဟန်မဆောင်နိုင် လောက်အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံ။ စကားပြောတော့ အသံက နူးညံ့ တိုးတိတ်သည်။ စကားပြောသည့်လေသံမှာ အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျ မရှိ။

“ခင်ဗျား လာနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း တပ်မဟာမှူး က ကျုပ်ဆီကို မနေ့က အကြောင်းကြားသဗျ။ ထိုင်ဗျာ”

ယူဂျင်း တာဝန်ထမ်းခဲ့သည့် ယခင်တပ်ရင်း အကြောင်း ဗိုလ်မှူးကြီးက မေးသည်။ မြို့တော်မှ နောက်ဆုံး သတင်းများကိုလည်း မေးသည်။ ယခု သူ လာခဲ့သည့် ခရီးလမ်းပန်းအကြောင်း စုံစမ်းသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် စကားပြောသည့် အချိန်တိုကလေးအတွင်း ဗိုလ်မှူးကြီးသည် လစ္စနစ်စကီ ၏ မျက်နှာကို တချက်မျှ ကြည့်ဖော်မရ။

“သူ့ခမျာ ရှေ့တန်းမှာ တော်တော်ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ခဲ့တာ ဖြစ်ရမယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ သေလုမျောပါး ဖြစ်လောက်အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံပဲ”

ဟု ယူဂျင်း ထောက်ထားစာနာစွာ တွေးသည်။

“ကဲ... ဗိုလ်လေးရေ၊ မောင်ရင် ညီနောင်အရာရှိတွေနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ရဦးမယ်နော်၊ ကျုပ်ကိုတော့ မောင်ရင် ခွင့်လွှတ်ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် တမေးမှ မအိပ်ရတာ သုံးညဆက်တိုက် ဖြစ်နေပြီ။ ပျင်းရိပြီးငွေစရာ ဒီရုံးခန်း ကလေးမှာ ဖဲကစား၊ အရက်ကို မူးအောင်သောက်၊ အဲဒါကလွဲပြီး တခြား ဘာမှ လုပ်စရာမရှိဘူး”

လစွနစ်စကီ အလေးပြုသည်။ တံခါးပေါက်ဘက် သို့ လှည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးတစ်ပွင့်။ အပြုံး၏ နောက်ကွယ်မှ အထင်အမြင်သေးမှုကို မြင်တွေ့ မသွားအောင် ဖုံးကွယ်ထားသည်။ အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ရင်း ပထမဦးဆုံး အကြိမ်တွေ့ရသည့် တပ်ရင်းမှူး အကြောင်း စဉ်းစားလာသည်။ သူ့အထက်လူကြီးကို သဘော မတွေ့မိ။ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့် ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ပြီး ရိုသေလေးစားချင်စိတ် တစ်စက်မျှ ပေါ်မလာတော့ချေ။

(၄)

ယူဂျင်း၏ တပ်ခွဲက စတိုင်ယာမြစ်ကမ်းတလျှောက် ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ဖို့ တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရသည်။ ထိုသို့ ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်ပြီး ရန်သူတပ်များကို နောက်ကျောဘက်မှ ဝင်ရောက်စီးနင်းရမည်။ မြစ်ကမ်းတလျှောက် ထိုးဖောက်တိုက်ခိုက်သည့် စစ်ဆင်ရေးကို လိမ္မာပါးနပ်စွာ အကောင်အထည် ဖော်သွားသည်။ သူတို့တပ်ခွဲက ရန်သူတပ်များ၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်းကို တိုက်ခိုက်ပြီး နောက်ကျောဘက်ကို ဝင်စီးရာ ရန်သူတပ်များ ကြုံရာမရ ဖြစ်သွားသည်။ ရန်သူ ဩစတြီးယန်းတပ်များက မက်ဂယာ မြင်းတပ် အကူအညီဖြင့် တန်ပြန် ထိုးစစ်ဆင်ဖို့ လှုပ်ရှားသည်။ သို့သော် ကော့ဆက် အမြောက်တပ်စိတ် အမြောက် ကျည်ဆန်များ မိုးရွာသလို ရွာချပစ်လိုက်သည့် အတွက် မက်ဂယာမြင်းတပ်ဖွဲ့ ဖယိုဖရဲ ဆုတ်ပြေးကြရသည်။ သည်ကြားထဲ သူတို့ကို ဘေးမှပန်းပြီးတိုက်သည့် စက်သေနတ်အဖွဲ့က ကိစ္စတုံး စီရင်သည်။ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားသူများ နောက်သို့ ကော့ဆက်မြင်းတပ်ဖွဲ့က လိုက်လံချေမှုန်းသည်။

လစွနစ်စကီက သူ့တပ်ရင်းနှင့်အတူ တဖက်မှ ဆင်နွှဲလာသည့် တန်ပြန်ထိုးစစ်ကို တုံ့ပြန်ရင်ဆိုင်သည်။ သူဦးစီးသည့် တပ်စိတ်မှ ကော့ဆက်တစ်ဦး ကျဆုံးပြီး လေးဦး ဒဏ်ရာရသည်။ ကျဆုံးသည့် ရဲဘော်သည်

နာရောင်ကောက်ကောက်နှင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ရဲဘော်ကလေး။ သူသည် ဒဏ်ရာရ သေဆုံးသွားသည့် သူ့မြင်းကြီး အောက်တွင် ပိပြားနေသည်။ မြင်းအောက်တွင် ပြားညပ်နေသည့် သူသည် ညည်းညူနေသည်။ အသံကျယ်ကျယ်တော့ မထွက်နိုင်။ သူနံဘေးမှ မြင်းစီး ဖြတ်ကျော်သွားသည့် ကော့ဆက်များအား သူက အသနားခံ တောင်းပန်သည်။

“ညီအစ်ကိုတို့၊ ငါ့ကို မထားခဲ့ကြပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ကို မြင်းအောက်က ဆွဲထုတ်ပေးကြပါဦး ညီအစ်ကို တို့ရာ....”

ဝေဒနာသည်းစွာ အသနားခံနေသည့် သူ့အသံက တိုးတိုးကလေး။ သို့သော် အခြားကော့ဆက်များ၏ နှလုံးသားကို ဆွဲဆောင်ခြင်း မပြုနိုင်။ သူတို့က သည်နေရာမှ အမြန်ဆုံးရွေ့လျားဖို့ ဇောကပ်နေကြသည်။ အဆိုပါ ဇောကြောင့် သူတို့ မြင်းပေါ်မှ မဆင်းလိုကြ။

မြင်းတွေ အမောဖြေလိုရအောင် စီးနင်းနေသည့် အရှိန်ကိုတော့ လျော့လိုက်ကြသည်။ ဒုန်းမစီးတော့ဘဲ အသားကျကလေး စီးကြသည်။ ရှေ့ဘက် မိုင်ဝက်လောက် အကွာတွင် ကစဉ့်ကလျား တပ်ဆုတ်ပြေးနေသည့် မက်ဂယာ တပ်သားတွေ။ သူတို့ကြားထဲတွင် ဖြောက်ဖြောက်ကြားကြား တွေ့ရသည်မှာ ပြာမှိုင်းမှိုင်း ယူနီဖောင်း ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရန်သူ ခြေလျင်တပ်သားများ။ ဩစတြီးယားဘက်မှ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ရထားတစ်စီးသည် တောင်ကုန်းထိပ်တွင် တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားနေသည်။ ရထားဆီသို့ လှမ်းပစ်နေသည့် အမြောက်ကျည်ဆန်များသည် မီးခိုးငွေ့တန်းကလေးများ ချန်ရစ်ပြီး ရထားအပေါ် လေထုထဲတွင် ပျံသန်းပြေးလွှား နေလေသည်။

(၅)

သူတို့တပ်ရင်းသည် ရွာကလေးတရွာတွင် ရပ်နားသည်။ အိမ်တလုံးတွင် တည်းခိုသည့် အရာရှိ ဆယ့်နှစ်ယောက် သည် အိမ်ထဲတွင် ညပ်နေသည်။ ပင်ပန်းလွန်းသည့်အတွက် သူတို့အားလုံး ဗိုက်ဆာဆာ ဖြင့်ပင် လှဲအိပ်ကြသည်။ အခြေချ စားဖို့ဆောင်က သူတို့ဆီသို့ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျမှ ရောက်လာသည်။ မြင်းတပ် အလံကိုင် ဗိုလ်ကလေး ချပ်ကော့က စွပ်ပြုတ်တအိုး ယူလာသည်။ အရာရှိဆရာတွေ တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် စကားတခွန်းမျှ မပြောနိုင်ကြ။ စွပ်ပြုတ်ကိုသာ အငမ်းမရ သောက်ကြသည်။ တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေစဉ် ပျောက်ဆုံးသွားသည့် နှစ်ရက်စာထမင်းကို ယခုမှ ပြန်ပြီးဖြည့်တင်း နေရသည်။ အချိန်မတော် ထပြီး စားလိုက်သောက်လိုက်

ကြရသဖြင့် စောစောက စိုးမိုးနေသည့် အိပ်ချင်စိတ်တွေ ပျောက်သွားသည်။ သည်တော့ သူတို့တတွေ လဲလျောင်းရင်း စီးကရက် သောက်ကြသည်။ စကားပြောကြသည်။

ဗိုလ်လေး ကာမိတော့၏ ခန္ဓာကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံက ၀၀ဖိုင်ဖိုင်ကလေး။ သူသည် ရုပ်ရည်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အမည်အားဖြင့် လည်းကောင်း မွန်ဂိုလီယန် မျိုးရိုးဇာတိ ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ သူက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခြေဟန်လက်ဟန်တွေ လှုပ်ရှားပြရင်း သူပြောလိုသည့် စကားများကို ကြေညာလိုက်သည်မှာ..

“ဟောဒီစစ်ပွဲကြီးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို မွေးဖွားလာတာ ရာစုနှစ်လေးခုလောက် နောက်ကျ နေတာကလား၊ ဒီစစ်ပွဲကြီးရဲ့ အဆုံးသတ်ကို မြင်ရလောက်အောင် ကျွန်တော် သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေ တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျာ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းရဲ့ ရှေ့ဖြစ်နောက်ကြောင်း ဟောပြောမှုတွေ လာလုပ်မနေစမ်းနဲ့ကွာ”

“ကျွန်တော် ရှေ့ဖြစ်ဟောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခု ကျွန်တော်ပြောနေတာဟာ ရှေးကုသိုလ်ကံအရ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ကြိုတင်ပြဋ္ဌာန်းချက်ဗျ၊ ကျွန်တော်က မျိုးဆက်တွေ အဆင့်ဆင့်ကျော်လာပြီးမှ မျိုးရိုးလက္ခဏာ တွေ ပြန်ပေါ်လာတဲ့ကောင်။ ဒီခေတ်မှာ ကျွန်တော်က လူပိုတစ်ယောက်ပါပဲဗျာ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ကို ရန်သူတွေ ဝိုင်းတိုက်တာ ခံနေရတုန်းကဆို ကျွန်တော် ကြောက်လွန်းလို့ သွေးရှူးသွေးတန်း ဖြစ်နေတာပဲ။ ရန်သူ ကို မမြင်ရဘဲ အပစ်ခံနေရတဲ့ အဖြစ်ကို လုံးဝမခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ ဆိုးဆိုးရွားရွား ခံစားချက်ဟာ နောက်ဆုံးတော့ ကြောက်စိတ်နဲ့ အတူတူပါပဲဗျာ၊ မိုင်ပေါင်း တော်တော်ဝေးဝေး ကနေပြီး သူတို့က ခင်ဗျားကို လှမ်းပစ်နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စတက်မြက်ခင်းပေါ်က အမဲလိုက်ခံရတဲ့ ကြိုးကြာ ငှက်ကြီး တွေ ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး ပျံသန်းနေသလို ခင်ဗျားတို့က ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး မြင်းစီးနေကြတယ်လေ။ ဟိုးရှေးခေတ် တုန်းက ရှေးပုံစံနဲ့ စစ်တိုက်ခဲ့တဲ့ လူတွေကို ကျွန်တော်ဖြင့် အားကျမနာလို ဖြစ်မိတယ်ဗျာ။ ထို့နောက် လစ္စနစ်စကီ ဘက်သို့ လှည့်ကာ သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“ဂုဏ်သရေရှိရှိဆင်နွှဲတဲ့ တိုက်ပွဲတပွဲမှာ ခင်ဗျား ရန်သူကို ဓားနဲ့ ထိုးပစ်လိုက်တယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီ ကောင်ကို ဓားနဲ့ခုတ်ပြီး နှစ်ခြမ်းခွဲပစ်မယ်။ ကျွန်တော် နားလည်တဲ့ စစ်ရေးက အဲဒီစစ်ရေးမျိုးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ခုနဲ့နေကြတဲ့ စစ်ရေးမျိုးကတော့ ဘယ်လိုစစ်ရေးမျိုး ဆိုတာ ယမမင်း မှပဲ သိမှာပဲ”

“နောင်အနာဂတ်စစ်ပွဲတွေမှာ မြင်းသည်တော်တွေ ဝင်နွဲ့ဖို့ နေရာရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မြင်းတပ်တွေ ကို ဖျက်သိမ်းပစ်ရလိမ့်မယ်”

အခြားအရာရှိတစ်ဦးက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား လူတွေနေရာမှာ စက်တွေနဲ့ အစားထိုးလို့ မရနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတွေးတာ သိပ်ပြီး အဆင့်လွန်သွားပြီ”

“ငါပြောနေတာ လူတွေကိစ္စ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ ပြောနေတာ မြင်းတွေကိစ္စ၊ မြင်းတွေနေရာမှာ မော်တော် ဆိုင်ကယ်တွေ၊ ဒါမှမဟုတ် မော်တော်ကားတွေ ဝင်လာလိမ့်မယ်”

“မော်တော်ကားတပ်စုတစုပုံကို ကျွန်တော်တော့ စိတ်ကူးတွေပဲ စိတ်ကူးကြည့်လို့ ရပါတယ်ဗျာ”

“အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ပေါက်တတ်ကရတွေ ချည်းပါပဲဗျာ”

ကာမိကော့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ကြားဖောက်ပြောသည်။

“ဖြစ်နိုင်ချေ မရှိတဲ့ တွေ့ရာ စိတ်ကူး တခုပါ။ နောင် ရာစုနှစ် နှစ်ခု၊ သုံးခုလောက်ဆိုရင် စစ်ပွဲဆိုတာ ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်လို့တောင် ပုံမပေါ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာတော့ မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့ တွေဟာ..”

“ရှေ့တန်းမှာ ကတုတ်ကျင်းတွေချည်းပဲ ပြည့်နေမယ်ဆိုရင် မောင်ရင့်မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့တွေ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ အဲဒါကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

“အဲဒီကတုတ်ကျင်းတွေကို ဝင်တိုက်မယ်၊ ကတုတ်ကျင်းတွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ရန်သူ့နောက်တန်း အထိ ရောက်အောင် ထိုးဖောက်ပြီး ဇာတ်လမ်းတွေ ဖန်တီးမှာပေါ့။ မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့တွေ လုပ်ဆောင်ရမယ့် တာဝန် ဟာ အဲဒါပဲဖြစ်မယ်လေ”

“မဟုတ်ကဟုတ်ကကွာ”

“ဟေး-တော်ကြစမ်းကွာ၊ တရေးတမောလေး အိပ်ကြရအောင်ပါ”

ဟု တစ်ယောက်က တောင်းဆိုသည်။

အငြင်းအခုံတွေ တဖြည်းဖြည်း စဲသွားသည်။ ထိုနေရာတွင် တရှူးရှူးဟောက်သံတွေ နေရာယူလာသည်။ လစွနစ်စက် ပက်လက်လှဲနေသည်။ လဲလျောင်း အိပ်စက်ဖို့ ဖြန့်ခင်းထားသည့် သူခြုံထည်အောက်မှ ကောက်ရိုးများ ၏ အောက်သိုးသိုး အနံ့က အခံရခက်လေစွ။ သူနံဘေးတွင် လဲလျောင်းနေသူ ကတော့ ကာမိကော့။

“ခင်ဗျား အပျော်တမ်းစစ်သည်တော် ဘန်ချပ်နဲ့ စကားပြောကြည့်သင့်တယ်”

ကာမိကော့က ယူဂျင်းအား တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကပ်ပြောသည်။

“အဲဒီကောင်က ခင်ဗျာ့တပ်စိတ်မှာ ရှိတယ်။ အရမ်းစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ ကောင်ဗျ”

“ဘယ်လို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာလဲ”

ကာမိကော့ကို ကျောခိုင်းလိုက်ရင်း ယူဂျင်း မေးသည်။

“ဒီကောင်က ရုရှားလူမျိုးဂိုက်ဖမ်းနေတဲ့ ကော့ဆက် တစ်ယောက်ဗျ။ သူဟာ ရိုးရိုးအလုပ်သမားအဖြစ်နဲ့ မော်စကိုမှာ နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က စက်ယန္တရားတွေကို စိတ်ဝင်စားတာမျိုး။ ဒီကောင်က စက်သေနတ် ပစ်တဲ့ နေရာမှာလည်း ပထမတန်းစား စက်သေနတ်သမားဗျ”

“ကဲ..အိပ်ကြစို့ကွာ”

လစွနစ်စကီ ပြန်ပြောလိုက်၏။

(၆)

ကာမိကော့ ညွှန်းထားသည့် ဘန်ချပ်အကြောင်း ကို ယူဂျင်း လုံးဝ မေ့လျော့သွားသည်။ သို့သော် နောက်တနေ့မှာပင် အပျော်တမ်း စစ်သည်တော်နှင့် စကားစမြည်ပြောဖို့ အကြောင်းဖန်လာသည်။ နောက်နေ့ နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ထောက်လှမ်းရေးထွက်ဖို့ တပ်ရင်းမှူးက တာဝန်ပေးသည်။ ထိုသို့ ထောက်လှမ်းရေး တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရင်း ဖြစ်နိုင်လျှင် လက်ဝဲဘက်ခြမ်းမှ ဆက်လက်ချီတက် တိုက်ခိုက်နေသည့် ခြေလျင်တပ် နှင့် အဆက်အသွယ်ယူခဲ့ဖို့လည်း အမိန့် ပေးထားသည်။

မှုန့်ရီဝိုးဝါး အလင်းရောင်ထဲတွင် အလဲလဲအပြိုပြိုဖြင့် လစွနစ်စကီ လှုပ်ရှားသည်။ ခြံရိုင်းထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသည့် ကော့ဆက်များအပေါ်သို့လည်း လဲပြိုကျသည်။ ထိုသို့လှုပ်ရှားရင်း တပ်စု တပ်ကြပ်ကြီးကို တွေ့ရသည့် အတွက် တပ်ကြပ်ကြီးကို အိပ်ရာမှ နှိုးရသည်။

“ထောက်လှမ်းရေးထွက်တဲ့ ခရီးမှာ ကျွန်တော်နဲ့ အတူလိုက်ဖို့ လူငါးယောက် လိုချင်တယ်။ ကျွန်တော့် မြင်းကိုလည်း အဆင်သင့်ပြင်ပေးပါ။ မြန်မြန်”

လူစုသည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် အိမ်တံခါးဝသို့ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်

ကော့ဆက်တစ်ယောက် ချဉ်းကပ် လာသည်။

“ဆရာ... တပ်ကြပ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဆရာနဲ့ လိုက်ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အလှည့် မဟုတ်လို့။ အဲဒါ ကျွန်တော် လိုက်ဖို့ ဆရာ ခွင့်ပြုမလားဟင်”

“မင်းက ရာထူးတိုးအောင် ကြိုးစားနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်း အမှားတခုခု လုပ်ထားလို့လား”

လစ္စနစ်စကီ မေးရင်း အမှောင်ထဲတွင် ထိုလူ့ မျက်နှာကို မှတ်မိအောင် သေသေချာချာကြည့်မိ၏။

“ကျွန်တော် ဘာအမှားမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး ဆရာ”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း လိုက်နိုင်တယ်”

လစ္စနစ်စကီ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကော့ဆက် တပ်သား နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သွားသောအခါ သူက နောက်မှ လှမ်းအော်သည်။

“ဟေ့ ... ဆရာကြီးကို ပြောလိုက်...”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဘန်ချပ်ပါ”

ကော့ဆက်က ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“အပျော်တမ်းစစ်သည်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

အတွေးရှုပ်ပြီး ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေရာမှ သတိပြန်လည်လာသည့် လစ္စနစ်စကီက သူ၏ ဆက်ဆံရေး ပုံစံကို ပြင်လိုက်သည်။

“ကဲ...ဘန်ချပ် ဆရာကြီးကိုပြောစမ်း .. အို၊ ကောင်းပြီလေ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောတော့မယ်”

နံနက်ဦး၏ အမှောင်ထု ပါးလျားလာသည်။ လစ္စနစ်စကီ သူ့လူတွေခေါ်ပြီး ရွာပြင်သို့ထွက်သည်။ အစောင့်များနှင့် ကင်းစခန်းများကို ကျော်ဖြတ်သည်။ သူတို့ တော်တော်ကလေး ခရီးပေါက်သောအခါ သူ လှမ်းခေါ်သည်။

“အပျော်တမ်းစစ်သည် ဘန်ချပ်”

“ဆရာ”

“မင့်မြင်းကို ငါနံဘေးကို မောင်းခဲ့စမ်း”

ဘန်ချပ်က သူ၏ သာမန်မြင်းကို လစွနစ်စကီ၏ မျိုးသန့်
မြင်းကောင်းကြီးနှင့် ယှဉ်လျက်ဖြစ်အောင် စီးသည်။

“မင်းက ဘယ်ရွာကလဲ”

ထိုလူမျက်နှာကို လေ့လာအကဲခတ်ရင်း လစွနစ်စကီ မေးသည်။

“နီဗိုချားကပ်စ် ရွာကပါ”

“မင်း အပျော်တမ်းစစ်သည်အဖြစ် တပ်ထဲဝင်လာ ရတဲ့အကြောင်းက
ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပြလို့ ရမလား”

“သိပ်ရတာပေါ့ ဆရာ”

ဘန်ချပ်က မဆိုစလောက်ကလေး ပြုံးပြီး ဖြေသည်။
မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေသည့် စိမ်းဖန့်ဖန့်မျက်လုံး များက မာကျောသည်။
တည်ငြိမ်သည်။

“ကျွန်တော်က စစ်အနုပညာကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ အဲဒီပညာမှာ
ကျွန်တော် ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် တယ်လေ”

“အဲဒီ ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ စစ်သင်တန်းကျောင်းတွေ
တည်ထောင်ထားတယ် လေကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှိပါတယ်”

“အင်း အဲဒါဆို မင်းရဲ့ အကြောင်းပြချက်က ဘာလဲ”

“ကျွန်တော် ပထမအဆင့်အနေနဲ့ လက်တွေ့ လေ့လာချင်ပါတယ်၊
သဘောတရားရေးကို ကျွန်တော် နောက်မှသင်ယူလို့ ရတယ်လေ”

“စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက မင်း ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

“အလုပ်သမားပါ”

“ဘယ်မှာလုပ်တဲ့ အလုပ်သမားလဲ”

“ပီတာစဘွန်မှာ၊ ရော့စတော့မှာ။ နောက်ပြီး တူလာက
စစ်လက်နက်ကြီး ထုတ်လုပ်ရေးစက်ရုံမှာ။ ခုဆို ကျွန်တော် စက်သေနတ်
တပ်ဖွဲ့မှာ ပြောင်းရွှေ့ အမှုထမ်းခွင့်ကြုံဖို့ လျှောက်ထားမယ်လို့ စိတ်ကူးနေတယ်
ခင်ဗျ”

“နေပါဦး၊ မင်းက စက်သေနတ်တွေ အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

“ကျွန်တော်ပစ်တတ်တဲ့ စက်သေနတ်တွေက ကာတီယာ၊ မက်ဆင်၊
မက်စင်၊ ဟော့ချ်ကစ်၊ ဗစ်ကာ၊ လူးဝစ်။ နောက်ပြီး အမျိုးအစား

တော်တော်များများ ကိုလည်း ပစ်တတ်ပါတယ်”

“အိုးဟိုး အဲဒီအကြောင်း တပ်ရင်းမှူးနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဆရာရယ်”

လစ္စနစ်စကီ ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ တော်တော်ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းပုံရသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းပုံ က တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်။ သည်လူကိုမြင်တော့ ဒွန်မြစ်ဘက်တွင် ပေါက်သည့် အဲလ်မ်သစ်ပင်ကြီးတွေ ကို သတိရ မိသည်။ သည်လူမှာ မှတ်မှတ်ရရ စာဖွဲ့ရလောက်သည့် ထူးခြားမှုမျိုး ဘာမျှမရှိ။ သူလိုကိုယ်လို သာမန်ပါပဲ။ တခုပဲ ရှိသည်။ တင်းကားသည့် မေးရိုးများ၊ ကြည်လိုက်သည့် မျက်လုံးများ၊ သည်နှစ်မျိုး ကတော့ သူ့ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေသည့် အခြား အခြားသော သာမန်အကြပ် တပ်သားများနှင့်မတူ သီးသီးခြားခြား ဖြစ်နေစေသည်။ သူက ပြုံးသည်။ သို့ပေမဲ့ ပြုံးခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း ကလေးများက လေးကိုင်းလို ကော့သွားသည်။ ထိုသို့သာ ပြုံးသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများက ပျော့ပျောင်းမလာ။ သို့ပေမဲ့ ရှိသည်ဟု သေချာ ရေရာ မပြောနိုင်သော အလင်းတန်း ကလေးတော့ ရှိနေသည်။ သူ့အနေအထိုင်က အေးသည်။ တည်ငြိမ်သည်။ အဲလ်မ် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်နှင့် ချွတ်စွပ်တူ လှသည်။ လှိုက်လှဲယူငှာ မရှိသည့် ဒွန်မြေတွင် ပေါက်ရောက်လေ့ရှိသော အဲလ်မ် သစ်ပင်ကြီးများလို တင်းမာသည်။ သံတွေခဲလို မာကျောသည်။

သူတို့ ခဏကြာအောင် ခရီးဆက်ကြသည်။ တိတ်ဆိတ်စွာ။ ဘန်ချပ်က သူ၏ ဧရာမလက်ဝါးကြီး ကို မြင်းကုန်းနှီး အနံ့ပေါ် ဖြန့်တင်ထားသည်။ လစ္စနစ်စကီ စီးကရက်တစ်လိပ် ရွေးထုတ်သည်။ ဘန်ချပ် ခြစ်ပေးသော မီးဖြင့် မီးညှိသည်။ ဘန်ချပ်၏ လက်မှ နံနေသည့် မြင်းချွေးနံ့ကို ရှူမိသည်။ သူ့ လက်ခုံကို ဖုံးအုပ်ထားသည်မှာ မြင်းသားရေလို ထူထူထဲထဲ အရေပြား။ ထိုအရေပြားပေါ်တွင် ပေါက်နေသည်မှာ သိပ်သိပ် သည်းသည်း အမွှေးအမှင်များ။ ထိုအမွှေးအမှင်များအား လက်ဖြင့် သပ်ကြည့်ချင်စိတ်ကို ယူဂျင်း မနည်း မျှိုသိပ် ထားရသည်။

သစ်တောထဲသို့ ဝင်သည့် လမ်းကွေ့တစ်ကွေ့သို့ ရောက်တော့ သူတို့ကို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ကြိုဆိုနေသည့် ဘီဇေတပ်ပင် တစ်အုပ်ကို တွေ့သည်။ ထိုအပင်များကို ကျော်ကြည့်လိုက်တော့ ကြည်နူးစရာ အလျဉ်း မရှိသည့် ဝါရော်ရော် ထင်းရှူးပင်များ။ အပင်ကြီးများ ခြေရင်းတွင် ဖရိုဖရဲ ပြိုလဲနေသည့် ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းများ။

ဩစကြီးယန်း သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးယာဉ်များ နင်းခြေသွားသဖြင့် သေတစ်ဝက် ရှင်တစ်ဝက် အခြေပျက် ကျန်ခဲ့သည့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ

လက်ယာဘက်အရပ် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ထွက်ပေါ်နေသည်မှာ အမြောက်တပ်က အပြင်းအထန် ထုနေသည့် အမြောက်သံများ။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာတွေဖြစ်နေပါစေ၊ သူမတူ အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေသည်ကတော့ ဘိစပတ်ပင်များ၊ ကမ္ဘာမြေကြီးက မြေဩဇာကို ကြွယ်ဝစေမည့် နှင်းရည် နှင်းပေါက်များကို သောက်သုံးထားသည့် မြက်များ၏ အရောင်အသွေးတွေ သေဆုံးစပြုကုန်ပြီ။

ဘိစပတ်ပင်အုပ်အနီးသို့ ရောက်တော့ လစွနစ်စကီ ရပ်တန့်သည်။ မှန်ပြောင်းကို ထုတ်သည်။ သစ်တောအလွန်မှာ ရှိသည့် တောင်ကုန်းကို လေ့လာသည်။ သူ၏ ပျားရည်ရောင် ဓားရိုးပေါ်တွင် ပျားတစ်ကောင် လာနားသည်။

“တော်တော်မိုက်မဲတဲ့ အကောင်ပဲ”

တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကရုဏာသက်စွာ မှတ်ချက်ချသည်။

“ဘာပြောတယ်”

ယူဂျင်း သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။

သူက သူ့မျက်လုံးများဖြင့် ပျားကောင်ကို ပြသည်။ ထိုအခါ လစွနစ်စကီ ပြုံးသည်။

“အဲဒီပျားရဲ့ ပျားရည်ဟာ ခါးနေတော့မှာပဲလို့ မတွေးမိဘူးလား”

လစွနစ်စကီ ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

သူ့အမေးကို ဖြေလိုက်သည်မှာ ဘန်ချပ် မဟုတ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ထင်းရှူးပင်အုပ်ဆီမှ ငှက်ကျား ငှက် ကလေးတစ်ကောင် စူးစူးရှရှအော်မြည်သံက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ နောက်ပြီး ဝေါခနဲ ပစ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်များက ဘိစပတ်ပင် များကြားမှ ထိုးဖောက်ထွက်သွားသည်။ ထိုသို့ထိုးဖောက်ထွက်ရင်း သစ်ကိုင်းတကိုင်း ကျိုးကျစေသည်။ ကျိုးကျသည့် သစ်ကိုင်းသည် လစွနစ်စကီ မြင်းဇက်ပေါ်သို့ ကျသည်။

သူတို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ရွာဆီသို့ အသားကုန် စီးကြသည်။ သူတို့ မြင်းများကို အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်းသည်။ ကျာပွတ်စာကျွေးသည်။ ဩစတြီးယန်း စက်သေနတ်က ကျည်ခါးပတ်မှ ကျည်ဆန်တွေ မကုန် မချင်း အရပ်အနားမရှိ ကျည်ဆန်တွေ ထုတ်လွှတ်နေ၏။

ယခုကဲ့သို့ ပထမတကြိမ် ဆုံစည်းပြီး နောက်ပိုင်းတွင် အပျော်တမ်းစစ်သည်တော် ဘန်ချပ်နှင့် တကြိမ် ထက်မက စကားပြောခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုသို့ တွေ့ဆုံ စကားပြောတိုင်း သည်လူမျက်လုံးထဲမှ တောက်ပနေသည့် အလင်းတန်းကလေးကို သတိပြုမိစမြဲ။ သို့ပေမဲ့ ထိုအလင်းကလေး နောက်ကွယ်ရှိ ဆုပ်လို့ ဖမ်းလို့ မရသည့် လျှို့ဝှက်ချက်က ဘာလဲ ဆိုတာကိုတော့ အကဲဖမ်းလို့ မရ။ သည်လူကို ကြည့်ရတာတော့ သူလို ကိုယ်လိုပင်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာထူးခြားချက်မျှ ရှာလို့မရ။

ဘန်ချပ် စကားပြောပြီဆိုလျှင် တင်းတင်းရင်းရင်း နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာပေါ်တွင် အပြီးသဲ့သဲ့ တွဲခိုနေစမြဲ။ သူ့ကိုကြည့်လျှင် အကွေ့အကောက်များသော လမ်းကြောင်းကို လျှောက်လှမ်းနိုင်ဖို့ တိကျခိုင်မာသော ဥပဒေသ တခု တပ်ဆင်အသုံးပြု နေသည်ဟု ယူဂျင်း ထင်မှတ်ရသည်။

နောက်တော့ သူလိုအင်ဆန္ဒအတိုင်း သူ့ကို စက်သေနတ် တပ်ဖွဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့ပေး လိုက်သည်။ နောက်ရက် အနည်းငယ် အကြာတွင် မီးလောင် ပြာကျ

ထားသည့် အိမ်တလုံးရှေ့ရှိ နံရံတလျှောက် လမ်းလျှောက်နေသည့် ဘန်ချပ်ကို တွေ့သည်။ လစွနစ်စကီ သူ့ကို ကျော်တက်သွားသည်။

“ဟား ... အပျော်တမ်းရဲဘော် ဘန်ချပ် ပါလား ဟေ့”

ကော့ဆက်စစ်သား လှည့်ကြည့်ပြီး သတိဆွဲ အလေးပြုသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲကွ”ဟု ယူဂျင်း မေးသည်။

“တပ်ရင်းဌာနချုပ်ကိုပါ ဆရာ”

“ဒါဆို တို့နှစ်ယောက် သွားလမ်းတူတယ်”

တရွာလုံး ပျက်စီးပြာကျ နေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ နှုတ်ဆိတ်စွာ လမ်းလျှောက် သွားကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း စစ်ပွဲရဲ့ အနုပညာအကြောင်း တော်တော် လေ့လာဆည်းပူးပြီးပြီလား”

သူ့ထက် မဆိုစလောက်ကလေး နောက်ကျနေသည့် ဘန်ချပ်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်လျက် လစွနစ်စကီ မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဆည်းပူးနေပါတယ်”

“စစ်ကြီး ပြီးသွားရင် မင်း ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ”

“လူတချို့ကတော့ သူတို့ စိုက်ပျိုးတာကိုပဲ ရိတ်သိမ်းရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ စောင့်ကြည့် ရဦးမယ်”

“မင့်စကားကို ငါက ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ရ မလဲကွ”

“လေကို စိုက်ပျိုးသူတွေအနေနဲ့ လေပွေကိုပဲ ရိတ်သိမ်းရမယ်” ဆိုတဲ့စကားပုံကို ဆရာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ အဲဒီအတိုင်းပါပဲ ဆရာရယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီစကားထာကို ဖြေလိုက်ရင် ဘယ်လိုအဖြေထွက်လာမလဲဟင်”

“ဆရာကလည်း အဓိပ္ပာယ်က ရှင်းနေတာပဲဟာကို၊ ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဦးနော်၊ ကျွန်တော်က ဘယ်ဘက်ကို ချိုးရတော့မယ် ဆရာ”

သူကကံဦးထုပ်လျှာများကို လက်ချောင်းများဖြင့် တို့ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ လျှောက်နေ သည့် လမ်းမကြီးပေါ်မှ ချိုးကွေ့သွားသည်။ လစွနစ်စကီ ပခုံးများတွန့်သည်။ ပြီးတော့ မတ်တတ်ရပ်လျက် ဘန်းချပ်အား ငေးကြည့်နေသည်။ “ဒီကောင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ လူထူးလူဆန်းဖြစ်အောင် အားထုတ်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ချိန်လုံး ဒါချည်းပဲ တွေးနေတဲ့ ကောင်လား”ဟု လစွနစ်စကီ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်စွာ တွေးသည်။ ပြီးတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆောက်လုပ်ထားသည့် တပ်ရင်းမှူး၏ မြေစိုက်တဲကလေးထဲ သို့ လှမ်းဝင် ခဲ့သည်။

အရန်တပ်ဖွဲ့ဝင် ဒုတိယအသုတ်နှင့် တတိယအသုတ်ကို တပေါင်းတည်း ဆင့်ခေါ်သည်။ ဒွန်မြစ်ရိုး တလျှောက်ရှိ ခရိုင်များ၊ ရွာများတွင် လူဦးရေ လျော့နည်းသွားသည်။ စိုက်ခင်းများထဲသို့ လူတိုင်း သွားရောက်ပြီး သီးနှံများ ရိတ်သိမ်းနေကြသည့်နှယ်။ သို့ပေမဲ့ သီးနှံရိတ်သိမ်းပွဲများကို ခါးသီးစွာ ပြုလုပ်နေရသည်မှာ နယ်စပ် ဒေသများတွင် ဖြစ်နေ၏။ လယ်အလုပ်သမားများ သေကြေကြသည်။ တစ်ဦးထက် မကသော ကော့ဆက်ဇနီး မယားများသည် သွားလေသူတို့ကို တမ်းတပြီး တေးညည်းကြသည်။

“ချစ်စွာသော မယ့်မောင်ရယ် ဘယ်သူ့ဆီသွားဖို့ မယ့်ကို ထားရစ်ခဲ့လေသလဲကွယ်”

ချစ်မြတ်နိုးသူတို့၏ ရုပ်အလောင်းများကို အရပ်ရှစ်မျက်နှာ မြှုပ်နှံကြသည်။ ကော့ဆက်များ၏ နီရဲသော သွေးများ မြေကျရသည်။ ဩစကြီးယားတွင်၊ ပိုလန်တွင်၊ ပရပ်ရှားတွင် အထူအနက်ခံရသည့် အမြောက်ဆန် များကြောင့် သူတို့တတွေ မနိုးသော အိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်စက်ကြရသည်။ သည်တော့ သူတို့ထံသို့ တိုက်ခတ် နေသည့် အရှေ့လေက သူတို့၏ ဇနီးမယားများနှင့် သူတို့၏မိခင်များ ငိုကြွေးသံများကို သယ်ဆောင်လာခြင်း မပြုတော့ပေ။ သူတို့ချစ်မြတ်နိုးသူများ ရှိနေသည့် နေရာဒေသနှင့် သူတို့ တိုက်ပွဲဝင်နေရသည်။ အဆက်အစပ်မရှိ လေကြောင်းမသင့်ပါချေ။

စက်တင်ဘာလ၏ သာယာသောနေ့တနေ့တွင် တတုတ်ရွာပေါ်တွင် နူးညံ့ပါးလွှာသော တိမ်ဖြူဖြူ ပင့်ကူမျှင်များ လွင့်မျောနေသည်။ ဒွန်အားချည့်နဲ့သော နေမင်းကြီးက မယားသေစ မုဆိုးဖိုတစ်ဦးလို ယဲ့ယဲ့ပြီး နေသည်။ မာမာတင်းတင်းနှင့် သန့်စင်သော အပြာရောင် ကောင်းကင်ကြီးကတော့ ရှင်းသန့်ဝင့်ထည်စွာ ရှိနေ သည်။ ဒွန်မြစ်၏ဟိုဘက်မှာရှိ သစ်တောမှာ ဖျော့တော့ အားငယ်သော အဝါရောင်ကို ဆောင်လျက် သူ၏ ပူဆွေးသောကကို ဖော်ပြနေသည်။ ဝက်သစ်ချပင်ကြီး ပေါ်မှ ကြွေကျလာသည့် သစ်ရွက်များမှာ ကြုံတောင့် ကြုံခဲ ပုံဆိုးပတ်ဆိုးသစ်ရွက်တွေ။ ထိုတောထဲတွင် စိမ်းစိုသောအရောင်ကို ထိန်းပြီး မိမိ၏ခံနိုင်ရည်ရှိမှုကို ပြသနေသည်ကတော့ ထင်းရှူးပင်များသာရှိ၏။

ထိုနေ့တွင် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ ပေးပို့လိုက်သည့် စာတစောင်ကို ပင်တာလီမွန် လက်ခံရရှိသည်။ ထိုစာကို စာတိုက်မှ ယူလာသူမှာ ဒူနီယာ၊

စာတိုက်ဗိုလ်က ထိုစာကို သူမအား ကမ်းပေးရင်း ထိပ်ပြောင်နေသော ဦးခေါင်းကြီးကို ညွတ်သည်။ နောက်ပြီး လက်နှစ်ဖက် ကို ရိုက်ချိုးစွာ ဖြန့်ကားပြသည်။

“အဘ ဒီစာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်မိတယ်ကွယ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ မေတ္တာတော်ကြောင့် အဘကို ခွင့်လွှတ် ပါလို့ သမီးရဲ့ ဖေဖေကို ပြောပေးပါ။ စစ်ပွဲအခြေအနေ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲဆိုတာ အဘ သိချင်လွန်းတာနဲ့ ဖောက်ဖတ်မိတာပါကွယ်။ အဘပြောတာ ပင်တာလီမွန် ကို ပြောပြပေးနော် သမီး။”

သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ရှုပ်နေပုံရသည်။ ဒုနီယာနှင့် အတူ စာတိုက်အပြင်သို့ ထွက်လိုက်လာသည်။ ပါးစပ် ကလည်း ဘာတွေပြောမှန်းမသိ။ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေသည်။ စိတ်တွေ လေးလံစွာဖြင့် သူမ သုတ်သီး သုတ်ပျာ အိမ်ပြန်လာသည်။ အရေးထဲ စာကို စမ်းလို့ မရ။ ရင်ညွန့်ထဲ အကြာကြီးနှိုက်စမ်းပြီး စာကို ရှာရသည်။ စာကို ဆွဲထုတ်ရင်း သူမ အမောတကော ပြောသည်။

“စာတိုက်ဗိုလ်က ပြောလိုက်တယ် အဖေရဲ့၊ စာကို သူ ဖောက်ဖတ်လိုက်မိတဲ့အတွက် သူ့ကို စိတ်မဆိုး ပါနဲ့တဲ့”

“သေနာကျကြီး၊ စာက ဂရီဂိုဆီကလား။”

အဘိုးကြီး မောမောပန်းပန်း အသက်ရှူရင်း မေးသည်။

“ဂရီဂို...ဆီကလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပိုင်အိုဘျာ.. ဆီကလား။”

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဘယ်သူ့ဆီကမှန်း မသိဘူး။”

“ဖတ်စမ်း။”

အီလီနစ်ချ်နာ အော်ပြောပြီး ခုံတန်းရှည်ဆီသို့ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်ဖြင့် လျှောက်လာသည်။ ခုတလော သူမ၏ခြေထောက်တွေဟာ တော်တော် ဒုက္ခပေးနေသည်။ နာတာလီယာ ခြံဝင်းထဲမှ ပြေးတက် လာသည်။ အပူပေးစက်နံဘေးမှာ ရပ်သည်။ ဦးခေါင်း ကို တဖက်သို့ ငဲ့စောင်းလျက်။ တံတောင်နှစ်ဖက်ကို ရင်ညွန့်မှာ ဖိကပ်လျက်။ သူမ၏နှုတ်ခမ်းဖျားပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်ကလေး လှုပ်ရှားနေသည်။ ဂရီဂိုထံမှ စာတစောင် တလေ လာဖို့ကို သူမ စဉ်ဆက်မပြတ် ဆုတောင်းနေခဲ့သည်လေ။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း သူ စာတွေထဲတွင် သူမအကြောင်း တကြောင်းတလေများ ထည့်ရေးဖော်ရလေမလားပေါ့။ မိမိ၏ မဖောက်မပြန် သစ္စာရှိမှုနှင့် ခွေးသူငယ်က မိမိ၏ အရှင်သခင်အား အသက်ပေး ချစ်ခင်သော ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုဖြင့် လင်တော်မောင် အပေါ် ထားရှိသော သံယောစဉ်ကို

အသိအမှတ် ပြုသောအားဖြင့်ပေါ့”

“ဒါရီယာ ဘယ်သွားနေလဲ”

အီလီနစ်ချ်နာ လေသံမျှဖြင့် မေးသည်။

“တိတ်စမ်း”

ပင်တာလီမွန် ငေါက်သည်။

“ဖတ်...စာကိုဖတ်”

ဒူနီယာကို ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်အနေဖြင့် အကြောင်းကြားအပ်သည်မှာ”

ဒူနီယာ စ,ဖတ်သည်။ ထို့နောက် သူမ ထိုင်နေသည့် ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှ အောက်သို့လျှောကျသွားကာ ဟစ်ကြွေးလိုက်၏။

“ဖေဖေ...မေမေ၊ အမယ်လေး မေမေရဲ့၊ သမီးတို့ရဲ့ ဂရစ်ရှ်ကာလေး.. အမယ်လေးလေး... ဂရစ်ရှ်ကာ တိုက်ပွဲကျသွားပြီတဲ့ မေမေရဲ့”

ညှိုးနွမ်းစ ကြွေပန်းပင်အရွက်များထဲတွင် ထွေးလုံး ရစ်ပတ်နေသည့် နကျယ်ကောင် တစ်ကောင်က သဲကြီး မဲကြီး ရုန်းကန်နေသည်။ ထိုသို့ ရုန်းကန်ရင်း တဝီဝီ မြည်လျက် ပြတင်းမှန်ဖြင့် ဆောင့်မိသည်။ ခြံထဲမှ ကြက်မတစ်ကောင်က အေးအေးလူလူ ကတော်သံပြု နေသည်။ ဖွင့်ထားသည့်တံခါးပေါက်ကို ဖြတ်သန်းပြီး ဝင်လာသည်ကတော့ ကလေးဆန်သော ရယ်မောသံ လွင်လွင်ကလေး။

နာတာလီယာ နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် အပြီးရိပ်ကလေး တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသော်လည်း သူမမျက်နှာ ပေါ်တွင် စိုးရိမ်သောကရိပ်တခု ဖြတ်သန်းသွားသည်။ ပင်တာလီမွန် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ လေသင်တုန်း ဖြတ်ခံထားရသူ တစ်ဦးလို ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လူးလိုမ့်ငိုကြွေးနေသည့် သမီးလေး ဒူနီယာအား တွေ့တွေ့ကြီး ငေးကြည့်နေသည်။

ဒူနီယာ ယူလာသည့် အထဲတွင် ရေးထားသည်မှာ ...

“ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အကြောင်းကြားအပ် သည်မှာ အမှတ် (၁၂) ဒွန်ကော့ဆက် တပ်ရင်းတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်နေသူ၊ လူကြီးမင်း၏သားဖြစ်သူ ဂရီဂိုပန်တာလီဗစ် မီလက်ကော့သည် တိုင်းပြည်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရင်း ဩဂုတ်လ နှစ်ဆယ့်ကိုး

ရက်နေ့တွင် ကာမင်ကာစထရူမီလိုပိုမြို့ အနီးတွင် ကျဆုံးသွားပါသည်။
လူကြီးမင်း ၏သားသည် သူရသတ္တိပြည့်ဝသူတစ်ဦး အဖြစ် အသက်ကို
ပေးလှူသွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် အစားထိုးမရသော ဆုံးရှုံးမှုဖြင့်
ကြုံတွေ့ရသော လူကြီးမင်းအနေဖြင့် ဖြေသိမ့် နိုင်စရာ
အကြောင်းတရပ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူ၏ ကိုယ်ပိုင်အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ ကို
သူ၏အစ်ကိုဖြစ်သူ ပိုင်အိုတျာ မီလက် ကော့ထံ
လွှဲပြောင်းပေးအပ်ပါမည်။ သူ့မြင်း မှာမူ တပ်ရင်းတွင်
ဆက်လက်ရှိနေမည် ဖြစ်ပါသည်။

အမှတ်(၄)။

တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ပိုကော့နီကော့

၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ (၃၁)ရက်။

(၂)

အကြောင်းကြားစာ ရောက်လာပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ပင်တာလီမွန်သည်
ရုတ်တရက် ညှိုးခြောက် လာဟန်ရှိသည်။ သူ တနေ့တခြား
အိုမင်းရင့်ရော်လာသည်မှာ သိသာ မြင်သာလွန်းနေသည်။ မေ့မေ့
လျော့လျော့နှင့် မှတ်ဉာဏ်တွေ မကောင်းတော့။ သူ စိတ်သည်လည်း
ကြည်လင်ပြတ်သားမှု မရှိတော့။ သူ့ခါးကြီး ကိုင်းလာသည်။ မျက်နှာကတော့
အပြုံးအရယ် မရှိ။ မှုန်ကုပ်ကုပ် မျက်လုံးများတွင် လင်းနေသည့် အလင်းတန်း
ကလေးက သူ၏ စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ် ကို ဖုံးကွယ်ထား၏။ သူသည် တဖြည်းဖြည်း
ဖြူဖျော့လာသည်။ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်တွေ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး
ဖြူးလာသည်။ အဖြူရောင်ကလေးတွေက သူ့ မှတ်ဆိတ်မွေးတွေထဲသို့လည်း
ဝင်ရောက် ရက်ရှယ်သည်။ ထို့ပြင် သူသည် အစားကျူးလာသည်။
စားတော့လည်း သရဲမရဲ စီးနေသလို တစ်ဝတပြ။

ချိတ်ဆွဲထားသည့် သူတော်စင်ရုပ်ပုံ အောက်ရှိ စာအုပ်တွေထဲတွင်
အကြောင်းကြားစာကို ဝှက်ထား သည်။ တနေ့ တနေ့ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့
အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ထွက်ထိုင်သည်။ ထိုသို့ထွက်ထိုင်တိုင်း ဒူနီယာကို
လှမ်းခေါ်သည်။ ကလေးမ ရောက်လာလျှင် အကြောင်းကြားစာကို
သွားယူခိုင်းသည်။ ဖတ်ပြ ခိုင်းသည်။ သမီးကလေး စာဖတ်ပြနေပြီဆိုလျှင်
စားဖိုဆောင်တံခါးဝသို့ စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်နေ တတ်သည်။ ဇနီးသည်က

စားဖို့ဆောင်ထဲတွင် အလုပ် လုပ်နေသည်လေ။

“နင့်ဟာနင် တကိုယ်တည်းဖတ်သလို တိုးတိုးဖတ်”

ကောက်ကျစ်စွာ မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြပြီး ပြောတတ်သည်။ ဒူနီယာက မျက်ရည်များကို ထိန်းလျက် စာဖတ်ပြသည်။ စာကို ဖတ်ပြီး ပထမစာကြောင်းပဲ ပြီးသေးသည် ပင်တာလီမွန် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေရာမှ သူ၏ ညိုညိုမောင်းမောင်းလက်ကို မြှောက်တော့သည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျန်တာတွေ ငါသိတယ်၊ စာကို ပြန်ယူသွား၊ သမီးတွေ့ခဲ့တဲ့နေရာမှာပဲ ပြန်ထားနော်၊ မြန်မြန်သွား၊ မဟုတ်ရင် သမီးမေမေ..”

ပြီးတော့ အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာတခုလုံး မီးကျွမ်းထားသည့် သစ်ခေါက်တခုလို တွန့်ရှုံ့နေ လေသည်။

(၃)

ကွယ်လွန်သူအတွက် ဆုတောင်းပွဲ ပြုလုပ်ပြီး ကိုးရက်အကြာတွင် ကျဆုံးလေသူ ဂရီဂိုအတွက် ရည်စူး ကျွေးမွေးသည့် ထမင်းစားပွဲသို့ ဆရာတော် ဗီဆာရီယွန်နှင့် သူတို့၏ ဆွေရင်းမျိုးချာများကို ဖိတ်သည်။ ထမင်းကို ဒရောသောပါးနှင့် အငမ်းမရစားသူ မှာ ပင်တာလီမွန်။ သူမုတ်ဆိတ်မွေးတွင် ကြာဆန်တွေ အကွင်းလိုက် ကပ်နေသည်။ သူ့ကို လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ် ကတည်းက အကဲခတ် ကြည့်နေသည့် အီလီနစ်ချ်နာ သည် ခုတော့ မျက်ရည်တွေတွေကျ ငိုပွဲဆင်ရလေပြီ။

“အဖေကြီးရယ်၊ ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

ဟု တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးသည်။

“ဟေ ...”

အဘိုးကြီး လူခြွေမရ ရေရွတ်သည်။ ရီဝေဝေ မျက်လုံးများကို ပန်းကန်မှ ခွာပြီး မော့ကြည့်သည်။ အီလီနစ်ချ်နာ လက်ကာပြပြီး တဖက်သို့လှည့်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် တို့သည်။

“ဖေဖေ....ဖေဖေစားတာ သုံးရက်လောက် ထမင်း မစားရတဲ့လူကျနေတာပဲ”

ဒါရီယာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးတွေ အရောင်တဝင်းဝင်း တောက်နေသည်။

“ငါစားတာ..ဘာဖြစ်တယ်၊ အင်းလေ ဒါဆိုလည်း မစားတော့ဘူး”

ပင်တာလီမွန် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြန်ပြောသည်။ စားပွဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် နှုတ်ခမ်း ကို တင်းတင်းစေ့၊ မျက်မှောင်ကို ကြုတ်ကာ ထိုင်နေတော့၏။ စကား တခွန်းမျှ မပြော။ ဆွေမျိုးများက မေးခွန်းတွေ မေးစမ်းလာသည်ကိုပင် မဖြေတော့။

“ဒကာကြီးဟာ မလိုအပ်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းနေတာပဲ၊ ဒီလောက်ကြီး ပူဆွေးသောက ရောက်နေလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ”

ဆရာတော် ဗိဆာရီယွန်က ထမင်းစားပွဲ ပြီးသည့်အခါ ပြောသည်။

“ဂရီဂိုရဲ့ သေခြင်းဟာ မြင့်မြတ်တယ်၊ ဘုရားသခင်ကို အမျက်မရှုလေနဲ့ အဘိုးကြီး၊ ဒကာကြီးရဲ့ သားတော်မောင် ဟာ ဇာဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ သူရဲ့ အဖ တိုင်းပြည်အတွက် သတ္တိဂုဏ်ရောင်ပြောင်ခဲ့တယ်။ ဒါကို ဒကာကြီးက... အဲဒါဟာ အသိတရား ကင်းမဲ့တဲ့ အကုသိုလ်အမှု ပြုခြင်းပဲ။ ဒီအတွက် ဒကာကြီးကို ဘုရားသခင်က ခွင့်လွှတ်တော်မူမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလို ပြောကြတာပါပဲ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် နာကြည်းတာ အဲဒါပဲပေါ့။ ‘လူကြီးမင်း၏ သားသည် သူရသတ္တိပြည့်ဝသူ တစ်ဦးအဖြစ် အသက်ကို ပေးလှူသွားပါသည်’ တဲ့လေ။ အဲဒါ သူ့တပ်ခွဲမျိုးက ပြောတဲ့ စကားပေါ့”

ဘုန်းတော်ကြီး၏ လက်ကို နမ်းရှုပ်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးမင်းတုတ်ကို ဖြုတ်ပေးသည်။ ထို့နောက် အကြောင်းကြားစာ ရောက်လာပြီးနောက် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် မျက်ရည်တွေ သွန်ချလိုက်တော့၏။ သူ့တကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်ခါအောင် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးပစ်လိုက်လေသည်။

ထိုနေ့မှစပြီး သူ့စိတ်သူ ထိန်းနိုင်လာသည်။ ပြင်းထန်သော ဝေဒနာဖိစီးမှု အနည်းငယ် သက်သာရာ ရလာသည်။

(၄)

လူတွေသည် မိမိ၏ ဒဏ်ရာ သက်သာ ပျောက်ကင်းအောင် ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ကုသကြလေ သည်။

ဂရီဂို ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဒူနီယာ အော်ဟစ်ငိုယိုသံကို ကြားရသောအခါ နာတာလီယာ ခြံဝင်းထဲသို့ ပြေးဆင်းသွားသည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေတော့မယ်၊ ငါ့ဘဝက ဆုံးသွားပြီ”

ထိုအတွေးက သူမကို မီးလောင်တိုက် သွင်းထားသလို ပူလောင်စေသည်။ သူမအား ပွေ့ဖက်ထားသည့် ဒါရီယာ လက်မောင်းထဲမှ လွတ်ထွက်အောင် ရုန်းကန်သည်။ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သူမ ဦးခေါင်းထဲသို့ စိတ်သက်သာရာ အတွေးတခု ဖျတ်ခနဲဝင်လာပြီး သူမ မေ့မြောသွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေ့မြောသွားခြင်းက လတ်တလော စိတ်ဝေဒနာကို ယာယီရွှေ့ဆိုင်းပေးလိုက်သည်။ သတိပြန်လည် လာသော အခါ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကို ဆင်ခြင်နိုင်လာလိမ့်မည်။ သူမ သီတင်းတပတ်လုံးလုံး မေ့ပျောက်ခြင်း ကမ္ဘာထဲ ရောက်နေသည်။ သူမ၏ အတွေးထဲတွင် ဘာဆို ဘာမျှ မရှိ။ သူမကို စိုးမိုးနေသည်မှာ ထုံထိုင်း မှုန်မှိုင်းခြင်းသာ။

သတိတရားရပြီး ပကတိ အရှိကမ္ဘာသို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါတွင် သူမ ပြောင်းလဲသွားသည်။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လာသည်။ နောက်ပြီး ဘာဆို ဘာကိုမျှ ထိထိရောက်ရောက် တက်တက်ကြွကြွ မစွမ်း ဆောင်နိုင်တော့။

မျက်စိဖြင့် မမြင်ရသော အလောင်းကြီးက မီလက်ကော့ မိသားစု နေသည့် အိမ်ကို ခြောက်လှန့် နေသည်။ ထိုအလောင်းကြီး၏ အပုပ်နံ့ကို သည်အိမ်မှာ နေသည့် သက်ရှိများ ရှူရှိုက်နေရလေသည်။

(၅)

ဂရီဂို ကွယ်လွန်ကြောင်း အကြောင်းကြားစာ ရောက်လာပြီး တစ်ဆယ့်နှစ်ရက် ပြည့်သည့်နေ့တွင် မီလက်ကော့ မိသားစုထံသို့ အဆိုပါစာတိုက်မှပင် စာနှစ်စောင် ထပ်ရောက်လာသည်။ သည်တခါတော့ ပိုင်အိုဗျာက ပေးပို့လိုက်ခြင်း။

ဒူနီယာက စာနှစ်စောင်စလုံးကို စာတိုက်မှာပင် ဖောက်ဖတ်သည်။ စာအဖတ်အပြီးတွင် လေဟုန်စီးပြီး ပျံသလို အိမ်သို့ အသော့ပြေးလာသည်။ ထို့နောက် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် အပြေးရပ်သည်။ ခြံစည်းရိုးကို မှီထား ရသည်။ တရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ပြီ။ ယခုလည်း သူတို့တအိမ်လုံးကို ဆူဆူညံညံ တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်ကုန်စေသည်။

“ဂရစ်ရှ်ကာ မသေဘူး၊ သမီးတို့ရဲ့အစ်ကို အသက် ရှင်နေသေးတယ်၊ သိလား။”

အိမ်နှင့် တော်တော်လှမ်းလှမ်းကတည်းက ဒူနီယာ ဟစ်ကြွေးလာသည်။ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍လည်း ငိုသည်။

“ပိုင်အိုကျာက စာရေးလိုက်တယ်၊ ဂရစ်ရှ်ကာ ဒဏ်ရာရသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသေဘူးတဲ့၊ အစ်ကို ရှင်နေသေးတယ် သိလား၊ ရှင်နေသေးတယ်တဲ့”

စက်တင်ဘာလ (၂)ရက် နေ့စွဲတပ်ထားသည့် စာတွင် ပိုင်အိုကျာက ရေးထားသည်မှာ ဂရီဂိုတို့ တပ်ရင်း ကာမင်ကာ စထရူမီလိုဗိုမြို့အနီးတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ရာ ဟန်ဂေရီယန် မြင်းစီးစစ်သည်တော် တစ်ဦးက သူ့အား ဓားဖြင့်ခုတ်လိုက်သဖြင့် သူ မြင်းပေါ်မှ ကျသွားသည်ကို သူ့တပ်ခွဲမှ ကော့ဆက်ရဲဘော်များ မြင်တွေ့ ကြကြောင်း၊ ထို့နောက်ပိုင်း ဘာဖြစ်သည်ကို ဘယ်သူမျှ မပြောနိုင်တော့ကြောင်း၊ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် မိရှာ ကော့ရီဗွိုင်းထံမှ ကြားသိရသည်မှာ ညနေမိုးချုပ်ချိန်ထိ ဂရီဂို လဲနေကြောင်း၊ ညဘက်ရောက်တော့ သတိရလာ ကြောင်း၊ ကြယ်များကိုကြည့်ပြီး လမ်းကြောင်းရှာလျက် မြေပြင်ပေါ် တွားသွားခဲ့ကြောင်း၊ လမ်းတွင် ဒဏ်ရာ ရထားသည့် စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးနှင့် ဆုံရကြောင်း၊ ဂရီဂိုက ဒဏ်ရာရ စစ်ဗိုလ်ကို ဆွဲမ၊ပြီး လေးမိုင်ခရီးပေါက်အောင် ဒယ်ဆွဲခဲ့ကြောင်း၊ ဤလုပ်ရပ်ကြောင့် ဂရီဂိုအား စိန်ဂျော့ ဆုတံဆိပ် အပ်နှင်းခဲ့ကြကြောင်း၊ သူ့ရာထူးကိုလည်း တပ်ကြပ်အဖြစ် တိုးမြှင့်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ သူရခဲ့သည့် ဒဏ်ရာမှာ မပြင်းထန်ကြောင်း၊ မကြာမီ ရှေ့တန်းသို့ ပြန်ထွက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်ဟု မိရှာက ပြောကြောင်း၊ ဤစာကို သည်းခံ၍ ဖတ်စေလိုကြောင်း၊ ဘာကြောင့် ဆို ဤစာကို မြင်းကုန်းနီးပေါ်မှာ ထိုင်လျက် ရေးခဲ့ရကြောင်း ဖော်ပြထားလေသည်။

ဒုတိယစာထဲတွင်မူ ပိုင်အိုကျာက အခြောက်လှန်းထားသည့် သူတို့ခြံထွက် ချယ်ရီသီးများကို ပို့ပေးဖို့ မိသားစုကို လှမ်းမှာသည်။ နောက်ပြီး သူ့ကို မေ့မထားကြဖို့၊ သူ့ဆီသို့ ယခုထက်ပိုပြီး စာများရေးကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံသည်။ ဤစာထဲမှာပင် ဂရီဂိုကို ပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းထားသည်။ အကြောင်းမှာ ဂရီဂို အခက်တွေ့ နေစဉ်က ပေးလိုက်သည့် မိမိ၏ မြင်းကို သေသေချာချာ ဂရုမစိုက်သောကြောင့်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ပိုင်အိုကျာ၏ မြင်းကို ဂရုတစိုက်စောင့်ရှောက်ဖို့ ဖခင်ကြီး အနေဖြင့် စာရေးစေလိုကြောင်း၊ ထိုသို့မှ ဂရုမစိုက် လျှင် သူ့ဘာသာသူ စိန်ဂျော့ဂုဏ်ထူးဆောင် တံဆိပ် ရသည် ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ မိမိကတော့ သည်ကောင် နှာခေါင်းမှ သွေးထွက်အောင် ထိုးပစ်မည် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ထည့်ရေးထား၏။

အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်ကတော့ သူ့အား မြင်မြင်ရသူအပေါင်း စိတ်မကောင်းချင်စရာ၊ သူသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးလွန်းပြီး အရူးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေသည်။ သူက လက်ထဲတွင် စာနှစ်စောင်စလုံး ကိုင်လျက် ရွာထဲသို့ သွားသည်။ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ စာဖတ်တတ်သူတိုင်းကို ရပ်တန့်စေသည်။ ပြီးတော့ သူ့စာတွေကို ဖတ်ခိုင်းသည်။ သူသည် အပျော်လွန်လွန်းသဖြင့် တရွာလုံးအနှံ့ အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် လျှောက်ကြွား လေသည်။

“အဟား၊ ငါ့သား ဂရစ်ရှ်ကာကို ခင်ဗျားတို့က ဘယ်လိုကောင်များထင်နေလဲ”

ဂရီဂို သူရဲကောင်းတံဆိပ် အပ်နှင်းခံရသည့် အကြောင်း ဖော်ပြသည့် စာကြောင်းသို့ ရောက်လျှင် ပင်တာလီမွန်က သူ့လက်ကို မြှောက်သည်။

“အဲဒီသူရဲကောင်းတံဆိပ်ကို ရတာ ငါတို့ရွာမှာ ဒီကောင် ပထမဦးဆုံးပေါ့ကွာ”

ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ကြေညာမောင်းခတ်သည်။ ထို့နောက် စာကို သဝန်တိုစွာ ပြန်ယူသည်။ သူ့ ကက်ဦးထုပ် အတွင်းခံ လိုင်နင်ကြားထဲတွင် စာကိုညှပ်ပြီး ခရီးဆက်ပြန်သည်။ စာဖတ်တတ်သူ နောက်တစ်ဦးကို ရှာဖွေသည့်ခရီး။

သူ့ကို ဆိုင်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်ရသည့် ဆာဂျီမိုကော့သည်ပင် ဆိုင်ထဲမှထွက်လာသည်။ သူနှင့် တွေ့တော့ ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်သည်။

“ပရိုကိုဖီစစ်...ခဏတဖြုတ် ဆိုင်ထဲဝင်ပါဦးဗျ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်သည်။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ အဘိုးကြီး၏လက်သီးကို သူ၏ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး လက်ဖောင်းဖောင်းကြီးများဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီး ပြောသည်။

“အဲ...ခင်ဗျားအတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ၊ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ခင်ဗျားမှာ ဒီလို သား တစ်ယောက် ရှိတဲ့အတွက် ဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့။ သူ ဆုတံဆိပ် ချီးမြှင့်ခံရတဲ့အကြောင်း ကျုပ် စောစောလေး ကပဲ သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရသဗျ”

“အေး ...ဟုတ်လား၊ အဲဒီအကြောင်း သတင်းစာ ထဲမှာ ပါသလားဗျ”

ပင်တာလီမွန်၏ မျက်နှာကြီး တချီ တချီ အကြောဆွဲသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခုလေးပဲ ကျုပ်ဖတ်လိုက်ရသဗျ”

မိုကော့က ဆိုင်ထဲရှိစင်ပေါ်မှ အကောင်းဆုံး ဆိုသည့် တူရကီဆေးရွက်ကြီး တထုပ်ကို ယူချသည်။ နောက်ပြီး တန်ဖိုးကြီးပေ ဆိုသည့် ချောကလက်များကို အိတ်တအိတ်ထဲ ထည့်သည်။ ပေါင်ချိန်စက်ဖြင့် ချိန်တွယ်နေခြင်း ပြုမနေတော့ဘဲ ဆေးရွက်ကြီးနှင့် ချောကလက်များကို ပင်တာလီမွန်အား ပေးသည်။

“ဘုရား ...ဘုရား၊ ဂရစ်ရှ်ကာအတွက် ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းလိုက်သလဲဗျာ၊ သူ့ အကြောင်း တရွာလုံးက ပြောနေကြတာကလား၊ ကျုပ်တသက်မှာ ဒါမျိုး တွေ့ဖူး ကြုံဖူးသွားပြီပေါ့ဗျာ...”

အဘိုးကြီး ရေရွတ်ရင်း ဆိုင်လှေကားထစ်များမှ ဆင်းသည်။ နှာခေါင်းကို စိုးခနဲမြည်အောင်ညစ်သည်။ ပြီးတော့ ပါးပြင်ပေါ်သို့စီးကျနေသည့် မျက်ရည်များကို အင်္ကျီလက်ဖြင့်သုတ်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

"ဪ...ငါ သက်ကြားအိုကြီး ဖြစ်နေပါပေါ့လား၊ မျက်ရည်ကလည်း လွယ်လွယ်နိုင်လွန်းသကွာ၊ ဟား ... ပင်တာလီမွန်ရေ...မင်းကို ဘဝက ဘယ်လိုအချိုး မျိုးလိုက်တာလဲကွ၊ တချိန်တုန်းက မင်းဟာ ဒေါင်ဒေါင် မြည်အောင် မာကျောတဲ့ကောင်။ ကျောပေါ်မှာ ပေါင်နှစ်ရာလောက်လေးတဲ့ အထုပ်ကို ငှက်မွေးကလေး တစလို သယ်နိုင်တဲ့ အကောင်ပဲဟာ၊ အင်းလေ.. ခုတော့လည်း ဂရစ်ရှ်ကာရဲ့ ကိစ္စက ငါ့ကို နည်းနည်းလေး ကသိကအောက် ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာပဲ"

လမ်းတလျှောက် ခြေထောက် ဆာတာ ဆာတာ ဖြင့် လျှောက်လာရင်း မိုကော့ ပေးလိုက်သည့် ချောကလက်အိတ်ကို ရင်မှာအပ်ထားသည်။ သူ့အတွေးတွေ ဂရီဂိုထံ ရောက်သွားပြန်သည်။ နောက်ပြီး ပိုင်အိုတျာ၏ စာထဲမှ ပိုင်အိုတျာ၏ စကားလုံးများ သူ့စိတ်ထဲ ဝင်လာပြန်သည်။ ဂရီဂို၏ ယောက္ခထီးကြီး ကော်ရှူနော့ လမ်းလျှောက်လာသည်။ သူက ပင်တာလီမွန်ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟေး ..ပင်တာလီမွန် ခဏနေစမ်းပါဦးခင်ဗျ”

သူတို့နှစ်ယောက် မတွေ့မဆုံဖြစ်တာ စစ်ကြီး စတင်ကြေညာသည့် နေ့ကတည်းက။ ဂရီဂို အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်း အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ခပ်တန်းတန်းဖြစ်နေသည်။ မိရွန်က နာတာလီယာကို ငြိုငြင်နေသည်။ ဂရီဂို ဆိုသည့် အကောင်ကို အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး တွယ်တာ နေသောကြောင့်။ နောက်ပြီး သူမဘာသာ အောက်ကျ ခံရုံ မဟုတ်ဘဲ ဖအေဖြစ်သူ မိမိကိုပါ အတင်းအကျပ် ခယဝယ လုပ်စေခဲ့သောကြောင့်။

မိရွန်က ပင်တာလီမွန်ထံ တန်းတန်းမတ်မတ် လာသည်။ ပြီးတော့ သူ၏ ညိုညိုမောင်းမောင်းလက်ကို ဆန့်တန်းပေးသည်။

“နေကောင်းလား”

“ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ”

“ဈေးလျှောက်ဝယ်နေတာလား”

ပင်တာလီမွန် ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒါတွေက ကျွန်တော့်သား သူရဲကောင်းကို ပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေလေ၊ ဆာဂျီပလာတိုနိုဗစ်ချ်က သူ့ စွမ်းဆောင်မှုတွေအကြောင်း

သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရတယ်လေ။ ဒါ့ကြောင့် သူ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလေဗျာ။ ချောကလက်တွေနဲ့ ဆေးရွက်ကြီးတွေလေ၊ သိတယ် မဟုတ်လား။ သူ့မှာ မျက်ရည်တွေဝိုင်း လို့ဗျား”

အဘိုးကြီး ကြားသည်။ သူပြောလိုက်သည့် စကားတွေ ဘယ်လောက်တာသွားသလဲ ဆိုတာ သိရအောင် တစ်ဖက်လူ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

မိရွန့်မျက်တောင်များအောက်တွင် အရိပ်တွေ စုဝေးလာသည်။ သည့်အတွက် သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးသလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မဲ့ခွက်ခွက်အပြုံး။

“ဪ...ဒီလိုလား”

အက်ကွဲကွဲအသံဖြင့် မှတ်ချက်ချသည်။ ပြီးတော့ လမ်းတဖက်ခြမ်းသို့ ကူးဖို့ လှည့်သွားသည်။ ပင်တာ လီမွန် သူ့နောက်သို့ ကသောကမျောလိုက်သည်။ အိတ်ကို ဖွင့်ပြသည်။ သူသည် ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

“ဒီမှာဗျ... ဒီချောကလက်တွေ စားကြည့်စမ်းပါဦး၊ ချိုလိုက်သမှ ပျားရည်ကျနေတာပဲဗျို့”

သူပြောလိုက်သည့်လေသံက အငြိုးတကြီးလေသံ။

“စားကြည့်ပါဗျ၊ ကျွန်တော့်သား ကိုယ်စားကျွေးတဲ့ ချောကလက်တွေပါ။ ခင်ဗျားဘဝက ဒီလောက်ကြီး ချိုမြိန်တာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ဒီတော့ တစ်ခုလောက် မြည်းကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ တနေ့နေ့ တချိန်ချိန်မှာ ခင်ဗျားသား လည်း ဒီလိုဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးမျိုး ရနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား၊ အေးလေ...ရချင်မှလည်း ရမှာပေါ့”

“ဒီမယ်ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ဘဝထဲဝင်ပြီး စပ်စုစရာ မလိုဘူး၊ အကောင်းဆုံးဆိုတာ ဘယ်လိုနေမှန်း ကျုပ်သိတယ်”

“ရှေ့ပါ တလုံးပဲစားကြည့်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောတာကို တခါလောက် နားထောင်လိုက်စမ်းပါ”

ပင်တာလီမွန် လိုအပ်သည်ထက် ပိုပြီး ဦးညွှတ်သည်။ မိရွန့် ရှေ့မှပြေးသည်။

“ကျုပ်တို့က အချို့မုန့်တွေ စားကျင့်မရှိဘူး”

သူ့လက်ကို မိရွန့် တွန်းပစ်သည်။

“နောက်ပြီး တခြားလူတွေ ဧည့်ဝတ်ကျေတာကို လိုက်လျောပြီး ကျုပ်တို့သွားတွေ သွားပိုးစားမခံဘူး။ ခင်ဗျားသားအတွက်

သဒ္ဓါကြေးလေးပေးဖို့ လိုက်တောင်းနေတာကတော့ သိပ်ပြီးလူမြင်မကောင်းဘူး။ ခင်ဗျား ချို့ချို့တဲ့တဲ့ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဆီ လာတောင်းနိုင်တယ်။ ကျုပ်သမီး နာတာလီယာက ခင်ဗျားကျွေးတဲ့ ထမင်း စားနေတာပဲဟာ။ ခင်ဗျားတို့ ဆင်းရဲနွမ်းပါး နေတာကို ကျုပ်တို့ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား အဲဒီလို မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ မပြောစမ်းနဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့မိသားစုထဲက ဘယ်သူမှ သဒ္ဓါကြေး လိုက်ပြီးမတောင်းဖူးဘူး။ ခင်ဗျားက လက်မထောင်လွန်းတယ်၊ သောက်ကြွားသန်လွန်းတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီလို ချမ်းသာလွန်း၊ သောက်ကြွားသန်လွန်းတာ ကြောင့် ခင်ဗျားသမီး ကျုပ်တို့နဲ့လာနေတာဖြစ်မယ်”

“နေစမ်းပါဦး”

မိရွန် အထက်စီးလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ရန်ဖြစ်နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို လာနှုတ်ဆက်တာ ရန်ဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးချင်တဲ့ အလုပ်ကိစ္စကလေး ရှိတယ်”

“ကျုပ်တို့မှာ ခင်ဗျားနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးစရာ ဘာသောက်လုပ်မှ မရှိဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှိတယ်၊ လာစမ်းပါ”

ပင်တာလီမွန်၏ အင်္ကျီလက်မောင်းကို ဆွဲပြီး လမ်းသွယ်တခုထဲသို့ ကန့်လန့်ကန့်လန့်ဖြင့် ပါလာအောင် ဆွဲခေါ်သည်။ သူတို့ရွာထဲမှ ထွက်ပြီး စားကျက် မြက်ခင်းထဲ ရောက်အောင်သွားသည်။

“ကဲ...ဘာကိစ္စလဲ....ပြောစမ်းပါဦး”

ပင်တာလီမွန် နည်းနည်းပိုပြီးကြည်သာစွာ မေးသည်။ မိရွန်မျက်နှာကို ငဲ့စောင်းကြည့်သည်။ မိရွန်က သူဝတ်ထားသည့် ဂုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး၏ အစွန်းများကို လှန်ပြီး မြောင်းနှုတ်ခမ်းတခုပေါ်တွင် ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဆေးရွက်အိတ် အဟောင်းတဘူး ထုတ်သည်။

“ဒီမယ် ပရိုကိုဗစ်ချံ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ရန်လုပ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မာရ်နတ်သိတယ်၊ တကယ်တော့ အခြေအနေတွေက မကောင်းဘူး။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျုပ် သိချင်တယ်”

သူ့အသံ မာမာကြမ်းကြမ်း ဖြစ်လာသည်။

“ခင်ဗျားသား ကျုပ်သမီးကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ လူအများ လက်ညှိုးထိုးစရာဖြစ်အောင် လုပ်နေဦး မှာလဲ၊ ခင်ဗျားပြောစမ်း”

“ခင်ဗျား မေးရမှာ သူ့ကိုဗျ၊ ကျုပ်ကို မေးရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ် သူ့ကို ဘာမှမေးစရာမလိုဘူး၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားအိမ်ထောင်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးမို့လို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မေးနေတာပေါ့”

စောစောကထုပ်ပြီးကိုင်ထားသည့် ချောကလက်ကို ပင်တာလီမွန် ဖျစ်ညှစ်ကိုင်ထားဆဲ။ သူ့လက်ချောင်း များကြားထဲသို့ ပျစ်ချဲ့ချဲ့အရည်တွေ စီးကျလာသည်။ သူ့လက်ကို မြောင်းနှုတ်ခမ်းမြေကြီးဖြင့် သုတ်သည်။ သူက တိတ်ဆိတ်စွာပင် စီးကရက်တလိပ် လိပ်ဖို့ စတင်ပြင်ဆင်သည်။ ဦးစွာ တူရကီ ဆေးရွက်ထုပ် ကို ဖွင့်သည်။ လက်မ လက်ညှိုးဖြင့်ညှပ်ပြီး ဆေးတလိပ်စာ ထုတ်သည်။ ထို့နောက် ဆေးရွက်ထုပ် ကို မိရွန်ထံ ကမ်းပေးသည်။ မိရွန် မဆိုင်းမတွ လှမ်းယူသည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်တလိပ် လိပ်သည်။ ဂရီဂိုအတွက် ရည်စူးသော စီးကရက်။ သူတို့အပေါ်တွင် တိမ်လိပ်ကြီး တလိပ်။ ဖြူဖွေးပြီး သားနားလှပသော တိမ်တိုက် တတိုက်ကို တွဲလဲဆွဲ ထားသည်။ ပါးပါးလွှာလွှာ တိမ်မျှင်တစက ထိုတိမ်တိုက်ဆီသို့ တဖျပ်ဖျပ် ပျံလာသည်။

“ဒီဆေးရွက်က ပျော့တာကိုး၊ မြက်ကိုလိပ်ပြီး သောက်ရသလိုပါပဲ”

မိရွန် ပြောရင်း ပါးစပ်ထဲမှ မီးခိုးတွေ မှုတ်ထုတ်သည်။

“ဒီဆေးရွက်က ပျော့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သောက်လို့ ကောင်းပါတယ်”

ပင်တာလီမွန် အင်တင်တင်ဖြင့် လက်သင့်ခံသည်။

“ကျုပ်ကို အဖြေတခုတော့ပေးလေဗျာ”

ပို၍ တိုးတိတ်သော လေသံဖြင့် မိရွန် ပြော၏။ စီးကရက်ကို မီးငြိမ်းသတ်သည်။

“ဂရီဂိုက သူ့စာတွေထဲမှာ ဒီအကြောင်း တခွန်းမှ မရေးဘူးဗျ၊ ခုတော့ သူ ဒဏ်ရာရနေတယ်လေ၊ နောက် ဘာဆက်ဖြစ်ဦးမလဲ ဆိုတာ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီဒဏ်ရာနဲ့ပဲ သူ သေချင်လည်း သေသွား မယ်။ အဲဒီနောက် ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်းဆက်သွားနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

မိရွန် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မျက်တောင်တွေ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်သည်။

“ဒီကလေးမက ခု ဘယ်ဘဝမျိုးရောက်နေလဲ၊ သူဟာ အိမ်ဖော်လည်းမဟုတ်၊ သစ္စာရှိတဲ့မုဆိုးမလည်း မဟုတ်၊ ဘာမဟုတ်

ညာမဟုတ်နဲ့ ရှက်ဖွယ်လိလိဖြစ်နေတာဗျ။ ဒီလိုဖြစ်သွားမယ်မှန်း သိထားရင် အောင်သွယ် တွေကို ကျုပ်အိမ်ရှေ့တောင် ဖြတ်လျှောက်ခွင့် မပြုခဲ့ဘူး။ ဟား ... ပင်တာလီမွန်...ပင်တာလီမွန်... ခင်ဗျားရော ကျုပ်ပါ ကိုယ့်ကလေးအတွက်ကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြရတာကလား၊ အရေးကြီးတော့လည်း သွေးနီးစမြဲ ပေါ့လေ”

“အဲဒါကို ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာတဲ့လဲ”

ပင်တာလီမွန် ကြံရာမရဖြစ်ခြင်းကို ထိန်းပြီး ဖြေသည်။

“ကျုပ်သား အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတာကို ကျုပ်က ဝမ်းသာနေတယ်လို့ ထင်လို့လား၊ ပြောစမ်းပါဦး။ သူ အဲဒီလိုလုပ်သွားတာ ကျုပ်အတွက် ဘာအမြတ်ရမှာ မို့လဲ”

“သူ့ဆီ စာရေးဗျာ”

မီရွန် တလုံးချင်းပြော၏။ သူ့လက်အောက်မှ ဖုန်မှုန့်တွေ မြောင်းထဲသို့ သွန်ကျသွားသည်ကို စောင့်သည်။

“သူ့ကို တခါတည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ခိုင်းလေ”

“ဒီကောင် ကလေးတစ်ယောက် ရနေပြီလေ၊ ဟို မိန်းမနဲ့”

“နောက်တော့ ဒီကောင် ကလေးတစ်ယောက် ရလာမှာပဲ၊ ဒီမိန်းမနဲ့ ..”

မီရွန် အော်ငေါက်သည်။ ဒေါသကြောင့် မျက်နှာ တခုလုံး ပြာနှမ်းနေသည်။

“လူတစ်ယောက်ကို ဒီလိုဆက်ဆံနိုင်သလားဟင်၊ သမီးလေးက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဖို့ ကြိုစားခဲ့ပြီ။ အဲဒါကို ဒီကလေးမ သိရှိင်းထဲရောက်တဲ့အထိ ကန်ချကြမလို့လားဟင်၊ ဒီကောင့်အသည်း ... ဒီကောင့် အသည်းဟာ...”

မီရွန် ရူးရှူးရှားရှားပြောသည်။ သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ် ကို လက်တဖက်ဖြင့် ဆွဲဖွင့်သည်။ ကျန်လက်တဖက် ဖြင့် ပင်တာလီမွန် ကုတ်အင်္ကျီ၏ နောက်ကို လှမ်းကိုင်သည်။

“ဒီကောင့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ရှိနေတာ ဝံပုလွေ အသည်းများလားဗျာ”

ပင်တာလီမွန် တဖက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးက သူ့ကိုချစ်မြတ်နိုးတယ်၊ ကလေးမရဲ့ ဘဝထဲမှာ သူကလွဲပြီး တခြားယောက်ျားဆိုလို့ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ဒီကလေးမဟာ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ လူဖြစ်လာရတဲ့ မိန်းကလေးလား ဟင်”

မိရွန် ဒေါနှင့်မောနှင့်မေးသည်။

“သမီးလေးဟာ ခင်ဗျားနဲ့နေတာထက် ကျုပ်တို့နဲ့နေတာ ပိုပြီးအဆင်ပြေတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားစကားပြောတာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောစမ်း။”

ပင်တာလီမွန် အော်ရင်းဟစ်ရင်း မြောင်းနှုတ်ခမ်း ပေါ်မှ ထသည်။

သူတို့နှစ်ဦး လူချင်းခွဲလိုက်ကြ၏။ ခွဲခွာနှုတ်ဆက် စကား တခွန်းမျှမပြော၊ နောက်ပြီး မတူခြားနားသော အရပ်များဆီသို့ ခြေဦးလှည့်ကြသည်။

(၆)

ရေစီးတခါ ရေသာတလှည့်ဖြင့် တသားတည်း စီးဆင်းနေသည့် ဘဝမြစ်ပြင်ကြီးထဲမှ လောကဓံ လှိုင်းတံပိုးများ ရိုက်ပုတ်တိုက်ထုတ်ခြင်းခံရသောအခါ ပုံမှန်ဘဝရေစီးကြောင်းကြီးသည် မရေမတွက်နိုင်သော ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်ကလေးများအဖြစ်သို့ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကစဉ့်ကလျား ပြောင်းလဲသွားရတော့၏။ ထိုအခါ မည်သည့်ချောင်းငယ်သည် အကွေ့အကောက် များပြီး ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင် ထူထပ်သည့် အရပ်ဒေသသို့ ရောက်မည်၊ မရောက်မည်ကို ကြိုတင်သိမြင်ဖို့ ခက်ခဲလှပေသည်။ ယနေ့ ထိုချောင်းငယ် ကလေးသည် သဲသောင်များပေါ်မှ ဖြတ်သန်းပြီး ရေတိမ်တိမ်ကလေး စီးဆင်းနေသည့်အတွက် အောက်ခြေတွင် အုပ်စုဖွဲ့ ကူးခတ်နေသည့် ငါးကလေးတွေကို မြင်နေရ၏။ သို့သော် မနက်ဖြန်တွင်မူ ထိုချောင်းတိမ် ကလေးသည်ပင် ရေပြည့်ရေလျှံ သဘာဝအလှစုံညီပြီး သာယာလှပသည့် ချောင်းကြီးတသွယ် ဖြစ်လာပေ လိမ့်မည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို နာတာလီယာ ဆုံးဖြတ်ချက် တခု ချလိုက်သည်။ အက်စီနီယာရှိသည့် ယာဂေါဒ်နီး သို့ သွားမည်။ ဂရီဂိုကို လက်လွှတ်ပြီး သူမထံ ပြန်ပို့ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ အသနားခံမည်။ ဂရီဂို သူမထံ သို့ ပြန်လာရေး မလာရေးမှာ အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းများကြောင့် အက်စီနီယာအပေါ် မူတည်နေ သည်ဟု နာတာလီယာ ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် အက်စီနီယာက တိုက်တွန်းလျှင် ဂရီဂို မိမိထံ ပြန်လာလိမ့်မည်။ သူနှင့်အတူ ယခင် ပျော်ရွှင်မှုများလည်း မိမိထံ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ချေ ရှိမရှိကို သူမ စဉ်းစားခြင်းမပြု။ သို့မဟုတ် သူမ၏ ဆန်းပြားသော မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို အက်စီနီယာက လက်ခံမည်လား၊

လက်မခံဘူးလား ဆိုသည်ကိုလည်း စဉ်းစားခြင်းမပြု၊ မသိစိတ်၏ နှိုးဆွချက်များအရ သူမ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ဖို့သာ ပြင်ဆင်တော့၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ နာတာလီယာ”

သူမကိုယ်သူမ ကြည့်မှန်ကလေးထဲတွင် စေ့စေ့ ကြည့်နေသည့် နာတာလီယာကို ခူနီယာက မေးသည်။

“ကျွန်မမိဘတွေဆီ သွားလည်မလို့”

နာတာလီယာ မုသား သုံးလိုက်၏။ နောက်ပြီး သူမသည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရပ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်သွားနေမိပါ ကလားဆိုတာ တွေးမိပြီး ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။

“ညည်း တညလောက်ဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဒီည လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်”

ဟု ဒါရီယာ ဆွဲဆောင်သည်။

“မသိတော့ပါဘူး မမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မလိုက်သေးပါဘူးလေ”

“ညည်း တယ်ပြီးချေးများတဲ့ ကောင်မကလေးပဲ၊ ငါတို့ယောက်ျားတွေ တနယ်တကျေး ရောက်နေမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရတာဟဲ့”

ဒါရီယာ မျက်စိတဖက်မှိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ အပြာဖျော့ဖျော့ စကတ်အသစ်မှ ပန်းဆိုးထား သည့် အဖျားကို စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ခါးကိုင်းလိုက်၏။ ယခုနောက်ပိုင်းတွင် နာတာလီယာအပေါ် ထားရှိသော ဒါရီယာ သဘောထားတွေ ပြောင်းလဲသွားပြီ၊ သူမတို့ နှစ်ဦး ဆက်ဆံရေးသည် ရိုးရှင်းပြီး ခင်ခင်မင်မင် ဖြစ်လာ သည်။ သည်ကောင်မကလေးအပေါ် ယခင်က ထားရှိခဲ့သည့် မနှစ်မြို့မှုတွေ ယခု မရှိတော့။ သို့ဖြင့် အစစ အရာရာ မတူညီသည့် မိန်းမနှစ်ယောက်သည် ချစ်ချစ်ခင်ခင် အတူတွဲနေထိုင်ကြလေသည်။

ပိုင်အိုတျာ ခရီးထွက်သွားရကတည်းက ဒါရီယာ အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲလာသည်။ သူမမျက်လုံးများ တွင် ထင်ဟပ်နေသည်မှာ ဂနာမငြိမ်မှုများ။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုများနှင့် သူမ၏ ကိုယ်ဟန်အမူအရာများပါ သိသိ သာသာ ပြောင်းလဲလာသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့များ ဆိုလျှင် သူမကိုယ်သူမ အားစိုက်ခွန်စိုက် ပြင်ဆင်မွမ်းမံသည်။ ဟန်ရေးများသည်၊ ညမှောင်မှ ပြန်လာသည်။ ပြီးတော့ နာတာလီယာအား ညည်းညည်းညူညူ ပြောသေးသည်။

“တကယ့်ကို ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းပါတယ်ဟယ်၊ သူတို့က ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကော့ဆက်ဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မကျန်အောင် ခေါ်သွားကြတာကိုးဟဲ့။ နောက်ဆုံးတော့ ရွာထဲမှာ ဗုံမဟုတ် ပတ်မဟုတ် ကလေးတွေနဲ့ သက်ကြားအိုအဘိုးကြီးတွေပဲ ကျန်နေတော့တာဟေ့”

“အင်းလေ၊ အဲဒီတော့ရော မမအတွက် ဘာ ထူးခြားလာမှာမို့လဲ”

“ဟေ...ညနေညချမ်းတွေမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဟေးလားဝါးလား လုပ်မယ့်သူတွေ မရှိတော့ဘူးပေါ့ဟဲ့”

ထို့နောက် နာတာလီယာအပေါ် အားမလိုအားမရ စိတ်ဖြင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးလိုက်သည်။

“ညည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလိုနေနိုင်တာလဲဟင် ကောင်မလေး၊ ကော့ဆက်တစ်ယောက် မရှိဘဲ ဒီလောက် အကြာကြီးနေနိုင်တာကို ပြောတာ”

“ဟင်....မမကလည်း ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ မမမှာ စောင့်စည်းစိတ်ကလေး တစက်မှ မရှိတော့ ဘူးလား”

နာတာလီယာ ရှက်သွေးဖြာနေ၏။

“ညည်းမှာ သွေးသားတောင့်တမှုဆိုတာ မရှိဘူးလားဟင်”

“မမမှာ ရှိတာတော့ သိသာပါတယ်”

ဒါရီယာ ရယ်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသည်။

“ငါက အဲဒါကို ဘာကိစ္စ ဖုံးဖိနေရမှာလဲဟဲ့၊ ခုနေခါမှာ ငါက တွေ့တဲ့အဘိုးကြီးကို ပက်လက်လန် နေအောင် တွန်းလှဲပစ်မှာ၊ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ပိုင်အိုကျာ စစ်ထွက်သွားရတာ နှစ်လတောင် ကြာသွားပြီဟဲ့”

“မမက စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ကြံဖန်ပြီး ရှာနေတာကိုး မမရဲ့”

“တော်စမ်းပါ၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနဲ့ ပြည့်စုံလှတဲ့ ဘွားဘွား နာတာလီယာရယ်၊ ညည်းတို့လို အံ့ပုန်းတွေ အကြောင်း ငါသိပါတယ်၊ ညည်းတို့က ဘယ်တော့မှ ဖွင့်ပြောတတ်ကြတာမှ မဟုတ်တာ”

“ကျွန်မမှာ ဖွင့်ပြောစရာ ဘာမှမရှိဘူးလေ”

ဒါရီယာက မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းများကို တင်းတင်းစေ့သည်။

“ဟိုတနေ့ကဆို တစ်မိုသီမာနီဆက်ပေါ့...ဥက္ကဋ္ဌ ရဲ့ သားလေးလေ၊ ငါ့နံဘေးမှာ လာထိုင်တယ်ဟဲ့၊ ငါသိ တာပေါ့။ သူ စရမှာကြောက်နေတာ၊ နောက်တော့ သူ့လက်ကို ငါ့လက်မောင်းနောက်ကို အသာလေး ရွှေ့လာ တယ်လေ။ သူ့လက်က တဆတ်ဆတ်တုန်လို့၊ ငါ ဘာမှမပြောဘဲ အသာလေးစောင့်နေလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ စိတ်တိုနေပြီ။ တကယ်တော့ ဒီကောင်လေး ဟာ ဥမမယ် စာမမြောက် နှပ်ချေးတွဲလောင်းနဲ့ ကောင်လေးပဲ။ သူ့အသက် ရှိလှ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပေါ့။ ဆယ့်ခြောက်နှစ်ထက် တရက်မှ စွန်းဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ စကား မပြောဘဲ ငြိမ်ထိုင်နေတော့ ငါ့လက်မောင်းကို ပွတ်တာမှ ပွတ်တာဟေ့။ နောက်ပြီး တိုးတိုးကလေး ပြောတယ်၊ “ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ” တဲ့လေ။ အဲဒီမှာ ငါ သူ့ကို ငေါက်ပစ်လိုက်တာပေါ့”

ဒါရီယာ လွင်လွင်ကလေးရယ်သည်။

“ငါ ဝုန်းခနဲ ထိုင်ရာက ခုန်ထလိုက်တယ်၊ ‘ဟင်း၊ နင်က ငါ့ကို ဟိုဟာပြော ဒီဟာပြောနဲ့၊ နင်လို အမေနို့ မပြတ်သေးတဲ့ ခွေးပေါက်ကလေးက ငါ့ကို ဒီလိုလာပြီး အပိုင်ချိုင်လို့ရမလား။ နင် အိပ်ရာထဲ သေးပေါက်ချတာ ဘယ်တုန်းကလဲဟင်’ ဆိုပြီး ငါ အဲဒီကောင်လေးကို ကောင်းကောင်းဆဲပစ်လိုက်ရတယ်လေ”

ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီးပြီ ဖြစ်သော နာတာလီယာ အပြင်သို့ထွက်သည်။ နောက်မှ လိုက်လာသည့် ဒါရီယာ က သူမကို ဆင်ဝင်အောက် အရောက်တွင် မီလာသည်။ “ဒီည ငါ့ကို ညည်း တံခါးဖွင့်ပေးမလားဟင်” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်မ ဒီည ဖေဖေတို့အိမ်မှာ အိပ်ဖြစ်မယ် ထင်တယ်၊ မမရဲ့”

ဒါရီယာ ဝိုင်းသွားသည်။ သူမလက်ထဲမှဘီးဖြင့် သူမနာခေါင်းကို ခြစ်သည်။ ပြီးမှ ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါ လျက် “အေးလေ...ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ငါ ခုနီယာကို မပြောချင်လို့ဟဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မေးကြည့်ရတော့ မှာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

နာတာလီယာက သူမမိဘများအိမ်သို့ သွားလည်မည်ဟု အီလီနစ်ချ်နာကို အကြောင်းကြားသည်။ ပြီးတော့ လမ်းပေါ်သို့ထွက်ခဲ့၏။ မြင်းလှည်းများက ရွာကွက်လပ်ထဲရှိ ရွာဈေးဆီမှ မောင်းထွက်သွားကြပြီ၊ ရွာသူရွာသား တွေကလည်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ထွက်လာကြပြီ။

နာတာလီယာက လမ်းမြှောင်ကလေးတခုထဲ ချိုးကျွေ့ပြီး တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက်တက်သည်။ တောင်ကုန်းထိပ်သို့ရောက်တော့ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ နေခြည်ဖြန်းပက်ထားသည့် ရွာကလေး သည် ငြိမ်သက်နေသယောင်။ ထုံးသုတ်ထားသည့် အိမ်ကလေးတွေက

မွေးမွေးဖြူလျက်၊ ဂျုံစက်၏ မတ်စောက်သော အမိုးပေါ် ထိုးထားသည့် နေရောင်ခြည်က အရောင်တလက်လက်ထွက်နေ၏။ အိမ်မိုးသွပ်ပြား များသည် အရည်ကျိုထားသည့် သတ္တုများနှယ် တောက်ပနေလေသည်။

(၇)

စစ်ကြီး၏ နှိပ်စက်မှုကြောင့် ယာဂေါဒ်နီးတွင်လည်း ယောက်ျားသားတွေ လျော့နည်းကုန်ပြီ။ ဘင်ယာမင် နှင့် တိစ္စန်းတို့ မရှိတော့။ သူတို့နေထိုင် လှုပ်ရှားခဲ့သည့် ခြံပိုင်းကြီးသည် ယနေ့ထိလည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ ကောင်းနေဆဲပင်။ ယခုဆို ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး မှုန်မှုန် မှိုင်းမှိုင်းနှင့် ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး အထီးကျန် ဖြစ်နေ သေးသည်။ အက်စီနီယာက ဘင်ယာမင်၏ နေရာတွင် ဝင်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အမှုတော်ကို ထမ်းရသည်။ ချက်ရေးပြုတ်ရေးနှင့် ကြက်တွေ ငှက်တွေ အစာကျွေးသည့် အလုပ်မှန်သမျှကို ဖင်ကြီးကြီး လုကီးရီးယားက တာဝန်ယူရသည်။ သူတို့ခြံထဲတွင် မျက်နှာသစ်ဆိုလို့ တစ်ယောက်ပဲ ရှိသည်။ မြင်းရထား မောင်းသမား နီကီတစ်ချ် ဆိုသည့် ကော့ဆက်အဘိုးကြီး။

သည်နှစ်တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟောင်း လစ္စနစ်စကီက စိုက်ပျိုးရေးကို ခါတိုင်းနှစ်များထက် လျော့လိုက် သည်။ စစ်တပ်အတွက် အားဖြည့်ပေးရမည့် မျိုးကောင်း မြင်းသန့် အကောင်နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ပေးသွင်းသည်။ သူတို့ခြံပိုင်းအတွက် လိုအပ်သည့် မြင်းကောင်ရေ သုံးလေးကောင်ပဲ ချန်ထားသည်။ သူက ငှက်ပစ် ထွက်သည်။ သူ၏ ဘော်နွိုင်းအမဲလိုက်ခွေးများနှင့် အမဲလိုက်သည်။ သူ့အချိန်တွေကို သည်နည်းဖြင့်ပဲ ဖြုန်းတီးရသည်။

အက်စီနီယာထံသို့ ဂရိဂို ရေးလိုက်သည့် စာတို ကလေးတွေ ကြိုကြား ကြိုကြားရောက်လာသည်။ ယခု စာရေးနေချိန်ထိ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ ကျန်းမာလျက် ရှိကြောင်း အသိပေးသည့် စာတိုကလေးတွေ။ သူ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ပိုမိုကြံ့ခိုင် မာကျောလာတာဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း သူ၏ ပျော့ညံ့ချက်ကို သူမအား မပြောလိုသောကြောင့် ဖြစ်မည်။ ဘာကြောင့်ဆို သူရေး လိုက်သည့်စာတိုင်းတွင် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ထွက်ပြီး စစ်တိုက်နေရသည့် အလုပ်သည် ခက်ခဲကြောင်း၊ ပင်ပန်းကြောင်း ငြီးငွေ့စရာကောင်းကြောင်း တခွန်းတပါဒမျှ ပါမလာသောကြောင့်ပင်။

သူ့စာများမှာ အေးစက်စက်နိုင်သည်။ သည်စာတွေ ရေးနေခြင်းသည် ရေးရမည်ဟု တာဝန်သိ သောကြောင့် ရေးနေသည့် ပုံစံမျိုး၊ ရှားရှားပါးပါး

စာတစောင်ထဲမှာပဲ ထုတ်ဖော် ညည်းတွားခဲ့ပါသည်။ “ရှေ့တန်းမှာ တချိန်လုံး တိုက်ခိုက်နေရပြီး သေမင်းကို ကျောပိုးထားရတဲ့ ဘဝကို စိတ်ကုန်လာပြီကွာ” တဲ့လေ။

သူရေးသည့် စာတိုင်းတွင် သူ့သမီးကလေး အကြောင်း မေးထားသည်ချည်း။ အက်စီနီယာ ရေးသည့် စာများတွင် သမီးကလေးအကြောင်း ထည့်ရေးဖို့မှာသည်။ အက်စီနီယာကတော့ ခွဲခွာနေရခြင်းကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားဟန် ရှိ၏။ ဂရီဂို အပေါ် ချစ်သည့် အချစ်အားလုံးကို သမီးကလေး အပေါ်သို့ ပုံအောချစ်ပစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သည် ကလေးသည် ဂရီဂိုကလေးဖြစ်ကြောင်း သေချာရေရာ သည့်နေ့က စပြီးတော့ပေါ့။ ဘဝက ငြင်းလို့မရသည့် သက်သေ အထောက်အထားတွေ ပြနေသည်ပဲ။ ကလေးမကလေး၏ နီကျင်ကျင် ဆံပင်များသည် မည်းမည်းနက်နက် ကောက်ကောက်ကွေးကွေး ဆံပင်ကလေးတွေ ဖြစ်လာသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည်လည်း အနက်ရောင်ကလေးတွေ ဖြစ်လာသည်။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်းဆိုသလို သူမ၏ အဖေနှင့် ပို၍ ပို၍တူလာသည်။ ကြည့်လေ...ပြီးလိုက်လျှင်ပင် ဂရီဂိုအပြုံးနှင့် ချွတ်စွပ်။ ခုတော့ သမီးကလေး ထံတွင် ဂရီဂိုကို အက်စီနီယာ တွေ့မြင်နေရပြီ။ တွေ့မြင်ရသမျှ သံသယကင်းစွာ၊ ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် မြင်တွေ့ နေရပါပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း သမီးလေးအပေါ် သူမ၏ချစ်စိတ်က လေးနက်သည်ထက် ပိုမိုလေးနက် လာသည်။

နေ့တွေ ရက်တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ။ တနေ့တာ ကုန်ဆုံးတိုင်း ပူလောင်ခါးသီးသော ခံစားချက် တမျိုး အက်စီနီယာရင်ထဲ စူးစူးနစ်နစ် ခံစားရစမြဲ၊ သူမချစ်သော သူ၏ဘဝအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများသည် သူမရင်ထဲ နင့်နင့်နဲနဲ တိုးဝင်လာစမြဲ ဖြစ်နေသည်။ သည်ဝေဒနာက သူမထံမှာ စွဲကပ်နေသည်။ နေ့လည်း မခွာ၊ ညလည်း ထွက်မသွား။ နေ့ခင်းနေ့လယ် အလုပ်လုပ်နေချိန်များတွင် ယင်းခံစားချက်ကို မျှိုသိပ်ထားနိုင်သည်။ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သည်။ သို့ပေမဲ့ ညဘက် ရောက်ပြီဆိုလျှင်တော့ ခံစားချက်တွေ တာတမံကျိုးသလို ဒလဟော ပွင့်ထွက်တော့၏။ အိပ်ရာထဲတွင် ဘယ်လူးညာလိုမ့်ဖြင့် မျက်ရည်တွေတွေကျသည်။ အသံမဲ့ ငိုသည်။ သူမ၏ ရှိုက်သံများကြောင့် သမီးကလေး မနိုးရအောင် ကိုယ့်လက်ကိုယ် သွားဖြင့် ကိုက်ထားရသည်။ ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာဖြင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာကို သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်း။ သူမ ငိုသည်။ မျက်ရည်များကို လက်ကိုင် ပဝါ ထဲသို့ သွန်ချသည်။ သူမ၏ ကလေးဆန်ဆန် ရိုးစင်းနံ့အသော အတွေးဖြင့် တွေးသည်။

"ငါ သူ့ကို ဘယ်လောက်မြတ်နိုး တမ်းတရသလဲ ဆိုတာကို

သူသမီးကလေးက တဆင့် သိမှာပါနော်”

ထိုသို့သောညများ ကုန်လွန်သောအခါ နံနက်ခင်း အလင်းနှင့်အတူ ကျုံးထရပြန်သည်။ သူမကို အညှာတာကင်းမဲ့စွာ ရိုက်နှက်ထားသည့်နှယ် သူမတကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။ သူမ၏ သွေးပြန်ကြော တွေထဲ တွင် ငွေသားတူကလေးများဖြင့် စဉ်ဆက်မပြတ် ထုနှက်နေသည်သို့ ခံစားရသည်။ ထိုအခါ သူမ၏ ဖူးရောင်နေသည့် နှုတ်ခမ်းအစွန်းများတွင် ပူဆွေးသောကမ္ပားက ရုန်းထွက်မည့်ဆဲဆဲ တကဲကဲဖြစ်နေတော့၏။ ချစ်သော ဂရီဂိုအား ရော်ရမ်းမှန်းဆ တမ်းတရသည့် ညများက အက်စီနီယာကို အိုမင်းရင့်ရော်လာစေတော့၏။

(၈)

နာတာလီယာ ရောက်လာသည့် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်တွင် အက်စီနီယာ သခင်ကြီးအတွက် နံနက်စာ ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးပြီး၍ လှေကားထစ်များတွင် မတ်တတ်ရပ်နေခိုက် ခြံဝင်းတံခါးဆီသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ခေါင်းစည်းပဝါအောက်မှ မျက်လုံးများမှာ မိမိ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးနေသည့် မျက်လုံးများ။ ထူးထူးခြားခြား မိမိနှင့် မစိမ်းသည့် မျက်လုံးများ။ အမျိုးသမီးက ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်သည်။ ခြံဝင်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဝင်လာသူမှာ နာတာလီယာ ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိသွားသောအခါ အက်စီနီယာမျက်နှာ ဖြူဖျော့သွားသည်။ နာတာလီယာနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ လှေကားပေါ်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းသွားသည်။ နာတာလီယာ ဖိနပ်များပေါ်တွင် ဖုန်တွေ အလိမ်းလိမ်းကပ်နေ၏။ နာတာလီယာ လျှောက်လှမ်းဆဲခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်၏။ အလုပ်ကြမ်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ မွနေသည့် လက်ဝါးကြီးနှစ်ဖက်ကို သူမနံဘေးတွင် ချထားသည်။ အလှုပ်အယှက် အရွေ့အလျား လုံးဝမရှိ။ နောက်ပြီး အသက်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်းရှူသည်။ ဒဏ်ရာ ရထားသည့် လည်ပင်းကို မတ်မတ်ဆန့်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကိုတွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာ အက်စီနီယာ”

ခြောက်ကပ်သော လျှာဖြင့် နှုတ်ခမ်းများကို လိမ်းသပ်ရင်း နာတာလီယာ ပြော၏။

အက်စီနီယာက စံအိမ်ကြီး၏ ပြတင်းပေါက်များကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ နာတာလီယာကို မိမိအခန်းထဲသို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ခေါ်သွားသည်။ တံခါးကို ပိတ်သည်။ ရှေ့ဖုံးခါးစည်းစ အောက်တွင်

လက်နှစ်ဖက်စလုံး သွင်းထားပြီး အခန်းအလယ်တွင် ရပ်သည်။
အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သူမက ဦးဆောင် ထိန်းချုပ်ကာ
တိုးတိုးတိတ်တိတ်မေးသည်။ ကြား သာသည်ဆိုရုံမျှသော လေသံဖြင့်။

“နင် ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

“ကျွန်မ ရေတခွက်လောက် သောက်ပါရစေ”

နာတာလီယာ ပြောပြီး အခန်းပတ်လည်ကို ဖြည်းဖြည်းလေးလေး
လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

သူမကို အက်စီနီယာ စောင့်နေသည်။ နာတာလီယာ စကားစသည်။
တဖက်လူ ကြားသာအောင် သူမ၏ အသံကို ခက်ခက်ခဲခဲဖွင့်ပြီးပြောရသည်။

“ရှင်က ကျွန်မယောက်ျားကို ကျွန်မဆီက ယူသွားတယ်လေ၊ ဒီတော့
ကျွန်မရဲ့ ဂရီဂိုကို ပြန်ပေးပါ။ ကျွန်မကို ပြန်ပေးပါနော်။ ရှင်က ကျွန်မဘဝကို
ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တာပဲ။ ရှင်သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်မဘဝဟာ...”

“နင့်ယောက်ျား၊ ဟုတ်လား”

အက်စီနီယာ အံ့ကြိတ်ပြီးပြောသည်။ စကားလုံးများသည်
ကျောက်တုံးပေါ်သို့ ကျလာသည့် မိုးစက် မိုးပေါက်များပမာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထွက်လာသည်။

“နင့်ယောက်ျား ဟုတ်လား၊ နင် ဘယ်သူ့ကို လာပြောနေတာလဲ၊ နင်က
ဘာကိစ္စ ဒီကိုလာခဲ့တာလဲ။ နင် ဒီကိစ္စကို စဉ်းစားတာ သိပ်နောက်ကျနေပြီ။
သိပ်နောက်ကျလွန်းနေပြီဟဲ့”

တကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးနေအောင် ရယ်မောသည်။ ပူလောင်သော
ရယ်မောခြင်း၊ ထိုသို့ရယ်မောရင်း အက်စီနီယာ ရှေ့တိုးသွားသည်။
နာတာလီယာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်သည်။ သူမ၏ ရန်သူမျက်နှာကို
စိမ်းစိမ်းကြည့်ကာ ပြက်ရယ်ပြုသည်။ ကြည့်လေ... သည်မိန်းမ၊
တရားဝင်မိန်းမ။ သို့သော် လင်ယောက်ျား က စွန့်ပစ်ခံထားရသည့် မိန်းမ၊
အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲမှုများ အောက်တွင်
ပြားဝပ်နေရသည့် မိန်းမ။ ထိုမိန်းမက ယခု မိမိရှေ့တွင် မတ်တတ်ကြီး
ရပ်နေသည်လေ။ သူမ သည်လို လာရပ်တာက ဂရီဂို နှင့် မိမိကို
စည်းခြားပစ်သည့် သဘော။ မိမိနှလုံးသားကို လေးလေးလံလံ
ကျောက်တုံးကြီးဖြင့် ဖိသလို နာကျင်မှု ဖြစ်ပေါ်စေသည့် အပြုအမူ။ မိမိက
မျှော်မဆုံး၊ တမ်းတမဆုံးဖြင့် အချိန်ပြည့်မျှော်လင့်နေချိန်တွင် နာတာလီယာ
ဆိုသည့် သည်မိန်းမက ဂရီဂိုကို ထွေးပွေ့ယုယဖို့ အားထုတ်နေပါကလား။
သူတို့၏ မအောင်မြင်သော အချစ်ရေး ကို ပြန်လည်မီးမွှေးဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

သူမ ကို ကျောခိုင်းပစ်ပယ်ခဲ့သည့် ချစ်သူကို ယခုမှ ပြန်လည် တမ်းတ နေသည်။

“ဒီတော့ သူ့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ ငါ့ကို လာပြောတာပေါ့လေ၊ နင်ဟာ မြက်တောထဲက မြွေပွေးမပဲ။ နင်က ဂရီဂိုကို ငါ့ဆီက အရင်လုယူသွားတာဟဲ့။ သူ ငါနဲ့ဖြစ်နေတာကို သိသိကြီးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့ လက်ထပ် ခဲ့သလဲ။ ငါက ငါပိုင်တာကိုပဲ ပြန်ယူတာ သိလား။ သူဟာ ငါ့ယောက်ျား။ ငါ့မှာ သူနဲ့ ကလေး တစ်ယောက် ရထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်ကတော့...”

အမုန်းမုန်တိုင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခတ်လျက် နာတာလီယာမျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်သည်။ လက် နှစ်ဖက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝှေ့ဝိုက် ယမ်းခါရင်း ပူလောင်သော စကားလုံးများကို သွန်ထုတ်သည်။

“ဂရစ်ရှ်ကာကို ငါပိုင်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဘူးဟေ့။ သူ့ကို ငါပိုင်တယ်။ ငါပဲပိုင်တယ်။ ကြားရဲ့လား။ ငါပိုင်တယ်ဟဲ့။ ထွက်သွားစမ်း။ အရှက်မရှိတဲ့ ကောင်မ။ နင်က သူ့မိန်းမမှ မဟုတ်ဘဲ။ နင်က သူ့သမီးကလေး ဆီကနေ သူ့အဖေကို ခိုးယူ သွားချင်လို့လားဟင်။ အဲဒီလို ပြန်ခေါ်ချင်လည်း စောစောပိုင်းက ဘာဖြစ်လို့ မလာသလဲ။ ဟင်... ဟိုးအရင်ကတည်းက ဘာဖြစ်လို့ မလာသလဲလို့”

ခုံတန်းရှည်ရှိရာသို့ နာတာလီယာ ဘေးတိုက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက် သည်။ ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချလျက်။ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်လျက်။

“ရှင်ဟာ ရှင့်ယောက်ျားကို ပစ်ထားခဲ့တာနော်၊ ရှင် အဲဒီလို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မလုပ်ပါနဲ့”

“ဂရစ်ရှ်ကာကလွဲပြီး ငါ့မှာ ယောက်ျားမရှိဘူး။ ဟောဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်သကောင့်သားမှ ငါ့ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး”

ထွက်ပေါက်ရှာမရသည့် ဒေါသမီးတွေ သူမရင်ထဲ တောက်လောင်နေသည်။ နာတာလီယာ ခေါင်းစည်းပဝါ အောက်မှ ထွက်ကျနေသည့် မည်းမည်းနက်နက် ဆံခြည်ကလေးတချောင်းကို အက်စီနီယာ ငေးကြည့်သည်။

“သူက နင့်ကို လိုအပ်လို့လားဟင်၊ လိမ်ကောက်နေတဲ့ နင့်လည်ပင်းကို ပြန်ကြည့်ပါဦး။ အဲဒါတောင် နင့်ကို သူက လိုချင်တပ်မက်နေဦးမယ် ထင်လို့လား။ နင် ကျန်းကျန်းမာမာ လှလှပပရှိတုန်းကတောင် နင့်ကို သူ ပစ်ထားခဲ့သေးတာကို ခုမှ နင့်ကို တမ်းတနေ လိမ့်မယ်လို့ ထင်သေးတယ်ပေါ့လေ။ အင်း ...ငါကတော့ ဂရီဂိုကို ဘယ်တော့မှ

လက်မလွှတ်ဘူး။ ငါ ပြောစရာ ရှိတာ အဲဒါအကုန်ပဲ၊ ထွက်သွားတော့”

သူမ၏သိုက်မြို့ မပြိုကွဲ မပျက်စီးအောင် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရင်း အက်စီနီယာ ပို၍ ပို၍ ကြမ်းတမ်း လာသည်။ ပို၍ ပို၍ ရက်စက်လာသည်။ ကြည့်လေ၊ သူမကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့နေရသည်ပဲ။ လည်တိုင်ကလေး မဆိုစလောက် လိမ်နေသည်ကလွဲပြီး နာတာလီယာသည် ဟိုတုန်းကလိုပင် ချောဆဲ၊ လှဆဲ၊ ကြည့်ကောင်းဆဲ။ သူမ၏ ပါးကလေးများနှင့် နှုတ်ခမ်းကလေး များဆိုလျှင် လတ်ဆတ်နေသည်။ သွေးရောင်လျှမ်းနေသည်။ အချိန်၏တိုက်စားခြင်းကို မခံရသေး။ ထိုအချိန်တွင် မိမိကိုယ်တိုင်၏ မျက်လုံးများကျတော့ မျက်ရစ်များက နယ်စည်းသတ်ထားပြီ။ ဒါတွေအားလုံး သည်လိုဖြစ်လာရသည်မှာ နာတာလီယာကြောင့်ချည်း မဟုတ်လား။

“ကျွန်မ ခုလို သူ့ကို ပြန်တောင်းလိုက်တာနဲ့ သူ့ကို ပြန်ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်နေတယ်များ အောက်မေ့ နေလို့လားဟင်”

“ဒါဆို နင်က ဘာကိစ္စ ဒီထိအောင် လိုက်လာသေးလဲ”

“ကျွန်မရဲ့လွမ်းစိတ်က တွန်းပို့လိုက်လို့လေ”

အသံတွေကြောင့် နီးလာသည့် အက်စီနီယာ သမီးကလေး အိပ်ရာထဲတွင် လူးလွန့်သည်။ ပြီးတော့ ဝါးခနဲ ငိုတော့၏။ ကလေးငယ်ကို သူမမေက ကောက်ချီသည်။ သမီးကလေးကို ချီလျက်နှင့်ပင် ပြတင်းပေါက် ဘက် မျက်နှာမူပြီးထိုင်သည်။ ခြေတွေ၊ လက်တွေ တုန်ယင်နေသော နာတာလီယာက သမီးငယ် ကလေးကို ငေးကြည့်မိသည်။ ဖျတ်ခနဲ ဝေဒနာတရပ် ခံစားလိုက်ရ၏။ ၎င်းဝေဒနာက သူမ၏လည်ချောင်းကို တစ်ဆိုနေ စေသည်။ သူမ၏ လည်တိုင်မှ အကြောတွေ တုံ့ဆိုင်းသွားသည့်နယ်၊ သမီးငယ်ကလေး၏ မျက်နှာမှ ဂရီဂို၏ မျက်လုံးများက သူမအား စပ်စပ်စုစု လှမ်းကြည့်နေပါကလား။

နာတာလီယာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျသည်။ ရှိုက်ငင် ငိုကြွေးသည်။ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် အခန်းထဲမှသည် ဆင်ဝင်အောက်သို့ လှမ်းထွက်သွားသည်။ အက်စီနီယာက သူမအား လိုက်ပို့ခြင်းမပြု။ ခွဲခွာနှုတ်ဆက် စကားမပြော။ နောက် တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်လောက် အကြာတွင် အခန်းထဲသို့ ဆာရှ်ကာ ဝင်လာသည်။

“အဲဒီမိန်းမက ဘယ်သူလဲဟင်”

မေးသာ မေးသည်၊ သူ့စိတ်ကတော့ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဖြစ်ရမည်ဟု မှန်းချက်ထုတ်ပြီးသား။

“ကျွန်မတို့ရွာက တစ်ယောက်ပါ”

နှစ်မိုင်လောက်ကွာဝေးသည့် တာတုတ်ရွာသို့ နာတာလီယာ
ခြေကျင်ပြန်ခဲ့သည်။ သူရင်ထဲမှာ ရူးမတတ် ခံစားနေရသည်။
ပြင်းထန်လွန်းသော ဝေဒနာကြောင့် သူမ ဘာဆို ဘာမျှမလုပ်နိုင်။
မလှုပ်ရှားနိုင်။ အသာအယာ လဲလျောင်းနေသည်။ သူမရင်ထဲမှ
လွမ်းဆွတ်တသစိတ်က သူမ၏အသည်းကို ကြေမ့အောင် ထုထောင်း နေသည်။
သည်တော့ လဲလျောင်းရုံပဲ လဲလျောင်းနေသည်။ ဘာဆို ဘာမျှမတွေးနိုင်။ သမီး
ကလေး၏ မျက်နှာမှ တဆင့် စိုက်ကြည့်နေသည့် ဂရီဂို၏ မျက်လုံးများက
မည်းမည်းနက်နက်နှင့် သုန်သုန်မှုန်မှုန်။ သည်မျက်လုံးများ ကို သူမ တစ်မိမ့်
မြင်ယောင်နေမိသည်။

တသက်လုံး မမေ့နိုင်လောက်အောင် အသည်းအသန် ခံစားခဲ့ရသည့် ဝေဒနာတရပ်လို အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေသည့်ဥ။ တိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး ကြုံခဲ့ရသည့် နောက် ညသည် ဂရိဂိုရင်ထဲတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မှတ်မိနေ၏။ နံနက်မိုးသောက် အလင်းမရောက်မီကလေးတွင် သူ သတိလည်လာသည်။ စူးစူးချွန်ချွန် ရိုးပြတ်များထဲတွင် သူ့လက်တွေ လှုပ်နေသည်။ အားသွန်ခွန်စိုက် ဖြင့် သူ့လက်ကို မ,လိုက်သည်။ နဖူးဆီသို့ရောက်အောင် ရွှေ့သည်။ သွေးခဲများ ကပ်နေသည့် ဆံပင်တွေကို စမ်းမိသည်။ အသားပေါ်မှ ဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့် တို့ကြည့်သည်။ သူ အံ့ကြိတ်ရင်း ပက်လက်လှန်နေလိုက်၏။ သူ၏အပေါ်ဘက်တွင် နှင်းရိုက်ခံထားရသည့် သစ်ရွက်များသည် ဆွေးမြေ့စွာ ငိုကြွေးနေသည်။ အပြာရင့်ရင့် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို နောက်ခံပြုလျက် အရိပ်မည်းကြီးများ ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်ပေါ်နေစေသည်မှာ ထိုသစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းကြီးများ။ အရိပ်မည်းကြီးများ ကြားတွင် ပြီးပြက်လင်းလက် နေသည်မှာ ငွေကြယ်ပွင့်များ။ မိမိ မြင်တွေ့နေရသည်များကို ဂရိဂို မမှိတ်မသုန် ကြည့်သည်။ သူ့အမြင်တွင် ငွေကြယ်ပွင့်များသည် သစ်ကိုင်းများမှ တွဲလဲကျနေသည့် ဝါဝါပြာပြာ သစ်သီးများလိုလို။

ခုတော့ သူ သတိကောင်းကောင်း လည်လာပြီ။ သူ ဘာဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုသည်ကို သိမြင် သဘောပေါက် လာသည်။ သိမြင် သဘောပေါက်ခြင်းနှင့်အတူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုတွေ သူ့အတွေးကို စိုးမိုးလာသည်။ သို့ဖြင့် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လျက် ကျုံးထသည်။ လေးဘက်ထောက်မိသည်။ လေးဘက်ထောက်ဖြင့်ပင် တွားသွား သည်။ နာကျင်မှုဝေဒနာက သူ့ကို ဆော့ကစားသည်။ သူ ဝမ်းလျားမှောက် လဲကျသွားသည်။ အချိန်တွေ အတိုင်း အဆ မရှိ ကုန်သွားသည် ထင်ရ၏။ အံ့ခဲပြီး သူ နောက်ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်သည်။ စောစောက သစ်ပင်ကြီးသည် သူ့နောက်ဘက် ခြေလှမ်းငါးဆယ် အကွာလောက်တွင် မည်းမည်းကြီး ရပ်တည်နေ၏။ တချို့တွင် သူ လေးဘက် ထောက် တွားသွားရင်း အလောင်းတလောင်းကို ကျော်ဖြတ်မိသည်။ သေဆုံးနေသူ၏ ပြားချပ်မာကျောသော ဝမ်းဗိုက်ကို သူ တံတောင်ဆစ်များဖြင့် ထောက်မိသည်။ ဂရိဂို ကလေးငယ်လေး တစ်ယောက်လို ငိုကြွေးသည်။ သူသည် သွေးထွက်လွန်ပြီး အလွန်မတန် အားအင်ချည့်နဲ့နေပြီ။ နောက်တကြိမ် ထပ်ပြီး သတိလစ် မသွားရ အောင် နှင်းဆန်းသည့် မြက်များကို ဝါးနေရသည်။ သူ့ရှေ့နားတွင် လဲပြိုနေသည့် ဘူးတဘူး။ ခရုခွံများ ထည့်ထားသည့်ဘူး။

ထိုဘူးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကျုံးရုန်းပြီး မတ်တတ်ထသည်။ မတ်တတ်ရပ်မိသောအခါ အချိန် တော်တော်ကြာကြာ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေသည်။ ထိုနောက်တွင်မှ စတင်လမ်းလျှောက်သည်။ ခွန်အားတွေ ပြန်ရ လာသည်။ ပို၍ မြဲမြံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လှမ်းသည်။ သူသွားရမည့် ဦးတည်ချက်ကို ရွေးဖို့ သူက ခုနစ်စင်ကြယ်ကိုပင် မော့ကြည့်လိုက်သေး။ သူ အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်သည်။

သစ်တောအစပ်သို့ ရောက်တော့ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော သတိပေး ခြောက်လှန့်ပစ်လိုက် သည့် သေနတ်သံကြောင့် လမ်းအလျှောက် ရပ်လိုက်ရသည်။

“ဟေ့...ရပ်လိုက်စမ်း၊ မရပ်ရင် ငါပစ်မှာနော်”

ခြောက်လုံးပြူးမောင်းတင်သံ ကြားသည်။ အသံ လာရာဘက်သို့ သူ လှမ်းကြည့်သည်။ ထင်းရှူးပင် တပင်ကိုမှီလျက် လဲနေသည့် လူတစ်ဦးကို တွေ့သည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ဟု သူမေးသည်။ သူ့အသံကို အခြားသူတစ်ဦး၏ အသံဟု ထင်မိသည်။

“ရုရှားတစ်ယောက်လား။ အလို...ဘုရားရေ၊ မင်း ဒီကိုလာစမ်း”

ထိုလူသည် ထင်းရှူးပင်ကို မှီထားရာမှ မြေပြင်ပေါ်သို့ လျှောချလိုက်သည်။ ဂရီဂို ထိုသူထံသို့ သွားသည်။

“ခါးကိုင်းစမ်း”

ထိုလူ အမိန့်ပေးသည်။

“ကျုပ် ခါးကိုင်းလို့မရဘူး ခင်ဗျ”

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် လဲကျသွားလိမ့်မယ်၊ လဲကျသွားရင် ပြန်ထနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်က ဦးခေါင်း ဒဏ်ရာရထားတာ ခင်ဗျ”

“မင်းက ဘယ်တပ်ရင်းကလဲ”

“အမှတ် (၁၂) ဒွန်ကော့ဆက်တပ်ရင်းကပါ”

“ငါ့ကိုကူဦး ကော့ဆက်ရဲဘော်ရေ”

“ကျွန်တော် လဲလိမ့်မယ် ခင်ဗျ”

ခုတော့ လဲနေသူ၏ပခုံးပေါ်မှ အဆောင်အယောင်များကို ကြည့်ပြီး

သူသည် အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဂရီဂို သိနေပြီ။

“ယုတ်စွအဆုံး မင်း ငါ့ကို နည်းနည်းတော့ ဆွဲဦးကွာ”

ဂရီဂို ခါးကိုင်းပြီး စစ်ဗိုလ်ကို ဖေးမသည်။ ဆွဲထူသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်တွဲပြီး စတင် လျှောက် လှမ်းသည်။ သို့သော် ခြေတလှမ်း လှမ်းပြီးတိုင်း သူပုခုံးကို ဖက်ထားသည့် စစ်ဗိုလ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး သည် လေးသည်ထက် လေးလာသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် လျှို့ဝှက်လေးတစ်ခုထဲမှ လှမ်းအထွက်တွင် စစ်ဗိုလ်က ဂရီဂို အကျီလက်မောင်းကို ဆွဲပြီး ပြောသည်။

“ငါ ဒီနေရာမှာပဲ နေခဲ့ပါရစေတော့ ကော့ဆက်ရဲဘော်။ ငါ့မှာ ဒဏ်ရာရထားတယ်၊ ဟောဒီဗိုက် တည့်တည့်မှာ”

ပြောပြီး စစ်ဗိုလ် မေ့မြောသွားသည်။ သို့ပေမဲ့ ဂရီဂိုက သူ့ကို ဒယဉ်တိုက်ဆွဲသွားသည်။ နှစ်ယောက် စလုံး လဲပြိုသွားလိုက်၊ ပြန်ကျုံးထလိုက်၊ စစ်ဗိုလ်ကို ဒယဉ်တိုက်ဆွဲသွားလိုက်။ ထိုသို့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း သူ့လက်ထဲမှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပစ်ချထားခဲ့သည်။ သို့သော် သူ မနေနိုင်။ မနေရက်။ တကြိမ်ထားခဲ့ပြီးတိုင်း တကြိမ်ပြန်လာသည်။ သည် ဝန်ထုပ်ကြီးကို ချီမပြန်သည်။ သူသည် အိပ်မက်မက်ပြီး လမ်းလျှောက်နေသူတစ်ဦးလို ဒယီးဒယိုင် လျှောက်လှမ်းသည်။ မှောက်လျက်လဲသည်။ ပြန်ကျုံးထသည်။ ဘဝပေး တာဝန်ကို ဆက်လက်ထမ်းရွက်သည်။

ဆယ့်တစ်နာရီထိုး လောက်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှည့်ကင်းတပ်ဖွဲ့က တွေ့ပြီး သယ်သွားသည်။ သူတို့ကို ဆေးတပ်ဖွဲ့လက်ထဲ အပ်လိုက်ကြသည်။

(၂)

ဆေးတပ်စခန်းသို့ ရောက်ပြီး နောက်တနေ့မှာပင် ဂရီဂိုတစ်ယောက် တိတ်တဆိတ် လစ်ထွက်ခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တပြိုင်နက် သူဦးခေါင်းမှ ပတ်တီးကို ဖြည့်သည်။ ပြီးတော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် သွေးစွန်းသော ပတ်တီးစကြီးကို လက်ထဲကိုင်ပြီး ဝှေ့ကာယမ်းကာဖြင့် လျှောက်သွားတော့၏။

“မင်း ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုပြန်လာတာလဲ”

တပ်ရင်းရုံးချုပ်တွင် သွားရောက်သတင်းပို့သော အခါ တပ်ခွဲမှူးက သူ့အား တအံ့တဩ မေးသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ပြီးတာဝန်ထမ်းဖို့ လာပြီး သတင်းပို့တာပါ ဗိုလ်ကြီး”

ကာမင်ကို စထရူမီလိုဗို ကျေးရွာတွင် သူတို့တပ်ခွဲ တထောက်နားနေသည်မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ယခုတော့ ရှေ့ဆက် ချီတက်ဖို့ အသင့်ပြင်နေကြပြီ။ သူ၏ ကော့ဆက်တပ်စု စခန်းချသည့်အိမ်သို့ ဂရီဂို သွားသည်။ သူ့မြင်းကြီး ရှိသေးရဲ့လားဟု သွားကြည့်သည်။ သူ့ တဘက်တွေ၊ အတွင်းခံအဝတ်အစားတွေ သူ၏ကုန်းနှီး အိတ်တွေထဲတွင် တထည်တလေပင် မရှိတော့။

“ငါ့မျက်စိရှေ့မှာကိုပဲ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ကြီး ခိုးကြတာ ဂရီဂိုရေ”

ဟု မီရှာကော့ရှိဗွိုင်း သူ့အပြစ်မကင်းသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ခြေလျင်တပ်က ကောင်တွေလည်း ဒီမှာလာပြီး စခန်းချကြတယ်လေ...။ အဲဒီမှာ မင့်ပစ္စည်းတွေကို ဒီကောင်တွေ ခိုးတော့တာပဲ”

“အင်းလေ၊ အဲဒါတွေ သူတို့ သိမ်းထားကြလိမ့်မှာပေါ့။ ခွေးသားတွေ၊ အဲဒီအဝတ်အထည်တွေ လိုက်ရှာနေတာက ငါ့ခေါင်းကို ပတ်တီးစည်းချင်လို့ပါကွာ”

သူတို့ မတ်တတ်ရပ် စကားပြောနေသည့် အိမ်ထဲ သို့ ယူရီပင် ဝင်လာသည်။ သူက လက်တဖက်ကို ဆန့်တန်းပေးသည်။ သူနှင့် ဂရီဂို ဘယ်တုန်းကမျှ ရန်ဖြစ်မထားဖူးသည့်အလား။

“ဟယ်လို မီလက်ကော့၊ ဒီတော့ မင်း မသေသေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ အံ့သြဝမ်းသာစကား ဆိုသည်။

“သေတော့မလောက်ပါပဲကွာ”

“မင့်ခေါင်းက သွေးတွေ ထွက်လို့ပါလား၊ ငါ တချက်ကြည့်စမ်းပါရစေဦး”

ဂရီဂို ဦးခေါင်းကို ဇွတ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်သည်။

“မင့်ဆံပင်တွေကို ဘာကိစ္စ ဖြတ်ပစ်ခွင့် ပြုလိုက်တာလဲ။ အဲဒီဆရာဝန်တွေ လုပ်ရင် ဇာတ်လမ်းတွေ ရှုပ်ကုန်ရော၊ မင့်ဒဏ်ရာ ပျောက်အောင် ငါ ကုပေးပါရစေကွာ”

ဂရီဂို ခွင့်ပြုချက်ကို စောင့်မနေဘဲ ယမ်းတောင့်ဘူးထဲမှ ယမ်းတောင့် တတောင့် ထုတ်ယူသည်။ ယမ်းတောင့်ကို ခွဲထုတ်သည်။ ယမ်းတောင့်ထဲမှ အနက်ရောင် အမှုန့်များကို သူ့လက်ဝါးထဲ သွန်ချသည်။

“မိရှာ၊ ငါ့ကို ပင့်ကူအိမ် တထွေးလောက် ရှာပေးကွာ”

ကော့ဗွိုင်းက သူ့ဓားရှည်ထိပ်ချွန်ဖြင့် ပင့်ကူအိမ် တထွေးကို ခြစ်ယူသည်။ ပြီးတော့ ယူရီပင်ထံ လှမ်းပေးသည်။ ယူရီပင်က ၎င်းဓားရှည်ဖြင့်ပင် မြေကြီးကို တူးဆွသည်။ မြေမှုန့်များ၊ ပင့်ကူအိမ်နှင့် ယမ်းမှုန့် များကို ရောသည်။ ထိုအရာသုံးမျိုးကို သွားဖြင့် ဝါးသည်။ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပျစ်ချွဲချွဲအရာကို သွေး ထွက်နေ သည့် ဒဏ်ရာပေါ် အုပ်ပြီး ကပ်ပေးသည်။ ပြီးမှ ပြီးသည်။

“မင့်ဒဏ်ရာ သုံးရက်အတွင်း သက်သာသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟေ့ကောင်...ငါကသာ မင်းကို ဆေးကုပေး နေတာ၊ ဒါတောင် မင်းက ငါ့ကို သတ်မလို့ လုပ်ခဲ့သေးတယ်နော်”

“ငါဒဏ်ရာကို ကုပေးလို့ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို အသေသတ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ငါ့စိတ်ထဲမှာ ကျူးလွန်ချင်နေတဲ့ အကုသိုလ် အမှုတခု လျော့သွားတာပေါ့။ ဒဏ်ရာက ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“ဒဏ်ရာက လက်မဝက်လောက် နက်တယ်ကွ၊ ခဏတဖြုတ် နဲ့တော့ ပျောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီ ဩစတြီးယန်း ကောင်တွေက သူတို့ရဲ့ ဓားတွေကို ထက်နေအောင်သွေးတဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဒဏ်ရာ ရဲ့ အမာရွတ်ကတော့ မင့်တသက်လုံး စွဲထင်သွား တော့မှာပဲ”

အိမ်ထဲမှ ထွက်ဖို့ ဟန်ပြင်ကြသည်။ ဂရီဂိုကို တွေ့ရသောအခါ သူ၏မြင်းညိုကြီးသည် အသံတိုးတိုး ဖြင့် ဟီနေသည်။ မျက်လုံး၏ မျက်ဖြူတွေလန်အောင် မော့ကြည့်သည်။

“သူ့ခမျာ မင်းကို တမ်းတ ပူဆွေးနေရှာတာ ဂရီဂိုရေ”

ကော့ဗွိုင်းက မြင်းဘက်သို့ မေးဆတ်ပြပြီး ပြောသည်။

“ဒီကောင်ကြီး အစာလည်း မစားဘူး၊ တချိန်လုံး တအိအိနဲ့ ဟီနေတာကလား”

“ငါ လေးဘက်တွားသွားတော့ ငါ တချိန်လုံး သူ့ကိုပဲ လှမ်းခေါ်နေမိတာကွ”

ဂရီဂိုအသံ ဆို့နှင့်နေသည်။

“ဒီကောင်ကြီး ငါ့ကို ထားပစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငါသိနေတာကိုး။ နောက်ပြီး သူ့စိမ်းတစ်ယောက် က သူ့ကိုဖမ်းဖို့ ဆိုတာလည်း လွယ်တာမှမဟုတ်တာ”

“အဲဒါ အမှန်ပဲ၊ ငါတို့တောင် ဒီကောင်ကြီးကို အတင်းဖမ်းရတာ။ ငါတို့

သူ့ကို ကြိုးကွင်းပစ်ပြီး ဖမ်းကြရတယ်လေ”

“ဒီကောင်ကြီးက မြင်းကောင်းကြီးကွ၊ ငါ့အစ်ကို ပိုင်အိုတျာရဲ့ မြင်းကြီးလေ”

ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်စို့လာသည့်အတွက် သူ့လူတွေ မမြင်သာအောင် သူတို့ကို ကျောခိုင်းလိုက်၏။

အိမ်ထဲသို့ဝင်ကြသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲရှိ စပရင် မွေ့ရာပေါ်တွင် အခန့်သား အိပ်ပျော်နေသည့် ယီဂါ ဇာကော့ကို တွေ့ကြရသည်။ အိမ်ခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ဖယိုဖရဲ ပြန့်ကြဲနေသည်။ အိမ်ရှင်တွေ သေပြေးရှင်ပြေး ထွက်ပြေးခဲ့ကြရတာ သိသာထင်ရှား လှသည်။ ကျိုးပဲ့နေသည့် အိမ်သုံးပစ္စည်းများ၊ စာရွက် အစုတ်အပြတ်တွေ၊ စာအုပ်တွေ၊ ကလေးကစားစရာ အရုပ်တွေ၊ ဘွတ်ဖိနပ်အဟောင်းတွေ၊ ဖိတ်စဉ်ကျနေသည့် ဂျုံမှုန့်တွေ...။ တခန်းလုံး ကြည့်မကောင်း လောက်အောင် ရှုပ်ပွနေသည်။

ယင်မီလီယန် ဂရီရှက်နှင့် ပရိုခို ဇီကော့တို့က အခန်းအလယ်တွင် နေရာလွတ်ကလေး တနေရာ ရအောင် ရှင်းထားသည်။ နောက်ပြီး ထိုနေရာတွင် ထိုင်ပြီး ညစာစားနေသည်။ ဂရီဂိုအား တွေ့လိုက်ရ သောအခါ ဇီကော့၏မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ထွက်မတတ် ပြူးကျယ်သွားသည်။

“ဂရစ်ရှ်ကာ... မင်း ဘယ်နေရာကနေ ပြုတ်ကျလာတာလဲကွ”

သူ တအံ့တဩမေးသည်။

“တခြားကမ္ဘာပေါ်က ခုန်ဆင်းလာတာလေ၊ မင်း အဲဒီလိုကြီး ပြူးကြည့်မနေစမ်းနဲ့ကွာ”

“ဟေ့ကောင် မြန်မြန်ပြေး၊ ဒီကောင်ဖို့ စွပ်ပြုတ်သွားယူကွာ”

ယူရီပင် အော်လိုက်၏။

ဂရီဂို ထိုင်ရာမှ ထပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ သွားရင်း ပါးစပ်ကလည်း စားစရာကို တမြို့မြို့ ဝါးသွားသည်။ ပရိုခို၏နေရာတွင် ဂရီဂို နွမ်းလျှော့ ဝင်ထိုင်သည်။

“ငါ နောက်ဆုံးအကြိမ် စားခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲ ဆိုတာတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး”

ပြောရင်း မလုံမလဲပြီးသည်။

ပရိုခို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် စွပ်ပြုတ်တအိုးဖြင့် ပြန်လာသည်။ နောက်ပြီး သူက ယာဂုတအိတ်လည်း သယ်လာသေးသည်။

“ဒီယာဂုတွေ ဘယ်အထဲ သွန်ထည့်ရမလဲ”

ဂရီရှက်က ဘယ်နေရာတွင် သုံးမှန်း မသိသည့် ပက်လက်အိုးတလုံး ယူလာသည်။

“ဒီအိုးက လက်ကိုင်လည်း ပါတယ်ကွ”

ဟု မှတ်ချက်ပြုသည်။

“မင်းအိုးက ဟောင်စော်နံနေတာပဲ”

ပရီခို မျက်ကြောရှုံ့လျက် ပြောသည်။

“နံပါစေကွာ၊ ယာဂုတွေသာ သွန်ချလိုက်၊ ငါတို့ နောက်မှ စားကြတာပေါ့”

ဇီကော့ သူ့လက်ထဲမှ အိတ်ကို ဇောက်ထိုးဆွဲ လိုက်၏။ အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံသည့် ယာဂုတွေ ထွက်ကျ လာသည်။ သူတို့ ယာဂုကို စပ်သောက်ရင်း စကားတွေပြောကြ၏။ အရောင်လွင့်ပြယ်နေပြီ ဖြစ်သော ဘောင်းဘီအစင်းပေါ် ဖိတ်ကျသွားသည့် ယာဂုအကွက်ကို လက်ဖြင့်တို့ပြီး လျှာဖြင့်လျက်သည်။ နောက်ပြီး ယာဂုကို ပလုပ်ပလောင်းသောက်ရင်း ယူရီပင် တတွတ်တွတ် ပြောသည်။

“မနက်တုန်းက မင်း ဒီမှာ ရှိစေချင်တယ် မီလက်ကော့၊ ငါတို့တပ်ဖွဲ့က ဟန်ဂေရီမြင်းတပ်ကို ချေမှုန်းပြီး အမြောက်တပ်စုကို ကယ်လိုက်နိုင်တဲ့အတွက် တပ်မမှူးက ငါတို့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောတယ်ကွ၊ သူက ပြောတယ်လေ.. “ကော့ဆက်ရဲဘော်တို့... ဇာဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ အဖနိုင်ငံတော်က မင်းတို့ကို မေ့လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး” တဲ့ဗျ”

သူပြောနေခိုက် အပြင်ဘက်မှ သေနတ်သံတချက် ထွက်လာသည်။ နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ် စက်သေနတ် သံတွေ တဒက်ဒက် ဆက်တိုက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ လက်ထဲမှ ဇွန်းများ ပစ်ချပြီး အိမ်ပြင်သို့ ပြေးထွက်သည်။ သူတို့ခေါင်းပေါ်တွင် ခပ်နိမ့်နိမ့် လှည့်ပတ်ပျံသန်း နေသည့် လေယာဉ် တစီး။ အင်အားကြီးလှသည့် လေယာဉ်စက်သံက တဝေါဝေါ မြည်ဟည်းခြိမ်းခြောက်နေသည်။

“ခြံစည်းရိုးအောက်မှာ ဝပ်နေကြဟေ့၊ ဒီကောင်တွေ ဗုံးတလုံးဖြုတ်ချတော့မှာ ငါတို့ခြံရဲ့ ဟိုဘက်ခြံ ထဲမှာ အမြောက်တလက် ရှိတယ်လေကွာ”

ဟု ယူရီပင် အော်ဟစ်သည်။

“တယောက်ယောက် အိမ်ထဲဝင်ပြီး ယီဂါကို နှိုးစမ်း၊

စပရင်မွေ့ရာပေါ်မှာ ဇိမ်ရစ်နေတဲ့ အဲဒီကောင် သေတော့မှာပဲ”

စစ်သားတွေ လမ်းမတလျှောက် ပြေးကြသည်။ သူတို့ကိုယ်ခန္ဓာများကို မြေကြီးနှင့် ထိမတတ် ဝပ်ပြီး ပြေးကြသည်။ ဟိုဘက်ခြံထဲမှ မြင်းဟိသံများ ထွက်လာသည်။ ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် အမိန့်ပေးသံ တခုလည်း ကြားရသည်။ ဂရီဂို ခြံစည်းရိုးကို ကျော်လွန်ပြီး လှမ်းကြည့်သည်။ အမြောက်တပ်သားတွေက အမြောက်တလက်ကို တဲအုပ်ကလေး တလုံးအောက်သို့ တွန်းပို့နေကြသည်။ မျက်စိတွေ မှေးကျဉ်းပြီး မျက်စိကျိန်း လောက်အောင် တောက်ပနေသည့် အပြာရောင် မိုးကောင်ကင်ကို မော့ကြည့်သည်။ တဝေါဝေါ မြည်သံပြုလျက် ဝေ့ဝိုက်ဝဲပျံနေသည့် ငှက်ကြီးကို ငေးကြည့်သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင် ငှက်မြန် ကြီးဆီမှ တစုံတခု ထွက်ကျလာသည်။ ထိုအရာ သည် နေရောင်ထဲတွင် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ထွက်နေသည်။

ယူရီပင် လှေကားထစ်များအတိုင်း ပြေးဆင်းသည်။ သူ့နောက်မှ ပါလာသူမှာ ဂရီဂို။ သူတို့နှစ်ယောက် ခြံစည်းရိုးတိုင်များ နံဘေးတွင် ပစ်လွဲလိုက်ကြသည်။ တပတ်ပြန်လှည့်လိုက်သည့် လေယာဉ်ပျံ တောင်ပံ တဖက်သည် နေခြည်ထဲတွင် ဝင်းလက်သွားသည်။ လမ်းထဲဆီမှ သေနတ်သံတွေ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ထွက်လာသည်။ ဂရီဂိုက သူ့ရိုင်ဖယ်ကျည်ကပ် ထဲသို့ ကျည်ဆန်တွေ ထိုးထည့်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ပေါက်ကွဲသံတခု နားကွဲမတတ် မြည်ဟည်းသွားသည်။ ဂရီဂိုလည်း ခြံစည်းရိုးနှင့် ခြောက်ပေလောက်ဝေးသည့် နေရာသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။ မြေခဲကြီး တစ်တုံးက သူ့ဦးခေါင်းကို လာမှန်သည်။ ထိမှန်သည့်အရှိန်ကြောင့် မြေခဲကြီး ကြေမွသွားသည်။ မြေမှုန့်များ မျက်စိတွေထဲ ဝင်ကုန်သည်။

ယူရီပင် သူ့ကိုဆွဲထူသည်။ လက်ဝဲဘက်မျက်လုံးမှာ စူးစူးထိုးထိုး နာကျင်နေသည်။ ၎င်းမျက်စိဖြင့် ဘာကိုမျှ မမြင်တော့။ ခက်ခက်ခဲခဲ ဖွင့်ကြည့်ရသော ညာဘက်မျက်လုံးဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်မှာ တစ်ခြမ်း ပြိုကျသွားပြီဖြစ်သော အိမ်ကြီး။ အုတ်ခဲတွေ မွေ့ကြ နေသည်။ ၎င်းအုတ်ခဲများ အထက်တွင် နီကြင်ကြင် ဖုန်မှုန့်တွေ လွင့်ပျံနေသည်။

ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး အပျက်အစီးများကို သူ ငေး ကြည့်နေ၏။ ထိုအခိုက် လှေကားထစ်များအောက်မှ တွားထွက်လာသူမှာ ယီဂါဇာကော့ဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာ တခုလုံး ရုပ်မပေါ်တော့။ မျက်လုံးအိမ်မှ ကျွတ်ထွက် နေသည့် မျက်လုံးများမှ ဒလဟော စီးကျနေသည်မှာ သွေးမျက်ရည်တွေ။ ဦးခေါင်းက ပခုံးနှစ်ဖက်အကြား မြုပ်ဝင်နေသည်။ ထိုအခြေအနေဖြင့်ပင် သူ ရှေ့သို့ ဆက်ပြီး တွားလာသည်။ ပြီးတော့ မည်းပြာနေပြီ ဖြစ်သော နှုတ်ခမ်းများကို မဖွင့်ဘဲ အော်ဟစ်နေသည်။

“အိး ဟီး ဟီး၊ အိး ဟီး ဟီး၊ အား..အိး..အား”

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ၏ နောက်ဘက်တွင် ပေါင်ရင်းဆီမှ တွဲလဲဖြစ်နေသည့် ခြေတဖက်၊ ၎င်းခြေထောက်နှင့် ပေါင်ကို စုတ်ပြတ်နေသည့် အရေပြား တစမျှသာ ရှိလေ၏။ အခြားခြေတဖက်ကတော့ လုံးဝမရှိတော့။ သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း မိကျောင်းတွား တွားလာသည်။ တချက်တွားလိုက်တိုင်း ကလေးငယ်တစ်ယောက် အော်ဟစ် ငိုသံမျိုး သူ့လည်ချောင်းဆီမှ တိုးထွက်နေသည်။ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံ ရပ်သွားသောအခါ သူ ဘေးတိုက်လဲ သွားသည်။ ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော အုတ်နီခဲတွေနှင့် ဖုန်တွေ၊ သဲတွေလွှမ်းသည့် မြေလွှာကို သူ့မျက်နှာ အပ်မိသည်။ သူ့ထံသို့သွားဖို့ ဘယ်သူမျှ စိတ်မကူးကြ။

“ဟေး.....တယောက်ယောက်က ကောက်ချီလိုက်ပါကွာ”

ဘယ်ဘက်မျက်လုံးကို လက်တဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလျက် ဂရီဂို လှမ်းအော်သည်။

ခြေလျင်တပ်သားတွေ ခြံထဲပြေးဝင်လာသည်။ တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာများ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် နှစ်ဘီးတပ် လှည်းတစီး ခြံပေါက်ဝတွင် ရပ်သည်။ အနက်ရောင် ကုတ်အင်္ကျီရှည် ဝတ်ထားသည့် အဘိုးကြီး တစ်ဦးနှင့် မိန်းမနှစ်ယောက် ရှေ့တိုးလာသည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလို ဇာကော့ပတ်လည်တွင် လူတွေ ဝိုင်းထားပြီး သား ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့ကြားထဲမှ အတင်းတိုး ကြည့်သောအခါ ဇာကော့ အသက်ရှူနေသေးကြောင်း ဂရီဂို တွေ့ရ၏။ ဇာကော့ မသေသေး။ ညည်းညူနေသည်။ တဆတ်ဆတ်ခါ တုန်ယင်နေသည်။ သွေးဆုတ်ပြီး ဝါဖျော့နေသော သူ့နဖူးပေါ်တွင် ဧရာမ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီး တလုံး။

“ချီလိုက်ကြပါကွာ၊ မင်းတို့ ဘာကောင်တွေလဲ၊ ယောက်ျားတွေလား၊ နတ်ဆိုးတွေလား ... ဟေ”

“ခင်ဗျား ဘာကိစ္စ ဟိန်းဟောက်နေရတာလဲ”

အရပ်ရှည်ရှည် ခြေလျင်တပ်သား တစ်ဦးက... ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။

“ချီကြပါ၊ ချီကြပါနဲ့ ခင်ဗျားက အော်ဟစ်နေရအောင် ကျုပ်တို့က သူ့ကို မ၊ချီပြီး ဘယ်ကို ခေါ်သွား ရမလဲ၊ ဒီလူ အသက်ငင်နေပြီဆိုတာ ခင်ဗျား ကြည့်ရင် သိနိုင်တာပဲဟာ”

“ဒါပေမဲ့ သူ သတိရှိနေသေးတယ်ဗျာ”

ယူရီပင်က ဂရီဂိုပခုံးကို နောက်ဘက်မှ လှမ်းတို့သည်။

“သူ့ကို မရွေးနဲ့တော့”

ဟု တိုးတိုးပြောသည်။

“ဟိုဘက်က လာပြီး ကြည့်လှည့်”

ဂရီဂိုအား အင်္ကျီလက်မောင်းမှ ဆွဲသည်။ ပြီးတော့
ဝိုင်းနေသည့်လူအုပ်ကို တွန်းဖယ်သည်။ ဂရီဂို တချက်လှမ်းကြည့်သည်။
ထို့နောက် ပခုံးတွေကျပြီး တဖက်သို့လှည့်သည်။ ခြံတံခါးဝဆီသို့
လျှောက်သွားသည်။ ဇာကော့၏ ဝမ်းဗိုက်အောက်တွင် နီနီရဲရဲနှင့်
ပြာပြာမည်းမည်း အူတွေ၊ ကလီစာတွေ၊ အငွေ့တထောင်းထောင်း
ထွက်နေသည်။ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ခွေလိမ်ရစ်ပတ်နေသော ကလီစာများ၏
အစွန်းသည် သဲတွေ မြေတွေပေါ် ထွက်ကျနေသည်။ သေအံ့မှူးမှူးလူ၏
လက်တဖက်က သူနံဘေးတွင် အခန့်သားကျနေရာမှ မြေပြင်ကို
ကုတ်ခြစ်နေသည်။

“သူ့မျက်နှာကို ဖုံးလိုက်ပါလား”

တစုံတယောက်က အဆိုပြုသည်။

ရှုတ်တရက်ဆိုသလို ဇာကော့က သူ့လက်ကို အားပြုပြီး သူ့ကိုယ်ကို
ထူမည်။ ဦးခေါင်းကို နောက်သို့လှန်သည်။ ဦးခေါင်းသည် ပခုံးရိုးများကြားသို့
နစ်ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ လူသားမဆန်တော့သည့် ကွဲကွဲအက်အက်
အသံကြီးဖြင့် ဟစ်ကြွေးလိုက်သည်။

“ညီအစ်ကိုတို့၊ ငါ့ကို သတ်လိုက်ကြပါ ညီအစ်ကိုတို့ရာ၊ မင်းတို့ ဘာကိစ္စ
ရပ်ကြည့်နေကြတာလဲ၊ အား...အား ညီအစ်ကိုတို့ရယ်...ငါ့ကို
သတ်လိုက်ပါတော့ကွာ”

(၃)

ရထားတွဲသည် ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေးလှုပ်ယမ်းနေသည်။ ဘီးများ၏
အော်မြည်သံက အိပ်ချင်မှူးတူး ဖြစ်လောက်အောင် ချောမြူးနေသည်။
အဝါရောင် အလင်းတန်းကလေး မီးအိမ်မှ စီးထွက်နေသည်။ ယခုလို
အားပါးတရ စန့်စန့်ရနံ့ရနံ့ လဲလျောင်းနေရတာ အရသာရှိလှလေစွ၊
ဘွတ်ဖိနပ်တွေ ချွတ်ထားတော့ ခြေထောက်တွေ လွတ်လပ်နေသည်။
မိမိကိုယ်မိမိ သတိထားမနေရတော့။ မိမိအသက်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာ တွေ
မရှိမှန်းသိရတာ၊ နောက်ပြီး သေခြင်းတရားသည် မိမိနှင့် ဝေးလံသောအရပ်မှာ
ရှိနေကြောင်း သိနေရတာ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာစရာ

ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ အထူးသဖြင့် ရထားဘီးကြိုတံသံ ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက်ကို နားဆင်ရတာ သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းလိုက်ပါဘိ။

ဂရီဂို လဲလျောင်းရင်း စည်းချက်ညီညီ မြည်နေသည့် ရထားဘီးသံများကို နားထောင်သည်။ လွတ်လပ် သော ဗလာခြေထောက်ပေါ်မှ ခြေချောင်းကလေးများ ကို ကွေးသည်။ ခေါက်သည်။ တွန့်လိမ် လှုပ်ရှားကြည့် သည်။ သူ့တကိုယ်လုံးက သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော အိပ်ရာခင်းပေါ်တွင် အိပ်ရသည့် အရသာကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ခံစားနေသည်။ သူသည် ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ပေပေရေရေ အမြှေးအကာအောက်မှ လွတ်ထွက်လာပြီး မွဲတပေါက် အစွန်းအထင်း မရှိလောက်အောင် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည့် ဘဝသစ်ထဲသို့ တိုးဝင်နေရသည့်နှယ် ခံစားရ၏။

သူ၏ တိတ်ဆိတ်တည်ငြိမ်သော ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးနေသည်ကတော့ တချီ တချီ ပေါ်ပေါက်လာသည့် ဘယ်ဘက်မျက်လုံးမှ နာကျင်မှုဝေဒနာ။ ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ပြန်ပျောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုအခါ မျက်လုံးတွင် ပူစပ်လာသည်။ ပတ်တီးအောက်မှ မျက်ရည်ပူတွေ စီးကျလာတော့၏။ ရှေ့တန်းစခန်းမှ ဆေးရုံတွင် သူ့မျက်လုံးကို ဂျူးလူမျိုး ဆရာဝန် ကလေးက စစ်ဆေးကြည့်ပြီး “ရဲဘော် နောက်တန်းကို ပြန်မှဖြစ်မယ်၊ ရဲဘော်ရဲ့ မျက်လုံးက စိုးရိမ်ရတဲ့ အခြေအနေမှာ ရှိတယ်”ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်မျက်လုံး ပျက်သွားမှာလား ဒေါက်တာ”

“ရဲဘော် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုစဉ်းစားရတာလဲ”

လန့်ဖျပ်သွားသော ဂရီဂိုအသံကို အကဲဖမ်းမိသော ဆရာဝန်ကလေးက ပြုံးပြီး မေးသည်။

“ဒါပေမဲ့ ရဲဘော် ဂရုစိုက်ရမှာပဲ၊ ခွဲစိတ်ကုသဖို့ လိုကောင်း လိုလိမ့်မယ်။ ရဲဘော်ကို ကျွန်တော်တို့ ဝီတာ စဘွဲ့ဂ်၊ ဒါမှမဟုတ် မော်စကိုကို ပို့ရလိမ့်မယ်။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့။ ရဲဘော်မျက်စိ ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ”

ဆရာဝန်ကလေးက ဂရီဂိုပခုံးကို ဖက်သည်။ ပြီးတော့ စကြိုလမ်းမဆီသို့ အသာအယာဆွဲခေါ်သွား သည်။ တဖက်သို့ ပြန်လှည့်သောအခါ သူ့အင်္ကျီ လက်မောင်းကို ပင့်တင်သည်။ ခွဲစိတ်မှုတခု ပြုလုပ်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်ခြင်း။

ဂရီဂို တစ်ယောက် ဟိုသွား၊ သည်သွား အချိန် အကြာကြီး လျှောက်သွားနေပြီး နောက်ဆုံး ဆေးရုံ ရထားပေါ် တက်ခဲ့သည်။ ရထားပေါ်တွင် တနေကုန် တနေခန်း လဲလျောင်းနေရသည်။ ကံထူးစွာ ရလာသော အေးငြိမ်းခြင်း အရသာကို တမြိန်မြိန် ခံစားသည်။

ရှေးဟောင်းစက်ခေါင်းကြီးသည် သူ့မှာရှိသရွေ့ခွန်အား ကို ဖျစ်ညှစ်ထုတ်ပြီး သူ့နောက်မှ တွဲအားလုံး တပါတည်း ပါလာအောင် ရုန်းသည်။ သူတို့ တဖြည်းဖြည်း မော်စကို နှင့် နီးကပ်လာသည်။ ညဘက်တွင် မော်စကိုသို့ ရောက်သည်။ လမ်းလျှောက်နိုင်သူများကို ဘူတာ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် စုဝေးစေသည်။ ရထားပေါ်တွင် ပါလာသည့် ဆရာဝန်က ဂရီဂိုအမည်ကို ဆင့်ခေါ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို သူနာပြုဆရာမ တစ်ဦးထံ အပ်နှံသည်။ ဂရီဂိုအား ပို့ပေးရမည့်ဌာနကို ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

သူနာပြုဆရာမက ဂါဝန်ကြီး တဖားဖားဖြင့် ဂရီဂိုအား ဘူတာရုံထဲမှ ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ ဂရီဂို ဇေဝဇေဝီဖြင့် သူမနောက်မှ လိုက်သည်။ သူတို့ လေးဘီးတပ် မြင်းရထားတစီးပေါ် တက်သည်။ တဝေါဝေါ မြည်နေသည့် မြို့တော်ကြီး၏ အသံဗလံတွေ။ ဓာတ်ရထားများ၏ ခေါင်းလောင်းတီးသံတွေ၊ တလဲ့လဲ့ လျှပ်စစ်မီးများက အလျှံငြီးငြီးတောက်လျက်။ သည် ထူးခြားချက်များက သူ့ရင်ထဲမှမထွက်၊ သူ့ရင်ထဲမှာ စွဲငြိ ထင်ကျန်နေသည်။ ဒရော့စကီ၏ကျောမှိုကို မှီလျက် လူတွေ ပြည့်ကျပ် ရှုပ်ထွေးနေသည့် လမ်းမများကို ဂရီဂို စပ်စပ်စုစု လိုက်ကြည့်သည်။ တချိန်တည်းတွင် တက်ကြွလှုပ်ရှားသော မိန်းမတစ်ဦး၏ ကိုယ်ခန္ဓာက သူ့နံဘေးမှာ ကပ်ထိုင်နေသည့်အတွက် ရင်ထဲ တမျိုးကြီး ခံစားရသေးသည်။

မော်စကိုမြို့တော်ကြီးသို့ ဆောင်းဦး ဆိုက်ရောက်လာသည်မှာ ထင်သာမြင်သာ ဖြစ်နေ၏။ ရိပ်သာ လမ်းမများတလျှောက်ရှိ သစ်ပင်များမှ သစ်ရွက်များသည် လမ်းမီးရောင်အောက်တွင် ဝါကြန့်ကြန့်အရောင် ထွက်နေသည်။ ညချမ်းသည် ဆောင်း၏ အအေးဓာတ်ကို ရှူရှိုက်နေရပြီ။ ကျောက်ပြားမင်း စကြီလမ်းများသည် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ သူဦးခေါင်းအထက် မိုးပေါ်မှာတော့ ငွေကြယ်တွေ ကြည်စင်နေသည်။ အေးမြ နေသည်။

သူတို့သည် မြို့လယ်ကောင်မှသည် လူသူကင်းမဲ့သော လမ်းသွယ်တခုထဲသို့ ချိုးကွေ့ခဲ့ကြသည်။ လမ်းခင်းကျောက်များပေါ် နင်းသွားသည့် မြင်းခွာသံများက တခွပ်ခွပ်၊ အပြာရောင် ကုတ်အင်္ကျီ အရည်ကြီး ဝတ်ဆင် ထားသည့် မြင်းရထား မောင်းသမားသည် သူ့ထိုင်ခုံမြင့်ကြီးပေါ်တွင် ဘယ်ယိမ်းလိုက်၊ ညာယိမ်းလိုက်။ သူက သူ့လက်ထဲမှ မြင်းစက်ကြိုးအစွန်းများကို ဝှေ့ကာ ဝဲကာဖြင့် သူ့မြည်းမကို ခြောက်လှန့်လာသည်။ ဟိုး- ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ရထားစက်ခေါင်းများက တတူတူ မြည်သံပြုနေသည်။

“ဪ...ခွန်ဒေသဘက်ကို ရထားတစီးသွားတာ ဖြစ်မှာပါ”

ဟု ဂရီဂို တွေးသည်။ ရင်ထဲတွင် လွမ်းဆွေး တမ်းတမှုတွေကို နှင့်နှင့်နဲနဲ ခံစားရသည်။

သူတို့ သုံးထပ်တိုက်တလုံးရှေ့တွင် ရပ်သည်။ ဂရီဂို မြင်းရထားပေါ်မှ ခုန်ထွက်သည်။

“ကျွန်မကို နည်းနည်းတွဲပါဦး”

သူနာပြုဆရာမက သူ့အပေါ် ခါးကိုင်းပြီး ပြောသည်။ သူမ၏ နူးနူးညံ့ညံ့ သေးသေးကွေးကွေး လက်ကလေး ကို ဂရီဂို ဆွဲကိုင်သည်။ အမျိုးသမီး မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းသာအောင် ဖေးမပေးသည်။

“ရှင့်ဆီက စစ်သားတွေရဲ့ချွေးနံ့ ရတယ်နော်”

အမျိုးသမီး တိုးတိုးတိတ်တိတ်ရယ်သည်။

“စစ်မြေပြင် ရှေ့တန်းကို ဆရာမ တခါလောက် သွားနေ ကြည့်ပါလား၊ ဆရာမလည်း အနံ့တမျိုး ထွက်လာမှာပဲ”

ဂရီဂို ဒေါသကို ချုပ်တည်းလျက် ပြောသည်။

တံခါးမှူးက တံခါးဖွင့် ကြိုဆိုသည်။ သူတို့ ရွှေရောင်လက်ရန်းများ တပ်ဆင်ထားသည့် လှေကားမှ ပထမထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ အဝင်ဝ အခန်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်ဝင်သွားပြီးနောက် စားပွဲဝိုင်းကြီးတလုံးတွင် ဂရီဂို ဝင်ထိုင်ရသည်။ သူနာပြုဆရာမက အဖြူရောင်ဝတ်စုံဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တစုံတရာ တီးတိုး ပြောသည်။ မိနစ်အနည်းငယ် အကြာတွင် အကူတပ်သား တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ သူကလည်း အဖြူရောင် ဝတ်စုံဖြင့်။ သူက ဂရီဂိုအား ရေချိုးခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

ရေချိုးခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ အကူတပ်သား က အမိန့်ပေးသည်။

“ချွတ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

“ရဲဘော် ရေချိုးရမယ်လေ”

ဂရီဂို အဝတ်အစားတွေ ချွတ်သည်။ ရေချိုးခန်း ပတ်လည်ကို တအံ့တဩ ဝေ့ဝဲကြည့်သည်။ အကူ တပ်သားက ရေချိုးခွက်ကြီးကို ရေဖြည့်သည်။ ရေအပူ အအေးကို ချိန်သည်။ ပြီးမှ ရေချိုးခွက်ထဲဝင်ဖို့ ပြောသည်။ ဂရီဂို သူ့ကိုယ်သူ စေ့စေ့စပ်စပ် ရေချိုးသန့်စင် နိုင်အောင် အကူတပ်သားက ဝိုင်းကူသည်။ ထို့နောက် တဘက်တစ်ထည်ပေးသည်။ ပိတ်စတစ်၊ ဆေးရုံစီး ဖိနပ်များနှင့် မီးခိုးရောင် ဝတ်စုံတထည် ပေးသည်။

“ကျွန်တော့် အဝတ်အစားတွေကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ဂရီဂို မယုံနိုင်စွာ မေးသည်။

“ရဲဘော် ဒီဆေးရုံမှာတက်နေတုန်း ဒီအဝတ်အစားတွေ ဝတ်ရမယ်၊ ဒီဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ပေးတဲ့အခါမှာ ရဲဘော်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေ ပြန်ပေးမယ်”

နံရံကပ် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက် မိသောအခါ ဂရီဂို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမှတ်မိ။ အရပ်က ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ညိုညိုမှောင်မှောင်မျက်နှာ။ ပါးများပေါ်တွင် အနီစက်ကလေးတွေနှင့်၊ ရှည်လျားနေပြီ ဖြစ်သော နှုတ်ခမ်းမွေးများနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများ၊ ဆေးရုံဝတ်စုံကို ဝတ်လျက်၊ ဆံပင်များကို ကက်ဦးထုပ် အောက်တွင် စုစည်းသိမ်းထုပ်လျက်၊ ဟိုတုန်းက ဂရီဂို မီလက်ကော့နှင့် ခပ်ရေးရေးပဲတူတော့သည်။

“ငါ နုပျိုလာပါကလား”

တကိုယ်တည်း ဖျော့ဖျော့ပြုံးမိသည်။

ဆေးရုံအကူတပ်သားက သူ့ကို အခန်းတခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အရပ်ဆိုးဆိုး၊ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ဆရာမကြီးတစ်ဦးက တံခါး ဖွင့်ပေးသည်။

“မီလက်ကော့၊ တို့တတွေ မင့်မျက်လုံးကို စစ်ဆေး ကြည့်မယ်နော်”

အသံနိမ့်နိမ့် ရင်ခေါင်းသံဖြင့် ပြောသည်။ နောက်ပြီး ဂရီဂို အခန်းထဲ ဝင်လို့ရအောင် လမ်းဖယ်ပေး လိုက်သည်။

အခန်း [၈]

(၁)

ကြည်းတပ်စခန်း ဌာနချုပ်မှ အမိန့်တစ်ရပ် ထွက်လာသည်။ ရန်သူစခန်းများကို အနောက်တောင် စစ်မျက်နှာဘက်မှ ကြီးမားပြင်းထန်သော ထိုးစစ်ကြီး ဆင်နွှဲရမည်။ ၎င်းထိုးစစ်၏ ရည်မှန်းချက်မှာ ရန်သူ့ ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းများကို ဖျက်ဆီးပြီး လျှပ်တစ်ပြက် ထိုးစစ်ကြောင့် ရန်သူတပ်ဖွဲ့များ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်စေရန်ဟု ဆိုသည်။ ၎င်းစစ်ဆင်ရေးအတွက် ဌာနချုပ်က အကြီးအကျယ်ပြင်ဆင်ထားသည်။ ထိုးစစ် ဆင်နွှဲမည့် နယ်မြေတွင် အင်အားကြီးမားသော မြင်းတပ်ဖွဲ့များ စုစည်းထားသည်။ ထိုမြင်းတပ်ဖွဲ့များ ထဲတွင် ယူဂျင်း လစွနစ်စကီ၏ တပ်ရင်းလည်း ပါဝင်သည်။ ထိုးစစ်ကို စက်တင်ဘာ ၁၀ ရက်နေ့တွင် စတင်ဆင်နွှဲ မည်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ သို့သော် ထိုနေ့က မိုးသက်မုန်တိုင်းတရပ် ကျရောက်လာသည့်အတွက် မူလ အစီအစဉ် ကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရသည်။ မနက်ဖြန်မှ ထိုးစစ် စတင်မည်။

ခြောက်မိုင်ကျော် ကျယ်ဝန်းသည့် နယ်မြေအတွင်းတွင် ခြေလျင်တပ်များက လက်ယာဘက်ခြမ်းမှ နေပြီး ဟန်ပြထိုးစစ်ဆင်မည်။ ရန်သူများ၏ အာရုံကို လှည့်စားရန် ဖြစ်၏။ အာရုံပြောင်း ထိုးစစ်ဆင်သည့် နယ်မြေဘက်သို့ မြင်းသည်တော် တပ်မတခုလည်း စေလွှတ်ထားသည်။

လစွနစ်စကီတို့ တပ်ရင်း၏ ရှေ့ဘက်သို့ မျက်စိတဆုံး လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် ရန်သူများ၏ အရိပ် အယောင်ဆိုလို့ တစွန်းတစပ် မတွေ့မမြင်ရ။ ရှေ့တစ်မိုင်လောက် အကွာတွင် လူသူကင်းမဲ့သည့် ကတုတ်ကျင်း တန်းကြီးကိုသာ တွေ့ရ၏။ ကတုတ်ကျင်းများ နောက်ဘက်တွင်မှ တဖိုးဖိုး တိုက်ခတ်နေသည့် လေကြောထဲတွင် ယိမ်းနွဲ့ ကခုန်နေသည့် ဂျံခင်းကြီးများ တပြန့်တပြော။ သူတို့ ထိုးစစ်ဆင်ဖို့ ပြင်ဆင်နေခြင်းကို ရန်သူများက ရိပ်မိထားတာ ဖြစ်ရမည်။ ဘာကြောင့်ဆို ရန်သူများသည် တညတည်းဖြင့် လေးမိုင်တိတိ ဆုတ်ခွာသွားသည်။ သူတို့ ချန်ထားရစ်ခဲ့သည်မှာ ထိုးစစ်ဆင်လာမည့် တပ်များကို ဒုက္ခပေးမည့် စက်သေနတ် တပ်ဖွဲ့ကလေးများသာ ဖြစ်၏။ တိမ်တိုက်များနောက်ကွယ်မှ နေမင်းကြီး တရွေ့ရွေ့ မြင့်တက်လာသည်။ တောင်ကြားလမ်းကလေး တခုလုံး နေခြည်ကြောင့် အဝါရောင်သမ်းနေသည့် မြူနှင်းတွေ လွှမ်းနေသည်။ ထိုးစစ်ကြီး စတင်ဆင်နွှဲဖို့ အမိန့် ရောက်လာသည်။ သည်တော့ တပ်ရင်းတွေ ရှေ့သို့ ချီသည်။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော မြင်းများ၏ ခွာများ က တဝုန်းဝုန်း

မြည်သံတွေ ထွက်ပေါ်နေစေသည်။ သူတို့ တစ်မိုင်လောက် ခရီးပေါက်သွားသည်။ ထိုးစစ် တပ်ဖွဲ့များ၏ တပ်ဦးသည် ဂျုံခင်းများနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ လူတစ်ယောက် ခါးလယ်ထက် မြင့်သည့် ဂျုံပင်များသည် အခြားအပင်များ၊ မြက်များနှင့် ရောထွေးရှင်သန်နေ၏။ သည်အပင်များက မြင်း တပ်ဖွဲ့ ရှေ့သို့ချီရာ၌ အခက်တွေ့စေသည်။ သူတို့ ရှေ့တွင် စဉ်ဆက်မပြတ် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ကာဆီး နေသည်မှာ နီကြင်ကြင်ဂျုံနံများ။ သူတို့နောက်မှာတော့ မြင်းခွာများ နင်းခြေသွားသဖြင့် ကြေမွနေသည့် အပင် တွေ။ ထိုခရီးကို ထိုနည်းနှင့်နှင် သုံးမိုင်မျှ တိုးဝင်ပြီး သောအခါတွင်တော့ သူတို့၏ မြင်းတွေ ချွေးဒီးဒီး ထွက်ပြီး ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြစ်လာပြီ။ သို့သော် ရန်သူဆိုလို့ အရိပ်အယောင်မျှမမြင်ရ။ လစွနစ်စကီက သူတပ်ခွဲမှူးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကြည့်ရတာ တပ်ခွဲမှူးလည်း တော်တော်စိတ်ပျက်နေသည့်ပုံ။

လေးမိုင်ခရီးကို သူတို့တပ်ဖွဲ့တွေ အသည်းအသန် ရုန်းကန်ချီတက်ခဲ့ကြရသည်။ ခုတော့ သူတို့၏ မြင်းတွေ အားအင်ကုန်ခန်းကုန်ပြီ။ တချို့မြင်းတွေဆို သူတို့ သခင်များ အောက်မှာပင် လဲကျ သေဆုံးကုန်သည်။ အသန်မာဆုံးဆိုသည့် မြင်းများပင်လျှင် ယိုင်တိယိုင်ထိုး ဖြစ်ကုန်သည်။ သူတို့ရှိသမျှ အင်အားကို ဖျစ်ညှစ် ထုတ်ပြီး ရှေ့ဆက် ရွေ့လျားနေကြသည်။

ဟော.. ဩစကြီးယန်း စက်သေနတ်တပ်ဖွဲ့များက ခုမှ စတင်လက်စွမ်းပြသည်။ ကျည်ဆန်တွေ မိုးသီး မိုးပေါက်လို ရွာသွန်းချသည်။ လူသတ်ကျည်ဆန်များ က ရှေ့ဆုံးတန်းမှ စစ်သည်တော်များကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပြုတ်ကျသွားစေသည်။ ပထမဦးဆုံး ရိတ်သိမ်းခံလိုက်ရသည်မှာ အူလန်များတပ်ရင်း၊ သူတို့ တတွေ အရှိန်တန့်သွားသည်။ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လှည့်ကြရသည်။ ကော့ဆက်တပ်ရင်း တရင်းလည်း ပြိုကွဲ သွားသည်။ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်မိုးက သူတို့ကိုမောင်းထုတ်သည်။ သူတို့ ကြောက်လန့်တကြား အသက်လုပြီး ပြေးကြရသည်။ သို့ဖြင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စီမံကိန်းချထားသည့် ထိုးစစ်ဆင်ပွဲကြီး လုံးဝဥသု ပြိုကွဲပျက်စီး သွားသည်။ တချို့တပ်ရင်း ဆိုလျှင် လူအင်အားရော မြင်းအင်အားပါ မူလအင်အား ၏ တစ်ဝက်လောက် ဆုံးရှုံး ကြရသည်။ လစွနစ်စကီ ပါဝင်သည့် တပ်ရင်းတရင်းထဲမှ ကော့ဆက်တပ်သား လေးရာနှင့် အရာရှိ ဆယ့်ခြောက် ယောက် တိုက်ပွဲကျ ဒဏ်ရာရကြသည်။

ယူဂျင်း၏မြင်းကြီးသည် သူ့ခြေထောက်အောက် မှာပင် သေဆုံးသွားသည်။ ယူဂျင်း ကိုယ်တိုင်လည်း ဦးခေါင်းနှင့် ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရသည်။ တပ်စိတ်မှူးတစ်ဦးက သူ့မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ချပြီး

ယူဂျင်းကို ချီမသည်။ ပြီးတော့ သူ့မြင်းပေါ်တင်ပြီး မိခင်တပ်ရင်းဆီသို့
ဒုန်းစိုင်းပြန်ခဲ့လေသည်။

သူတို့၏တပ်မမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးကြီးဂေါ်လိုဗာချက် က
သူတို့တပ်ဖွဲ့တွေ ထိုးစစ်ဆင်ပုံကို ဓာတ်ပုံတွေ အများကြီး ရိုက်ယူထားသည်။
နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်းဓာတ်ပုံများကို အရာရှိ အချို့အား လိုက်ပြသည်။
တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရထားသည့် ဗိုလ်တစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံလာပြသည့်
ဗိုလ်မှူးကြီး၏မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ထိုးပစ်သည်။ ပြီးတော့ ချုံးပွဲချ
ငိုကြွေးတော့သည်။ ထိုနောက်မှာတော့ ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ ပြေးလာသည်။
ဂေါ်လိုဗာချက် ကို ဝိုင်းသမသည်။ တစ်စစီ ဖဲ့ပစ်သည်။ တပ်မမှူး၏
အလောင်းဖြင့် ဆော့ကစားကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အလောင်းကြီးကို
လမ်းဘေးမြောင်းထဲ ရွှံ့တွေ ဗွက်တွေထဲ လွှင့်ပစ်လိုက်ကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့်
သူမတူအောင် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရသည့် ထိုးစစ်ဆင်ပွဲကြီး အဆုံးသတ်သွားလေသည်။

(၂)

ယူဂျင်းလစွနစ်စကီသည် ဝါဆောဆေးရုံတွင် တက်ရောက်
ဆေးကုသနေရာမှ သူ ခွင့်ခံစားခွင့် ရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယာဂေါဒ်နီးသို့
ပြန်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း သူ့ဖခင်ထံ အကြောင်းကြားလိုက်ရ၏။
သားတော်မောင် ထံမှ သတင်းရသည့်နေ့တွင် အဘိုးကြီး လစွနစ်စကီ တနေ့လုံး
အခန်းအောင်းနေသည်။ နောက်နေ့ကျမှ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

သူ့ဒရော့စကီတွင် မြင်းကပေးဖို့ မြင်းရထား မောင်းသမား
နီကီတစ်ချ်အား အမိန့်ပေးသည်။ နောက်ပြီး နံနက်စောစော စားသည်။ ပြီးတော့
ဗီရှင်စကာ သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဗီရှင်စကာရောက်တော့ သားတော်မောင်ထံ
ကြေးနန်းရိုက်သည်။ ကြေးနန်းဟုသာဆိုသည် ..တကယ်တော့ စာတိုတစောင်
ဖြစ်သွားသည်။ ကြေးနန်းရိုက်ခ ရှာဘယ်လေးရာတောင် ကျသည်။

အင်းလေ...ရှာဘယ်လေးရာ ကျတော့ရော ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ သူ့ဘဝမှာ
စာတို စာရှည် ရေးရလောက်သည့် အကြောင်းကိစ္စမျိုး တခါမျှပေါ်ဖူးသည်မှ
မဟုတ်ဘဲ။ ဘဝက ဟိုတုန်းကလိုပါပဲ၊ တခါလာလည်း မဲပြာပုဆိုး ဘဝမျိုး။
ဘာမျှ အပြောင်းအလဲမရှိ၊ ပျင်းရိငြီးငွေ့ စဖွယ်ဘဝ။ ထူးခြားတာဆိုလို့
အလုပ်သမားခတွေ တက်လာတာပဲ ရှိသည်။ နောက်ပြီး အိမ်မှာ ယမကာ
လက်ကျန် နည်းနေပြီ။ ခုတလော သခင်ကြီး ယမကာ မှီပဲ၊ တော်တော်ကလေး
ဆက်နေသည်။ နောက်ပြီး ပိုပြီးလည်း စိတ်တို ဒေါသထွက်လွယ်လာသည်။
အပြစ်ကလည်း ရှာတတ်လိုက်ပါဘိ။ သူစိတ်တိုင်းကျ တာဆိုလို့

မရှိသလောက်ပင်။ တနေ့တွင် အက်စီနီယာ ကို ဆင့်ခေါ်သည်။ ပြီးတော့ အပြစ်ပြောသည်။

“နင် အလုပ်ကို အချိုးပြေပြေ မလုပ်ဘူးနော်၊ မနေ့က ပြင်ပေးတဲ့ မနက်စောစောစောတွေက ဘာကိစ္စ အေးနေရတာလဲ။ ဖန်ခွက်ကိုရော ဘာကိစ္စ စင်စင်ကြယ်ကြယ် တိုက်ချွတ်ဆေးမထားတာလဲ။ အဲဒီအချိုးမျိုး နောက်တခါ တွေ့ရရင် ငါ နင့်ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ရ လိမ့်မယ်၊ အလုပ်ကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်တာမျိုးကို ငါ သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ကြားလား။”

အက်စီနီယာ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ ထားသည်။ မျက်ရည်တွေသာ တားမနိုင်ဆီးမရ ပြိုကျ လာသည်။

“သခင်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မသမီးကလေး နေမကောင်း ဖြစ်နေပါတယ်၊ သူ့ကို ပြုစုဖို့ အချိန်ကလေး နည်းနည်း ပေးပါရင်၊ ကျွန်မ သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့လို့ မရလို့ပါ”

“ကလေးက ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကြည့်ရတာ အသက်ရှူကျပ်နေပုံပဲ”

“ဘာ.. ဆုံဆို့နာများ ဖြစ်နေသလား၊ ဘာကိစ္စ ကြုံကြုံတင်တင် မပြောရတာလဲ သောက်ရူးမ၊ သွား ... နီကီတစ်ချုံ ကို သွားပြော၊ ဗီရှင်စကားကို သွားပြီး ဆရာဝန် ခေါ်ပေးဖို့ပြော၊ သွားစမ်း မြန်မြန်”

နောက်နေ့နံနက်တွင် နီကီတစ်ချုံက ဆရာဝန် ခေါ်လာသည်။ ကိုယ်တွေချစ်ချစ်တောက်ပူပြီး သတိလစ် နေသည့် သူငယ်မကလေးကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ဆရာဝန်က အက်စီနီယာ၏ တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုများကို နားထောင်မနေဘဲ သခင်ကြီးထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားသည်။ အဘိုးကြီးက သူ့ကို အဝင်ဝ အခန်း ကလေးထဲတွင် လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။

“ကဲ...ကလေးမလေး ဘာဖြစ်သလဲ ပြောစမ်း”

ဆရာဝန် နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်ကို ခေါင်းတချက် ဆတ်ပြပြီး အသိအမှတ်ပြုကာ လိုရင်းကို မေးသည်။

“ဆုံဆို့နာပါ သခင်ကြီး”

“သက်သာလာစရာ အကြောင်းရှိလား၊ မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးလား”

“သိပ်မလွယ်ဘူး ခင်ဗျ၊ ကလေးက အသက်ငင်နေပါပြီ”

“သောက်ရူး”

အဘိုးကြီးမျက်နှာ နီရဲလာသည်။

“မင့် ဆေးပညာသင်ထားတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကလေးမကို သက်သာအောင်ကု”

တံခါးကို ဂုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်သည်။ ပြီးတော့ ခန်းမကြီးထဲတွင် လူးလာတုံ့ခေါက် လျှောက်နေသည်။

အက်စီနီယာ တံခါးခေါက်ပြီး ဝင်လာသည်။

“ဆရာဝန်က သူ့ကို ဗီရှင်စကာ လိုက်ပို့ပေးဖို့ မြင်းတွေ တောင်းနေပါတယ်ရှင့်”

အဘိုးကြီး ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

“ပုစွန်ဦးနှောက်နဲ့ အဲဒီလူမိုက်ကို သွားပြောစမ်း၊ အဲဒီကလေးမ မသက်သာမချင်း ဒီခြံထဲက ထွက်မသွား ရဘူးလို့။ သူ့ကို အခန်းတခန်း ပေးထားလိုက်၊ စားစရာ သောက်စရာလည်းပေး”

လက်သီးဆုပ်ကို ယမ်းခါပြလျက် အဘိုးကြီး အော်ဟစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပြတင်းဘောင်ကို လက်ချောင်းကလေးများနှင့် ခေါက်နေသည်။ ထို့နောက် သားတော်မောင် ကလေး ငယ်ဘဝ တုန်းက သူနာပြုဆရာမ ပွေ့ချိုထားသည့် ဓာတ်ပုံကို လှည့်ကြည့်သည်။ နောက်သို့ ခြေနှစ်လှမ်းစာ လောက်ခွာပြီး ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

သမီးကလေး မကျန်းမမာဖြစ်ပြီ ဆိုကတည်းက အက်စီနီယာခေါင်းထဲတွင် အတွေးတခု လွှမ်းနေသည်။ အပြစ်ကျူးလွန်မိသူတစ်ဦး ခံစားရလေ့ရှိသည့် လိပ်ပြာမသန့်စိတ်။ နာတာလီယာကလေးကို မိမိ စာနာခြင်း ကင်းမဲ့စွာ မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောပစ်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ သည်အတွက် မိမိကို ဘုရားက အပြစ်ဒဏ်ခတ်လေ ပြီလား။ သမီးလေး အသက်ဆုံးရှုံးသွားမှာ သူမ အရမ်း စိုးရိမ်သည်။ ပရိဒေဝမီး တောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စိတ်သူ မထိန်းနိုင်တော့။ အလုပ်လည်း မလုပ်နိုင်။ ဦးတည်ရာမဲ့ ဟိုသွား သည်သွား လျှောက်သွားနေမိသည်။ “ဘုရားသခင်က သမီးလေးကို ခေါ်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟူသော အတွေးက သူ့ဦးနှောက်ထဲ စဉ်ဆက်မပြတ် ပေါ်နေသည်။ စွမ်းအားရှိသမျှ စိတ်ကို တင်းထားသည်။ သမီးကလေး မသေပါဘူးဟု ဇွတ် အတင်း ယုံထားသည်။ သမီးလေး၏ အသက်ကို ညှာတာထောက်ထားပါမည့်အကြောင်း ဘုရားရှင် ထံတော်ပါးတွင် အသည်းအသန် ဆုပန်သည်။

သို့သော် ပြင်းထန်လွန်းသော အဖျားရှိန်က ကလေးမကလေး၏ အသက်ကို ဖဲ့ခြွေနေပြီ။ ကလေးမ ကလေး ကျောက်တုံးတတုံးလို မလှုပ်နိုင်

မယုက်နိုင် လဲလျောင်းနေသည်။ သူမ၏ လည်ချောင်းထဲမှ အနိုင်နိုင် တိုးထွက်လာသော တအစ်အစ်မြည်သံကိုသာ ကြားရသည်။ ကလေးမကလေးကို ဆရာဝန်က တစ်နေ့ လေးကြိမ် ကြည့်ပေးသည်။ ညဉ့်ဦးပိုင်းကျတော့ အစေခံတန်းလျား လှေကားထစ်များ ပေါ်တွင် ရပ်ပြီး ဆေးလိပ် သောက်သည်။ အေးစက်စွာ လင်းလက် တောက်ပနေသည့် ဆောင်းဦး၏ ငွေကြယ်များကို ငေးမောကြည့်နေ တတ်သည်။

ကလေးမ ကလေး၏ ခုတင်နံဘေးတွင် တညလုံး ဒူးထောက်ထိုင်ပြီး စောင့်ကြည့်နေသူ ကတော့ အက်စီနီယာ ပါတည်း။ ကလေးမ ကလေး၏ လည်ချောင်းမှ တဂွီးဂွီး မြည်သံက သူမ၏ နှလုံးသားကို ဖျစ်ညှစ် ခြေမ့ နေသည်သို့ ရှိ၏။

“ကလေးလေးရယ်... မေ့သမီးလေးရယ်၊ တာနီယာ မေမေပန်းပွင့်ကလေးရယ်၊ ကြွေမသွားပါနဲ့နော် ဒီမှာ ကြည့်စမ်း လှလှလေးရယ်၊ သမီးရဲ့ မျက်စိကလေးတွေ ဖွင့်လိုက်စမ်းပါကွယ်၊ မေမေဆီ ပြန်လာနော်၊ မျက်ဝန်း နက်နက်နဲ့ အချစ်ကလေး ...အို ...ဘာများဖြစ်လို့လဲ ဟင်၊ ဘုရား ဘုရား ... ဒုက္ခပါပဲ...”

သမီးကလေးက တခါတခါတွင် မျက်ခွံတွေ ပင့်ကြည့်သည်။ သွေးနီရောင် လျှမ်းနေသည့် မျက်လုံး များက ဘယ်ကိုကြည့်မှန်းမသိ။ သူမ၏အကြည့်ကို ဆုပ်ဖမ်းလို့မရ။ မအေဖြစ်သူက သမီးကလေး၏ အကြည့်ကို အာသာငမ်းငမ်း လိုက်ဖမ်းသည်။ သို့သော် ဖမ်းလို့ ဆုပ်လို့မရ။

သမီးကလေးသည် သူမမေမေ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ သေဆုံးသွားသည်။ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သမီး ကလေး၏ ပါးစပ်ကလေး ပွင့်ဟလာသေးသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ကလေးကတော့ အကြောဆွဲသလို ကွေးကောက် တက်လာသည်။ မိခင်က ပွေ့ချီထားသည့် ကြားထဲက သေးသေးကွေးကွေး ဦးခေါင်းကလေးသည် နောက်သို့ လန်သွားသည်။ နောက်ပြီး မီလက်ကော့ မျိုးနွယ် မျက်လုံးကလေးများက ကြောင်စီစီနှင့် သုန်မှုန်စွာ ကြည့်နေသည်။

အဘိုးကြီး ဆာရုကာက ရေကန်နံဘေးရှိ ပေါ်ပလာပင်အိုကြီးအောက်တွင် မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ မြေကျင်း ကလေး တူးပေးသည်။ ခေါင်းကလေးကို သယ်လာပြီး မြေကျင်းထဲ ချပေးသည်။ အဆောတလျင်မဟုတ်သော စေ့စပ်သေချာမှုမျိုးဖြင့် မြေကျင်းကို မြေကြီးတွေ ပြန်ဖို့ပေးသည်။ ထို့နောက် မြေပုံကလေးပေါ်မှ အက်စီနီယာ ပြန်ထအလာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် အကြာကြီး စောင့်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆာရုကာ စောင့်မနေနိုင်တော့။ သူ့နာခေါင်းကို ပူးခနဲညှစ်ကာ မြင်းဇောင်းများ ရှိရာသို့ ထွက်သွားတော့၏။ သူက အော်ဒီကလုန်း ရေမွှေး ပုလင်းကို ထုတ်သည်။

ပြီးတော့ ဝိုင်ပုလင်းကလေး တလုံး ထုတ်သည်။ ရေမွှေးနှင့် ဝိုင်ကို ပုလင်းတလုံး ထဲတွင် ရောစပ်သည်။ သူဖော်စပ်ထားသည့် အရည်ကို လက်ထဲတွင် ကိုင်မြှောက်လျက် ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ရေရွတ်သည်။

“ကလေးမကလေးကို သတိရ အောက်မေ့တဲ့ အနေနဲ့ သနားစရာ ကလေးမကလေးအတွက် နိဗ္ဗာန်ဘုံ တံခါးကြီး ပွင့်ဟပါစေသား၊ အပြစ်ကင်းပြီး ချစ်စရာ ကောင်းလှတဲ့ ဝိညာဉ်ကလေး ကြွေလွင့်သွားရှာပါပြီ”

(၃)

သီတင်းပတ် သုံးပတ် ကြာသောအခါ ယူဂျင်း လစ္စနစ်စကီ သူ့အိမ်သို့ သံကြိုးရိုက်လိုက်၏။ အိမ်သို့ မိမိ ပြန်လာနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဖအေကြီးက သူ့သားကို ကြိုဆိုဖို့ မြင်းသုံးကောင်တပ် ရထားတစ်စီးကို မီးရထား ဘူတာရုံသို့ စေလွှတ်သည်။ စံအိမ်ဝင်းကြီးထဲရှိ လူတွေအားလုံး သခင်လေးကို မျှော်ကြသည်။ သူတို့ သခင်လေး ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့သည် ဆိုပဲ။ သခင်လေး ပြန်အလာတွင် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီးနဲ့ဖို့ ကြက်ဆင်တွေ ဝမ်းဘဲတွေ သတ်ကြသည်။ အဘိုးကြီး ဆာရုကာက သိုးတစ်ကောင်ကို အရေဆုတ်သည်။ သခင်လေး အိမ်ပြန် ရောက်တော့ ညဉ့်တော်တော်မှောင် နေပြီ။ သွေးခဲမတတ် အေးစက်သောမိုးက မညှာမတာ ရွာချနေသည်။ မီးတိုင်များမှ အင်အားချည်နဲ့သော မီးရောင်ကလေးများက မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ဖျော့ဖျော့ကလေး ဖြန့်ကြက် နေသည်။

ယူဂျင်းက သူ၏ နွေးထွေးသော ဝတ်ရုံကြီးကို ဆာရုကာထံ ပစ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ အိမ်လှေကားထစ် များပေါ်သို့တက်သည်။ ထိုသို့တက်ရာ၌ သူ့ခြေထောက်က မဆိုစလောက်ကလေး ထောင့်ထောင့်နဲ့ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ့ဖခင်ကြီးက ကမန်းကတန်း ပြေးလာပြီး သူ့ကို ကြိုဆိုသည်။ ထိုသို့ ပြေးလာရာ၌ လမ်းမှာရှိသည့် ကုလားထိုင်တွေ လွင့်စဉ်ကုန်အောင် တိုက်ပစ်ခဲ့သည်။

အက်စီနီယာက ညစာကို ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ပြင်ဆင်သည်။ ပြီးတော့ သခင်ကြီးသားအဖကို အကြောင်းကြားဖို့ သွားသည်။ သူမ သော့ပေါက်ကလေးထဲမှ ချောင်းကြည့်သည်။ သူမ မြင်တွေ့လိုက် ရသည်မှာ အဘိုးကြီးက သားတော်မောင်ကို ပွေ့ဖက်ထားခြင်း။ ပွေ့ဖက်ထားရင်း သားဖြစ်သူ၏ ပခုံးကို တရွပ်ရွပ်နမ်းသည်။ အဘိုးကြီးကိုယ်တိုင်၏ ပခုံးများကတော့ တသိမ့်သိမ့်တုန်နေသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်လောက် စောင့်ပြီး အက်စီနီယာ ထပ်ချောင်းလိုက်

ပြန်သည်။ သည်တချို့တော့ ယူဂျင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ နူးထောက်ထားသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ကြမ်းပေါ်မှာ ဖြန့်ခင်းထားသည့် မြေပုံတချပ်။ အဘိုးကြီးက မီးခိုးတွေ တဖွားဖွားထွက်အောင် သူ့ဆေးတံကို ဖွာနေသည်။ ကုလားထိုင် တလုံး၏ လက်တန်းကို သူ့လက်ခေါက်များဖြင့် ထုရင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောနေသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ ငါကတော့ မယုံဘူးဟေ့”

ယူဂျင်း တိုးတိတ်အေးချမ်းစွာ ပြန်ပြောသည်။ လက်ချောင်းများဖြင့် မြေပုံကို ထောက်ပြသည်။ အဘိုးကြီး ပြန်ပြောသည်မှာ...

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ဌာနချုပ်ရဲ့အမိန့်က မှားနေတာပေါ့၊ ဒါ သူတို့ဘက်က အမြင်ကျဉ်းလွန်းတာကွ၊ ဒီမယ် ယူဂျင်း၊ အဲဒီဖြစ်ရပ်မျိုးဆန်ဆန် သာဓကတန ငါပြောပြမယ်၊ ရုရှား-ဂျပန် စစ်ပွဲတုန်းကပေါ့၊ ငါ ပြောမယ်၊ ငါပြောပြမယ်”

ထိုအခိုက် အက်စီနီယာ တံခါးခေါက်သည်။ အဘိုးကြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူ့ဟန်ပန်က လှုပ်ရှား တက်ကြွနေသည်။ မြူးပျော်နေသည်။ သူ့ မျက်လုံးတွေ ငယ်မူငယ်သွေးကြွပြီး အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်နေသည်။ သားတော်မောင်နှင့်အတူ နှစ်ချို့ပိုင် တပုလင်း သောက်ကြသည်။ ညစာကို တည်ခင်း ပြင်ဆင် ပေးနေသည့် အက်စီနီယာက သူတို့သားအဖ ၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်မိသည်။ ပြီးလို့ ရွှင်လို့ တက်ကြွလို့၊ သူတို့ကို ကြည့်ပြီး မိမိ၏ အထီးကျန် ဝေဒနာကို နင့်နှင့်နဲ့ ခံစားရသည်။ မျက်ရည်မကျသော ငိုကြွေးခြင်းက သူမ၏ရင်ကို တစစီဖြစ်အောင် ဆွဲခဲ့နေသည်။ သမီးကလေး ကွယ်လွန်သွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူမ ငိုချင်သည်။ ချုံးပွဲချပြီး ငိုပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့ပေမဲ့ မျက်ရည်များက ထွက်မလာ။ လည်ချောင်းထဲမှ ငိုကြွေးသံ တချက်ထွက်လာသည်။ သို့ပေမဲ့ မျက်လုံးများက ခန်းခြောက်နေဆဲ။ နောက်ပြီး ပူပြင်းလွန်းသော ပရိဝေဒ မီးတောက်က သူမရင်ကို လောင်မြိုက်နေသည်။ သည်တော့ သူမ အိပ်ပြီးရင်း အိပ်သည်။ အများကြီး အိပ်သည်။ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေလျှင် ဘာမျှ မတွေးနိုင်ဘဲ စိတ်သက်သာငြား မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်။ သို့သော် သမီးလေး၏ ခေါ်သံကို သူမ အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာပင် ကြားကြားနေရသည်။ သူမနံဘေးတွင် သမီးကလေး အိပ်နေသည်လို့ပဲ သူမ အာရုံသွင်းထားသည်။ အိပ်နေရာမှ တဖက်သို့ လှည့်ပြီး လက်ချောင်းများဖြင့် စမ်းကြည့်သည်။ သည်တော့လည်း ခွခေါင်းအုံးကိုပဲ စမ်းမိသည်။ နားထဲမှာတော့ “မေမေ၊ မေမေ” ဟု ခေါ်သည့် သမီးကလေး အသံက တဝဲလည်လည်။ သူမ၏ အေးစက်ထုံထိုင်းသော နှုတ်ခမ်းများက ပြန်ခေါ်မိသည်။ “သမီးလေး၊ အချစ်ကလေး” ဟူ၍။ တခါတခါတွင် နေ့ခင်း လင်းလင်းကျင်းကျင်းကြီး မှာပင် သူမ၏ နူးခေါင်းနားတွင် သမီးလေး ရှိနေသည် ထင်မိ၏။ ထိုင်နေရာမှ ခါးကိုင်းပြီး သမီးကလေး၏

ဆံပင်ကောက်ကွေး ကလေးများကို ပွတ်သပ်ဖို့ လက် လှမ်းမီသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ။

(၄)

အိမ်ကြီးမဟာသို့ ပြန်ရောက်ပြီး သုံးရက်မြောက် နေ့တွင် ယူဂျင်းက မြင်းဇောင်းများရှိရာသို့ သွားသည်။ အဘိုးကြီးဆာရူကာနှင့် တော်တော်ညဉ့်နက် သည်အထိ စကားတွေ တောပြော တောင်ပြော လျှောက်ပြော နေသည်။ ယူဂျင်း မြင်းဇောင်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာချိန်တွင် ညကိုးနာရီထိုးနေပြီ။

ခြံထဲတွင် လေတစိုးစိုး တိုက်နေသည်။ သူ့ ခြေထောက်အောက်မှ နှင်းပျော်ဝင်နေသည့် ရွှံ့များက တစွပ်စွပ် မြည်နေသည်။ လဆန်းရက် လခြမ်းကွေးဝါဝါ ကလေးသည် တိမ်တိုက်များကြားမှ ချောင်းကြည့် နေသည်။ ဆန်းစသော်တာ၏ အလင်းရောင်ဖြင့်ပင် ယူဂျင်းက သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်၏။ ပြီးတော့ အစေခံ တန်းလျားဘက်သို့ ခြေဦး လှည့်လိုက်၏။ လှေကားထစ်များ အရောက်တွင် ခဏရပ်သည်။ စီးကရက်မီး ညှိသည်။ တဖြုတ်မျှ စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် ပခုံးတွေ တွန့်လိုက်ကာ လှေကားထစ်များ ပေါ်သို့ တက်သည်။ သူ သတိကြီးစွာထားပြီး မင်းတုတ်ကို ဖြုတ်ပြီး တံခါးကိုဖွင့်သည်။ တံခါးပေါက်မှဝင်ပြီး အက်စီနီယာ၏ အခန်းထဲ ဝင်သည်။ ပြီးတော့ မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

အမျိုးသမီး မေးပြီး သူမ၏ကိုယ်ကို စောင့်ဖြင့် ဆွဲပတ်လိုက်သည်။

“ကိုယ်ပါ လစွနစ်စကီလေ”

“ခဏလေးနော်၊ ကျွန်မ အဝတ်အစား လဲလိုက် ပါရစေဦး”

“ဒုက္ခရှာမနေပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ် လောက်ပဲ နေမှာပါ”

ခြံလာသည့် ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ပစ်ချပြီး အက်စီနီယာ ခုတင်စွန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ဒီတော့ မင့်သမီးလေး ဆုံးသွားရှာပြီပေါ့နော်”

“ဆုံးသွားရှာပြီ...”

အက်စီနီယာ ပဲ့တင်ထပ်သလို ရေရွတ်သည်။

“မင်း အရမ်းကာရော ပြောင်းလဲသွားတာကလား၊ သမီးကလေးကို

စွန့်လွှတ်လိုက်ရတာ မင်းအတွက် ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာ ကိုယ် မှန်းဆကြည့်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ မင့်ကိုယ်မင်း အကျိုးမဲ့ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်ကွဲ့။ မင်း ဒီလိုလုပ်နေလို့လည်း သမီးကလေးကို ပြန်ခေါ်နိုင်တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မင့်အသက်က ငယ်သေးတာပဲလေ။ နောက်ထပ်ကလေးတွေ ရနိုင်သေးတာပဲဟာ။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းပြီး ဆုံးရှုံးမှုကို ထေမိအောင် ကြိုးစားစမ်း။ ပြောရမယ်ဆိုရင် မင်းမှာ ဘာမှမကျန်တော့ လောက်အောင် ဆုံးရှုံးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းမှာ ရှေ့ဆက်လျှောက်ရမယ့် ဘဝတခုလုံး ရှိနေပါသေးတယ်”

သူမ၏ လက်ကို ဖျစ်ညှစ်သည်။ ပြီးတော့ လက်မောင်းကို အသာအယာပွတ်သပ်သည်။ ယုယုယယ။ သို့သော် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အပြုအမူ၊ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည့် သူ့အသံက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ။ ထိုသို့ ပြောနေရင်း အက်စီနီယာ၏ အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားသည်။ ကျိတ်ပြီးငိုရှိက်သံ။ သည်တော့ ယူဂျင်းက မျက်ရည်များ စိုရွံ့နေသည့် သူမ၏ပါးများကို နမ်းသည်။ မျက်လုံးများကို နမ်းသည်။ သနားကြင်နာမှု၊ ကရုဏာ ထားမှုတို့နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိန်းမသားတို့၏ စိတ်နှလုံးသည် ကြုံကြုံ မခံနိုင်၊ ယုံလွယ်သည့် သဘောရှိ၏။ စိတ်သောကများ ကြီးမားစွာ ဖိစီးနှိပ်စက်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသော အက်စီနီယာသည် တဖက်မှ ကြင်နာယုယမှုများကို လိုလိုလားလား လိုက်လျောနေမိတော့၏။ တကယ်တော့ မိမိ ဘာတွေလုပ်မိပြီး ဘယ်စခန်း ရောက်နေကြောင်း မိမိဘာသာ မိမိပင် မသိမမြင်မိ။ လင်သားနှင့် ကြာမြင့် ကြာရှည် ဝေးကွာနေပြီး အချစ်ငတ်မှုက သူမကို ဖိစီးနေသည်လေ။

သို့ပေမဲ့ ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိသည့် ယာယီ သာယာကြည်နူးမှု ကလေး ပျက်ပြယ်သွားသော အခါ သူမ အသိတရားတွေ ပြန်ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ရှိုက်ကြီးတငင် ချုံးပွဲချ ငိုသည်။ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းစွာ၊ အရှက်တရားကင်းစွာဖြင့် အိမ်ရှေ့လှေကားထစ် များဆီသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ အဝတ်အစားတွေ ဖိုးရိုးဖားရား မလုံမခြုံဖြင့်။ ယူဂျင်း သူမနောက်သို့ ကမန်းကတန်းလိုက်သည်။ အခန်းတံခါးကို ပွင့်လျက် ထားခဲ့သည်။ ထိုသို့ပြေးလိုက်သွားရင်း ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်သွားသည်။

အိမ်မကြီးသို့ အဝင် လှေကားထစ်များပေါ် တက်မိမှ ယူဂျင်း ပြီးလိုက်သည်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ၊ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ။ သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း သူ့ရင်ဘတ် သူ ပွတ်သပ်ရင်း ယူဂျင်း စဉ်းစားနေသည်။

“ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရှုထောင့်ကနေပြီး ကြည့်မယ်ဆိုရင် ငါ ပြုမူခဲ့တဲ့ အပြုအမူဟာ ရှက်ဖွယ်လိလိနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား

ဖောက်ဖျက်တဲ့ အပြုအမူပဲ။ ငါဟာ ငါ့အိမ်နီးချင်း တစ်ဦးကို အနိုင်ကျင့်
ဓားပြတိုက်ခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့လဲလေ၊ ငါဟာ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှာ
အသက်ကိုရင်းပြီး တိုက်ပွဲ ဝင်ခဲ့သူပဲ။ တကယ်လို့ ကျည်ဆန်က ငါ့ခေါင်းထဲ
တည့်တည့်ဝင်သွားရင် ခုလောက်ဆို ငါ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီး တီကောင်တွေကို
အစာကျွေးနေရပြီပေါ့။ ဒီလိုအချိန် ဒီလိုခေတ်ကာလကြီးမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ
အခိုက်အတန့် ကလေးတိုင်းကို ရမ္မက်ပြင်းပြင်းနဲ့ ရူးရူးမူးမူး
ပျော်ပျော်မြူးမြူးနေရမှာပဲ”

သူ့အတွေးများကြောင့် သူသည် ခဏတစ်ဖြုတ် အားဖြင့်တော့
လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်
သူ့စိတ်ကူးများက ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ တိုက်ပွဲမြင်ကွင်းကို ပြန်လည်
အသက်သွင်း ပေးလိုက်ပြန်သည်။ ပုံလျက်လဲကျသွားသော သူ့မြင်းက
သူ့အပေါ်ပိနေပုံ၊ မြင်းအောက်မှ လွတ်အောင် သူ အသည်းအသန်
ရုန်းထွက်နေပုံ၊ မြင်းအောက်မှ ရုန်းထွက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်မိသည်နှင့်
ကျည်ဆန်များ ဝင်လာပုံ၊ သူ နောက်တကြိမ် လဲကျသွားပုံ၊ စိတ်ကူးပုံရိပ်ထဲမှ
တိုက်ပွဲမြင်ကွင်းကို ပြန်လည် မြင်ယောင်ရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။
ထိုသို့ အိပ်ပျော်မသွားမီ ဆုံးဖြတ်လိုက်သော သူ၏ စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ချက် ကတော့
“ကဲ...မနက်ဖြန်အတွက် စဉ်းစားနေတာတွေ ရပ်သင့်ပြီ၊ ခုအချိန်က အနားယူ
ရမယ့်အချိန်” ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

(၅)

နောက်နေ့နံနက် ထမင်းစားခန်းထဲတွင် အက်စီနီယာ နှင့်
တစ်ယောက်ချင်း တွေ့ရသောအခါ အမျိုးသမီး ဆီသို့ သူသွားသည်။
အပြစ်မကင်းသူလို မလုံမလဲ ပြီးသည်။ သို့ပေမဲ့ အမျိုးသမီး
နောက်ဆုတ်သွားသည်။ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်သွားလိုက်သည်မှာ နံရံတွင်
ကျောက်ပိမိသည်အထိ။ ရှေ့သို့ ဇွတ်တိုးလာသည့် ယူဂျင်းကို အကပ်မခံ။ သူမ၏
လက်တွေ ဆန့်ထုတ်ပြီး တားထားသည်။ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် တိုးတိုး
တိတ်တိတ် ကြိမ်းမောင်းသည်။

“လူယုတ်မာ၊ ရှင် အနားကပ်မလာနဲ့”

ဘဝက ကြိုတင်ပြဋ္ဌာန်းမထားသည့် စည်းမျဉ်း ဥပဒေများဖြင့် လူများကို
စီမံအုပ်ချုပ်ပါသည်။ နောက်ထပ် သုံးရက်အကြာ ညဘက်တွင်
အက်စီနီယာထံသို့ ယူဂျင်း သွားပြန်သည်။ သည်တချီတော့ သူ့ကို
အက်စီနီယာက ဆန့်ကျင်ငြင်းပယ်ခြင်း မပြုတော့ချေ။

မျက်စိရောဂါကု ဆေးရုံဝင်းထဲတွင် ပန်းခြံ သေးသေးကလေးတခု ဖန်တီးထားသည်။ မြို့ပြင် စိတ်ပင်ပန်းစွယ် မြင်ကွင်းများကြောင့် ပြေပြေပျောက်ပျောက် နားနားနေနေ မနေရသည့် မျက်လုံးများအတွက် မျက်စိအေးအောင် ဆိုပြီး ပြုပြင်ဖန်တီးထားသည့် ပန်းခြံများလည်း မော်စကိုမြို့ဆင်ခြေဖုံးတွင် အများအပြားရှိ၏။ ၎င်းပန်းခြံများထဲမှ သစ်ပင်ပန်းပင် များကို လှလှပပပုံသွင်းထားသည်။ ဖြတ်ထား ညှပ်ထား ကြသည်။ ၎င်းသစ်ပင် ပန်းပင်များကို ကြည့်ရ မြင်ရသည့် မျက်လုံးများသည် နားနားနေနေ မခံစားရ။ သက်သောင့်သက်သာမရှိ။ သည်သစ်ပင်တွေ ပန်းပင်တွေက လွတ်လွတ် လပ်လပ်နှင့် သဘာဝအတိုင်း ပေါက်ရောက်ခွင့်ရသည့် အပင်တွေမဟုတ်။ ဂရီဂိုတို့လို လူမျိုးတွေကတော့ ပုံသွင်းခံ ထားရသည့် သည်အပင်များကို တွေ့ရတော့ သစ်တောတွေထဲမှ လွတ်လပ်စွာ ရှင်သန်ပေါက်ရောက်နေသည့် အပင်များကို သတိရမိသည်။ တောရိုင်းမြေ၏လွတ်လပ်မှုကို သတိရ တမ်းတမိစေ၏။

ဆေးရုံပန်းခြံကလေးကို ဆောင်းဦးရာသီက စိုးမိုးနေပြီ။ ပန်းခြံလမ်းကလေးများပေါ်တွင် လိမ္မော်ရောင် နှင့် နီညိုရောင် သစ်ရွက်တွေ၊ နံနက်ခင်း၏ နှင်းခါးရိုက်သဖြင့် ပန်းပွင့်ကလေးများ ကျိုးကြေနေသည်။ မြက်ပင်စုများ ပေါ်တွင်တော့ အစိမ်းရောင်နှင်းရည်တွေ လွှမ်းနေစေ၏။ ရာသီဥတု သာယာသည့်နေ့များတွင် လူနာများ ပန်းခြံထဲဆင်းပြီး အညောင်းပြေ အညာပြေ လမ်းလျှောက်ကြ၏။ ဘာသာတရား ရိုသေကိုင်းရှိုင်းသော မော်စကိုမြို့တော်၏ ဘုရားကျောင်း ခေါင်းလောင်းသံများကို နားဆင်ကြရ၏။ ရာသီဥတု ဆိုးရွားသောနေ့များ (သည်နှစ်လိုနေ့တွေ ခပ်စိပ်စိပ်ဖြစ်ပေါ်သည်) တွင်မူ သူတို့သည် ဆေးရုံပေါ်မှာပင် တခန်းဝင် တခန်းထွက် လျှောက်လည်ကြသည်။ စကားစမြည် ပြောကြသည်။ သို့မဟုတ်ပါကလည်း ကိုယ့်ခုတင်ပေါ်ကိုယ် တိတ်ဆိတ်စွာ လဲလျောင်းနေကြ၏။ သည်လို နေတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပျင်းရိငြီးငွေ့လာသည်။

ကိုယ်သာမဟုတ်၊ အနီးနားဝန်းရံ လူများလည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့လာစေတာပေါ့။ ဆေးရုံတက်နေရသည့် လူနာ အများစုမှာ အရပ်သားတွေ။ ဒဏ်ရာရလာသည့် စစ်သားများကိုတော့ အခန်းတခန်းထဲတွင် စုပေါင်းနေစေသည်။ သူတို့ အခန်းထဲတွင် စစ်သားလူနာအားလုံး ငါးဦးရှိသည်။ ဂျန်ဗာရီကစ် ဆိုသည့် အရပ်ရှည်ရှည်၊ မျက်နှာ နီစပ်စပ်၊ မျက်လုံး ပြာပြာဖြင့်

လက်မီယန် လူမျိုးတစ်ဦး။ နောက်တစ်ယောက်က ခပ်ချောချော သေနတ်ကိုင်
မြင်းစီးတပ်သားကလေး အိုင်ဗန်ဗရူ ဘလက်စကီ။ ကိုဆစ် ဆိုသည့်
လက်ဖြောင့်သေနတ် သမားတစ်ဦး။ သူကတော့ ဆိုက်ဘေးရီးယန်းလူမျိုး
တစ်ဦးဖြစ်၏။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ လူကောင် သေးသေးညှက်ညှက်
အသားဝါဝါနှင့် ဂနာမငြိမ် စစ်သားကလေး တစ်ဦး။ နောက်ပြီး ဂရီဂို။

စက်တင်ဘာ လကုန်ပိုင်းတွင် သူတို့အခန်းသို့ နောက်ထပ်လူနာတစ်ဦး
ရောက်လာသည်။ သည်လူနာ ရောက်လာချိန်မှာ နေ့လယ်နေ့ခင်းကြီး။
ထိုညမှာပင် သည်လူကို ခွဲစိတ်ကုသပေးကြသည်။ သူ့အား ခွဲစိတ်ခန်းထဲသို့
ခေါ်သွင်းသွားပြီး ခဏအကြာတွင် ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်
ခပ်အုပ်အုပ်သီချင်းဆိုသံကို အခြားလူနာများ ကြားကြရ၏။ သူ့ကို
မေ့ဆေးပေးပြီး ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်က သူ့မျက်စိထဲ စိုက်ဝင်နေသည့် ဗုံးဆန်
အစတစကို ဖယ်ရှားပစ်နေချိန်တွင် သည်လူနာက သီချင်းဆိုနေသည်။
နောက်ပြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာနေသည်။ ခွဲစိတ်ကုသမှု ပြီးဆုံးသွား သောအခါ
သူ့ကို အခြားစစ်သားများအား နေရာချထားသည့် အခန်းသို့ ခေါ်လာကြသည်။
မေ့ဆေးပြယ်သွားသည်နှင့် သည် လူက သူ့ကိုယ်သူ စတင်မိတ်ဆက်တော့၏။
သူ့နာမည် ဂါရန်ဇာ ဟုခေါ်ကြောင်း၊ ခေါ်နီဂေါ့ပြည်နယ် ဘက်မှ ယူကရိန်း
လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ သူ ထိခိုက် ဒဏ်ရာ ရခဲ့သည်မှာ
ဂျာမန်စစ်မျက်နှာတွင်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အတွက် နေရာချပေးသည့် ခုတင်မှာ
ဂရီဂို ခုတင် နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ဖြစ်ရာ သူက ဂရီဂိုအား သီးသီး ခြားခြား
မိတ်ဆွေ ဖွဲ့သည်။ အပေါင်းအသင်းလုပ်သည်။ ညနေပိုင်း စစ်ဆေးမှု
ပြီးသွားသည်နှင့် သူတို့နှစ်ဦး တိုးတိုး တိုးတိုးဖြင့် စကားတွေ ပြောကြတော့။
ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင် စကားတွေ။

“အဲ...ဘယ်လိုဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီရောက်လာတာလဲဗျ”

သူ စတင်ပြောခဲ့သည့် မိတ်ဆက်စကား။

“ဖင်နာလိုက်၊ ခေါင်းနာလိုက်ပေါ့ဗျာ”

“မျက်လုံးက ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

“ဆေးတွေထိုးနေရတယ်လေ”

“ဘယ်နှလုံးလောက် ရှိသွားပြီလဲ”

“ခုချိန်ထိ ဆယ့်ရှစ်လုံး ရှိသွားပြီ”

“ဆေးတွေထိုးတော့ နာလားဟင်”

“ခဲလို့မကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲဗျ”

“မျက်စိကို ထုတ်ပစ်ပေးဖို့ သူတို့ကို ပြောလိုက်ပါလား။”

“ဘာဖြစ်လို့ပြောရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်မှ အကန်း မဖြစ်ချင်သေးတာ”

အာဃာတတရားတွေကြီးပြီး အမျက်ဒေါသများ ဖိစီးနေသည့် ဂရီဂို ခုတင်နီးချင်း လူနာရဲဘော်က လောကကြီးကို တစောင်းမြင်နေသူ။ သူသည် တွေ့သမျှ မြင်သမျှ အရာရာတိုင်းကို စိတ်တိုင်းကျသည်မရှိ။ ကျေနပ်သည် မရှိ။ သူက အစိုးရကို ကျိန်ဆဲသည်။ စစ်ကို ဆဲဆိုသည်။ သူ အမှုထမ်းနေသည့် စစ်တပ်၊ ဆေးရုံအစားအစာ၊ ထမင်းချက်တွေ၊ ဆရာဝန်တွေ...သူ့ ပါးစပ်ထဲ ရောက်လာသည့် အရာရာတိုင်းကို နင်ပဲဆဲ ပြောသည်။ မှိုချိုးမျှစ်ချိုးပြောသည်။ သူသဘောတွေ့တာ ဘာမျှမရှိ။

“ငါတို့ တောသူတောင်သား ဆင်းရဲသား လယ်သမားတွေက ဘာကို မျှော်ကိုးပြီး စစ်ပွဲကြီးထဲ ဝင်နဲ့ နေရတာလဲ၊ အဲဒီအကြောင်း ငါသိချင်သကွား။

ဟု သူက တောင်းဆိုသည်။

“ဒီကနေ့ လူတိုင်း ဘာဖြစ်လို့ စစ်ထဲဝင်ပြီး တိုက်နေကြသလဲ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေကြောင့်ပဲပေါ့ဗျာ”

“ဟား ...မင်းဆိုတဲ့ကောင်က သောက်ရူးပဲ၊ မင်းကိုတော့ ငါ အကုန်ပြန်ရှင်းပြရတော့မှာပဲ။ ငါတို့ ခုလို တိုက်ခိုက် နေရတာ ဘူဇာအရင်းရှင်တွေကြောင့်ကွ သိရဲ့လား။ အရင်းရှင်လူတန်းစား ဆိုတာကဘာတွေလဲ။ သူတို့က သစ်သီးပင်တွေ ကြားထဲက ငှက်တွေလေကွာ။ သူတို့စိုက်တာမဟုတ်တဲ့ သစ်သီးပင်တွေက အသီးအပွင့်တွေကို လိုက်ပြီး ထိုးသုတ် စားနေတဲ့ အကောင်တွေပေါ့”

သူက ဂရီဂိုအား စကားကြီး စကားကျယ်များ ပြောသည်။ ခက်ခဲသော စကားလုံးများ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ရှင်းပြသည်။ သူစကားပြောရာ၌ ဘာသာခြား စကားလုံးများ ကြားညှပ်ပြောသည်။ ဒေါဖြင့်မာန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဟေ့လူ၊ စကားကို အဲဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး မပြောနဲ့ဗျ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ယူကရိန်းစကားကို ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊ ဒီထက် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါဗျာ”

သူ့စကားတွေ ဒေါဖြင့် မာန်ဖြင့် အရှိန်တက်လာလျှင် ဂရီဂိုက ကြားဖြတ်တောင်းဆိုတတ်၏။

“ငါ့လေသံ ဒီလောက်ကြီးမဝဲပါဘူး ကောင်လေးရာ၊ မင်းဟာ ဇာဘုရင်အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ပေးနေတယ်လို့ ထင်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဇာဘုရင် ဆိုတာက ဘာလဲ၊ ဇာဘုရင်ဆိုတာ ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ဇာဘုရင်ရဲ့ မိဖုရား ဆိုတာကလည်း ခြံလှောင် ကြက်ကလေး

တစ်ကောင်ပါပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ငါတို့ကုပ်ကို ခွစီးထားတဲ့ မနိုင်ဝန်ကြီးတွေကွ။ မင်း မမြင်ဘူးလား။ စက်ရုံပိုင်ရှင်က ဗောဒကာအရက်ကို ဇိမ်ခံသောက်နေချိန်မှာ စစ်သားက ဘာမဟုတ်တဲ့ သန်းတွေ လိုက်သတ်နေရတယ်။ အရင်းရှင်က အမြတ်တွေ သဲ့ယူတယ်။ အလုပ်သမားကတော့ ကျောပြောင်ပြီး ဗိုက်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေတယ်။ ငါတို့ ကျင်လည်နေရတာ အဲဒီစနစ်ပဲကွ။ ဆက်ပြီး ကျွန်ခံလိုက်ဦး ကော့ဆက် ကလေးရေ။ ဆက်ပြီး သစ္စာခံ အလုပ်အကျွေးပြုလိုက်ဦးပေါ့။ နောက်ထပ် သူရဲကောင်း ဘွဲ့တံဆိပ်ကလေး နည်းနည်းပါးပါးရအောင် စွန့်စားလိုက်ဦးပေါ့ အကောင်ကြီး”

သူက အမှန်တရားများကို တနေ့ပြီး တနေ့ ဖော်ထုတ်ပြသည်။ ရှင်းပြသည်။ သည်နေ့ သည်အချိန်ထိ ဂရီဂို မသိ နားမလည်ခဲ့သေးသည့် အမှန်တရားတွေ၊ စစ်ပွဲဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှန်များကို ရှင်းပြသည်။ သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်ဖြင့် အုပ်ချုပ်နေသည့် အစိုးရကို ခါးသီးနာကြည်းစွာ သရော်လှောင်ပြောင်သည်။ ဂရီဂို က သူ့စွပ်စွဲချက်များ၊ အပြစ်ပြောချက် များကို ကန့်ကွက်ဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ ဂါရန်ဇာ က သွေးထွက်အောင်မှန်နေသည့် ရိုးရိုးစင်းစင်း မေးခွန်းများ မေးပြီး ဂရီဂိုပါးစပ်ကို ပိတ်စေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ စွပ်စွဲချက်များ၊ သူ့တင်ပြချက်များကို ဂရီဂို သဘောတူ လက်ခံ လာအောင် ဖိအားပေး၏။

ထိုသို့ဖြင့် အဆုံးစွန်သော အနေအထားတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ဂါရန်ဇာ ရင်ဖွင့်ပြောဆိုနေ တာတွေ မှန်သည်ဟု ဂရီဂို ယုံကြည်လာခြင်း။ နောက်ပြီး ဂါရန်ဇာ ၏ အယူအဆများကို ဆန့်ကျင်ဖို့ သူ့မှာ စွမ်းအားမရှိတော့ဟု ယုံကြည်လာခြင်း။ ထို့ပြင် သူ အထိတ်တလန့် သိမြင် သဘောပေါက်လိုက်သည့် အချက်တချက် ရှိသေးသည်။ ဉာဏ်ရည် ထက်မြက်ပြီး ခါးသီးနာကြည်းနေသည့် သည်ယူကရိန်းလူမျိုးက မိမိ၏ အတွေးအမြင်ကောင်းများကို ဖျက်ဆီးချေမှုန်း ပစ်လိုက်ပါပြီကောလား ဟူသည့်အသိ။ ဇာဘုရင်နှင့် ပတ်သက် သည့် မိမိ၏အတွေးအမြင်များ၊ တိုင်းပြည်နှင့် ပတ်သက် သည့် အယူအဆဟောင်းများ။ နောက်ပြီး ကော့ဆက်တစ်ဦး အနေဖြင့် စစ်တပ်မှာ ထမ်းဆောင်ရမည့် မိမိ၏ တာဝန်များ။ ခုတော့ မိမိ၏ ယခင် အတွေးအမြင် ဟောင်းများ၊ အယူအဆဟောင်းများသည် တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာတာ သေချာ နေသည်။

ယူကရိန်းလူမျိုးရဲဘော် ဆေးရုံသို့ရောက်လာပြီး တစ်လအတွင်းမှာပင် ဂရီဂိုအတွေးအမြင်တွေ ပြောင်းလဲ သွားသည်။ မိမိဘဝကို အခြေခံတည် ဆောက်ခဲ့သည့် စနစ်အားလုံးလည်း ပြိုလဲပျက်စီးသွားသည်။ တကယ်တော့ စစ်ကြီး၏ ဆိုးသွမ်းရက်စက်မှုများ၊ တရားလက်လွတ် ပြုမှုများနှင့်

ပတ်သက်သည့် ဝေဒနာသည် ဂရီဂိုရီ ရင်ထဲတွင် ကိုယ်တွင်းရောဂါတစ်ခုလို ငြိတွယ်စွဲကပ်နေပြီးသား။ ၎င်းရောဂါ သိသိသာသာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာဖို့ အထိတ်တလန့် ဖြစ်မှုကလေး တချက်ပဲ လိုသည်။ ယခု ထိုသို့သော တပ်လှန့်ချက်ကလေးနှင့် ကြုံရပြီဆိုတော့ ဂရီဂိုရီစိတ်တွေ လန့်နိုးလာပြီ။ သူသည် လူးကာ လွန်ကာဖြင့် အတွေးအခေါ် ထွက်ရပ်လမ်း တခုကို အသည်းအသန်ရှာမိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သူရှာဖွေ နေသည့် ထွက်ရပ်လမ်းသည် ဂါရန်ဇာ ဖော်ထုတ်ထားသည့် အဖြေများထဲတွင် ရှိနေကြောင်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

(၂)

တည၊ ညဉ့်တော်တော်နက်မှ ဂရီဂို အိပ်ရာမှ ထသည်။ ပြီးတော့ အိပ်ပျော်နေသည့် ဂါရန်ဇာကို နှိုးသည်။ သူက ဂါရန်ဇာ ခုတင်အစွန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ စက်တင်ဘာလ၏ စိမ်းဖန့်ဖန့် လရောင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ စီးဝင်နေ၏။ အရိပ်ထိုးနေသည့် မနက်ခင်းများကြောင့် ဂါရန်ဇာ ပါးပြင်တွေ မည်းမှောင်နေ၏။ မျက်တွင်းနက်နက်များထဲမှ မျက်လုံးများ လင်းလက်နေသည်က ခပ်မှိန်မှိန်။ သူ သမ်းသည်။ သူ့ခြေထောက်များကို စောင်ဖြင့် ထွေးပတ်လိုက်၏။

“မင်း အိပ်ပျော်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

သူ ညည်းညည်းညူညူ မေး၏။

“ကျွန်တော် အိပ်မရလို့ဗျ၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီဟာကလေး တခုလောက် ပြောပြစမ်းပါဗျာ၊ စစ်ဆိုတာ တစ်ဦးအတွက် ကောင်းပြီး တခြားတစ်ဦးအတွက် ဆိုးတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီတော့...”

ဂါရန်ဇာ သမ်းဝေသည်။

“နေဦးဗျ”

ဂရီဂို အမျက်ဒေါသ သည်းသော လေသံဖြင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို သေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝ ရောက်အောင် အရင်းရှင်တွေက မောင်းပို့နေတာလို့ ခင်ဗျား ပြောတယ် နော်။ ဒါပေမဲ့ လူတွေကျတော့ရော ဘာပြောမလဲ။ သူတို့က နားမလည်ကြဘူးလား။ သူတို့ နားလည်အောင်

ပြောပြနိုင် တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား။ လူတွေဆီကို သွားပြီး ‘ညီအစ်ကိုတို့ ... ခင်ဗျားတို့ နေ့သေမလား၊ ညသေမလားနဲ့ အသက် ငင်နေကြရတာ ဟောဒီ အကြောင်းကြောင့်ပဲဗျ’ လို့ ရှင်းပြမယ့်လူ တစ်ယောက်တလေတောင် မရှိဘူးလားဗျာ”

“သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောနိုင်မှာလဲ။ မင်းပဲ ငါတို့ကို ပြောပြစမ်းပါဦး။ ဆိုပါတော့ကွာ၊ မင်းက အဲဒီစကားတွေ ပြောပြီဆိုပါတော့။ ခုပဲကြည့်လေ...။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့စကားပြောနေတာ ပုံးတပုံးထဲ ထည့်အပိတ် ခံထားရတဲ့ ဘဲတွေလို အသံ ကျယ်ကျယ် မထွက်နိုင်ဘူးလေ။ လူတွေအားလုံး ကျောက်တုံးကြီးတွေလို ဆွံ့အနားမကြားဘဝနဲ့ နေနေကြရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုနေရတာကို မကျေနပ်လို့ မင်း စကားကျယ်ကျယ် ပြောကြည့်ပါလား၊ မင်းကိုယ်ထဲကို ကျည်ဆန် တစ်တောင့် ဝင်လာမှာပေါ့။ ဆွံ့အနားမကြားဘဝနဲ့ နေနေကြရတဲ့ လူတွေကို စစ်ကြီးက လှုပ်နှိုးလိမ့်မယ်။ မုန်တိုင်း ကြမ်းကြမ်းတိုက်ပြီးရင် အေးချမ်းငြိမ်သက်ချိန် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာတွေလုပ်ကြ ရမှာလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး၊ သစ္စာဖောက်ကြီးရဲ့။ ခင်ဗျား လုပ်တာနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အတွေး အမြင်တွေ အားလုံး ဇောက်ထိုး မိုးမျှော် ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ သိလား။”

“ပြောင်းလဲလာအောင် ငါလုပ်နိုင်တဲ့ လူတွေကို ပြောင်းလဲအောင် လုပ်ပေးတယ်။ မင်းရဲ့ ရှိငယ် ပြောင်းဝကို တဖက်ကို လှည့်ချိန်ရမယ်။ အဲဒီလို လှည့်ချိန်မိတဲ့အတွက် မင်း နောင်တ ရမနေရဘူး။ လူတွေ ငရဲတွင်းထဲရောက်အောင် မောင်းပို့နေသူတွေ ကို မင်း ပစ်ရမယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ ဆိုတာ မင်း သိတယ်”

ဂါရန်ဇာ သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် ထိုင်သည်။ အံကို ကျိတ်ပြီး လက်ကို ဆန့်ထုတ်သည်။

“မဟာလှိုင်းလုံး ကြွထလာပြီး အဲဒီလူတွေအားလုံး ကို သိမ်းကျုံးဆွဲ ခေါ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ အစစ အရာရာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်ကုန်မယ်လို့ ခင်ဗျား ယူဆတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟား၊ လက်ရှိအစိုးရဆိုတာ အဝတ်စုတ်တစ်လို့ ချောင်ထိုးထားရမှာ။ အရှင်သခင်ကြီးတွေ လူတွေ သတ်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်းက ရှည်လွန်းနေပြီ။ ဒါကြောင့်ဒီအရှင်သခင်ကြီးတွေကို အရေခွံခွာပစ်ရမယ်”

“ဒီတော့ အစိုးရသစ် ရလာပါပြီတဲ့။ အဲဒီတော့ စစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ။ သူတို့က ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေဦး မှာပဲ။ အဲဒါကို

ကျွန်တော်တို့က ပြန်မတိုက်တောင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကလေးတွေက တိုက်မှာပဲ။ လူတွေဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခေတ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက တိုက်ခိုက်လာခဲ့ကြတာဗျ။ ဒီတော့ စစ်တိုက်မယ် ဆိုတဲ့ဟာကြီး မရှင်သန် နိုင်အောင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြေလှန်ပစ်မလဲ”

“မှန်တယ်၊ လူ့သမိုင်း အစကတည်းက စစ်ပွဲဆိုတာ ပေါ်လာခဲ့တာ ဒီကနေ့အထိပဲ။ ရက်စက် ယုတ်မာတဲ့ အစိုးရ ကို ငါတို့ ဖယ်ရှားမပစ်နိုင်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး စစ်ပွဲဆိုတာ ဆက်ပြီး ရှိနေဦးမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အစိုးရတိုင်း အလုပ်သမား တွေရဲ့အစိုးရ ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာတော့ သူတို့ တိုက်ခိုက်နေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါတို့ ကြိုးစား အကောင်အထည် ဖော်ရမှာက အဲဒါပဲ”

“ဂျာမန်တွေမှာရော ပြင်သစ်တွေရော တခြားလူမျိုးအားလုံးမှာပါ အလုပ်သမားတွေနဲ့ တောင်သူ လယ်သမား တွေကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ အစိုးရတွေ တက်လာတဲ့အခါကျရင် ငါတို့ ဘာအတွက် စစ်ပွဲနဲ့နေကြဦးမှာလဲ။ နယ်စည်းဆိုတာတွေ မရှိတော့ဘူး။ ဒေါသဆိုတာတွေ မရှိတော့ဘူး။ ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံးမှာ သာယာလှပတဲ့ ဘဝတခုတည်းပဲ ရှိတော့မယ်၊ ဟား...”

ဂါရန်ဇာ သက်ပြင်းချသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးစွန်း များကို ဆွဲလိမ်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးတလုံးသည် အရောင် တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသည်။ နောက်ပြီး သူ ပြုံးလိုက်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်စွာ၊ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ။

“ဂရစ်ရှကာ...အဲဒီနေ့ကို စောင့်ပြီး ကြည့်လိုက်ရအောင်၊ ငါတို့သွေးတွေ တစက်ပြီး တစက် ခြွေချပြီး စောင့်နေ မယ်ကွ၊ သိလား။”

နံနက်မိုးသောက်ချိန်ထိ သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောကြသည်။ မီးခိုးရောင် အရိပ်များတွင် ဂရီဂို တစ်ယောက် စိတ်တွေ ကယောက်ကယက်ဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

(၃)

စက်တင်ဘာလနှင့် အောက်တိုဘာလ ကုန်သွားသည်။ ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ်ရာ နေ့ရက်များ တနေ့ပြီး တနေ့ ဒရွတ်တိုက် ကုန်လွန်သွားသည်။ နေ့တနေ့၏ နံနက်ပိုင်း ကိုးနာရီထိုးသည်နှင့် လူနာများကို လက်ဖက်ရည် တိုက်သည်။ စိတ်ဆင်းရဲဖွယ် ခိုးယိုပေါက် မြင်ရလောက်ဖွယ်ရှိသည့် ပေါင်မုန့် ပါးပါးလွှာလွှာကလေး နှင့်အတူ လက်သည်းခွံလောက် ရှိသည့် ထောပတ်တတုံး ပေးသည်။

ညစာ စားပြီးသွားသည့်တိုင် သူတို့တတွေ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေဆဲ။

ညဘက်တွင် လက်ဖက်ရည် တကြိမ် တိုက်ပြန်သည်။ သူတို့က နေ့စဉ်ရက်ဆက် မဲပြာပုဆိုး ဝတ်နေရသည့် အစဉ်အလာကြီး ပျက်ပြားသွားအောင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဟေးလား ဝါးလား နောက်ပြောင်ပြီး လက်ဖက်ရည်နှင့်အတူ ရေတခွက်လည်း သောက်ကြ သည်။ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အဆောင်တွင် တက်ရောက်ကုသနေသည့် လူနာတွေ ပြောင်းကုန်သည်။ ဆေးရုံမှ ပထမဦးဆုံး ဆင်းခွင့်ရသူမှာ ဆိုက်ဘေးရီးယန်း စစ်သား။ ထို့နောက် လက်ဗီယန် စစ်သား။ အောက်တိုဘာလ ကုန်တွင် ဂရိဂို ဆင်းခွင့်ရသည်။

ဆေးရုံမှ မျက်စိဆရာဝန်က ဂရိဂိုမျက်စိကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သူရရှိထားသည့် ဒဏ်ရာသည် ကျေနပ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် သက်သာပျောက် ကင်းနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးသည်။ သို့သော် သူ့ကို အခြားဆေးရုံသို့ လွှဲပြောင်း ပေးသည်။ ဘာကြောင့်ဆို သူ့ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာမှာ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်ပွင့်သွားသည်။ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ဒဏ်ရာဟောင်းတွင် ပြည်တည်လာသည်။ သည်တော့ ဂရိဂိုက ဂါရန်ဇာ အား နှုတ်ဆက်စကားပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ထပ်ပြီးဆုံကြတွေ့ကြဦးမှာလား ဟင်”

“တောင်နှစ်လုံးဟာ ဘယ်တော့မှ ဆုံတွေ့ရိုး မရှိဘူးကွ”

“ကဲ...ဆရာသူငယ်ချင်းရေ၊ ကျွန်တော့်မျက်စိတွေ ဖွင့်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ခုတော့ ကျွန်တော် ကြည့်တတ် မြင်တတ်၊ ကြည့်နိုင် မြင်နိုင် လာပါပြီ။ နောက်ပြီး အဲဒီလို သိလာ မြင်လာတော့လည်း လူက စိတ်မချမ်းသာတော့ဘူးဗျ”

“မင်းရဲ့တပ်ရင်းကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ငါပြောပြလိုက်တာတွေ ကော့ဆက်တွေကို ပြန်ပြောပြလေ”

“ကျွန်တော် ပြောမှာပါ”

“အင်း တကယ်လို့များ ခေါ်နီဂေါခရိုင်က ဂေါရိုခေါဗကာရွာကို ရောက်ခဲ့ရင် အန်ဒရေဂါရန်ဇာ ဆိုတဲ့ ပန်းပဲဆရာ ဘယ်မှာရှိလဲလို့သာ မေးကြည့်ကွာ၊ မင်းနဲ့ ငါ ပျော်ပျော်ကြီး ပြန်ပြီး ဆုံစည်းကြတာပေါ့။ ကဲ... ခုတော့ နှုတ်ဆက် လိုက်ပါတယ် ညီလေးရေ”

သူတို့နှစ်ဦး ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။ မျက်စိတဖက်သာ ကောင်းတော့သည့် ယူကရိန်းလူမျိုးကြီး။ နှုတ်ခမ်းဖျား ကလေးတွေ နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ကော့ညွတ်ကွေးနေသည့် ပြည်သူ့ဘက်တော်သားကြီး။ သူပုံရိပ်သည် ဂရိဂို အမှတ်သညာထဲတွင် ကာလကြာရှည်စွာ စွဲထင်နေပေတော့မည်။

ဒုတိယဆေးရုံတွင် ဂရီဂို ဆယ်ရက်ကြာသည်။ ထိုအချိန်အတွင်း သူ့စိတ်ထဲမှ အတွေးများကို ရှင်သန် မြဲမြံ နေအောင် ပြုစုမွေးမြူထားသည်။ ဟိုတစ် သည်တစ် ဖရိုဖရဲအတွေးများ၊ စနစ်တကျ စုစည်း ပုံဖော်မထားရသေးသည့် အတွေး အကြမ်းထည်များ။ ဂါရန်ဇာ သင်ကြား ပို့ချပေးလိုက်သည့် အဆိပ်ပြင်း အတွေးအမြင်များသည် သူ့ရင်ကို ပြောင်းဆန်အောင် မွှေနှောက်နေပြီ။ နောက်ပြီး ၎င်းအတွေးအမြင်များထဲတွင် ပါဝင်သည့် အာဃာတတရားများက သူ့ရင်ကို လွှမ်းမိုးနေပြီ။ ဆေးရုံအဆောင်ထဲရှိ ခုတင်နီးချင်း လူနာများနှင့် စကားတော့ပြောသည်။ သို့ပေမဲ့ မပြောဖြစ်ဟု ဆိုရလောက်အောင် စကားနည်းနည်းပဲ ပြောသည်။ ပြောတော့လည်း သတိကြီးစွာထားပြီး ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောသည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူ၏ အပြောအဆို အနေအထိုင် အားလုံးတွင် ကြီးစွာသောသတိ၊ ကြီးစွာသော ဝီရိယများ လွှမ်းမိုးနေ လေသည်။ သူသည် ထိုဆေးရုံသို့ ရောက်ပြီး ကနဦးပိုင်းတွင် အဖျားကြီး ဖျားသည်။ အိပ်ရာထဲလှဲရင်း နားထဲမှာ အူနေသည့် အသံများကိုသာ နားထောင်နေမိသည်။

တနေ့တွင် သတင်းတခု ကြားကြရသည်။ ထိတ်ထိတ်ကြဲ နာမည်ကြီး တော်ဝင်မင်းမျိုးမင်းနွယ် ထဲမှ တစ်ယောက် ဆေးရုံသို့ လာရောက် လည်ပတ်မည်တဲ့။ နံနက်ပိုင်းတွင် အဆိုပါသတင်း ရောက်လာ သည်နှင့် ဆေးရုံ တာဝန်ခံများ ပျာယာခတ် ကုန်တော့၏။ ဟိုပြေး သည်ပြေး ပြေးကြလွှားကြ။ မီးလောင်နေသည့် ဂျူကျီထဲမှ ကြွက်ကလေးများ ပြူးပြူးပြာပြာ ပြေးလွှားနေကြသည့်နှယ်။ သူတို့က ဒဏ်ရာရ လူနာများကို ဆေးထည့်ပေးသည်။ ပတ်တီး အသစ်များ လဲပေးသည်။

ဧည့်သည်ရောက်လာမည်ဟု ချိန်းဆိုထားသည့်အချိန် မတိုင်မီ အိပ်ရာခင်းများ လဲလှယ်ပေးသည်။ အသက် ငယ်ငယ် ဆရာဝန်တစ်ဦးကဆို ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်သည်တော်က စကားစမြည်ပြောပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းလာလျှင် လူနာများက ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ဂါရဝပြုရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုး မေးလာလျှင် ဘယ်လို ဖြေရမည် ဖြစ်ကြောင်း တို့ကိုပင် ညွှန်ကြားထား၏။ ဆေးရုံတာဝန်ခံများ၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုသည် ဆေးရုံတက်နေသည့် လူနာများထံ ကူးစက် သွားသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆေးရုံသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးမည့်သူမှာ ဧကရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သမီးတော် ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုချက် ရောက်လာသည်။ သည်တော့ သမီးတော် ရောက်လာမည်ဟု ချိန်းထားသည့်အချိန် မတိုင်မီ

အစောကြီးကတည်းက လူနာများအချင်းချင်း တီးတိုးလေသံဖြင့် သတင်းဖလှယ်ကြ၊ အမြင်ဖလှယ်ကြ၊ ထင်ကြေးတွေ ဖလှယ်ကြဖြင့် အလုပ်တွေရှုပ်နေကြတော့၏။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် ဆေးရုံဝင်း ရှေ့တံခါးပေါက်ဆီမှ မော်တော်ကားဟွန်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ နောက်တော့ လိုက်ပါနေကျ အရာရှိကြီးများ ခြံရံလျက် ဘုရင်သမီးတော်သည် ဆေးရုံမုခ်ဝများကို ဖြတ်ကျော် ဝင်ရောက်လာတော့၏။ သူမက ဆေးရုံအဆောင်များ ကို တဆောင်ဝင် တဆောင်ထွက် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ သူမလို အဆင့်အတန်းရှိပြီး သူမ နေထိုင်ရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးတွင် နေထိုင်ကျင်လည်သူ တစ်ဦး မေးလေ့ရှိသည့် ခပ်တုံးတုံးမေးခွန်းများကို မေးတော့၏။ ဒဏ်ရာရ လူနာများသည် သူမ မေးသည့် မေးခွန်းများကို မျက်လုံးကြီးများ ကျွတ်ထွက်မတတ် ပြူးပြီး ဆရာဝန်ကလေး များ၏ ညွှန်ကြားချက်များနှင့် ကိုက်ညီအောင် ဖြေကြရသည်။ “မှန်လှပါ ရွှေမင်းသမီး”နှင့် “ကိစ္စမရှိပါဘူး ရွှေမင်းသမီး” ဆိုသည့်စကားတွေ မိုးမွန်အောင် ပြောကြရသည်။ လူနာများ၏ အဖြေများကို ဆေးရုံဆရာဝန်ကြီးက ရှင်းလင်းချက် များဖြင့် ကူညီဖေးမသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ ခက်ရင်းခွဲဖြင့် အထိုးခံထားရသည့် မြက်လျှောမြွေ တစ်ကောင်လို လူးလွန့် ရုန်းကန်၍သာ နေရသည်။ သို့သော် ထွက်ပြေးလို့လည်း မရ။ ဧကရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သမီးတော်က ဒဏ်ရာရ စစ်သည်တော် များအား သူတော်စင် ရုပ်တုကလေးတွေ တစ်ရပ်စီ ပေးဝေသည်။

သစ်လွင်တောက်ပသော စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်တွေ တပြုံကြီး သူ့ဆီသို့ ရွေ့လျားလာနေပြီ။ သူတို့နှင့်အတူ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ရေမွှေးနံ့တွေလည်း သူ့ဆီသို့ လွင့်ပျံ့လာသည်ကို ဂရီဂို ခံစားရသည်။ သူက သူ့ခုတင်နံဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ် နေသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး ထူလပျစ်၊ ပါးချောင်နားချောင် ကျပြီး ရီရီဝေဝေ မျက်လုံးများဖြင့်။ မေးရိုးကားကား ပေါ်မှ ခပ်ညိုညို ပါးရေများက မဆိုစလောက်ကလေး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ဟင်း .. လာကြပါပြီဗျား”ဟု သူစဉ်းစားသည်။ “သူတို့ သာယာကြည်နူးဖို့အတွက် ငါတို့ကို ဇာတိချက်ကြွေ မွေးရပ်မြေကနေပြီး သေတွင်းဝကို တွန်းပို့နေတဲ့ အထက်တန်းလွှာကြီးတွေပေါ့။ အလကား ဖွတ်ကျားကြီးတွေ။ သူတို့က ကျော့လို့မော့လို့။ ငါတို့မှာဖြင့် ကျော့ပေါ်မှာ သန်းတွေ ရွှစ်တက်လို့။ ဒီလို လူစားတွေအတွက် ငါတို့ဟာ သူတစ်ပါးတွေရဲ့ ဂျုံခင်းတွေကို မြင်းတွေနဲ့ နင်းခြေပစ်ပြီး ငါတို့ မတွေ့ဖူး မဆုံဖူးတဲ့ သူစိမ်းတစ်ရံတွေကို သတ်ဖြတ်နေကြ ရတာလား။ နောက်ပြီး ငါဆို ရိုးပြတ်တောထဲမှာ လေးဘက် တွားသွားပြီး အမယ်လေးဘာလေး အော်ဟစ်နေခဲ့ရတယ်။ နောက်ပြီး ငါတို့ရဲ့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှု တွေကရော။

သူတို့ဟာ ငါတို့ကို ငါတို့ရဲ့ မိသားစုတွေဆီကနေ ဒုခွတ်တိုက် ဆွဲခေါ် ခဲ့ကြတာ။ ငါတို့ကို စစ်တန်းလျားတွေထဲမှာ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် နေစေခဲ့တာ သူတို့ပေါ့။ ကြည့်လေ ... ချို့ဆိုထား ကြတာ ဗိုက်ကြီးတွေကို ပူတင်းပြီး ပြောင်နေတာပဲ။ သေနာကျကြီးတွေ မင်းတို့ကို ရှေ့တန်းရောက်အောင် ပို့ပစ်မယ် သိလား။ မြင်းတစ်ကောင် ပေါ်တင်ပြီး ရိုင်ဖယ်တစ်လက် ထမ်းခိုင်းမယ်။ မင်းတို့ရဲ့ အဝတ်အစားတွေပေါ်မှာ သန်းတွေ ရွစီတက်အောင် ချပေးမယ်။ ပြီးတော့ မင်းတို့ကို ပေါင်မုန့်အသိုးတွေနဲ့ လောက်တက်နေတဲ့ အသားတွေ ကျွေးမယ်လေ”

ဂရီဂိုမျက်လုံးများက ဘုရင့်သမီးတော်၏ နောက်လိုက် နောက်ပါ အရာရှိကြီးများထံ ရောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ သားပိုက်ကောင်၏ ပါးပြင်နှင့် တူလှသော သမီးတော်၏ပါးများကို ကြည့်မိသည်။

“သူကတော့ ဒွန်ကော့ဆက် တစ်ယောက်ပါ။ စိန်ဂျော့သူရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ် ရထားတဲ့ ရဲဘော်ပါ”

ဆေးရုံအုပ် ဆရာဝန်ကြီးက ဂရီဂိုအား ညွှန်ပြပြီး မဲ့ပြီး ပြုံးလျက် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူပြောသည့် လေသံကို နားထောင်ကြည့်လျှင် စိန်ဂျော့ ဘွဲ့တံဆိပ် ရသူမှာ သူကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေသည့်အလား။

“ဘယ်ခရိုင်ကလဲကွဲ့”

သမီးတော် မေးသည်။ လက်ထဲတွင် သူတော်စင် ရုပ်တုတစ်ရုပ် အသင့်ကိုင်လျက်။

“ဗီရှင်စကာ ခရိုင်ကပါ ရွှေမင်းသမီး”

“မင်း သူရဲကောင်း ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ဘယ်လိုရခဲ့တာလဲကွယ်”

သမီးတော်၏ မျက်လုံးများသည် ကြည်လင်နေသည်။ ရှင်းနေသည်။ ထိုမျက်လုံးများထဲတွင် ဘာအရိပ် အယောင်မျှ မတွေ့ရ။ သို့သော် ထိုမျက်လုံးများထဲတွင် ထင်ဟပ်နေသည်မှာ စည်းစိမ်အလွန်အကျွံ ခံစားပြီး စည်းစိမ်တွေ ဝအီနေခြင်းနှင့် ပျင်းရိခြောက်ကပ် နေခြင်းများ။ သူမ၏ ဘယ်ဘက်မျက်ခုံးကို တမင် မြှင့်တင်ထား၏။ ယခုလို တွေ့ဆုံ မေးမြန်းရတာကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားနေသည့်ပုံစံ။ ဂရီဂို တဒင်္ဂမျှ ကျောထဲ ချမ်းစိမ့်သွားသည်။ နောက်ပြီး ဘာမှန်းမသိဘဲ ရင်တလှုပ်လှုပ်ခုန်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သည်လို ခံစားချက်မျိုးကို ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် တိုက်ပွဲဝင် တော့မည့်အခါ ခံစားရနေကျ။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ရွဲ့သွားသည်။ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

“ခွင့်လွှတ်တော်မူပါခင်ဗျာ... ရွှေမင်းသမီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မျိုး

မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်လောက်အောင်... နည်းနည်းကလေး လိုအပ်တာပါ ခင်ဗျ”

ဂရီဂို အရိုးတွေ မရှိတော့သလို ယိမ်းထိုးနေသည်။ ပြီးတော့ သူက သူ့ခုတင်အောက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြ သေးသည်။

သမီးတော်၏ ဘယ်ဘက်မျက်ခုံး ပိုပြီးမြင့်တက် သွားသည်။ သူတော်စင်ရုပ်တု ကိုင်ထားသည့် လက်ကို ဆန့်တန်းတော့ မလို လုပ်ထားရာမှ လမ်းတဝက်တွင် ရပ်နေသည်။ သမီးတော်၏ လက်သည် ဂရီဂိုထံသို့ မရောက်။ လမ်းခုလတ်တွင် ဆန့်တော့မလို၊ ပြန်ရပ်တော့မလိုဖြင့် ဟိုမရောက် သည်မရောက် ဖြစ်နေသည်။ သမီးတော်က သူမနံဘေးတွင် အရန်သင့်ရပ်နေသည့် ဆံပင်ဖြူဖြူးဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ အင်္ဂလိပ် စကားဖြင့် တစုံတခု မေးသည်။ သူမ၏ နောက်လိုက် နောက်ပါများ အကြားတွင် မဆိုစလောက်လေး အနေရ အထိုင်ရ ခက်သွားသည်။ အရပ် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း အရာရှိကြီးက စွေစောင်းကြည့်သည်။ သူပန်းပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ဖွတ်မြီး ပန်းပွား အောက်တွင် နှင်းပွင့်လို ဖြူဖွေးသည့် လက်အိတ်ကို ထိုးထည့်ထားသည်။ ဒုတိယအရာရှိကြီးကတော့ နဝေတိမ်တောင်။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိသည့်ပုံစံ။ တတိယ အရာရှိကြီးကတော့ သူ့အနီးမှ အခြားအရာရှိကြီးကို စူးစူးစမ်းစမ်း လှည့်ကြည့်သည်။ “ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲကွ” ဆိုသည့်သဘော။ ဆံပင်ဖြူဖြူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟာ သမီးတော်အား ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစား ပြုံးပြသည်။ ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြန်လည်လျှောက်တင်သည်။ ထိုအခါ သမီးတော် နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်သွားသည်။ ဂရီဂိုလက်ထဲသို့ သူတော်စင်ရုပ်တုကို ထိုးထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ပန်းကို လက်ဝါးဖြင့် အသာအယာ ပုတ်သည်။ သည်ရဲဘော်ကလေးကို အမြင့်ဆုံး ဂုဏ်ပြုလိုက်သည့် သဘော။

ဧည့်သည်တော်များ ထွက်ခွာသွားပြီးသောအခါ ဂရီဂို တစ်ယောက် သူ့အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လွဲချလိုက်၏။ မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးတွင် အပ်ထား၏။ ၎င်းအနေအထား အတိုင်း မိနစ်အနည်းငယ်မျှ နေ၏။ ထိုအတောအတွင်း သူပန်းတွေ တသိမ့်သိမ့်ခါနေသည်။ သူ ရှိက်ကြီးတငင် ငိုနေသည်လား၊ အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်နေသည်လား ဆိုတာ တော့ မသိ။ ဘယ်သူမျှ ကံသေကံမ မပြောနိုင်။ ကျိန်းသေပြောနိုင်တာ တခုတော့ရှိသည်။ ခေါင်းအုံးမှ မျက်နှာခွာပြီး ထိုင်လိုက်သည့် အခါတွင် သူ့မျက်လုံးတွေ ခြောက်သွေ့နေခြင်း။ ထို့နောက်တွင်တော့ ဆေးရုံအုပ် ဆရာဝန်ကြီး၏ ရုံးခန်းသို့ ခုချက်ချင်းလာခဲ့ဖို့ သူ့အား ဆင့်ခေါ်ခြင်း ခံရလေသည်။

“မင်းဟာ လူကြီးလူကောင်းတွေ အနေရ အထိုင်ရ ခက်အောင်လုပ်တဲ့ အနုတ်စုတ် ဂုတ်စုတ်ကောင် ပဲကွ”

ဆရာဝန်ကြီးက မုတ်ဆိတ်မွေးများကို လက်ချောင်း ကလေးများဖြင့် ဆွဲရင်း စကားစသည်။

“ကျွန်တော် အနုတ်စုတ်ဂုတ်စုတ်ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာကြီးတို့ကသာ တွားသွားသတ္တဝါ ဖြစ်နေ ကြတာပါ”

ဆရာဝန်ကြီးဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် လှမ်းသွားရင်း ဂရီဂို ပြန်ပြောသည်။

“ဆရာကြီးတို့က ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ထို့နောက် သူ စိတ်သူထိန်းပြီး အေးချမ်းစွာပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ပါ”

ဆရာဝန်ကြီး ချာခနဲလှည့်ပြီး စာရေးစားပွဲဆီသို့ သွားသည်။ နည်းနည်း ပို၍ညင်သာသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ငါတို့ မင်းကို ပို့ပေးမယ်၊ မင်း ငရဲပြည်ကို သွားချင်သပေါ့ဆိုလည်း ပို့ပေးမယ်၊ သိလား”

ဂရီဂို အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ အပြုံးဖြင့် တုန်ယင်နေသည်။ မျက်လုံးတွေက အရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်လျက်။ သူသည် ဘုရင့်သမီးတော် ရှေ့မှောက်တွင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ရိုင်းပျသော အပြုအမူကို ပြုလုပ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဆေးရုံက သူ့ကို သုံးရက်တိတိ အစာရေစာ ဖြတ်ထားပြီး အပြစ်ပေးသည်။ သို့သော် ထမင်းချက် နှင့် သူ၏ ရဲဘော်ရဲဘက်များက သူ့အား အစာရေစာ မပြတ်အောင် ကျွေးမွေးထား ကြလေသည်။

(၅)

သူတို့ခရိုင်မှ ပထမဦးဆုံး ကျေးရွာသို့ ဂရီဂို ခြေချမိသောနေ့ကား နိုဝင်ဘာလ ဆယ့်ခုနစ်ရက် ညနေပိုင်း။ ရွာလမ်းမကြီးကို ဖြတ်လျှောက်လာတော့ ကလေးသူငယ်တသိုက် မိုးမခပင်ကြီးအောက်တွင် သီချင်းအော်ဆိုနေသည်ကို ကြားရသည်။ ကလေးများ သီဆိုနေသည့် သီချင်းမှာ ကော့ဆက်တေးတပုဒ်။ တေးသီချင်းကို ရေးဖွဲ့ထားသည့် စကားလုံးများမှာ သူ ကြားဖူးနားဝ ရှိထားသည့် စကားလုံးတွေ။ သည် စကားလုံးများကို နားထောင်ရသောအခါ သူ့ရင်တွေ အေးစက်သွားသည်။ မျက်လုံးတွေ ခက်ထန်မာကျောလာသည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်များမှ ထွက်လာသည့်

မီးခိုးနံ့များကို အားနှင့် မာန်နှင့် ရှူရှိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရွာလမ်းမကြီးအတိုင်း ရွာကို ဖြတ်လျှောက်သည်။ သူ့နောက်မှ လွင့်ပျံ လိုက်လာသည်မှာ ကလေးတွေ သိဆိုနေသည့် ကော့ဆက်တေးသံသာ။

“အင်း၊ ဒီသီချင်းဟာ ငါဆိုနေကျသီချင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ငါ အသံမထွက်တော့ဘူး။ နောက်ပြီး ငါ့ဘဝ ဟာလည်း ဒီသီချင်းနဲ့ တခြားစီဖြစ်နေပြီ။ ခုဆို ငါဟာ တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမနဲ့ အတူနေဖို့ ပြန်လာနေပြီပေါ့။ ငါ့ကိုယ်ပိုင် ဝပ်ကျင်းကလေး တနေရာ မရှိဘူး။ နေအိမ်ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ တကယ်တော့ ငါ့ဘဝဟာ ဝံပုလွေ တစ်ကောင်ရဲ့ ဘဝနဲ့ မခြားပါကလား” ဟု ဂရီဂို တွေးရင်း လမ်းလျှောက်လာသည်။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ခြေလှမ်းများ။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သော ခြေလှမ်းများ။ တကယ်တော့ သူ့ဘဝသည် လမ်းလွဲလိုက်နေမိသည့် ဘဝပါကလား။ သည်အကြောင်း စဉ်းစားမိတော့ သူ ခါးသီးစွာ ပြုံးမိ၏။

သူ ရွာထဲမှ ထွက်၏။ ရွာပြင် ကုန်းမြေမြင့်ပေါ် တက်၏။ ကုန်းထိပ်သို့ရောက်တော့ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့် သည်။ သူလျှောက်လှမ်းခဲ့သည့် လမ်းကို ကြည့်သည်။ ရွာစွန်ရှိ နောက်ဆုံးအိမ်ကလေး၏ ပြတင်းပေါက်မှ ဖြာထွက် နေသည့် အဝါရောင် အလင်းတန်း ကလေး။ ချိတ်ဆွဲထားသည့် မီးအိမ်မှ ဖြန့်ဝေပေးနေသည့် အလင်းရောင်။ အဆိုပါ မီးရောင်ထဲတွင် ဗိုင်းငင်စက်၏ နံဘေးမှာ ထိုင်နေသည့် အသက်ကြီးကြီး မိန်းမ တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

ဂရီဂို လမ်းဆက်လျှောက်သည်။ လမ်းနံဘေးရှိ နှင်းရိုက်ထားသည့် စိုထိုင်းထိုင်း မြက်ပင်တွေထဲ ဖြတ် လျှောက်သည်။ ထိုညက ရွာကလေး တရွာတွင် တထောက်နားသည်။ ခြံဝင်းထဲသို့ နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင်ပျံ့ သက်ဆင်း လာသည်နှင့် သူ ခရီးဆက်ပြန်သည်။ ညဉ့်မှောင်မှ ယာဂေါဒ်နီးသို့ ရောက်သည်။ သူက ခြံစည်းရိုးကို လွှားခနဲ ခုန်ကျော်ပြီး ဝင်သည်။ မြင်းဇောင်းအနီးမှ ဖြတ်သွားသည်။ ဆာရူကာ၏ ချောင်းဆိုးသံက သူ့အာရုံကို ဖမ်းစားလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သူ လှမ်းအော်သည်။

“အဘိုးကြီး ဆာရူကာ၊ အိပ်နေပြီလားဗျ”

“ဟေ...နေစမ်းပါဦး၊ ဒါ ဘယ်သူတုံးဟဲ့၊ ဒီအသံ ကို ငါသိပါတယ်၊ ဒါ ဘယ်သူလဲဟင်”

ကုတ်အင်္ကျီ ဟောင်းဟောင်းနွမ်းနွမ်းကြီးကို ပခုံး ပေါ်လွှားရင်း ဆာရူကာ ထွက်လာသည်။

“ဘုရားရေ..လက်စသတ်တော့ ဂရစ်ရှ်ကာ ကိုး။ မင်း ဘယ်ချောင်ကြို ချောင်ကြားက ထွက်လာတာလဲကွ”

နှစ်ယောက်သား ပွေ့ဖက်လိုက်ကြ၏။ ဂရီဂို မျက်နှာကို
ငေးငေးမောမောကြည့်ပြီး ဆာရုကာက ပြောလိုက် သည်မှာ...

“လာ...အထဲဝင်၊ ဆေးရွက်လေး တညှိလောက်
သောက်သွားဦးလေကွာ”

“ဟင့်အင်း၊ ခုလောလောဆယ် မသောက်ချင်ဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျမှ
သောက်မယ်၊ ကျွန်တော်....”

“လာစမ်းပါကွာ၊ လာလို့ ငါပြောနေတယ်နော်”

ဂရီဂို စိတ်ပါလက်ပါမရှိဘဲ အထဲဝင်လိုက်သွားသည်။ အဘိုးကြီး
အသည်းအသန် ချောင်းဆိုးနေခိုက် သူက ပျဉ်ခင်းအိပ်ရာစွန်းတွင်
ဝင်ထိုင်သည်။

“အဟဲ၊ အဖေကြီး ခုထက်ထိ အသက်ရှင်နေတုန်းပေါ့နော်၊
ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေတုန်း ဆိုပါတော့”

“ဟား ... ငါက မီးခတ်ကျောက်ကွ၊ အားပျော့သွားတယ်၊
ယိုယွင်းသွားတယ်ဆိုတာ ရှိလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး”

“ဒါထက် အက်စီနီယာ တစ်ယောက်ရော... ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား”

“အက်စီနီယာလား၊ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော် ကြောင့်
ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲဗျား”

အဘိုးကြီး သည်းသည်းထန်ထန် ချောင်းဆိုးသည်။ အဘိုးကြီး
စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်ကို ဖုံးဖိဖို့ အသည်းအသန် ချောင်းဆိုးဟန်
ဆောင်လိုက်ခြင်းဟု ဂရီဂို တွက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ တာနီယာ ကလေးကို ဘယ်မှာ သဂြိုဟ် လိုက်ကြလဲ”

“သစ်သီးခြံထဲက ပေါ်ပလာပင်ကြီးအောက်မှာ”

“အင်း၊ ကျွန်တော့်ကို သတင်းတွေ အကုန်ပြောပြစမ်းပါ အဘရယ်”

“ချောင်းဆိုးရောဂါက ငါ့ကို တော်တော်ဒုက္ခပေးနေတယ် ဂရစ်ရှ်ကာ”

“အဲဒီတော့ ...”

“ငါတို့အားလုံး ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ အသက်ရှင်နေတယ်ပေါ့ကွာ၊
သခင်ကြီးကတော့ လူမှန်း သူမှန်း မသိအောင်ကို သောက်တာပေဟေ့၊
အလကား အရူးကြီး”

“အက်စီနီယာက ဘယ်မှာနေလဲ”

“အစေခံတန်းလျားမှာပေါ့။ ဟော့ကောင်၊ ဆေးလိပ်သောက်ကွ၊ ငါ့ဆေးရွက်ကြီးကို စမ်းသောက်ကြည့်၊ ပထမတန်းစားထဲကပဲ မောင်ရင်ရေ့”

“မသောက်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ အဘ ပြောစရာရှိရင် ပြော၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် သွားတော့မယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ထဲ ထင့်နေတယ်”

ဂရီဂို လေးလေးလံလံကြီး ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်သည်။ ပျဉ်ခင်းခုတ်တကွ ကျွဲကျွဲမြည်သွားသည်။

“အဘ တခုခုကို ထိမ်ချန်ထားတယ်လို့ ကျွန်တော် စိတ်ထင့်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ကျောက်တုံးကြီး ဆွဲထားသလို စိတ်လေးနေတယ် အဘရေ၊ ပြောစရာ ရှိတာ ပြောစမ်းပါဗျာ”

“ပြောမယ် ပြောမယ်၊ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေလောက်တဲ့ ခွန်အား ငါ့မှာ မရှိဘူး၊ ဂရစ်ရှ်ကာ၊ နောက်ပြီး အသံတိတ် ပါးစပ်ပိတ် နေရမှာ ရှက်ဖွယ်လိမ့်ကြီး ပါကွာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြောဗျာ”

ဂရီဂို ပြောသည်။ အဘိုးကြီး၏ပခုံးကို တယုတယ ဖက်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီး၏ ကျောကုန်းကို အသာအယာ ပွတ်သပ်ပေးရင်း အဘိုးကြီးစကား အပြောကို စောင့်သည်။

“မင်းကတော့ မြွေပွေးခါးပိုက် ပိုက်ထားမိပြီဟေ့”

ဆာရှကာ တုန်ယင်အက်ကွဲသံဖြင့် ရုတ်တရက် ပြောလိုက်၏။

“မင်းဟာ မြွေတစ်ကောင်ကို ကျွေးမွေးပြုစု နေခဲ့တာကလား။ မင့်ကောင်မက ယူဂျင်းနဲ့ ကမြင်းနေတာဟေ့”

အဘိုးကြီး၏ မေးစေ့ပေါ်သို့ စေးကပ်ကပ် တံတွေးတွေ စီးကျလာသည်။ အဘိုးကြီးက လက်ဖြင့် သုတ်သည်။ ပြီးတော့ လက်ကို ဘောင်းဘီပေါ် တင်ပြီး ခြောက်အောင်သုတ်သည်။

“အဘပြောတာ အမှန်အတိုင်းပဲလား”

“သူတို့ကို ငါ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တာပါကွာ၊ ဒီကောင်က ကောင်မကလေး ဆီကို ညတိုင်းသွားတာကွ၊ ဒီကောင် ခုတောင် ကောင်မကလေးဆီ ရောက်နေ လောက်ရော့မယ်”

“ဪ...ဒီလိုလား”

ဂရီဂို လက်သည်းကိုက် နေသည်။ ပခုံးတွေကျုံ့ပြီး အကြာကြီးထိုင်နေသည်။ မျက်နှာကြွက်သားများက တဆတ်ဆတ် ခါလျက်။

“မိန်းမဆိုတာ ကြောင်တစ်ကောင်လိုပဲကွ။ ကျောသပ်ပေးတဲ့လူ ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမဆို ပရောပရီလုပ် တော့တာပဲ။ မင်း သူတို့ကို စိတ်မချနဲ့ကွ။ မင်း သူတို့ကို သစ္စာထားလို့ မရဘူး”

အဘိုးကြီး စီးကရက်တလိပ် လိပ်သည်။ ပြီးတော့ ဂရီဂိုလက်ထဲ ထိုးထည့်သည်။

“ရော့..သောက်”

ဂရီဂိုက စီးကရက်ကို နှစ်ဖွာလောက် ဖွာသည်။ ထို့နောက် လက်ချောင်းများဖြင့် ဖိပြီး မီးသတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ စကား တခွန်းမျှမပြော။ အစေခံတန်းလျား ပြတင်းပေါက်နားရောက်တော့ ရပ်သည်။ ဟောဟဲ လိုက်ပြီး ပါးစပ်ဖြင့် အသက်ရှူနေရသည်။ ပြတင်းပေါက်ကို ခေါက်ဖို့ လက်ကို အကြိမ်ကြိမ် မြှောက်သည်။ သို့ပေမဲ့ တစ်ကြိမ်မြှောက်တိုင်း တကြိမ်ပြုတ်ကျလာသည်။ သူ့လက်ကို တစုံတစ်ဦးက ရိုက်ထုတ်နေသည့်အလား နောက်ဆုံးခေါက် မိပြီ ဆိုသောအခါ သူက ဦးစွာ လက်ချောင်းကလေးဖြင့် အသာတောက်သည်။ သို့သော် ထို့နောက်မှာတော့ စိတ်မရှည် တော့ဘဲ နံရံကို ကိုယ်ဖြင့် ဆောင့်တိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းတံခါးကို လက်သီးဖြင့် တဝှန်းဝှန်း ထုတော့သည်။ ထုထောင်းချက် များကြောင့် မှန်တွေ တချွင်ချွင် မြည်သည်။ နောက်ပြီး ပြာလဲ့လဲ့ ညအလင်းရောင်သည် ပြတင်းပေါင် ပေါ်တွင် လှုပ်ယမ်းနေသည်။

တခဏအတွင်း ပြတင်းမှန်၏ နောက်တွင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည့် အက်စီနီယာ မျက်နှာ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် သူမ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်သည်။ ဂရီဂိုအား မြင်တွေ့ရသောအခါ သူမ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်၏။ ဂရီဂို သူမကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“ရှင်က အရမ်းတံခါး ခေါက်တာကိုး၊ ကျွန်မ လန့်သွားတာပေါ့။ ကျွန်မလေ.... ရှင် ရောက်လာလိမ့်လို့ ထင်မထား မိဘူး၊ သိလား၊ ဂရစ်ရှ်ကာရယ်”

“ငါ သွေးခဲနေပြီ”

တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အက်စီနီယာ စမ်းကြည့်သည်။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့ လက်များ ကတော့ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသည်။ အက်စီနီယာ မလိုအပ်ဘဲ ပျာယာခတ်နေသည်။ မီးအိမ်ကို မီးညှိပြီးတော့ အခန်းထဲတွင် ဟိုပြေးလိုက် သည်ပြေးလိုက်။ သူမ၏ ပခုံးပေါ်တွင် ငှက်မွှေးနုများဖြင့် ရက်လုပ်ထားသည့် ခြံပင် တစ်ထည်။

“ရှင် ရောက်လာမယ်လို့ ကျွန်မ ထင်မထားဘူး။ ရှင် နောက်ဆုံးရေးလိုက်တဲ့ စာက အရမ်း အရမ်း ကြာခဲ့ပြီလေ။ ရှင် ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့တောင် ထင်ထားတာ၊ ကျွန်မရေးလိုက်တဲ့ နောက်ဆုံးစာကို ရရဲ့လားဟင်၊ စားစရာ တွေတောင် ထုပ်ပြီး ပို့တော့မလို့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာအောင် စောင့်လိုက်ဦးမယ် ဆိုပြီး စောင့်နေတာ...”

ဂရီဂိုက ထူထဲသော ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို မချွတ်ဘဲ ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်သည်။ ပါးမြိုင်းမွေး ထူလှပျစ်နှင့် သူ့ပါးပြင်များသည် ဒေါသမီးကြောင့် ပူကြပ်နေသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီခေါင်းစွပ်၏ အရိပ်မည်းကြီး ထင်းနေသည်။ သူက ခေါင်းစွပ်ကို စတင်ချွတ် သည်။ သို့သော် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဆေးရွက်ကြီး အိတ်ကို သတိရပြီး ဟိုစမ်း သည်စမ်း စမ်းသည်။

နောက်ပြီး သူ့အိတ်တွေထဲတွင် စက္ကူစရာသည်။ သူက လွမ်းမောတသသော မျက်လုံးများဖြင့် အက်စီနီယာ့ မျက်နှာကို ငေးငေးမောမော ကြည့်သည်။

သူ မရှိသည့် အချိန်အတောအတွင်း သည်မိန်းမ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် လှလာသည်။ ဂရီဂို တွေးသည်။ ကြော့ရှင်းလှပသော သူမ၏ ဦးခေါင်းယိမ်းပုံ ငဲ့ပုံမှာ ဩဇာအာဏာရှိသည့် သခင်မကြီး ဆန်လာသည်။ မပြောင်းမလဲ ယခင်ကအတိုင်း ရှိနေသည်မှာ သူမ၏ မျက်လုံးကြီးများ။ နောက်ပြီး ခပ်ဖွာဖွာ ဆံပင်များမှ အလိပ်အခွေက လေးများ။ ပူပြင်းတောက်လောင်သော သူမ၏ အလှများကို သူမ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါကလား။ သူမသည် ဆရာသခင်ကြီး သားတော်မောင် ၏ အပျော်မယား ဖြစ်နေပြီ ဆိုသောအခါ မိမိ ပိုင်ဖို့ ဆိုင်ဖို့ ပို၍ ပို၍ပင် ခက်လာပေတော့မည်။

“မင်းကိုကြည့်ရတာ စားဖို့ဆောင်အကူနဲ့ မတူတော့ ဘူးကွ၊ မင့်ပုံစံက အိမ်ရှင်မကြီးဂိုက် ပေါ်လာသဟေ့”

ဂရီဂိုအား သူမ အလန့်တကြား ကြည့်သည်။ နောက်ပြီး ဖျစ်ညှစ်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

သူ့အထုပ်ကို နောက်ဘက်တွင် တရွတ်တိုက် ဆွဲရင်း ဂရီဂို တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။

“ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“ဆေးလိပ်သောက်မလို့”

လှေကားထစ်များသို့ ရောက်တော့ သူ့အထုပ်ကို ဖြည့်သည်။ အထုပ်၏

အောက်ဆုံးတွင် ထည့်ထားသည့် ဆေးရေးပန်းချီ ပဝါတထည်ကို ထုတ်ယူသည်။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရုပ်အင်္ကျီတထည်ဖြင့် ပတ်ထုပ်ထားသည့် ပဝါစ။ ဂျူးလူမျိုး ကုန်သည် စီတိုမာထံမှ နှစ်ရှုဘယ် ပေးပြီး ဝယ်ခဲ့ရသည့် ပဝါစ။ သူ့မှာ သည်ပဝါကလေး ကို တယုတယ သိမ်းထုပ်ဂရုစိုက်ခဲ့ ရသည်။ အခါအခွင့် သင့်တိုင်း ထုတ်ကာ ထုတ်ကာ ကြည့်ခဲ့ရသည်။ သက်တံ့ရောင်စဉ်လို အရောင်တွေ ဖြာနေသည့် ပဝါကလေးကို ကြည့်ပြီး ကြည်နူးခဲ့ရသည်။ ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။ သည်ပဝါ လှလှကလေးကို အက်စီနီယာ ရှေ့တွင် ဖြန့်ကိုင်ပြလိုက်လျှင် ကြည်နူးဝမ်းသာ ပီတိဖြာသွားမည့် သူမမျက်နှာကို မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ သည်လို မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း မိမိ ကိုယ်တိုင်ပင် ကြည်နူး ကျေနပ်ခဲ့ရသည်လေ။

ခုတော့ သည်လက်ဆောင်သည် ဝမ်းသာပျော်ရွှင် ရမည့်လက်ဆောင် မဟုတ်တော့။ စိတ်ဆင်းရဲမှုများ ဖြစ်ပေါ် စေမည့် လက်ဆောင်တခု ဖြစ်နေပြီ။ မိမိရှိစုမဲ့စုဖြင့် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဝယ်လာသည့် အညတရ လက်ဆောင်ကလေးက ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏သား ပေးသည့် လက်ဆောင်များနှင့် မည်သို့ ယှဉ်နိုင်ပါမည်လဲ။ ရင်ထဲ ဆို့သွားသည်။ အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်ရှိုက်လိုက်၏။ နောက်တော့ ပဝါကလေးကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဆွဲဆုတ်ပစ် လိုက်၏။ ပဝါအပိုင်း အစများကို လှေကားထစ်အောက်သို့ ထိုးထည့်သည်။ သူ့အဝတ်အစားထုပ်ကို ဆင်ဝင်အောက်ရှိ ခုံတန်းရှည်ပေါ်သို့ ပစ်တင်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲ ပြန်သွားသည်။

“ဂရစ်ရှ်ကာ ထိုင်လိုက်လေ... ရှင့်ဘွတ်ဖိနပ်တွေ ကျွန်မ ချွတ်ပေးပါ့မယ်”

အလုပ်ကြမ်းများနှင့် ကာလကြာမြင့်စွာ ကင်းကွာနေသည့်အတွက် ဖြူဖွေးနူးညံ့နေသော လက်များဖြင့် ဂရီဂို စစ်ဖိနပ် လေးလေးလံလံ ကြီးများကို မနိုင်မနင်း ချွတ်နေသည်။ ဂရီဂို ဒူးခေါင်းနားတွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်လျက် သူမ ငိုသည်။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေခြင်း။ ဂရီဂိုက သူမကို လွှတ်ပေးထားသည်။ ငိုစမ်း၊ ငိုက်လိုက်စမ်း၊ အသည်းပေါက် သွားအောင် စိတ်ကြိုက်ငိုလိုက်စမ်း။

“ဟေ...ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ ငါ့ကို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းမသာဘူးလား”

အိပ်ရာထဲရောက်တော့ ဂရီဂို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး အိပ်ပျော်သွားသည်။ အက်စီနီယာ အဝတ်အစားလဲပြီး၊ လှေကားထစ်များဆီသို့ သွားသည်။ အရိုးခိုက်အောင် အေးသည့် လေအေးအေးထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ လူသေ ကိုပင် အေးခဲစေမည့် မြောက်ပြန်လေထဲတွင် အေးစက်စိုထိုင်းသော တိုင်ကြီးကို ဖက်ပြီး မတ်တတ် ရပ်နေသည်။ အတိုင်းအဆမရှိ အကြာကြီး

ရပ်နေသည်။ ရပ်နေသည့် အနေအထားကို မပြောင်း။

(၆)

နံနက်မိုးလင်းတော့ ကုတ်အင်္ကျီ ထူထူရှည်ရှည် ကြီးကို ပခုံးပေါ်
လွှားတင်လျက် ဂရီဂို အိမ်မကြီးသို့ သွားသည်။ လှေကားထစ်များပေါ်တွင်
သခင်ကြီး မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သားမွေးဂျာကင်ကို ဝတ်ပြီး အဝါရောင်
ကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလျက်။

“ဟား ...စိန်ဂျော့ သူရဲကောင်း ဘွဲ့တံဆိပ်ရ
မြင်းတပ်သားကြီးပါလားဟေ့၊ မင်းဟာ တကယ့် ယောက်ျားကောင်း
တစ်ယောက်ပဲ ကိုယ့်လူရေ။”

သူက ဂရီဂိုအား အလေးပြုသည်။ ပြီးမှ သူ့ လက်ကို
ဆန့်တန်းပေးသည်။

“ကြာကြာနေခွင့်ရလားဟေ့”

“သီတင်းနှစ်ပတ်ပါ သခင်ကြီး”

“မင့်သမီးကလေးကို ငါတို့ မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ် လိုက်ပါတယ်ကွယ်၊ အင်း
...စိတ်မကောင်းစရာ၊ ကြေကွဲစရာပါပဲ”

ဂရီဂို နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ယူဂျင်း လှေကားထစ် များဆီသို့ လာသည်။
သူ့လက်တွင် လက်အိတ် စွပ်နေသည်။

“ဟား ဂရီဂိုပါလားဟေ့၊ မင်း ဘယ်ကနေ ရောက်လာတာလဲဟင်”

ဂရီဂို မျက်လုံးတွေ မည်းမှောင်သွားသည်။ သို့ပေမဲ့ သူက ပြုံးလိုက်၏။

“မော်စကိုကနေ လာခဲ့တာပါ၊ ခွင့်ရခဲ့တယ်လေ”

“မင်းမျက်လုံးမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ငါ
သတင်းကြားလိုက်တယ်၊ မင်းနှယ်ကွာ၊ သတ္တိသွေး ပြောင်တဲ့
စစ်သားကောင်းကြီး ဖြစ်လာလိုက်တာ... ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဖေဖေ”

သူက ဂရီဂိုအား ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် မြင်းစောင်းဘက်သို့
လှည့်ပြီး ရထားမောင်းသမားကို လှမ်းအော် ခေါ်သည်။

“နီကီတစ်ချုံ့ရေ...မြင်းတွေပြင်ဟေ့”

နီကီတစ်ချုံ့ မြင်းများကို ရထားတွင် က,ပြီးသွား သည်။ သူက ဂရီဂိုအား
ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်ရင်း မြင်းရထားကို လှေကားဆီသို့ ဆွဲလာသည်။ ပေါ့ပါးသော

ဒရော့စကီ ရထားဘီးများ အောက်တွင် နှင်းလူးထားသည့် မြေခဲတွေ ကြေမှုကုန်သည်။

“သခင်လေး၊ ဒီနေ့ တခေါက်လောက် ကျွန်တော် မောင်းပါရစေ၊ ဟိုတုန်းက အချိန်တွေကို အလွမ်းပြေပေါ့ သခင်လေးရယ်”

ယူဂျင်းဘက်သို့ လှည့်ပြီး ဂရီဂို ပြောသည်။ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြုံးပြသည်။

“ဒီကောင် မရိပ်မိသေးဘဲကိုး၊ သနားစရာကောင်း တဲ့ အကောင်ပဲ”

ဟု ယူဂျင်း တွေး၏။ သူက ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးသည်။ နားကိုင်းမဲ့ မျက်မှန်နောက်မှ သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင် တလက်လက် တောက်နေသည်။

“ကောင်းပြီ၊ တက်လေကွာ”

သူ သဘောတူ ခွင့်ပြုလိုက်၏။

“ဘာကွ၊ မင်း အိမ်ကို ရောက်မှ မရောက်သေးဘူး ...မင့်မိန်းမ ငယ်ငယ်ချောချောကလေးကို ထားသွားဦး မလို့လား”

အဘိုးကြီးလစွနစ်စကီ စေတနာသဒ္ဓါ တရားပြည့်စွာ ပြုံးသည်။

ဂရီဂို ဟက်ခနဲရယ်လိုက်၏။

“ဇနီးမယားဆိုတာ ဝံပုလွေတစ်ကောင်မှ မဟုတ်ဘဲ သခင်ကြီးရဲ့၊ ဒီကလေးမ တောထဲ ထွက်ပြေးမသွားပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ရထားမောင်းသမား ထိုင်ခုံပေါ် သို့ တက်သည်။ ကျာပွတ်ကို သူ့ထိုင်ခုံအောက်သို့ ထိုးထည့်ပြီး မြင်းဇက်ကြိုးများကို ကောက်ကိုင်သည်။

“အဲ...သခင်လေး ယူဂျင်း ကြော့ကြော့ကလေး စီးလို့ရအောင် ကျွန်တော် မောင်းပေးပါမယ်”

“အေးကွာ၊ ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး စီးလို့ရအောင်သာ မောင်း မင်းကို ငါ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ပေးမှာပေါ့”

“ခုတောင်ပဲ သခင်လေးရဲ့ကျေးဇူးတွေ ဆပ်မကုန်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကျွေးမွေးထားတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင် ပါတယ်၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့် အင်စီနီယာ အတွက်ရော... သူ့ကို စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ အတွက်...”

ဂရီဂိုအသံ ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။ ယူဂျင်း ၏ အတွေးထဲ သံသယ တချက်ဝင်လာသည်။ မနှစ်မြို့ ဖွယ်ရာ ဝေဝေဝါးဝါး သံသယအတွေး။

“သေချာပါတယ်၊ ဒီကောင် မသိပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင် မသိပါဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ”

သူ ထိုင်ခုံကျောမှိုကို မှီပြီး ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ စီးကရက်တလိပ် မီးညှို့သည်။

“သိပ်မကြာစေနဲ့နော်”

သူတို့ကို အဘိုးကြီး လစွနစ်စကီ လှမ်းမှာသည်။

ဂရီဂို မြင်းဇက်ကြိုး ဆွဲခါသည်။ မြင်းများကို ဇက်ကြိုးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေးရိုက်ပြီး အသားကုန် ပြေးစေသည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း တောင်ကုန်း တကုန်း၏ ထိပ်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ စံအိမ်တော်ကြီးသည် မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားတော့၏။

ပထမဦးဆုံး တောင်ကြားလမ်းသို့ သူတို့ ရောက်သည်နှင့် ဂရီဂို မြင်းရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ သူ ထိုင်ခုံ အောက်တွင် ထိုးထည့်ထားသည့် ကျာပွတ်ကို ဆွဲထုတ်သည်။

“ဟေ့...မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

ယူဂျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“ခင်ဗျား သိရမှာပေါ့ဗျာ”

ဂရီဂို ကျာပွတ်ကို ဝှေ့ယမ်းသည်။ ပြီးတော့ ယူဂျင်း၏ မျက်နှာကို ကြောက်စရာ လန့်စရာ အရှိန်ဖြင့် ဖြတ်ရိုက် သည်။ ထို့နောက် ကျာပွတ်ကို ပြောင်းပြန်ကိုင်သည်။ ကျာပွတ်လက်ကိုင်ရိုးဖြင့် ယူဂျင်း၏ မျက်နှာကိုရော ကာဆီးသည့် လက်တွေကိုပါ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ရိုက်သည်။ ယူဂျင်း တနည်းတဖုံ လှုပ်ရှားရန် ရုန်းကန်ဖို့ အချိန် လုံးဝမပေး။ ယူဂျင်း၏ နားကိုင်းမဲ့ မျက်မှန်ကွဲပြီး မျက်ခုံးအထက်နား ဆီတွင် ရှသည်။ ဒဏ်ရာမှ ထွက်လာသည့် သွေးစီးကြောင်းကလေးက သူ့မျက်လုံးထဲ စီးဝင်သည်။ ပထမတော့ သူ့မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ပြီး ကာကွယ်သည်။ သို့သော် ရိုက်ချက် တွေက စိပ်သည်ထက် စိပ်လာသည်။ သည်တော့ ဝုန်းခနဲ မတ်တတ်ရပ်သည်။ သွေးများကြောင့်၊ နောက်ပြီး ဒေါသကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပြီ။ သူက သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဂရီဂိုက ထပ်ရိုက်သည်။ သည် တကြိမ်ရိုက်ချက်က သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို ထိသည်။ သည်တော့ သူ့လက်မောင်း တခုလုံး လေဖြတ်ထား သည့်နှယ် ဘယ်လိုမျှ လှုပ်ရှားလို့ မရတော့။

“အဲဒါ အက်စီနီယာအတွက်၊ ဟောဒါက ငါ့ အတွက်၊ အက်စီနီယာ အတွက်ကွ၊ နောက်ထပ်တခါ အက်စီနီယာ အတွက်။ ဟောဒီမှာ ငါ့အတွက်”

ကျာပွတ်သည် လေထဲတွင် တဝှီးဝှီး လွင့်ပျံနေ၏။ နောက်တော့ ရိုက်ချက်တွေ အားပျော့လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂရီဂိုက ယူဂျင်းအား မြင်းရထားပေါ်မှ တွန်းချသည်။ လှည်းဘီးရာတွေ၊ ချိုင့်တွေ ကျင်းတွေ မွနေသည့် လမ်းကြမ်းပေါ်သို့ ယူဂျင်း ကျသွားသည်။ လမ်းပေါ်မှာ လဲနေသည့် ယူဂျင်းကို လိမ့်နေအောင် လှိမ့်ကန်သည်။ မြင်းစီးဖိနပ်မှ ဖနောင့်သံချွန်များဖြင့် ဆောင့်ကန်သည်။ သူ့ဘက်က နည်းမျိုးစုံဖြင့် လက်စားချေ နှိပ်စက်ဖို့ မတတ်နိုင် လောက်အောင် အင်အား ကုန်ခန်းလာချိန်တွင်မှ သူက ဒရော့စကီ ထိုင်ခုံပေါ်သို့ တက်သည်။ နောက်တော့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းပြေးအောင် နှင်တော့၏။ သူက ဒရော့စကီကို စံအိမ်တော်ကြီး၏ ခြံဝင်းတံခါးအနီးတွင် ရပ်ထားခဲ့သည်။ ကျာပွတ်ကို ကိုင်စွဲလျက် သူ့ကုတ်အင်္ကျီကြီးထဲသို့ ထိုးထည့်သည်။ ပြီးတော့ အစေခံတန်းလျားဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် သွားသည်။

တံခါးပေါက်ဖွင့်သံ ကြားသည့်အတွက် အက်စီနီယာ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်သည်။

“အောက်တန်းကျတဲ့ ကောင်မ၊ စည်းမရှိတဲ့ ခွေး တိရစ္ဆာန်မ”

ရွှီခနဲမြည်သံနှင့်အတူ အက်စီနီယာ၏ မျက်နှာကို ကျာပွတ်က လာရောက် ရစ်ခွေသည်။

ဂရီဂို ဟောဟဲလိုက်အောင် မောပန်းလျက် ခြံဝိုင်းထဲသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ဆာရုကာ၏ မေးခွန်းများ ကို အမှုမထားဘဲ ခြံဝိုင်းကြီးကို စွန့်ခွာခဲ့သည်။ သူ တစ်မိုင်လောက် လျှောက်မိသောအခါ သူ့ကို အက်စီနီယာ မီလာသည်။

အက်စီနီယာ ပါးစပ်မစေ့နိုင်လောက်အောင် မောပန်းနေသည်။ သူမက ဂရီဂိုနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် လျှောက်လာသည်။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ဂရီဂို အင်္ကျီ လက်မောင်းကို ဆွဲသည်။ လမ်းခွဆုံတခုရှိ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ဘုံဗိမာန်တခု နံဘေးသို့ ရောက်သောအခါ အက်စီနီယာ စတင် စကားပြောသည်။ ထူးထူးခြားခြား ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေသည်။

“ဂရီဂို ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

သူ ရှေ့သွားတွေပေါ်အောင် မာန်ချီလိုက်သည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကျုံ့သည်။ ပြီးတော့ ကုတ်အင်္ကျီကြီး နှင့် တွဲချုပ် ထားသည့် ခေါင်းဆောင်းကို လှန်လိုက်၏။ ထို့နောက်တော့ ဓမ္မဘုံဗိမာန် အနီးတွင် အက်စီနီယာ ကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့တော့၏။ သူ နောက်ကြောင်းသို့ တချက်ကလေးပင် လှည့်မကြည့်။ အက်စီနီယာ လက်တွေ သူ့ထံ ဆန့်တန်းထားသည် ကိုလည်း မမြင်တော့။

တာတုတ်ရွာအဝင် တောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဂရီဂို သူ့ဘာသာသူ အံ့သြသွားသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကျာပွတ်ကြီးကို ယခုထက်တိုင် ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲပါကလား။ ကျာပွတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရွာဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် ဆင်းခဲ့သည်။ ပြတင်းတံခါးမှန်များတွင် ကပ်ပြီး ကြည့်နေသည့် မျက်နှာတွေ။ သူမှန်း သိတော့ ပါးစပ်တွေ အဟောင်းသား။ လမ်းမှာဆုံမိသည့် မိန်းမများက သူ့ကို ရိုရိုသေသေ လေးလေးစားစား ဦးညွှတ်ကြသည်။

သူတို့အိမ်ခြံဝင်း တံခါးဝသို့ ရောက်တော့ ပိန်ပိန် ရှည်ရှည် မျက်လုံးနက်နက်ဖြင့် ခပ်ချောချော ကောင်မ ကလေး တစ်ယောက်က သူ့ကို ပြေးထွက် ကြိုဆိုသည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လည်ပင်းကို ရစ်သိုင်းကာ သူ့ရင်ခွင်တွင် မျက်နှာကို အပ်ထားသည်။ သူက သူမ၏ ပါးများကို လက်ဝါးဖြင့် ညှပ်ကိုင်ပြီး ဦးခေါင်းကို ဆွဲမော့သည်။ သည်တော့မှ သူ မှတ်မိ သွားသည်။ ဪ... ဒူနီယာပါကလား။

ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးဖြင့် လှေကားထစ်များမှ ပြေးဆင်းလာသူမှာ ပင်တာလီမွန်၊ နောက်ပြီး အိမ်ထဲမှ လွင့်ပျံ လာသည့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုရှိုက်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။ မိခင်အိုကြီး၏ ငိုရှိုက်သံ။ သူက သူ့ဖေဖေကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် လှမ်းပွေ့သည်။ သူ့ညာဘက်လက်ကို ဒူနီယာက ဆွဲကိုင်နမ်းရှုပ်သည်။

ရင်ထဲမှာ တသက်လုံး စွဲနေလောက်အောင် ယဉ်ပါးနေသည့် ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ လှေကားမှ ဆင်းလာသည့် သူ့မေမေ၏ ခြေသံများ၊ သက်ကြီးရွယ်အို မအေကြီးက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကောင်မကလေး တစ်ဦး၏ သွက်လက်မှုမျိုးဖြင့် သူ့ထံ ပြေးလာသည်။ ဧရာမ ကုတ်အင်္ကျီရင်ဖုံးမှာ မျက်ရည်များ စွန်းထင်းကုန်သည်။ သူမ၏ ချစ်သားကလေးကို မခွဲနိုင် မခွာရက် ပွေ့ဖက်ထားသည်။ နောက်ပြီး မိခင်ဘာသာ စကားဖြင့် တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ပြောဆိုသည်။ ပြောလိုသာ ပြောနေသည်။ သူမ ပြောနေသည့် စကားလုံးများက တောင်တလုံး မြောက်တလုံး၊ ဘယ်လိုမျှ ဆက်စပ်လို့ မရ။ အဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့ မရ။ ထိုအချိန်တွင် လဲပြိုမကျအောင် တံခါးပေါင်ကို မှေးကိုင်ပြီး ရပ်နေရသူမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ကောင်မကလေး၊ သို့မဟုတ် နာတာလီယာ။ ပင်ပင်ပန်းပန်း အားယူပြီးရသည့် အပြီးဖြင့် တံခါးပေါက်တွင် ဒူးထောက်လျက် ကျသွားသည်။ ထိုအခိုက်တွင် သူမအား ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သူမှာ ဂရီဂို။ သူ့အကြည့်က အာရုံထွေပြား နေသော အကြည့်။

ထိုည အိပ်ရာထဲတွင် ပင်တာလီမွန်က သူ့ဇနီး၏ နံစောင်းကို တံတောင်ဖြင့်တွတ်ကာ တီးတိုးပြောသည်။

“အသာလေး သွားကြည့်စမ်း၊ သူတို့နှစ်ယောက် အတူအိပ်နေသလား၊ မအိပ်ဘူးလား သိရအောင်”

“သူတို့နှစ်ယောက် အိပ်ဖို့ အိပ်ရာကို ခုတင်ပေါ် မှာ ကျွန်မပဲ ခင်းပေးခဲ့တဲ့ဟာကို”

“ဒါပေမဲ့ သွားကြည့်ပါဦးကွာ၊ သွားကြည့်ပါ”

အီလီနစ်ချ်နာ အိပ်ရာထဲမှ ထပြီး ပင်မအိပ်ခန်း တံခါး အဟကလေးမှ ချောင်းကြည့်သည်။

သူမ ပြန်လာသောအခါ “သူတို့နှစ်ယောက် အတူအိပ်လို့ပါတော်”ဟု ပြောသည်။

“အိမ်း ... ဘုရားမတာပဲ၊ ဘုရားမတာပဲ”

အဘိုးကြီး လေသံမျှဖြင့် ရေရွတ်သည်။ တံတောင်ဆစ်ပေါ် အားပြုလျက် ခန္ဓာကိုယ်ကို မြှင့်တင်ကာ ဘုရား အာရုံပြုနေလေသည်။

တစ်ထောင့်ကိုးရာ တစ်ဆယ့်ခြောက်ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၏ ညတည။ မိုးရွာနေသည်။ လေထန်နေသည်။ ပိုလ်ဆီအရပ်ရှိ အော်လ်ဒါ ဆောင်းရွက်ကြွေပင်များပေါက်သည့် စိမ့်မြေတွေ တူးထားသည့် ကတုတ်ကျင်းများ၊ ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ရှုပ်ယှက်ခတ် ကာရံထားသည့် သံဆူးကြိုးများ၊ ကတုတ်ကျင်းများ ထဲတွင်တော့ ရွံ့နွံများ၊ နှင်းခဲများနှင့် ရွံ့နွံများ ပေါင်းစပ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အေးအေးစက်စက် ရွံ့နွံများ။ ကင်းတဲတွင် ကာရံထားသည့် ပြောင်သွပ်ပြားက ခပ်မှိန်မှိန် အရောင်လက်နေသည်။ ကတုတ်ကျင်းများထဲတွင် မီးရောင်ကလေးများ ဟိုတကွက် သည်တကွက် လင်းလက် နေသည်။

အရာရှိများ ခိုနေသည့် ကတုတ်ကျင်းတခု၏ အဝင်ဝသို့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် အရာရှိတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ အဝင်ဝတွင် ခဏရပ်သည်။ ရေတွေစိုရွှဲနေသည့် သူလက်ချောင်းများဖြင့် သူဝတ်ဆင်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီကြီးမှ သိုင်းကြိုးများကို ခပ်သွက်သွက် ဖြေလျှော့သည်။ ကုတ်အင်္ကျီကော်လာ ပေါ်မှ ရေစက်များကို ခါထုတ်သည်။ ကတုတ်ကျင်း အဝင်ဝတွင် ရွံ့တောထဲရှိ ကောက်ရိုးများဖြင့် သူ ဘွတ်ဖိနပ်ကို သုတ်သည်။ ထို့နောက် တွင်မှ တံခါးကို တွန်းဖွင့်သည်။ တံခါးပေါက်မှ ခါးကိုင်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ ကတုတ်ကျင်းထဲ လှမ်းဝင်သည်။

ရေနံဆီမီးအိမ်မှ လင်းနေသည့် ဝါဖျော့ဖျော့ မီးရောင်သည် သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။ အပေါစား ဂျာကင်တထည် ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရာရှိတစ်ဦးက ဆံပင်များကို ထိုးဖွပြီး သမ်းဝေသည်။

“မိုးရွာနေတာလား”

ဟု သူက မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဧည့်သည်က ပြန်ပြောသည်။ ဧရာမကုတ်အင်္ကျီကို သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ချွတ်သည်။ တံခါးပေါက်နံဘေးရှိ သံချောင်းတွင် ကုတ်အင်္ကျီကြီးနှင့် ရေစက်စက်ကျနေသည့် ကက်ဦးထုပ်ကို တွဲပြီးချိတ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီအထဲမှာတော့ နွေးသားပဲ”

“ငါတို့ စောစောကလေးကပဲ မီးမွှေးထားတယ်လေ၊ ဒါတောင်

ကြမ်းခင်းထဲမှာ ရေတွေ စိမ့်ထွက်နေတာ နဲ့တင် တော်တော်ဆိုးနေပါပြီ။ မိုးက ငါတို့ထက် ပိုပြီး သက်ဆိုးရှည်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ ဘန်ချပ်”

အမွေးအမျှင်ထူသော သူလက်များကို ပွတ်သပ်ရင်း ဘန်ချပ်က ခါးကိုကိုင်သည်။ ပြီးတော့ မီးလင်းဖို အနီးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ကြမ်းပေါ်မှာ ပျဉ်ပြားတွေ ထပ်ခင်းပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကကုတ်ကျင်းထဲမှာ ခြောက်ခြောက် သွေ့သွေ့နဲ့ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းမှကောင်း။ ကျွန်တော်တို့ ဖိနပ်မစီးဘဲ ခြေဗလာနဲ့ လမ်းလျှောက်လို့ရတယ်ဗျ၊ ဒါနဲ့ လစွနစ်စကီ တစ်ယောက်ရော”

“အိပ်ပျော်နေတယ်၊ အစောင့်တာဝန်ကျတွေကို တပတ် ပတ်ပြီး စစ်ဆေးရာက ပြန်လာပြီးတာနဲ့ တခါတည်း စက်တော်ခေါ်တော့တာပဲ”

“သူ့ကို နှိုးလို့ ဖြစ်မလားဟင်”

“နှိုးလိုက်လေ၊ ငါတို့ စစ်တုရင် တပွဲလောက် ကစားကြတာပေါ့”

ဘန်ချပ်က သူ့မျက်ခုံးထူထူထဲထဲပေါ်မှ ရေစက်များကို လက်ညှိုးဖြင့် သပ်ချသည်။ လက်ညှိုးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။

“ယူဂျင်း နီကိုလေဗစ်ချ်”

“အင်း ...”

လစွနစ်စကီ တံတောင်ဆစ်ဖြင့် ထိန်းပြီး ကိုယ်ကို ထူမသည်။

“စစ်တုရင် တပွဲလောက် ကစားမလား”

ယူဂျင်းက ခြေထောက်များကို ခုတင်ပေါ်မှချသည်။ ပြီးတော့ ဖြူဖွေး နုနယ်သော လက်ဝါးဖြင့် သူ့ရင်ဘတ် ကို ပွတ်သပ်နေသည်။

(၂)

ပထမပွဲ ပြီးခါနီးလောက်တွင် အမှတ်(၅)တပ်ခွဲမှ အရာရှိနှစ်ဦး ရောက်လာသည်။ တစ်ဦးမှာ ဗိုလ်ကြီး ကာလ်မီကော့နှင့် ဒုဗိုလ်ချူးဘတ် ဖြစ်၏။

“သတင်းပါတယ်ဟေ့၊ သတင်း”

ခြေနင်းခုံကို ကျော်ဖြတ်ဝင်ရင်း ကာလ်မီကော့ က ကြွေးကြော်သည်။

“တို့တပ်ရင်း ဆုတ်ခွာဖို့ သေချာသလောက် ဖြစ်နေပြီတဲ့ကွ”

“မင်းက ဘယ်က ကြားလာတာလဲ”

ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် ဗိုလ်မာကူလော့က ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့စွာ ပြုံးလျက် မေးသည်။

“အမြောက်တပ် တပ်မှူးက ခုနလေးတင် တယ်လီဖုန်းနဲ့ သတင်းပေးတာဗျ၊ သူကရော ဘယ်လိုသိခဲ့တာလဲ၊ အဲ...သူ တပ်မရုံးချုပ်က ပြန်လာတာ မနေ့က မှဗျ”

“ရေ တခါလောက် ချိုးလိုက်ရရင် သိပ်ကောင်း မှာပဲဗျာ”

ဒုဗိုလ် ချူးဘတ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြောသည်။

“လူကြီးမင်းတို့ ...ခင်ဗျားတို့ရဲ့နေရာက စိုထိုင်းနေတယ်နော်၊ စိုထိုင်းတာမှ တော်တော်ကို စိုထိုင်းနေတာကလား”

ကာလ်မီကော့က သစ်လုံးများ ကာရံထားသည့် နံရံများနှင့် စိုစိုစွတ်စွတ် မြေကြီးကြမ်းခင်းကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရင်း ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ဘက်မှာပဲ ရွံ့တွေ ဗွက်တွေ ထနေတာ ပါဗျာ”

မာကူလော့က တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရွံ့နွံတောထဲမှာ နေရပေမဲ့ ကောင်းကင်ဘုံကို ရောက်နေသလို သက်သောင့်သက်သာ ရှိကြပါ တယ်ဗျာ၊ ဒီအတွက် ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော် အောက်မေ့ကြရမှာပဲ”

ဘန်ချပ်က စကားဖြတ်ပြီး ဝင်ပြောသည်။

“တခြားခရိုင်တွေမှာဆို သူတို့ တချိန်လုံး တိုက်ခိုက်နေကြရတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီဘက်မှာတော့ သီတင်းတပတ်မှ တချီလောက် တိုက်ပွဲ ဝင်ကြရတာလေ”

“ဒီဝပ်ကျင်းကလေးထဲမှာ အသေကောင်ကြီးတွေလို ဘာမှ အသုံးမကျဘဲ အောင်းနေရတာနဲ့ စာရင် တိုက်ပွဲဝင် နေရတာကမှ ကောင်းဦးမယ်”

“သူတို့က တိုက်ပွဲတွေမှာ ကော့ဆက်တွေ မျိုးပြုတ်အောင် သေစေချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခင်ဗျား ဒီထက်မက သဘောပေါက်ထားသင့်တယ် ဗိုလ်ကြီးမာကူလော့”

ဘန်ချပ်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ကို ဘာလုပ်ဖို့ စစ်တပ်ထဲမှာ မွေးထားတာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားအမြင်ကို ပြောစမ်းပါဦး”

“အချိန်တန်ရင် အစိုးရက ကျုပ်တို့ကို ကုပ်ခွစီး ထားမှာပဲ၊ ဒါက သူတို့ ကစားနေကျ လှည့်ကွက်ပဲလေ”

“ဒါကတော့ ခင်ဗျား မလိုတမာ စွပ်စွဲနေတာပဲ”

ကာလံမီကော့ လက်ကိုဝှေ့ယမ်းကာ ပြောသည်။

“ဘာကြောင့် မလိုတမာလို့ ပြောရတာလဲ၊ ခင်ဗျား အမှန်တရားက ငြင်းပယ်လို့ မရဘူးလေ”

“ဘာကြောင့် အမှန်တရားလို့ ပြောရတာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ ဟုတ်လား၊ ဒါ အမှန်တရား ဆိုတာကို လူတိုင်းသိတယ်၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ အများနည်းတူ ဝန်မခံရတာလဲ”

“လူကြီးမင်းတို့၊ သတိ”

ချူးဘတ် ဟစ်ကြွေးသည်။ ဇာတ်ဟန်ပါပါဖြင့် ခါးကိုင်းပြီး ဘန်ချပ်ဘက်သို့ မျက်စောင်းထိုးပြသည်။

“ခုချိန်ကစပြီး အလံကိုင်ဗိုလ် ဘန်ချပ်က ဆိုရှယ် ဒီမိုကရက်တစ် စိတ်ကူးယဉ်စာအုပ်ကြီး အကြောင်း အဓိပ္ပာယ် ကောက်ပြပါတော့မယ် ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားက ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက်တွေကို သဘော မကျဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ချူးဘတ်၏ မျက်စောင်း အထိုးကို ဖမ်းမိသွားသည့် ဘန်ချပ်က ရယ်မောရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ပြောလိုက်မယ်၊ ပုန်းခိုတိုက်ရတဲ့ ကတုတ်ကျင်းစစ်ပွဲတွေ စပြီဆိုတာနဲ့ ကော့ဆက်တပ်ရင်း တွေကို အကာအကွယ်ရှိတဲ့ နေရာတွေမှာ ဖြန့်ပြီး တပ်ချထားမှာပဲ၊ အချိန်သင့် အခါသင့်ကို မရောက်မချင်း သူတို့ကို အဲဒီနေရာ တွေမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မွေးထားမှာပဲ”

“အဲဒီနောက်တော့ရော”

လစွနစ်စကီ စစ်တုရင်အရပ်များကို စုစည်းရင်း မေးသည်။

“အဲဒီနောက်... ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှာ မငြိမ်သက်မှုတွေ ဖြစ်လာတဲ့အခါ၊ အဲဒါက မလွဲမသွေ ဖြစ်လာမှာဆိုတော့ စစ်သားတွေဟာ စစ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငြီးငွေ့လာမယ်၊ စိတ်ကုန်လာမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ မိခင်စစ်တပ်ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးမှု တိုးပွားလာမယ်၊ တော်လှန်မှုတွေ

ကြီးထွားလာမယ်၊ အဲဒီတော့မှ ကော့ဆက်တွေကို ဆင့်ခေါ်ပြီး တော်လှန် ပုန်ကန်သူ တွေကို နှိပ်ကွပ်ခိုင်းမယ်၊ အစိုးရက သူ့လက်ထဲမှာ ကျောက်တုံးတုံး ကိုင်ထားသလို ကော့ဆက်တွေကို ထိန်းထား တာဗျ။ အချိန်အခါသင့်ပြီ ဆိုတာနဲ့ တော်လှန်ရေး ဦးခေါင်းကို အဲဒီကျောက်တုံးနဲ့ ထုတော့မှာပဲ”

“ခင်ဗျားယူဆချက်တွေက ခနော်နီ ခနော်နဲ့ပါဗျာ”

လစ္စနစ်စကီ ကန့်ကွက်စကား ဆိုသည်။

“မခိုင်လုံတဲ့အကြောင်း စပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် ဖြစ်ရပ်တွေရဲ့ လမ်းကြောင်းကို ဘယ်သူမှ ကြိုတင် ဟောကိန်း ထုတ်လို့ မရဘူး။ ဒီတော့ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် မငြိမ်သက်မှုတွေ၊ စိတ်ပျက် စိတ်ကုန်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာမယ်လို့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီဖြစ်ရပ်ကြီးမှာ မဟာမိတ်တပ်တွေက ဂျပန်တွေကို ချေမှုန်းလိုက်နိုင်မယ်။ စစ်ပွဲကြီး လည်း ထူးကဲတဲ့ အနေအထားမျိုးနဲ့ အဆုံးသတ်သွားမယ် ဆိုရင်ရောဗျာ၊ အဲဒီအခါကျ ကော့ဆက်တွေကို ဘယ်လို တာဝန်မျိုး ချထားပေးဦးမှာလဲ”

ဘန်ချပ် အသက်မပါစွာ ပြုံးသည်။

“အဲဒီလိုဇာတ်သိမ်းမျိုး လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီထက် ထူးကဲကောင်းမွန်တာက...”

“ဟေး ... ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက ခွင့်ကနေ ပြန်လာခဲ့တာလဲ” ဟု ကာလီမီကော့က မေးသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်တုန်းကလေ...”

ဘန်ချပ် ဖြေသည်။

“ခွင့်ရက်တွေအတွင်း ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေခဲ့လဲ”

“စိန်ပီတာစဘာဂ်မှာ”

“အဲဒီမှာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ၊ ဟား... ပီတာစဘာဂ်မှာ တိုတောင်းတဲ့ သီတင်း တပတ်စာလောက် သွားပြီး အနားယူခွင့်ရဖို့ ငါ ဘာမဆို ပေးပါ့မယ်ကွာ”

“အဲဒီမှာ ခင်ဗျား စိတ်သက်သာစရာ တွေ့ဖို့ အကြောင်း သိပ်မရှိဘူး”

ဘန်ချပ်က ပြောမည့်စကားလုံးများကို ချိန်ချိန်ဆဆ ရွေးပြီးပြောသည်။

မြို့ထဲမှာ စားနပ်ရိက္ခာ မလုံမလောက် ဖြစ်နေတယ်၊ အလုပ်သမားတွေ နေထိုင်တဲ့ ခရိုင်တွေမှာ ငတ်ပြတ် နေတယ်၊ မကျေနပ်မှုတွေ

ပေါ်ပေါက်နေတယ်။ နောက်ပြီး အံ့ကြွမှုတွေ ဆူပွက်လာနေပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီစစ်ပွဲကြီးကနေ ပြုံးပြုံးပျော်ပျော် ထွက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ရော ဘယ်လို ထင်မြင် ကြပါသလဲ လူကြီးမင်းတို့ ခင်ဗျား”

မာကူလော့ အားလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

သည်တော့ ဘန်ချပ်က.....

“ရုရှား- ဂျပန်စစ်ပွဲက ၁၉၀၅ ခုနှစ်မှာ တော်လှန်ရေး တရပ် မွေးဖွားပေးခဲ့တယ်၊ ဟောဒီစစ်ကြီးဟာ လည်း တော်လှန်ရေးအသစ် တပွဲနဲ့အတူ အဆုံးသတ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ တော်လှန်ရေး တမျိုးတည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြည်တွင်းစစ်ပါ ရောပြီး ဖြစ်ပွားလာလိမ့်မယ်”ဟု ပြောသည်။

လစွနစ်စကီက ဘန်ချပ်စကားကို ဖြတ်ပြောဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထကာ ကတုတ် ကျင်းထဲတွင် လူးလာတုံခေါက် လမ်းလျှောက်နေသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်။ ထို့နောက် သူ့ဒေါသကို ထိန်းချုပ် ထားသည့် လေသံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့လို အရာရှိတွေ ကြားထဲမှာ ဒီလို လူမျိုးတွေကို တွေ့ရတာ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်တယ် ဗျို့”

သူက ပြောရင်း ဘန်းချပ်ကို ညွှန်ပြသည်။

“ကျွန်တော် တော်တော်ကို အံ့ဩတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တိုင်းပြည်အပေါ်ထားတဲ့ ဒီလူရဲ့ သဘောထား၊ နောက်ပြီး ဒီစစ်ပွဲကြီးအပေါ်ထားတဲ့ ဒီလူရဲ့ သဘောထားကို ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် အကဲခတ်လို့ မရသေးလို့ပဲ။ ဟိုတနေ့ကဆို ဒီလူ ခပ်ဝါးဝါး ပြောသွားပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သိသိသာသာ နားလည်စေခဲ့တာကတော့ ဒီစစ်ပွဲကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့ ရှုံးနိမ့်တာကို သူမြင်ချင်နေတာပဲ၊ ခင်ဗျာသဘောထားကို ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ်ကောက်တာ မှန်ပါတယ်နော် ဘန်ချပ်”

“ကျွန်တော့်သဘောထားကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရှုံးစေချင်တဲ့ဘက်က အလေးသာတယ်”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နိုင်ငံရေးအမြင်တွေ ဘယ်လိုပဲ ရှိနေ ရှိနေ ကျွန်တော့် အမြင် ပြောရရင် ခင်ဗျား ကိုယ့်တိုင်းပြည် စစ်ရှုံးပါစေလို့ ဆန္ဒပြု ဆုတောင်းတာဟာ နိုင်ငံတော်ကို သစ္စာဖောက် ပုန်ကန်မှု ပဲ။ ဒီအပြုအမူဟာ သိက္ခာရှိတဲ့ ဘယ်လိုနိုင်ငံသားမျိုးမဆို ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းစေတဲ့ ရှက်ဖွယ်လိလိ အပြုအမူပဲ”

“ဒူးမား အောက်လွှတ်တော်ထဲမှာ ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက် အမတ်တွေက အစိုးရဆန့်ကျင်ရေးကို လှုံ့ဆော်ခဲ့တာ မှတ်မိ သေးလား၊ အဲဒီလှုံ့ဆော်ချက်ကနေ ဖြစ်ပေါ်လာစေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ စစ်ရှုံး စေဖို့ပဲပေါ့”

မာကူလော့ ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားအမြင်က သူတို့အမြင်နဲ့ အတူတူပဲလား ဘန်ချပ်”

လစွနစ်စကီ မေးသည်။

“ကျွန်တော့်အမြင်က ကျွန်တော်တို့ စစ်ရှုံးစေချင် တဲ့ဘက်က အလေးသာတယ် ဆိုကတည်းက ရှင်းနေပါပြီ။ နောက်ပြီး ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက်တစ် ဘော်ရှိဗစ်ပါတီရဲ့ ခံယူချက်ကို အဲဒီပါတီဝင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က သဘောမတူဘူးဆိုရင် ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ယူဂျင်း နီကိုလေဗစ်ချ်...ခင်ဗျားရဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးနဲ့ ဒီလောက်ထိ နိုင်ငံရေးအမြင် ခေါင်းပါးလွန်းတာ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူးဗျို့”

“ပထမဆုံး အချက်အနေနဲ့ ရှေ့ဆုံးက ပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ ဘုရင်စနစ်ကို နှစ်သက်မြတ်နိုး အလုပ်အကျွေး ပြုနေတဲ့ စစ်သားတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်တော် ကတော့ ‘ဆိုရှယ်လစ် ရဲဘော်ရဲဘက်’ တွေကို တွေ့ရ မြင်ရရုံနဲ့တောင် အော့နှလုံးနာတယ်ဗျို့” လစွနစ်စကီ ကြေညာသည်။

သူ့စကားကို ကြားရတော့ ဘန်ချပ်၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးရိပ် ပျောက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူက စဉ်းစားသည်။

“ပထမဆုံးအချက်အနေနဲ့ ရှေ့ဆုံးက ပြောရရင် ခင်ဗျားဟာ ငထုံ ငထိုင်းကြီးပဲ၊ နောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်တဲ့ စစ်သားအရိုင်းအစိုင်း တစ်ယောက်ပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အရာရှိတွေကို ထူးခြားတဲ့ အနေအထားတခုမှာ နေရာချပေးထားတာဗျ”

မာကူလော့က တောင်းပန်သလိုမျိုး ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံးက နိုင်ငံရေးနဲ့ ခပ်ကင်းကင်း နေခဲ့ကြတာလေ၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ရွာထဲမှာ နေတာ မဟုတ်ဘဲ၊ ရွာစွန့်ရွာဖျား ရွာဆင်ခြေဖုံး မှာ ရှင်သန်နေတဲ့လူတွေ ဖြစ်နေတယ်လေ”

ဗိုလ်ကြီး ကာလ်မီကော့က သူ၏ ကုပ်ကုပ်ကွေးကွေး နှုတ်ခမ်းမွေးများကို လက်ဖြင့် သပ်နေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသည်။ ချူးကော့က အိပ်ရာပေါ်တွင်

လဲလျောင်းရင်း နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲ ထားသည့် ပုံတပုံကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ ကြည့်နေသည်မှာ မာကူလော့ ရေးဆွဲထားသည့် ပုံ တပုံ။ မာကူလော့ ရေးဆွဲထားသည့်ပုံမှာ ကိုယ်ခန္ဓာ အပေါ်ပိုင်း ဝတ်လစ်စလစ်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏ပုံ။ မျက်နှာပေးက နွမ်းနွမ်းလျလျနှင့် အကျင့်ပျက် မိန်းမတစ်ဦး၏ မျက်နှာပေးမျိုး။ သူမက မပေါ်တပေါ် ဖြစ်နေသည့် သူမ၏ ရင်သားများကို ငုံ့ကြည့် နေသည်။ ဘယ်ဘက်လက်မှ လက်ချောင်းကလေး နှစ်ချောင်းဖြင့် သူမ၏ နို့သီးကလေးကို ညှပ်ကိုင်ထားလိုက်သေး။ မဆိုစလောက်ကလေး မြင့်တင်ထားသည့် ပခုံးတဖက် က လျှောကျမည့်ဆဲဆဲ ရှင်မီးအင်္ကျီကို ကျွတ်မကျအောင် ထိန်းထားသည်။ ညှပ်ရိုးအောက်ရှိ အချိုင့်အဝှမ်းကလေး များပေါ်တွင် ခပ်ပြေပြေ အရိပ်ကလေးများ ထိုးကျနေသည်။ သူမ၏ ပင်ကိုအလှကို ကြည့်ပြီး ချူးဘတ် ပြီးသည်။ ပန်းချီလက်ရာကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျ နေသည်။ အခြားအရာရှိများ ပြောနေသည့် စကားများ ကိုပင် ယာယီမေ့လျော့နေသည်။ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိ။

“လက်ရာက ပြောင်မြောက်တယ်ဗျို့။”

မျက်စိကို ပန်းချီကားပေါ်မှ ခွာပြီး မှတ်ချက်ချသည်။ သို့သော် သူ့မှတ်ချက်က ကိုးရိုးကားရား အချိန်တွင်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဘန်ချပ်က “ဇာဘုရင် အုပ်ချုပ်တဲ့ စနစ်က ပျက်သုဉ်းသွားမှာပါ။ အဲဒါကို ခင်ဗျားတို့အားလုံး ယုံလိုက်ကြစမ်းပါ” ဟူသော စကားစုကို ပြောပြီးစကလေး ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

လစ္စနစ်စကီက စီးကရက်တလိပ် လိပ်နေရာမှ ထွေထွေငေါ့ငေါ့ ပြီးသည်။ သူက ဘန်ချပ်အား ဦးစွာ စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ချူးဘတ်ကို ကြည့်သည်။

“မာကူလော့၊ ခင်ဗျားက တကယ်လက်ရာမြောက်တဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ပဲ”

ဟု ပြောသည်။ ချူးဘတ်က မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြသည်။

“ဒါက ပုံကြမ်းအဆင့်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ကျွန်တော်တို့စစ်သား သိန်းပေါင်းအနည်းငယ်တော့ ဆုံးရှုံးရနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖနိုင်ငံတော်ကြီး ကျွန်နိုင်ငံ မဖြစ်ရေး အတွက် ကာကွယ်ဖို့ဆိုတာ ဒီနိုင်ငံ တော်ကြီးက ပြုစုပျိုးထောင်ပေးထားတဲ့ လူတိုင်းရဲ့ မဟာတာဝန်ပဲ”

လစ္စနစ်စကီ စီးကရက်ကို ဖွာသည်။ နားကိုင်းမဲ့ မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး မှန်များကို တိုက်ချွတ်သည်။ တချိန်တည်း တွင် သူ၏ အနီးမှန် မျက်လုံးများဖြင့်

ဘန်ချပ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“အလုပ်သမားတွေမှာ အဖိုင်ခံတော်ဆိုတာ မရှိဘူး”

ဘန်ချပ်က စကားလုံးများကို ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ပြောသည်။

“မာ့ခံစံပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေမှာ အနက်ရှိုင်းဆုံး အမှန်တရားတရပ် ပါနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အဖ နိုင်ငံ ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့သလို ခုထိလည်း မရှိသေးဘူး။ ဟောဒီ ကျိန်စာသင့်နိုင်ငံကြီးက ခင်ဗျား တို့ကို စားစရာ ပေးခဲ့တယ်။ သောက်စရာ ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သမားတွေစများမှာတော့ စတက်မြက်ခင်း ပြင်ထဲက သစ်နံ့ကိုင်း ပင်လို ဖြစ်လာနေတာဗျ။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခင်ဗျားတို့ အတူတကွ ပူးတွဲပြီး ကြီးထွားရှင်သန် မလာနိုင်ဘူး”

သူ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာရွက်ထပ်တထပ် ထုတ်ယူသည်။ စာရွက်ထပ်ကို လှန်လှောရှာသည်။ သူက လစွနစ်စကီ ကို ကျောခိုင်းထားသည်။ ထို့နောက် စားပွဲခုံဆီသို့ သွားကာ ဟောင်းနွမ်းပြီး ဝါကြန့်နေသည့် သတင်းစာတစောင်ကို ဖြန့်ခင်းသည်။

“ခင်ဗျား နားထောင်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိရဲ့လား”

ယူဂျင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လျက် မေးသည်။

“ဘာကို နားထောင်ရမှာလဲ”

“ဒါက ဒီစစ်ပွဲကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးထားတဲ့ ဆောင်းပါးဗျ။ ဒီဆောင်းပါးထဲက ကောက်နုတ်ချက် တပိုဒ် ကျွန်တော် ဖတ်ပြမယ်။ ခင်ဗျားတို့ သိထားတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်က ပညာတတ်ကြီး မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီဆောင်းပါးက ကျွန်တော်ပြောနိုင် တာထက် အဆပေါင်း များစွာ ပိုပြီး ကောင်းအောင် ရှင်းပြနိုင်ပါတယ်”

“မနုရှင်တွေ၏ အနိုင်ကျင့် လုယက်မှုတွေကို အမျိုးသားရေး စစ်ပွဲ ဟူသော သဘောတရားဟောင်း ခြုံထည်ကြီး ခြုံပြီး ပြည်သူတွေ မသိအောင် အကာအကွယ်ပေးနေသည်မှာ ဘူဇာစနစ် ဖြစ်၏။ အဆိုပါ လှည့်စားချက်ကို အလုပ်သမား လူတန်းစားက ကြွေးကြော်ချက်တရပ် ကြွေးကြော်ပြီး ဖော်ထုတ်ခဲ့၏။ ၎င်းတို့၏ ကြွေးကြော်သံမှာ အရင်းရှင်စနစ်ကို ပြည်တွင်းစစ် ဖန်တီးပြီး အသွင်ပြောင်းပစ်ကြဟူ၏။ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ထိုသို့ အသွင်ပြောင်းရေးသည် လွယ်ကူသည် မဟုတ်။ တပါတီ၊ အဖွဲ့အစည်းတခု၏ ဆန္ဒမျှဖြင့် ပြည့်မြောက် နိုင်မည်မဟုတ်။ သို့သော် ထိုသို့ အသွင်ပြောင်းရေးသည် အရင်းရှင်စနစ်၏ ဧကန်ဧက အခြေအနေများပေါ် မူတည်၏။ နောက်ပြီး အထူးသဖြင့် အရင်းရှင်စနစ် ချုပ်ငြိမ်းသွားသည့် ခေတ်ကာလပေါ်တွင်

မူတည်၏။

“ဆိုရှယ်လစ်များအနေဖြင့် ၎င်းတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို အဆိုပါ ဦးတည်ချက်နှင့် အဆိုပါ ဦးတည်ချက် တခုတည်း အတွက်သာ လုပ်ဆောင်ကြရမည် ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့အနေဖြင့် စစ်ပွဲနှင့် ပတ်သက်သည့် ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးများ ပေးခြင်းကို အားမပေးရ။ လူမျိုးကြီးဝါဒ၊ နိုင်ငံကြီးဝါဒကို မထောက်ခံရ။ ဓနရှင်လူတန်းစား ဖန်တီးသည့်အတွက် ဘေးကျပ်နံ့ကျပ် ကပ်ဆိုက်သော ကာလကို ကျော်လွှားဖို့ ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှ လှုပ်ရှား ရုန်းကန်မှုများကို မကန့်သတ် မချုပ်ချယ်ရ။ ဤလှုပ်ရှားမှု လမ်းကြောင်းက ပြည်တွင်းစစ်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလိမ့်မည်။ ၎င်းပြည်တွင်းစစ်မီးက အနှေးနှင့် အမြန် ဆိုသလို ဥရောပနိုင်ငံများကို ကူးစက်လောင်ကျွမ်းပြီး ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှု ကြီးစွာဖြစ်ပေါ်စေလိမ့်မည်။

“ပြည်တွင်းစစ် အလံကို လွှင့်ထူကြလော့၊ အရင်းရှင် စနစ်က ဥရောပယဉ်ကျေးမှု၏ ကံကြမ္မာကို ယိုယွင်း ပျက်စီးစေခဲ့ပြီ။ ယခုဖြစ်နေသည့် စစ်ပွဲကြီးအပြီးတွင် အောင်မြင်သောတော်လှန်ရေးများ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ် မလာပါက နောက်ထပ် စစ်ပွဲကြီးများ အလျင်အမြန် ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်ဦးမည်။

“ယနေ့မဟုတ်လျှင် မနက်ဖြန်၊ လက်ရှိစစ်ပွဲကြီး အတွင်း မဟုတ်လျှင် ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်လာမည့် စစ်ပွဲ အတွင်းတွင် ပစ္စည်းမဲ့များ၏ အောင်လံတော်ဖြစ်သည့် ပြည်တွင်းစစ်ကြီးက လူတန်းစားအသိစိတ်ဓာတ်ရှိသည့် အလုပ်သမား သိန်းပေါင်းများစွာကို စုစည်းစေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် လူမျိုးကြီးဝါဒဖြင့် လှည့်ဖြားခြင်းခံထားရသည့် သန်းပေါင်း များစွာသော အရင်းရင်းရှင် ပေါက်စများသည် စစ်ပွဲကြီး၏ သွေးပျက်ချင်စဖွယ် အနိဋ္ဌာရုံများကို သိမြင် ကြောက်လန့်လာကြမည်။ သူတို့သည် အတွေ့အကြုံဆိုးများကြောင့် ပညာတွေ့ရလာမည်။ အသိစိတ်တွေ နိုးကြားလာမည်။ စည်းရုံးလာမည်။ ထုသား ပေသား ရလာမည်။ ထို့နောက်မှာတော့ မိမိတို့ နိုင်ငံတွင်းမှ ဘူဇာများကိုရော အခြားနိုင်ငံများမှ ဘူဇာများကိုပါ ဆန့်ကျင်စစ်ပွဲ ဆင်နွှဲဖို့ ပြင်ဆင်လာကြလိမ့်မည်”

ဘန်ချပ် ဖတ်ပြပြီးသောအခါ အချိန်အကြာကြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ မာကူလော့က မေးသည်။

“အဲဒါ ရုရှားမှာရိုက်တဲ့ သတင်းစာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟုတ်လို့လား။”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်မှာ ရိုက်တာလဲ”

“ဂျီနီဗာမှာ၊ ဒီဆောင်းပါး ပါတာ ၁၉၁၄ ခုနှစ် ထုတ် ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက်

သတင်းစာ အမှတ်စဉ် သုံးဆယ့်သုံးမှာ”

“ဒီဆောင်းပါးကို ဘယ်သူ ရေးတာလဲ”

“လီနင်လေ”

“သူက ဘော်ရှီဗစ်တွေရဲ့ခေါင်းဆောင် မဟုတ်လား”

ဘန်ချပ် ဘာမျှပြန်မပြော။ သူက သတင်းစာကို တခုတ်တရ ပြန်ခေါက်သည်။ သူ့လက်ချောင်းတွေ မဆို စလောက်ကလေး တုန်ယင်လျက်။ မာကူလော့က ဆုံးဖြတ်ချက်တခု ချခြင်းဖြင့် အားယူနေသည့်မုန်တိုင်း ကို ဆွပေးလိုက်သည်။

“သူက စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတဲ့ ဘက်မှာတော့ ပါရမီ ပါတယ်ကွ၊ ခက်တော့ ခက်သားကလား၊ သူ ပြောသွား တာတွေထဲမှာ စဉ်းစားစရာတွေ အများကြီးပါသကွ”

လစ္စနစ်စကီတစ်ယောက် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးနေသည်မှာ သိသာလွန်းနေသည်။ သူက ရုပ်အင်္ကျီ ကော်လာ ကြယ်သီးကို တပ်သည်။ ကတုတ်ကျင်းထဲတွင် ခပ်သွက်သွက် လူးလာတို့ခေါက် လမ်းလျှောက်နေသည်။ ပြီးမှ စကားလုံး မိုးသီး မိုးပေါက်များကို ဒလဟော သွန်ချတော့၏။

“အဲဒီဆောင်းပါးက သမိုင်းလမ်းကြောင်းကို ပြောင်းပစ်ဖို့ စွတ်တင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သနားစရာ အားထုတ်မှုတခုပဲ၊ လက်တွေ့ကျတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ဗျာဒိတ်တော်လည်း သိပ်မတိုးနိုင်ဘူး၊ ခုလိုကိစ္စမျိုး ကျတော့ ပိုပြီးတော့တောင် မတိုးနိုင်သေးတယ်၊ ရုရှားလူမျိုးစစ်စစ်တွေဟာ အဲဒီလို သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်ပြော နေတာမျိုးတွေကို အထင်သေး အမြင်သေးနဲ့ မျက်နှာလွဲနေ တတ်ကြတယ်၊ “ပြည်သူတွေ ဆင်နွှဲနေတဲ့ စစ်ပွဲကြီးကို ပြည်တွင်းစစ်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းပစ်ရမယ်”တဲ့။ သွားစမ်းပါ၊ ဘယ်လောက် အထင်သေး စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ”

လစ္စနစ်စကီ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ဘန်ချပ်ကို ကြည့်သည်။ ဘန်ချပ်က သူ့စာရွက်များကို ခါးကိုင်းပြီး သိမ်းဆည်းနေဆဲ။

“ဘန်ချပ်...”

ကာလံမီကော့ ပြူးတူးပြတ်ခေါ်သည်။

“နေပါဦးကွ လစ္စနစ်စကီ၊ ဘန်ချပ် ငါပြောမယ် နားထောင်၊ ထားလိုက်ပါတော့ကွာ ဒီစစ်ပွဲကြီးက ပြည်တွင်းစစ် အဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားပါပြီတဲ့။ အဲဒီ နောက်တော့ရော ဘာဖြစ်မလဲ၊ ခင်ဗျားတို့

သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်စနစ်ကို ဖြိုချပစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစနစ်နေရာမှာ ဘယ်လိုစနစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်တဲ့ အစိုးရမျိုးကို အစားထိုး တည်ထောင်မှာလဲ”

“အလုပ်သမား လူတန်းစား အစိုးရပေါ့”

“လွှတ်တော်တရပ်လို့ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာလား”

“ဝေးသေးတယ်”

ဘန်ချပ် ပြုံးသည်။

“ဒါဆို ဘာလဲ”

“အလုပ်သမား အာဏာရှင်အစိုးရ”

“အဲ...ဟုတ်ပြီ၊ သဘောပေါက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ပညာတတ် လူတန်းစားတွေ လယ်သမား လူတန်းစားတွေ ကရော၊ သူတို့က ဘယ်အပိုင်းက ပါရမလဲ”

“လယ်သမားလူတန်းစားက ကျွန်တော်တို့နောက်ကို လိုက်လိမ့်မယ်၊ ပညာတတ်လူတန်းစား တချို့ တဝက် ဟာလည်း ကျွန်တော်တို့နောက်က လိုက်မှာပဲ။ တခြားလူတွေ ကျတော့ တခြားလူတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လုပ်မှာက ဟောဒီလိုပဲ”

သူက စက္ကူတစ်ရွက်ကို ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ကောက်ကိုင်ပြီး လုံးထွေး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သွားကို စေ့လျက် ပြောသည်။

“အဲဒီ တခြားလူတွေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီလိုပဲ လုပ်မယ်”

“ဟေ...ဒါဆို ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာကို ထွက်ပါရစေ လို့ ခင်ဗျားဆန္ဒနဲ့ ခင်ဗျား တောင်းဆိုခဲ့တာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ခုဆို ခင်ဗျား အရာရှိတောင် ဖြစ်လာခဲ့ပြီလေ။ အဲဒါကို ခင်ဗျားရဲ့ အတွေးအမြင်တွေနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သင်ပုန်းချေပစ်မလဲ။ ဟောဒီမှာ စစ်ကို ဆန့်ကျင်သူတစ်ယောက်၊ သူ့ရဲ့ညီနောင် အလုပ်သမား လူတန်းစားတွေ အဖိနှိပ် အဖျက်ဆီးခံ နေရတာကို ဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်သူ တစ်ယောက်၊ နောက်ပြီး သူဟာ အရာရှိတစ်ယောက်ဗျ”

ကာလံမီကော့ သူ့ဘွတ်ဖိနပ်ကို လက်ဖြင့်ရိုက်ရင်း အသံကျယ်ကျယ် ရယ်မောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ စက်သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်ခဲ့တဲ့ ဂျာမန် အလုပ်သမားတွေ ဘယ်နှယောက် ရှိသွားပြီလဲ”

ဟု လစွနစ်စကိက မေးသည်။

ဘန်းချပ် သူ၏ စာရွက်ထပ်ကို ခပ်သွက်သွက် သိမ်းသည်။ လူကတော့ စားပွဲပေါ်တွင် ခါးကိုင်ထားဆဲ။

“ကျွန်တော် ပစ်သတ်ခဲ့တဲ့ ကျမန်အလုပ်သမား ဘယ်နှယောက်ရှိပြီလဲ၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒါ...တကယ့် မေးခွန်းပဲ၊ ကျွန်တော် ဒီကိုလာဖို့ ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ ကိုယ်အဆိုပြုခဲ့တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီရှေ့တန်းကို ကျွန်တော် လာကိုလာ ရမယ်လေ။ ဟောဒီ ကတုတ်ကျင်း တွေထဲမှာ ရခဲ့တဲ့ အသိပညာတွေကို နောင်တချိန်မှာ အသုံးတည့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆထားတယ်လေ”

ဘန်းချပ် ပြောလက်စ စကားကို ထွက်ပေါ်လာသည့် တံခါးခေါက်သံက နှောင့်ယှက်လိုက်၏။ ထို့နောက် အမှတ်(၅) တပ်ခွဲမှ တပ်စိပ်မှူးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

“ဗိုလ်ကြီးခင်ဗျာ...”

သူက ကာလ်မီကော့တက်သို့ လှည့်ပြီးပြောသည်။

“တပ်ရင်း ဌာနချုပ်က ဆက်သားတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်”

ကာလ်မီကော့နှင့် ချူးဘတ်တို့ သူတို့၏ ကုတ်အင်္ကျီကြီးများ ကောက်ဝတ်ကာ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ မာကူလော့က သူ၏ ဆွဲလက်စပုံကို ဆက်ဆွဲဖို့ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ လစွနစ်စကီ ကတော့ ကတုတ်ကျင်းထဲတွင် လူးလာတို့ခေါက် လျှောက်ခြင်းကို ဆက်လက်ပြုလုပ်နေသည်။ တစုံတခုကို လေးလေးနက်နက်တွေးရင်း နှုတ်ခမ်းမွေးကို လက်ဖြင့်သပ်နေသည်။ ခဏနေတော့ ဘန်ချပ်လည်း ကတုတ်ကျင်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူက ကတုတ်ကျင်းထဲရှိ ချော်ချွတ်ချွတ် ရွံ့မြေပေါ်တွင် သတိထားလျှောက်သည်။ ဘယ်ဘက်လက်က အင်္ကျီကော်လာ အစွန်းနှစ်ဖက်ကို ဆွဲစေ့ ထားသည်။ ညာဘက်လက်ကတော့ ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ဖိထားသည်။ ကတုတ်ကျင်း ကျဉ်းကျဉ်း မြောင်းမြောင်းထဲသို့ လေတဝါးဝါး တိုက်နေသည်။ သူ့ မျက်နှာပေါ်တွင် ကြေကွဲသော အပြုံးတပွင့်။ သူ ကတုတ်ကျင်းသို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် သူ့တကိုယ်လုံး စိုရွှံ့နေပြန်ပြီ။ အော်လ်ဒါသစ်မာပင် အရွက်များမှ ဆွေးမြေ့ပုပ်အဲ့အဲ့ ရနံ့များက နှာဝမှ တိုးဝင်သည်။ စက်သေနတ် တပ်ဖွဲ့မှူးက တခေါခေါ အိပ်မောကျနေသည်။ သုံးညဆက်တိုက် ဖဲရိုက်ခဲ့သည့်အတွက် အိပ်ရေးပျက်သည့် အရိပ်အယောင်များ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေဆဲ။ ဘန်ချပ်က အပျော်တမ်းစစ်သား အဖြစ် စစ်တပ်ထဲ ဝင်ခဲ့သည့် နေ့မှ စပြီး ဆောင်ထားသည့် ပတ္တမြားအိတ်ကို ဖွင့်သည်။ မွေနှောက်ရှာဖွေပြီး စာရွက်ထပ် တထပ်ကို တံခါးပေါက်နားတွင် ချသည်။ ပြီးတော့ စာရွက်ထပ်ကို မီးရှို့သည်။ အသားဘူး နှစ်ဘူးနှင့် ခြောက်လုံးပြူးကျည်ဆန် တော်တော်များများကို ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်ထဲ ထည့်သည်။ ထို့နောက် ကတုတ်ကျင်းထဲမှ ပြန်ထွက်သည်။ ဖွင့်ထားသည့် တံခါးဝမှ ရုတ်ခနဲ ဝင်လာသည့် လေပြင်းက မီးခိုးရောင် ပြာများကို

လွင့်ပျံသွားစေသည်။ ပြီးတော့ မီးခိုးတငွေ့ငွေ့ဖြင့် လင်းနေသည့် မီးအိမ်မှ
မီးတောက်ကိုလည်း ငြိမ်းသတ်ပစ် လိုက်သည်။

(၃)

ဘန်ချပ် ကတုတ်ကျင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက်
အချိန်တော်တော်ကြာအောင် လစွနစ်စကီ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက်နေဆဲ။ တိတ်ဆိတ်စွာ။ အတွေးထဲ နစ်မြောစွာ။ ထို့နောက်
စားပွဲရှိရာသို့ သွားသည်။ မာကူလော့ က ဆွဲလက်စ ပုံကြမ်းကို
ဆက်လက်ဆွဲနေဆဲ။ သူ့ကိုင်ထားသည့် ခဲသားအောက်တွင် ပုံပေါ်နေသည်မှာ
ဘန်ချပ်၏ မျက်နှာ။ ဘန်ချပ်က ထုံးစံအတိုင်း ခပ်သဲ့သဲ့ပြီးကာ
လေးထောင့်စပ်စပ် အဖြူရောင်စက္ကူပေါ်မှ ပြန်ကြည့်နေသည်။

“ဒီလူမျက်နှာက စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်တဲ့ မျက်နှာမျိုးဗျ”

လစွနစ်စကီကို လှည့်ကြည့်ပြီး မာကူလော့ မှတ်ချက်ချသည်။

“အင်း ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်လဲ”

“မထင်တတ်ပါဘူးဗျာ”

မာကူလော့ ပြန်ပြောပြီးမှ မေးခွန်း၏ ဆိုလိုရင်းကို ရိပ်မိသွားသည်။

“ဒီလူက နည်းနည်းတော့ ထူးခြားတယ်၊ ခုဆိုရင် သူ့ကိုယ်သူ လုံးဝ
ပုံအပ်ထားတာကလား၊ အရင်တုန်း ကတော့ ဒီလူကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုလူလဲ
ဆိုတာ အကဲဖမ်းလို့ မရဘူး၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူက အရမ်းကျော်ကြားတဲ့
ကော့ဆက်တွေရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို သိပ်သဘောကျတာဗျ၊ အထူးသဖြင့်
စက်သေနတ် တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့။ ခင်ဗျား အဲဒါကို
သတိထားမိရဲ့လား”

“အင်း ...”

လစွနစ်စကီ၏အသံက နည်းနည်းတော့မရေရာ။

“စက်သေနပ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ အားလုံး တစ်ယောက်မကျန်
ဘော်ရှိဗစ်တွေချည်းပဲနော်၊ အဲဒီလူတွေအားလုံး ဒီလူစည်းရုံးရေးအောက်
ရောက်နေတာတော့ သေချာတယ်၊ ဒီနေ့ သူ့ယုံကြည်ချက်တွေ ဖွင့်ပြောတော့
ကျွန်တော် တော်တော် အံ့အားသင့်သွားတယ်။ သူ ဒါတွေကို ဘာအတွက်
လုပ်နေတာလဲ၊ သူ့ယုံကြည်ချက် အယူအဆတွေကို ကျွန်တော်တို့ မျှဝေခံစားလို့
မရဘူးဆိုတာ သူ သိတယ်။ ဒါတောင် ဒီလူ ခုလို ရင်ဖွင့်ရဲတယ်။ နောက်ပြီး

ဒီလူဟာ သွေးဆူ တတ်တဲ့ လူစားမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီလူဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“ဘန်ချပ်၏ ထူးခြားသောအမူအကျင့်အကြောင်း ဆက်လက်စဉ်းစားရင်း၊ သူ့ရှေ့မှ ပုံကြမ်းကို ဘေးဘက် သို့ တွန်းပစ်သည်။ ပြီးမှ အဝတ်အစား ချွတ်သည်။ မီးခိုးရောင် ခြေစွပ်ရှည်ကို မီးလင်းဖိုပေါ် တင်သည်။ လက်ပတ်နာရီကို ချွတ်သည်။ ပြီးတော့ ခုတင်ပေါ် လဲလျောင်းရင်း စီးကရက်တလိပ် သောက်နေသည်။ များမကြာမီ အတွင်းမှာပင် သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။ စောစောက မာကူလော့ ထိုင်ခဲ့သည့် ခွေးခြေတွင် လစွနစ်စကီ ဝင်ထိုင်သည်။ ဘန်ချပ်၏ပုံကို ရေးဆွဲထားသည့် စာရွက်၏ နောက်ကျောဘက်တွင် လစွနစ်စကီ စာတစောင် စရေးသည်။

လူကြီးမင်းခင်ဗျား..

ယခင်က လူကြီးမင်းထံ ဆက်သွယ် တင်ပြခဲ့သည့် ကျွန်တော့် ထင်မြင်ယူဆ ချက်များကို ယခုအခါ လုံးဝဥသပုံ အတည် ပြု၍ရပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းမှ အရာရှိများ (ဗိုလ်ကြီး ကာလ်မီ တော့နှင့် အမှတ်(၅)တပ်ရင်းမှ ဒုဗိုလ် ချူးဘတ်နှင့် တပ်ခွဲ(၃)မှ ဗိုလ်မာကူလော့ နှင့် ကျွန်တော်တို့) နှင့် စကားပြောနေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် မြင်းတပ်အလံကို ဗိုလ်ဘန်ချပ်က သူ၏ နိုင်ငံရေး ယုံကြည်ချက်များ အတိုင်း သူ အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်နေသည့် လုပ်ငန်းတာဝန်များ ကို ရှင်းပြပါသည်။ သို့သော် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သူပြောပြချက်များကို ကျွန်တော် အပြည့်အဝ နားမလည်ကြောင်း ဝန်ခံရမည် ဖြစ်သော်လည်း သူသည် ပါတီ၏ ညွှန်ကြားချက်များအတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်နေကြောင်း ကိုမူ ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောနိုင်ပါသည်။ သူတွင် တရားမဝင်သည့် သဘောရှိသည့် စာရွက်စာတမ်းများ ရှိပါသည်။ သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိသည့် အချက်မှာ အလံကို ဗိုလ်ဘန်ချပ်သည် ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းတွင် မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုများ လုပ်ဆောင်နေသည့်အချက် ဖြစ်ပါသည်။ (အဆိုပါ အကြောင်းကြောင့်ပင် သူသည် သူ့ ဆန္ဒအရ အပျော်တမ်း တပ်ဖွဲ့ဝင် အဖြစ် ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းသို့ ဝင်လာသည်ဟု ဆိုရပါမည်) သူ၏ စည်းရုံးရေးနယ်ပယ်တွင် စက်သေနတ် တပ်ဖွဲ့သည် ပထမဦးဆုံး ပစ်မှတ်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ကောက်ချက်ချရပါသည်။ ၎င်း တပ်ဖွဲ့ဝင်များ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေပါပြီ။ သူ၏ အန္တရာယ်ကြီးသော ဩဇာလွှမ်းမူသည့် ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း၏ စိတ်ဓာတ်ကို

စတင်ဖွဲ့ခြေနေ ပါပြီ။ တပ်ခွဲဌာနချုပ်သို့ ကျွန်တော် အစီရင်ခံ
တင်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း စစ်ရေးဆိုင်ရာ တာဝန်ပေးချက်များကို
တာဝန်ယူ အကောင်အထည်ဖော်ရန် ငြင်းဆန်မှုများ ရှိနေပါပြီ။
အလံကိုင် ဗိုလ်ဘန်ချပ်သည် ခွင့်ခံစားရာမှ ပြန်ရောက်စ
ရှိပါသေးသည်။ သူသည် သူနှင့်အတူ အဖျက်အမှောင့် လမ်းစဉ်နှင့်
ပတ်သက်သည့် စာရွက်စာတမ်းများစွာ သယ်ယူလာပါသည်။ ယခုအခါ
သူသည် သူလုပ်ငန်းကို ပို၍ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ဆောင်တော့မည်
ဖြစ်ပါသည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ဖြစ်ရပ်များကို အခြေ ပြုလျက်
ကောက်ချက်များဆွဲရသည်ရှိသော်...

၁။ အလံကိုင်ဗိုလ် ဘန်ချပ် ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုသည် သိသာ
ထင်ရှားနေ၏။

၂။ သူ၏ တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုများကို တားဆီးရေးအတွက်
သူ့အား အမြန် ဖမ်းဆီးပြီး စစ်ခုံရုံးတင် အရေးယူစစ်ဆေး ဖို့ လိုအပ်၏။

၃။ စက်သေနတ် တပ်ဖွဲ့ကို အလျင်အမြန် လူစုခွဲပစ်ရပါမည်။
သူတို့ကို ထုတ်ပယ် ဖယ်ရှားပစ်လျှင် အန္တရာယ်ပိုကြီးသည့် အတွက်
သူတို့ကို နောက်တန်းသို့ပို့ခြင်း၊ သို့မဟုတ် အခြားတပ်ရင်းများသို့
ပြောင်းရွှေ့ လူစုခွဲပစ်သင့်ပါသည်။

ကျွန်တော့်တိုင်းပြည်နှင့် ဘုရင့်အုပ်ချုပ်ရေးအပေါ် ထားရှိသည့်
ကျွန်တော်၏ ရိုးသားစစ်မှန်သော စေတနာကို လျစ်လျူ မရှုပါရန်
မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးယူဂျင်းလစ္စနစ်စတီ

စစ်ဆင်ရေးနယ်မြေ အမှတ် (၇)

၁၉၁၆ နိုဝင်ဘာ ၂ ရက်

(၄)

နောက်နေ့နံနက်တွင် လစ္စနစ်စတီက သူ့အစီရင်ခံစာကို တပ်ခွဲရုံးသို့
ဆက်သားတစ်ဦးဖြင့် ပို့ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် နံနက်စောစော
သုံးဆောင်ပြီးသောအခါ အခြားကတုတ်ကျင်းများဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ပြောင်ချော ချော်ချွတ်သည့် မြေသားနံရံများ၏ ဟိုမှာဘက်ရှိ

နံးမြေများပေါ်တွင် မြူနှင်းတွေ ဝေဆိုင်းနေသည်။ မြူနှင်းများသည် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ကာရံထားသည့် သံဆူးကြိုးများနှင့် ငြိနေသည့်နယ်။ ကတုတ်ကျင်း အောက်ခြေကို လွှမ်းနေသည့် စေးကပ်ကပ် ရွံ့နွံများ၏ ဒုသည် တစ်လက်မလောက် နက်သည်။ အပြင်ကျဉ်း အတွင်းကျယ် ဝင်ပေါက်များ ထဲမှ ညိုညစ်ညစ် ရေစီးကြောင်းကလေးများ စီးထွက်နေသည်။ ရွံ့တွေ ပေကပ်နေသည့် ကုတ်အင်္ကျီကြီးများ ဝတ်ထား သည့် ကော့ဆက်များက စိုစိုထိုင်းထိုင်း မြေပြင်ပေါ်တွင် သွပ်ပြားခင်းပြီး လက်ဖက်ရည်ကျိုနေကြသည်။ သူတို့ ကတော့ မီးဖိုခံဘေးပတ်လည်တွင် ဝိုင်းပြီး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကြသည်။ ဆေးလိပ်သောက်ကြသည်။ သူတို့၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ် များကို ကတုတ်ကျင်း နံရံများတွင် မှီထောင်ထားကြသည်။

“သွပ်ပြားပေါ်မှာ မီးမမွှေးနဲ့လို့ မင်းတို့ကို ပြောထားတာ ဘယ်နှကြိမ် ရှိပြီလဲကွ၊ မင်းတို့ နားမလည် ဘူးလားဟင် သောက်သုံးမကျတဲ့လူတွေ”

ပထမဦးဆုံး ကော့ဆက်အုပ်စုကို တွေ့သည်နှင့် ယူဂျင်း အော်ငေါက် ကြိမ်းမောင်းသည်။

သူတို့အထဲမှ နှစ်ယောက်က စိတ်မပါလက်မပါ မတ်တတ်ထသည်။ အခြားတပ်သားများ ဆက်ပြီး ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသည်။ ဆေးလိပ် သောက်နေသည်။ သူတို့၏ ကုတ်အင်္ကျီကြီးများ၏ အဖျားများကို မြေကြီးနှင့် မထိအောင် မ,တင်ထားကြသည်။ သူတို့ အထဲမှ အသားမည်းမည်း မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် ကော့ဆက်တစ်ဦး၏ နားရွက်တွင် ငွေသားနားကွင်း ကလေး ဆွဲထားသည်။ သူက ငွေနားကွင်း တခါခါဖြင့် သစ်ကိုင်း အဖျားအနားများကို ရေနွေးအိုး အောက်ရှိ မီးပုံထဲသို့ ထည့်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့လည်း သွပ်ပြားကို မသုံးချင်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို သွပ်ပြားမခံရင် ဘယ်လိုလုပ် မီးမွှေးမလဲ ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ရွံ့တွေကိုလည်း ကြည့်ဦးလေ”

“အဲဒီသွပ်ပြားကို ခုချက်ချင်း ဆွဲထုတ်စမ်း”

“ခင်ဗျာ၊ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ အငတ်ခံပြီး ဒီအတိုင်း ထိုင်နေရမှာလား၊ ဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုနေရမှာလား”

မျက်နှာပြပြ ကျောက်ပေါက်မှတ်များနှင့် ကော့ဆက် က ဝင်မေးသည်။ သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်။ အရာရှိ၏မျက်နှာကို မကြည့်။

“အဲဒီသွပ်ပြားကို ဆွဲထုတ်လို့ ငါပြောနေတယ်နော်”

ယူဂျင်းက သူ့ဘွတ်ဖိနပ် ထိပ်ဦးဖြင့် မီးစွဲနေသော သစ်ခက် သစ်လက်များကို ကန်ထုတ်သည်။

နားကွင်းနှင့်ကော့ဆက် ပြီးသည်။ သူ့အပြီးက စိတ်ဆိုးသည့်အပြီး။ အတွေးရှုပ်သည့်အပြီး။ သူက ရေနွေးအိုးထဲမှ ရေတွေကို သွန်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“မင်းတို့ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးပြီပဲကွာ...”

ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားသည့် ဗိုလ်ကြီး၏ကျောပြင် ကို တိတ်ဆိတ်စွာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး နှင့် ကော့ဆက်၏ မျက်လုံးများထဲတွင် မီးတောက်ကလေးတွေ အလျှံတညီးညီးတောက်လျက်။

အမှတ်(၁)တပ်စု နေရာယူထားသည့် ကတုတ်ကျင်းသို့ အရောက်တွင် လစွနစ်စကီအား နောက်မှ လိုက်လာ သည့် မာကူလော့ မီလာသည်။ သူက အမောတကောဖြစ်နေသည်။ သူဝတ်ထားသည့် သားရေ ဂျာကင်အသစ်က တကျိကျိ မြည်လျက်။ သူ့ထံမှ ပြည်တွင်းဖြစ် ဆေးရွက်ကြီးရနံ့ တထောင်းထောင်း ထွက်နေသည်။ သူက ယူဂျင်းသား ဘေးတဖက်သို့ ဆွဲခေါ်ကာ ကသောကမျောပြောသည်။

“သတင်း ကြားပြီးပြီလား၊ ဘန်ချုပ် ညက ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“ဘန်ချုပ် ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ထွက်ပြေးသွားပြီ... သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား၊ စက်သေနတ် တပ်ဖွဲ့မှူးက ဘန်ချုပ်နဲ့ ကတုတ်ကျင်း တကျင်းတည်း အတူနေတာလေ၊ သူက ပြောတယ်၊ ညက ကျွန်တော်တို့ဆီက ထွက်သွားကတည်းက သူတို့ ကတုတ်ကျင်း ကို ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီက ထွက်သွားပြီး တပ်ပြေးအဖြစ် ခံယူသွားတာပေါ့။ အဲဒါကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်လဲ”

လစွနစ်စကီ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး တွေတွေကြီး ရပ်နေသည်။ နားကိုင်းမဲ့ မျက်မှန်ကို ပွတ်တိုက်နေသည်။

“ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ စိုးရိမ်နေတဲ့ပုံပဲ”

လစွနစ်စကီ မျက်နှာကို မာကူလော့က စပ်စုစွာ စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်က...ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား စိတ်မှန်သေးရဲ့လား၊ ကျွန်တော်က ဘာကိစ္စ စိုးရိမ်ရမှာလဲ၊ မမျှော်လင့် တဲ့သတင်း ကြားလိုက်ရလို့ နည်းနည်းကလေး ကြောင်သွားတာလောက်ပါ”

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် သူတို့တပ်ဖွဲ့မှ ဒုဗိုလ်ကလေး
ရောက်လာပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ပူပန်သောက ဖြစ်နေပုံ။ သူက
စကားအခင်းအကျင်းတွေ ဘာမျှ ပြောမနေဘဲ လိုရင်းကို ပြောချသည်။

“ဒီမနက် ကတုတ်ကျင်းတွေထဲမှာ ဟောဒီစာရွက်တွေကို
ကော့ဆက်တွေ တွေ့လာပါတယ် ဗိုလ်ကြီး အဲဒါ တော်တော်လေး
ထူးဆန်းနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဗိုလ်ကြီးဆီ သတင်းပို့ထားတာ
အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ် ထင်တာနဲ့”

“ဘာစာရွက်တွေလဲကွ”

လစွနစ်စကီ အိပ်ရာမှ လူးလဲထရင်း မေးသည်။ ဗိုလ်လေးက
လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် တွန့်တွန့် ကြေကြေ လက်ကမ်းစာစောင်
ကလေးများကို ပေးအပ်သည်။ လစွနစ်စကီ ဖတ်ကြည့်သည်။

နိုင်ငံအားလုံးမှ ပစ္စည်းခွဲများ သွေးစည်းညီညွတ် ကြလော့။

သွေးသောက်ရဲဘော် စစ်သည်တော်တို့။

ကျိန်စာသင့်တဲ့ စစ်ပွဲကြီးကို ငါတို့ နွဲ့နေတာ နှစ်နှစ်ကြာခဲ့ပြီ။
အခြားတပါးသူတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားတွေကို ကာကွယ်ဖို့ ကတုတ်ကျင်းတွေထဲမှာ
...လူရာမဝင် ပုပ်သိုးဆွေးမြေ နေရတာ နှစ်နှစ်ကြာခဲ့ပြီ။ နိုင်ငံအားလုံးက
အလုပ်သမားတွေရဲ့ လယ်သမားတွေရဲ့ သွေးတွေ ချောင်းစီးခဲ့ရတာ
နှစ်နှစ်ကြာခဲ့ပြီ။ ဒီစစ်ပွဲကြီးကြောင့် သေကြေခဲ့ရ သူတွေ၊
ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့သူတွေ သိန်းပေါင်းများစွာ ရှိတယ်။ ဒီစစ်ပွဲကြီးကြောင့်
မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရသူတွေ၊ ဖခင်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရသူတွေ သိန်းပေါင်းများစွာ ရှိတယ်။
ဒါတွေဟာ ဒီလူသတ်ပွဲကြီးရဲ့ ရလဒ်တွေပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ ဘာအတွက် စစ်တိုက်
နေကြတာလဲ၊ ဘယ်သူတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ခင်ဗျားတို့ ကာကွယ်နေတာလဲ၊
ဇာဘုရင်ရဲ့ အစိုးရက နယ်မြေသစ်တွေ ပိုင်စိုးဖို့ အတွက်
သန်းပေါင်းများစွာသော စစ်သည်တော်များကို ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာအထိ
စေလွှတ်နေတယ်။ ဒီအစိုးရဟာ ကျွန်ဇာတ်သွင်းခံထားရတဲ့ ပိုလန်နဲ့
အခြားလူမျိုးတွေကို ဖိနှိပ်သလို သူတို့သိမ်းပိုက်နိုင်တဲ့ နယ်မြေသစ်တွေက
ပြည်သူတွေ ကိုလည်း ဖိနှိပ်ကြဦးမှာပဲ။ ကမ္ဘာ့စက်မှု လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေက
လက်နက်အားကိုးပြီး ဈေးကွက်တွေကို ခွဲဝေယူနေကြတယ်။ ရဲဘော်တို့က
သူတို့ အကျိုးစီးပွားကို သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ကာကွယ်ပေးရင်း သေခြင်းတရားနဲ့
ရင်ဆိုင်နေ ကြတယ်။ နောက်ပြီး ခင်ဗျား တို့လိုပဲ လူးလွန်ရုန်းကန်နေတဲ့
ဘဝတူတွေကို သတ်ဖြတ်ကြဦးမယ်။

ရဲဘော်တို့ ...ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ညီနောင်များ သွေးချောင်း စီးနေစေတာကို

ရပ်တန့်သင့်ပါပြီ။ ပင်ပန်းခက်ခဲပြီး ဘဝကြမ်းသူ ညီနောင်များ နိုးထကြလော့။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရန်သူတော်တွေဟာ သြစတြီးယန်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျာမန်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရန်သူအစစ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သက်ဦးဆံပိုင် ဇာဘုရင်ပဲ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ မြေရှင်တွေပဲ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သေနတ်ပြောင်းတွေ သူတို့ဘက်ကို လှည့်ကြ။ ညီရင်းအစ်ကို ဂျာမန်စစ်သားတွေ၊ သြစတြီးယန်း စစ်သားတွေကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြ။ ခင်ဗျားတို့ကို တိရစ္ဆာန်တွေလို ဘောင်ကန့်ချုပ်ချယ် ထားတဲ့ သံဆူးကြိုး အကာအရံတွေကို ကျော်လွှားပြီး လက်ကမ်း နှုတ်ဆက်ကြ။ ခင်ဗျားတို့ဟာ အလုပ်သမား ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်တယ်၊ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ အလုပ်တွေကြောင့် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လက်တွေမှာ ခုထိ အသားမာ တက်နေတုန်း မဟုတ်လား။ သက်ဦးဆံပိုင် အာဏာရှင် စနစ် ကျဆုံးပါစေ။ အရင်းရှင်များရဲ့ စစ်ပွဲကြီး ရှုံးနိမ့်ပါစေ။ ကမ္ဘာ့အလုပ်သမားများ သွေးစည်းညီညွတ်မှုကို တခဲနက် ထောက်ခံကြလော့”

လစ္စနစ်စကီ ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ်ကြွထရင်း လက်ကမ်းစာစောင်ကို ဖတ်သည်။

“ကဲ..ခုတော့ စလာပြီပေါ့”

ဟု စဉ်းစားသည်။ အတားအဆီးမဲ့ မုန်းတီးစိတ်များက သူ့အတွေးကို ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူ့စိတ်တွေ လေးလံနေသည်။ သူက ချက်ချင်းပင် တပ်ရင်းမှူးထံ လှမ်းဆက်သွယ်ပြီး စာရွက်စာတမ်းတွေ အကြောင်း တင်ပြ အမိန့်တောင်းခံသည်။

“အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို သိပါရစေ ခင်ဗျာ”

“ဒုဗိုလ်ကလေးနဲ့ တပ်စုမှူးတွေခေါ်ပြီး ခုချက်ချင်း ရှာဖွေရေး စတင်ပါ။ လူတိုင်းကို ရှာဖွေစစ်ဆေး၊ အရာရှိတွေ အပါအဝင် အားလုံးကိုရှာဖွေ၊ တို့ တပ်ရင်း တပ်ဆုတ်ဖို့ တပ်ခွဲရုံးချုပ်က ဒီနေ့ အဆိုပြုလာတဲ့အခါ ငါ ဒီကိစ္စကို တင်ပြ လိုက်မယ်၊ အမြန် အရေးယူ ဆောင်ရွက်ဖို့ သူတို့ကို ငါ တွန်းပေးမယ်။ ဒီနေ့ ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်း တခုခုတွေ့ရင် ငါ့ဆီကို ချက်ချင်း သတင်းပို့ပါက

“ကျွန်တော် ထင်တာတော့ အဲဒါ စက်သေနတ် တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ လက်ချက်လို့ ထင်တယ်ခင်ဗျ”

“ဟေ...မင်း အဲဒီလိုထင်သလား၊ ဒါဆို အဲဒီ ကော့ဆက်တွေကို ရှာဖွေစစ်ဆေးဖို့ သူတို့တပ်ဖွဲ့မှူးကို ငါ အမိန့် ပေးလိုက်မယ်”

လစ္စနစ်စကီက သူ့ကတုတ်ကျင်းထဲမှ တပ်စုမှူးများကို ဆင့်ခေါ်သည်။
ပြီးတော့ တပ်ရင်းမှူး၏ အမိန့်ကို ပြောပြသည်။

“ဘယ်လောက် စိတ်ကုန်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲကွာ”

မာကူလော့ ဒေါသတကြီး ရေရွတ်သည်။

“ငါတို့က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရှာဖွေရမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ပထမဦးဆုံး အလှည့်ကျတာကတော့ ခင်ဗျားပဲ၊ လစ္စနစ်စကီက

ဒုဗိုလ်လူငယ်ကလေးက နောက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါတို့ အံစာတုံးပစ်ပြီး အလှည့် ရွေးကြတာပေါ့”

“နောက်တာ၊ ပြောင်တာ ရှောင်လိုက်ကြဦး သူငယ်ချင်းတို့က

ဟု လစ္စနစ်စကီ ကြားဖြတ်ပြောတယ်။

“ငါတို့အဘိုးကြီး သိပ်လွန်သွားတာ မှန်တယ်၊ ငါတို့တပ်ရင်းက
အရာရှိတွေဟာ ရိုးသားတယ်၊ သန့်စင်တယ်။ ပြောစရာလူက အလံကိုင်ဗိုလ်
ဘန်ချပ် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူက ထွက်ပြေးသွားပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့
ကော့ဆက် တွေ ကိုတော့ ရှာဖွေရမှာပဲ၊ တယောက်ယောက်က ဒုဗိုလ်ကို
သွားရှာချေကွာ”

စိန်ဂျော့သူရဲကောင်း ဘွဲ့တံဆိပ်ရ ဒုဗိုလ်သည် အသက်ကြီးကြီး
ကော့ဆက်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ကတုတ်ကျင်းထဲသို့ သူ ဝင်လာသည်။
ချောင်းဆိုးသည်။ ပြီးတော့ အရာရှိတစ်ဦးစီကို စိတ်မသက်သာစွာ
လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“ဒီတပ်ခွဲမှာ သံသယဖြစ်စရာ ကောင်းတဲ့လူ ဘယ်သူတွေ ရှိလဲ၊
ဒီလက်ကမ်း စာစောင်တွေ ထားခဲ့တာ ဘယ်သူတွေ ဖြစ်မယ်လို့ ခင်ဗျား
ထင်လဲ”

ဟု ယူဂျင်း မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့တပ်ခွဲမှာ သံသယဖြစ်ရာ ကောင်းတဲ့လူ တစ်ယောက်မှ
မရှိပါဘူး ဗိုလ်ကြီးက

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ လက်ကမ်းစာရွက်တွေက ကျွန်တော်တို့ရဲ့
စစ်ဆင်ရေးနယ်မြေမှာ တွေ့ခဲ့ရတာလေ။ တခြား တပ်ဖွဲ့က လူတွေရော
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကတုတ်ကျင်း တွေဆီ လာခဲ့တာ ရှိသလား”

“မရှိပါဘူး ဗိုလ်ကြီး”

“ကဲ ... သွားမယ်၊ ကျုပ်တို့ လူတိုင်းကို ရှာဖွေကြမယ်”

မာကူလော့ လက်ကို ဂွေ့ယမ်းပြပြီး တံခါးဝ ဘက်သို့ လှည့်သည်။

ရွာဖွေစစ်ဆေးမှု စတင်သည်။ ကော့ဆက်များ၏ မျက်နှာများပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နိုင်သမျှသော ခံစားချက် အားလုံး ထင်ဟပ်နေ၏။ တချို့က မယုံနိုင်စွာ မျက်မှောင် ကြုတ်သည်။ အခြားသူများက အရာရှိများအား အလန့်တကြား ကြည့်၏။ သို့တိုင် အခြားသူများက တော့ အရာရှိများကို ကြည့်ပြီး ရယ်မောသည်။ ဘာကြောင့်ဆို အရာရှိမင်းများက စိတ်ကုန်စရာ ကောင်း လောက်အောင် နည်းပါးလှသည့် မိမိတို့၏ ပိုင်ဆိုင် ပစ္စည်းကလေးများကို လှန်လှောရှာဖွေနေကြပြီး သူတို့ မသင်္ကာစရာဆိုလို့ ဘာဆို ဘာမျှ မတွေ့ရသောကြောင့်ပင်။ ကော့ဆက်တစ်ဦး၏ ကုတ်အင်္ကျီထဲတွင် ကြေညာချက် စာရွက် တရွက်တော့ မိသည်။ ထိုစာရွက်မှာလည်း တွန့်ကြေနေသည့် တရွက်တည်းသော လက်ကမ်း စာစောင်။

“မင်း ဒါကို ဖတ်ပြီးပြီလား”

ဟု မာကူလော့က စစ်မေးသည်။

“ကျွန်တော် စီးကရက်သောက်ဖို့ ကောက်ထားတာပါ”

ကော့ဆက်တပ်သားက ပြုံးပြီး ဖြေသည်။ သူက မျက်လွှာချထားသည်။ မာကူလော့ကို မော့မကြည့်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘာကို ပြုံးနေတာလဲ”

လစ္စနစ်စကီ ဒေါသတကြီး လှမ်းအော်သည်။ ဒေါသကြောင့် သူ့မျက်နှာ ပြာနမ်းလာပြီး ကော့ဆက် ရဲဘော်ဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် လျှောက်လာသည်။

ကော့ဆက်၏ မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ လေအတိုက်တွင် လွင့်ပါသွားသည့်နှယ်၊ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် သူ့အပြုံး ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော် စာ မဖတ်တတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒီစာရွက်ကို ကောက်ယူထားတာ စီးကရက် လိပ်ဖို့ စက္ကူ၊ မရှိလို့ပါ”

ထိုလူက ကျယ်လောင်စွာပြောသည်။ သူ့လေသံ က စိတ်ထိခိုက်ပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်လာသည့် လေသံ။

လစ္စနစ်စကီ တံတွေးကို ပစ်ခနဲ ထွေးသည်။ ပြီးတော့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ အခြားအရာရှိများ သူ့နောက်မှ တန်းစီ လိုက်သွားသည်။

နောက်နေ့တွင် သူတို့တပ်ရင်း တပ်ဆုတ်ပြီး ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာနှင့် ခုနစ်မိုင်အကွာတွင် တပ်စွဲထား စေသည်။ စက်သေနတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦး အဖမ်းခံရသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို စစ်ခုံရုံးသို့ တင်လိုက်၏။ တပ်ဖွဲ့ဝင်တချို့ကို အရန်တပ်ရင်း များသို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ချသည်။ အခြားတပ်ဖွဲ့ဝင် များကိုတော့ အမှတ် (၂) ကော့ဆက် တပ်မ လက်အောက်ရှိ တပ်ရင်းများ သို့ ဖြန့်ပြီး တာဝန်ချထားပေးသည်။

နောက်တန်းတွင် ရက်အတန်ကြာ အနားယူပြီး သောအခါ သူတို့တပ်ရင်းသည် သိသိသာသာ သပ်ရပ် သားနား လာသည်။ ကော့ဆက်တပ်သားများ ရေမိုးချိုး ကြသည်။ မိမိကိုယ် မိမိ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ပြင်ဆင်ကြသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများပင် ရိတ်ကြသည်။ ယခုလိုအချိန်မျိုးမှာမှ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများ မရိတ်လျှင် ကတုတ်ကျင်း ထဲတွင် ရက်ရှည်လများ တပ်စွဲထားရစဉ် အသုံးပြုသည့် နည်းတခုခုကို သုံးရတော့မည်။ ထိုနည်းတွေထဲမှ နည်း တနည်းမှာ မျက်နှာပေါ်မှ အမွေးအမှင်များကို မီးရှို့ခြင်းဖြစ်၏။ အမွေးများကို လောင်သည့်မီးက ပါးပြင်ကို ထိပြီ ဆိုသည်နှင့် ရေခိုတဘက်ဖြင့် အုပ်သည်။ ပြီးတော့ မီးကျွမ်း အမွေးများကို သပ်ချသည်။ ဤနည်းကို ‘ဝက်မီးမြှိုက်သည်’ ဟု ခေါ်သည်။ တပ်ဖွဲ့ ဆံပင်ညှပ်သမား က သူ ဆံပင်ညှပ်နေသည့် ရဲဘော်တစ်ဦးအား “ငါ မင်းကို ဝက်တစ်ကောင် မီးမြှိုက်သလို မြှိုက်ပေးရ မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ” ဟု မေးရာမှ တွင်ကျယ်သွားသည့် နာမည်ဟု ဆိုကြသည်။

သူတို့တပ်ရင်း နားနေသည်။ ကော့ဆက်များ ကြည့်ရတာ အပြင်ပန်းအားဖြင့်တော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မြူးမြူးကြွကြွ ရှိနေပုံပင်။ သို့သော် လစွနစ်စက်ရော အခြားအရာရှိများပါ သိနေသည်မှာ သူတို့၏ စိတ်ဓာတ် အခြေအနေ သည် အပေါ်ယံနှင့် ခဏတဖြုတ်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်းပင်။ နီဝင်ဘာလ၏ နေ့တစ်နေ့ သာယာပုံမျိုးပေါ့။ ခုနေသာနေပြီး ခုချက်ချင်း မိုးမှောင်ကျလာပုံမျိုး။ ခုနေ သူတို့တပ်ရင်း ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ပြန်သွားရမည် ဖြစ်ကြောင်း ကောလာဟလ သတင်း ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူတို့၏ မျက်နှာသွင်ပြင်တွေ ပြောင်းကုန်မည်။ မကျေနပ်မှုတွေ များလာမည်။ သည်းခံ စိတ်တွေ လျော့နည်းလာမည်။ မျက်နှာတွေ သုန်မှုန်လာမည်။ ဖော်ရွေမှုတွေ ကင်းလာမည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုနှင့် အားစိုက် ရမှုတွေ များလွန်းမက များလာတော့ သူတို့ စိတ်ဓာတ်တွေ ပျက်ပြားလာတော့၏။

စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်မှု ကင်းလာပြီး ဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စား၊ စိတ်မပါတော့။

ထိုသို့သော စိတ်အနေမျိုး လွမ်းမိုးလာပြီဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ ကောင်းကြောင်း လစ္စနစ်စကီ ကောင်းကောင်း သိနေသည်။ သူ တွေ့ကြုံဖူးသည့် ဖြစ်ရပ်တခု ရှိသည်။ ၁၉၁၅ တုန်းကပါ။ တပ်ခွဲ တခွဲကို ရန်သူ စစ်ဆင်ရေးအတွက် ငါးကြိမ်တိတိ စေလွှတ် တိုက်ပွဲဝင်ခိုင်းသည်။ မိမိတို့ဘက်မှ အကျအဆုံး များသည်။ သို့တိုင် အမိန့်တွေက ထပ်ကာ တလဲလဲ ရောက်လာသည်။ ထိုးစစ်ကို အသစ် ထပ်မံ ဆင်နွှဲဖို့။ တိုက်ပွဲဝင် တပ်ခွဲမှ လက်ကျန် အနည်းငယ်မျှသော စစ်သားများသည် မတတ်သာသည့်အဆုံး ထင်ရာမြင်ရာ လုပ်တော့၏။ မိမိတို့ တာဝန်ကျရာ စစ်နယ်မြေမှ ကိုယ့်သဘောဖြင့်ကိုယ် နောက်တန်းသို့ တပ်ဆုတ်လာခြင်း။ ထိုအခါ အဆိုပါတပ်ဖွဲ့၏ လုပ်ရပ်ကို ဟန့်တားဖို့ လစ္စနစ်စကီ၏တပ်ခွဲသို့ အမိန့် ရောက်လာသည်။ လစ္စနစ်စကီက ဆုတ်ခွာလာသည့် တပ်ခွဲကို တားဆီးဖို့ သူတို့ လာရာလမ်းကို ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့သည်။ သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ် တားဆီးသည်။ တကယ်တော့ ဆုတ်ခွာ လာသည့် တပ်ခွဲတွင် လက်ကျန် တပ်သားဦးရေ စုစုပေါင်း ခြောက်ဆယ်ထက် မပိုတော့။ သို့သော် သူတို့က ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့ ခုခံတိုက်ခိုက်သည်။ လူတွေ မထူးဇာတ်ခင်းပြီး မိုက်မိုက်မဲမဲ ကြိမ်ကြိရာ စွတ်လုပ်သောအခါ သူတို့တတွေ ဘယ်လောက် ရဲဝင့်တတ်ကြောင်း လစ္စနစ်စကီ တွေ့မြင်ခဲ့ရပါသည်။

အဆိုပါ ခြောက်ဆယ်မျှသော လက်ကျန်စစ်သား များသည် လစ္စနစ်စကီ၏ ကော့ဆက်တပ်ခွဲကို သဲကြီး မဲကြီး ခုခံတိုက်ခိုက်ကြ၏။ ကော့ဆက်များ၏ ဓားများအောက်တွင် အသက်ပျောက်ကြရ၏။ လူလုံးမလှ ဖြစ်ကြရ၏။ သို့သော် သူတို့က မလျှော့။ လက်နက် မချ။ သေသည်ထိ တိုက်ပွဲဝင်ကြသည်။ သူတို့က သေလည်းမထူး၊ နေလည်းမထူးဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထား ကြပုံရသည်။ လူတွေသည် တချိန်မဟုတ် တချိန်တွင် သေဆုံးကြရမည်သာ။ သည်တော့ ဘယ်နေရာ မှာ သေမည်လဲဆိုတာ အဓိက မဟုတ်တော့။

ကော့ဆက်များသည် ဤစစ်ပွဲကြီး၏ စောစောပိုင်း နေ့ရက်များကတည်းက ပြောင်းလဲနေခဲ့ကြပြီ။ သူတို့၏ တေးသီချင်းများသည်ပင် အသစ်တွေ။ စစ်ပွဲကြီးမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် တေးသီချင်းများ။ ယင်း တေးသီချင်းများတွင် ထင်ဟပ်ထားသည်မှာ အပျော်ကင်းသည့် သူတို့ဘဝများအကြောင်း။ သူတို့တပ်ခွဲ စခန်းချသည့် နယ်မြေများတွင် မကြာမကြာ ကြားရသည့် ကော့ဆက် တေးသီချင်းများတွင် မျှော်မှန်း တမ်းတခြင်း၊ ပူဆွေး သောကရောက်ခြင်း စသည့် ခံစားချက်များ လွမ်းနေသည်ကို မကြာမကြာ ကြားရသည်။ တခါတရံတွင် သူတို့၏

တေးသီချင်းကို လစွနစ်စကီ ရပ်ပြီး နားထောင် ကြည့်တတ်သည်။
ထိုသို့နားထောင်ကြည့်လျှင် သူ့မှာ ရင်နှင့်စွာ ခံစားရသည်ချည်း။

သူ့ရင်ထဲမှ ကြိုးတချောင်းသည် သူ့နှလုံး ခုန်သည်နှင့်အမျှ တိုး၍
တိုး၍တင်းလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တေးသီချင်းကို သီကြွေးသည့်
အသံအောကြီးက ၎င်းကြိုးမျှင်ကလေးကို ဖြတ်တောက်ပစ် လိုက်သည်။
ပြတ်တောက် သွားသည့် ကြိုးကလေး၏ တုန်ခါမှုက သူ့ရင်ကို တစစ်စစ်
နာကျင်စေသည်။ လစွနစ်စကီသည် တေးသံရှင်များနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်
ရပ်ကာ ဆောင်းဦး ရာသီ၏ ညနေခင်းအလှကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့
သူ့မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များဖြင့် စိုစွတ်လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူတို့တပ်ခွဲ အနားယူနေသည့် ကာလတလျှောက်လုံးတွင် ရဲရင့်သော
စကားလုံးများဖြင့် ဖွဲ့သီထားသည့် ကော့ဆက် တေးသီချင်းဆိုလို့ လစွနစ်စကီ
တကြိမ်ပဲ ကြားခဲ့ရသည်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း ညနေခင်း လမ်းလျှောက်ရာမှ
ပြန်အလာ၊ တဲတစ်လုံးရှေ့မှ ဖြတ်အသွား၊ ဆူဆူညံညံ အသံတသံ ကြားရသည်။
အမူးသမားတွေ၏ အသံ၊ ရွာနှင့် နီးသည့် မြို့ကလေး တမြို့သို့ သွားပြီး
ရိက္ခာရှာသည့် တပ်ထောက် တပ်ကြပ်ကြီး အပြန်တွင် တရားမဝင်
သေရည်သေရက် နည်းနည်းပါးပါး ပါလာတာဖြစ်မည်ဟု လစွနစ်စကီ
မှန်းသည်။ တပ်ထောက် တပ်ကြပ်ကြီးက အဆိုပါအရက်ဖြင့်
ကော့ဆက်များအား ပြုစုခဲ့တာ ဖြစ်မည်။ ခုတော့ သည်ကောင်တွေ
သောသောညနေကြပြီ။ အကြောင်းတစ်ခု သို့မဟုတ် အခြားအကြောင်း
တခုခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ငြင်းခုံ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ပြီးတော့ သောသောညအောင်
ရယ်မောနေကြသည်။ ကော့ဆက်များ၏ လက်ခေါက်မှုတသံ စူးစူးရှရှကို
ကြားရသည်။ နောက်ပြီး သူ သိပ်ဝေးဝေးသို့ မရောက်မီ အားကောင်း လှသည့်
တေးသွားကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

တေးသွားကို နားထောင်ရင်း သူ အလိုလို ပြုံးမိသွားသည်။ နောက်ပြီး
သူ့ခြေလှမ်းကို တေးသွား၏ စည်းချက်နှင့် အညီ ညှိပြီး လှမ်းလိုက်သည်။

“ခြေလျင်တပ်သားတွေက ကော့ဆက်တပ်သားတွေလောက် အိမ်ကို
လွှမ်းဆွေးတမ်းတမှုတွေ မပြင်းထန်ဘူး ထင်တာပဲ”

ဟု သူတွေ့သည်။ သို့သော် ခြေလျင်တပ်သားတွေလည်း
မထူးပါဘူးကွာဟု ဘက်မလိုက်သော ဆင်ခြင်တုံ တရားက ကန့်ကွက်သည်။
သို့တိုင် ကတုတ်ကျင်းများထဲတွင် အတင်းအကျပ် ထိုင်နေစေခြင်းက
ကော့ဆက်များကို ပိုပြီး အခံရခက်စေသည်မှာ သေချာသည်။ ဘာကြောင့်ဆို
သူတို့လုပ်နေကျ လုပ်ငန်းသဘာဝနှင့် ယခုလုပ်ဆောင်နေရသည့် လုပ်ငန်းအနေ
အထားက တူမှ မတူဘဲကိုး။ သူတို့က စဉ်ဆက်မပြတ် ရွေ့လျားလှုပ်ရှားမှုကို

ကျင့်သားရနေသူတွေလေ။

ယခုတော့ သူတို့ခမျာ ကတုတ်ကျင်း စစ်ပွဲတွင် ဝင်နဲ့နေခဲ့ရတာ နှစ်နှစ်ရှိနေပြီ။ သို့မဟုတ် ပါကလည်း တနေရာတည်းတွင် အထိုင်ချပြီး အချိန်မှတ်နေရသည့် အဖြစ်။ ထိုသို့ စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းသည့်တိုင် သူတို့ တောင့်ထားပါသည်။ အားတင်းထားပါသည်။ မတတ်သာလွန်းလို့ အမိန့်မနာခံတော့ဘူး ဆိုလျှင်လည်း သူတို့သည် ထိုသို့ပြုလုပ်သည့် နောက်ဆုံးလူများ ဖြစ်ရမည်။ သူတို့က သူတို့ရင်ထဲတွင် နိုင်ငံကလေးတခု တည်ထောင်ထား သူတွေ။ ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံဖြင့် စစ်တပ် တည်ထောင်ထားသူတွေ။ သူတို့က အနှပ်စုတ်ဂုတ်စုတ် အလုပ်သမားတွေ မဟုတ်။ အနှပ်စုတ်ဂုတ်စုတ် လယ်သမားတွေ မဟုတ်။

ထိုအခိုက် သူ့ကို လှည့်စားမှု မပြုဖို့ တမင် အားထုတ်သည့်နှယ် နှမ်းနှမ်းနယ်နယ် အသံတခုက နောက်ထပ် သီချင်းတပုဒ်ကို သီကြွေးလိုက်၏။ ထို သီချင်းကို အခြားကော့ဆက်တွေကလည်း လိုက်ဆိုသည်။ ကော့ဆက်များ၏ တမ်းချင်း လွမ်းချင်းကို လစွနစ်စကီ နောက်တကြိမ် ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“စစ်ဗိုလ်လူငယ်ကလေးက

ဘုရားသခင်ထံ တောင်းဆုပန်၊

ကော့ဆက်လူငယ်ကလေး

အိမ်ပြန်ခွင့်ရရန် တောင်းဆုပန်၊

‘အို...ဗိုလ်ကလေးက တောင်းဆုခြွေ

အိမ်ကို ပြန်ခွင့်ရပါစေ၊

အကျွန်ုပ်ဖေဖေရှိတဲ့

အကျွန်ုပ်ဖေဖေနဲ့ မေမေ ရှိတဲ့

နောက်ပြီး ငယ်ရွယ်နုထွေး

အကျွန်ုပ်ဇနီးကလေးရှိတဲ့ အိမ်ကို ပြန်ခွင့်ရပါစေ”

ဗလာဒီမာ-ဗိုလ်စစ်မှ ဘိုဗဲလ်အထိ ကျယ်ပြန့်သော စစ်နယ်မြေကို အထူးစစ်တပ်က ထိန်းချုပ်ထားသည်။ တကယ်တော့ အထူးစစ်တပ် ဆိုသည်မှာ အမှတ်(၁၃) တပ်မ ဖြစ်၏။ ၎င်းတပ်မရှိ အဆင့်မြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး များသည်ပင် အယူသီး အစွဲအလမ်းဖြင့် အစွပ်စွဲခံ၊ သံသယအဖြစ်ခံနေရသူများ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့တပ်မကို အထူးတပ်ဟု ခေါ်တွင်ခြင်း။ ၁၉၁၆ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ စောစောပိုင်းနေ့ရက်များ၌ သည်နယ်မြေတွင် ရှေ့တိုးစစ်ချီဖို့ စီမံကိန်း ဆွဲကြသည်။ သူတို့ ထိုသို့စစ်ချီရာ၌ အမြောက်တပ် အကူအညီဖြင့် ချီတက်ဖို့ စီစဉ်ထားသည်။

ထိုသို့ ထိုးစစ်ဆင်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်တပ်ဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ ထည့်ပေးဖို့ သက်ဆိုင်ရာက အမိန့်ချသည်။ အပြောင်း အရွှေ့ လုပ်ရမည့် တပ်တွေထဲတွင် အမှတ် (၃၁၈) ခေါ်နီဂျေစ်တပ်ရင်း ပါဝင်သည်။ ခေါ်နီဂျေစ်တပ်ရင်း သည် စတော့ဟော့ဒ် မြစ်တွင် ဆင်နွှဲနေသည့် စစ်မြေပြင် မှ ဆုတ်ခွာရသည်။ ညဘက်တွင် ဆုတ်ခွာခြင်း။ ထိုသို့ ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ ဟန်ပြ ဆုတ်ခွာပြီးသော အခါ ပြန်လှည့်ကြရသည်။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာအနီးသို့ ရောက်အောင် ချီတက်ကြရသည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် သူတို့တပ်ရင်းကို သစ်တော တအုပ်ထဲတွင် တပ်ဖြန့် နေရာယူစေသည်။ စွန့်ပစ် ကတုတ်ကျင်း များတွင် ဝင်ရောက် နေရာယူကြသည်။ ပြီးတော့ ပြင်သစ်ထိုးစစ်ဆင်နည်းဖြင့် ထိုးစစ်ဆင်ရမည် ဆို၏။ ပြင်သစ်ထိုးစစ်ဆင်နည်း ဆိုသည်မှာ လူအင်အား ၁၀၀၀ ခန့် ပါဝင်သည့် တပ်ရင်းများအလိုက် မချီတက်ဘဲ တပ်ခွဲတဝက်စာ တပ်ခွဲများ ခွဲပြီး လှိုင်းလုံးများပမာ တလိပ်လိပ် ချီတက်စေခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ သုံးရက်လုံးလုံး သစ်တောများကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ သစ်တောတွင် လဟာပြင်များကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ နောက်ပြီး အမြောက်တပ် လှည်းဘီးရာများ ပွနေသည့် တောလမ်းများကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက် နေသည့် လေနင့်အတူ လွင့်မျောလာသည့် မြူနှင်းများသည် ထင်းရှူးပင် ထိပ်ဖျားများတွင် တွဲခိုနေသည်။ နောက်တော့ မြူနှင်းများသည် နှင်းရည် အဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ အငွေ့ပျံသည့် စိမ်းပြာရောင် ရွှံ့ညံ့တောတွင် ပေါက်ရောက်နေသည့် ထင်းရှူးပင်များ၏ ပင်စည်များပေါ်မှ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာသည်။ သူတို့ စစ်ချီနေသည့် တစ်ချိန်လုံး မိုးဖွဲဖွဲက မပြတ်ရွာနေသည်။ စစ်သည် တော်များမှာ စိုစိုရွှံ့ရွှံ့ဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်

လှုပ်ရှားလို့ မရ။ ကြာတော့ သူတို့တတွေ ပြိုင်လာသည်။ မျက်နှာတွေ သုန်မှုန်လာတော့သည်။

သူတို့ ထိုးစစ်ဆင်သည့်နယ်မြေနှင့် သိပ်မဝေးလှသည့် ဒေသရှိ ရွာကလေး တရွာသို့ ရောက်သည်။ ရက်အနည်းငယ် ယူပြီး မဆုံးနိုင်သော ခရီးရှည်ကြီးကို ဆက်လက်ချီတက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။

(၂)

ထိုအချိန်မှာပင် ကော့ဆက်အထူးတပ်ခွဲတခွဲတွင် အမှတ်(၈၀)တပ်မ ရုံးအဖွဲ့ ပူးပေါင်းစေပြီး တိုက်ပွဲဖြစ် နေသည့် စစ်မြေပြင်သို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။ ကော့ဆက် တပ်ခွဲတွင် တတုတ်ရွာမှ ဒုတိယအသုတ် ကော့ဆက် အရန်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ပါဝင်သည်။ ထိုအထဲမှ ဒုတိယ တပ်စုတွင် သူတို့ရွာသားတွေချည်း ပါဝင်သည်။

ထိုတပ်စုတွင် လက်နက်ကိုင်ဆောင်ခြင်း မပြုသော ကျွမ်းကျင်တပ်သား ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပါသည်။ တစ်ယောက်က ဂျုံစက် အင်ဂျင်နီယာဟောင်း အိုင်ဗန် အလက်ဇီဗစ်ချ်။ နောက်တစ်ယောက်က လက်တဖက်ပြတ် အလက်ဇီ ရုဗီးလ်...။ ပြီးတော့ အခြား အခြားသော တတုတ်ရွာသားများ။

အောက်တိုဘာ ဆယ့်ခြောက်ရက် နံနက်စောစောတွင် သူတို့တပ်ခွဲ ရွာကလေးတရွာသို့ ဆိုက်ရောက်သည်။ ရွာထဲသို့ သူတို့တပ်ခွဲ ဝင်မည့်ဆဲဆဲတွင် ခေါ်နီဂေါ့ တပ်ရင်းမှ ပထမတပ်ရင်းက ရွာထဲမှထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်။ ရွာသူရွာသားတွေ စွန့်ပစ်ထားပြီး တဝက်တပျက် ယိုယွင်းနေသည့် အိမ်တွေထဲမှ တပ်သားတွေ ပြေးထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ လမ်းပေါ်တွင် စုစည်းကြသည်။ ကော့ဆက်တပ်စုဝင်တွေက လမ်းပေါ် ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှ ဝင်လာသည်။ အင်ဂျင်နီယာ အိုင်ဗန် အလက်ဇီဗစ်ချ်က ထွက်ခွာမည့် လူတန်း၏ အစွန်းဘက်တွင် ရှိနေသည်။ သူက ရွံ့ဗွက်များကို ရှောင်ရှားလို့ ရအောင် မြေပြင်ကိုကြည့်ပြီး လျှောက်လာသည်။ ထိုအခိုက် ရွာထဲ ဝင်လာသည့် စစ်သားတန်းထဲမှ တစ်ယောက်က သူ့နာမည်ကို လှမ်းခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ သို့ဖြင့် သူ ခေါင်းလှည့်ပြီး ချီတက်လာသည့် စစ်သားများကို လှမ်းခြုံကြည့်သည်။

“အိုင်ဗန် အလက်ဇီဗစ်ချ်၊ ဟေး...သူငယ်ချင်း ...”

စစ်သားကလေး တစ်ယောက် သူ့တပ်စိတ်မှ ခွဲထွက်ပြီး ပြေးလာသည်။ လွယ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်ကို ပခုံးပေါ် တွန်းတင်သည်။ သို့သော် သိုင်းကြိုးက

ချော်ပြီး ရိုင်ဖယ်နှင့် ထမင်းဘူး ရိုက်မိပြီး ဒေါင်ခနဲ မြည်သွားသည်။

“မင်း ငါ့ကို မသိဘူးလား။ မေ့နေပြီ၊ ဟုတ်လား”

စစ်သားကလေး ကြွေးကြော်သည်။

အလက်ဇီဗစ်ချ် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။ ကြမ်းကြမ်းတိုတို မုတ်ဆိတ်မွေးများ ဖုံးနေသည့် ပါးစပ်နှင့် မေးစေ့ကို တွေ့သည်။ ခဏနေမှ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ၏ ရုပ်သဏ္ဌာန် ရေးရေးပေါ်လာသည်။

“ဟေး...မင်း ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပေါ်တော်မူလာတာလဲ”

“ငါ ဒီတပ်ရင်းမှာလေ၊ အမှတ် (၃၁၈) ခေါ်နီဂျေ မှာလေ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေထဲက ဘယ်သူ့ကိုမှ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မထားဘူးကွာ”

သူ၏ အရိုးငေါင်းစင်း လက်ကြီးဖြင့် ဗဲလက်၏ ညစ်ညစ်ပေပေ လက်ကလေးကို ဖျစ်ညှစ်ထားရင်း အိုင်ဗန် အလက်ဇီဗစ်ချ် ပြုံးသည်။ ဝမ်းသာစွာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ၊ ကော့ဆက်တပ်သား၏ ခြေလှမ်းကို မီအောင် ဗဲလက် လိုက်လျှောက်သည်။ နောက်တော့ ခြေလှမ်း စိပ်စိပ်ဖြင့် ပြေးလိုက်တော့၏။ ထိုသို့ ပြေးလိုက်ရင်း အိုင်ဗန်မျက်လုံးများကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်၏ မျက်လုံးကလေးများကတော့ ခါတိုင်းနှင့်မတူ တမူ ထူးပြီး နူးညံ့နေသည်။ အရည်လဲ့ နေသည်။

“ငါတို့ တိုက်ပွဲတပွဲ ဆင်နွှဲရတော့မယ်...”

“ငါတို့လည်း တိုက်ရတော့မှာပဲ”

“မင်း ဘယ်လိုနေလဲ အိုင်ဗန်၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ထူးထူးထွေထွေ ပြောစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူးကွာ”

“ငါလည်း အတူတူပါပဲကွာ၊ ငါဆို ၁၉၁၄ က စပြီး ခုထိ ကတုတ်ကျင်းတွေထဲကနေ တခါမှ မထွက်ရပါဘူးကွာ”

“မင်း စတော့မင်း ကို မှတ်မိလား၊ အရမ်းခင်စရာ ကောင်းတဲ့ကောင်လေကွာ၊ ပြောပြစရာတွေ ရှိတယ် ဆိုရင် သူက ပြောပြလိမ့်မယ်၊ တို့သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုရင် အဲဒီ ယောက်ျားဟာ ဒီကောင်ပဲကွ”

“ဒီကောင်ကို ငါ မှတ်မိလား...ဟုတ်လား”

ဗဲလက် အော်ဟစ်သည်။ သူ့လက်သီးသေးသေး ကလေးကို လှုပ်ယမ်းသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေး ထူထူအောက်မှ သူ့မျက်နှာကလေး

ပြီးလာသည်။

“ငါ ဒီကောင်ကို ငါ့အဖေထက်တောင် မှတ်မိသေးတယ်၊ သူ အဆင်ပြေ မပြေ ဆိုတာတော့ မင်း သတင်း မကြားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒီကောင် ဆိုက်ဘေးရီးယားမှာဟေ့”

အိုင်ဗန် သက်ပြင်းချသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ”

ဗဲလက် တစ်ယောက် သူ့သူငယ်ချင်းနံဘေးတွင် ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်သည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ပြောစကားကို နားစွင့်သည်။

“သူ ထောင်ထဲမှာလေ၊ ငါသိသလောက် ပြောရရင် ခုလောက်ဆို ဒီကောင် သေပြီကွ”

အိုင်ဗန်နံဘေးမှ လိုက်လျှောက်သည်။ ခဏကြာမျှ စကားမပြောမိ။ ခုမှ တန်းစီနေသည့် သူတပ်ခွဲကို ပြန်လှည့် ကြည့်မိသည်။ ထို့နောက် အိုင်ဗန်ကို မော့ကြည့်သည်။ အိုင်ဗန်၏ မေးစေ့နှင့် အောက်နှုတ်ခမ်း အောက်ဘက်တွင် ချိုင့်ခွက် ကလေးဖြစ်အောင် ပေါ်နေသည့် ပါးချိုင့်ကလေးကို ငေးငေးမောမော ကြည့်သည်။

“တုတ်တုတ်နော်”

သူ့လက်ကို အိုင်ဗန်လက်မှ ဖြည်ထုတ်သည်။

“ငါတို့နှစ်ယောက် နောက်တခါ ထပ်တွေ့မယ် မထင်တော့ဘူးနော်”

ကော့ဆက်တပ်သားက ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်သည်။ ပြီးမှ ဗဲလက်၏ ပခုံးကို သိုင်းဖက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ပါးကို တစ်ယောက် နမ်းသည်။ လေးနက်ပြင်းပျသော အနမ်း။

သည်တသက် ပြန်လည်ဆုံဆည်းစရာ အကြောင်း မရှိတော့သည့်အတွက် ထာဝရ ခွဲခွာနှုတ်ဆက်သည့် အနမ်းမျိုး။ ထို့နောက် ဗဲလက် နောက်ချန်နေခဲ့သည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူ့ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားသည်။ မေးစေ့နှင့် ရင်ဘတ် ထိလှခမန်း။ သူဝတ်ထားသည့် မီးခိုးရောင် ကုတ်အင်္ကျီ၏ ကော်လာနှစ်ခုကြား၌ ထိုးထိုး ထောင်ထောင် ထင်သာမြင်သာ ရှိနေသည်မှာ သူ နားရွက်ဖျားကလေးနှစ်ခုမျှသာ။ သူ နောက်ပြန်လှည့်သည်။ အချမ်းပြေ အကြောက်ပြေ သူ့ကိုယ်သူ ထွေးပွေ့ သည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်နေခိုက် ခလုတ်တိုက်ပြီး ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သွားလိုက်သေး။

အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ် သူ့လျှောက်နေသည့်တန်းမှ ခွဲထွက်သည်။ ပြီးတော့ ဗဲလက်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ သူ့အသံ တုန်ခါနေသည်။ ဆိုနှင့်နေသည်။

“ဟေး...ညီလေး၊ ညီလေး မင်း ခါးသီးနာကြည်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ မင်း သတိထားလေ၊ မင်းကိုယ်မင်း မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ မင်းဟာ တကယ့် ကြံ့ခိုင်တဲ့ကောင်လေကွာ...ဟား”

ဗဲလက်က မျက်ရည်စက်လက် ဖြစ်နေသည့် သူ့ မျက်နှာကို ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဟထားသော ကုတ်အင်္ကျီရင်ဖုံးနှစ်ဖက်ကြား စုတ်စုတ်ပြပြ ရုပ်အင်္ကျီ အောက်မှ သူ၏ အရိုးပဒေသာရင်ဘတ်ကို လက်သီးဖြင့် ထုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါဟာ မာကျောခဲ့တဲ့ကောင် မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ သူတို့ ငါ့ကို စိစိညက်ညက် ကြေအောင် နင်းခြေပစ်လိုက်ကြပြီကွ၊ သူတို့က မြင်းကြီးကို သေတွင်းဝရောက်အောင် အတင်းမောင်းပို့နေတာ ဟေ့”

သူ နောက်ထပ် ဘာတွေအော်မှန်းမသိ အော်နေသေးသည်။ သို့သော် ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့က လမ်းသွယ် တခုထဲ ချိုးကွေ့ဝင်သွားပြီး ဗဲလက်တစ်ယောက် အိုင်ဗန် မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်သွားသည်။

(၃)

ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့တွေ ချီတက်သွားကြသည်မှာ ရွာပြင်သို့ ရောက်သွားပြီး များမကြာမီအတွင်း သူ့ကို စတင်တွေ့ရှိရသည်မှာ ဒဏ်ရာရ စစ်သည်တော်များ။ ပထမတော့ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ တွေသည်။ ထို့နောက် မှာတော့ လူတော်တော်များများ ပါဝင်သည့် ဒဏ်ရာရ စစ်သည်တော်များကို အုပ်စုလိုက် တွေ့ရတော့၏။ မြင်းလှည်းများပေါ်တွင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်သည့် လူနာများ အပြည့်အသိပ်။ လှည်းမဆုံလောက်အောင်၊ လှည်းပေါ်မှာ နေရာမရသူများက လှည်း၏ ရရာအတွယ်ကို တွယ်ပြီး ဖြည်းလေးစွာ ဒရွတ်ဆွဲ လိုက်လာကြသည်။ လှည်းများကို ဆွဲလာသည့် မြင်းများက မြင်ရက် စရာ မရှိလောက်အောင် ပိန်ချိုးနေသည်။ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ပေါ်နေသည်။ သူတို့ကျောပြင်များပေါ်တွင် အရှိုးအစင်း တွေ မွစာကြလျက်။ အဆက်မပြတ် အရိုက်အနှက်ခံ ထားရသည့် ကျာပွတ်ရာတွေ။ အဆိုပါ ဒဏ်ရာတွေထဲမှ ထွက်ပြု နေသည်မှာ အရိုးငေါင်းစင်းများ၊ မြည်းများသည် လှည်းများကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပန်းတကြီး ဆွဲနေရသည်။ တဖွီးဖွီး နှာမူတိုကြသည်။ အင်အားစိုက်ထုတ် ဆွဲကြသည်။ ဘယ်လောက်ထိ အားစိုက်ရသလဲဆို သူတို့၏ နှုတ်သီးများသည် ရွှံ့မြေများနှင့် ထိလုခမန်းပင်။

အခါအားလျော်စွာ မြည်းတစ်ကောင်က ရပ်တန့်မည်။ ဗိုက်က ဖားဖိုထိုးနေသည်။ ဦးခေါင်းက မရှူနိုင် မကယ်နိုင် ငိုက်စိုက်ကျလျက်။

ထို့နောက်မှာတော့ ကျောပေါ်သို့ ရွမ်းခနဲကျရောက်လာသည့် ကျာပွတ်ဒဏ်ကြောင့် ဆတ်ခနဲ လူးလွန် ရုန်းကန်ကြရ ပြန်သည်။ မြည်းမသည် ဆွဲသာဆွဲရသည် ခန္ဓာကိုယ်က ဘယ်ယိမ်း ညာယိမ်း ယိုင်လျက်။ လှည်းအားလုံး၏ ပတ်လည်တွင် တွယ်ဖက်ထားသည်မှာ ဒဏ်ရာရ စစ်သားတွေ။ တချို့ဆို အားပြုလို့ ရရုံသက်သက်ကလေးပဲ တင်ထား ရသည်။ ထိုသို့ မြည်းလှည်းကို အားပြုကာ ဒရွတ်ဆွဲ လိုက်ကြရသည်။

ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ မူလလမ်းကြောင်းမှ ဖဲ့ထွက်ပြီး သစ်တောထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ နှင်းရည်တွေ စီးကျနေသည့် ထင်းရှူးပင်များအောက်သို့ ရောက်နေသည့် သူတို့ အဖွဲ့သည် အအေးဒဏ်မှ သက်သာရာ သက်သာကြောင်း အဖြစ် အချင်းချင်း စုပေါင်းပူးကပ် နေကြရသည်။ မိုးရေက သူတို့၏ ကုတ်အင်္ကျီကော်လာများ ကြားမှ တိုးဝင်ကာ ကျောပြင် သို့တိုင် စီးဆင်းသည်။ သူတို့ကို အမိန့်ထုတ်ထားသည်မှာ မီးမခတ်ရ၊ မီးမညှိရ ဟူ၏။ တကယ်တော့ သူတို့ ထိုသို့ အမိန့်မထုတ်လည်း သည်မိုး သည်လေထဲတွင် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ မီးညှိလို့ မရနိုင်ပါ။

ညနေ နေဝင်ဆည်းဆာချိန် ရောက်လာတော့ သူတို့ကို ကတုတ်ကျင်းတခုဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကတုတ်ကျင်း က သိပ်နက်လှသည် မဟုတ်။ အလွန်ဆုံး လူတစ်ရပ်စာလောက်ပဲ ရှိမည်။ ကတုတ်ကျင်းတွင် ရေလျှံနေသည်။ ရေထဲတွင် အကျီအခွဲတွေ ပေါလော ပေါ်နေသည်။ နောက်ပြီး ပုပ်စော် နံနေလိုက်သေး။ သူတို့အဖွဲ့ကို ထိုကတုတ်ကျင်းဆီမှ မည်းမည်းမှောင်မှောင် ထင်းရှူးတော တတောထဲ ခေါ်သွားပြန်သည်။ သူတို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အနောက် အပြောင် အပျော်အပြက် စကားတွေ ပြောကြသည်။ အာရုံပြောင်းပြီး ကိုယ့်အချင်းချင်း အားပေးသည့်သဘော။ ရဲဆေး တင်ပေးသည့်သဘော။ တချို့က လေချွန်ကြသည်။ တောတွင်း လဟာပြင်ကလေးတကွက်သို့ ရောက်သည်။ သူတို့ရှေ့မှာ သူတို့ တွေ့လိုက်ရသည်မှာ လူသေအလောင်းတွေ တသီတတန်းကြီး။ တလောင်းနှင့် တလောင်း ပခုံးချင်း ထိစပ်လျက်။ တချို့ကျတော့ မဖွယ်မရာ ကိုးရိုးကားရားဖြစ်နေသည်။ စိတ်ပျက်စရာ။ မကြည့်ရက်စရာ...။ လူသေအလောင်းတောကြီးကို စောင့်ကြပ်နေသည်မှာ စစ်သားတစ်ယောက်။ သူက မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ရိုင်ဖယ်ကိုင်ထားသည်။ သူ့ခါးပတ်တွင် တွဲလောင်း ချိတ်ဆွဲထားသည်မှာ ဓာတ်ငွေ့ ကာ မျက်နှာဖုံးတခု။

ကော့ဆက်များကို အလောင်းများအနီးသို့ ခေါ်သွားသည်။ အလောင်းများမှ အပုပ်နံ့တွေ ထွက်နေပြီ။ သူတို့ တပ်ခွဲမှူးက သူတို့ကို ရပ်တန့်စေသည်။ ပြီးတော့ တပ်စုမှူးများ နှင့်အတူ အစောင့်စစ်သားဆီသို့ သွားသည်။ အစောင့် စစ်သားနှင့် တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်လောက် စကားပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ တန်းဖျက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
အလောင်းများဆီသို့ သွားသည်။ သူတို့ဦးထုပ်များကို ချွတ်ကြသည်။
အလောင်းများကို ငုံ့ကြည့်သည်။ သူတို့ ရင်ထဲမှာတော့ တဖျပ်ဖျပ်
တလှုပ်လှုပ်ဖြင့်။ ကြောက်စိတ်ဝင်တာလည်း ပါသည်။ သေခြင်းတရား၏
ဆန်းကြယ်မှုကို အံ့ဩတာလည်း ပါသည်။ အလောင်းတွေထဲတွင်
အရာရှိတွေလည်း ပါသည်။ စုစုပေါင်း အရာရှိ လေးဆယ့်ခုနစ်လောင်း။
အများစုမှာ လူငယ်လူရွယ်တွေ။ သူတို့ ရုပ်သွင်များအရ အသက်နှစ်ဆယ်နှင့်
နှစ်ဆယ်ငါးနှစ် အကြားတွင် ရှိသူတွေ။ ညာဘက် အစွန်ဆုံးမှ အရာရှိတစ်ဦးသာ
တော်တော်အသက်ကြီးသည်။ သူက ရုံးအဖွဲ့မှ ဗိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။
ဟောင်းလောင်း ပွင့်နေသည့် သူပါးစပ် အပေါ်ဘက်တွင် မည်းမည်းနက်နက်
နှုတ်ခမ်းမွေးများ။ ဖြူဖျော့နေသော မျက်နှာပေါ်မှ နဖူး ကျယ်ကြီးက
မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်။

သူတို့အထဲမှ နှစ်ဦး သုံးဦးတွင် ခေါင်းဆောင်းများ မရှိတော့။
ကော့ဆက်များက ဗိုလ်တစ်ဦး၏အလောင်း ကို ကြာမြင့်ကြာရှည်
စိုက်ကြည့်မိကြသည်။ ဗိုလ်လေးက သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့ရုပ်ရည်က
ကြည့်ကောင်းနေဆဲ။ ချောမောနေဆဲ။ သူသည် ပက်လက်လန်နေသည်။
ဘယ်ဘက်လက်က ရင်ဘတ်ကို တအားဖိထားသည်။ ကားယား ဖြစ်နေသည့်
ညာလက်ထဲတွင် မလွတ်စတမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည်မှာ ပစ္စတိုတလက်။ ထို
ပစ္စတိုကို တစုံတစ်ယောက်က ဖြတ်ယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြောင်း သိသာသည်။
ဝါထိန်သော သူလက်ကောက်ဝတ်တွင် အစင်းရာကြီး။ သို့ပေမဲ့ သံမဏိသားက
သူလက်တွင် ကပ်နေသည့်ပုံ။ သည်လက်နှင့် သည်သေနတ် ဘယ်တော့မျှ
ခွဲလို့ခွာလို့ရမည် မဟုတ်တော့။ သူ့ညာဘက်မှ လူကတော့
မှောက်လျက်လဲနေသည်။ ထူထူထဲထဲ ကုတ်အင်္ကျီကြီးက သူ့ကျောပေါ်တွင်
တောင်ပူစာတခုလို ပုံပုံကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကုတ်အင်္ကျီ နောက်ကွဲက
စုတ်ပြနေပြီ။ သူ့မှာ ကက်ဦးထုပ် မရှိတော့။ ကက်ဦးထုပ်သာ မရှိတော့သည်
မဟုတ်။ ကက်ဦးထုပ် ဆောင်းဖို့ ဦးခေါင်းခွံလည်း မရှိတော့။ ဘာကြောင့်ဆို
ဗုံးဆန်အစအန တခုက ဦးခေါင်းခွံကို ဖြုတ်ယူ သယ်ဆောင်သွားသောကြောင့်။
ဦးနှောက်တွေ မရှိတော့သည့် ဦးနှောက်အကန့်ထဲတွင် စိုရွဲနေသည့်
ဆံခြည်တထွေး ရောက်နေသည်။ အကန့်ထဲမှာတော့
အနီရောင်တောက်နေသည့် မိုးရေတွေ။ သူနံဘေးတွင် လဲနေသူမှာ
တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် အရာရှိတစ်ဦး။ သူက ရင်ဖွင့်သားရေဂျာကင် ဝတ်ထားသည်။
ဂျာကင်အောက်မှ ရှုပ်အင်္ကျီက စုတ်ပြနေ၏။ သူ၏ အောက်မေးရိုးသည်
သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် ရောက်နေသည်။

ထိုအလောင်းများ၏ ဟိုမှာဘက်တွင်မူ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း
ကောက်ယူစုစည်းထားသည့် ခြေပြတ်၊ လက်ပြတ်တွေ၊ ကုတ်အင်္ကျီ

အစုတ်အပြတ်တွေ။ ဦးခေါင်းရှိရမည့် နေရာတွင် ကြွေနေသော ခြေထောက်
တချောင်း။ ထို့နောက် ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို
တွေ့ကြရသည်။ မျက်နှာသွယ်သွယ် ကလေးဖြင့် ချစ်စရာ ကောင်ကလေး
တစ်ယောက်။ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေက ပြည့်ဖြိုးနေသည်။ စက်သေနတ်
ကျည်ဆန်များက သူရင်ဘတ်ကို မွှေယမ်း သွားသည်လေ။
သူ့ကုတ်အင်္ကျီကြီးတွင် အပေါက် လေးပေါက် စီတန်းနေသည်။
အပေါက်များထဲမှ မီးကျွမ်းအသားစ ကလေးတွေ ပြူထွက်နေသည်။

“သေခါနီးဆဲဆဲမှာ သူ ဘယ်သူ့ကိုများ တမ်းတမ်း တတ
ခေါ်နေပါလိမ့်နော်။ သူ့အမေကိုလား ...”

မေးတဆတ်ဆတ်ရိုက်နေသည့် အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ်က အထစ်ထစ်
အငေါ့ငေါ့ ရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သည်။
လှည့်အထွက်တွင် ခလုတ်တိုက် ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သည်။ မျက်ကန်း
တစ်ယောက်အလား။

ကော့ဆက်တပ်သားများ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပြီး
ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်သွားကြသည်။ နောက်ဘက် သို့ တချက်မျှ
လှည့်မကြည့်ကြ။ ကိုယ်ကို ညာလက်ဖြင့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံသဏ္ဌာန်
ဆုတောင်းသမှု ပြုကြသည်။ တောတွင်း လဟာပြင်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးကို
ဖြတ်ကျော်ချီတက်ကြသည်။ သူတို့ စကားတခွန်းမျှ မပြော။ အသံ တစက်မျှ
မထွက်။ ထိုသို့ အသံတိတ် ချီတက်သွားသည်မှာ အချိန်အကြာကြီး။ သူတို့ မြင်ခဲ့
တွေ့ခဲ့သည်များကို သူတို့၏မှတ်ဉာဏ်ထဲမှ အမြန်ဆုံး မောင်းထုတ်ဖို့
ကြိုးစားနေကြသည်။

ခဏနေတော့ သူတို့တပ်ခွဲကို ရပ်တန့်စေသည်။ သူတို့ ရပ်တန့်နေသည့်
နေရာမှာ စွန့်ပစ်ကတုတ်ကျင်း တွေ တန်းစီနေသည့် နေရာ။ အရာရှိများက
ကတုတ်ကျင်း တခုထဲ ဝင်ကြည့်သည်။ ကျန်တပ်သားများက
သက်သောင့်သက်သာ ရပ်စောင့်နေကြသည်။ သစ်တောပေါ်သို့ အမှောင်ထု
လွှမ်းလာမည်။ လေပြင်းက တိမ်တိုက်တွေ ပျာလောင်ခတ် ပြေးလွှားအောင်
မောင်းထုတ်သည်။ ထို့နောက် လင်းလက်ကြယ်ပွင့်ကလေး တွေကို
မြင်သာအောင် တိမ်တိုက်ကြီးများကို ခွဲထုတ် ပစ်ပြန်သည်။ ထိုအခိုက်
တပ်ခွဲမှူးက အရာရှိများကို ကတုတ်ကျင်းထဲတွင် စုဝေးစေသည်။
ဖယောင်းတိုင် တတိုင် မီးညှိသည်။ ပြီးတော့ အိတ်တအိတ် ဖောက်ပြီး
ရုံးအဖွဲ့မှူး၏ ညွှန်ကြားချက်များကို အရာရှိများ သိထားအောင် ဖတ်ပြတော့၏။

ကော့ဆက်တပ်ခွဲတွေ ကတုတ်ကျင်းများထဲတွင် ခိုနားနေခိုက် ခေါ်နိုင်ရုံ
တပ်ရင်းက သူတို့ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ သိပ်သည်းသော တောအုပ်ထဲတွင်
အမြောက်ဆန် ကျထားသည့် နေရာများ၌ အပေါက်များ ဗရပွ ဖြစ်နေသည်။
စစ်သားများ သတိကြီးစွာထားပြီး မြေကြီးကို ခြေထောက်ဖြင့်စမ်းပြီး
လျှောက်ကြရသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို အပေါက်ထဲ ခြေကျံကျသည့်အတွက်
တိုးတိုး တိတ်တိတ် ဆဲဆဲ ရေရွတ်ကြသည်။ ချီတက်နေသည့် လူတန်း၏
ညာဘက် အစွန်တွင် ဗဲလက်။ ရှည်လျားသော လူတန်းကြီး၏
ခြောက်ယောက်မြောက်။

“ဟေး..အပေါင်းအသင်း”

သူ့ဘယ်ဘက်မှ တစုံတစ်ယောက်က ရုတ်တရက် တိုးတိုးတိတ်တိတ်
လှမ်းခေါ်သည်။

“ဟဲလို”

သူ ပြန်ပြောသည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

ဗဲလက် ပြောပြီး ချက်ချင်းဆိုသလို ရေတွေပြည့်နေသည့် မြေတွင်းထဲ
ခြေကျံပြီး ဖင်ထိုင်လဲတော့၏။

“မှောင်တယ်ဗျ၊ မှောင်တာမှ သောက်ကျိုးနည်း မှောင်တာနော်”

ဗဲလက်၏ ဘယ်ဘက်ဆီမှ အသံထွက်လာသည်။

သူတို့ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက် ဆက်လျှောက် ကြသည်။ တစ်ဦးကို
တစ်ဦး မမြင်ရ။ ထို့နောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဗဲလက်နားထဲသို့ တီးတိုးလေသံ
ဝင်လာ ပြန်သည်။ စောစောကအသံပင်။

“တို့နှစ်ယောက် အတူသွားကြရအောင်ကွာ။ အဲဒါဆို သိပ်မဆိုးလှဘူး”

သူတို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆက်လျှောက်ကြသည်။ ပြောင်ချောနေသည့်
မြေကြီးပေါ်တွင် သူတို့၏ ရေတစ္ဆေတစ္ဆေ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးများဖြင့်
သတိကြီးစွာထားပြီး လျှောက်ကြရသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို တိမ်မည်းတွေ
ဦးချုံတပ်ထားသည့် ဖိုးလမင်းသည် တိမ်မည်းများ နောက်မှ
ဘွားခနဲထွက်လာသည်။ နောက်ပြီး မြူနှင်းလိပ်များကို လှေဦးဖြင့် တိုက်သလို
ဝင်တိုက်သည်။ မိုးသားတိမ်လိပ် ကင်းစင်သည့် မိုးကောင်းကင်ရှေ့သို့
ထွက်ပြုလာသော အခါတွင်တော့ သူ၏ အလင်းရောင် ဖျော့ဖျော့ကို

ဖြန့်ထုတ်သည်။ မိုးရေစို ထင်းရှူးရွက် ချွန်ကလေးများသည် လရောင်ဖြင့် အရောင်လက် နေသည်။ ထင်းရှူးသီးများမှ ထွက်သည့် ရနံ့က ပိုပြင်း လာသယောင်၊ စိုစိုထိုင်းထိုင်း မြေကြီးများကြောင့် အသက်ရှူရတာ ပိုပြီးအေးမြလာသလို ရှိ၏။

ရှေ့သို့ရောက်နေပြီဖြစ်သော လူတန်းကို သူတို့ နှစ်ယောက် မီအောင်လိုက်သည်။ သို့သော် မမီ။ လူတန်းကို လွတ်သွားသည်။ နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည် မသိ။ လူတန်း၏ ရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ ခဏကြာအောင် ဆက်လျှောက်ပြီးသောအခါ ကတုတ်ကျင်း တခုကို တွေ့သည်။ မှောင်မည်းနေသည့် ကတုတ်ကျင်း ကွဲကြောင်း တွန့်တွန့် ခေါက်ခေါက် သည် အမှောင်ထု ထဲသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“ငါတို့ ဝပ်ကျင်းတွေ ရှာကြရအောင်။ စားစရာ ကလေးများ တွေ့လို တွေ့ငြားပေါ့”

ဗဲလက် ရဲဘော်ရဲဘက်က ချီတုံချတုံဖြင့် ပြောသည်။

“ကောင်းပြီလေ”

“မင်းက ညာဘက်ကိုသွား၊ ငါက ဘယ်ဘက်ကို သွားမယ်၊ တခြားလူတွေ ချီတက်လာနေတုန်း ငါတို့ နှစ်ယောက် ရှာကြတာပေါ့ကွာ”

ဗဲလက် မီးခြစ် ခြစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပထမဦးဆုံး တွေ့ရသည့် ဝပ်ကျင်း၏ တံခါးဝကို ကျော်ဖြတ် ဝင်သည်။ သို့သော် လေးခွဖြင့် ပစ်လိုက်သည့် လောက်စာလုံး တလုံးလို ဝပ်ကျင်းအပြင်သို့ ခုန်ထွက်လာသည်။ အထဲတွင် လူသေ အလောင်း နှစ်လောင်း သည် တလောင်းနှင့် တလောင်း ကန့်လန့်ဖြတ် လဲနေသည်။ နောက်ထပ် ဝပ်ကျင်း သုံးကျင်းကို ဆက်ရှာသည်။ အရာမထင်၊ အကျိုးမရှိ။ စတုတ္ထဝပ်ကျင်း တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ဝပ်ကျင်းထဲမှ ထွက်ပေါ် လာသည့် မာမာကျောကျော အသံတသံကို ကြားလိုက်ရတော့ သူ သွေးပျက်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ကြားလိုက်ရသည့် အသံက ဂျာမန်စကားသံ။

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

သူ့တကိုယ်လုံး ရိုးတိုးရွတ် ဖြစ်သွားသည်။ ဗဲလက် တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်နေလိုက်၏။ နောက်ပြီး ခုန်လိုက်၏။

“မင်း ပြန်လာပြီလား အော့တို။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အကြာကြီး သွားနေရတာလဲကွာ”

အထဲမှ ဂျာမန်က မေးသည်။ ဝပ်ကျင်းထဲမှ လှမ်းထွက်ရင်း နမောနမဲ့ဖြင့် ပခုံးပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီကို နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ပြင်ဝတ်နေသည်။

“လက်မြောက်၊ လက်တွေမြောက်ပြီး အဖမ်းခံ လိုက်စမ်း”

ဗဲလက် အသံကွဲကြီးဖြင့် အော်သည်။

အံအားသင့်မှုကြောင့် ဆွံ့အသွားသော ဂျာမန်ကြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း လက်မြောက်သည်။ ဘေးဘက်သို့ လှည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အား ထိုးချိန်ထားသည့် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက် လှံစွပ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထူထူထဲထဲ ကုတ်အင်္ကျီကြီး သူ့ပခုံးပေါ်မှ လျှောကျနေသည်။ အလုပ်ကြမ်းများ၏ အမှတ်လက္ခဏာ အမာရွတ်များ လွှမ်းသည့် သူ့လက်တွေ သူ့ခေါင်းထက်တွင် တုန်ယင်နေ၏။ လက်ချောင်းများကတော့ တရွရွ လှုပ်ရှားလျက်။ မမြင်ရသော ကြောက်ရွံ့ခြင်း တူရိယာကြိုးကို တီးခတ်နေသည့်နယ်။

ဗဲလက် မားမားရပ်နေသည်။ သူ့အနေအထားကို မပြောင်း။ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဂျာမန်ကြီး ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ကြည့်ရတာ အားကိုးအားထား ပြုလို့ရလောက်သည့် ပုံစံမျိုး။ ပြားချပ်ချပ် ကက်ဦးထုပ်က တခြမ်း စောင်းနေသည်။ ဂျူးနစ်အင်္ကျီမှ သတ္တုကြယ်သီးများ၊ လည်တို ဘွတ်ဖိနပ်များ။ ဗဲလက်သည် သူ့ သဘောထားကို ရုတ်တရက် ပြောင်းလိုက်သည့်နယ် သူ့ကိုယ်ကို ယမ်းခါပြီး ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်သည်။ သူ့ထံမှ လည်ချောင်းသံ ခပ်အောအော ထွက်လာ၏။ ချောင်းဆိုးသံ မဟုတ်သလို ခွဲကျပ် အသက်ရှူသံ တချိုးချိုးလည်း မဟုတ်။ ဗဲလက်က ဂျာမန်ကြီးရှိရာသို့ တိုးသွားသည်။

“ပြေး”

ပြောလိုက်သည့် သူ့အသံက အက်အက်ကွဲကွဲ။

“ဂျာမန်ကြီး ပြေးတော့၊ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ကျုပ် ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိဘူး၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို မပစ်ဘူး”

သူ ရိုင်ဖယ်ကို ကတုတ်ကျင်းနံရံတွင်မှီပြီး ထောင်သည်။ ထို့နောက် ခြေဖျားထောက်ပြီး ဂျာမန်ကြီး၏ ညာဘက် လက်ဆီသို့ သူ့လက်ကို ဆန့်ပေးလိုက်၏။ သူ့လှုပ်ရှားမှုများက တည်ငြိမ်လွန်းနေတော့ တဖက်မှ ဂျာမန်ကြီး သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချသွားသည်။ ဂျာမန်ကြီး က သူ့လက်များကို သူ့နံဘေးမှာ ချထားဆဲ။ သူ့ရှေ့မှ ရုရှားလူမျိုး၏ လေသံကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ပြီး အကဲခတ်နေသည်။

ဗဲလက်က ဆိုင်းငံ့နေခြင်းမပြုဘဲ ကြမ်းတမ်းပြီး အမွေးထူထူလက်ဖြင့် ဂျာမန်ကြီး၏ အေးစက် ပျော့ခွေသော လက်ချောင်းများကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ဝါးကို မြှောက်သည်။ လမင်း အလင်းရောင်က ဒဏ်ရာတွေ

မွနေသည့် လက်ပေါ်သို့ ကျနေသည်။

“ကျုပ်က အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဗျ”

ဗဲလက်က အသံတုန်တုန် အပြုံးယဲ့ယဲ့ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီတော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘာကိစ္စ သတ်ရမှာလဲ၊ ပြေးတော့”

ဂျာမန်ကြီး၏ ပခုံးကို အသာအယာပုတ်ပြီး နည်းနည်းမှောင်မှောင် တောအုပ်ဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်သည်။

“ပြေးလေ အရူးရဲ့၊ ကျုပ်တို့လူတွေ ရောက်လာတော့မယ်”

သစ်တောဘက်သို့ ညွှန်ပြနေသည့် ဗဲလက်၏ လက်ကို ဂျာမန်ကြီး ငေးကြည့်သည်။ ကိုယ်ကို နည်းနည်းကလေး ရှေ့သို့ကိုင်ပြီး မိမိ နားမလည်နိုင်သည့် စကားလုံးများကို အားစိုက်နားထောင်သည်။ ထိုပုံစံအတိုင်း တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်လောက် ရပ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ဗဲလက်၏ မျက်လုံးများနှင့် ဆုံသည်။ ထို့နောက် ရုတ်ခြည်းဆိုသလို အပျော်ဖုံးသော အပြုံးကလေး သူ့နှုတ်ခမ်းများတွင် ဖူးပွင့်လာသည်။ နောက်သို့ ခြေတလှမ်းဆုတ်ပြီး ဗဲလက်၏ လက်များကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်သည်။ လက်များကို လှုပ်ယမ်းသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြုံးပြီး ရုရှားလူမျိုး၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်း ငါ့ကို လွှတ်ပေးမယ်မယ်... ဟုတ်လား၊ အိုး ငါ အခု နားလည်ပြီ၊ မင်းက ရုရှားအလုပ်သမား ကလေး။ ဟုတ်လား၊ ငါလိုပဲ ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက် တစ်ယောက်ပေါ့လေ။ အား ...ညီလေးရယ် ငါ ဘယ်လိုလုပ် မေ့နိုင်ပါ့မလဲကွယ်၊ ပြောဖို့ စကားလုံးတောင် ရှာမရတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းက လူရည်မွန်ကလေး တစ်ယောက်ပဲ...ဝါး ...”

တရကြမ်းသွန်ထုတ်နေသည့် နိုင်ငံခြားစကားလုံး များထဲတွင် ဗဲလက် နားလည်လိုက်သည့် စကားလုံးမှာ ဆိုရှယ် ဒီမိုကရက် ဆိုသည့် စကားလုံး တလုံးသာ ရှိသည်။ သူက သူ့လက်ဝါးဝါဝါကို လွှဲပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို ပုတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက် တစ်ယောက်ပဲ။ ခင်ဗျား မှန်းတာ မှန်တယ်၊ ကဲ...ခု ပြေးတော့...။ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် နောင်ကြီးရေ၊ ခင်ဗျာလက် ကျွန်တော့်ကိုပေး၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့က ညီအစ်ကို တွေလေ...၊ ညီအစ်ကိုတွေ ဆိုတာ ဒီလို မခွဲခွာရဘူးလေ”

ရင်ထဲမှာ နင့်နေအောင်ခံစားရသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး စိတ်ချင်း နားလည်မှုရှိနေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး မတ်တတ်ရပ် နေသည်။ တစ်ဦးလက်ကို တစ်ဦး ဆုပ်ကိုင်လျက် အကြည့်ချင်းဆိုင်လျက်။ တောထဲမှ ရုရှား တပ်သားတွေ ချီတက်လာသံကို ကြားရသည်။ ဂျာမန် ကြီး တီးတိုးပြောသည်။

“ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် လူတန်းစားတိုက်ပွဲမှာ ငါတို့ နှစ်ယောက် ကတုတ်ကျင်း တခုတည်းမှာ ပြန်ဆုံကြ လိမ့်မှာ ပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလားဟင်”

ထို့နောက်တော့ မီးခိုးရောင်သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင် လို ရင်တားပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

တဖြုတ်မျှ ကြာသောအခါ ရုရှားစစ်သားတတန်း ရောက်လာသည်။ တပ်ဦးတွင် အရာရှိများ ပါဝင်သည့် ချက်လူမျိုး ကင်းထောက်အဖွဲ့ တဖွဲ့ ပါလာသည်။ ဗဲလက်၏ အသိအကျွမ်း ဂျာမန်ကြီး ကတုတ်ကျင်း နှုတ်ခမ်းပေါ် တွားအတက်တွင် ရောက်လာသည့် တပ်ဖွဲ့ အားလုံးက ပစ်ခတ်သုတ်သင်ပစ်လိုက်သည်။

“အေး ... မင်းတို့ မတွေ့ဘူးလား၊ ငါ ရုရှား လူမျိုးပါကွ”

ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းတခုက သူ့ထံ ထိုးချိန် လာသည်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် ဗဲလက် အသည်း အသန် ကျိုးအော်သည်။ သူ့ရင်ဘတ်တွင် ပေါင်မုန့် တလုံးကို ပိုက်ဖက်လျက်။

ဗဲလက်ကို မှတ်မိသွားသည့် အရာခံဗိုလ်က ကတုတ်ကျင်းပေါ် ခုန်တက်လာသည်။ ပြီးတော့ ဗဲလက်၏ ကျောကုန်းကို ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ဖြင့် ဆောင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ငါ မင့်ကို အမှုန့်ခြေပစ်မယ်၊ မင်းကိုတော့လား ကွာ... ငါ နှာခေါင်းရိုး ချိုးပစ်လိုက်ရ၊ မင်း ဘယ်သွားသေနေလဲ”

ဗဲလက် ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်သည်။ အရာခံဗိုလ်၏ ထုနှက်ချက်သည်ပင် လိုအပ်သလောက် မထိရောက်။ သူက ဒယ်ဒယ်ဒိုင်ဖြင့် ရှေ့တိုးလာသည်။ ခါတိုင်းနှင့်မတူ တမူထူးသည့် အသံဖြင့် သဘောကောင်း မနောကောင်း ပြန်ပြောနေရာ အရာခံဗိုလ်သည်ပင် အံ့ဩသွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဆရာတို့ရှေ့ကို ရောက်နေတာလေ၊ ဆရာကလည်း သိပ်မကြမ်းစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“အေး ... မင်းတို့ကလည်း ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် မလုပ်ကြစမ်းနဲ့၊ ခုပဲ နောက်မှာကျန်ခဲ့ပြီ၊ ခုပဲ ရှေ့ရောက်နေပြန်ပြီ၊ အမိန့်တွေ ဘယ်လိုထုတ်ထားလဲဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား၊ မင်းက တပ်စည်းကမ်းကို နားမလည် သေးတဲ့ လူသစ်ကလေးလား၊ ဟုတ်လား”

ခဏ နားနေသည်။ ပြီးမှ မေးသည်။

“ဆေးရွက်ကြီး ရှိသေးလား”

“ရေစိုနေတယ် ဆရာရဲ့”

“ပေးစမ်းကွာ၊ နည်းနည်းလောက်”

အရာခံပိုလ် ဆေးလိပ်မီးညှိသည်။ ပြီးတော့ သူတို့
တပ်စိတ်နောက်ပိုင်းသို့ ထွက်သွားသည်။

(၅)

နံနက်မိုးမသောက်မီ ကလေးတွင် ချက်ထောက်လှမ်း ရေးအဖွဲ့သည်
ဂျာမန်ကင်းစခန်းကို တွေ့သည်။ ဂျာမန် တွေကလည်း သူတို့ကို ဆီးပြီး
ရော့ကက်များဖြင့် ထုသည်။ ရော့ကက်အသံများက တောတွင်း၏
တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်၏။ ဂျာမန်များက တချက် နှင့် တချက်အကြား
ပုံမှန်နားပြီး ရော့ကက်နှစ်လုံး ထပ်ပစ်သည်။ မီးကျီခဲကြီးလို နီရဲနေသည့်
ရော့ကက် တလုံးသည် ကတုတ်ကျင်းပေါ်မှ ပျံသန်းသွားသည်။ ရော့ကက်မှ
ဖြာထွက်သည့် ခရမ်းရောင် မီးပွားများ အစမသေသေးမီ
ဂျာမန်အမြောက်တပ်ဖွဲ့က စတင် ပစ်ခတ်ပြန်သည်။ အမြောက်ဆန်
ပေါက်ကွဲသံများသည် ရုရှားတပ်ဖွဲ့များ နောက်ဘက် တော်တော်လှမ်းလှမ်းရှိ
စတော့ဟော့မြစ် ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချက်ကင်းထောက် တပ်ဖွဲ့၏နောက် ကိုက်တစ်ရာ အကွာလောက်မှ
လိုက်လာသည့် သူတို့တပ်ခွဲသည် ပထမဦးဆုံး သေနတ်သံ စ,ထွက်လာသည်နှင့်
မြေပြင်ပေါ်သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးပြီး ဝပ်ကြသည်။ ရော့ကက်ကျည်ဆန် က အနီရောင်
တရှိန်ရှိန်တောက်လျက် သူတို့အပေါ်မှ ဖြတ်သွားသည်။ ရော့ကက်မှထွက်သည့်
အလင်းရောင်ဖြင့် ဗဲလက် တွေ့လိုက်ရသည်မှာ သူနှင့်ဘဝတူ ရဲဘော်
ရဲဘက်များ။ သူတို့အားလုံး မြေပြင်မှာ ပြားပြားဝပ်နေ ကြသည်။ ပုရွက်ဆိတ်
ကလေးတွေလို တွားသွားနေကြသည်။ ရွံ့တွေ နွံတွေကို ဂရုမစိုက်အား။
ရေအိုင်တွေ ရေဗွက်တွေကို ရှောင်မနိုင်အား။ ချုံကလေး တချုံ၊
မြက်ဖုတ်ကလေး တဖုတ်နောက်တွင် ခေါင်းဝှေ့ ဦးတိုက်ပြီး ရတတ်သမျှ
အကာအကွယ်ကို ယူကြသည်။ သူတို့အားလုံး မြေပြင်ပေါ်မှာ ချိုင်နေသည့်
လှည်းဘီးရာများထဲတွင် ဝပ်ကြသည်။ မြေပုံမှိုမှိုကလေးများ နောက်တွင်
ပုန်းကြခိုကြသည်။ တွေ့သမျှ မြင်သမျှ အပေါက်ကလေးတိုင်းတွင်
ခေါင်းလျှိုကြသည်။

သို့သော် စက်သေနတ်သံတွေ တဒက်ဒက် ထွက်လာသည်။
စက်သေနတ်ကျည်ဆန်တွေရော တောထဲသို့ မိုးသီးမိုးပေါက် များလို
သွန်ကျလာသောအခါ မှာတော့ သူတို့ မူလအနေအထားများအတိုင်း
မနေသာတော့။ ခူကောင် ကလေးတွေလို မြေကြီးကို ဖက်တွယ်ထားကြသည်။

ခြေတဖက် လက်တချောင်းပင် မလှုပ်ဘဲ မြေပြင်ပေါ်မှာ ရွေ့လျား ကြသည်။ သူတို့ ရွေ့လျားသည်မှာ မြွေများလို။ သူတို့နောက်မှာ စွတ်ကြောင်းများ ချန်ထားခဲ့ကြသည်။ တချို့က ခုန်ထသည်။ ပြေးသည်။ ထင်းရှူးသီးများကို ကြေမွသွားအောင် တက်နင်းကြသည်။ ကျည်ဆန်တွေက သစ်တောထဲတွင် တဝီဝီ ဖြတ်ပြေးနေသည်။ ဗုံးကျည်များက မြေကြီးကို ချိုင့်များ ကျင်းများဖြစ်အောင် ဖောက်ထွင်းပစ်သည်။

ဒုတိယ ကတုတ်ကျင်း ခံစစ်ကြောင်းသို့ ခေါ်နိုင်ဂျေ တပ်ရင်း ဆိုက်ရောက်ချိန်တွင် တပ်သား တစ်ဆယ့်ခုနစ်ဦး ပျောက်ဆုံးနေသည်။ သူတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကော့ဆက်အထူးတပ်ဖွဲ့လည်း စုစည်းနေသည်။ သူတို့က ခေါ်နိုင်ဂျေ တပ်ရင်း၏ ညာဘက်မှ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ ချီတက်ရာ၌ သတိဝိရိယကြီးစွာထားပြီး ချီတက်ကြသည်။ သူတို့သည် ဂျာမန် ခံစစ်ကြောင်းကို အငိုက် ဝင်စီးမိတော့မည့်ဆဲဆဲ။ သို့သော် ချက်ကင်းထောက် အဖွဲ့ကို ဂျာမန်ကင်းစခန်းက လှမ်းပစ်သည့် သေနတ်သံများက ဂျာမန်တပ်ဖွဲ့များကို တပ်လှန့်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ရန်သူတပ်ဖွဲ့များက မျက်ရမ်း မှန်းဆ ရမ်းသမ်း ပစ်ခတ်သည့်အတွက် ကော့ဆက်နှစ်ဦး ကျဆုံး သည်။ တစ်ဦး ဒဏ်ရာရသည်။

ကျဆုံးသူနှစ်ဦး၏အလောင်းများနှင့် ဒဏ်ရာရသူကို ကော့ဆက်များ ပြန်သယ်လာသည်။

“ငါတို့ ဒီနှစ်ကောင်ကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရမှာပေါ့နော်”

“အဲဒီအလုပ်ကို တယောက်ယောက် လုပ်လိမ့်မှာပေါ့ကွာ၊ သေသွားတဲ့ လူတွေအတွက် သိပ်ပြီး သောက ရောက်နေဖို့ မလိုပါဘူး”

နာရီဝက်အတွင်း တပ်ရင်းဌာနချုပ်မှ နောက်ထပ် အမိန့်တခု ရောက်လာသည်။ မြေပြင်ပစ် အမြောက်တပ်ဖွဲ့၏ အကူအညီဖြင့် ခေါ်နိုင်ဂျေ တပ်ရင်းနှင့် ကော့ဆက်အထူးတပ်ဖွဲ့ကို ထပ်ဆင့် ထိုးစစ် ဆင်နွှဲရမည်။ ရန်သူများကို ပထမ ကတုတ်ကျင်းခံစစ်ကြောင်း မှ မောင်းထုတ်ပစ်ရမည်တဲ့။

စတော့ဟော့မြစ်၏ မြစ်ကြေပိုင်း နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင် အကွာလောက်တွင် တိုက်ပွဲတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်နေသည်။ မြေပြင်အမြောက်တပ်က မရပ်မနား ပစ်ခတ်နေသည်မှာ သီတင်းပတ် သုံးပတ် ရှိသွားပြီ။ ခရမ်းရောင် သမ်းသည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးထဲတွင် ဆလိုက်မီးမောင်းကြီးတွေ ထင်းခနဲ လင်းခနဲ ဝှေ့ယမ်းနေသည်။ အဆိုပါ မီးမောင်းကြီး များက စစ်၏ မီးလျှံတွေ၊ ပေါက်ကွဲမှုတွေ၊ စစ်၏ အနိဗ္ဗာရုံတွေကို လိုက်လံ ရှာဖွေကြည့်နေဘိသကဲ့သို့ပင်။

ထိုအချိန်တွင် ဂရီဂို ပါဝင်သည့် အမှတ် (၁၂) ကော့ဆက်တပ်ရင်းက ညွှန်တွေ နန်းတွေ ပေါ်သည့် နယ်မြေတခု ကို သိမ်းပိုက်ထားသည်။ နေ့ခင်း နေ့လယ် ဆိုလျှင် သူတို့က ကတုတ်ကျင်းတိမ်တိမ် များတွင် နေရာယူထားသည့် ဩစတြီးယန်း တပ်များအား ရံဖန်ရံခါ ပစ်ခတ်ကြသည်။ ညဘက်များတွင်တော့ သူတို့ အိပ်ချင်အိပ်၊ မအိပ်လျှင် ဖဲကစား ကြသည်။ သူတို့ကို ရွံ့တွေ ဗွက်တွေနှင့် နန်းမြေတွေက အကာအကွယ် ပေးထားသည်လေ။ စတော့ဟော့ မြစ်ကြေပိုင်း နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင် အကွာလောက်မှာတော့ တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်နေဆဲ။ ထို့ကြောင့် အစောင့်တာဝန်ကျ တပ်သားများမှာ စတော့ဟော့ တိုက်ပွဲဆီမှ လွင့်ကာ ပျံကာ တက်လာသော လိမ္မော်ရောင်မီးလျှံများ ကိုသာ လှမ်းကြည့်နေရသည်။

သူတို့သည် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဘာမျှ မလုပ်ဆောင်နိုင်။ ဟိုးအဝေးဆီမှ စစ်ပွဲလက္ခဏာများကိုသာ စိတ်မရိုးမရွံ့ဖြင့် ထိုင်ကြည့်နေကြရသည်။ ထိုသို့သော ညများစွာထဲမှ ညတည၊ မြူနှင်းလွှမ်းသော ညတည တွင်မူ စစ်ပွဲ၏ အရိပ်အယောင်များကို ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် မြင်ကြရသည်။ ဂရီဂို မီလက်ကော့ က သူခိုနေသည့် ဝပ်ကျင်းထဲမှ ထွက်သည်။ တောထဲ ရောက်သည်အထိ ဆက်သွယ်ရေး ကတုတ်ကျင်း အတိုင်း သွားသည်။ သစ်တောက ခပ်နိမ့်နိမ့် တောင်ကုန်း တလုံးပေါ်တွင် တူးထားသည့် ကတုတ်ကျင်းများ၏ နောက်ဘက်တွင် ရှိသည်။ သူက ကတုတ်ကျင်းထဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ ခုန်ဆင်းလိုက်သည့် ကတုတ်ကျင်းက ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှိသည်။ မြေကြီးတွေက အနံ့ထွက်နေသည်။ ကတုတ်ကျင်းထဲတွင် အသက် ရှူရတာ မွန်းကျပ်နေသည်။ အထဲရှိ စားပွဲတလုံးတွင် ကော့ဆက် ရှစ်ယောက် ဝိုင်းထိုင်ပြီး ဖဲကစားနေသည်။ သူတို့အပေါ်တွင် ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေ ထောင်းထောင်းထ နေသည်။ သို့သော် တောင်ကုန်းထိပ် တောထဲတွင်မူ လေပြည်လေညင်း ကလေးက အေးအေးသက်သာ တိုက်ခတ်နေ၏။ တောထဲတွင် ပျံသန်းနေသည့်

ကိုယ်ပျောက်ငှက်များက ၎င်းတို့၏တောင်ပံများဖြင့် ယပ်ခတ်နေသည့်နှယ်၊
အမြောက်ဆန် ဗုံးဆန်များ ဒဏ်ကြောင့် ကျိုးပဲ့ ပေါက်ပြဲနေသည့်
သစ်တောကြီး၏ အထက်တွင်မူ မည်းမည်းမှောင်မှောင် မိုးကောင်းကင်ကြီး၊
မည်းမှောင် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို နောက်ခံပြုလျက် လင်းလက်နေသည်မှာ
ကြယ်တာရာများ။ ထိုအထဲတွင် ထွန်းလင်းတောက်ပနေသည့်
ရူဝံကြယ်ကြီးလည်း ပါဝင်သည်။

ရူဝံကြယ်ကြီးကို ဂရီဂို မော့ကြည့်သည်။ ကြယ်အလင်းရောင်က
မှိန်သည်။ သို့တိုင် တနည်းတဖုံ အားဖြင့် မျက်စိကို ကျိန်းစပ်စေသည်။

နောက်ဆက်တွဲရလဒ်ကတော့ သူ့မျက်တောင်များအောက်တွင်
အေးအေးစက်စက် မျက်ရည်များ ဖြစ်ထွန်း လာခြင်း။ ချက်ချင်းလိုပင်
သူမှတ်ဉာဏ်ထဲ ထင်းခနဲ ကွင်းခနဲ ပေါ်လာသည်မှာ စစ်ဖြစ်နေသည့်
ကာလအတွင်း သူ ကြုံခဲ့ တွေ့ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်များ။ ယာဂေါဒ်နီးရို
အက်စီနီယာထံသို့ သွားခဲ့သည့် ညကို သတိရမိသည်။ ရင်နင့်နာကြည်းစွာ
သတိရခြင်း၊ ချစ်ဝင် နှစ်သက်စရာကောင်းသော၊ သို့တိုင် မိမိနှင့်
စိမ်းပြတ်သွားပြီ ဖြစ်သော သူမ၏ မျက်နှာ ကောက်ကြောင်း များကို
မြင်ယောင်မိသည်။ သို့ပေမဲ့ သူမ၏ မျက်နှာလှလှ ကလေးသည် မိမိ
မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ၀၀၀၀၀၀၀၀ ဖြစ်နေပြီ။ ပီပီပြင်ပြင် တိတိကျကျ
မမြင်သာတော့။ နောက်ဆုံးတကြိမ် တွေ့ခဲ့သည့် သူမ၏ မျက်နှာ ကလေးကို
ပြန်လည်မြင်ယောင်မိတော့ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်မိသည်။ နောက်ပြီး သူမ၏
ပါးပြင်ပေါ်တွင် ထင်းထင်းကြီး စွဲထင်သွားသည့် ကျာပွတ်ရာကြီး ကို
သတိရတော့ ဂရီဂို ရင်နာမိသည်။ ကြေကွဲမိသည်။ သို့သော် သူမှတ်ဉာဏ်က
ဇွတ်ပေပြီး ထင်ဟပ်ပြနေသည့် အခြားမျက်နှာတခု ရှိသေးသည်။ စောစောက
မျက်နှာနှင့် မဆိုင်သည့် မျက်နှာ။ သည်မျက်နှာက ဖျော့ဖျော့ကလေး
ပြီးနေသည့် မျက်နှာ၊ သည်မျက်နှာ သည်လည်း အက်စီနီယာ မျက်နှာပါပဲ။
သို့ပေမဲ့ ယခု အက်စီနီယာက သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချသည့် မျက်နှာ။
ဟန်အပြည့် မာန်အပြည့် မျက်နှာ။ သူ့ကို မော့ကြည့် သည့်
မျက်လုံးနက်နက်များက မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသည်။ ရမ္မက်သည်းသော၊
မြူဆွယ်အား ကောင်းသော နှုတ်ခမ်း နီနီရဲရဲများက တစုံတရာကို
တီးတိုးပြောနေသည်။ တနည်းတဖုံအားဖြင့် ညှို့ယူ ဖမ်းစားနေသည်။ ထို့နောက်
သူမ၏ မျက်နှာကို တဖက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူမ၏
လည်တိုင်ပေါ်မှ ပွယောင်းယောင်း ဆံခွေကလေး နှစ်ခွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဂရီဂို ရင်ဖိုသွားသည်။ တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်သွားသည်။ သူ ကြူမွေးဖို့ အလွန်
မတန် မက်မောခဲ့သည့် ဆံခွေကလေးတွေ။

ဂရီဂို ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားသည်။ အက်စီနီယာ ဆံကေသာမှ

သင်းပျံ့သောရနံ့၊ မူးယစ်ရီဝေ စေသော ရနံ့ကို ရှူရှိုက်မိသည်သို့ ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့ပေမဲ့ မဟုတ်။ ဟုတ်မှ မဟုတ်ဘဲလေ၊ သည်ရနံ့က လူတွေကို ဒုက္ခပေးသည့် ရွက်ကြွေရနံ့ပဲ။ ရွက်ကြွေများ၏ ရနံ့လေ။ အက်စီနီယာ၏ မျက်နှာ သွယ်သွယ်ကလေး သူ့အာရုံထဲတွင် မှေးမှိန်သွားသည်။ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဂရီဂို မျက်စိတွေ မှိတ်လိုက်ပြီး မြေသားကြမ်းကြမ်းကို လက်ဝါးဖြင့် ဖိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျိုးပျက်နေသည့် ထင်းရှူးပင်များ ကြားမှ နေပြီး မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မမှိတ်မသုန် မော့ကြည့် နေသည်။ ဝှံ့ကြယ်ကြီးသည် အလှုပ်အရှားမရှိ ပျံသန်း နေသည့် အပြာရောင် လိပ်ပြာတစ်ကောင်လို မိုး ကောင်းကင်တွင် တွဲလဲခိုနေသည်။

အခြား အခြားသော အောက်မေ့သတိရဖွယ်များက အက်စီနီယာ၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဌာန်များကို မှုန်ဝါးသွား စေသည်။ အက်စီနီယာနှင့် အဆက်ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း တတုတ်ရွာတွင် သူ့မိသားစုနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သည့် သီတင်းပတ် များကို ပြန်လည်သတိရသည်။ တနည်းဆိုသော် နာတာလီယာနှင့် အတူ ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် ညများအကြောင်း ပြန်တမ်းတ မိသည်။ နာတာလီယာ ၏ အာသာငမ်းငမ်းနှင့် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည့် အချောအမြူ၊ အယုအယများ၊ ယခင်က အပျိုစင်ကလေး တစ်ဦး၏ ရှက်ရွံ့အေးစက်မှုများကို အကြွေးပြန်ဆပ် နေသည့်နှယ်။ ထိုနေ့ ထိုရက် ထိုကာလများတွင် သူ့အား အာရုံမပြတ် စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေသည့် သူ့မိသားစု။ နောက်ပြီး သူတို့ရွာမှ စိန်ဂျော့သူရဲကောင်း ဘွဲ့တံဆိပ် ကို ပထမဦးဆုံး တပ်ဆင်ခွင့်ရသည့် မြင်းတပ်သား တစ်ဦးအဖြစ် သူတို့မိသားစုကရော ရွာသူ ရွာသားများကပါ တလေး တစား နှုတ်ဆက်ကြသည်။ တလေးတစား ဆက်ဆံကြသည်။

သူ့အိမ် အပါအဝင် သူရောက်လေရာတိုင်းတွင်ပါ အားလုံးက သူ့ကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်ကြသည်။ လေးလေးစားစား ကြည့်ကြသည်။ သူတို့က သူ့ကို မယုံနိုင်သလို စစ်စစ်ဆေးဆေး စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်ကြသည်။ ဘာကြောင့်ဆို သူတို့ သိခဲ့သော ဂရီဂို ဆိုတာက ဟေးလားဝါးလား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ငါတကော ကောတတ်သည့် လူငယ်ကလေး မဟုတ်လား။ ယခု သူတို့ တွေ့နေရသည့် ဂရီဂိုသည် သူတို့ ဟိုတုန်းက သိခဲ့သည့် ဂရီဂို မဟုတ်တော့ဘဲ ယခုတော့ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးကြီးများက သူ့အား တန်းတူ ရည်တူ ဆက်ဆံကြသည်။ သူနှင့် လမ်းမှာ ဆုံမိလျှင် သူတို့ ဦးထုပ်များကို ချွတ်ပြီး နှုတ်ခွန်းဆက်သကြသည်။ ကောင်မလေးများနှင့် အမျိုးသမီးများကတော့ ကျစ်လျစ် သွယ်လျပြီး မဆိုစလောက်ကလေး ခါးကိုင်ကိုင် ဖြစ်နေသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ရင်ဘတ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် စိန်ဂျော့တံဆိပ်ကို မက်မက်မောမော ကြည့်ကြသည်။ သူတို့၏အကြည့်တွင် လေးစားမှု၊ အားကျမှုများကို မဖုံးနိုင် မဖိနိုင် ပေါ်လွင်နေတတ်၏။ နောက်ပြီး သူ သတိထားမိတာ ရှိသေးသည်။ သူ့အတွက် ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာ

တပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည့် သူ့ဖခင်ကြီး။ အဘိုးကြီး သူ့အတွက် ဘယ်လောက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနေသလဲ ဆိုသည်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်အတူ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားသည့်အခါများ သို့မဟုတ် ရွာကွက်လပ် သို့ သွားသည့်အခါများတွင် သိသာ ပေါ်လွင်လွန်း လှသည်။

ဤသို့သော နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသည့် မြောက်လုံး ပင့်လုံးများက အထင်ကြီးမှုများ၊ လေးစားမှုများက သူ့ရင်ထဲသို့ မသိမသာနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း စိမ့်ဝင်သည်။ သည်အတွက် သူ၏သိစိတ်ထဲသို့ သွတ်သွင်းပေးခဲ့သည့် ဂါရင်ဇာ၏ အမှန်တရားတွေကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဖြစ်နေတော့၏။ ဂရီဂိုသည် တတုခဏသို့ ပြန်လာစဉ်က လူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခု ရှေ့တန်းသို့ ပြန်လည်သွား ရောက်ရမည် ဆိုသောအခါ အခြားသူတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။ သူမိခင်၏ နို့ရည်နှင့်အတူ သူ့သွေး ထဲတွင် စိမ့်ဝင်နေသည့် ကော့ဆက်သွေး၊ ကော့ဆက်ရိုးရာနှင့် ဘဝကို ချစ်မြတ်နိုးစိတ်များသည် သူ့ရင်ထဲတွင် ခိုဝင် လာသည့် အခြား အစွဲအလမ်း ယုံကြည်ချက်များ အထက်သို့ ထိုးထွက်လာသည်။ ခုတော့ သူသည် သွေးထဲမှာကို ကော့ဆက်သွေးပါသည့် ကော့ဆက် မြင်းသည်တော် တစ်ဦးစစ်စစ် ဖြစ်နေပြီ။

“မင်းဟာ တော်တဲ့၊ ကောင်းတဲ့ ကော့ဆက် တစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီးသား ဂရီဂို”

သူတို့နှစ်ယောက် ခွဲခွာခါနီးတွင် အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်က သူ၏ အနက်ရောင်နှင့် ငွေရောင်စွက်နေသည့် မုတ်ဆိတ်မွေးကို လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း ပြောသည်။

“မင်းအသက် တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ငါ မင်းကို ခြံဝိုင်းထဲ ချီသွားပြီး မြင်းတစ်ကောင်ရဲ့ ကျောပြင်ပေါ် တင်ပေးတယ်၊ အဲဒါက ကော့ဆက်တွေရဲ့ အလေ့အထကောင်း တခုလေကွာ၊ အဲဒီအခါမှာ မင်းဆိုတဲ့ ကောင်စုတ်ကလေး က ကြောက်လန့်တကြား မငိုတဲ့အပြင် မင်းရဲ့ ပီစီညက်လက်ကလေးတွေနဲ့ မြင်းလည်ဆံမွေးကိုတောင် ဆွဲထားလိုက်သေး သဗျ။ မင်းဟာ တော်တဲ့၊ ကောင်းတဲ့ ကော့ဆက်တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါ အဲဒီတုန်းကတည်းက ပြောခဲ့သကွ၊ ကဲ... ခုတော့ ငါပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာပါပဲဗျာ”

ဂရီဂိုသည် တော်သည့် ကောင်းသည့် ကော့ဆက်တစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ စစ်ပွဲကြီး၏ အဓိပ္ပာယ်မဲ့မှုများကို စိတ်ထဲ မသွင်းမိသေး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူသည် ကော့ဆက်ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ သစ္စာရှိစွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်သိနေပါသည်။

အမှတ်(၁၃) ဂျာမန်သံမဏိတပ်ရင်းသည် ၁၉၁၅ ခုနှစ်၊ မေလထဲတွင်

အော်လ်ခေါ့ဗ်ရှစ်ရွာနှင့် ကပ်နေသော စိမ်းစိမ်းမြမြ မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ချီတက်လာသည်။ စက်သေနတ်များက ပုစဉ်းရင်ကွဲသံများလို အဆက်မပြတ် ဆူညံနေသည်။ ရုရှားတပ်ရင်းကလည်း မြစ်ငယ်ကလေး တစ်စင်း၏ ကမ်းနဖူးတွင် အခြေခိုင်ခိုင် တပ်စွဲပြီး စက်သေနတ် များဖြင့် အပြင်းအထန်ခုခံသည်။ အမှတ်(၁၂) ကော့ဆက်တပ်ရင်းသည် ဂျာမန်များ၏ ထိုးစစ်ကို အလူးအလဲခံရသည်။

ရန်သူတပ်ဖွဲ့များ ရှေ့တိုးအလာကို စောင့်ကြည့်ရင်း ဂရီဂိုက နောက်ဘက်သို့ တချက် ပြန်ကြည့်သည်။ သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ နေ့လယ် နေ့ခင်း၏ မိုးကောင်းကင်ကြီးကို နောက်ခံပြု ထွန်းလင်းနေသည့် နေလုံးနီနီရဲရဲကြီး။ တဖန် နောက်ထပ် နေလုံးကြီး တလုံးကို ကျုပ်ငယ်တွေ ပေါက်နေသည့် မြစ်ကလေးထဲတွင် တွေ့ရပြန်သည်။ မြစ်၏ ဟိုမှာဘက် ပေါ်ပလာပင်များ၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ကော့ဆက်မြင်းများရှိသည်။ ရှေ့တည့်တည့်တွင်တော့ ဂျာမန်တပ်ဖွဲ့တွေ။ သူတို့၏ သံခမောက်များပေါ်တွင် ကြေးနီဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လင်းယုန်ငှက်ရုပ်များ တပ်ဆင်ထားသည်။ ၎င်းကြေးနီ တံဆိပ်များက နေရောင်ထဲတွင် ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

ဂရီဂိုက သေနတ်ဖြင့် တချက်ချင်း ပစ်နေသည်။ အလောသုံးဆယ် မပစ်။ ပရမ်းပတာမပစ်။ ပစ်မှတ်ကို သေသေချာချာ ချိန်ပြီး တစ်ချက်ချင်း ပစ်သည်။ ပစ်ချက် တချက်နှင့် တချက်အကြားတွင် ပစ်ကွင်း ရွေးပေး နေသည့် တပ်စုများ၏ အမိန့်ကို နားစွင့်သည်။ သူက အင်္ကျီလက်ပေါ်တွင် လာနားသည့် ပိုးတောင့်မာကလေး တစ်ကောင်ကို ဂရုတစိုက် ခါထုတ်သည်။ ထိုသို့ ခါထုတ် အပြီးတွင် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ စတော့၏။ ပွဲဦးထွက် စစ်ချင်း ဂရီဂိုက ဂျာမန်ဗိုလ်တစ်ဦးကို ရိုင်ဖယ်သေနတ် ဒင်ဖြင့် ရိုက်ပစ်လိုက်ရာ ဂျာမန်စစ်ဗိုလ် ခြေလွတ် လက်လွတ် လဲသွားသည်။ ပြီးတော့ သုံးပန်းသုံးဦးကို ဖမ်းသည်။ ပြီးတော့ သေနတ်ကို သူတို့၏ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျော်ပစ်ကာ မြစ်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးစေသည်။

တစ်ထောင့်ကိုးရာ တစ်ဆယ့်ငါးခုနှစ် ဇူလိုင်လ ထဲတွင်မူ သူသည် ကော့ဆက်တပ်စိတ် တစ်စိတ်နှင့် အတူ ဩစတြီးယန်းတပ်ဖွဲ့များ သိမ်းပိုက်ထားသည့် အမြောက်တလက်ကို ပြန်လည်ရယူနိုင်ခဲ့၏။ ၎င်း တိုက်ပွဲတွင်ပင် သူက ရန်သူတပ်ဖွဲ့များ၏ နောက်ဘက် သို့ ကြံဖန်ပြီး တိုးဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ အပေါ့စား စက်သေနတ် တလက်ဖြင့် ပစ်ခတ်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် ရှေ့သို့ချီတက်နေသည့် ဩစတြီးယန်းတပ်များ ကစဉ့်ကလျား ထွက်ပြေးအောင် စွမ်းဆောင် လိုက်နိုင်၏။ ထို့နောက် ၀၀ဖိုင်ဖိုင် အရာရှိတစ်ဦးကို သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးသည်။ ပြီးတော့ လူဝကြီးကို သူ့မြင်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ပြီး ဖမ်းထားလိုက်သည်။

ဂရီဂိုသည် တောင်စောင်းတွင် လဲလျောင်းရင်း သူ့ကို တွေ့ရာသင်္ချိုင်း
ဓားမဆိုင်းဘဲ သတ်မည့် ရန်သူတော်နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်ကို
သတိရနေမိသည်။ သူ့အတွက် အလွန်မတန်အန္တရာယ်ကြီးသည့်
ရန်သူတော်ကား တခြား မဟုတ်။ မိမိ၏ ရန်သူတော်ကြီး စတီပင်
အက်စ်တာကော့ ပါတည်း။

အမှတ် (၁၂) တပ်ရင်းကို ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ ဆုတ်ခွာစေပြီး
ပရပ်ရှား အရှေ့ပိုင်းကို ဝင်ရောက်စီးနင်း စေသည်။ ကော့ဆက်မြင်းတပ်မှ
မြင်းများက တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သော ဂျာမန်စိုက်ခင်းများကို နင်းခြေဖျက်ဆီး
ပစ်သည်။ ကော့ဆက်တပ်သားများက ဂျာမန် ရပ်သူ ရွာသားများအား
ပစ်ခတ်သည်။ သူတို့ ဖြတ်သန်းသွားသည့် လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် မီးခိုးတွေ
တလူလူ တက်သည်။ အိမ်နံရံတွေ မီးသွေး ဖြစ်ကုန်သည်။ အိမ်အမိုးတွေ
ပြိုကျပြီး အမှုန့်ဖြစ်ကုန်သည်။ စတီပင် မြို့ကလေးအနီးတွင်
သူတို့တပ်ရင်းသည် အမှတ် (၂၇) ဒွန်ကော့ဆက် တပ်ရင်းနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ
တိုက်ပွဲဝင်ကြရသည်။ ထိုအတောအတွင်း သူ့အစ်ကိုကို ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ
တွေ့လိုက်ရသည်။ နောက်ပြီး စတီပင်နှင့် သူတို့ရွာမှ အခြား ကော့ဆက်
တပ်သားများကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့ တပ်ရင်း နှစ်ရင်းစလုံး အရှုံးနှင့်
ရင်ဆိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဂျာမန်တပ်များ၏ ဝိုင်းထားခြင်းကို ခံရသည်။ ထိုအခါ
တပ်ဖွဲ့ ဆယ့်နှစ်ဖွဲ့သည် ဝိုင်းထားသည့် ရန်သူစည်းကို ထိုးဖောက်ထွက်၍
တဖွဲ့ပြီး တဖွဲ့ တရမန်းကြမ်း တိုက်ခိုက်ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် စတီပင်အား ဂရီဂို
တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ စတီပင်သည် ကျည်သင့်ပြီး လဲကျသေဆုံး
သွားသည့် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ
အရူးတစ်ယောက်လို မြင်းနံဘေးတွင် ပတ်ချာလှည့်နေသည်။ စတီပင်ကို
တွေ့လိုက်ရသည့် အတွက် ရုတ်တရက် ပျော်သွားသည်။ ဂရီဂိုက မြင်းဇက်ကို
ဆွဲလိုက်သည်။ အခြားတပ်သားတွေ တစ်ယောက်မကျန် စတီပင်နံဘေးမှ
ကျော်ဖြတ်ပြီး မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းပြီး ပြေးကြသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ဂရီဂိုက
စတီပင်ထံ မြင်းစီးသွားပြီး အော်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်မြင်းကုန်းနှီးကို ဆွဲထား”

စတီပင် မြင်းကုန်းနှီးကြိုးကိုဆွဲလျက် မြင်းနံဘေးမှ
ပြေးလိုက်လာသည်မှာ မိုင်ဝက်လောက်ဝေးမည်။

“သိပ်မြန်မြန်ကြီး မစီးနဲ့လေကွာ၊ မင်း တအားကုန် စီးနေတဲ့နောက် ငါ
သေချည်ရဲ့”

စတီပင် တောင်းပန်သည်။ ပါးစပ် ဟစေ့ဟစေ့ ဖြင့်
ဟောဟဲလိုက်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဂျာမန်တွေ ဝိုင်းထားသည့် စည်းမှ ကျိုးပေါက်နေသော နေရာကို အောင်အောင် မြင်မြင် ဖောက်ထွက်ခဲ့နိုင်သည်။ သူတို့တပ်ခွဲများ ဆုတ်ခွာလာသည့် နေရာနှင့် ကိုက်နှစ်ရာ အကွာလောက် ရောက်မှ ကျည်ဆန် တတောင့်က စတီပင်အား တုံးခနဲ လဲအောင် ဆွဲလှဲပစ်လိုက်သည်။ လေပြင်းတချက်က ဂရီဂို ကက်ဦးထုပ်ကို ဆွဲလှန်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးများထဲသို့ ဆံပင်တွေ ကျလာစေသည်။ ဆံပင်တွေကို လက်ဖြင့် သပ်တင်ရင်း လှည့်ကြည့်သည်။ ချုံပုတ် တခုဆီသို့ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်သွားနေသည့် စတီပင်ကို တွေ့သည်။ စတီပင်က ကော့ဆက် ကက်ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်သည်။ ပြီးတော့ ဝတ်ထားသည့် ဘောင်းဘီကို ကြယ်သီးတွေဖြုတ် ဆုတ်ဖြုတ်သည်။ ဟိုးတောင်ကုန်း ဆီမှ ဂျာမန်တွေ ပြေးတက်လာနေပြီ။ စတီပင် တစ်ယောက် သေလိုသည့်ဆန္ဒ မရှိသေးကြောင်း သူ သဘောပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့် စတီပင် ဘောင်းဘီကို ဆွဲချွတ်နေခြင်း မဟုတ်ပါလား။ သူ့ကို ကော့ဆက် တစ်ယောက်မှန်း သိသွားလျှင် ဂျာမန်များက သက်ညှာ လိမ့်မည်မဟုတ်ဆိုတာ သူ သိထားသည်လေ။

ဂရီဂိုက တဒိန်းဒိန်း ရင်ခုန်လောက်အောင် လှုပ်ရှားနေသည့်စိတ်ကို ထိန်းသည်။ သူ့မြင်းကို ချုံပုတ်ဆီသို့ အားကုန် စီးသွားသည်။ မြင်းပြေးနေဆဲမှာပင် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။

“ကျွန်တော့်မြင်းပေါ်တက်”

စတီပင်အား အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဂရီဂို တသက်မမေ့နိုင်သည်မှာ စတီပင် မြင်းပေါ် တက်နိုင်အောင် ဆွဲပွေ့အတင်တွင် သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့် လိုက်သည့် စတီပင်၏ အကြည့်တချက်။ ထို့နောက်တော့ မြင်းကုန်းနှီးကြိုးကို ဆွဲပြီး မြင်းနံဘေးမှ ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ ကျည်ဆန်တွေတစ်ဝိုက်သန်းနေသည်။ နောက်ပြီး သူတို့၏ဘယ်ဘက်၊ ညာဘက်နှင့် နောက်ဘက်တို့တွင် မြေကြီးကို ကျည်ထိသံတွေ တဖောက်ဖောက် မြည်နေ၏။

တောထဲရောက်တော့ စတီပင် မြင်းပေါ်မှ လျှောဆင်းသည်။ ခံစားနေရသည့်ဝေဒနာကြောင့် သူ့မျက်နှာ ဂြိုဟ်နေသည်။ သူက မြင်းအနီးမှ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်သွားသည်။ သူ၏ညာဘက်ဘွတ်ဖိနပ်ထဲမှ သွေးများ စီးထွက် နေသည်။ သူ ခြေတလှမ်း လှမ်းလိုက်တိုင်း ကျိုးပျက်သွားသည့် ဖိနပ်အောက်ခံ သားရေပြားကြားမှ သွေးတွေ ပန်းထွက် သည်။ သူက ဝက်သစ်ချပင်ကြီး ၏ ပင်စည်ကို မှီပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဂရီဂိုကို လှမ်းခေါ်သည်။

ဂရီဂို သူ့အနီးသို့ ရောက်သောအခါ

“ငါ့ဘွတ်ဖိနပ်ထဲမှာ သွေးတွေ အပြည့်ပဲကွ”ဟု ပြောသည်။

ဂရီဂို နှုတ်ဆိတ်စွာဖြင့် တဖက်သို့ ငေးနေသည်။

“ဂရစ်ရှ်ကာ၊ ငါတို့ ဒီနေ့ တိုက်ပွဲဝင်တုန်းကလေ ...ဟေ့ကောင် ဂရီဂို၊ ငါပြောနေတာ ကြားရဲ့လား”

စတီပင် ပြောပြီး သူ့ကမ္ဘာရန်၏ မျက်လုံးများထဲသို့ စိုက်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ငါတို့ ဒီနေ့ တိုက်ပွဲဝင်တော့ ငါလေ မင်းကို သုံးကြိမ်တိတိ သေနတ်နဲ့ ပစ်ခဲ့တယ်၊ သိလား၊ ပစ်တာမှ မင်းရဲ့ နောက်ကနေ ပစ်ခဲ့တာ၊ အင်း...မင်းကို အသေသတ်နေတာကို ဘုရားသခင်က တားဆီးတော်မူခဲ့သကွ”

သူတို့မျက်လုံးတွေ အကြည့်ချင်းဆိုသည်။ စတီပင် ၏ မျက်တွင်းဟောက်ပက်ထဲမှ စူးရှထက်မြက်သော သူငယ်အိမ် ကလေးများမှ မှိန်ဖျော့ဖျော့ အလင်းရောင် တောက်နေသည်။ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာက ဘယ်လောက်ပဲ သည်းထန်သည်ဖြစ်စေ၊ သည်အလင်းကလေး ကိုတော့ ပျောက်ကွယ်အောင်မစွမ်းနိုင်ပါ။ သူ ဆက်ပြောသည်။ ပြောသာ ပြောနေသည်။ သူ နှုတ်ခမ်းများက အလှုပ်အရှား မရှိသလောက်ပင်။

“မင်း ငါ့ကို သေမင်းလက်ထဲကနေ ကယ်ခဲ့တယ်... ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်၊ အင်း ... ဒါပေမဲ့ အက်စီနီယာ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းကို ငါ ခွင့်မလွှတ်ဘူးနော်၊ ငါ့ဝိညာဉ်က ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ငါ့ကို အကျပ် မကိုင်နဲ့ ဂရီဂို”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို အကျပ်မကိုင်ဘူး၊ စိတ်ချ”

သူတို့နှစ်ယောက် လူချင်း ခွဲလိုက်ကြသည်။ ဟိုတုန်းကအတိုင်း ရန်သူများအဖြစ်ဖြင့်။

မေလထဲတွင် သူတို့တပ်ရင်းသည် ဘရပ်ဆီလော့မှ အခြားတပ်စုများနှင့် ပူးပေါင်းပြီး လပ်စ်မြို့ခံစစ်ကြောင်း ကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ နောက်ပြီး ရန်သူ နောက်တန်းတွင် ဟေးလားဝါးလား အောင်ပွဲခံကြသည်။ တချို့ တချို့တွင် ရန်သူများကို လိုက်တိုက်ကြသည်။ တခါ တခါ တော့လည်း ရန်သူများ၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံကြရသည်။ လဗော့မြို့ အရောက်တွင် ဂရီဂို သည် သူတပ်ခွဲနှင့်အတူ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရင်း ဩစတြီးယန်းတပ်ဖွဲ့၏ ဟောင်ဝစ်ဇာ အမြောက် တလက်ကို သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့၏။ နောက်တလအကြာ တညတွင် ဂရီဂို ဘတ်မြစ်ကို ဖြတ်ပြီး ရေကူးသည်။ ပြီးတော့ ရန်သူ တပ်ဖွဲ့မှ အစောင့်တစ်ဦးကို ဝင်လုံးသည်။ သို့သော် ရန်သူ အစောင့်တပ်သားကလည်း နှယ်နှယ်ရရမ မဟုတ်ဘဲ တောင့်တောင့်တင်းတင်း မာမာကျောကျော

ဣမန်ကြီးကို လွယ်လွယ်နှင့်မဖြုန်း။ သူတို့နှစ်ယောက် အချိန်အကြာကြီး လုံးထွေးသတ်ပုတ် ကြရသည်။ အင်္ကျီကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ဂရီဂိုသည် အတော်ကြီး ကြာအောင် တိုက်ခိုက်ပြီးမှ ရန်သူ အစောင့်စစ်သားကို ဖမ်းပြီး ချုပ်နှောင် တပ်နိုင်သည်။

ဂရီဂိုက ကော့ဆက်ဂုဏ်သိက္ခာကို အစွမ်းကုန် ထိန်းသိမ်းခဲ့ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ထာဝစဉ်ကိန်းအောင်း နေသည့် စွမ်းပကားများကို အခါအခွင့်ကြုံတိုင်း ထုတ်ပြခဲ့၏။ တခါတရံတွင် မိမိအသက်ကိုပင် နှင်းအပ်ပြီး တဇောက်ကန်း စွန့်စားမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့၏။ သူတ အဝတ်အစားတွေလဲပြီး ရန်သူ နောက်တန်းသို့ မရောက် ရောက်အောင် သွားသည်။ ပြီးတော့ ရန်သူ ကင်းစခန်း များကို ဝင်စီးသည်။ ကင်းစောင့်ရဲဘော်များကို အမိဖမ်း သည်။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် စစ်ပွဲကြီး စောစောပိုင်းနေ့ရက် များကတည်းက သူ့ရင်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေသည့် ခံစားချက်များသည် ပြန်ပေါ်လာစမြဲ။ ၎င်းခံစားချက် ကား အခြားသူများအတွက် နာကြည်းရသည့် ခံစားချက်များ ပါတည်း။ အတွေ့အကြုံများကြောင့် သူ့နှလုံးသားသည် မာကျောလာပါပြီ။ မိုးခေါင်သည့်ရာသီတွင် ဆားကျင်းထဲမှ ဆားများ ခြောက်သွေ့မာကျော လာသည့်အလား။ ရွှံ့တွေ ညွန်တွေ ထူထပ်သည့် နုန်းမြေက ရေကို မစုပ်သကဲ့သို့ ဂရီဂို၏ နှလုံးသားကလည်း ကရုဏာ တရားကို မမွေးမြူနိုင်တော့။ သူ့စိတ်က အေးစက် မာကျောနေပြီး ၎င်းစိတ်ဖြင့်ပင် သူက သူ့ဘဝကိုရော အခြားသူများ၏ ဘဝများကိုပါ ကိုင်တွယ် ကစားသည်။ ထိုသို့ကစားရင်း သူ့အတွက် အောင်မြင်မှုတွေ အလီလီ ရသည်။ သူသည် စိန်ကျော သူရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ် လေးခုအပြင် အခြား ဘွဲ့တံဆိပ်လေးခုလည်း ရခဲ့သည်။

အခါအားလျော်စွာ ကျင်းပသော စစ်ရေးပြ အခမ်းအနားများတွင် ဂရီဂိုက တပ်ရင်းအလံတော်နံဘေးတွင် ရပ်ရသည်။ ဤအလံတော်က မရေမတွက်နိုင်သော စစ်ပွဲများတွင် ထောင်းထောင်းထခဲ့သော ယမ်းမှုန့်များ၊ ယမ်းငွေ့များ ကြောင့် မည်းညစ်နံ့စော်နေသည့် သမ္မာရင့် အလံတော်ကြီးပါတည်း။ မည်သို့ဖြစ်စေ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ သိနေသည်။ သူသည် ဟိုးယခင် နုစဉ် ကာလတွေတုန်းကလို ရယ်မောရွှင်ပျ ရှိမနေတော့။ သူ့မျက်လုံးတွေမှာ မျက်တွင်းဟောက်ပက် ဖြစ်နေပြီး ပါးရိုးတွေ နားထင်ရိုးတွေ ငေါထွက်နေပြီ။ ယခု သူ့ရင်ဘတ်မှာ ဆင်မြန်းထားသည့် ဘွဲ့တံဆိပ်တွေ ရလာအောင် သူ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ပေးဆပ်ခဲ့ရကြောင်း သူ့ဘာသာသူ သိနေပါသည်။

သူသည် ဘယ်ဘက်လက်မောင်းပေါ် အားပြုလျက် တောင်စောင်းတွင် လဲလျောင်းနေသည်။ သူ ကုတ်အင်္ကျီ အစွန်းတွေက သူ့အောက်မှာ ခေါက်လျက်။ သူ့အမှတ်သညာများက သူ၏အတိတ်ဘဝကို ရိုကျိုးစွာ ပြန်လည် အသက်

သွင်းပေးနေသည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် စုပြုံတိုးဝှေ့နေသော အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်တွေထဲမှ ငယ်ဘဝ ဖြစ်ရပ်တချို့ကတော့ ကြိုးမျှင်ကလေး တစ်ချောင်းဖြင့် သွယ်တန်းထားသလို တခုနှင့် တခု ဆက်နွယ် ပတ်သက်နေလေသည်။

သူ၏စိတ်မျက်စိကို ထိုဖြစ်စဉ်များအား ပြန်လည် မြင်ယောင်ကြည့်နေစေသည်။ ကြေကွဲစွာနှင့် မြတ်နိုးစွာ ပြန်လည် မြင်ယောင်ကြည့်နေခြင်း။ ထို့နောက်တွင်မှ ပစ္စုပ္ပန်သို့ ခေါ်ယူလိုက်သည်။ ဩစတြီးယန်း ကတုတ်ကျင်း များထဲတွင် တစုံတစ်ဦးက မယ်ဒလင် တီးနေသည်။ သာယာကြည်နူးဖွယ် မယ်ဒလင်လက်သံသည် စတော့ဟော့ မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်လွင့်မျောလာသည်။ ပြီးတော့ မကြာ မကြာ ဆိုသလို လူသားများ၏ သွေးများ အိုင်ထွန်းနေ တတ်သည့် မြေကမ္ဘာပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေသည်။ ဟိုး မိုးကောင်းကင်တွင် ကြယ်တွေ တရှိန်ရှိန်လင်းနေသည်။ သို့သော် ညဉ့်သန်းခေါင်၏ အမှောင်ထုက သိပ်သည်းလာပြီ။ သန်းခေါင်ယံ မြူနင်းများက နွဲ့အိုင်ပေါ်တွင် ဖွဲ့တည်နေသည်။

ဂရီဂိုက စီးကရက်နှစ်လိပ်ကို ဆက်တိုက်သောက် ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နွေးထွေးပျူငှာသော မြေပြင်ပေါ်မှ ထကာ ကတုတ်ကျင်းများဆီသို့ ပြန်လျှောက် သွားလေသည်။

(၂)

သူ့ဝပ်ကျင်းသို့ ပြန်ရောက်သွားတော့ ရဲဘော်တွေ ဖဲကစားနေတုန်း။ ဂရီဂို သူ့ကွပ်ပျစ်ပေါ် ပစ်လွဲပြီး ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားတော့၏။ အိပ်ပျော်ရင်း အိပ်မက်ထဲတွင် ပြန်လည်မြင်မက်နေမိသည်မှာ ခြောက်သယောင်းပြီး ရှုမဆုံး မျှော်မဆုံး နိုင်သည့် စတက်မြက်ခင်းပြင်ကြီး ဆယ့်နှစ်ရာသီ ရှင်သန်သော ပန်းခရမ်းပြာပွင့်သည့် ချုံပင်ကလေးတွေ၊ စမိုဖြူပင် စုတ်ဖွားဖွားတွေကြားတွင် သွားလာနေသော သံခွာ မရိုက်ရသေးသည့် မြင်းတွေ မြက်ခင်းပြင်ကြီးက ဟာလာ ဟင်းလင်း။ စိတ်ချောက်ချား စရာ ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေသည်။ သူလျှောက်နေသည့် လမ်းက မာကျောသည်။ သဲလွမ်းသည်။ သို့သော် မြေမာမာပေါ်တွင် လျှောက်သွားသည့် သူ့ခြေသံကို သူ ပြန်မကြားရ။ သည်အတွက် သူ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။

သူ ခဏမျှ လန့်နိုးပြီး ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ထူးခြားသော သစ်မြစ်တခု၏ရနံ့ကို ရပြီး တကိုယ်တည်း ဝါးနေသည့် မြင်းတစ်ကောင်လို သူ့နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်ဝါးနေမိ၏။ ထို့နောက် ပြန်အိပ်ပျော် သွားပြန်သည်။

သည်တကြိမ် တော့ အနှောင့်အယှက် ကင်းသော၊ အိပ်မက်ကင်းသော အိပ်ပျော်ခြင်း။

နောက်နေ့ အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ သူ့ရင်ထဲတွင် ဝေဒနာတခု စွဲကပ်နေသည်။ ဘယ်လိုဝေဒနာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလို့မရသည့် ဝေဒနာ။ တစုံတခု ကို လွမ်းမောတမ်းတနေသည့် ဝေဒနာ။

“ဟေ့ကောင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီနေ့ မင်းကို ကြည့်ရတာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် မှိုင့်တိမှိုင့်တိုင်နဲ့၊ ညက အိမ်အကြောင်း အိပ်မက်မက်လို့လားကွ”

ဟု ယူရီပင်က မေးသည်။

“မင်း မှန်းတာ မှန်တယ်၊ ညက ငါ စတက် မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို အိပ်မက် မက်တယ်၊ ငါ စိတ်ဓာတ် အရမ်းကျနေပြီကွာ၊ ငါ အိမ်ပြန်ချင်နေပြီ၊ ဇာဘုရင် မင်းမြတ်ရဲ့ အမှုတော်ထမ်းနေရတာ ငါ စိတ်ကုန်နေပြီ”

ယူရီပင် ကရုဏာသက်စွာ ပြုံးသည်။ သူသည် ဂရီဂိုနှင့်အတူ ဝပ်ကျင်းတစ်ခုတည်းတွင် နေလာတာ ကြာပြီ။ ဂရီဂိုကို သူက လေးစားသည်။ ကြံ့ခိုင်သော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်က သူလို ကြံ့ခိုင်သော အခြား တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို ရှိန်သလိုမျိုး။ ၁၉၁၄ ခုနှစ် တုန်းက ရန်ဖြစ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် ရန်မဖြစ်တော့။ ယခုနောက်ပိုင်း ဂရီဂို၏ အကျင့်စရိုက်တွေ ပြောင်းလာသည်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာတွေ ပြောင်းလာသည်။ ထိုသို့သော ပြောင်းလဲမှုများတွင် ယူရီပင်၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုတွေ များစွာပါပါသည်။ စစ်ပွဲကြီးက ယူရီပင်၏ အတွေးအမြင်များကို အကြီးအကျယ် ပျော့ပျောင်းလာစေသည်။ ခုတော့ သူ့ခံယူချက်၊ သူ့ သဘောထားသည် စစ်ဆန့်ကျင်ရေးဟူ၍ စွဲစွဲမြဲမြဲ ဖြစ်နေပြီ။ ယခုနောက်ပိုင်း သူက သစ္စာဖောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ အကြောင်းနှင့် ဇာဘုရင်နန်းတော်မှ ဂျာမန် လူမျိုးများအကြောင်း အပြောများလာသည်။

တချို့တွင်မူ ယူရီပင်က မကျေမနပ် ရေရွတ်သည်မှာ “ဇာဘုရင်ရဲ့ မိဖုရားကိုယ်တိုင်က ဂျာမန်သွေး ဖြစ်နေတဲ့ နောက် မင်းတို့ ဒီစစ်ပွဲကြီးကနေ ကောင်းကျိုး တစုံတရာ ရဖို့ မျှော်လင့်မနေကြနဲ့” ဟူ၏။

ဂရီဂိုက ဂါရင်ဇာ၏ သင်ကြားချက်များကို ပြန်လည်ဖောက်သည်ချ၏။ သို့သော် ယူရီပင်က နားမဝင်။

“သီချင်းက ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သီချင်းဆိုတဲ့ အသံကြီးက အက်အက်ကွဲကွဲကြီး ဖြစ်နေတယ်ကွ”

ဟု သူက ခပ်ပြုံးပြုံး အသောဖောက်သည်။

“မိရှာကော့ရှိမြိုင်းကလည်း လင်းကြက်ကြီး တစ်ကောင်လို အမြဲတမ်း အော်နေတာပဲ။ အဲဒီတော်လှန်ရေး ဆိုတာတွေဟာ တကယ်တော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိပါဘူး။ ဘေးဒုက္ခတွေ အန္တရာယ်တွေပဲ သယ်ဆောင်လာမှာ။ မင်းခေါင်း ထဲမှာ စွဲမှတ်ထားဖို့က တို့ကော့ဆက်တွေ လိုအပ်တာဟာ တို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အစိုးရပဲ။ တခြား ဘယ်လိုအစိုးရမျိုးမှ မလိုဘူး။ ငါတို့လိုအပ်တာ ငါတို့ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ အစိုးရပဲ။ နီကိုလိုင်း နီကိုလိတ်လို အင်အားတောင့်တင်းတဲ့ ဘုရင်တပါး လိုအပ်တယ် ငါတို့နဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေနဲ့ အသွင်တူတာ ဘာမှ မရှိဘူး။ ဘဲနဲ့ ဝက် ဆိုတာ ဘဝတူ ရဲဘော်တွေ မဟုတ်ဘူး။ တောင်သူလယ်သမားတွေက သူတို့အတွက် လယ်ယာမြေတွေ လိုချင်ကြမယ်။ အလုပ်သမားတွေက သူတို့တွေရဲ့ လုပ်ခတွေ တိုးမြှင့်လိုချင်ကြမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ သူတို့တတွေက ငါတို့ကို ဘာပေးကြမလဲ။ ငါတို့မှာ မြေဆိုတာ ပေါမုပေါ။ ပြည့်လို့ လျှံလို့... အို့ဟိုး၊ ဒီတော့ ငါတို့ ဘာလိုအပ်သလဲ။

“ခုလက်ရှိ ငါတို့ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ဇာဘုရင်က တကယ်တော့ မြင်းစားမုန်လာဥပါပဲကွာ။ တန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ အဲဒါကို ငြင်းမနေနဲ့၊ အချိန်ကုန် အာညောင်းမယ်။ သူ့ဖခမည်းတော်က သူထက်ပိုပြီး အင်အား တောင့်တင်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလက်ရှိ ဇာကတော့ ၁၉၀၅ ခုနှစ်တုန်းကလို တော်လှန်ရေးက တံခါး လာခေါက်တဲ့အထိ စောင့်နေမှာပဲ။ အဲဒီနောက် မှာတော့ အဲဒီတော်လှန်ရေးသမားတွေရော ဇာဘုရင်ပါ ငရဲပြည်ကို အတူတူ ဆင်းသွားကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော်လှန်ရေး သမားတွေက တော်လှန်ချိန်မှာတော့ ငါတို့ကို လှည့် ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့အလှည့် မဟုတ်သေးဘူးလေ။ သူတို့က ဇာဘုရင်ကို မောင်းထုတ်ပြီးမှ ငါတို့ဘက်ကို လှည့်လာမှာ။ တောင်သူလယ်သမားတွေကို ပေးဖို့ ငါတို့မြေတွေကို သိမ်းကြမယ်။ အဲဒီမှာ ရန်ပွဲဟောင်းတွေ ပြန်ပေါ်လာဦးမယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့က မျက်စိဖွင့် နားစွင့်ပြီး သူတို့ကို မပြတ် အကဲခတ်နေရမယ်ကွ”

“မင်းက အမြဲတမ်း တဖက်သတ်ပဲ စဉ်းစား တာကိုး”

ဂရီဂို မျက်မှောင်ကြွတ်ထားသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောနေတာက မင်းကွ၊ မင်းက ငယ်သေးတာကိုး။ ကမ္ဘာလောကကြီး ကို မင်း နို့နို့စပ်စပ်မြင်ဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အင်းလေ ...နည်းနည်းကလေး အချိန်စောင့်လိုက်ပါ။ ဘယ်သူ မှန်တယ် ဘယ်သူ မှားတယ်ဆိုတာ မင်း တွေ့လာပါ လိမ့်မယ်”

ငြင်းခုံဆွေးနွေးပွဲသည် ထိုပုံစံဖြင့် အဆုံးသတ် နေကျပါ။ ယူရီပင်က တစုံတရာကို ပြောဖို့ အားထုတ်သည်။ ဂရီဂို ကတော့ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ပြီး

တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် ငိုနေတတ်သည်။

(၃)

နောက်နေ့တွင် ဂရီဂိုတစ်ယောက် အဆင်မပြေ အကြောင်းမလှသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုထဲ မလွဲသာ မရှောင်သာ ပါဝင် ပတ်သက်နေရပြန်၏။ နေ့လယ်လောက် ရောက်တော့ စစ်မြေပြင် စားဖိုချောင်အဖွဲ့က ထုံးစံအတိုင်း တောင်ကုန်း၏ ဟိုဘက်သို့ လာပြီး စခန်းချသည်။ ဆက်သွယ်ရေး ကတုတ်ကျင်း တလျှောက်တွင် ကော့ဆက်တပ်သားတွေ ထိုးကျိတ် နေသည်။ စားဖို ချောင်ဆီသို့ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် အလှအယက် သွားကြခြင်း။ အမှတ်(၃)တပ်စုအတွက် စားသောက်ဖွယ်များကို မိရှာဘိုရှိဖွိုင်ကာ တာဝန်ခံပြီး သွားယူသည်။ သူက အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသည့် အိုးများကို ဝါးလုံးရှည်တချောင်းတွင် သီကာ ဝါးလုံးကို ထမ်းပြီး ပြန်လာသည်။ သူက ဝပ်ကျင်း အဝင်ဝသို့ ရောက်ရုံ ရှိသေးသည်။ အထဲသို့ လှမ်းအော်သည်။

“ဒီတချီတော့ မဖွယ်မရာပဲ ညီအစ်ကိုတို့ရေ၊ ငါတို့ဟာ ခွေးတွေလားကွာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာကောင် တွေလဲကွ”

“ဘာတွေ ဖြစ်လာတာလဲကွ”

ဟု ယူရီပင်က မေးသည်။

“သူတို့က ငါတို့ကို သေသွားတဲ့ မြင်းသားတွေ ကျွေးနေတာကလား”

ကော့ဗွိုင်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောသည်။ ရွှေရောင် ဆံပင်များ ဖွာခနဲဖြစ်သွားအောင် ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါရင်း စွပ်ပြုတ်အိုးများကို ခုတင်တလုံးပေါ် တင်သည်။ နောက်ပြီး ယူရီပင်ကို စွေစောင်းကြည့်ရင်း-

“စွပ်ပြုတ်က ဘာအနံ့တွေ ထွက်နေလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်သာ အနံ့ခံကြည့်တော့ ဆရာရေ”

သူ့စွပ်ပြုတ်အိုးပေါ်သို့ ယူရီပင် ခါးကိုင်းပြီး အနံ့ခံကြည့်သည်။ သူ့နှာခေါင်း ရှုံ့သွားသည်။ ခါးပြန်မတ်သည်။ မျက်နှာကြီးလည်း ရှုံ့မဲလျက်။ ကော့ရီဗွိုင်း လည်း မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ ယူရီပင်ကို တုပြီး သူလည်း နှာခေါင်းကို ပွစိ ပွစိလုပ်သည်။

“အသားတွေက သိုးနေပြီ”ဟု ယူရီပင် ဆုံးဖြတ် ချက်ချသည်။ သူက စွပ်ပြုတ်အိုးကို သူနှင့်ဝေးအောင် ဂရုတစိုက် တွန်းပစ်သည်။ ပြီးတော့ ဂရီဂိုကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဂရီဂို သူ့အိပ်ရာမှထသည်။ နဂိုက ခပ်ကွေးကွေး ဖြစ်နေသော

သူနာခေါင်းကို စွပ်ပြုတ်အိုး နှင့် နီးအောင် ကပ်သည်။ ထို့နောက် ကမန်းကတန်း ပြန်ခွာသည်။ နောက်ပြီး ပျင်းရိလေးကန်သော လှုပ်ရှားမှုဖြင့် အနီးဆုံးအိုးကို မြေပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဟေ့...ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲကွ”

ယူရီပင် ဇေဝဇဝါဖြင့် မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား၊ ဒီမှာကြည့်ဦးလေ၊ ခင်ဗျား ကန်းနေသလား၊ အဲဒါ ဘာတွေလဲ”

မြေပြင်ပေါ်တွင် အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေသည့် ရွှံ့ရည်လို နောက်ကျိကျိအရည်တွေကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟေ့...ဒီမှာ လောက်တွေပါလား၊ သေတော့မှာပဲ၊ ငါက ဒါတွေကို မမြင်ခဲ့ဘူးလေ၊ ကဲ...မင်းတို့ရဲ့ ညစာ အတွက် စွပ်ပြုတ်အကောင်းစားကြီး ရောက်နေပါပေါ့လား၊ ဒါက ဂေါ်ဖီထုပ်စွပ်ပြုတ် မဟုတ်ဘဲ ဂျုံခေါက်ဆွဲတွေပဲ။ ကြက်အသည်း အမြစ် ဥစား လောက်ကောင်တွေ ပေါလောပေါ်နေပါလား” ဟု ယူရီပင် ရေရွတ်သည်။

တဒင်္ဂမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဂရီဂို တံတွေး ကို ပစ်ခနဲထွေးသည်။ ထို့နောက် ကော့ရှီဗွိုင်းက သူ၏ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ပြောသည်။

“ငါတို့ ဒီစွပ်ပြုတ်ကို အမိဖမ်းပြီး တပ်ခွဲမှူးဆီ သတင်းပို့ရမယ်”

“အဲဒီစိတ်ကူး ကောင်းတယ်” ဟု ယူရီပင် သဘောတူသည်။

“ဒီစွပ်ပြုတ်ကို ယူသွားရမယ်၊ ဂရီဂို မင်းက နောက်က လိုက်လာပြီး သတင်းပို့ပေး”

ယူရီပင်နှင့် ကော့ရှီဗွိုင်းက သူတို့၏လုံစွပ်များဖြင့် စွပ်ပြုတ်တစ်အိုးကို သယ်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ ဂရီဂို သူတို့နောက်မှ လိုက်သည်။ သူတို့ ကတုတ်ကျင်းများအတိုင်း လျှောက်သွားတော့ စပ်စုသည့် ကော့ဆက်များက စုဝေးကာ သူတို့နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။ အရာရှိများဝပ်ကျင်း ရှေ့သို့ ရောက်တော့ သူတို့ ရပ်သည်။ ဂရီဂို ခါးကိုင် ကြည့်သည်။ ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ကက်ဦးထုပ်ကို ကိုင်လျက် ဝပ်ကျင်းထဲသို့ ဝင်သည်။

“ဟေး ... ရဲဘော်တို့ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

အရာရှိက ကော့ဆက်အုပ်စုကို သိမ်းခြုံကြည့်လျက် မေးသည်။

ဂရီဂိုက အရာရှိရှေ့သို့ သွားရပ်ကာ “ကျွန်တော် တို့ သို့မဟုတ် တစ်ကောင် ဖမ်းလာပါတယ်”ဟု ပြော လိုက်၏။

“ဟေ..ဘယ်လိုသို့ပန်းလဲကွ”

“အဲဒါပေါ့...”

ယူရီပင် ခြေထောက်အနီးတွင် ချထားသည့် စွပ်ပြုတ် အိုးကို ညွှန်ပြသည်။

“သို့ပန်းက အဲဒီမှာ၊ ဗိုလ်မှူးရဲ့ ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ ဝင်တွေကို ကျွေးထားတဲ့ အစားအသောက်ကို အနံ့ခံ ကြည့်စေချင်ပါတယ်”

“ဒီကောင်တွေက မြင်းသေတွေကို စပြီးကျွေးနေ ကြပြီ ခင်ဗျ”

မီရှာကော့ရှိဖွိုင်း တူးတူးခါးခါးပြောသည်။

“ရိက္ခာထိန်း တပ်ကြပ်ကြီးကို ပြောင်းပေးပါ။ စွပ်ပြုတ်ထဲမှာ လောက်တွေချည်းပဲ”

အခြားအသံတွေ ထွက်လာသည်။

အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်အသံတွေ ငြိမ်သွားသည် အထိ ဗိုလ်မှူး စောင့်သည်။ ပြီးမှ လေသံမာမာဖြင့် ...

“တိတ်ကြစမ်း၊ မင်းတို့ ပြောသင့်တာ ပြောပြီးပြီ၊ ရိက္ခာထိန်းတပ်ကြပ်ကြီးကို ငါ ဒီနေ့ပဲ လဲပစ်လိုက်မယ်၊ ဒီကောင် လုပ်ရပ်တွေကို စစ်ဆေးဖို့ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး ကော်မရှင်တခု ဖွဲ့မယ်၊ အသားတွေက သိုးနေတာ မှန်ရင်တော့..”

“သူ့ကို စစ်ခုံရုံးတင်ပါ”

နောက်ဘက်နားမှ အသံတခု ထွက်လာသည်။ ဗိုလ်မှူး၏အသံသည် နောက်ထပ် ထွက်ပေါ်လာသော တောင်းဆိုသံများကြားတွင် မြုပ်သွားတော့၏။

(၄)

သူတို့တပ်ရင်း စစ်ရေးအရ လှုပ်ရှားနေစဉ်အတွင်း ရိက္ခာထိန်း တပ်ကြပ်ကြီးကို နေရာပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ စွပ်ပြုတ်အိုးကြီးကို တပ်ခွဲမှူးရှေ့အရောက် သယ်ယူလာကာ အရေးဆိုပြီးနောက် နာရီအနည်းငယ် အကြာတွင် အမိန့်တခု ရောက်လာသည်။ သူတို့ လက်ခံရရှိသည့် အမိန့်မှာ သူတို့တပ်ရင်း ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ ဆုတ်ခွာဖို့။ နောက်ပြီး ခရီးရှည်ကြီးကို မနားမနေ ချီတက်ပြီး ရူမေးနီးယားပြည်တွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ရန်၊ ညဘက်တွင်

ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ဆိုက်ဘေးနီးယန်း လက်ဖြောင့်တပ်ဖွဲ့ဖြင့် လဲလှယ်ပေးသည်။ နောက်နေ့တွင် သူတို့တတွေ ကိုယ့်မြင်းပေါ် ကိုယ်တက်ပြီး တပ်ရွှေ့ခြင်း ခရီးစဉ်ကို စခဲ့ကြသည်။

သူတို့ ဆယ့်ခုနစ်ရက်လုံးလုံး မရပ်မနား ချီတက် ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် မြင်းစာတွေ ပြတ်လပ်ပြီး မြင်းတွေမှာ ခြေမသယ်နိုင် လက်မသယ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီ။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာနှင့် အနီးဆုံး ဖြစ်သည့် နယ်မြေ တလျှောက်တွင် စားနပ်ရိက္ခာဆိုလို့ တစိုးတစိမျှ ရှာလို့မရ။ နယ်မြေခံ ရပ်သူရပ်သားများသည် တောတွေထဲ ပြေးလွှား ပုန်းအောင်းနေကြ သလား မသိ။ သို့မဟုတ် သူတို့တိုင်းပြည်၏ အတွင်းပိုင်းသို့ ပြောင်းပြေးကြလေသလားမသိ။ သူတို့ တပ်ရင်း ချီတက်သွားလေရာတိုင်းတွင် လူသူမရှိ။ စားနပ်ရိက္ခာ မရှိ။ ဟာလာဟင်းလင်းပွင့်နေသည့် အိမ်တံခါးများက အတွင်းခန်းများကို ထင်ထင်ရှားရှား လှစ်ဟဖော်ပြ နေသည်။ အိမ်တွေထဲတွင် ပြောင်ပြောင်ရှင်းရှင်း နံရံများမှ လွဲ၍ ဘာဆို ဘာမျှမရှိ။

ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် သုန်မှုန်နေသည့် ရွာသား တစ်ဦးတလေကို ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ ဝင်များ တွေ့ကြုံတတ်၏။ ထိုသို့တွေ့လေတိုင်း ကာယကံရှင် ရွာသားက ကမန်းကတန်း ပြေးလွှားပုန်းအောင်း ဖို့ပဲ အားထုတ်တတ်သည်။ မရပ်မနား ချီတက်လာရသော ခရီးရှည်ကြီးကြောင့် တပ်သားများသည် ခရီးပန်း နွမ်းနယ်နေပြီ။ သွေးခဲမတတ် အေးစက်နေပြီ။ လမ်းခရီးတလျှောက် ခါးစည်းခံခဲ့ရသည့် ဒုက္ခပေါင်းစုံကြောင့် လူတွေက ကြည်ကြည် လင်လင် မရှိတော့။ စိတ်တို စိတ်ဆတ်နေကြပြီ။ တွေ့ရာမြင်ရာ အိမ်များတွင် မိုးထားသည့် ကောက်ရိုးအမိုးများကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။ အခြားသူများ၏ မွေနှောက်လုယက်ခြင်း မခံရသေးသည့် ရွာများသို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင်တော့ ရှားရှားပါးပါး ဆင်းဆင်းရဲရဲ အစားအသောက်များကို သူတို့ လက်မရွံ့စတမ်း ခိုးကြ လုကြတော့၏။ သူတို့လုပ်ရပ်များကို သူတို့အရာရှိများ၏ ခြိမ်းခြိမ်းခြောက်ခြောက် အမိန့်များကလည်း တားဆီးခြင်း မပြုနိုင်။

ရူမေးနီးယားနယ်စပ်နှင့် သိပ်မဝေးလှသည့် နေရာ တနေရာရှိ ကျီတကျီမှ ဘာလီစေ့တွေကို ယူရီပင် အောင်အောင်မြင်မြင် ခိုးလာသည်။ သူ ထိုသို့ ခိုးယူနေစဉ် ပိုင်ရှင်နှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်။ အဘိုးကြီးကို အေးအေး ဆေးဆေးပင် အနိုင်ယူ ရိုက်လှဲပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဘာလီစေ့တွေသယ်ပြီး သူ့မြင်းရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ ယူရီပင်က ပိန်ချုံးခြောက်ကပ်နေသည့် သူ့ မြင်းကြီးကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် ဘာလီစေ့ များကို မြင်းစာခွက်ထဲ ထည့်သည်။ သူ သည်သို့လုပ်နေသည်ကို တွေ့သွားသော စစ်ဗိုလ်က...

“ယူရီပင် အဲဒီဘာလီစေ့တွေ တပ်ကို အပ်စမ်း၊ မင်းတော့လားကွာ၊ ဒီလုပ်ရပ်အတွက် ပစ်သတ်ရလိမ့်မယ်၊ သိလား ... “

စစ်ဗိုလ်က အော်ငေါက်သည်။

စစ်ဗိုလ်ကို ယူရီပင် မျက်စိစွေကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူဆောင်းထားသည့် ကက်ဦးထုပ်ကို မြေကြီးပေါ် ပစ်ချသည်။ ဤတပ်ရင်းတွင် အမှုထမ်းလာသည့် သက်တမ်းအတွင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူသည် အသံကို သံကုန်မြင့်ပြီး တောင်းဆိုလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ကို စစ်ခုံရုံးတင်ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ပစ်သတ်လိုက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဘာလီစေ့တွေကို ကျွန်တော် မအပ်နိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မြင်းဟာ အစာငတ်ပြီး သေရမှာလားဗျာ၊ ဟင့်အင်း...ဒီဘာလီစေ့တွေ ကျွန်တော် မအပ်နိုင်ပါဘူး၊ တစေ့တောင် မအပ်ပါဘူး။”

စစ်ဗိုလ်က ဘာမျှပြန်မပြော။ မားမားကြီး ရပ်နေသည်။ ပိန်ကပ်ပြီး အရိုးငေါင်းစင်းဖြစ်နေသည့် မြင်းဖိုက်ကို ကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်းသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ရှုပ်သံ၊ ဝေခွဲမရသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“မင့်မြင်း သွေးပူနေတုန်းကြီး ဘာလီစေ့တွေ ကျွေးမလို့လား”

“ခုဆို သူ့သွေး အေးနေပါပြီ”

ယူရီပင် လေသံမျှလောက်ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ ဖိတ်စဉ်ကျသွားသည့် ဘာလီစေ့ အနည်းငယ်ကို ပြန်ကျုံးပြီး စားခွက်ထဲသို့ ထည့်နေသည်။

(၅)

နီဝင်ဘာလလယ်တွင် သူတို့တပ်ရင်း တပ်စွဲမည့် နေရာသစ်သို့ ရောက်သည်။ ထရန်စီလ်ဗေးနီးယန်း တောင်တန်းများ ပေါ်တွင် လေက တဝိုးဝိုး အော်မြည် တိုက်ခတ်နေသည်။ တောင်ကြားလမ်းများထဲတွင် မြူနှင်းများ ခဲနေပြီ။ အခါ မတိုင်မီကျသည့် နှင်းများပေါ်တွင် တိရစ္ဆာန်များ၏ ခြေရာတွေ ထင်နေသည်ကို မကြာ မကြာ တွေ့ရ၏။ စစ်ပွဲ၏ သေနတ်သံ၊ အမြောက်သံများကြောင့် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ရသည့် ဝံပုလွေတွေ၊ သမင်ကြီးတွေနှင့် ဆိတ်တွေ သည် သူတို့၏ စားကျက်မြေများကို ပစ်ခွာပြီး နိုင်ငံအတွင်းပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ ပြေးကြပြီ။

နီဝင်ဘာ ၂၀ ရက်နေ့တွင် သူတို့တပ်ရင်းသည် တောင်ကုန်းအမှတ်

(၃၂၀)ကို တရမန်းကြမ်း ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည်။ မနေ့ညက
ဩစတြီးယန်းတပ်များ နေရာယူထားသည့် ကတုတ်ကျင်းများတွင် ယနေ့နံနက်
ဩစတြီးယန်း တပ်များ မရှိတော့။ သူတို့နေရာတွင် အနောက်ဘက်
စစ်မျက်နှာမှ အသစ်ပြောင်းလာသည့် ဆက်ဆွန်တပ် များက
လွှဲပြောင်းတာဝန်ယူထားသည်။

ကော့ဆက်တပ်သားများသည် ကျောက်တုံးပြွမ်းပြီး
မဆိုစလောက်ကလေး နှင်းဖုံးနေသည့် တောင်စောင်း များပေါ်သို့
ခြေလျင်တက်ကြသည်။ သူတို့ခြေထောက်အောက်၌ ကျောက်တုံးများ မကြာ
မကြာ ပြုတ်ကျသည်။ ကျောက်တုံးများ တောင်အောက်သို့ လိမ့်ဆင်းပြီး
နှင်းမှုန်ရောသော ဖုန်တွေ တထောင်းထောင်းထ ထွက်စေသည်။ ဂရီဂိုက
တောင်ပေါ်သို့တက်ရင်း အပြစ်မကင်း သူတစ်ဦးလို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း
ပြုံးသည်။ သူက ယူရီပင်အား ပြောသည်မှာ...

“ဒီမနက် ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး၊ ကျွန်တော် စိတ်တွေ
လှုပ်ရှားနေတယ်ဗျ၊ ခုမှ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် တိုက်ပွဲဝင်ဖူး သလို
ခံစားနေရတယ်”

ကော့ဆက်တပ်သားများ တောင်စောင်းကို တက်ကြသည်။ စစ်တပ်ချင်း
ယှဉ်တိုက်သလို ဗျူဟာကျကျ မဟုတ်။ ကြုံသလို တက်ကြခြင်း။ သေနတ်သံ
တချက်မျှ မကြားရ။ ရန်သူ ကတုတ်ကျင်း များမှာ ကြောက်စရာ
ကောင်းလောက်အောင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် နေသည်။ ဂရီဂို ပြုံးနေသည်။
စိုးရိမ်သောကြီးစွာ ပြုံးလိုက်သော အပြုံး။ သူ့နှာခေါင်း
ကောက်ကောက်ကြီးနှင့် ပါးမြိုင်းမွေးများ တောထနေသည့် ပိန်ချိုင့်ချိုင့်
ပါးများမှာ ဝါထိန်နေ၏။ မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက် နေပုံက ခပ်မှိန်မှိန်။
မီးလောင်ဖို့ ခက်လှသည့် ကျောက်မီးသွေး အမာမျိုး မီးစွဲလျှင် ထွက်သည့်
အလင်း မှိန်မှိန်မျိုး။ ၎င်းမျက်လုံးများ၏ အထက်ဘက်ရှိ မျက်ခုံးမွေးများမှာမူ
နှင်းဖုံးလျက်။

သူ့ထံတွင် မြင်ရနေကျ တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုက သည်နေ့ သူ့ကို
ပစ်ခွာသွားပြီ။ ယခင်က တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဖူးခဲ့သည့် ခံစားချက်မျိုး
သည်နေ့မှ ထူးထူးကဲကဲ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သူ့အတွက် စိုးရိမ် သောကဖြစ်ခြင်း၊
နောက်ပြီး သူ့အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းများအတွက် စိုးရိမ်သောကဖြစ်ခြင်း။
သူသည် မြေကြီးပေါ်ပစ်လှဲပြီး ရှိုက်ကြီးတငင်ငင် ငိုပစ်လိုက်ချင်သည်။ ပြီးတော့
မိခင်ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး တိုင်တန်းသလိုမျိုး မြေကြီးမှာ မျက်နှာအပ်ပြီး
ငိုကြွေး မြည်တမ်းပစ်လိုက်ချင်သည်။ ရှေ့တွင် မြင်နေရသည်မှာ
နှင်းပွင့်ဆံမြိတ်ပန်းမှာ ဆင်မြန်းထားသည့် မီးခိုးရောင် ကတုတ်ကျင်းများ။
၎င်းကတုတ်ကျင်းများကို ဂရီဂိုက ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့စွာ ငေးကြည့်နေသည်။

နောက်ပြီး ရင်ထဲမှ ပြင်းထန်သော ခံစားချက်ကို အနိုင်တိုက်ပြီး ပြုကျလုနီးပါး မျက်ရည်များကို အနိုင်နိုင် ထိန်းနေရသည်။ ထို့ကြောင့် အာရုံပြောင်း အဖြစ် ယူရီပင်နှင့် စကားပြောနေလိုက်၏။

ရန်သူဘက်မှ ပစ်ခတ်လိုက်သည့် ပထမအသုတ် ကျည်ဆန်များထဲမှ ကျည်တတောင့်က ဂရီဂိုအား မြေပြင် ပေါ်သို့ လဲကျသွားစေသည်။ ဂရီဂို ညည်းတွားသည်။ သူ့အထုပ်ထဲမှ ရှေးဦးသူနာပြု ပစ္စည်းများ ထုတ်ယူဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် အင်္ကျီလက်အတွင်း သူတံတောင်ဆစ်ဆီမှ စီးထွက်နေသည့် သွေးက များလွန်းတော့ သူ အရမ်းအားနည်း သွားသည်။ သူ မြေကြီးပေါ်မှာ စန့်စန့်ကြီးလဲနေသည်။ ဦးခေါင်းကို ကျောက်တုံးကြီး တတုံးနောက်တွင် လျှို့ဝှက်ထားသည်။ တဖွဲဖွဲကျနေသည့် မြူနှင်းများကို ခြောက်သယောင်းနေသည့် လျှာဖြင့် လျက်သည်။ တုန်ယင်သောနှုတ်ခမ်း များဖြင့် ဖုန်အရောရော နှင်းရည်ကို အငမ်းမရ သောက်သည်။ တဖြောင်းဖြောင်းမြည်နေသည့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များနှင့် မြေကြီး တုန်အောင် မြည်ဟည်းသည့် အမြောက်သံများကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ နားထောင်သည်။ ဖြစ်ပေါ်နေကျ မဟုတ်သည့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှု များက သူ့ကို ဖိစီးနေသည်။

ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ သူတို့တပ်ခွဲမှ ကော့ဆက်တပ်သားတွေ တောင်စောင်းအတိုင်း ပြေးဆင်း နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့သည် ပြေးဆင်းရင်း ချော်လဲကြသည်။ လိမ့်ကျကြသည်။ တောင်ပေါ်ဘက် သို့ တဒိုင်းဒိုင်း ပြန်ပစ်သည်။ မျက်မှန်းရမ်းဆ ကြုံသလို ပြန်ပစ်နေကြခြင်း။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ပေါ်လာသည့် ကြောက်စိတ်၊ စကားဖြင့် ပြောမပြတ်သည့် ကြောက်စိတ်က သူ့ကို ဆွဲထူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အောက်သို့ ပြေးဆင်းဖို့ အတင်း တိုက်တွန်းလွှတ်သည်။ သူတို့ တပ်ရင်း စတင် စစ်ဆင်သည့်နေရာ ထင်းရှူးတော အစပ်သို့ ရောက်အောင် ပြေးဆင်း ခဲ့သည်။ သူတို့တပ်ခွဲတွေ တောထဲသို့ အုံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ပြေးဝင်ခုံလှုံ ကြသည်။ သူတို့နောက်ဘက် မီးခိုးရောင်တောင်စောင်း များပေါ်တွင် အလောင်းတွေ အထပ်လိုက်။ ဒဏ်ရာရသူများက အကူအညီမဲ့စွာ တွားဆင်းကြသည်။ သူတို့ကို နောက်မှ တရစပ်ပစ်ခတ်လိုက်သည့် စက်သေနတ် ကျည်ဆန်များက သူတို့အနီးမှ တဝှီးဝှီး ပျံသန်းသွားသည်။ တချို့ကျည်ဆန်များ ကတော့ သူတို့ကိုယ်ထဲ ထိုးဖောက်ဝင်ကြသည်။

ဂရီဂိုက မိရှာကော့ရှီဗွိုင်း၏ ပခုံးကို မှီတွယ် အားပြုလျက် တောထဲသို့ ဝင်သည်။

“ဒီခွေးမသားတွေ ငါတို့ကို သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ပေးနေတာကွ”

ယူရီပင် အော်ဟစ်သည်။ သူပုံစံက ရွှင်မြူး တက်ကြွနေသည့်ပုံ။ သူက ထင်းရှူးပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ပင်စည်ကို မှီပြီး ကတုတ်ကျင်းဘောင်ပေါ် တက်လာသည့် ဂျာမန်များအား ပျင်းပျင်းရိရိဖြင့် တစ်ချက်ချင်း လှမ်းပစ်နေသည်။

“ဒီသောက်ရူးတွေကို ဒီဖြစ်ရပ်က သင်ခန်းစာ ပေးလိမ့်မယ်၊ ဒီဖြစ်ရပ်က သူတို့ကို သင်ပေးလိမ့်မယ်.... သူတို့ကို ဘာအကြောင်းကြောင့် အပစ်ခံနေရသလဲဆိုတာ”

“မင်း ဘာတွေ ကယောင်ချောက်ချား လျှောက်အော်နေတာလဲ”

“ခင်ဗျားမှာ ဉာဏ်ရှိရင်များဗျာ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ သောက်ရူး တွေကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ခင်ဗျား သူတို့ ခေါင်းထဲကို အသိဉာဏ်တွေ တူနဲ့ ရိုက်ထည့်ပေးလို့လည်း မရဘူးလေ”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းရဲ့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုချက်ကို မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ မင်း သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့သလား မပြုခဲ့ဘူးလား .. ဟေ”

ယူရီပင်ကို တုံ့ပြန်ပြောမည့်အစား ကော့ရှီဗိုင်း သည် မြေပြင်တွင် ဒူးထောက်လိုက်သည်။ နောက်ပြီး သူ၏ စမ်းတဝါးဝါးလက်များဖြင့် နှင်းခဲများကိုဖွသည်။ လက်ထဲပါလာသည့် နှင်းခဲများကို အငမ်းမရ ချိုချသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်ရင်း သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ချောင်းလည်း တဟွပ်ဟွပ် ဆိုးသည်။

မီးခိုးရောင်တိမ်လှိုင်းကလေးတွေ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေသည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို ထိုးဖောက်ပြီး ဆောင်းဦး၏ နေမင်းကြီးသည် တတုတ်ရွာပေါ်သို့ မီးခိုးထွက်ပြူ လာသည်။ အို...မိုးကောင်းကင်ထက်မှာတော့ လေပြည် လေညင်းက တိမ်တိုက်များကို အနောက်ဘက်ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တွန်းပို့နေသည်။ သို့သော် ရွာပေါ်တွင် အစိမ်းရင့်ရောင်၊ ဒွန်မြစ်ဝှမ်း ပေါ်တွင် အကာအကွယ်မဲ့၊ သစ်တောပေါ်တွင်မူ လေတိုက်နှုန်းက ပြင်းမှပြင်း။

သည်လေပြင်းကြောင့် မိုးမခပင်များနှင့် ပေါ်ပလာပင်များ ယိမ်းညွတ်နေသည်။ ဒွန်မြစ်လေက လှိုင်းထ ကခုန်နေ သည်။ သည်လေပြင်း ကြောင့်ပင် နီဝါရောင် ကြွေရွက်များသည် လမ်းတလျှောက် လျှပ်တိုက် ပြေးလွှားကြရ လေသည်။

ခရစ္စတိုနီယာ၏ တလင်းပြင်တွင်မူ သေသေသပ်သပ် စုပုံထားသော ဂျုံပင်အရိုးများ ဖရိုဖရဲ လွင့်ပျံ သွားစေသည်။ ရွှေဝါရောင် ဂျုံပင်အရိုးများကို ကောက်ဆွဖြင့် ဆွဲပစ်လိုက်သည့်အလား ဝေ့ကာဝဲကာဖြင့် လူသူကင်းမဲ့ သည့် လမ်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်းကာ နောက်ဆုံး စတီပင်အက်စ်တာ၏ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ခရစ္စတိုနီယာ၏ ဇနီးဖြစ်သူက ခြံဝိုင်းထဲသို့ ပြေးထွက်လာသည်။ တလင်းပြင်ပေါ်တွင် လေပွေလေကြမ်း မင်းမူနေသည်ကို တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက် ကြာအောင် ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

စစ်ပွဲကြီး စဖြစ်ခဲ့တာ သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ။ သည်စစ်ကြီးက တတုတ်ရက်စ် ကျေးရွာထဲတွင် ထင်သာမြင်သာသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ ပေးထားခဲ့၏။ ယောက်ျားသားဟူ၍ မရှိတော့သည့် ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံများ၏ တံခါးများမှာ ဟာလာ ဟင်းလင်းပွင့်နေသည်။ ခြံဝိုင်းများထဲတွင် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ရှုပ်ပွနေသည်။ နေရာတကာတိုင်းတွင် ယိုယွင်းပျက်စီးမှုက ခြေရာလက်ရာတွေ ချန်ထားခဲ့၏။ ခရစ္စတိုနီယာဇနီးတွင် ကူဖော်လောင်ဖက်ဆိုလို့ ကိုးနှစ်သားအရွယ် သားငယ်ကလေး တစ်ယောက်သာ ရှိ၏။ အနီကွတ်ရုံက၏ ဇနီးဆိုလျှင် ယာတော အကူဟူ၍ တစ်ယောက်တလေမျှပင် မရှိ။ နောက်ပြီး သူမ၏ တစ်ဦးတည်း အထီးကျန်အနေအထားကြောင့် သူမမှာ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ့်ရည်ကို ခါတိုင်းထက် နှစ်ဆ အလေးထား ဂရုစိုက်နေရသည်။ မျက်နှာကို ခြယ်ကာသကာဖြင့် အလှပြင်နေရသည်။ နောက်ပြီး ရွာထဲမှာ အရွယ်ရောက်ပြီး လောက်လောက် လားလား ကော့ဆက် ဆိုလို့

တစ်ယောက်တလေမျှပင်မကျန်တော့။ သည်တော့ ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ်
ကောင်ကလေးတွေကိုပဲ လက်ခံ နေရတော့တာပေါ့။ ကတ္တရာစေး
သုတ်လိမ်းထားသည့် သူတို့အိမ်ခြံဝင်းတံခါးတွေကိုပဲ ကြည့်လေ။
ဤအခြင်းအရာက ယောက်ျားသနာ တဦးဦး၏ ကြီးကြပ် ပြင်ဆင်မှု မရှိကြောင်း
သက်သေပြနေသည်။

စတီပင်အက်စ်တာကော့၏ အိမ်သည်လည်း လုံးလုံးလျားလျား
ပစ်ပယ်ထားသလို ဖြစ်နေ၏။

သက်ဆိုင်ရာ ပိုင်ရှင်က အိမ်ပြတင်းပေါက်များကို ပျဉ်ပြားကာပြီး
ပိတ်ထားသည်။ ပြိုကျနေသည့် ခေါင်မိုးတွင် ကပ်စေးနဲ့ပင်များ
ပေါက်ရောက်နေသည်မှာ အပင်တွေပင် တော်တော်ကြီးနေပြီ။ အိမ်တံခါး
သော့ခလောက်တွင် သံချေးတွေ အထပ်ထပ်။ ပွင့်နေသည့် ခြံဝင်းတံခါးမှ
တဆင့် ခြံဝင်းထဲ ဥဒဟိုဝင်ထွက်နေသည်မှာ သင်းကွဲနွားများ။
၎င်းတိရစ္ဆာန်များက မြက်ပင်တွေ၊ ကိုင်းပင်တွေ တောထအောင်ပေါက်နေသည့်
ခြံဝင်းထဲတွင် လာပြီး မိုးခိုကြသည်။ သို့မဟုတ် အပူဒဏ်ကို ရှောင်ကြသည်။

အိုင်ဗန်တိုမီလင်၏ အိမ်နံရံကတော့ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်အောင်
ပြိုကျနေသည်။ ထိုသို့ပြိုကျနေသည် ကို ပြင်ဆင်ခြင်းမပြုနိုင်။ နံရံကို ပြန်ထူပြီး
သစ်သား ဒေါက်တိုင်ဖြင့် ကျားကန်ထားရသည်။ တကယ်တော့
သူတို့နိုင်ငံတော်၏ အမြောက်တပ်များက အမြောက်ဆန် ဗုံးဆန်များ
တရစပ်ပစ်ပြီး ဂျာမန်အိမ်တွေကိုရော ရုရှား အိမ်တွေကိုပါ မြေပြင်မှာ
ပြားပြားဝပ်အောင် ဖြိုချ ဖျက်ဆီးခဲ့သည်လေ။ ခုတော့ ၎င်းအမြောက်တပ်သား
များ၏ အိမ်များ၊ ယာများ ရစရာမရှိ ပျက်စီးအောင် ကံကြမ္မာမင်းသားက
တကျော့တပြန် ပြန်လည် လက်စားချေနေသည့်နယ်။

ထိုနည်းတူစွာပင် ရွာထဲရှိ လမ်းမတွေနှင့် လမ်းသွယ်ကလေးတွေလည်း
ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ပရပွနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ရွာအောက်ဘက် အစွန်ရှိ
ပင်တာလီမွန် တို့၏ အိမ်ကလေးတလုံးသာ ခါတိုင်း မြင်နေ တွေ့နေကျ
ပုံစံအတိုင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိနေသည်။ သူတို့ အိမ်တွင်တော့ အစစ အရာရာ
စနစ်တကျနှင့် ပုံစံမပျက် ရှိနေသည့်ပုံ။ အစစ အရာရာ ပုံစံမပျက် ရှိနေသည့်
ပုံသာပေါက်နေသည်။ သို့ပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါချေ။
ဂျူကျီအမိုးပေါ်တွင် တပ်ဆင်ထား သည့် ကြက်ဖရပ်ကလေးတွေ ပြိုလဲနေပြီ။
ကြက်ဖအရပ် ကလေးများကို သွပ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည်ဖြစ်ရာ
သက်တမ်းကြာမြင့်လာတော့ ယိုယွင်းပျက်စီးနေပြီ။ ဂျူကျီကြီးသည် တဖက်သို့
စောင်းနိမ့်နေသည်။ အတွေ့အကြုံရင့်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လျှင်
သည်ကျီကြီးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပစ်ထားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း
သိသာနေ၏။ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်တည်း က အစစ အရာရာကို

မြက်တောကြီးထဲ အရောက်လှမ်းသည်။ ပြီးတော့ မြေပြင်ပေါ် မြက်တောထဲတွင် လဲလျောင်းနေလိုက်၏။ လမ်းကြိုလမ်းကြား လမ်းသွယ်ကလေးများကို ဖြတ်သန်းပြီး သူမ အိမ်ပြန်လာချိန်တွင် နေဝင်ရီတရော ဖြစ်နေပြီ။ နောက်ပြီး သူမ၏ ကင်းဗတ်ခါးစည်းစဖြင့် ထွေးပွေ့သယ်ဆောင်လာသည် မှာ အမြွှာကလေး နှစ်ယောက်။

“ဟဲ့ သမီးလေး၊ ညည်းဟာ တော်တော်မိုက်မဲတာပဲ၊ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ တနေ့လုံး ဘယ်ရောက် နေတာလဲဟင်”

အီလီနစ်ချ်နာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်နေသည်။

“သမီးလေ... သမီးရှက်တာနဲ့ ...အပြင် ထွက်သွားတာ။ သမီးက ဖေဖေရှေ့မှာ အမြင်မတော်တာတွေ ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့၊ ခုတော့ သမီး သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖြစ်သွားပြီ မေမေ၊ ကလေးတွေကိုလည်း ဆေးကြော သန့်စင်ပြီးပြီ။ ရော့... ယူစမ်းပါဦး မေမေရဲ့”

နာတာလီယာ ရှင်းပြသည်။ သူမ မျက်နှာက ဖြူဖျော့ဖျော့။

ခူနီယာက ဝမ်းဆွဲဆရာမခေါ်ဖို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ ဒါရီယာက စားခွက်တခုထဲတွင် အဝတ်စတွေ ခုခံ ခင်းကျင်းရင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ အီလီနစ်ချ်နာ ကတော့ ဝမ်းသာလွန်း ပျော်လွန်းသည့်အတွက် ငိုလည်း ငိုသည်၊ ရယ်လည်း ရယ်သည်။ သူမက ဒါရီယာကို လှမ်းအော်သည်။

“ဒါရီယာ၊ အဲဒီစားခွက်ကို ချထားစမ်း၊ ဒီကလေးတွေက ကြောင်ကလေးတွေမှ မဟုတ်ဘဲဟဲ့၊ ဒါကို ညည်းက စားခွက်ထဲ ထည့်ထားချင်သေးသလား၊ အလို... ဘုရားရေ၊ တစ်ယောက်က ယောက်ျားလေး တော်ရေ၊ နာတာလီယာ... သူတို့ကလေးတွေကို အိပ်ရာထဲမှာ သွားသိပ်”

ချွေးမတော်က အမြွှာကလေးနှစ်ယောက် မွေးဖွားပေးကြောင်း ပင်တာလီမွန် ကြားရသောအခါ သူက အံ့ဩတကြီး ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ ကျသည်။ ဝမ်းသာလွန်း၍ ကျလာသော မျက်ရည်များ။ သူက သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးကို သပ်ကာ သပ်ကာဖြင့် ပီတိတွေဖြာနေသည်။ သူက အိမ်ထဲဝင်လာသည့် ဝမ်းဆွဲဆရာမကို မဆင်မခြင် အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းသည်။

“ဟေ့ လူလိမ်မ၊ ဂန်းမအိုကြီး”

အဘွားကြီး၏ အကျည်းတန်နှာခေါင်းကြီးရှေ့တွင် သူ့လက်သီးဆုပ်ကို ဝှေ့ကာဝဲကာ လုပ်ပြသည်။

“အလကား ... ဖြီးဖြန်းနေတဲ့ အဘွားကြီး၊ မီလက်ကော့မျိုးဆက် မပြတ်သေးဘူးဗျ၊ သိရဲ့လား၊ ကျုပ်ရဲ့ ချွေးမလေးမှာ ကော့ဆက် တစ်ယောက်နဲ့

ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရလာပြီ။ ခင်ဗျားတို့အတွက် ချွေးမလေးတစ်ယောက် ရတာပေါ့ဗျာ။ ဘုရား ဘုရား ဒီလောက်ကြီးမားလှတဲ့ သနားကရုဏာတော်တွေကို ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပေးဆပ် နိုင်ပါဦးမလဲဗျာ”

ထိုနှစ်သည် အသီးအပွင့်တွေ ဝေဝေစည်သီးပွင့် သောနှစ်ပါတည်း။ သူတို့အိမ်မှ နွားမကြီးက နွားအမြွှာလေး မွေးသည်။ သိုးမကြီးကလည်း အမြွှာ၊ နောက်ပြီး ဆိတ်မကြီး...သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က ပေးအပ်လာသည့် အနေအထားများကို အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေသော ပင်တာလီမွန်က ဝမ်းသာအားရ တွေးတောဆင်ခြင်သည်။

“ဒီနှစ်ကတော့ ကံကောင်းပြီး အကျိုးအမြတ်ရှိတဲ့ နှစ်ပဲဟေ့၊ အရာရာတိုင်းက အမြွှာကလေး တွေချည်း ဖြစ်နေတာ ကလား။ ငါတို့အတွက် အကျိုးအမြတ်တွေ လှိုင်လှိုင်ဝေတဲ့ ကာလပါကလားဟေ့...အို့ဟိုး”

(၃)

နာတာလီယာက သူ့ရင်သွေးနှစ်ဦးကို ဆယ့်နှစ်လတိတိ မိခင်နို့ တိုက်ကျွေးပြီး ပြုစုပျိုးထောင်သည်။ စက်တင်ဘာလ ရောက်တော့ နို့ဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဆောင်းဦးကာလနှောင်းပိုင်း ရောက်သည့်တိုင် သူမ ဟုတ်တိ ပတ်တိ နေမကောင်းတော့။ မျက်နှာမှာ ပိန်ချုံးပြီး အရိုးငေါင်းစင်း။ သည်ကြားထဲ သွားက ကိုက်သေး။ သူမ မျက်လုံးများ သည် ခါတိုင်းထက် ပိုမိုပြူးကျယ်လာသည် ထင်ရ၏။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ သူမမျက်နှာက ပိန်ချုံးလွန်းသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သည်မျက်လုံးများက နွေးထွေးသော အလင်းရောင်ကလေးတော့ ဝင်းလက်နေပါသေးသည်။

သူမသည် သူမကိုယ်သူမ လျစ်လျူရှုထားသည့် အကျင့် တဖြည်းဖြည်း ရလာသည်။ သူမ ရသည့် အချိန်အားလုံး ကို ကလေးနှစ်ယောက်အတွက်ပဲ ပံ့ပေးထားသည်။ သားလေးနှင့် သမီးလေးကို ထိန်းကျောင်း သည်။ သူတို့ကလေးတွေကို ရေမိုးချိုး သန့်စင်ပေးသည်။ အဝတ်အစား လဲပေးသည်။ သူတို့၏ အဝတ်အစား ကလေးများကို ဖာထေးပေးသည်။ မကြာ မကြာ ဆိုသလို ခုတင်စွန်းတွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်နေရာမှ ကလေး နှစ်ဦးကို ပုခက်ထဲမှ ယူပြီး ချီပိုးသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ဦးစလုံးကို တချိန်တည်း နို့ချိုတိုက်ကျွေးသည်။

“သူတို့စို့နေတာ ဒီနေ့အဖို့ တော်တော်များနေ ပါပြီဟယ်၊ သမီးက သူတို့ကို နို့တိုက်နေတာ ခဏ ခဏပဲကိုးကွဲ့။”

ဟု အီလီနစ်ချ်နာက သူ့မြေးကလေးတွေ ၏ ပြည့်ဖောင်းဖောင်း

ခြေထောက်ကလေးများအား လက်ဖြင့် အသာ ပုတ်ရင်း နာတာလီယာအား ပြောသည်။

“ဟား...သူတို့ကို ဝအောင်တိုက်ပါဟာ၊ နို့ကိုတော့ ချွေတာမနေပါနဲ့၊ ဒီနို့တွေကို ငါတို့က မလိုင် ရအောင် ကျိုမှာမှ မဟုတ်တာ”

အီလီနစ်ချ်နာ ပြောနေသည်ကို ပင်တာလီမွန် ကြားဖြတ်ပြီး ဝင်နောက်သည်။ သူ့အသံက သည်မြေး ကလေး နှစ်ယောက်ကိုပဲ မနာလိုနေသလိုလို။

(၄)

သည်နှစ်ကာလများအတွင်း ဘဝဒီရေသည် အနိမ့်ဆုံးသို့တိုင် ဆုတ်ယုတ်သွားသည်။ ဒွန်မြစ်ထဲက ရေစီးလိုပေါ့၊ ဖြတ်သန်းနေရသည့် နေ့ရက်များသည် ငြီးငွေ့စဖွယ် ကောင်းလှ၏။ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ရှိလှ၏။ နေ့ရက်များသည် ဘာမျှ မှတ်မှတ်ရရမရှိဘဲ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားသည်။ တနေ့ တနေ့ အလုပ်နှင့်လက် ပြတ်ရသည်မရှိ။ လုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ၊ အိမ်မှာ သေးသေးဖွဲဖွဲ လိုအပ်ချက်ကလေးများကို ဖြည့်ဆည်းဖို့ တကုပ်ကုပ် အလုပ်လုပ်ကြရသည်။ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း ပျော်စရာ ရွှင်စရာကလေးတွေလည်း တွေ့ရရဲ့၊ စစ်ထွက်သူများ အတွက် ပူပန်သောကပွားပြီး အိပ်မပျော်သည့် ညများကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်မှာလည်း မရေမတွက်နိုင်တော့။ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဘယ်လူးညာလိုမ့် မျက်စိကြောင်တောင် ဖြင့် ကုန်လွန်ခဲ့ရသည့် ညများ။

စာတိုက်တံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် စာအိတ်များဖြင့် ရှားရှားပါးပါးစာတွေ ရောက်လာသည်။ ပိုင်အိုကျာနှင့် ဂရီဂိုထံမှ စာများ။ ဂရီဂို ရေးလိုက်သည့် နောက်ဆုံးစာ ကတော့ တစုံတစ်ယောက်လက်ထဲ ရောက်သွားပုံရသည်။ စာ၏ တဝက်လောက်ကို ခရမ်းရောင်မင်ဖြင့် သေသေချာချာ လိုက်ဖျက်ထားသည်။ မီးခိုးရောင် သမ်းနေသည့် စာရွက်၏ ဘေးမျဉ်း ကွက်လပ်ပေါ်တွင် အမှတ်အသားကလေးတွေ ရေးမှတ်ထားသည်။ ဘာ အမှတ်အသားတွေလဲတော့ မသိ။

ဂရီဂို နှင့်စာလျှင် ပိုင်အိုကျာ ရေးသည့်စာက ပိုပြီး စိပ်သည်။ ဒါရီယာထံ ရေးသည့် စာများတွင်မူ သူမ၏ အနေအထိုင် အကျင့်အကြံများကို စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ အမိန့်ပေးထားသည်။ ဒါရီယာ အနေအထိုင်နှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းများ သူ့နားထဲ ရောက်သွားတာ သေချာနေသည်။ ဂရီဂိုက သူ့စာများနှင့်အတူ ပိုက်ဆံတွေလည်း ထည့်ပို့ တတ်သည်။ သူ၏လစာနှင့် သူ ရထားသည့် ဘွဲ့များအတွက် ခံစားခွင့်ရသည့် ထောက်ပံ့ကြေးများ၊ နောက်ပြီး

တခေါက်တလေ အိမ်ပြန်ခွင့်ရအောင် ခွင့်ယူဖို့ ကြိုးစားကြောင်း၊ သို့သော် ခွင့်မရသဖြင့် ပြန်လာခွင့် မရကြောင်းလည်း ထည့်ရေးထားသည်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ဦး ဦးတည်လျှောက်လှမ်းနေသည့် လမ်းများကတော့ မတူ။ တော်တော်ခြားနားသည်။ ဂရီဂိုသည် စစ်ကြီး၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကို ခံစားရသည်။ သူ့မျက်နှာပြင်မှာ သွေးရောင်မရှိတော့။ သူ့မျက်နှာမှ နီနီထွေးထွေး သွေးများကို စစ်ကြီးက စုပ်ယူသွားပြီ။ ခုတော့ သူ့မျက်နှာသည် ဝါပြီး ဖျော့တော့နေပြီ။ အသားဝါရောဂါ ခံစားနေရသည့်အလား။ သူက စစ်ကြီး ပြီးဆုံးချိန်အထိ မိမိ သက်ဆိုးရှည်မည်ဟုမထင်။ သို့သော် ပိုင်အိုကျာကတော့ တမျိုး၊ ဂရီဂိုနှင့်မတူ။ ပိုင်အိုကျာ က စစ်တပ်ထဲမှာ နေရာရသည်။ ရာထူးတွေ လျင်လျင် မြန်မြန်နှင့် လွယ်လွယ်ကူကူ တိုးတက်သွားသည်။ သူက တပ်ခွဲမှူး၏ မျက်နှာသာပေးမှုကို ခံယူရသည်။ သို့ဖြင့် သူရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ်နှစ်ခု ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၁၆ ခုနှစ် ဆောင်းဦးတွင် တပ်ကြပ်ရာထူးသို့ တိုးပေးခြင်း ခံရသည်။ ခုတော့ သူ့အိမ်သို့ ရေးသည့် စာများထဲတွင် ထည့်ရေးနေပြီ။ သူ ဗိုလ်လောင်း သင်တန်း တက်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားနေကြောင်းဖြင့်...။ ထိုနှစ် နွေရာသီတွင် သူက ဂျာမန်စစ်ဗိုလ် တစ်ဦး၏ သံခမောက်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို အိမ်သို့ ပို့ပေးသည်။ ၎င်းပစ္စည်းများနှင့်အတူ သူကိုယ်တိုင်၏ ဓာတ်ပုံ တပုံလည်း ပူးတွဲပို့လိုက်သေးသည်။ အသက်အရွယ် ကလေး ထောက်လာပြီ ဖြစ်သော သူ၏ သွင်ပြင် လက္ခဏာများတွင် ဇရာ၏ အရိပ်အငွေ့ ကလေးတွေ ပေါ်လွင်စပြုလာပြီ။ သူနှင့် တွေ့ဖူးသူတိုင်းက သူ၏ ကိုယ်ပိုင်အမှတ်လက္ခဏာဟု အသိအမှတ် ပြုထားသော သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်က အပြုံးပွင့်ကလေး ယခု မရှိတော့ပြီ။

ဘဝက ပိုင်အိုကျာကို ပြုံးပြုံးကြီးငုံ့ကြည့်နေသည်။ စစ်ပွဲကြီးကတော့ ပိုင်အိုကျာအား ကြည်နူးကျေနပ်စေ၏။ ဘာကြောင့်ဆို သည်စစ်ပွဲကြီးက သူ့ဘဝ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း အခွင့်အလမ်းများ ဖွင့်ပေးနေသော ကြောင့်ပင်။ သည်စစ်ပွဲကြီးသာ ဖြစ်ပေါ်မလာလျှင် သာမန် ရိုးရိုးသားသား ကော့ဆက်တစ်ဦးအနေဖြင့် စစ်ဗိုလ် ဖြစ်လာရေး အလားအလာကို အိပ်မက်ပင် မက်ဝံ့မည်မဟုတ်။ နောက်ပြီး စစ်ဗိုလ် ဖြစ်လာလျှင် ပိုပြီး သာယာချိုမြိန်သော ဘဝမျိုး ရရှိဦးမည်လေ။ ပိုင်အိုကျာ၏ဘဝတွင် သည်စစ်ပွဲကြီးကြောင့် မနှစ်မြို့ဖွယ် ဖြစ်ရပ်တခုလည်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ သူ့မိန်းမနှင့် ပတ်သက်သည့် အပုပ်နံ့များ ရွာထဲတွင် ပျံ့နှံ့နေခြင်း။ စတီပင်အက်စ်တာကော့သည် ၁၉၁၆ ခုနှစ် ဆောင်းဦးတွင် ခွင့်ခံစားခွင့်ရသည်။ သူ့တပ်ရင်းသို့ ခွင့်မှ ပြန်လာသောအခါ စတီပင်က အားပါးတရ မြိန်ရေရက်ရေ ကြွားဝါသည်မှာ ပိုင်အိုကျာ မိန်းမနှင့် သူ၏ဇာတ်လမ်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကျေနပ်အားရဖွယ် အချစ်ဇာတ်လမ်းအကြောင်း တခမ်းတနား ဖွဲ့နွဲ့ပြောပြလေသည်။ သူပြောသည့် ဇာတ်လမ်းများကို ပိုင်အိုကျာက မယုံ။ သူ့မျက်နှာကြီး ညိုမည်းသွားသည်တော့

အမှန်။ သို့ပေမဲ့ သူက ပြုံးပြီးပြောသည်။

“အလကား....အဲဒီ စတီပင် ဆိုတဲ့ကောင်က ငလိမ်။ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင် ဂရီဂိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လက်စားချေဖို့ လုပ်ကြံလီဆယ်နေတာ”

သို့သော် တနေ့တွင် စတီပင် ဝပ်ကျင်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ သူက တမင်ပြုလုပ်လေသလား မတော်တဆ ပြုလုပ်လေသလားမသိ သူ့ထံမှ ဇာပန်းထိုးထားသည့် လက်ကိုင်ပဝါကလေးတထည် ကျကျန်ခဲ့သည်။ သူ့နောက်မှ ထွက်လာမိ လျက်သား ဖြစ်နေသည့် ပိုင်အိုဈာက လက်ကိုင်ပဝါ ကလေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သူ ချက်ချင်း သိလိုက်သည်မှာ သည် လက်ကိုင်ပဝါသည် သူ့မိန်းမ၏ လက်ကိုင်ပဝါ ဖြစ်ကြောင်း။ နောက်ပြီး ဇာပန်းထိုး လက်ရာ မှာလည်း သူ့မိန်းမ၏ လက်ရာဖြစ်ကြောင်း။ ခုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်အကြား မုန်းတီးမှုများ ပေါက်ဖွားလာပြန်သည်။ ပိုင်အိုဈာက လက်စားချေဖို့ အခွင့်အရေးကို စောင့်သည်။ ပိုင်ပြီးဆိုလျှင် အသေသတ်ပစ်လို့ရမည့် အခွင့်အရေးကို တစိုက်မတ်မတ် ချောင်းသည်။

သို့သော် များမကြာမီအတွင်း ပြဿနာတခု ပေါ်လာတော့သည်။ ဂျာမန်ကင်းစခန်းတခုကို ဖြိုခွင်းဖို့ စတီပင် အပါအဝင် တပ်စုတစုကို တာဝန်ပေး စေလွှတ်လိုက်၏။ သူတို့တပ်စု ပြန်လာသောအခါ စတီပင် ပါမလာတော့။ သူတို့တပ်စုဝင်များက ကင်းစခန်းကို ကာရံထားသည့် သံဆူးကြိုးများကို ဖြတ်တောက်ကြ၏။ သူတို့ ထိုသို့ဖြတ်နေသံကို တာဝန်ခံ ဂျာမန်များ ကြားသွားပြီး ကင်းစခန်းထဲမှ လက်ပစ်ဗုံး တလုံးဖြင့် လှမ်းထုသည်။ ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ လက်ပစ်ဗုံးဒဏ်နှင့် ကင်းဝေးအောင် ထပြေးနိုင်ကြသည်။ ဂျာမန်ကင်းမှူးကို ဝိုင်းဖြိုသည်။ စတီပင်၏ လက်သီးချက်ဖြင့် ဂျာမန်ကင်းမှူး လဲသွားသည်။ သို့သော် ကင်းစောင့်တပ်သား တစ်ဦးက သေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်။ စတီပင် မြေပြင်ပေါ် လဲကျသွားသည်။ ကော့ဆက်များက ဒုတိယ အစောင့်တပ်သားကို လုံစွပ်စာ ကျွေး လိုက်ကြသည်။ စတီပင်လက်ချက်ဖြင့် မူးလဲနေသည့် ဂျာမန်ကင်းမှူးကို တရွတ်ဆွဲလာသည်။ နောက်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ လဲနေသည့် စတီပင်ကိုလည်း သယ်ပိုးဖို့ ကြိုးစားကြသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက လေးလံလွန်းတော့ သူ့ကို မသယ်ပိုးနိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ထားခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ စတီပင်က အသနားခံ တောင်းပန်သည်။

“ညီအစ်ကိုတို့ရယ်.. ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ကွာ၊ ရဲဘော်တို့ရာ...မင်းတို့ ငါ့ကို ဘာလုပ်ဖို့ ထားခဲ့ကြမှာလဲကွာ”

သို့သော် တရစပ်ပစ်လိုက်သော စက်သေနတ် ကျည်ဆန်များ သံဆူးကြိုးများကြားမှ ဝင်လာသည်။ သည်တော့ ကော့ဆက်များမှာ

မိကျောင်းတွား တွားပြီး ကင်းစခန်းမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ညီအစ်ကိုတို့” စတီပင် သူတို့ကို လှမ်းခေါ်သည်။

သို့သော် သူတို့ရော ဘာတတ်နိုင်ပါမည်လဲ။ တခြားလူ၏အသက်ကို မကယ်မိ မိမိအသက်ကို မိမိ ဦးစွာ ကယ်တင်ရဦးမည်လေ။

စတီပင်ကံကြမ္မာအကြောင်းကို ကြားရသောအခါ ပိုင်အိုကျာ ရင်ထဲပေါ်သွားသည်။ တင်ပါးမှာ ပြည်တည် နေသည့် အနာတလုံး ပေါက်သောအခါ စိတ်ထဲ ပေါ်သွားသလိုမျိုး။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် သူ ခွင့်ရ၍ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဒါရီယာကို ကော့နေအောင် ဆုံးမရမည်ဟု သန့်ဋ္ဌာန်ချထားသည်။ မိမိက စတီပင်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့်မိန်းမ တပါးသူနှင့် ဖောက်ပြန်နေသည်ကို သိလျက်နှင့်တော့ သည်းခံနေလိမ့်မည်မဟုတ်။ သည်မိန်းမကို သတ်ပစ်ဖို့ သူ စဉ်းစားသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့အကြံကို သူ ပယ်ချလိုက်သည်။

“မြွေဟောက်မကို သတ်ပစ်ပြီး ငါ့ဘဝတခုလုံး အပျက်စီးခံမလား။ ထောင်ထဲမှာ အရိုးဆွေးအောင်နေ၊ ငါ့ရဲ့ လုပ်အားတွေ အလဟဿအဖြစ်ခံ၊ ငါ့မှာရှိတဲ့ အရာရာတိုင်းဆုံးရှုံး၊ ဒီလိုအဖြစ်ခံမလား”

သို့သော် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သည်ကောင်မ နောက်တချို့ အပြီးမနုန်းဝံ့အောင် ရိုက်ပစ်ရမည်။ သည် မြွေဟောက်မ ကို မျက်လုံးတွေ ဖောက်ထုတ်ပစ် ရမည်။ ဒဗီနာနှင့် သိပ်မလှမ်းလှသော မတ်မတ် စောက်စောက် ရွံ့တောင်ကုန်းတခုပေါ်တွင် တူးထားသည့် ကတုတ်ကျင်းထဲတွင် ထိုင်ရင်း ပိုင်အိုကျာ တွေးတော ကြံစည်နေလေသည်။

(၅)

ဘဝက ခြောက်ကပ်လှသည်။ ပျင်းစရာကောင်းလှ သည်။ အထီးကျန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ခင်ပွန်းသည် မရှိသဖြင့် အဖော်မဲ့ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ သွေးသား တောင့်တမှု၊ အလိုမပြည့်ဝမှု ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။ ဤကား ဒါရီယာ၏ ဘဝ၊ သည်နှစ် ဆောင်ဦးကာလ မှာတော့ သူမခံစားရသည့် ဝေဒနာတွေ ရင်းစားကျေအောင် ချေပစ်ခဲ့သည်။ တနံနက်တွင် ပင်တာလီမွန် တစ်ယောက် ထုံးစံအတိုင်း ကျန်မိသားစုများနောက်မှ အိပ်ရာမှ ထသည်။ ပြီးတော့ ခြံဝင်းထဲ ထွက်ခဲ့သည်။ ကြည့်စမ်း၊ ဝင်းတံခါးနှစ်ချပ်ကို ပတ္တာများမှ ဖြုတ်ထားသည်။ နောက်ပြီး ခြံဝင်လမ်းအလယ်မှာ ပစ်ချထား ကြပါကလား။ ကြည့်စမ်း၊ မဖွယ်မရာနိုင်လိုက်တာ၊ ဒါ... စော်ကားမော်ကား လုပ်ရပ်တစ်ခုပဲ။

အဘိုးကြီး ဝင်းတံခါးနှစ်ချပ်ကို သူ့နေရာနှင့် သူ ပြန်တပ်သည်။ နံနက်စောစော စားသည်။ ပြီးတော့ ဒါရီယာကို နွေစားဖို့ဆောင်ထဲ လာခဲ့ဖို့ခေါ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေပြောဆိုခဲ့ကြသည်ကို ကျန် မိသားစုဝင်များ လုံးဝ မသိလိုက်ရ။ သို့သော် မိနစ် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဒါရီယာ ဖရိုဖရဲ ဖိုသီဖတ်သီ ဖြင့် ငိုပြီး ပြေးထွက်လာသည်ကို ဒူရီယာ တွေ့လိုက်ရ၏။ လက်ကိုင်ပဝါကလေးက သူမလက်ထဲမှာ တိုးလိုး တန်းလန်း။ ဒူနီယာအနီးမှ ကျော်ဖြတ်သွားတော့ သူမ က ဒူနီယာဘက်သို့ လှည့်သည်။ သူမ၏ မည်းမည်းနက်နက် မျက်ခုံးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည့် သူမ မျက်နှာပေါ်မှာတော့ မျက်ရည်တွေ။

“ကြည့်နေ၊ အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးကို ငါ လက်စားချေမယ်”

ဖူးရောင်နေသော နှုတ်ခမ်းများကြားမှ ထွက်လာသော ဒေါသသံများ။

သူမ၏ အပေါ်အကျီသည် ကျောဘက်တွင် စုတ်ပြနေသည်ကို ဒူနီယာ တွေ့သည်။ အဝတ်အစား ဖုံးအုပ် ထားခြင်း မရှိသော လက်မောင်းနှစ်ဖက်ပေါ်တွင်တော့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ။ သူ အိမ်ဆင်ဝင် အောက်သို့ ပြေးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် နွေစားဖို့ဆောင်ထဲမှ ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးဖြင့် ထွက်လာသူမှာ ပင်တာလီမွန်။ သူ့မျက်နှာ ခက်ထန် မာကျောနေသည်။ ရက်စက်စရာရှိလျှင် ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်တော့မည့်ပုံ၊ သူ လျှောက်လာရင်း လက်ထဲမှ မြင်းဇက်ကြိုးအသစ်ကို ခေါက်နေသည်။

“နင့်ကို နန့်ကြောဆွဲနည်းတွေ သင်ပေးလိုက်မယ် သိလား ဖာစုတ်မကလေး”

ဟု အဘိုးကြီး ကြိမ်းဝါးနေသည်ကို ဒူနီယာကြားလိုက်ရ၏။

သူတို့အိမ်တွင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားနေသည်။ ရက်ပေါင်း တော်တော်ကြာအောင် ဒါရီယာ ငြိမ်ကုပ်နေသည်။ စကား သိပ်မပြော၊ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ နောက်ပြီး အောက်ကျို့ ပိပြားနေသည်မှာ မြက်ပင်တွေထက်ပင် နိမ့်နေသေး၊ ညစဉ် ညတိုင်း အခြားသူများ အိပ်ရာမဝင်မီ သူမက အရင် အိပ်ရာဝင်သည်။ စာနာနားလည်စွာ လှမ်းလှမ်းကြည့်ဖော်ရသည့် နာတာလီယာက အေးစက်သောအပြုံးဖြင့် အသိအမှတ်ပြုသည်။ သူမက မျက်ခုံးတွေချီ၊ ပခုံးတွေ တွန့်ပြတတ်သည်။ သူ့ဟန်ပန် က “ကြည့်နေပါ၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”ဟု ပြောနေသည့် နှယ်။

နောက်လေးရက်အကြာတွင် အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်နှင့် ဒါရီယာတို့ နှစ်ဦးသာ သိသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင်

ဒါရီယာတစ်ယောက် ထောင်ထောင် ထောင်ထောင် ဖြစ်လာသည်။ ရယ်ရယ်
မောမော ဖြင့် ဟိုသွားလိုက် သည်လျှောက်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင်
အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်ကတော့ သီတင်းတပတ်လုံး ကုပ်ချောင်းချောင်း
ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ကသိကအောက်နှင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း
ဖြစ်နေသည့်ပုံ၊ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ သည်ကို သူ တစ်ယောက်တည်း
မျှသိပ်ထားသည်။ သူ့ဇနီးကို ပြန်ပြောမပြ။ ကုန်ကုန်ဆိုရလျှင်
အကုသိုလ်ကဲသည့် သူ့အတွေးများကို ဆရာတော် ဗီဆာရီယန်ထံတွင်ပင်
အာပတ်ဖြေ ဖြောင့်ချက်မပေးမိ။

ဖြစ်ပုံမှာ ဤသို့။ ဒါရီယာ၏ စိတ်နေစိတ်ထား အပြောင်းအလဲများကို
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မသိ၊ အထာ မပေါက်။ သို့သော် သူ့မိန်းမ အီလီနစ်ချ်နာကိုတော့
မှာထားသည်။

“ဒါရီယာကို ညာမနေနဲ့နော်၊ သူ့ကို ခုထက်ပိုပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း
အလုပ်တွေ လုပ်ခိုင်း၊ ဒီကောင်မလေးက ပေါ့ပျက်ပျက် နန့်တန့်တန့်
ကောင်မလေးဟဲ့၊ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အမြဲတွေးနေတာက အပြင်မှာ
ညအိပ်ဖို့လောက် တွေးနေတာ ကလား။”

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒါရီယာအား တလင်းပြင်ကို သန့်ရှင်းရေး
လုပ်ခိုင်းသည်။ ခြံနောက်ဘက်ရှိထင်းစများကို စုစည်းသိမ်းဆည်းခိုင်းသည်။
နောက်ပြီး မြင်းစာ၊ နွားစာများ သိုလှောင်ထားသည့် အဖီကို ရှင်းခိုင်းသည်။
ထိုသို့ ရှင်းနိုင်အောင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကူညီသည်။ ထိုနေ့
မွန်းလွဲပိုင်းရောက်တော့ တင်းကုပ်ထဲမှ ဂျုံလှေစက်ကို မြင်းစာ၊ နွားစာ
သိုလှောင်သည့် အဖီထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ထားဖို့ စိတ်ကူးရသည်။ သို့ဖြင့် သူ့ကို
ကူညီဖို့ သူ့ချွေးမကို ခေါ်သည်။

ဒါရီယာက သူမ၏ အင်္ကျီကော်လံအောက်တွင် ကပ်နေသည့်
မြင်းစာများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ခါချရင်း တလင်းပြင်ကို ဖြတ်ပြီး
စက်ထားသည့် တင်းကုပ်ထဲသို့ သွားသည်။ လုပ်ငန်းခွင်၏ အဝတ်အစား
ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ပင်တာလီမွန်ရှေ့မှ ဝင်နှင့်သည်။
ခြံဝင်းထဲတွင် ဘယ်သူမျှ မရှိ။ ဒူနီယာက ဆောင်းဦးအတွက် သိုးမွေးများကို
ကူညီပြီး ရစ်ပေးသည်။ နာတာလီယာကတော့ မနက်ဖြန်အတွက်
ပေါင်မုန့်ဖုတ်ဖို့ ဂျုံမှုန့်ကို ရေစိမ်ပြီး နှဲနေသည်။

ညနေဆည်းဆာ၏ နေခြည်ဖျော့ဖျော့က ရွာအလွန်တွင် လင်းနေသည်။
ညနေခင်း ဝတ်ပြုပွဲများ အတွက် ရည်စူး တီးခတ်သည့် ဘုရားကျောင်းမှ
ခေါင်းလောင်းသံများမှာ စီစီညည် မြည်ဟည်းနေသည်။

“ဖေဖေ....” ဒါရီယာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ခေါ်သည်။ အဘိုးကြီးက

ဂျုံလှေစက်ဆီသို့ ပြန်သွားရင်း မေးသည်။

“ဟေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာ ဖေဖေ... ဒီမှာ တခုခုတော့ တခုခုပဲ ဖေဖေ၊ လာကြည့်ပါဦး ဖေဖေရဲ့” ဒါရီယာ ကိုယ်ခန္ဓာ ကို ဘေးဘက်သို့ စောင်းငဲ့ရင်း အဘိုးကြီးပန်းပေါ်မှ ကျော်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ တိတ်တခိုးကြည့်သည်။ အဘိုးကြီးက ဒါရီယာ ထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ဒါရီယာ လက်တွေ့မြှောက်သည်။ အဘိုးကြီး၏ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်သည်။ သူမ၏ လက်ဝါးတခုနှင့် တခုကို ချိတ်ဆက်ထားလိုက်၏။ ဒါရီယာ နောက်ဘက်သို့ ဆုတ်သည်။ ပင်တာလီမွန်ကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပျော့ပျောင်းနွဲ့နွဲ့ အသံဖြင့် တိုးတိုးကလေးပြောသည်။

“ဒီမှာ...ဖေဖေ..ဟောဒီမှာ...ဟောဒီက ပိုပြီးနူးညံ့တယ် ..”

“ဟဲ့...နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟဲ့”

ပင်တာလီမွန် အလန့်တကြားမေးသည်။ သူ့ ဦးခေါင်းကို ဟိုဘက် သည်ဘက် ယမ်းခါသည်။ ကောင်မကလေး၏ လက်ထဲမှ လွတ်အောင် လူးလွန့်ရုန်းကန်သည်။ သို့သော် သူမက သူမမျက်နှာဆီသို့ မျက်နှာကပ်လာအောင် သူ့ဦးခေါင်းကို အတင်း ဆွဲကပ်သည်။ ပူလောင်ပြင်းပြစွာ ရှူထုတ်လိုက်သည့် လေတွေက အဘိုးကြီး၏ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေထဲ တိုးဝင်သည်။ ဒါရီယာက ရယ်လည်း ရယ်သည်။ တိုးတိုးဖွဖွ စကားတွေလည်း ပြောသည်။

“ဟဲ့...သောက်ကောင်မလေး၊ ငါ့ကို လွှတ်စမ်း”

အဘိုးကြီး လူးလွန့်ရုန်းကန်သည်။ အားစိုက် ထားသည့်အတွက် တင်းရင်းနေသော သူမ၏ဗိုက်သားသည် ပင်တာလီမွန် ဗိုက်သားနှင့် ပူးကပ်နေသည်။ ဒါရီယာက ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဆွဲကပ်ပြီး နောက်ပြန် လှဲချလိုက်သည်။ သူမနှင့်အတူ အဘိုးကြီးကိုပါ ဆွဲလှဲလိုက်သည်။ အဘိုးကြီး သူမအပေါ် မှောက်လျက်သား လဲကျသွားသည်။

“မာရ်နတ်မင်းရေ...ဒီကောင်မလေး ယုတ်မာနေပြီ၊ သေတော့မှာပဲ၊ လွှတ်စမ်း၊ ငါ့ကို လွှတ်စမ်း”

အဘိုးကြီး တတွတ်တွတ် ပြောသည်။

“ဖေဖေကလည်း ကျွန်မကို မချစ်ချင်ဘူးလား”

ဒါရီယာ မောဟိုက်စွာမေးသည်။ သူမက အဘိုးကြီး၏ ရင်ဘတ်ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“ဒါမှမဟုတ်လည်း သူ မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား အဲဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်မကို ဘယ်လို နေရမယ်၊ ဘယ်လိုထိုင်ရမယ်လို့ လာပြီး စီရင်ချက် မချနဲ့လေ၊ ကျွန်မပြောတာ ဖေဖေ ကြားရဲ့လား”

ဒါရီယာ လဲနေရာမှ ခုန်ထသည်။ ဝတ်ထားသည့် စကတ်ကို ကမန်းကတန်းပြုပြင်သည်။ ကျောကုန်းမှာ ကပ်နေသည့် မြင်းစာများကို သပ်ချသည်။ နောက်ပြီး သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ယောင်နနဖြစ်နေသည့် အဘိုးကြီး ၏ မျက်နှာ တည့်တည့်သို့ အော်ပြောလိုက်၏။

“ဟိုနေ့က ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ရိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မက အိုမင်းမစွမ်းတဲ့ အဘွားကြီးလား၊ ဖေဖေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ဒီလို ကဲကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ယောက်ျားက ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်မ သူနဲ့ မတွေ့ရတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိနေပြီ၊ ဒီတော့ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ....ခွေးတစ်ကောင်နဲ့ သွားအိပ်ရ မှာလား၊ ခုတော့ ဖေဖေ သိပ်အရေး မထားတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကဲ... ဒီလောက်တောင်ဖြစ်လှတာ၊ ရော့ ဟော့ဒီမှာ ဖေဖေဖို့...”

ပြောပြောဆိုဆို မဖွယ်မရာ လုပ်ပြသည်။ နောက်ပြီး မျက်ခုံးတွေ ပင့်ချီလျက် တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ တံခါးဝသို့ ရောက်တော့ သူမ၏ အဝတ်အစားများကို သေသေချာချာ ထပ်မံစစ်ဆေးသည်။ အပေါ်အင်္ကျီနှင့် လည်စည်း ပဝါတွင် ကပ်နေသည့် ဖုန်များကို ခါထုတ်သည်။ ထို့နောက် ပင်တာလီမွန်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသည်။

“ကျွန်မ ယောက်ျားမရှိဘဲ မနေနိုင်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ကော့ဆက်တစ်ယောက် ရှိမှဖြစ်မယ်၊ ဒီတော့ ဖေဖေက မချစ်ချင်ဘူး ဆိုရင် ချစ်မယ့်လူ တယောက်ယောက်ကို ကျွန်မဘာသာ ရှာရမှာပဲ၊ အဲဒီကျတော့မှသာ ဖေဖေ ပါးစပ်ပိတ် ထားလေ”

သုတ်သီးသုတ်ပျာ နိုင်သော်လည်း ကနွဲ့ကလျဖြင့် တံခါးဝဆီသို့သွားသည်။ နောက်ကြောင်းသို့ တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ အပြင်သို့ ထွက်ခွာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ပင်တာလီမွန် ကတော့ ဂျုံလှေ့စက် နံဘေးတွင် မတ်တတ်ကြီး ရပ်လျက် သူ့ချွေးမကို လိုက်ငေး ကြည့်နေသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးအစကို ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်ထားသည်။ နောက်ပြီး မလုံမလဲ ဖြစ်သောစိတ်ဖြင့် မြင်းစာ လှောင်သည့် တဲကုပ်အတွင်း ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ပတ် ကြည့်နေမိ၏။

“နောက်ဆုံးတော့လည်း သူပြောတာ ဟုတ်ကောင်း ဟုတ်နေမှာပေါ့၊ အင်း ... ငါ သူနဲ့ မှောက်မှားပစ်လိုက်ရ ကောင်းသား”

သူ ထိုသို့တွေးရင်း တွေတွေကြီး ဖြစ်နေသည်။ နောက်ပြီး သူ

ကြိုလိုက်ရသည့် အဖြစ်အပျက်သည် တကယ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟုလည်း မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေမိလေသည်။

(၆)

နီဝင်ဘာလရောက်တော့ ဦးဦးဖျားဖျားကျလာသော နှင်းများက တွေ့လေရာတိုင်းကို အေးအေးစက်စက် လက်ကြီးဖြင့် ဆုပ်ဖမ်းတော့၏။ ရွာထိပ်ကွေ့ရှိ ဒွန်မြစ် ပြင်ကြီးတွေလည်း ရေခဲနေပြီ။ တခါတရံတွင် တစုံတစ်ယောက်က ခိုပြာရောင်သမ်းနေသည့် ရေခဲပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်ပြီး ဟိုဘက်ကမ်းသို့ စွန့်စွန့်စားစားသွားတတ်၏။ မြစ်ခြေဘက်တွင်မူ ရေခဲက အပေါ်ယံ ပါးပါးလွှာလွှာ ကလေးပဲ ခဲသေးသည်။ မြစ်လယ်တွင် ရေစီးကြောင်းက အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ စီးဆင်း နေသည်။ ဗိုင်းခေါင်းဖြူ တွေ ဖွေဖွေးထလျက်။

နီဝင်ဘာလထဲတွင် ဂရီဂိုထံမှ စာတစောင်ကို မီလက်ကော့ မိသားစု လက်ခံရရှိသည်။ စာကို ရှုမေးနီးယားမှ ပေးပို့လိုက်ခြင်း။ စာထဲတွင် သူ ဒဏ်ရာရကြောင်း ရေးထားသည်။ သူ၏ ဘယ်ဘက် လက်မောင်းရိုးကို ကျည်တစ်တောင့် က ခြေမွပစ်လိုက်ကြောင်း။ ထို့ကြောင့် ဒဏ်ရာကို ကုသဖို့ သူ့အား နောက်တန်းသို့ ပြန်ပို့ထားကြောင်းဖြင့်လည်း ရေးထားသည်။ ဂရီဂို၏ သတင်းကို ကြားရ၍ မိသားစုအားလုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရသည့် ကြားထဲ သူတို့ အိမ်ထောင်စုတွင် အကျပ်အတည်းတခုနှင့် ကြုံရပြန်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခွဲလောက်တုန်းက ပင်တာလီမွန် ငွေကြေး အကျပ်အတည်း နှင့် ကြုံရသဖြင့် ဆာဂျီမိုကော့ထံမှ ရူဘယ်တစ်ရာ ချေးရသည်။ မိမိ ရူဘယ်တစ်ရာ ချေးယူထားကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထား စာရွက်ကလေးတွင် လက်မှတ်ထိုးပေးထားသည်။ နွေကာလတုန်းကတော့ အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်အား သူ့ဆိုင်သို့ လာခဲ့ဖို့ မိုကော့က ဆင့်ခေါ်သည်။ သူချေးထားသည့် ငွေတစ်ရာကို ပြန်ဆပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိ မရှိကို မိုကော့ က မေးသည်။ သည်တော့ ပင်တာလီမွန် စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိလောက်အောင် အာရုံတွေ ထွေပြားသွားသည်။ သူ မျက်စိအောက်ရှိ မီလက်ကော့ဆိုင်၏ ကုန်ပစ္စည်းတင်သည့် စင်များမှာ ချောင်ချောင် ချိချိ ဖြစ်နေသည်။ အောက်မှာခင်းထားသည့် ကောင်တာများကတော့ ဖိတ်ဖိတ်တောက် ပြောင်လက်လျက်။ ပင်တာလီမွန် တုံ့တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် ပြန်ပြောသည့် စကားများမှာ-

“နည်းနည်းလောက် အချိန်ပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် အပတ်လည်သွားအောင် နည်းနည်းစောင့်ပါ၊ ကျွန်တော် ပြန်ဆပ် ပါ့မယ်”

သို့သော် အဘိုးကြီးမှာ အပတ်မလည်နိုင်။ ဂျုံထွက်နှုန်းက ညံ့သည်။ နွားတွေကို ဝယ်မည့်သူ မရှိ။ ဇွန်လလို အချိန်မျိုးတွင် နှင်းကျလာသည့်နှယ် ရုတ်တရက်ကြီး ဆိုသလို ကျေးရွာ အုပ်ချုပ်ရေး ရုံးသို့ ဘီလစ်စာရေးကြီး ရောက်လာသည်။ ပင်တာလီမွန်အား အခေါ် လွှတ်သည်။ ပြီးတော့ လိုရင်းကို တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောသည်။

“ရှာဖွေတစ်ရာကို ခုချက်ချင်း ဆပ်ပါ”

ပင်တာလီမွန် အိမ်တခေါက်ပြန်ခွင့် တောင်းသည်။ သူပေးဆပ်ရမည့် ငွေကို ထိုနေ့မှာပင် ပေးဆပ်ပါမည်ဟု ကတိပြုခဲ့သည်။ သူက ဘာမျှ စဉ်းစားမနေဘဲ ကော်ရှူနေတဲ့ အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ချီတက်သည်။ ရွာကွက်လပ်သို့ အရောက်တွင် အလက်ဇီရီးလ်နှင့် ဆုံမိသည်။

“ခြေထောက်က ခုထိ နာနေတုန်းလား ပင်တာလီမွန်”

“နည်းနည်း နည်းနည်းတော့ နာနေသေးသဗျ”

“ခု ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ခရီးဝေးလား”

“ကော်ရှူနော်ဆီ အလုပ်ကလေးရှိတာနဲ့”

“ဪ.. သူတို့ ပျော်မြူးနေတာ ခင်ဗျား တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ သူတို့ရဲ့သား မစ်ကာ ရှေ့တန်းက ပြန်ရောက် လာတယ်လို့ ကြားတယ်ဗျ”

“ဪ...ဒီလိုလား”

“အဲဒီလို ပြောကြတာပဲဗျ”

ရှုမီးလ် ပြန်ပြောပြီး မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြသည်။ ပြီးတော့ သူကုတ်အင်္ကျီထဲမှ အိတ်ကလေး တအိတ် ကို ဆွဲထုတ်ကာ...

“ဆေးလိပ်တလိပ်လောက် သောက်ကြရအောင် သူငယ်ချင်း၊ ကျုပ်က စက္ကူစိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားက ဆေးရွက်ကြီး စိုက်လေ”

ပင်တာလီမွန် စီးကရက်တလိပ် သောက်သည်။ ကော်ရှူနော်ဆီသို့ သွားရေး မသွားရေးကို ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးဖြင့်ပင် ခရီးဆက်သည်။

“မစ်ကာကလည်း သူရဲကောင်းတံဆိပ် တခု ရတယ်ဗျ၊ သူက ခင်ဗျားသားတွေကို အမီလိုက်ဖို့ ကြိုစားနေတာ၊ ခုတော့လည်း ကျုပ်တို့ရွာထဲမှာ ရထားတဲ့ သူရဲကောင်းတံဆိပ်တွေ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ချုံပုတ်ထဲက စာကလေးတွေလို မမြင်ချင် အဆုံး ဖြစ်နေပြီဗျ”

ရှုမီးလ်က နောက်ဘက်မှ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

ရွာစွန်သို့ရောက်အောင် ပင်တာလီမွန် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သည်။
ကော်ရှူနော့ဗ်၏ အိမ်သို့ ရောက်တော့ ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်သည်။
ပြီးတော့ ခြံဝင်းတံခါးကြီးရှိ မလွယ်ပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ သူ့ကို
မိရွန်ကိုယ်တိုင် ထွက်တွေ့သည်။ အဘိုးကြီး မိရွန်၏ မဲ့ခြောက်လွှမ်းသော
မျက်နှာကြီးသည် ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ကုသိုလ်ကံအကြောင်း ကြားပြီးပြီလားဗျ”

ကော်ရှူနော့က ပင်တာလီမွန်နှင့် လက်မောင်းချင်း ချိတ်ရင်း
ပြောသည်။

“ခုလေးပဲ လမ်းမှာ အလက်ဇီ ရှမ်းလ်နဲ့ တွေ့လို့ ပြောပြလိုက်တယ်လေ၊
ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လာတာက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာတာဗျ”

“အလုပ်ကိစ္စကို နောက်မှပြောဗျာ၊ ခုလောလော ဆယ်တော့
အိမ်ထဲဝင်ပြီး သားတော်မောင်နဲ့ တွေ့လိုက်ပါဦး၊ ကျုပ်တို့
ပျော်ရွှင်ခြင်းအထိမ်းအမှတ်နဲ့ သောက်ပွဲကလေး ကျင်းပနေတာဗျ”

“အဲဒီအကြောင်း ခင်ဗျား ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး”

ပင်တာလီမွန် နှာခေါင်းကို ပွစိ ပွစိလုပ်သည်။

“ကျုပ်က အနံ့ရနေပြီးသား”

မိရွန် တံခါးဖွင့်သည်။ ပင်တာလီမွန် ဝင်သာအောင် လမ်းဖယ်ပေးသည်။
ပင်တာလီမွန် ဖိနပ်ချွတ်ကို ကျော်ဝင် ပြီးသည်နှင့် စားပွဲနောက်မှာ ထိုင်နေသည့်
မစ်ကာကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟောဒီမှာပါဗျား၊ ကျုပ်တို့ရဲ့သားမောင် စစ်သည်တော်ကြီးလေ”

ဘိုးအကြီး ဂရစ်ရှ်ကာက မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ကြွေးကြော်သည်။
သူ့လက်က မစ်ကာ၏ပခုံးပေါ်မှာ။

ပင်တာလီမွန်က မစ်ကာ၏ လက်တံရှည်ကို ဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်သည်။
ပြီးတော့ နောက်သို့ ခြေတလှမ်းဆုတ်ကာ မစ်ကာအား တအံ့တဩဖြင့်
စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။

“ကဲ...ကဲ၊ ဦးလေး ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ”

မစ်ကာ အသံအက်ကွဲကြီးဖြင့် ပြောသည်။ သူ့ မျက်နှာ ပြုံးလျက်၊
ရွှင်လျက်။

“ဟ..ငါ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ဘူးလေ၊ ငါ အရမ်း အံ့ဩနေတာကွ၊ မင်းနဲ့
ဂရိုဂို စစ်ထွက်သွားတာ တချိန် တည်းလေ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ခဲ့တာပဲ၊

အဲဒီတုန်းကဆို မင်းတို့နှစ်ယောက် ကလေးတွေ ရှိသေးတာ ကလား။
ကဲ..ခုတော့ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ကော့ဆက်ရင့်မာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊
ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ တပ်ရင်းမှာ စစ်မှုထမ်းနိုင်လောက်အောင် ကျားကျားလျားလျားနဲ့
အရည်အချင်းပြည့်စစ်သားကြီး ဖြစ်နေပါပေါ့ကလားဗျာ”

လူကီနစ်ချ်နာက သားဖြစ်သူအား မျက်ရည်အပိုင်းသားဖြင့်
ငေးကြည့်နေသည်။ တချိန်တည်းတွင် ဖန်ခွက် တခွက်ထဲသို့ ဗောဒ်ဂါ
ငဲ့ထည့်နေသည်။ မျက်စိက တခြား၊ အလုပ်က တခြား ဖြစ်နေသည့် အတွက်
စားပွဲပေါ်သို့ ဗောဒ်ဂါတွေ ဖိတ်စဉ်ကုန်သည်။

“ဟဲ့ ... အမိုက်မ၊ မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ အဖိုးတန်အရက်တွေကို
ဖြုန်းတီးနေတယ် ဟုတ်လား”

မိရွန် လှမ်းဟောက်သည်။

“ပျော်စရာ ရွှင်စရာ ဂုဏ်ယူစရာ သတင်းတွေနဲ့ ပြန်လာတဲ့ မင်းကို ငါတို့
အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတွေက လှိုက်လှဲဝမ်းသာ ကြိုဆိုပါတယ် မစ်ကာရေ”

ပင်တာလီမွန်က တခန်းလုံးကို ဝေဝိုက်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ပြီးတော့
အသက်ပင်မရှူဘဲ ဗောဒ်ဂါ ဖန်ခွက်ကို တချက်တည်း မော့ချလိုက်၏။
ထို့နောက် သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးများကို လက်ဝါးဖြင့် အသာအယာ
သပ်သည်။ ဖန်ခွက်အောက်ခြေကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့
ဖန်ခွက်အခင်းပေါ်မှာ ကျန်နေသည့် တစက်တည်းသော ယမကာကို
ဦးခေါင်းနောက် လှန်ပြီး သောက်ချလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်မှ
အသက်တချက်ရှူကာ သခွားသီးဆားစိမ်တလုံးကို ဝါးသည်။ နောက်ပြီး
အားရကျေနပ်စွာ မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်နေသည်။

လူကီနစ်ချ်နာက ဒုတိယ တဖန်ခွက် ငဲ့ထည့်သည်။ အဘိုးကြီး
ဣန္ဒြေပင်ဆည်မနေတော့ဘဲ ခွက်မှောက် ခွက်လှန် မော့ပစ်လိုက်သည်။
မစ်ကာက အဘိုးကြီးကို ပြုံးပြီးကြည့်နေသည်။ သည်ကောင်ကလေး ရွာမှာ
မရှိသည့် ကာလအတွင်း မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားပါကလား။
လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်က ဆိုလျှင် မစ်ကာ ဆိုသည့် ကောင်ကလေးသည်
ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ကလေး။ ခုတော့ သည်ကောင်ကလေးသည် ကျန်းကျန်းမာမာ
တောင့်တောင့်တင်းတင်းကြီး ဖြစ်လာသည်။ သည်ကြားထဲ အနက်ရောင်
နှုတ်ခမ်းမွေးတွေက ကော့ပုံနေသေးသည်။ သူသည် သိသိသာသာ ထွားကျိုင်း
လာသည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်က ကားပြီး ကိုယ် အလေးချိန်က မရှိဘူးဆို
ဆယ့်သုံးစတုန်းတော့ ရှိမည်။ သူ့မျက်နှာရော အသံပါ ကြမ်းထော်လာသည်။
နောက်ပြီး သူ၏ လက်ရှိအသက်ထက် ပိုပြီးရင့်ရော်လာသည်။ အပြောင်းအလဲ
မရှိသည်မှာ သူ့မျက်လုံးများသာ။ သူ့ မျက်လုံးများကတော့ ဟိုတုန်းကလိုပင်

ဂနာမဠိမ်။ ပြုတူးတူး ကြောင်တောင်တောင်။

မစ်ကာက ငှက်တစ်ကောင်လို အတွေးမဲ့ဘဝ မျိုးဖြင့်
နေထိုင်ရှင်သန်သူ။ ယနေ့ ယခုဘဝသည်သာ သူ့အတွက် အရေးကြီးသည်။
ယနေ့ပျော်နေရလျှင် ပြီးရော၊ မနက်ဖြန်ကိစ္စတွေက သူ့ဘာသာ
ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ သူ့ထိုက်နှင့် သူ့ကံ ပေါ့၊ တကယ်တော့ စစ်သားအဖြစ်
ကျင်လည်နေရတာကို သူက သိပ်ပြီး နှစ်သက် သဘောကျလှသည် မဟုတ်။
သူသည် အကြောက်အရွက်င်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ထူးခြား
ထင်ရှားအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့။ သူ့ကို အထူး တာဝန်ဖြင့် စေလွှတ်ခဲ့သည့်
ခရီးစဉ်များ ရှိခဲ့သော်လည်း သူသည် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မလာ။ သူသည်
နှစ်ကြိမ်တိတိ စစ်ခုံရုံး အတင်ခံ ရဖူးသည်။ တကြိမ်က ရုရှားပြည်ဖွား
ပိုလန်ကောင်မကလေးကို မတော်မတရား ကျင့်သောကြောင့်။ နောက်တကြိမ်
ကတော့ ခိုးမှု ကျူးလွန်သောကြောင့်။ သို့သော် အပြစ်မှ ကွင်းလုံးကျွတ်
လွတ်အောင် သူ တနည်းတဖုံ ကြံဆောင်နိုင်ခဲ့၏။ သူ့တပ်ရင်းတွင် သူက
နာမည်ပျက်ဖြင့် ကျော်ကြားသူ။ သို့ပေမဲ့ ကော့ဆက်ရဲဘော်များက သူ့ကို ချစ်ခင်
ကြသည်။ သူက ပျော်ပျော်နေတတ်သူ၊ အမြဲပြီးနေသူ၊ နောက်ပြီး
အပြောင်အပြက် ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း သီချင်းတွေ အဆိုကောင်းသူ။
ထိုမျှမကသေး သူက ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ် အပြည့်ရှိပြီး ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း
ပြောတတ် ဆိုတတ် နေထိုင်တတ်သူလည်း ဖြစ်သောကြောင့်
တောပုန်းဓားပြဆန်သော သူ့ကို အရာရှိများ ကလည်း ချစ်ခင်ကြသည်။

မစ်ကာအတွက်တော့ ဘဝက ရိုးစင်းပါသည်။ မြင်သာထင်သာ
ရှိပါသည်။ ဘဝက ထယ်ကြောင်း တကြောင်း လိုပါပဲ။ သူက
သိသာမြင်သာသည့် အဆိုပါထယ်ကြောင်းတွင် မားမားမတ်မတ်
ထည်ထည်ဝါဝါကြီး လျှောက်လှမ်းမည်။ မစ်ကာက ဝံပုလွေ တစ်ကောင်၏
ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်တွင် လျှောက်လှမ်းသည်။
သူ့သွေး သည် ဝံပုလွေသွေးမျိုး။ သူ့စိတ်ဓာတ်သည် ဝံပုလွေစိတ်ဓာတ်မျိုး။
သူ့အတွေးများက ရိုးရှင်းသည်။ လက်တွေ့ကျသည်။ နောက်ပြီး
တည့်တိုးကျသည်။ သင် ဆာလောင် မွတ်သိပ်နေသည်ဆိုလျှင် တခုခုစားရမည်။
စားဖို့ ဘာမျှမရှိဘူးဆိုလျှင် ခိုးစား၊ နောက်ဆုံး ရဲဘော်ရဲဘက်
အချင်းချင်းဆီကပင် ခိုးသင့် ခိုးရမည်။ သည်တော့ မစ်ကာတစ်ယောက်
ဆာလောင် နေပြီ ဆိုလျှင် ခိုးတော့တာပါပဲ။ သင့်ဘွတ်ဖိနပ်တွေ
စီးလို့မရလောက်အောင် စုတ်ပြတ်နေပြီဆိုလျှင် အလွယ်ဆုံး
အရှင်းဆုံးအလုပ်က ဂျာမန်သုံပန်း တဦးဦး၏ ဘွတ်ဖိနပ်ကို ချွတ်ယူရုံပေါ့။
သင့်ကို အပြစ်ပေး ဒဏ်ခတ်ပြီဆိုလျှင် ထိုအပြစ်မှ ကျေလောက်အောင်
တနည်းတဖုံ ပြန်ပြီး အကြွေးပြန်ဆပ်ပေါ့။ မစ်ကာ ပြစ်မှုကျူးလွန်မိပြီဆိုလျှင်
ဂျာမန် ကင်းစခန်း များသို့ သွားပြီး ဂျာမန်သုံပန်းများ ဖမ်းလာတတ်သည်။

နောက်ပြီး အန္တရာယ်အများဆုံး စီမံကိန်းများကို ထမ်းရွက်ခွင့် ပြုဖို့ ကမ်းလှမ်းတတ်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ၁၉၁၅ ခုနှစ်ထဲတွင် သူ ဒဏ်ရာရပြီး သို့ပန်းအဖြစ် အဖမ်းခံရသည်။ သို့သော် ထိုသို့ အဖမ်းခံရသည့် ညမှာပင် သူ့လက်သည်းတွေ အစုတ်အပြတ် အပဲ့အနွဲ့ခံပြီး သူ့အား ဖမ်းထားသည့် တဲကုပ်အမိုးကို ဖောက်ထွက်ပြေး ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ပြေးရင်းလွှားရင်း မြင်းဇက်ကြိုး တချောင်းကို အမှတ်တရ သိမ်းထားဖို့ ကောက်လာခဲ့သည်။ ထိုသို့သော နည်းများဖြင့် မစ်ကာက အကျဉ်းအကျပ်များမှ လွတ်အောင် ရုန်းထွက်ခဲ့သည်။

“ဒီတော့ မင်း သူရဲကောင်းဘွဲ့ တံဆိပ် ရခဲ့တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

ဟု ပင်တာလီမွန်က ပြုံးပြီး ခပ်ထွေထွေဖြင့် မေးသည်။

“ကော့ဆက်တွေထဲမှာ သူရဲကောင်း ဘွဲ့တံဆိပ် မရတဲ့လူ ဘယ်သူရှိလို့လဲ အဘရယ်”

မစ်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်နေသည်။

“သူက မာနကြီးတယ်ဗျ”

အဘိုးကြီး ဂရစ်ရှကာ ကမန်းကတန်းဝင်ပြောသည်။

“ဒီကောင်က ကျုပ်အတိုင်းပါပဲ၊ သူက ဦးမညွတ် တတ်တဲ့ကောင်လေ”

“သူတို့က အဲဒီလို မာန မထားတဲ့အတွက် သူရဲကောင်းဘွဲ့ ပေးတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

ဟု ပင်တာလီမွန် ဒေါသအလျောက် ပြောဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် မိရုန်က သူ့ကို စားဖို့ဆောင် ထဲ ဆွဲခေါ် သွားသည်။ သေတ္တာတလုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့ကို မေးသည်။

“နာတာလီယာနဲ့ ခင်ဗျားမြေးတွေ နေကောင်းကြရဲ့လား၊ အားလုံး ကျန်းကျန်းမာမာပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သတိရဗျို့၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား လာခဲ့တာ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ဆို၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ ပြောဗျာ၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ ထပ်သောက်မိပြီး ခင်ဗျား အလုပ်ကိစ္စ မပြောနိုင်လောက်အောင် မူးသွားလိမ့်မယ်”

“ဘုရားသခင်ရဲ့ ဗျာဒိတ်တော်ကို နာခံတဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်ကို ကူညီပါဦးဗျာ၊ ကျုပ်ကို ပိုက်ဆံပေးပါ၊ မဟုတ်ရင် ဒီငွေကြေးပြဿနာနဲ့ပဲ ကျုပ်ဘဝ ပျက်တော့မယ်”

ပင်တာလီမွန် မူးမူးဖြင့် ရိုကျိုးနှိမ့်ချစွာပြောသည်။

“ဘယ်လောက်လဲ”

မိချွန် ကြားဖြတ်မေးသည်။

“ရှုဘယ်တစ်ရာ”

ကော်ရှူနေ့က သူ ကိုင်ထားသည့် သေတ္တာကို ဖွင့်ပြီး မွေနှောက်ရှာသည်။ ဆီတွေ ပေကျံညစ်ပတ် နေသည့် ပဝါဖြင့် ထုပ်ထားသည့် အထုပ်တထုပ်ကို ထုတ်ယူသည်။ ပြီးတော့ ဆယ်ရှုဘယ်တန် ငွေစက္ကူ ဆယ်ရွက်ကို ရေတွက် ပေးသည်။

“ကျေးဇူးပါ မိချွန်ရယ်၊ ကျုပ်တို့ စိတ်မဆင်းရဲ ရအောင် ခင်ဗျား ကယ်တင်လိုက်တာပါပဲဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးမတင်နဲ့၊ ကျုပ်တို့ သွေးရင်းသားရင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လာတဲ့ အခါကျ တော့...”

(၇)

မစ်ကာ အိမ်မှာ ငါးရက်နေသည်။ ညတွေကိုတော့ အနီကွတ်ရှိ၍ကာ၏ ဇနီး ထံမှာချည်း ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ သူက သွေးသားဆန္ဒ မပြည့်ဝသော မိန်းမတွေ၏ ဒုက္ခကို စာနာမိသည်။ သနားမိသည်။ အထူးသဖြင့် အနီကွတ်ရှိကာ၏ မိန်းမကို သနားမိသည်။ သူမက အလွန်ရိုးသားသည်။ ခင်ပွန်းသည်နှင့် ခွဲခွာနေရသည်မှာ ကြာကောင်း ကြာခဲ့ပြီ။ နေ့ဘက်များတွင်တော့ သူက ဆွေမျိုးတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေများထံသို့ လျှောက်သွားသည်။ လည်ပတ်သည်။

ရွာထဲသို့ လှည့်ပတ်သွားလာပြီဆိုလျှင် သူက ကုတ်အင်္ကျီခပ်ပါးပါးကို တထည်တည်း ဝတ်သည်။ ကက်ဦးထုပ်ကို နောက်သို့ လှန်ပြီး ဆောင်းသည်။ ရာသီဥတု အအေးဒဏ်ကို သူက ဟန်ဖြင့် မာန်ဖြင့် ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် ရင်ဆိုင်သည်။

တညနေတွင်တော့ မီလက်ကော့ မိသားစုအိမ်သို့ အလည်အပတ် ရောက်သွားသည်။ သူနှင့် အတူပါလာ သည်မှာ နှင်းခဲရနံ့၊ နောက်ပြီး မေ့မရနိုင်လောက်အောင် စူးစူးရှရှရှိသည့် စစ်သားရနံ့။ အပူငွေ့ကဲ့သော စားဖို ဆောင်ထဲသို့ သူ ဝင်သွားတော့ ၎င်းရနံ့များက ပိုပြီး သိသာနေသည်။ သူက စားဖိုဆောင်ထဲတွင် ထိုင်ပြီး ထွေရာလေးပါး စကားပြောသည်။ စစ်ပွဲကြီးအကြောင်း သူတို့ရွာသတင်းတွေ၊ ထို့နောက် သူ၏ စိမ်းဖန့်ဖန့် မျက်လုံးများကို မှေးကျဉ်းပြီး ဒါရီယာကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်ဖို့

ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သူ ကျောခိုင်းပြီး စားဖိုဆောင်တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်နှင့် ဒါရီယာ လူးလွန်လှုပ်ရှားသည်။ သူမက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့သည်။ လည်စည်းပဝါတထည်ကို လည်ပင်းမှာပတ်ဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ သို့သော် အီလီနစ်ချ်နာက မေးသည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဒါရီယာ”

“ကျွန်မ အပြင်ထွက်ချင်လို့”

“ငါ ညည်းနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

ပင်တာလီမွန်ကတော့ ငုတ်တုတ်။ ခေါင်းမဖော်။ သားအမိနှစ်ယောက် ပြောနေသည့် မေးခွန်းတွေ၊ အဖြေတွေကို တလုံးတပါဒမျှ မကြားရသည့်အလား။ ဒါရီယာက သူနဲ့ဘေးမှ ဖြတ်ပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးတွေထဲမှ ရမ္မက်မီးလျှံကို ပင်တာလီမွန် မမြင်သာအောင် မျက်လွှာချ ဖုံးအုပ်ထားသည်။ သူမ၏ယောက္ခမ အသွားကြီးက လေးဖင့်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူမနောက်မှ လိုက်သည်။ မစ်ကာက ခြံဝင်းတံခါးသို့ အရောက်တွင် ချောင်းဟန့်သည်။ နောက်ပြီး နှင်းခဲတွေကို တဂျီဂျီမြည်အောင် ခြေထောက်ဖြင့် နင်းခြေသည်။ အိမ်ခန်းတံခါးဖွင့်သံ ကြားသောအခါ မစ်ကာ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ အိမ်လှေကားထစ်များဆီသို့ ပြန်လာသည်။

“ရှေ့ကလာတာ မစ်ကာလားဟဲ့၊ ငါတို့ခြံထဲမှာ မင်း လမ်းပျောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

အီလီနစ်ချ်နာ မလိုလားသည့်အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ခြံဝင်းတံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်ခဲ့ပါကွယ်၊ မဟုတ်ရင် ဒီလေထဲမှာ တညလုံး တဗျန်းဗျန်း မြည်အောင် ဆောင့်နေတော့မှာ”

“မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်၊ ကျွန်တော် လမ်းမပျောက်ပါဘူး၊ ဝင်းတံခါးကိုလည်း ကြိုးချည်ခဲ့ပါမယ်”

မစ်ကာ ပြန်ပြောသည်။ သူ့လေသံက စိတ်ပျက် လက်ပျက်လေသံ၊ သူက ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်ပြီး လမ်းကို ဖြတ်ကူးသည်။ ပြီးတော့ အနီကွတ်ရှ်ကာ၏ အဖော်မဲ့ ဇနီးထံသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်သွားတော့၏။

ခွင့်ရက်စေ့၍ မစ်ကာ ရှေ့တန်းသို့ ပြန်သွားသောအခါ အနီကွတ်ရှ်ကာ၏ ဖော်မဲ့မိန်းမသည် မစ်ကာအား တမ်းတမ်းတတ ငိုကြွေးသည်။ မစ်ကာ၏ ရမ္မက်ပြင်း အပွေ့အဖက် အယုအယများကို ပြန်လည်တမ်းတမိသည်။ မစ်ကာ၏ ကျားကျားလျားလျား ကိုယ်ခန္ဓာကို သူမ ဘယ်လိုမျှမေ့မရ။ မစ်ကာ ရှေ့တန်းသို့ ပြန်သွားတော့ အနီကွတ်ရှ်ကာ ၏

လင်ဝေးမိန်းမအား ချစ်လက်ဆောင်တခု ပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုလက်ဆောင်ကား ဂန်ရီယာ သို့မဟုတ် ညောင်းကျရောဂါ။

(၈)

မြင်းလည်ဆံမွေးကို လေက အမြဲတမ်း ထိတွေ့ နှုတ်ဆက်နေသလို အချိန်တွေကလည်း နေ့ရက်များနှင့် ထာဝစဉ် ရစ်ပတ်တွယ်ငြိနေသည်။ ခရစ္စမတ်ပွဲတော် နေ့ရက် မတိုင်မီကလေးမှာပင် မထင်မှတ်ဘဲ အနွေးဓာတ် ဝင်လာသည်။ မိုးက နေ့ရောညပါ ဆက်တိုက်ရွာချသည်။ ယခင်က ခြောက်သွေ့နေသော လမ်းကြောင်းများပေါ်သို့ တောင်ကျရေတွေ ဒလဟော စီးဆင်းလာသည်။ နှင်းကမ္မလာအောက်တွင် ငုပ်လျှိုးနေခဲ့သည့် မြက်စိမ်းစိမ်းတွေ ယခု အမောက်ထောင်လာပြီ။ ဒွန်မြစ်ကမ်းစပ်များတွင် အမြုပ်တွေ တစီစီထလာသည်။ မြစ်ပြင် ဘက်မှာခဲနေသည့် ရေများ ဖျော့တော့တော့ အပြာရောင် ဖြစ်လာသည်။ ပြီးတော့ ရေတွေ ရုန်းကြွလာသည်။ မည်းနက်နေသော မြေကြီးထဲမှ ပြောမပြတ်တတ်လောက်အောင် သင်းပျံ့သော ရနံ့တမျိုး ထွက်လာသည်။ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ လှည်းဘီးရာ ချိုင့်များထဲတွင် တင်နေသည့် ရေများက ပလုံစီနေသည်။ ရွာ၏ ဟိုမှာဘက်ရှိ ရွှံ့တောင်စောင်းများသည် မြေပြိုမှုကြောင့် ဒဏ်ရာတွေ အထင်းသား ဖြစ်နေသည်။

တောင်အရပ်မှ တိုက်ခတ်လာသော တောင်လေက မြက်ပုပ်နံ့ကို သယ်ဆောင်လာသည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်း ရောက်တော့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီတွင် ခိုပြာရောင် အရိပ်တွေ သမ်းနေသည်။ ရှုခင်းက နွေဦးရှုခင်းမျိုး။ ရွာထဲရှိ ခြံစည်းရိုးများ အနီးတွင် စွန့်ပစ်စုပုံထားသည့် ပြာပုံများ နံဘေးပတ်လည်တွင် ရေအိုင်ကလေးတွေ ဝိုင်းပတ်နေ၏။ နေ့ခင်း ဘက်တွင် အိမ်ခေါင်မိုးများတွင် ရေခဲပန်းဆွဲကလေးတွေ တွဲခိုနေသည်။ ပြီးတော့ ဖောင်းရစ်များပေါ်သို့ အရည်ပျော် စီးကျသည်။ ငှက်ကျားကလေးများက ခြံစည်းရိုးများပေါ်တွင် နားပြီး မနားမနေ စကားတွတ်ထိုးနေသည်။ မိရွန် ကော်ရှူနေ့၏ ခြံဝင်းထဲတွင် ဆောင်းခိုနေသည့် နွားကြီးက ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်နေသည်။ အခါမသင့်မီ ကျလာသည့် နွေဦးကို စိတ်ဆိုးပြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေသည့်နှယ်။ နွားကြီးက ခြံစည်းရိုးကို ဦးချုံဖြင့် ဝှေ့သည်။ ပြီးတော့ အရည်ပျော်စ နှင်းခဲများကို ခြေထောက်ဖြင့်ကန်သည်။ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့ ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ဒွန်မြစ်ကြီး၏ ရေခဲများ စတင်ဖြိုကွဲသည်။ မြစ်လယ်ရေစီးကြောင်းတွင် ရေခဲတုံးတွေ အချင်းချင်း တိုက်ခိုက် ညည်းတွား သံများ ထွက်ပြီး စီးဆင်းသည်။ အိပ်ချင်မူးတူး

ဖြစ်နေသည့် ဧရာမငါးကြီးများနှင့် တူလှသည့် ရေခဲမျောတုံးကြီးများက မြစ်ကမ်းပါးများကို ဝင်ဆောင့်သည်။ ဒွန်မြစ်၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းရှိ ပေါ်ပလာပင်ကြီးများသည် တောင်လေ၏ တွန်းတိုက်မှု ကြောင့် ကွေးနေအောင် ကခုန်နေကြ၏။

သို့သော် ညဘက်သို့ရောက်လာတော့ တောင်ကုန်းများက တဝေါဝေါ အော်မြည်သံများကို စတင်ထုတ်လွှင့် တော့၏။ တောကျီးကန်းများက ရွာကွက်လပ်ပေါ်တွင် တဖျပ်ဖျပ် ပျံသန်းရင်း အသံစူးစူးဖြင့် ကကြသည်။ ခရစ္စတိုနီယာ ၏ ဝက်ကြီးသည် မြက်ခြောက်တထုံး ကို ကိုက်လျက် မီလက်ကျော် ခြံဝင်းကို ကျော်ဖြတ်ပြေးသည်။ ပင်တာလီမွန်က သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပြီး နွေဦးတကျော့ပြန်လာတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မနက်ဖြန်လောက် ဆိုရင်တော့ ဆောင်း ကန့်လန့်ကာချမည့် နှုတ်ဆက်နှင်းများ ကျလိမ့်ဦးမည်။

ညဘက်တွင် လေက အရှေ့အရပ်ဆီသို့ ဦးလှည့် တိုက်ခတ်သည်။ ခပ်ပါးပါးကျလာသော နှင်းခါးများက ရေဗွက်ရေအိုင်ကလေးများကို နှင်းခဲပါးပါးကလေးဖြင့် ကပ်ပေးသည်။ နံနက်မိုးလင်းတော့ လေက မော်စကို ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသည်။ သို့ဖြင့် နှင်းလွှာပါးပါး ကလေးသည် မာကျောလာပြန်သည်။ ဆောင်းသခင်က တကျော့ မင်းမူပြန်ပြီ။ ရေခဲမျောတုံးများသည် အဖြူရောင် အချပ်ကြီးများဖြစ်အောင် ပေါင်းစပ်ပြီး ဒွန်မြစ်လယ်တွင် မျှောဆင်းနေသည်။ အကာအကွယ် မဲ့သော မြေကြီးများကတော့ အေးစက်သောအငွေ့တွေ မှုတ်ထုတ် နေလေသည်။

ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ရက် ရောက်ပြီးနောက် များမကြာမီမှာပင် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အတွင်းရေးမှူးက အစည်းအဝေး တခုတွင် ပင်တာလီမွန်အား သတင်းပေးသည်။ သူသည် ကာမင်စကာတွင် ဂရီဂိုနှင့် တွေ့ခဲ့ကြောင်း၊ သူ့အနေဖြင့် မိဘများနှင့် တွေ့ဆုံဖို့ မကြာမီ ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ကြောင်း အတွင်းရေးမှူးက သတင်းပေးလေသည်။

အပိုင်း [၃]

တော်လှန်ရေးကာလ

ဆာဂျီမိုကော့က သူ၏ အမွေးထူထူ အသားမည်းမည်း လက်ကလေးများဖြင့် ဘဝ၏ သွေးခန့်နှုန်းများကို စမ်းကြည့်တတ်သည်။ တခါ တခါတော့ ဘဝ၏ သွေးခန့်နှုန်းက မှန်နေသည်။ ထိုအခါမျိုး မှာတော့ ဘဝက ပျော်စရာ၊ ကြည်နူးစရာ။ တခါ တခါတော့လည်း သူ တော်တော်စိတ်ဓာတ်ကျသည်။ ရေနစ်နေသူတဦး၏ လည်ပင်းမှာ ကျောက်တုံးကြီး တတုံး ဆွဲချည်ထားခြင်း ခံရသလို ကူကယ်ရာမဲ့ ခံစားမိသည်။ သူက ရှေ့ရေးကို အများကြီး ကြိုတင် မြင်တတ်သူပဲ။

ဟိုးတချိန်တုန်းက သူ ဝန်ချီစက်မောင်းသမား အဖြစ်ပဲ ရှိသေးစဉ်တုန်းကဆို သူသည် ကော့ဆက်များထဲမှ ဂျုံတွေဝယ်ခဲ့၏။ ဂျုံတစ်ပူးဒ် (ရုရှားအလေးချိန် တစ်ပူးဒ်လျှင် ၁၃၇ ပေါင်နှင့် ညီမျှ။ မြန်မာပြန်သူ) လျှင် ဂရော့ရှင် (ဩစတြီးယားသုံးငွေ၊ မြန်မာပြန်သူ) အနည်းငယ်မျှဖြင့် ဝယ်ခဲ့သည်။ နောက်တော့ ဂျုံအလေးချိန် ပူးဒ်လေးထောင်ကို လှည်းဖြင့်တိုက်ပြီး မြစ်ထဲ သွန်ချခဲ့ရသည်။ သူ ၁၉၀၅ ခုနှစ်ကိုလည်း ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေပါသည်။ ထို့နောက်ပိုင်း မှာတော့ မိုကော့ တဖြည်းဖြည်း ချမ်းသာလာသည်။ ခုဆို ရူဘယ် ခြောက်သောင်းလောက် စုမိဆောင်းမိနေပြီ။ ထိုငွေတွေ ကို ဗော်လ်ဂါ-ကမ်မ ဘဏ်မှာ စုထားသည်။ သို့သော် သူ အစောကြီးကတည်းက ကြိုတင်အနံ့ရထားသည်မှာ အကြီးအကျယ် ပွက်လောရိုက် ဆူညံသံတွေ ကြားနသည့်နေ့ကို ရောက်တော့မည်ဟု။ ထို့ကြောင့် သူသည် အမှောင် လွမ်းမည့် နေ့ရက်များ ဆိုက်ရောက်အလာကို စောင့်နေခဲ့၏။ တကယ်တော့ သူစောင့်နေတာ မမှားခဲ့ပါ။

မြို့တော်၏ ကောလာဟလ သတင်းများသည် ဖေဖော်ဝါရီလ ကတည်းက ပဲ့တင်ဟည်းနေခဲ့သည်။ ၎င်း ကောလာဟလ သတင်းများမှာ ဇာဘုရင်၏ မိသားစုနှင့် ရပ်စဲပြုတင် တို့၏ အရှုပ်အပုပ် သတင်းများ ဖြစ်၏။ ၎င်းသတင်း များသည် မြို့တော်မှတစ်ဆင့် ဒွန်မြစ်ရိုး တလျှောက်ရှိ ရွာအားလုံးသို့ ပျံ့နှံ့နေလေပြီ။

မတ်လထဲတွင်တော့ သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်စနစ် ပြုတ်ကျသွားပြီ ဆိုသည့် သတင်းကို ဆာဂျီပလာ တိုနီဗစ်ချ်က ကြေညာလိုက်သည်။ ထိုသတင်းကို ကော့ဆက်များက နားထောင်ကြသည်။ နားထောင်ရာ၌ ဘာတွေဖြစ်လာမည်ဟူသော စိုးရိမ်သောကစိတ်များကို ထိန်းသိမ်းပြီး နားထောင်ကြသည်။ နောက်ပြီး မိမိတို့ ဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်လာမည်လား

ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် နားထောင်ကြသည်။ ထိုနေ့ကတော့ တံခါးတွေ ပိတ်ထားသည့် မိုကော့၏ ဆိုင်ရှေ့သို့ ကော့ဆက်တွေ တစုတဝေးကြီး ရောက်လာသည်။ ဆံပင်နီနီ မျက်စိစွေစွေနှင့် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ အသစ် ကတော့ ဆိုင်အပြင်ဘက်၌ တက်ကြွစွာ ပြောဆိုဆွေးနွေး နေကြသည့် ဆွေးနွေးချက်များတွင် ပါဝင်ဆွေးနွေးခြင်း လုံးဝ မပြု။ ကြားရသော သတင်းများကြောင့် သူ စိတ်ဆင်းရဲနေသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျနေသည်။ တခါ တခါ ဝင်ပြောတော့လည်း သူ့စကားတွေက နား ကလော့ချင်စရာ။

“အင်း၊ ဖြစ်ရပ်တွေကတော့ လှလှပပကြီးကို ပြောင်းလဲလာတော့တာပဲ၊ ဒီတော့ တို့တတွေ ဘာလုပ် သင့်သလဲ ဟင်”

ဆိုင်အပြင်ဘက်တွင် လူတွေ စုဝေးနေသည်ကို တွေ့သောအခါ အပြင်သို့ ထွက်ပြီး လူကြီးသူမများနှင့် စကားစမြည် ပြောကြည့်ဖို့ မိုကော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူက ရက်ကွန်းဝက်ဝံမွေး ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ၏ လမ်းလျှောက်တုတ်ကို အားပြုပြီး အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်များမှ ဆင်းခဲ့သည်။

“ကဲ ... မိုကော့ရေ ခင်ဗျားက ပညာတတ် တယောက်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ငန့်ငအတွေ့ကို ဘာတွေ ဖြစ်ပျက် နေသလဲ ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး” ဟု မက်ဗီကက ရှူလင်က ပြုံးလျက် စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးသည်။

မိုကော့က ကော့ဆက်ရွာသားများကို ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်သည်။ သည်တော့ လူအုပ်အလယ်သို့ မိုကော့ ဝင်လို့ရအောင် သက်ကြီးရွယ်အို လူကြီးသူမများက ကိုယ်ကို ယုံပြီး လမ်းရှင်းပေးကြသည်။

“ကျုပ်တို့ ဇာဘုရင် မရှိဘဲ နေထိုင်ကြရလိမ့်မယ်..”

မိုကော့က သွေးတိုးစမ်းသည့်အနေဖြင့် စကား စသည်။

အဘိုးကြီးတွေ အားလုံး သူတပေါက် ငါတပေါက်ဖြင့် ကြွက်ကြွက်ညံ့အောင် ပြောကြတော့၏။

“ဒါဆို ဇာဘုရင် မရှိဘဲ ကျုပ်တို့ ဘယ်လို နေထိုင်ကြမလဲက

“ကျုပ်တို့ရဲ့ အဘိုးတွေ အဖေတွေ အားလုံး ဇာဘုရင်လက်အောက်မှာ နေခဲ့ကြတာလေ၊ ကဲ...ခုရော ဇာဘုရင် တပါး ရှိဖို့ မလိုအပ်ပေဘူးလား”

“ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်တဲ့နောက် ခြေထောက်တွေက ဘယ်လို ရှင်သန်နိုင်တော့မှာလဲ”

“ငါတို့ကို ဘယ်လိုအစိုးရက အုပ်ချုပ်မှာလဲဟေ”

“ကဲ..ပြောစရာရှိတာ ပြောစမ်းပါ ဆာဂျီပလာ တိုနီဗစ်ချ်ရယ်၊ ငါတို့

ကြောက်စရာ လန့်စရာ ဘာတွေများ ရှိလဲ ဆိုတာ ပြောဗျာ”

“သူကိုယ်တိုင်လည်း သိချင်မှ သိမှာပေါ့”

ဟု တယောက်က ပြုံးစိစိဖြင့် ပြောသည်။

ဆာဂျီပလာတိုနီဗစ်ချ်က သူစီးထားသည့် ဘွတ်ဖိနပ်ကို ကြိရာမရ ငဲ့ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ စကားလုံးများကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပြောလိုက်၏။

“ပြည်နယ်လွှတ်တော်က ကျုပ်တို့ကို အုပ်ချုပ်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့နိုင်ငံက သမ္မတနိုင်ငံ ဖြစ်လာတော့မှာ”

မိုကော့ အားတင်းပြီး ပြုံးသည်။ သူနံဘေး ပတ်လည်ရှိ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသော ကျေးရွာ လူကြီးပိုင်းကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူ ပြုလုပ်နေကျ အကျင့်အတိုင်း သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးကို လက်ဖြင့် နှစ်ပိုင်းခွဲသည်။ သူ စကားပြောသောအခါ ဒေါသသံစွက်နေသည်။ သူ စိတ်ဆိုးနေသည်။ ဒေါသ ထွက်နေသည်။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါကို စိတ်ဆိုး ရမည်မှန်းလည်း မသိ။

“ခု ရုရှားကို သူတို့ ဘာတွေ ယူသွင်းလာသလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ အမြင်ပဲ၊ သူတို့က ခင်ဗျားတို့ကို တောင်သူ လယ်သမားတွေနဲ့ တန်းတူအောင် ညှိပေးကြလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ခံစားနေတဲ့ အထူးအခွင့်အရေး တွေကို ရုပ်သိမ်းကြ လိမ့်မယ်။ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းမှုတွေနဲ့ အပေးအယူ လုပ်ကြတဲ့အခါ အနာဟောင်းတွေကို ပြန်ဆွလိမ့်မယ်။ ကျောင်းတော်က ရန်စတွေကို ပြန်ဖော်လိမ့်မယ်။ ခေတ်က ပျက်လာပြီဗျာ... ခေတ်အခြေအနေ ကောင်း၊ မကောင်းဆိုတာ ဘယ်သူတွေရဲ့ လက်ထဲကို အစိုးရအဖွဲ့ ရောက်သွားမလဲ ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်လေ။ မဟုတ်လို့ကတော့ ကျုပ်တို့ဘဝတွေ စိစိညက်ညက် ကြေကုန်မှာပဲ”

“ကျုပ်တို့ မသေမပျောက်နဲ့ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ တွေ့ကြ ရမှာပေါ့လေ”

ဘိုဂါတီရိဗ်က ခေါင်းကို ယမ်းသည်။ နောက်ပြီး တောထနေသော မျက်ခုံးမွေးများ အောက်ရှိ မျက်လုံးများဖြင့် မိုကော့အား မယုံမကြည် ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျာ့လမ်း ခင်ဗျားလျှောက်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘဝတွေလည်း ပိုပြီး ကောင်းချင် ကောင်းလာ တော့မှာပေါ့”

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်နည်းဘယ်ပုံနဲ့ ပိုပြီးကောင်း လာမှာတဲ့လဲ”

မိုကော့ ခါးခါးသီးသီး မေးသည်။

“အစိုးရအသစ်က စစ်ပွဲကြီးကို အဆုံးသတ်ကောင်း

အဆုံးသတ်လိုက်နိုင်မှာပေါ့၊ ဒါ ဖြစ်လာနိုင်တာပဲလေ၊ မဟုတ်ဘူး လားဗျာ”

မိုကော့ လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ ပြီးတော့ သူ့အိမ်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးသွားသည်။ မဆီမဆိုင် သူ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများက အတွေးထဲ ဝင်လာသည်။ သူ့ဂျုံစက်အကြောင်း၊ အရောင်းအဝယ်တွေ မကောင်းသည့် အကြောင်း၊ နောက်ပြီး သားနှင့် သမီးအကြောင်း၊ သမီး အဲလီစတတ်တာ က မော်စကိုမှာ။ ဟိုကောင် ဗလာဒီမာ က နီဗို-ချာကပ်စ်မှ ပြန်လာတော့မည်။ များမကြာမီအတွင်း အိမ်သို့ ရောက်လာတော့မည်။ ကလေးတွေအတွက် ထားရှိသော စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်က လောလောဆယ် ခေါင်းမီးတောက်နေသည့် အတွေးများကို မတိုးနိုင်။ မလွှမ်းနိုင်။ စုဝေးနေသည့် သက်ကြီး ရွယ်အို လူကြီးများကို လှည့်ကြည့်သည်။ လှေကား လက်ရန်းကို ကျော်ပြီး ပျစ်ခနဲ တံတွေး ထွေးသည်။ ပြီးမှ ဝရန်တာအတိုင်း သူ့အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဘုရား...ဘုရား...အပြောင်းအလဲတွေက မယုံနိုင်စရာ မရှိလောက်အောင်ပါကလား၊ ခု ဒီအသက် ဒီအရွယ် ရောက်နေတဲ့အထိ ငါဟာ အရူး အပေါ့ တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပါကလား၊ ငါ့ဘဝ တိုးတက် ကောင်းမွန်လာရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ငါ့တသက်လုံး ကြိုးစားအားထုတ် နေထိုင်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ ငါ ဘာမှ ဖြစ်မလာ ပါကလား။ ကုန်ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံတခုမှာ စောင့်ရတဲ့ အစောင့် တစ်ယောက်လို တစ်ယောက်တည်းပါပဲလား။

“ငါဟာ ငွေတွေကို မသမာတဲ့နည်းနဲ့ အရယူခဲ့တယ်၊ အဲဒီနည်းနဲ့ ချမ်းသာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေကို သမ္မာအာဇီဝ နည်းနဲ့ ရှာလို့မှ မရနိုင်ဘဲ...။ တခြားလူတွေကို လည်ပင်းညှစ်ခဲ့တယ်။ ဟော...ခုတော့ တော်လှန်ရေးက ဖြစ်ပေါ်လာနေပြီ။ မနက်ဖြန်ဆို ငါ့အစေအပါးတွေ က ငါ့ကို ငါ့အိမ်ထဲကနေ ကန်ထုတ်ကြတော့မှာ။ အဲဒီ သေနာကောင်တွေတော့လားကွာ၊ နောက်ပြီး ငါ့ကလေးတွေကရော၊ ကြည့်လေ...ဗလာဒီမာ ဆိုတဲ့ ကောင်က သောက်ရူး နေပါဦး၊ ဒီတော့ ဒီဖြစ်စဉ်တွေ အားလုံးရဲ့ အနှစ်သာရက ဘာလဲ၊ ဘာတွေ ဘယ်လောက်အဓိပ္ပာယ်ရှိနေလို့လဲ။ ဘာဆို ဘာမှ အရေးမကြီး အဓိပ္ပာယ် မရှိပါ။ အင်းလေ တကယ်လို့များ ...”

(၂)

ထိုညက သူ ကောင်းကောင်းအိပ်လို့မရ။ အိပ်ရာထဲတွင် ဘယ်လူးညာလိုမ့်ဖြင့်။ သူ့ကို စီးပိုးနှောင့်ယှက် နေသည်မှာ ကယောက်ကယက် အတွေးများ။ အတွေးတွေက အဆက်အစပ် မရှိ။ ဟိုတစ သည်တစ။ သိစိတ်၏

အတွေးများက တမျိုး၊ မသိစိတ်၏ လိုအင်ဆန္ဒများက တမျိုး။

နောက်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် သတင်းတခု ကြားရ သည်။
ယူဂျင်းလစ္စနစ်စကီ တယောက် ရှေ့တန်း စစ်မြေပြင်မှ ပြန်ရောက်လာမည်တဲ့။
သည်တော့ ယာဂေါဒ်နီးသို့ သွားဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ယူဂျင်းလစ္စနစ်စကီ
ထံတွင် ပကတိ အရှိတရားများကို မေးမြန်းစုံစမ်းရမည်။ ထိုသို့
အခြေအနေမှန်တွေကို သိနားလည်ခွင့်ရလျှင် သူ့စိတ်ကို ဖိစီးနေသည့်
စိတ်လေးနေခြင်းများ လျော့ပါးသက်သာသွားမည်ဟု မျှော်လင့်သည်လေ။
သည်တော့ ယင်မယ်လီယံက စွပ်ဖားအငယ်စား တခုတွင် မြင်းက၊စေပြီး
သူ့သခင်အား ယာဂေါဒ်နီးသို့ လိုက်ပို့သည်။

နေမင်းကြီးသည် ရွာအပေါ်ဘက်တွင် သီးနေသည့်
တရုတ်ဆီးသီးကြီးတလုံးလို ဝင်းထိန်နေသည်။ နေမင်း ကြီး၏ အပေါ်ဘက်နှင့်
အောက်ဘက်တွင် အခိုးအငွေ့ တွေလို ပျံလွင့်နေသည်မှာ တိမ်သား
တိမ်လိပ်တွေ။ စူးရှအေးမြစွာ တိုက်ခတ်နေသည့် လေထဲတွင် ချိုချို မွှေးမွှေး
သစ်သီးနံ့တွေ ပျော်ဝင်နေ၏။ စွပ်ဖားဆွဲသည့် မြင်း၏ ခွာများအောက်တွင်
လမ်းပေါ်တွင် ဒုတိယနေသည့် ရေခဲများ ကြေမွကုန်သည်။ မြင်း၏ နှာဝှာမှ
မှုတ်ထုတ်လိုက်သည့် အခိုးငွေ့များကို လေက သယ်ဆောင်ပြီး
မြင်းလည်ဆံမွှေးပေါ်တွင် နှင်းခဲများအဖြစ် တင်ပေးသည်။ စွပ်ဖားပြေးနှုန်းက
မြန်မြန်၊ တိုက်နေ သည့်လေက အေးအေး။ ကြာတော့ မိုကော့ မှေးခနဲ
အိပ်ပျော်သွားသည်။

နေ့တဝက်ကျိုးမှ ယာဂေါဒ်နီးသို့ ရောက်သည်။ သူ့ကို
လှေကားခြေရင်းမှ ဆီးကြိုနေသူမှာ ဘော်ဗွိုင်း အမဲလိုက်ခွေးမကြီး။
ခွေးမကြီးက မိုကော့ သွားမည့် လမ်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။
ရှည်လျားသော ခြေချောင်း များကို ဆန့်ပြီး သမ်းဝေနေ၏။ ထိုအချိန်တွင်
လှေကားခြေရင်းတွင် လဲလျောင်းနေသည့် အခြားခွေးများက လဲလျောင်းရာ မှ
ထသည်။ ပြီးတော့ ခွေးမကြီး နောက်သို့ ပျင်းရိပျင်းတွဲ လိုက်ကြသည်။

ဧည့်ခန်းမကြီး အဝင်ဝရှိ အခန်းငယ်ကလေးမှာ
ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နှင့် မီးထွန်းထားသည်။ သို့သော် ခွေးတွေ၏
အနံ့အသက်များဖြင့် ဟောင်စောန်နေသည်။ အခန်းထဲရှိ စားပွဲပေါ်တွင် ဆင့်ပြီး
တင်ထားသည်မှာ အရာရှိ တဦး၏ ကော့ကေးရှနယ်ဖြစ် သိုးမွေးကက်
ဦးထုပ်တလုံး၊ ငွေချည်ပန်းဖွား ထိုးထားသည့် ခေါင်းစွပ်တခု၊ နောက်ပြီး
ကော့ကေးရှနယ်ဖြစ် ကုတ်အင်္ကျီတထည်။ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် မျက်လုံးနက်နက်ရှိသည့်
မိန်းမတစ်ယောက် ဘေးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ မိုကော့အား
စိတ်ဝင်တစားကြည့်သည်။ နောက်ပြီး လေးလေးနက်နက် ဖြစ်နေသည့် သူမ၏
မျက်နှာသွင်ပြင် ကို မပြောင်းဘဲ မေးလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးက နီကိုလိုင်း အလက်ဇီဗစ်ချ်နဲ့ တွေ့ချင်တာလားဟင်၊ ကျွန်မ သူ့ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါမယ်”

မဆိုစလောက်ကလေး ဝဖိုင့်လာသော်လည်း ချောလှဆဲဖြစ်သည့် အက်စီနီယာကို ဆာဂျီပလာတိုနီဗစ်ချ် မမှတ်မိ။ သို့ပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ အက်စီနီယာက ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေ့ထားသည်။ ပြီးတော့ မားမားမတ်မတ်ရပ်သည်။ သူမ ခါတိုင်း မတ်တတ်ရပ်သည်မှာ သည်ပုံစံမျိုး မဟုတ်။ သူမက ခန်းမကြီးထဲ ဝင်သွားသည်။ တံခါးခေါက်ခြင်းပင် မပြု။ ခန်းမကြီးထဲဝင်ပြီး သူမနောက်မှ တံခါးကို ပိတ်ခဲ့၏။ တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်လောက် အကြာတွင် သူမ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူမနောက်တွင် အဘိုးကြီး လစွနစ်စကီ၊ တည်ကြည်ခန့်ညားစွာ ပြုံးပြီး ကြိုဆိုသည်။ နောက်ပြီး မတူမတန်သည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“အား-ကုန်သည်ကြီး မိုကော့ပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကို ရောက်လာတာလဲ။ လာ...အထဲဝင်လေ”

သူဘေးကပ်ပေးသည်။ လက်တဖက်ကို ဝှေ့ယမ်း ပြပြီး ခန်းမထဲသို့ ဝင်ဖို့ ဧည့်သည်ကို ဖိတ်ခေါ်သည်။

ဆာဂျီပလာတိုနီဗစ်ချ်က လေးလေးစားစား ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်သည်။ မိမိထက် အဆင့်မြင့်သူများနှင့် တွေ့လျှင် ဘယ်လိုနှုတ်ဆက်ရမည် ဆိုသည်ကို သူ လေ့လာသင့်ယူထားခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ထို့နောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ယူဂျင်းလစွနစ်စကီ ရှေ့တိုးလာသည်။ နားကိုင်းမပါသော မျက်မှန်နောက်မှ မျက်လုံးများကို မှေးကျဉ်းထားသည်။ ရွှေကွပ်ထားသည့် သွားတွေ ပေါ်အောင် ပြုံးပြပြီး မိုကော့၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကာ ကုလားထိုင်တလုံး ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

အဘိုးကြီး လစွနစ်စကီက အက်စီနီယာအား လက်ဖက်ရည်ယူခဲ့ဖို့ ညွှန်ကြားသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲကို လက်ဖြင့်ထောက်ကာ မိုကော့အနီးတွင် ရပ်သည်။

“ရွာထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုနေလဲ၊ ခင်ဗျားရော ကြားပြီးပြီလား .. သတင်းကောင်း တွေကိုလေ”

မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေ ပြောင်ရှင်းအောင် ရိတ်ထားသည့် အဘိုးကြီး၏ မေးစေ့ကို မိုကော့ မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းချသည်။

“ကျွန်တော်တို့လို လူမျိုးတွေက ဘာကြားရမှာလဲဗျာ”

“ဘယ်လိုကံဆိုး ကြမ္မာဆိုးတွေကြောင့်များ ဒီလို ကသောင်းကနင်းတွေ ဖြစ်လာရပါလိမ့်ဗျာ”

အဘိုးကြီး ပြောသည်။ သူ့လည်ပင်းမှ ဇေလုတ်ကြီးက တက်လိုက် ဆင်းလိုက်။

“စစ်ကြီး စဖြစ်ကတည်းက ဒီလိုတွေဖြစ်လာမယ် ဆိုတာ ကျုပ် ကြိုမြင်ထားပြီးသား။ အင်း.. မင်းဆက် တဆက် ပျက်သုဉ်းတော့မှာပေါ့လေ”

“ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘာတွေ ပျက်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မကြားရပါဘူးဗျာ”

မိုကော့ စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြောသည်။ ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ လုပ်နေပြီး စီးကရက်တလိပ် မီးညှိသည်။ ထို့နောက် သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“သတင်းစာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ရတာ သီတင်းတပတ် ရှိနေပြီ ခင်ဗျ။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း ယူဂျင်း နီကိုလိုဗစ်ချ် ခွင့်နဲ့ အိမ်ပြန်လာတယ်လို့ သတင်းကြားတော့ အဖြစ်မှန်တွေ ကြားရသိရအောင်၊ နောက်ပြီး ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ကြိုတွက်ထား ရအောင် ပြေးပြီး သတင်းမေးမဟဲ့လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပဲ ခင်ဗျ”

ခုတော့ သူ ပြီးမနေတော့။ သူ့စကားကို ယူဂျင်း တုံ့ပြန် ပြောဆိုသည်။

“အခြေအနေတွေက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အန္တရာယ်ကြီးနေပြီ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် စစ်သား တွေက စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်၊ သူတို့ ဆက်ပြီးတိုက်ခိုက် မနေချင်တော့ဘူးလေ၊ ခုလိုတိုက်ခိုက်နေရတာကို သူတို့ စိတ်ကုန်နေပြီ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် စစ်သား စစ်စစ်တွေ မရှိတော့ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ဒီနှစ်မှာ စစ်သား ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို လူအများလက်ခံထားတဲ့ အဓိပ္ပာယ် နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ စစ်သားတွေ မရှိတော့ဘူး။ သူတို့ဟာ အုပ်စုဖွဲ့ထားတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ လိင်ကိစ္စ ဖောက်ပြန်ပွေလီပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် သူတွေ ဖြစ်လာတယ်။

“ဖေဖေက အဲဒါကို သဘောမပေါက်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့တပ်မတော်ဟာ ဘယ်လောက် စိတ်ဓာတ်တွေ ပျက်ပြားပြီး စည်းပျက်ကမ်းပျက် ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာကို ဖေဖေ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ တာဝန်တွေကို ပစ်ပယ်ပြီး ထင်ရာမြင်ရာ စိုင်းနေကြတယ်၊ သူတို့ဟာ လူယက်မယ်၊ အရပ်သားတွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ အရာရှိတွေကို သတ်ဖြတ်မယ်၊ သူတို့ရောက်တဲ့ နယ်မြေတိုင်းမှာ လှည့်ပတ်သောင်းကျန်းကြမယ်... စစ်မိန့်နဲ့ စစ်စည်းကမ်းတွေကို မလိုက်နာဘူး၊ ဆန့်ကျင်တယ် ဆိုတာတွေဟာ ခုဆိုရင် နေ့တိုင်းကြုံတွေ့နေရတဲ့ သာမန်ကိစ္စ ဖြစ်နေပြီ”

“ငါးဆိုတာ ဦးခေါင်းက စပြီး ပုပ်တာနော်”

အဘိုးကြီး လစွနစ်စကီက ပါးစပ်ထဲမှ ဆေးလိပ်ငွေများ ထောင်းထောင်းထထွက်အောင် ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို မပြောလိုဘူး”

ယူဂျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ မျက်ခွံကလေး တဖက် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို မယူဆဘူး၊ ကျွန်တော် တို့ရဲ့ တပ်မတော်ဟာ အောက်ခြေက စပြီး ယိုယွင်း ပျက်စီးလာတာ၊ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေကြောင့် အကွဲကွဲ အပြားပြားသွေးကွဲနေတာ၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကော့ဆက် တပ်မတွေ.. အထူးသဖြင့် ခြေလျင်တပ်တွေနဲ့ အနီးကပ် ဆက်ဆံနေရတဲ့ ကော့ဆက်တပ်မတွေဆိုရင် စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ မခိုင်မာ တော့ဘူး။ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ အနေအထား မရှိတော့ဘူး။ သူတို့ဟာ အကြီးအကျယ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး ငြီးငွေ့နေပြီ။ သူတို့တတွေ ကိုယ့် အိမ်ကိုယ် ပြန်ချင်နေကြပြီ။ အဲဒီအထဲမှာ ဘော်လ်ရှီဗစ် တွေက....

“သူတို့က ဘာတွေလိုချင်ပြီး ဘာတွေ ဖြစ်ချင်နေကြတာလဲဟင်”

ဟု မိုကော့က မေးသည်။ ယူဂျင်း၏စကားကို ဆုံးအောင် စောင့်ပြီး နားထောင်မနေနိုင်တော့။

“အိုး...”

ယူဂျင်း ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်၏။

“သူတို့က ဘာတွေ လိုချင်ပြီး ဘာတွေ ဖြစ်ချင်နေကြတာလဲ..ဟုတ်လား၊ သူတို့က ဝမ်းရောဂါပိုးထက် ဆိုးတယ်ဗျ။ သူတို့က လူတစ်ယောက်ကို ပူးကပ်ပြီး ရောဂါကူးစက်စေတဲ့ နေရာမှာ ဝမ်းရောဂါပိုးထက် ပိုပြီး လွယ်လွယ် ကူကူ ကူးစက်နိုင်စွမ်းရှိတယ်ဗျ။ ခု သူတို့က စစ်သားတွေရဲ့ အလယ်တည့်တည့်ကို ထိုးဖောက် ပူးကပ်လာတာ ကလား၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက သူတို့ရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို ပြောတာနော်။ သူတို့ရဲ့ ရောဂါ မကူးစက်အောင် တခြားလူတွေကို သီးခြားခွဲထားလို့လည်း မရဘူး။

“သေချာတာ တခုကတော့ အဲဒီ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေထဲမှာ သိပ်ပြီး ပါးနပ်လိမ္မာတဲ့လူတွေ ရှိနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် တောင် သူတို့အထဲက တချို့နဲ့ ဆက်သွယ်မိသေးတယ်။ သူတို့အထဲမှာ အယူအစွဲကြီးပြီး တယူသန် ဖြစ်နေသူ တွေလည်း အများကြီးပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ လူများစုကတော့ ကိုယ်ကျင့်တရားကင်းတဲ့ လိင်ကိစ္စ ရှုပ်ပွေ့သူတွေပါပဲ။ ဒါတွေက ဘော်လ်ရှီဗစ် တွေရဲ့ သင်ကြားပို့ချချက်တွေမှာ မပါပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရောက်လေရာမှာ

လုယက်ဖျက်ဆီးမယ်၊ လိင်ကိစ္စ လော်လီ ဖောက်ပြန်မယ် ဆိုတဲ့နည်းတွေ သုံးပြီး ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာကနေ ပြေးချင် ကြတာလေ။

“သူတို့ ပထမဦးဆုံးဖြစ်ချင်တာက သူတို့လက်ထဲကို အာဏာရောက်လာဖို့ပဲ။ နောက်ပြီး ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အရင်းရှင်တွေ နဲ့နေတဲ့ စစ်ပွဲကြီးကို အဆုံးသတ်ချင်ကြတာပဲ။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် တသီးတခြား ငြိမ်းချမ်းရေး ယူတဲ့နည်း နဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူတို့က တောင်သူလယ်သမားတွေကို မြေတွေပေးမယ်၊ အလုပ် သမားတွေကို စက်ရုံတွေ အပ်မယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအယူအဆဟာ လက်တွေ့နဲ့ မအပ်စပ်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဝါဒ ဖြစ်သလို ရူးသွပ်မိုက်မဲ ရာလည်း ရောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ရှေးကျလွန်းတဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ပဲ သူတို့ဟာ စစ်သားတွေ စိတ်ဓာတ်ကျအောင်၊ တွေဝေအောင် သူတို့ အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်နိုင်ခဲ့ကြတယ်”

မိုကော့တကိုယ်လုံး ရှေ့သို့ခါးကိုင်ပြီး နားထောင်သည်။ သူ့ပုံစံက ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခုန်လွှား ထွက်တော့မည့်နယ်။ အဘိုးကြီး လစွနစ်စကီ ကတော့ ဧည့်ခန်းမကြီးထဲတွင် လူးလာတုံ့ခေါက် လမ်းလျှောက်လျက်။ အနက်ရောင် အမွေးပွ ဝတ်ရုံကို ပါးစပ်ထဲမှာ ကိုက်ထားသည်။ ပြီးတော့ သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီး ဝါးနေသည်။

ယူဂျင်းက ဆက်ပြောနေသည်။ တော်လှန်ရေးကြီး ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် သူ့အား ကော့ဆက်တပ်သားများက လက်စားချေဖို့ အလားအလာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မိခင် တပ်ရင်းကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးဖို့ အတင်းအကျပ် စေခိုင်းခဲ့ကြောင်း။ နောက်ပြီး သူကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် ပီထရိုဂရက်မှ ဖြစ်ရပ်များကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြန်ပြောပြသည်။ တဒဂ်မျှ စကားရပ် သွားသည်။ တခန်းလုံး တိတ်ဆိတ် နေသည်။ အဘိုးကြီးလစွနစ်စကီက မိုကော့၏ နှာခေါင်းကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်၏။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ ဆောင်းဦးတုန်းက ခင်ဗျား ကြည့်ထားတဲ့ မီးခိုးရောင်မြင်းကြီးကို ဝယ်မှာလား”

“ဒီလိုအချိန် ဒီလိုအခါကြီးမှာ ခင်ဗျားမို့လို့ ဒီလို စကားမျိုး ပြောရက်တယ် နီကိုလိုင်း အလက်ဇီဗစ်ချ်ရယ်”

မိုကော့ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ကြီးစွာဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ ပြီးတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လက်ကို ဝှေ့ယမ်း ပြလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် မိုကော့၏ လှည်းမောင်းသမား ယင်မယ်လီယံက အိမ်ဖော်များအခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည် သောက်လျက် သူ့ကိုယ်သူ အနွေးဓာတ် ပေးနေသည်။ သူ့ပါးပေါ်မှ ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါ အနီဖြင့် သုတ်သည်။ ပြီးတော့ ရွာသတင်းများကို ဖောက်သည်ချနေသည်။ ငှက်မွေးနုလို နုရွနေသည့် ခြံထည် တထည် ပတ်ထားသည့် အက်စီနီယာ က ခုတင်နံဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ခုတင်တိုင် ကို သူ့ရင်သားများဖြင့် ဖိကပ်ပြီး မှီထားသည်။

“ခုလောက်ဆို ကျွန်မတို့အိမ် ပြိုကျနေလောက်ရောပေါ့...နော်”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာဖြစ်လို့ ပြိုရမှာလဲ”

ယင်မယ်လီယံ တိုတိုပြတ်ပြတ်ဖြေသည်။

“နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်နီးနားချင်းတွေရော သူတို့ရော ဘယ်လို စခန်းသွားနေကြလဲဟင်”

“သူတို့ အဆင်ပြေကြပါတယ်”

“ပိုင်အိုတျာတစ်ယောက် ခွင့်နဲ့ပြန်မလာဘူးလား”

“ကျုပ်တော့ မကြားမိဘူး”

“နောက်ပြီး ဂရီဂိုရော”

“ခရစ္စမတ် အလွန်မှာ ဂရီဂို အိမ်ပြန်လာတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တုန်းက သူ့မိန်းမက အမြွှာကလေး နှစ်ယောက် မွေးတယ်လေ၊ နောက်ပြီး ဂရီဂိုက ဒဏ်ရာ ရလာတယ်ဗျ”

“ဒဏ်ရာ ရလာတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ၊ လက်မောင်းမှာပါဗျား၊ တိုက်ပွဲတပွဲ အပြီးမှာ သူ့တကိုယ်လုံး အမာရွတ်တွေကို ပြည့်နေတာပဲ၊ သူ နောက်ထပ် သူရဲကောင်းတံဆိပ်တွေပဲ ရခဲ့သလား၊ အကွဲအပြဲဒဏ်ရာတွေပဲ ရခဲ့သလားတော့ ကျုပ်လည်း မပြော တတ်ဘူး”

“ဒီတော့ သူ့ပုံစံ ဘယ်လိုဖြစ်သွားပြီလဲဟင်... ဂရစ်ရှ်ကာလေ”

ရှိုက်သံတချက်ကို မျိုချလိုက်တော့ ချောင်းဆိုးသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏နှာခေါင်းမှ နှာရည်ကို သုတ်သည်။

“ခါတိုင်းလိုပါပဲ၊ အသားမည်းမည်း နှာရောင်ကောက်ကောက်နဲ့၊ ခင်ဗျား မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း တာ့ခီလူမျိုးမှ တာ့ခီလူမျိုး စစ်စစ်ကြီးအတိုင်းပဲ”

“ကျွန်မပြောတာ အဲဒီသဘော မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဒါပေမဲ့ သူ တော်တော်ရင့်သွားပြီလားဟင်”

“ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်မှာတုံး၊ သူ နည်းနည်းပါးပါတော့ ရင့်ရော်လာမှာပေါ့၊ သူ့မိန်းမက အမြွှာ နှစ်ယောက် မွေးပေးထားတာလေ၊ ဒီတော့ ဒီလူ အဘိုးကြီး ဖြစ်သွားပြီလို့တော့ ပြောလို့ မရသေးဘူး ပေါ့ဗျာ”

“အိမ်ထဲမှာ အေးလိုက်တာနော်”

အက်စီနီယာ ကတုန်ကယင်ပြောသည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

“လောကမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး မိန်းမတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီမိန်းမဟာ ဒီမိန်းမပဲ၊ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မိန်းမ၊ အန္တရာယ်ကြီးတဲ့မိန်းမ”

ယင်မယ်လီယံ အငေါ်တူးစွာ ရေရွတ်သည်။

“သိပ်မကြာသေးမီကဆို ဒီကောင်မဟာ ဖိနပ်စုတ် ကလေးတရန် စီးပြီး ရွာထဲမှာ ပြေးလွှားနေရတာ၊ ခုများတော့ သူက တကယ့်မင်းကတော်ကြီး ကျနေတာပဲ၊ ‘အိမ်ထဲမှာ အေးလိုက်တာနော်’ တဲ့လေ။ ဖွီး.....နှင့်အမေက ခွေးမတကောင် မွေးထားတာကလား။ နင်က လူမ မှ မဟုတ်တာ၊ အောက်တန်းကျတဲ့ ခွေးမ သိလား။ အဲဒီ မိန်းမမျိုးတွေဟာ အန္တရာယ်ကြီးပါ ဘိသန့်။ ‘အိမ်ထဲမှာ အေးလိုက်တာနော်’ တဲ့။ မြေကြီးပေါ်မှာ တွားသွားရတဲ့ မြွေဟောက်မ။ ဟောင်စော်နေတဲ့ အသေကောင်ပုပ်မ...ဖွီး”

သူ အစော်ကားခံလိုက်ရသည်ကို ခါးသီးနာကြည်း လွန်းသည့်အတွက် ရှစ်ခွက်မြောက် လက်ဖက်ရည်ကိုပင် ဆက်မသောက်နိုင်တော့။ သို့သော် မတ်တတ်ရပ်သည်။ နဖူးနှင့် ရင်ညွန့်နှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးကပ်တိုင် ပုံစံတို့သည်။ ပြီးတော့ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ဝန်းကျင်ကို မတူမတန်သလို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပြောင်လက်နေသော ကြမ်းပြင်ကို ညစ်ပတ်သွားအောင် သူ့ဘွတ်ဖိနပ်ဖြင့် ရှပ်တိုက်သည်။ အပြန်ခရီးတလျှောက်လုံးတွင် သူသည် သူ့သခင်ကြီး နည်းတူ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်လာသည်။ သူက သူ့ဒေါသများကို မြင်းပေါ်သို့ သွန်ထုတ်သည်။ ကျာပွတ်လက်ကိုင်ရိုးဖြင့် မြင်းတင်ပါး ကို မညှာမတာရိုက်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း မကြားဝံ့ မနာသာ ဆဲနည်းပေါင်းစုံဖြင့် ဆဲသည်။ သည်နေ့တော့ သူ့အမူအကျင့်နှင့် ထူးထူးခြားခြား ဆန့်ကျင်စွာ သူ့သခင်နှင့် တခွန်းတပါဒမျှ စကားမပြောမိ။ ဆာဂျီ ပလာတိုနိုဗစ်ချ် ကလည်း ချောက်ချားစရာ ကောင်းလောက်အောင် နှုတ်ဆိတ်နေလေသည်။

တော်လှန်ရေးကြီး မပေါက်ဖွားမီ မတ်လထဲတွင် အနောက်တောင်ပိုင်း ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ၌ အရန်တပ် စွဲထားသည့် အမှတ် (၁) တပ်မဟာအပြင် ၎င်းတပ်မဟာ နှင့် တွဲဖက်ထားသည့် အမှတ် (၂၇) ဒွန်ကော့ဆက် တပ်ရင်းကိုပါ ရှေ့တန်းမှ ဆုတ်ခွာဖို့ အမိန့်ရောက်လာသည်။ သူတို့အနေဖြင့် ပီထရိုဂရက်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်။ ပီထရိုဂရက်တွင် ပေါ်ပေါက်နေသည့် မငြိမ်မသက်မှုများကို ဖိနှိပ်နှိမ်နင်းရမည်ဟု ညွှန်ကြားထားသည်။ သူတို့တပ်မဟာကို နောက်တန်းသို့ ချီတက်စေသည်။ ဆောင်းကာလ အသုံးအဆောင်အသစ်များ တပ်ဆင်ပေးသည်။ ရက်အတန်ကြာမျှ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာများ ကျွေးမွေးသည်။ ထို့နောက်တော့ သူတို့ကို မီးရထားပေါ် တင်ပို့လိုက်တော့၏။ သို့သော် ဖြစ်ရပ်များက ပြောင်းရွှေ့လာသည့် တပ်ရင်းများထက် ပိုမိုလျင်မြန်စွာ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲ နေလေသည်။ သူတို့တပ်ရင်းတွေ ရထားပေါ်တက်ပြီး ရွှေ့လျားလာသည့်နေ့မှစပြီး တနေ့မလပ် ကောလာဟလ သတင်းများက မပြတ် ပျံ့နှံ့နေသည်။ ဧကရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် နန်းစွန့်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်ကို စစ်သေနာ ပတ်ချုပ်၏ ဌာနချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြောင်း...။

ပြောင်းရွှေ့လာသည့် သူတို့တပ်မဟာ လမ်းခုလတ်တွင် ရပ်တန့်သွားသည်။ ရာဇဝတ်တပ်အရောက်တွင် အမှတ် (၂၇) ဒွန်ကော့ဆက်တပ်ရင်း ရထားပေါ်မှ ဆင်းဖို့ အမိန့်ရောက်လာသည်။ လမ်းကြောင်းတွေသည် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ယာဉ်များဖြင့် ပိတ်ဆို့နေသည်။

ပလက်ဖောင်းများပေါ်တွင် စစ်သားတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ် သွားလာနေသည်။ သူတို့ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကုတ် အင်္ကျီ လက်မောင်းများပေါ်တွင် အနီပတ်တွေပတ်လျက်၊ သူတို့ပခုံးပေါ်မှာ ထမ်းထားသည့် ရိုင်ဖယ်အသစ် ကျပ်ချွတ် များသည် ရုရှားသေနတ်ပုံစံများအတိုင်း ဖြစ်၏။ သို့ပေမဲ့ ရုရှားလုပ်များ မဟုတ်။ သည်ရိုင်ဖယ်များက ဗြိတိန်မှ ထုတ်လုပ်သည့် ရိုင်ဖယ်တွေ။ သူတို့အထဲမှ တော်တော်များများက စိတ်လှုပ်ရှား တက်ကြွနေပုံရသည်။ ကော့ဆက် တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ တပ်ခွဲလိုက် ပုံစံတကျ စုဖွဲ့ကြသည်ကို စိတ်ဝင်တစား စိုက်ကြည့်နေသည်။

ထိုနေ့က တနေ့လုံး မိုးရွာနေသည်။ သွားလာ လှုပ်ရှားရတာ

မလွယ်လိုက်ခြင်း။ ဘူတာရုံ အဆောက်အအုံ အမိုးများပေါ်မှ မိုးရေများ တစက်စက်ကျနေသည်။ ရှေ့တိုးလိုက် နောက်ဆုတ်လိုက်ဖြင့် တွဲများ ချိတ်ဆက်နေသည့် ရထား စက်ခေါင်းများ၏ အသံသည် မိုးရေထဲတွင် တိုးတိတ်နေသည်။ ကုန်ပစ္စည်းသိုလှောင်ရုံ အလွန်တွင် မြင်းနက်ကြီး စီးလာသည့် တပ်မဟာမှူး နှင့် တွေ့သည်။ တပ်ရင်းမှူးခြံရံလာသည့် တပ်မဟာမှူး က ကော့ဆက် တပ်သားများဆီသို့ စီးလာသည်။ ထို့နောက် မြင်းကို ဇက်သတ်သည်။ ကော့ဆက် တပ်သားများကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့မှ မိန့်ခွန်း ခြွေသည်။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သည့် စကားလုံးများကို ရွေးချယ်သုံးနှုန်းရသည်ဖြစ်ရာ သူမိန့်ခွန်းသည် ထစ်အ ထစ်အ နှင့် လျှာခလုတ်တိုက်နေသည်။

“ကော့ဆက်ရဲဘော်တို့ ... ပြည်သူလူထုရဲ့ အလိုဆန္ဒအရ ဧကရာဇ်ဘုရင် ဒုတိယမြောက် နီကိုလိုင်းရဲ့ စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်မှုကို... အဲ... ဖြုတ်ချလိုက်ပြီ။ ခုအခါမှာ အစိုးရရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုအာဏာကို ပြည်သူ့လွှတ်တော် ယာယီကော်မတီရဲ့ လက်ထဲကို လွှဲအပ်ထားတယ်။ ငါတို့ရဲ့ တပ်မတော်... ဒီအထဲမှာ ရဲဘော်တို့ အပါအဝင်က ဒီသတင်းကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် လက်ခံကြရမယ်။ ကော့ဆက်တပ်သားတွေရဲ့ တာဝန်ဟာ မင်းတို့ရဲ့ အမိမြေကို ကာကွယ်ဖို့၊ အမိမြေကို ပြည်ပကျူးကျော်မှုများမှ ကာကွယ်ဖို့ပဲ။ အဲ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဆိုတော့ ပြည်ပရန်သူများရဲ့ အန္တရာယ်ကနေ ကာကွယ်ဖို့ပဲ။ ဒီတော့ ခုလောလောဆယ် စတင် ပေါ်ပေါက်လာပြီဖြစ်တဲ့ ပြဿနာတွေနဲ့ ကင်းအောင် သီးသီးသန့်သန့် နေကြရမယ်။ အစိုးရအသစ် ဖွဲ့စည်းဖို့ ဆိုတာကိုတော့ အရပ်သားတွေပဲ ရွေးချယ်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ရွေးချယ်ဖို့ သူတို့လက်ထဲ လွှဲအပ်ထားတယ်။ ဒီတော့ ငါတို့က သီးခြားရပ်တည်ကြရမယ်။ တပ်မတော် အတွက်... စစ်တပ်အတွက် ကတော့ စစ်နဲ့ နိုင်ငံရေး ဆိုတာ သဟဇာတမဖြစ်။ အဲ... ပေါင်းစပ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ အခြေခံအုတ်မြစ်တွေ။ အဲ... ယိုင်နဲ့သွား တဲ့ အချိန်အခါမျိုး တွေမှာ ငါတို့ဟာ မာကျောရမယ်...အဲ...”

ထိုနေရာသို့ရောက်တော့ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေသည့် ဗိုလ်မှူးချုပ်ကြီး စကားဆိုင်းသွားသည်။ သူက ခုလို မိန့်ခွန်းခြွေသည့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်နေကျမဟုတ်။ သည်တော့ ကြားရသူတွေ နားဝင်လွယ်အောင် တင်စား ပြောဆိုရမည့် စကားလုံးကို ရွေးနေရသည်။ သူ ဆက်ပြောလာမည့် စကားကို သူ့တပ်ရင်းက စိတ်ရှည် လက်ရှည် နားစွင့်နေသည်။

“အဲ ... ဘယ်လောက်ထိ မာကျောရမလဲဆို သံမဏိလို မာကျောနေရမယ်။ ရဲဘော်တို့ရဲ့ အထက်အရာရှိရဲ့ အမိန့်ကို နာခံလိုက်နာဖို့ဆိုတာ မင်းတို့ ကော့ဆက်တွေရဲ့ တာဝန်၊ စစ်တပ်ရဲ့တာဝန် ဖြစ်တယ်။ ရန်သူကို ငါတို့ အရင်က လိုပဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက်

တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ကြမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒီနောက်ပိုင်းက (သူ
နောက်ဘက်သို့ လက်ဖြင့် ဝှေ့ပိုက်ပြသည်) အရေးအခင်းတွေကို
ပြည်သူ့လွှတ်တော်က ဆုံးဖြတ်ပါစေ၊ တိုင်းပြည်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို သူတို့လက်ထဲ
ဝကွက် အပ်ထားလိုက်ပါ။ စစ်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားတဲ့အခါမှ ငါတို့တတွေ
တိုင်းပြည်ရဲ့ ပြည်တွင်းရေး တွေကို ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့
ခုလောလောဆယ်မှာတော့ ငါတို့ တပ်မတော်အပေါ် သစ္စာ ရှိရမယ်၊
ငါတို့တပ်မတော်ကို ပစ်ပယ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ စစ်တပ်အတွင်းမှာ
နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုတွေ မရှိရဘူး။”

(၂)

ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့တွေ ရထားဘူတာတွင် ရက်အတန်ကြာအောင်
သောင်တင်နေသည်။ သူတို့က လက်ရှိ ယာယီအစိုးရနှင့် ပူးပေါင်းမည်
ဖြစ်ကြောင်း သစ္စာခံသည်။ အစည်းအဝေးများတက်သည်။ ဒေသခံများနှင့်
ပူးပေါင်း စုရုံးသည်။ သို့သော် ဘူတာရုံတွင် အစုလိုက် အပြုံလိုက်
သွားလာနေသည့် စစ်သားများ နှင့်တော့ သွားမရော။ ကိုယ့်ဘာသာ
သီးခြားနေကြသည်။ သူတို့တပ်ရင်း အတွင်းမှာတော့ အစည်းအဝေး များတွင်
ကြားခဲ့ရသည့် မိန့်ခွန်းများ အကြောင်း၊ ကိုယ့်အချင်းချင်းအကြောင်း ပြန်ပြီး
ဆွေးနွေးကြသည်။ သူတို့ သံသယရှိသည့် စကားလုံးများနှင့် ပတ်သက်၍
အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆွေးနွေးကြသည်။ ယခုလောလောဆယ်
လွတ်လပ်ရေးရပြီဆိုလျှင် စစ်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားပြီဆိုသည့်
အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်ကြောင်း တနည်းနည်းဖြင့် ကောက်ချက်ဆွဲလို့ ရသည်အထိ
ဆွေးနွေးကြ၊ ငြင်းခုံကြသည်။ အရာရှိများ အနေဖြင့် အဆိုပါကောက်ချက်ကို
ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပြီး ရုရှားသည် ရေဆုံးရေဖျားအထိ စစ်ပွဲကြီးကို
တိုက်ခိုက်သွား မည် ဟူသည့် အယူအဆကို ကိုင်စွဲပြောဆိုဖို့ အခက်အခဲ
ဖြစ်နေတော့၏။

တကယ်တော့ စစ်တပ် အထက်ပိုင်းတွင်လည်း သံသယဝင်နေသည်။
ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုက အောက်ခြေ
ဝန်ထမ်းများအပေါ် ကြီးမားသော သက်ရောက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်စေသည်။
ယခုဆိုလျှင် တပ်မဟာအာဏာပိုင်များသည် သူတို့လက်အောက်မှ တပ်မတခု
ပီထရိုဂရက်သို့ အသွား လမ်းခုလတ်တွင် သောင်တင်နေပါကလား ဆိုသည့်
အဖြစ်ကို မေ့လျော့နေသလို ဖြစ်နေ၏။ သောင်တင်နေသည့် စစ်သားများတွင်
စားနပ်ရိက္ခာ ပြတ်လပ်နေပြီ။ သူတို့အတွက် ထုတ်ပေးထားသည့် ရုစ်ရက်စာ
စားနပ်ရိက္ခာတွေ မရှိတော့။ သူတို့ စားလို့သောက်လို့ ကုန်ပြီ။ ထိုအခါ

သူတို့သည် ရွာနီးချပ်စပ်များသို့ ဝင်ပြီး ဗိုလ်ကျ ကြံတော့၏။ အရက်သေစာတွေ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဈေးကွက်ထဲ ရောက်လာသည်။ သည်တော့ အရက်မူးနေသည့် စစ်သားတွေ၊ အရာရှိတွေ ဆိုသည်မှာ မမြင်ချင်အဆုံး မြင်ကွင်းများ ဖြစ်လာတော့၏။

နေ့စဉ်ပုံမှန် ဆောင်ရွက်ရသည့် တာဝန်ဝတ္တရားများနှင့် ကင်းလွတ်နေသည့် ကော့ဆက်တပ်သားများ သည် ရထားတွဲများပေါ်တွင် တိုးကြိတ် စုဝေးနေကြသည်။ သူတို့အား ဒွန်သို့ ပို့ဆောင်ပေးမည့်ရက်ကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ ဘာကြောင့်ဆို စဉ်ဆက်မပြတ် ထွက်နေသည့် ကောလာဟလ သတင်းများက သူတို့ နားထဲ နေ့စဉ်ကြားနေရသည်လေ။ ထိုအထဲမှ သတင်းတပုဒ်မှာ ဒုတိယအသုတ် အရန်တပ်များကို ဖျက်သိမ်းလိုက် ဆိုသည့်သတင်း။ သည်တော့ သူတို့လည်း အိမ်ပြန်ခွင့်ရမည့်ရက်ကို စောင့်မျှော်ကြသည်။ သူတို့၏ မြင်းများ ပြုစုထိန်းသိမ်းရေးကိုပင် ပေါ့လျော့လာကြသည်။ တနေ့ တနေ့ ရွာထဲရှိ လဟာပြင်ဈေးတွေထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေကြသည်။ ကတုတ်ကျင်းများမှ ရလာသည့် ဂျာမန်သံခမောက်များ၊ လုံစွပ်များ၊ ကုတ်အင်္ကျီများ၊ ဆေးရွက်ကြီးများဖြင့် အရောင်းအဝယ် အလဲအလှယ် လုပ်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ဆီသို့ အမိန့်ရောက်လာသည်။ အမိန့်က သူတို့စောင့်နေသည့် တပ်ဖျက်သိမ်းသည့် သတင်းမဟုတ်။ သူတို့ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ပြန်လည်ချီတက်ရမည် ဆိုသည့်သတင်း၊ သည်သတင်း ကိုတော့ အမိန့်ရှိသာ နာခံလိုက်ရသည်။ သူတို့ သိပ်ပြီး ကျေနပ်လှသည်မဟုတ်။ သည်တော့ ရထားတွဲများတွင် စက်ခေါင်းများ တွဲဆက်လို့မရအောင် နည်းမျိုးစုံဖြင့် တားဆီးကြသည်။ သို့သော် သူတို့အားလုံးထံမှ လက်နက်များ ဖျက်သိမ်းမည်ဟူသော ခြိမ်းခြောက်သည့် အမိန့် ရောက်လာသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့၏ မကျေမနပ် လှုပ်ရှားမှုတွေ ချုပ်ငြိမ်းသွားရလေသည်။ နောက်တော့ ရထားတွဲများက သူတို့ကို ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာဘက်ဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားတော့၏။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း။ ထိုအချိန်တွင် ရထားတွဲတိုင်း၌ သူတို့၏ အနေအထားအကြောင်းကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပွစိပွစိ ဆွေးနွေး လာကြလေသည်။

ရထားလမ်းဆုံတခုသို့ ရောက်ပြီး ရထား ခဏရပ်တော့ ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ရထားပေါ်မှ စုပြုံ ဆင်းလာကြသည်။ ရထားလမ်းဆုံသို့ ရောက်သည်နှင့် သူတို့အားလုံး ဆင်းကြမည်ဟု ကြိုတင် တိုင်ပင်ထား သည့်အလား။ နောက်ပြီး သူတို့ တပ်ရင်းမှူး၏ ခြိမ်းခြောက်စကားများနှင့် ကတိစကားများကို အမှု မထားသည့်နှယ် အစည်းအဝေးတစ်ခု ပြုလုပ်ကြသည်။ ထိုအခါ နံတုံတုံ အတတ

ရုံပိုင်အဘိုးကြီးက ဘုမသိ ဘမသိဖြင့် ကော့ဆက်များနှင့် ဝင်ရောသည်။
ပြီးတော့ ရထားလမ်း ရှင်းပြီးသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် ကော့ဆက်ရဲဘော်များ
ရထားပေါ်သို့ တက်နိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ လိုရာ ခရီးသို့ ဆက်နိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း
ပြောဆို တိုက်တွန်းသည်။ သူ့စကားကို ကော့ဆက်များက နားထောင်ရုံ
နားထောင်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် အခြား အောက်ခြေ
ဝန်ထမ်းတစ်ဦး၏ မိန့်ခွန်းများကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ကြသည်။
အောက်ခြေဝန်ထမ်း ကတော့ သူ့မိန့်ခွန်းတွင် ဒေါသတွေ သည်းနေသည်။

“ကော့ဆက်ရဲဘော်တို့၊ ဒီအမိန့်ကြီးက သိပ် မဟုတ်သေးဘူးဗျ။
ဆရာကြီးတွေက ကျုပ်တို့ကို အမှိုက်ပုံးထဲကို သောကောရောကော
ထိုးထည့်လိုက်ပြန်ပြီလေ၊ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို အရူးလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ
ကလား၊ ကဲ...ခုလို တော်လှန်ရေးကြီးတရပ် ပေါက်ဖွားလာပြီး
ပြည်သူလူထုအားလုံးကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုက်တယ်ဆိုရင် သူတို့ စစ်ပွဲကြီး
ကိုလည်း ရပ်သင့်တာပေါ့၊ ပြည်သူလူထုနဲ့တကွ ကျုပ်တို့ ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ
က စစ်တိုက်ချင်နေလို့လား၊ စစ်ပွဲကြီး ဖြစ်ချင်နေကြ လို့လား၊ ကျုပ်ပြောတာ
မှန်ရဲ့လား”

“မှန်တယ်၊ ရဲဘော်ပြောတာ မှန်တယ်”

“ကျုပ်တို့မှာ အရှက်လုံအောင် ဘောင်းဘီတောင် တင်းတင်းရင်းရင်း
မဝတ်နိုင်တော့ဘူး၊ သူတို့ ပြောပြော နေတဲ့ စစ်ပွဲဆိုတာ ဒါလားဗျာ”

“စစ်ပွဲကြီး ရပ်တန်းကရပ်၊ ငါတို့ အိမ်ပြန်ကြစို့”

“စက်ခေါင်းကို ရထားတွဲဆိုင်းကနေ ဖြုတ်ကြ၊ လာဟော့ ရဲဘော်တို့”

“ကော့ဆက်ရဲဘော်တို့၊ ခဏလေး နေကြပါဦး၊ ကော့ဆက်ညီအစ်ကိုတို့၊
ခင်ဗျားတို့ ပြဿနာကောင် တွေပဲ၊ မလုပ်ကြပါနဲ့ဦး ညီအစ်ကိုတို့ရာ”

လူလုံးလူဖန် သေးသေးညက်ညက် ကော့ဆက်ကလေးက
လှမ်းတားသည်။ တစ်ထောင်လောက် ရှိသည့် ကော့ဆက် တပ်သားများကို
အုပ်မိအောင် အသံမြှင့်ပြီး အော်သည်။

“နေကြဦးဗျ၊ စက်ခေါင်းကို သွားမထိကြနဲ့ဦး၊ ကျုပ်တို့ ဖြစ်ချင်တာက
ခုလို ကျုပ်တို့ကို အရူးလုပ်နေတာ ရပ်တန့်သွားအောင် တားဆီးဖို့ပဲ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့
တပ်ရင်းမှူးကြီးဆီက အမိန့်ကို တောင်းကြည့်ကြမယ်လေ၊ တပ်မမှူးက
ကျုပ်တို့ကို ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာရဲ့ ဘယ်နေရာကို သွားစေချင်တာလဲ။
ဒါမှမဟုတ် ဒီတပွဲလည်း သူတို့ အကွက်လှည့်ကျ ပြန်ပြီလားဆိုတာ
သိရအောင်လေ”

ထိုအချိန်တွင် တရားဟောနေသည့် ကော့ဆက်ကလေး၏

နံဘေးနားအထိ တပ်ရင်းမှူးက ရောက်နေပြီ။ တပ်ရင်းမှူးက
ရဲဘော်များဆန္ဒအတိုင်း တပ်မမှူး၏ အမိန့်ကြေးနန်းစာကို
အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဖတ်ပြသည်။ ထိုသို့ ဖတ်ပြသည့် တပ်ရင်းမှူး၏
နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ နောက်ဆုံး သူတို့ဆန္ဒ အတိုင်း
တပ်မမှူး၏ အမိန့်ကို ကြားကြရသောအခါ ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ
တပြန်တကျော့ ငြိမ်သက်သွား ပြန်သည်။ ပြီးတော့ မီးရထားတွဲများပေါ်
တက်ကြ ပြန်သည်။

ရထားတွဲ တတွဲတည်းတွင် တာတုတ်ရွာသား ခြောက်ဦး ပါလာသည်။
သူတို့အထဲတွင် ပိုင်အိုတာ မီလက်ကော့ ပါသည်။ နောက်တစ်ယောက်က
နီကိုလိုင်း ကော့ဗွိုင်း (မစ်ကာ၏ဦးလေး)၊ အနီကွတ်ရှ်ကာ၊ ဖီယိုဒေါ့
ဘိုဒေါ့စကော့၊ မာကူလော့ (အနက်ရောင် မုတ်ဆိတ်
ကွေးကွေးကောက်ကောက်နှင့် အရောင်တောက်နေသည့်
နီညိုရောင်မျက်လုံးများ ရှိပြီး ဂျစ်ပစီ တစ်ဦးနှင့် တူလုသူ)နှင့်
ဒွန်တခရိုင်လုံးတွင် လက်ရဲ ဇက်ရဲနိုင်လွန်းလှသည့် မြင်းသူခိုးတဦးအဖြစ်
လူသိများ ကျော်ကြားပြီး သောက်သောက်စားစား လူမင်းသား လို
နေတတ်သည့် မက်စင်ဂရီယာဇေနော့တို့ ပါဝင်သည်။

ဘေးမှ တိုက်ခတ်သော လေက ရထားတွဲထဲသို့
စူးစူးထိုးထိုးဝင်လာသည်။ ကမန်းကတန်း ဖြစ်သလို ပြုလုပ်ထားသည့်
မြင်းစားခွက်များနံဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည့် မြင်းများ ရှိသည်။
၎င်းမြင်းများကို မြင်းဇောင်းများဖြင့် အုပ်ဆိုင်းပေးထားသည်။ ရထားတွဲ
အလယ်တွင် မြေကြီးတွေ ပုံပြီး ၎င်းမြေကြီးပေါ်တွင် မီးမွှေး ထားသည့်
စိုစိုထိုင်းထိုင်း သစ်စများမှ မီးခိုးတွေ တလူလူထွက်နေသည်။

ကော့ဆက်တပ်သားများက မီးပုံပတ်လည်တွင်
သူတို့၏မြင်းကုန်းနှီးများကို ဖင်ခုထိုင်နေကြသည်။ အနံ့ဆိုးတွေ ထွက်နေသည့်
စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် အဝတ်အစားများကို သူတို့ခြေထောက်တွင် ပတ်ထားသည်။
ပြီးတော့ ခြေထောက် များကို မီးပုံအနီးသို့ တိုးကပ်ပြီး အဝတ်အစားများကို
အခြောက်ခံကြသည်။ ဘိုဒေါ့စကော့က ဘာမျှ စည်းပတ်မထားသည့်
သူ့ခြေထောက်များကို မီးပုံအနီးသို့ တိုးပြီး အနွေးဓာတ်ခံယူနေသည်။ သူ
မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေသည်မှာ နှစ်သိမ့် ရောင့်ရဲသော အပြုံးတရပ်။
ဂရီယာဇေနော့က ကွာကျနေသည့် ဖိနပ်အောက်ခံ ဆိုးလ်ပြားကို ဖိနပ်တွင်
ပြန်ကပ်ပြီး ချုပ်နေသည်။ သူက စကားတတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။
ပြောနေသည့် အသံက အက်အက်ကွဲကွဲ။ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်
ပြောနေသော်လည်း ဘယ်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမျှ ဦးတည်ပြီး
ပြောနေခြင်းမဟုတ်။

“ငါငယ်ငယ်တုန်းက ဆောင်းတွင်းဆိုရင် အခန်းထဲက အပူပေးစက်ပေါ်မှာ တက်တက်ထိုင်လေ့ ရှိတယ်ကွ။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ ငါ့အဘွား (ငါ့အဘွားက အဲဒီတုန်းက တည်းက အသက်တစ်ရာ ရှိနေပြီ) က သူ့လက်ချောင်း ကလေးတွေ နဲ့ ငါ့ခေါင်းမှာ သန်းရှာပေးတတ်တယ်။ အဲဒီလို သန်းရှာရင်း ပြောပြောပြတာက “ငါ့မြေးကလေး မက်ဇင် သိထားဖို့က ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက လူတွေဟာ ခုခေတ်လူတွေ နေထိုင်သလို နေထိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့က စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ကို ဘယ်သူကမှ မတိုက်ခိုက်ဝံ့ကြဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြေးလေးတို့ ခေတ်ကျရင် မြေးလေးတို့ ဘာတွေမြင်ရတွေ့ရမလဲ သိလား၊ ကမ္ဘာမြေကြီးကို ဝါယာကြိုးတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတာ တွေ့ရမယ်၊ နောက်ပြီး သံနှုတ်သီးနဲ့ ငှက်တွေ လေထဲပျံနေရာက လူတွေကို ထိုးသုတ်ကြလိမ့်မယ်။ တောကျီးကန်းတွေ ဖရဲသီးကို ထိုးသုတ်သလိုပေါ့ကွယ်၊ နောက်ပြီး လူတွေ ဆင်းရဲ ငတ်မွတ်ကြမယ်၊ ကပ်ရောဂါတွေ ခံစားကြရလိမ့်မယ်၊ ညီက အစ်ကိုကို တော်လှန်မယ်၊ နောက်တော့ သား သမီးက မိဘတွေကို အန်တုကြလိမ့်မယ်။ လူတွေဟာ မီးလောင်ထားတဲ့ မြက်ခင်းထဲက မြက်တွေလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”လေ။

ဂရီယာဇေနော့ ခဏနားနေသည်။ ပြီးမှ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“အင်း-ဘွားဘွားကြီး ပြောသလို ငါတို့ခေတ်မှာ အကုန်ဖြစ်လာတာပါပဲဗျား၊ သူတို့က ကြေးနန်းရိုက်စက် တွေ တီထွင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီတော့ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ ကြေးနန်းတွေ ပုံနေတော့တာပေါ့။ နောက်ပြီး သံငှက်တွေ ဆိုတာက လေယာဉ်ပျံတွေပဲပေါ့ကွာ။ နောက်ပြီး ဆင်းရဲငတ်မွတ်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာမယ်တဲ့။ ငါ့မိဘတွေ ကို သူတို့ခေတ်မှာ သူတို့ပိုင်တဲ့ မြေရဲ့ တဝက်လောက် ကိုပဲ စိုက်ပျိုးခဲ့ကြတယ်။ ခုဆို တို့တတွေ စိုက်ကြပျိုးကြရတာ မြေပိုမြေလျှံဆိုတာ မရှိသလောက်ပဲ။ နေရာ တကာတိုင်းမှာ ဒီအတိုင်းဖြစ်နေတာပဲလေ။ မင်းတို့ စိုက်ပျိုးရေး မအောင်မြင်တဲ့နှစ်မှာ မင်းတို့ ငတ်ကြမှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ညီက အစ်ကိုကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်တယ်လို့ ပြောတာကြီးကတော့ နည်းနည်းလွန်လွန်းပါ တယ်ကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ပိုင်အိုဗျာ မီလက်ကော့က ဝင်ပြီးထောက်သည်။

“မင်း နည်နည်းကလေး အချိန်စောင့်လိုက်ပါ၊ လူတွေထဲမှာ အဲဒီအဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်လာမှာပါကွာ”

အမွေးအမျှင် အပြောင်ရှင်းထားသည့် မျက်နှာပိုင်ရှင် အနီကွတ်ရှ်ကာက ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ဟန် အာမေဒိုတ်သံ ပြုသည်။

“ခြေသလုံးမွေးထူထူနဲ့ ဇာမိဖုရားကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ ဒီစစ်ပွဲကြီးကို

ငါတို့က ဘယ်လောက်ထိကြာအောင် ဆက်တိုက် နေရမှာလဲဟင်”

“မင်းမှာ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေ ပေါက်လာတဲ့အထိပေါ့ မိန်းမထိန်းကြီးရာ”

ကော်ရှီဗိုင်း မိန်းမလျာဟန်ပန်ဖြင့် အသံကို မူနဲ့နဲ့ လုပ်ပြီးပြောသည်။

မီးပုံပတ်လည်မှလူတွေ အားလုံး ဝါးခနဲရယ်ကြသည်။ သူ့စကားကြောင့် အနီကွတ်ရှိကာ နေရထိုင်ရခက် သွားသည်။ သို့သော် ဂရီယာဇနော့က မထင်မှတ်ဘဲ ကြားဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း၊ တော်လောက်ပြီကွ၊ သူတို့ ငါတို့ကို ခိုင်းတာ လွန်လွန်းနေပြီ၊ ငါတို့ခံနိုင်ရည်ရှိတာထက်ကို လွန်လွန်းနေပြီ။ ခု ဒီနေရာမှာ ငါတို့ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေတယ်၊ သန်းတွေဖျာတွေနဲ့ နပန်းလုံးရင်း လုံးပါးပါး နေကြရတယ်။ နောက်ပြီး အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ ငါတို့ရဲ့မိသားစုဟာလည်း အဆိတ်အဆွဲခံရလွန်းလို့ အရေထူပြီး သူတို့ကို ဓားနဲ့လှီးရင်တောင် သွေးထွက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“မင်း ဘာတွေ မကျေမနပ်နဲ့ တွန်နေတာလဲကွ”

ပိုင်အိုဗျာ နောက်တောက်တောက်ပြောသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးများကို သွားဖြင့်ကိုက်နေသည်။

“မင်း ဘာသိလို့လဲ”

မာကူလော့က ဂရီယာဇနော့အစား ဝင်ပြောသည်။

သူ၏ ကွေးကွေးကောက်ကောက် မုတ်ဆိတ်မွေးများဖြင့် သူ့အပြုံးကို ဖုံးကွယ်ထားသည်။

“ကော့ဆက်တစ်ယောက် ဘာတွေလိုအပ်တယ်၊ သူ ဘာတွေတောင့်တတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်။ အဲဒီလို ခံစားရတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်။ တခါ တခါကျတော့ နွားကျောင်းသားက နွားအုပ်ကို စားကျက်မြက်ခင်းထဲ မောင်းသွင်း လိုက်တယ်။ မြက်တွေပေါ်က နှင်းစက် ကလေးတွေ နေဒဏ်ကြောင့် ခြောက်မသွားခင် အထိတော့ နွားအုပ်အတွက် အဆင်ပြေတယ်။ ဒါပေမဲ့ နေမြင့်လာတာနဲ့ မှက်တွေက စပြီးကိုက်တော့တာပဲ။ ဒီမှာဖြစ်နေတာလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ”

သူက ပိုင်အိုဗျာဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“အဲဒီအခါကျတော့ နွားတွေ စပြီးတွန်ကြတယ်၊ ကန်ကြ ကျောက်ကြတော့တယ် ဆရာတပ်ကြပ်ရေ။ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကို မင်း သိပါတယ်ကွာ။ မင်းကိုယ် မင်း အထက်လွှာက သူဌေးကြီးဂိုက် ချိုးမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ။ နွားတွေကို မင်းကိုယ်တိုင် ကျောင်းခဲ့တာပါ... ငါ

ပြောတာမျိုး ဘယ်လိုဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ မင်း သိပ်သိတာပေါ့။ တချို့နွားတွေက အမြီးတွေကို ကျောကုန်းပေါ်အထိရောက်အောင် ယမ်းခါပြီး မှက်တွေကို မောင်းရတာ။ နောက်ပြီး ကိုယ်ကို တဆတ်ဆတ် ခါပြီး လူးလွန် နေရတာလည်း မရပ်မနားလေ။ အဲဒီနောက်တော့ နွားတအုပ်လုံး ရုတ်ရုတ်သံသံနဲ့ ပြေးကြလွှားကြတော့ တာပဲ။ ဒါကို နွားထိန်းက ပြေးပြီးဟန့်တယ်၊ တားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နွားတွေက ရေကာတာ ကျိုးတော့ ရေတွေ ဒလဟော စီးသလို ပြေးကြတော့တာပဲ။ ငါတို့ ဂျာမန်ဘက်ကို ရေကာတာချိုးပြီး ရေတွေ လွှတ်ပေးသလိုပေါ့ကွာ။ အဲဒီတော့မှ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးကြတဲ့ ဂျာမန်တွေကို မင်းတို့ ဆီးဖမ်းကြသလိုပေါ့”

“မင်းလျှောက်ပြောနေ၊ မင်းရဲ့ဆိုလိုရင်းက ဘာလဲ”

မာကူလော့ ချက်ချင်း မဖြေ။ သူ မုတ်ဆိတ် ကွေးကွေးကောက်ကောက်ကို လက်ညှိုးတွင် လိမ်ပတ်သည်။ ပြီးတော့ မုတ်ဆိတ်မွေးကို ခပ်နာနာဆွဲသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ စကားပြောသည်။ ခုတော့ သူ့မျက်နှာ ပြုံးမနေတော့။ လေးလေးနက်နက် ဖြစ်နေပြီ။

“ငါတို့ စစ်တိုက်နေရတာ လေးနှစ်ရှိသွားပြီ။ ငါပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ သူတို့ ငါတို့ကို ကတုတ်ကျင်း တွေထဲ မောင်းထုတ်ခဲ့ကြတာ ခုဆို လေးနှစ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ အဲဒါ ဘာအတွက်လဲ၊ နောက်ပြီး ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဦးတည်ပြီး ပြောနေတာက အနှေးနဲ့ အမြန် ဆိုသလို တနေ့နေ့မှာ ဂရိယာဇနော့လိုကောင်မျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် မီလက်ကော့လိုကောင်မျိုးတွေ ရှေ့တန်းကနေ ထွက်ပြေး ကြတော့မယ်။ အဲ... သူတို့နောက်ကို တပ်ရင်း တရင်းလုံး၊ နောက်တော့ စစ်တပ်ကြီး တတပ်လုံး လိုက်ကြတော့မယ်၊ ဖြစ်လာမှာကတော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“ဪ...မင်း ဦးတည်ပြီး ပြောနေတာ ဒါကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါပဲ။ ငါ မျက်ကန်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ အရာရာတိုင်းဟာ ဆံခြည်မျှင်ကလေး တမျှင်မှ တွဲခိုသလို ဖြစ်နေတာ ငါမြင်နိုင်တယ်ကွ။ ခုနေမှာ တယောက်ယောက်ကိုသာ ‘ရှူး’ လို့ အော်ခွင့် ပေးလိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီအသံကို ကြားတာနဲ့ ပခုံးပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီ လျှောကျသလို သူတို့အားလုံး လစ်ကြတော့မှာကွ”

“မင်း စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြောစမ်းကွာ”

ဘိုဒေါစကော့က သူ့ကို အကြံပေးသည်။

“ပိုင်အိုဗျာဟာ တပ်ကြပ်ဆိုတာ သတိရဦးလေကွာ”

“ဟေ့ကောင်.. ငါဟာ ငါ့ရဲဘော်ရဲဘက်တွေထဲ က ဘယ်သူ့ကိုမှ

ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး၊ သိလား။”

ပိုင်အိုဘျာ ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ။ ငါက နောက်တာပါ”

ပိုင်အိုဘျာ၏ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ဘိုဒေါစကော့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထပြီး မြင်းများရှိရာသို့ ခြေကိုဖွပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ ရထားတွဲ၏ အခြားထောင့်တထောင့် တွင် အခြားရွာများမှ ကော့ဆက်တွေ စုဝေးပြီး တီးတိုး တီးတိုး စကားပြောနေကြသည်။ ခဏနေတော့ ထိုလူတွေ တေးသွားတခုကို စတင် ဆိုသည်ကြသည်။ ထိုအခါ မိမိတို့ မီးပုံဝိုင်းသို့ လာရောက် ပူးပေါင်းကြပါရန် ထိုလူစုကို ကော်ရှိဖွိုင်းက ဖိတ်ခေါ်သည်။ ထိုလူတွေက သူတို့ ချိုးဖဲ့ယူလာသည့် ဘူတာစည်းရိုးမှ သစ်စများကို မီးဖိုထဲ ပစ်ထည့်ကြသည်။ နောက်တော့ စောစောက ဆိုလက်စ တေးသီချင်းကို ပြန်ဆိုကြသည်။ သည်တခါတော့ ပိုမိုပျော်ရွှင်မြူးထူးစွာဖြင့်။

သို့သော် သွေးချင်းချင်းနီနေသော ဆိုဗီယက် ဆိုရှယ်လစ် ရုရှားပြည်ထောင်စုကြီး၏ အထက် မိုး ကောင်းကင်ရှိ ကြယ်တာရာများကတော့ ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငင် ငိုကြွေးနေကြ၏။ ညအမှောင်က ရီဝေလေးတွဲ ပျင်းရိစွာ သမ်းဝေ နေ၏။ ကမ္ဘာမြေပေါ် သို့ မျက်နှာလိုအားရ တိုက်ခတ်ပေးနေသည့် လေပြည်ထဲတွင် ရွက်ကြွေနှံတွေ ရောစွက်နေ၏။ ပြီးတော့ ရွံစေးများနှင့် ရောနေသည့် မတ်လ၏ နှင်းခဲများမှ ထွက်လာသော စိုထိုင်းထိုင်း အောက်သိုးသိုးအနံ့တွေ လည်း ပျော်ဝင်နေ၏။

(၃)

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း သူတို့တပ်ရင်းသည် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာနှင့် နီးကပ်သည့် နေရာဒေသသို့ ရောက်လာ ပြန်သည်။ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ရထားကြီးသည် မီးရထားလမ်းဆုံတခုတွင် ရပ်သည်။ ရထားပေါ်တွင် ပါလာသည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များအားလုံး ရထားပေါ်မှ ဆင်းရမည် ဆိုသည့်အမိန့်ကို တပ်ကြပ်များက ယူလာသည်။ ရထားတွဲ များပေါ်မှ ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ပျဉ်ပြားများခင်းပြီး မြင်းများကို ၎င်းပျဉ်ပြားများပေါ်မှ ဆင်းလို့ရအောင် ကသောကမျော စီစဉ်ကြသည်။ အရေးထဲ ရထားတွဲများပေါ်တွင် ဟိုပစ္စည်း မေ့ကျန်ခဲ့၊ သည်ပစ္စည်း မေ့ကျန်ခဲ့ ဖြစ်နေသည်။ သည်တော့ ပလက်ဖောင်းဆီမှ ရထားတွဲပေါ်သို့ လူးလာတုံ့ခေါက် ပြေးလွှားနေကြရသည်။ ကောက်ရိုးထုပ်များ ကိုမူ ရထားသံလမ်း များနံဘေး စိုထိုင်းသံလွှာများပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်

ပစ်ချကြသည်။

တပ်ရင်းမှူး၏ အကူတပ်သားကလေးတစ်ဦးက သူတို့အုပ်စုအနီးမှ ဖြတ်သွားရင်း ပိုင်အိုကျာ မီလက်ကော့အား လှမ်းခေါ်သည်။

“တပ်ရင်းမှူးက ခင်ဗျားကို ဘူတာရုံထဲ လာခဲ့ဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကြီးမှ ကြိုးကိုဆွဲချည်ရင်း ပိုင်အိုကျာ ပလက်ဖောင်းဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းလေးလေး လျှောက်သွား သည်။

“အနီကွတ်ရှ်ကာ...ငါ့မြင်းကို တချက်ကြည့်ထား လိုက်ကွာ”

သူက လျှောက်သွားရင်း လှမ်းမှာသည်။

အနီကွတ်ရှ်ကာ ဘာမျှမပြော။ နှုတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ပိုင်အိုကျာကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ပေါ်တွင် မြင်တွေ့ရမြဲ ငြီးငွေ့မှုနှင့်အတူ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြရိပ်ကိုပါ မြင်တွေ့နေရ၏။ ပိုင်အိုကျာ က လမ်းလျှောက်သွားရင်း ရွှံ့တွေ ပေကျံနေသည့် သူ့ဘွတ်ဖိနပ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ တပ်ရင်းမှူးက သူ့ကို ဘာကြောင့် ခေါ်ခိုင်းပါလိမ့်ဟုလည်း အတွေးကြွယ်နေသည်။ သူ ထိုသို့လျှောက်သွားရင်း ပလက်ဖောင်း အဆုံးတွင် စုဝေးနေသည့် လူတစ်စုဆီသို့ အာရုံရောက် သွားသည်။ ထိုလူစုက ရေနွေးရဖို့ ရေနွေးရုံရှေ့တွင် တန်းစီစောင့်နေကြသူများ။ ပိုင်အိုကျာ သူတို့အနီးသို့ လျှောက်သွား သည်။ သူတို့ပြောနေသည့် စကားကို နားစွင့်သည်။ စစ်သား တော်တော်များများသည် အရပ် ရှည်ရှည်၊ မျက်နှာနီနီနှင့် ကော့ဆက်တစ်ယောက်ကို ပိုင်းအုံနေ၏။ အရပ်ရှည်ရှည် ကော့ဆက်ရဲဘော်က ရေနွေးရုံကို ကျောခိုင်းပြီး ရပ်နေသည်။ မုတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်လွှမ်းသော သူ့မျက်နှာကို ပိုင်အိုကျာ စိုက်ကြည့်သည်။ သူ ဆင်မြန်းထားသည့် တပ်ကြပ်ကြီး အမှတ်အသား အထက်မှ ၅၂ ဂဏန်းကို တွေ့လိုက်၏။ သည်တော့မှ သည်လူကို တနေရာရာမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးကြောင်း ကောင်းကောင်းသတိရသွားသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဗျ”

သူက သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသူတစ်ဦး၏ ပခုံးကို လက်ဖြင့်တို့ပြီး စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်သည်။

အမေးခံရသည့်စစ်သား လှည့်ကြည့်ပြီး မဖြေချင့် ဖြေချင့်ဖြင့် ဖြေသည်။

“တပ်ပြေးတစ်ယောက် ဖမ်းထားတာ...ခင်ဗျားရဲ့ ကော့ဆက်တွေထဲက တယောက်ပေါ့”

ပိုင်အိုကျာ စဉ်းစားသည်။ သတိပြန်ဖော်သည်။ သည်ကော့ဆက်ကို ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးပါလိမ့်။ နံဘေး ပတ်လည်မှ တစ်ယောက်တပေါက်

ဝိုင်းမေးနေသည့် မေးခွန်းများကို ကော့ဆက်ရဲဘော်က မဖြေ။ အမြောက်ဆန် အခွံဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခွက်ထဲမှ ရေနွေးကိုသာ တကျိုက်ပြီး တကျိုက် သောက်သည်။ နောက်ပြီး ဘီစကွတ်တချပ်ကို ရေနွေးနှင့် တို့တို့ပြီး စားသည်။ ဘီစကွတ်ကို ဝါးပြီး မျိုချချိန်တွင် သူ့ မျက်လုံး ပြူးကျယ်ကျယ်များကို မှေးကျဉ်းထား၏။ နောက်ပြီး မျက်လွှာကိုချကာ ဘေးပတ်လည်ကို ကြည့်သည်။ ထိုသို့ကြည့်ချိန်တွင် မျက်လုံးများက တဆတ်ဆတ် ခါနေသည်။ သူ့နံဘေးတွင် ရပ်စောင့်နေသည် မှာ အသက်ခပ်ကြီးကြီး ရဲဘော်တဦး။ ကိုယ်ခန္ဓာက တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ သူ့လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်တွင် လှံစွပ် အသင့်တပ်ထားသည်။ အဖမ်းခံကော့ဆက်က ရေနွေး ကို ပြီးအောင်သောက်သည်။ ပြီးမှ သူ့အား မထော်မနမ်း မေးခွန်းတွေ ဝိုင်းမေးနေသည့် စစ်သားများကို လွှမ်းခြုံကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေသည့် မျက်လုံးများ။ ကလေးဆန်သည့် သူ့မျက်လုံးပြာပြာတွေ ရုတ်တရက် ခက်ထန်လာသည်။ သူက တံတွေးကို ‘ဂစ်’ ခနဲမြည်အောင် ကသောကမျောမျိုးသည်။ နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့် သိမ်းသပ်သည်။ နောက်ပြီး အကျယ်ကြီး အော်ပြောသည်။ သူ့အသံ ကြမ်းနေသည်။ မာကျောနေသည်။ လေးနက်နေသည်။

“ငါက တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် လားကွ..ဟေ၊ မင်းတို့ ဟာက လူတစ်ယောက်ကို စားဖို့သောက်ဖို့ ခွင့်မပေး တော့ဘူးလား၊ ဟုတ်လား၊ မင်းတို့ တော်တော်ရိုင်းစိုင်းတဲ့ သတ္တဝါတွေပဲ၊ လဲသေလိုက်ကြပါလား။ မင်းတို့ လူတယောက် ကိုမှ မမြင်ဖူးကြဘူးလားကွ”

စစ်သားတွေ ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်သည်။ သို့သော် ပိုင်အိုတျာ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲ ဖျတ်ခနဲ အသိဝင်လာ သည့်အတွက် စစ်သားများ ပြောသည့် စကားသံကို ပင် မကြားလိုက်။

“ဖိုမင် ယာကော့”

သူ အော်လိုက်၏။ သူ့ရှေ့မှလူတွေကို တွန်းဖယ်ပြီး တိုးဝင်သွားသည်။

ထိုလူ စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် မတ်ခွက်ကို သူ့ ပါးစပ်မှ ကမန်းကတန်းခွာသည်။ နောက်ပြီး ပိုင်အိုတျာအား ငေးကြည့်သည်။ ပြီးရယ်နေသော သူ့မျက်လုံးများက ဇေဝဇေဝါဖြစ်နေပုံ။ သူက ဘီစကွတ်ကို ဝါးရင် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မသိပါဘူး အစ်ကို”

“မင်းက ရာဘီဇင်ရွာက မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆို ခင်ဗျားက စီလင်စကာ ရွာကဆိုတာ သေချာနေတာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဗီရှင်စကာရွာက။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါ
ကောင်းကောင်းသိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်တုန်းက နွားဈေးမှာ မင်း
ငါ့အဖေကို နွားသိုးတစ်ကောင် ရောင်းလိုက်တယ်လေကွာ”

ဖိုမင် ကြိုးစားပြီး သတိဖော်နေသည်။ ကလေးဆန်သည့် အပြုံးတရပ်က
သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ဟပ် နေဆဲ။

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် မေ့နေပြီ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို
မမှတ်မိတော့ဘူး”

ထိုလူ စိတ်မကောင်းစွာ ပြောသည်။

“မင်း အမှတ် ၅၂ တပ်ဖွဲ့မှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အဲဒီကနေ မင်း ထွက်ပြေးခဲ့တယ်ပေါ့၊ မင်းနှယ်
ကွာ....ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ငါ့ညီရာ”

ဖိုမင်က သူ့ဆောင်းထားသည့် သိုးမွေး ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်သည်။
ဦးထုပ်ထဲမှ ရှေးဟောင်းအိတ် ကလေးတလုံး ထုတ်ယူသည်။ သူက ခါးကိုင်းပြီး
ကက်ဦးထုပ်ကို သူ့ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်သည်။ စက္ကူတရွက်၏ ထောင့်စွန်းကို
ဆုတ်ဖြသည်။ ထို့နောက် တွင်မှ ပိုင်အိုကျာအား အရောင်လက်သော
မျက်လုံးများဖြင့် မာမာကျောကျော ကြည့်သည်။

“ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး အစ်ကိုရေ”

ထိုလူ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

ထိုလူ စိုက်ကြည့်ခြင်း ခံလိုက်ရသည့် ပိုင်အိုကျာ က
ချောင်းတချက်ဆိုးသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးအစွန်းကို ကိုက်ထားသည်။

“ကဲ...ကဲ...မင့်စကားကို ဖြတ်တော့၊ မဟုတ်ရင် မင့်ကြောင့် ငါ့ပါ
ဒုက္ခရောက်တော့မယ်”

အစောင့်စစ်သားက သူ့ရိုင်ဖယ်ကို မြှောက်ရင်း ပြောသည်။

“လာကွာ၊ သွားကြစို့”

ဖိုမင်က ကျည်ဆန်ခွံ မတ်ခွက်ကို အိတ်ထဲ ကသောကမျော
ထိုးထည့်သည်။ ပိုင်အိုကျာအား ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများကို
လွှဲဖယ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အစောင့်နှင့်အတူ
တပ်မှူးရုံးခန်း ဖွင့်ထားသည့် ဘူတာရုံဆီသို့ လိုက်သွားသည်။
သူလမ်းလျှောက်ပုံက ဝက်ဝံတစ်ကောင် လမ်းလျှောက်သလို အိပဲ့ အိပဲ့နှင့်

ပိုင်အိုကျာ ရောက်သွားချိန်တွင် တပ်ရင်းမှူးသည် တပ်ခွဲမှူးနှစ်ဦးနှင့် အတူရှိနေသည်။ သူက ယခင် အထက်တန်း စားသောက်တွဲထဲရှိ စားပွဲတလုံးပေါ် လက်ထောက်ထားသည်။

“မင်းကို စောင့်နေရတာ ကြာပြီကွ မိလက်ကော့”

ဗိုလ်မှူးကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် ထင်ဟပ်နေသည်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ။ စိတ်ကသိ ကအောက်ဖြစ်မှုများ။

တပ်ရင်းမှူးက သတင်းပေးသည်မှာ ပိုင်အိုကျာတို့ တပ်ခွဲကို တပ်မမှူးလက်အောက်သို့ ပို့ထားကြောင်း၊ ပိုင်အိုကျာ အနေဖြင့် ကော့ဆက်တပ်သားများအား မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့် အကဲခတ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့၏ စိတ်ထားတွေ သတိပြုမိလောက်အောင် အပြောင်းအလဲ ရှိလာသည်ဆိုလျှင် တပ်ခွဲမှူး ထံ သတင်းပို့ရမည် ဖြစ်ကြောင်းတို့ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ မျက်နှာကို ပိုင်အိုကျာ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်သည်။ အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်သည်။ သို့သော် သူ ပြန်ပြီး မြင်ယောင်နေသည်မှာ ဖိုမင်၏ အရောင်လက်နေသည့် မျက်လုံးများ၊ နောက်ပြီး အေးချမ်း တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည့် “ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး အစ်ကိုရေ” ဆိုသည့် စကားသံကိုလည်း သူ့နားထဲတွင်မှ မထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

နွေးထွေးသော စားသောက်ခန်းတွဲထဲမှ ထွက်ပြီး သူတပ်ခွဲရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ သူတို့ စီးလာသည့် တွဲအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားတော့ တပ်ခွဲ ပန်းပဲဆရာ နံဘေးတွင် ကော့ဆက်တပ်သားများ ပိုင်းရံနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ဖိုမင်နှင့် ပြောခဲ့သည့် စကားများကို သူ မေ့သွားပြီး ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်လှမ်းသည်။ ပန်းပဲဆရာနှင့် စကားတစ်ခွန်း၊ နှစ်ခွန်းပြောဖို့ စိတ်ကူးလာသည်။ သူ့မြင်းကို သံခွာအသစ် လဲပေးဖို့ ပြောရမည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကြုံတွေ့နေရသည့် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စကလေးများက ဦးစားပေးအဆင့်သို့ အမြဲရောက် နေသည်ချည်း။ သို့သော် တဒင်္ဂ၊ တခဏမျှသာ။

ရထားတွဲ တတွဲနောက်မှ မိန်းမတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ အဖြူရောင် အမွှေးပွ ခြုံစောင်တထည် ခြုံထားသည်။ သူမ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အဝတ်အစားများက ပိုက်ရုရှားမှ မိန်းမများ ဝတ်ဆင်ပုံနှင့် လားလားမျှ မတူ။ သည်ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်မျိုး တွေ့ဖူး မြင်ဖူးလိုက်တာဟု တွေးသည်။

ထူးထူးခြားခြား မိမိ မျက်စိယဉ်နေသည့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကြောင့် ပိုင်အိုတျာ နည်းနည်းစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ထိုမိန်းမက ပိုင်အိုတျာဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလှည့်လိုက်၏။ နောက်ပြီး ပိုင်အိုတျာရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသည်။ သူမ၏ ပခုံးများနှင့် နုပျိုလှပသော ကိုယ်ခန္ဓာကို ယိမ်းကာနွဲ့ကာဖြင့်။ သူမ၏ရုပ်သွင်ကို ခွဲခြားသိမြင်လောက်အောင် နီးကပ်ခြင်း မရှိသေးသော်လည်း ယခုလို ပေါ့ပါးသွက်လက်သော လမ်းလျှောက်ဟန်ကိုတော့ မှတ်မိလိုက်သည်။ သူမိန်းမ ဒါရီယာ၏ လမ်းလျှောက်ဟန်ပါကလား။ ရုတ်တရက် သူ့ရင်ထဲ အေးစိမ့်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကြည်နူးသွားသည်။ သူ၏ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုက ကြီးမားလှ၏။ ဘာကြောင့်ဆို မျှော်လင့်မထားသောကြောင့်။ သူ့ခြေလှမ်းများကို အရှိန်လျှော့ပစ် လိုက်သည်။ သို့မှ သူ ဝမ်းသာ အူမြူး သွားသည်ကို အခြားသူများ မရိပ်မိ။ သူ အမျိုးသမီးထံ လျှောက်သွားသည်။

ဒါရီယာကို ပွေ့ဖက်နေသည်။ ထုံးတမ်းစဉ်လာ အတိုင်း သုံးကြိမ် သုံးခါ နမ်းသည်။ သူက တစုံတခု မေးဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှ နက်ရှိုင်းစွာ တွယ်နေသည့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှုက သူ့အသံ ကို ပေါ်ထွက် မလာအောင် တားဆီးထားသည်။ သူ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သူ့အသံ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

“ငါ မင်း ခုလိုရောက်လာမယ်လို့ မျှော်လင့်မထားမိဘူး”

နောက်ဆုံးတွင် တစ်ဆိုဆိုဖြင့် ပြောသည်။

“မောင်ရယ် ကျွန်မရဲ့ အချစ်ရယ်၊ မောင် ပြောင်းလဲ သွားလိုက်တာနော်”

ဒါရီယာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးသည်။

“ခုတော့လည်း မောင်က သူစိမ်းကြီးလို ဖြစ်နေပါပေါ့လား။ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မက မောင့်ဆီ လာလည် တာလေ၊ ဒါတောင် အိမ်ကလူတွေက ကျွန်မကို လွှတ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စဉ်းစားတယ်လေ..ငါ့အချစ်ကို သွားတွေ့မှ ဖြစ်မယ်လို့”

သူမက စကားလုံးတွေ သွန်ထုတ်သည်။ ခင်ပွန်းသည်ကို သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် ဖိကပ်ထားသည်။ ခင်ပွန်းသည် ကို ရီဝေဝေမျက်လုံးဖြင့် တရှိုက်မက်မက် ကြည့်သည်။

ရထားတွဲများအနီး စုဝေးနေသည့် ကော့ဆက် တပ်သားများက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးမော ကြည့်ကြသည်။ အချင်းချင်း မျက်စိတွေမှိတ်ပြ၊ ဝမ်းဘဲ အော်သံလို တရွပ်ရွပ်အသံဖြင့် စကားပြောကြ။

“ပိုင်အိုတျာကတော့ မြူးသွားပြီကွ”

“ငါ့အိမ်က ဝံပုလွေ အစုတ်ပလုတ်မကြီးကတော့ ငါ့ဆီ လာဖော်မရပါဘူးဗျာ”

“သူက သူ့တပ်စုကို တညတော့ ငှားချင် ငှားမှာကွ။ ငါတို့တတွေ ဆင်းရဲငတ်ပြတ်နေတာကို သနားသော အားဖြင့်လေ...”

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် သူ့မိန်းမနှင့် တွေ့လျှင် ရက်ရက်စက်စက် ဆုံးမပစ်ဦးမည် ဟူသည့် သူ၏ သန္နိဋ္ဌာန် ချမှတ်မှုကို မေ့သွားသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်မည့် အစား သူက လူတကာရှေ့တွင် ပွေ့ဖက်သည်။ သူမ ၏ မျက်ခုံးမွေး ကွေးကွေး ညွတ်ညွတ်ကို ဆေးကြေး စွန်းသော သူ့လက်ချောင်းကြီးဖြင့် ပွတ်သပ်သည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေသည်။ ဒါရီယာ သည်လည်း တမြန်ညကပင် လှည်းတစီးပေါ်တွင် တိရစ္ဆာန်ဆေးကု ဆရာဝန်တဦးနှင့် အတူ အိပ်ခဲ့သည်ကို မေ့လျော့နေသည်။ ထိုဆရာဝန်၏ အနက်ရောင် နှုတ်ခမ်းမွေးများက ထူးထူးခြားခြား နူးညံ့ပွရွလှ၏။ သို့ပေမဲ့ ထိုအတွေ့က တမြန်ညတုန်းက အတွေ့လေ။ ခုတော့ မျက်ဝန်းဝယ် အပျော်မျက်ရည်များ တွဲလျက် သူမ၏ ခင်ပွန်းကို ပွေ့ဖက်ထားသည်။ သူမ၏မျက်လုံးများက ကြည်လင်နေသည်။ စစ်မှန်သော ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် ခင်ပွန်းသည်အား တမက်တမော စိုက်ကြည့်နေသည်။

ခွင့်ရက် ကုန်ဆုံး၍ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ပြန်ဝင်လာသောအခါ ယူဂျင်းလစ္စနစ်စက်သည် မူလတပ်ရင်းသို့ ပြန်မသွားဘဲ တပ်မမှူးရုံးဌာနသို့ တိုက်ရိုက်သွားရောက် သတင်းပို့သည်။ ဆွေကြီးမျိုးကြီး ကော့ဆက်မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာသော စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ယူဂျင်းအား အမှတ်(၁၄) ဒွန်ကော့ဆက်တပ်ရင်းသို့ လိုလိုလားလား ပြောင်းရွှေ့ပေးလိုက်၏။

ယခင်တပ်ရင်းတုန်းက ကော့ဆက်များနှင့် ပြဿနာများ ပေါ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ယခုလို တပ်ပြောင်းပေး လိုက်တော့ ယူဂျင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လာသည်။ ထိုနေ့မှာပင် သူက အမှတ် (၁၄) တပ်ရင်း တပ်စွဲထားသည့် ဒီဗင့်စ်မြို့သို့ သွားပြီး တပ်ရင်းမှူးထံ သတင်းပို့သည်။ တပ်ရင်း(၁၄)သို့ ရောက်သွားသည့်အတွက် သူ တော်တော်ကျေနပ် နေသည်။ ဘာကြောင့်ဆို ကော့ဆက်တပ်သားများသည် တော်လှန်ရေးဘက်သို့ အားသန်သူများ ဖြစ်သော်လည်း အရာရှိ အများစုကမူ ဘုရင်စနစ်ကို လိုလားလက်ခံသူများ ဖြစ်နေသော ကြောင့်ပင်။ ကော့ဆက်များသည် ယခုလက်ရှိ ယာယီ အစိုးရကို သစ္စာခံဖို့ အင်တင်တင်ဖြင့် ကျမ်းသစ္စာ ဆိုထားသူများ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ သူတို့ဝန်းကျင်တွင် ဆူပွက်လာသော ထကြွလှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်ပတ်သက်ခြင်း မပြုကြ။ ကြောက်ရွံ့တွန့်ဆုတ်ပြီး အေးအေး ဆေးဆေး နေလိုသော ကော့ဆက်များကို တပ်ရင်းနှင့် တပ်ခွဲကော်မတီများတွင် အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် တင်မြှောက်ကြ၏။ သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင် အသစ်တွင် ယူဂျင်း တစ်ယောက် နေသာထိုင်သာနှင့် အသက်ရှူ ချောင်လာသည်။

သူတို့တပ်ရင်းကို ဒီဗင့်စ်မြို့ထဲတွင် နှစ်လကြာ တပ်စွဲထားသည်။ တပ်စွဲထားချိန်တွင် တပ်ရင်းတခု တည်းအဖြစ် စုစည်းကာ အနားပေးထားသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင် တပ်ခွဲနှစ်ခုကို ခြေလျင်တပ်မများတွင် တွဲဖက်ထားသည်။ ပြီးတော့ ရီဂါနှင့် ဒီဗင့်စ်မြို့တစ်ဝိုက် ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်တွင် လှည့်လည် လှုပ်ရှားကြ၏။ သို့သော် ဧပြီလထဲတွင် တပ်ခွဲများကို စုစည်းပစ်သည်။ ခုတော့ သူတို့တပ်ရင်းသည် ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုးကို မဆို ရင်ဆိုင်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ကော့ဆက် တပ်သားများသည် လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းခြင်းဖြင့် သူတို့၏ နေရက်များကို ကုန်လွန်စေသည်။ သူတို့၏ မြင်းများကိုလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်

ကျွေးမွေးပြုစုသည်။ သူတို့သည် လေးလံနွေးကွေးပြီး အလှုပ်အရှားကင်းစွာ ရှင်သန် နေထိုင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ပြင်ပ ပယောဂများ၏ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုမှ ကင်းရှင်းနေသည်။ သူတို့တပ်ရင်း၏ နောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်သူတို့အကြားတွင် ကောလာဟလ သတင်းဆိုးများ ပျံ့နှံ့နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အရာရှိများက သူတို့၏သဘောထားကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုကြသည်။ ယုံကြည်အားထားရသူများ၏ ဦးဆောင်လမ်းပြမှုဖြင့် မဝေးလှသော အနာဂတ်ကာလ တွင် ရာဇဝင်ဘီးကို နောက်ပြန်လှည့်ပစ်မည်ဟု ဆိုကြသည်။

ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာကို အနောက်ဘက်သို့ အနည်းငယ် တိုးချဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာ ထိုဒေသသို့ရောက်တော့ သူတို့၏ တပ်တွေ သေမင်းရန်ကို ရှူရှိုက်ရတော့၏။ သူတို့မှာ စားနပ်ရိက္ခာတွေ ပြတ်လပ်နေပြီ။ အခြား စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများလည်း မလုံလောက်တော့။ ခုတော့ စစ်သားတွေ အားလုံး အိပ်မက်ဆန်ပြီး ဆုပ်ဖမ်းရခက် လှသည့် ‘ငြိမ်းချမ်းရေး’ ဆိုသည့် စကားလုံးကို ရော်ရမ်းမှန်းဆ တမ်းတနေ ကြလေသည်။ စစ်တပ်တွေထဲတွင် ရင့်မှည့် လာသည့် ဒေါသတွေ စီးဆင်းနေသည်။ စမ်းရေစီးကြောင်းထဲမှ ရေတွေလို ပလုံစီ ပေါက်ကွဲနေသည်။ သို့သော် ဒီဗင့်စ်မြို့ ထဲမှ ကော့ဆက်များကတော့ အေးဆေးငြိမ်သက်ပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ကြသည်။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် ခါးစည်းခံခဲ့ ရသည့် ဆင်းရဲဒုက္ခများသည် သူတို့၏ အမှတ်တရဖြစ်ရပ်များထဲတွင် မှေးမှိန်ပျက်ပြယ်စ ပြုနေလေပြီ။ အရာရှိများက အရာရှိများ အစည်းအဝေးတွေ မှန်မှန်တက်ကြသည်။ စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် ကျကျနန နေထိုင်ကြသည်။ ပြီးတော့ ရုရှားပြည်၏ အနာဂတ် အရေးကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆွေးနွေးကြသည်။ တိုင်ပင်ကြသည်။

(၂)

သူတို့၏ အခြေအနေသည် ဇူလိုင် လဆန်းပိုင်း အထိ နေမြဲတိုင်းပင်။ ဆယ့်ခြောက်ရက်နေ့တွင်တော့ အမိန့်တခု ရောက်လာသည်။ သူတို့တပ်ရင်း ရှေ့သို့ ဆက်လက်ချီတက်ရမည်။ တချက်ကလေးမျှ ဖင့်နွေးခြင်း မရှိစေရဟု အမိန့်ပေး ထားသည်။ သူတို့တပ်ရင်း ပီထရိုဂရက်မြို့ဆီသို့ ချီတက်သည်။ နှစ်ဆယ်ရက်နေ့ ရောက်တော့ မြို့တော်၏ လမ်းမများ ပေါ်တွင် ကော့ဆက် တပ်ဖွဲ့များ၏ မြင်းခွာသံများ စိစိညံနေပြီ။

သူတို့တပ်ရင်းကို နက်ဗ်စကီ သတ္တုရှာဖွေရေးဌာန ပရိဝုဏ်ထဲရှိ အိမ်များတွင် နေရာချပေးသည်။ လစွနစ် စကီ၏ တပ်ခွဲကို လွှတ်နေသော

ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး အဆောက်အအုံတွင် တပ်စွဲစေသည်။ ကော့ဆက် တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ မြူးနေ သည်။ သည်လို သားသားနားနား အိမ်များတွင် စခန်းချရမည်ဆိုတော့ ပျော်မဆုံး မော်မဆုံး။ အိမ်တွေပေါ် တက်နေ ခွင့်ရမည့် အချိန်ကို စိတ်စောစွာ စောင့်မျှော်ကြသည်။ အိမ်တွေကို ကြည့်လေ။ နံရံတွေက တောက်ပသန့်ရှင်းနေသည်။ ကြမ်းတွေကရော၊ ကြမ်းတွေကလည်း လက်လက်တောက်လို့ ပါပဲ။ လစွနစ်စက်က အိမ်တွေ အခန်းတွေကို စေ့နေ စပ်စပ် စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့အနေဖြင့် သည့်ထက် ကောင်းမွန်သားနားသည့် စခန်းမျိုးမှာ စခန်းချခွင့်ရဖို့ မလွယ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားသည်။ လစွနစ်စက်က သူ့အား အခန်းတွေ လိုက်ပြသည့် မြို့တော်အုပ်ချုပ်ရေး ကော်မတီ ကိုယ်စားလှယ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

လူကောင် သေးသေးနှင့် သားသားနားနား ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် ကိုယ်စားလှယ်က စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ပြောသည်။ ထိုလူ၏စကားများကို လစွနစ်စက် နားထောင်သည်။ သို့ပေမဲ့ အာရုံစူးစိုက်မှု မရှိ။ ဝတ်ကျောတမ်းကျော နားထောင်နေခြင်း၊ သူက ခြံဝင်းကို ဖြတ်သွားပြီး မြင်းများအတွက် မြင်းဇောင်းများအဖြစ် လျာထားသည့် ကုန်ပစ္စည်း သိုလှောင်ရုံကို ကြည့်သည်။

“ဒီမြင်းဇောင်းတွေမှာ နောက်ထပ် တံခါးတပေါက် ထပ်ဖောက်ပေးရမယ်။ မြင်းကောင်ရေ တစ်ရာနှစ်ဆယ် အတွက် ထွက်ပေါက် သုံးပေါက်ဆိုတာ မလုံလောက်ဘူး၊ အရေးကြုံလို့ အလန့်တကြား ထွက်မယ်ဆိုရင် မြင်းအားလုံး အပြင်ရောက်အောင် ကျုပ်တို့ နာရီဝက်လောက် စောင့်ရလိမ့်မယ်။ ဒီလိုဖြစ်နိုင်ခြေမျိုးကို ကြိုတွက်မထားတာ နည်းနည်း တော့ ထူးဆန်းတယ်။ ဒီကိစ္စကို ကျုပ် တပ်ရင်းမှူးဆီ တင်ပြရမှာပဲ”

ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီး ပွစိ ပွစိဖြင့် စောဒကတက်နေသည်ကို ကျောခိုင်းထားပစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တပ်ခွဲအရာရှိများ အတွက် လျာထားသည့် အခန်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုဖို့ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သူက သူ၏ ခေါက်ခုတ်တင်ပေါ် ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်စွာ လဲလျောင်းနေသည်။ ချွေးရွဲသည့် ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ကပ်မီ သဖြင့် ခံစားရသည့် အအေးဓာတ် ကို အရသာခံ ဖိမ်ရစ်နေသည်။ ခရီးပန်းလာသည့် အတွက် အိပ်ရာမှ ထပြီး ရေမိုးချိုးချင်စိတ် မရှိတော့။ သို့သော် အားတင်းလိုက်သည်။ စိတ်ပန်းလူပန်းဖြင့် လှဲနေချင်စိတ်ကို ကြိုစားဖျောက်ဖျက်ကာ အိပ်ရာမှ ထသည်။ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ပြီး အားရပါးရ ရေချိုးသန့်စင်သည်။ ပြီးတော့ တဘက်ဖြင့် သေသေချာချာ ပွတ်တိုက်သည်။ ရေချိုးလိုက်သည့်အတွက် လန်းဆန်းလာသည်။ သူတို့မရောက်မီ ရက်ပိုင်းများ အတွင်းက မြို့တော်မှာ

ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ဆူပူမှုများအကြောင်း သိလိုသည့်အတွက် သတင်းစာဖတ်ဖို့ စိတ်ကူးရသည်။ သတင်းစာကို ကောက်ကိုင်မည့်ဆဲဆဲ မှာပင် တပ်ရင်းမှူး စေလွှတ်လိုက်သည့် အထောက်တော် ရောက်လာသည်။ တပ်ရင်းမှူးက အခေါ်တော် လွှတ်လိုက်ပါသည်တဲ့။

စိတ်မပါလက်မပါ ဖြင့် အိပ်ရာမှထသည်။ အဝတ်အစား လဲသည်။ ပြီးတော့ နက်ဗ်စကီ သတ္တုရှာဖွေရေး ဌာနသို့ သွားသည်။ သူက စီးကရက်တလိပ်ကို မီးညှိပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက်လာသည်။ သူတို့မြင်ကွင်းထဲမှ ဦးထုပ်တွေ၊ ဦးထုပ်တွေ..။

ယောက်ျားဆောင်း မြက်ဦးထုပ်တွေ၊ အနက်ရောင်ထိပ်လုံး ဦးထုပ်ကြီးတွေ။ ပြီးတော့ ကက်ဦးထုပ်တွေ။ နောက်ပြီး အလှအပခြယ်သထားသည့် မိန်းမဆောင်း ဦးထုပ်တွေ။ တလိပ်လိပ် လှိုင်းထနေသည့် ဦးထုပ် ပင်လယ်ပြင်ကြီး။ ရံဖန်ရံခါ ဆိုသလို ဒီမိုကရေစီ ဘက်တော်သား စစ်သားများဆောင်းသည့် ကက်ဦးထုပ် အစိမ်းရောင် တလုံးတလေ ပေါ်လာတတ်သည်။

ပြီးတော့ အရောင်မျိုးစုံ ရေစီးကြောင်းကြီးထဲတွင် ပြန်ပျောက်သွားလေသည်။

မြို့ပေါ်သို့ ဖြတ်တိုက်လာသည့် ပင်လယ်လေ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သည် တိုက်တာအဆောက်အအုံ များကို ဝင်ဆောင့်သည်။ ပြီးတော့ မညီမညာ ပါးလျားသော လေပြင်းကလေးများအဖြစ် ပြိုကွဲသွားသည်။

မြို့လယ် ပလက်ဖောင်းများပေါ်တွင် လူတွေ ပျားပန်းခပ် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ စစ်ပွဲကာလ များအတွင်း မြို့များနှင့် အနေစိမ်းနေသည့် လစ္စနစ်စကီ သည် လူတွေကို ကြည့်ပြီး မြူးကြွနေသည်။ တဝေါဝေါ ကြားနေရသည့် လူသံသူသံတွေ မော်တော်ကား ဟွန်းသံတွေ၊ သတင်းစာ အရောင်းသမားများ၏ အော်ဟစ်ရောင်းချသံတွေကို နားထောင်ရင်း သူ့စိတ်တွေ ကြည်နူး တက်ကြွနေသည်။ အဝတ်အစားတွေ သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ပြီး လိုလေသေးမရှိ ဘဝဖြင့် နေထိုင်သည့် သူ့လူမျိုးတွေကြားထဲ ရောက်နေတော့ လစ္စနစ်စကီ တယောက် မမော်မကြွားဘဲ မနေနိုင်တော့။

“ကဲ...ခုဆို ခင်ဗျားတို့တတွေ ဘယ်လောက် နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်ပြီး ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ ဖြစ်နေကြသလဲ...ကြည့်စမ်း၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးပါပဲ။ ကုန်သည်တွေ၊ ပွဲစားတွေ၊ အရာရှိအရာခံတွေ၊ မြေပိုင်ရှင်တွေ၊ မဟာဆီ မဟာသွေး မျိုးနွယ်တွေ....။ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီ လမ်းမပေါ်မှာပဲ အလုပ်သမားတွေ၊ စစ်သားတွေ သံရေပူစီး ကြောင်းကြီး လို စီးလာတဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်တုန်းကဆို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုခံစားခဲ့ရသလဲ။

တကယ်ပါ။ ခင်ဗျားတို့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာကြည်နူးမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြည့်အဝတော့ ဝမ်းမသာနိုင်သေးဘူးဗျ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့ ခံစားရမယ့် ချမ်းသာသုခတွေ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားလို့ရအောင် ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ ဖြည့်ဆည်းပေးရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိသေးလို့ပဲ”

သူ့ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေသည့် ခံစားချက်များကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စိစစ်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သည်ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာရာ ရင်းမြစ်ကို ရှာကြည့်သည်။ သည်တော့လည်း သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲ မစဉ်းစားရဘဲ သူ့ အတွေးတွေ ဘာကြောင့် ဘယ်လိုပေါ်လာသလဲဆိုတာ ပေါ်လာသည်။ ဘာကြောင့်ဆို ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် စစ်ကြီး နှင့် ၎င်းစစ်ကြီးအတွင်း သူ နေထိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် အနေအထားများက သူ့ကို သည်လူတွေနှင့် ကင်းကွာစေခဲ့သည်။ သည်လူတွေ ဆိုသည်မှာ လူလောကကြီး တွင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချမ်းချမ်းသာသာ နေထိုင်နိုင်ပြီး သည်လောကကြီးတွင် လူလာဖြစ်ရသည့်အတွက် ကျေနပ်အားရ စိတ်ချမ်းသာနေသည့် ယောက်ျားတွေ မိန်းမတွေပေါ့။

ထိုအခိုက် သူ့မျက်စိရှေ့တွင် ပေါ်လာသော ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် ပန်းသွေးရောင်ပြေးနေသည့် လူငယ်တယောက်ကို ကြည့်ပြီး တွေးမိသည်။

“ကဲ...ဥပမာ ဒီကောင်လေး ဆိုပါတော့၊ ဒီကောင်လေး ဘာဖြစ်လို့ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာကို ရောက်မနေရတာလဲ။ ငါထင်ပါတယ်၊ ဒီကောင်ဟာ စက်ရုံပိုင်ရှင် တဦးဦးရဲ့သား၊ ဒါမှမဟုတ် ဧရာမ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီး တဦးဦးရဲ့သား ဖြစ်ရမယ်။ ဒီကောင် စစ်မှုမထမ်းရအောင် အကြံအဖန်လုပ်မယ်လေ.... အလကား အသုံးမကျတဲ့ ကောင်လေး။ ခုတော့ ကြည့်လေ...အဖ နိုင်ငံတော်အတွက် ကာကွယ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ရင်း ဒီသေနာလေး ဝဖိုင့်နေလိုက်တာ”

တပ်ရင်းမှူးရုံးခန်း ဖွင့်ထားသည့် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ တက်သွားသည်။ ဒုတိယထပ်သို့ အရောက်တွင် စီးကရက်တလိပ် မီးညှိသောက်သည်။ နားကိုင်းမဲ့ မျက်မှန်ကို ပွတ်တိုက် သန့်စင်သည်။

ထို့နောက် ရုံးခန်းဖွင့်ထားသည့် တတိယထပ်သို့ တက်သွားသည်။

တပ်ရင်းမှူးက ပီထရိုဂရက် မြေပုံတချပ်ကို သူ့ရှေ့တွင် ဖြန့်ခင်းပြသည်။ လစွနစ်စက်၏တပ် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရမည့် အစိုးရဌာန ရုံးခန်းများ တည်ရှိရာကို တခုချင်း ထောက်ပြသည်။ အစောင့်အကြပ်များ ချထားရမည့် စနစ်နှင့် အချိန်နာရီများကို တပ်ရင်းမှူးက အသေးစိတ် ရှင်းပြသည်။ နောက်ဆုံး သူပြောလိုက်သည့် စကားမှာ...

“ဆောင်းရာသီ စံနန်းတော်မှာ ကာရင်စကီ...”

“ကာရင်စကီ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို လေသံတောင် မကြားချင်ဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး”

လစ္စနစ်စကီ ဒေါသကြောင့် မျက်နှာတခုလုံး ဖြူဖျော့သွားပြီး ခါးခါးသီးသီးပြောသည်။

“ယူဂျင်းနီကိုလိုင်ဗစ်ချ်၊ မင်း လိမ္မာစမ်းပါကွာ”

“ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ”

“ဒီမယ်.ကိုယ့်လူ...”

“ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးကြီးကို မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

“မင်း တော်တော် ပြောရဆိုရခက်တဲ့ကောင်ပဲ”

“ပူတီလောအလုပ်စခန်းတွေဘက်ကို ကင်းလှည့် တပ်ဖွဲ့တွေ ချက်ချင်း လွှတ်ပေးရမလား ခင်ဗျ”

ယူဂျင်း အသက်ပြင်းပြင်းရှူပြီး တိုးတိတ်စွာ မေးသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး နှုတ်ခမ်းတွေ ကိုက်သည်။ ပြုံးသည်။ ပခုံးတွေ တွန့်သည်။ ပြီးမှ ပြန်ပြောသည်။

“ချက်ချင်း လွှတ်ပါ၊ နောက်ပြီး တပ်စုမှူး တယောက် အမြဲပါနေပါစေနော်”

လစ္စနစ်စကီ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် ပြောခဲ့သည့် စကားများကို ပြန်သတိရတော့ တော်တော် စိတ်ဓာတ် ကျမိသည်။ ပင်မတံခါးအပြင်သို့ ရောက်လုဆဲဆဲတွင် အမှတ်(၄) ဒွန်ကော့ဆက်တပ်ရင်းမှ ကင်းလှည့်တပ်ဖွဲ့ တဖွဲ့ကို တွေ့ရသည်။ တပ်စုမှူး စီးလာသည့် မြင်းစက်ထိန်းကြိုးတွင် ပန်းပွင့်တွေ ဝေဝေဆာဆာ တွဲလဲကျနေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကား နှင့် တပ်စုမှူး၏ မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။

“တိုင်းပြည်ရဲ့ကယ်တင်ရှင် မောင်မင်းကြီးသားတို့ ကို အားပေးထောက်ခံ ဂုဏ်ပြုပါတယ်ဗျား”

အသက်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်က မိုးတလုံး လေတလုံးဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။ သူ့ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး ဂွေ့ယမ်းပြရင်း ပလက်ဖောင်း ဆင်းပေးသည်။

တပ်စုမှူးက ယဉ်ကျေးရည်မွန်စွာ ပြန်လှန် အလေးပြုသည်။ ကင်းတပ်ဖွဲ့က ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်ဆက်သွားသည်။ လစ္စနစ်စကီက မျက်နှာလိုအားရ ကြွေးကြော်လိုက်သည့် အရပ်သားကြီးကို စိုက်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ မျက်မှောင် ကြုတ်ပြီး သူ့တပ်ဖွဲ့ စခန်းချထားသည့် အိမ်တွေဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့သည်။

(၃)

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကော်နီလော့အား အနောက်တောင်ပိုင်း စစ်မြေပြင်၏ စစ်သေနာပတိချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက် သည့် အမိန့်ကို အမှတ်(၁၄) ကော့ဆက်တပ်ရင်းမှ အရာရှိများက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ထောက်ခံကြသည်။ သူတို့က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့အား သံမဏိလို စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူတဦးအဖြစ် လေးစားကြည်ညိုကြသည်။ နောက်ပြီး ယခုလောလောဆယ် ယာယီအစိုးရကြောင့် ရေတိမ်နစ်နေသည့် တိုင်းပြည်ကို မလွဲမသွေ ကယ်တင်နိုင်စွမ်းရှိသူအဖြစ် အားထားကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား စစ်သေနာပတိချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းကို လစွနစ်စကီက အထူးကြိုဆိုသည်။ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သည်။ ၎င်းသတင်းကို အောက်ခြေရဲဘော်များ မည်သို့တုံ့ပြန်ကြောင်း သိလိုသဖြင့် အရာရှိငယ် များမှတဆင့် တီးခေါက်စုံစမ်းကြည့်သည်။ သို့သော် သူကြားရသည့် သတင်းများက အားရကျေနပ်စရာ မကောင်းလှ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အဆိုပါ သတင်းကို ကြားရသောအခါ ကော့ဆက်တပ်သားများက ခပ်မဆိတ်နေလျှင်နေ၊ သို့မဟုတ်ပါကလည်း ၎င်း သတင်းကို စိတ်မဝင်စားသလို အေးတိအေးစက် တုံ့ပြန် ပြောဆိုကြကြောင်း ကြားသိရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“သူ စစ်သေနာပတိချုပ် ဖြစ်သွားလည်း ကျုပ်တို့ အတွက်ကတော့ ဘာမှ ထူးခြားလာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ငြိမ်းချမ်းရေးရအောင် ကြိုးစား အားထုတ်မယ် ဆိုရင်တော့ တမျိုးပေါ့လေ”

“သူ ရာထူးတက်သွားလို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘဝတွေ ပိုကောင်းလာမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဤကား ကော့ဆက်များ၏ တုံ့ပြန်သံများထဲမှ အချို့အဝက်သာတည်း။

ကော်နီလော့ စစ်သေနာပတိချုပ် ဖြစ်သွားပြီး ရက်အနည်းငယ်အတွင်း အရာရှိများ အကြားတွင် ကောလာဟလ သတင်းများ ပြန့်နေသည်။ ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာတွင် သေဒဏ်အပြစ်ပေးခြင်းကို ပြန်လည် အသုံးပြုရမည်ဟု ကော်နီလော့ က ဖိအားပေးနေကြောင်း၊ လက်ရှိဆင်နွှဲနေသည့် စစ်ပွဲကြီး

အောင်နိုင်ရေးအတွက် လိုအပ်သော အရေးယူ ဆောင်ရွက် မှုများ ပြုလုပ်ရေး ကိုလည်း အစောတလျင် ဆောင်ရွက်နေကြောင်း၊ သို့သော် သူ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ကာရင်စကီ က ဆန့်ကျင် ကန့်ကွက်နေကြောင်း၊ ကော်နီလော့နေရာတွင် သူ့ထက် သဘောထား ပျော့ပျောင်းသူ တစ်ဦးကို အစားထိုး ခန့်အပ်သင့်သည်ဟု ဆော်ဩနေကြောင်း သတင်းထွက်နေသည်။ သည်တော့ ဩဂုတ်လ ၁ ရက် နေ့စွဲဖြင့် ကော်နီလော့ အား စစ်ဦးစီးချုပ် (Comi in Chief) အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်ကြောင်း ကြားသိရသောအခါ သူတို့တတွေ အားလုံး ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်ကြရလေသည်။ ထိုနေ့မှာပင် ညဘက်တွင် အခြားအရာရှိများနှင့် ပြောဆိုဆွေးနွေးသည့် စကားဝိုင်း၌ လစွနစ်စကီ က ပုံမှန်အသံထက် မြင့်လျက် ထင်ထင်ရှားရှား မေးခွန်း တခု မေးသည်။

“သူတို့က ဘယ်သူဘက်ကလဲ”

“လူကြီးမင်းတို့”

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းပြီး သူ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ တအူထုံဆင်း ညီရင်းအစ်ကိုတွေလို နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်းရဲ့ ကြားထဲမှာ မဖြေရှင်းရသေးတဲ့ အရေးတကြီး မေးခွန်းတွေ ကျန်နေသေးတယ်ဗျ။ ခုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ထင်ထင်ရှားရှား ကြားသိနေရတာက အစိုးရနဲ့ စစ်ရေးချုပ် သဘောကွဲနေတယ် ဆိုတာပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်သူဘက်မှာ နေမယ် ဆိုတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေရတော့မယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူဘက်မှာ နေမလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော် ရဲဘက်တွေလို စကားပြောကြရအောင်လေ၊ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် မပုံးမကွယ် မခြွင်းမချန်ပြောကြကြေးဗျာ”

သူ့မေးခွန်းကို ပထမဦးဆုံး တုံ့ပြန်ဖြေကြားသူမှာ ဗိုလ်အတာရှိကော့ ဖြစ်၏။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့ အတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကတော့ အသက်အသေခံဖို့အသင့်ပဲ။ တခြားလူတွေလည်း ကျွန်တော့်လို ခံစားကြရမှာပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပွင့်လင်းတဲ့လူ၊ ဖြောင့်မတ် မှန်ကန်တဲ့လူ။ နောက်ပြီး ရုရှားနိုင်ငံတော်ကြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်အောင် ထူမတ်ပေးနိုင်တဲ့ တဦးတည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့ပဲ ရှိတယ်။ ခုပဲကြည့်လေ... စစ်တပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာတွေ ဆောင်ရွက်ခဲ့သလဲ။ ခုမှ ကျေးဇူးကြောင့် တပ်မှူးတွေကို ချည်နှောင်ထားတဲ့ ကြိုးတွေ ပြေသွားတော့တာပဲ။ အရင်ကဆို စဉ်ဆက်မပြတ်လုပ်နေတဲ့ ကော်မတီအစည်းအဝေးတွေ တက်၊ ကြိုဆိုပွဲတွေ အခမ်းအနားတွေလုပ်ရ၊

တပ်ထဲက ထွက်ပြေးတဲ့လူတွေက ပြေးနဲ့၊ ဒီတော့ တိုင်းပြည်ရဲ့ နောင်ရေးကို ဘယ်လိုလုပ် ဆွေးနွေးနိုင်တော့မှာလဲ”

သူက ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာပြောသည်။ ပြောပြီးသောအခါ သူ့ပတ်လည်မှ အရာရှိတစ်ယောက်ကို လှည့်ပတ် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စိန်ခေါ်သည့် သဘောဖြင့် စီးကရက်တလိပ်ကို စီးကရက်ဘူးပေါ်တွင် ဆောင့်နေသည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဘော်လီဗစ်တွေရယ်၊ ကာရင်စကီရယ်၊ နောက်ပြီး ကောနီလော့ရယ်...သုံးဦး ရှိတဲ့ အထဲက တဦးကို ရွေးရမယ်ဆိုရင် ရှင်းပါတယ်.. ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကောနီလော့ကိုပဲ ရွေးတယ်ဗျာ”

ဟု အခြားတယောက်က ပြောသည်။

“ကောနီလော့က ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲဆိုတာ အကဲဖြတ်ရတာ ခက်တယ်။ သူ ဖြစ်စေချင်တာက တရားဥပဒေ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးလား၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားအရာတစ်ခုခု တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးလား ...”

တတိယ တယောက်က မှတ်ချက်ချသည်။

“အဲဒါ အဖြေ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ အဲဒါမှ မဖြေရင်လည်း အဲဒီအဖြေဟာ တော်တော်မိုက်မဲတဲ့ အဖြေပဲ။ ခင်ဗျား ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ၊ ဘုရင်စနစ် ပြန်ပြီး အသက်ဝင်လာမှာကို ကြောက်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် အဲဒါကို ကြောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်တော့ အဲဒါနဲ့ ပြောင်းပြန်ပါဗျာ”

“အင်းလေ...ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျား ဘာကို စောဒက တက်နေတာလဲ”

“လူကြီးမင်းတို့”

ဒိုလ်ဂေါ့ ဝင်ပြောသည်။ ဒေါလ်ဂေါ့သည် သူ၏ ထူးချွန်ပြောင်မြောက် စွမ်းဆောင်မှုများကြောင့် မကြာမီကမှ တပ်ကြပ်အဆင့်မှ မြင်းတပ်အလံကိုင်ဗိုလ်အဖြစ် သို့ ရာထူးတိုးပေးခြင်း ခံထားရသူ။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေကြောင့် ငြင်းခုံရန်ဖြစ် နေကြတာလဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ ကော့ဆက်တွေဟာ ကလေးတစ်ယောက် က သူ့အမေရဲ့ စကတ်အစကို ဆွဲထားသလို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကောနီလော့ကို ဖက်တွယ်ထားရမှာပဲ။ သူနဲ့ အဆက်ဖြတ်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လမ်းပျောက်ပြီ။ အရှုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပြီ သာမှတ်။ ရုရှားပြည်ကြီးက ကျွန်တော် တို့ကို အမှိုက်ပုံထဲ ပစ်ထားလိမ့်မယ်။ ခုတိုင်းဆို အနေ အထားက ရှင်းပါတယ်၊ သူ ဘယ်ကိုသွားမလဲ၊ အဲဒီကို ကျွန်တော်တို့လည်း သွားမှာပဲ”

“အဲဒီအတိုင်း အတိအကျပဲ”

အတာရှိကော့ ကြွေးကြော်လိုက်၏။ ဒိုလ်ဂေါ့၏ ကျောပြင်ကို လက်ဖြင့် အသာအယာပုတ်သည်။

“ကဲ....လူကြီးမင်းတို့ ..”

သူ့အသံကို မြှင့်ပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကော်နီလော့ဘက်ကလား၊ ဒါမှ မဟုတ် သူ့ကို ဆန့်ကျင်မှာလား”

“ဘာကိစ္စ ဆန့်ကျင်ရမှာလဲဟ၊ ငါတို့ကတော့ ကော်နီလော့ဘက်ကပဲ”

ခုမှ ရယ်နိုင် ပြုံးနိုင်ကြသည်။ စိတ်ပေါ့လက်ပေါ့ ရယ်မောရင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဖက်နမ်းကြသည်။ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြသည်။ စောစောက တင်းကျပ်နေသည့် ခံစားချက်တွေ ပျောက်ပျက်သွားပြီ။ သို့ဖြင့် သူတို့၏ စကားလမ်းကြောင်းသည် လွန်ခဲ့သည့် ရက်ပိုင်းများအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်များဘက် လှည့်သွားသည်။

“ကျွန်တော်တို့က စစ်ဦးစီးချုပ်ကို အပြည့်အဝ ထောက်ခံကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကော့ဆက်တွေက နည်းနည်း မအီမလည် ဖြစ်နေကြတယ်”

ဒိုလ်ဂေါ့က ချီတုံချတုံဖြင့် ပြောသည်။

“ဘယ်လို မအီမလည် ဖြစ်နေကြတာလဲ”

လစ္စနစ်စကီက မေးသည်။

“ဘယ်လိုမအီမလည်ဖြစ်သလဲဆို သူတို့အားလုံး စိတ်ဓာတ်ကျနေကြပြီလေ။ ဒီငစလူတွေက သူတို့အိမ်၊ သူတို့ မိန်းမတွေဆီကို ပြန်ချင်ကြတာဗျ၊ သူတို့ဘဝက မသာယာ မဖြောင့်ဘူးလေ”

“ကော့ဆက်တွေ ငါတို့နဲ့အတူ ပါလာအောင် လက်တွဲခေါ်ဖို့က ငါတို့တာဝန်လေကွာ”

အခြားအရာရှိတဦးက ကြေညာသည်။ သူ့ရှေ့မှ စားပွဲကိုလည်း လက်သီးဖြင့် ဝုန်းခနဲထုသည်။

“ငါတို့အရာရှိတွေ ခန့်ထားတာ အဲဒီတာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ဖို့ပဲပေါ့ကွ”

လစ္စနစ်စကီက သူ့လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်ကို ဇွန်းဖြင့် တဝှမ်းဝှမ်းမြည်အောင် ခေါက်လိုက်သည်။ စကားပိုင်းမှာ ရှိနေသူ အားလုံး သူ့ကို အာရုံပြုလာပြီဆိုမှ သူက စဉ်းစဉ်းစားစား ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပြောသည်။

“လူကြီးမင်းတို့၊ ခုလောလောဆယ်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ တာဝန်တွေထဲမှာ အခြေအနေမှန် အဖြစ်မှန်တွေကို ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ နားလည်သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြတာလည်းပါတယ် ဆိုတာ နှလုံးသွင်းထားဖို့ ကျုပ် မေတ္တာရပ်ခံ ပါရစေ။ ကျုပ်တို့က ကော့ဆက်တွေ ကို ကော်မတီတွေ အစည်းအဝေးတွေရဲ့ အရိပ်မိုးမှုက လွတ်အောင် ဆွဲထုတ်ကြရမယ်။ ခုချိန်မှာ ကျုပ်တို့က သူတို့ကို မတူခြားနားတဲ့ နည်းပရိယာယ်နဲ့ ချဉ်းကပ်ကြရမယ်။ ဟိုတုန်းက... ဥပမာဆိုပါတော့ ၁၉၁၆ တုန်းကဆိုရင် ကျုပ် ကော့ဆက်တစ်ယောက်ကို လိမ့်နေအောင် ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်ပစ်လို့ ရတယ်။ အင်း ... အဲဒီ ကော့ဆက်က မကျေမနပ်နဲ့ နောက်တကြိမ် နှံ့ရတဲ့ တိုက်ပွဲမှာ ကျုပ်ကို ကျောဘက်ကနေ ပစ်ထည့်လိုက်တာ ခံရမယ့် စွန့်စားမှုမျိုးတော့ လုပ်ရမှာပေါ့ဗျာ။

“အေး ... မတ်လတော်လှန်ရေးရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျုပ်တို့ တမျိုးတမည် ဆောင်ရွက်ရတော့မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခုနေမှာ ငမိုက်သား တစ်ကောင်ကို ကျုပ်က ရိုက်ပစ်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့။ အဲဒီကောင်က အခွင့်သာမယ့် အနေအထားမျိုး စောင့်မနေတော့ဘဲ ချက်ချင်းလက်ငင်း အဲဒီနေရာမှာတင် ကျုပ်ကို ပစ်သတ်လိုက်မှာပေါ့။ ဟော... ခုတော့ အနေအထားတွေက ထပ်ပြောင်းသွားပြန်ပြီ။ ခုချိန်မှာ ကျုပ်တို့က ကော့ဆက်တွေနဲ့ ဖက်လဲတကင်း ရောရောဝင်ဝင် နေရတော့မယ်။ အစစ အရာရာဟာ အဲဒီအပေါ်မှာ မူတည်နေတယ်။

“အမှတ် (၁) နဲ့ အမှတ် (၄) တပ်ရင်းတွေမှာ လောလောဆယ် ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိတယ်။ သူတို့ရဲ့ အရာရှိတွေက အောက်ခြေက ရဲဘော်တွေနဲ့ ကင်းကွာနေတုန်းပဲ။ ခုထိ သူတို့နဲ့ သူတို့ရဲဘော်တွေ ကြားမှာ နံရံဟောင်းကြီးတွေ ခြားထားတုန်းပဲ။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ ကော့ဆက်တွေ အကုန်လုံး တယောက်မကျန် ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုအောက်ကို ရောက်ကုန်တာပေါ့။ ရှင်းလင်း သိသာနေတာ တခုကတော့ အရမ်းအန္တရာယ် ကြီးပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ဆိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာတော့မှာကို ကျုပ်တို့ ရှောင်လွှဲလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ။ ဇူလိုင် ၁၆ ရက်နဲ့ ၁၈ ရက်မှာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ ဆူပူထကြွမှု တွေဟာ လက်ရှိအခြေအနေတွေကို အလေးမထား ဂရုမမူ မှုတွေ အားလုံးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိပေးလိုက်တဲ့ သတိပေးချက်တွေပဲ။ အဲဒီတော့ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ စစ်တပ်ကို ဆန့်ကျင်ဖို့ အားထုတ်နေတဲ့ ကော်နီလော့နဲ့ ပေါင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်ထပ် တော်လှန်ရေးတရပ် ဖော်ဆောင် လာမယ့် ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေနဲ့ ပေါင်းမလား။ ခုဆိုရင် ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေ အသက်ဝဝရှူဖို့ အချိန်ရပြီး အင်အားစုဖို့ အာရုံ စိုက်နေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်တို့ဟာ လျော့ရဲရဲ ဖြစ်နေတာလေ။ အဲဒါ ကောင်းသလား။”

“ခင်ဗျားပြောတာ အမှန်ပဲ လစွနစ်စကီ”

“ရုရှားနိုင်ငံတော်ကြီးရဲ့ ခြေတဖက်ဟာ သီချိုင်း နှုတ်ခမ်းဝကို နင်းမိနေပြီ”

“ကျုပ်ပြောမယ်... ကျုပ်ပြောတဲ့ အရေးအခင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်လာရင် ကျုပ်ဆိုလိုတာ ပြည်တွင်းစစ် ပေါ့ဗျာ... ရှောင်လို့လွဲလို့ မရတဲ့ အဲဒီပြည်တွင်းစစ်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာရင် ကျုပ်တို့ သစ္စာစောင့်သိပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ကော့ဆက်တွေ လိုအပ်လာမှာပဲ။ သူတို့တတွေကို ကော်မတီတွေနဲ့ ဝေးအောင်၊ ဘော်လ်ရှီဗစ် တွေဘက် စိတ်ညွတ် မသွားအောင် ကျုပ်တို့ ကြိုးပမ်း ကြရမှာပဲ။ အဲဒါကတော့ ကျုပ်တို့အတွက် သေရေး ရှင်ရေး လိုအပ်ချက်တခုပဲ။ ခင်ဗျားတို့ခေါင်းထဲ စွဲမှတ်ထားရမှာက ဆူပူလှုပ်ရှားမှုအသစ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာရင် အမှတ်(၁)နဲ့ အမှတ်(၄) တပ်ရင်းက ကော့ဆက်တွေဟာ သူတို့အရာရှိတွေကို အရင်ဆုံး ပစ်သတ်ကြလိမ့်မယ် ဆိုတာပဲ”

“အဲဒါ အမှန်ပဲ၊ သူတို့ ဟိတ်တလုံး ဟန်တလုံး ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်နေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“သူတို့ရဲ့ ခါးသီးတဲ့ အတွေ့အကြုံတခုကနေ ကျုပ်တို့က အမြတ်ထုတ်ရမှာပဲ၊ အမှတ်(၁) နဲ့ အမှတ် (၄) တပ်ရင်းက ကော့ဆက်တွေဟာ မစဉ်းစား မဆင်ခြင် နိုင်ဘဲ ဝုန်းဒိုင်းကြ ထလုပ်ကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့က စိုက်ခင်းထဲက ပေါင်းပင်တွေကို ရှင်းထုတ် ပစ်ရမှာပဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူရင်း ကော့ဆက်တွေကို ကယ်တင်ကြရမယ်လေ။ မဟုတ်ရင် သူတို့ရဲ့ မိုက်ပြစ် တွေအတွက် နောင်တချိန်မှာ မိုက်ကြွေးတွေ ပေးဆပ် ရတော့မှာလေ”

လစွနစ်စကီ ပြောပြီးသွားသောအခါ တပ်ခွဲမှူး တဦးက ဝင်ပြောသည်။ သည်တပ်ခွဲမှူးက သက်ကြီး ပိုင်းထဲ ဝင်နေပြီ။ သူတို့တပ်ရင်းသို့ ရောက်ခဲ့တာပဲ ကိုးနှစ်ရှိပြီ။ သည်ကာလအတွင်း လေးကြိမ်တိတိထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရခဲ့သည်။ ယခု သူက စစ်ပွဲကြီး မဖြစ်မီက ကော့ဆက်တပ်ရင်းများတွင် အမှုထမ်းရသည့် အခက်အခဲများအကြောင်း ပြောပြသည်။ ကော့ဆက်တပ်မှ အရာရှိများကို နေရာမပေးကြောင်း၊ ချောင်ထိုးကြ ကြောင်း၊ ရာထူးတိုးတက်ဖို့ အလွန်နွေးကွေးကြောင်း၊ ဇာဘုရင်အား ဖြုတ်ချချိန်တွင် ကော့ဆက်အရာရှိများ၏ အနေအထားသည် လေးလံနွေးကွေး ထုံထိုင်းနေကြောင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့အနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့အား ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ထောက်ခံ အားပေးဖို့ လိုအပ်ကြောင်း၊ ကော့ဆက် မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့များ အဖွဲ့နှင့် အရာရှိများ ညီညွတ်ရေးကော်မတီမှတစ်ဆင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး

ရင်းနှီးပွင့်လင်းသော ဆက်ဆံရေး ထူထောင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့က အာဏာရှင်အဖြစ် ခံယူမယ်ဆိုလည်း ခံယူပါစေ။ အဲဒါဟာ ကော့ဆက်တွေကို ကူကယ်ခြင်း တမျိုးပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ ဇာဘုရင် လက်အောက်မှာထက် သူ့လက်အောက်မှာ အမှုထမ်း ရတာကမှ ပိုကောင်း ဦးမယ်”

သူတို့အရာရှိတသိုက် နံနက်မိုးသောက်ချိန်ထိစကားပြောဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ သီတင်းတပတ်လျှင် သုံးကြိမ်တိတိ နိုင်ငံရေးကိစ္စများ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြဖို့၊ နောက်ပြီး တပ်ဖွဲ့ဝင်များ နေ့စဉ် ကျွမ်းသား အားကစားနည်းကို လေ့ကျင့် ကြစေဖို့၊ ထိုသို့လေ့ကျင့်ခြင်းတွင် အရာရှိများ ပါဝင်ဖို့နှင့် စာဖတ်ခြင်းကို လေ့ကျင့် ပျိုးထောင်ပေးဖို့။ ထိုသို့ အရာရှိများ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ပြီး နေ့စဉ်လှုပ်ရှားပေးလျှင် ကော့ဆက်များတွင် အချိန်ပို ရှိတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ အချိန်ပို မရှိလျှင် သူတို့၏ ညီညွတ်ရေး ပြိုကွဲစေမည့် နိုင်ငံရေးပယောဂများ နှင့် ကင်းဝေးအောင် စည်းရုံးလို့ရနိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ် ကြသည်။ သူတို့အုပ်စု လူစုမခွဲမီ အပြောင်အပြက် သဘောဖြင့် သူတို့၏လက်ဖက်ရည်ခွက်ချင်း ထိခတ်ပြီး အမှတ်တရ ဆုတောင်းကြသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ဒိုလ်ဂျေနှင့် အတာရှီကော့တို့က ကော့ဆက်တေးတပုဒ် ကို ကောက်ကာငင်ကာ သီကြွေးကြတော့၏။

“...ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရဲ့ဒွန်က ကြားကြား ဝင့်ဝင့်ပဲ၊ ငါတို့ရဲ့ ညင်သာငြိမ်ညောင်းတဲ့ ဒွန်၊ ငါတို့မြတ်နိုးတဲ့ တို့ဖခင်ဒွန်။

ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာ မိစ္ဆာများကို ဘယ်တော့မှ ဦးမညွတ်၊ ဘယ်လိုနေထိုင် ဘယ်လို ရှင်သန်ရမယ်ဆိုတာ မော်စကိုကို ဘယ်တော့မှ မမေး၊

တၢစ်တွေကိုတော့ ခေတ်အဆက်ဆက် ကတည်းက ဓားဦး ချန်မြဲ စူးရှရုနဲ့ ခွန်းဟ နှုတ်ဆက်ခဲ့၊

ခေတ်အဆက်ဆက် နှစ်စဉ်မပျက် ရှင်သန်ပေါက်မြောက်ခဲ့တဲ့ ဒွန်မြေလွှာရဲ့ စတက်မြက်ခင်းပြင်၊

သန့်စင်မွန်မြတ်တဲ့ အမိမြေရဲ့ တော်တည့် မှန်ကန် မြဲမြံတဲ့ ယုံကြည်သက်ဝင်မှုကြောင့်၊

အချုပ်အချယ်ကင်းတဲ့ ဒွန်၊ သိပ်လွတ်လပ်တဲ့ ဒွန်၊ သူ့ရဲ့ တလိပ်လိပ် ဖောင်းကြွလှိုင်းလုံးများနဲ့ ရန်သူတွေကို တိုက်ထုတ်

တွန်းလှန်....”

အတာရှီကော့ ခူးခေါင်းနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်
ကြက်ခြေခတ်တင်ပြီး ထိုင်လျက် ဒွန်တေးသီချင်းကို အထစ်အငေါ့မရှိ
သီကြွေးနေ၏။ သူ့မျက်နှာ ခါတိုင်းနှင့်မတူ တမူထူးပြီး တင်းမာနေသည်။
တေးသီချင်း အဆုံးပိုင်း လောက်ရောက်မှ လစွနစ်စကီ တခု
သတိထားလိုက်မိ၏။ အတာရှီကော့ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တပေါက်
စီးကျနေခြင်း။

(၄)

အခြားတပ်ခွဲများမှ အရာရှိများ ပြန်သွားမှ လစွနစ်စကီ၏ ခုတင်ဆီသို့
အတာရှီကော့ လာသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်သည်။ သူက သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှ
အရောင်ပြယ်နေသော ဘောင်းဘီသိုင်းကြိုးများကို လက်ချောင်းများဖြင့် တို့ထိ
ကစားရင်း လေသံမျှဖြင့် ပြောသည်။

“သိတယ်မဟုတ်လား၊ ယူဂျင်း ...ကျုပ်က ဒွန်မြစ်ကြီးကို အသေအလဲ
မြတ်နိုးတာဗျ။ ရှေးပဝေသဏီ ကတည်းက ရှင်သန်ခဲ့တဲ့ ရှေးဆန်တဲ့ ကော့ဆက်
ဘဝနေဟန်ကို မက်မက်မောမော သဘောကျခဲ့တာဗျ။ ကျုပ်တို့ရဲ့
ကော့ဆက်တွေကို ကျုပ်ချစ်တယ်၊ အဲ... ကော့ဆက်အမျိုးသမီးတွေကို
ချစ်တယ်။ သူတို့အားလုံး ကို ချစ်တယ်ဗျာ။ စားကျက်မြက်ခင်းပြင်က
သစ်နံ့ကောင်း ရဲ့ အနံ့အသက်မျိုး ရှူမိရင် ကျုပ် ငိုချင်တယ်ဗျ။ နောက်ပြီး
နေကြာပွင့်တွေ ပွင့်လာပြီး မိုးရေစိုရွှဲနေတဲ့ စပျစ်နွယ်တွေရဲ့ ရနံ့တွေဆိုတာ
ကျုပ်ရင်ထဲမှာ စွဲနေတာ တွေလေ။ အဲဒီမြင်ကွင်းတွေ၊ အဲဒီရနံ့တွေကို
ကျုပ်ရင်ထဲမှာ နင့်နေအောင်
စွဲမက်တွယ်တာရတာလေ...ခင်ဗျားသဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား။
ကဲ..ခုတော့ ကျုပ် စဉ်းစားနေရပြီ။ အဲဒီအင်္ဂါရပ်တွေ ပြည့်စုံတဲ့
အဲဒီကော့ဆက်တွေကိုပဲ ကျုပ်တို့ အရူးလုပ်လှည့်စားရာ ရောက်နေမလား။ ခု
ကျုပ်တို့ ရွေးထားတဲ့ လမ်းဟာ သူတို့ကို အမှန်တကယ် လျှောက်စေချင်တဲ့
လမ်းရောဟုတ်ရဲ့လား”

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

လစွနစ်စကီ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းမေးသည်။

“ခု ရွေးထားတဲ့လမ်းကြောင်းဟာ ကော့ဆက်တွေအတွက်

အကောင်းဆုံးလမ်းမှ ဟုတ်ပါလေစလို့ ကျုပ် တွေးနေ မိတယ်”

“ကဲ..ထားပါတော့ဗျာ၊ ဒီလမ်းက သူတို့အတွက် အကောင်းဆုံးလမ်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် အကောင်းဆုံး လမ်းက ဘယ်လမ်းလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ကို အခြေခံကစပြီး ကျောခိုင်းဆန့်ကျင် နေကြတာလဲ၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် တော်လှန်ရေးကြီးက ကျုပ်တို့ကို သိုးနဲ့ ဆိတ်တွေလို ခွဲခြားပစ်လိုက်တာကလား၊ ကျုပ်တို့နဲ့ သူတို့ရဲ့ အကျိုးစီးပွားတွေ ကွဲပြားခြားနားသလို ဖြစ်နေပြီလေဗျာ”

“ခင်ဗျား မတွေ့ဘူးလား”

လစ္စနစ်စကီ ချိန်ချိန်ဆဆဖြင့် စကားစသည်။

“ဟောဒီမှာ ဖြစ်ရပ်တွေအပေါ် သဘောပေါက် နားလည်တာကိုက ခြားနားနေတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ ပိုပြီးမြင့်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ဖြစ်ရပ်တွေ အခြေအနေတွေကို ကျုပ်တို့က ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ဝေဖန်ပိုင်းခြား နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့အတွက်တော့ အရာရာတိုင်းကို ပိုပြီးရှေးကျ ပိုပြီးရိုးစင်းတဲ့ အမြင်တွေနဲ့ ကြည့်ကြ အကဲဖြတ်ကြတာလေ။ ခုကြည့်လေ... စစ်ပွဲကြီးကို အဆုံးသတ်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီစစ်ပွဲကြီးကို ပြည်တွင်းစစ်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းပစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ် တွေ သူတို့ဦးနှောက်ထဲကို ဘော်လံရှိဗစ်တွေက မပြတ် ရိုက်သွင်းနေတာဗျို့။ သူတို့က ကော့ဆက်တွေရဲ့ ဦးနှောက်ကို အဆိပ်ခတ်ပြီး ကျုပ်တို့ကို ဆန့်ကျင်အောင် လုပ်နေတာ။ ခက်တာက ကော့ဆက်တွေက ကျုပ်တို့ လိုမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အဖနိုင်ငံတော်ကြီးရဲ့ အရေးအခင်း အားလုံးကို ကျုပ်တို့ တာဝန်ယူရမယ်၊ အဖနိုင်ငံတော် ကြီး မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်ရေးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ တာဝန်ဆိုတဲ့ ခိုင်မာမြဲမြံတဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်မျိုး သူတို့ မှာ မရှိဘူး၊ ဘော်လံရှိဗစ်တွေဟာ သူတို့ သင်ကြား ပို့ချတဲ့ တရားတွေနဲ့ ညီညွတ်အောင် ပိုပြီးသင့်မြတ်တဲ့ တခြားရေမြေတခု ကော့ဆက်တွေအတွက် ရှာပေး သင့်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဖနိုင်ငံတော်ဆိုတာ ကော့ဆက်တွေအတွက် တကယ်တမ်းရော အဓိပ္ပာယ် ရှိရဲ့လား။ သူတို့အတွက် ဒါဟာ စိတ္တဇဆန်တဲ့ အယူ အဆပဲလေ၊ ‘ဒွန်ခရိုင်’ဆိုတာ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာနဲ့ အဝေးကြီး”

“ဒီတော့ ငါတို့ဒေသကို ဂျာမန်တွေ ဘယ်တော့မှ မရောက်နိုင်ဘူး”

“ပြဿနာက အဲဒါပဲပေါ့၊ ခုဖြစ်နေတဲ့ စစ်ပွဲကြီး ကို ပြည်တွင်းစစ်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းပစ်ရင် ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အကျိုးဆက်တွေကို သူတို့နားလည်အောင် ကျုပ်တို့က ရှင်းပြရတော့မယ်”

သူ ပြောသာ ပြောနေရသည်။ သူ့စကားတွေ ပစ်မှတ်ကို မထိဟု

ယူဂျင်းစိတ်ထဲ ခံစားရသည်။ အတာရီကော့ သည် သူ့ကိုယ်သူ မုတ်ကောင်တစ်ကောင် လို အကာအရံများ အောက်တွင် ခိုအောင်းသွားပြန်ပြီ။ သူသာ စကားပြောပြီး သွားသည်။ တဖက်လူက ထို နေရာမှာ ဆက်ထိုင်နေဆဲ။ ထိုင်သည်မှ အချိန်အကြာကြီး။ စကားလည်း တခွန်းမျှ မပြော။ လစွနစ်စကီ ကြိုးစားအကဲခတ်သည်။ သို့သော် အတာရီကော့ အတွေးစဉ်ကို ဖမ်းဆုပ်လို့မရ။

“သူ့စိတ်ထဲရှိတာတွေ အကုန်အစင် ပွင့်ထွက်လာအောင် ပြောခွင့်ပြုလိုက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ခုတော့ ငါကချည်း လျှောက်ပြောမိတာကိုး”

ဟု နောင်တရစွာ စဉ်းစားမိ၏။

အတာရီကော့ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အိပ်ရာသို့ သူပြန်သွားသည်။ လစွနစ်စကီ အိပ်ရာပေါ် လဲလျောင်းရင်း စီးကရက်သောက်နေသည်။ စိတ်ထဲမှာ မရွှင်။ သူ့မိတ်ဆွေ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စကို ထိထိရောက်ရောက် ဖြေရှင်းမပေးလိုက် နိုင်သည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ဆိုးသည်။ ဒေါသထွက်သည်။

စိတ်တွေ တင်းကျပ်စွာဖြင့် အမှောင်ထုထဲသို့ ငေးကြည့်နေမိ၏။ မီးခိုရောင်အမှောင်ထုက ညက်ညောနေသည်။ သိပ်သည်းနေသည်။ ထိုသို့ အမှောင်ထုကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူ၏ အိမ်ပြန်ခွင့်ရက်များကို သတိရမိသည်။ အိမ်ပြန်ခွင့်ရက်များအကြောင်း စဉ်းစားတော့ ထိုရက်များအတွင်း တချိန်လုံး သူ့ကို လွှမ်းမိုးထားသည့် အက်စီနီယာပါ ပူးတွဲပါလာတော့၏။ သူ့စိတ်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေသည့် အတွေးပြောင်းသွားသည့် အတွက် ရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ ဘဝခရီးလမ်းတလျှောက် ကံကြုံ၍ ဆုံခဲ့သည့် မိန်းမများအကြောင်း ဟိုတစ် သည်တစ် အမှတ်ရ စဉ်းစားရင်း သူ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

(၅)

လစွနစ်စကီ၏ တပ်ခွဲတွင် ကော့ဆက်တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူ့နာမည်က အိုင်ဗန်လာဂူတင်။ အိုင်ဗန် လာဂူတင်ကား စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေး ကော်မတီဝင်အဖြစ် သူတို့တပ်ရင်းမှ ပထမဦးဆုံး ရွေးချယ် တင်မြှောက် ခံရသည့် ကော့ဆက်တပ်သား ဖြစ်၏။ သူတို့တပ်ရင်း ပီထရိုဂရက်သို့ ဆိုက်ရောက်ချိန်အထိ လာဂူတင်သည် သာမန် ကော့ဆက်တပ်သား တဦး မျှသာ။ သူ့အနေအထိုင် အပြောအဆိုများ ထူးထူး ခြားခြား မတွေ့ရ။ သို့သော် ဩဂုတ် လဆန်းပိုင်း တွင်မူ တပ်စုမှူးက လစွနစ်စကီထံ သတင်းပို့လာသည်။ လာဂူတင်သည် ပီထရိုဂရက်

အလုပ်သမားများနှင့် စစ်သည်တော်များကောင်စီ အစည်းအဝေးများသို့ မပျက်မကွက် တက်ရောက်လေ့ရှိကြောင်း၊ သူက အဆိုပါ အစည်းအဝေးများမှ ပြောဆိုချက်များကို အခြားကျော့ဆက်များက အမြဲတစေ ပြန်ပြောပြပြီး ဆွေးနွေးလေ့ရှိကြောင်း၊ ထိုသို့ ပြောဆို ဆွေးနွေးနေသည့်အတွက် အခြား ကျော့ဆက်ရဲဘော်များအပေါ် မလိုလားအပ်သည့် ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုများ ရှိလာကြောင်း၊ သူတို့တပ်စုတွင် အစောင့်အဖြစ် တာဝန်ယူဖို့နှင့် ကင်းလှည့်တာဝန်ယူဖို့ ငြင်းဆန်သည့်အမှု နှစ်ကြိမ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ဖြစ်ရသည်မှာ လာဂူတင်၏ အရိပ်မိုးမှုကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း တပ်စုမှူးက အစီရင်ခံသည်။

သည်တော့ လာဂူတင်အကြောင်း ပိုသိလာအောင် အားထုတ်ရမည်ဟု လစွနစ်စကီ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

နောက်ပြီး သည်လူအတွေးတွေကို စူးစမ်း ဖော်ထုတ်ရမည်။ သိပ်ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အခွင့်အရေးတရပ် သူ့အလိုလို ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သုံးလေးည အကြာတွင် ပူတီလော့ အလုပ်စခန်းများ ပတ်လည်ရှိ လမ်းများ ပေါ်တွင် ကင်းလှည့်ဖို့ လာဂူတင် ပါဝင်သည့် တပ်စု တာဝန်ကျသည်။ ထိုအခါ အဆိုပါကင်းတပ်ကို သူ ကိုယ်တိုင် ဦးစီးလိုက်ပါမည်ဟု သက်ဆိုင်ရာ တပ်စုမှူးအား လစွနစ်စကီက အကြောင်းကြား လိုက်သည်။

သူ့မြင်းကို အသင့်ပြင်ထားဖို့ သူ့အကူရဲဘော်ကို မှာသည်။ ပြီးတော့ ခြံဝိုင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

လှည့်ကင်းတပ်စုဝင်များအားလုံး မြင်းပေါ် ရောက်နေကြပြီး သူ့ကို စောင့်နေကြ၏။ သူ ဦးဆောင်ပြီး ကင်းလှည့် ထွက်ခဲ့၏။ မြူဆိုင်းသော အမှောင်ထုတ် လမ်းမကြီး တော်တော်များများပေါ်တွင် ကင်းလှည့်ကြသည်။ ယူဂျင်းက တပ်စု၏ နောက်ပိုင်းမှာ ကျန်နေအောင် တမင်ချန်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့အနီးသို့ လာဖို့ လာဂူတင်ကို လှမ်းခေါ် သည်။ လာဂူတင်က မြင်းကို ပြန်လှည့်ပြီး သူ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ဗိုလ်ကြီး ဖြစ်သူကို စူးစူးစမ်းစမ်း လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... ကော်မီတီ သတင်းတွေထဲက ထူးခြားတဲ့သတင်း ဘာတွေများရှိလဲကွ”

ဟု လစွနစ်စကီ မေးသည်။

“ခုလောလောဆယ်တော့ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မရှိပါဘူး”

“ဒါနဲ့ ...မင်းက ဘယ်ခရိုင်ကလဲ လာဂူတင်”

“ဘူကာနော့ဗ် ခရိုင်ကပါ”

“ရွာကရော...ဘယ်ရွာလဲ”

“မစ်ကင်ရွာကပါ”

“မင်းက အိမ်ထောင်နဲ့လားကွ”

ခဏငြိမ်ပြီး လာဂူတင်၏ မျက်နှာကို စူးစမ်း လေ့လာကြည့်နေပြီးမှ ဗိုလ်ကြီးက မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ မိန်းမနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်ဗိုလ်ကြီး”

“နောက်ပြီး လယ်တကွက်ရော မရှိဘူးလား”

“လယ်တကွက် ဟုတ်လား၊ ဗိုလ်ကြီး လယ်တကွက်လို့ ပြောလိုက်တာလား ခင်ဗျ”

ပြန်ပြောလိုက်သည့် လာဂူတင်၏ လေသံတွင် သရော်သံ စွက်နေသည်။
နောက်ပြီး မိမိကိုယ် မိမိ သနားသည့် လေသံကလေးလည်း ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ဘဝက တနေ့လုပ်မှ တနေ့ စားရတာပါ၊ ထမင်း တနပ်နဲ့ တနပ် အလျဉ်မီအောင် ခက်ခက်ခဲခဲ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေရတဲ့ ဘဝပါ”

ခဏမျှ စကားရပ်ထားသည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြေက သဲမြေတွေလေ”

တခါက ဘူကာနော့ဗ်ခရိုင်ထဲမှ ဖြတ်သွားဖူးသည်။
တို့ခရိုင်၏အနေအထားကို သူက ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်း မှတ်မိနေ သေးသည်။
အခြားဒေသများနှင့် ဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲလွန်းပြီး ဝေးလံလွန်း၊
ခေါင်လွန်းသည့်ဒေသ။ တောင်ဘက်တွင် တန်ဖိုးမရှိသည့် နန်းမြေပြင်ကြီးဖြင့်
စည်းသတ်ထားသည်။ နောက်ပြီး တို့နယ်မြေကို ရစ်ခွေထား သည်မှာ ခိုပရာမြစ်
ဖြစ်၏။ ခိုပရာမြစ်က အကွေ့အကောက် များလွန်းသည့်အတွက်
အန္တရာယ်များသည်။ သည် မြစ်ကြောင်းကို ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းအဖြစ်
အသုံးပြုလို့ မရ။

“ငါထင်ပါတယ် ... မင်း အိမ်ပြန်ချင်နေရောပေါ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့ မပြန်ချင်ရမှာလဲ ဗိုလ်ကြီးရယ်၊ ပြန်ချင်တာမှ အမြန်ဆုံး
ပြန်ပြေးချင်နေတာ၊ ဒီစစ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ရင်းထားရတာတွေ
များလွန်းနေပြီလေ”

“အင်း...ငါ စိုးရိမ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်း တော်တော်နဲ့ ပြန်ရဦးမယ်
မထင်ဘူးကွ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ပြန်ရလိမ့်မယ်လို့ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ စစ်ကြီးက ပြီးသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“မကြာခင် ပြီးဆုံးသွားမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ မကြာခင် အိမ်ပြန်ရတော့မှာပါ”

ကော့ဆက်ရဲဘော် ခေါင်းမာစွာပြောသည်။

“အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ ငါတို့အချင်းချင်း အရင်တိုက်ကြရလိမ့်မယ်နော။ မင်းရော အဲဒီလို မထင်မိဘူးလား”

လာဂူတင် ခဏနေမှ စကားပြန်သည်။

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့က ဘယ်သူတွေကို တိုက်ရမှာလဲ”

“ငါတို့ တိုက်ပစ်ရမယ့်ကောင်တွေ အများကြီး ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဆိုပါတော့ ...ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေ”

လာဂူတင် နှုတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ စည်းချက်မှန်မှန် ထွက်ပေါ်နေသည့် မြင်းခွာသံများထဲတွင် အာရုံ နစ်နေသည့် အလား၊ ထို့နောက်တွင်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်တို့က သူတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူးလေ”

“ဒါပေမဲ့ မြေတွေကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လူတိုင်းအတွက် သူ့မြေကလေးနဲ့သူ လုံလုံ လောက်လောက် ရှိနေကြတာပဲဟာ”

“ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေ ဘာကို အာရုံကျနေသလဲ ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား”

“ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးပဲ ကြားဖူးတယ်ခင်ဗျ”

“ကဲ...ဒါဆို ငါတို့ရဲ့မြေတွေကို သိမ်းပြီး ကော့ဆက်တွေကို ကျွန်ပြုဖို့ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေက ငါတို့ကို တိုက်ခိုက် လာရင် ငါတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ မင်း ရုရှား နိုင်ငံတော်ကို ကာကွယ်ဖို့ ဂျာမန်တွေကို တိုက်နေတယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဂျာမန်တွေက တမျိုးလေ၊ တူမှ မတူဘဲ”

“ဒီတော့ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေကိုရော”

“ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ရမှာလဲ ဗိုလ်ကြီးရဲ့....”

လာဂူတင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ပြောသည်။ သူ့ စိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဆိုတာ သိသာသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေကို မြှင့်ပြီး လစွနစ်စက်နှင့်

အကြည့်ချင်းဆိုင်သည်။

“ဘော်လံရီဗစ်တွေက ကျွန်တော့်မြေကို တစ်လက်မတောင် သိမ်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ ရှားရှားပါးပါး သုံးမရတဲ့ မြေကလေး တကွက်ပဲရှိတာ၊ အဲဒါကိုတော့ သူတို့ သိမ်းဖို့လိုမယ် မထင်ပါဘူး။ အဲ... ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ဗိုလ်ကြီး စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ စိတ်ဆိုးမှာလားဟင်၊ ဗိုလ်ကြီးဖေဖေ ကျတော့ မြေတွေက ဧကနှစ်သောင်း တောင်လေ”

“နှစ်သောင်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဧက ရှစ်ထောင်ပါ...”

“အတူတူနဲ့ အနုနုပါပဲလေ၊ တယ်ပြီး မထူးခြားပါဘူး၊ ဧကရှစ်ထောင် ဆိုတာ နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီတော့ အဲဒီမြေတွေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်က ဘယ်မှာရှိလဲ၊ ဘယ်သူက ပေးထားတဲ့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်လဲ၊ နောက်ပြီး ဗိုလ်ကြီးအဖေလို လူမျိုးတွေ ရှုရှားတနိုင်ငံလုံးမှာ အများကြီးလေ၊ အဲဒီနောက်မှာတော့ လူတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ပေါက်တွေအကြောင်း ဗိုလ်ကြီး စဉ်းစားရတော့မယ်၊ ဗိုလ်ကြီးရဲ့ပါးစပ်က စားချင်သလို လူတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်တွေကလည်း စားချင် ဝါးချင်တာပဲ၊ ဇာဘုရင်ရဲ့ လက်အောက်မှာ အစစ အရာရာ အဆင်မပြေဘူး၊ ဆင်းရဲသားတွေမှာ မငတ်ရုံတမယ် ဘဝနဲ့ နေကြရတာ၊ ဗိုလ်ကြီးရဲ့ အဖေကျတော့ သူတို့က လက်ဆောင်မွန် ကိတ်မုန့်ကြီးရဲ့ တစိတ်တဖဲ့အဖြစ် မြေဧက ရှစ်ထောင် ပေးထားတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ကြီးရဲ့ အဖေလည်း ကျွန်တော် စားနိုင်တာထက် ပိုပြီး လူနှစ်ယောက်စာ မစားနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒါဟာ ရှက်ဖွယ် လိလိပဲ၊ ဒီတော့ ဘော်လံရီဗစ်တွေဟာ လမ်းကြောင်းအမှန်ပေါ် ရောက်နေပါတယ်၊ ဒါတောင် ဗိုလ်ကြီးက သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့က တိုက်ခိုက်စေချင်သေးတယ်”

ပထမတော့ လစွနစ်စကီ ရင်ထဲမှ ဒေါသတွေကို မျိုသိပ်ပြီး နားထောင်နေသည်။ သို့သော် ကော့ဆက် ရဲဘော်၏ ငြင်းချက်က ပီပြင်လွန်းလာတော့ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းမထားနိုင်တော့။ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲသွားသည်။

“ဒါဆို မင်းက ဘော်လံရီဗစ်ပေါ့လေ”

“အမည်နာမက အဓိက မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ ပြဿနာက နာမည်အခေါ်အဝေါ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရပိုင်ခွင့်က ပြဿနာပါ၊ ပြည်သူတွေက သူတို့ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေကို ရယူချင်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ခမျာ အမြဲတမ်း မြေမြှုပ် ခံနေကြရတာကလား၊ သူတို့ အပေါ်မှာ မြေပုံကြီးတွေကို တောင်လိုပုံနေတာပါဗျာ”

“ဪ... ဘော်လံရီဗစ်တွေက မင်းကို ဘာတွေ သင်ကြားပို့ချထားတယ်ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ၊ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်း ထဲမှာ

သွားနေတဲ့ အချိန်တွေကို မင်း တန်ဖိုးရှိရှိ အသုံးပြုခဲ့တယ် ဆိုပါတော့ကွာ”

“ဟား ... ကျွန်တော်တို့လို လောဘမကြီးတဲ့ ငမ္မတွေကို ဘဝက သင်ကြားပေးတာပါ ဗိုလ်ကြီး၊ အဲ... ဘော်လ်ရှီဗစ် တွေက လောင်စာကို မီးတိုပေးရုံလောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

“မင်း ပေါက်ကရဲတွေ လျှောက်ပြောနေတာ ရပ်တန်းက ရပ်တော့”

ခုတော့ လစွနစ်စကီ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်နေပြီ။

“ငါမေးတာကို ဖြေစမ်း၊ ငါ့အဖေရဲ့ မြေနဲ့ မြေရှင်တွေရဲ့ မြေတွေအကြောင်း မင်း ခုလေးပဲ ပြောသွားတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ငါသိထားသလို မင်းလည်း သိထားတာက အဲဒါတွေဟာ ပုဂ္ဂလိကပိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနော်၊ တကယ်လို့ မင်းမှာ ရှုပ်အင်္ကျီနစ်ထည် ရှိပြီး ငါ့မှာ တထည်မှမရှိဘူး ဆိုရင်ရော ...မင်းဆီက တထည်ကို ငါ ယူပြီး ဝတ်သင့်တယ်လို့ မင်းထင် သလား”

ကော့ဆက်ရဲဘော်၏ မျက်နှာကို ယူဂျင်း မမြင်သာ။ သို့ပေမဲ့ သူ့အဖြေကို ကြားရရုံဖြင့် သည်ကောင့်မျက်နှာ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်နေမည်ဆိုတာ မှန်းလို့ရသည်။

“ကျွန်တော့်မှာရှိတဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီအပိုကို ကျွန်တော့် သဘောနဲ့ ကျွန်တော် ပေးပစ်ခဲ့ပြီ။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှာ ကျွန်တော့်ရှုပ်အင်္ကျီ အပိုတထည်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှိသမျှအင်္ကျီတွေ တထည်မကျန် ပေးပစ်နေတာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်ကျောပြင်ကြီးကို ကုတ်အင်္ကျီဝတ်ပြီး ဖုံးအုပ်ထားခဲ့တာဗျ၊ ဒီတော့ဗျာ... ကိုယ်ပိုင်မြေကလေး တစိတ်တပိုင်း လောက် လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးလိုက်ရလို့ ဘယ်သူမှ ဘဝပျက်မသွားပါဘူးဗျာ”

“မင်းမှာ မြေ လုံလုံလောက်လောက် ရှိပြီးသား မဟုတ်လား”

လစွနစ်စကီ အသံကိုမြှင့်ပြီး ပြောသည်။

လာဂူတင်၏ အဖြေက အော်ဟစ်သလောက်နီးပါး ကျယ်လောင်နေသည်။

“ဗိုလ်ကြီးက ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်အတွက်လည်း စဉ်းစားနေတဲ့ကောင် ထင်နေလို့လားဟင်၊ ကျွန်တော်တို့ ပိုလန်ပြည်ထဲ ရောက်ခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီမှာ ပြည်သူတွေ ဘယ်လိုနေကြ ထိုင်ကြတယ်ဆိုတာ ဗိုလ်ကြီး မြင်ခဲ့ရဲ့လား၊ နောက်ပြီး ဒွန်မြစ်ရိုး တလျှောက်က တောင်သူလယ်သမားတွေကျတော့ ဘယ်လို အသက်ဆက်နေကြရသလဲ။ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ ကြုံခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွေ့အကြုံဟာ သွေးပွက်ပွက်ဆူလောက်တယ်၊ အဲဒီလူတွေအတွက် ကျွန်တော် ယူကျုံးမရ မဖြစ်ဘူးလို့ ဗိုလ်ကြီး ထင်နေလားဟင်”

ယူဂျင်းက နင့်နင့်နဲနဲစကားလုံးများဖြင့် ပြန်ပြောဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးထိုးနေသည့် ပူတီလော့ အလုပ်စခန်းမှ အဆောက်အအုံ မည်းမည်းကြီးများဆီမှ အော်ဟစ်သံတခုကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ကြရ၏။

“အဲဒီကောင်ကို ဖမ်းထားစမ်း”

မြင်းခွာသံ တခွပ်ခွပ်နှင့် သေနတ်သံတချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ လစွနစ်စကီက သူမြင်းကို ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်ပြီး ဒုန်းစိုင်းပြေးစေသည်။ လာဂူတင်က လစွနစ်စကီ၏ မြင်းနှင့် ယှဉ်ပြီး အမီလိုက်သည်။ လမ်းထောင့် တထောင့်တွင် ရပ်နေသည့် တပ်စုကို တွေ့ကြရသည်။ တချို့ကော့ဆက်တွေက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး မြေပြင်ပေါ် ရောက်နေကြပြီ။ ဝိုင်းပတ်ထားသည့် ကော့ဆက်များ အလယ်မှာတော့ ရုန်းကန်နေသည့် လူတယောက်။ သူတို့တပ်စုမှ တပ်ကြပ်ကြီး အာစနော့က မြင်းကုန်းနှီးပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲထိုင်ပြီး သေးသေးညှက်ညှက် လူတယောက်ကို ရှုပ်အင်္ကျီလည်ကုပ်မှ ဖမ်းဆွဲထားသည်။ မြေပြင်ပေါ် ရောက်နေသည့် အခြား ကော့ဆက် ရဲဘော်သုံးဦးက ထိုလူ၏ လက်များကို လိမ်ချိုးထား သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

လစွနစ်စကီ မိုးခြိမ်းသံလို မေးသည်။ လူအုပ်ထဲသို့ မြင်းဖြင့် တိုးဝင်သွားသည်။

“ဟောဒီငစလူ ခဲနဲ့ပေါက်တယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ကျွန်တော်တို့အထဲက တစ်ယောက်ကို ခဲနဲ့ ပေါက်ပြီး ထွက်ပြေးတယ်”

“အဲဒီငစလူကို ပုံစံပေးလိုက်စမ်းပါ အာစနော့ရယ်”

နောက်ထပ် ကော့ဆက်တယောက်က အော်ဟစ်သည်။

ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည့် လစွနစ်စကီက ထိုလူကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်မေးသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အဖမ်းခံထားရသူက မျက်နှာကို မော့သည်။ သို့သော် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး မျက်နှာပေါ်ရှိ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။

“ခဲနဲ့ပေါက်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ငစလူ”

တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“အာဇနော့၊ ပုံစံပေးလိုက်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးပြီး သူ့မြင်းကို နောက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။

မြေပြင်ပေါ်ရောက်နေသည့် ကော့ဆက်သုံးယောက် က ဖမ်းထားသူကို မြေပြင်ပေါ်သို့ တွန်းလှဲသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှ ကျာပွတ်များကို လွှဲလိုက်ကြ၏။ လာဂူတင် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး လစွနစ်စကီဆီသို့ ပြေးသည်။

“ဗိုလ်ကြီး...ဗိုလ်ကြီး ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေ တာလဲ၊ ဗိုလ်ကြီးရေ...”

တုန်လှုပ်နေသော လက်ချောင်းများဖြင့် လစွနစ်စကီ ၏ ခူးခေါင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အော်လိုက်၏။

“ဗိုလ်ကြီး ဒီအတိုင်း လွှတ်ပေးထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူဟာ လူတစ်ယောက်လေ..ဗိုလ်ကြီး ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ”

ယူဂျင်းက သူ့မြင်းဇက်ပေါ်မှ ဇက်ကြိုးများကို ဆွဲခါသည်။ ပါးစပ်က ဘာမျှပြန်မပြော။ ကော့ဆက်များ ဆီသို့ ပြန်ပြေးသွားသည့် လာဂူတင်က အဇာကော့၏ ခါးကို သိမ်းဖက်ပြီး ထိုနေရာမှ ဝေးအောင် ဆွဲခေါ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် တပ်ကြပ်ကြီးက တောင့်ခံနေပြီး ပါးစပ်ကလည်း ရေရွတ်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ အဲဒီလောက် အဖြစ်သည်း မနေစမ်းနဲ့၊ မင်းဝင်ရှုပ်ဖို့ မလိုဘူး၊ သူက ငါတို့ကို ခဲတွေနဲ့ ပစ်ပြီး ငါတို့က သူ့ကို တခွန်းမှ မပြောရဘူးလား။ လွှတ်စမ်းကွာ၊ ငါ့ကိုလွှတ်၊ မင့်အကျိုးအတွက် ငါပြောနေတာနော်”

သူတို့အထဲမှ ကော့ဆက်တစ်ယောက် ခါးကိုင်းလိုက်သည်။ ပခုံးမှ ရိုင်ဖယ်ကို ဖြုတ်ပြီးလွှဲသည်။ ရိုင်ဖယ် သေနတ်ဒင် ကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာ ပေါ်သို့ ဆောင့်ချသည်။ လမ်းမပေါ်တွင် ကျိတ်ပြီး အော်ညည်းသံ ထွက်လာသည်။

“အား- အား-အား- သူတို့ ကျွန်တော့်ကို သတ်နေပါတယ်ဗျို့။”

စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် အော်ညည်းသံ ထွက်လာပြန်သည်။ သည့် တကြိမ်တော့ အသံကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မထွက်နိုင်။ သည်းထန်သော ဝေဒနာကြောင့် အသံသည် တုန်ယင်နေ၏။ ထိုရိုက်မှု တချက်နှင့် တချက် အကြား တွင် ညည်းညူသံများနှင့်အတူ ကြွပ်ဆတ်ဆတ် စွပ်စွဲချက်များလည်း ရေရွတ်သေးသည်။

“အယုတ်တမာကောင်တွေ၊ တန်ပြန်..တော်လှန်ရေး သမားတွေ၊ ရိုက်လေကွာ...ဆက်ရိုက်၊ အောင်မယ် လေးဗျ...”

လာဂူတင်က လစွနစ်စကီထံ ပြန်ပြေးသည်။ လစွနစ်စကီ၏

ခူးခေါင်းတွင် ဖိကပ်ပြီး မြင်းကုန်းနှီးကို လက်သည်းများ ဖြင့် ကုတ်ခြစ်ပြီး ဆို့နှစ်စွာပြောသည်။

“သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါဗျာ”

“နောက်ဆုတ်စမ်း”

ယူဂျင်း အမိန့်ပေးသည်။

“ဗိုလ်ကြီး ... လစွနစ်စကီ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားလား၊ ခင်ဗျားတော့ ဒီပြစ်မှုအတွက် ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်”

ချာခနဲလှည့်ပြီး အဖမ်းခံထားရသူအား ဝိုင်းထားသူများနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ခွာပြီး ရပ်နေသူများ အနီးသို့ ပြေးသွားသည်။

“ညီအစ်ကိုတို့ ..”

သူ အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ကျုပ်က တော်လှန်ရေး ကော်မတီ အဖွဲ့ဝင် တယောက်ပါ။ အဲဒီလူ သေဘေးက လွတ်အောင် လွှတ်ပေးလိုက်ဖို့ ညီအစ်ကိုတို့ကို ကျုပ် အမိန့်ပေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဒီပြစ်မှုအတွက် ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်။ ခုခေတ်က ဟိုတုန်းက ခေတ်အဆွေး ခေတ်ဟောင်းကြီး မဟုတ်တော့ဘူးနော”

မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှုကြောင့် လစွနစ်စကီ၏ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားသည်။ သူ့မြင်း၏ နားရွက်နှစ်ဖက်ကြားကို ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်ပစ်သည်။ လာဂူတင်ဆီသို့ မောင်းသွားသည်။ အမည်းဆီသုတ်ထားသည့် မည်းမည်းနက်နက် ပစ္စတို ပြောင်းဝကို ကော့ဆက်ရဲဘော်၏ မျက်နှာတည့်တည့်သို့ ထိုးချိန်သည်။

“တိတ်စမ်း၊ သစ္စာဖောက် ဘော်လ်ရှိဗစ်၊ ငါ မင်းကို ပစ်သတ်မှာနော်”

သူ၏စိတ်ဆန္ဒကို အစွမ်းကုန်အားထုတ် ထိန်းချုပ်ပြီး သူ့လက်ချောင်းကလေးကို သေနတ်မောင်းဆီမှ ခွာလိုက် သည်။ သူ့မြင်းကို ပတတ်ရပ်ပြီး နောက်ပြန်လှည့် စေကာ မောင်းထွက်သွားသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ကော့ဆက်ရဲဘော် သုံးဦး သူ့နောက်သို့ မြင်းစီးလိုက်သွားသည်။ နှစ်ဦးက သူတို့၏ မြင်းနှစ်ကောင်ကြားတွင် ဖမ်းထားသူကို ဒယဉ်တိုက်ဆွဲသွားသည်။ သွေးတွေစိုရွှဲနေသည့် ထိုလူ ရုပ်အင်္ကျီသည် သူ့ကိုယ်မှာ ကပ်နေ၏။ ပြားချပ်နေ လောက်အောင် အရိုက်အနှက်ခံထားရသည့် ထိုလူ သွေးလွှမ်းသော မျက်နှာသည် ပခုံးနှစ်ဖက် ကြားတွင် ဟိုဘက် သည်ဘက် ယမ်းခါနေသည်။ တတိယ ကော့ဆက်ရဲဘော်က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်လာ သည်။ လမ်းထိပ်သို့ အရောက်တွင် သူက

မြင်းရထားတစ်စီးကို တွေ့သည်။ ကော့ဆက်ရဲဘော်က ခြေနင်းကွင်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး မြင်းရထားဆီသို့ အသားကျ စီးသွားသည်။
ဒရော့စကီမောင်းသမားအား ခပ်ဆတ်ဆတ် အမိန့်ပေးသည်။
ဒရော့စကီမောင်းသမားက ကော့ဆက် နှစ်ယောက်ဆီသို့ မောင်းသွားသည်။
ပြီးတော့ သူ့မြင်းရထားကို လမ်းလယ်ကောင် မှာပင် ရပ်လိုက်၏။

(၆)

နောက်နေ့နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ လစွနစ်စကီတစ်ယောက် နိုးချည့်နေသည်။ သူသည် ပြန်လည် အဖတ်ဆည်လို့ မရသည့် မဟာအမှားကြီး တရပ်ကို ကျူးလွန်မိပြီဟူသော အသိဖြင့် စိတ်ထဲ လေးလံနေသည်။ မနေ့ညက ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်ပြီး မြင်ယောင် ကြည့်သည်။ လာဂူတင်နှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များကို ပြန်စဉ်းစားသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားမိ၏။

လောလောဆယ်တွင် လာဂူတင်ကို သည်အတိုင်း လွှတ်ထားလိုက်တာ ကောင်းမည်ဟု အဝတ်အစား လဲရင်း ဆုံးဖြတ်သည်။ ယခုအချိန်တွင် တပ်ရင်း ကော်မတီနှင့် ဆက်ဆံရေး ပိုဆိုးမသွားအောင် ထိန်းထားရမည်။ မနေ့ညက ဖြစ်ရပ်ကို သူတို့တပ်စုမှ ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ မေ့လျော့သွားချိန်အထိ စောင့်လိုက်ဦးမည်။ သူတို့တွေ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်သွားပြီဆိုမှ လာဂူတင် ကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် တပ်ပြောင်းပစ်လိုက်တာ သင့်လျော်မည်။

“ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေနဲ့ အရောတဝင် အဖက်လုပ်ရမယ်လို့ ငါတို့ ပြောပြောနေတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အဲဒါပဲပေါ့”

ဟု လစွနစ်စကီ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့စဉ်းစားသည်။ သူရင်ထဲမှာ ခါးသီးနာကြည်းနေသည်လေ။

(၇)

ဩဂုတ်လလယ်၊ နေသာသောနေ့ သာယာသော နေ့တနေ့တွင် လစွနစ်စကီနှင့် အတာရီကော့တို့ မြို့ထဲသို့ သွားကြသည်။ အရာရှိများ အစည်းအဝေးအပြီးတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုဆွေးနွေးပြီး ဟိုမရောက် သည်မရောက်နှင့် အရာမရောက် ဖြစ်နေခဲ့သည့် အကြောင်းကိစ္စများမှာ ယခင်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ဆက်လက်မဆွေးနွေးဖြစ်။ တိကျ ပြတ်သားသော အဖြေများ မထုတ်ဖြစ်။

အတာရှီကော့က ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်နေသည်။ ယူဂျင်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးဖို့ အားထုတ် လာသည့်အခါတိုင်း သူက ထိုးဖောက်လို့ မရသည့် ကန့်လန့်ကာတခု ချထားလိုက်သည်ချည်း။ မိမိ၏ အတွင်းစိတ် အမှန်ကို အခြားလူများ သိသွားမည်ကို စိုးရိမ်သောအခါ လူအများစု အသုံးပြုသည့်နည်း ဖြစ်၏။

ယခုအချိန်တွင် ရန်ငြိုးတွေ၊ အမုန်းတရားတွေကြောင့် တိုင်းပြည်သည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲနေသည်။ အုပ်စုတခု နှင့်တခု ရန်ထောင်နေကြသည်။ အကွက်ချောင်းနေကြသည်။ ကိုယ့်အချင်းချင်း၊ မသင့်မြတ်မှုကြောင့် နိုင်ငံတော်ကြီး ပြိုကွဲပျက်စီးမည့်အရေးကို ကာကွယ်ဖို့ ထွက်ပေါက်ရှာရာ၌ အတာရှီကော့သည် ကော့ဆက်များ၏ အမျိုးသားရေးခံယူချက်ကို ဘော်လ်ရှီဗစ်များ၏ အတွေးအမြင်များနှင့် ပေါင်းစပ် စဉ်းစားနေသည်ဟု လစွနစ်စကီက ကောက်ချက်ချသည်။ ဤအထင်၊ ဤမှတ်ယူချက်ကြောင့်ပင် သူသည် အတာရှီကော့နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင်မင်မင် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်း မပြုမိတော့။

သူတို့နှစ်ယောက် နက်ဗ်စကီ သတ္တုရှာဖွေရေးဌာန ဘက်သို့ အေးအေးလူလူ လျှောက်လာသည်။ လမ်းတွင် ရောက်တတ်ရာရာ အကြောင်းအရာကလေးတွေပဲ ပြောဖြစ်ကြသည်။

“ကျုပ်တို့ တခုခု သွားစားကြရအောင်ဗျာ”

လစွနစ်စကီက စားသောက်ဆိုင် တဆိုင်ဘက်သို့ မျက်စိဝေပြပြီး အကြံပေးသည်။

“ကောင်းပြီလေ”

အတာရှီကော့ သဘောတူသည်။

စားသောက်ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ပြတင်းပေါက်နှင့်နီးသည့် စားပွဲတလုံးတွင် ထိုင်သည်။ နိမ့်ချထားသော လိုက်ကာ ကို ထိုးဖောက်ဝင်လာသည့် နေရောင်ခြည်များသည် အဝါရောင် အပ်ချွန်ချွန်ကလေးများလို စားပွဲခင်းပေါ်သို့ ကျရောက် နေသည်။ ချက်ပြုတ်နေသော ဟင်းလျာရနံ့များက စားပွဲများပေါ်တွင် ထိုးစိုက်ထားသည့် ပန်းရနံ့ သင်းပျံ့ပျံ့ကို လွှမ်းထားသည်။ လစွနစ်စကီက မုန်လာဥချို စွပ်ပြုတ် မှာထားသည်။ စားပွဲပေါ်ရှိ ပန်းအိုးထဲမှ ယူထားသည့် သံချေးရောင် တောင်ကြာပန်းကလေး တပွင့်ကို လက်ချောင်းများဖြင့် ထိဆော့ကစားရင်း အတွေးနက်နေသည်။ အတာရှီကော့ ကတော့ နဖူးပေါ်တွင် သီးနေသည့် ချွေးစက်များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ရီဝေနေသည်။ မျက်ခွံတွေ လေးလံနေသည်။ ထိုးကျနေသည့် နေခြည်များကြောင့် မျက်တောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေမိသည်။ ဟိုဘက် စားပွဲ

ခြေထောက်ပေါ် ထိုးကျလှုပ်ရှားနေသည့် နေခြည်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူတို့ စားလို့သောက်လို့ မပြီးသေးမီမှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ အရာရှိနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကားပြောလာကြသည်။ အရာရှိတဦးက စားပွဲလွှတ်ကို ရှာရင်း နေလောင်ထားသည့် သူ့မျက်နှာကို လစွနစ်စက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ လစွနစ်စက်ကို တွေ့လိုက်ရသည့် အတွက် သူ၏ အနက်ရောင်မျက်လုံးတွေ ဝမ်းသာအားရ အရောင်တောက်သွားသည်။

“ဟေး အဲဒါ လစွနစ်စက် မဟုတ်လား၊ သိပ် ဟုတ်တာပေါ့ကွာ”

ပါးစပ်က ကြွေးကြော်ရင်း ယူဂျင်း ရှိရာသို့ မားမား မတ်မတ် လျှောက်လာသည်။

လစွနစ်စက်က သူတို့ကို ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။ ဗိုလ်ကြီးကာလမီကော့နှင့် သူ့အပေါင်းအသင်း ချူးဘတ်။ သူတို့ လှိုက်လှဲဝမ်းသာ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အတာရှီကော့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် ယူဂျင်းက မေးသည်။

“ဘယ်လိုကံကြမ္မာတွေ ဖန်တီးပြီး ဒီကို ရောက်လာတာလဲ”

“ပီထရိုဂရက်ကို ပြောင်းဖို့ အမိန့်ကျလာတယ်လေ၊ ထားစမ်းပါဦးလေ၊ ဒီအကြောင်း နောက်တော့ ပြောပြပါမယ်၊ ခုလောလောဆယ် မောင့်ရင့်အကြောင်း ပြောပြစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုလဲ... တပ်ရင်းဆယ့်လေးမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ အတူထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကာလမီကော့နှင့် လစွနစ်စက်တို့ နှစ်ယောက်က နောက်ချန်ပြီး လျှောက်ကြသည်။ ပထမဦးဆုံးတွေ့သော လမ်းသွယ်ထဲ ချိုးကွေ့ဝင်ပြီး မြို့တော်၏ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သော အပိုင်းသို့ လျှောက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လေသံမျှပင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် စကားပြော လာကြသည်။

“ငါတို့ ကျွမ်းကျင်မှုတပ်ဖွဲ့ ၃ ကို ရှုမေးနီးယား ရှေ့တန်းမှာ အရန်တပ်ဖွဲ့အဖြစ် နေရာချထားတယ်ကွာ၊ အဲ... လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်ကတော့ ငါ့ဆီကို တပ်ရင်းမှူးရဲ့အမိန့် ရောက်လာတယ်။ ငါ့တပ်ခွဲကို တခြားအရာရှိ တစ်ယောက်ဆီ လွှဲပေးခဲ့ရမယ်၊ နောက်ပြီး ချူးဘတ်နဲ့အတူ တပ်မမှူးရုံးကို သွားပြီး အမိန့်နာခံရမယ်တဲ့။ ကဲ...မထူးဆန်း ပေဘူးလားကွာ၊ ဒါနဲ့ ငါတို့ နှစ်ယောက် သွားကြတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီမှာ ငါတို့ကို လျှို့ဝှက်ညွှန်ကြားလိုက်တာက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကရီမော့ ဆီကို ချက်ချင်းသွားပြီး သတင်းပို့ပါတဲ့လေ၊ ဒီတော့ တို့နှစ်ယောက် ကျွမ်းကျင်မှုတပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်ကို သွားရ ပြန်တာပေါ့၊ ကရီမော့က ငါတို့ကို လက်ခံပြီး တွေ့ပါတယ်၊ သူ့ဆီ ဘယ်အရာရှိတွေ လွှတ်လိုက်တယ် ဆိုတာ သတင်းပို့ ထားတာကိုး။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့ သဘောထားတွေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတာပဲဟေ့။

“ခုလောလောဆယ်မှာ ငါတို့ရဲ့ အစိုးရဟာ တိုင်းပြည်ဖျက်မယ့် လူတစ်စုရဲ့ လက်ထဲ ရောက်နေတဲ့အကြောင်း၊ လက်ရှိအစိုးရကို ဖယ်ရှားပစ်ရမယ့် အကြောင်း၊ လက်ရှိ ယာယီအစိုးရကို ဖယ်ရှားပြီး စစ်အာဏာရှင်စနစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်ရမယ့် အကြောင်းတွေ ပြောတော့တာပဲဟေ့။ စစ်အာဏာရှင်က ကော်နီလော့ ဖြစ်ဖို့များတဲ့အကြောင်းလည်း ပြောတယ်ကွ၊ အဲဒီ နောက်တော့ ငါတို့ ပီထရိုဂရက်ကို သွားပြီး အရာရှိများ ညီညွတ်ရေး ဗဟိုကော်မတီရဲ့ သဘောထားတွေကို အကောင် အထည် ဖော်သင့်တဲ့အကြောင်း ပြောတော့တာပဲ။ ခုဆို ဒီမြို့တော်ထဲမှာ ရာချီတဲ့ အရာရှိတွေ စုဝေးနေပြီလေ၊ ငါတို့ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍက ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ မင်း မှန်းမိရဲ့လား၊ အရာရှိများ ညီညွတ်ရေး ဗဟိုကော်မတီက ငါတို့ရဲ့ ကော့ဆက် တပ်ဖွဲ့များ ညီညွတ်ရေး ဆိုဗီယက်အဖွဲ့နဲ့ အနီးကပ်ဆက်သွယ်ပြီး အလုပ်လုပ်နေတယ်၊ နောက်ပြီး လျှပ်တပြက် စစ်ဆင် ရေး တပ်ရင်းတွေ စုစည်းပြီး မီးရထားလမ်းဆုံတိုင်းမှာ အသင့်ပြင်ဆင်ထားခိုင်းတယ်”

“ဒါပေမဲ့ စစ်တပ်ကရော၊ စစ်တပ်က ကော်နီလော့ နောက်က လိုက်ပါမလား”

ဟု ယူဂျင်းက မေးသည်။

“အင်း...စစ်သားတွေကတော့ လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ငါတို့က ဦးဆောင်ရမှာပေါ့”

“လက်ဝဲအုပ်စုရဲ့ ဖိအားပေးမှုကြောင့် ကာရင်စကီက စစ်သေနာပတိချုပ်ကို ဖြုတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ မင်း သိတယ်နော်”

“အဲဒီငနဲကြီး မဖြုတ်ခုံပါဘူးကွာ၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရာရှိများ ညီညွတ်ရေး ဗဟိုကော်မတီက သူတို့ရဲ့ သဘောထားကို တိတိကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသား ထုတ်ပြောထားပြီးသားပဲဟာ၊ ဒီတော့ ကော်နီလော့ဖြုတ်ရေး ဆိုတဲ့ အကြောင်း စကားထဲ ထည့်ပြောဖို့ကို မလိုဘူး၊ ဒါနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မနေ့က မြို့တော်ကိုလာတာ မင်း တွေ့လိုက်သေးလား၊ ဟား.... တကယ့်ကို ဂန္ထဝင်မြောက်တဲ့ပွဲပဲဟေ့၊ မော်တော်ကားတိုင်းမှာ စက်သေနတ်တွေ ဆင်ထားတယ်လေ၊ သူတို့ အားလုံး ကာရင်စကီ ရှိတဲ့ ဆောင်းရာသီ စံနန်းတော် ကို ချီတက်ကြတာဗျ၊ ပြတ်ပြတ်သားသား သတိပေးလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ၊ အမွေးပွ ခေါင်းစွပ်တွေ ဆောင်းထားတဲ့ အဲဒီကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ကို မင်း မြင်စေချင်တယ်ကွာ၊ မင်း ကြည့်ထိုက် မြင်ထိုက်တဲ့ မြင်ကွင်းကွ”

အရာရှိနှစ်ဦး မြို့လယ်ပိုင်းသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ပြီးတော့

လူခွဲလိုက်ကြ၏။

“ငါတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့ ယူဂျင်း”

နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ကာလီမီကော့က ပြောသည်။

“အကျပ်အတည်း ကြုံရမယ့်အချိန်တွေ နီးကပ်လာနေပြီကွာ၊ မင်း မြေကြီးပေါ်မှာ မြဲမြံမြဲမြံရပ်နော်၊ မဟုတ်ရင် မင်း အကျနာလိမ့်မယ်”

လစွနစ်စကီ ထွက်ခွာသွားမှ ကာလီမီကော့က နောက်မှ လှမ်းခေါ်သည်။

“အိုး .. ငါ မင်းကို ပြောပြဖို့ မေ့နေတယ်ကွာ မာကူလော့ကို မင်း မှတ်မိသေးလား၊ ဟို...ပန်းချီဆရာ ငနဲလေကွာ”

“အင်း”

“သူ့ခမျာ မေလထဲတုန်းက ဆုံးသွားတယ်ကွာ၊ တော်တော်မထော်မနမ်းနိုင်တဲ့ သေဆုံးမှုပါကွာ၊ ကင်း သမား တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲက လက်ပစ်ဗုံး ပေါက်ကွဲတယ်လေ၊ အဲဒီလို ပေါက်ကွဲတော့ ကင်းသမားရဲ့ လက်ဟာ တံတောင်ဆစ် ကနေ ပြတ်သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကင်းသမား နံဘေးမှာ ရှိတဲ့ မာကူလော့ကတော့ အူတွေ အသည်းတွေ ထွက်ပြီး သေသွားတယ်ကွာ၊ သေမင်းက သူ့ကို သုံးနှစ်သုံးမိုးလုံးလုံး ညှာထားခဲ့ပြီးမှ...”

သူ နောက်ထပ် အော်ပြောနေသေးသည်။ သို့သော် မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်း ဖုန်မှုန်များကို လေပြင်းက ဆွဲမွေ့လိုက်ရာ ကာလီမီကော့၏ စကားအစွန်အဖျားများကိုသာ လစွနစ်စကီ ကြားလိုက်ရတော့၏။ ယူဂျင်း သူ့သူငယ်ချင်းကို လက်ပြ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ သို့သော် မကြာ မကြာတော့ လှည့်ကြည့်ဖြစ် သေးသည်။

(၈)

ဩဂုတ်လ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့သည် မော်စကိုတွင် ကျင်းပမည့် အမျိုးသား ညီလာခံသို့ တက်ရောက်ရန် စစ်ဦးစီးချုပ် ဌာနချုပ်မှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ထိုနေ့ကား နွေးထွေးသောနေ့၊ တိမ်တွေပင် ထူထပ်နေ သေးသည်။

ရထားသံလမ်းပေါ်တွင်ပြေးလွှားနေသည့် မီးရထားကြီးပေါ်သို့ မိုးစက်တွေ တဖြောက်ဖြောက်ကျလာသည်။ ရထားကြီးကတော့ အရှိန်မပျက် ပြေးလွှားနေမြဲ၊ စက်ခေါင်းတွဲမှ ထုတ်လွှတ်လိုက်သည့် မည်းညစ်ညစ်

မီးခိုးများသည် တွန့်တွန့်လိမ်လိမ် လည်စည်းပဝါ တထည်လို လေထဲတွင် လွင့်ပျံကျန်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့က ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ထိုင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ၏နေလောင်မျက်နှာနှင့် ကုတ်ကုတ် ကွေးကွေး နှုတ်ခမ်းမွေးအနက်များပေါ်သို့ ရက်ရက်ရောရော ခုန်ဆင်းနေသည်မှာ နွေးထွေးမိုးစက်မိုးပေါက်များ။ သူ့နဖူး ပေါ်သို့ ကျနေသည့် ဆံပင်များကို တဖျပ်ဖျပ်တိုက် လာသည့် လေရူးက ပင့်တင်လိုက်၏။

မော်စကိုသို့ ကော်နီလော့ မရောက်မီ တရက် အလိုတွင် လစ္စနစ်ကီလည်း မြို့တော်သို့ ရောက်လာသည်။ ပီထရိုဂရက် ရှိ ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့များ ဆိုဗီယက်အဖွဲ့၏ အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းများကို သယ်ဆောင်လာခြင်း၊ သယ်ဆောင်လာသည့် စာရွက်စာတမ်းအထုပ်ကို မော်စကိုတွင် တပ်စွဲထားသည့် ကော့ဆက်တပ်ရင်းသို့ လွှဲပြောင်း ပေးအပ် ပြီးစီးသောအခါ နက်ဖြန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့ ရောက်လာဖို့ အစီအစဉ် ရှိကြောင်း သတင်းကြား ရသည်။

နောက်နေ့ နေ့ခင်းတွင် လစ္စနစ်ကီတစ်ယောက် ဘူတာရုံသို့ ရောက်နေသည်။ စစ်သေနာပတိချုပ်ကို တွေ့ဆုံ ရမည်။ အစားသောက်တွဲများနှင့် အခန်းများထဲတွင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ အများစုမှာ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာတွေ။ စစ်တက္ကသိုလ် မှ ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့က ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အသင့် နေရာယူထားသည်။ ကော်နီလော့၏ ရထားက သုံးနာရီတွင် ဆိုက်ရောက် လာသည်။ ကော်နီလော့ကို လစ္စနစ်ကီ လှမ်းမြင်သည်။ အရာရှိကြီးများ ခြံရံလျက် ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။ ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ အသင်းအဖွဲ့ အသီးသီးမှ ကိုယ်စားလှယ်များကို လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။

ကော်နီလော့ လူထုဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာတော့ သားသားနားနား ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ပလက်ဖောင်း အစွန်းတွင် ရပ်နေသည့် အမျိုးသမီးအုပ်စုက ပန်းများဖြင့် ပစ်ပေါက်ကြိုဆိုကြသည်မှာ အုတ်အော်သောင်းနင်း။ နှင်းဆီဖူးကလေး တဖူးသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အဆောင်အယောင် ပန်းဖွားကြိုးတွင် ချိတ်နေသည်။ ကော်နီလော့ က နှင်းဆီဖူးကို လက်ဖြင့် သပ်ချသည်။ အနည်းငယ် စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်သွားဟန်။ အသက်ကြီးကြီး အရာရှိတဦးက ကော့ဆက်တပ်ရင်းများ ကိုယ်စား နှုတ်ခွန်းဆက်စကားများ ပြောသည်။ သို့သော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပြောသည့် စကားများကို လစ္စနစ်ကီ မကြားရ။ လူအုပ်က ဖိတိုးသဖြင့် သူသည် နံရံတွင် ပြားကပ်နေသည်။ နှုတ်ခွန်းဆက်စကားများ ပြောဆိုအပြီးတွင် ကော်နီလော့ ရှေ့ဆက်သွားသည်။

အရာရှိများက လက်ချင်းချိတ်ဆက်ပြီး သူ့အတွက် လမ်းရှင်းပေးသည်။ သို့သော် သူတို့က လူထုကို ရှင်းမထုတ်နိုင်။ လူထု ကသာ သူတို့အပေါ် ပြိုကျလာသည်။

ကော်နီလော့နံဘေးမှ ရစ်သီရစ်သီဖြင့် လိုက်လာသူမှာ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် မိန်းမတယောက်။ သူ့အင်္ကျီ လက်မောင်းကို သူမ၏နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဖိကပ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။ ဘူတာရုံအဝင်ဝသို့ ရောက်တော့ ကော်နီလော့ကို ပခုံးပေါ် ထမ်းတင်လိုက်ကြ၏။ လူအုပ်ကြီးက အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အော်ဟစ် အားပေးသည်။

လစ္စနစ်စကီက သက်ကြီးပိုင်း ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး အချို့ကို ပခုံးဖြင့်တွန်းလိုက်ပြီး ရှေ့တိုးသည်။ ကော်နီလော့၏ ခြေထောက်တွေကို ဖမ်းဆုပ်မိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ပခုံးပေါ်တွင် ဆွဲတင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကို သတိမမူမိ၊ စိတ်စောဟုန်ကြောင့် မောနေသည်။ ခြေထောက်ပေါ် မြဲမြံရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားထိန်းပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့သို့တိုးသည်။ လူအုပ်ကြီး၏ အော်သံ ဟစ်သံ နှုတ်ဆက်သံက တဝေါဝေါ။ ဘင်ရောအဖွဲ့၏ တီးမှုတ်သံက နားကွဲလှခမန်း။ လှေကားထစ်များမှ ဆင်းပြီး ပန်းခြံထဲဝင်သည်။ သူတို့၏ ရှေ့တွင် လူအုပ်ကြီးနှင့် ယူနီဖောင်း အစိမ်းဝတ် စစ်သားများ။ နောက်ပြီး ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့။ လစ္စနစ်စကီက သူ့ ကက်ဦးထုပ် ထိပ်ဖျားပေါ် လက်တင်ထားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် ထိန်းမရအောင် တုန်နေသည်။ သူ့မျက်ဝန်းဝယ် ပြည့်လျှံ လာသည့် မျက်ရည်များကို ကြိုးစား ထိန်းနေရသည်။

နောက်တော့ သူ့အမှတ်သညာထဲတွင် ကြုံခဲ့ရသော ပုံရိပ်တွေ ရောထွေးနေသည်။ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေသည့် ကင်မရာတွေ၊ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည့် လူအုပ်ကြီး။ ဟိတ်ဟန်အပြည့် ခမ်းကြီးနားကြီး ချီတက် စစ်ရေး ပြခဲ့သည့် ဂျမ်ကာ တပ်ဖွဲ့တွေ။ နောက်ပြီး မားမားမတ်မတ်ရပ်ပြီး အလေးပြုခြင်းကို ခံယူခဲ့သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့။

(၉)

နောက်နေ့တွင် လစ္စနစ်စကီသည် ပီထရိုဂရက်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။ သူစီးရမည့် ရထားတွဲရှိ အိပ်စင် အပေါ်ထပ် သို့ တက်သည်။ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျူးနစ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးကို ဖြုတ်သည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်တလိပ် သောက်ရင်း စဉ်းစားခန်း ဝင်နေသည်။

ထိုအချိန်လောက်မှာပင်

မော်စကိုတွင်

ကျင်းပနေသည့်

နိုင်ငံတော်အစိုးရ ညီလာခံကြီးကို ခေတ္တ ရပ်နားထား ကြသည်။ ညီလာခံကျင်းပရာ မဟာဇာတ်ရုံကြီး၏ စကြိုလမ်းပေါ်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှစ်ဦး လူးလာတုံ့ခေါက် လမ်းလျှောက် နေသည်။ မွန်ဂိုလူမျိုး မျက်နှာကျနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အရပ်ပုသည်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဂင်တိုတို တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင်။ လေးထောင့်ဖြစ်နေသည့် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် တိုတိုညှပ်ထားသည့် ဆံပင်များက သိပ်သည်းနေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် လေသံမျှဖြင့် တီးတိုးစကားပြောနေသည်။

“စစ်တပ်က စစ်မတိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီအခြေအနေမျိုးနဲ့ စစ်နိုင်အောင်တိုက်ဖို့ မပြောနဲ့ တဖက်က အတော် အတန်ကြီးတဲ့ အင်အားနဲ့ တိုက်လာတာကိုတောင် တောင့်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ တပ်မတွေဟာ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲနေပြီဗျ၊ ကဲ...ဒီတော့ ဒီနောက်တန်းကို ကြည့်ဦး။ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ဘက်က လှုပ်ရှားလိုက်တာနဲ့ အလုပ်သမားတွေက ဘယ်လိုတုံ့ပြန်နေသလဲ၊ ဆန္ဒပြပွဲတွေ လုပ်ကြမယ်၊ သပိတ်မှောက်ကြမယ်၊ ညီလာခံကိုယ်စားလှယ်တွေ အားလုံး ခြေကျင်လျှောက်ကြပဲ။ အဲဒါ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း ကိစ္စကြီးဗျ၊ ဟောဒီနောက်တန်းမှာ စစ်တပ်ပုံစံနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး၊ စည်းနဲ့ ကမ်းနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်မာမာ အုပ်ချုပ်မယ့် အစိုးရတဖွဲ့ တင်မြှောက်ရေး၊ တိုင်းပြည်ကို ဖြိုခွဲနေတဲ့ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေကို ရက်ရက်စက်စက် မညှာမတာ မျိုးဖြုတ်ရေး... အဲဒါတွေဟာ ကျုပ်တို့ အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ရမယ့် တာဝန်တွေပဲ၊ ဒီတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကာလီဒင်.... နောင်တချိန် မှာ ခင်ဗျားရဲ့ ထောက်ခံမှုကို ကျုပ် မျှော်လင့်ရမှာလား”

ကော်နီလော့က မေးသည်။

“ကျွန်တော့်သဘောထားက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ သဘောထားနဲ့ တထပ်တည်း ရှိပါတယ်”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ယုံတယ်ဗျို့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခု ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ ဆိုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်ခိုင် မာမာ ပြတ်ပြတ်သားသားနဲ့ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ရတော့မယ်ဆိုရင် အစိုးရက ဝတ်ကျေ တမ်းကျေ ဆောင်ရွက်တယ်၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စကားလုံးတွေ သုံးပြီး မိုးလား ကဲလား ပြောတာလောက်နဲ့ ပြီးနေတာ၊ ကျုပ်တို့ စစ်သား ဆိုတာတွေက အရေးယူဆောင်ရွက်မှုကို အရင်လုပ်တယ်၊ ပြီးမှ စကားပြောတယ်၊ သူတို့က အဲဒါနဲ့ ပြောင်းပြန် လုပ်ကြတာ ကလား၊ အင်းလေ... သူတို့နဲ့ မဖြစ်ညစ်ကျယ် ဆောင်ရွက်မှုတွေက သီးပွင့်လာတဲ့ အသီးအပွင့်တွေကို စားသုံးရမယ့် အချိန် နီးကပ် လာပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အရှက်ကွဲ သိက္ခာကျစေမယ့်ပွဲမှာ ကျုပ်

မပါဝင်ချင်ဘူး၊ ကျုပ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟောဟောခိုင်းခိုင်းသမား အဖြစ်ပဲ နေမယ်၊ ကျုပ် လူလိမ် လူညာ မဟုတ်ဘူး”

လမ်းအလျှောက် ရပ်လိုက်သည်။ ကာလီဒင်၏ ကျူးနစ်အင်္ကျီမှ ကြယ်သီးကို ဆွဲလှည့်သည်။ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသဖြင့် ပြောလိုက်သည့် စကားတွေက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့။

“သူတို့က သေနတ်တွေ ဖယ်ရှားခဲ့ကြတယ်လေ၊ ဟော..ခုတော့ သူတို့ရဲ့ တော်လှန်သော ဒီမိုကရေစီ အင်အားစု ကို ပြန်ကြောက်နေရပြီလေ။ ဒါကြောင့် ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ တပ်တွေကို မြို့တော်အနီးကို ပြောင်းရွှေ့တပ်စွဲထားဖို့ ပြောနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေတွေ ထိန်းဖို့ သူတို့ကိုယ်တိုင် တိကျပြတ်သားတဲ့ အရေးယူဆောင်ရွက်မှုတော့ မလုပ်ဘဲ ကြဘူး၊ ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်းတိုးပြီး နောက်ကို ခြေတလှမ်း ပြန်ဆုတ်လုပ်နေတာ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့တွေ လုံးဝ ခိုင်မာကျစ်လျစ်နေရမယ်၊ ပြီးတော့ တာဝန်သိစိတ် ပြင်းထန်ရမယ်၊ အဲဒီနှစ်မျိုး ပေါင်းစပ်နေမှသာ အစိုးရ ဆက်လျှော့ပေါ့ လာမယ်။ အဲ...သူတို့ဘက်က လျှော့မလာဘူး ဆိုရင်တော့.. ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ဗျာ၊ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ ကို ဖွင့်ပေးလိုက်ဖို့ ကျုပ်က လက်နှေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျာမန်တွေက သူတို့ခေါင်းထဲ ကို အသိတရားတွေ ရိုက်သွင်းတာ ရပ်ကြည့်နေလိုက်ရမှာပဲ”

သူ ခဏရပ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီဆွေးနွေးပွဲ အပြီးမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေကို ကျုပ်အခန်းထဲမှာ ဆုံဖို့ စောင့်နေမယ်ဗျာ၊ ဒွန်ရဲ့ အနေအထား က ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဗျ”

ကာလီဒင်၏ လေးထောင့်ဦးခေါင်းကြီး ရှေ့သို့ စိုက်ကျသွားသည်။ သူ့ရှေ့ အောက်ဘက်သို့ မှုန်မှုန်ကြီး ကြည့်နေ သည်။ စကားပြောသောအခါ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ကျွန်တော် ကော့ဆက်တွေအပေါ် အရင်တုန်းကလို ယုံကြည်စိတ်ချမှု မရှိတော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ခုလော လောဆယ် မှာ အခြေအနေတွေ အကဲဖြတ်ဖို့ တော်တော်ခက်တယ် ခင်ဗျာ၊ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းမှုတစ်ခုလုပ်ဖို့ လိုအပ်မယ်၊ သူတို့ကို ထိန်းထားချင်ရင် သူတို့ကို တခုခုတော့ ပေးရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီလို လုပ်ဖို့ စပြီး ဆောင်ရွက်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဆောင်ရွက်မှု အောင်မြင်မယ်လို့ အာမ မခံနိုင်ပါဘူး၊ နယ်မြေသစ် ရှာဖွေ အခြေချချင်သူတွေနဲ့ ကော့ဆက် တွေ ကြားမှာ အကျိုးစီးပွားချင်း ထိပ်တိုက်တွေ့ကြလိမ့်မယ်၊ မြေယာ.. လောလောဆယ် အချိန်မှာ သူတို့ရဲ့ အာရုံက အဲဒီအပေါ်မှာပဲ ရှိနေကြတယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ လုံခြုံမှုအတွက် ခင်ဗျား အားထားရမယ့် ကော့ဆက်တပ်တွေ ရှိနေရမယ်၊ ကျုပ် ဌာနချုပ်ကို ပြန်ရောက်သွားရင်

ရှေ့တန်းရောက်နေတဲ့ တပ်ရင်း တော်တော်များများ ဒွန်ခရိုင်ကို ပြန်ပို့ဖို့ နည်းလမ်း ရှာလိုက်ပါမယ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အဲဒီလိုစီစဉ်ပေးနိုင်ရင် အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အရမ်းကျေးဇူးတင်မှာပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒါဆို ကျုပ်တို့ချင်း ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေး အစီအစဉ်တွေကို ဒီည ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေ အပြည့်အဝ အောင်မြင်မယ်လို့ ကျုပ် ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာ လူလှည့်စားက ပြောလိုရတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အရမ်းကလူ ကျီစယ် တတ်တာ၊ တကယ်လို့များ ကျုပ်တို့ဘက်က ကမ်းကုန် အောင် ကြိုးစားပါလျက်နဲ့ ကံကြမ္မာ လူလှည့်စားက ကျုပ်ကို ကျောခိုင်းရမယ်ဆိုရင် ကျုပ် ခင်ဗျားကို အားကိုးလို့ ရမလား။ ကျုပ် ဒွန်ခရိုင်ကို လာပြီး ခင်ဗျားဆီမှာ ခိုလှုံနေလို့ ရမလား ဟင်”

“ခိုလှုံရုံ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကာအကွယ်ပါ ပေးပါ့မယ်၊ ကော့ဆက်တွေက ဧည့်ဝတ်ကျေတဲ့ဘက်မှာ နာမည်ကြီး ပါတယ် ခင်ဗျာ”

စကားပြောနေသည့်ကာလ တလျှောက်လုံးတွင် ကာလီဒင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ပြီးဖော်ရသည်။

နောက်တစ်နာရီကြာသောအခါ ဒွန်ခရိုင် ကော့ဆက်များ၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ကာလီဒင်က တိုးတိုးတိတ်တိတ် တွေ့ဆုံသည့် ဧည့်သည်ပရိသတ်အား ကော့ဆက် တပ်ရင်း တစ်ဆယ့်နှစ်ဖွဲ့၏ သမိုင်းတွင်မည့် ကြေညာချက်ကို ပြောပြ ကြေညာလိုက်၏။ ထိုနေ့မှစပြီး ဒွန်ခရိုင် တခွင်တပြင်လုံးတွင် လျှို့ဝှက်ပူးပေါင်းကြံစည်မှုကြီး ကို အကောင်အထည် ဖော်ကြတော့၏။

ဧူလိုင်ထိုးစစ်ကာလအတွင်း ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်း ပျက်စီးခဲ့ရသည့် မြို့ကလေးနှင့် တမိုင်အကွာလောက်ရှိ တောထဲတွင် မျက်စိစပါးမွေး စူးစရာ ကောင်းလောက်အောင် မြွေလိမ်မြွေကောက် တူးဖောက်ထားသည့် ကတုတ်ကျင်းများ ရှိ၏။ တောစပ်တလျှောက် တူးဖော်ထားသည့် ကတုတ်ကျင်းများတွင် အထူးတပ်ခွဲက တပ်စွဲထားသည်။

သူတို့နောက်ဘက်တွင် ပေါက်ရောက်နေသည့် ထင်းရှူးပင်များနှင့် ဘုဇေတ်ပင်များ၏ အစိမ်းရောင်က ပိတ်ပိတ်ပိန်း နေသည်။ သံချေးရောင် သစ်ဆွေးမြေတွေ လွှမ်းသည့် စိမ့်မြေတန်းကြီးများကလည်း တမျှော့တခေါ်၊ ထိုမြင်ကွင်း၏ ညာဘက် ငေါထွက်နေသည့် သစ်တောအငူအကျော်တွင် အမြောက်ဆန်များ ဒဏ်ကြောင့် ကျောက်ပေါက် မှတ်များထင်နေသည့် ကျောက်ခင်းလမ်းတလမ်း ရှိသည်။ တောစပ်တခွင်တပြင် တွေ့ရမြင်ရသည်မှာ ကျည်သင့်ထားသည့် ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းများနှင့် မီးလောင်ကျွမ်းထားသည့် သစ်ပင် ပင်စည်များ၊ နောက်ပြီး ရင်ခေါင်းလောက်ထိမြင့်အောင် ဖို့ထားသည့် အညိုရောင် မြေစေးခံကတုတ်များကိုလည်း မြင်ရသည်။ တကယ်တော့ သည်နေရာတွင် သစ်တောကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ မြေကြီးကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ဖောက်လုပ်ထားသည့် လမ်းတွေကိုပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ဘယ်နေရာကိုပဲ ကြည့်ကြည့် မျက်စိပသာဒဖြစ်စရာ မြင်ကွင်း တကွက်မျှ မရှိ။

ယခင်က မိုကော့၏ ဂျုံစက်အလုပ်သမား ဖြစ်ခဲ့သူ အိုင်ဗန် အလက်ဇီဗစ်ချ်သည် ဩဂုတ်လထဲ တနေ့တွင် အနီးအနား မြို့ကလေးသို့ သွားသည်။ ထိုမြို့တွင် သူတို့ တပ်ခွဲအတွက် ဝန်စည်စလယ်များ တင်လာသည့် ရထားကို သွားကြည့်ခြင်း။ သူသည် ညနေခင်းအချိန် ရောက်သည့်တိုင် မပြန်ဖြစ်။ သူ၏ ကတုတ်ကျင်း ရှိရာသို့ ပြန်လာသော အခါတွင်မူ ဧခါကိုရိုလီယော့နှင့် တန်းထိုးတွေ၏။ ဧခါက သူ့လက်များကို အကြောင်းမဲ့ ဝှေ့ကာရမ်းကာဖြင့် အပြေးကလေး လာနေသည်။ သူ့ခါးမှာ ချိတ်ထားသည့် ဓားရှည်က သဲအိတ်အစွန်းများနှင့် တောက်လျှောက်ထိခတ်လျက်။ ဧခါသွားသာအောင် အိုင်ဗန်က ဘေးကပ်ပေးသည်။ သို့သော် ဧခါက သူ့ကို ကျော်ဖြတ်မသွား။ သူ့အပေါ်အင်္ကျီမှ ကြယ်သီးကို ဖမ်းဆွဲသည်။ ပြီးတော့ ကျန်းမာရေးနှင့် မညီညွတ်သည့် မျက်လုံးဝါဝါများကို ကလယ် ကလယ် လှည့်လျက် တီးတိုးစကားပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် အိုင်ဗန်၊ မင်း ကြားပြီးပြီလား၊ ငါတို့ရဲ့ ညာခြမ်းက

ခြေလျင်တပ်ဟာ ရှေ့တန်းကနေ ဆုတ်ခွာ သွားပြီတဲ့။ ဒီကောင်တွေ ထွက်ပြေးကြတာများလား မသိဘူး”

“မင်း ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သူတို့ တပ်နေရာမှာ တခြားတပ် အစားထိုးပေးတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပြောနေ ကြာပါတယ်ကွာ၊ လာ...တပ်စုမှူးဆီ သွားပြီး မေးကြည့်ကြတာပေါ့”

ဇေခါ နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် တပ်စုမှူး၏ ဝပ်ကျင်းဆီသို့ သွားသည်။ မိုးစိုထားသည့် မြေကြီးက ချော်နေသည်။ နှစ်ယောက် စလုံး ဒယီးဒယိုင် အလဲလဲအပြုပြု။

သို့သော်...

နောက်တနာရီအတွင်း သူတို့တပ်ခွဲကို ခြေလျင်တပ်ဖြင့် အစားထိုးပေးသည်။ ချက်ချင်းလက်ငင်း ဆိုသလို မလှမ်း မကမ်းရှိ မြို့ကလေးဆီသို့ သူတို့ ချီတက်ကြရသည်။ နောက်နေ့နံနက်တွင်တော့ သူတို့ အားလုံး ကိုယ့်မြင်းကို စီးပြီး နောက်တန်းသို့ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာနေသည်။ ဘုဇပတ်ပင်များက ညှိုးငယ်စွာ ကိုင်းညွတ်လျက်။ သူတို့သွားနေသည့် လမ်းက သစ်တော တတောထဲ စိုက်ဝင်သွားသည်။ သစ်တော၏ စိုထိုင်းငွေ့ကို ခံစားရသည်။ သစ်ရွက်ပုပ်နံ့က တထောင်းထောင်း။ သည်လို အခြေအနေတွေ ပြောင်းသွားသည်နှင့် မြင်းများက ဟီသည်။ သူတို့၏ ခြေလှမ်း အမြန်နှုန်းကို မြှင့်ကြသည်။ တိုက်ခတ် လိုက်သည့် လေက မြင်းသည်တော်များ အပေါ်သို့ ရေစက်ရေပေါက်ကြီးများ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြုတ်ကျလာစေ၏။ သူတို့၏ ကက်ဦးထုပ်များနှင့် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးများပေါ်ရှိ ရေစက်ကျသည့် နေရာများတွင် အမည်းကွက်တွေ ဖြစ်ကုန်သည်။ ကျည်ဆန်ဖောက်ထားသည့် အပေါက်များနယ်။ ချီတက်လာသည့် စစ်သားတန်းကြီးပေါ်တွင် တဝေဝေ လွင့်ပျံနေသည်မှာ ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့များ။ သွားသာ သွားနေရသည် သူတို့ ဘယ်ကိုသွားနေရမှန်း မသိကြ။ သူတို့ ဦးတည် ချီတက်နေသည့် ခရီးပန်းတိုင် အကြောင်း စိတ်ဝင်တစား တက်တက်ကြွကြွ ဆွေးနွေး ကြသည်။ ခဏနေတော့ သူတို့တတွေ သီချင်းတပုဒ် ကောက်ကာငင်ကာ ဟစ်ကြွေးလိုက် ကြ၏။ ဝံပုလွေများ သီချိုင်းဟု သူတို့ သမုတ်ထားသည့် ကတုတ်ကျင်းများမှ ထွက်ခွာခွင့် ရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြွေးကြော်လိုက်ခြင်း။ ထိုနေ့ညနေမှာပင် ဘူတာရုံ တရုံသို့ ရောက်ပြီး ရထားတွဲတွေပေါ် တက်ကြရသည်။ ရထားက သူတို့ကို ပီစကော့မြို့ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ထိုည နှောင်းပိုင်းမှ သိရသည်မှာ သူတို့တပ်ခွဲကို ကျွမ်းကျင်မှု တပ်ဖွဲ့(၃) နှင့်အတူ ပီထရိုဂရက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ချထားလိုက်ခြင်း၊ သူတို့တာဝန်မှာ ဆူပူအုံကြွမှုများအား နှိမ်နင်းရန်။

ထို့နောက်မှာတော့ ပြောဆိုဆွေးနွေးမှုတွေ ရပ်သွားသည်။ ရထားတွဲများ ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းက မင်းမူ အုပ်စိုးနေတော့၏။

“အကြော်ဒယ်အိုးထဲကတော့ လွတ်လာပြီပေါ့ကွာ”

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့အထဲမှ တယောက်က သူတို့ အားလုံး၏ ယေဘုယျသဘောထားကို ထုတ်ပြောလိုက်၏။

ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရထားရပ်သည်နှင့် တပ်ခွဲကော်မတီတွင် အမြဲတမ်းဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် မတ်လကတည်းက ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည့် အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ်က တပ်ခွဲမှူးထံသို့ သွားသည်။

“ကော့ဆက်တွေဟာ စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ အခြေအနေ ရှိပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

ဟု သတင်းပို့သည်။

ဗိုလ်ကြီးက အိုင်ဗန်၏ မေးစေ့ရှေ့မှ အချို့ကလေး ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ပြုံးပြီး ပြန်ဖြေသည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ အခြေအနေရှိတယ် သူငယ်ချင်း”

“ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်ကို ခေါ်သွားနေတာလဲဟင်”

“ပီထရိုဂရက်ကို”

“အုံကြွမှုတွေကို နှိမ်နင်းဖို့လား”

“စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဆူဆူပူပူလုပ်ကြတာကို ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ရော ထောက်ခံမယ်လို့ စဉ်းစားထားလို့လား၊ မစဉ်းစားဘူး မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဘယ်ဟာကိုမှ မလိုလားပါဘူး”

“လက်ရှိဖြစ်နေတဲ့ အနေအထားအတိုင်း ဆိုရင်တော့ သူတို့က ခင်ဗျား သဘောဆန္ဒကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး လေ”

“ဒါပေမဲ့ ကော့ဆက်တွေက...”

“ကော့ဆက်တွေက ဘာဖြစ်ရမှာလဲ”

ဗိုလ်ကြီး ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့စကားကို ဖြတ်ပြောသည်။

“ကော့ဆက်တွေက ဘာတွေစဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သိတယ်၊ ကျုပ်တို့လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ကျုပ်ကရော သိပ်သဘောကျ နှစ်သက်နေတယ်များ ထင်လို့လား၊ ရော့... ဟောဒါကို ယူသွား၊ ပြီးတော့

တပ်ခွဲကို ဖတ်ပြလိုက်၊ နောက်တဘူတာမှာ ရထား ရပ်ရင် ကော့ဆက်တွေကို ကျုပ် လာပြီးစကားပြောမယ်”

တပ်ခွဲမှူးက ခေါက်ထားသည့် ကြေးနန်းတစောင် လှမ်းပေးသည်။ သူ့မျက်နှာ သိသိသာသာ စူပုပ်ပြီး မျက်မှောင် ကြုတ်ထားသည်။

အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ် သူ့ ရထားတွဲသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ တပ်ခွဲမှူးပေးလိုက်သည့် ကြေးနန်းကို လက်ဖြင့် ကိုင်ထားပုံက မဝံ့မရဲနှင့် ဖွဖွကလေး။ ဖျစ်ဖျစ်ညှစ်ညှစ် နှင့် အားထည့်ကိုင်လိုက်လျှင် အချိန်မရွေး မီးထတောက် တော့မည့်နှယ်။

“တခြားတွဲတွေက ကော့ဆက်တွေပါ ခေါ်လိုက်ကွာ”

ဟု သူပြောသည်။

ရထားက ဘီးလိုမ်စပြုနေပြီ။ သို့သော် ကော့ဆက်များက အိုင်ဗန်တွဲပေါ်သို့ ခုန်တက်ကြသည်။ နောက်ဆုံး ကော့ဆက် သုံးဆယ်လောက် စုမိသည်။

“မင်းတို့ကို ဖတ်ပြဖို့ ကြေးနန်းတစောင် တပ်ခွဲမှူး က ငါ့ကို ပေးလိုက်တယ်”

အိုင်ဗန် သူတို့ကိုပြောသည်။ သုသာန်တစပြင်၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှု မျိုးထဲတွင် စစ်သေနာပတိချုပ် ကော်နီလော့၏ ကြေးနန်းကို အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ဖတ်ပြသည်။

ကျွန်ုပ် စစ်သေနာပတိချုပ် ကော်နီလော့ က နိုင်ငံတဝန်းလုံးရှေ့မှောက်တွင် ကြေညာအပ်သည်မှာ ကျွန်ုပ် ဦးလည်မသုန်ထမ်းရွက် ထားသော စစ်သားပီသသည့် တာဝန်ဝတ္တရားအရ လည်းကောင်း၊ နောင်ကြိုးမဲ့ ရုရှားပြည်သားအဖြစ်ကို ချစ်မြတ်နိုးသော အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအပေါ် ကျွန်ုပ် ထားရှိသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် လည်းကောင်း၊ အဖ နိုင်ငံတော်ကြီး တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးကို ဆိုးဆိုး ရွားရွား ခြိမ်းခြောက်နေသည့် လတ်တလော အခြေအနေများအရ လည်းကောင်း၊ ယာယီ အစိုးရ၏ ညွှန်ကြားချက်များကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် ငြင်းပယ်ပြီး လက်နက်ကိုင် တပ်ပေါင်းစု၏ စစ်သေနာပတိချုပ်အဖြစ်မှ မဖြစ်မနေ နုတ်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ရပေတော့မည်။ ၎င်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာရှိ လက်နက်ကိုင်တပ်ပေါင်းစုက တညီတညွတ်တည်း

ထောက်ခံခဲ့ကြသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် လက်ရှိတာဝန်မှ အဖယ်ရှားခံရမည့်အစား အသေခံခြင်းကို ပိုမိုလိုလားနှစ်သက်ကြောင်း ရုရှားပြည်သူအားလုံးသို့ အသိပေး ကြေညာလိုပါသည်။ ရုရှားပြည်သူ များ၏ သားကောင်းတစ်ဦး သည် ဘယ်တော့မဆို အဖနိုင်ငံတော် အတွက် အသက်စွန့်ပြီး မိမိ၏ လက်ရှိတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရင်း အသေခံလေ့ ရှိကြပါသည်။

“ရုရှားပြည်သူများ၏ ရင်သွေးဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတလျှောက်လုံး ရုရှားပြည်သူ များအား အလုပ်အကျွေး ပြုခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ပြည်သူများ၏ မဟာလွတ်လပ်ခွင့်များ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးကို ဘယ်သောအခါမျှ ငြင်းဆန်မည် မဟုတ်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့အကြားတွင် လာဘ်ပေးမှု၊ လာဘ်ယူမှု၊ သစ္စာမဲ့မှု၊ ဖောက်ပြန်မှု လက်နက်များ ကိုင်စွဲထားသည့် ရန်သူတစ်ဦး ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းရန်သူ တော်ကြောင့် တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးကို ထိခိုက်စေသည်သာမက ရုရှားပြည်သူများ ၏ ရပ်တည်ခွင့်ကိုပါ ပြုလဲ ပျက်စီးရန် အလားအလာ ရှိနေလေပြီ။ သို့ဖြစ်ရာ ရုရှားပြည်သူများ နိုးကြားကြလော့။ မျက်စိဖွင့်ကြလော့။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့၏ နိုင်ငံတော် ပြုတ်ကျနေပြီဖြစ်သည့် အသူတရာနက်သော တွင်းကြီးကို မြင်အောင် ကြည့်ကြပါလော့။

“ဆူပူလှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို ရှောင်ရှားကြ၊ ရုရှားလူမျိုးများ၏ သွေးမြေကျမှုကို တားဆီးကြ။ အပြန် အလှန် အပြစ်ဖို့ သိက္ခာချခြင်းများ၊ သူတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် ခံစားခဲ့ရသည့် အရှက်ရခြင်းများကို ဥပေက္ခာ ပြုလျက် ယာယီအစိုးရအား ကျွန်ုပ် ပြောလိုသည်မှာ “ကျွန်ုပ်၏ စစ်ရုံးချုပ်သို့ ကြွခဲ့ကြပါ။ သင်တို့၏ လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် ဘေးအန္တရာယ်လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူမည် ဖြစ်ကြောင်း စစ်သား ကတိပေးပါသည်။ စစ်ရုံးချုပ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပြီး အင်အားကြီးမား နှောင်ကြိုးမဲ့သော ပြည်သူများ၏ အနာဂတ် ရုရှားနိုင်ငံတော်ကြီးအဖြစ် ဖော်ဆောင်နိုင်စွမ်းမည့် နိုင်ငံတော် ကာကွယ်ရေး ပုံသဏ္ဌာန်တရပ် စီစဉ်ရေးဆွဲကြရန် ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့

နောက်တဘူတာတွင် ရထား ခဏရပ်သည်။ ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ သူတို့စီးလာသည့် တွဲအပြင်ဘက်တွင် စုဝေးကြသည်။ သူတို့ လက်ခံရရှိထားသည်မှာ ကော်နီလော့ထံမှ ကြေးနန်းစာနှင့် ကာရင်စကီထံမှ

ကြေးနန်းစာ၊ ၎င်းကြေးနန်းစာ နှစ်စောင်အကြောင်း စကားဖောင်ဖွဲ့နေကြသည်။ တပ်ခွဲမှူးက ဖတ်ပြသော ကာရင်စကီ၏ ကြေးနန်းစာ ထဲတွင် ကော်နီလော့အား တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမား သစ္စာဖောက်တယောက် အဖြစ် စွပ်စွဲထားသည်။ ကော့ဆက်များ က သည်အကြောင်းတွေ ပြော၍သာနေသော်လည်း သိပ်ပြီး စိတ်ပါလက်ပါကြီး မဟုတ်ကြ။ အရာရှိများပင်လျှင် စိတ်ရှုပ်ထွေး နေသည်။

“အရာရာတိုင်းက ရောထွေးနေတာ၊ အဲဒီလို အနေအထားမျိုးမှာ ဘယ်သူက မှန်တယ်၊ ဘယ်သူက မှားတယ်လို့ ငါတို့က ဘယ်လိုလုပ် ပြောရမလဲ”

ဟု မာတင်ရှီမီးလ်က ညည်းသည်။

“သူတို့ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဒုက္ခပေးနေရုံ မဟုတ်ဘူး ငါတို့စစ်သားတွေကိုပါ ဒုက္ခပေး နေတာကလား”

“သူတို့အားလုံးက ထိပ်မှာချည်း နေချင်ကြတာကိုး”

ကော့ဆက်တစ်ဦး အိုင်ဗန်အလက်စီဗစ်ချ်ထံ ရောက်လာပြီး

“တပ်ခွဲမှူးဆီ လိုက်ခဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရမှာလဲဆိုတာ မေးကြတာပေါ့”

ဟု တောင်းဆိုသည်။

သူတို့ လူစုပြီး တပ်ခွဲမှူးထံသွားသည်။ တပ်ခွဲမှူး၏ တွဲထဲတွင် အရာရှိတွေ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အိုင်ဗန်အလက်စီဗစ်ချ်က တွဲထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

“ဗိုလ်ကြီး၊ သူတို့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ကော့ဆက်တွေက မေးနေပါတယ်”

“ကျုပ် တမိနစ်အတွင်း သူတို့ဆီကို လာခဲ့မယ်”

ဟု တပ်ခွဲမှူးက ပြန်ပြောသည်။

ကော့ဆက်တပ်ခွဲ တတပ်လုံး ရထားတွဲ အစွန်းတွင် စုဝေးနေကြသည်။ သူတို့လူအုပ်ဆီသို့ တပ်ခွဲမှူး ရောက်လာသည်။ လူအုပ်အလယ်သို့ ရောက်အောင် တိုးဝင်ပြီး သူ့လက်ကို မြှောက်လိုက်၏။

“မင်းတို့ ငါတို့က လက်အောက်ငယ်သားတွေ၊ အဲ ... ကာရင်စကီရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ စစ်သေနာပတိရဲ့ ငါတို့ရဲ့ အထက်အရာရှိတွေရဲ့ လက်အောက်ငယ်သားတွေပဲ။ အဲဒါ အမှန်ပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ငါတို့ရဲ့ အကြီးအကဲတွေဆီက လာတဲ့ အမိန့်အတိုင်း ပီထရိုဂရက်ကို သွားရုံပေါ့၊ ဒါဟာ ငါတို့ မေးခွန်းထုတ် နေစရာ မလိုတဲ့ အမိန့်ပဲ။

ငါတို့ ဒီနိုဘူတာကို ရောက်ရင် နောက်ဆုံးသတင်းနဲ့ နောက်ဆုံးအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲဆိုတာ မေးလို့ရမယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီမှာ ဒွန်တပ်မ(၁)ရဲ့ တပ်မမှူးလည်း တွေ့ရမှာပဲ။ မင်းတို့ကို ငါပြောမယ်။ မင်းတို့ သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမနေကြနဲ့၊ ငါတို့ ဖြတ်ကျော်ရမယ့် ခေတ်အခြေအနေ ကိုက ဒီအတိုင်းပဲကိုး”

တပ်ခွဲမှူးက ဆက်ပြောသည်။ စစ်သည်တော်များ၏ တာဝန်နှင့် ဝတ္တရားအကြောင်း၊ တိုင်းပြည် အကြောင်း၊ တော်လှန်ရေးအကြောင်း။ ကော့ဆက် ရဲဘော်တွေ ရင်ငြိမ်းစေမည့် ဖြေသိမ့်စကားတွေ ပြောသည်။ ရဲဘော်များ၏ မေးခွန်းများကို ဝေလည်ကြောင်ပတ်ဖြင့် ရှောင်ကာတိမ်းကာ အဖြေပေးသည်။ သူ့ရည်မှန်းချက် ပေါက်မြောက် အောင်မြင် သွားသည်။ ကော့ဆက်များအား သူ စကားပြောနေခိုက် ရထားစက်ခေါင်းက ရထားတွဲများကို လာရောက်ချိတ်ဆက် သည်။ (ရထား အဆောတလျင် ထွက်ဖို့ ဘူတာရုံပိုင်အား အရာရှိနှစ်ဦးက ခြောက်လုံးပြူးပြဲပြီး ခြိမ်းခြောက် ခိုင်းစေ ခဲ့သည်ကိုမူ ကော့ဆက်များ သိခွင့်မရခဲ့။) ရထား စထွက်ပြီဆိုတော့ ရဲဘော်တွေ ကိုယ့်တွဲဆီ ကိုယ် ပြေးတက်ကြရ လေသည်။

(၂)

စစ်သည်တော်များ လိုက်ပါလာသော ရထားကြီးသည် ဒီနိုဘူတာရုံဆီသို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းလာရာ ဘူတာရုံနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာချေပြီ။ ရထားပေါ် ပါလာသည့် ကော့ဆက်များက သူတို့မြင်းများကို အစာကျွေးသည်။ ပြီးတော့ အိပ်စက်ကြသည်။ သို့မဟုတ် တဝက်ဖွင့် တံခါးပေါက်များအနီးတွင် ထိုင်ရင်း ဆေးလိပ်သောက်ကြသည်။ မိုးကောင်ကင် ကြီးကို ငေးမောကြည့်ကြသည်။ အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ် လဲလျောင်းရင်း မိုးကောင်းကင်ကြီးကို တံခါးအဟကြားမှ ကြည့်နေ၏။ မိုးကောင်းကင်ပေါ်မှ ကြယ်တာရာတွေ တရိပ်ရိပ် ဝေလည်ကျန်ခဲ့သည်။

သူတို့ရင်ဆိုင်နေရသည့် လက်ရှိအနေအထားကို သူ စဉ်းစားနေခဲ့သည်မှာ နာရီအနည်းငယ်ကြာသွားပြီ။ ခုတော့ သူ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်နိုင်ပြီ။ မိမိတို့တပ်ခွဲ ပီထရိုဂရက်သို့ သွားရေးကို မိမိကတော့ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ဟန့်တားမည်။ မိမိတပ်ခွဲမှ ကော့ဆက် ရဲဘော်တွေ မိမိတွေ့သလို တွေးတတ်ဖို့၊ မိမိခံယူသလို ခံယူတတ်ဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရမည်ဟုလည်း လဲလျောင်းရင်း ဆုံးဖြတ်သည်။

သူ့အတွေးတွေ စတော့မင်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ အိုဆစ်ဒါဗီဒီဗစ်ချ်

ကဆိုလျှင် သူ့ကို တခါ ပြောဖူးသည်။

“အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ်၊ ခင်ဗျား ကိုယ်ပေါ်က ပုပ်သိုးဆွေးမြည့်နေတဲ့ အစွဲဟောင်းကြီးကို ခွာချလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားဟာ တကယ်ကိုတော်ပြီး မာကျောတဲ့ သံမဏိလူသားတယောက် ဖြစ်လာတော့မယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ဘာနဲ့တူသလဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ သောကော ရောကော အစုအပုံကြီးထဲက ဂျုံစေ့ကလေး တစေ့ လိုပါပဲ၊ ခင်ဗျာအပေါ်မှာ ရပ်နေတဲ့ အရိအရွဲ့ အပုပ်အသိုးတွေ လောင်ကျွမ်း ကွာကျကုန်မယ်လေ”

သူပြောတာ မမှားခဲ့ပါဟု အိုင်ဗန် တွေးသည်။ မိမိသည် ပါတီအပြင်ဘက်တနေရာတွင် ရောက်နေသော်လည်း ပါတီ၊ ပါတီ၏လုပ်ငန်းများနှင့် နီးစပ်အောင် အားကြိုးမာန်တက် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သည်။ မိမိကိုယ် မိမိ ယုံကြည် အားထားလောက်သည့် ဘော်လ်ရှီဗစ် တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပုံသွင်းခဲ့၏။ နောက်ပြီး စနစ်ဟောင်းကြီးကို မုန်းတီး စိတ်တွေ တငွေ့ငွေ့ တရှိန်ရှိန် တောက်လောင်နေခဲ့၏။ တကယ်တော့ ကော့ဆက်တွေက ခေါင်းမာလွန်းလှသည်။ သည်ကော့ဆက်တွေ ကြားထဲတွင် လှုပ်ရှားရတာ သိပ်မလွယ်။ သူ့ကို ကူညီမည့်သူဆိုလို့ တဦးတလေပင် မရှိ၊ မိမိက နိုင်ငံရေး နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် နကန်းတလုံးမျှ သိသူ မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိမိက အန္တတယောက်၊ သည်တော့ သူက လှုပ်ရှားမှုများ စမ်းတဝါးဝါး လုပ်သည်။ လုပ်ဆောင်မှုအဆင့်တိုင်းကို လူတန်းစား အသိစိတ်ဖြင့် စစ်ဆေးသည်။ စစ်အတွင်း ကာလ တလျှောက်လုံးတွင် ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုး ကြုံရသည်ဖြစ်စေ သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်း ထုတ်သည့် အကျင့်တခု လုပ်ခဲ့၏။ “စတော့မင်း ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ထို့နောက်တွင်တော့ စတော့မင်း လုပ်ဆောင်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည့်အတိုင်း သူ လုပ်ဆောင်တော့၏။ နွေကာလတုန်းက ဖွဲ့စည်းပုံဆိုင်ရာ အခြေခံဥပဒေ ရေးဆွဲရေး အစည်းအဝေးခေါ်မည့် သတင်းကို ကြားရစဉ်ကလည်း ထိုအတိုင်းပင် ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ ပထမတော့ ထိုစိတ်ကူးကို သူ ကြိုက်သွားသည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ စတော့မင်း၏ ဩဝါဒစကားကို သတိရမိသည်။

“ပြည်သူဆိုတဲ့နာမည်ကို ရှေ့တန်းတင်သုံးပြီး မိုးလားကဲလား ပြောသူတွေရဲ့ စကားကို ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှ မယုံလေနဲ့၊ အဲဒီလို အာပေါင်အာရင်း သန်နေသူတွေဟာ တကယ်တမ်းကျတော့ လျာနှစ်ခွနဲ့ ဟိုဘက်တမျိုး ဒီဘက်တမျိုး ပြောပြီး လိမ်နေတဲ့လူတွေ။ သူတို့ရဲ့ အပြောအဆိုနဲ့ လုပ်ရပ်တွေက ပြည်သူ့တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုတွေကို အားပျော့ စေတယ်”

ထို့နောက်တွင်တော့ သူသည် ၎င်းအဆိုပြုချက်ကို ဆန့်ကျင်တော့၏။

ထို့နောက် ကတုတ်ကျင်းများတွင် ဖြန့်ဝေသည်။ ဘော်လံရှိဗစ် သတင်းလွှာထဲတွင် ၎င်း အဆိုပြုချက်ကို ဆန့်ကျင်ကြောင်း သတင်းပါလာရာ မိမိ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကန်သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ရလေသည်။

ကဲ...ယခု ပြဿနာအသစ်တရပ် ကြုံလာပြန်ပြီ။ သည်ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍တော့ ရှေးယခင်မဆွကပင် သူ့သဘောထားက ပြတ်သားပြီးသား။ ကော့ဆက်များ လျှောက်ရမည့် လမ်းသည် စစ်သေနာပတိချုပ် ဖောက်သည့် လမ်းနှင့် တထပ်တည်း မကိုက်ညီကြောင်း သဘောပေါက်ပြီးသား။ သို့တိုင် သူတို့အနေဖြင့် ကာရင်စကီဘက်မှ ရပ်ပြီး ကာရင်စကီကို ကာကွယ်ရမည် မဟုတ်ကြောင်းလည်း သူ့အသိစိတ်က နှိုးဆော် သတိပေးနေသည်။ သည်ပြဿနာကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် စဉ်းစားသည်။ ဆင်ခြင်သုံးသပ်သည်။ သူတို့တပ်ခွဲ ဝီထရိုဂရက်သို့ မရောက်အောင် တားဆီးရမည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်သည်။ တကယ်လို့ တဦးတယောက်နှင့် ပဋိပက္ခ ဖြစ်ရမည်ဆိုလျှင် မိမိတို့က ကော်နီလော့ နှင့်ပဲ ထိပ်တိုက်တွေ့ရမည်။ သို့တိုင် ကာရင်စကီဘက်မှ မားမားရပ်ဖို့လည်း မဟုတ်။ သူ့ အစိုးရကို လိုလားသည်မဟုတ်။ သို့သော် ကာရင်စကီ တက်ပြီး နောက်ပိုင်း ပေါ်ပေါက်လာမည့် အရေးအခင်းကို လိုလားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ကာရင်စကီ ပြုတ်ကျသွားလျှင် သူတို့လိုလားသော အစစ်အမှန် အစိုးရ တက်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်စိတ်ချသည်။ ရင်သွေးငယ် တစ်ဦးက မိခင်၏သားမြတ်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဖက်တွယ်ထားသည့်အတိုင်း သူကလည်း သည်ယုံကြည်ချက်ကို မလွှတ်စတမ်း တွယ်ဖက်ထားခဲ့သည်။

ဖြန့်ခင်းထားသည့် မြင်းစောင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း စတော့မင်းအကြောင်း ထပ်ကာတလဲလဲ စဉ်းစားသည်။ ထိုသို့စဉ်းစားရင်း သူလျှောက်ရမည့် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော လမ်းသစ်ကို ညွှန်ပြပေးခဲ့သည့် လက်ဦးဆရာကြီးကို တသိမ့်သိမ့် ကျေးဇူးတင်မိသည်။ တလှိုက်လှိုက် ကြည်ညိုလေးစားမိ၏။ ကော့ဆက်များနှင့် ပတ်သက်၍ စတော့မင်း၏ မှာကြားချက်ကို သူ မမေ့။ သတိတရ ဖြစ်နေသည်။

“ကော့ဆက်တွေဟာ အရိုးထဲကကို ရှေးဆန်ကြတာဗျ။ သူတို့ထဲက တယောက်ယောက်ကို ဘော်လံရှိဗစ် အတွေးအခေါ်တွေ ယုံကြည်လာအောင် နားချတော့မယ် ဆိုရင် ချင့်ချင်ချိန်ချိန် သတိကြီးကြီးထားပြီး နားချ၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား အခြေအနေ အချိန်အခါနဲ့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် နေထိုင် ပြောဆိုဖို့ ဘယ်တော့မှ မမေ့လေနဲ့။ အစပထမပိုင်းမှာတော့ ခင်ဗျားနဲ့ မိရှာကော့ဗွိုင်းတို့ ကျွန်တော့်အပေါ် အမျက်သို ရန်လိုသလို ရန်လိုကြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအတွက် စိတ်မပျက်နဲ့။ ပန်းပုရုပ်တရုပ် ပုံပေါ်လာအောင်

ပန်းပုဆရာတွေ ဆောက်နဲ့ထွင်းသလို စိတ်ခိုင်ခိုင် ခေါင်းမာမာ နဲ့ ပုံဖော်ပါ။
နောက်ဆုံး အောင်ပွဲက ကျွန်တော်တို့လက်ထဲ မှာပါဗျာ”

(၃)

နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ကော့ဆက်များကို သူ စတင်စည်းရုံးတော့မည်။
ကော်နီလောနှင့် လက်မတွဲဖို့။ ကော်နီလော့ နောက်သို့ မလိုက်ကြဖို့။ သူက
သည်လို တိုက်တွန်းလျှင် ကန့်ကွက်သံများ အနည်းနှင့်အများ ကြားရဦးမည် ဟု
သူ တွက်မိသည်။

သို့သော် သူတွဲထဲမှာ အတူစီးနင်းလိုက်ပါလာသည့်
ရဲဘော်ရဲဘက်များအား စတင်စည်းရုံး အကြံ ပေးသောအခါ သူတို့အားလုံးက
သူ့စကားကို လိုလိုလားလား လက်ခံ သဘောတူကြသည်။ သူတို့ကို
ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ပြန်လွှတ်ဖို့နှင့် ပီထရိုဂရက်သို့ ဆက်မသွားရေးကို
တညီတညွတ်တည်း တောင်းဆိုကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ပီထရိုဂရက်တွင်
ရန်သူ မရှိ။ ကိုယ့်ရုရှားပြည်သူ ညီနောင်များကို တိုက်ခိုက် နှိမ်နင်းသည့်
အလုပ်ကို မလုပ်ဖို့ ငြင်းဆန်ကြသည်။ သူတို့အထဲတွင် စခါကိုရိုလီယောနှင့်
တူရီပင်တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အိုင်ဗင်နှင့် အမြင်ချင်း အနီးဆုံး။
သဘောထားချင်း အတိုက်ဆိုင်ဆုံး။ သူတို့ သုံးယောက် ပေါင်းပြီး
အခြားတွဲများသို့ ကူးသန်းပြီး တနေ့လုံး စည်းရုံးရေး ဆင်းကြသည်။ ညနေဘက်
လမ်းဘေး ဘူတာကလေးရှေ့တွင် ရထားအရှိန်လျှော့ ခုတ်မောင်း သောအခါ
အိုင်ဗန်တို့ တွဲပေါ်သို့ အမှတ်(၃)တပ်စုမှ တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက်
ခုန်တက်လာသည်။

“ကျုပ်တို့တပ်ခွဲ ရထားရပ်ရပ်ချင်း ရထားပေါ်က ဆင်းမယ်”

သူက အိုင်ဗန်အား အော်ဟစ်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လို ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌလဲဗျ။ ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေရဲ့
ဆန္ဒက ဘာလဲဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား၊ ကျုပ်တို့ ရှေ့ဆက် မသွားတော့ဘူး၊
အရာရှိတွေက ကျုပ်တို့လည်ပင်းမှာ ကြိုးကွင်း တပ်ပေးနေတာဗျ။ ခက်တာက
ကျုပ်တို့က နွားတွေ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က
ရွေးကောက် တင်မြှောက်ထားတာ ခင်ဗျား အဲဒီလို မြန့်မြန့်ကြီး ထိုင်နေဖို့၊
ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အစောကြီးကတည်းက အဲဒီစကား
လာပြောရောပေါ့ဗျာ”

အိုင်ဗန် ပြုံးပြုံးကြီးပြောသည်။

ရထားရပ်ရပ်ချင်း သူ ရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ ဘူတာရုံပိုင်ဆိုင်သို့ သွားသည်။ သူနှင့် အတူ ပါလာသူမှာ တူရီလင်။

“ကျုပ်တို့ရထားကို ရှေ့ဆက် မလွှတ်နဲ့တော့။ ကျုပ်တို့ ဒီမှာပဲ ဆင်းကြမှာ”

အိုင်ဗန်က အမိန့်ပေးသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

ရုံပိုင်က ဇေဇေဝါဖြင့် မေးသည်။

“ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

တူရီလင် ဝင်ဟောက်သည်။ သူ့အသံက မာမာ ထန်ထန်။

သူတို့ ဘူတာရုံ ကော်မတီနှင့် သွားတွေ့သည်။ ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌကို ရှင်းပြသည်။ ဆံပင်ဖြူဖြူ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် လူကောင် ထွားထွားနှင့် ကြေးနန်းစာရေး ဖြစ်သည့် ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌအား တဖက်မှ ခြေပုန်းခုတ် ပြင်ဆင်ချက်များကို ပြောပြသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း စက်ခေါင်းမောင်းသမားက လိုလိုလားလားပင် ရထားစက်ခေါင်းကို လမ်းပြောင်း လိုက်တော့၏။

သူတို့တတွေ တွဲပေါ်မှ မြင်းများ ဆင်းလိုရအောင် ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ပျဉ်ပြားများ ကသောကမျော ထိုးပေး သည်။ အိုင်ဗန်က ရထားစက်ခေါင်း အနီးတွင် မားမားရပ်နေသည်။ ခြေနှစ်ချောင်းကို ကားလျက်။ ပြုံးနေသည့် သူ့မျက်နှာ ပေါ်မှ ချွေးစက်များကို သုတ်နေသည်။ သူ့ထံသို့ တပ်ခွဲမှူး ပြေးလာသည်။

“ဟေ့..မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား...”

“ကျွန်တော် သိတယ်”

အိုင်ဗန် ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“တခုရှိတာက ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

သူ့မျက်နှာ ဖြူဖျော့ပြီး နှာသီးကလေး တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်သည်။

“မင်း အော်တာ ငေါက်တာတွေ လုပ်သင့်သလောက် လုပ်ပြီးပြီ ညီလေး၊ ဒီတော့ အမိန့်ပေးတာတွေ ငါတို့ ဆက်လုပ် သွားတော့မယ် ဟုတ်လား”

စစ်ဦးစီးချုပ် ကော်နီလော့က စကားတွေ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့။ သူ့မျက်နှာ ဒေါသကြောင့် ပြာနုနုနေသည်။ သို့သော် အိုင်ဗင်က ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်း သဲမြေပေါ်တွင် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲရပ်နေသည့် သူ့ခြေထောက်များကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဗိုလ်ကြီးရဲ့ လည်ပင်းမှာ လက်ဝါးကပ်တိုင် ချိတ်ဆွဲထားမယ့်အစား ကော်နီလော့ကိုပဲ ချိတ်ဆွဲထားတော့ဗျာ၊ ငါတို့ကတော့ သူ့ကို ဆက်ပြီး ကိုးကွယ် မနေတော့ဘူးဟေ့”

တပ်ခွဲမှူး ချာခနဲလှည့်ပြီး သူတွဲဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ နောက်တနာရီအတွင်း သူတို့တပ်ခွဲသည် ဘူတာရုံမှ အနောက်တောင်ဘက်ဆီသို့ ချီတက်သွားသည်။ သူတို့နှင့်အတူ အရာရှိ တဦးတလေပင် မပါ။ သို့သော် သူတို့ သပ်သပ် ရပ်ရပ် စည်းကမ်းတကျ ချီတက်သွားကြသည်။ ရှေ့ဆုံးတပ်စုထိပ်မှ ဦးဆောင် ချီတက်နေသူမှာ အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ်။ သူ၏ လက်ထောက်အဖြစ် လိုက်ပါလာသူကတော့ တူရီလင်။

တပ်ခွဲမှူးထံမှ ယူလာသည့် မြေပုံကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကြည့်ပြီး လမ်းကြောင်းရှာကြရသည်။ ရွာကလေး တရွာသို့ ရောက်သည်။ ထိုရွာကလေးမှာပဲ ညအိပ် ရပ်နားကြသည်။ သူတို့တပ်ခွဲ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ပြန်သွားမည်။ ထိုသို့ သွားသည်ကို ဟန့်တားဖို့ ကြိုးစားသူ ဘယ်သူ့ကိုမဆို တိုက်ခိုက်မည်ဟု သူတို့ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြ လေသည်။ မြင်းတွေ လျှောက်မသွားနိုင်အောင် ပူးပြီး နောင်တည်းကြသည်။ အစောင့်များ တာဝန်ချထားသည်။ ပြီးတော့ လဲလျောင်း အိပ်စက်ပြီး မိုးအလင်းကို စောင့်ကြသည်။ သူတို့ မီးမဖိုကြ။ ကော့ဆက်အများစုသည် စိတ်ဓာတ်ကျနေ ကြောင်း သိသာထင်ရှားသည်။ သူတို့ လဲလျောင်း၍သာ နေကြသည်။ ခါတိုင်းလို စကားဝိုင်းများ မရှိ၊ ဟေးလား ဝါးလား နောက်တာ ပြောင်တာတွေ မရှိ။ ကိုယ့်အတွေး နှင့်ကိုယ် မျှိုသိပ်ထားကြသည်။

“တကယ်လို့ စိတ်ပြောင်းပြီး တပ်ခွဲမှူးဆီပြန်မယ်၊ အညံ့ခံမယ်လို့ ပြောလာရင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ”

အိုင်ဗန် ပူပန်စွာ စဉ်းစားသည်။ သူ့အတွေးကို ကြားသွားသည့်အလား သူ့အနီးသို့ တူရီလင် တိုးလာသည်။

“အိုင်ဗန်၊ အိပ်ပျော်နေပြီလား”

“မပျော်သေးပါဘူး”

တူရီလင် သူ့နံဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သည်။ စီးကရက်တလိပ်

မီးညှိပြီး လေသံမျှဖြင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောသည်။

“ကော့ဆက်တွေ စိတ်ညစ်နေသည်။ သူတို့ အမှား လုပ်မိပြီဆိုပြီး ကြောက်နေကြတယ်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ တော့ ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာနဲ့ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေပြီဗျို့။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ကြည့်သေးတာပေါ့ကွာ”

အိုင်ဗန် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောသည်။

“မင်း ကြောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ကြောက်လို့လား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကြောက်နေတယ်၊ အစက မကြောက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ နည်းနည်းကြောက် လာတယ်”

နစ်ယောက်စလုံး နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ညင်သာသော၊ သိမ်မွေ့သော ည၏ငြိမ်သက်မှုက စားကျက် မြက်ခင်း များကို ထွေးပွေ့ထားသည်။ ဆီးနှင်းများက မြက်တွေကို ပက်ဖျန်းထားသည်။ လေညင်းပြည်ပြည် ကလေးက နန်းမြက် များ၏ ရနံ့များနှင့် ကျူးပင်ပုပ် ရနံ့များကို ကော့ဆက်များ၏ နှာဝံဆီသို့ လုံးထွေး သယ်ဆောင်လာသည်။ တခါ တခါတွင် မြင်းများ ပူးချည်ထားသည့် သံကြိုးများက တချင်ချင် သို့မဟုတ် မြင်းဟီးသံ တဟီးဟီးနှင့် မြင်းတကောင်ကောင် လှဲအိပ်သံ ဘုတ်ခနဲ။ ထို့နောက် တဖန် အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်စရာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်း။ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်း ဆီမှ အသံ အက်အက်ဖြင့် အော်မြည်လိုက်သည့် ကြားသာရုံမျှသော တောဘဲတကောင်၏ အသံ။ နောက်ပြီး ပို၍နီးသည့် အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် သူ့အဖော် ဘဲမ၏ တဂတ်ဂတ်အော်မြည်သံ။ ညဉ့်အမှောင်ထဲတွင် ကိုယ်ပျောက် ပျံသန်းသွားသည့် အကောင်များ၏ တောင်ပံရိုက်ခတ်သံများ။ အနောက်ဘက်တစ်ခုတွင်မူ ထူထပ်သိပ်သည်းသော ခရမ်းပြာတိမ်လိပ်များ လွင့်တက် နေလေသည်။

(၄)

နံနက်မိုးသောက် အရုဏ်ရောက်သည်နှင့် သူတို့ တပ်ခွဲ ခရီးဆက်ကြသည်။ ရွာကလေးကို ဖြတ်သန်း ချီတက်သည်။ ရွာထဲမှ မိန်းမများနှင့် စားကျက်ဆီသို့ နွားအုပ်များကို မောင်းသွားသည့် နွားကျောင်းသား ကလေးများ၏ ငေးမောကြည့်ရှုခြင်းကို ခံကြရသည်။ အရုဏ်ဦး၏ ရောင်နီပျို့ချိန်တွင် သူတို့ တောင်ကုန်း တခုပေါ် တက်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသည့် တူရီလင်က အိုင်ဗန်၏ ခြေနင်းကွင်းကို သူ့ခြေထောက်ဖြင့် လှမ်းတို့သည်။

“လှည့်ကြည့်စမ်း၊ ကျွန်တော်တို့နောက်ကို မြင်းသည်တော်တွေ ဒုန်းစိုင်းပြီး လိုက်လာနေတယ်”

အိုင်ဗန်ရွာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ အနီရောင် သမ်းနေသည့် ဖုန်တထောင်းထောင်းထဲတွင် သူတို့ နောက်သို့ ဒုန်းစိုင်းစီးပြီး လိုက်လာသည့် မြင်းသည်တော် သုံးဦး။

“တပ်ခွဲ... ရပ်”

သူ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

လေ့ကျင့်သားရထားသည့်နှုန်းအတိုင်း ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ လေးထောင့်ပုံစံ သွက်သွက်လက်လက် ရပ်လိုက် ကြ၏။ သူတို့နှင့် မိုင်ဝက်အကွာလောက် ရောက်တော့ နောက်မှလိုက်လာသူတွေ အရှိန်လျှော့လိုက်၏။ သူတို့ မြင်းများကို အသားကျကလေးပဲ စီးလာကြတော့၏။ သူတို့အထဲမှ ကော့ဆက် အရာရှိဖြစ်သူက လက်ကိုင်ပဝါ အဖြူတထည် ဆွဲထုတ်ပြီး ခေါင်းပေါ်သို့ မြှောက်ကာ ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ ကော့ဆက်များက သူတို့ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာနေသည့် မြင်းသည် တော် သုံးဦးထံမှ ၎င်းတို့အကြည့်ကို မခွာကြ။ ကာကီရောင် အပေါ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် အရာရှိက ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြီး ကျန်နှစ်ဦးက သူ့နောက်မှ အနည်းငယ် ခွာပြီး လိုက်လာသည်။ အိုင်ဗန် အလက်ဇီဗစ်ချ်က သူ့အုပ်စုမှ ထွက်ပြီး လိုက်လာသူ များနှင့် သွားတွေ့သည်။

“ကျုပ်တို့ဆီက ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ငါတို့ လိုက်လာတာ မင်းတို့နဲ့ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းဖို့ပါ”

အရာရှိဖြစ်သူက သူ့ကက်ဦးထုပ်ကို လက်ဖြင့် အသာတို့လျက် ပြောသည်။

“ဒီတပ်ခွဲကို ဘယ်သူ တာဝန်ယူ အုပ်ချုပ်လာသလဲ”

“ကျုပ်ပဲ”

“ငါက ဒွန်ကော့ဆက် တပ်မ အမှတ် (၁)က အာဏာကုန်လွှဲအပ်လိုက်တဲ့ အရာရှိပဲ။ ဟောဒီအရာရှိတွေဟာတော့ တိုင်းရင်းသားတပ်မရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေပေါ့”

အရာရှိဖြစ်သူက ရှင်းပြပြီး မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲသည်။ ချွေးတွေရွှဲနေသည့် သူ့မြင်းဇက်ကို လက်ဖြင့် အသာအယာ ပွတ်ပေးသည်။

“လက်ရှိအနေအထားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းချင်သပဆိုရင် မင့်ရဲဘော်တွေ မြင်းပေါ်က ဆင်းဖို့

အမိန့်ပေးလိုက်ပါကွာ။ ငါ့အနေနဲ့ တပ်မှူးချုပ် ဗိုလ်ချုပ် ဂရိကော့ရဲ့ နှုတ်မိန့်ကို မင်းတို့ သိအောင် ထပ်ဆင့်ပြောပြဖို့ ရှိတယ်”

ကော့ဆက်ရဲဘော်များ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသည်။ အရာရှိများလည်း ဆင်းကြသည်။ အရာရှိများက လူအုပ်ထဲ တိုးဝင်ပြီး လူအုပ်အလယ်သို့ ရောက်အောင် သွားသည်။ ကော့ဆက်များက သူတို့ဝင်သာအောင် နေရာဖယ် ပေးသည်။ ပြီးတော့ အရာရှိသုံးဦးကို စက်ဝိုင်း ပုံသဏ္ဌာန် ဝိုင်းပတ်ထားလိုက်၏။ ကော့ဆက်အရာရှိက စပြောသည်။

“ကော့ဆက်ရဲဘော်တို့ မင်းတို့ လက်ရှိလုပ်နေတဲ့ လုပ်ရပ်ကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားဆင်ခြင်စေချင်လို့ ခုလို ငါတို့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ။ ပြီးတော့ မင်းတို့လုပ်ရပ်ရဲ့ ကြီးလေးတဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အကျိုးဆက်တွေကိုလည်း ရှောင်လွှဲစေချင်လို့ပဲ။ မင်းတို့ဟာ တစုံတစ်ယောက်ရဲ့ ရာဇဝတ်မှုမြောက်တဲ့ စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ချက်တွေကို နားယောင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ထင်ရာစိုင်း ပြီး မင်းတို့ရဲ့ ရထားတဲ့တွေကို စွန့်ခွာခဲ့ကြရတယ် ဆိုတာတွေကို တပ်မှူးချုပ် မနေ့က သိသွားတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ ခုချက်ချင်း ဘူတာရုံကို ပြန်သွားပါလို့ ညွှန်ကြားဖို့ ငါတို့ကို လွှတ်လိုက်တာပဲ။ တိုင်းရင်းသားတပ်မက စစ်သား တွေနဲ့ မြင်းသည်တော်တပ်တွေက ပီထရိုဂရက် မြို့ကို မနေ့က သိမ်းထားပြီ။ အဲဒီအကြောင်း ဖော်ပြထားတဲ့ ကြေးနန်းကို ငါတို့ ဒီနေ့ပဲရတယ်။ ငါတို့ရဲ့ မြို့စောင့် ရှေ့ပြေးတပ်ဖွဲ့တွေ မနေ့ကပဲ မြို့ထဲဝင်တယ်။ အရေးကြီး အချက်အချာကျတဲ့ အစိုးရ အဆောက်အအုံတွေ၊ ဘဏ်တွေ၊ ကြေးနန်းနဲ့ တယ်လီဖုန်းစခန်းတွေ အားလုံးကို သိမ်းပိုက်ထားလိုက်ကြပြီ။ ယာယီအစိုးရ ဟာ ထွက်ပြေးပြီး ပြုတ်ကျသွားပြီ။ ဒီတော့ ကော့ဆက် ရဲဘော်တို့ ... စဉ်းစားကြ၊ ဆင်ခြင်ကြစမ်း။ မင်းတို့ တပ်မှူးချုပ်ရဲ့ အမိန့်ကို မနာခံ၊ အလျော့မပေးရင်၊ မင်းတို့ဆီကို လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့တွေ လွှတ်လိုက်မယ်။ မင်းတို့ရဲ့ အပြုအမူကို စစ်သည်တော် တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ငြင်းဆန်တဲ့ သစ္စာဖောက်မှုလို့ သဘောထား လိမ့်မယ်။ မင်းတို့အမိန့်ကို အကြွင်းမဲ့နာခံမှသာ သွေးမြေကျမှုကို မင်းတို့ ရှောင်ရှားနိုင်လိမ့်မယ်”

အရာရှိတွေ သူတို့နောက်သို့ လိုက်လာကတည်းက အိုင်ဗန်က သဘောပေါက်ပြီးသား။ သူတို့နှင့် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးခြင်းကို ရှောင်ရှားလို့တော့မဖြစ်။ မဟုတ်လျှင် မိမိတို့၏ လိုအပ်ဆန္ဒများနှင့် ဆန့်ကျင်သော အဖြေတွေ ထွက်ကုန်လိမ့်မယ်။ သူတို့တပ်ခွဲ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကြသောအခါ အိုင်ဗန်က တူရီလင်ကို မျက်စိမှိတ်ပြပြီး အရာရှိများ အနီးသို့ တိုးကပ်သွားသည်။ ကော့ဆက် ရဲဘော်တွေ မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။ ဦးခေါင်းတွေ ငုံ့လျက်။ မျက်လွှာတွေ ချလျက်။ မျက်နှာများက မှုန်မှိုင်းစွာ။ ဗိုလ်ကြီးပြောသည့် စကားလုံးများကို စူးစိုက်နားထောင်ကြသည်။ တချို့က

အချင်းချင်း တီးတိုး တီးတိုး ပြောကြသည်။ အိုင်ဗန်၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများသည် မအီမလည်ဖြင့် တလှုပ်လှုပ် လုပ်နေကြသည်။ ဒုတိယတပ်စု တစုလုံးကတော့ ခေါင်းမဖော်ဘဲ ရပ်နေကြသည်။ ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းနေ သူများ ပမာ။

ကော့ဆက်များ အညံ့ခံတော့မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာ အိုင်ဗန် သဘောပေါက်သည်။ နောက်ထပ် မိနစ် အနည်းငယ်သာ စောင့်လိုက်၊ စကားပြောကောင်းသည့် ဗိုလ်ကြီးဘက်သို့ အားလုံးပါသွားမှာ မြေကြီး လက်ခတ်မလွဲ။ သည်တော့ ဗိုလ်ကြီး ထူထောင်ထား သည့် အထင်ကြီးစရာများကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ဖြိုဖျက်ရတော့မည်။ အိုင်ဗန် လက်တဖက် မြှောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြူးကျယ်ပြီး ထူးထူးခြားခြား ဖြူနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် သူ့လူတွေကို ဝေ့ကြည့်သည်။

“ညီအစ်ကိုတို့၊ ခဏကလေးစောင့်”

ဟု ကြွေးကြော်ပြီး နံဘေးမှ အရာရှိဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီးမှာ ကြေးနန်းစာ ပါလာလား”

“ဟေ...ဘာကြေးနန်းစာလဲ”

ဗိုလ်ကြီး တအံ့တဩမေးသည်။

“ပီထရိုဂရက်ကို သိမ်းလိုက်ပြီဆိုတဲ့ ကြေးနန်းလေ”

“ဟား ... ဘယ်ပါမလဲ၊ မင်းက ဘာလုပ်ဖို့ အဲဒီကြေးနန်းကို လိုချင်ရတာလဲ”

“အားဟား ... သူ့မှာ မရှိပါဘူး”

ခုမှ စိတ်သက်သာသွားဟန်ဖြင့် တပ်ခွဲတခုလုံး တသံတည်း ထွက်လာသည်။ ကော့ဆက် တော်တော် များများ ခေါင်းမော့လာသည်။ ပြီးတော့ အိုင်ဗန်ကို မျှော်လင့်တကြီး အကြည့်များဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ အက်အက်ကွဲကွဲ အသံကြီးကို မြှင့်ပြီး အိုင်ဗန် ဟစ်ကြွေးလိုက်၏။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနှင့် သရော်လှောင်ပြောင်သော မေးခွန်း။

“ဗိုလ်ကြီးမှာ အဲဒီကြေးနန်းစာ မရှိဘူးလို့ ဗိုလ်ကြီး ပြောတယ်နော်၊ ဒီတော့ ဗိုလ်ကြီးရဲ့စကားကိုပဲ ကျွန်တော် အတည်ယူရတော့မှာပဲ၊ ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော်တို့ကို အဲဒီလောက် လွယ်လွယ်ကလေး အငိုက်ဖမ်းလို့ မရဘူးလေ”

“ဒါ လှည့်ကွက်ပဲ”

တပ်ခွဲတခွဲလုံး သံပြိုင်ဟစ်ကြွေးကြသည်။

“ကြေးနန်းစာက ငါတို့ဆီ လိပ်မူပြီးပို့တာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကော့ဆက်ရဲဘော်တို့...”

ဗိုလ်ကြီးက ဖျောင်းဖျသည့် သဘောဖြင့် သူ့ ရင်ဘတ် သူ လက်ဖြင့် ဖိပြသည်။

သို့သော် သူတို့က သူ့စကားကို နားမဝင်။ တပ်ခွဲ၏ရိုင်းပင်းမှုနှင့် ယုံကြည်မှုကို ရလိုက်ပြန်ပြီဟု စိတ်ထဲခံစား ရသော အိုင်ဗန်က မှန်ကို စိတ်ဖြင့် ဖြတ်သလို တိခနဲဖြတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားမှာ အဲဒီကြေးနန်းစာ ရှိနေတယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်တို့ လျှောက်မယ့်လမ်းက ဗိုလ်ကြီးချပြတဲ့လမ်းနဲ့ တူမှ မတူတာ၊ ကျွန်တော်တို့က ကိုယ့် သွေးရင်းသားရင်း ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်းကို မတိုက်ခိုက် မဖိနှိပ်ချင်ဘူးလေ။ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ မသွားဘူး။ ဟင့်အင်း...ခုတော့ စိတ်မမှန်တဲ့လူတွေ ရုပ်လုံး ပေါ်လာပြီလေ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ စုပေါင်းပြီး အစိုးရဖွဲ့တာမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ မကူညီနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် က အဲဒါပဲ”

ကော့ဆက်များက သူတို့၏ သဘောတူ ထောက်ခံချက်ကို ကြွေးကြော် အော်ဟစ်ကြ၏။ ကော့ဆက် စစ်ဗိုလ်က နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက် စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေသည်။ သူ့နောက်တွင်မူ အခြားသော ကော့ဆက်ရဲဘော်များ၊ ပခုံးချင်း ထိစပ်လျက် မားမားရပ်နေကြသည်။ သူတို့ အထဲမှ ငယ်ငယ် ချောချော အင်ဂွတ်ရှ် တိုင်းရင်းသားတဦးက လက်ပိုက်ပြီး ရပ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်လျက်။ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် အသက်ကြီးကြီး ဟော့ဆီ တင် တိုင်းရင်းသားကတော့ မေ့လျော့ပေါ့ဆစွာဖြင့် သူ့လက်ကို သူ့ခါးတွင် ချိတ်ထားသည့် ဓားရှည် လက်ကိုင်ရိုးပေါ် တင်ထားမိ၏။ သူက အပြုံးမျက်လုံးများဖြင့် ကော့ဆက်ရဲဘော်များအား အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ အိုင်ဗန်က ဆွေးနွေးပွဲကို ရပ်တော့မည့်ဆဲဆဲမှာပင် သူ့ကို ကော့ဆက်စစ်ဗိုလ်က ကြိုကြိုတင်တင် တားထားသည်။ သူက အင်ဂွတ်ရှ် နှင့် တီးတိုးစကား ပြောပြီး အသံအောကြီးဖြင့် ကြွေးကြော်လိုက်၏။

“ညီရင်းအစ်ကို ကော့ဆက်တို့ လူမျိုးစုတပ်မက လွှတ်လိုက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ကို မင်းတို့ စကားပြောခွင့် ပြုမလား။”

ကော့ဆက်ရဲဘော်များ၏ ခွင့်ပြုချက်ကို စောင့်မနေ။ အင်ဂွတ်ရှ် တိုင်းရင်းသားက ရှေ့သို့ တလှမ်း တိုးသည်။ အလှတန်ဆာဆင်ထားသည့် သူ့ခါးပတ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ လက်ချောင်းများဖြင့် ကလိနေသည်။

“ဒွန်ကော့ဆက်ရဲဘော်တို့၊ ဆူညံပူညံနဲ့ ဘာသံတွေ

ထွက်နေကြတာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့ကို မလိုလားဘူး ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ စစ်ပွဲကြီးကိုပဲ လိုလားတယ်ပေါ့၊ ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ကို စစ်ပွဲကြီး ပေးမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မကြောက်ပါဘူး၊ မကြောက်ဘူးဆို လုံးဝ မကြောက်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဒီနေ့ပဲ စိစစ်ညှဉ်း ခြေပစ်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နောက်မှာ အသင့်စောင့်နေတာက တပ်ရင်း နှစ်ရင်း၊ ဒီတော့ ...”

သူ့စကားလုံးများက အပြင်ပန်းအားဖြင့် တည်ငြိမ်သည်။
အေးဆေးသည်။ သို့သော် ပြောရင်း ပြောရင်း စိတ်ပါ လာသည်။ အင်ပြည့်
အားပြည့် ဖြစ်လာသည်။

ရုရှားဘာသာစကားကို အိုးနင်းခွက်နင်း ပြောနေသည့်အထဲတွင်
တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားတွေလည်း ရောညှပ်ပါလာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ ဟောဟို
ကျော့ဆက်ရဲဘော်ပေါ့၊ ဒီလူက ဘော်လ်ရှီဗစ် တစ်ယောက်ဗျ၊ အဲဒါကို
ခင်ဗျားတို့၊ သူ့နောက်ကို လိုက်နေကြသေးတယ်၊ ကဲ...ဒီတော့ဗျာ အဲဒီလူကို
ဖမ်းကြ၊ အဲဒီလူကို လက်နက်ဖြုတ်သိမ်း ပစ်ကြ။”

အခန်း [၅]

(၁)

ပီထရိုဂရက်မြို့သို့ ချဉ်းကပ် ဝင်ရောက်နိုင်သည့် မီးရထားလမ်းတွေက များပြားလှသည်။ လာရသည့် အကွာအဝေး ကလည်း တပြန့်တပြောကြီး။ အနောက်ဘက်၊ တောင်ဘက်နှင့် အရှေ့ဘက်မှ ဝင်လာသည့် ရထားလမ်း တွေက အများကြီး။ ပီထရိုဂရက်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ကော်နီလော့ လွှတ်လိုက်သည့် စစ်တပ်များသည် နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲ နေသည်။ ပင်မဘူတာများမှာ သာမက ကြားဘူတာကလေးများ၌ပင် စစ်သည်တော်များ တင်ဆောင်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားနေသည့် ရထားတွေ ပြည့်ညှပ်နေသည်။

တပ်ရင်းများကို အထက်အရာရှိများ မထိန်းနိုင်တော့။ သူတို့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီ။ ဟိုတဖွဲ့၊ သည်တဖွဲ့ ပြန့်ကျဲနေသည့် တပ်ခွဲများသည် အချင်းချင်း အဆက်အသွယ်ပြတ်နေပြီ။ သည်ကြားထဲ အမိန့်တွေက ခုတမျိုး တော်ကြာတမျိုး ဝင်လာနေသည်။ အစဉ်တစိုက် ပြောင်းလဲနေသည့် အမိန့်များကြောင့် ရှုပ်ထွေးနေသည့် အခြေအနေတွေ ပို၍ ပို၍ ရှုပ်ထွေးကုန်သည်။ အခြေအနေတွေက ဦးနင်း ပဲ့ထောင်၊ ပဲ့နင်း ဦးထောင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေများက စိတ်တွေ တင်းကျပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမှု ကဲနေသည့် တပ်ဖွဲ့များအား အထိမခံ ရွှေ့ပန်းကန်များ ဖြစ်လာ စေသည်။ မီးရထား အလုပ်သမားများ၏ ကလန်ကဆန်လုပ်မှု ကလေးများကို ဖြေရှင်းရသည်။ အခက်အခဲတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြေရှင်း ကျော်လွှားရင်း ကော်နီလော့၏ စစ်တပ်များသည် ပီထရိုဂရက် မြို့ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာ နေသည်။

အနီရောင် လှောင်အိမ်တွဲများထဲတွင် ကော့ဆက် ခရိုင်ပေါင်းစုံမှ လာရောက်အမှုထမ်းကြသည့် ကော့ဆက် ရဲဘော်တွေ။ ငတ်တလှည့်၊ ပြတ်တလှည့် ဖြစ်နေသော သူတို့သည် ငတ်တလှည့် ပြတ်တလှည့် ဖြစ်နေသော သူတို့၏ မြင်းများနံဘေးတွင် စုဝေးနေကြသည်။ ဘူတာရုံများတွင် စက်ခေါင်းတွဲ လာအချိတ်ကို နာရီပေါင်းများစွာ စောင့်ဆိုင်း နေရသည့် ရထားတွဲများ ရှိသည်။ ၎င်းတွဲများပေါ်မှ လူတွေ ပွင့်အန်ကျလာသည်။ သူတို့သည် နားနေခန်းများသို့ သွားသည်။ သို့မဟုတ် ဘူတာ ပလက်ဖောင်းများပေါ်တွင် စုဝေးကြသည်။ ရွေ့ရထားများမှ ကျန်ခဲ့သမျှ အစားအစာ အားလုံးကို စားကြသည်။ မြို့ခံ ရွာခံများထံမှ ခိုးကြ ဝှက်ကြသည်။ အစားအစာ သိုလှောင်ရုံများကို ဖောက်ထွင်းလုယက် ကြသည်။

ရထားလမ်းများပေါ်တွင် သောင်တင်နေသည့် ဖြစ်သဖြင့်
ရိုးရိုးလမ်းများဆီသို့ သွားရောက်ဖို့ကို တပ်မှူးများ တုံ့ဆိုင်းကြသည်။
သွားရေးလာရေးက မလွယ်ကူ မချောမွေ့။ သို့ဖြင့် သူတို့ ရထားတွဲများ
ပေါ်မှာပင် ပေကပ်နေ ကြရလေသည်။

(၂)

အမှတ်(၁) ဒွန်ကော့ဆက်တပ်မအဖြစ် ဖွဲ့စည်းထားသည့်
တပ်ရင်းများထဲတွင် ယူဂျင်းလစ္စနစ်စကီ ယခင်က တာဝန်ထမ်းခဲ့သည့်
တပ်ရင်းလည်း ပါဝင်သည်။ ၎င်းတပ်ရင်းသည် ပီထရိုဂရက်သို့ လာဖို့
ရီဗဲလ်နာဗာ ရထားလမ်းကြောင်း ပေါ်တွင် ရောက်နေသည်။ အဆိုပါတပ်ရင်းမှ
တပ်ခွဲ နှစ်ခွဲသည် စက်တင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့ ညနေ ငါးနာရီတွင်
နာဗာဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်သည်။ သက်ဆိုင်ရာ တပ်ခွဲမှူး သိလိုက်ရ သည်မှာ
ထိုညအဖို့ သူတို့တပ်တွေ ရှေ့သို့ခရီးဆက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ကြောင်းပင်။
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နာဗာအလွန်တွင် ရထားလမ်းကို ဖျက်ဆီးထား
ကြသည် ဆိုပဲ။ လမ်းပြင်သမားတွေ လွှတ်ထားပြီ။ အချိန်မီ ပြင်ပြီးလျှင်တော့
နံနက်စောစော ခရီးဆက်ကြသည်။ စိတ်ပါသည် ဖြစ်စေ၊ စိတ်မပါသည်ဖြစ်စေ
တပ်ခွဲမှူး အနေဖြင့် တခြားရွေးစရာလမ်း မရှိ။ သည်အတိုင်း လက်ခံရမည်သာ။
တပ်ခွဲမှူးက မကျေမနပ်ဘဲ ဆဲဆို ရေရွတ်ပြီး သူ တွဲပေါ်တက်သည်။
သည်သတင်းကို အခြားအရာရှိများထံ ဆက်သွယ် သတင်းပို့သည်။ နောက်ပြီး
ထိုင်သည်။ လက်ဖက်ရည် ထိုင်သောက် နေဖို့ကလွဲပြီး တခြား
ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။

တိမ်ဖုံးသောည။ ကြည်စင်ခြင်း မရှိသည့်ည။ အသည်းခိုက်အောင်
အေးသည့်လေက ဖင်လန် ပင်လယ်အော် ဘက်မှ စူးစူးထိုးထိုး တိုက်နေသည်။
ကော့ဆက် ရဲဘော်တွေ ဟိုတစု သည်တစုဖြင့် စုဝေး စကားပြောနေကြသည်။
ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ၊ ရထားပေါ်မှာ၊ ရထားတွဲ အဆုံးဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည့်
ကော့ဆက်တစ်ဦး၏ အသံက တေးသီချင်း တပုဒ်ကို သီကျူးနေသည်။
သူ့သီချင်းက မကျေမနပ် ငြိုးမာန်ဖွဲ့ မြည်တမ်းနေသည့် သီချင်း။ သို့သော်
ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင် နေမှန်း မသိ။ အပြစ်တင် ညည်းညူနေသည်တော့
အမှန်။

ဖြစ်နေသည့် ကုန်လှောင်ရုံ အလွန်လောက်ဆီမှ လူ
ညညှီအမှောင်ထဲတွင် မည်းမည်းလုံးလုံးကြီး တစ်ဦး ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူ
လမ်းလျှောက် ရပ်လိုက်သည်။ တေးသံကို နားထောင်သည်။ အဝါရောင်
မီးကလေးတွေ လင်းနေသည့် ရထားလမ်းတလျှောက် ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ပြီးတော့ ရထားတွဲများဘက်သို့ စိတ်ချလက်ချ လျှောက်သွားသည်။ နောက်ဆုံး ရထားတွဲကို ကွေ့ပတ်လိုက်ချိန်တွင် ရထားတွဲ တံခါးပေါက်တွင် ရပ်နေသည့် ကော့ဆက် ရဲဘော်က သီချင်းအဆို ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လှမ်းအော်မေးသည်။

“ဘယ်သူလဲဟေ့”

“နေပါဦး၊ မင်းက ဘယ်သူ ဖြစ်စေချင်လို့လဲ”

ထိုလူက လမ်းလျှောက် မရပ်ဘဲ ခပ်အင်အင် လေသံဖြင့် ဖြေသည်။

“မင်းက ညကြီးမင်းကြီးမှာ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ မင်းတို့လို ကလေးကချေတွေကို ငါတို့ အားရပါးရ ခွာပစ်မှာနော်”

ထိုလူ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ရထားတွဲ၏ အလယ်လောက်ရောက်မှ တွဲတတွဲ၏ တံခါးပေါက်ထဲ ခေါင်းလှို့ပြီး မေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်တပ်ခွဲကလဲဟင်”

“အကျဉ်းသားတွေဗျ”

မှောင်ထဲတွင် တစုံတစ်ယောက်က ရယ်မောရင်း ဖြေသည်။

“ကျွန်တော် တကယ်မေးနေတာပါဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့က အမှတ်(၂)”

“ဒါဆို တပ်စု(၄)က ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ရှေ့ကနေတွက်ရင် ခြောက်တွဲမြောက်မှာ”

ဆဋ္ဌမမြောက် တွဲတံခါးဝတွင် ကော့ဆက် သုံးယောက် ရှိသည်။ တစ်ယောက်က ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီး ကျန်နှစ်ယောက်က မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာသူကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“ရဲဘော်တို့၊ ကံကောင်း အကြောင်းလှကြပါတယ်နော်”

“ဘုရားသခင်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ပေါ့ဗျာ”

ခုမှရောက်လာသူ၏မျက်နှာကို ငေးကြည့်လျက်တယောက်က ဖြေသည်။

“နီကီတာဒူရင် တစ်ယောက် သက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးလားဗျ၊ ဒီတွဲထဲမှာ သူ ရှိလားဟင်”

“ဟောဒီမှာ ... ကျွန်တော်လေဗျာ”

ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသူက ဖြေရင်း မတ်တတ်ရပ်သည်။
သူသောက်ထားသည့် စီးကရက်တိုကို ဖိနပ် ဖနောင့်ဖြင့် နင်းခြေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ။ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲဟင်”

မုတ်ဆိတ်မွေး ထူလပျစ်နှင့် သူ့မျက်နှာကို ရှေ့တိုးပြီး လူစိမ်းကို စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်သည်။ လူစိမ်းက ကုတ်အင်္ကျီ ရှည်ကြီးနှင့် စစ်သားများ ဆောင်းသည့် ကက်ဦးထုပ် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်တလုံး ဆင်မြန်းထားသည်။ တွဲပေါ်မှ စစ်သားက ရုတ်ခြည်းဆိုသလို သူ့မုတ်ဆိတ် သူ့လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ တအံ့တဩ ကြွေးကြော်သည်။

“အီလီယာ ...”

“ဘန်ချပ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်ဘဝကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
ပေါ်တော်မူလာတာလဲ”

ဘန်ချပ်၏ အမွေးထူလက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ ခါးကိုင်လျက်
တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောသည်။

“ဒီလူတွေက ကျွန်တော်တို့လူတွေပဲ၊ ခင်ဗျား ကြောက်ဖို့ မလိုဘူး၊
ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကို ရောက်လာလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး၊
ခင်ဗျားကြီးကတော့နော်”

ဘန်ချပ်က အခြားကော့ဆက်နှစ်ဦးနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးမှ
အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြန်ပြောသည်။

“ငါ ပီထရိုဂရက်က လာခဲ့တာ၊ ငါ မင်းကို လိုက်ရှာနေတာကွ၊ ငါတို့
လုပ်စရာအလုပ် ရှိနေတယ်။ ငါတို့ တိုင်ပင်ကြမှ ဖြစ်မယ်လေ၊ မင်းကို
မသေမပျောက် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာသကွာ၊ ငါတို့ တွဲထဲ ဝင်ကြရအောင်လေ”

တွဲပေါ်တက်ကြသည်။ ဒူဂင်က တစုံတစ်ယောက် အား ဖိနပ်ဦးဖြင့်
ထိုးပြီး လေသံမျှဖြင့် ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ထကွာ၊ အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်
ရောက်နေတယ်၊ ထ...ထ...အမြန်ထ လှုပ်ရှားစမ်း”

အိပ်နေသည့်ကော့ဆက် လူးလွန့်သည်။ အိပ်ရာမှ ထသည်။
ဆေးရွက်ကြီးအနံ့နှင့် မြင်းချွေးနံ့တွေ စွဲနေသည့် ဧရာမလက်ကြီးနှစ်ဖက်က
ဘန်ချပ်၏ မျက်နှာကို အမှောင်ကြီးထဲတွင် ဂရုတစိုက်
ပွတ်သပ်စမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မေးသည်။

“ဘန်ချပ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ဒါထက် မင်းက ချီကာမာဆော့ လား၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာတယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါ တပ်စု(၃)က ကောင်တွေ ပြေးခေါ်လိုက်ရမလား”

“အဲဒီစိတ်ကူး ကောင်းတယ်”

အမှတ်(၃)တပ်စုမှ ရဲဘော်တွေ အားလုံးလို ရောက်လာသည်။ ရဲဘော်နှစ်ဦးသာ မြင်းတွေ စောင့်ကြည့်ဖို့ ကျန်ခဲ့သည်။ ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ ဘန်ချပ်ဆီသို့ သွားကြသည်။ လက်တွေ ဆန့်တန်းပေးသည်။ ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက် ကြသည်။ မီးအိမ်မှ မီးရောင်ဖြင့် ဘန်ချပ်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ အားလုံး၏ နှုတ်ဆက်ဟန်များသည် တပုံစံတည်း ထွက်သည်။ ရဲဘော်ရဲဘက်တစ်ဦးအား နွေးထွေး လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုခြင်းမျိုး။

ဘန်ချပ်အား မီးသိမ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူပြီး ထိုင်စေသည်။ သူတို့က ဘန်ချပ် ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းပြီး ချောင်းတချက် ဟန့်လိုက်ကာ... တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့ မတ်တတ်ရပ်ကြသည်။ သူနှင့် အနီးဆုံး ရဲဘော်များက ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကြသည်။ ဒုဂင်က

“ခင်ဗျားရဲ့စာကို ကျွန်တော်တို့ ဟိုတနေ့ကပဲ ရတယ် အီလီယာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ လူချင်း တွေ့ချင်နေကြတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ ခင်ဗျားအကြံပေးချက်ကို ကြားချင် ကြတယ်လေ၊ ခု သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ပီထရိုဂရက် ကို လွှတ်နေတယ်ဗျ”

“ဖြစ်နေတာက ဒီလိုပါ အီလီယာ”

တံခါးပေါက်နားတွင် ရပ်နေသည့် ကော့ဆက် တယောက်က စကားစသည်။ သူ့နားရွက်မှ နားဆွဲ တကွင်း တွဲလောင်းကျနေသည်။ သည်ရဲဘော်ကား သံပြားပေါ်တွင် မီးဖိုပြီး ရေနွေးတည်သည့်အတွက် လစွနစ်စကီနှင့် ထိပ်တိုက် တိုးခဲ့ရသည့် ရဲဘော်ပါ တည်း။

“သွေးထိုး လှုံ့ဆော်သူတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီ လာလာပြီး ပီထရိုဂရက်ကို မသွားကြဖို့ ဟောပြော နေတာပဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်သွေးချင်းတွေကို စတိုက်ခိုက် မနှိမ်နင်းသင့်ဘူး ဘာညာနဲ့ စုံနေတာပါပဲဗျာ၊ သူတို့ ပြောတာတွေ ကျွန်တော်တို့ နားထောင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို သိပ်ယုံလှတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ကျွန်တော် တို့ရဲ့ လူရင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ခုတုံးလုပ် အသုံးချဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ပီထရိုဂရက်ကို မသွားဘူးလို့ ငြင်းဆန်ရင် ကော်နီလော့ က သူ့ရဲ့ တိုင်းရင်းသားတပ်တွေ လွှတ်ပြီး ကျွန်တော် တို့ကို ဆော်ခိုင်းမှာပေါ့၊ အဲဒီအခါကျတော့ရော ဘာထူး မှာလဲ၊ သွေးမြေကျမှာပဲ။

“အေး ... ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော်တို့လို ကော့ဆက်တယောက်လေ၊

ခင်ဗျားကိုတော့ ကျွန်တော် တို့က ယုံတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ဆီ စာတွေ ရေးတယ်၊ သတင်းစာတွေ ပို့ပေးမယ်၊ အဲဒီအတွက် ခင်ဗျားကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်.. သိလား၊ ကျွန်တော်တို့မှာ စီးကရက်လိပ်ဖို့ စက္ကူကလည်း ပြတ်လပ်နေပြီလေ”

“ဟေ့ကောင် ငစလူ.. မင်း ဘာမဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ရဲဘော်တစ်ယောက်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ဝင်ဟန်သည်။

“မင်းက စာမဖတ်တတ်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းက ဒါပဲ စဉ်းစားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျန်တဲ့ ငါတို့အားလုံး က မင်းလိုမှ မဟုတ်ဘဲဟာ၊ သတင်းစာတွေကို စီးကရက် လိပ်ဖို့ တမျိုးတည်းအတွက် အသုံးပြုဖို့ စဉ်းစားကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာကနေ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာအထိ ဖတ်ကြတာ အီလီယာ”

ကော့ဆက်များအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ဘန်ချပ် ပြုံးသည်။ ထိုင်လျက်စကားပြောရတာ သိပ်ပြီး စိတ်တိုင်းမကျ။ ထို့ကြောင့် သူ မတ်တတ်ရပ်သည်။ မီးအိမ်ကို ကျောပေးပြီး ဖြည်းဖြည်းလေးလေးနှင့် သေချာ ခိုင်မာစွာ ပြောသည်။

“မင်းတို့ ပီထရိုဂရက်မှာ လုပ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ အဲဒီမှာ ဆူပူအုံကြွမှု ဆိုတာတွေလည်း ဘာမှမရှိဘူး၊ မင်းတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကို လွှတ်နေကြတာလဲဆိုတာ သိကြရဲ့လား၊ ယာယီအစိုးရကို ဖြုတ်ချဖို့ကွ။ အဲဒါကို ဘယ်သူက ဦးဆောင် နေသလဲ ဆိုတော့ ဇာဘုရင်ရဲ့ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့ပေါ့၊ သူက ကာရင်စကီကို ဘာဖြစ်လို့ ကန်ထုတ်ချင် နေရတာလဲ၊ ကာရင်စကီရဲ့ ရာထူးဖြစ်တဲ့ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ရာထူးကို လိုချင် လို့ပေါ့။

“ကော့ဆက်ရဲဘော်တို့ .. နားထောင်ကြစမ်း၊ မင်းတို့ရဲ့ လည်ကုပ်ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ သစ်သား ထမ်းပိုးကို သူတို့က ဖယ်ပစ်ချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီသစ်သားထမ်းပိုး နေရာမှာ သံမဏိထမ်းပိုး တင်ပေးချင်လို့ပဲ၊ ဒီတော့ ဆိုးယုတ်မှု နှစ်မျိုးရှိတဲ့ အထဲက ဆိုးယုတ်မှု နည်းတာကို မင်းတို့ ရွေးရမှာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလားကွာ၊ ဘယ်ဟာ ရွေးမလဲ ဆိုတာတော့ မင်းတို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရွေးကြ၊ ဇာဘုရင်ရဲ့ လက်အောက်မှာ မင်းတို့မျက်နှာကို လက်သီးစာ ကျွေးမယ်၊ ပြီးတော့ စစ်ပွဲနဲ့မို့ မင်းတို့ကို အသုံးချတယ်၊ ကာရင်စကီရဲ့ လက်အောက်မှာကျတော့ မင်းတို့ကို စစ်တိုက်ဖို့ အသုံးချမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ကို လက်သီးစာ ကျွေးတာမျိုးတော့ မလုပ်တော့ဘူး။ ကာရင်စကီရဲ့ လက်အောက်မှာ နည်းနည်းကလေး တော်တာပဲရှိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူ့အောက်မှာ နည်းနည်းပိုကောင်း တာတော့ အမှန်ပဲ။

“ဒါပေမဲ့ ကောင်းသထက် ပိုကောင်းလာမှာက ကာရင်စကီရဲ့ နောက်ပိုင်း ... ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေရဲ့ လက်ထဲကို အာဏာရောက်သွားမှ အကောင်းကြီး ကောင်းလာမှာ၊ အစိုးရအဖွဲ့ကို သူတို့ ဖွဲ့ပါစေ၊ အဲဒီမှာ ငြိမ်းချမ်းရေး တခါတည်း ရပြီသာမှတ်။ ငါက ကာရင်စကီရဲ့ ဘက်တော်သား မဟုတ်ဘူးနော်၊ အဲဒီ ငစလူ ကြီးကို ယမမင်းက ခေါ်တော်မူမှာ။ သူတို့အားလုံးကို ယမမင်းက သဲသဲကွဲကွဲ မှတ်ထားပြီးသား”

သူ ပြီးသည်။ နဖူးမှ ချွေးများကို လက်ဝါးဖြင့် သုတ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ကို ငါ မေတ္တာရပ်ခံချင်တာက အလုပ်သမားတွေရဲ့ သွေး မြေမကျပါစေနဲ့၊ နောက်ပြီး လောလောဆယ် အချိန်မှာ ယာယီအစိုးရကို အကာအကွယ်ပေးပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကာကွယ်ရမလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအစိုးရနေရာကို ကော်နီလော့ ရောက်လာရင် ရုရှားပြည်ကြီးဟာ အလုပ်သမားတွေရဲ့ သွေးထဲမှာ နစ်နေလိမ့်မယ်၊ သူ့လက်ထဲက အာဏာကို ဖယ်ရှားပြီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ပြည်သူ့လက်ထဲ အာဏာလွှဲပေးဖို့ ခက်ခြင်းမက ခက်သွား လိမ့်မယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ”

“နေစမ်းပါဦး အီလီယာ”

ဘန်ချပ်၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် လောက်ပင် တုတ်ခိုင်သည့် ကော့ဆက်လူငယ်တယောက် နောက်တန်းမှ တိုးထွက်လာသည်။ ထိုရဲဘော်က ချောင်းဟန့်သည်။ ဝက်သစ်ချပင်အိုကြီးမှ သစ်ကိုင်းများပမာ ရှည်လျားလှသည့် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို အချင်းချင်း ပွတ်သည်။ သစ်ရွက်နုကလေးများလို စိမ်းနေသည့် အပြုံးမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လျက် မေးခွန်းထုတ်သည်။

“ခုလေးပဲ ထမ်းပိုးတွေအကြောင်း ခင်ဗျား ပြောသွားတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေ အာဏာ ရသွားတဲ့ အခါ ကျတော့ရော ကျွန်တော်တို့ပေါ် ဘယ်လို ထမ်းပိုးမျိုးတွေ တင်ဦးမှာလဲဟင်”

“ဘာပြောတယ်၊ မင့်လည်ကုပ်ပေါ် မင်း ဘယ်လို ထမ်းပိုးမျိုး တင်ချင်သေးလို့လဲ”

“ဘာ...ဘာဖြစ်တယ်၊ ကိုယ့်လည်ကုပ်ပေါ် ကိုယ် ကိုယ်တိုင် ထမ်းပိုးတင်ဖို့ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဗျ”

“ကဲ.... ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေရဲ့ လက်အောက်မှာ အစိုးရ က ဘယ်သူတွေ ဖြစ်လာမလဲ၊ မင်းကို ရွေးရင် မင်း ဖြစ်လာမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဒုဂင် ဖြစ်လာမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဟောဒီက မိတ်ဆွေကြီး ဖြစ်လာမယ်၊ အစိုးရ ဟာ ရွေးကောက် တင်မြှောက်တဲ့ အစိုးရ ဖြစ်လာမယ်၊ ဆိုဗီယက်အဖွဲ့ တဖွဲ့ပေါ့၊ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“ဒါပေမဲ့ ထိပ်ဆုံးမှာ ဘယ်သူနေမှာလဲ”

“ဟား ... ရွေးကောက်ခံရတဲ့သူ ဖြစ်မှာပဲ။ သူတို့ က မင်းကို တင်မြှောက်ရင် ထိပ်ဆုံးကလူဟာ မင်းဖြစ်မှာပဲ”

“ဟုတ်လို့လား၊ ခင်ဗျား မုသားတွေ ပြောနေတာလား အီလီယာ”

ကော့ဆက်တွေ ရယ်မောကြသည်။ အားလုံး သူတစ်ဦး၊ ငါတစ်ဦး ပြောကြသည်။ တံခါးဝတွင် အစောင့်ချ ထားသည့် ရဲဘော်ပင်လျှင် ခဏတဖြုတ် အထဲဝင်လာသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေက မြေတွေကို ဘာလုပ်ဖို့ လိုချင်ကြတာလဲဗျ”

“သူတို့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြေတွေကိုရော မသိမ်းဘူးလား”

“သူတို့က စစ်ပွဲကြီးကို အဆုံးသတ်ပစ်မှာလားဟင်၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့အတွက် တိုက်ခိုက်ပေးဖို့ ကျွန်တော် တို့ကို ခိုင်းဦးမှာလား”

“ကျွန်တော်တို့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က အမှောင်ထဲ ရောက်နေတာကလား”

ဘန်ချပ် ဟိုတက်ကြည့်လိုက်၊ သည်ဘက် ကြည့်လိုက်ဖြင့် ကော့ဆက်များကို အာရုံစိုက်လေ့လာသည်။ သူတို့ ငြိမ်သက်သွားသည်ထိ စောင့်နေသည်။ စောစောပိုင်း သူ့စည်းရုံးရေး အစီအစဉ်တုန်းကတော့ သူ့စကား အောင်ပျံ့ မည်လားဟု မယုံမရဲရှိခဲ့သေးသည်။ ခုတော့ ၎င်းခံစားချက် မရှိတော့။ ကော့ဆက်များ၏ စိတ်အနေအထားကို ထဲထဲ ဝင်ဝင် သိလိုက်ရပြီ။ ခုဆို ကံသေကံမ ပြောနိုင်ပြီ။ ဘယ်လိုဖိအားများနှင့် ကြုံရသည်ဖြစ်စေ ကော့ဆက်တပ်ပွဲများ တင်ဆောင်လာသည့် ရထားကြီးသည် နာဗာဘူတာရုံတွင် ရပ်နားရတော့မည်။ ဟိုတစ်နေ့က မိမိ၏ စီမံကိန်းကို ပီထရိုဂရက် ဒေသပါတီ ကော်မတီသို့ တင်ပြစဉ်တုန်းကဆိုလျှင် သူသည် တက်ကြွခဲ့သည်။ သူ၏ စည်းရုံးရေးစီမံကိန်း အောင်မြင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ချက် အပြည့်အဝရှိခဲ့သည်။ သို့သော် နာဗာသို့ အရောက်တွင် သူ့သံသယတွေ ကြီးထွား လာသည်။ ကော့ဆက်တွေ နားလည် သဘောပေါက်အောင် သူတို့ကိုယ်ပိုင် ဘာသာစကားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုတာ သူသိနေသည်။ ကော့ဆက်တွေ နားလည်သည့် ဘာသာစကားမျိုးဖြင့် သူ ပြောနိုင်ပါမည်လားဟု ကြောက်စိတ်ဝင်မိသည်။ ဘာကြောင့်ဆို သည်တပ်မှ ထွက်ခွာသွားကတည်းက သူ ရောနှောပတ်သက် ဆက်ဆံခဲ့သူများမှာ အလုပ်သမားတွေချည်း ဖြစ်နေ သောကြောင့်ပင်။

ကော့ဆက်များကို စကား စပြောတုန်းတော့ သူ့ အသံတွေ

မတည်ငြိမ်ဘဲ စကားတွေ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတိထားမိသည်။ သည်တော့ ကော့ဆက်တွေ အယုံကြီး ယုံလာအောင် ရွေးချယ်သုံးနှုန်း ရမည့် စကားလုံးတွေကို စကားပြောရင်း ဦးနှောက်ပေါက်ထွက်ခမန်း စဉ်းစားခဲ့ရသည်။ သို့သော် သူပြောခဲ့သည့် စကား များမှာ အနှစ်ပေါ် အကာပြပြတွေချည်း။ ဒေသဆိုင်ရာ ပါတီကော်မတီက ယုံကြည်အားကိုးစွာ ပေးအပ်ခဲ့သည့် မဟာ တာဝန်ကြီး ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မိပြီဟု သူ စိတ်မကောင်းစွာ စဉ်းစား၏။ သူ ချွေးဒီးဒီးထွက်နေသည်။ မောကြီး ပန်းကြီး အသက်ရှူနေရသည်။

ထမ်းပိုးများအကြောင်း မေးလိုက်သည့် ကော့ဆက်က သူ၏ အရည်အသွေးမဲ့မှုကို ထင်းခနဲ ဖော်ထုတ် လိုက်သည်။ သို့သော် နောက်ထပ်ရသည့် ပြောဆို အခွင့်အလမ်း ပေးခဲ့သည်။ ထိရောက်ထက်မြက်သော ဆွေးနွေးချက် များက သူ့စိတ်သူ ပြန်လည်စုစည်းဖို့ စကားလုံးများကို ရွေးချယ် သုံးနှုန်းနိုင်စွမ်း ရှိလာသည်။ မြင်းသည်တော်တစ်ဦးက မြင်းဇက်ကြိုးကို ကိုင်ကာ ကိုယ့်မြင်းကိုယ် လိုသလိုခိုင်းနေသည်သို့ သည်စကားဝိုင်းကို သူ စိုးမိုးနိုင်လာသည်။

“ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာ ညီလာခံဟာ မလိုလားအပ်တဲ့ ညီလာခံ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ရှင်းပြစမ်းပါ”

မေးခွန်းတွေ ဆက်တိုက်မေးကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဆရာကြီး လီနင်ကို ရုရှားနိုင်ငံ ရောက်အောင် ဂျာမန်တွေက လွှတ်လိုက်တာဆို ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဘန်ချပ်...ခင်ဗျား ဒီကိုလာတာ ခင်ဗျားသဘောနဲ့ ခင်ဗျား လွတ်လွတ်လပ်လပ် လာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားကို စေလွှတ်လိုက်တာလား”

“နေစမ်းပါဦး မင်ရှီဗစ်¹³ တွေလည်း ပြည်သူတွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်တော်တို့မှာ စစ်ကောင်စီနဲ့ ပြည်သူ့အစိုးရ ရှိနေပြီလေ။ အဲဒီကြားက ကျွန်တော် တို့က ဘာကိစ္စ ဆိုဖီယက်တွေကို လိုလားနေရမှာလဲ”

ဘန်ချပ်က မေးခွန်းများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖြေသည်။ သူတို့၏ အစည်းအဝေးသည် ညဉ့်သန်းခေါင် ကျော်မှ ပြီးသွားသည်။ နံနက်မိုးလင်းလျှင် တပ်ခွဲ နှစ်ခွဲစလုံး အထွေထွေအစည်းအဝေး ပြုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ကြသည်။ ထိုညက ဘန်ချပ် ရထားတွဲထဲမှာပဲ အိပ်သည်။ ချီကာမာဆော့က သူ့စောင်တွေ မျှဝေသုံးစွဲဖို့ ကမ်းလှမ်းသည်။ ချီကာမာဆော့ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး လဲလျောင်းရင်း ဘန်ချပ်အား သတိပေးစကားပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ အေးအေး ဆေးဆေး လဲအိပ်လို့ရတယ် အီလီယာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က သန်းတွေနဲ့ နပန်းလုံးနေကြရတာဗျ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူအိပ်ရင် သန်းတွေကို သွေးလျှံသလို မဖြစ်အောင်တော့ သတိထား၊ သန်းကြီးတွေက ဝပြီးနေတာ တကောင် တကောင် ကြက်ဥ တလုံးစာလောက် ရှိသဗျ”

သူ ခဏမျှ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ပြီးမှ တိုးတိတ်စွာ မေးသည်။

“ဘန်ချပ်၊ လီနင်က ဘယ်ကလာတဲ့ ဘာလူမျိုး လဲဟင်”

“လီနင်၊ ဟုတ်လား၊ လီနင်ဟာ ရုရှားလူမျိုး တယောက်ပါ”

“ဟေ...ဟုတ်ရဲ့လား”

“အဲဒါ အမှန်ပါ၊ သူဟာ ရုရှားလူမျိုးပါ”

“မဟုတ်သေးဘူး အစ်ကို၊ အဲဒီနေရာမှာ ခင်ဗျား မှားနေပြီ၊ ခင်ဗျား သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းမသိသေးတာ ရှင်းနေတာပဲ”

ချီကာမာဆော့ ဆရာကြီးလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“သူ ဘယ်အရပ်က လာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိလို့လား၊ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သွေးချင်းဗျ၊ သူ ဆင်းသက် လာတာ ဒွန်ကော့ဆက် မျိုးနွယ်ကပဲ၊ သူ့ကို ဗီလီကော့နီယာဇီခရိုင်၊ ဆားလ်စ်ကော့ စီရင်စုမှာ မွေးဖွားတာ... နားလည်လား၊ သူဟာ စစ်တပ်မှာ အမြောက်တပ်သားအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့တယ်လို့ သူတို့ ပြောကြတယ်၊ သူ့မျက်နှာကလည်း ကော့ဆက် အောက် အရပ်သားတွေရဲ့ မျက်နှာမျိုးပဲ၊ ပါးရိုးကြီးကြီးနဲ့ မျက်လုံးတွေက အဲဒီအရပ်သားတွေအတိုင်းပဲ”

“မင်းက ဘယ်လိုသိလာတာလဲ”

“ကော့ဆက်တွေ သူတို့ချင်း ပြောနေကြတာလေ၊ ကျွန်တော် ကြားထားတာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ”

“မဟုတ်ဘူး ချီကာမာဆော့၊ သူဟာ ရုရှားလူမျိုးပါ၊ နောက်ပြီး သူ ဇာတိက ဆင်ဘွဲ့စ် စီရင်စုပါ”

“ခင်ဗျားပြောတာတွေ ကျွန်တော် မယုံဘူး၊ ဘာကြောင့် မယုံသလဲ ဆိုတာကတော့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ကလေးပါ၊ ကျွန်တော် သိတဲ့အထဲမှာ ပူဂါရေး ရှိတယ်၊ သူဟာ ကော့ဆက်တယောက် မဟုတ်ဘူးလား၊ နောက်ပြီး တင်ကာရာဇင် ကရော။ နောက်ပြီး တီမိုဖီ ဗစ်ချ်ယာမက်ကရော။ အဲဒါပါပဲ၊ ဇာဘုရင်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ဆင်းရဲသားပြည်သူတွေကို မြှင့်တင်ပေးခဲ့တဲ့ လူတွေထဲမှာ ကော့ဆက်မဟုတ်တဲ့လူ ဘယ်နှယောက် ရှိခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ဒါကို

ခင်ဗျားက ပြောနေသေးတယ်။ လီနင် ဟာ ဆိုက်ဘေးရီးယားပြည်နယ်ကပါလို့၊
အဲဒီလိုစကားတွေ ကြားရတာ ကျွန်တော်ဖြင့် ရှက်တယ် အီလီယာ”

ဘန်ချပ်က အပြုံးဖြင့် မေးသည်။

“ဒီတော့ သူဟာ ကော့ဆက်တစ်ဦး ပါလို့ သူတို့ က ပြောကြတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ သူဟာ ကော့ဆက်တစ်ယောက်ပဲ။ လောလောဆယ်
သူထုတ်မပြောသေးတာပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ သူ့မျက်နှာကို မြင်တာနဲ့
တန်းသိမှာပဲ”

ချီကာမာဆော့ စီးကရက်သောက်သည်။ စီးကရက် မီးခိုးများကို
ဘန်ချပ်၏မျက်နှာဆီသို့ ရှူးခနဲ မှုတ်ထုတ်သည်။

“သူ့အကြောင်း ပြောရတာ ယုံတမ်းပုံပြင်တပုဒ် ပြောနေရသလိုပါပဲဗျာ၊
သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဗလာဒီမာ က ကော့ဆက်တွေ ထဲက တစ်ယောက်။
နောက်ပြီး အမြောက်တပ်သားတစ်ဦး။ ဒီတော့ သူ့အသိပညာတွေကို ဘယ်က
ရလာသလဲ။ အဲ...သူတို့က ပြောတယ်လေ။ စစ်ပွဲကြီး အစမှာ သူ့ကို
ဂျာမန်တွေက စစ်သုံ့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းခေါ်သွားတာတဲ့။ အဲဒီ ဉာဏ်ပညာ
ဗဟုသုတတွေ ကြီးရင့်လာအောင် အဲဒီမှာပဲ သင်ယူခဲ့တာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့
အလုပ်သမားတွေ တော်လှန်လာအောင် သူက စည်းရုံးလှုံ့ဆော်နိုင်တော့
ဂျာမန်တွေ သူ့ကို ကြောက်လာတယ်ဆိုပဲ။ ဒါနဲ့ “ဒီခေါင်းကြီးကို ရှင်းပစ်” “ဒီလူ
ငါတို့ ဟန့်တားလို့မရတ ခုကွတွေ ပေးနေပြီ။ ဒီတော့ သူ့လူမျိုးတွေဆီသာ သူ့ကို
မြန်မြန်ပြန်ပို့” ဆိုပြီး သူ့ကို ရုရှား ပြန်ပို့လိုက်တာတဲ့ဗျား။ ကဲ... ဒီတော့ ခင်ဗျား
ကျွန်တော့်ကို ခံငြင်းမနေနဲ့။ သူဟာ ကော့ဆက်လူမျိုး တစ်ယောက်။
မယုံမရှိပါနဲ့ ကိုယ့်ဆရာရယ်။ ဒီလိုလူမျိုး တစ်ယောက်ဟာ
ဆိုက်ဘေးရီးယားပြည်နယ်က ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဘန်ချပ် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးတပွင့်။ သူ
အိပ်ချင်နေပြီ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ သန်းတွေ တရွရွတက်လာသည်။ သူ
ရှုပ်အင်္ကျီအောက်တွင် တစစ်စစ်ဖြစ်အောင် ကိုက်ကြဲခဲ့ကြသည်။ ချီကာမာ
ဆော့ထံမှ သက်ပြင်းချသံ ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့နံဘေးတွင် တခေါခေါ
အိပ်ပျော်နေတော့၏။

ဘန်ချပ်ကတော့ ဟိုဘက်လိုမ့်လိုက် သည်ဘက်လိုမ့်လိုက်။
မျက်လုံးကြောင်တောင် ဖြစ်နေသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသထွက်မိသည်။
မရည်ရွယ်ဘဲ ၁၉၁၅ ခုနှစ် တိုက်ပွဲမှ မြင်ကွင်းတကွက်ကို ပြန်လည်မြင်
ယောင်မိ၏။ သူ့အတွေးတွေ ရောက်တတ်ရာရာသို့ ပျံ့လွင့်သွားသည်။
သူမှတ်ဉာဏ်က အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်သော အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းများကို
ပြန်လည်ဖော်ထုတ်သည်။ သေဆုံးနေသော ရုရှားနှင့် ဂျာမန် စစ်သားများ၏

ပုံရိပ်များ။ အရောင်အဆင်း ကင်းပြီး တစက်ကလေးမျှ မျက်စိပသာဒမဖြစ်သည့် ရှုခင်းများ၊ ပဲ့တင်ဟိန်းနေသည့် အမြောက်ဆန် ပေါက်ကွဲသံများ၊ စက်သေနတ်သံ တဒက်ဒက်။ ရဲဝံ့သော တေးတစ်ပုဒ် လှပစွာဖော်ကျူးထားသည်။ လှလွန်းသဖြင့် အသည်းကြွေမတတ် ခံစားရသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ သူ့ တခါက ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည့် မိန်းမ၏ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ၏ ကောက်ကြောင်းကို ရေးရေးမျှ မြင်ရပြန်သည်။ ထို့နောက်တဖန် စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံများ။ သူ့ညီနောင် များ၏ သင်္ချိုင်းမြေပုံများ... တောင်ကုန်း ကလေး တခု ပေါ်တွင် စီစီရီရီ..။

သူ ထထိုင်သည်။ ပါးစပ်မှ အသံထွက်ပြီး ပြောသည်။ သို့မဟုတ် အသံထွက်ပြီး ပြောသည်ဟု ထင်မိတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ “ငါသေတဲ့အထိ ဒီအမှတ်တရ ပုံရိပ်တွေကို ငါနဲ့အတူ သယ်ဆောင်သွားရတော့မယ်၊ ဒီအဖြစ်ကို ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့အတူ ဒီခရီးကို ဖြတ်တောက်ခဲ့သူ အားလုံး ဒီလိုပဲ ခံစားနေကြရမှာပဲ၊ ငါတို့ရဲ့ ဘဝတွေ တစစီ ကြေမ့ ဖျက်ဆီးခံခဲ့ရတယ်၊ ကျိန်စာအသင့်ခံခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီလူတွေ ကျဆုံးပါစေ။ သူတို့ဟာ သေသွား တာတောင် သူတို့ရဲ့ မိုက်ပြစ်တွေ ပျောက်ပျက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

သူ အံတင်းတင်းကြိတ်သည်။ အသံထွက် ညည်းညူသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဆူပွက်နေသည့် အဆိပ်ပြင်း အမှန်းတရား များကြောင့် အသက်ရှူ ကျပ်လာသည်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာသည်။ အလင်းရောင် ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်လာ သည့်တိုင် သူ တမှေးမျှ အိပ်မပျော်။ သည်နေ့မနက် နေရထိုင်ရတာ တမျိုးကြီး။ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေသည်။ ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး ကြောက်သွေးဝင်နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မီးရထားအလုပ်သမားများ ကော်မတီသို့ သူသွားသည်။ ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ ရထားကို နာဗာသို့ ဆက်မလွှတ်ဖို့ စည်းရုံးသည်။ ထို့နောက် မြို့စောင့်တပ် ကော်မတီရှိရာသို့ ရှာဖွေသွားသည်။ သူတို့၏ အထောက်အကူရဖို့ အရေးကြီးသည်လေ။ နံနက်ရှစ်နာရီတွင် ရထားရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။ သူ့ရည်မှန်းချက် ပေါက်မြောက်အောင်မြင်တော့မည်။ ကုန်လှောင်ရုံကြီး၏ သံချေးတက် အမိုးများပေါ်သို့ နေခြည်ဖြာကျနေသည်ကို ကြည့်နူးစွာ ကြည့်သည်။ အသံဩဇာ အပြည့်ဖြင့် သီချင်းတပုဒ် သီကျူးနေသည့် မိန်းမတဦး၏ အသံကို ကြည့်နူးစွာနားထောင်သည်။ ညက မိုးတစ်ပြိုက် နှစ်ပြိုက် နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းရုံ ကလေး ရွာသည်။ ဘူတာရုံ၏ သံလွမ်းသော မြေကြီး စကြိုလမ်းသည် စိုထိုင်းနေ၏။ ရေစီးကြောင်းတွေ ထင်နေ၏။

ရထားတွဲများကို ကွေ့ပတ်သွားခိုက် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးနှင့် ရွှံ့ပေဘွတ်ဖိနပ်တွေ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အရာရှိ တဦး သူတည့်တည့်သို့

လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘန်ချပ် သည်လူကို မှတ်မိသည်။ ဗိုလ်ကြီး ကာလံမီကော့။ သူ့ခြေလှမ်းတွေကို နှေးလိုက်သည်။ သူ့အနီးသို့ ရောက်တော့ ကာလံမီကော့ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ အေးစက်စွာ အရောင်တောက်နေသည်။

“ကော့နက်ဘန်ချပ်ပါလား၊ မင်း ခုထိ အဖမ်းမခံ ရသေးဘူးလား၊ မင်းကို ငါ လက်ဆွဲ နှုတ်မဆက်နိုင်တာ ခွင့်လွှတ်နော်”

“ခင်ဗျား စကားပြောတာ သိပ်လောလွန်းတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်လက် ကမ်းပေးဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

ဘန်ချပ်က ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်း ပြန်ပြောသည်။

“မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ အဖမ်းမခံရအောင် ပြေးလာတာလား၊ ဒါမှမဟုတ်...ပီထရိုဂရက်က လာတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ မင်းက မိတ်ဆွေကြီး ကာရင်စကီဘက်က မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ခုဟာက တရားခွင်မှာ စစ်ဆေးနေတာလားဗျ”

“ငါက တချိန်တုန်းက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ တပ်ပြေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို သိချင်လို့ ညာညာ တာတာ စပ်စုနေတာပါကွာ”

ဘန်ချပ် ပုခုံးတွေတွန့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာမှစိတ်ပူမနေနဲ့။ ကျွန်တော် ကာရင်စကီ ဆီက လာတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မင်း ဒီနေရာမှာ အန္တရာယ်ကြီးလွန်း တယ်နော်၊ နောက်ပြီး မင်းက သနားစရာ ကောင်းလောက်အောင် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာ၊ ဒါ့ထက် ဒီမေးခွန်းပဲ ထပ်မေးရဦးမယ်၊ ခုလောလောဆယ် မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ် နေပြီလဲ၊ မြင်းတပ်ဗိုလ်ရဲ့ အဆောင်အယောင်တွေလည်း တပ်ဆင်ထားဘူး၊ စစ်သားတွေဝတ်တဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကြီးပဲ ဝတ်ထားတော့ မင်းက ဘာကောင်ဖြစ်နေတာလဲ”

ကာလံမီကော့က ဘန်ချပ် တကိုယ်လုံးကို ဆန်းဆန်းစစ်စစ်ကြည့်ပြီး အထင်သေးစွာ၊ သနားငဲ့ညှာစွာ ပြောသည်။

“နယ်လှည့်တရားဟောနေတဲ့ နိုင်ငံရေး ခိုင်းဖတ် လား၊ ဟုတ်လား၊ ငါမှန်းတာ မှန်ရဲ့လား”

အဖြေကို စောင့်မနေတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ရထားတွဲထဲတွင် သူ့ကိုစောင့်နေသည့် ခူဂင်ကို ဘန်ချပ် တွေ့သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လျှောက်သွားနေတာလဲ”

ကော့ဆက်ရဲဘော်က အော်ငေါက်သည်။

“အစည်းအဝေးက စတောင်စနေပြီ”

“စနေပြီ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့တပ်ခွဲမှူး ကာလ်မီကော့က ပီထရိုဂရက်ကို သွားတာ ဒီနေ့မနက်မှ ပြန်ရောက်ပြီး သူက ကော့ဆက်တွေကို အစည်းအဝေး ခေါ်တော့တာပဲ၊ ဗိုလ်ကြီးတောင် အစည်းအဝေးမှာ စကားပြောဖို့ ခုလေးပဲ ထွက်သွားလေရဲ့”

အစည်းအဝေး ပြုလုပ်သည့် နေရာသို့ ခုဂင်နှင့် လိုက်သွားသည်။ ကုန်လောင်ရုံအလွန်တွင် အစိမ်းရင့်ရောင် ကဗ္ဗလာပြင်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူတို့အလယ်တွင် အရာရှိများ ဝန်းရံထားသည့် ကာလ်မီကော့။ စည်ပိုင်းတလုံးပေါ် တက်ပြီး မတ်တပ်ရပ်နေသည်။ စူးစူးရှရှ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်ပြီး မိန့်ခွန်းတွေ ခြွေနေသည်။

“..... အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို ရောက်အောင် ဆက်လက်ချီတက်ကြ။ သူတို့က ငါတို့ကို ယုံကြည် စိတ်ချတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့ ယုံကြည်စိတ်ချမှုနဲ့ ညီအောင် ငါတို့က လုပ်ဆောင်ပြရမယ်၊ ငါတို့ရဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေ မီးရထားလမ်းကနေ ချီတက်လို့မရအောင် ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေနဲ့ ကာရင်စကီရဲ့ သူလျှို့တွေက လိုက်ပြီး ဟန့်တား ဖျက်ဆီးနေကြတယ်၊ ခုတော့ စစ်သေနာပတိချုပ်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို ငါတို့ ရထားပြီ။ ငါတို့ ရထားလမ်းက ချီတက်လို့မရတဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြုံရင် ကုန်းလမ်းကနေ မြင်းစီးပြီး ပီထရိုဂရက်ထိ ရောက်အောင် ချီတက်ကြမယ်၊ ငါတို့ ဒီနေ့ပဲ ချီတက်ကြမယ်၊ ကဲ...ရထားပေါ်က ဆင်းဖို့ အသင့်ပြင်ကြ”

ရှေ့မှ လူများကို တွန်းတိုက်တိုးဝင်ပြီး လူပုံအလယ်သို့ ရောက်အောင် ဘန်ချပ် သွားသည်။ အရာရှိအုပ်စု အနီးသို့ ရောက်အောင်မသွားဘဲ လေးလေးနက်နက် အော်ဟစ်ပြောလိုက်၏။

“သေဖော်သေဖက် ရဲဘော်ရဲဘက် ကော့ဆက်တို့၊ ကျွန်တော့်ကို ပီထရိုဂရက် အလုပ်သမားများနဲ့ စစ်သည်တော် များက ခင်ဗျားတို့ဆီ သွားဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အရာရှိတွေက ခင်ဗျားတို့ကို ညီရင်း အစ်ကိုတွေနဲ့ စစ်ပွဲနဲ့ဖို့ သွေးဆောင်နေကြတယ်၊ တော်လှန်ရေးကြီး ပျက်သုဉ်းအောင် ဦးဆောင်နေကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ့်ပြည်သူတွေကို တိုက်ခိုက်ချင် သလား၊ ခင်ဗျားတို့ သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်စနစ်ကို ပြန်လည်အသက်သွင်းပြီး ခင်ဗျားတို့ လူသေကောင်တွေ၊ အကျိုးအကန်းတွေ

ဖြစ်တဲ့အထိ စစ်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲချင် ကြသလား။ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်ချင်ကြတယ် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အရာရှိတွေရဲ့နောက်ကို လိုက်ကြ။ ဒါပေမဲ့ ပီထရိုဂရက်က အလုပ်သမားတွေနဲ့ စစ်သားတွေကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ကိုယ့်ညီအစ်ကိုအရင်းကို ပြန်သတ်တဲ့ ကိန်း(Cain)¹⁴ လို လူတန်းစားတွေ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ သူတို့က ခင်ဗျားတို့ကို ညီအစ်ကိုရင်းချာတွေလို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ကို ရန်သူတွေအနေနဲ့ ရင်မဆိုင် ပါရစေနဲ့၊ မဟာမိတ်တွေ အနေနဲ့ပဲ တွေ့ပါရစေတဲ့...”

သူ့အား စကားဆက်ပြောခွင့် မပြုကြ။ ပြောမပြ နိုင်လောက်အောင် ကျယ်လောင်သော ရုတ်ရုတ်သံသံ အော်ဟစ် သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အားနှင့် မာန်နှင့် အော်ဟစ်သံများက စည်ပိုင်းပေါ် တက်ရပ်နေသည့် ကာလ်မီကော့အား တွန်းချလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူက ဘန်ချပ်ဆီသို့ ဒေါနှင့် မောနှင့် လျှောက်သွားသည်။ သို့သော် ခြေလှမ်း နှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းအကွာ လောက်တွင် ရပ်သည်။ ပြီးတော့ ကော့ဆက်များဘက် သို့ လှည့်သည်။

“ကော့ဆက်ရဲဘော်တို့၊ ကော့နက်ဘန်ချပ်ဟာ မနှစ်တုန်းက ရှေ့တန်းကနေ ထွက်ပြေးခဲ့တယ်၊ ဒါကို မင်းတို့ သိတယ်၊ ဒါကို ငါတို့က ဒီသူရဲဘောကြောင်ပြီး သစ္စာဖောက်တဲ့လူ ပြောတဲ့ စကား နားထောင်ကြ မှာလား”

တပ်ခွဲ(၆) တပ်မှူး ဗိုလ်မှူးဆူကင်က သူ့အသံ အောကြီးဖြင့် ကာလ်မီကော့ စကားကို ဖြတ်ပြောသည်။

“အဲဒီငစလူကို ဖမ်းကြစမ်း။ ငါတို့က သွေးမြေ ကျခံပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေချိန်မှာ ဒီကောင်က နောက်တန်းကို ထွက်ပြေးနေတဲ့ အကောင်၊ ဒီကောင်ကို ဖမ်းကြ”

“ခဏနေပါဦး အစ်ကိုကြီး”

“သူ့ကို ပြောခွင့်ပေးပါဦး”

“ဟေ့ ... ငါတို့ တပ်ပြေးတွေ ပြောတဲ့စကား နားမထောင်ချင်ဘူးဟေ့”

“ဘန်ချပ်၊ ပြောပြော၊ ပြောစရာရှိတာ ပြော”

“အဲဒီလူတွေ ကျဆုံးပါစေ”

“သူတို့ကို ပညာပေးလိုက်စမ်း ဘန်ချပ်၊ အဲဒီ နလပိန်းတုံးတွေကို ပညာပေးလိုက်စမ်း”

ပဋိပက္ခအသွင်ဆောင်သည့် တယောက်တပေါက် အော်ဟစ်သံများ ကော့ဆက်များထံမှ ထွက်လာသည်။

ကက်ဦးထုပ် မပါသည့် အရပ်ရှည်ရှည် ရဲဘော်တစ်ယောက် သံစည်ပိုင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လာသည်။ သူက တပ်ရင်းတော်လှန်ရေးကော်မတီ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး။ မုတ်ဆိတ်ကြင်စွယ် စင်ကြယ်အောင်ရိတ်ထားသည့် သူ့မျက်နှာသည် မြွေခေါင်းတခေါင်းလို ဟိုဘက် လှည့်လိုက်၊ သည်ဘက် လှည့်လိုက်။ သူ၏ ရဲရဲတောက် စကားလုံးများက ကော့ဆက်များ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့၏ အမိန့်ကို ဖီဆန်ကြရန် ဆော်သြသည်။ သူ့စကားအဆုံးတွင် သူက ဘန်ချပ်ဘက်သို့ လှည့် လိုက်သည်။

“ကဲ...ရဲဘော်ကြီး၊ ခင်ဗျားကို အရာရှိတွေက ရွံရှာသလို အထင်သေးသလို ကျွန်တော်တို့က အထင်မသေးဘူး၊ မရွံရှာဘူး၊ ခင်ဗျား ခုလို လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာတယ်၊ ခင်ဗျားကို လေးစားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျား မြင်းတပ်ဗိုလ် ဘဝတုန်းက ကော့ဆက်တွေကို ခင်ဗျား မဖိနှိပ် မနင်းခြေခဲ့ဘူး၊ သူတို့ကို အစ်ကိုကြီး တစ်ယောက် လိုပဲ ဆက်ဆံခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားဆီက ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းတဲ့ စကားဆိုလို့ တခွန်းတောင် ကျွန်တော်တို့ မကြားဖူးခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပညာမဲ့လူတန်းစားတွေ ဖြစ်နေပေမယ့် ထောက်ထားညှာတာတဲ့ ဆက်ဆံရေးကို နားမလည်ဘူး မထင်လိုက်ပါနဲ့။ နွားအုပ်ကြီးတောင် အကြင်နာစကား တခွန်းကို နားလည်ပေးတာပဲဗျာ။ လူတွေက ပိုပြီး ပိုပြီး နားလည်တော့ မပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားရှေ့မှာ ကမ္ဘာမြေကြီးကို သက်သေတည်ပြီး သစ္စာဆိုပါတယ်။ ပီထရိုဂရက်က အလုပ်သမားတွေကို ပြောလိုက်ပါဗျာ.. ကျွန်တော်တို့ သူတို့ကို ဆန့်ကျင်ပြီး လက်နဲ့တောင် မရွယ်ပါဘူးလို့”

သဘောတူထောက်ခံသံတွေ အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ တဖက်ပိတ်စည်တိုများကို အုံ့နှင့် ကျင်းနှင့် စုပေါင်းတီးလိုက်သလို။ ထိုအသံသည် အမြင့်ဆုံးသို့ အင်ပြည့်အားပြည့်တက်သွားသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ကျသည်။ ပြီးတော့ ပျောက်သွားသည်။

ကာလမီကော့ သံစည်ပိုင်းပေါ် ခုန်တက်လာပြန် သည်။ ပြေပြစ်လှပသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ကော့ဆက်များ ရှိရာဘက်သို့ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်။ သူ မောနေသည်။ မျက်နှာက ဖြူဖျော့နေသည်။ သူက သမိုင်းတွင်သော ဒွန်မြစ်ကြီး အကြောင်း ပြောသည်။ ပြီးတော့ သမိုင်းတွင်သော ကော့ဆက်လူမျိုးတွေ အကြောင်း၊ အဖနိုင်ငံတော်ကြီး အတွက် အသက်၊ သွေး၊ ချွေး ပေးလှူခဲ့သော အရာရှိများနှင့် ရဲဘော်များအကြောင်း ပြောသည်။

ကာလံမိက္ခေ ပြောအပြီးတွင် ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် ကော့ဆက်တဦး တက်လာသည်။ သူက ပြင်းထန် ရိုင်းပျသော စကားလုံးများဖြင့် ဘန်ချပ်အား ပုတ်ခတ် တိုက်ခိုက်သည်။ သူ့ကို ပရိသတ်က ဝိုင်းအော်ကန့်ကွက်သည်။ နောက်ဆုံး သူ့ကို စည်ပိုင်းပေါ်မှ ဆွဲချလိုက်ကြ၏။ ချက်ချင်းလိုပင် ချီကာမာဆော့ ခုန်တက်လာသည်။ သူ့လက်များကို လွှဲကာ လွှဲကာ အော်ဟစ်သည်။ သူ့ပုံစံက သစ်တုံးကြီး တတုံးကို ဓားဖြင့် လွှဲခုတ်နေသလို။

“ငါတို့ မသွားဘူးဟေ့၊ ငါတို့ ရထားပေါ်က မဆင်းဘူး။ ကာလံမိက္ခေက ပြောသွားတယ်၊ ကော်နီလော့ကို ကူညီပါမယ်လို့ ကော့ဆက်တွေက ကတိပေးထားတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကူညီမလား၊ မကူညီဘူးလား ဆိုတာ ငါတို့ကို ဘယ်သူ လာမေးလို့လဲ၊ ငါတို့ ကော်နီလော့ကို ဘာကတိမှ ပေးမထားဘူး။ ကော့ဆက် မဟာမိတ်အဖွဲ့က အရာရှိတွေ ပေးခဲ့တဲ့ ကတိတွေ၊ အဲဒီတော့ သူတို့ပဲ ကူညီပစေပေါ့”

စည်ပိုင်းပေါ်သို့ တယောက်ပြီး တယောက် အလုအယက် တက်ပြီး ပြောကြဟောကြသည်။ ဘန်ချပ် မားမားရပ် နေသည်။ ဦးခေါင်းကိုညွတ်လျက် သူ့မျက်စိ နှင့် လည်တိုင်တွင် တဒိတ်ဒိတ် သွေးတိုးနေသည်။ အနေအထားက အထိမခံ ရွှေပန်းကန် ဖြစ်နေပြီ၊ နည်းနည်းကလေး အတိမ်းအစောင်း ဖြစ်သည်နှင့် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ပြီး သွေးထွက်သံယို ဖြစ်တော့မည်။ သို့သော် လူအုပ်ထဲသို့ မြို့စောင့်တပ်သားတွေ ဝင်လာသည်။ ကော့ဆက် စစ်ဗိုလ်တွေက အစည်းအဝေးမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

နောက်နာရီဝက်လောက်အကြာတွင် ဘန်ချပ်ထံသို့ ဒူဂင် အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

“အီလီယာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြ မလဲဟင်”

ဒူဂင် မောကြီးပန်းကြီးမေးသည်။

“ကာလံမိက္ခေက တခုခုကြံစည်နေပြီဗျ၊ သူတို့ စက်သေနတ်တွေ ရထားပေါ်က ချနေတယ်၊ ပြီးတော့ မြင်းစီးဆက်သားတွေကို တနေရာရာကို လွှတ်နေပုံပဲ”

“ငါတို့ သွားကြည့်မယ်လေ၊ ကော့ဆက်တပ်သား နှစ်ဆယ်လောက် စုလိုက်ကွာ။ မြန်မြန်လုပ်”

အရာရှိများစီးသည့် ရထားတွဲနံဘေးတွင် ကာလံမိက္ခေနှင့် အခြား အရာရှိသုံးဦးက စက်သေနတ်များကို မြင်းများပေါ် တင်နေသည်။ ဘန်ချပ် သူတို့ဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် လျှောက်သွားသည်။ သူ နောက်မှ ပါလာသည့် ကော့ဆက်များကို မျက်စိဝေကြည့်သည်။ ပြီးတော့

ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးထဲသို့ လက်ကို ထိုးထည့်သည်။ သူ့လက် ပြန်ထုတ်လိုက်သောအခါ သူ့လက်ထဲမှာ ခြောက်လုံးပြူးတလက်။

“ကာလမီကော့၊ ခင်ဗျားကို ဖမ်းတယ်၊ လက်မြှောက်..”

ကာလမီကော့ မြင်းအနီးမှ ခုန်ရှောင်သည်။ ခါးကိုင်းပြီး သူ့ခြောက်လုံးပြူးကို သေနတ်အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ကျည်တတောင့် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဝှီးခနဲဖြတ်သွားသည်။ ဘန်ချပ်၏ အသံအောကြီး ပေါ်ထွက် လာသည်။

“လက်မြှောက်စမ်း”

ခြောက်လုံးပြူးမောင်းကလေးကို နောက်တကြိမ် ညှစ်တော့မည့်ဆဲဆဲ။ ဘန်ချပ်၏ လက်ညှိုးလှုပ်ရှားမှုကို ကာလမီကော့ မျက်စိတွေမှေးပြီး ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လက်မြှောက်သည်။ သူ့ လက်ချောင်းကလေးတွေ ကွေးချည် ဆန့်ချည်ဖြင့်။ အခြားအရာရှိ များလည်း သူတို့၏ လက်နက်များကို အင်တင်တင်ဖြင့် အပ်ကြသည်။ ကော့ဆက်များက မြင်းများပေါ်မှ စက်သေနတ်များကို ဖယ်ရှားသည်။ ရထားတွဲပေါ်သို့ ပြန်တင်သည်။

“ဒါတွေကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အစောင့်တွေချထား”

ဘန်ချပ်က နှုတ်ပြောသည်။

“ချီကာမာဆော့၊ မင်းက တခြားအရာရှိတွေ ဖမ်းပြီး ဒီကိုခေါ်လာ။ နှုတ်နဲ့ ငါက ကာလမီကော့ကို မြို့စောင့်တပ် တော်လှန်ရေးကော်မတီကို ခေါ်သွားမယ်၊ ဗိုလ်ကြီး ကာလမီကော့ တဆိတ်လောက်ကြွပါခင်ဗျာ”

“အဲဒါကတော့ တော်သဟေ့..တော်ပါပေတယ်ကွာ”

အရာရှိသုံးဦးထဲမှ တဦးက အထင်ကြီးသော လေသံဖြင့် မှတ်ချက်ချသည်။ ရထားတွဲပေါ် ခုန်တက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ထွက်ခွာသွားသော ဘန်ချပ်၊ နှုတ်နှင့် ကာလမီကော့တို့ကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

“လူကြီးမင်းတို့ ... သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က ကလေးတွေလို နေခဲ့ကြတာကလား၊ ဟို ခွေးသူခိုးကို ပစ်ချလိုက်ဖို့ ကျုပ်တို့ ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားမိခဲ့ဘူး၊ ဒီကောင် ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ကာလမီကော့ကို ချိန်နေတုန်းမှာ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ဝင်လုံးရမှာ။ အဲဒါဆို ဇာတ်လမ်းက ပြတ်သွားပြီ”

ဗိုလ်မှူးဆူကင်က အခြားစစ်ဗိုလ်များအား စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးကြည့်ရင်း စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက် တလိပ် ထုတ်သည်။ အရာရှိများ တိတ်ဆိတ်စွာ

စီးကရက်မီးညှို့ကြသည်။ ရံဖန်ရံခါ အကြည့်ချင်း ဖလှယ်ကြသည်။ ဘန်ချပ်၏ လှုပ်ရှားမှုလျင်မြန်နှုန်းက သူတို့ကို အနိုင်ယူသွားသည်။

ကာလံမီလော့ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးအစွန်းကို ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်ကာ ခဏတော့ စကားမပြောဘဲ လျှောက်လာသည်။ သူ့ဘယ်ဘက်ပါးပြင်မှာ ဝက်မှင်ဘီးဖြင့် ပွတ်တိုက်ခံထားရသလို စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်း ဖြစ်နေသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာများက တအံ့တဩ ရပ်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ချင်း တီးတိုးပြောကြသည်။ မြို့၏ အပေါ်ဘက် ညနေခင်း ကောင်းကင်ပြင်တွင် တိမ်ထူနေသည်။ ဘုစပတ်ပင်မှ ရွက်ကြွေကလေးများသည် နီကြန့်ကြန့် ရေစီးကြောင်းများထဲတွင် စံမြန်းနေ၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ အမိုးခုံးကလေးကို ဝိုင်းပတ်ပျံသန်းနေသည်ကတော့ တောကျီးကန်းများ။

ရထားဘူတာရုံသို့ အရောက်တွင် ကာလံမီကော့ ချာခနဲလှည့်ပြီး ဘန်ချပ်မျက်နှာကို ပက်ခနဲ တံထွေးဖြင့် ထွေးလိုက်သည်။

“အယုတ်တမာကောင်...” သူက အော်ဟစ်သည်။

ဘန်ချပ်က တံထွေးကို တိမ်းရှောင်သည်။ သူ့မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွားသည်။ ခြောက်လုံးပြူးမောင်း ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ဖို့ သူ့လက်ချောင်း ကလေးတွေက တယားယား။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်ပြီး လမ်းဆက်လျှောက်ဖို့ ကိုသာ ခပ်ဆတ်ဆတ် အမိန့်ပေးသည်။

ကာလံမီကော့ လမ်းဆက်လျှောက်သွားရင်း အယုတ္တ အနတ္တ စုံနေအောင် ကျိန်သည်။ ဆဲသည်။ သူ အရမ်း နာကြည်းနေပြီ။ ကြောက်လည်း ကြောက်သည်။ ကြိရာမရဘဲ မိုးမွန်အောင်သာ ဆဲဆိုနေသည်။

“မင်းဟာ သစ္စာဖောက်။ ဒီအတွက် မင်း ပေးဆပ်ရမယ်လေ”

သူ အော်ရင်းဟစ်ရင်း မကြာ မကြာ လမ်းလျှောက်ရပ်ကာ ဘန်ချပ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျုပ်ပြောနေတယ်နော်...ရှေ့ဆက်လျှောက်”

ဘန်ချပ် ခဏ ခဏ တိုက်တွန်းရသည်။

သည်တော့လည်း ကာလံမီကော့ ဆက်လျှောက်ပြန်သည်။ လက်သီးတွေဆုပ်ကာ။ ပြီးတော့ ကဆုန် ပေါက်ပြေးဖို့ အားသန်နေသည့် မြင်းတကောင် ဇက်ချုပ် ခံထားရသည်သို့ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်နေရသည်။ သူတို့ ရေစင်ကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်သွားသည်။ ကာလံမီကော့ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လျက် အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်သည်။

“မင်းတို့ဟာ ပါတီမဟုတ်ဘူး။ လူ့အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ

ဘယ်လိုမှသုံးမရတဲ့ ကလေးကချေလူစု။ မင်းတို့ ခေါင်းဆောင် က
ဘယ်ကောင်လဲ။ ဂျာမန်တွေရဲ့ ဩဇာခံတွေလား။ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေတဲ့လား...
ဟားဟား။ ချိုးမစစ်တွေ စုပေါင်းနေတာ။ မင်းတို့ပါတီကို ဖာတွေ ဈေးပေါပေါနဲ့
ဝယ်သလို ဝယ်လို့ရတယ်ကွ။ သိလား၊ မူရာမာယာများတဲ့
အယုတ်တမာကောင်တွေ။ အဲဒီ အယုတ်တမာကောင်တွေ အားလုံး
ကျဆုံးပါစေဗျာ၊ အဲဒီကောင်တွေဟာ အဖ နိုင်ငံတော် ကြီးကို သစ္စာဖောက်
တဲ့ကောင်တွေ။ ငါ မင်းတို့အားလုံးကို စုပြီး သစ်ပင် တပင်တည်းမှာ
ကြိုးပေးသတ်ပစ်မယ်... ကြည့်နေပါကွာ.. အချိန်တန်လာပါလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ရဲ့
လီနင်က ရုရှားပြည်ကြီးကို နှစ်ပြားတစ်ပဲနဲ့ ရောင်းစားခဲ့တာ မဟုတ်လား။
သူက တံစိုးငွေတွေ ယူပြီး ... သူကတော့ မြေလျှိုးပြီး
ပုန်းနေတယ်..အဲဒီရာဇဝတ်ကောင်...”

“အဲဒီနံရံကို မှီပြီးရပ်”

ဘန်ချပ် တမင်တကာ အော်ပစ်လိုက်သည်။ စကားလုံးများကို
ပင်ပင်ပန်းပန်း ပြောထုတ်ရသည်။

ဒူဂင် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်လာသည်။

“အီလီယာ၊ ဘန်ချပ်၊ ခဏနေပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့လဲ၊
ဟေ့လူ...မလုပ်နဲ့...”

ဒေါသကြောင့် မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ဖြစ်နေသည့် ဘန်ချပ်က ကာလ်မီကော့ကို
ခုန်အုပ်ပြီး ငယ်ထိပ်တည့်တည့်ကို ရိုက်ပစ် လိုက်သည်။ အရာရှိ၏
ဦးခေါင်းပေါ်မှ လွင့်စဉ် ကျသွားသည့် ကက်ဦးထုပ်ကို ခြေဖြင့် နင်းခြေသည်။
ပြီးတော့ အကျဉ်းသားကို မှောင်မှောင်မည်းမည်း အုတ်နံရံကြီးဆီသို့ ဒယ်ဉ်တိုက်
ဆွဲသွားသည်။

“မတ်တတ်ရပ်”

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မင်း..မလုပ်ဝံ့... မင်း ငါ့ကို
ပစ်မသတ်ရဲပါဘူးကွာ၊ ပစ်ရဲလို့လား”

ကာလ်မီကော့ ရုန်းရင်းကန်ရင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။

သူ့ကို ရေစင်နံရံကြီးဆီသို့ ဆောင့်တွန်းသည်။ နံရံကို ကျောမှီမိသည်။
သူက ခါးကို ဆန့်လိုက်သည်။ ခုတော့ သူ သဘောပေါက်သွားပြီ။

သူ ရှေ့သို့ခြေတလှမ်းတိုးသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကြီးမှ ကြယ်သီးများကို
အလျင်အမြန်တပ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ခွေးသား။ ပစ်လေကွာ။ ပစ်စမ်းပါ.. ရုရှား

အရာရှိတစ်ယောက် ဘယ်လိုသေရဲတယ်ဆိုတာ ကြည့်စမ်းပါ။ သေရမယ့်ဆဲဆဲ ဖြစ်ပေမယ့်လည်း ... ငါ... အိုး ...”

ကျည်ဆန်က သူ့ပါးစပ်တည့်တည့်သို့ ဝင်သွားသည်။ သေနတ်သံသည် ရေစင်တဝိုက်တွင် ပဲ့တင်သံ ဟိန်းသွားသည်။ ကာလံမီလော့သည် သူ့ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ လူက ဒယီးဒယိုင်၊ နောက်တော့ လဲသွားသည်။ သူ ခါးကိုင်းပြီး တပတ်လည်သွားသည်။ ပါးစပ်ထဲမှ သွေးချင်းချင်း နီသည့် သွားများကို သူရင်ဘတ်ပေါ် ထွေးထုတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် လျက်သည်။ သူ မြေပေါ်သို့ လုံးလုံးလျားလျား လဲမကျမီမှာပင် ဘန်ချပ်က ဒုတိယ ကျည်တတောင့် ထပ်လွှတ်သည်။ ကာလံမီကော့ တဆတ်ဆတ် ခါသွားသည်။ ထို့နောက် ဘေးစောင်း လဲကျသွားသည်။ တစ်ချက် နှစ်ချက် ရှိကသည်။ သူ့မျက်နှာက သူရင်ဘတ်မှာ အပ်လျက်။ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေသည့် ငှက်တကောင် ဦးခေါင်းကို ဝှက်ထားသည့်အလား။

ဘန်ချပ် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသူကတော့ ဒူဂင်။

“အီလီယာ...ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ပစ်သတ် လိုက်ရတာလဲ ဘန်ချပ်”

ဘန်ချပ်က သူ့ကို ပခုံးမှ ကိုင်လှုပ်လိုက်၏။ ကော့ဆက်ရဲဘော်၏ မျက်လုံးများထဲသို့ စူးစူးရဲရဲကြည့်သည်။ ပြီးမှ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် တည်ငြိမ်ညင်သာသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ခုဟာက သူတို့မဟုတ်ရင် ငါတို့ပဲ။ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်နဲ့ ကြားလမ်းဆိုတာ မရှိဘူး။ ဒီစစ်ပွဲမှာ စစ်သုံ့ပန်း တွေ မရှိဘူး။ အသက်ချင်းလဲရုံပဲ။ ဒီစစ်ပွဲက မျိုးဖြုတ် စစ်ပွဲကွ... သဘောပေါက်ရဲ့လား။ ကာလံမီကော့ လို လူမျိုးတွေ ကျတော့ အစပျောက် ရှင်းပစ်ရတယ်၊ မြွေတွေလို ချေမှုန်းပစ်ရတယ်၊ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ အတွက် ငိုရှိုက်နေတဲ့ လူတွေကိုလည်း ရှင်းပစ်ရမှာပဲ၊ နားလည်လား၊ မင်း ဘာအတွက် ငိုနေရတာလဲ။ မငဲ့စိတ်ကို တင်းထားစမ်း။ စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာမှပေါ့ကွ။ တကယ်လို့ ကာလံမီကော့မှာသာ အာဏာရှိကြည့်စမ်း၊ အဲဒီလူဟာ သူ့ပါးစပ်က စီးကရက်ကိုတော့ မချွတ်ဘဲ ငါတို့ကို ပစ်သတ်မှာ၊ သိရဲ့လား...ဒါကို၊ မင်း..ဟာ အငိုသန်တဲ့ ကလေးပဲ”

သို့သော် ဒူဂင်၏ ဦးခေါင်းသည် ခါယမ်းနေ၏။ သွားတွေအချင်းချင်း တခွပ်ခွပ်ရိုက်နေသည်။ ဤသို့ ဖြင့်ပင် သူ၏ ဧရာမ ခြေထောက်ကြီးများပေါ်တွင် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်သွားသည်။

သူတို့လျှောက်သွားသည့် လမ်းပေါ်တွင် လူသူ ကင်းမဲ့နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြ။ ဘန်ချပ် နောက်သို့ ပြန်ကြည့်သည်။

အသုဘ အခမ်းအနားတခုလို အုံ့ဆိုင်းမှုန်မှိုင်းနေသည့် တိမ်များသည် အရှေ့ဘက်ဆီသို့ ရွေ့လျားရင်း မိုးကောင်းကင် အောက်ခြေတွင် အမြှုပ်များ အုံ့ဖွဲ့ထားရစ်ခဲ့၏။ တိမ်တိုက်ကင်းစင် ကြည်လင်သည့် အကွက်အကွင်း ကျဉ်းကျဉ်း ကလေးသာရှိသည့် စက်တင်ဘာ မိုးကောင်းကင် ပြတင်းဝမှ မိုးရေစိုထားသည့် ဖိုးလမင်း ရက်သား ကလေးက စွေစွေစောင်းစောင်း ခြောင်းကြည့်နေသည်။

လမ်းထောင့်သို့ရောက်တော့ စစ်သားတစ်ယောက် နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။ မိန်းမက ပခုံး ပေါ်တွင် ခြုံပဝါအဖြူကလေး တင်ထားသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ရပ်နေသည်မှာ ပူးကပ်စွာ။ စစ်သားက မိန်းမကလေးကို သူ့ ကိုယ်နှင့် ဆွဲကပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မိန်းမကလေးက စစ်သား၏ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် တွန်းထားသည်။ သူမ၏ ခေါင်းကိုလည်း နောက်သို့ လှန်ထားသည်။ ပြီးတော့ အသံအစ်အစ်ဖြင့် ရေရွက်နေသည်။ “ကျွန်မ ရှင့်ကို မယုံဘူး၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို မယုံဘူး” နောက်ပြီး နုနယ်ပျိုမျစ်သော ရယ်မောသံ လွင်လွင်ကလေး သူမ နှုတ်ဖျားမှ ပွင့်ထွက်လေသည်။

(၃)

ပီထရိုဂရက်သို့ လာခဲ့ဖို့ ကာရင်စကီက ဆင့်ခေါ်ခြင်းခံရသည့် ကရီမော့သည် စက်တင်ဘာလ တစ်ဆယ့် သုံးရက်နေ့တွင် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားသည်။ ကရီမော့ လက်အောက်ရှိ တပ်ဖွဲ့များမှ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့များ၊ တပ်မှူးများ ဆောင်းရာသီ စံနန်းတော်သို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်ကြသည်။ ကာရင်စကီထံ အညံ့ခံကြသည်။ မကြာသေး မီကမှ ယာယီ အစိုးရကို စစ်ကြေညာခဲ့သူများသည် ခုတော့ ကာရင်စကီ ရှေ့မှောက် ဒူးထောက်ဝင်ရောက်ပြီး မျက်နှာလိုအားရ လုပ်နေကြလေသည်။ ခုတော့ သူတို့လောက် ကာရင်စကီအပေါ် ချစ်မြတ်နိုး သစ္စာစောင့်သိသူ တခြား ဘယ်သူမှ မရှိတော့သည့်အလား။ ကော်နီလော့ ဩဇာခံတပ်ဖွဲ့ တချို့က ဆက်လက်လှုပ်ရှားသေးသော်လည်း သူတို့သည် လမ်းပျောက်နေပေပြီ။ သူတို့မှာ ဦးတည်ချက်ရယ်လို့ ရေရေရာရာ မရှိတော့။ သည်လိုဖြင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ လှုပ်ရှားမှုတွေ မီးသေသွားသည်။ ထိုအခါ တိုင်းပြည်၏ ယာယီအကြီးအကဲ ဖြစ်သူသည် ဟိတ်တလုံး ဟန်တလုံးဖြင့် စကားကြီး စကားကျယ်တွေ စွပ်ပြောတော့၏။ သူ့ကိုယ်သူ ပွဲတိုင်းကျော် ‘နပိုလီယံ’ ဖြစ်နေသည့်အလား။ နောက်ပြီး ရုရှား နိုင်ငံတော်ကြီး တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနှင့် အကြွင်းမဲ့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး ကြွေးကြော်သံတွေ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ပြောတော့၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကရီမော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်မသေမီက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အလက်ဇီကို စစ်သေနာပတိချုပ်ရာထူး ပေးအပ်ခဲ့ကြသည်။ သူ့အား အပ်နှင်းသည့် ရာထူးမှာ ကော်နီလော့၏ ရာထူးနှင့် အပြိုင်ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဇီဇာကြောင် လွန်းသည့် အလက်ဇီက ကနဦးပိုင်းတွင် လက်မခံ။ သို့သော် နောက်ပိုင်းကျမှ လက်ခံသည်။ ထိုသို့ လက်ခံလိုက်ခြင်းမှာ ကော်နီလော့၏ ဩဇာအာဏာတွေ လျော့ပါးသွားစေရန်နှင့် သူ့ဘက်တော်သား အစိုးရ ဆန့်ကျင်တော်လှန်ရေးသမားများ ခြေရှုပ်မှုများ လျော့ပါးသွားစေရန် ဖြစ်၏။ အလက်ဇီက စစ်သေနာပတိဌာနချုပ်ရှိ ကော်နီလော့ထံ တိုက်ရိုက် တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး စကားပြောသည်။ မိမိအား စစ်သေနာပတိချုပ် ခန့်အပ်ခြင်းကို သဘောတူလက်ခံရန် ဖျောင်းဖျသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ညှိနှိုင်းမှုသည် ကြားဖြတ် အနှောင့်အယှက်များကြောင့် တော်တော်ကြီးညဉ့်နက်မှ ပြီးဆုံးသွားသည်။

စက်တင်ဘာလ တစ်ဆယ့်လေးရက်နေ့တွင် စစ်သေနာပတိဌာနချုပ်သို့ အလက်ဇီ ရောက်လာသည်။ ထိုညမှာပင် ယာယီအစိုးရ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ သူက ကော်နီလော့၊ လုကောမ်စကီးနှင့် ရိုမန်နော့စကီးတို့ကို ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။ နောက်တနေ့တွင် အနောက်တောင်ပိုင်း စစ်မြေပြင်မှ စစ်သေနာပတိချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒင်နီကင်နှင့် အခြား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး များ ဖြစ်သည့် ဇာကော့ ဗန်နော့စကီးနှင့် အာဒယ်လီတို့ကို ဘာဒီချက်မြို့တွင် ဖမ်းဆီးပြန်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကော်နီလော့ ၏ တော်လှန်ရေးကြီး အဆုံးသတ်သွားလေသည်။ သို့သော် တော်လှန်ရေးကြီး အဆုံးသတ်တွင် တော်လှန်ရေး အသစ်တခုကို မျိုးစေ့ချပေးခဲ့၏။ ၎င်းမျိုးစေ့များကား ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ပြည်တွင်းစစ်ကြီးအတွက် ပဏာမခြေလှမ်းများ ပါတည်း။ တကယ်တော့ တော်လှန်ရေး၏ ဆင့်ပွားခြေလှမ်းများသည် ကော်နီလော့ ဘုန်းမီးနေလ ထွန်းပသည့် နေ့ရက် များအတွင်းကပင် ပေါ်ပေါက်ကြီးထွားလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း [၆]

(၁)

နှိုင်းဘာ လဆန်းပိုင်း တန်နက်တွင် ဗိုလ်ကြီး လစွနစ်စကီထံ ညွှန်ကြားချက်များ ရောက်လာသည်။ တပ်ရင်းမှူးက ပေးပို့လိုက်သည့် ညွှန်ကြားချက်။ လစွနစ်စကီ အနေဖြင့် မိမိတပ်ခွဲကို ဦးဆောင်ပြီး ဆောင်းရာသီ စံနန်းတော် သို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည်။ ထိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ရာ၌ ခြေလျင် ချီတက်ရမည် ဟူ၏။

သည်တော့ လစွနစ်စကီက သူ့လက်အောက်မှ အရာခံဗိုလ်အား လိုအပ်သော အမိန့်များပေးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း ကသောကမျော အဝတ်အစား လဲသည်။ အခြားအရာရှိများလည်း အိပ်ရာမှ ကျူးထ ကြသည်။ သမ်းသူက သမ်း၊ ကျိန်ဆဲသူက ကျိန်ဆဲ။ သူတို့ခြံဝင်းထဲသို့ သွားသည်။ လစွနစ်စကီက သူတို့ကို ဦးဆောင်ပြီး လမ်းပေါ်တက်သည်။ အမြန်လျှောက်ခိုင်းသည်။

ဟိုးအဝေးဆီမှ သေနတ်သံများ ရံဖန်ရံခါ ကြားရသည်။ နက်စကီ သတ္တုရှာဖွေရေးဌာနကို စွန့်ခွာသွားကြပြီ။ ဆောင်းရာသီ စံနန်းတော်ပန်းခြံကို သံချပ်ကာ ကားတစီး လှည့်ပတ်ကင်းစောင့်နေသည်။ လမ်းတွေထဲတွင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသည်။ သဲကန္တာရ၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုမျိုး။ ဆောင်းရာသီ စံနန်းတော် ဂိတ်တံခါးများတွင် ဂျန်ကာ သီးခြားတပ်ဖွဲ့များ စောင့်ကြပ် နေသည်။ လစွနစ်စကီနှင့် ကော့ဆက်များကို အမှတ် (၄) တပ်ခွဲမှ အရာရှိများက ဆီးကြို တွေ့ဆုံသည်။ အရာရှိအုပ်စုထဲမှ တပ်ခွဲမှူးဖြစ်သူက လစွနစ်စကီအား လက်တို့ပြီး ဘေးတဖက်သို့ သီးခြားခေါ်ထုတ်သည်။

“ခင်ဗျားတပ်ခွဲက ရဲဘော်တွေ အားလုံး ပါလာရဲ့လား”

“ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တပ်ခွဲ (၂)၊ တပ်ခွဲ (၅)နဲ့ တပ်ခွဲ (၆)က ကောင်တွေ ချီတက်ဖို့ ငြင်းဆန်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့မှာ စက်သေနတ် သီးခြားတပ်ဖွဲ့ ရှိတယ်။ ခင်ဗျား ကော့ဆက်တွေရော ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ”

လစွနစ်စကီက သူ့လက်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဝှေ့ယမ်းပြကာ...

“အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ ဒါပေမဲ့ တပ်ရင်း(၁) နဲ့ တပ်ရင်း(၄) ကရော၊ ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“သူတို့ ဒီမှာ မရှိဘူး။ ဒီကို လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘော်လံရီဗစ်တွေ ဒီနေ့ ဝင်တိုက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျ။ ဘာတွေ ဖြစ်လာဦးမလဲ မသိပါဘူးဗျာ”

သူ လေးလေးလံလံ သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်ကတော့ ဒီအရှုပ်တော်ပုံနဲ့ဝေးရာ ဒွန်ကိုပဲ ပြန်ချင်တာပါပဲဗျာ”

လစွနစ်စကီက သူ့တပ်ခွဲကို နန်းတော်ပရိဝုဏ်ထဲတွင် တပ်စွဲထားစေသည်။ ကော့ဆက်တွေ သူတို့ လက်နက်များ ကို တနေရာတွင် စုပုံထားပြီး သူတို့ကတော့ ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြောသည့် နန်းတော်ပရိဝုဏ်ထဲတွင် လမ်းသလားနေကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် အရာရှိများက ထောင့်တထောင့်တွင် စုထိုင်နေကြသည်။ စကားပြောသူပြော၊ ဆေးလိပ်သောက်သူသောက်။

နောက်တော့ ဂျန်ကာ အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် မိန်းမ တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာသည်။ ဂျန်ကာ တပ်ဖွဲ့ဝင်များက နန်းတော်ဆင်ဝင်ဆောင်ဝင် စက်သေနတ်များ တပ်ဆင်နေရာယူကြသည်။ မိန်းမတပ်ဖွဲ့ဝင်များက နန်းတော်ပရိဝုဏ်ထဲ တနေရာတွင် စုဝေးနေကြသည်။ ကော့ဆက်များ မိန်းမတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အနီးသို့ ရောက်သွားသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် စကားတွေ ပြောပြီး နောက်ကြသည်။ ပြောင်ကြသည်။ တပ်ကြပ်တစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်၏ ကျောကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြီး ...

“အဒေါ်ရေ ခင်ဗျားတို့အလုပ်က ကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မွေးဖို့ဗျ။ ယောက်ျားတွေ လုပ်တဲ့ အလုပ်ထဲမှာ လာစွက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးလေ”

“နင့်ဟာနင် ဗိုက်ကြီးပြီး နင့်ဟာနင်ပဲ ကလေးတွေ မွေး”

ဖော်ဖော်ရွေရွေ မရှိသော “အဒေါ်”က ပက်ခနဲ ပြန်ပြောသည်။

သည်တော့ ကော့ဆက်တွေ ဝါးခနဲရယ်ကြသည်။ သို့သော် သိပ်ကြာကြာအူမမြူးလိုက်ရပါ။ မကြာမီ အတွင်း သူတို့၏ မြူးထူးမှုတွေ ပျောက်ပျက်ရတော့သည်။ မိန်းမတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် တပ်စိပ်များအဖြစ် စုစည်းကာ ပရိဝုဏ် ဂိတ်ဝများကို ထင်းရှူးရက်မတန်း ကြီးများဖြင့် ပိတ်ဆို့ကာရံကြသည်။ သူမတို့ကို အမိန့်ပေး စီစဉ်ညွှန်ကြားနေသူမှာ ခန့်ခန့်ထည်ထည် တောင့်တောင့် တင်းတင်း မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။ သူမက သူမနှင့် ကွက်တိခွင်ကျ တိုင်းချုပ်ထားဟန် ရှိသည့် ကုတ်အင်္ကျီ ရှည်ကြီး ဝတ်ထားသည်။ အဆိုပါ ကုတ်အင်္ကျီကြီးပေါ်တွင် တပ်ဆင်ထားသည်မှာ စိန်ဂျော့ သူရဲကောင်း တံဆိပ်။ သံချပ်ကာကားသည် ပန်းခြံကို ပတ်သည့်အကြိမ် စောစောကထက် ပိုပြီးစိပ်လာသည်။ ဂျန်ကာ တပ်ဖွဲ့ဝင်များက ယမ်းတောင့်သေတ္တာများနှင့် စက်သေနတ်ကျည်ကတ်များ သယ်လာသည်။

လာဂူတင်၏ ပတ်လည်တွင် လူဝိုင်းနေသည်။
အားပေးထောက်ခံသူများနှင့် သူဒေသမှ ယောက်ျား တချို့။ သူတို့
တစုံတခုအကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြသည်။ အရာရှိတွေ
ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်နေသည်။ ပရိဝုဏ်ထဲတွင် ကော့ဆက်များနှင့်
မိန်းမများ ကလွဲပြီး ဘယ်သူမျှ မရှိ။ ဂိတ်ပေါက်ဝများတွင် ထိန်းသိမ်းသူမဲ့
စက်သေနတ်တွေ အရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်စွာ။

ညနေဝိုင်းရောက်တော့ မြူနှင်းတွေကျလာသည်။ ကော့ဆက်တွေ
ညည်းညူစပြုလာပြီ။ ခုထိ သူတို့ ဘာဆို ဘာမျှ မစားရသေး။

“ငါတို့ တယောက်ယောက်လွှတ်ပြီး ရှေ့တန်း စားဖို့ဆောင်အဖွဲ့ကို
ခေါ်ခိုင်းမှ ဖြစ်မယ်ကွ”

သူတို့အထဲမှ တယောက်က အကြံပေးသည်။

ရဲဘော်နှစ်ယောက်ကို စေလွှတ်သည်။ သူတို့ နှစ်နာရီလုံးလုံး
စောင့်နေသည့်တိုင် ဘယ်သူမျှ ပေါ်မလာ။ ရှေ့တန်း စားဖို့ဆောင်အဖွဲ့လည်း
မလာ။ ဆက်သားတွေလည်း မလာ။ ညနေ နေဝင်ရီတရောလောက်
ရောက်တော့ မိန်းမ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ဂိတ်ဝများမှာ စုဝေးသည်။
ထင်းရှူးရက်မတန်းကြီးများ နောက်တွင် သံကြိုးရှည်ကြီးများ တန်းပြီး
အဟန့်အတား လုပ်သည်။ နောက်တော့ ပန်းခြံကို ကျော်ဖြတ်ပြီး တခိုင်းခိုင်း
ပစ်ခတ်တော့၏။ ပစ်ခတ်မှုတွင် ကော့ဆက်များ ပါဝင်ခြင်း မရှိ။ သူတို့
မတ်တတ်ရပ်ပြီး စီးကရက် သောက်နေကြသည်။ ကြာလေ ကြာလေ
ငြီးငွေ့လာလေ။ စိတ်ပျက်လာလေ။ နောက်ဆုံးတော့ လာဂူတင်က သူတပ်ခွဲကို
နံရံကြီးနံဘေးတွင် စုစည်းစေသည်။ ဆောင်းရာသီ စံနန်းတော်၏
တံခါးပေါက်များဆီသို့ စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်ရင်း သူလူတွေကို ပြောသည်။

“ကော့ဆက်ရဲဘော်တို့၊ အခြေအနေကတော့ မင်းတို့
ခုတွေ့နေတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီနေရာမှာ ငါတို့ လုပ်စရာ ဘာဆို ဘာမှမရှိဘူး။ ငါတို့
ဒီအထဲက ထွက်ခွာမှ ဖြစ်မယ်။ မဟုတ်ရင် ငါတို့ အကြောင်းမဲ့
ထိခိုက်နစ်နာလိမ့်မယ်။ သူတို့က နန်းတော်ကို စပြီးပစ်ခတ်တော့မှာ။
အဲဒီအချိန်မှာ ငါတို့က ဘယ်မှာသွားနေရမလဲ။ အရာရှိတွေ ပျောက်ချင်းမလှ
ပျောက်ကုန်ပြီ။ ဒီတော့ ငါတို့ ဒီနေရာမှာ ငုတ်တုတ် အသေခံကြရမှာလား။ ငါတို့
အိမ်ပြန်ကြစို့ကွာ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီနံရံကြီးကို ကျောနဲ့ ပွတ်နေရမှာလဲ။ အဲ...
ယာယီအစိုးရကတော့ ... သူတို့ က ငါတို့အပေါ် ဘာကောင်းကျိုး ပေးခဲ့လို့လဲ။
ကဲ.. ကော့ဆက်တို့ မင်းတို့ ဘယ်လိုသဘောရကြလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီပရိဝုဏ်ထဲက ထွက်တာနဲ့ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေက
ကျွန်တော်တို့ကို ဆီးပစ်တော့ မှာပေါ့”

ကျော့ဆက်တယောက်က ကန့်ကွက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ငါတို့ လူစုခွဲပြီး ထွက်မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော်တို့ သေတဲ့အထိ ဒီမှာပဲ နေကြရအောင်”

“ငါတို့ဟာ ခြင်းထဲက ကြက်တွေလို ဖြစ်နေပြီကွ။ ကြက်သတ်သမား ရောက်အလာကို စောင့်နေရတာ ကလား”

“ခင်ဗျားကြိုက်တာလုပ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တပ်စု ကတော့ ဒီဝင်းထဲကနေ ထွက်တော့မယ်”

“အေး၊ ငါတို့လည်း ထွက်မယ်လကွာ”

“ဘော်ရီဗစ်တွေဆီကို လူတွေလွှတ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ မနှောင့်ယှက်ဖို့ပြော။ ဒါဆို သူတို့ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မလုပ်ဘူးပေါ့ဗျာ”

ကျော့ဆက်တပ်ခွဲ အမှတ်(၁)နှင့် အမှတ်(၄)က သူတို့နှင့် လာပြီးပေါင်းသည်။ အစည်းအဝေး ဆက်လုပ်သည်။ ခဏမျှ ဆက်ဆွေးနွေးပြီး တပ်ခွဲသုံးခုမှ ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်စီ ရွေးပြီး ဂိတ်ပေါက်မှ ထွက်သွားကြသည်။ အချိန် တော်တော်ကြာတော့ သူတို့ ပြန်လာသည်။ သူတို့နှင့်အတူ သင်္ဘောသားသုံးယောက် ပါလာသည်။ သင်္ဘောသားများက ထင်ရှူးပင် အကာအရံများကို ခုန်လွှားပြီး ကျော်သည်။ ပြီးတော့ ခြံဝင်းထဲသို့ မြူးမြူးကြွကြွ လျှောက်လှမ်းဝင်လာသည်။ သူတို့အထဲမှ ခပ်ငယ်ငယ် ခပ်ချောချော သင်္ဘောသားက လူအုပ်အလယ်သို့ တိုးဝင်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးက အနက်ရောင်။ ကက်ဦးထုပ် ကို ဦးခေါင်းနောက်ဘက်သို့ ရွှေ့ဆောင်းထားပြီး သင်္ဘောသား ဂျာကင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ရဲဘော်ရဲဘက် ကျော့ဆက်တို့၊ တော်လှန်တဲ့ ဘောလံတစ် ရေတပ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာတာက ရဲဘော်တို့ ဟောဒီဆောင်းရာသီ စံနန်းတော်ကနေ ထွက်ခွာ သွားကြပါလို့ တိုက်တွန်းဖို့ ရောက်လာတာပါ။ ရဲဘော်တို့က ဒီဘူဇာအစိုးရကို ဘာကိစ္စ ကာကွယ်ပေးရမှာလဲ၊ သူတို့ ဘူဇာတွေရဲ့ သွေးရင်းသားရင်းတွေ နဲ့ ဂျန်ကာတွေ ကာကွယ်ကြလိမ့်မပေါ့၊ ယာယီအစိုးရကို ကာကွယ်ပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ စစ်သားတွေထဲက တယောက်မှ မထွက်ကြပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်တဲ့ တပ်ရင်း(၁)နဲ့ တပ်ရင်း(၄)က ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းလိုက်ကြပြီ၊ ဒီတော့ဗျာ... ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူသွားချင်တဲ့လူတွေ ဘယ်ဘက်ကို ခြေတလှမ်း တိုးလိုက်ပါ”

“ခဏလေးနေပါဦး ညီလေးရဲ့”

တပ်ခွဲ(၁)မှ တပ်ကြပ်တစ်ဦးက ရှေ့သို့ ခြေတလှမ်း တိုးလာသည်။

“အစ်ကိုတို့ ပျော်ပျော်ကြီးသွားကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေက တို့ကို စပစ်ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ရဲဘော်ရဲဘက်တို့၊ ပီထရိုဂရက် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေးကော်မတီရဲ့ နာမည်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကတိပေး ပါတယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့ကို မှဲ့တပေါက် မစွန်းစေရဘူး။ ဘယ်သူကမှ အစ်ကိုကြီးတို့ကို လက်ညှိုးနဲ့တောင် မတို့စေရဘူး။”

သဘောသား အဖြေပေးသည်။

ကော့ဆက်တွေ ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။ မိန်းမတပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့ သူတို့အနီးသို့ လာပြီး ခဏမျှ နားထောင်သည်။ ထိုနောက် မူလဂိတ်ပေါက်များဆီသို့ ပြန်သွားကြသည်။

“ဟေး မိန်းမတွေ .. ငါတို့နဲ့ ထွက်လိုက်ခဲ့ မလို့လား”

မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် ကော့ဆက်တယောက်က လှမ်းအော်သည်။

“မင်းတို့ရဲ့ရိုင်ဖယ်တွေကိုယူ၊ ပြီးရင် ချီတက်ကြ”

လာဂူတင် ပြတ်ပြတ်သားသားပြောသည်။

ကော့ဆက်တွေ လိုလိုလားလားပင် သူတို့၏ လက်နက်များကို ကောက်ကိုင်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ဘာသာ သူတို့ တန်းစီကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ စက်သေနတ်တွေ ယူခဲ့ရမလား”

စက်သမားတဦးက မုတ်ဆိတ်မွေးအနက်နှင့် သဘောသားကို မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဂျန်ကာတွေအတွက် လက်နက်တွေ မထားခဲ့ပါနဲ့”

ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်မည့် ဆဲဆဲတွင် သူတို့တပ်ခွဲမှ အရာရှိများ ထွက်လာသည်။ သူတို့က တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပူးပူးကပ်ကပ် ရပ်သည်။ သူတို့၏အကြည့်ကို သဘောသားများထံမှ မခွာကြ၊ ကော့ဆက်တပ်ခွဲတွေ စတင်ချီတက်သည်။ စက်သေနတ် သီးခြားတပ်ဖွဲ့က သူတို့၏ လက်နက်များနှင့်အတူ ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်သည်။ စိုသော ထိုင်းသော ကျောက်ခဲများနှင့် လှည်းဘီးများ ပွတ်တိုက်သံ တဂျိုဂျိုကို ကြားကြရသည်။ သဘောသားဂျာကင် ဝတ်ထားသည့် သဘောသားသည် ရှေ့ဆုံးမှ ချီတက်သည့် တပ်ခွဲ အမှတ်(၁) နှင့် အတူ ချီတက်သည်။ ဝါဂွမ်းလို အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကော့ဆက်တယောက်က အဆိုပါ သဘောသား၏ အင်္ကျီလက်မောင်းကို ဆွဲပြီး လိပ်ပြာ မသန့်သည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ငါတို့ ကိုယ့်ပြည်သူတွေကို ပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်ချင်စိတ် ရှိတယ်လို့ မင်း
မထင်ပါဘူးနော် ... ညီလေး၊ သူတို့က ငါတို့ကို ဒီနေရာရောက်အောင်
လှည့်စားပြီး ခေါ်လာတာကွ။ ငါတို့ ဒီကို မလာသင့်ဘူးဆိုတာ
သဘောပေါက်ပါတယ်ကွာ”

သူခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းသည်။

“ငါပြောတာ ယုံပါကွာ၊ အလှည့်စားမခံရရင် ငါတို့ မလာပါဘူး၊
ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေး ဒါဟာ သစ္စာစကားပါ”

ဂိတ်ပေါက်ဝသို့ရောက်တော့ ကော့ဆက်များ ခဏ နားသည်။
ဂိတ်ပေါက်ဝတွင် မိန်းမတပ်ဖွဲ့တွေအားလုံး သိပ်သိပ်သည်းသည်း
စုဝေးနေသည်။ ကော့ဆက် တယောက်က အတားအဆီး အကာအရံများပေါ်
ခုန်တက်သည်။ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော လက်ညှိုးကို ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ
ငှေ့ယမ်းပြကာ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသည်။

“ညည်းတို့ ငါပြောတာ နားထောင်ကြစမ်း။ ခု ငါတို့ ဒီကနေ
ထွက်ခွာကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ ညည်းတို့ ကတော့ မိန်းမတွေပီပီ မိုက်မိုက်မဲမဲနဲ့ ဒီမှာ
နေခဲ့ကြဦးမှာပေါ့။ အင်းလေ ဒီတော့လည်း နေခဲ့ကြပေါ့လေ။ တခုတော့ရှိတယ်
ဉာဏ်မများကြနဲ့၊ မကောက်ကျစ်ကြနဲ့၊ ဟုတ်ပြီလား။ ညည်းတို့က ငါတို့ရဲ့
နောက်ကျောကို ပစ်မယ်ဆိုရင် ငါတို့ ပြန်လှည့်ပြီး ညည်းတို့ကို
မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ခြေပစ်မှာပဲ။ ငါပြောတာ ရှင်းတယ်နော်။ ကဲ..ဒါဆိုလည်း
ခုလောလောဆယ် အတွက် နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်နော်...တုတ်တုတ်”

အရံအတားပေါ်မှ ခုန်ချပြီး သူတပ်စုဆီသို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။
ပြေးသာပြေးသွားသည် မကြာ မကြာလည်း နောက်ကြောင်းသို့
ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ပန်းခြံအလယ်တည့်တည့်သို့
ရောက်ခါနီးလောက်တွင် ကော့ဆက်တစ်ယောက်က နောက်သို့
ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်တကြီး အော်ဟစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဟိုမှာ ကြည့်ကြစမ်း၊ ဗိုလ်တယောက်
ငါတို့နောက်က ပြေးလိုက်လာနေတယ်ကွ”

သူတို့ အတော်များများ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့် ကြသည်။
အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း စစ်ဗိုလ်တယောက် ကက်ဦးထုပ်ကို
လက်ကကိုင်ပြီး ငှေ့ယမ်းပြလျက် ပန်းခြံထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

“ဟာ .. အဲဒါ တပ်ခွဲ(၃)က အတာရှီကော့ပဲကွ”

“ဟာ...သေချာတယ်ကွ၊ ဒီလူ ငါတို့နဲ့ တခါတည်း လိုက်ခဲ့ချင်တာကွ”

သူတို့နောက်သို့ အတာရှီကော့ အသည်းအသန်

ပြေးလိုက်လိုက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ် ကလေး သမ်းလျက်။
ကော့ဆက်များက လက်တွေ ဝှေ့ယမ်းပြသည်။ ဝမ်းသာအားရ
ရယ်မောကြသည်။

“ပြေးစမ်း ဗိုလ်ကြီး၊ မြန်မြန်ပြေး”

သူတို့ အော်ဟစ်အားပေးသည်။

နန်းတော်ဂိတ်ပေါက်များဆီမှ တချက်တည်းသော သေနတ်သံ
ထွက်ပေါ်လာသည်။ အတာရှီကော့၏ လက်တွေ မြောက်သွားသည်။ လူက
ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။
သူ့ခြေထောက်များကို ဆန့်ထုတ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်ဖို့ အားထုတ်သည်။ တပ်ခွဲ
တခွဲလုံး နန်းတော်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ကြသည်။ တစုံတဦးက
အမိန့်ပေးလိုက် သည့်အလား။ စက်သေနတ်သမားများက သူတို့၏
လက်နက်များကို ဂိတ်တံခါးပေါက်များဆီသို့ ထိုးချိန် သည်။ သေနတ်သံတွေ
တဒက်ဒက် ထွက်လာသည်။ သို့သော် ထင်းရှူးရက်မတန်းများ နောက်တွင်
တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မမြင်ရ၊ မတွေ့ရ။ ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ
အဆောတလျင် တန်းစီသည်။ ခပ်သွက်သွက် ချီတက်ကြသည်။ အတာရှီကော့
ရှိရာသို့ ပြေးသွားသည့် ကော့ဆက်နှစ်ယောက် ပြန်ပြေးလာသည်။ သူတို့
တပ်ခွဲကို မီအောင် လိုက်သည်။

“သူတို့ပစ်ထည့်လိုက်တာ ဒီလူ့ဘယ်ဘက်ပဲခုံး အောက်ကို ဝင်သွားတာ။
ဒီလူ တချီတည်း ပွဲချင်းပြီးပဲဟေ့”

တပ်ခွဲများ၏ ခြေသံတွေ ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ပေါ်ထွက်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းမွေးအနက်နှင့် သဘောသား က အမိန့်ပေးသည်။

“ဘယ်လှည့် ... ချီတက်”

တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ဖြောင်းခနဲရပ်ပြီး ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့
ချီတက်သွားသည်။ သူတို့နောက်တွင် ကျန်ခဲ့သည်မှာ တစပြင်လို
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ဆောင်းရာသီ စံနန်းတော်ကြီး။

ကော့ဆက်တပ်ရင်း (၁၂) တပ်ဆုတ်လာသည် မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ လမ်းမှာ
 တွေ့သမျှ ခလုတ်ကန်သင်း အနှောင့်အယှက်များကို
 တိုက်ခိုက်ရှင်းလင်းကြသည်။ သို့သော် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆုတ်ခွာလာသည်။
 ရုရှား စစ်တပ်နှင့် ရူမေးနီးယားစစ်တပ်မှ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ယာဉ်များသည်
 မြေပြင်အထက်တွင် မြင့်ပြီး ဖောက်ထားသော်လည်း ကတ္တရာ
 မခင်းရသေးသည့် လမ်းများပေါ်သို့ လှမ်းတက်ကြသည်။ ဆုတ်ခွာလာသည့်
 တပ်များကို ဩစတြီးယားနှင့် ဂျာမနီတပ်မ နှစ်ရပ်ပေါင်းက ဝိုင်းထားသည်။
 သူတို့က သူတို့၏စက်ဝိုင်းကို တဖြည်းဖြည်း ချုံ့ပြီး အလယ်မှ တပ်များကို
 ညှပ်ပူး ညှပ်ပိတ် ဝိုင်းတိုက်ဖို့ မဟာဗျူဟာ ချထားသည်။

ညဦးပိုင်းရောက်တော့ ပျံလာသည့် သတင်းများမှာ ရုရှားတပ်များနှင့်
 ရူမေးနီးယန်းတပ်များ အခြေအနေဆိုးနှင့် ကြုံနေရပြီဆို၏။
 ရန်သူစစ်တပ်များ၏ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရမည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ
 ဆို၏။ ညဘက် ရောက်တော့ တပ်ရင်း(၁၂)သို့ အမိန့်တစ်ခု ရောက်လာသည်။
 တောင်တန်းသားများ တပ်မဖြင့် စစ်အင်အား ဖြည့်ထား သည့်
 တပ်ရင်း(၁၂)သည် တောင်ကြားလမ်းတခုရှိ ရန်သူတပ်များ၏ နောက်ပိုင်း
 အစောင့်တပ်များကို တိုက်ခိုက်ရမည်။ ထိုနေရာ ထိုဒေသများကို
 သိမ်းပိုက်ထားရမည် ဆို၏။ သို့ဖြင့် ရှေ့တိုးလာသည့် ရန်သူတပ်များကို
 ရင်ဆိုင်ရေးအတွက် တပ်ရင်း (၁၂) က အစောင့်များ ချထားသည်။

ထိုညမှာပင် မီရှာကိုရှိပွိုင်းနှင့် တာတုတ်ရွာမှ
 အခြားရဲဘော်တစ်ဦးဖြစ်သူ အလက်ဇီဘီရှိုနိုယက်တို့ လျှို့ဝှက်ကင်း
 တာဝန်ကျသည်။ အသုံးမပြုတော့သည့် ရေတွင်းတတွင်းနံဘေးတွင် ခိုကပ်ပြီး
 သူတို့နှစ်ယောက် ကင်းစောင့်ကြ၏။ သူတို့နှာခေါင်းတွေ ထဲမှ အငွေ့
 ထောင်းထောင်းထကာ ရေငွေ့တွေထွက်လျက်။ မကြာ မကြာ ဆိုသလို
 တိမ်ထူသည့် မိုးကောင်းကင်ထက်တွင် ငန်းရိုင်းတွေ အုပ်လိုက်ပျံသွားတတ်၏။
 သူတို့ပျံသန်း သွားကြောင်းကို အမောတကော မြည်ကြွေးသည့် အော်သံများဖြင့်
 အချက်ပေးသွားသည်။ ကင်းစောင့် တာဝန်ယူထားချိန်တွင်
 စီးကရက်မသောက်ရ ဟူသော အမိန့်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည့် မီရှာက
 သူ့အဖော်အား တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောသည်။

“ဘဝက တော်တော်ဆန်းကြယ်တာပဲ အလက်ဇီ၊ လူတွေဟာ
 ဘဝလမ်းကို မျက်မမြင်တွေလို စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်ကြတယ်။ သူတို့

တနေရာမှာ ပူးပေါင်းမိပြီ။ နောက်တော့ ပြန်ကွဲသွားကြတယ်။ တစ်ခါတလေ တော့လည်း တစ်ဦးကို တစ်ဦး တက်နင်းမိကြပြန်ရော၊ ခု ဒီနေရာမှာဆို မင်း သေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝမှာ ထိုင်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ဖြစ်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲလို့ မင်းကိုယ်မင်း မေးလို့မရဘူး၊ လောကမှာ လူတွေထက် ကြောက်စရာ ကောင်းတာ ဘာမှ မရှိဘူးဟေ့။ မင်း ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား စိတ်ရင်းအမှန်ကို ဘယ်တော့မှ မသိရဘူး။ ကဲ...ဟောဒီမှာကွာ ငါ မင့်ဘေးမှာ လဲလျောင်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း ဘာတွေတွေးနေသလဲ ငါ မသိရဘူး။ ဘယ်တုန်း ကမှလည်း မသိခဲ့ဘူး။ ခုမြင်တွေ့ လည်း ငါမသိဘူး။ အဲဒီလိုပဲ...မင်းလည်း ငါ့အကြောင်း နေရတဲ့ မင်းဘဝနောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေရှိနေလဲ ဆိုတာ သိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုနေမှာ ငါက မင်းကို သတ်ပစ်ချင်စိတ် ပေါက်ချင်ပေါက်နေမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်လေ... မင်းက ငါ့ကို ဘီစကွတ်တချပ် ထုတ်ကျွေးလို့ ...ငါ ဘာတွေ စဉ်းစားပြီး ဘာတွေ ကျိတ်ကြံနေလဲဆိုတာ မင်း မသိရှာဘူး။

“လူတွေဟာ သူတို့အကြောင်း သူတို့ မဆို စလောက်ကလေးပဲ သိကြတာကလား။ နွေတုန်းကဆို ငါဟာ ဆေးရုံပေါ်မှာ။ ငါ့နံဘေးမှာတော့ မော်စကိုက စစ်သားတစ်ယောက်။ အဲ....သူက ကော့ဆက်တွေရဲ့ ဘဝက ဘယ်လိုမျိုးလဲ ဆိုတာ ငါ့ကို တစ်ချိန်လုံး စစ်တမ်းထုတ် နေတော့တာဟေ့။ သူတို့ ယုံကြည်ထားတာက ကော့ဆက်တွေဟာ ကျာပွတ်တွေ အကြောင်းက လွဲပြီး ဘာဆို ဘာမှစဉ်းစားတာမဟုတ်ဘူး။ ကော့ဆက် ဆိုတာ ရိုင်းစိုင်းရက်စက်တဲ့လူတွေ၊ သူတို့ ကိုယ်ထဲမှာ နှလုံးသားဆိုတာ မရှိဘဲ ဖန်ကွဲစပဲ ရှိတယ်လို့ ထင်ကြတာကို။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့လည်း သူတို့လို ယောက်ျားတွေ ပါပဲကွာ။ မိန်းမတွေနဲ့ ကောင်မကလေးတွေကို သူတို့ နှစ်သက်သလို ငါတို့လည်း သဘောကျတာပါပဲ။ ငါတို့ရဲ့ ဝမ်းနည်း ပူဆွေးစရာတွေအတွက် ငါတို့ ငိုကြွေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားလူတွေရဲ့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှု အတွက် ဝမ်းသာအယ်လဲ မဖြစ်ကြဘူး။ မင်းရော ဘယ်လိုထင်လဲ အလက်ဇီ။

“တကယ်တော့ ငါဟာ လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝအကြောင်း ငမ်းငမ်းတက် သိချင်နေတာ၊ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ချောမောလှပတဲ့မိန်းမတွေ ဘယ်လောက်တောင် ပေါများနေသလဲ ဆိုတာ သတိရတဲ့အခါ ငါ့ရင်ထဲမှာ တစစ်စစ် နာကျင်ရတယ်။ ငါဟာ မိန်းမတွေကို ဘယ်လောက် ခင်မင်တွယ်တာလာခဲ့သလဲဆို ငါ သူတို့အားလုံးကို ချစ်နိုင်တယ်။ ငါ သူတို့အားလုံးနဲ့ ချစ်တင်းနှောနိုင်တယ်။ ရှည်ချင်ရှည်၊ ပုချင်ပု၊ ပိန်ချင်ပိန်၊ ဝချင်ဝ... သူတို့ လှနေရင် ပြီးရောကွား၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝက မင်းကို မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ယူခွင့်ပြုတယ်။ မင်း သူမကို သေတပန် သက်တဆုံး ပေါင်းပေတော့။ သူမကို စိတ်ပျက်ပြီးငွေ့လာတဲ့အထိ ပေါင်းပေတော့။

နောက်ပြီး အဲဒီကြားထဲက သူတို့မှာ စစ်ပွဲကြီး ဆင်နွဲဖို့၊ စစ်ရေး စစ်ရာတွေလည်း စဉ်းစားရသေးတယ်။ ပြီးတော့ ..”

သူ ပက်လက်လှန်အိပ်ပြီး နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ မိုးကောင်းကင် ဟာလာဟင်းလင်းကြီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ကြည်နူးစွာပြုံးနေသည်။ သူ့လက်များက အေးစက်ငြိမ်သက်လွန်းသည့် မြေကြီးကို တယုတယ ပွတ်သပ် နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တာဝန်ချိန်မကုန်ဆုံးမီ တစ်နာရီ အလိုလောက်တွင် ဂျာမန်တွေက အလစ်ဝင်တိုက်သည်။ ဘိရိုနီယက် တချက်ပဲ ပြန်ပစ်နိုင်သည်။ ထို့နောက် လဲကျသွားသည်။ အဲကို ဂျစ်ဂျစ်မြည်အောင်ကျိတ်ရင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ် တွန့်လိမ်လူးလွန့်နေသည်။ ဂျာမန် လုံစွပ်တချောင်းက သူ့ကလီစာများကို ဖဲ့ရွံ့ပြီး ဆီးအိမ်ထဲ ထိုးဖောက်သွားသည်။ ကျောရိုးကို ဒုတ်ဒုတ်ထိမှ ရပ်သွားသည်။ ကိုရိုဗျိုင်းကတော့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ဖြင့် ရိုက်လှဲခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ စစ်မှုမထမ်းမနေရ ဥပဒေကြောင့် စစ်သားဖြစ်လာသူ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် စစ်သားတစ်ဦးက မိရှာကို ကျောပိုးပြီး သယ်ပိုးသွားသည်မှာ မိုင်ဝက်လောက်ဝေးသည်။ ထိုမျှလောက် ခရီးပေါက်သောအခါ မိရှာ သတိပြန်လည်လာသည်။ သွေးတွေကြောင့် အသက်ရှူ မရလောက်အောင် မွန်းကျပ်နေသည်။ သူ တဖြည်းဖြည်း ခွန်အားကို ပြန်လည်စုစည်းသည်။ အားပြည့်လာသောအခါမှာတော့ သူ့အား ထမ်းပိုးထားသည့် ဂျာမန်၏ ကျောပေါ်မှ ခုန်ဆင်းဖို့ သိပ်အခက်အခဲမရှိတော့။ မြေကြီးပေါ် ရောက်သည်နှင့် သူ တချိုးတည်းပြေးသည်။ ဂျာမန်တွေ သေနတ်ဖြင့် လိုက်ပစ်သည်။ သို့သော် အမှောင်ထု နှင့် ချုံပုတ်အစုအဝေးများက သူ့ကို အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်တင်လိုက်လေသည်။ တပ်ဆုတ်မှု တန့်သွားပြီးနောက် ရုရှားနှင့် ရုမေးနီးယား တပ်များသည် သူတို့အား ဝိုင်းပိတ်ထားသည့် ရန်သူတပ်များကို ထိုးဖောက် ထွက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် တပ်ရင်း(၁၂)သည် နောက်တန်းသို့ ဆုတ်ခွာခွင့် ရခဲ့သည်။ သူတို့ဆီသို့ ရောက်လာသည့် ညွှန်ကြားချက်မှာ တပ်ပြေးများ တပ်ကို စွန့်စွာထွက်မပြေးနိုင်အောင် တားဆီးဖို့နှင့် တပ်ပြေးများအား ဖမ်းမိလျှင် အစောင့်အကြပ်များဖြင့် တပ်ရင်းဌာနချုပ်သို့ ပို့ဆောင်ရမည် ဟူ၏။

ကင်းစခန်းကို ပထမဦးဆုံး တာဝန်ယူရမည့် လူစာရင်းတွင် မိရှာကိုရှိစွဲင်း ပါဝင်သည်။ နံနက် မိုးလင်းသည်နှင့် သူနှင့် အခြားကော့ဆက် သုံးယောက်သည် သူတို့စခန်းချထားသည့် ရွာကလေးမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းမကြီးနှင့်နီးသည့် ပြောင်းမင်းတခင်း၏ အစပ်တွင် နေရာယူကြသည်။ လမ်းမကြီးက သစ်တောတအုပ်၏ အစပ်အတိုင်း ကွေ့ပတ်သွားပြီး သီးပင်စားပင်တွေ ဝေဝေဆာဆာစိုက်ပျိုးထားသည့်

တောင်ကြားလမ်းကလေးတခုထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွား သည်။

သူတို့ အလှည့်ကျ ကင်းစောင့်ကြသည်။ မွန်းလွဲပိုင်း တချိန်ရောက်တော့ လမ်းမကြီးအတိုင်း သူတို့တူရုသို့ လျှောက်လာသည့် စစ်သားတစုကို တွေ့ရသည်။ အားလုံး စုစုပေါင်း ဆယ်ယောက်လောက် ရှိမည်။ တောအုပ်နား နီးလာတော့ သူတို့ ရပ်သည်။ စီးကရက် မီးညှို့ကြသည်။ သိသာပါသည်။ သူတို့သွားရမည့် လမ်းကြောင်းကို တိုင်ပင် ရွေးချယ်နေကြခြင်း။ ထို့နောက် ဆက်လျှောက်လာပြီး ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ကြသည်။

“ဒီကောင်တွေကို လှမ်းအော်ပြီး တားလိုက်ရမလား။”

ကိုရိုဗွိုင်း ပြောင်းနံများ ကြားမှ ကျုံးထရင်၊ တခြားလူတွေ၏ သဘောကို မေးသည်။

“သူတို့ခေါင်းပေါ် ကျော်ပြီး သေနတ်နဲ့ပစ်ကွာ”

“ဟေ့လူတွေ ... ရပ်စမ်း”

ကော့ဆက်များနှင့် ကိုက်တစ်ရာအကွာလောက် ရောက်နေပြီဖြစ်သော စစ်သားအုပ်စုက လှမ်းအော်သံကို ကြားပြီး ခဏရပ်ကြသည်။ ပြီးတော့ ဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆက်လျှောက်ကြသည်။

“ရပ်...”

ကော့ဆက်တစ်ယောက် အော်ဟစ်ပြီး မိုးပေါ်ထောင် သေနတ်တချက်ဖောက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာဖြစ်လို့ မရပ်တာလဲကွ၊ မင်းတို့ ဘယ်ကလာတာလဲ။ ဘယ်သွားမှာလဲ။ မင်းတို့ရဲ့ အထောက်အထားတွေ ပြစမ်း။”

စစ်သားအုပ်စု ရပ်တန့်သွားသည်။ သုံးယောက်က သူတို့ပခုံးမှာ လွယ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်များကို ပခုံးမှ ဖြုတ်ကြသည်။ တစ်ယောက်က ခါးကိုင်ပြီး ဖိနပ်အောက်ခံပြားနှင့် ဖိနပ် တွဲချည်ထားသည့် ကြိုးကို ဖြေသည်။ သူတို့အားလုံး စုတ်ပြတ်ပေရေ ညစ်ပတ်နေပြီး ညက သူတို့ ချုံကြိုချုံကြားတွေမှာ အိပ်ခဲ့ကြတာ သိသာသည်။ သူတို့ဝတ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီကြီးများပေါ်တွင် ကပ်စေးနဲ့ပင်မှ အစေ့တွေ တထွေးကြီး ကပ်နေသည်။ သူတို့အထဲမှ နှစ်ယောက်က သာမန် ကက်ဦးထုပ်များ ဆောင်းထားသည်။ အခြားသူတွေကတော့ သိုးမွေးကက်ဦးထုပ်များ ဆောင်းထား သည်။ နားရွက်အုပ်များကို သည်အတိုင်းချထားသည်။ သူတို့အထဲမှ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ပုံရသည့် အရပ်ရှည်ရှည် လက်ပြင်ကိုင်ကိုင် စစ်သားက ငှက်ဆိုးထိုးသံလို အသံဖြင့် ပြန်အော်သည်။ ချောင်ကျနေသည့် သူပါးများ တုန်ခါ နေသည်။

“မင်းတို့ ဘာလိုချင်တာလဲ။ မင်းတို့ကို ငါတို့က ဘာအန္တရာယ်ပေးလို့လဲ။ မင်းတို့က ငါတို့နောက်ကို ဘာကိစ္စ လိုက်နေရတာလဲကွ”

“မင်းတို့ရဲ့ မှတ်ပုံတင် အထောက်အထားတွေ ကြည့်ချင်တာကွ”

တပ်ကြပ်ဖြစ်သူကလည်း လေသံမာမာဖြင့် ပြန်အော်သည်။

မျက်လုံးပြာပြာ အသားနီစပ်စပ်နှင့် စစ်သားတစ်ယောက်က သူ့အိတ်ထဲမှ လက်ပစ်ဗုံး တစ်လုံး ထုတ်ယူသည်။ လက်ပစ်ဗုံးကို တပ်ကြပ်၏ မျက်နှာရှေ့တွင် လှုပ်ယမ်းပြသည်။ သူ့ရဲဘော်များကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ယာရှိစလပ် (ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု မှ တိုင်းရင်းသား) ဘာသာစကားဖြင့် ခပ်လောလော ပြောသည်။

“ဟောဒီမှာ ငါ့မှတ်ပုံတင် ဟေ့ကောင်။ ဒီမှတ်ပုံတင်က ငါ တစ်နှစ်လုံး ကိုင်ထားတဲ့ မှတ်ပုံတင်ပဲ။ အေး ... မင်းတို့ကိုယ် မင်းတို့သာ စောင့်ရှောက်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဟာကို ပစ်ပေးလိုက်ရင် မင်းတို့ ဒီမှတ်ပုံတင်ကို ကြည့်ဖို့ မီးခြစ်တောင် ခြစ်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သဘောပေါက်ရဲ့လား။ မင်းတို့ သဘောပေါက်ရဲ့လား။ ငါပြောတာ ရှင်းပါတယ်နော်။

“ရိုးတီးယားတားတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

တပ်ကြပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ ရှေ့မှ စစ်သား၏ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်တို့သည်။

“နောက်သလို ပြောင်သလိုတွေ မပြောနဲ့။ နောက်ပြီး ငါတို့ကို မခြိမ်းခြောက်နဲ့၊ ငါတို့ ကြောက်နေပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ဟာ တပ်ပြေးတွေ ဆိုရင်တော့ ဌာနချုပ် ကို ငါတို့နဲ့လိုက်ခဲ့။ ဆရာကြီးတွေက မင်းတို့လိုကောင်မျိုးတွေကို စုဆောင်းနေတာကွ”

ဆယ်ယောက်အုပ်စုဝင်တွေ အချင်းချင်း အကြည့်ချင်း ဖလှယ်ကြသည်။ ပခုံးမှ လက်နက်တွေ ဖြုတ်သည်။ သူတို့အထဲမှ ပိန်ပိန်ကိုင်ကိုင် ဆံပင်နက်နက်နှင့် သတ္တုတွင်းအလုပ်သမား ဖြစ်ပုံရသူ တစ်ယောက်က ကော့ဆက်များ အား ကူကယ်ရာမဲ့ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်သည်။

“ငါတို့ မင်းကို လုံစွပ်စာကျွေးရတော့မှာပဲ။ ဒုက္ခပါပဲကွာ ... လမ်းဖယ်ကြစမ်းပါ။ ဘုရားရေ... မင်းတို့ထဲက ရှေ့တိုးလာတဲ့ ကောင်ရဲ့ ကိုယ်ထဲကို ကျည် တတောင့် ပစ်သွင်းရမှာပဲ”

မျက်လုံးပြာစစ်သားက သူ့လက်ထဲမှ လက်ပစ်ဗုံးကို ခေါင်းပေါ်တွင် ဝှေ့ပြသည်။ အရပ်ရှည်ရှည် လက်ပြင် ကိုင်းကိုင်း စစ်သားက သူ၏ သံချေးတက် လုံစွပ်ကို တပ်ကြပ်၏ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ပွတ်ခြစ်သည်။ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားက သူ့သေနတ်ဒင်ကို မီရှာ ကိုရှိမြိုင်း တည့်တည့်သို့ ထိုးသည်။

ကော့ဆက်ရဲဘော် များထဲမှ တယောက်က သေးသေးညှက်ညှက် စစ်သားကလေးတဦး၏ ကုတ်အင်္ကျီအစွန်းကို ကိုင်ပြီး ဆွဲခေါ်သွားသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ နောက်ဘက်သို့ လှည့်လှည့် ကြည့်သည်။ တခြားကောင်တွေ နောက်မှ ပစ်ထည့်လိုက်လျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

ရွက်ခြောက်တွေ ပြောင်းနံ့များပေါ်မှ လွင့်သွားသည်။ ကွေ့ကောက်ဆင်းသွားသည့် တောင်ကြားလမ်း၏ ဟိုမှာ ဘက်တွင် လှိုင်းထနေသော ပြာမှိုင်းမှိုင်း တောင်တန်းများ။ ရွာနားမှ စားကျက်မြေပေါ်တွင် လမ်းသလားနေသည်မှာ နီနီညိုညိုနွားများ။ လေပြင်းက သစ်တောအလွန်မှ နှင်းလူးသည့်ဖုန်များကို မွေ့ယမ်းပစ်လိုက်သည်။ သည်နေ့က မှုန်မှိုင်းမှိုင်း နီဝင်ဘာလ၏ နေ့တစ်နေ့။ အေးချမ်းငြိမ်သက်ပြီး အိပ်ငိုက်ချင်စရာ နေ့တစ်နေ့။ သို့သော် လမ်းမကြီး၏ နံဘေး တနေရာတွင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဒေါသများဖြင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး နှင်းခြေပစ်ဖို့ အားထုတ်နေသည်။ သူတို့သည် မိုးရေ ဝပြီး မြေဆီမြေနှစ်များ ပေါကြွယ်ဝသည့် မြေကြီးကို သွေးများဖြင့် အဆိပ်သင့်အောင် ကြံစည်နေကြပါ ကလား။

သူတို့၏ ဒေါသတွေ မာန်မာနတွေ နည်းနည်း ငြိမ်းသွားသည်။ သို့ဖြင့် စစ်သားများနှင့် ကော့ဆက်များ ပိုပြီး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း စကားပြောကြသည်။

“ငါတို့ရဲ့ တာဝန်ကျနေရာတွေကနေ ပြန်ရပ်လာတာ သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ကိုရိုဗျိုင်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြောသည်။

“ငါတို့ နောက်တန်းကို ထွက်ပြေးလာတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းတို့က ထွက်ပြေးနေကြတယ်။ ဘယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းလဲကွာ။ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ရဲ့ သေဖော်ရှင်ဖက်တွေကို စွန့်ပစ်ခဲ့ကြတာ။ ရှေ့တန်းကို ဘယ်သူတွေ ထိန်းထားမလဲ။ ငါ့ရဲ့ ရဲဘော် ရဲဘက်တစ်ဦးဆို လှံစွပ်နဲ့ အထိုးခံရပြီး ငါ့နံဘေးမှာပဲ သေသွားတယ်။ ဒါကို စစ်ပွဲအရသာ မခံစားဖူးသေးဘူးလို့ သင်းတို့က ပြောသေးသလား။ အဲဒီအရသာကို ငါတို့ ခံစားရသလို မင်းတို့ ခံစားကြည့် ကြစမ်းပါ ”

“ဟာ ဘာတွေ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေစရာ လိုလဲဗျာ”

ကော့ဆက် နောက်တစ်ယောက်က ကြားဝင် ဖောက်သည်။

“ဘာမှ စကားများမနေဘဲ ဌာနချုပ်ကို လိုက်ခဲ့ရုံပဲ ရှိတယ်”

“လမ်းဖယ်ပေးကြပါ ကော့ဆက်တို့ရယ်၊ မဟုတ်ရင် ပစ်ရလိမ့်မယ်။ ဘုရား ... ဘုရား ငါတို့ ပစ်မှာနော်”

စစ်သားတစ်ယောက်က ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောသည်။

ခုပဲ ခြိမ်းခြောက်လိုက်၊ ခုပဲ မြှောက်ပင့်လိုက် ပြောနေသည့် အရပ်ရှည်ရှည် လက်ပြင်ကိုင်ကိုင် ရဲဘော် သည်တကြိမ်တော့ နှိမ်နှိမ်ချချ တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။ ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးသောအခါ ခါးကိုင်သည်၊ ညစ်ပတ် ပေရေနေသည့် အိတ်ထဲမှ ပုလင်းတလုံး ထုတ်ယူသည်။ ကိုရှိဖွိုင်းအား မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ကော့ဆက်တွေရယ် ... မင်းတို့ကို ငါတို့ ငွေ ပေးပါမယ်ကွာ။ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ဂျာမန်ဗော့ဒ်ဂါကွ ... နောက်ထပ် စုပေးစရာတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ မေတ္တာတရားကို သိမှတ်တဲ့ အနေနဲ့ ငါတို့ကို သွားခွင့်ပြုပါကွာ။ ငါတို့အိမ်မှာ သားတွေ သမီးတွေ ရှိတယ်လေ။ အခြေအနေတွေ ဘယ်လို ရှိလဲဆိုတာ မင်းတို့ကိုယ်တိုင်လည်း သိကြ ပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့တတွေ သိပ်လွမ်းလို့ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်နေပါပြီကွာ။ ဪ...ဒုက္ခ ဒုက္ခ၊ ငါတို့ကို မဖမ်းဘူး မဟုတ်လားဟင်၊ မဖမ်းဘူး မဟုတ်လား။”

သူ့ဘွတ်ဖိနပ်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ယူသည်။ အထဲမှ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ကာရင်စကီ ရှာဖွေ ငွေစက္ကူနှစ်ရွက် ယူသည်။ ပြီးတော့ ကိုရှိဖွိုင်း ၏ လက်ထဲသို့ အတင်းထိုးထည့်ပေးသည်။

“ယူပါကွာ၊ ယူပါ။ ဘုရားရေ ...မင်း မစိုးရိမ်နဲ့ သိလား။ ငါတို့ တနည်းတဖုံနဲ့ လွတ်သွားမှာပါ၊ ငွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ ငွေမရှိဘဲ ငါတို့ သွားလို့ ရပါတယ်။ ယူပါကွာ၊ ငါတို့ နောက်ထပ် စုလိုက်ဦးမယ်လေ”

ရှက်ပြီး မျက်နှာကြီး နီရဲသွားသည့် ကိုရှိဖွိုင်း နောက်သို့ ခြေတလှမ်း ဆုတ်သည်။ သူ့လက်ကို သူ့နောက်ဘက်မှာ ဝှက်ထားပြီး ဦးခေါင်းကို တွင်တွင် ယမ်းသည်။ သူ့ပါးပြင်သို့ သွေးတွေ ဆောင့်တိုးလာ သည်။ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာသည်။ “ဘိရှိနီယက် သေသွားတဲ့အတွက် ငါ ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပါကလား” ဟု တွေးသည်။ ငါကိုယ်တိုင်လည်း ဒီစစ်ပွဲကြီးကို ဆန့်ကျင်နေပါလျက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူတွေကို ဖမ်းဖို့ အားထုတ်နေရတာလဲ။ ငါ့မှာ ဘယ်လို ဖမ်းပိုင်ခွင့်ရှိလို့လဲ။ ငါ ဘာလုပ်နေမိတာလဲ။ ငါဟာ တော်တော်သောက်သုံးမကျ စက်ဆုပ်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပေါ့လား။”

သူ တပ်ကြပ်ဆီသို့ သွားသည်။ ဘေးနားသို့ ဆွဲခေါ်သည်။ ပြီးတော့ တပ်ကြပ်၏ မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဒီကောင်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ လွှတ်မပေးရမှာလဲကွာ၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ သွားခွင့်ပေးလိုက်ပါလားကွာ”

သူ မျက်လုံးတွေ ဂနာမငြိမ်။ ရှက်စရာတခုခု ကျူးလွန်မိသည့်အလား။ တပ်ကြပ်က ပြန်ပြောသည်။

“လွှတ်ပေးလိုက်ပါ။ သူတို့ကို ဖမ်းပြီးတော့ရော ကျွန်တော်တို့က ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်တောင် မကြာခင် သူတို့လို လုပ်မိတော့မှာကို ... အဖြစ်မှန်ကို ဘာကိစ္စ ဖုံးကွယ်ထားရမှာလဲ”

စစ်သားများဘက်သို့ လှည့်ပြီး တပ်ကြပ်က ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်သည်။

“သေနာကောင်တွေ၊ မင်းတို့ကို ငါတို့က ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေး လေးလေးစားစား ဆက်ဆံတယ်။ ဒါကို မင်းတို့က ငွေနဲ့လာဘ်ထိုးတယ် ဟုတ်လား။ ငါတို့ကို ငတ်ပြတ်နေတယ် ထင်လို့လား။ မင်းတို့အိတ်တွေ ပြန်သိမ်းစမ်း။ မဟုတ်ရင် မင်းတို့အားလုံး ဌာနချုပ်ကို ဆွဲခေါ်သွားမှာနော်”

ကော့ဆက်တွေ လမ်းဖယ်ပေးသည်။ စစ်သားတွေဆက်လျှောက်သွားသည်။ ကိုရိုဖွိုင်းက လူသူကင်းမဲ့သော ရွာလမ်းများကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထွက်ခွာသွားသော တပ်ပြေးများကို နောက်မှ လှမ်းအော်သည်။

“ဟေး သောက်အတွေ့၊ နေ့အလင်းရောင် လင်းလင်းရှင်းရှင်းကြီးထဲမှာ စီတန်း လမ်းလျှောက်နေရသလားကွ။ ဟောဟိုမှာ တောအုပ်ရှိတယ်။ နေ့ဘက်မှာ အဲဒီတောအုပ်ထဲဝင်၊ ညဘက်ကျတော့လည်း အဲဒီ အတိုင်းပဲသွား။ မဟုတ်ရင် မင်းတို့ တခြားကင်းအဖွဲ့နဲ့ တန်းတိုးပြီး ဖမ်းသွားလိမ့်မယ်”

စစ်သားတွေ သူတို့ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ချီတုံချတုံ စဝေဇဝါဖြင့်။ ထို့နောက်မှာတော့ ဝံပုလွေများ ပမာ သူတို့အုပ်စု မည်းညစ်ညစ် လူတန်းကြီးကို တောအုပ်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်ကြလေသည်။

(၂)

ပီထရိုဂရက်မြို့တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် တော်လှန်ရေးနှင့် ပတ်သက်သော ကောလာဟလ သတင်းများသည် နိုဝင်ဘာ လလယ်လောက်တွင် ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့များဆီသို့ ပျံ့နှံ့လာသည်။ ဌာနချုပ်မှ အကူရဲဘော်များသည် ထုံးစံအတိုင်း အခြားသူများထက် ပိုပြီး အတွင်းသတင်းများကို သိရှိကြသည်ဖြစ်ရာ ယာယီအစိုးရအဖွဲ့သည် အမေရိကသို့ ထွက်ပြေးသွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း သူတို့က အတည်ပြု ပြောကြ၏။ ကာရင်စကီကို သဘောသားများက ဖမ်းမိသွားပြီး ခေါင်းတုံးပြောင်အောင် ရိတ်ပစ်ကြကြောင်း၊

မိန်းမပျက်တစ်ဦးလို ဆေးရောင်တွေခြယ်ပြီး ပီထရိုဂရက်မြို့ထဲ လမ်းမများ ပေါ်တွင် နှစ်ရက်တိတိ ဒယဉ်ဆွဲပြခြင်း ခံခဲ့ရကြောင်းလည်း အကူရဲဘော်များက ပြောသည်။

နောက်တော့ ယာယီအစိုးရ ပြုတ်ကျပြီး အုပ်ချုပ်ခွင့်အာဏာသည် ဘော်လ်ရှီဗစ်များလက်ထဲ ရောက်သွား ကြောင်း တရားဝင်သတင်းတွေ ကော့ဆက်များထံ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ ကော့ဆက်များ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေတော့၏။ လူတော်တော် များများက ဝမ်းသာကြသည်။ စစ်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ကြသည်လေ။ သို့သော် ကောလာဟာ သတင်းအချို့ ကလည်း ကော့ဆက်များအား စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများ ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ မြင်းတပ်ဖွဲ့ အမှတ်(၃)သည် ကာရင်စကီနှင့်အတူ ပီထရိုဂရက်သို့ ချီတက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ကာလီဒင်က တောင်ဘက်မှ ချီလာပြီး ကော့ဆက်တပ်ရင်းများအား ဖိနှိပ်နေကြောင်း စသည်ဖြင့် ...

ရှေ့တန်းတွင် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကုန်သည်။ အောက်တိုဘာလထဲတွင် စစ်သားများ သူတို့တပ်များကို စွန့်ခွာ ထွက်ပြေးကြသည်။ စုစုစည်းစည်းမဟုတ်။ ကြုံရာလူနှင့် ပေါင်းပြီး ကြုံသလို ထွက်ပြေးကြခြင်း။ သို့သော် ဒီဇင်ဘာလ ဆန်းပိုင်းတွင်မူ တပ်ခွဲများ၊ တပ်ရင်းများ၊ တပ်မများ အားလုံးသည် သူတို့ရောက်နေသည့် နေရာဒေသများကို စွန့်ခွာ ကြသည်။ တပေါင်းတစည်းတည်း စနစ်တကျ စွန့်ခွာခြင်း။ တခါ တခါတွင် သူတို့နှင့်အတူ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လက်နက်များ သာ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ သို့သော် များသောအားဖြင့် တပ်ရင်းပိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို သူတို့နှင့်အတူ သယ်ဆောင် သွားကြသည်။ ကုန်သိုလှောင်ရုံများကို ဖောက်ထွင်းကြသည်။ သူတို့၏ အရာရှိများကို ပစ်ခတ်ကြသည်။ သူတို့သွားလေရာ လမ်းတလျှောက်တွင် လုယက်သည်။ သူတို့အိမ်များဆီသို့ အဆီးအတား အထိန်းအချုပ်မရှိ ပြန်ကြတော့၏။ သူတို့သည် လမ်းခရီးတလျှောက် မုန်တိုင်းတိုက်သလို ပြန်ကြ၏။ ရေကြီး လိုင်းကြီးသလိုလည်း ပြန်ကြ၏။

တပ်ရင်း(၁၂)က တပ်ပြေးများအား ဖမ်းထိန်းဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်မှုမှာ အခြေအနေအသစ်များအရ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့တပ်ရင်းကို ရှေ့တန်းသို့ ပြန်ပို့သည်။ စည်းကမ်းချိုးဖောက်မှုများ၊ ဟာကွက်များကို ထိန်းချုပ်ရန် ကြိုးစားမှုများမှာ အလဟဿ ဖြစ်နေသည်။ ခြေလျင်တပ်ဖွဲ့များ သူတို့၏ တာဝန်ကျနေရာများကို စွန့်ခွာထွက်ပြေး ကြသည်ကိုလည်း တားဆီးမရကြ။ သို့ဖြင့် ဒီဇင်ဘာလထဲတွင် သူတို့တပ်ရင်း ဆုတ်ခွာခွင့် ရပြန်သည်။ အနီးဆုံးဘူတာရုံ သို့ ချီတက်သည်။ ရထားတွဲများပေါ်သို့ တပ်ရင်းပိုင်ပစ္စည်းတွေ စက်သေနတ်တွေ၊ အရန်ခဲယမ်း မီးကျောက်တွေနှင့်

မြင်းတွေ အကုန်တင်သည်။ ထို့နောက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုတွေ ပြည့်သိပ်နေသည့် ရုရှားပြည်၏ နှလုံးသားဆီသို့ ချီတက်ခဲ့ ကြလေသည်။

တပ်ရင်း(၁၂)ကို တင်ဆောင်လာသည့် ရထားများသည် ယူကရိန်းပြည်နယ်ကို ဖြတ်ပြီး ဒွန်ခရိုင်သို့ ဦးတည် ခုတ်မောင်းလာသည်။ နောက်ကာမြို့နှင့် မနီးမဝေး တနေရာတွင် သူတို့ကို လက်နက်ဖြုတ်သိမ်းဖို့ ဘော်လ်ရှီဗစ်များက ကြိုးစားသည်။ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းမှုများ နာရီဝက်လောက် လုပ်ကြရသည်။ တပ်ခွဲဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေးကော်မီတီများ၏ ဥက္ကဋ္ဌများဖြစ်သည့် ကိုရီဗ္ဗိုင်းနှင့် အခြားငါးယောက်က သူတို့၏ လက်နက်များနှင့်အတူ ဖြတ်သန်းသွားခွင့် တောင်းသည်။

“ရဲဘော်တို့ လက်နက်တွေ ဘာဖြစ်လို့ သယ်သွားချင်တာလဲ”ဟု ဘူတာရုံ ဆိုဗီယက်အဖွဲ့ဝင်များက မေးသည်။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘူတာတွေနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေကို သတ်ဖို့။ ပြီးတော့ ကာလီဒင်ရဲ့ အမြီးကို လိမ်ချိုးဖို့” ဟု ကိုရီဗ္ဗိုင်း က အားလုံး၏ကိုယ်စား အဖြေပေးခဲ့၏။ သူတို့ရထားများကို ဆက်လက်ခုတ်မောင်းခွင့် ပြုလိုက်သည်။ ခရီမင်ချပ်ဘူတာသို့ ရောက်တော့ သူတို့၏လက်နက်တွေ ဖြုတ်သိမ်းဖို့ နောက်တကြိမ် ကြိုးစားကြပြန်သည်။ ထိုသို့ဖြင့် တစ်ဘူတာရောက်တိုင်း စေ့စပ်ညှိနှိုင်းမှုများ ပြုလုပ်ရသည်။ ပျော့ပျောင်းသည့် အဖွဲ့များနှင့် ညှိရသည်လည်း ရှိသည်။ တင်းမာသည့် အဖွဲ့များနှင့် ညှိရသည်လည်း ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့၏ လက်နက်များ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း အသိမ်းခံရသည်။ ခရီးစဉ်တစ်ခုလုံးတွင် အရာရှိတစ်ဦး ဆုံးရှုံးရသည်။ တပ်ရင်းဆိုင်ရာ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး။ သူ့ကိုတော့ ကော့ဆက်များ ကိုယ်တိုင်က သေဒဏ်ပေးခဲ့ လေသည်။

ချက်ပလင်မြို့အနီးသို့ရောက်တော့ သူတို့တပ်ရင်းသည် ထင်မှတ်ထားခြင်းမရှိဘဲ အရေးအခင်းတစ်ရပ်ထဲ ပါဝင် ပတ်သက်နေမိတော့၏။ အရေးအခင်းမှာ ယူကရိန်း ပြည်နယ်သားများနှင့် မင်းမဲ့ဝါဒီများ အကြား ဖြစ်ပေါ်သော အရေးအခင်း၊ သည်အရေးအခင်းတွင် လူသုံးယောက် သေသည်။ သူတို့အနေဖြင့် အင်အားသုံးပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ ကျော်ဖြတ်ရသည်။ သည်တစ်ချို့တော့ သူတို့စစ်ရထားများပေါ်တွင် နေရာယူ ပြင်ဆင်ထားသည့် လက်ဖြောင့်တပ်ဖွဲ့များကို အသုံးပြုခဲ့ရ လေသည်။

(၃)

သုံးရက်ကြာသောအခါ သူတို့တပ်ရင်းမှ တပ်စိပ် (၁) သည် မီလာရိုဗို

ဘူတာရုံတွင် ရထားမှ ဆင်းကြသည်။ သူတို့တပ်စိပ်မှ လူတဝက်လောက်က လူစုခဲ့ပြီး သူတို့အိမ်များသို့ ဘူတာရုံမှ တိုက်ရိုက်ပြန်ကြသည်။ ကျန်ရဲဘော်များက စည်းကမ်းတကျ မြင်းစီးပြီး ကာဂျင်ရွာသို့ သွားသည်။ နောက်နေ့ရောက်တော့ သြစတြီးယန်းတပ်များမှ သူတို့ သိမ်းလာသည့် အောင်မြင်မှု အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းများနှင့် မြင်းများကို သူတို့လိုအပ်သည့် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများနှင့် လဲလှယ်ကြသည်။ တပ်ရင်းပိုင်ဘဏ္ဍာငွေများနှင့် ပစ္စည်းကိရိယာများကိုလည်း လဲလှယ်သုံးစွဲကြသည်။

ညနေချမ်းရောက်တော့ ကိုရီဗွိုင်းနှင့် တာတုတ်ရွာမှ အခြားကော့ဆက်များ အိမ်ပြန်ကြသည်။ သူတို့ တောင်ကုန်း ကလေးတခုပေါ် တက်ကြသည်။ ဟိုးအောက်ခြေတွင် ရေခဲလိုဖြူဖွေးပြီး လေတဝှမ်းတိုက်နေသည်များ မြစ်ကမ်းပါးများ ပေါ်တွင် ကာဂျင်ရွာ ကလေး ရှိသည်။ ဒွန်မြစ်ညာပိုင်းရှိ အလှပ အသာယာဆုံး ရွာများထဲမှ တရွာ။ ရေနွေးငွေ့သုံး သီးနှံကြိတ်ခွဲစက်မှ မီးခိုးများ တလူလူလွင့်ပျံနေသည်။ ရွာကွက်လပ်ထဲတွင် မည်းမည်းလှုပ်နေသည့် လူအုပ်ကြီး။ ညနေပိုင်း ဘုရားဝတ်ပြုသူများအတွက် ခေါင်းလောင်းသံများက တည်ညံ့။ ကာဂျင်ရွာ၏ ကုန်းစောင်းများကို ဟိုမှာဘက် တွင် ကလင်မောစရီ ရွာစပ်တွင် ပေါက်နေသည့် မိုးမခပင် ထိပ်ဖျားများကို မြင်ရသည်။ မိုးမခပင်များကို ကျော်လွန် ကြည့်လိုက်လျှင် နှင်းဝတ်ရုံ ခြုံလွှမ်းထားသော မှိုင်းပြာပြာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းပေါ်သို့ ဖြန့်ကြဲချနေသည့် နေခြည် ထွေးထွေးများ။

မြင်းသည်တော် တစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်သည် ရှင်သန် ပေါက်ရောက်နေသော ပန်းသီးပင်သုံးပင် အုပ်စု နံဘေးမှ ဖြတ်သွားသည်။ ခပ်မြန်မြန် ခပ်သွက်သွက် ပြေးနေသည့် မြင်းများပေါ်မှ ကုန်းနီးများက တကွိုကွို မြည်နေသည်။ သူတို့ အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ စီးသွားသည်။ တောင်ကုန်းမြေ တသီတတန်းကြီး၏ နောက်ကွယ်မှ ခိုးကြောင်ခိုးငှက် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက် လာသည်ကတော့ မြူလွှမ်းသောည။ မျက်နှာများကို ပဝါစည်းထားသည့် ကော့ဆက်များသည် သူတို့ စီးလာသည့် မြင်းများကို ခပ်သွက်သွက်လေးပြေးအောင် ဖနောင့်သံစူးဖြင့် မကြာ မကြာ တို့ပေးကြ၏။ မြေမာလမ်းများ ပေါ်တွင် ပြေးသွားသည့် မြင်းခွာသံများ ပျံ့လွင့်နေသည်။ တောင်ဘက်ပိုင်းသို့ရောက်တော့ မြင်းခွာများအောက်မှ မြေကြီးတွေ ပျော့လာသည်။ လမ်းနံဘေး တဖက်တချက်တွင် ဖဲကြိုးလို တွန့်လိမ်စီးဆင်းနေသည့် ရေခဲရေစီးကြောင်း တွေ။

ကော့ဆက်တွေ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် သူတို့ မြင်းများကို တွန်းမောင်းကြ၏။ လမ်းမကြီးက တောင်ဘက်သို့ လွင့်သွားသည်။ အရှေ့ဘက်တစ်ခုကို ပိုင်းပတ်ထားသည်ကတော့ သစ်တောတအုပ်။

လမ်းဘေးရေခဲများပေါ်တွင် တောယုန်ခြေရာများ ထင်နေသည်။
စားကျက်မြက်ခင်းကြီးကြီး၏ အပေါ်တည့်တည့်တွင်မူ မိုးကောင်းကင်ကြီးကို
စည်းပတ် ထားသည်မှာ နဂါးငွေ့တန်းကြီး။ ကော့ဆက်များ ပတ်လေ့ရှိသည့်
အလှဆင် ထားသော ခါးပတ်တခုနှယ်။

ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ ကော့ဆက်များသည် ၁၉၁၇ ခုနှစ်
ဆောင်းဦးကာလနှောင်းပိုင်းတွင် အိမ်ပြန်ကြသည်။
အသက်ကလေးထောက်လာပြီဖြစ်သည့် ခရစ်စတိုနီယာ နှင့် တပ်ရင်း (၅၂)တွင်
သူနှင့်အတူ တွဲဖက်တာဝန် ထမ်းခဲ့သည့် ရဲဘော်သုံးဦးတို့ အိမ်သို့
ပြန်ရောက်လာသည်။ ပါးဖောင်းဖောင်းနှင့် အနီကွတ်ရှိကာလည်း
ပြန်လာသည်။ အမြောက်တပ်မှ အိုင်ဗန်တိုမီလင်နှင့်
ယာကော့ပေါ့ကိုဗာတို့လည်း ပြန်ရောက်လာသည်။ သူတို့နောက်မှ
မာတင်ရှမီးလ်၊ အိုင်ဗန် အလက်ဇီဗစ်ချ်၊ ဇေါကိုရိုလီယော့နှင့် အလွန်မတန်
အရပ်ရှည်သည့် ဘော့ရှက်တို့ ပါသည်။

ဒီဇင်ဘာလထဲရောက်တော့ မစ်ကာ ကော်ရှူနော့ မထင်မှတ်ဘဲ
ရောက်လာသည်။ နောက်တပတ်အကြာတွင် တပ်ရင်း (၁၂)တွင်
အမှုထမ်းခဲ့သည့် ကော့ဆက်များအားလုံး ရောက်လာကြသည်။ သူတို့တွေမှာ
မီရှာ ကိုရိုဗွိုင်း၊ ပရိုဒိုဇီကော့တို့ ပါဝင်သည်။ ဖီယော့ဒေါ့ ဘိုဒေါ့စကော့ ကတော့
သူတပ်ရင်းမှ ခွဲထွက်ပြီး ဗော်ရိုနက်စ်မြို့မှ တိုက်ရိုက် ပြန်လာသည်။ ထိုသို့
တိုက်ရိုက်ပြန်ရာ၌ ဩစတြီးယန်း စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၏ လှပကြွေးရွှားသော
မြင်းညိုကြီး စီးခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ အမြဲမပြတ် ပြန်ပြောသည်မှာ
တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ်တွေ ဆူပွက်ကြွယ်နေသည့် ဗော်ရိုနက်စ် ပြည်နယ်ကို
မည်ကဲ့သို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် သူစီးလာသည့် မြင်းညိုကြီး
အစွမ်းအစကို အားကိုး၍ တပ်နီတော် အစောင့်တပ်ဖွဲ့များ လက်မှ မည်သို့မည်ပုံ
ကိုယ်လွတ်ရုန်း ပြေးခဲ့ရကြောင်းတို့ ပါဝင်သည်။ ထို့နောက် မာကူလော့၊
ပိုင်အိုထရာ၊ မီလက်ကော့နှင့် နီကိုလိုင်းကော့ရှိဗွိုင်းတို့ ရောက်လာသည်။
သူတို့ကတော့ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေ ထိန်းချုပ်ထားသည့် တပ်ရင်း(၂၇) မှ
ထွက်ပြေးလာကြခြင်း။ သူတို့ယူလာသည့် သတင်းထဲ တွင် အရံတပ်ရင်း(၂)တွင်
အမှုထမ်းနေသည့် ဂရီဂို မီလက်ကော့ကတော့ ဘော်လ်ရှီဗစ်များဘက်သို့
ကူးပြောင်းပြီး ကာမင်ကာမြို့တွင် ကျန်နေ ခဲ့ကြောင်း ဖြစ်၏။ နောက်ပြီး သူတို့
ခွဲထားရစ်ခဲ့ရသူ တစ်ဦးမှာ ဘယ်လို့မျှ ပြုပြင်လို့မရအောင် အရိုးစွဲနေသည့်
မြင်းသူခိုး မက်ဇင် ဂရီယာနော့ ပါတည်း။ သူတို့က ဂရီဂိုအကြောင်းတော့
သိပ်များများစားစား မပြောကြ။ သူတို့ပြောရမှာ ဝန်လေး ကြသည်။
ဘာကြောင့်ဆို ဂရီဂို လျှောက်မည့်လမ်းနှင့် တာတုတ်ရွာသားတွေ
လျှောက်မည့်လမ်းမှာ ဆန့်ကျင် ဖီလာ ဖြစ်နေမှန်း သူတို့ သိသောကြောင့်။
နောက်ပြီး သူတို့လျှောက်မည့် လမ်းနှစ်သွယ်သည် ပြန်လည်

ဆုံစည်းဦးမည်ဟုလည်း သေချာကန မပြောနိုင်ကြသော ကြောင့်။

ကော့ဆက်များက အိမ်ဦးနတ်များအဖြစ် ပြန်ရောက်လာသည့် အိမ်များနှင့် မျှော်လင့်စောင့်စားနေသော ဧည့်သည်တော်များ ရောက်လာသည့် အိမ်များတွင် ပျော်သံရွှင်သံ ဝမ်းသာအားရ ပြောဆိုသံတွေ သောသော ညံနေသည်။ စစ်ပွဲကြီးတွင် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများအတွက် ရင်နှင့်လိုက်လှဲ ငိုပွဲဆင်ရသည့် အိမ်များနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်တော့ သူတို့၏ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသံများက ပိုသိသာ ပိုထင်ရှားနေတော့၏။ နယ်မြေဒေသ အသီးသီးတွင် ပျောက်ဆုံးကျန်ခဲ့သည့် ကော့ဆက်တွေ၊ သေဆုံးကျန်ခဲ့သည့် ကော့ဆက်တွေ အသင်္ချေအနန္တ။ သူတို့ သူတို့ တတွေ၏ ရုပ်အလောင်းများသည် တောကြုံအုံကြားများ၊ တောင်ခေါင်းတုံးများပေါ်တွင် လဲလျောင်းကာ ပုပ်သိုး ဆွေးမြည့် ခဲ့ရသည်။ သူတို့အတွက် မှတ်မှတ်ရရ သရဏဂုံတင်သံများ မကြားရဘဲ တချိန်လုံး ပစ်ခတ်နေသည့် သေနတ်သံ၊ အမြောက်သံတွေပဲ ကြားကြရသည်။ ခုတော့ တူယှဉ်ကာ ဝပ်စင်းနေသည့် မြေပုံများတွင် သစ်ပင်များ ပေါက်ရောက် ဖုံးလွှမ်းနေပြီ။ မိုးရေများက မြေသားများကို ဖိသိပ်သည်။ တသဲသဲကျသည့် ဆီးနှင်းများက မြေပုံများကို ထွေးပွေ့သည်။ ဆံကေသာ ဖားလျားနှင့် ကော့ဆက်မိန်းမတွေ ဘယ်လောက်ပဲ လမ်းထောင့်သို့ ပြေးထွက်ပြီး မျက်စိကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်မိုးမျှော်ကြည့်ကြသော်လည်း သူတို့ အသက်နှင့်အမျှ ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့သူများကား ပေါ်မလာတော့။ သူတို့ကို ထာဝရခွဲခွာသွားကြလေပြီ။ သည်မိန်းမများ၏ မို့အစ်သော မျက်လုံးများနှင့် ဝေသီသော မျက်စိများမှ မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ဘယ်လောက် လှိုင်လှိုင်စီးကျနေ သည်ဖြစ်စေ သူတို့၏ချစ်သူများ၊ လင်ယောက်ျားများ မြင်းကြီးစီးပြီး ပြန်လာသည်ကို တွေ့မြင်ခွင့် မရကြတော့။ သေဆုံးခြင်း နှစ်ပတ်လည်နေ့များတွင် သူမတို့တွေ ဘယ်လောက် သည်းအူ ပြတ်မျှ ငိုကြွေးကြသည်ဖြစ်စေ အရှေ့လေက သူမတို့၏ ငိုသံများကို ကြင်သူသက်ထားများ လဲလျောင်းနေသည့် မြေပုံများ ဆီသို့ ရောက်အောင် သယ်ဆောင်ပို့ပေးခြင်း မပြုတော့ချေ။

မြေပုံများပေါ်တွင် မြက်များ ပေါက်ရောက်ဖုံးလွှမ်း လာသည်။ ဝေဒနာများပေါ်တွင် အချိန်ကာလက လွှမ်းခြုံ လာသည်။ လေက ခွဲခွာသွားသူများ၏ ကြွင်းကျန်ရစ်သော အငွေ့အသက်များနှင့် ခြေရာလက်ရာ အစအနများကို တိုက်ခတ် သယ်ဆောင်သွားသည်။ ချစ်သူခင်သူများနှင့် ထာဝရခွဲခွာသွားပြီး ဤလောကကြီးတွင် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့် မရသူများအတွက် နာကျင်ခံစားရသော သောကပရိဒေဝမီးများကိုတော့ အချိန်ကာလက ငြိမ်းသတ် ပျောက်ကွယ်စေခဲ့၏။ တကယ်တော့လည်း လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ သမုဒ္ဒရာထက် ခဏတက်သည့် ရေပွက်ပမာ ဖြစ်တည်မှု

တိုတောင်း လွန်းလှပါ ကလား။

ပရိနိုရှမီးလ်၏ မိန်းမရှေ့တွင် သူမ၏ခဲအို မာတင်ရှမီးလ်က ကိုယ်ဝန်ဆောင် သူမိန်းမကို ပွေ့ဖက်ထား၏။ ပြီးတော့ သူ့သားငယ် သမီးငယ်များကို စစ်ပြန် အမှတ်တရလက်ဆောင်ကလေးတွေ တယုတယပေး၏။ သည်မြင်ကွင်းကို တွေ့ရ မြင်ရသည့် ပရိနိုရှမီးလ်၏ မိန်းမသည် သူမအိမ်ကြမ်းခင်း မြေသားမာမာကို ခေါင်းဖြင့်ဆောင့်၏။ မြေသားမာမာကို သွားဖြင့် ကိုက်ဖဲ့၏။ မြေကြီးပေါ်တွင် သူမ လူးလိုမ့်သည်။ လေးဘက် တွားသွားသည်။ သူမပတ်လည်ရှိ သားကလေးများ၊ သမီးကလေးများသည် အပြစ်မဲ့သိုးအုပ်ကလေး တအုပ် လို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပူးကပ်ထားသည်။ ဖက်တွယ်ထားသည်။ သူတို့၏ မိခင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး တရှုပ်ရှုပ် ငိုကြွေးကြသည်။ သူတို့၏ မျက်လုံးကလေးများသည် ကြောက်စိတ်ကြောင့် ပြူးကျယ်လျက်။

ကြင်သူသက်ထားရေ.. သင့်လည်တိုင်ကို ပတ်ထားတဲ့ သင့်နောက်ဆုံး ရုပ်အင်္ကျီကော်လာကို ဆွဲဖြတ် ပစ်လိုက် ပါတော့။ ပျော်ရွှင်မှုကင်းမဲ့စွာ ဘဝအနိဋ္ဌာရုံများကို ရင်ဆိုင်ကာ အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်နေသည့် သင့်ဦးခေါင်းပေါ်မှ နောက်ဆုံးကျန် ဆံခြည်တမျှင်ကို ဆွဲနုတ်ပစ်လိုက်ပါတော့။ သင့်နှုတ်ခမ်းများကို သွေးစိမ်း ရှင်ရှင်ထွက်သည်ထိ ကိုက်ဖဲ့ပစ် လိုက်ပါလေ။ အသားမာများ ကွဲပခုံးထနေသည့် သင့်လက်များကို လိမ်ညှစ်ပစ် လိုက်ပါလေ။ ဟာလာ ဟင်းလင်း အိမ်ဦးနတ် ကင်းမဲ့သည့် သင့်အိမ်ဖိနပ်ချွတ်နှင့် သင့်ကိုယ်ကို ကိုင်ရိုက်ပစ်လိုက်ပါလေ။ သင့်သခင် သင့်လင်သည် ပျောက်ဆုံးနေလေပြီ။ သင့်သား သင့်သမီးများသည် ဖအေမဲ့ ဖြစ်နေလေပြီ။

အိုဘယ့် ကြင်သူသက်ထားရေ ... သင့်ကိုရော ဖတဆိုး သင့်သားသမီးတွေကိုပါ ဘယ်သူကမျှ လာရောက် ထွေးပွေ့မည် မဟုတ်ဆိုတာ သိထားပါ။ ညဘက်တွင် သင့်ဦးခေါင်းကို ရင်ခွင်မှာ မှေးစက်ခွင့် ဘယ်သူကမျှ ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်။ သင် ခြေကုန် လက်ပန်းကျပြီး ဗုန်းဗုန်းလဲနေလည်း “ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ အနစ်စကာ၊ ငါတို့ တနည်းတဖုံ ကြံဆောင်ကြတာ ပေါ့ကွာ” ဟု သူ တချိန်က ပြောခဲ့ဖူးသလို လာပြောမည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိမည် မဟုတ်တော့။ သင့် ပူပင်သောကများ၊ ကလေးများအတွက် ခံစားရသော ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုများ၊ သင့်နှမ်းလျမှုများကို ဖေးကူပေးမည့် လင်ယောက်ျား နောက်တစ်ဦး ရမည်မဟုတ်တော့။

အဝတ်အစား မလုံမခြံနှင့် တအီအီငိုနေမည့် သင့်ကလေးများကို ချော့မော့ဖို့ သူတို့အဖေ ရောက်လာမည် မဟုတ် တော့။ တောင်ယာလယ်လုပ် ဓားမခုတ် အလုပ်ဟူသရွေ့ကို သင်တကိုယ်တည်း လုပ်ဆောင်ပြီး မောဟိုက် နုံးချည့် စိတ်ဖိစီးမှု များကို ကျုံးရန်းခံရပေတော့မည်။ သင်သည်

ဂျုံရိတ်သမားများထံမှ တံစဉ်ကို ယူပြီး ကိုယ်တိုင်ရိတ်၊ ကောက်နှံများကို လှည်းပေါ်ပစ်တင် လေးပင်လွန်းသည့် ကောက်လှိုင်းစည်းများကို မနီင့် တနိုင် မ၊တင်၊ ထိုအချိန်တွင် သင့်ဗိုက်ထဲက နာကျင်၊ နောက်တော့မှ နာကျင်စွာ လူးလိုမ့်ခံစား၊ သင့်ကိုယ်သင် ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစား များဖြင့် ဖုံး၊ နောက်တော့ သွေးတွေ တစ်မ့်စိမ့်သွန်။

အလက်ဇီဘီရှီနီယက်၏ အမေသည် ဘဝတပါး ခြားလေပြီဖြစ်သော သားတော်မောင်၏ ရုပ်အင်္ကျီကို ဟိုလှည့် သည်လှည့် လှည့်သည်။ ဟိုလှန် သည်လှန် လှန်သည်။ ပြီးတော့ တယုတယ နမ်းရှုပ်သည်၊ ထိုသို့နမ်းရှုပ်ရင်း ခါးသီးနာကြည်းစွာ မျက်ရည်တွေတွေ ကျရှာသည်။ သို့သော် သားတော်မောင်၏ နောက်ဆုံး ရုပ်အင်္ကျီ၏ ခေါက်ရိုးများ တွင်သာ ချစ်သား၏ ကိုယ်သင်းနံ့ကို ရှူရှိုက်လို့ ရတော့၏။ ရုပ်အင်္ကျီပေါ်တွင် မျက်နှာကိုအပ်ပြီး အမေအိုကြီး ရှေ့တိုး နောက်ငင် ယိမ်းယိုင်သည်။ သည်းအူပြတ်မျှ ငိုကြွေးသည်။ ညစ်ပေနေသည့် နောက်ဆုံးလက်ကျန် တထည်တည်းသော ချည်ရုပ်အင်္ကျီမှာ မျက်ရည်များဖြင့် စွန်းထင်းကုန် တော့၏။

ထိုနည်းတူစွာပင် မာနီစကော့၊ အိုစီရော၊ ကာလင်နင်၊ လီခိုဗီဒေါ့၊ လာမာကော့နှင့် အခြား မြောက်မြား စွာသော အခြားကော့ဆက်များသည် ဖတဆိုးကလေးများ ဖြစ်ကြရလေသည်။

တခုတော့ရှိသည်။ စတီပင်အက်စတာကော့ အတွက်တော့ ဝမ်းနည်းပူဆွေး ငိုကြွေးမည့်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ဘာကြောင့်ဆို စတီပင် အက်စတာကော့ ကိုယ်တိုင်က တကောင်ကြွက် ဖြစ်ခဲ့သော ကြောင့်ပင်။ ပြိုကျသည့် နံရံများကို ပျဉ်ထောက်ထားရပြီး နွေကာလမှာပင် မည်းမှောင်နေသည့် သူ့အိမ်မှာ ဟာလာဟင်းလင်း နေထိုင် မည့်သူ တစ်ဦးမျှမရှိတော့။

အက်စီနီယာက ယာဂေါဒ်ဇီးတွင် နေထိုင်သည်။ သူမသတင်းကို သိပ် မကြားကြရ။ သူမက ရွာထဲတွင် ခြေမချ တော့။ ရွာဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ဖို့လည်း မစဉ်းစားတော့ချေ။

(၂)

ဒွန်မြစ်ညာခရိုင်များမှ ကော့ဆက်များကတော့ ဒွန်မြစ်အတိုင်း ဆန်တက်ပြီး အိမ်ပြန်လာကြသည်။ ဒီဇင်ဘာလောက်တွင် ဗီရှင်စကာခရိုင်မှ တိုက်ပွဲဝင်တွေ အားလုံး အမိမြေသို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။ မြင်းသည်တော် များသည် အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက် နေ့ရော ညပါ တာတုတ်ရွာကို

ဖြတ်သန်းကြသည်။ ဆယ်ယောက်မှသည် အယောက် လေးဆယ်အထိ ရှိသော မြင်းသည်တော်အုပ်စုများသည် တာတုတ်ရွာကိုဖြတ်ပြီး ခွန်မြစ် လက်ဝဲဘက်ကမ်းသို့ ပြန်ကြမည် ဖြစ်လေသည်။

“ရဲဘော်တို့၊ မင်းတို့က ဘယ်ကလဲကွယ်”

အဘိုးကြီးတွေက လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး မေးတတ် ကြသည်။

“ခေါ်နာရက်ချိကာက၊ စီမော့ဗနာက၊ ဒုဘရော့ဗ် ကာက၊
ဂိုရိုကော့ဗစကာက”

စသည်ဖြင့် အသီးသီး ဖြေသည်ကို ကြားကြရ၏။

“ဒါဆို စစ်ပွဲကြီး ပြီးသွားပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုတစ်ယောက်က သရော်တော်တော် မေးသည်။

“တော်လောက်ပါပြီ အဘရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လည်း စုတ်ပြတ်နေပါပြီ”

သို့သော် သည်လူထက်ပိုပြီး ကူကယ်ရာခဲ့ဖြစ်ကာ စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်း ဖြစ်နေသည့် စစ်ပြန်ကတော့ ဆဲဆို ရေရွတ်သည်။ ပြီးတော့ အဘိုးကြီးကို လှမ်းဟောက်သည်။

“ဒီမယ် အဘိုးကြီး၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ပြီး ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်လုပ်စမ်းဗျာ။ ခင်ဗျားကြီးက ဘာလုပ်မလို့ မေးနေ ရတာလဲ။ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားပြီး သူများကိစ္စတွေကို တယ်ပြီးဝင်ပါချင်ကြတာကိုး”

ဆောင်းအကုန်လောက်ရောက်တော့ နိဗ္ဗိချာကုတ် မြို့အနီးမှ စတင်ပြီး ပြည်တွင်းစစ်မီး တောက်လောင်သည်။ သို့သော် ခွန်မြစ်ညာပိုင်းမှ ကျေးရွာများတွင်မူ သုသာန်တစပြင်လို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက လွှမ်းမိုးနေ၏။ အိမ်ထောင်စု များ၊ အိမ်များထဲတွင်သာ မကျေမနပ် သဘောထားကွဲမှုတွေ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ တခါ တခါတော့လည်း စိတ်ဝမ်းကွဲမှုတွေ အပြင်သို့တိုင် ပေါက်ကွဲထွက်လာတတ်သည်။ လူကြီးသူမ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုများသည် ရှေ့တန်း စစ်မြေပြင်မှ ပြန်လာသည့် ကော့ဆက်ရဲဘော်များနှင့် သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းလို့ မရနိုင်တော့ချေ။

ခွန်ပြည်နယ်၏ မြို့တော်အနီးတွင် စတင် တောက်လောင်နေသည့် ပြည်တွင်းစစ်နှင့် ပတ်သက်သည့် သတင်းများ ကိုတော့ တဆင့်စကားဖြင့်သာ သိကြရလေသည်။ ပေါ်ပေါက်လာသော နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် အမျိုးမျိုး အကြောင်း ရိုးတိုးရိပ်တိတ်သာ နားလည်သဘောပေါက်သည့် သူတို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ဖြစ်ရပ်တခုခုကိုသာ စောင့်ကြည့်နေ ကြသည်။

ဇန်နဝါရီလထဲ ရောက်သည့်တိုင် တာတုတ်ရွာ ကလေး၏ ဘဝသည်

အေးချမ်းငြိမ်သက်စွာ စီးဆင်းနေ၏။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ ပြန်လာသည့်
ကော့ဆက်များသည် သူတို့၏ ဇနီးမယားများ နံဘေးတွင် နားနေကြသည်။
အိမ်မှာ စုဆောင်းထားသည့် ဝမ်းစာကလေး များကို စားကြ၏။ စစ်ပွဲကြီး
အတွင်းတုန်းက သူတို့ ခါးသီးမုန်းတီးစွာ တိုက်ပွဲဆင် ခဲ့သည့် ရန်သူများထက်
ဆိုးဝါးသည့် ရန်သူများနှင့် ဘေးအန္တရာယ်များသည် သူတို့အိမ်
ခြေနင်းခုံများပေါ်တွင် ရပ်စောင့် နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ မသိမမြင်ကြပါချေ။

ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်တွင် ထူးခြားပြောင်မြောက်သော စွမ်းဆောင်မှုများဖြင့် အမှုထမ်းနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ၁၉၁၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထဲတွင် ဂရိဂိုဗီလက်ကော့အား သက်ဆိုင်ရာက အရာရှိအဖြစ် ရာထူးတိုးပေးခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ဒုတိယအရံတပ်ရင်းတွင် တပ်စုမှူး ဖြစ်လာလေသည်။ ထိုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင်မူ သူသည် အဆုတ်ရောင်ရောဂါ ခံစားရပြီး ဆေးခွင့်ဖြင့် အိမ်ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်တွင် သီတင်းပတ် ခြောက်ပတ် အနားယူပြီး ပြန်လည်ကျန်းမာလာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခရိုင် ဆေးကော်မရှင်၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် မိခင်တပ်ရင်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ နိုဝင်ဘာတော်လှန်ရေး အပြီးတွင် သူ့ကို တပ်ခွဲမှူးအဆင့်သို့ တိုးပေးလိုက်ကြ၏။

ထိုသို့ တပ်ခွဲမှူး ဖြစ်လာချိန်လောက်တွင် သူ့အတွေးအခေါ်တွေက တော်တော်ကြီး ပြောင်းလဲနေပြီ။ သူ့ဝန်းကျင် တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်များကြောင့် စိတ်နေစိတ်ထားများ ပြောင်းလဲလာခြင်းဖြစ်သလို သူတို့ တပ်ရင်းမှ ဗိုလ်ကြီး ယီဗင်အစ်ဇာရင်၏ အတွေးအခေါ်များ လွှမ်းမိုးမှုကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

ဂရိဂို ခွင့်မှ ပြန်လာသည့်နေ့မှာပင် အစ်ဇာရင်နှင့် သိကျွမ်းခွင့် ရခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ တာဝန်ချိန် မှာရော တာဝန်ချိန် ပြင်ပမှာပါ သူတို့နှစ်ယောက် မကြာ မကြာ တွေ့ဖြစ်ကြလေသည်။ ယီဗင်အစ်ဇာရင် က ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော ကော့ဆက်တစ်ဦး၏ သား။ သူက နိဗိုချားကတ်စ် ဂျန်ကာများ လေ့ကျင့်ရေးကောလိပ် တွင် ပညာ ဆည်းပူးခဲ့ပြီးနောက် ရှေ့တန်းရောက် ခွန်ကော့ဆက် တပ်ရင်း(၁၀) သို့ တိုက်ရိုက်သွားရောက် အမှုထမ်းခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ၎င်းတပ်ရင်းတွင် တစ်နှစ်မျှ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်အတွင်း စိန်ဂျော့သူရဲကောင် ဘွဲ့တံဆိပ် ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့သည်။ သူရဲကောင်း ဘွဲ့တံဆိပ် သာ မဟုတ်ဘဲ လက်ပစ်ဗုံးမှ အပိုင်းအစ (၁၄) စ ကိုလည်း အမွေရခဲ့၏။ ၎င်းလက်ပစ်ဗုံးမှ အပိုင်းအစမှာ သည် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် အစိတ်အပိုင်း များတွင်ရော မမြင်ကွယ်ရာ အစိတ်အပိုင်း များတွင်ပါ ဖောက်ထွင်းခိုဝင်နေခဲ့လေသည်။ ထိုနောက်တွင်မူ သူ့ကို အမှတ်(၂) အရံတပ်ရင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးခဲ့ ကြလေ သည်။

အစ်ဇာရင်ကား စွမ်းရည်ထူးများ ပိုင်ဆိုင်သူ ပါရမီထူးသူ၊ သာမန် သူလိုကိုယ်လို ကော့ဆက်အရာရှိ တစ်ဦးထက် များစွာ သာလွန်ပညာတတ်သူ

တစ်ဦး။ ထို့ပြင် အစ်ဇိဗာရင်သည် စိတ်အားထက်သန် ပြင်းပြသော ကော့ဆက် အမျိုးသားရေးဝါဒီ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ မတ်လ တော်လှန်ရေးကြီးက သူ့အား အတွေးအခေါ်များ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် အခွင့်အလမ်းများ ပေးခဲ့၏။ သူသည် ကော့ဆက်ခွဲထွက်ရေးဝါဒီ အဝန်းအဝိုင်းနှင့် ဆက်စပ် ပတ်သက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဒွန်ဒေသ အကြွင်းမဲ့ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရရေးကို နိုးကြားတက်ကြွစွာ စည်းရုံး လှုံ့ဆော် ခဲ့သည်။ မဟာရုရှား နိုင်ငံတော်ကြီးတွင် ကော့ဆက်လူမျိုးများအား ကျွန်ဓာတ် သွင်းခဲ့သည့် ယခင်အစိုးရနှင့် လုံးဝ အသွင်ခြားသည့် အစိုးရ တက်ရေးကိုလည်း သူက ဝါဒဖြန့် စည်းရုံးခဲ့သည်။ နောက်ပြီး သူက သမိုင်းကြောင်းကို နှံ့နှံ့စပ်စပ် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသူ။ သည်တော့ သူက အမြင်ကြည်သည်။ အတွေး ထက်သည်။ အနာဂတ်ကာလတွင် ဒွန်ကော့ဆက်တွေ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရပြီး လွတ်လပ် အနှောင်အဖွဲ့ကင်းသောဘဝ ထူထောင်ရေး ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို အသေးစိတ် ခြယ်မှုန်းထားသည်။ ထိုသို့ လွတ်လပ်သော ဒွန်ကော့ဆက်နယ်မြေတွင် လူမျိုးကြီး ဝါဒီ ရုရှားတွေ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ ရှိမနေရ။ ကော့ဆက်ပြည်နယ်၏ နယ်နိမိတ်များ ကိုယ်ပိုင်တပ် များဖြင့် စောင့်ရှောက်ကာကွယ်မည်။ ယူဂရိန်းတို့ မဟာရုရှားတို့နှင့် တန်းတူရည်တူ စကားပြောမည်။ သူတို့ကို တွေ့လျှင် ကက်ဦးထုပ် မ၊တင်ပြီး အရိုအသေ ပေးရတာမျိုးတွေ မရှိစေရ။ သို့ဖြစ်စေကာမူ သူတို့ကို စီးပွားဖက်များအဖြစ် သဘောထားမည်။ သူတို့နှင့် အပြန်အလှန် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ပြုလုပ်မည်။

အစ်ဇိဗာရင်က အရိုးခံကော့ဆက်များနှင့် ပညာရေး မမြင့်မားသော အရာရှိများ၏ အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း သည်။ သူ၏ ညှို့ယူဖမ်းစားမှုထဲ မျောပါသွားသူများထဲတွင် ဂရီဂိုလည်း တစ်ဦးအပါအဝင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ဇိဗာရင် သည် ကော့ဆက်အများစု၏ စိတ်ဝင်စားခြင်း ခံရသူ။ ကနဦးပိုင်းတုန်းကတော့ အစ်ဇိဗာရင်နှင့် ဂရီဂိုတို့ အကြီးအကျယ် စကားများကြသည်။ ဒေါသတကြီး ငြင်းကြခုံကြသည်။ သို့သော် ဂရီဂိုက မတောက်တခေါက် ပညာတတ်သူပဲ။ သည်တော့ အစ်ဇိဗာရင်ကို တန်းတူရည်တူ ယှဉ်ပြီး မငြင်းနိုင်။ နှုတ်ရေးအရ စီးချင်းထိုးပွဲများတွင် အစ်ဇိဗာရင်က အလွယ်တကူ အနိုင်ယူသွားသည်ချည်း။ သူတို့၏ ဆွေးနွေးပွဲများသည် စစ်တန်းလျားများ၏ တထောင့်တနေရာတွင် ဖြစ်ပေါ်စမြဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်အတူ နံဘေးမှ ပိုင်းအုံ နားထောင်သူတွေလည်း ပါလေ့ရှိသည်။ နားထောင်သူ ပရိတ်သတ်များကတော့ ဘယ်တော့မဆို အစ်ဇိဗာရင် ဘက်တွင် ရှိတတ်ကြသည်။ ဘာကြောင့်ဆို သူက သူ့အတွေးအမြင်များဖြင့် ကော့ဆက် များ၏ အထင်ကြီး လေးစားမှုကို ရယူနိုင်သောကြောင့် ကော့ဆက်များ၏ ရင်တွင်းမှာ နက်ရှိုင်းစွာ

ခိုတွယ်နေသည့် ခံစားချက်များ လှုပ်ခတ်လာအောင်
ပြောဟောနိုင်စွမ်းသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ကျုပ်တို့နယ်မြေမှာ ဂျုံကလွဲပြီး ဘာမှ ထွက်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။
အဲဒီတော့ ရုရှားနဲ့ မပတ်သက် မဆက်ဆံဘဲ ကျုပ်တို့ ရှင်သန်နိုင်စွမ်း
ရှိပါ့မလား” ဟု ဂရီဂိုက စောဒကတက်သည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် အစ်ဇီဗာရင်က စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ရှင်းပြတတ်သည်မှာ...

“ကျွန်တော်က သီးခြားလွတ်လပ်ပြီး အထီးတည်း ရပ်တည်နေမယ့်
ဒွန်ပြည်နယ် ကြီးမျိုး ဖြစ်ရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ဘူဆွာတွေ၊
တဲရက်တွေ၊ နောက်ပြီး ကော့ကေးဆပ် တောင်ပေါ်သားတွေနဲ့အတူ ပူးပေါင်းပြီး
ပြည်ထောင်စုအဖြစ် ဖွဲ့စည်းနေထိုင်ကြရမှာပါ။ ပြည်ထောင်စု ဆိုတာကတော့
သီးခြားလွတ်လပ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေ ပေါင်းစုဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အဖွဲ့ချုပ်ပေါ့ဗျာ။
ကော့ကေးဆပ်ဆိုရင် မြေအောက်သယံဇာတ တွေ ပေါကြွယ် ဝတဲ့
နယ်မြေပဲဟာ။ အဲဒီနယ်မြေမှာ ခင်ဗျားတို့ ဘာမဆို ရနိုင်တယ်လေ”

“နောက်ပြီး ကျောက်မီးသွေးလည်း ထွက်တာပဲ”

“ဒွန်မြစ်ဝှမ်းဟာ တို့နဲ့ လက်တကမ်းအကွာမှာပဲ ရှိပါတယ်ကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ကော့ကေးဆပ်က ရုရှားပိုင် မဟုတ်လား”

“ဘယ်သူပိုင်သလဲ၊ ဘယ်သူဆိုင်သလဲ ဆိုတာ တွေက
အငြင်းပွားနေရတဲ့ ပြဿနာတွေပါ။ တကယ်လို့ ဒွန်မြစ်ဝှမ်းကို ရုရှားက
ပိုင်တယ်ပဲထားဦး။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဆုံးရှုံးနစ်နာစရာ သိပ်မရှိပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဖွဲ့ချုပ် ဖွဲ့စည်းပုံက စက်မှုလုပ်ငန်းပေါ်မှာ
အခြေတည်ဖွဲ့စည်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံက လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး
နိုင်ငံ ပဲဟာ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းမှာ လိုအပ်မယ့်
ကျောက်မီးသွေးကို ရုရှားက ဝယ်ရမှာပေါ့။ ကျောက်မီးသွေးသာ
မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ရုရှားက ကျွန်တော်တို့ ဝယ်ယူရမှာတွေ အများကြီးပါ။
သစ်တွေ၊ သတ္တုတွေ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အဲ.. အပြန်အလှန် အနေနဲ့
ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို ဂျုံအကောင်းစားတွေနဲ့ ရေနံတွေ
ပြန်ပြီးပေးသွင်းမယ်ဗျာ”

“ဒီတော့ ကျုပ်တို့ သီးခြားခွဲနေတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့က
ဘာအကျိုးထူးတွေရမှာလဲ”

“အဲဒါက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပါ။ ပထမဦးဆုံး အနေနဲ့
ကျွန်တော်တို့ဟာ သူတို့ရဲ့ နိုင်ငံရေးအရိပ်မိုးမှု အောက်က လွတ်မြောက်မယ်။

ရုရှား ဇာဘုရင်တွေ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တဲ့ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနဲ့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ပြန်ပြီး တည်ဆောက် ရမယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် တို့နယ်မြေပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ နိုင်ငံခြားသား အားလုံးကို မောင်းထုတ်ပစ်ရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်နယ်တွင်းကို စက်မှုပစ္စည်းတွေ တင်သွင်းခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိုက်ပျိုးရေးအဆင့်ကို ဆယ်နှစ် အတွင်း မြှင့်တင် ပစ်လို့ရတယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ကျွန်တော်တို့ ခုလက်ရှိအခြေအနေထက် ဆယ်ဆ ပိုပြီး ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာ မှာပဲ။

“မြေတွေက ကျွန်တော်တို့ပိုင်တဲ့ မြေတွေနော် ဒီမြေတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ဖအေတွေရဲ့ သွေးတွေ ချွေးတွေ ပြည့်ဝနေတဲ့ မြေတွေ။ ကျွန်တော်တို့ ဖအေ တွေရဲ့ အရိုးတွေရဲ့ မြေဩဇာဖြစ်နေတဲ့ မြေတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ဟာ နှစ်ပေါင်းလေးရာ လုံးလုံး ရုရှားနိုင်ငံက ပြုသမျှနဲ့ရတယ်။ သူတို့ရဲ့လက်အောက်ခံ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သူတို့ အကျိုးစီးပွားကိုပဲ ကာကွယ်နေခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို မစဉ်းစားကြရဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ ပင်လယ် ကို ထွက်ဖို့ လမ်းကြောင်းရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ တောင့်တင်းခိုင်မာတဲ့ စစ်တပ်ကြီး ပိုင်ဆိုင်လာမယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ယူကရိန်းက မထိပါးဝံ့ဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ရုရှားကတောင် နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးဝံ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်အခါ ကျရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝဟာ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲကလို ဖြစ်နေမှာပဲ”

အစ်ဇီဗာရင်၏ အရပ်က မနိမ့်မမြင့်။ ပခုံးကျယ်ကျယ်နှင့် ကိုယ်နေဟန်ထား ပြေပြေပြစ်ပြစ် ဖြစ်သည့် အစ်ဇီဗာရင်သည် သမားရိုးကျ ကော့ဆက်တစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ့ဆံပင် ကောက်ကွေးကွေးများက မှည့်ရွမ်းခြင်း မရှိသေးသည့် မြင်းစားကျုံ့နံ့အရောင်။ မျက်နှာကတော့ ညိုညစ်ညစ်ပင်။ နဖူးပြောင်စပြုနေပြီ။ သူ့ပါးပြင်များသည် နေလောင်ထားသဖြင့် ညိုမည်းနေ၏။ သူ့ပြောပုံ ဆိုပေါက်က ပျော့ပျောင်းသည်။ နူးညံ့သည်။ သို့သော် အသံမြင့်သည်။ စကားပြောနေရင်း ရုတ်တရက်ဆိုသလို နှာခေါင်းကောက်ကောက်ကို တရှုပ်ရှုပ်လုပ်တတ်သည်။ ဘယ်ဘက်မျက်ခုံးကို ပင့်တင်တတ်သည်။ နောက်ပြီး တစုံတခုကို အနံ့ခံရှူရှိုက်နေသလိုမျိုး။ သူ့လမ်းလျှောက်ပုံက အားမာန်ပါသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချမှု ရှိသည့် ဟန်ပန်။ အနက်ရောင်မျက်လုံးများ ကြည့်ပုံကတော့ ရဲတင်းသည်။ ပွင့်လင်းသည်။ အဆိုပါ ထူးခြားချက်များ ကြောင့်ပင် သူသည် သူတို့တပ်ရင်းမှ အခြား အခြားသော အရာရှိများနှင့်မတူ တမူထူးနေလေသည်။ ကော့ဆက် ရဲဘော်များက သူ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ယုံကြည်လေးစားမှုကို ပြသကြ၏။ သူကိုယ်တိုင်က တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်နေသော ကြောင့် ပိုပြီး လေးစားချစ်ခင် ကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သူနှင့် ဂရီဂိုတို့ကတော့ ဆွေးနွေးဖော် ဆွေးနွေးဖက်တွေ။

သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောဖြစ်ပြီး ဆိုလျှင်လည်း ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်နေလေ့ရှိသည်။ သူနှင့် စကားပြောနေပြီဆိုလျှင် ဂရီဂိုကတော့ သူ့ခြေထောက် အောက်မှ မြေလွှာသည် ငလျင်လှုပ်နေ သည်သို့ ခံစားရသည်။ မော်စကိုဆေးရုံတွင် တက်ရောက်ကုသစဉ်က ဂါရန်ဇာနှင့် တွေ့ဆုံ စကားပြောသောအခါ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် ခံစားချက်မျိုး ယခုလည်း ခံစားရသည်။ သူက အစ်ဇီဗာရင်၏ စကားလုံး များနှင့် ဂါရန်ဇာ၏ စကားလုံးများကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သည်။ ချင့်ချိန် တွက်ဆကြည့်သည်။ ဘယ်သူ့စကားတွင် အမှန်တရား ကို တွေ့ရမည်လဲဟု ကြိုးစားလေ့လာသည်။ သို့သော် သူ ဆုံးဖြတ်ချက်မချနိုင်။ မည်သို့ဖြစ်စေ သူ၏ မသိစိတ်က ယုံကြည်သက်ဝင်မှု အသစ်ကို လက်သင့်ခံသလောက် ဖြစ်နေလေသည်။

နီဝင်ဘာတော်လှန်ရေးဖြစ်ပေါ်ပြီး မကြာမီအတွင်း ဂရီဂိုသည် အစ်ဇီဗာရင်နှင့် အချိန်အကြာကြီး စကား ပြောဖြစ်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်အတွေးများ၏ ပဋိပက္ခကြောင့် အူကြောင်ကြောင် ယောင်ပေပေ ဖြစ်နေသည့် ဂရီဂိုက ဘော်လ်ရှီဗစ်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်လို သဘောထားသလဲဟု အစ်ဇီဗာရင်အား ခပ်ထိန်းထိန်း မေးသည်။

“ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေ မှန်သလား မှားသလားဆိုတာ နဲ့ ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်၊ ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းပါဗျာ”

အစ်ဇီဗာရင်က မျက်ခုံးတဖက်ကို ပင့်တင်၏။ ပြီးတော့ အပျော်အပြက် သဘောဖြင့် နှာခေါင်းကို တရှုပ်ရှုပ် လုပ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေ မှန်သလားလို့ မေးတယ်။ ဟုတ်လား။ ဟား-ဟား။ သူငယ်ချင်း ... ခင်ဗျားဟာ ခုမှ အဓိဝမ်းက ကျွတ်တဲ့ ကလေးပေါက်စကလေးလို ပါပဲလား။ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေမှာ သူတို့အစီအစဉ်နဲ့ သူတို့ ရှိတယ်လေ။ သူတို့ကိုယ်ပိုင် စီမံကိန်းတွေနဲ့ မျှော်မှန်းချက်တွေ ရှိတယ်။ သူတို့ရှုထောင့်ကနေ ကြည့်ရင် သူတို့ မှန်တာပေါ့။ အဲ ... ကျွန်တော်တို့ ရှုထောင့်က ကြည့်ရင် ကျွန်တော်တို့လည်း မှန်တာပဲ။ ဘော်လ်ရှီဗစ် ပါတီရဲ့ နာမည်အစစ်အမှန်ကို ခင်ဗျား သိရဲ့လား။ မသိဘူး မဟုတ်လား။ သူတို့ပါတီရဲ့ နာမည်က ‘ရုရှား ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက်တစ် အလုပ်သမားများပါတီ’ တဲ့ဗျ။ သဘောပေါက်လား။ ‘အလုပ်သမားများ’ နော်။ ခုဆို သူတို့က တောင်သူလယ်သမားတွေနဲ့ ကော့ဆက်တွေ ကို မျက်စပစ် နေကြတယ်။ စည်းရုံး သိမ်းသွင်းနေ ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ အခြေခံကတော့ အလုပ်သမား လူတန်းစားပဲ။ သူတို့က အလုပ်သမားတွေရဲ့ လွတ်မြောက်ခွင့်ကို တိုက်ပွဲဝင်ပေးကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေကိုတော့ ကျွန်ဇာတ် သွင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝမှာ လူတိုင်း ညီတူမျှတူ အကျိုးခံစားခွင့်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အလုပ် မဖြစ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေ

အနိုင်ရသွားရင် အလုပ်သမားတွေအတွက် ကောင်းသွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေ အတွက်တော့ မကောင်းဘူး၊ သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်စနစ် ပြန်ပြီး ထွန်းကားလာရင် မြေရှင်တွေ လက်ခမောင်းခတ်ကြမှာပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ တခြားလူတန်းစားတွေကတော့ ကျောကော့အောင် ခံကြပေတော့ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က ဟိုဟာမဟုတ်၊ ဒီဟာဆိုတာမျိုးကို လိုလားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်နေတာက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လမ်းစဉ်ပဲ။ အဲဒီတော့ ပထမဆုံး ဦးစားပေး လုပ်ဆောင်ဖို့ လိုအပ်တာက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရှင်သခင်တွေ အားလုံးကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ပဲ။ အဲဒီအရှင်သခင်ဟာ ကော်နီလော့ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် လီနင်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ဘုရားသခင် က ကျွန်တော်တို့ကို မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တွေ့အောင် ကယ်တင်ထားတယ်။ ဒီတော့ ရန်သူတွေကို တိုက်ဖို့တော့ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးရမှာပဲ။

“ဒါပေမဲ့ ကော့ဆက်အများစုက ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေဘက် စိတ်ယိုင်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား။”

“ဂရီဂို ... သူငယ်ချင်းရယ်၊ ခု ကျွန်တော် ပြောမှာကို သဘောပေါက်ထား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒါက အခြေခံ ဖြစ်နေလို့ပဲ။ လောလောဆယ်အချိန် မှာ တောင်သူလယ်သမားတွေရဲ့ လမ်းနဲ့ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေရဲ့ လမ်းဟာ ထပ်တူကျနေတယ်။ အဲဒါ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မှန်နေသလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သိရဲ့လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေလို ငြိမ်းချမ်းရေး ရဖို့ကို မားမားရပ်ကြဖို့ပဲ။ ငြိမ်းချမ်းရေးမှ အမြန်ဆုံး ငြိမ်းချမ်းရေးရဖို့ပဲ ကြွေးကြော် နေတာ။ ဒီတော့ဗျာ။ လောလောဆယ်အချိန်မှာ စစ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကော့ဆက်တွေ ခံစားနေရတာလည်း ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတယ်လေ”

သူက ပြောရင်းဆိုရင်း သူ့လည်တိုင် ညိုညို မည်းမည်းကို ဖျောင်းခနဲရိုက်သည်။ ပြီးမှ ပင့်ချိထားသည့် မျက်ခုံးမွေးကို ပြန်ချရင်း အော်ဟစ်ပြောသည်။

“ဘော်လ်ရှီဗစ် ဝါဒရဲ့ အနံ့အသက်တွေကို ကော့ဆက်တွေက အောင့်အီး ရှူရိုက်နေတာ အဲဒါကြောင့်ပေါ့။ နောက်ပြီး သူတို့ဟာ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေနဲ့ တဆင့်ချင်း တလှမ်းချင်း လက်တွဲသွားကြလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... စစ်ကြီး ပြီးသွားပြီး ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေက ခြေလှမ်းကျလာပြီ၊ ကော့ဆက်တွေရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို သိမ်းဖို့ လက်လှမ်းလာပြီ ဆိုရင်တော့ သူတို့နှစ်ဦး လမ်းခွဲကြရတော့မှာပေါ့။ အခြေခံက အဲဒါပဲ။ ဒီအခြေခံကို သမိုင်းကြောင်းအရလည်း ရှောင်လွှဲလို့ မရနိုင်ဘူး၊ ခုလက်ရှိ ကော့ဆက်တွေ ရှင်သန်ရပ်တည်နေတဲ့ အနေအထားနဲ့ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေရဲ့ အဆုံးစွန် ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင် ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ရဲ့ ကြားမှာ ဘယ်လိုမှ

ဖြတ်ကျော်ကူးသန်းလို့မရတဲ့ ချောက်ကမ်းပါးကြီးတခု ခြားနေတာကလား။
ကဲ...အဲဒါကို ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“ကျုပ် ပြောပြီးပါပြီကော၊ အဲဒါတွေ ကျုပ် နားမလည်ပါဘူးလို့”

ဂရီဂို ဗလုံးဗထွေး ပြောသည်။ အဲဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်
ကျုပ်ကတော့ အမြီးလား ခေါင်းလား ကို မခွဲခြား တတ်တော့ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်က
ဘာနဲ့တူနေ သလဲဆိုတော့ စတက်မြက်ခင်းပေါ်မှာ ဝဲလွင့်နေတဲ့ မြူနှင်းတွေလို
နေရာအနှံ့ လျှောက်ပြန့်နေတော့တာပါပဲ

“ခင်ဗျား ဒီအတိုင်းတော့ အတွေးအမြင်တွေ ပြတ်သားလာမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား တခုကို ရွေးချယ်ဖို့ ဘဝက ခင်ဗျားကို
ဖိအားပေးလာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျ ခင်ဗျားကို ဘဝက
မောင်းပို့လိုက်လိမ့်မယ်။ ဒီဘက်ခြမ်း၊ ဒါမှမဟုတ် ဟိုဘက်ခြမ်းကို
လိုက်ပို့ပေါ့ဗျာ”

ထိုစကားကိုပြောရင်း အစ်ဇီဗာရင် သူ့တင်ပြချက်ကို
အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

(၂)

ဤစကားပိုင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် အချိန်မှာ နိုဝင်ဘာ လဆန်းပိုင်း။
ထိုလကုန်ပိုင်းတွင် ဂရီဂိုသည် အခြား ကော့ဆက် တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံဖြစ်သည်။
အဆိုပါ ကော့ဆက်ကား ဒွန်ခရိုင် တော်လှန်ရေးသမိုင်းတွင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်
ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ။

ရေခဲမတတ်အေးသော မိုးက နေ့လယ်ကတည်း က
တစ်မိမိခွံရွာနေသည်။ ညနေပိုင်းရောက်တော့ ရာသီဥတုက
ကြည်လင်စပြုလာသည်။ သို့ဖြင့် ဂရီဂို က ဒရော့ဇ်ဒေါ့နှင့် သွားတွေ့ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဒရော့ဇ်ဒေါ့ သည် တပ်ရင်း (၂၈) တွင် ဒုဗိုလ်အဖြစ်
စစ်မှုထမ်းနေသူ။ သူ ရောက်သွားသောအခါ ဒရော့ဇ်ဒေါ့ အနီးတွင်
အဖော်တစ်ယောက် ရှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ တံခါးပေါက်ကို ကျောပေးပြီး
ခေါက်ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် ထိုလူ၏ အဆောင် အယောင်မှာ
အရာခံဗိုလ်အဆင့် ဖြစ်၏။ ကျီခနဲ တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် အရာခံဗိုလ်ဖြစ်သူက
လှည့်ကြည့်သည်။ ဂရီဂို အား အေးစက်မာကျောစွာ စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက်
မျက်ခွံမို့မို့ကို မျက်လွှာချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးပါရစေဗျာ။ ဂရီဂို...

သူကတော့ အတိတ်- ခိုပေါ်ခရိုင်က ပေါ့တီလ်ကော့ ...ပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်း တစ်ယောက် ဆိုပါတော့” ဟု ဒရော့ဇ်ဒေါက် ပြော သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဂရီဂို ဝင်ထိုင်သည်။ သူက သူ့အသိ အကျွမ်းသစ်ကို စီးကရက် တည်သည်။ ပေါ့တီလ်ကော့က သူ၏ ဧရာမလက်ချောင်းကြီးများဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း စီးကရက် ဘူးကလေးကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ အထဲမှ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူသည်။ ပြီးမှ သူ၏ အရယ်မျက်လုံး များကို ပင့်တင်ပြီး ဂရီဂိုမျက်နှာကို ကြည့်သည်။ အေးဆေးဖော်ရွေသော သူ့ဟန်ပန်ကို ဂရီဂို သဘော တွေ့သွားသည်။ သို့ဖြင့် “ခင်ဗျားက ဘယ်ရွာကလဲဗျ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဇာတိကတော့ ခရူတော့စကီပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ခုနောက်ပိုင်း အတိတ်ကလင်နော့စကီမှာ နေပါတယ်၊ ခင်ဗျား ခရူတော့စကီရွာကိုတော့ ကြားဖူးမယ် ထင်ပါတယ်နော်”

ပေါ့တီလ်ကော့၏ မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မှတ် အနည်းငယ် ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး ကားကားကြီးကို တင်းနေအောင် လိမ်ကျစ်ထားသည်။ စတွေ့တွေ့ချင်းတော့ သူ့မျက်လုံးများတွင် ထူးခြားချက် တစုံတရာ မတွေ့ရ။ သို့သော် အနီးကပ် သေသေချာချာကြည့်မှ ထိုမျက်လုံးများထဲမှ အေးစက်မာကျောမှုကို တွေ့ရှိခံစားလိုက်ရသည်။ သည်လူပုံစံက တော်တော်ခေါင်းမာမည့် ပုံစံ။

“ဟောဒီမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ သတင်းတပုဒ် ကျွန်တော် ပြောပြမယ် ညီအစ်ကိုတို့ရေ...”

ဂရီဂို စကားစသည်။

“စစ်ကြီးက အဆုံးသတ် တော့မယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း လူလိုသူလို နေထိုင်ကြရဦးမှာပေါ့ဗျာ၊ ယူကရိန်း ပြည်နယ်က သီးခြား အစိုးရ ဖွဲ့လိမ့်မယ်၊ ဒွန်ကိုတော့ စစ်ကောင်စီက အုပ်ချုပ်လိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကာလီဒင် အုပ်ချုပ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတာလား”

ပေါ့တီလ်ကော့က အေးအေးဆေးဆေး ပြင်ပေးသည်။

“အင်းလေ၊ အဲဒါလည်း အတူတူပါပဲ၊ ဘာများ ထူးခြားလို့လဲ”

“ဟုတ်ပါ၊ ဘာမှ မထူးခြားပါဘူးဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ အမိရုရှားနိုင်ငံတော်ကြီးကို ခွဲခွာ နှုတ်ဆက်စကား

ဆိုလိုက်ပြီပေါ့ဗျာ”

ဂရီဂိုက အစ်ဇ်ဗာရင်၏ လေကိုဖမ်းပြီး လိုက်ပြောသည်။
သည်အယူအဆကို ဒရော့ဇ်ဒေါ့နှင့် အစောင့်တပ်မှ အရာခံဗိုလ်တို့
ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မည်လဲဆိုတာ သိချင်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်အစိုးရနဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဘဝနေဟန် ရှိလာမယ်၊
ကော့ဆက်မြေပေါ်က ယူကရိန်း လူမျိုးတွေ ထွက်သွားကြ၊ ကျွန်တော်တို့
ကိုယ်ပိုင် နယ်ခြားစောင့်တပ်တွေနဲ့ ကိုယ့်နယ်မြေ ကိုယ်ထိန်းကြမယ်၊
ဟိုရှေးအခါ က ကျွန်တော်တို့ အဖေတွေ နေထိုင်ခဲ့ကြသလို ကျွန်တော်တို့
နေထိုင်ကြမယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တယ်ဗျာ ... တော်လှန်ရေးကြီး
ပေါက်ဖွားလာတာ ကျွန်တော်တို့ ကောင်းဖို့ပဲ၊ ခင်ဗျား ကရော ဘယ်လို
သဘောရလဲ ဒရော့ဇ်ဒေါ့”

ဒရော့ဇ်ဒေါ့ မျက်နှာချိုသွေးသည်။

“မှန်တာပေါ့၊ ဒီတော်လှန်ရေးကြီးကြောင့် ကျွန်တော်တို့
ပိုကောင်းလာမှာပါ၊ တောင်သူလယ်သမားတွေက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခွန်အားကို
လုယက်သွားတာကလား၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ သူတို့လက်အောက်မှာ
မနေနိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီး ဥက္ကဋ္ဌကြီးတွေ အားလုံးကလည်း ဂျာမန်တွေချည်းပဲ၊
ဗွန်တော့ဘ်၊ ဗွန်ဂရက်ဘ်... ကဲ၊ သူတို့တွေချည်းပါပဲဗျာ၊ သူတို့က
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြေတွေကို ဒီဆရာကြီးတွေလက်ထဲ ထိုးအပ်ထားတာ
အင်းလေ...ခုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ အသက်၀၀ ရှူနိုင်လာပြီပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေအားလုံးကို ရုရှားက သဘော တူပါ့မလား”

ပေါ့တီလ်ကော့က ဘယ်သူ့ကိုမျှ မေးခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ
မေးခွန်းထုတ်သည်။

“သူ လက်ခံရမှာပေါ့” ဂရီဂို အားပေးသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇာတ်လမ်းက ထူးမခြားနား ဇာတ်လမ်းကြီးပါပဲဗျာ၊ အဲ
ဒီတခါ ပျော်စရာ ဇာတ်ကွက်ကလေး နည်းနည်းပိုလာတာပဲ ရှိတာပါ”

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ပြောရတာလဲ”

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာမှာပေါ့ဗျာ၊ အလုပ်လုပ်မှ
ထမင်းစားရမယ့် ပြည်သူတွေကို ဥက္ကဋ္ဌ ကြီးတွေက အရင်တုန်းကလိုပဲ
ဖိနှိပ်မှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ‘သခင်ကြီး’ တပါးပါးရဲ့ အရိပ်ကို ခိုလှုံဖို့
ကြိုးစားမယ်၊ အဲဒီ သခင်ကြီး က ခင်ဗျားရဲ့ နှုတ်သီးကို ဆီးရိုက်လိုက်လိမ့်မယ်၊
နောက်ဆုံးတော့ ရှင်းမရတဲ့ ပြဿနာတွေက လွဲပြီး ခင်ဗျားကို ဘာမှ ကူညီ
စောင့်ရှောက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂရီဂို မတ်တတ်ရပ်သည်။ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပေါ့တီလ်ကော့ ရှေ့၌ ရပ်ပြီး မေးသည်။

“ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ ဟင်”

“အဆုံးထိ ဆက်လျှောက်ပေါ့”

“ဘယ်အဆုံးထိလဲ”

“ခင်ဗျား ယာမြေတစ်ကွက်ကို ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး တော့မယ် ဆိုတာနဲ့ အဆုံးထိတိုင် ထယ်ထိုးရတော့မယ်လေ၊ ခင်ဗျား စာဘုရင်ကို ဖြုတ်ချပြီး တန်ပြန် တော်လှန်ရေးကို နှိမ်နင်းပြီးတာနဲ့ ပြည်သူ့အစိုးရ တက်လာနိုင်အောင် ကြိုးစား ရတော့မယ်လေ၊ ရှေးဟောင်း ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်တွေထဲမှာ ပါတဲ့ ဇာတ်လမ်းအတိုင်းပေါ့ဗျာ၊ ဟိုးတုန်းကဆို ဇာဘုရင်တွေက ကျွန်တော် တို့ကို ဖိနှိပ်ခဲ့တယ်၊ အဲ...ခု ဇာဘုရင်တွေက မဖိနှိပ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုတော့ တစုံတဦးက ဖိနှိပ်ဦးမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ထွက်ရပ်လမ်းက ဘာလဲ ပေါ့တီလ်ကော့”

“ရွေးကောက် တင်မြှောက်ထားတဲ့ ပြည်သူ့အစိုးရပေါ့၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေရဲ့လက်ထဲ အာဏာရောက်သွားရင် စစ်ပွဲက ထပ်ဖြစ်ဦးမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ စစ်ပွဲတွေ မတိုက်ဘဲ နေလို့ ထိုင်လို့ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူ့ အစိုးရ တရပ်သာ ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ တည်ဆောက်နိုင်စွမ်းရှိရင် ... ပြည်သူတွေ အဖိနှိပ်မခံရတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ စစ်ပွဲတွေလည်း မဖြစ်တော့ဘူး။

“ဒါပေမဲ့ ခုလောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲမှာ ဘာရှိနေသလဲ၊ ခင်ဗျား ဘောင်းဘီတထည်ကို အတွင်း အပြင် လှန်ပစ်လိုက်တဲ့ တိုင်အောင် အပေါက် နှစ်ပေါက်ကတော့ ရှိမြဲ ရှိနေမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အတိတ်ရဲ့ အရိပ်မိုးမှု အောက်က လွတ်ကင်းအောင် နေတတ်ကြဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ မဟုတ်ရင် သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို နဖားကြိုးတပ်ဦးမှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျ ဇာဘုရင်လက်အောက်မှာ ရှင်သန်ရတာထက်တောင် ဘဝဆိုးဦးမယ်”

ဂရီဂိုက လေကို လက်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ်သည်။ ပြီးတော့ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ကြီး မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြေကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးခံမှာလား၊ လူတိုင်းနဲ့ ညီတူမျှဝေခွဲယူကြရမှာလားဟင်”

“ဟင့်အင်း ... ဘာကိစ္စ လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရမှာလဲ”

မေးခွန်းကြောင့် ပေါ့တီလ်ကော့ အတွေးရှုပ်၊ စိတ်ရှုပ်သွားသည့်ပုံ။

“ကျွန်တော်တို့မြေကို လက်မလွှတ်ပါဘူး၊ ခွဲဝေယူချင်း ယူရင်

ကျွန်တော်တို့ချင်းပဲ ခွဲဝေယူမှာပေါ့၊ ကော့ဆက် တွေ ကြားထဲမှာလေ၊ အဲ ...
မြေရှင်တွေရဲ့ မြေတွေကိုတော့ သူတို့လက်ထဲက သိမ်းယူရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့
အဲဒီမြေတစ်စွန်း တစ်ခုကိုတောင် တောင်သူ လယ်သမားတွေကို မပေးဘူး၊
လယ်သမား ဆိုတာက လူများစုဗျ၊ ကျွန်တော်တို့က လူနည်းစု ကလေး၊ သူတို့ နဲ့
မြေတွေကို ခွဲဝေယူလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဖွတ်ကျော ပြာစုပြီသာမှတ်”

“နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်သူတွေ က အုပ်ချုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အုပ်ချုပ်မှာပေါ့”

ပေါ့တီလ်ကော့ ပိုမို စိတ်ပါလက်ပါ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်အစိုးရ ရှိလာမှာပေါ့၊ တခုပဲရှိတယ်၊
ကာလီဒင်အုပ်စုက ကျွန်တော်တို့အပေါ်မှာ ချည်ထားတဲ့ မြင်းကုန်းနှီးကြိုးကို
မဆိုစလောက် ကလေးပဲ လျှော့ပေးလိုက်ပါ၊ အဲဒါဆို ကျွန်တော်တို့ အပေါ်
ခွစီးထားတဲ့ သူတို့ကို နေ့ချင်း ညချင်း ကျွမ်းပစ် ပြုတ်ကျအောင် ကျွန်တော်တို့
လုပ်နိုင်တယ်”

ရေငွေတွေ ထောင်းထောင်းထနေသည့် ပြတင်းပေါက်နားတွင် ဂရီဂို
ရပ်သည်။ လမ်းမပေါ်သို့ ငေးကြည့် နေသည်။ ကစားနည်း တမျိုးမျိုးကို
ဆော့ကစားနေသည့် ကလေးများ။ ခြံစည်းရိုးတွင် ကာရံထားသည့် ပေါ့ပလာ
ပင်ကိုင်း မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့များ။ လမ်း ဟိုဘက်ခြမ်းရှိ အိမ်များမှ
ရေစိုအမိုးများ။ သူက ပေါ့တီလ်ကော့နှင့် ဒရော့စ်ဒေါ့ တို့၏ ငြင်းခုံချက်များ ကို
နားမထောင်တော့။ သူက သူ့ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေသည့် ပေါက်သောက်
အတွေးများအောက်မှ ရုန်းထွက်နိုင်အောင် အသည်းအသန်ကြိုးစားနေသည်။
ဆုံးဖြတ်ချက် တခုခုတော့ ချရတော့မည် မဟုတ်လား။

ပြတင်းပေါက် မှန်များပေါ်တွင် သူ့လက်ညှိုးဖြင့် လက်မှတ်တို့များ
လိုက်ပြီးရေးခြစ်နေသည်မှာ ဆယ်မိနစ် လောက် ကြာသည်။ ပြတင်းပေါက်၏
ဟိုမှာဘက်တွင် လမ်းတဖက်ခြမ်းရှိ အိမ်နိမ့်နိမ့်တလုံး၏ သံချေးတက် ခေါင်မိုး
ပေါ်တွင် ဖြန့်ကြက်နေသည်မှာ ညနေခင်း၏ နေခြည်များ။ မြို့တော်ဥယျာဉ်မှ
သစ်ရွက်များက လမ်းမများပေါ်တွင် ရှုပ်တိုက်ပြေးနေကြသည်။
ယူကရိန်းဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသည့် လေပြင်းသည် သူတို့ မြို့ကလေးကို
အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ စီးနင်းတိုက်ခိုက် နေလေသည်။

အပိုင်း [၄]

ပြည်တွင်းစစ်ကာလ

ဘော်လံရှိဗစ်တော်လှန်ရေးနှင့် လွတ်ကင်းအောင် ထွက်ပြေးလာသူ အားလုံး အာရုံစိုက်စုစည်းရာ နေရာ ဒေသကား နိဗ္ဗိချာကတ်စ်မြို့ ကလေး ဖြစ်၏။ ကနဦးပိုင်း တုန်းက ရုရှားစစ်တပ်များ၏ ကံကြမ္မာနှင့် ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးသူများ ဖြစ်သည်။ အရေးပါ အရာရောက်သော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများသည် ဒွန်မြစ်ကြေ ဒေသများသို့ လိုမ့်ဆင်းလာကြသည်။ ဆိုဗီယက် ဆိုရှယ်လစ် စနစ် ထူထောင်ထားသည့် ရုရှားနိုင်ငံတော်ကြီး ကို ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ရာတွင် တန်ပြန်တော်လှန်ရေး သမား ဒွန်ကော့ဆက်များ၏ အားပေးကူညီမှုကို မျှော်ကိုးပြီး ဆင်းလာကြခြင်း။ နိုဝင်ဘာ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အလက်ဇီဗ်သည် ထိုမြို့ကလေးသို့ ရောက်လာသည်။ ကာလီဒင်နှင့် ပြောဆို ဆွေးနွေးမှုများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် အပျော်တမ်း အထူးတပ်ဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းဖို့ စတင် စည်းရုံးတော့၏။ အပျော်တမ်းစစ်တပ်၏ ပင်မကျောရိုးမှာ အရာရှိများ၊ ဂျန်ကာများနှင့် မြောက်ပိုင်းမှ ပြေးလာသူများ ဖြစ်၏။ သီတင်းပတ် သုံးပတ်အတွင်း သူတို့ အဖွဲ့အစည်းကလေး ရေးရေးရာရာ ဖြစ်လာသည်။ သူတို့အဖွဲ့အစည်းတွင် ပါဝင်သူများမှာ ကျောင်းသားများ၊ စစ်သားများ၊ တန်ပြန် တော်လှန်ရေးသမားများထဲမှ အတက်ကြွဆုံး ကော့ဆက်များနှင့် စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ကိုင်ပြီး ငွေကြေး မြိုးမြီးမြက်မြက် ရလိုသူများ ပါဝင်၏။ ယုတ်စွအဆုံး ငွေတန်ဖိုး မရှိတော့သည် ကာရင်စကီ ရူဘယ်ငွေများ ပဲ ရချင်လည်းရပေါ့ ဆိုသူများ။

ဒီဇင်ဘာလဆန်းတွင် နိဗ္ဗိချာကတ်စ်သို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ ထပ်ရောက်လာသည်။ ဒီဇင်ဘာ ၁၉ ရက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့ ကိုယ်တိုင် ရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ရူမေးနီးယား စစ်မြေပြင်နှင့် ဩစတြီးယား-ဂျာမနီ စစ်မြေပြင်များမှ ကော့ဆက်တပ်ရင်းများကို အောင်မြင်စွာ တပ်ရုပ်ထားနိုင်ခဲ့ပြီ။ ၎င်းတပ်ရင်းများကို ဒွန်စီရင်စုရှိ ပင်မရထားလမ်းတွင် တပ်ဖြန့်ထားသည်။ သို့သော် စစ်ပွဲတွင် သုံးနှစ်လုံးလုံး နှစ်မြှုပ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည့် ကော့ဆက်များမှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေ ကြပြီ။ နောက်ပြီး တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ် အပြည့်ဖြင့် ရှေ့တန်းပြန်လာသော သူတို့က ဘော်လံရှိဗစ်များကို တိုက်ခိုက်ဖို့ သိပ်ပြီး စိတ်အားထက်ထက်သန်သန်ကြီး မရှိကြ။ သူတို့တပ်ရင်းများကို ခါတိုင်း ပေးနေကျ ရိက္ခာ၏ သုံးပုံတစ်ပုံပင် မရှိသော အနေအထား မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် လုပ်ထားခြင်းခံရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ စိတ်ဓာတ်တွေ ပိုမိုယိမ်းယိုင် ပျက်ပြားလာသည်။ အိမ်ပြန်ချင်စိတ်တွေ ပိုမိုပြင်းထန်လာသည်။ ခက်တာက ကော့ဆက် တွေ၏ အိမ်ချစ်စိတ်၊

အိမ်ပြန်ချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်သည့် စွမ်းအားဟူ၍ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် မပေါ်ပေါက် သေးခြင်းပင်။

ဒီဇင်ဘာလထဲတွင် ကာလီဒင်က ရော့စတော့ရှိ တော်လှန်ရေးတပ်များကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ဖို့ ပထမဆုံး အကြိမ်စေလွှတ်ခဲ့၏။ သို့သော် ကော့ဆက်များက အမိန့်ကို ဖီဆန်ခဲ့၏။ ကာလီဒင်၏ အမိန့်အတိုင်း မဆိုစလောက် ခရီး အကွာအဝေးကို ချီတက်ပြီးနောက် ပြန်လှည့်လာကြသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စည်းရုံးဖွဲ့စည်းထားသည့် တပ်မများသည် အချိန်တန်တော့ နားပိန်ကန်လာသည်။ ဒီဇင်ဘာ လလယ်လောက် ရောက်တော့ ကာလီဒင်၏ လက်အောက်တွင် သူ့အမိန့်ကို နာခံမည့်သူ အားကိုးအားထား ပြုလောက်သည့် အပျော်တမ်း သီးခြားတပ်ဖွဲ့များ ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော် တပ်နီတော်များသည် သူတို့စီရင်စုနယ်မြေသို့ သုံးဘက်သုံးတန်မှ ဝိုင်းပြီးချီတက်လာနေကြသည်။ ခါကော့မြို့နှင့် ဗိုရိုနက်စ်မြို့တို့တွင် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များ စုစည်းသည်။ ဒွန်စီရင်စုနယ်မြေတွင် လှုပ်ရှားနေသော တန်ပြန် တော်လှန်ရေးအင်အားစုများ ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ စစ်ပြင်နေကြသည်။

ဒွန်မြစ်ရိုးတလျှောက်၏ အပေါ်ဘက်မိုးကောင်းကင် တွင် တိမ်တွေဆိုင်းနေသည်။ ၎င်းတိမ်များသည် ပို၍ ပို၍ မည်းနက် မှောင်မိုက်လာသည်။ ယူကရိန်းဘက်မှ တိုက်ခိုက်လာသည့် လေများက ပထမဦးဆုံး တိုက်ပွဲများမှ သေနတ်သံ များကို သယ်ဆောင်လာသည်။ စိတ်ပျက်စရာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ မှိုင်းညှို့ရိပ်ဆင် နေ့ရက်များသည် ဒွန်ဆီသို့ လာရောက် နေပြီ။ ဒုက္ခ သုက္ခရောက်မည့်အချိန်ကာလများသည် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီတည်း။

(၂)

လှိုင်းလုံးများလို တလိပ်လိပ်ထနေသည့် ဖြူဝါ ရောင် တိမ်လိပ်များသည် နိုဗိုချာကတ်စ် မြို့ကလေးပေါ်တွင် ဖြည်းဖြည်းချင်း လွင့်မျောနေသည်။ အရောင်တွေ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် ဘုရားကျောင်း လိပ်ခုံးအမိုး ပေါ်တွင် ကြက်မွေးလို မွမကလေးဖြန့်နေသည့် မီးခိုးရောင် တိမ်လွှာပြင်ကြီးသည် ကျယ်ပြောလှသည့် အပြာရောင် မိုးကောင်းကင် ပြင်ကြီးရှေ့တွင် ရွေ့လျားနေ၏။

နိုဝင်ဘာလ၏ နံနက်ခင်းတခုတွင် အီလီယာ ဘန်ချပ်သည် မော်စကိုမှလာသော ရထားဖြင့် နိုဗိုချာကတ်စ်မြို့သို့ ရောက်လာသည်။

ရထားတဲ့ပေါ်မှ ဆင်းသူများထဲတွင် သူက နောက်ဆုံး။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းကြီး၏ အနားသားများကို ဆွဲချနေသည့် သူ့စိတ်ထဲတွင် သာမန် အရပ်သား အဝတ်အစားကို ဝတ်ထားရသဖြင့် တမျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကြောင်သလိုလို ယောင်သလိုလို။

သူမြို့တွင်းသို့ဝင်သည်။ ဟောင်းနွမ်းစုတ်ချာသော အပေါစား ခရီးဆောင် အဝတ်သေတ္တာကို ချိုင်းအောက်မှာ ညှပ်လျက် သူသည် မြို့တဖက်ခြမ်းမှ ကျန်တဖက်ခြမ်းသို့တိုင် ဖြတ်ကူးခဲ့၏။ သို့သော် လမ်းတလျှောက် လုံးတွင် လူတဦး တလေကိုပင် မတွေ့ခဲ့ရ။ နာရီဝက်လောက် လျှောက်ပြီးသောအခါ ရပ်လိုက်၏။ သူရပ်လိုက်သည်မှာ ကျိုးပဲ့ပျက်စီး နေသည့် အိမ်သေးသေး ကလေးတလုံး ရှေ့တွင် ဖြစ်၏။ သည်အိမ်ကလေးကို ကြည့်ရတာ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း တကြိမ်တခါမျှ ပြင်ဆင်ခဲ့ဟန်မရှိ။ အချိန်ကာလက သည်အိမ်ကလေး ကို တိုက်စားဝါးမျိုထားပြီ။ အမိုးက ပြိုနေပြီ။ နံရံများက ဖရိုဖရဲ။ တရုတ်ကပ်များက တိုးလိုးတဲ့လောင်း။ ပြတင်းပေါက်များကတော့ ရွံ့စောင်းနေပြီ။ ဂိတ်ပေါက် တံခါးကြီး ၏ မလွယ်ပေါက် တံခါးကလေးကို ဖွင့်ရင်း ဘန်ချပ်က အိမ်ကလေးနှင့် ခြံဝင်းသေးသေးကလေးကို လှမ်းကြည့် သည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့ လှေကားထစ်များ အတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် တက်သွားသည်။

စကြိုလမ်းကျဉ်းကျဉ်းကလေး၏ တဝက်မှာ သစ်သားသေတ္တာကြီးဖြင့် ပြည့်နေသည်။ သေတ္တာကြီး နံဘေးတွင် သစ်ခွဲကြမ်းအစများ ပုံထားသည်။ မှောင်ကြီး မည်းကြီးထဲတွင် သေတ္တာအစွန်းတဖက်နှင့် သူ့ဒူးခေါင်း တိုက်မိသည်။ သို့သော် နာရကျင်ရမှန်းမသိ။ တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး တွေ့ရသည့် အခန်း နိမ့်နိမ့်ထဲတွင် ဘယ်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။ သို့ဖြင့် ဒုတိယအခန်းသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အခန်းဝ ခြေခင်းခုံ ပေါ်တွင် ရပ်သည်။ သူ့ဦးခေါင်းထဲတွင် အမှတ်သညာ တခု တလူးလူး တလွန့်လွန့် ဖြစ်နေသည်။ ဤအိမ်ကလေးနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွှယ်နေသည့် ရနံ့တခု။ သူ့နှာခေါင်းတွင် အလွန်ယဉ်ပါးနေသည့် ရနံ့။ သူ့မျက်လုံးများက တခန်းလုံးကို နှံ့နှံ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်သည်။ အခန်းထောင့် တွင် သူတော်စင်ရုပ်ပုံ ပန်းချီ ကားချပ်။ ထို့နောက် ခုတင်၊ စားပွဲခုံ၊ စားပွဲပေါ်တွင် အစက်အပြောက်များ စွန်းထင်းနေသည့် ကြည့်မှန် သေးသေးကလေး တချပ်၊ ဓာတ်ပုံတချို့၊ ခနော်ခနဲ ကုလားထိုင်သုံးလေးလုံး၊ အပ်ချုပ်စက်တလုံး၊ နောက်ပြီး မီးဖိုပေါ်မှာ တင်ထားသည့် အရောင်မှိန်မှိန် ရေနွေးအိုး တလုံး။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူ့ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ခရီးဆောင် အဝတ်အစား သေတ္တာကို ပစ်ချသည်။ ပြီးတော့ စားဖိုဆောင်ထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ အစိမ်းရောင်ဆေး သုတ်ထားသည့်

မီးဖိုမြင့်မြင့်ကြီးကတော့ လှိုက်လှဲပျူငှာ ဆီးကြိုနေသည့်ပုံ။ အပြာရောင် ချည်ကန့်လန့်ကာနောက်မှ ကြောင်အိုပေမှေးကြီးတကောင်က သူ့ကို ချောင်းကြည့် နေသည်။ ကြောင်ညိုကျားမကြီး။ လူသားတစ်ဦးလို စပ်စပ်စုစုကြည့်နေသည့် သူ့မျက်လုံးများက အရောင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်လျက်။ စားပွဲပေါ်ရှိ အိုးတလုံးမှာ ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။ မဆေးကြော မသန့်စင် ရသေး။ နောက်ပြီး သိုးမွေးချည်လုံးတလုံးနှင့် စာထိုးအပ်လေးချောင်း၊ လက်စမသတ်သေးသည့် ခြေအိတ်တဖက်။ ဒါတွေအားလုံး ခွေးခြေ တလုံးပေါ်တွင် တင်ထားသည်။

လှေကားထစ်များဆီသို့ သူပြေးထွက်သွားသည်။ ခြံဝင်းထောင့် တနေရာရှိ ဂျုံကျီတံခါးပေါက်ထဲမှ ခါးကိုင်းကိုင်း အမယ်အိုတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“မေမေ... ဟယ် ... မေမေမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မေမေ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

သူ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ အဘွားကြီးထံသို့ သူ ပြေးသွားသည်။ ပြေးရင်းလွှားရင်း ဦးခေါင်း ပေါ်မှ ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်သည်။

“မင်းက ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

အမယ်အိုကြီး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းမေးသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများကို လက်ဝါးဖြင့် မိုးထားသည်။ ထိုနေရာ မှာပင် ရပ်နေသည်။

“မေမေ”

ရင်ထဲမှခေါ်လိုက်သည့် စကားလုံးသည် သူ့ လည်ချောင်းထဲမှ အက်ကွဲစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“သားကို မသိတော့ဘူးလား မေမေရဲ့”

ဟပ်ထိုးဟပ်ထိုးဖြင့် မိခင်အိုကြီးဆီသို့သွားသည်။ သူ့အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ အဘွားကြီး တုန်လှုပ် သွားသည်။ ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်သွားသည်။ သားတော်မောင်ကို ပြေးကြိုဆီးပွေ့လိုက်ချင်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ သူမမှာ ပြေးနိုင်စွမ်း မရှိတော့။ အားအင်ချည့်နဲ့ နေပြီ။ သို့တိုင် ခြေလှမ်းစိပ်စိပ်ကလေးများ လှမ်းပြီး ရှေ့တိုးသည်။ လေကို အားနှင့်မာန်နှင့် ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက် နေရသည့်နှယ်။ ဘန်ချပ်က အမေအိုကြီးကို ထွေးပွေ့လိုက်သည်။ ထယ်ထိုးထားသလို အရေး အကြောင်းများ ထပ်နေသည့် မျက်နှာကို နမ်းသည်။ ကြောက်ရွံ့မှု၊ ပျော်ရွှင်မှု နှစ်ဖြာ ရောနေသည့် မှုန်ဝါးဝါး မျက်စိများကို နမ်းသည်။ ထိုသို့ နမ်းရှုပ်နေချိန်တွင် သူ့ကိုယ်တိုင်၏ မျက်လုံးများကတော့ ကူကယ်ရာမဲ့ နွားမျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လျက်။

“အီလီယာ၊ ငါ့သားကလေး။ မေမေ မင်းကို မမှတ်မိတော့ပါဘူးကွယ်။

ဘုရား ... ဘုရား မင်း ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ပေါ်လာတာလဲဟင်”

အမေအိုကြီး လေသံမျှဖြင့် ပြောသည်။

သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်ထဲဝင်ကြသည်။ ဘန်ချပ် သူ့ကိုယ်ပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်သည်။ ယခုမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချကာ ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ပစ်ချသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲ ထိုင်သည်။

“မေမေတသက်မှာ ငါ့သားကို ပြန်တွေ့ရလိမ့်ဦး မယ်လို့ကို မထင်ခဲ့တာပါ သားရယ်၊ တွက်ကြည့်လေ၊ နှစ်ပေါင်း နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်တာ။ ဟဲ့.. ကြည့်စမ်းပါဦး သားလေးရယ် မင်း ဒီလောက် အသက်ကြီးလာပြီး ခုလို လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ် လို့ မေမေ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေမေရော နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား မေမေ”

သူက အပြုံးတစ်ဖြင့် မေးသည်။

သားတော်မောင်၏ မေးခွန်းများကို ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းဖြေရင်း အမေအိုကြီး အခန်းထဲ လှည့်ပတ် သွားသည်။ စားပွဲခုံကိုရှင်း၊ မီးဖိုထဲသို့ ကျောက်မီးသွေးထည့်။ ဟိုဟာလုပ် သည်ဟာလုပ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော်လည်း မျက်ရည်လည်ရဲ့ မျက်လုံးများဖြင့် သူ့သားထံ မကြာ မကြာ ပြန်ပြီး ချဉ်းကပ်သည်။ သားတော်မောင် ၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်သည်။ သားတော်မောင်၏ ဦးခေါင်းကို ရင်ခွင်မှာ ထွေးပွေ့သည်။

ရေနွေးဆူအောင် တည်သည်။ ပြီးတော့ သားတော်မောင် အတွက် စားသောက်စရာ စီစဉ်ပေးသည်။ ချစ်သား၏ ဦးခေါင်းကို သူမကိုယ်တိုင် လျှော်ပေးသည်။ ဟောင်းနွမ်း ဝါကြင်နေပြီဖြစ်သည့် တဘက်တထည်ကို သစ်သား သေတ္တာကြီး အောက်ဆုံးမှ ဆွဲထုတ်ကာ သားတော်မောင်၏ ဦးခေါင်းကို ပွတ်ပေးသည်။ နောက်တော့ ညဉ့်သန်းခေါင်ထိ သူမ၏သားကို တစ်မိမိမဲ့ မမှိတ်မသုန် ထိုင်ကြည့်နေသည်။ သားကလေးအား မေးခွန်းတွေ မေးသည်။ ခါးသီးနာကြည်းစွာ ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဘန်ချပ် အိပ်တော့မည်ဟု အိပ်ရာပေါ် လဲလျောင်းသည်။ ထိုသို့လဲလျောင်းချိန်တွင် မလှမ်းမကမ်း ရှိ ဘုရားကျောင်း နာရီစင်က နံနက် နှစ်နာရီ ထိုးပြီ ဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးပြီးစ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ ဦးခေါင်းနှင့် ခေါင်းအုံး ထိသည်နှင့် တဖျားတဖျား အိပ်ပျော်သွားသည်။ ပြီးတော့ အိပ်မက် မက်သည်။ အိပ်မက် ထဲတွင် သူသည် လက်မူပညာသင် ကျောင်းသားကလေး ပြန်ဖြစ်နေသည်။ ဆော့ကစားရတာ ပင်ပန်းလွန်းပြီး

ကျောင်းစာအုပ် များပေါ် ဦးခေါင်းမှေးတင်ကာ တရှူးရှူး အိပ်ပျော်နေသည်။
ထိုအချိန်တွင် သူမမေက စားဖိုဆောင် တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ခပ်မာမာ ခပ်ထန်ထန်
မေးသည်။ “အီလီယာ၊ မနက်ဖြန်အတွက် ပေးထားတဲ့ ကျောင်းစာတွေ
ကျက်ပြီးပြီလား ဟင်” တဲ့လေ။ ဘန်ချပ် တစ်ယောက် မျက်နှာပေါ်တွင်
နက်နက်နဲနဲ ပျော်ရွှင်သည့် အပြုံးရိပ်ကလေးကို ဆင်မြန်းပြီး အိပ်ပျော်နေ
လေသည်။

အမေအိုကြီးက ထိုညအဖို့ သူ့ကို တကြိမ်မက လာလာကြည့်သည်။
စောင်ကလေး ဆွဲခြုံပေးလိုက်၊ ခေါင်းအုံး ကလေး ဆွဲထည့်ပေးလိုက်။
သူ့နဖူးပြင်ကြီး ကို နမ်းရသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်၊ ထိုသို့နမ်းပြီးလျှင်
အခန်းပြင် ပြန်ထွက်သွားပြန်၏။

သူ့အိမ်တွင် သူ တရက်ပဲနေသည်။ နံနက်ပိုင်းတွင်
စစ်သုံးကုတ်အင်္ကျီကြီး ဆင်မြန်းထားသည့် ရဲဘော် ရဲဘက်တစ်ဦး
ရောက်လာသည်။ သူနှင့် တိုးတိုး တိတ်တိတ် ပြောဆိုဆွေးနွေးကြသည်။ ထိုလူ
ပြန်သွားသောအခါ သူ ပျာယာခတ် အလုပ်ရှုပ်တော့၏။ ခရီးဆောင်
အဝတ်အစားသေတ္တာထဲသို့ အဝတ်အစားများ ထည့်သည်။ ပြီးတော့ သူနှင့်
သေးနေ ကျပ်နေသည့် ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို ဆွဲဝတ်သည်။ အမေအိုကြီး ကို
အလောသုံးဆယ် နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။ တစ်လအတွင်း
သူပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း မိခင်ကြီးအား ကတိပေးသည်။

“မင်း အခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ အီလီယာ”

“ရော့စတော့ကို မေမေရေ၊ ရော့စတော့ကို။ သိပ်မကြာဘူး။ ဂျွန်တော်
ပြန်လာမှာပါ။ စိတ်မပူနဲ့ မေမေ ... စိုးရိမ် သောကတွေ ပွားမနေနဲ့”

အဘွားကြီးကို သူ အားပေးခဲ့သည်။

အမေအိုကြီးက သူမလည်တိုင်တွင် ဆွဲထားသည့်
လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေးကို ကမန်းကတန်း ချွတ်ယူသည်။ သားမောင်ဖြစ်သူကို
နမ်းရှုပ်ရင်း လက်ဝါးကပ်တိုင် ဆွဲထားသည့် ကြိုးကွင်းကလေးကို သားမောင်၏
လည်တိုင်တွင် စွပ်ပေးသည်။ တုန်တုန်ယင်ယင် လက်ချောင်းများဖြင့်
လက်ဝါးကပ်တိုင်ကလေး နေရာတကျ ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးရင်း အမေအိုက
တိုးတိုး သက်သာပြောသည်။

“ဒါလေးဆွဲထား အီလီယာ။ အို.. အဖဘုရားသခင်....
သားတော်မောင်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ ဒီကလေးအား
အဖဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးတော်ဖြင့် ဖြန့်ကြက် အုပ်စိုးထားတော်မူပါ။
ဒီကလေးဟာဖြင့် ဒီကမ္ဘာ လောကကြီး ထဲမှာ တပည့်တော်မ ပိုင်ဆိုင်တဲ့
တစ်ဦးတည်းသော သားကလေး ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

သားတော်မောင်ကို ကြင်နာယုယစွာ ထွေးပွေ့ရင်း အဘွားကြီး သူ့စိတ် သူ မထိန်းနိုင်တော့။ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ခါးသီးနာကြည်းစွာ ကွေးညွတ်သွားသည်။ နွေဦးမိုးကဲ့သို့သော နွေးနွေးထွေးထွေး မျက်ရည်စက်တွေ တစက်ပြီး တစက် ဘန်ချပ်၏ အမွှေးထူလက်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ သူလည်တိုင်ကို သိုင်းဖက်ထားသည့် သူမ၏ လက်များကို ဆွဲဖြေသည်။ ပြီးတော့ မှိုင်းညို့သောမျက်နှာဖြင့် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေသည်။

(၃)

ရော့စတော့ဘူတာရုံတွင် လူတွေ ပြည့်သိပ်သည်နေသည်။ ငါးသေတ္တာဘူးထဲမှ ငါးတွေလို။ နောက်ပြီး ကြမ်းခင်းများပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေသည့် စီးကရက်တိုများမှာ ခြေကျင်းဝတ် မြုပ်လောက်သည်။ ဘူတာရုံရှေ့ ကွက်လပ် ထဲတွင် မြို့စောင့်တပ်မှ ရဲဘော်တွေ အလုပ် ရှုပ်နေသည်။ သူတို့ ဖောက်ထုတ် ခိုးယူထားသည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ ဆေးရွက်ကြီးများနှင့် အခြားပစ္စည်းများကို ရောင်းချနေကြခြင်း။ တောင်ပိုင်း ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့များတွင် တွေ့ရလေ့ ရှိသည့် လူမျိုးစု တော်တော်များများသည် ရောထွေးအုံ့ခဲနေသည်။ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားလှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဘန်ချပ်က လူအုပ်ထဲ အတင်းတိုးဝင်သည်။ ပါတီကောင်စီ၏ ရုံးခန်းကို လိုက်ရှာသည်။ သို့ဖြင့် ဘူတာရုံ ပထမထပ်သို့ တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် တက်ခဲ့သည်။ တပ်နီတော် အစောင့်တစ်ယောက်က သူ ရှေ့ဆက်တိုးလို့မရအောင် တားထားသည်။ အစောင့်၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည်မှာ ဂျပန်ရိုင်ဖယ်တလက်။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းထိပ်တွင် လှံစွပ်အစား ဓားမြှောင်တလက် ချည်ထားသည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့လဲ ရဲဘော်”

အစောင့်က မေးသည်။

“ကျွန်တော် ရဲဘော် အေဘရမ်ဆန်နဲ့ တွေ့ချင်တာပါ။ သူ ဒီမှာရှိလား ဟင်”

“ဘယ်ဘက်ခြမ်းက တတိယမြောက်အခန်းပါ”

အစောင့်ညွှန်ပြလိုက်သည့်အခန်းသို့ ရောက်တော့ ဘန်ချပ် တံခါးကိုဖွင့်သည်။ အထဲတွင် သူတွေ့လိုက်ရ သည်မှာ အရပ်ပုပု၊ နှာခေါင်းကြီးကြီး၊ ဆံပင်နက်နက်ဖြင့် လူတစ်ယောက်၊ သူက အသက်ကြီးကြီး

ရထား အလုပ်သမား တစ်ဦးကို စကားပြောနေသည်။ သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်က ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ။ ညာလက်ကတော့ လေထဲတွင် ဟန်ကျပန်ကျ ဝှေ့ကာ ဝဲကာဖြင့်။

“အဲဒါ သိပ်ကောင်းတဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး”

ဆံပင်အနက်နှင့်လူက ကြေညာသည်။

“ဒီလုပ်ရပ်မျိုးက အဖွဲ့အစည်းတခုရဲ့ လုပ်ရပ်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စိတ်လှုံ့ဆော်မှုကို ဒီအတိုင်း ဆက်လုပ် ပြသွားမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့လိုချင်တဲ့ ရလဒ်တွေရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ရလဒ်တွေပဲ ခင်ဗျားတို့ ရတော့မှာပေါ့”

ရထားအလုပ်သမားကြီး၏ မျက်နှာမှာ အပြစ်ကျူးလွန်ထားသူတစ်ဦး၏ မျက်နှာမျိုး။ သူ့ပုံပန်းကို ကြည့်ခြင်း အားဖြင့် ကြားဝင်ညှိနှိုင်းမှုတခုခုကို ပြောချင်နေသည့်ပုံ။ သို့သော် သူ့ရှေ့မှလူက ရထားအလုပ်သမားကြီးကို ပါးစပ်ပင် ဟခွင့် မပြု။ သူသည် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ စိတ်ဆိုးနေသည့်ပုံ။ သို့ဖြင့် သူက အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်းသည်။

“မစ်ချင်ကို ကို အလုပ်ကနေ ချက်ချင်းထုတ်ပစ်။ ဒီကိစ္စမျိုးက သည်းခံနေရမယ့်ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အထဲမှာ ခုလိုဖြစ်နေတာကို ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရသလဲဆိုတာ ဗီယာရေဗီးစကီး အနေနဲ့ တော်လှန်ရေး ခုံရုံးမှာ ဖြေရလိမ့်မယ်။ ဒီလူကို ဖမ်းထားပြီလား။ ဟုတ်တယ်။ ဒီလူကို ပစ်သတ်ကွပ်မျက်ဖို့ ကျုပ်က တောင်းဆိုမှာပဲ”

သူ့စကားကို ဒေါသတကြီး အဆုံးသတ်သည်။ သူ့ဒေါသ သူ မထိန်းချုပ်နိုင်သေးမီ ဘန်ချပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်တာတုံး”

“ခင်ဗျားက ရဲဘော်အေဘရမ်ဆန်လား ခင်ဗျာ”

ဟု ဘန်ချပ် မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ပီထရိုဂရက်ပါတီကော်မတီမှ ပေးပို့လိုက်သည့် စာရွက်စာတမ်းများကို ဘန်ချပ်က လှမ်းပေးသည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းဘောင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ စာတွေကို အေဘရမ်ဆန် စေ့စေ့စပ်စပ်ဖတ်သည်။ ပြီးမှ မှန်သိုးသိုး ပြုံးပြီး ပြောသည်။

“ခဏလေးစောင့်၊ ခဏနေရင် ကျုပ်တို့ စကား ပြောကြတာပေါ့”

ရထားအလုပ်သမားကြီးအား နှင်ထုတ်ပြီး သူလည်း အပြင်ထွက်သွားသည်။ ခဏနေတော့ အရာခံဗိုလ် တစ်ဦးနှင့် အတူ အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ မုတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်တွေ ရှင်းသန့်စင်ကြယ်အောင် ရိတ်ထားသည့် အရာခံဗိုလ်က ကိုယ်လုံးပေါက် ထွားကျိုင်းသည်။ သန်မာတောင့်တင်းသည်။ သူ၏ ဘယ်ဘက်မေးရိုး အောက်တွင် ဓားထိထားသည့် အမာရွတ် တခုရှိသည်။

“ဟောဒါက ကျုပ်တို့ စစ်ဘက်တော်လှန်ရေး ကော်မတီ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးပဲ”

အေဘရမ်ဆန်က ဘန်ချပ်အား ပြောသည်။

“အဲ..ခင်ဗျား...ရဲဘော်ဘန်ချပ်က စက်သေနတ်သမားတစ်ယောက် နော်၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ လိုချင်နေတာလည်း ခင်ဗျားလို လူမျိုးပါပဲဗျား”

အရာခံဗိုလ် ပြုံးပြီးပြောသည်။

“အလုပ်သမားတပ်နီတော်ထဲ လူတွေကို သီးခြား တပ်ဖွဲ့တွေအဖြစ် ဖွဲ့စည်းပေးနိုင်မလား။ မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံးပေါ့”

ဟု အေဘရမ်ဆန်က မေးသည်။

“ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ အချိန်ကလေးပဲ လိုတာပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျား အချိန်ဘယ်လောက်လိုတာလဲ၊ သီတင်းတစ်ပတ်.. နှစ်ပတ်..သုံးပတ်”

မျှော်လင့်တကြီး ပြုံးလျက် ထိုလူ ဘန်ချပ်ဘက် သို့ ခါးကိုင်းလိုက်သည်။

“ရက်ပေါင်းနည်းနည်းပါ”

“သိပ်ကောင်းတယ်ဗျာ”

အေဘရမ်ဆန် သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးဖြင့်ပွတ်သည်။ နောက်ပြီး စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ဟန်ဖြင့်-

“မြို့စောင့်တပ်က ရဲဘော်တချို့ဟာ တော်တော်ကြီး စိတ်ဓာတ်ကျနေကြတယ်။ ဒီတော့ ဒီလူတွေကို အားထားလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ရဲဘော် ဘန်ချပ်ရေ... နေရာတကာတိုင်းမှာလိုပဲ ကျုပ်တို့လည်း အလုပ်သမားတွေ အပေါ်ပဲ မျှော်လင့်ချက် ထားတယ်။ နောက်ပြီး သဘောသား တွေလည်း ပါတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ စစ်သား တွေကိုတော့..”

သူ့ မုတ်ဆိတ်မွေး သူ့ဆွဲသည်။ ပြီးမှ မေးသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် စားရေးသောက်ရေးကို ဘယ်လို စီစဉ်ထားလဲဗျာ၊ အင်းလေ အဲဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့ စီစဉ် လိုက်ပါ့မယ်၊ ဒီနေ့ရော ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ ဟင့်အင်း၊ စားရဦးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

သည်တော့ ဘန်ချပ် တကိုယ်တည်းတွေးသည်။

“အစ်ကိုကြီးရေ.. ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျားဘဝမှာ ငတ်ခဲဖူးမှာပါပဲ၊ ဒါဆို လူတစ်ယောက်ကို မျက်စိတဝှေ့ ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ဒီလူ ဗိုက်ပြည့်နေသလား၊ ဆာလောင် ငတ်မွတ်နေသလားဆိုတာ ပြောနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

အေဘရမ်ဆန် ပေးသည့် အခန်းဆီသို့ လမ်းပြ တစ်ယောက်နှင့် သွားနေသည့်တိုင် သူ့စိတ်က အေဘရမ်ဆန် ဆီမှာပဲ ရှိနေသေးသည်။ ဒီလူက သတ္တိကောင်းတဲ့လူ။ တကယ့်ကို ဘော်လံရိုဗစ်စစ်မှန်တဲ့လူပဲ။ မာကျောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ လူသားဆန်တဲ့ စိတ်ကောင်းကလေး ရှိတယ်။ အဖျက်လုပ်ငန်း လုပ်တဲ့လူတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ သေဒဏ် အပြစ်ပေးဖို့ ကိစ္စကိုတော့ ဒီလူ နှစ်ခါပြန် မစဉ်းစားဘူးဗျာ။ ဒီကြားထဲကပဲ သူ့ရဲဘော်ရဲဘက်တွေရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ စီစဉ်ပေးဖို့လည်း မမေ့ဘူး။

အေဘရမ်ဆန်အပေါ် အထင်ကြီး လေးစားစိတ်များ ရင်ထဲ ဖြစ်ထွန်းလျက်နှင့်ပင် အေဘရမ်ဆန် စီစဉ်ပေးသည့် အခန်းသို့ သွားသည်။ ညစာ စားသည်။ စာအုပ်တွေ ပြည့်နေသည့် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲရှိခုတင်ပေါ်တွင် အနားယူဖို့ လဲလျောင်းသည်။ သူ တချီတည်း အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

(၄)

နောက်လေးရက်လုံးလုံး နံနက်မိုးလင်းသည်မှ ညမိုးချုပ်သည့်တိုင် ဘန်ချပ်တစ်ယောက် အလုပ်များတော့၏။ ပါတီကော်မီတီက သူနှင့် တွဲဖက်ပေးထားသည့် အလုပ်သမားများအား စက်သေနတ် သင်တန်းပေးရခြင်း။ အားလုံး စုစုပေါင်း အလုပ်သမား တစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက် ရှိသည်။ ငြိမ်းချမ်းကာလတုန်းက အလုပ်အကိုင်အမျိုးမျိုးဖြင့် ရှင်သန်ကျင်လည် ခဲ့သူတွေ။ သူတို့အထဲမှ နှစ်ယောက်က သဘောကုန်တင် ကုန်ချ အလုပ်သမားတွေ။ ခဗီလစ်ချ်ကို ဆိုသည့် ယူကရိန်းလူမျိုးနှင့် ရုရှားနိုင်ငံသား ခံယူထားသည့် ဂရိလူမျိုး မီခေးလ်ဒစ်ဆိုသူ။ ရှစ်ယောက်ကတော့ ကျောက်လမ်းခင်း အလုပ်သမားတွေ။

ပါရာမိုနော့ မိုင်းတွင်းများတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည့် မိုင်းတွင်း အလုပ်သမား ဖိလင်ကော့။ ကြည့်ရတာ ကျန်းမာရေးကောင်းပုံ မရသည့် အာမေးနီးယားလူမျိုး မုန့်ဖုတ်သမား ဂျီဗိုကင့်စ်။ ရုရှားနိုင်ငံသား ခံယူထားသည့် ဂျာမန်လူမျိုး၊ ကျွမ်းကျင်သော သော့ပြင်ဆရာ ရီဘင်ဒါ။ နောက်နှစ်ယောက်မှာ မီးရထားအလုပ်ရုံများမှ အလုပ်သမားများ။ တစ်ဆယ့်ခုနစ်ယောက်မြောက် တွဲဖက်ပေးထားသူကတော့ မိန်းမတစ်ဦး။ စစ်သုံးကုတ်အင်္ကျီကြီးကို အခုတွေ အခဲတွေ ဖြင့်ဝတ်၊ သူမနှင့် မတော်တရော် ဘွတ်ဖိနပ်ကြီး စီးလာသည့် မိန်းမ။ သူမ လှမ်းပေးသည့် ချိတ်ပိတ်စာ တစောင် ကို ယူရင်း ဘန်ချပ်က မေးသည်။

“ခင်ဗျားပြန်သွားပြီးမှ အကျိုးအကြောင်း သိရအောင် ကျွန်တော့်ကို ဌာနချုပ်ကနေ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါလား။”

အမျိုးသမီး ပြုံးသည်။ ဦးခေါင်းတွင် စည်းပတ်ထားသည့် ပဝါစကို ကျော်ပြီး ကျလာသည့် ဆံခြည်တထွေးကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြင့် ပြန်ပင့်တင်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မကို ရှင့်ဆီ လွှတ်လိုက်တာ...”

ထို့နောက်တွင်မှ စောစောက စိတ်ရှုပ်သွားမှုကို ထိန်းလိုက်နိုင်ဟန်ဖြင့်-

“စက်သေနတ်သမား တစ်ယောက်အနေ နဲ့ရှင့်”

ဘန်ချပ်မျက်နှာကြီး ရဲရဲနီသွားသည်။

“ဒီလူတွေ စိတ်မှမုန်ကြသေးရဲ့လား။ ကျွန်တော် ဖွဲ့စည်းပေးရမှာ မိန်းမတပ်ရင်းမို့လို့လား။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ် ပါနော်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်က ခင်ဗျားနဲ့ သင့်တော်တဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အလုပ်က ပင်ပန်းတယ်၊ ကြမ်းတမ်းတယ်၊ ယောက်ျားတွေရဲ့ ခွန်အားမျိုးနဲ့မှ လုပ်နိုင်မှာ။ ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လက်မခံနိုင်ပါဘူး။”

မျက်မှောင်ကြုတ်ထားလျက်နှင့်ပင် စာကို ကသောကမျောဖောက်ပြီး အထဲမှ အကြောင်းအရာ များကို ဖတ်သည်။ စာထဲတွင် ဖော်ပြထားသည်မှာ ယခု စာယူလာသူသည် ပါတီဝင် အင်နာပိုဂွတ် ကို ဖြစ်ကြောင်း၊ သူမကို စက်သေနတ်တပ်စိပ်တွင် တာဝန် ပေးအပ်ထားကြောင်းမျှသာ ဖော်ပြထားသည်။ သို့သော် ထိုစာနှင့် တွဲထားသည်မှာ အေဘရမ်ဆန်၏စာ ဖြစ်နေသည်။

လေးစားခင်မင်အပ်သော

ရဲဘော်ဘန်ချပ်...

သင့်ထံသို့ ရဲဘော်ရဲဘက်ကောင်း ဖြစ်သူ အင်နာပိုဂွတ်ကိုအား
စေလွှတ်လိုက်သည်။ သူမ၏ ဇွဲကောင်းသော တောင်းဆိုမှုကို ကျုပ်တို့
လျှော့ပေးလိုက်သည်။ သင့် အနေဖြင့် သူမကို စက်သေနတ်သမား
ကောင်း တစ်ဦး ဖြစ်လာအောင် သင်ကြား လေ့ကျင့်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု
ကျုပ်မျှော်လင့်သည်။ သူမသည် အဖိုးတန် အလုပ်သမား တစ်ဦး
ဖြစ်ကြောင်းကို ကျုပ် လိုလိုလားလား ထောက်ခံပါသည်။ သင့်ထံတွင်
ကျုပ် တချက်သာ တောင်းဆိုပါသည်။ သူမသည် ပျော်ရွှင်တက်ကြွပြီး
စိတ်ဆတ်သည်။ (ငယ်မူငယ်သွေး ပျောက်သေး သူ မဟုတ်)
စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု ကင်းမဲ့သည့် အပြုအမူများ မလုပ်ဖြစ်အောင် သူမကို
ထိန်းသိမ်းပါ။ နောက်ပြီး သူမကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပါ။

“သင်တန်းကို အမြန်ဆုံးစပါ။ ကာလီဒင်က ကျုပ်တို့ကို
တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြောင်း သတင်း ရသည်”

ရဲဘော်ရဲဘက်ပီသစွာဖြင့် ...

အဘရမ်ဆန်

သူ့ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသည့် အမျိုးသမီးကို ဘန်ချပ်
စိုက်ကြည့်သည်။ ဌာနချုပ်အဖြစ် အသုံးပြုရန် သူ့အား ပေးထားသည့်
အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် သူမ၏ မျက်နှာကို အရိပ်ပဲမြင်ရသည်။ မျက်နှာ၏
သွင်ပြင်လက္ခဏာ ကောက်ကြောင်း များကို မမြင်ရ။

“ဪ... ကောင်းပါလေ့ဗျား”

သူ မချေမငံပြောသည်။

“ဒါဟာ ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒ ဖြစ်နေတယ်... နောက်ပြီး
အဘရမ်ဆန်ကလည်း မေတ္တာရပ်ခံနေတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားကို
လက်ခံလိုက်ပါတယ်လေ”

သူတို့အားလုံး စက်သေနတ်တလက်ပေါ်တွင်
စုပြုံဝန်းရံကြည့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်၏ ကျောကုန်းပေါ်
တစ်ယောက်ထပ်ပြီး စပ်စုသည့်မျက်လုံးများဖြင့် စူးစမ်းစပ်စုစွာ
ကြည့်နေကြသည်မှာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာလှသော ဘန်ချပ်၏ လက်များထဲမှ
စက်သေနတ်။ ၎င်းစက်သေနတ်သည် ဘန်ချပ်၏ လက်ထဲတွင် ခဏအတွင်း
တစီပြုတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူက ပြန်ပြီး တပ်ဆင်ပြသည်။
အစိတ်အပိုင်းတခုချင်း၏ အလုပ်ကို ရှင်းပြသည်။ မည်သို့ကိုင်တွယ်ရမည်၊
တပ်ဆင်ရမည်၊ ချိန်ရမည်၊ ကျည်သွားသည့်လမ်းနှင့် အကွာအဝေးကို

ဘယ်လိုချိန်ဆရမည် ဆိုတာတွေကို တမျိုးချင်း အသေးစိတ် ရှင်းပြသည်။
ထို့နောက် ရန်သူ၏ ပစ်ခတ်ချက်မှ မိမိကိုယ် မိမိ ဘယ်လိုကာကွယ်ရမည်
ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိသေနတ်ကို အထက်စီးနေရာမှ ရအောင် တပ်ဆင်ဖို့
လိုအပ်ကြောင်း၊ ကျည်ကပ်များကို မှန်ကန် စနစ်ကျစွာ စီစဉ်ထားဖို့
လိုအပ်ကြောင်း ...စသဖြင့် အသေးစိတ် သင်ပေးသည်။

အာမေးနီးယန်း မုန့်ဖုတ်သမား ဂျီဗိုကင့်စ် ကလွဲပြီး
သင်တန်းသားအားလုံး စက်သေနတ်ပညာကို မြန်မြန် ဆန်ဆန်
တတ်မြောက်သွားကြသည်။ ဘန်ချပ်က သည်လူကို ဘယ်နှကြိမ် ဘယ်နှခါ
ပြသည်ဖြစ်စေ သည်လူက မမှတ်မိ။ သူ့မှတ်ဉာဏ်တွေ ချာချာလည် နေသည်။
သူက စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“ဘာကိစ္စ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြန်မပေါ်ရတာလဲ၊ အား...ကျုပ်က
သောက်ရူးပဲ၊ ဒီဟာလေးက ဟိုနားမှာ ရှိရမှာ... ဟာ... ခွီးတဲ့မှပဲ၊ မဟုတ်ပြန်ဘူး၊
ဘာဖြစ်လို့ သောက်တလွဲတွေ ဖြစ်နေရတာလဲဟ”

မုန့်ဖုတ်သမားကြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် မြည်တမ်းသည်။

“ဟောဒါ ကြောင့်ပါ တဲ့ဗျား”

အသားမည်းမည်း ဘိုဂိုဗွိုင်း ဆိုသူက သူ့လေသံ အတိုင်း
လိုက်ပြောသည်။

“ဒီပစ္စည်းက ဒီနေရာမှာ တပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
မောင်ရင်က ငန့်ငအကိုး။ တပ်ရမှာက ဟောဒီလိုကွ”

ထိုလူက စက်သေနတ် အစိတ်အပိုင်းကလေးကို မိမိကိုယ် မိမိ ယုံကြည်
စိတ်ချမှုအပြည့်ဖြင့် သူ့နေရာ နှင့် သူ တပ်ဆင်ပြလိုက်လေသည်။

“ဒီလူ နံတာ အတာကတော့ လွန်လွန်းပါတယ်ကွာ”

မထုံတက်တေးနိုင်သော ဂျာမန်လူမျိုး ရီဘင်ဒါ က မအောင်နိုင်
မအည်းနိုင် ဝင်ပြောသည်။

သူတို့အထဲမှ စတီပင်နော့ တစ်ယောက်ကသာ မခံနိုင်မရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး
အော်ဟစ်သည်။ သူ့မျက်နှာ ရဲရဲနီနေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်ကိုပြမှပေါ့၊ သူ့ကို မနှိမ့်ချ
မစော်ကားကြပါနဲ့”

သူ့ကို မီးရထားအလုပ်ရုံမှ ဧရာမလူထွားကြီး ခရူတိုဂိုရော့က
ထောက်ခံသည်။

“မင်းတို့ အဲဒီမှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး တဟားဟား ရယ်နေတယ်၊

ဟုတ်လား သောက်ရူးတွေ၊ အလုပ်ကို တော့ ဆိုင်းငံ့ထားလို့ရတယ်ပေါ့
ဟုတ်လား၊ ရဲဘော် ဘန်ချပ်၊ ဆရာရဲ့ တပည့်ကျော် လူသိမ်လူဖျင်းတွေကို
ဒီလိုမလုပ်ဖို့ ညွှန်ကြားပေးပါ။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကို အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး
ပြန်ပို့လိုက်ပါ ဆရာ၊ တော်လှန်ရေးက အန္တရာယ်တွေ ပြွမ်းနေတယ်၊ ဒါကို
ဒီသတ္တဝါတွေက ဒီမှာရပ်ပြီး ရယ်မောနေနိုင်ကြသေးတယ်၊ တကယ်တော့
သူတို့လည်း ပါတီဝင်တွေပဲ မဟုတ်လား”

မီးရထားအလုပ်သမားကြီးက ပန်းပဲဖိုတူမကြီး ကဲ့သို့သော
သူ့လက်သီးကြီးကို မြှောက်ပြသည်။

အင်နာပိုဂွတ်ကို တို့ကတော့ အရာရာတိုင်းကို စိတ်အားထက်သန်စွာ
စူးစမ်းသည်။ လေ့လာသည်။ သင်ယူသည်။ သူက ဘန်ချပ်ကို အသေကပ်သည်။
တကျီကျီလုပ်သည်။ အင်္ကျီလက်မောင်းကို ဆွဲထားသည်။ စက်သေနတ် နံဘေးမှ
ခွာတော့ဆိုလို့လည်း မရ။ သူမ သိလိုတာ မသိရမချင်း အနားမှ ခွာလို့မရ၊
မောင်းထုတ်လို့မရ။

“ရေအိတ်ထဲမှာ ရေတွေခဲနေရင် ဘယ်လိုဖြစ်ကုန် မလဲ ဆရာ”

“လေပြင်းပြင်းတိုက်နေရင် ဘယ်လောက်အထိငဲ့စောင်းခွင့်ပြုရမလဲ
ဟင်”

မေးခွန်းတွေတသီကြီးကို ဆင့်ကဲဆင့်ကဲမေးသည်။ ပြီးတော့
မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် အနက်ရောင်မျက်လုံးများ ကို လှန်ကြည့်နေတတ်၏။

အနီးအနားမှာ သူမ ရှိနေလျှင် ဘန်ချပ် အနေရ အထိုင်ရ ခက်သည်။
ထို့ကြောင့် လက်စားချေသည့် သဘောဖြင့် သူမကို တိတိကျကျ တိုတိုပြတ်ပြတ်
ဆက်ဆံသည်။ နောက်ပြီး လိုသည်ထက် ပိုသည် ဆိုရလောက်အောင် သွေးအေး
ပြသည်။ သို့သော် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ခုနစ်နာရီ အတိအကျတွင် သူ့အခန်းကျဉ်း
ကလေးထဲသို့ သူမ ဝင်ရောက်လာစမြဲ၊ ဧရာမစစ်ဖိနပ်ကြီးမှ
အောက်ခံသားရေပြားကြီးက ဖတ်လပ်ဖတ်လပ် လန်လျက်။ သူမကို တွေ့ရလျှင်
ဘန်ချပ်ရင်ထဲ သမားရိုးကျမဟုတ်သည့် ခံစားချက်တွေ
ဖြစ်ထွန်းလာတတ်သည်။ သူမက သူ့ထက် အရပ်နိမ့်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုး
အဆက် ကတော့ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ကျန်းကျန်းမာမာ၊
ပခုံးနည်းနည်းကျဉ်းသည်။ ခွန်အားရှိပြီး ဝိုင်းစက်သော မျက်လုံးကြီး
များမှလွဲလျှင် သူမ မျက်နှာကျမှာ ချောသည် လှသည် မဆိုနိုင်။ သူမ၏ အလှက
ရွက်ကြမ်းရေကျို အလှမျိုး။

သင်တန်းစပြီး ပထမလေးရက်အတွင်း သည် အမျိုးသမီးကို
သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် တခါမျှ မကြည့်ဖြစ်။
သူ့အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ထွန်းထားသည့်မီးက မှုန်လွန်းသည်။ အကယ်၍

သည်အမျိုးသမီး မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လို့ရသည့် အခါအခွင့်များ ကြုံလျှင်ပင် သူ မကြည့်ဖြစ်။ ထိုသို့ကြည့်ရမှာ ရှက်သည်။ သင်တန်းစပြီး ပဉ္စမမြောက် ညနေပိုင်း တွင်တော့ သင်တန်းကွင်းမှ သူတို့နှစ်ယောက် အတူ ပြန်ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးက ရှေ့မှသွားသည်။ အပေါ်ဆုံး လှေကားထစ်သို့ ရောက်တော့ သူမ ရပ်နေသည်။ တစုံတခု စပ်စု မေးမြန်းဦးတော့မည့်ဟန်။ ထင်သည့်အတိုင်း မေးခွန်းတခုမေးသည်။ အပေါ်ဆုံး လှေကားထစ်တွင် ရပ်ပြီး အဖြေကို စောင့်သည်။ ဦးခေါင်းကို ငဲ့စောင်းလျက်။ မျက်လုံးများက ဘန်ချပ် ကို ကြည့်လျက်။ လက်များက သူမ၏ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်လျက်။

သို့သော် သူမက ဘာမေးလိုက်မှန်းမသိ။ ဘန်ချပ် လှေကားထစ်များအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်းတက်သည်။ ရင်မော နေသည်။ သို့ပေမဲ့ ကြည်နူးသည်။ သည်ခံစားချက်အကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ ဘဝခရီး လမ်းတလျှောက် အရေးကြီးသော အကွေ့အပြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်တိုင်း သည်စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေကျ။ ခု သည်စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး ရင်ထဲ လှိုင်းထန်နေပြန်ပြီ။ မိန်းကလေး၏ ညှိနီနီပါးပြင်များကို စိုက်ကြည့်မိသည်။ နောက်ပြီး သူမ၏ မျက်သားများထဲမှ ဇွန်လ၏ မိုးပြာရောင်ကို ကြည့်သည်။ နောက်ပြီး ဆုံးစမထင် နက်ရှိုင်းသော မျက်နက်များကို ကြည့်မိသည်။

ခေါင်းစည်းပဝါကို မဖြုတ်ဘဲ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည့် ဆံပင်များကို ပြုပြင်ဖို့ သူမ အခက်တွေ့နေသည်။ ဆံပင်များကို ပြုပြင်ဖို့ အာရုံစိုက်နေသည့် သူမ၏ နှာခေါင်းပေါက်ကလေးတွေ မဆိုစလောက် တုန်ခါနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများက စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်သူတစ်ဦး၏ နှုတ်ခမ်းမျိုး။ သို့သော် ကလေး ဆန်ဆန် နူးညံ့နေသည်။ ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲမှ နတ်သမီး ကလေးတပါးလို သူမ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးရပ်နေသည်။ ဆံညှပ်များကို ပုလဲရောင်သွားများကြားတွင် ကိုက်လျက်။ ချီထားသည့် မျက်ခုံးတဖက်က တဆတ်ဆတ်ခါနေသည်။ သူမကိုကြည့်ရတာ ထင်းရှူးတောထဲမှ အရုဏ်ဦး တွန်ကျူးသံတခုလို ပြယ်ပျောက်သွားတော့မည့်ဟန်။ တစုံတစ်ယောက်က ဆီးကြိုရိုက်လိုက်သည့်နှယ် ဘန်ချပ် ဦးခေါင်းကို ညွှတ်သည်။ နောက်ပြီး အပြောင်အပြက်လိုလို၊ အတည်လိုလိုဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အင်နာပိဝွတ်ကို မင်းကို တွေ့လိုက်ရရင် စိတ်ချမ်းသာနေသူတဦးဦးကို တွေ့လိုက်ရသလို တယ် ကြည်နူးစရာ ကောင်းတာကိုး”

“ပေါက်ကရတွေ.....”

သူမ ခိုင်ခိုင်မာမာပြောသည်။ ပြီးမှ ပြီးသည်။

“မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောနေ...ရဲဘော် ဘန်ချပ်။ မနက်ဖြန် အပစ်လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းဖို့ ဘယ် အချိန် သွားရမလဲလို့ ကျွန်မ မေးနေတာရှင်”

သူမ၏ အပြုံးက သူမ၏ ရိုးသားမှု၊ ဖော်ရွေ လှိုက်လှဲမှုနှင့် အပြင်လက်တွေ့ဘဝနှင့် ကင်းကွာသူ မဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသယောင်။ အမျိုးသမီး နံဘေးတွင် သူ ရပ်လိုက်၏။ နေမင်းကြီးက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် မေးတင်ပြီး အရာရာ တိုင်းကို ညိုပုပ်ပုပ် အရောင် ဆိုးပေးနေသည်။ အဆိုပါ ညိုပုပ်ပုပ် အရာတွေ ပြန့်ကျဲနေသည့် လမ်းမတလျှောက်ကို ဘန်ချပ် က သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်နေသည်။ သူက အေးချမ်း စွာ ပြန်ပြောသည်။

“မနက်ဖြန်မနက် ရှစ်နာရီ၊ မင်း ဘယ်လမ်းက သွားမှာလဲဟင်၊ နေတာက ဘယ်မှာလဲ”

သူမက ပြောပြသည်။ မြို့ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်ရှိ လမ်းကျဉ်းကလေး တလမ်း၏ အလယ်။ သူတို့ အတူ သွားကြသည်။ တော်တော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သည့်တိုင် စကားမပြောဖြစ်ကြ။ နောက်ဆုံးတွင် သူမက မျက်စိစွေ ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ဆရာက ကော့ဆက် တစ်ယောက်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“နောက်ပြီး ဆရာက အရာရှိတစ်ဦးနော်”

“ကျုပ်က အရာရှိ ဟုတ်လား”

“ဆရာဇာတိက ဘယ်ခရိုင်လဲ”

“နီဗိုချားကတ်စ်”

“ဆရာ ရော့စတော့ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ရက်ပေါင်းတော်တော်ကြာကြာပေါ့”

“အဲဒီမတိုင်မီကရော”

“ပီထရိုဂရက်မှာ”

“ပါတီဝင်ခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“၁၉၁၃ ထဲမှာ”

“ဆရာမိသားစုက ဘယ်မှာနေလို့လဲ”

“နီဗိုချားကတ်စ်မှာ”

သူ ခပ်လောလောဖြေသည်။ ပြီးတော့ တောင်းပန် တိုးလျှိုးဟန်ဖြင့် လက်ကို ဆန့်တန်းသည်။

“ကဲ....မေးခွန်းတွေ ခဏရပ်ပါဦး၊ ခုမေးတဲ့ အလုပ် ကို ကျုပ်

လုပ်ပါရစေဦး၊ မင်းက ရော့စတော့ ဇာတိလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကိုမွေးတာ ယီကာတာရင်နီ စလင် စီရင်စုမှာ။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီမှာနေခဲ့တာ တော်တော် ကြာပြီရှင်”

“မင်းက ယူကရိန်းလူမျိုးလားဟင်”

သူမ ဖြေဖို့ ခဏတုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ ပြီးမှ ခိုင်ခိုင် မာမာ ဖြေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဂျူးမကလေးလား”

“ဟုတ်၊ အဲဒါကို ဆရာက ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲဟင်၊ ကျွန်မ
စကားပြောတာ ဂျူးမနဲ့ တူနေလို့လား ဟင်”

“မတူပါဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မ ဂျူးဖြစ်မှန်း ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်လဲ”

ဘန်ချပ် ခြေလှမ်းကို လျှော့ပြီး ကလေးမနှင့် ယှဉ်လျက်ဖြစ်အောင်
လျှောက်သည်။

“မင်းနားရွက်၊ မင်းနားရွက်ပုံစံ၊ နောက်ပြီး မင့်မျက်လုံးတွေ၊ မဟုတ်ရင်
မင်း ဘာလူမျိုးလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းရ မလွယ်ပါဘူး”

သူ ခဏစဉ်းစားသည်။ ထို့နောက်...

“မင်း ကျုပ်တို့နဲ့ တွဲမိတာ ကောင်းတာပေါ့”

ဟု ထပ်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့”

သူမက စပ်စုသည်။

“အဲ.....ဂျူးတွေမှာ ဂုဏ်သတင်းတချို့ ရှိနေတယ်၊
အဲဒီဂုဏ်သတင်းတွေ မှန်ကန်တယ်လို့ အလုပ်သမား တော်တော်များများက
ယုံကြည်တယ်ဗျ၊ သိတယ် မဟုတ်လား.. ကျုပ်လည်း အလုပ်သမား အများစုထဲက
အလုပ်သမား တစ်ယောက်ပဲလေ၊ ဂျူးတွေရဲ့ ဂုဏ်သတင်းက ဘာလဲ သိလား။
ဂျူးတွေဟာ အမိန့်ပေးတဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်တော့
ဘယ်တော့မှ ဝင်မဝင်ဘူးတဲ့လေ၊ အဲဒါ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ အဲဒါ မဟုတ်ကြောင်း
ခင်ဗျားက လှလှပပ ကလေး လုပ်ပြလိုက်စမ်းဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် လျှောက်သွားသည်။
သူမက ပိုဝေးသည့်လမ်းကို တမင် ရွေးပြီး လျှောက်သည်။

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် နည်းနည်း ပါးပါး ထပ်ပြောပြပြီးနောက် ဘန်ချပ်က မေးခွန်းတွေ ထုတ်ပြန်သည်။ ကော်နီလော့၏ တိုက်ခိုက်မှုအကြောင်း၊ ပီထရိုဂရက် အလုပ်သမားများ၏ သဘောထားနှင့် နီဝင်ဘာတော်လှန်ရေး အကြောင်း၊ ဟိုး သဘောဆီပ်များ ဘက်ဆီမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံတချက် ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် စက်သေနတ်သံ တဒက်ဒက်။ သေနတ်သံ များက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီး လိုက်၏။

“အဲဒါ ဘာအမျိုးအစားလဲ”

“အေ လူးဝစ်”

“အဲဒီ ကျည်ခါးပတ်ကို ဘယ်လောက်သုံးထားပြီးပြီလဲ ဟင်”

ဘန်ချပ် မဖြေ။ သူက ကျောက်ချ ရပ်နားထားသည့် ငါးဖမ်းလှေမှ ညနေဆည်းဆာ၏ မိုးကောင်းကင် ထဲသို့ ထိုးထားသည့် မီးမောင်းကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် သုံးနာရီလောက်ကြာအောင် မြို့ထဲတခွင် ဟိုလျှောက် သည်လျှောက် သွားကြသည်။ လမ်းတွေ ပေါ်မှာ လူသူကင်းမဲ့နေသည်။ နောက်ဆုံး သူမနေထိုင်သည့် အဆောက်အအုံ အပေါက်ဝရောက်မှ လူချင်း ခွဲလိုက် ကြသည်။

ဘန်ချပ် အိမ်ပြန်လာတော့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး နေသည်။ ကျေနပ်နေသည်။

“ဒီကလေးမဟာ ရဲဘော်ရဲဘက်ကောင်း တစ်ယောက်ပဲ၊ နောက်ပြီး ဉာဏ်ရည်လည်း မြင့်တယ်၊ သူနဲ့ စကားပြောရတာ အဆင်ပြေတယ်၊ စကားပြောလို့ကောင်းတယ်၊ ဒီနှစ်ပိုင်းတွေအတွင်းမှာ ငါဟာ လူကြမ်း လူရိုင်းကြီး ဖြစ်နေခဲ့တာကလား။ လူတွေနဲ့ ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားစမြည်ပြောဖို့တော့ လိုအပ်တာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် လူတစ်ယောက်ဟာ လူရာမဝင် ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့”

သူက သူ့ကိုယ်သူ တမင်လှည့်စားပြီးတွေးသည်။ အေဘရမ်ဆန်သည် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေးကော်မတီ အစည်းအဝေးမှ ပြန်ရောက်စ ရှိသေးသည်။ သူက ဘန်ချပ်အား စက်သေနတ် သီးခြား တပ်ဖွဲ့ သင်တန်းအခြေအနေကို မေးသည်။ ပြီးတော့ အင်နာ အကြောင်း မေးသည်။

“အဲဒီကလေးမ လိုက်နိုင်ရဲ့လား။ သူ မလိုက်နိုင်ဘူးဆိုရင် သူ့ကို တခြားအလုပ်တခုခုလုပ်ဖို့ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောင်းပေးလို့ ရတယ်နော်”

“အို...မပြောင်းပါနဲ့”

ဘန်ချပ် ပြုံးပြုံးပျာပျာပြောသည်။

“ဒီကလေးမက တော်တော်ကြီးကို ကိုယ်စွမ်း ကိုယ်စ ရှိပါတယ်”

သူမအကြောင်း တဖွဲ့တနွဲ့ကြီး ဆက်ပြောလိုက် ချင်လှသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့စိတ်ဆန္ဒကို အနိုင်နိုင် ချွန်းအုပ်ကာ မပြောဖြစ်အောင် ထိန်းလိုက်ရသည်။

(၅)

ဒီဇင်ဘာလ ၈-ရက်နေ့တွင် ရော့စတော့မြို့ကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အလက်ဇီဗ်က သူ့တပ်တွေ စေလွှတ် လိုက်သည်။ အလက်ဇီဗ်၏ အရာရှိများ သီးခြား တပ်ဖွဲ့သည် မီးရထားလမ်းအတိုင်း ချီတက်လာသည်။ သူတို့တပ်ဖွဲ့တွင် လူအင်အား နည်းနည်းကလေးပဲ ပါဝင်သည်။ သို့သော် သူတို့၏ ညာတောင်ပံတွင် လူအင်အား ပိုကောင်းသော ဂျန်ကာများတပ်ဖွဲ့ ရံထားသည်။ ဘယ်တောင်ပံတွင်မူ ပိုပေါ့၏ သီးခြားတပ်ဖွဲ့ဝင် များဖြင့် အင်အားဖြည့်ထားသည်။

တပ်နီတော်မှ မြို့စောင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် မြို့ဆင်ခြေဖုံးတလျှောက် ဖြန့်ပြီး နေရာယူထား၏။ သူတို့တတွေ အားလုံး ဂနာငြိမ်ငြိမ် မနေနိုင်ကြ။ တလှုပ်လှုပ် တရွရွနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ သူတို့အထဲမှ အလုပ်သမား တချို့... ပြောရမည်ဆိုလျှင် သူတို့အထဲမှ အများစုသည် ယခုမှ ရှင်ဖယ်သေနတ်ကို သူတို့တသက်တွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကိုင်ဖူးသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့တတွေ ကြောက်နူးတုန်နေသည်။ ကြောက်ကြောက်နှင့် ရွံ့မြေပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ်နေ ကြသည်။ ခေါင်းမဖော်ရဲကြ။ ထိုအချိန်တွင် အတွေ့အကြုံရှိသည့် အခြားသူများက ခေါင်းဖော်ပြီး ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းဆီသို့ ငေးစိုက်ကြည့်ကြသည်။ တရွေ့ရွေ့ ရှေ့တိုးလာနေသည့် လူရိပ်ကလေးများ။

တိတ်ဆိတ်လွန်းမက တိတ်ဆိတ်နေသည့်အတွက် စိတ်တင်းကျပ်မှုဒဏ်ကို အောင့်အည်း သည်းမခံနိုင်တော့။ သို့ဖြင့် ပစ်မိန့်ကို စောင့်မနေတော့ဘဲ သေနတ်ကို မောင်းဖြုတ်ချလိုက်တော့၏။ ပထမဦးဆုံး သေနတ်သံ ထွက်ပေါ် လာချိန်တွင် ဘန်ချပ်သည် သူ့ စက်သေနတ်နံဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်နေချိန် ဖြစ်၏။ မထင်မှတ်ဘဲ သေနတ်သံ ထွက်လာသောအခါ ဒေါသတကြီး ဆဲဆိုရေရွတ်လျက် ခုန်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ “အပစ်ရပ်”ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သူ၏ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံသည် စက်သေနတ်သံ တဒက်ဒက်ထဲ နစ်မြုပ်သွားသည်။ သူက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး သေနတ်သံများကို

လွမ်းကျော်အောင် အော်သည်။ ပြီးတော့ စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်ဖို့ ဘိုဂိုဗိုင်းအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဘိုဂိုဗိုင်းက ရွံ့များပေကျနေသည့် မျက်နှာကြီးကို သေနတ်ပြောင်းရင်းတွင် ကပ်ထားရာမှ ပြီးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကို သေနတ်မောင်းပေါ်တင်သည်။ နားယဉ်နေသည့် စက်သေနတ်သံ တဒက်ဒက်ကို ဘန်ချပ် ကြားလိုက်ရ၏။ ရန်သူတွေရှိရာဘက်သို့ စိုက်ကြည့်သည်။ ရန်သူတွေ ရောက်နေသည့် အကွာအဝေးကို အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်အောင် ခန့်မှန်းတွက်ချက်သည်။ ထို့နောက် အလျားလိုက် တန်းစီချထားသည့် အခြား စက်သေနတ်များ ရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။

“ပစ်” သူ အော်ဟစ်သည်။ “ဟုတ်ပြီကွ၊ ဟားဟားဟား”

ခဗီလီချီကို ကြွေးကြော်သည်။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည့်ကြားမှ ကြိုးစားပြီး ပြုံးထားသည့်မျက်နှာကို ဘန်ချပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

စက်သေနတ်တန်း၏ အလယ် တတိယမြောက် စက်သေနတ်ကို ကိုင်တွယ်ပစ်ခတ်နေသူသည် အားထား လောက်အောင် တိကျသေချာသူ မဟုတ်။ ဘန်ချပ် ၎င်းသေနတ်ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ၎င်းစက်သေနတ် ဆီသို့ မရောက်မီ လမ်းတဝက်မှာ ရပ်သည်။ ခါးကိုင်ပြီး မှန်ပြောင်းဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ဟိုးရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆီတွင် မြေကြီးတွေ ဖွာခနဲ ဖွာခနဲ မြောက်တက်နေသည်ကို သူ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မြင်တွေ့နေရသည်။ သူ ဝပ်လိုက်သည်။ တတိယမြောက် စက်သေနတ်က ချိန်ဆထားသည့် ပစ်ကွင်းအကွာအဝေးမှာ မတော်မတရားကြီး မှားနေကြောင်း သူ သိလိုက်သည်။

“သေနတ်ကို နှိမ့်ပစ်စမ်း၊ သောက်သုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေ”

သေနတ်တန်းတလျှောက် တွားသွားရင်း သူ ကျုံးအော်သည်။ တဖက်မှ ပစ်ခတ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်များက သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မှ ပွတ်ကာ သီကာ တစီးစီး ပျံသန်းသွားကြသည်။ ရန်သူများက သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်နေသလို ပစ်ကွင်းနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်အောင် ပစ်နိုင်စွမ်းကြသည်။

သေနတ်ပြောင်းချိန်ထားပုံက မတော်မတရားကြီး စောင်းငဲ့နေသည်။ စက်သေနတ်နံဘေးတွင် စက်သေနတ် သမားများ။ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ထပ်ပြီး ဝပ်နေကြသည်။ မီခါလစ် ဆိုသည့် ဂရိလူမျိုးက စက်သေနတ် ကို မနားတမ်း ပစ်နေသည်။ အရန်ကျည်များကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးပစ်နေခြင်း။ သူ့နံဘေးတွင်တော့ ကြောက်နူးတုန်နေသည့် စတီပင်နေ့။ စတီပင်နေ့၏ နောက်တွင် မြေကြီးပေါ် လိပ်တစ်ကောင်လို ဝပ်နေသည့် မီးရထား အလုပ်သမားတစ်ဦး။

ဘန်ချပ်က မိခါလစ်ကို နံဘေးဘက်သို့ တွန်းပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ စက်သေနတ်ကို ပစ်ကွင်းဝင်အောင် သေသေချာချာချိန်သည်။ သည်တကြိမ် သေနတ်ထဲမှ ကျည်ဆန်များ ထွက်သွားသောအခါ ကျည်ဆန်များသည် ပစ်ကွင်း ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားတော့၏။ ရန်သူများလည်း အတုံးအရုံး ကျဆုံးကြသည်။ သူတို့ဆီသို့ အပြေးတက် လာသည့် ဂျန်ကာ တပ်ဖွဲ့များ ပြန်လှည့်ပြေးကြသည်။ တောင်ကုန်းတခု၏ ကုန်းဆင်းအတိုင်း အပြေးအလွှား ဆုတ်ခွာ ကြသည်။ ဒဏ်ရာရသွားသည့် သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်ကို ရွံ့တောထဲတွင် ပစ်ထားခဲ့ကြ၏။

တတိယမြောက်စက်သေနတ်ကို မူလ သေနတ်သမားများထံ ပြန်လည် လွှဲပြောင်းပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့သေနတ် ဆီသို့ ပြန်သွားသည်။ သေနတ်နံဘေးတွင် လဲနေသည်မှာ ဘိုဂိုဗွိုင်း။ ပါးစပ်က ဆဲဆိုရေရွတ်နေသည်။ လက်က သူ့ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာကို ပတ်တီး စည်းနေသည်။ ရီဘင်ဒါက သူ့နေရာကို ဝင်ယူထားသည်။ သူက စက်သေနတ် ကို ချွေချွေတာတာနှင့် ပညာသားပါပါ ပစ်နေသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ တစက် ကလေးမျှ စိတ်လှုပ်ရှားပုံမရ။

ဘယ်တောင်ပုံမှ ဂျီဗိုကင်းဇ်က တောယုန်ကြီး တစ်ကောင်လို ခုန်ပေါက်ပြေးလာသည်။ သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျည်တတောင့် ဖြတ်သွားတိုင်း မြေကြီးပေါ်မှာ တချိပ်လိုက်ရင်း။ သူက ငိုညည်းသံကြီးဖြင့် လှမ်းအော်သည်။

“ဆရာရေ.. မရတော့ဘူး ဆရာရဲ့။ ကျွန်တော် ပစ်လို့မရတော့ဘူး။ သေနတ်က ဂျမ်းဖြစ်နေပြီ”

ပစ်မရ ခတ်မရ ဖြစ်နေသည့် စက်သေနတ်ဆီသို့ ဘန်ချပ် ပြေးသွားသည်။ ၎င်းသေနတ်ဆီသို့ မရောက်မီ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကပင် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်မှာ စက်သေနတ်နံဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်နေသည့် အင်နာ။ သူမက မျက်စိကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်မိုးလျက် တရွေ့ရွေ့ ချီတက်လာနေသည့် ရန်သူတွေ တသီတတန်းကြီးကို ကြည့်နေသည်။

“ဝပ်နေစမ်း”

ဘန်ချပ် ကျိုးအော်သည်။ သူမအတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာကြီး မည်းမှောင်နေသည်။

“မြေကြီးပေါ်မှာ ဝပ်နေလို့ ကျုပ်ပြောနေတယ်”

သူမ သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဆက်လက် ခူးထောက်နေဆဲ။ ပိဿာလေးဖြင့် ဘေးပိတ်ပစ်သလို ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်သော စကားလုံးများကို ရေရွတ်ရင်း သူမဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ကလေးမကို အားနှင့် မာန်နှင့်

မြေကြီးပေါ် အတင်းတွန်းလှုပ်လိုက်သည်။

ခရူတိုဂရော့က စက်သေနတ် နံဘေးတွင် ထိုင်လျက် ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ညည်းနေသည်။

“ဒီဟာကြီး လက်ကုန်သွားပြီ ဆရာရေ၊ ပစ်လို မရတော့ဘူး”

ဘန်ချပ်အား ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်ပြီး ဂျီဗိုကင်းစ်ကို ရှာသည်။ ပြီးတော့ ဒေါ်နှင့်မာန်နှင့် အော်ဟစ်သည်။

“ဒီကောင် ထွက်ပြေးသွားပြီ၊ သောက်သုံးမကျတဲ့ အကောင်။ ဆရာ့ သမိုင်းဦးဘုံမြေခေတ်က သတ္တဝါကြီး ထွက်ပြေးသွားပြီလေ။ ဒီကောင်ကြီး ညည်းညူလိုက်တာလေ.. ကျွန်တော်ဖြင့် လဲသေချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်သွားတာ ခင်ဗျ၊ ဒီကောင်ကြီးဟာ လူတစ်ယောက် ကို ကျကျနန အလုပ်လုပ်ခွင့်ကိုမပေးတဲ့ ကောင်ကြီး”

ဂျီဗိုကင်းစ် မြေပြင်ပေါ်တွင် တွားလာသည်။ မြွေတစ်ကောင်လို တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးလျက်။ သူ၏ အနက်ရောင် မှတ်ဆိတ်မွေးများတွင် ရွှံ့တွေပေကျလျက်၊ ခရူတိုဂရော့က သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တဝေါဝေါမြည်နေသည့် သေနတ်သံများထက် ပိုကျယ်အောင် အော်ပြောလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ခွေးသူတောင်းစား၊ ကျည်ခါးပတ်တွေ မင်း ဘာလုပ်ပစ်လိုက်လဲ ဟေ့ကောင်၊ ဆရာဘန်ချပ်.. ဒီကောင့်ကို ခေါ်သွားပါတော့၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် သူ့ကို သတ်မိလိမ့်မယ်”

ဘန်ချပ်က စက်သေနတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ အကောင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားအောင် ပြင်ပေးသည်။ နောက်ပြီး ဘယ်လိုပစ်ခတ်ရမည် ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပစ်ပြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပစ်ခတ်ပြတော့ သူတို့ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာသည့် အလက်ဇီဗ် တပ်သားတွေ မြေပြင်ပေါ် ဝပ်မနေဘဲ နေလို့မရတော့။ ထို့နောက် ဘန်ချပ် စက်သေနတ် အနီးမှ တွားပြီး ခွာသွားသည်။ အကာအကွယ်ကို ရှာသည်။

ရန်သူတွေ နီးကပ်လာပြီ။ သူတို့၏ ပစ်ခတ်မှုတွေ ပိုပြီးသည်းထန်လာသည်။ တပ်နီတော်တန်းတွေ ထဲမှ သုံးယောက် ကျည်သင့်သွားသည်။ သူတို့၏ ရဲဘော်ရဲဘက်များက သူတို့၏ရိုင်ဖယ်များနှင့် ကျည်များကို သိမ်းလိုက်ကြ၏။ အသက်ပျောက်သွားသူများအတွက် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များမှာ မလိုအပ်တော့ဘဲ ခရူတိုဂရော့၏ သေနတ် နံဘေးတွင် လဲလျောင်းနေခိုက် အင်နာနှင့် ဘန်ချပ်တို့၏ မျက်စိရှေ့မှာပင် တပ်နီတော် လူငယ်တပ်သားတစ်ဦး ကျည်သင့် သွားသည်။ ထို လူငယ်

လူးလွန်ပြီး ညည်းညူသည်။ မြေကြီးကို သူ့ခြေထောက်ဖြင့် တူးဆွသည်။
လဲနေရာမှ လေးဘက် ထောက် ကျုံးထသည်။ ချောင်းဆိုးသည်။ လေကို
အငမ်းမရဟပ်ပြီး ရှူသည်။ လေကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ရှူသွင်း လိုက်ခြင်း။
ဘန်ချပ်က အင်နာကို စွေစောင်းကြည့်သည်။ သေဆုံးသွားသူ၏
ခြေထောက်များကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည့် သူမ၏ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်သော
မျက်လုံးကြီးတွေထဲတွင် ထိတ်လန့်ရိပ်ကလေး ဖြတ်သွားသည်။ သူနံဘေးမှ
ခရူတိုဂရော့ အော်ဟစ် နေသံကို မကြား။

“ခါးပတ်တချောင်း ... ခါးပတ်တချောင်း။ ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ ငါ့ကို
ခါးပတ်အသစ် တချောင်းပေးစမ်း”

တောင်ပံနှစ်ဖက်မှ ဖိတိုက်ခြင်းအားဖြင့် ကာလီဒင်၏ တပ်များက
တပ်နီတော် ခုခံရေးတပ်များအား နောက်ဆုတ် စေသည်။ တပ်ဆုတ်ပြီး
သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးရသော အလုပ်သမားများ၏ အနက်ရောင် ကုတ်
ကျီများနှင့် ကျူးနစ်အင်္ကျီ များသည် မြို့ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်ထဲရှိ
လမ်းများပေါ်တွင် လွင့်မျောနေရတော့၏။ ညာတောင်ပံအစွန်မှ
စက်သေနတ်သည် ဂျိုက်ရရှားတပ်တွေ၏ လက်ထဲ ကျသွားသည်။
မီခါလစ်ဆိုသည့် ဂရိကြီးကတော့ ဂျန်ကာတစ်ယောက်၏ ပစ်သတ်ခြင်း
ခံလိုက်ရသည်။ ဒုတိယ စက်သမားတစ်ဦးမှာ လှံစွပ်များ ထိပ်ဖျားတွင်
အသက်ပျောက်သွားသည်။ သေကံ မရောက် သက်မပျောက်
ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား သူကတော့ စတီပင်နော့။

ဆိပ်ကမ်းရှိ တပ်နီတော် ပိုက်ချသင်္ဘောများ၊ ဆီများ၊ ဗုံးဆန်များ စတင်
လွင့်ပျံလာသောအခါ သူတို့၏ တပ်ဆုတ်ခြင်း ရပ်တန့်သွားသည်။
တပ်နီတော်များ အပြေးရပ်သည်။ နောက်ပြန်လှည့်သည်။ ထို့နောက် တိုက်ပွဲနှိမ့်
ချီတက်ကြသည်။ ဘန်ချပ်က အင်နာ၊ ခရူတိုဂရော့၊ ဂျီဗိုကင်ဒ်တို့ကို
သူ့ပတ်လည်တွင် စုစည်းထားသည်။ ခရူတိုဂရော့က ရုတ်တရက်ဆိုသလို ဟိုး
ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ခြံစည်းရိုးတခုကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။
ခြံစည်းရိုးနောက်ကွယ်တွင် မှုန်မှိုင်းမှိုင်း လူရိပ်ကလေးတွေ စုဝေးနေသည်။

“ဟောဟိုမှာ” ဟု သူက ဟစ်အော်သည်။

ခရူတိုဂရော့ ညွှန်ပြရာဘက်သို့ ဘန်ချပ်က သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်သည်။
အင်နာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ခြံစည်းရိုး နောက်ကွယ်မှ လှုပ်ရှားမှုတွေ
ငြိမ်သက်သွားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ခဏနေတော့ အဖြူရောင် တပ်တွေ
စတင်ပစ်ခတ် သည်။ တဖက်သားကို စိတ်ဆွပေးလိုက်ခြင်း။ ကျည်ဆန်များ
သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ ပျံလွှားသွားသည်။ မြူးလွှမ်းသော မိုးကောင်းကင်
ကမ္မလာကြီးကို ဖောက်ထွင်းသွားကြသည်။ စက်သေနတ်ထဲ ဖြတ်သွားသည့်

ကျည်ခါးပတ်က တဖက်စည် တီးသည့် အသံမျိုး ထုတ်လွှင့်ပေးသည်။ ပင်လယ်နက်ရေယာဉ်စုမှ သင်္ဘောသားများ ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် အမြောက် ကျည်ဆန်များသည် တဝိုးဝိုး အော်မြည်ပျံသန်းနေ၏။ ခုတော့ သင်္ဘောသားများက သူတို့ပစ်ခတ်ရမည့် အကွာအဝေး ကို သိထားပြီ။ သည်တော့ သူတို့ စူးစူးစိုက်စိုက် ချိန်ချိန်ဆဆ ပစ်ကြသည်။ ဆုတ်ခွာသွားသော ကာလီဒင် တပ်ဖွဲ့များမှ အကွဲကွဲ အပြားပြား ဖြစ်သွားသည့် အုပ်စုများသည် ပေါက်ကွဲသည့် အမြောက်ဆန်များ ထိခိုက်သည့်ဒဏ်ကို ခံကြရသည်။ အမြောက်ဆန် တခုကတော့ အုပ်စုတစု၏ အလယ်တည့်တည့်သို့ ကျရောက်သည်။ ပေါက်ကွဲသွားသည့် အမြောက်ဆန် များက လူများကို အရပ်မျက်နှာပေါင်းစုံ၊ နေရာပေါင်းစုံ သို့ အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ်ဖြစ်ပြီး လွင့်စဉ်ပြန့်ကျဲ သွားစေ၏။ အင်နာက မှန်ပြောင်းကို အောက်ချပြီး ညည်းတွားသည်။ ထိတ်လန့်ရိပ်တွေ လွှမ်းနေသည့် သူမ မျက်လုံးများကို ပေရေ ညစ်ပတ်နေသည့် လက်ဝါးများဖြင့် အုပ်ထားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဘန်ချပ် အော်ဟစ်သည်။

ကလေးမ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက် နေသည့် မျက်လုံးတွေက ရီရီဝေဝေ မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်း။

“သတ္တိရှိစမ်း။ ဟေ့...အင်နာ၊ ငါပြောတာ ကြားလား၊ ငါ ပြောတာ ကြားရဲ့လား၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ...မင်း ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ..”

ဩဇာအာဏာလွှမ်းသည့် အမိန့်ပေးသံက သူမ နားထဲ ဆောင့်ဝင်လာသည်။

ဟိုးရှေ့ညာဘက်ခြမ်းရှိ တောင်ကြားလမ်းကလေးထဲတွင် ရန်သူတချို့ စုဝေးနေသည်။ တောင်ကုန်း အထက်တွင် လည်း တချို့။ ဘန်ချပ် သူတို့ကို သတိထားမိသည်။ သည်တော့ သူ စက်သေနတ်ကို ယူပြီး ပိုပြီး ပစ်ကွင်း ကောင်းသည့် နေရာသို့ ပြေးသည်။ ပြီးတော့ တောင်ကြားထဲသို့ ပစ်တော့၏။

ညနေစောင်းလာတော့ ဦးဦးဖျားဖျား မြူနှင်းတွေ ဝေ့ကာ ဝဲကာ ကျလာသည်။ ကြမ်းတမ်းမာကျောသော မြေလွှာကို လွှမ်းခြုံသည်။ တစ်နာရီအတွင်း စိုထိုင်း စေးကပ်သော နှင်းလွှာများက မြေလွှာကိုရော မြေလွှာပေါ်ရှိ ရွှံ့တွေ ပေလူးနေသည့် အလောင်းကောင် မည်းမည်းများကိုပါ အုပ်မိုးသွားတော့၏။ ကာလီဒင် တပ်ဖွဲ့များ ဆုတ်ခွာသွားသည်။

ထိုညတညလုံး ဘန်ချပ်သည် စက်သေနတ် ကင်းစခန်းမှာ ရှိသည်။ ခရုတိုဂရောကတော့ အမျှင်များသည့် အသားနည်းနည်းကို ကိုက်သည်။

ဝါးသည်။ ထွေးထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ဆဲဆိုရေရွတ်သည်။ ဒြိဝိုင်းတဝိုင်း၏ ဂိတ်ပေါက်ဝ တွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်နေသည့် ဂျီဗိုကင့်ဇိက ပြာနန်းနေသည့် သူလက်များကို စီးကရက်မီးဖြင့် အပူပေးနေသည်။ ဘန်ချပ်က ကျည်သေတ္တာပေါ်မှာ ထိုင်နေသည်။ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသည့် အင်နာကို သူကုတ်အင်္ကျီကြီးဖြင့် ခြုံထွေးထား သည်။ မျက်လုံးတွေကို အုပ်ထားသည့် သူမ၏လက်များကို ဆွဲယူပြီး လက်ခုံများကို နမ်းသည်။ ပြောကျင့်မရှိသည့် အကြင်နာစကားတွေ၊ အယုအယစကားတွေ သူ့နှုတ်ဖျားမှ ခလုတ်တိုက်ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲထွက်လာသည်။

“ကဲ...ကဲ...ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပျော့ညံ့နေရတာလဲ မင်းက မာကျောခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပဲဟာ၊ အင်နာ၊ နားထောင်စမ်း၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်း။ အင်နာ... ကလေး ...ခဏပါကွာ၊ နောက်တော့ မင်း ကျင့်သား ရသွားမှာပေါ့၊ မင်းရဲ့ မာနတရားက မင်းကို နောက်တန်း ပြန်ပြေးခွင့် မပြုဘူးဆိုရင် မင်း ဒီလိုလုပ်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပြုပြင်လေ။ မင်း လူသေတွေကို ဒီလိုထိုင်ကြည့်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ မင်းအတွေးတွေကို အဲဒီဘက် မလှည့်စေနဲ့။ ကိုယ့်အတွေး ကိုယ်ထိန်းထား။ ကဲ... ခုတွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ မင်း ကိုယ်မင်း ရဲစွမ်းသတ္တိရှိတယ်လို့ ဘယ်လောက်ပဲပြောနေ ပြောနေ နောက်ဆုံးတော့ မင့်ရင်ထဲက မိန်းမစိတ်က နိုင်သွားတာပါပဲကွာ”

အင်နာ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ သူမ၏လက်များမှာ နှင်းဖျန်းမြေကြီးနံ့ သင်းနေသည်။ နောက်ပြီး နွေးထွေးသော မိန်းကလေးကိုယ်သင်းနံ့ သင်းနေသည်။

တဖွဲဖွဲကျနေသည့် နှင်းများက မိုးကောင်းကင်ကို ထူထူထဲထဲ ကမ္မလာကြီးဖြင့် ခြုံလွှမ်းလိုက်၏။ အမှောင် ထူထဲတွင် ခိုအောင်းခြောင်းမြောင်းနေသည့် သားရဲတစ်ကောင်နှင့် တူသည့် ဒြိဝိုင်း၊ ကွင်းပြင်များနှင့် မြို့ကလေးသည် နှင်းထူထဲတွင် ငိုက်မျဉ်းမှေးစက် နေလေသည်။

(၆)

ရော့စတော့မြို့ထဲမှာရော မြို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာပါ တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲနေကြသည်မှာ ခြောက်ရက်တိတိကြာသည်။ တိုက်ပွဲတွေ..တိုက်ပွဲတွေ။ လမ်းတွေထဲမှာ၊ လမ်းဆုံတွေမှာ။ တပ်နီတော်တွေ မီးရထားဘူတာရုံကို နှစ်ကြိမ်တိတိ လက်လွှတ်လိုက်ကြရသည်။ သူတို့ နှစ်ကြိမ်တိတိ ရန်သူများကို ဘူတာရုံထဲမှ မောင်းထုတ်လိုက်နိုင်သည်။ တိုက်ပွဲပြင်းထန် သည့်

ထိုခြောက်ရက်အတွင်း သို့ပန်းအဖြစ် အဖမ်းခံရသူ တစ်ဦးတစ်ယောက် မျှ မရှိ။
ဟိုဘက်ကလည်း မဖမ်းနိုင်၊ သည်ဘက် ကလည်း မဖမ်းနိုင်။

ညနေစောင်းတခုတွင် ဘန်ချပ်နှင့် အင်နာတို့ ... ကုန်ရထားဘူတာရုံထဲ
ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ထိုစဉ် သူတို့ တွေ့လိုက်ရသည်မှာ တပ်နီတော်
တပ်သားနှစ်ဦးက ဖမ်းမိထားသည့် အရာရှိတစ်ဦးအား ပစ်သတ်နေခြင်း။
ဒါကိုမြင်တော့ အင်နာ မျက်နှာလွှဲထားသည်။ ဘန်ချပ် က အင်နာအား
စိန်ခေါ်သလို ပြောသည်။

“အဲဒါ ဖြစ်သင့်တယ်။ ဒီကောင်တွေကို လူ့လောကကြီးထဲကနေ
မညှာမတာ ရှင်းထုတ်ပစ်ရမယ်။ သူတို့ကလည်း ငါတို့အပေါ် ညှာတာကြတာ
မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ကလည်း ညှာတာဖို့ မတောင်းခံပါဘူး။ ဒီတော့ကွာ...
ငါတို့ကရော သူတို့အပေါ် ဘာကိစ္စ သက်ညှာနေရမှာလဲ။ ဒီအပုပ်အစပ်
အမှိုက်သရိုက်တွေကို ကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်ကနေ ရှင်းထုတ် ပစ်ရမယ်။
ညှာတာစိတ်တွေ ထောက်ထားစိတ်တွေ ထားနေလို့ မရဘူး။ ဒါဟာ
တော်လှန်ရေးတရပ် ဖြစ်ပေါ်လာရင် ကြုံရမယ့် ကံကြမ္မာပဲ၊
အဲဒီအလုပ်သမားတွေရဲ့ လုပ်ရပ်မှန်တယ်”

ရုတ်ရုတ်သံသံတွေ စဖြစ်ပြီး တတိယမြောက်နေ့တွင် သူ
နေမကောင်းဖြစ်တော့၏။ သို့သော် ရက် အတန် ကြာသည့်တိုင် သူ ဆက်ပြီး
ထိုးထိုးထောင်ထောင် လှုပ်ရှားနေသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်းလှ။
ခေါင်းထဲတွင် မူးရီမူးဝေ။ တကိုယ်လုံး နုံးချည့်နေသည်။ အားပြတ်ပြီး
လဲတော့မလို၊ ခေါင်းထဲမှာ ရထားခုတ်သလို တဒိုင်းဒိုင်း မြည်ဟည်း နေသည်။
ခေါင်းကို ထူမတ်မထားနိုင်လောက်အောင် လေးလံနေသည်။

ဒီဇင်ဘာ ၁၅ ရက်နေ့တွင် တပ်နီတော် သီးခြား တပ်ဖွဲ့များသည် မြို့ကို
စွန့်ခွာလိုက်ရသည်။ အင်နာ နှင့် ခရုတိုဂရော့တို့ တွဲထားရသည့် ဘန်ချပ်သည်
ဒဏ်ရာရ တပ်နီတော်ရဲဘော်များနှင့် စက်သေနတ် တလက် တင်ထားသည့်
လေးဘီးတပ် လှည်းကြီးတစီး နောက်မှ လမ်းလျှောက်လာသည်။
မဟန်နိုင်လောက်အောင် အစွမ်းမဲ့နေပြီဖြစ်သည့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို
အနိုင်နိုင်အားထုတ်ပြီး လျှောက်နေရသည်။ သံတွေခဲလို လေးလံလှသည့်
ခြေထောက်များကို အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်သလို မနည်းကြီးမပြီး
လျှောက်ရသည်။ နောက်ပြီး အင်နာ စကားပြောသံကို ကြားရသည်။
ဟိုးအဝေးကြီးမှ လှမ်းအော်ပြောနေသံကို ကြားရသလို။

“လှည်းပေါ်ကိုတက် အီလီယာ၊ ဆရာ ကြားရဲ့လား။ ကျွန်မ
ပြောနေတာကိုရော ဆရာ သဘော ပေါက်ရဲ့လား ဟင်။ လှည်းပေါ်ကို တက်လို့
ကျွန်မ ပြောနေတယ်၊ ဆရာ နေမကောင်း ဖြစ်နေတယ်လေ”

သို့သော် သူမ ဘာပြောနေသည်ကို သူ မသိ။ နားမလည်။ ထိုမျှမက သူ့ကိုယ်တိုင်က ဘာဖြစ်နေကြောင်းကို လည်း မသိ။ နားမလည်။ တိုက်ဖွိုက် ငန်းဖျားရောဂါ နှိပ်စက်မှုကြောင့် သူ ခြေမသယ်နိုင် လက်မသယ်နိုင် ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာကိုလည်း သူ သဘောမပေါက်။ မသိ။ သူ့ဦးခေါင်းကို လက်ဝါးဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ထားသည်။ ချစ်ချစ်တောက် ပူလောင် နေသည့် မျက်နှာပြင်ကို အမွှေးထူလက်များဖြင့် ဖိအုပ်ထားသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှ သွေးတွေ စိမ့်ထွက်နေသည်ဟု သူ ထင်မိသည်။ နောက်ပြီး တည်ငြိမ်မှုကင်းသော အတိုင်းမဲ့ ကမ္ဘာကြီးနှင့် သူ့ကို ကိုယ်ပျောက်ကန်လန့်ကာကြီး တချပ်တည်း က ကာဆီးထားသည်ဟု ခံစားရသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ မျက်စိထဲ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်နေရသည့် ၎င်းမြင်ကွင်း များသည်ပင် သူ့ခြေထောက် အောက်ရောက်ပြီး စိစိညက်ညက်ကြေမွကုန်ကြသည်။ အဖျားကြီးလွန်းသဖြင့် ကယောင် ချောက်ချား ဖြစ်နေသည့် သူ့အတွေးထဲတွင် အံ့ဖွယ်မြင်ကွင်းများ ရှုပ်ယှက်ခတ် ရောထွေးနေတော့၏။ သူ လမ်းလျှောက်နေခြင်းကို ရပ်သည်။ ရပ်ပြီးရင်း ရပ်သည်။ သူ့ကို လှည်းပေါ်သို့ မချီတင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် ခရုတိုဂရော့ကို တွန်းထိုးနေသည်။ ရုန်းကန်နေသည်။

“ဟေ့... နေစမ်းဦး၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ ဟေ့ကောင်၊ အင်နာရော၊ အင်နာ ဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ငါ့ကို မြေကြီး နည်းနည်းပေးစမ်း၊ ပြီးရင် ဟောဒါတွေကို ချေမှုန်းပစ်ဟေ့...ငါ မင်းကို အမိန့်ပေးတယ်၊ သူတို့ ဘက်ကို သေနတ် ပြောင်းလှည့်ချိန်စမ်း ...ရပ်...ရပ်တော့ သေနတ် အရမ်းပူနေပြီ”

အက်အက်ကွဲကွဲ အသံကြီးဖြင့် ကျုံးအော်သည်။ ဆွဲကိုင်ထားသည့် အင်နာ့လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်သည်။

သူတို့တတွေ သူ့ကို အတင်းချုပ်ပြီး လှည်းပေါ် တင်သည်။ တခဏအတွင်း သူ့နှာခေါင်းထဲ အရောရော အနှောနှော ဖြစ်နေသော ရနံ့တွေ တိုးဝင်လာသည်။ စူးရှပြင်းထန်သော ရနံ့များ။ နောက်တော့ ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေး အရောင်မျိုးစုံတွေ မျက်စိထဲ ပေါ်လာပြန်သည်။ သူ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသည်။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် သူ့စိတ်သူထိန်းဖို့ အားထုတ်သည်။ သို့ပေမဲ့ ထိန်းလို့မရ။ အသံမဲ့သော၊ မည်းနက်သော ဟင်းလင်းပြင်ကြီး သူ့အပေါ် ပိကျ လာသည်။ ဟိုးအထက်တနေရာတွင်သာ အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်ကြီးထဲတွင် မဟူရာ အစက်အပြောက်တခု။ ပြီးတော့ နီရဲသော အလင်းတန်းတွေ ဟိုဘက်နှင့် သည်ဘက် အပြန်အလှန် ဖြတ်ပြေးနေသည်ကို သူ မြင်တွေ့နေရ၏။

အိမ်နဖူးစည်းများတွင် နှင်းများက အသွင်ပြောင်းပြီး
 ရေခဲပန်းဆွဲကလေးအဖြစ် တွဲခိုနေသည်။ ထို့နောက် တွင်တော့
 ရေခဲပန်းဆွဲကလေးတွေ ကျိုးပဲ့ပြီး အေးစက်သော ရေများအဖြစ် တစက် တစက်
 ကျနေသည်။ ရွာထဲတွင် ရေအိုင်ကလေးများပေါ်၌ ဆီးနှင်းများ စုပုံ
 ဖူးငုံနေသည်။ ပြီးတော့ ကမ္ဘာမြေကြီးကို အညစ်အကြေး များကင်းစင်အောင်
 ဆေးကြော သန့်စင်ပေးသည်။ လမ်းမများပေါ်တွင် နှာတရှုပ်ရှုပ်ဖြင့်
 လျှောက်သွားနေသည်မှာ နွားအုပ်များ။ စာကလေး တွေ စီစီညံ့ညံ့
 အဆက်မပြတ် အော်မြည်နေကြသည်မှာ နွေဦးကာလ သို့
 ရောက်နေသည့်အလား။

မာတင်ရှမီးလ်က ဇောင်းမှ လွတ်ပြီး ပန်းခြံထဲ ဖြတ်ပြေးသွားသည့်
 နီညိုရောင်မြင်းကြီး နောက်သို့ ပြေးလိုက် နေသည်။ မြင်းကြီး၏အမြီးက
 ထောင်နေသည်။ ဖြီးသင်ထားခြင်းမရှိသော လည်ဆံမွေးများက လေတွင်
 တဖွားဖွား။ ကဆုန်စိုင်း ပြေးသွားသည့် မြင်းကြီး၏ ခွာများအောက်မှ
 အရည်ပျော်စ နှင်းခဲများ ဖွေးဖွေးလှုပ် လွင့်စဉ်ကျန်ခဲ့သည်။ မြင်းကြီးက
 ပန်းခြံကို ပတ်ပြေးနေသည်။ ဘုရားကျောင်း နံရံဘေးတွင် ရပ်သည်။ အုတ်နံရံမှ
 အုတ်များကို တရှုပ်ရှုပ် နှမ်းနေသည်။ သူ့ သခင် သူ့အနီးသို့ တော်တော်ကလေး
 ကပ်လာသည့်တိုင် မလှုပ်၊ ငြိမ်နေသည်။ သူ့သခင်ကို စွေစောင်း ကြည့်သည်။
 သခင်လက်ထဲမှ နဖူးကြိုးကို တွေ့သွားသည့်အခါမှာတော့ ဝုန်းခနဲ
 ကဆုန်ပေါက်ပြေးပြန်သည်။

ဇန်နဝါရီလက နွေးထွေးပြီး တိမ်ထူသောနေ့များဖြင့် ကမ္ဘာမြေကြီးကို
 ထွေးပွေ့ထား၏။ ကော့ဆက်များက ဒွန်မြစ်ထဲ မှ ရေခဲတွေ အချိန်မတိုင်မီ
 စောစောစီးစီး အရည်ပျော်လေမည်လား ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်
 စောင့်ကြည့် ကြသည်။ မိရွန်ကော်ရှူနေတဲ့ သည် ခြံနောက်ဖေးတွင် ရပ်ရင်း
 စိုက်ကွင်းတွေပေါ် ထုတက်နေသည့် နှင်းများနှင့် ဒွန်မြစ်ထဲမှ
 စိမ်းညိုညိုရေခဲတွေ ကို ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“ရေခဲတွေကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကလိုပဲ ထုနဲ့ ထည်နဲ့ ဖြစ်လာတာပါပဲ၊
 နှင်းတွေ၊ နှင်းတွေ၊ နေရာတကာတိုင်းမှာ တခြား ဘာမှမမြင်ရဘူး၊ နှင်းတွေမှ
 နှင်းတွေချည်းပဲ။ ဒီနှင်းတွေ ပိပြီး ကမ္ဘာမြေကြီး မထမ်းနိုင်လောက်အောင်
 ဝန်ပိနေမှာ ငါစိုးရိမ်လိုက်တာ”

ကာကီရောင် အပေါ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် မစ်ကာ နွားခြံကို

သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေသည်။ သူဆောင်းထားသည့် သိုးမွေးကက်ဦးထုပ်သည် သူ့ဦးခေါင်းနောက်ခြမ်းတွင် ပြုတ်မကျဘဲ ချိတ်နေသည်မှာ အံ့ဖွယ်သူရဲ ထူးထူးကဲကဲ ဖြစ်နေ၏။ ချွေးများဖြင့် စိုစိမ့်အေးစက်နေသော သူ့ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းများသည် နဖူးပေါ်သို့ အပြိုင်းအရိုင်း ကျနေသည်။ သူက ညစ်ပတ်ပေရေပြီး အနံ့တထောင်းထောင်းထွက် လက်ဝါးဖြင့် ၎င်းဆံပင်များကို ပင့်တင်သည်။ ခြံဝင်းဂိတ်ဝတွင် မာခဲနေပြီ ဖြစ်သည့် နွားချေးတပုံ။ အမွေးစုတ်ဖွားနှင့် ဆိတ်တစ်ကောင်က အဆိုပါနွားချေးပုံပေါ်မှ ကျော်လွှားသွားသည်။ သိုးတွေက ခြံစည်းရိုးနားတွင် တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ပူးကပ် တိုးဝှေ့နေကြ၏။ မိခင်သိုးမကြီး ထက် အကောင်ကြီးနေသည့် သိုးသားကလေးတစ်ကောင် က မိခင်ကြီး၏နို့ကို စို့ဖို့ အတင်းတိုးနေ၏။ သိုးမကြီး က ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကာသိုးကလေးကို တွန်းထုတ်သည်။ ဦးချိုကုပ်ကုပ်နှင့် သိုးမည်းတစ်ကောင်က သူ့ကိုယ်လုံးကို ထယ်တုံးတွင် ပွတ်တိုက်နေသည်။

မိရွန်က ဂျုံတလင်းရှိရာသို့ သွားသည်။ ပြီးတော့ သမ္ဘာရင့်မျက်လုံးများဖြင့် လက်ကျန်ကောက်ရိုး ပမာဏကို မှန်းကြည့်နေသည်။ ဆိတ်များကြောင့် ပြန့်ကျဲနေသည့် ကောက်ရိုးမျှင်များကို ထွန်ခြစ်ဖြင့် စတင်ဆွဲစုသည်။ သို့သော် ကြားနေကျ မဟုတ်သည့် အသံတွေ သူ့နားထဲ ဝင်လာသည်။ ထွန်ခြစ်ကို ကောက်ရိုးပုံပေါ် ပစ်တင်ပြီး ခြံဝင်းထဲ ထွက်သွားသည်။

သူမြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ မစ်ကာ၊ ခြေနစ်ချောင်း ကားပြီး မတ်တတ်ရပ်ကာ စီးကရက်တလိပ် လိပ်နေသည်။ ရွာထဲမှ သူ့ကောင်မလေး တယောက်ယောက်က ချစ်လက်ဆောင် ပေးထားသည့် ပိုက်ဆံအိတ် လှလှပပ ကလေးကိုလည်း ကိုင်ထားသေး။ သူနှင့် အတူရှိနေသူမှာ ခရစ္စတိုးနီးယားနှင့် အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ်။ ခရစ္စတိုးနီးယားက သူ့ကက်ဦးထုပ်ထဲမှ စီးကရက် လိပ်သည့် စက္ကူတစ်စုံ ဆွဲထုတ်နေသည်။ အိုင်ဗန် အလက်ဇီဗစ်ချ်ကတော့ ခြံစည်းရိုးကို မှီပြီး ရပ်နေသည်။ ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ ဟိုနှိုက် သည်နှိုက်၊ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များ ပြောင်စင်အောင်ရိတ်ထားသည့် သူ့မျက်နှာသည် စိတ်ရှုပ်နေသည့်ပုံ။ သူ တခုခုကို မေ့လျော့နေတာ သိသာလှသည်။

“ဘယ်လိုလဲ...ညက အိပ်လို့ကောင်းရဲ့လား မိရွန်”

ခရစ္စတိုးနီးယားက သူ့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“ကောင်းပါ့ဗျား၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့်ပေါ့ဗျာ”

“လာလေ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ စီးကရက် တလိပ်လောက် ဖွာလိုက်ပါဦး”

“ဟင့်အင်း၊ ခုလေးပဲ တလိပ်သောက်ပြီးတယ်”

မိချွန်က ကော့ဆက်များကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ဦးခေါင်းပေါ်မှ သုံးမြောင့်ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်သည်။ မာကြမ်းပြီး ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်နေသည့် ဆံပင်ဖြူဖြူများကို လက်ဝါးဖြင့် ပွတ်သည်။

“ကဲ...ဒီတော့ ညီလေးတို့အတွက် အစ်ကို ဘာလုပ်ပေးစေချင်သလဲ၊ ပြော”

ခရစ္စတိုးနီးယား သူ့ကို ခေါင်းဖျားခြေဆုံး ကြည့်သည်။ ချက်ချင်းတော့ စကားပြန်မပြော၊ စီးကရက် လိပ်မည့် စက္ကူပေါ်သို့ တံတွေး ထွေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ၏ လျှာကြီးဖြင့် စက္ကူကို လျက်သည်။ စီးကရက်လိပ်သည်။ ပြီးမှ ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မစ်ကာနဲ့ အလုပ်ကလေးတခုရှိလို့”

ဘိုးဘိုးဂရစ်ရှကာ သူတို့အနီးမှ ဖြတ်သွားသည်။ ပခုံးပေါ်တွင် ငါးဖမ်း ပိုက်တံကို ထမ်းလျက်။ အိုင်ဗန် နှင့် ခရစ္စတိုးနီးယားက သူတို့ကက်ဦးထုပ်များ ချွတ်လျက် အဘိုးကြီးကို ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်သည်။ ဘိုးဘိုး ဂရစ်ရှကာက ငါးဖမ်းပိုက်ကို လှေကားထစ်များဆီသို့ ယူသွားပြီး ချထားသည်။ ပြီးတော့ ပြန်လာသည်။

“ဟေ့ စစ်သားတွေ၊ မင်းတို့ ဘာကိစ္စ အိမ်မှာ လာပြီး ဖိမ်ရစ်နေကြတာလဲ။ မင်းတို့မိန်းမတွေနဲ့ မိုးမမြင် လေမမြင် ပျော်နေကြတယ်ပေါ့လေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘိုးဘိုးရဲ့၊ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

ခရစ္စတိုးနီးယားက စပ်စုသည်။

“ဟေ့ကောင် ခရစ္စတိုးနီးယား မင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ မင်းမသိပါဘူး ဆိုတဲ့စကားမျိုး ငါ့လာမပြောနဲ့”

“ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ ဘိုးဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော် မသိရိုး အမှန်ပါ၊ ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ၊ ကျွန်တော် တကယ်ကို မသိပါဘူး”

“ဟိုတနေ့တုန်းက ဗော်ရီနက်စ်က လူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ကုန်သည်တဲ့။ ဆာဂျီမိုကော့ရဲ့ မိတ်ဆွေလား၊ ဆွေမျိုးလား... ဒါမှမဟုတ် တမျိုးမျိုး ပတ်သက်သလား၊ ငါ သေသေချာချာတော့ မသိဘူးကွ၊ အဲ...သူ ရောက်လာပြီး ပြောတာက ထူးထူးခြားခြား စစ်သားတွေ ဘော်လ်ရှက်တွေ ဆိုလားပဲ၊ အဲဒီစစ်သားတွေ ရှုတ်ကော့ကို ရောက်နေ ကြပြီတဲ့၊ ရုရှားက ငါတို့ကို စစ်ပွဲနဲ့တော့မှာ။ အဲဒါကို မင်းတို့က အိမ်ပြန်ပြီး အမြီးနှုတ်နေကြတယ်၊

ခွေးကောင်တွေ၊ ငါပြောတာ ကြားသလား မစ်ကာ၊ မင်းမှာ ပြောစရာ စကား တခွန်းမှ မရှိတော့ဘူးလား၊ အဲဒီကိစ္စကို မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော်တို့က အဲဒီကိစ္စကို စဉ်းကို မစဉ်းစားတာ ဘိုးဘိုးရဲ့ ”

အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ် ပြုံးပြီးပြောသည်။

“မင်းတို့ မစဉ်းစားဘူး ဟုတ်လား၊ ရုက်တတ်ရင် လဲသေဖို့ ကောင်းတယ်ကွာ”

အဘိုးကြီးဂရစ်ရှက ဒေါနှင့်မောနှင့်ပြောသည်။

“သူတို့က မင်းတို့ကို ခါငှက်ကလေးတွေ ထောင်ချောက်ထဲ ထည့်သလို ထည့်ထားမှာပေါ့၊ တောင်သူလယ်သမား တွေက မင်းတို့ကို သို့ပန်းတွေအဖြစ် ဖမ်းပြီး မင်းတို့ရဲ့ နှုတ်သီးတွေကို ရိုက်ချိုးပစ်မှာပေါ့”

မီရွန် တကိုယ်တည်း ကျိတ်ပြီးသည်။ ခရစ္စတိုးနီးယားက မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ကင်းသော သူပါးပြင်ကို လက်ဖဝါး ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သည်။ အိုင်ဗန် ကတော့ မိုးတိုးမတ်တတ် စီးကရက်သောက်ရင်း မစ်ကာ ကို ကြည့်နေသည်။ မစ်ကာ့ မျက်လုံးများထဲတွင် မီးတောက်ကလေးတွေ လွန်တက်နေသည်။ သူ့ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ပြီး သူ့ခံစားချက်ကို မှန်းရ ခက်သည်။ သူ တကိုယ်တည်း ကျိတ်ပြီးရယ်နေသလား၊ သို့မဟုတ် ရင်ထဲမှ မကျေနပ်မှုများကို ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်နေလေ သလား။

နောက်ထပ် မဆိုစလောက်ကလေး စကားစမြည် ပြောပြီးသောအခါ အိုင်ဗန်နှင့် ခရစ္စတိုးနီးယားတို့ မီရွန် ထံမှ ခွာကြသည်။ မစ်ကာကို ခြံတံခါး မလွယ်ပေါက် ဆီသို့ ခေါ်သွားကြသည်။

“မင်း မနေ့က ဘာဖြစ်လို့ အစည်းအဝေး မတက်တာလဲ”

ဟု အိုင်ဗန်က ခပ်မာမာမေးသည်။

“အချိန်မရလို့ပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ မီလက်ကော့တို့ အိမ်ဘက် သွားဖို့တော့ အချိန်ရတယ်ပေါ့လေ”

မစ်ကာက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်လိုက်ခြင်း အားဖြင့် သူ့ကက်ဦးထုပ်ကို နဖူးပေါ် ဆွဲချလိုက်၏။ ပြီးမှ ဒေါသကို ချုပ်တည်းပြီး ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါ မလာဘူး၊ ဘာလုပ်စရာမှ မရှိလို့၊ မလာဘဲနေဖို့ပဲ ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ တောင်စဉ် ရေမရ လျှောက်ပြောပြီး ဘာကိစ္စ အချိန်ဖြုန်း နေကြမှာလဲ”

“မင်းနဲ့ ပိုင်အိုကျာကလွဲရင် ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်က လူတွေ အကုန်လုံး အစည်းအဝေး တက်ကြတယ်။ ငါတို့ရွာက ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ တဖွဲ့ ကာမင်စကာကို လွှတ်ဖို့ ငါတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ ကာမင်စကာမှာ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာက လူတွေ ဇန်နဝါရီလ ၂၃-ရက် နေ့မှာ မျက်နှာစုံညီ စည်းဝေးကြဖို့ ရှိတယ်လေ။ ငါတို့ အစည်းအဝေးမှာ မဲနှိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်တော့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ငါရယ် ခရစ္စတိုးနီးယားရယ်၊ မင်းရယ် သွားဖို့ မဲပေါက်တယ်ကွ”

“ငါ မသွားဘူး”

မစ်ကာ ပြတ်ပြတ်သားသား ကြေညာသည်။

“မင်းက ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ”

ခရစ္စတိုးနီးယား မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ မစ်ကာ အပေါ်အင်္ကျီကို ဆွဲသည်။

“မင်းရဲ့ သေအတူ ရှင်မကွာ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေ ကို မင်းက ကျောခိုင်းတာလား”

“သူက ပိုင်အိုကျာမိလက်ကော့နဲ့ ပုလင်းတူဘူးဆိုဖြစ်နေတာကွ”

သူ့စကားကို ထပ်ဖြည့်ပြောသည်။ အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ် ပြောသည်။ သူက ခရစ္စတိုးနီးယား၏ ဂျာကင်အင်္ကျီ လက်မောင်းကို ဆွဲခါသည်။ သူ့မျက်နှာ သိသိသာသာ ဖြူဖျော့နေသည်။ သူက

“လာကွာ၊ ငါတို့ ဒီနေရာမှာ လုပ်နိုင်တာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ မင်း မသွားဘူးပေါ့ ဟုတ်လား မစ်ကာ”

“မသွားဘူး၊ မသွားဘူးလို့ ငါပြောထားရင် မသွားဘူးပဲ”

မျက်လုံးများကို အကြည့်လွှဲလျက် မစ်ကာ လက်ဆန့်ပေးသည်။ ခွဲခွာ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။ ထို့နောက် တဖက်သို့ လှည့်ပြီး စားဖိုဆောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

“သစ္စာမဲ့ဖောက်ပြန်ရေးသမား”

အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ် ရေရွတ်သည်။

“ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် သွားတဲ့ မြွေလို ကောင်စား”

ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောသည်။ မစ်ကာ၏ ကျောပြင် ကို စိမ်းစိမ်းဝါးဝါး ကြည့်သည်။

သူတို့ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် တွေ့သည့် ရှေ့တန်းပြန်များကို သတင်းပေး

ဖောက်သည်ချသည်။ မစ်ကာက ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်သွားဖို့ ငြင်းဆန်ကြောင်း။ ကွန်ဂရက် အစည်းအဝေးတက်ဖို့ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ နက်ဖြန် မနက် ခရီးထွက်မည် ဖြစ်ကြောင်း။

(၂)

သူတို့နှစ်ယောက် တာတၢ့စံရွာမှ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဇန်နဝါရီလ ၂၁-ရက် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကာမင်စကာမြို့ သို့ ရောက်သည့်တိုင် စွတ်ဖားဖြင့် လိုက်ပို့ပေးဖို့ကို ယာကော့ပေါ့ဂိုဗာက စေတနာ့ဝန်ထမ်း အဆိုပြု ကမ်းလှမ်းခဲ့သည်။ သူ့မြင်းနှစ်ကောင်က သူတို့ကို ရွာထဲမှ အလျင်အမြန် ဆွဲထုတ်သွားသည်။ များမကြာမီ အတွင်း သူတို့ တောင်ကုန်းတခုပေါ် တက်နေတော့၏။ အရည်ပျော်ဆီးနှင်းများက လှည်းလမ်း တလျှောက်ကို ပြောင်ရှင်း နေစေသည်။ နှင်းခဲများ အရည်ပျော်သည့်နေရာများတွင် စွတ်ဖား အိမ်တွေ မြေကြီးထဲ နစ်နေသည်။ မြင်းများက ရုန်းကန် ပြီး ဆောင့်ဆွဲသည်။ ကော့ဆက်များ အောက်ဆင်းပြီး စွတ်ဖားနောက်မှ လိုက်ကြရသည်။ နံနက်ခင်း လေညင်းထဲတွင် မျက်နှာကြီး နီမြန်းနေသည့် ပေါ့ဂိုဗာ တစ်ယောက် အားနှင့် မာန်နှင့် ခြေလှမ်းကြကြီး များဖြင့် လျှောက်သည်။ သူစီးထားသည့် ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးများ၊ ရေခဲမွှေကလေးများကို တဂျီဂျီမြည်အောင် နှင်းခြေပစ်သည်။ တောင်ကုန်းတခုပေါ် အတက်တွင် ခရစ္စတိုးနီးယား မောဟိုက်နေသည်။ တောင်တက်လမ်းနံဘေး နှင်းပွင့် နှင်းမှုန်များထဲတွင် ရပ်လျက် လေကို ပါးစပ်ဖြင့် အငမ်းမရ ဟပ်နေရသည်။ ၁၉၁၆ တုန်းက ဒုဘနီ မြို့တွင် ရှူရိုက်မိခဲ့သော ဂျာမန် အဆိပ်ငွေ့များက သူ့အဆုတ် များကို ယခုထိတိုင် ဒုက္ခပေးနေသည်လေ။

တောင်ကုန်းထိပ်တွင် လေက ပိုပြီး စူးစူးအေးအေး ဖြစ်လာသည်။ လေတိုက်နှုန်းကလည်း ပြင်းလာသည်။ အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ်က သူ့မျက်နှာကို သူ၏ သိုးရေဂျာကင်ကော်လာဖြင့် ပတ်ထားသည်။ သူတို့ သစ်တော အုပ်တအုပ် အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ တောအုပ်ထဲ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နေသည်မှာ လမ်းကလေးတသွယ်၊ ထိုလမ်းကလေး တောအုပ် ထဲမှ ထွက်သည်နှင့် ကုန်းပြင် ခင်တန်းကလေးတခုသို့ ရောက်သည်နှင့် ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက် ရောက်သည်။ တိုက်ခတ်နေသည့်လေက တောအုပ်ထဲမှ ချောင်းများ၏ ရေပြင်ကို ဂယက်ထနေ စေသည်။ ငှက်ကျားကလေး တစ်ကောင်က ဟိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီတွင် စီစီညည စကားတွတ်ထိုးနေသည်။ လေပြင်းက မထင်မှတ်ဘဲ ငှက်ကလေး ဘက်သို့ လမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး တိုက်ခတ်လိုက်ရာ ငှက်ကျား ကလေး အသည်းအသန်

ပျံ့ပြေးသည်။ သူ၏ အဖြူ အနက် ကွက်ကျားအမွှေးတွေ ထိုးထောင် ပွယောင်း ကုန်သည်။

ရွာမှထွက်လာကတည်းက စကားတခွန်းမျှမပြောသော ပေါ့ကိုဗာက အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး တွေးတွေးဆဆ စကားတခွန်းပြောသည်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ တချိန်လုံး စဉ်းစားနေခဲ့သည့် အတွေးများကို ထုတ်ပြောမှန်း သိသာသည်။

“ကွန်ဂရက်မှာ စစ်ပွဲမပါဘဲ တိုင်းရေးပြည်ရေး ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်နိုင်အောင် စီစဉ်ကြပါဗျာ၊ စစ်ပွဲတပွဲ နှိဖို့ ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ကိုယ် စစ်ထဲဝင်လာမယ့်လူ တစ်ယောက်မှ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ခရစ္စတိုးနီးယား သဘောတူ ထောက်ခံသည်။ အနှောင်အဖွဲ့ကင်းစွာ တောင်ပံရိုက်ခတ်ပျံ့သန်းသွားသည့် ငှက်ကျား ကလေးကို အားကျမနာလိုစွာ လိုက်ကြည့်နေသည်။ ငှက်ကလေး၏ အပူအပင်ကင်းသောဘဝနှင့် လူသားများ၏ ဖြစ်တည်မှု ကို စိတ်ထဲမှ နှိုင်းယှဉ် စဉ်းစားကြည့်နေမိလေသည်။

(၃)

ကာမင်စကာသို့ ၂၃ ရက်နေ့ ညနေစောစော ပိုင်းတွင် သူတို့ ရောက်သွားသည်။ လမ်းမများပေါ်တွင် ကော့ဆက်တွေ။ အစုလိုက်အပြုံလိုက် မြို့လယ်ပိုင်းသို့ သွားနေကြသည်။ နေရာတကာတိုင်းတွင် တက်ကြွစွာ သက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသည်မှာ လူတိုင်း သတိထားမိလောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အိုင်ဗန်နှင့် ခရစ္စတိုးနီးယား က ဂရီဂိုဗီလက်ကော့ နေထိုင်သည့် အခန်းကို လိုက်ရှာသည်။ သို့သော် ဂရီဂို သူ့အခန်းမှာ မရှိ။ ဆံပင်ဖြူဖြူ နှင့် အိမ်ရှင် အဘွားကြီးက ဂရီဂို အစည်းအဝေးသို့ သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပေးသည်။

သူတို့ရောက်သွားတော့ ညီလာခံကျင်းပနေသည် မှာ တော်တော်အရှိန်ရနေပြီ။ ပြတင်းပေါက်တွေ အများကြီးနှင့် ဧရာမခန်းမကြီးသည် တက်ရောက်လာသည့် ကိုယ်စားလှယ်အားလုံးကို ထိန်းမထားနိုင်။ နေရာမရသူ တော်တော် များသည်။ တချို့ကော့ဆက်တွေက လှေကားထစ်များပေါ်တွင် စုပြုံမတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။ တချို့က စင်္ကြံလမ်းများ ပေါ်မှာ၊ တချို့ကတော့ ခန်းမကြီးနှင့် ဆက်နေသည့် အခန်းတွေထဲမှာ။

“ငါ့နောက်က ကပ်ပြီးလိုက်”

ခရစ္စတီးယားက အိုင်ဗင်အား တီးတိုးပြောသည်။ ပြီးတော့ ကျပ်ညပ်နေသည့် လူအုပ်ကြားထဲ အတင်း တိုး ဝင်သည်။ လမ်းကလေး နည်းနည်းရအောင် တံတောင်ဆစ်ဖြင့် ဘယ်ညာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွက်သည်။ ခရစ္စတီးယား ဖောက်သွားသည့် လမ်းကျဉ်းကလေး အတိုင်း အိုင်ဗန်က အသေကပ်လိုက်သည်။ ကိုယ်စားလှယ် တော်တော်များများ ထက် ခေါင်းတလုံးစာ ပိုမြင့်နေသည့် ခရစ္စတီးယားကို အခြားကော့ဆက်များက ပြုံးပြကြသည်။ ဟန်လုပ်ခြင်း မဟုတ်သော လေးစားမှုကို ပြသကြသည်။ ဟိုးနောက်ဘက် နံရံနားတွင် ဂရီဂိုကို တွေ့ကြသည်။ ဂရီဂိုက ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသည်။ စီးကရက်သောက်ရင်း အခြားကိုယ်စားလှယ်တော် တစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေသည်။ သူ၏ ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော် ရွာသားများကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် သပိတ်ရောင် ထနေသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကော့ကော့ကြီးတွေ လှုပ်ရှားသွား အောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟေး ... မင်းတို့ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကို ရောက်လာကြတာလဲ၊ ဟဲလို အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ်၊ ကျန်းခန့်သာလို့ မာပါစ ဖေဖေကြီး ခရစ္စတီးယား”

“သိပ်မဆိုးလှပါဘူးကွာ”

ခရစ္စတီးယား ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ပြောပြီး ဂရီဂိုလက်ကို သူ့လက်ကြီးထဲ မြုပ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“ရွာကလူတွေရော.. အားလုံး ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား”

“အားလုံး မာမာချာချာပဲ၊ မင်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပါတယ်၊ မင်း အိမ်ကို တခါတလေ လာလည်ဦး ဆိုတဲ့ အကြောင်း မင့်အဖေက အမိန့်တော် ထုတ်လိုက်တယ်နော့”

“ဒါထက် ပိုင်အိုတျာ တစ်ယောက်ရော”

“ပိုင်အိုတျာ...ဟုတ်လား”

အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ် မချီသွားဖြဲ ပြုံးသည်။

“ပိုင်အိုတျာက ငါတို့နဲ့ ပေါင်းတာမဟုတ်ဘူးကွ”

“ငါသိတယ်၊ နေပါဦး၊ နာတာလီယာရော ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား၊ နောက်ပြီး ကလေးတွေရော၊ မင်းတို့ သူတို့နဲ့ရော ဆုံမိရဲ့လား”

“အားလုံး နေထိုင်ကောင်းကြတယ်၊ သူတို့ကလည်း မင်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်”

စင်မြင့်ပေါ်ရှိ စားပွဲနောက်တွင် ထိုင်နေသည့် အုပ်စုကို

ခရစ္စတိုးနီးယားက စကားပြောနေလျက်ကပင် လှမ်းကြည့်သည်။ စားပွဲနှင့် အဝေးကြီး ဟိုးနောက် ဘက်သို့ ရောက်နေသည့်တိုင် စားပွဲနောက်မှ လူစုကို ကောင်းကောင်း မြင်ရသည်။ ဂရီဂိုက မေးခွန်းတွေ ဆက်မေး နေသည်။ အစည်းအဝေး ယာယီ ရပ်နားထားသည်ကို အခွင့်အရေးယူပြီး မေးလိုက်သည့် မေးခွန်းတွေမှာ စက်သေနတ်ဖြင့် မွေ့နေသလို။ အိုင်ဗန် အလက်ဇီဗစ်ချ်က ရွာသတင်းတွေကို စုံတကာ စေ့အောင် ပြောပြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကာမင်စကာသို့ ရောက်လာသည့် ရှေ့တန်းပြန်ရဲဘော်များ အစည်းအဝေး အကြောင်း ကိုလည်း အတိုချုံးပြောပြသည်။ ထို့နောက် သူက တဖန် ပြန်ပြီး မေးခွန်းတွေ မေးမြန်းသည်။ ကာမင်စကာ တွင် ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘာတွေပျက်နေသည် ဆိုသည့်အကြောင်း။ သို့သော် စင်မြင့်ပေါ်မှ စားပွဲနောက်တွင် ထိုင်နေသူ တစ်ဦးက အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“ကော့ဆက်ရဲဘော်တို့... မိုင်းတွင်းအလုပ်သမားထု ကို ကိုယ်စားပြုပြီး တက်ရောက်လာတဲ့ ကိုယ်စားလှယ် တော်က စကားပြောပါလိမ့်မယ်။ သူပြောတာကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ဖို့နဲ့ စည်းကမ်းတကျ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် နားထောင် ကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”

အရပ်အမောင်း မနိမ့်မမြင့်၊ နှုတ်ခမ်းထူထူနှင့် လူတစ်ယောက်။ သူ့ဆံပင်ခပ်ပါးပါးကို လက်ဖြင့်သပ်သည်။ ပြီးတော့ စတင် စကားပြောသည်။ ခန်းမကြီး ထဲတွင် တဝေါဝေါမြည်နေသည့် အသံတွေ ရေထိမီးလို ငြိမ်တိတ်သွားသည်။

သတ္တုတွင်းအလုပ်သမား ကိုယ်စားလှယ်၏ အလှူငြီးငြီးတောက်နေသော ရင်တွင်းစကားများကို စပြော ကတည်းက ကော့ဆက်ပရိသတ်များသည် သူ့ လွှမ်းမိုးမှုကို ခံလိုက်ရတော့၏။ သည်လူက စကားပြောကောင်းလွန်းသည်။ အားမာန်ပါလွန်းသည်။ သူက ကော့ဆက်များကို အလုပ်သမားများ၊ တောင်သူလယ်သမားများနှင့် စစ်ဖြစ်အောင် ရန်တိုက်ပေးနေသည့် ကာလီဒင်၏ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသော မူဝါဒအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ကော့ဆက်များ၊ အလုပ်သမားများနှင့် ဘော်လရှီဗစ်များ၏ အကျိုးတူ ရည်မှန်းချက်များအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ယခုအခါ အလုပ်သမား များနှင့် ဘော်လရှီဗစ်များက တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမား ကော့ဆက်များကို တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းနေကြောင်းလည်း ရှင်းပြ သည်။

“ဘဝကို ပင်ပန်းတကြီး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရတဲ့ ကော့ဆက် ညီရင်းအစ်ကိုများကို ကျွန်တော်တို့က လက်ကမ်း ကြိုဆိုပါတယ်။ ပြီးတော့ ရုရှား အဖြူကောင်တွေကို လက်တွဲပြီး ဆန့်ကျင်တော်လှန်နိုင်ကြမယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်။ အဲဒီလို ဆန့်ကျင်တော်လှန်တဲ့နေရာမှာ ရှေ့တန်းပြန်

ကျော့ဆက်တွေထဲက သစ္စာရှိ မှန်ကန်ဖြောင့်မတ်တဲ့ မဟာမိတ်တွေကို ရှာဖွေ လက်တွဲရမှာပဲ”

အောင်မြင်ခန့်သားလှသည့် သူ့အသံသည် မိုးခြိမ်းသလို ဟိန်းထွက်လာသည်။

“ဇာဘုရင်ရဲ့ ရုရှားတွေနဲ့ ဂျာမန်တွေ မသင့်မြတ်လို့ တိုက်ခိုက်ကြတဲ့ စစ်ပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမားတွေနဲ့ ကျော့ဆက်တွေရဲ့ သွေးတွေ မြေကျခဲ့ရတယ်။ နောက်ပြီး ဘူဇာအရင်းရှင်တွေရဲ့ အသိုက်ချဲ့ထွင်ရေး အစီအစဉ်တွေကို ကျွန်တော်တို့ အတူလက်တွဲပြီး ဆန့်ကျင်တော်လှန်ရမှာပဲ။ တကယ်တော့ ဒီဘူဇာတွေ က ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့လို ဆင်းရဲသား လူတန်းစား တွေကို ကျွန်ပြု နှိပ်စက်ခဲ့တာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။”

“သူပြောတာ မှန်တယ်၊ ဟေး ... သူပြောတာ မှန်တယ်ကွ”

သတ္တုတွင်းအလုပ်သမား၏ ဟောပြောချက်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်ရင်း အိုင်ဗန် အလက်ဇီဗစ်ချ် ထောက်ခံစကားကို နှစ်ထောင်းအားရ ထပ်ကာတလဲလဲ ရေရွတ်နေတော့၏။

အခြားသူများ ဟောပြောပြီးသောအခါ တပ်ရင်း (၄၄) မှ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး မတ်တတ်ထလာသည်။

သူကတော့ စချီလာကတည်းက ကသောင်းကနင်း။ ပြောချင်အားကြီးပြီး ရှေ့စကား နောက်ရောက်၊ နောက် စကား ရှေ့ရောက်နှင့် စကားတွေ ထပ်နေသည်။ သူပြောတာ ဟုတ်လိုက်လေကွာဟု ပြောရလောက်အောင် မှတ်မှတ်ရရ မဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျော့ဆက်များက သူ့ဟောပြောချက်ကို စာနာနားလည်မှု အပြည့်ဖြင့် တလေးတစား နားထောင် ကြသည်။ တချို့ တချို့တွင်သာ ထောက်ခံအားပေးသံများဖြင့် အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်ရသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ သူ့ စကားလုံးများက ပရိသတ်၏ရင်ကို လှုပ်ခါစေတာတော့ သိသာသည်။

“ညီရင်းအစ်ကိုတို့ ... ဒီညီလာခံမှာ သေရေးရှင်ရေး အရေးကြီးတဲ့ ဒီကိစ္စကို အပြတ်ဖြတ်ရမယ်၊ ဒါမှ ပြည်သူလူထု ရှေ့မှာ ကျုပ်တို့ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း မဖြစ်မှာ၊ ဒီညီလာခံကြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ချောချော မောမော အဆုံးသတ်သွားစေချင်တယ်။ ကျုပ်ဆိုလိုတာက ကျုပ်တို့ သွေးချောင်းစီးမယ့် စစ်ပွဲကြီး မဖြစ်ပေါ်လာအောင် တားဆီးဖို့ နည်းလမ်းတခု ရှာကြရမယ်။ ခုဆိုရင် ကျုပ်တို့တတွေ ကတုတ်ကျင်းတွေထဲ မြှုပ်ထား ခံခဲ့ရတာ သုံးနှစ်ခွဲ ရှိခဲ့ပြီလေ။ အဲဒီကြားထဲကမှ ဒီအတိုင်း ဆက်ပြီး တိုက်ခိုက်နေကြရဦးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ကျော့ဆက်တွေ အားလုံး လုံးပါးပါးပြီး သင်္ချိုင်းကုန်းကို ရောက်ကုန်ကြမှာပဲ”

“အဲဒါ အမှန်ပဲ”

“ငါတို့ စစ်ပွဲဆိုတာ မကြားချင်ဘူးဟေ့”

“ဒီကိစ္စကို ဘော်လံရီဗစ်တွေနဲ့ စစ်ကောင်စီတို့ စကားပြောကြမှ ဖြစ်မယ်”

ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ပေါ့ဒီလ်ကော့က စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ဝှန်းခနဲ ထုလိုက်သည်။ ဂူးဂူးဝါးဝါး ဆူညံသံတွေ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားသည်။ တပ်ရင်း (၄၄) ကိုယ်စားလှယ် သူ့ဟောပြောချက်ကို ဆက်သည်။

“ကျုပ်တို့ နိဗ္ဗိချာကတ်စ်ကို ကိုယ်စားလှယ်တွေ လွှတ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီညီလာခံမှာ ရောက်နေတဲ့ ပါတီဝင် တွေရော စေတနာ့ဝန်ထမ်း အလုပ်သမားတွေပါ ဒီနေရာက ထွက်ခွာသွားကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ သူတို့သာ မဟုတ်ဘူး ဘော်လံရီဗစ်တွေ အနေနဲ့လည်း ဒီနေရာမှာ ဆက်နေဖို့ ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး၊ အလုပ်သမား လူတန်းစားရဲ့ ရန်သူ တွေကို ကျုပ်တို့ ဘာသာ ကျုပ်တို့ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလို့ရတယ်။ ဘယ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီကိုမှ မလိုဘူး။ တကယ်လို့ လိုအပ်လာရင်လည်း ကျုပ်တို့ကို ကူပါဦးဗျာလို့ တောင်းခံရုံပဲပေါ့”

တပ်ရင်း (၄၄) ကိုယ်စားလှယ် ဟောပြောအပြီးတွင် ဗိုလ်ကြီး လစ္စနစ်စကီ၏ တပ်ရင်းတွင် အမှုထမ်းခဲ့သည့် ကော့ဆက်ဖြစ်သူ လာဂူတင် ထလာသည်။ သူက ရဲသွေးရဲမာန် အပြည့်ဖြင့် စိန်ခေါ်သည့် မိန့်ခွန်းကို ပြောသည်။

“ညီရင်းအစ်ကို ကော့ဆက်တို့ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်တို့က ဒီနေရာမှာ လာပြီး အာပေါင်အာရင်း သန်သန်နဲ့ ဆွေးနွေးနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့လို ပစ္စည်းမဲ့ ကျောမဲ့တွေရဲ့ ရန်သူတွေက အိပ်ပျော်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ဖြစ်စေချင်တာကတော့ ဝံပုလွေတွေလည်း သူ့အုပ်စုနဲ့သူနေ၊ သိုးတွေလည်း ကိုယ့်အုပ်စုနဲ့ ကိုယ်နေပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကာလီဒင် စဉ်းစားတာက ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ်တို့ ကာလီဒင် လက်မှတ် ထိုးထားတဲ့ အမိန့်စာတစောင် ဖမ်းမိထားတယ်။ သူက ဘာအမိန့်ထုတ်ထားသလဲ ဆိုတော့ ဒီညီလာခံ တက်ရောက်သူ အားလုံးကို ဖမ်းဆီးရမယ်တဲ့ဗျာ။ အခု အဲဒီအမိန့်စာ ကို ကျုပ် ဖတ်ပြမယ်”

အမိန့်စာကို ဖတ်ပြနေစဉ်အတွင်း ညီလာခံ ကိုယ်စားလှယ်အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကုန်သည်။ စိတ်ဆိုး ဒေါသ ထွက်ကြသည်။ စောစောကထက် ပိုပြီး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်လာသည်။ နောက်တော့ အုတ်အော်သောင်းနင်း အသံတွေ ငြိမ်သွားသည်။ နောက်တော့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို မိန်းကလေး အသံလို အသံစူးစူးကလေးတခုက

ထိုးဖောက်မြည်ကြွေး လာသည်။ စင်မြင့်ပေါ်ရှိ ခရီဗိုရှလီကော့ ဆိုသည့် ကော့ဆက်တစ်ဦး၏အသံ။

“ကာလီဒင် ကျဆုံးပါစေ။ ကော့ဆက် စစ်ဘက် ဆိုင်ရာတော်လှန်ရေး ဆိုဗီယက်အဖွဲ့ အောင်မြင်ပါစေ”

ပရိသတ်၏ ညည်းသံကြီး ထွက်လာသည်။ ညည်းညူသံများကြားမှပင် သဘောတူ ထောက်ခံသံများကိုလည်း ကြားရသည်။ ခရီဗိုရှလီကော့ ရုပ်မြဲ ရပ်နေဆဲ။ လက်တဖက်ကို မြှောက်ထားသည်။ မြှောက်ထားသည့်လက်မှ လက်ချောင်း ကလေးတွေ အနည်းငယ် တုန်ခါနေသည်။ လေပြည်ကလေး တိုက်ရုံဖြင့် လှုပ်ခတ် နေတတ်သည့် ပေါ့ပလာ ပင်မှ အရွက်ကလေးများနှယ်၊ ခန်းမထဲမှ တဝေါဝေါမြည်နေသံကြီး မပျောက်သေးမီမှာပင် သူ၏ သေးသေးမျှင်မျှင် အသံကလေး ထိုးဖောက် ထွက်လာပြန်သည်။

“ဒီနေ့ တက်ရောက်လာတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ ထဲကနေ ကော့ဆက် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေး ကော်မတီ တရပ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ဖို့ ကျွန်တော် အဆိုပြုပါတယ်၊ နောက်ပြီး အဲဒီ ကော်မတီကပဲ ကာလီဒင်ကို ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ဖို့ လှုပ်ရှားမှုတွေ ပြုလုပ်နိုင်အောင် လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာတွေ ပေးအပ်..”

“ဟေး ... ဟေး ... ဟေး”

ခန်းမထဲ ဗုံးတလုံး ကျပြီး ပေါက်ကွဲသလို တုန်သွားသည်။ ပဲ့တင်ဟိန်းသံတွေ မျက်နှာကြက်ကို သွားပြီးရိုက်ခတ် သည်။

အစည်းအဝေး တက်ရောက်လာသူများက ကော်မတီ အဖွဲ့ဝင်များကို ချက်ချင်း ရွေးကောက် တင်မြှောက် ကြသည်။ တပ်ရင်း (၄၄) ကိုယ်စားလှယ် ဦးဆောင်သည့် ကော့ဆက်အုပ်စုကလေး တခုက ကာလီဒင်နှင့် ဖြစ်ပွား နေသည့် ပဋိပက္ခကို ယခု ရွေးကောက် တင်မြှောက်လိုက်သည့် ကော်မတီက ငြိမ်းချမ်းစွာ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းကြဖို့ တောင်းဆို သည်။ သို့သော် ကော့ဆက်အများစုက သူတို့အဆိုကို မထောက်ခံတော့။ သူတို့ကို ဖမ်းဆီးဖို့ ကာလီဒင်က အမိန့်ထုတ် ထားသည့်အတွက် သူတို့အားလုံး ဆတ် ဆတ်ခါ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေကြပြီ။ သည်တော့ ကာလီဒင်ကို စစ်ရေးအရ တုံ့ပြန် တိုက်ခိုက်ဖို့သာ တောင်းဆိုကြတော့၏။

ဂရီဂိုက ရွေးကောက်တင်မြှောက်ပွဲ ပြီးသည်အထိမနေနိုင်။ သူ့ကို တပ်ရင်းရုံးမှ အရေးပေါ်ဆင့်ခေါ်ချက် ရောက်လာသည်လေ။ သူ အစည်းအဝေးခန်းမထဲမှ ထွက်ခွာခါနီးတွင် သူက ခရစ္စတိုးနီးယားနှင့် အိုင်ဗန် ကို မှာကြား သည်။

“ညီလာခံပြီးသွားရင် ငါ့အခန်းကို လာခဲ့ကြကွာ။ ဘယ်သူတွေ အရွေးခံရသလဲဆိုတာ ငါ သိချင်နေမှာကွ”

ညမှောင်မှ အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ် ရောက်လာသည်။

“ပေါ့တီလ်ကော့က ဥက္ကဋ္ဌ၊ ခရီဗိုရှလီကော့က အတွင်းရေးမှူး”

အခန်းတံခါးဝမှ ဖိနပ်ချွတ်တွင်ရပ်ရင်း အိုင်ဗန်က သတင်းပေးသည်။

“နောက်ပြီး အဖွဲ့ဝင်တွေကရော”

“အိုင်ဗန်လာဂူတင်နဲ့ ဂိုလိုဗာချက်၊ မိနီယက်၊ ဂုဒီနော့နဲ့ တခြားလူတွေပေါ့ကွာ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ခရစ္စတိုးနီးယားက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“တခြားကော့ဆက် တော်တော်များများနဲ့ သွားကြတာပဲ။ ကာမင်စကာက အာဏာပိုင်တွေကို သွားဖမ်း မလို့တဲ့။ သူက အားလုံး စီစဉ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ ဆိုတော့ ငါလည်း သူ့ကို တားလို့ ဘယ်ဖြစ်တော့မလဲ”

(၄)

နံနက် အရုဏ်ကျင်းသည့်တိုင် ခရစ္စတိုးနီးယား ပြန်ရောက်မလာ။ ပြန်ရောက်လာတော့လည်း အခန်းလယ်မှာ မတ်တတ်ကြီးရပ်ပြီး မောကြီးပန်းကြီး အသက်ရှူနေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း စကားတွေ ဗလုံးဗထွေးပြောသည်။ ဘာတွေ ပြောနေမှန်းတော့ မသိရ။ ဂရီဂို မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိသည်။ မီးလင်း လာသည်နှင့် သူသတိထားမိလိုက်သည်မှာ ခရစ္စတိုးနီးယား မျက်နှာပေါ်မှ သွေးတွေ။ သူ့နဖူးကို ကျည်တတောင့်က ရှပ်မှန်သွားသည်။

“မင်းကို ဘယ်သူနှိပ်ထည့်လိုက်တာလဲ ဟေ့ကောင်၊ ငါ ပတ်တီးစည်းပေးရမလား။ ခဏလေးစောင့် ငါ ပတ်တီး ရှာလိုက်ဦးမယ်”

ဂရီဂို ထိုင်ရာမှ ခုန်ထကာ သူ၏ ရှေးဦးသူနာပြုသေတ္တာကို ပြေးဆွဲသည်။

“ဒီဒဏ်ရာလောက်က ခဏလေးပျောက်သွားမှာ ပါကွာ။ မပြောပလောက်ပါဘူး၊ တပ်ရင်းမှူးက ငါ့ကို ပစ္စတိုနဲ့ ပစ်တာလေ။ ငါတို့က သူ့ဆီ ဧည့်သည် စောင်သည်အနေနဲ့ လေးလေးစားစား သွားတာပါကွာ။ အဲ့ဒါကို သူက သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ ပစ်ထည့်လိုက်တာကွ။ သူ့ကြောင့် တခြားကော့ဆက် တစ်ယောက်လည်း ဒဏ်ရာ ရသွားသေးတယ်။ ငါ

ဒီကောင်ကြီးရင်ထဲက ဝိညာဉ်ကို ဆွဲထုတ်ချင်လိုက်တာကွာ။
အရာရှိတစ်ယောက်ရဲ့ဝိညာဉ် ဘယ်လိုနေလဲ ကြည့်ချင်လို့၊ ဒါပေမဲ့
တခြားကော့ဆက်တွေက ငါ့ကို ဝိုင်းဆွဲထားကြလို့။ မဟုတ်လို့များတော့ကွာ
အဲဒီ သေနာကြီး ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း သိသွားမယ်”

(၅)

ကာမင်စကာတွင် ရှေ့တန်းပြန်ကော့ဆက်များ ညီလာခံမကျင်းပမီ
ရက်အနည်းငယ်ကလေးအလိုမှာပင် ဂရီဂို၏ မိတ်ဆွေ အစ်ဇီဗရင်သည်
သူ့တပ်ရင်းမှ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ မပြေးမီ တညကတော့ ဂရီဂိုနှင့်
လာရောက်တွေ့ဆုံ သေးသည်။ ပြီးတော့ သူလုပ်ဆောင်မည့် ခြေလှမ်းကို
အရိပ်အမြွက် ပြောသွားသေးသည်။

“လက်ရှိအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင် ဒီတပ်ရင်းမှာ
ဆက်ပြီးတာဝန်ထမ်းဖို့ မလွယ်တော့ဘူးကွ။ ကော့ဆက် တွေဟာ
အစွန်းနှစ်ဖက်ကြားမှာ ဘာလုပ်ရမလဲဆိုပြီး တွေဝေနေကြတယ်။
ခုလက်ရှိလှုပ်ရှားနေတဲ့ ဘော်လ်ရှီဗစ် တွေဘက် ပဲ လိုက်ရမလား၊ အရင်က
အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်စနစ်ကိုပဲ ပြန်ပြီး ချဉ်းကပ်ရမလားနဲ့ အရွေးရ
ခက်နေ ကြတယ်။ ကာလီဒင်ရဲ့အစိုးရကိုတော့ ဘယ်သူကမှ
မထောက်ခံချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက ကစားစရာ အရုပ်အသစ်
ကလေး ရထားတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတာကလား။ ငါတို့
လိုလားတာက ခိုင်မာပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ပြတ်သားတဲ့ ခေါင်းဆောင်မျိုး
လိုလားတာ၊ နိုင်ငံခြားသားတွေကို သူတို့နဲ့ ထိုက်သင့်တဲ့ နေရာတွေကို
ပို့ပစ်နိုင်တဲ့ ခေါင်းဆောင်မျိုးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ခေတ္တ ခဏတော့
ငါတို့ ကာလီဒင်ကို ထောက်ခံဖို့ လိုမယ် ထင်တယ်ကွ၊ မဟုတ်ရင် ဒီပွဲမှာ ငါတို့
အဖတ်ဆယ်မရအောင် ရှုံးသွားလိမ့်မယ်”

ခဏမျှတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထိုအတောအတွင်း သူက
စီးကရက်တလိပ် မီးညှိသည်။

“မင်းကတော့ တပ်နီတော်ရဲ့ ယုံကြည်ချက်ကို လက်ခံတယ်လို့
ငါထင်တယ်ကွ” ဟု ပြောသည်။

“အလုံးစုံနီးပါးကို လက်ခံယုံကြည်တယ်”

“ရိုးရိုးသားသားနဲ့ အစစ်အမှန်ယုံကြည်တာလား။ ဒါမှမဟုတ်
ဂိုလူကော့လို ကော့ဆက်တွေကြားထဲမှာ လူသိများ နာမည်ကြီးချင်လို့

ယုံကြည်တာလား”

“ငါ့အနေနဲ့ လူသိများ ကျော်ကြားဖို့ မလိုပါဘူးကွာ၊ အမှန်တော့ ငါရဲ့ ထွက်ရပ်လမ်းကို ငါရှာနေတာပါ”

“ခု မင်းရောက်နေတာ တဖက်ပိတ်လမ်းထဲ ရောက်နေတာကွ၊ ဒီတော့ မင်း ထွက်ရပ်လမ်း ရှာဖို့ ဘယ်တွေ့ပါ့ မလဲ”

“အင်း ကြည့်သေးတာပေါ့ကွာ”

“ငါတို့ချင်း...ဆိုပါစို့ကွာ မင်းနဲ့ ငါတို့ ရန်သူတွေ အဖြစ် ပြန်တွေ့ကြရမှာ ငါစိုးရိမ်မိတယ် သူငယ်ချင်း”

“စစ်မြေပြင်မှာ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြတဲ့ ရန်သူမှန်သမျှ ဘယ်သူမှ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေ မဟုတ်ဘူး ဟေ့ကောင်”

ပြောပြီး ဂရီကို ပြီးသည်။

အစ်ဇီဗာရင် ခဏကြာအောင် ဆက်စကားပြော နေသည်။ ထို့နောက် ပြန်သွားသည်။ နောက်နေ့ နံနက်တွင်တော့ အစ်ဇီဗာရင် စုံးစမြုပ်စ ပျောက်သွားတော့၏။ ရေထဲပစ်ချလိုက်သည့် ကျောက်တုံး တတုံး ပမာ။

(၆)

နောက်နေ့တွင် ကာလီဒင် စေလွှတ်လိုက်သည့် ဒွန်ကော့ဆက်တပ်ရင်း (၁၀) သည် ကာမင်စကာသို့ ရောက်လာသည်။ သူတို့အား ပေးအပ်လိုက်သည့် တာဝန်မှာ ညီလာခံတက်ရောက်သည့် ကိုယ်စားလှယ် အားလုံးကို ဖမ်းဆီးရန်၊ ပြီးတော့ တော်လှန်သော ကော့ဆက်တပ်မများကို လက်နက်ဖြုတ်သိမ်းရန်။ တပ်ရင်း(၁၀) သည် ဘူတာရုံတွင် အစည်းအဝေးတရပ် ကျင်းပနေဆဲမှာပင် ရထားဖြင့် ဆိုက်ရောက်လာသည်။ တပ်ရင်း(၁၀)မှ ကော့ဆက်များ ရထားပေါ်မှ ဆင်းပြီး အစည်းအဝေးကျင်းပနေသူများကို ဝိုင်းထားလိုက်၏။ နောက်ပြီး အခြားတပ်ရင်းများမှ ကော့ဆက်များနှင့် ထွေးရော ယှက်တင်ဖြစ်သွားသည်။ စိတ်အားထက်သန်ပြီး တက်တက်ကြွကြွဖြစ်နေသည့် ဘော်လ်ရှီဗစ် ဘက်တော် သားများ ချက်ချင်းလက်ငင်း ဆိုသလို လှုပ်ရှားကြ၏။ ယခုမှ ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ကော့ဆက်အသစ် များအား ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ ချဉ်းကပ်သည်။ စည်းရုံးသည်။ ဖျောင်းဖျ သိမ်းသွင်းသည်။ နောက်ဆုံး ကာလီဒင် ပေးအပ်လိုက်သည့် တာဝန်ကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့ တပ်ရင်းမှူးက အမိန့်ပေးသောအခါ ကော့ဆက်တပ်သားများ ခေါင်းခါကြတော့၏။ ပေးအပ်ထားသည့် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ ငြင်းဆန်ကြတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ကာမင်စကီမြို့ထဲ၌ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် ရုတ်ရုတ်သံသဲ ဖြစ်နေသည်။ ကသောကမျော ကောက်ကာ ငင်ကာ စုစည်းလိုက်သည့် ကော့ဆက် တပ်မများကို ရထားဘူတာရုံများသို့ စေလွှတ်သည်။ အမိန့်မှာ ဘူတာရုံများကို သိမ်းပိုက်ထားရမည်။ စစ်သားများ တင်ပို့သော ရထားများ တစင်းပြီး တစင်း လွှတ်သည်။ သီးခြားတပ်ဖွဲ့များတွင် အရာရှိများ ရွေးကောက် တင်မြှောက်ကြသည်။ စစ်ပွဲဆိုလျှင် အော့နှလုံးနာနေသည့် ကော့ဆက်များက မြို့ထဲမှ အသာ လျှို့ဝှက် ထွက်သွားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် နောက်ကျနေသည့် ကျေးရွာအသီးသီးမှ ကိုယ်စားလှယ် တော်များသည် မြို့ထဲသို့ တဖွဲဖွဲ ဝင်ရောက်လာနေ ကြ၏။ ကာမင်စကီမြို့ထဲရှိ လမ်းမများပေါ်တွင် ယခုလို သက်ဝင်လှုပ်ရှားမှုမျိုးကို ယခင်က တကြိမ်တခါမျှ မကြုံဖူးခဲ့ချေ။

ဇန်နဝါရီလ ၂၆-ရက်နေ့တွင် ဒွန်စစ်အစိုးရသည် စေ့စပ်ညှိနှိုင်းမှုများ ပြုလုပ်ရန် ကာမင်စကာသို့ ရောက် လာသည်။ သူတို့အဖွဲ့ကို ကြီးမားသော လူအုပ်ကြီးက ဘူတာရုံတွင် ဆီးကြိုကြသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ၏ သက်တော်စောင့် တပ်ရင်းမှ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့က ဧည့်သည်တော်များကို စာတိုက်အဆောက်အအုံသို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုအဆောက်အအုံ တွင် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေးကော်မတီနှင့် အစိုးရကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို တညလုံးလိုလို ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းကြသည်။

သူတို့ အစည်းအဝေး မှ တိကျ ပြတ်သားသော ဖြေရှင်းချက် တခုမျှ ထွက်မလာ။ နံနက် နှစ်နာရီလောက် ရောက်တော့ အဖြေကရှင်းနေပြီ။ ဘယ်လို သဘောတူညီချက်မျှ ရမည်မဟုတ်မှန်း သိသာထင်ရှားနေပြီ။ ထို့ကြောင့် စစ်အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေးကော်မတီ အနေဖြင့် နိဗ္ဗိချာကတ်စ်မြို့သို့ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ တဖွဲ့ စေလွှတ်သင့်ကြောင်း၊ သို့ဆိုလျှင် အနာဂတ် အစိုးရအဖွဲ့နှင့် ပတ်သက်သည့် ပြဿနာအတွက် တိကျသော အဖြေတရပ် ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း အကြံပေး တင်ပြသည်။ ၎င်းအဆိုပြုချက်ကို တော်လှန်ရေး ကော်မတီ က လက်ခံလိုက်သည်။

ဒွန်အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ကာမင်စကီမှ ထွက်ခွာကြသည်။ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေး ကော်မတီ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့က နိဗ္ဗိချာကတ်စ်မြို့သို့ ချက်ချင်းလိုက်သည်။ သူတို့အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်က ပေါ့တီလ်ကော့။ ဖမ်းဆီး ထားသည့် ဥက္ကဋ္ဌ၏ တပ်ရင်းမှ အရာရှိများကို ကာမင်စကီမြို့တွင် ဓားစားခံအဖြစ် ထိန်းသိမ်းထားကြလေသည်။

ရထားတဲ့ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်တွင် နှင်းမုန်တိုင်း တိုက်နေသည်။ ဒေါသတကြီး။ မီးရထား လမ်းနံဘေး ပြိုစပျက်စ နံရံများပေါ်တွင် လေနှင့်အတူ လွင့်ပါလာသည့် နှင်းပွင့်နှင်းဖတ်တွေ တင်နေသည်ကို မြင်တွေ့နေရသည်။ မီးရထား အလုပ်သမားတန်းလျားများ၊ ကြေးနန်းတိုင်များနှင့် သဗ္ဗရနံ့ပေါင်း ပစ္စည်းပစ္စယများ ပေါ်တွင် နှင်းများ လွှမ်းနေ သည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ငြီးငွေ့စရာ၊ စိတ်ပျက်စရာ၊ မျက်စိညောင်းစရာ။ အဆိုပါ နှင်းပွင့်များသည် လေပြင်းနှင့်အတူ မြောက်အရပ်သို့ လွင့်မျောပါသွားသည်။ မီးရထားတဲ့ထဲတွင် ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့များ အုံ့ဆိုင်းမှိုင်းဝေနေသည်။ နိဗ္ဗိချာကတ်စ် သို့ ဦးတည်သွားနေသည့် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သည် သွားသာသွားနေရသည်။ ဤခရီးစဉ်မှ အကျိုးရှိမည့် ရလဒ်များ ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု မယုံကြည်ကြ။ သူတို့ စကားစမြည်ပြောကြသည်။ သို့သော် ပြောဖြစ်သည် ဆိုရုံမျှသာ။ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုက ပျင်းရိငြီးငွေ့စရာ။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ပေါ့တီလ်ကော့ က သူ၏ ယေဘုယျ သဘောထားကို ထုတ်ပြောတော့၏။

“ဒီအစည်းအဝေးက ဘာမှ ထူးခြားလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ဘာသဘောတူညီချက်မှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။”

နုတ်ဆိတ်စွာထိုင်နေကြပြန်သည်။ နိဗ္ဗိချာကတ်စ် မြို့နားသို့ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ မီးနေ့ဗိက စပြီး ဇာတ်ကြောင်း ပြန်သည်။

“ဟိုတုန်းကဆိုရင် ဥက္ကဋ္ဌရဲ့တပ်ရင်းမှာ တာဝန်ထမ်းရတဲ့ ကော့ဆက်တွေဟာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ချိန် ပြည့်သွား တာနဲ့ အိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတော့တာပဲ၊ သူတို့ရဲ့သေတ္တာကြီးတွေ၊ သူတို့ရဲ့ မြင်းတွေနဲ့ တခြား ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ရထားပေါ် တင်ကြတော့တာပဲ။ အဲဒီနောက် ရထားကြီး တရွေ့ရွေ့နဲ့ စထွက်သွားပြီး ဗော်ရီနက်စ်မြို့လည်း ရောက်ရော ရထားလမ်းက ဒွန်မြစ်ကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် စပြီး ဖြတ်ကျော်တော့တာပဲ။ အဲဒီလို ဖြတ်ကျော်ပြီးဆိုရင် ရထားစက်ခေါင်း မောင်းတဲ့သမားက ရထားအရှိန်ကို လျှော့ချလိုက်တော့တာပဲ။ လျှော့တာမှ ရထားရွေ့တယ် ဆိုရုံလောက်ကလေး လျှော့ချ တာဗျ။ ခရီးသည်တွေ ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ သူက သိနေပြီးသားလေ။ အဲ...ရထားကြီး မြစ်ကူး တံတားပေါ် ရောက်ပြီ ဆိုတာနဲ့..ကျုပ်တို့ရဲ့ အဘိုးတွေ.. အဖေတွေပေါ့ဗျာ၊ ကော့ဆက်တွေအားလုံး ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်ကုန်ကြတော့တာပဲ။ ဒွန်၊ ဒွန်မြစ်မဟာ၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဒွန်၊ ငါတို့ရဲ့ဖခင်၊ ငါတို့ကို အစာရေစာကျွေးမွေးတဲ့ ဒွန်မြစ်သခင်ကြီး၊ တို့ရဲ့ မဟာ ကရုဏာရှင်ကြီး ဒွန်ကို ပြန်တွေ့ရပြီဟေ့ ...ဟေးဆိုပြီး အော်ကြ ဟစ်ကြ ကြွေးကြော်ကြတာ ဆူညံနေတာ ကလား။ ဒွန်ကို တွေ့ရရင်ကို အရမ်းပျော်ကြတာလေ။”

“နောက်ပြီး ရထားပြတင်းပေါက်တွေထဲကနေ သူတို့ရဲ့ ကက်ဦးထုပ်တွေ၊ ကျူးနစ်အင်္ကျီ အဟောင်းတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ၊ ရုပ်အင်္ကျီတွေ၊ နောက်ပြီး ဘာတွေ ပါသေးသလဲ ဆိုတာ ဘုရားသခင်မှပဲ သိတော့မယ်... အဲဒါတွေကို ရေထဲ ပစ်ချကြတာဗျ။ သူတို့ စစ်မှုထမ်းရာက ပြန်လာတဲ့အခါ ဒွန်မြစ်မဟာကြီးကို လက်ဆောင်တွေ ပေးကြတာလေ။ ရှေ့တန်းပြန်လက်ဆောင်တွေပေါ့။ တခါတလေများဆို ရေထဲမှာမျောနေတာ ဥက္ကဋ္ဌတွေ ဆောင်းတဲ့ အပြာရောင် ကက်ဦးထုပ် တွေဗျို့။ ရေထဲမှာ ကူးခတ်နေတဲ့ ငန်းကလေးတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် ရေစီးမှာ မျောနေတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးတွေ ကျနေတာပဲ...။ အဲဒါ ကတော့ ဟိုးရှေးပဝေသဏီကတည်းက တည်ရှိခဲ့တဲ့ ကော့ဆက်တွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံပဲ”

ရထားကြီး အရှိန်လျှော့သွားသည်။ နောက်ဆုံး ရပ်သွားသည်။ ကော့ဆက်တွေ ထိုင်ရာမှ ထကြသည်။ ခရီဗို ရှုလီကော့ က သူ၏ ကျူးနစ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးတွေ တပ်ရင်း မဲ့ပြီး ပြီးလျက် ပြောသည်။

“ကဲ.... ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ရောက်ပါပြီဗျား”

“ဒီလူတွေ သူတို့ရဲ့ ဧည့်သည်တော်တွေကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့၊ ပျူပျူငှာငှာ ကြိုဆိုဖော် မရကြဘူးနော်”

စကာချုံကော့က ဟာသစကားပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။

အရပ်ရှည်ရှည် ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က ရထားတွဲ တံခါးကို ဝုန်းခနဲတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးခေါက်ခြင်း၊ အသံပေးခြင်း ပင်မပြု။ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်များအား တစ်ဦးချင်း စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က ရန်လို မှန်းတီးသည့် အကြည့်များ။ နောက်ပြီး တမင် လုပ်ထားသည့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရိုင်းရိုင်းလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“လူကြီးမင်းတို့ကို ခေါ်လာဖို့ ကျုပ်ကို ညွှန်ကြားထားတယ်၊ ဒီတော့ မစ္စတာဘော်လ်ရှီဗစ်တို့ အနေနဲ့ ရထားပေါ်က အမြန်ဆုံးဆင်းကြပါ။ ပရိသတ်က ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ ကျုပ် မပြောနိုင်ဘူး၊ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ လုံခြုံရေး ကိုလည်း ကျုပ် အာမ မခံနိုင်ဘူး”

“ဟင်း .. လာပါပြီဗျား၊ အယုတ်တမာကောင်တွေ၊ ကော့ဆက်တွေအပေါ် သစ္စာမဲ့တဲ့ကောင်တွေပေါ့”

လူအုပ်ကြီးထဲတွင် ရောပြီးရပ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းမွေး အရှည်ကြီးကို အရာရှိက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောသည်။ ပေါ့တီလ်ကော့ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ အနေရအထိုင်ရခက်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ခရီဗို ရှုလီကော့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ လူအင်အား တော်တော်များသော

အရာရှိများက ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို ဝိုင်းရံ ကာကွယ်ထားသည်။ သူတို့အဖွဲ့ အစိုးရဌာနချုပ်သို့ ရောက်သည့်တိုင် လူစုလူဝေးကြီးက ဝိုင်းဝန်း ဆန္ဒပြနေဆဲ။ သူတို့ အဖွဲ့ကို သည်နေရာမှာပင် ချက်ချင်း လက်ငင်း ဝိုင်းပြီး အမဲဖျက်ပစ်ဖို့ သွေးဆာနေသည့် လူအုပ်က တောင်းဆိုကြသည်။ သူတို့အဖွဲ့ကို အော်ဟစ်ပြီး ကျိန်စာတိုက်၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာနေသည်မှာ အရာရှိများနှင့် ဂျန်ကာများသာ မဟုတ်ဘဲ သားသားနားနား ကြော့ကြော့မော့မော့ ဝတ်စားထားသည့် မိန်းမတွေ။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများနှင့် ကော့ဆက် လေးငါး ယောက်လောက်ပင် ပါဝင်သေးသည်။

အစိုးရအဖွဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးဌာန ခန်းမမှာ သိပ်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီး မဟုတ်။ ယခု စုဝေးရောက်ရှိလာသည့် လူတိုင်းကို နေရာထိုင်ခင်း ပေးနိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းခြင်းမရှိ။ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင်များက စားပွဲတဖက်ခြမ်းတွင် နေရာယူပြီး ထိုင်ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာသည်။ မဆိုစလောက်ကလေး လက်ပြင် ကုန်းနေသည့် ကာလီဒင်သည် ဘိုဂျီစကီးနှင့် အတူတွဲပြီး စားပွဲနားသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ သူ့ခြေလှမ်းက ခိုင်မာမြဲမြံသည့် ဝံပုလွေ ခြေလှမ်းများ။ သူက သူ့ကုလားထိုင်ကို ဆွဲပြီးထိုင်သည်။ အရာရှိအဆောင်အယောင် တံဆိပ်များ တပ်ထားသည့် သူ့ကက်ဦးထုပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး တင်သည်။ ဆံပင်ကို လက်ဝါးဖြင့် နောက်ဘက်သို့ သပ်သည်။ ပြီးတော့ ကျူးနစ် အပေါ်အင်္ကျီ၏ ဘေးအိတ်ကြီးကို ကြယ်သီးတပ်သည်။ ထို့နောက် ဘိုဂျီစကီး ဘက်သို့ ကိုယ်ကို စောင်းပြီး တခုခုကို တိုးတိုး တိတ်တိတ် ပြောလိုက်သည်။ သူ့အမူအရာနှင့် လှုပ်ရှားမှုတိုင်း ကြုံခိုင်ခွဲကောင်းခြင်း၊ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်ရှိသည့်ဟန်ပန်များ ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်။ ယခုလောလောဆယ် ပြုလုပ်ရမည့် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲ အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံမှာ ဘိုဂျီစကီး မျက်နှာတွင် ပိုမိုပေါ်လွင်နေ၏။ သူက ထိုင်ပြီး တိုးတိုး တိုးတိုး ပြောနေသည်။ နှုတ်ခမ်းများက လှုပ်သည်ဆိုရုံမျှကလေး နားကိုင်းမပါသည့်မျက်မှန်နောက်မှ ခပ်စွေစွေမျက်လုံး များက အရောင်တောက်နေသည်။ သူ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဟိုဟာလုပ် သည်ဟာလုပ် အလုပ်ရှုပ်ခြင်းဖြင့် ဖုံးကွယ် ထားသည်။ သူ့လက်များက အငြိမ်မနေ။ အင်္ကျီ ကော်လာကို ဆွဲစေ့သည်။ မေးစေ့ကို ပွတ်သည်။ နောက်ပြီး မျက်ခုံးတွေ ပင့်တင် သည်။ အခြားအစိုးရအဖွဲ့ ကိုယ်စားလှယ်များက ကာလီဒင်၏ တဖက်တချက်တွင် ထိုင်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကာလီဒင်က သူ့ရှေ့တည့်တည့် စားပွဲဟိုဘက်ခြမ်းတွင် ထိုင်နေသည့် ပေါ့တီလ်ကော့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်သည်။

“ကျုပ်တို့ အစည်းအဝေး စလို့ရပြီထင်တယ်”

ပေါ့တီလ်ကော့ ပြီးသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ ယခုကဲ့သို့ လာခဲ့ရသည့် အကြောင်းရင်းများကို အားလုံးကြားသာသည့် လေသံဖြင့် ရှင်းပြသည်။ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေးကော်မတီ ပြုစုထားသည့် ရာဇသံကို ခရီဗော့ရှလီကော့က စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ကာလီဒင်၏ ရှေ့သို့ တိုးပေးသည်။ သို့သော် ကာလီဒင်က သူ့လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး ငြင်းပယ်သည်။ ပြီးမှ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောသည်။

“ဒီစာရွက်ကို အစိုးရအဖွဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ တစ်ယောက်ချင်း ဖတ်ရှုလေ့လာနေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ အဲဒါဟာ သက်သက် အချိန်ဖြုန်းသလို ဖြစ်နေမှာပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရာဇသံကို အသံထွက်ပြီး ဖတ်ပြလိုက်ပါ။ ပြီးမှ ကျုပ်တို့ အဲဒီအကြောင်း ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။”

ခရီဗိုရှလီကော့ မတ်တတ်ရပ်သည်။ သူ၏ မိန်းမသံ သေးသေးမျှင်မျှင်ကလေးသည် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည့် ခန်းမထဲတွင် မသဲမကွဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။ တော်လှန်ရေးကော်မတီ၏ တောင်းဆိုချက်ကား စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ဥက္ကဋ္ဌနှင့် သူ၏ အစိုးရတဖွဲ့လုံး ရာထူးမှ နုတ်ထွက်ပေးဖို့ ဖြစ်၏။ သူ ဖတ်ပြနေသည့် အသံမှ မပျောက်သေးမီ ကာလီဒင်က ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မာမာကျောကျော မေးလိုက်၏။

“ဒီလိုရာဇသံပေးဖို့ ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်တပ်တွေက တောင်းဆိုခွင့်ပေး လိုက်လို့လဲ”

ပေါ့တီလ်ကော့နှင့် ခရီဗိုရှလီကော့တို့ အကြည့်ချင်း ဖလှယ်သည်။ ပြီးတော့ ပေါ့တီလ်ကော့ အသံ ထွက်ပြီး ရေတွက်ပြသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ သက်တော်စောင့်တပ်ဖွဲ့တွေ၊ ကော့ဆက် သက်တော်စောင့် တပ်ဖွဲ့တွေ၊ အမှတ်(၆)နဲ့ အမှတ်(၃၂) အမြောက်တပ်တွေ၊ တပ်ရင်း(၄၄)...”

သူက တပ်မ တခု၏ အမည်ကို ရွတ်ပြတိုင်း သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်မှ လက်ချောင်း တစ်ချောင်းကို ချိုးသည်။ သည်တော့ အစည်းအဝေး ခန်းမထဲတွင် ဟားတိုက်သရော် လှောင်ပြောင်သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ပေါ့တီလ်ကော့ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။ သူ၏ အမွေးထူလက်များကို စားပွဲတွင် ထောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အသံကိုမြင့်ပြီး ပြောတော့၏။

“တပ်ရင်း (၂၈)၊ အမြောက်တပ်ဖွဲ့ (၂၈)၊ တပ်ရင်း (၂၇)၊ တပ်ရင်း (၁၄)...”

သူ့စကား ဆုံးသွားသောအခါ ကာလီဒင်က မေးခွန်းနည်းနည်းမေးသည်။ အရေးမပါ အရာမရောက်သည့် အပိုစာသား မေးခွန်းများ။ ထို့နောက် စားပွဲခုံအစွန်းနှင့် သူ့ရင်ဘတ် ဖိကပ်ထားပြီး

ပေါ့တီလ်ကော့ ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လျက် မေးခွန်းတခုထုတ်သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဆိုဗီယက်ပြည်သူ့နိုင်ငံရဲ့ ဝန်ထမ်း အရာရှိတွေရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာကို အသိအမှတ် ပြုသလား”

ပေါ့တီလ်ကော့ ရေတဖန်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။
ဖန်ခွက်အလွတ်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်တင်ပြီး နှုတ်ခမ်းမွေး များကို
အင်္ကျီလက်ဖြင့်သုတ်သည်။ ပြီးတော့ ဝေလည်ကြောင်ပတ်ဖြေသည်။
သူ့စကားကို ဖြတ်ပြီး ခရီဗိုရှ်လီကော့က ဝင်ရှင်းသည်။

“ကော့ဆက်တွေက နိုင်ငံတော်က လွတ်လွတ် လပ်လပ်
ရွေးချယ်တင်မြှောက်ထားတဲ့ ကိုယ်စားလှယ် တွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့
အစိုးရဆိုရင် ဘယ်အစိုးရကိုမှ အပြစ်မတင် မကန့်ကွက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ကျုပ်တို့က ကော့ဆက်တွေလေ။ ဒီတော့ အစိုးရဟာလည်း ကျုပ်တို့
ရွေးကောက်တင်မြှောက်တဲ့ ကော့ဆက်အစိုးရပဲ ဖြစ်သင့်တာပေါ့”

“ဘရွန်စတိန်းနဲ့ ဘရွန်စတိန်းလို လူစားတွေ ဆိုဗီယက်အဖွဲ့
ထိပ်ပိုင်းမှာ ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ မှတ်ချက်ကို ကျုပ်တို့က ဘယ်လို
အဓိပ္ပာယ် ကောက်ရမှာလဲ”

“ရုရှားနိုင်ငံတော်ကြီးက သူတို့ကို ယုံကြည် စိတ်ချတယ်၊ ဒီတော့
ကျုပ်တို့ကလည်း သူတို့ကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ အပ်နှံတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ သူတို့နဲ့ ဆက်ဆံမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကာလီဒင် သူ့လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် စားပွဲခုံ ကို ခေါက်နေသည်။
ပြီးမှ စူးစူးစမ်းစမ်းမေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေကြားမှာ တူညီတဲ့ အချက်တွေ
ဘာတွေများရှိလို့လဲ”

“ကျုပ်တို့က ဒွန်နယ်မြေမှာ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်နဲ့ ကော့ဆက်အစိုးရကို
လိုချင်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၇-ရက် နေ့မှာ စစ်ကောင်စီ
အစည်းအဝေးခေါ်တာကို ခင်ဗျားတို့ သိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ၊ အဲဒီမှာ စစ်ကောင်စီ
အဖွဲ့ဝင်တွေ ပြန်ပြီး ရွေးချယ်တင်မြှောက်ကြမယ်၊ အဲဒီမှာ ပူးတွဲ အုပ်ချုပ်ရေး
ဖွဲ့စည်းမယ် ဆိုရင်ရော ခင်ဗျားတို့ သဘော တူမှာလား”

“သဘောမတူပါဘူး”

ပေါ့တီလ်ကော့ မျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီး ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြတ်ပြတ်သားသား

ပြန်ကြားသည်။

“တကယ်လို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့က လူနည်းစု ဖြစ်နေရင် ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ အကောင် အထည် ဖော်ဖို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတို့ကို အမိန့်ပေး လမ်းညွှန် ကြရလိမ့်မယ်”

“အဲဒါကတော့ အကျပ်ကိုင်မှု ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဘိုဂျိမ်စကီးက ပေါ့တီလ်ကော့ကို ကြည့်နေရာမှ ခရီဗိုရှလီကော့ထံသို့ အကြည့်ပြောင်းသည်။

“ခင်ဗျားတို့ စစ်ကောင်စီကို အသိအမှတ်ပြုသလား”

“အဲဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်...”

ပေါ့တီလ်ကော့ ပခုံးတွေတွန့်ပြသည်။

“ဒေသဆိုင်ရာ စစ်ဘက်ကော်မတီက လူထုကိုယ်စားလှယ်တွေ ပါဝင်တဲ့ ညီလာခံတရပ် ခေါ်ယူပြီး ကွန်ဂရက် အဖွဲ့ တဖွဲ့ ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ကွန်ဂရက် အဖွဲ့ဟာ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့တွေရဲ့ ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှာ အလုပ်လုပ်ကြမှာပါ။ တကယ်လို့ ကွန်ဂရက်အဖွဲ့ကို ကျုပ်တို့ အားရကျေနပ်မှု မရှိဘူး ဆိုရင် အဲဒီအဖွဲ့ကို အသိအမှတ် မပြုပါဘူး”

“ဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်သူတွေက အဆုံးအဖြတ် ပေးမှာလဲ”

“ပြည်သူလူထုတွေပါ ခင်ဗျား”

ပေါ့တီလ်ကော့ ဦးခေါင်းကို ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား မော့လိုက်၏။

ခဏနေတော့ ကာလီဒင် စကားပြောပြန်သည်။ ခန်းမထဲမှာ ထွက်ပေါ်နေသည့် တဝေါဝေါအသံများ ငြိမ်တိတ် သွားသည်။ ဆောင်းဦးရာသီလို လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းပြီး အားမာန်မပါသည့် သူ့အသံကို ပီပီသသကြီး ကြားကြရသည်။

“ဒေသဆိုင်ရာ စစ်ဘက်တော်လှန်ရေးကော်မတီရဲ့ တောင်းဆိုမှုကြောင့် အစိုးရက အာဏာစွန့်မပေးနိုင်ဘူး။ လက်ရှိအစိုးရဟာ ဒွန်ဒေသရဲ့ လူဦးရေအားလုံးက တင်မြှောက်ထားတဲ့ အစိုးရပဲ၊ အဲဒီ ကျုပ်တို့အစိုးရကို အာဏာစွန့်စေ လိုတယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဦးရေ အားလုံးကို တခဲနက် တောင်းဆိုရမယ်။ လူတစု အဖွဲ့ကလေး တဖွဲ့က လာပြီးတောင်းဆိုလို့ မရဘူး။ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေ အသုံးချခံနေရတဲ့ မျက်ကန်း အဖွဲ့ အစည်းပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ကော့ဆက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားတို့အပေါ် ကျရောက်နေတဲ့ ကြီးလေးတဲ့ တာဝန်တွေကို သဘောမပေါက်ဘဲ ဂျာမန်

ကြေးစား စစ်သားတွေရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လုပ်နေကြတဲ့ လူတွေပဲ။ ကျုပ်တို့အစိုးရဟာ ဒွန်ဒေသရဲ့ လူဦးရေအားလုံးက တင်မြှောက် ထားတာနော်။ အဲဒီတော့ အဲဒီအစိုးရနဲ့ ပဋိပက္ခဖြစ်မယ့် လမ်းကြောင်းကို ရွေးခြင်းအားဖြင့် ခင်ဗျားတို့ဟာ ကိုယ့်ဇာတိ မြေပေါ်က လူတွေအားလုံး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျပြီး ဆင်းရဲမွဲတေအောင် လုပ်ဆောင်ရာ ရောက်နေတယ်နော။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စကို ထပ်ပြီး စဉ်းစား ချင့်ချိန်ကြဖို့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် အကြံပေးချင်တယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆိုတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့် သြဇာအာဏာကို ကျုပ် ဖက်တွယ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ စစ်ကောင်စီတဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းမှာ။ တိုင်းပြည် ရဲ့ ဦးတည်ချက်နဲ့ ပန်းတိုင်တွေကို အဲဒီစစ်ကောင်စီက အကောင်အထည်ဖော် ဖြည့်ဆည်းပေးမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစစ်ကောင်စီ မဖွဲ့စည်းနိုင်သေးမီ ကာလအတွင်းမှာတော့ ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့ရာထူးမှာ ဆက်ပြီးရှိနေဦးမယ်။ ကဲ... ဒီတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အနေအထားကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားချိန်ဆကြပါဦးလို့ ကျုပ် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အကြံပေး ပါတယ်”

ပေါ့တီလ်ကော့ သူကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ရွှေ့သည်။ သူစကားပြောသောအခါ သူ့အသံ တင်းမာနေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် တုန်ခါနေသည်။ သူ၏ ပြင်းပြသော ယုံကြည်ချက်ကို ဖော်ပြနိုင်မည့် စကားလုံးများကို ရွေးချယ် ပြောသည်။

“တကယ်လို့ စစ်အစိုးရဟာ ယုံကြည်စိတ်ချ လောက်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေကို ကျုပ်တို့ လိုလိုလားလား ပြန်ပြီးရုပ်သိမ်းမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပြည်သူလူထုက အဲဒီအစိုးရကို မယုံကြည် စိတ်မချဘူးလေ၊ ဒီကနေ့ ဖြစ်နေတဲ့ ပြည်တွင်းစစ်ကို စပြီး မီးမွှေးပေးခဲ့တာ လူကြီးမင်းတို့ပါ။ ကျုပ်တို့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူကြီးမင်းတို့အနေနဲ့ ကော့ဆက်နယ်မြေဒေသ ကာကွယ်ရေးကို ဘာကိစ္စ ထွက်ပြေးနေရတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ လက်ထဲ ထိုးအပ်ခဲ့ရတာလဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အေးချမ်းငြိမ်သက်တဲ့ နယ်မြေဒေသကို ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေက စစ်ပြုလာတာ အဲဒါကြောင့်ပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်ကတော့ အညံ့ခံ အရှုံးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ရဲ့ အလောင်းပေါ်က ကျော်လွှားပြီးမှ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ချင်ရာ လုပ်လို့ရမယ်။ စစ်ကောင်စီက ဒွန်နယ်မြေဒေသကို ကယ်တင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တော့ မယုံဘူး။ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားတွေကို ဖိနှိပ်တိုက်ခိုက်ဖို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နောက်လိုက်နောက်ပါတွေကို ဘာဖြစ်လို့ လွှတ်လိုက်သလဲ။ စစ်အစိုးရ က ပြည်တွင်းစစ် မဖြစ်အောင် ရှောင်ရှားပါမယ်ဆိုတဲ့ ဘယ်လိုအာမခံချက်မျိုးတွေ ပေးသလဲဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြ စမ်းပါ။ ပြည်သူလူထုနဲ့ ရှေ့တန်းပြန် ကော့ဆက်တွေအားလုံး ကျုပ်တို့ဘက်မှာ ရှိတယ်ဗျာ”

ခန်းမထဲတွင် ရယ်မောသံများ လွင့်ပျံ့လာသည်။ ပြီးတော့

ပေါ့တီလ်ကော့အား ရှုတ်ချဆန့်ကျင်သည့် ဒေါသသံ များကိုလည်း ကြားရသည်။ ပေါ့တီလ်ကော့က နီမြန်းနေသည့် သူ့မျက်နှာကြီးကို ထိုသူတွေဘက် လှည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကား ပြောသည်။ ခါးသီးနာကြည်းစွာ ပေါက်ကွဲထွက်လာ သည့် သူ့ဒေါသများကို ဖုံးဖိဖို့ မကြိုးစားတော့။

“ခင်ဗျားတို့ ခုနေတော့ ရယ်ထားကြဦးပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ အားပါးတရ ရယ်လို့ မောလို့ မပြီးမိမှာပဲ ခင်ဗျားတို့ ချုံးပွဲချ ငိုကြရလိမ့်မယ်၊ မှတ်ထား။”

သူက ကာလီဒင်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။ ကာလီဒင်ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအနေနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ကို ကျုပ်တို့ကို လွှဲပြောင်းပေးဖို့ ကျုပ်တို့ တောင်းဆိုတယ်။ ဆင်းရဲသား ကျောမွဲတွေရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ အစိုးရဖွဲ့မယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့နယ်မြေပေါ်က ဘုဇွာ အရင်းရှင်တွေနဲ့ အပျော်တမ်းစစ်တပ်တွေကို ရှင်းထုတ် ပစ်ရမယ်”

ကာလီဒင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဒွန်စစ်အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ် တော်တော်များများက သူတို့၏ ကွဲပြားခြားနားသော အမြင်များကို တော်လှန်ရေးကော်မတီ အဖွဲ့ဝင်များအား ရှင်းပြဖျောင်းဖျဖို့ ကြိုးစားကြ၏။ အစည်းအဝေးခန်းမထဲတွင် ပြာဝေမှုန်မှိုင်းနေသည်။ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေ တလူလူ လွင့်ပျံလျက်။ ပြတင်းပေါက်များ အပြင်ဘက်တွင်တော့ နေမင်းကြီး သည် သူ၏ တနေ့တာခရီးစဉ်ကို အဆုံးသတ်စပြုနေပြီ။ ပြတင်းပေါက်မှန်များကို လာရောက်တွယ်ကပ်နေသည် ကတော့ နှင်းများဖြင့် အေးခဲနေသည့် ထင်းရှူးကိုင်းများ။

နောက်ဆုံးတော့ လာဂူတင် ဆက်ပြီး အောင့်အည်း သည်းခံမနေနိုင်တော့။ စစ်အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး ပြောနေသည့် စကားကို ကြားဖြတ်ပြီး ကာလီဒင်ဘက် လှည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

“ဆုံးဖြတ်ချက် တခု ချပါတော့။ မပြီးနိုင်မဆုံးနိုင် ပြောဆိုဆွေးနွေး နေတာတွေ အဆုံးသတ်သင့်ပြီ”

လာဂူတင် စိတ်တိုသွားသည်ကို ဘဝင်ကျပုံ မရသည့် ဘိုဂျိမ်စကီ က ကပ်ပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောသည်။

“စိတ်မလောပါနဲ့ လာဂူတင်။ ရေတကျိုက် သောက်လိုက်ပါ။ အဲဒီလောက် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းပြီး မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်လာရင် ဘယ်သူမဆို ဝက်ရူးပြန် ရောဂါ ဖြစ်တတ်တယ်ဗျ။ နောက်တခုရှိတာက လူတွေ စကားပြောနေရင် ဝင်ပြီး ကြားဖြတ်မပြောရဘူးလေ၊ ဒီနေရာက ကျုပ်တို့ရဲ့

ဆိုဗီယက်အဖွဲ့ တဖွဲ့မှ မဟုတ်ဘဲ ဟာ”

ခဏနေတော့ ကာလီဒင် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သူ၏ အကြောင်းပြန်ချက်ကို မဆွကပင် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားပြီးသား။ နောက်ပြီး အင်အားကြီးမားသော သူ့ လက်အောက်ခံ တပ်ဖွဲ့များကို ကာမင်စကာမြို့ဆီသို့ ဦးတည် ချီတက်ဖို့ ကြိုတင်အမိန့်ပေးထားပြီးသား။ သို့သော် သူက ပရိယာယ်သုံးပြီး အချိန်ဆွဲနေခြင်း။ နောက်တော့ တဖက်လူတွေ လှုပ်ရှားဖို့ အချိန်နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာပြီး ခြေတလှမ်း နောက်ကျစေမည့် အဆိုပြုချက်ဖြင့် အစည်းအဝေးကို ရုပ်သိမ်းလိုက်၏။

“တော်လှန်ရေးကော်မတီရဲ့ အဆိုပြုတင်ပြချက်တွေ ကို ဒွန်အစိုးရက ချင့်ချိန်စဉ်းစားပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အဖြေကို မနက်ဖြန်မနက် ဆယ်နာရီ အရောက် စာနဲ့ရေးပြီး ပြန်ကြားလိမ့်မယ်”

(၈)

နောက်နေ့နံနက်တွင် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေးကော်မတီသို့ ပြန်ကြားသည့် စစ်အစိုးရ၏စာ ရောက်လာ သည်။ စာထဲတွင် ဖော်ပြထားသည်မှ တော်လှန်ရေးကော်မတီ၏ အဆိုပြုချက် အားလုံးကို လုံးဝဥသု ပယ်ချကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကော်မတီကို ဖျက်သိမ်းပစ်ရန်နှင့် ကော်မတီလက်အောက်ခံ လက်နက်ကိုင် တပ်ပေါင်းစု အားလုံးကို တည်ဆဲ အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်မှုလက်အောက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း။ ထိုမျှမကသေး၊ ဒွန်ဒေသသို့ စစ်ချီလာ နေသည့် ဘော်လ်ရှီဗစ် လက်နက်ကိုင်တပ်များနှင့် စေ့စပ်ညှိနှိုင်းရာတွင် ငြိမ်းချမ်းသော သဘောတူညီတရပ် ရရှိအောင် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေးကော်မတီ ကလည်း ပူးတွဲပါဝင်ညှိနှိုင်းပေးရန် အဆိုပြုကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ အဆိုပါ နောက်ဆုံး အဆိုပြုချက်ကိုတော့ တော်လှန်ရေးကော်မတီက သဘောတူသည်။ သို့ဖြင့် လာဂူတင်နှင့် စကော့ချ်ကော့တို့ကို ပူးတွဲညှိနှိုင်းရေး အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ရွေးပြီး တဂန်ရောမြို့သို့ စေလွှတ်လိုက်၏။ ပေါ့တီလ်ကော့နှင့် အခြားအဖွဲ့ဝင်များ ကိုတော့ နိဗိုချာကတ်စ်တွင် ယာယီထိန်းသိမ်းထားသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ခေါ်နက်ကော့ ဦးစီးသည့် ကာလီဒင်၏ လက်နက်ကိုင်တပ်များက လီစီဘူတာရုံကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီ။ ပြီးတော့ ကာမင်စကာဘက်သို့ ဆက်လက် ချီတက်သည်။ ဇန်နဝါရီ ၃၁- ရက်တွင်တော့ ကာမင်စကာမြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြ၏။

တော်လှန်ရေး လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များမှာ ကာမင်စကာမြို့မှ

သေပြေးရှင်ပြေး ထွက်ပြေးကြရသည်။ လူအင်အား လျော့နည်းနေပြီဖြစ်သည့် ကော့ဆက်တပ်ခွဲ များသည် ရထားတွဲများပေါ်သို့ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးတက်ကြရသည်။ သယ်ရပိုးရ ခက်ခဲသောပစ္စည်းများ ဆိုလျှင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရသည်။ သူတို့မှာ စနစ်တကျဖွဲ့စည်း ထားသည့် တပ်ဖွဲ့ဆိုတာ မရှိတော့။ သူတို့ကို စစ်တပ်နှင့် တူအောင် အမိန့်ပေးမည့် အရာရှိများ မရှိ။ သည်တော့ ငါ့မြင်းငါ့စိုင်း ထင်တိုင်းကြ နေကြတော့၏။

ထိုရက်များအတွင်း ထူးထူးခြားခြား ထက်ထက် မြက်မြက် ပေါ်ထွက်လာသူတစ်ဦးမှာ ဂိုလူဆော့ ဆိုသည့် ဗိုလ်ကြီး ဖြစ်၏။ သူက ကော့ဆက် ပြည်သူ့စစ် တပ်ရင်း (၂၇) ၏ တပ်ရင်းမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူ စီမံ ကွပ်ကဲသည်။ သူ၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အုပ်ချုပ်မှုကြောင့် တပ်ရင်း(၂၇)သည် နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် ပုံစံတကျဖြစ်လာသည်။ ကော့ဆက်များက သူ့စည်းကမ်းကို လိုက်နာသည်။ သူ့အမိန့်ကို နာခံသည်။ သူတို့တပ်ရင်းမှာ ရှိသင့်ရှိထိုက်သည့် အရည် အချင်းပြည့် အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် သူ့ကို အသိအမှတ် ပြုကြသည်။ သူတို့တပ်တွေ တပ်ရပ်နေသည့်ကာလ အတွင်း လှုပ်ရှားမှု နှေးကွေးသူများမှာ သူ၏ ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းမှုများနှင့် ကြုံကြရသည်။

“ဟေ့..ဟိုကောင်...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မင့်အမေ လင်တွေနဲ့ တူတူပုန်းတမ်း ကစားနေတယ်များ ထင်နေ သလားဟင်၊ သေတော့မှာပဲ၊ တွဲပေါ် မြန်မြန်တက်၊ တော်လှန်ရေးဆင်နွှဲနေတဲ့ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းကို ငါ အမိန့်ပေးနေတာနော်၊ အမိန့်ကို ချက်ချင်း လိုက်နာစမ်း၊ ဘာကွ.. အဲဒီအပြောသမားဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ငါ အဲဒီကောင်ကို ပစ်သတ်ပစ်မယ်.. အလကားလေအိုး။ တိတ်စမ်း..မင်းဟာ အတွင်းသူလို့၊ တန်ပြန် တော်လှန်ရေးသမား၊ သေဖော်သေဖက် ရဲဘော်ရဲဘက် မဟုတ်ဘူး”

သည်တော့ ကော့ဆက်များက သူ့ဩဇာကို နာခံကြသည်။ သူတို့အထဲမှ တော်တော်များများက သူ၏ စီးစီးပိုးပိုး ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောဟန်ဆိုဟန်များကို သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ကြ၏။ ဘာကြောင့်ဆို သူတို့သည် အတိတ်ကာလ အတွေ့အကြုံ များကို ယခုတိုင် မမေ့နိုင်အောင် စွဲလမ်းနေသေးသောကြောင့်ပင်။ ဟိုတုန်းကဆို အကြမ်းရမ်းဆုံးနှင့် အနိုင်ကျင့် အရက်စက်ဆုံး တပ်မှူး သည် ကော့ဆက်များ၏အမြင်တွင် အတော်ဆုံး တပ်မှူး ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

စစ်ဘက်တော်လှန်ရေးကော်မတီ၏ သီးခြားတပ်ဖွဲ့များသည် ဂလူဘိုကာမြို့သို့ ဆုတ်ခွာသွားသည်။ သူတို့၏ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များနှင့် ပတ်သက်သည့် စီမံအုပ်ချုပ်ခွင့်ကို ဂိုလူဘော့အား ပေးအပ်ထား၏။ နှစ်ရက်မျှပင် မကြာသည့် အချိန်အတွင်း နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲနေသည့် လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များကို ပြန်လည် စုစည်းပြီး စနစ်တကျ ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းလိုက်နိုင်သည်။ နောက်ပြီး ဂလူဘိုကာမြို့သို့ စနစ်တကျ ဆုတ်ခွ နိုင်အောင် လိုအပ်သောပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်လိုက် နိုင်သည်။ ဂိုလူဘော့၏အမိန့်အရ ဂရီဂိုဗီလက်ကော့သည် အရံတပ်ရင်းတရင်းနှင့် ဥက္ကဋ္ဌတပ်ရင်းမှ တပ်ခွဲ တခွဲ စုပေါင်းစပ်ထားသည့် တပ်မတခု၏ တပ်မမှူး အဖြစ် တာဝန်ယူရတော့၏။

ဖေဖော်ဝါရီ ၂-ရက် ညနေချမ်း ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်တွင် မီးရထားလမ်းတလျှောက် တာဝန် ချထားသည့် ကင်းစခန်းများကို စစ်ဆေးဖို့ ဂရီဂို ထွက်လာသည်။ သည်ညကတော့ အလွန်အေးမည့်ည။ နှင်းခဲတွေ သဲသဲလှုပ်လှုပ်ကျမှာ သေချာသည့်ည။ အရှေ့ဘက်မှ တိုက်ခတ်နေသည့် လေက ပြည်ပြည် အေးအေးကလေး။ မိုးကောင်းကင်ကြီးက ကြည်လင်နေသည်။

သူ့ခြေထောက်အောက်မှ နှင်းတွေ ကြွေမှုကုန်သည်။ ဖိုးလမင်းက တဖက်စောင်းငမ်း စောင်းငမ်းနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်လာသည်။ ဂိလာနတစ်ဦး အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားထစ်များမှ တက်နေသည့်နှယ်။ အိမ်များ အလွန် ဟိုမှာဘက်ရှိ စတက်မြက်ခင်းပြင်က ညနေဆည်းဆာ၏ ပြာမှိုင်းမှိုင်းအရောင် ထုတ်လွှတ်နေသည်။ သည်အချိန် ကား ကောက်ကြောင်းတွေ၊ အရောင်တွေနှင့် အကွာအဝေးတွေကို တိတိကျကျ မှန်းဆမရဘဲ အရောရော အထွေးထွေး ဖြစ်မြဲ ဆည်းဆာချိန်။

ကင်းစခန်းများကို လှည့်ပတ်စစ်ဆေးပြီးသောအခါ သူ့အခန်းသို့ သူ ပြန်ခဲ့သည်။ မီးရထားအလုပ်သမား တစ်ဦး ဖြစ်သည့် သူ့အိမ်ရှင်က လက်ဖက်ရည်ဖျော်ဖို့ ရေနွေးအိုး တည်ထားသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲတွင် ထိုင်စောင့်နေသည်။

“ဗိုလ်ကြီးတို့က စပြီး တိုက်စစ်ဆင်မှာလားဟင်”

ဟု အိမ်ရှင်က မေးသည်။

“မပြောတတ်သေးပါဘူးဗျာ”

“ဒါမှမဟုတ် သူတို့ ဒီမြေပေါ်ရောက်လာတဲ့ အထိစောင့်ပြီး တိုက်မှာလား”

“အခြေအနေအရပေါ့ဗျာ”

“အဲဒါက ပိုပြီး ရေရေရာရာရှိတယ်ဗျ။ ဗိုလ်ကြီးတို့အနေနဲ့ စပြီး ထိုးစစ်ဆင်ရအောင် ကိုယ့်ဘက်မှာ ဘာမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို ဖြစ်နေမှတော့ သူတို့အလာကို စောင့်တိုက်တာ ပိုပြီးသင့်မြတ်တာပေါ့။ ဂျာမန်နဲ့ ဖြစ်တဲ့ စစ်ပွဲတုန်းက ကျွန်တော် ကတုတ်ကျင်းတူးတဲ့ တပ်သားအဖြစ် တာဝန်ထမ်းခဲ့တယ်လေ။ ဒါ့ကြောင့် ဘယ်လိုနည်း ပရိယာယ်တွေ ကျင့်သုံးရမယ်ဆိုတာ ပတ်ပတ်နပ်နပ် သိနေတာပေါ့။ ဗိုလ်ကြီးတို့ရဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေက လူအင်အား နည်းနေတယ် မဟုတ်လား”

“တိုက်ပွဲ ဆင်နိုင်လောက်အောင်တော့ လုံလုံ လောက်လောက် ရှိမှာပါ”

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အချေအတင်ငြင်းခုံရမယ့် စကားလမ်းကြောင်းသို့ မရောက်အောင် ဂရီဂို လိမ္မာပါးနပ် စွာ ကွေ့ဝိုက်ရှောင်ရှားဖြေသည်။

သို့သော် ထိုလူက မလျှော့။ သိချင်စိတ်ပြင်းပြစွာဖြင့် မေးခွန်းတွေ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ မေးသည်။ စားပွဲ ပတ်လည်တွင် ဟိုလျှောက်လိုက် သည်လျှောက်လိုက်။ လက်ပြတ်ခါးတို ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအောက်မှ သူ့ဗိုလ်ပိန်ပိန်ကို တဗျင်းဗျင်း ကုတ်သည်။

“အမြောက်တပ်က အင်အား အပြည့်ပဲလား။ သေနတ်တွေ အမြောက်ဆန်တွေရော”

“ခင်ဗျား စစ်တပ်မှာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတယ်နော်။ စစ်သားတစ်ဦးရဲ့ တာဝန်တွေဟာ ဘာတွေလဲဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား”

ဂရီဂို အေးစက်မာကျောစွာ ပြောသည်။ နောက်ပြီး မျက်လုံးများကို ဒေါသတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မီးရထား အလုပ်သမားကြီး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားမှာ ဘာမေးပိုင်ခွင့်ရှိလို့ တပ်သား အရေအတွက်တွေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေကို လာမေး နေရတာလဲ။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဖမ်းချုပ်ပြီး စစ်ဆေးရလိမ့်မယ်”

“ဘုရားရေ...ဗိုလ်ကြီး၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ထိုလူမျက်နှာ ဖြူဖျော့သွားသည်။ ကြောက်လွန်းသဖြင့် စကားတွေ အထစ် အထစ် ဖြစ်ကုန်သည်။

“ဟား...ငါဟာ ငစလူပဲ...ငစလူမှ သုံးမရတဲ့ ငစလူ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြဿနာပေါ်ပြီး များမကြာမီ အတွင်း ထိုအိမ်မှာပင် စခန်းချခွင့်ရသည့် အရံတပ်ရင်း (၂) မှ ကော့ဆက်ခြောက်ယောက် အပြင်မှ

ပြန်လာကြသည်။ သူတို့အားလုံး လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ စားပွဲမှာ ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ ပြီးတော့ ဟီးဟီးဟားဟား ရယ်ကာမောကာ စကားပြောလိုက်ကြသည်မှာ ဆူညံနေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဂရီဂိုက မှေးစက်နေပြီ။ သို့ပေမဲ့ အိပ်မော မကျသေး။ နီးတဝက်၊ အိပ်တဝက်၊ ကော့ဆက်များနှင့် အိမ်ရှင်ကြီး ပြောဆို နေသည့် စကားများကို ကြားတချက် မကြားတချက်။ ကော့ဆက် တစ်ယောက်က ယနေ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံ အကြောင်း ပြောပြနေသည်။

“အဲဒါဖြစ်တုန်းက ငါရှိတာပေါ့။ သတ္တုတွင်း အမှတ် (၁၁) က သတ္တုတွင်း အလုပ်သမား သုံးယောက် ရောက်လာတယ်။ သူတို့ကပြောတယ်။ သူတို့ တပ်ဖွဲ့ကလေးတဖွဲ့ ဖွဲ့လို့ရပြီတဲ့။ အားလုံး စစ်သားအင်အား ဆယ့်တစ်ယောက် စုစည်းလို့ ရတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ လက်နက်မရှိဘူးတဲ့။ ဒီတော့ ငါတို့ အရံထားနိုင်ဖို့၊ လက်နက်တွေနဲ့ သူတို့ကို လက်နက်တပ်ဆင်ပေးဖို့ တောင်းခံကြတယ်လေ။

“ဒီတော့ ပေါ့တီလ်ကော့က သူတို့ကိုပြန်ပြောတာ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကြားခဲ့ရတယ်။ သူက ဘာပြောသလဲ ဆိုတော့ ‘တခြားတနေရာရာမှာ သွားတောင်းကြ ရဲဘော်တို့၊ ကျုပ်တို့မှာ အရံထားရလောက်အောင် ပိုတဲ့ လက်နက် ဘာမှ မရှိဘူး’ တဲ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့မှာ အရံလက်နက်တွေ မရှိဘူးလို့ သူက ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲ။ ငါတို့မှာ အရံဆောင်ထားတဲ့ ရိုင်ဖယ်တွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါသိနေတာပဲဟာ။ အဲ... အဓိကအချက်က အဲဒါမဟုတ်ဘူးကွ။ အဓိကအချက်က တို့အထဲကို တောင်သူလယ်သမားတွေ ဝင်စွက်လာမှာကို ဒီလူ မနာလို ဖြစ်နေတာကွ..”

“သူ မနာလိုဖြစ်တာလည်း မှန်သင့်သလောက် မှန်တာပဲလေ”

နောက်တစ်ယောက်က မှတ်ချက်ချသည်။

“သူတို့ကို လက်နက်တွေ တပ်ဆင်ပေးကြည့်၊ သူတို့ တိုက်ချင်တိုက်မယ်၊ တိုက်ချင်မှလည်း တိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာတွေ ပေါ်လာတာနဲ့ တပြိုင်တည်း ဒီလူတွေ အဲဒီလက်နက်တွေ ကောက်ကိုင်တော့မှာပဲ”

ယနေ့ အတွေ့အကြုံအကြောင်း စပြောသူက အတွေးထဲနစ်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ ဇွန်းဖြင့် သူ့ဖန်ခွက်ကို ခေါက်နေ သည်။ ပြီးတော့ ချင့်ချင့်ချိန်ချိန် တွေးတွေး ဆဆဖြင့် စကားလုံးများ ရွေးပြီး သူ့အယူအဆကို ပြန်ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒီအဖြစ်မျိုး မဖြစ်ပါဘူး။ ပြည်သူလူထုအားလုံးရဲ့ အကျိုးစီးပွားအတွက် ဒီသမိုင်းကြောင်း မှာ ငါတို့ ပါဝင်လာအောင် ဘော်လီရှိဗစ်တွေက ငါတို့နဲ့ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးမှာပါ။ ပြောသာပြောရတယ်

ငါတို့တတွေဟာလည်း တနည်း တဖုံ အားဖြင့် ဘော်လံ ရှိဗစ်တွေပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ တို့တတွေ ပထမဦးဆုံး လုပ်ရမှာက ကာလီဒင်ဆိုတဲ့ ငစလူကြီးကို ကန်ထုတ်ပစ်ဖို့ပဲ။ အဲဒီနောက်မှာမှ မီးစင်ကြည့်ကရမှပေါ့ကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဘက်က စွန့်လွှတ်ပေးအပ်စရာ ဘာဆို ဘာမှမရှိဘူးဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား ဟကောင် လေးရ။ ဆိုပါစို့ကွာ...မြေယာဝေခြမ်းရေးမှာ ငါတို့ မြေအကောင်းစားလေး သုံးဧကလောက် ရလိုက်တယ် ဆိုပါစို့။ ကျန်တာ ဒီလောက် ကောင်းတာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ကွာ တို့က သူတို့ကို ဘာများ ပေးစရာ ရှိလို့လဲ၊ တို့ဘက်က ဘာများ ရှုံးစရာ ရှိလို့လဲ...ကဲ”

“သူတို့က မင်းတို့ဆီက မယူပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မြေတွေ အများကြီးပိုင်ထားတဲ့လူတွေ ပြည့်လို့”

ဂရီဂို မေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားချိန်တွင် ကော့ဆက်တွေလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အသီးသီး လဲလျောင်းကြပြီ။ လဲလျောင်းပြီးသည့် နောက်တွင်လည်း မြေတွေကို ဘယ်လိုခွဲစိပ်ဝေခြမ်းသင့်ကြောင်း ဆက်လက်ငြင်းခုံနေကြ သေးသည်။

(၁၀)

နံနက်မိုးမသောက်မီ အိမ်အပြင်ဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော သေနတ်သံတချက်ကြောင့် သူတို့တတွေ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာကြသည်။ ဂရီဂို ကမန်းကတန်း ရှုပ်အင်္ကျီကောက်စွပ်သည်။ အရေးထဲ အင်္ကျီလက်မောင်း စွပ်ရာမှာ ထစ်ငေါ့ နေသေးသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီဝတ်ပြီးတော့ ကျူးနစ်အင်္ကျီကို ယူသည်။ ပြီးတော့ ဘွတ်ဖိနပ်တွေ ကောက်စွပ်ပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။ တရစပ်ပစ်ခတ် နေသည့် သေနတ်သံတွေ လမ်းထဲမှာ ဆူညံနေသည်။ လှည်းတစီး ပုန်းဒိုင်းကြ မောင်းသွားသည်။ အိမ်တံခါး အပြင်မှ အော်ဟစ်လိုက်သည့် တစုံတစ်ယောက်၏ အသံက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် အော်ဟစ်သံ။

“လက်နက်တွေရှိတဲ့နေရာကို ပြေးကြ... လက်နက်တွေ ဆွဲကြ... မင်းတို့တော့ သေတော့မှာပဲ”

ခေါ်နက်ကော့ တပ်ဖွဲ့များက ကင်းစခန်းများကို ဝင်စီးသည်။ ပြီးတော့ မြို့တွင်းသို့ တရကြမ်း လှိုမ့်ဝင် လာကြသည်။ မီးခိုးရောင်မြူနန်းများဖြင့် မည်းမှောင်နေသည့် ညထဲသို့ မြင်းသည်တော်တွေ ဒုန်းစိုင်း ဝင်လာသည်။

ယောက်ျားကြီးတွေ လမ်းများပေါ်မှာ ပြေးကြလွှားကြ။
သူတို့၏ဘွတ်ဖိနပ်များက တစွပ်စွပ် အသံတွေ မြည်လျက်။ လမ်းမကြီး၏
ထောင့်တွင် စက်သေနတ်တလက် ဆင်လိုက်သည်။ လူအင်အား
သုံးဆယ်လောက်ရှိသည့် ကော့ဆက် ရဲဘော်များက သံကွင်းဆက်လို တန်းစီပြီး
လမ်းမကြီးကို ပိတ်ထားလိုက်ကြ၏။ အခြားအုပ်စုတစုက လမ်းမကြီးအတိုင်း
ပြေးသွားကြသည်။ အမြောက်သံတချက် ဂုန်းခနဲ ကြားရသည်။
ဒုန်းစိုင်းပြေးနေသည့် မြင်းများပေါ်မှ မြင်းသည်တော် များက
ကျာပွတ်တဝင့်ဝင့်။ ရုတ်တရက် ဆိုသလို သေနတ်သံတွေ
တဒက်ဒက်ထွက်လာသည်။ စက်သေနတ်သံများ ထွက်လာသည့်နေရာမှ
သူတို့နှင့် သိပ်မဝေးလှ။ ဟိုဘက်လမ်းတွင် စစ်မြေပြင် စားဖိုဆောင် လှည်းတစီး
ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်နေသည်။ သေနတ်သံများကြောင့် အလန့်တကြား
မောင်းပြေးရင်း ခြံစည်းရိုး တိုင်တိုင်နှင့် လှည်းဘီးတဖက် ငြိပြီး
တိမ်းမှောက်သွားခြင်း။

“ဟေ့ကောင် သောက်ကန်း၊ ဒီတိုင်ကြီးကိုတောင် မမြင်နိုင်အောင် မင်း
ကန်းနေသလား”

ဟိန်းထွက်လာသည့် ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်သံ။

ဂရီဂိုသည် သူ့တပ်ခွဲကို ခက်ခက်ခဲခဲစုရုံးရသည်။ ပြီးတော့
မီးရထားဘူတာရုံဘက်သို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး ဒုန်းစိုင်းစီးသွားသည်။
လမ်းတွင် အုံနှင့် ကျင်းနှင့် ဆုတ်ခွာလာသည့် ကော့ဆက်များကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့...မင်းတို့ ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ”

ရှေ့ဆုံးမှရဲဘော်၏ ရိုင်ဖယ်ကို ဖမ်းဆွဲထားပြီး မေးသည်။

“လွတ်စမ်းပါဗျာ”

ကော့ဆက်က ရိုင်ဖယ်ကို ပြန်ဆွဲသည်။

“လွတ်စမ်း သောက်မှန်းကန်းမှန်း မသိတဲ့လူ။ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ဖို့
ကျုပ်ကိုတားနေရတာလဲ။ ကျုပ်တို့ ဆုတ်ခွာ လာတာ ခင်ဗျား မမြင်ဘူးလား”

“အဲဒီကောင်ကို တီးပစ်လိုက်စမ်းကွာ၊ အဲဒီ သောက်ရူးကို
ဆွဲဖယ်ပစ်လိုက်”

အခြားကော့ဆက်များ၏ အော်သံဟစ်သံများ။

ဂရီဂိုက သူ့တပ်ခွဲကို ဘူတာရုံအစွန်ရှိ ကုန်လှောင်ရုံ ရှည်မျောမျောကြီး
အနီးတွင် တပ်ဖြန့်ချထားဖို့ စီစဉ်၏။ သို့သော် အပြေးအလွှား ဆုတ်ခွာလာသည့်
နောက်ထပ်ကော့ဆက်များက သူတို့ကို ဝင်တိုး ဝင်တိုက်သည်။ ပုံစံတကျ

တန်းစီနေသည့် သူတို့တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ထွက်ပြေးလာသူများ ဝင်တိုက်သဖြင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်သည်။ ပြေးလာသည့် ကော့ဆက်များနှင့် အရောရော အထွေးထွေး ဖြစ်ကုန်သည်။ ဆုတ်ခွာလာသူများနှင့် ရောထွေးပြီး သူတို့ပါ လမ်းမများပေါ် ထွက်ပြေးကြ ရတော့၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ရပ်၊ ရပ်နော်... မရပ်ရင် ငါပစ်မှာ”

ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် ဂရီဂို ဟိန်းဟောက်သည်။

သို့သော် သူ့စကားကို သူတို့ အလေးမထား၊ ဂရုမစိုက်။ ထိုအခိုက် လမ်းထဲသို့ ဂွေ့ဂွေ့ယမ်းယမ်း ပစ်ခတ် လိုက်သည့် စက်သေနတ်သံတွေ ဝေါခနဲ ထွက်လာသည်။ ကော့ဆက်များ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် မြေကြီးပေါ် ပြားပြားဝပ် မှောက်လိုက်ကြ၏။ နံရံများဆီသို့ မိကျောင်းတက် တက်ကြသည်။ နံရံများဆီသို့ ရောက်တော့ လမ်းသွယ်လမ်းမြှောင် ကလေးများထဲသို့ ဝင်ပြေးကြလေသည်။

“ခုချိန်မှာ ခင်ဗျား သူတို့ကို ထိန်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး မီလက်ကော့”

တပ်စုမှူး တစ်ဦးက သူ့နံဘေးမှ ဖြတ်ပြေးရင်း အော်ပြောသည်။ ဂရီဂို သူ့နောက်မှ လိုက်ပြေးသည်။ ပြေးရင်း အံကို တင်းတင်းကြိတ်သည်။ လက်ထဲမှ ရိုင်ဖယ်ကို ဂွေ့ကာယမ်းကာ။

ဂလူဘိုကာမှ ဖရိုဖရဲ ဝရုန်းသုန်းကား ထွက်ပြေးခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှာတော့ ကော့ဆက်များကို စိုးမိုးထားသည့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ လုံးလုံးလျားလျား ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။ သို့သော် သူတို့၏ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း ပစ္စယတွေကို သူတို့နှင့်အတူ တပါတည်းပါအောင် မသယ်နိုင်ကြ၊ အားလုံး စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြရသည်။ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်မှ ဖရိုဖရဲ အကွဲကွဲ အပြားပြား ဖြစ်နေသည့် တပ်ခွဲများကို ပြန်ပြီး စုစည်းရသည်။ ပြီးတော့ စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းကာ တန်ပြန် ထိုးစစ် ဆင်နွှဲစေခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ.... မြေကြီးပေါ်မှာ ဝပ်မနေနဲ့။ မတ်တတ်ရပ်...ရှေ့တိုး။ ချီတက်ကြစမ်း”

နံနက်ခြောက်နာရီတွင် တိုက်ပွဲစသည်။ တပ်ခွဲပေါင်းစုံ ရောစပ်ထားသည့် ကော့ဆက်များနှင့် ဗိုရိုနက်စ်မှ တပ်နီတော်များ ပူးပေါင်းပြီး အင်နှင့်အားနှင့် ချီတက်ကြသည်။ နှင်းဖုံးပြီး ဖြူဖွေးနေသည့် မြေပြင်ပြန့်ကြီးသည် လူရပ်လူပုံများ အုပ်မိုးပြီး မည်းနက်နေ၏။ သွေးခဲမတတ် အေးသော လေအေးက အရှေ့အရပ်ဆီမှ တိုက်ခတ်လာသည်။ လေနှင့်အတူ လွင့်မျောနေသည့် တိမ်တိုက်များအောက်မှ ထွက်ပြုနေသည်မှာ ရဲရဲတောက်

သွေးနီရောင်။ ဂရီဂိုက အမှတ် (၁၄) အမြောက်တပ်ကို အကာအကွယ် ပေးဖို့ ဥက္ကဋ္ဌ၏ တပ်ခွဲကို စေလွှတ် တာဝန်ပေးလိုက်၏။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ ထိုးစစ် ဆင်နွှဲဖို့ အခြားတပ်ခွဲများကို ဦးဆောင်သွားသည်။

ပထမဦးဆုံး အမြောက်ဆန်သည် ခေါ်နက်ကော့၏ တပ်များနှင့် တော်တော်အလှမ်းကွာသည့် နေရာသို့ ကျရောက် ပေါက်ကွဲသည်။ အမြောက်ဆန် ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည့် နေရာမှ လိမ္မော်ရောင်နှင့် အပြာရောင် အစအနတွေ အပေါ်ဘက်သို့ မြောက်တက်လာသည်။ ဒုတိယအမြောက်ဆန်က ရန်သူတပ်များ၏ အပေါ်ဘက်မှ ဂရီးခနဲဖြတ်သွားသည်။ ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံကလေးပဲ ကြိုကြား ကြိုကြား ကြားရသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ အမြောက် ကျည်ဆန် ကျရောက်ပေါက်ကွဲသံသည် ဟိုးအဝေး တနေရာဆီမှ ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။ ရှေ့တန်းမှ ရန်သူ တပ်တွေ မြေပေါ်မှာ ဝပ်နေကြသည်။ ဂရီဂို တဂိုးဝိုက်နေသည့် လေဒဏ်ကိုခံနိုင်အောင် မျက်စိတွေကို မှေးကျဉ်း ထားသည်။ ပြီးတော့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ တွေးသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ အကွာအဝေးကို တွက်လို့ ရသွားပြီ”

ညာတောင်ပံတွင် တပ်ရင်း (၄၄) မှ တပ်ခွဲများ နေရာယူထားသည်။ ဗိုလ်ကြီးဂိုလူကော့က သူတပ်ရင်း ကို သူကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီး ဗဟိုစစ်ကြောင်းမှ နေရာယူထားသည်။ သူ၏ လက်ဝဲဘက်ခြမ်း မှာတော့ ဂရီဂို။ ဂရီဂို၏ ထပ်ဆင့် လက်ဝဲဘက်တွင် တပ်နီတော် သီးခြားတပ်ဖွဲ့များ။ ဂရီဂို၏ တပ်ခွဲများအတွက် စက်သေနတ် သုံးလက် တပ်ဆင်ပေး ထားသည်။ စက်သေနတ် တပ်ခွဲမှူးက တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် တပ်နီတော်တစ်ဦး။ သူ့မျက်နှာထားက သုန်သုန်မှုန်မှုန်။ သူ့လက်များက အမွေးထူလပျစ်နှင့်။ သို့သော် သူ့လက်အောက်ခံ စက်သေနတ်သမားများအား ကောင်းကောင်းကွပ်ကဲ နိုင်သည်။ အကောင်းဆုံး ညွှန်ကြားနိုင်သည်။ စက်သေနတ်အဖွဲ့၏ ထိရောက်သော ပစ်ခတ်မှုများကြောင့် ရန်သူတပ်များ၏ အရှိန်အဟုန်ပြင်းသော ထိုးစစ်သည် တန့်သွားသည်။ မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ စက်သေနတ်သီးခြားတပ်ဖွဲ့မှူးသည် ဥက္ကဋ္ဌ၏ တပ်ရင်းမှ ကော့ဆက်များနှင့်အတူ ရှေ့ဆက်ပြီး တန်ပြန်ထိုးစစ် ဆင်နေသည့် စက်သေနတ်တပ်ဖွဲ့နှင့် မခွဲမခွာ တပါတည်း လိုက်သွားသည်။ သူနံဘေးတွင် စစ်သားဝတ် ကျူးနစ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည့် ခပ်တောင့်တောင့် မိန်းမ တစ်ယောက်။ ကော့ဆက်ရဲဘော်များ အတန်းအတိုင်း လျှောက်သွားသည့် ဂရီဂို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး စဉ်းစားနေသည်။

“လက်စသတ်တော့ မိန်းမဩဇာခံပြီး တိုက်ပွဲဝင် နေတာကိုး။ သူ့ခမျာ သူမိန်းမကို အိမ်မှာ မထားခဲ့နိုင်ဘူးနော်။ အဲဒီလောက်ဖြစ်နေရင်လည်း သူကလေး တွေပါ ခေါ်လာပြီး သူ့ငှက်မွေး မွေ့ရာကိုပါ တပါတည်း ယူလာခဲ့ရင်

ပြီးတာပဲ”

စက်သေနတ် သီးခြားတပ်ဖွဲ့မှူး သူ့ဆီသို့ ရောက်လာသည်။

“ဗိုလ်ကြီးက ဒီတပ်စိတ် တာဝန်ခံလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ တပ်ခွဲတဝက်ဟာ ရှေ့တိုးလို့ မရဘူး။ ရန်သူတွေက သူတို့ကို ဟန့်တားနိုင်တယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ တပ်ခွဲရှေ့ကနေပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး ကာပစ်ပေးဖို့ ညွှန်ကြားလိုက်မယ်လေ”

“ကောင်းပြီ”

ဟု ဂရီဂို သဘောတူခွင့်ပြုလိုက်၏။ သူ့အော်ဟစ်သံကြောင့် စက်သေနတ်တပ်ဖွဲ့တွင် ယာယီ အသံတိတ် သွားသည်။ နောက်မှ မုတ်ဆိတ်မွေး ထူလျှစ်နှင့် စက်သေနတ် တပ်ဖွဲ့မှူး၏ အမိန့်ပေးသံ မာမာထန်ထန်ကို ကြားကြ ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘန်ချပ်... ပုံအောပစ်ပေတော့၊ ငါတို့ သေနတ်တွေ အရည်ပျော်ချင် ပျော်သွားပါစေဟေ့၊ ငါတို့ ခုလို ရှေ့မတိုးနိုင် နောက်မဆုတ်နိုင်ကြီး လုပ်နေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ”

စစ်သားရှပ်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည့် မိန်းမသည် စက်သေနတ် နံဘေးတွင် ခူးထောက်လိုက်၏။ ခေါင်းစည်းပဝါ အောက်မှ သူမ၏ မည်းမည်းနက်နက် မျက်လုံးတွေ အလျှံတငြီးငြီး တောက်နေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ဂရီဂိုက အက်စီနီယာ ကို သတိရမိသည်။

သူ အသက်အောင့်ထားသည်။ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးကို တစ်စက္ကန့်မျှ မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေမိ၏။

(၁၁)

နေမွန်းတည့်ချိန်လောက်အရောက်တွင် ဂိုလူဘော့ ၏ အကူရဲဘော်ကလေး မြင်းကို ဒုန်းစီးပြီး ရောက်လာသည်။ သူက ဂရီဂိုအတွက် ဂိုလူဘော့ ညွှန်ကြားလိုက်သည့် ညွှန်ကြားစာကို ယူလာသည်။ ညွှန်ကြားချက်မှာ ဂရီဂို အနေဖြင့် လက်ရှိယူထားသည့် နေရာ အနေအထားမှ ဆုတ်ခွာရန်၊ ထို့နောက် ရန်သူကို ညာတောင်ပံမှ ပြန်ဝိုင်းရန်၊ ထိုသို့ဝိုင်းရာ၌ ရန်သူ မရိပ်မိအောင် အစွမ်းကုန် သိုသိုသိပ်သိပ်လှုပ်ရှားရန်တို့ ပါဝင်သည်။ အလယ်ဗဟိုစစ်ကြောင်းမှ ပင်မတပ်မကြီးက အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် ထိုးစစ်ကို

စတင်ဆင်နွှဲပြီး ဆိုသည် နှင့် လက်ယာတောင်ပံမှ ဂရီဂိုတို့က ရန်သူကို စတင် တိုက်ခိုက် ရမည် ဖြစ်၏။

ဂရီဂို ချက်ချင်းပင် သူတပ်ခွဲများကို ဆုတ်ခွာစေသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ ရန်သူနှင့် ရှစ်မိုင်လောက် ဝေးသည့် တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း သူတပ်များကို စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံသဏ္ဌာန် နေရာယူစေ၏။ နှင်းတွေကျနေတာ သိပ်သည်း လွန်းသည်။ ထုကြီးထည်ကြီး ဖြစ်နေသည့် နှင်းထုထဲတွင် မြင်းတွေ ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုး ဖြစ်သည်။ ချော်လဲသည်။ တခါတရံဆို မြင်းခြေထောက်တွေ နှင်းထုထဲ မြုပ်ဝင်သွားသည်မှာ နှင်းထုမျက်နှာပြင်နှင့် မြင်းဝမ်းဗိုက်များ ထိသည် အထိပင်။ ဂရီဂို သေနတ်သံများကို နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ စိတ်စောစွာဖြင့် သူ့လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ ရုမေးနီးယား စစ်မြေပင်တုန်းက အောင်ပွဲခံ အမှတ်တရပစ္စည်း အဖြစ် တိုက်ပွဲကျ ဂျာမန်အရာရှိတစ်ဦးထံမှ သိမ်းယူ ထားသည့် လက်ပတ်နာရီ။ သူတို့ ဝိုင်းပတ်ရမည့် လမ်းကြောင်းကို သံလိုက်အိမ်မြှောင် အကူအညီဖြင့် ရွေးချယ် ရွေ့လျား ခဲ့၏။ သို့တိုင် သူတို့သည် လိုအပ်သည်ထက် ပိုပြီး ဘယ်ဘက်ခြမ်းသို့ ရောက်နေသေးသည်။ သူတို့ တောင်ကြား လမ်းကလေး ထဲမှ ကျယ်ပြန့်သော တောင်တက်လမ်းကြီးတလမ်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။ မြင်းတွေ ပါးစပ်မှ အငွေ့ တထောင်းထောင်း ထွက်နေပြီ။ နောက်ပြီး သူတို့ပေါင်ခြံများတွင် ချွေးတွေသီးလျက် မြင်းများပေါ်မှ ဆင်းကြရန် သူ့လူတွေကို ဂရီဂို အမိန့်ပေးလိုက်၏။ နောက်ပြီး တောင်ကုန်းကို ရှေ့ဆုံးမှ စတက်သူမှာ သူဖြစ်နေသည်။ မြင်းများကို တောင်ကြားလမ်းထဲမှာ ထားခဲ့ကြသည်။ မတ်စောက်သော တောင်ကုန်းကို ကော့ဆက်များက ဂရီဂို နောက်မှ လိုက်တက် ကြသည်။

ဂရီဂို သူက နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ နှင်းဖုံးသော တောင်စောင်းပေါ်တွင် တပ်ခွဲ တခွဲ ကျော်ကျော် မျှသော ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ။ တောင်ကုန်းတခွင် တပြင်တွင် ဖြန့်ပြီး တက်နေကြသည်။ ဂရီဂို အားတွေမာန်တွေ တက်လာ သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ချမှုလည်း ပိုမိုခိုင်မြဲလာသည်။ သူလည်း တခြားရဲဘော်တွေလိုပါပဲ။ တိုက်ပွဲတပွဲ နှံ့ပြီးဆိုလျှင် သူ့ရင်ထဲ သင်းပင်းစိတ်ဓာတ်တွေ ရုန်းကြွလာစမြဲ။

တိုက်ပွဲအခြေအနေကို လျှပ်တစ်ပြက် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် သူ သိလိုက်သည်။ သူတို့ တော်တော် ကလေး နောက်ကျနေပြီ။ အနည်းဆုံး နာရီဝက်တော့ နောက်ကျနေပြီ။ ဂိုလူဘော့၏ ရဲတင်းသော နည်းဗျူဟာ အရ ခေါ်နက်ကော့၏ တပ်များကို ရှေ့ပိုင်းနှင့် နောက်ပိုင်း တခြားစီ ဖြစ်သွားလောက်အောင် ဖြတ်တောက် ထားနိုင်ပြီ။ နောက်ပြီး ခေါ်နက်ကော့၏

ပင်မတပ်မကြီး ကို ဘယ်တောင်ပံနှင့် ညာတောင်ပံမှ သီးခြားတပ်ဖွဲ့ များက ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဝိုင်းတိုက်ခဲ့ကြသည်။ ခုတော့ သူတို့ ဗဟိုအလယ်ကြောင်း ရှေ့တည့်တည့်မှ တိုက်ခိုက် နေပြန်သည်။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်သံ များက အကြော်အိုးထဲမှ ဆီပူတွေပေါက်သလို တဖောက်ဖောက် မြည်နေသည်။ တဝီဝီပျံလာပြီး ပေါက်ကွဲပြန့်ကြဲ လာသည့် အမြောက်ဆန်အစအနများက ရန်သူများ၏စိတ်ဓာတ်ကို ဖြိုခွင်းနေသည်။ နောက်ပြီး သူတို့ခေါင်းပေါ်သို့ ဝဲပျံ ကျရောက်နေသည့် အမြောက်ဆန်များကလည်း သိပ်သည်း ထူထပ်လွန်းလှသည်။

“ရှေ့တက်”

ဂရီဂို အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်၏။

သူက သူတပ်ခွဲများနှင့်အတူ ရန်သူများကို နံဘေးဘက်မှ ဝင်တိုက်သည်။ ကော့ဆက်များ ရှေ့သို့ ချီတက် သွားသည်မှာ စစ်ရေးပြ အခမ်းအနားတွင် စစ်ရေးပြနေသလို။ သို့သော် ခေါ်နက်ကော့တပ်မှ စက်သေနတ်သမားများက အပစ်အခတ် လိမ္မာကျွမ်းကျင်လှသည်။ သူတို့ မွှေ့ယမ်းပစ်လွှတ်လိုက်သည့် မိုးသီးမိုးပေါက်လို ကျည်ဆန်များက အားကောင်းလှသည့် အတွက် ကော့ဆက်တပ်သားတွေ မြေပြင်ပေါ်မှာ ပျော်ပျော်ကြီး ဝပ်နေရတော့၏။ သို့တိုင် သူတို့ဘက်က သုံးယောက် အသက်ပေးလျှံလိုက်ရသေးသည်။

မွန်းမတည့်မီ ခပ်စောစောပိုင်းတွင်တော့ ဂရီဂို တစ်ယောက် ကျည်သင့်တော့၏။ သို့သော် ကံကောင်းသည်။ ကျည်ဆန်က ပွဲချင်းပြီး သေလောက်သည့် နေရာကို မထိ။ ကျည်ဆန်က နူးခေါင်းအထက်နား ပေါင်သားထဲ ဝင်သွား သည်။ နာကျင်မှုဝေဒနာက ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။ သွေးထွက်လွန် ဝေဒနာရှင်များ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိသည့်အတိုင်း ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်ချင်လာသည်။ သူက အံကို တင်းတင်းကြိတ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့သို့တက်နေသည့် အတန်းထဲမှ တွားပြီး ခွဲထွက်သည်။ ခုန်ပြီး မတ်တတ်ရပ်သည်။ လူက မူးရီမူးဝေဖြစ်နေပြီ။ သူ ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။ ကျည်ဆန်က ပေါင်ထိပ်ကိုထိပြီး ဖောက်ထွက်သွားခြင်း မရှိ။ ပေါင်ထိပ်ကြွက်သားတွေထဲ နစ်ဝင်နေသည်။ သည်တော့ နာကျင်မှု ဝေဒနာက ပိုပြီးပြင်းထန်သည်။ ခံစားနေရသည့်ဝေဒနာက သူ့ကို လှုပ်ရှားလို့ မရလောက်အောင် ဆုပ်ဆွဲထားသည်။ သို့ဖြင့် နှင်းဖုံးမြေပေါ်သို့ ပြန်ပြီး လှဲချလိုက်သည်။ ထိုသို့လှဲနေခိုက် သူ့စိတ်က ထရန်စီလ်ဗေးနီးယား တောင်တန်းများ ပေါ်တွင် တိုက်ခိုက်စဉ်က သူ့လက်မောင်း ဒဏ်ရာရခဲ့ပုံကို ပြန်သတိရမိ၏။ ထိုစဉ်က သူသည် တပ်ရင်း (၁၂) တွင် တာဝန် ထမ်းနေစဉ် ဖြစ်၏။

ဂရီဂို၏ လက်ထောက်က သူတို့တပ်ခွဲများကို ဦးစီးကွပ်ကဲဖို့ တာဝန်ယူလိုက်၏။ သူက ဂရီဂိုအား သယ်ပိုးပြီး နောက်တန်း မြင်းများရှိရာသို့ ပို့ပေးဖို့ ကော့ဆက်နှစ်ဦးအား တာဝန်ပေးသည်။ ကော့ဆက် များက သူကို မြင်းပေါ် တင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဒဏ်ရာကို ပတ်တီးစည်းလိုက်ဖို့ စာနာစွာ အကြံပေးကြသည်။ ဂရီဂိုက သူ့မြင်းကုန်းနှီးပေါ် ရောက်နေပြီးသား။ သို့သော် ကုန်းနှီးပေါ်မှ လျှောဆင်းသည်။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီကို ဆွဲချွတ်သည်။ ခံစားနေသည့် ဝေဒနာကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့်ပင် ဒဏ်ရာကို ခပ်သွက်သွက် ပတ်တီးစည်းသည်။ ဒဏ်ရာက ရောင်ကိုင်းစ ပြုနေပြီ။ သွေးတွေက တစ်မိမ့်မိမ့်။

ထို့နောက် သူ့အကူရဲဘော် ကလေးနှင့်အတူ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း ပြန်စီးသွားသည်။ သူတို့ တပ်တွေ တန်ပြန်ထိုးစစ် ဆင်နွှဲသည့်နေရာသို့ ရောက်အောင်သွားသည်။ သူ့ဦးနှောက်က မကြည်လင်တော့။ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေပြီ။ နှင်းခဲပြင်ပေါ်တွင် ထင်ကျန်ခဲ့သည့် မြင်းခြေရာများကို စိုက်ကြည့်သည်။ အမြင်မစိမ်းတော့သည့် တောင်ကြား လမ်းကလေး၏ ကောက်ကြောင်းများကို ငေးငေးမောမောကြည့်သည်။ နောက်ပြီး တောင်စောင်းပေါ်တွင် ယခုကလေးပဲ ဖြစ်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိသည်။ သို့သော် ၎င်းအဖြစ်အပျက်များသည် ဟိုး ရှေးပဝေသဏီ က ဖြစ်ခဲ့သည့် အဖြစ်များလို ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တောင်ကြားလမ်းကလေး အတိုင်း နှစ်မိုင်လောက် မြင်းစီးခဲ့ကြသည်။ သွားရသည့်လမ်းက ကြမ်းသည်။ ခဲရာခဲဆစ် သွားရသည့်လမ်း။ ကြာတော့ မြင်းတွေ ဟောဟဲလိုက်လာသည်။

“တောင်စောင်းပေါ်တက်ဖို့ လမ်းကြောင်းရှာတော့”

ဂရီဂို သူ့အကူရဲဘော်ကို ညွှန်ကြားသည်။ ပြီးတော့ သူ့မြင်းကို နှင်းဖုံးတောင်စောင်းဘက် ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

ဟိုရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီတွင် နှင်းလွှမ်းတောင်စောင်း တလျှောက် ဟိုတစ်ယောက် သည်တစ်ယောက် ပြန့်ကျဲ နေသည့် လူသေအလောင်းများကို လှမ်းမြင်ရသည်။ နှင်းခဲပြင်ပေါ်တွင် နားနေသည့် ကျီးကန်းများလို မည်းမည်း အရိပ်ကလေးတွေ။ လူသေအလောင်းများ၏ ဟိုးရှေ့ဘက်ဆီမှာတော့ ရန်သူတပ်များ။ ရန်သူ၏ ပင်မတပ်ဖွဲ့များက ပြိုကွဲနေပြီ။ လူအင်အား ပါးပါး လျားလျားပဲ ရှိတော့သည်။ သူတို့က နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ပြီး ဂလူဘိုကာမြို့ ဘက်သို့ အပြေးအလွှား ဆုတ်ခွာနေကြပြီ။

ဂရီဂိုက သူ၏အုန်းခွံရောင် မြင်းကြီးကို ဒုန်းစိုင်းစေလိုက်သည်။ သူသွားနေသည့် လမ်းကြော၏ တဖက်တွင် ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု ပြန့်ကျဲနေသည့်

ကော့ဆက် အုပ်စုများ။ အနီးဆုံး အုပ်စုဆီသို့ စီးသွားတော့ သူ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ဂိုလူဘော့။ တပ်မှူးဖြစ်သူက မြင်းပေါ်တွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေသည်။ သိုးရေဂျာကင် အင်္ကျီကို ရင်ဖွင့်ထားသည်။ သားမွေးကက်ဦးထုပ်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် နောက်ဘက်သို့ ခပ်လှန်လှန် ဆောင်းထားသည်။ သူ့နဖူးပေါ်တွင်တော့ ချွေးများသီးလျက်။ သူက သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကော့ကော့ကြီးများကို ဆွဲလိမ်လျက် အက်အက်ကွဲကွဲ အသံပြာကြီးဖြင့် လှမ်းအော်ပြောသည်။

“မီလက်ကော့၊ မင်း တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ ကောင်ပဲကွ၊ ဟေ... နေစမ်းပါဦး၊ မင်း ဒဏ်ရာ ရလာတာလား။ ကံဆိုးတာပဲဟေ့။ ဒါထက် အရိုး ထိသွားသေးလား”

ဂရီဂို၏ အဖြေကို စောင့်မနေတော့ဘဲ သူ ကောက်ကာငင်ကာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါတို့ ဒီကောင်တွေကို လုံးဝဥဝသံ့ ချေမှုန်း ပစ်လိုက်ပြီကွ။ လုံးဝမှ ဥသံ့ပဲ။ သူတို့ရဲ့ အရာရှိများ တပ်မကို ဖြိုလိုက်နိုင်တာကွ။ ဒီတော့ သူတို့ ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ ပြန်ပြီးစုစည်းနိုင်စွမ်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂရီဂိုက စီးကရက်တလိပ် တောင်းသည်။ စတက်မြက်ခင်း တခွင်တပြင်လုံးပေါ်တွင် ကော့ဆက်တပ်သားတွေ၊ တပ်နီတော်ရဲဘော်တွေ တသွင်သွင် လှုပ်ရှားနေသည်။ ကော့ဆက်တပ်သားတစ်ဦး ထူထပ်သိပ်သည်းသော တပ်သားတွေ ကြားထဲမှ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီး ထွက်လာသည်။

“သို့ပန်းလေးဆယ် ဖမ်းလာတယ် ဗိုလ်ကြီး”

မြင်းစီးတပ်သားက ခပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းက လှမ်းအော်ပြောသည်။

“အရာရှိတွေချည်းပဲ အယောက်လေးဆယ်။ အဲဒီ အထဲမှာ ခေါ်နက်ကော့လည်း ပါတယ်”

“ဟေ့ကောင်...မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လာပြော မနေနဲ့”

ဂိုလူဘော့ စိုးရိမ်စိတ်စောစွာဖြင့် သူ့မြင်းကို ဆွဲလှည့်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့ဘက်သို့ လာနေသည့် သို့ပန်းများ ဆီသို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးသွားသည်။ သူ၏ ဖောင်းဝတ်မြင်းကြီးကို ကျာပွတ်ဖြင့် မညှာမတာ ရိုက်သည်။

ဂရီဂို ခဏစောင့်နေသည်။ ပြီးမှ မြင်းကို အသားကျကလေးစီးလျက် ဂိုလူဘော့နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

သို့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းလာသည့် အရာရှိများအား ကော့ဆက်သုံးဆယ်က

စောင့်ကြပ်ပြီး လိုက်လာသည်။ ခေါ်နက် ကော့ က အခြားသူများ၏ ရှေ့မှ
ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် လျှောက်လာသည်။ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန်
အကြံအစည်ဖြင့် သူ၏ သိုးရေကုတ်အင်္ကျီကို ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လွှင့်ပစ်ခဲ့၏။
သို့သော် အဆိုပါကုတ်အင်္ကျီကို လိုက်ကောက်ရင်း ထွက်ပြေးခွင့် မရဘဲ ခုတော့
ခပ်ပါးပါး သားရေဂျာကင် တထည်သာ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိတော့၏။ သူ၏
ဘယ်ဘက်ပခုံး ပေါ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး အဆောင်အယောင်ကို ဆွဲဖြုတ်ထားပြီ။
ဘယ်ဘက်မျက်လုံး အထက်နားတွင် ပဲ့ရွံ့နေသည့် ဒဏ်ရာမှ သွေးစို့နေသည်။
သူလမ်းလျှောက်ပုံက ခပ်မြန်မြန် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေသည်။
ခြေလှမ်းများက ခိုင်ခိုင်မာမာ မြဲမြဲ မြဲမြဲ။ သားမွေးကက်ဦးထုပ်ကို
ခပ်စောင်းစောင်း ဆောင်းထားသည်။ သူ့သွင်ပြင်မူဟန်က
ငယ်ရွယ်ဖျတ်လတ်ပြီး ဘာကိုမျှ အလေးမထားဘဲ ပူပင်ကြောင့်ကြမှုကင်းသည့်
ဟန်ပန်မျိုး။ ပန်းသွေးရောင်ပြေးနေသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့မှု၊
ထိတ်လန့်မှုတို့ကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့မမြင်ရ။ သိသာထင်ရှားတာ
တချက်ကတော့ သူ့မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် မရိတ်ရသည်မှာ
ရက်ပေါင်းတော်တော်ကြာပြီ။ ဘာကြောင့်ဆို သူ့မေးစေ့ နှင့် ပါးပေါ်တွင်
အမွှေးအမှင်တွေ တောထနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

သူ့ဆီသို့ ပြေးလာနေသည့် ကော့ဆက်များကို သူ
ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်သည်။ လျင်မြန်စွာအကဲခတ်သည်။ နဖူးကြောတွေ တွန့်ပြီး
သူ့မျက်နှာ မည်းမှောင်သွားသည်။ ခါးသီးနာကြည်းပြီး မုန်းတီးစက်ဆုပ်သော
အရိပ်များ သူ့မျက်နှာပေါ် ထင်ဟပ်လာသည်။ သူက မီးခြစ် ခြစ်သည်။ စီးကရက်
မီးညှိသည်။ စီးကရက်ကို တင်းရင်းသော နှုတ်ခမ်းများ၏
ထောင့်စွန်းတဖက်တွင် တပ်ထားသည်။

အဖမ်းခံလာရသည့် အရာရှိအများစုမှာ လူငယ်လူရွယ်တွေချည်း
ဖြစ်၏။ ထိုအထဲမှ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစ လောက်သာ ဆံပင်တွေ ဖြူနေသူတွေ
ပါဝင်၏။ တစ်ဦးဆိုလျှင် ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရာထားသည့် အတွက်
အခြားသူ များနှင့် ရင်ပေါင်တန်း မလျှောက်နိုင်၊ အခြားသူများနောက်မှ
ဒယဉ်ဆွဲ လိုက်နေရ၏။ ထိုအရာရှိကို သူများ နည်းတူ တစုတစည်းတည်း
မလျှောက်ရကောင်းလား ဆိုပြီး မျက်နှာကျောက်ပေါက်မှတ်နှင့်
လူကောင်သေးသေး ကော့ဆက် ကလေးက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ဖြင့်
ဆောင့်သည်။ ခေါ်နက်ကော့နှင့် ရင်ပေါင်တန်း နီးပါးလောက် ယှဉ်ပြီး
လျှောက်လာ သူမှာ ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦး။ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊
သူပုံစံက မြူးကြွား ကြွရွပြီး နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသူ။ နောက် နှစ်ယောက်ကတော့
လက်ချင်းတွဲပြီး လျှောက်လာသည်။ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ရွှင်ရွှင်ပျပျပင်။ သူတို့
နောက်တွင်မူ တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင် ဂျန်ကာ တစ်ဦး။ သူ့ဦးခေါင်းပေါ်တွင်
ကက်ဦးထုပ်ပင် မရှိတော့။ အခြား အရာရှိတစ်ဦးက စစ်သား တစ်ဦး၏

ကျူးနစ်အင်္ကျီကို သူ့ပခုံးပေါ် ကမန်းကတန်း ခြုံထားပုံရသည်။ အရာရှိနောက်တစ်ဦး ရှိသေးသည်။ သူ့ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ဦးထုပ်မရှိ။ သို့သော် အရာရှိများဆောင်းသည့် ခေါင်းစွပ်အနီကို သူ့မျက်လုံးများအပေါ်နားထိ အုပ်မိအောင် စွပ်ထားသည်။

ဂိုလူဘော့က သူတို့အုပ်စု၏ နောက်မှ မြင်းစီး လိုက်လာသည်။ သူက သူ့မြင်းကို ရပ်ပြီး အစောင့် အကြပ် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို အော်ပြောသည်။

“ဒီမှာ ... နားထောင်စမ်း၊ ဒီစစ်သုံ့ပန်းတွေရဲ့ အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံရေးအတွက် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ တော်လှန်ရေး ကော်မတီရဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေ အတိုင်း မင်းတို့ လိုက်နာရမယ်နော်။ သူတို့အားလုံး ထိခိုက်ဒဏ်ရာ မရဘဲ တပ်ရင်း ဌာနချုပ်ကို ရောက်တဲ့ အထိ ပို့ဆောင်ပေးပါ”

သူက မြင်းတပ်သား ကော့ဆက်တစ်ဦးကို သူ့ဆီသို့ လာဖို့ လှမ်းခေါ်သည်။ စာတိုကလေးတစောင် ရေးပြီး ထိုစာကို ပေါ့တီလ်ကော့လက်ထဲ ထည့်ဖို့ အမိန့်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဂရီဂိုဘက်သို့ လှည့်ပြီး မေးသည်။

“မင်း ဌာနချုပ်ကို သွားမှာလား၊ မီလက်ကော့” သွားမည့်အကြောင်း ပြန်ကြားချက်ကို ကြားရသောအခါ သူက ဂရီဂို အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“ပေါ့တီလ်ကော့ကို ပြောလိုက်ပါ... ခေါ်နက်ကော့နဲ့ ပတ်သက်တာကို ငါ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်မယ်လို့။ သဘောပေါက်တယ်နော်။ ဟုတ်ပြီ၊ မင်း သွားတော့”

သုံ့ပန်းအဖွဲ့ကို နောက်မှာထားခဲ့ပြီး ဂရီဂို ရှေ့မှ စီးသွားသည်။ ရွာကလေးတရွာအနီးတွင် ရုံးစိုက်ထားသည့် တော်လှန်ရေး ကော်မတီ ဌာနချုပ်သို့ ရောက်သည်။ ဌာနချုပ်ထဲ ပေါ့တီလ်ကော့ နံဘေးတွင် ရုံးအဖွဲ့မှူးများ၊ ဆက်သားများ၊ ကော့ဆက်ရုံးအကူများဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။ မီနီယက်နှင့် ပေါ့တီလ်ကော့ သည် တိုက်ပွဲမြင်ကွင်းကို သွားကြည့်ရာမှ ပြန်ရောက်စပဲ ရှိသေးသည်။ ဂရီဂိုက ပေါ့တီလ်ကော့ကို ဘေးနားသို့ ဆွဲခေါ်ထုတ်သည်။

“ခဏနေရင် စစ်သုံ့ပန်းတွေ ဒီကို ရောက်လာတော့မယ်၊ ခင်ဗျား ဂိုလူဘော့ ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာကို ရပြီးပြီလား”

ပေါ့တီလ်ကော့ သူ့လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ နောက်ပြီး နီရဲနေသော မျက်လုံးများကို မျက်လွှာချလျက် အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ပြောတော့သည်။

“ဂိုလူဘော့ ဆိုတဲ့လူ သွားသေလိုက်။ သူက ခေါ်နက်ကော့ကို

တာဝန်ယူပြီး စစ်ဆေးမလို့ ဟုတ်လား။ ဒီတန်ပြန် တော်လှန်ရေးသမားနဲ့ တောပုန်းဓားပြကို ဘာတွေ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေစရာလိုလဲ။ ဒီအခွင့်အရေးမျိုးကို ဒီလူနှယ်.... တောင်းမှ တောင်းတတ်ပလေကွာ။ ဟင်... ဘယ်ရမလဲ။ ကျုပ် ဒီလူတွေကိစ္စကို အကုန် ရှင်းပစ်မယ်။ တစ်ယောက်မကျန် ပစ်သတ်ပစ်မယ်”

“ဒီလူကို သူ တာဝန်ယူမယ်လို့ ဂိုလူဘော့က ပြောထားတာနော်”

ဟု ဂရီဂိုက ကန့်ကွက်စကား ဆိုသည်။

“ကျုပ် သူ့ကို လွှဲမပေးဘူး။ လွှဲမပေးဘူးလို့ ကျုပ်ပြောတယ်နော်.. ဟုတ်၊မဟုတ် စောင့်ကြည့်နေကြ။ ဒီလူကို တော်လှန်ရေးခုံရုံးက စစ်ဆေးလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ စီရင်ချက် ချက်ချင်းချလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ ဒီလိုလူစားတွေကို နမူနာ ပြလိုက်တာပဲ၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

ပြောနေသည့် သူ့လေသံကို ပိုပြီးတိုးလိုက်သည်။ သူတို့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသည့် သုံ့ပန်းများကို စိမ်းစိမ်း ကြည့်သည်။

“လူတွေရဲ့သွေးတွေ မြေကျအောင် ဒီလူ ဘယ်လောက်လုပ်ခဲ့သလဲ ဟင်။ သွေးတွေ ချောင်းစီးရုံ မဟုတ်ဘူး၊ သွေးတွေ ပင်လယ်ဝေအောင် သတ်ဖြတ်ခဲ့တာ။ သူပစ်သတ်ခဲ့တဲ့ သတ္တုတွင်းအလုပ်သမားတွေ ဘယ်လောက်များခဲ့ပြီလဲ”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါသတွေ ရန်းကြွလာပြန်သည်။

ပြူးထွက်နေသည့် မျက်လုံးကြီးများကို ချာလည် လှည့်ကာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ကျုပ် ဒီလူကို လွှဲမပေးဘူး၊ လွှဲမပေးဘူး”

“ခင်ဗျား အဲဒီလောက်ထိ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဖို့မလိုပါဘူး”

ဂရီဂိုအသံလည်း ကျယ်လာသည်။ သူလည်း စိတ်ထဲမှာ ဒေါသမီးတွေ တောက်နေပြီ။ ပေါ့တီလ်ကော့ က သူ့ဒေါသတွေကို မီးကူးပေးလိုက်သည့်အလား။

“ဒီရုံးမှာ တရားသူကြီးတွေ လုံလုံလောက်လောက် ရှိနေတာပဲဟာ၊ ခင်ဗျားက ဟိုနေရာကို ပြန်သွားပေါ့၊ သုံ့ပန်းတွေကို ရှင်းပစ်ချင်တဲ့ ခင်ဗျားလိုလူစားတွေ ဟိုမှာ အများကြီးရှိလေရဲ့”

ပေါ့တီလ်ကော့ နောက်သို့ဆုတ်သည်။ လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ နောက်သို့ ဆုတ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်မှ သူက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောသည်။

“ကျုပ် အဲဒီကို ရောက်ပြီးပြီ သိရဲ့လား။ အန္တရာယ်ကင်း
ဘေးကင်းအောင် ဒီချောင်ထဲမှာ လာပုန်းနေတယ် မထင်နဲ့။ အဲဒီတော့
ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်တော့ မိလက်ကော့။ သဘောပေါက်ရဲ့လား။ ခု
ခင်ဗျား စကားပြော နေတာ ဘယ်သူလဲ... သိရဲ့လား။ ခင်ဗျားတို့ စစ်တပ်မှာ
ကျင့်ကြံတဲ့ စစ်ဗိုလ် အချိုးမျိုးတွေ လာလုပ် မနေနဲ့။ ဒီတော့..
ကျုပ်ပြောလိုက်မယ်၊ တော်လှန်ရေး ကော်မတီက စီရင်ချက်ချလိမ့်မယ်။ တခြား
ဘယ် သကောင့်သားမှ...”

ဂရိုဂက သူ့မြင်းကို ပေါ့တီလ်ကော့ ဘက်သို့ လှည့်သည်။ ပြီးတော့
မြင်းကုန်းနှီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ လတ်တလောအားဖြင့် သူ့
ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာကို မေ့သွားသည်။ သို့သော် နာကျင်လွန်းသဖြင့်
ခါးကိုင်းသွားပြီး မြင်းပေါ်မှ ဦးစိုက်ပြုတ်ကျသည်။ သူ့ခြေထောက်မှ သွေးတွေ
ဒလဟောထွက်လာသည်။ သို့တိုင် သူ ကျုံးထသည်။ ဘယ်သူ့အကူအညီကိုမှ
မယူ။ သူ့ကိုယ်သူ ဒယဉ်တိုက်ဆွဲပြီး လှည်းတစီးဆီသို့ ရောက်အောင်သွားသည်။
ပြီးတော့ လှည်းနောက်မြီး ကို ကျောမှီလိုက်၏။

အဖမ်းခံ အရာရှိအုပ်စု ရောက်လာသည်။ အဖမ်းခံ အုပ်စုကို
စောင့်ကြပ်လိုက်လာသည့် ရဲဘော်တချို့နှင့် ဌာနချုပ်မှ အကူရဲဘော်တွေ၊
ရုံးအဖွဲ့မှ ကိုယ်ရံတော် တပ်သားတွေ အရောရော အထွေးထွေး ဖြစ်သွားသည်။
သူတို့ကို ကြည့်ရတာ တိုက်ပွဲအရှိန်မသေသေး။ တိုက်ပွဲဖြစ်နေစဉ်က
သူတို့ရင်ထဲမှာ တောက်နေခဲ့သော ဒေါသမီးတွေ မငြိမ်းသေး။
သူတို့မျက်လုံးတွေ အရောင် တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေဆဲ။ မကြာသေးမီကမှ
ဆင်နွှဲခဲ့သည့် တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံများကို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖလှယ်နေကြ၏။
ထင်မြင်ချက်များကို အာပေါင် အာရင်းသန်သန် ပြောကြသည်။

ထုတက်နေသည့် ဆီးနှင်းများပေါ်မှ လေးလေး လံလံ ဖြတ်လျှောက်ကာ
ပေါ့တီလ်ကော့က သုံ့ပန်းများ ဆီသို့ သွားသည်။ သူ့အုပ်စု၏ ရှေ့နားမှာ ရှိနေဆဲ
ဖြစ်သည့် ခေါ်နက်ကော့က သူ၏ ကြည်ကြည်လင်လင် မျက်လုံးများဖြင့်
ပေါ့တီလ်ကော့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် မျက်လုံးများကို
မှေးကျဉ်းလိုက်သည်။ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ယမ်းခါနေသည်။
ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဘာကိုမျှ အလေးမထားသည့်သဘော၊ နောက်ပြီး
အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားဖြင့် သွေးထွက်မတတ် ဖိကိုက်ထားသည်။

ဒေါသကြောင့် တကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည့် ပေါ့တီလ်ကော့က
ခေါ်နက်ကော့ဆီသို့ တန်းတန်း မတ်မတ် သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများက လူတွေ
မနင်းမခြေရသေးဘဲ သန့်သန့်ကလေး ရှိနေသေးသည့် နှင်းခဲပြင်ကို
မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်လာသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ မျက်လွှာကို ပင့်လိုက်သည်။
သူ့ အကြည့်သည် ခေါ်နက်ကော့၏ အကြည့်နှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့သည်။

ခေါ်နက်ကော့၏ အကြည့်က စက်ဆုပ် ရွံရှာသော၊ အကြောက်အရွံ့ ကင်းသော၊
အထင်အမြင် သေးသော အကြည့်။

“ကဲ...နောက်ဆုံးတော့လည်း မင်းကို ဖမ်းလို့ မိပြီပေါ့ မြွေပွေးကြီးရေ”

ပြောသည့်အသံက နိမ့်သည်။ ပြောပြီး နောက်သို့
ခြေတလှမ်းဆုတ်သည်။

“ကော့ဆက်တွေကို သစ္စာဖောက်တဲ့ကောင်။ ခွေးသူခိုး၊
ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့ကောင်”

ခေါ်နက်ကော့ ပြောပြောဆိုဆို ထို့ခနဲနေအောင် တံတွေးဖြင့်
လှမ်းထွေးသည်။

ပေါ့တီလ်ကော့က ထိုးနှက်ချက်တခုကို ရှောင်တိမ်းလိုက်သည့်နှယ်
ဦးခေါင်းကို စောင်းငဲ့လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ မှောင်မည်းသွားသည်။ ပါးစပ်ကို
ဟပြီး လေကို ဟပ်သည်။

နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ပေါ်လာသည့် အဖြစ်အပျက်က
လျင်မြန်လွန်းလှသည်။ ယုံနိုင်စရာ မရှိလောက်အောင် မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။
သွားတွေပေါ်အောင် ပါးစပ်ကို ဖြထားပြီး မျက်နှာက ဖြူရော်နေပြီး
လက်သီးနှစ်လုံးကို ရင်ဘတ်မှာ ဖိကပ်ထားပြီး ရှေ့သို့ခါးကိုင်ထားသည့်
ခေါ်နက်ကော့က ပေါ့တီလ်ကော့ရှိရာသို့ တိုးသွားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများက
တလှုပ်လှုပ်တရွရွ။ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရသော ဆဲရေးတိုင်းထွာသံများ။
ကျိန်ဆဲသံများ။ ဖြည်းဖြည်းချင်း နောက်သို့ ဆုတ်နေသည့် ပေါ့တီလ်ကော့
တစ်ယောက်သာ သူ့စကားလုံးများကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရသည်။

“အင်း ... မင့်အလှည့် ရောက်လာမှာပေါ့ကွာ... အဲဒါကို မင်း
သိပါတယ်”

ရုတ်တရက် အသံကိုမြှင့်ပြီး အော်လိုက်သည်။ သည်တော့
သူ့စကားလုံးများကို သို့ပန်းအုပ်စုလည်း ကြားရသည်။
အစောင့်အကြပ်အဖွဲ့လည်း ကြားရသည်။ ရုံးအဖွဲ့မှူးတွေလည်း ကြားရသည်။

“ဪ...” ပေါ့တီလ်ကော့၏အသံ တစ်ဆို့နေသည်။ လက်တဖက်က
သူ့ခါးမှ ဓားရိုးကို စမ်းသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တခွင်လုံး ရုတ်ခြည်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မီနီယက်၊
ခရီဗိုရှလီကော့နှင့် အခြား လူခြောက်ယောက် လောက် ပေါ့တီလ်ကော့
ရှိရာဆီသို့ ပြေးလာကြသည်။ သူတို့ ခြေထောက်အောက်မှ နှင်းပွင့်နှင်းခဲများ
ကြေမွသံကို အထင်းသား ကြားကြရသည်။ သို့သော် သူတို့သည်
ပေါ့တီလ်ကော့နှင့် အလှမ်းကွာလွန်းနေသည်။ ပေါ့တီလ် ကော့ က

သူတကိုယ်လုံးကို ညာဘက်သို့ လှည့်သည်။ နူးကို ကွေးညွတ်သည်။
ဓားအိမ်ထဲမှ သူ့ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ရှေ့သို့ အဟုန်ပြင်းစွာ
ပြေးသွားပြီး ဓားဖြင့် ခုတ်လိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးခေါ်နက်ကော့ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ တဖက်မှ
ထိုးနှက်ချက်ကို ဘယ်ဘက်လက်မြှောက်ပြီး ကာလိုက်သည်ကို ဂရီဂို
မြင်လိုက်ရ၏။ ဓားသည် လက်ကောက်ဝတ်ကို တိခနဲဖြတ်ပြီး ခေါ်နက်ကော့၏
အကာအကွယ်မဲ့ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ပထမဦးစွာ
ပြုတ်ကျသွားသည်မှာ သားမွေးကက်ဦးထုပ် ကလေး။ ထို့နောက် ရိုးတံမှ
ပြတ်ထွက် သွားသည့် ပြောင်းဖူးတဖူးလို သူ့ဦးခေါင်းသည် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာမှ
ပြတ်ထွက်သွားသည်။ ခေါ်နက်ကော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြုတ်ကျသွားသည်။
နှုတ်ခမ်းများ မဲ့ရွဲလျက်။ ဝေဒနာသည်းစွာဖြင့် မျက်စိတွေ စုံမှိတ်လျက်။
ဗိုလ်မှူးကြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျအသွားတွင် ပေါ့တီလ်ကော့
တချက်ထပ်ခုတ်လိုက်သေးသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ နောက်ဘက်သို့
ပြန်လှည့်သည်။ ပြီးတော့ လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဣန္ဒြေမပျက်
လျှောက်သွားသည်။ ဓားပေါ်မှ သွေးများကို သုတ်ပစ်သည်။ လှည်းအိမ်ကို
ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် မှီလိုက်ရင်း အစောင့်အကြပ်များဘက်သို့ လှည့်ကာ
အသံကျယ်ကျယ် မာန်ဖီသံဖြင့် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသည်။

“အဲဒီကောင်တွေကို ဓားနဲ့ပိုင်းပစ်။ အကုန် သေပစေ။ အားလုံး
သေပစေနော်။ ငါတို့ သို့ပန်း မထားဘူး။ ဒီကောင်တွေကို ငါတို့ အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး
စောင့်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး။”

သေနတ်သံတွေ တဒိုင်းဒိုင်းမြည်ဟည်းကုန်သည်။ အရာရှိတွေ
နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာသို့ စွတ်ပြေးကြသည်။
သို့ပန်းလေးဆယ်နှင့် အစောင့်အကြပ် တော်လှန်ရေး စစ်သည်တော် များသည်
ဝရန်းသုန်းကား ရုတ်ရုတ်သံသံနှင့် တွန်းမိကြ တိုက်မိကြ၊ လဲသူလဲ ကွဲသူကွဲ။
မိန်းမချောချောသည့် ဗိုလ်ကလေးနှင့် အရာရှိခေါင်းစွပ် အနီဆောင်းထားသူတို့
နှစ်ဦးသည် သူတို့ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်အုပ်ပြီး ပြေးကြသည်။
ကျည်တတောင့်က သူ့ကို ပြေးရင်းလွှားရင်း မြောက်တက် သွားစေ၏။ ရှေ့မှ
အတားအဆီး တခုခုကို ခုန်ပျံ ကျော်လွှားလိုက်သည့်နှယ်။ အောက်သို့
ပြန်ပြုတ်ကျ လာပြီးသည့်နောက်တွင်တော့ သူ ပြန်ထလာခြင်း မပြုနိုင်တော့။
အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဗိုလ်ကြီး ကတော့ ကော့ဆက်နှစ်ဦး၏
ဓားစာ မိသွားသည်။ ဓားတချောင်း၏ ဓားသွားကို ဖမ်းထားလိုက်သေးသည်။
သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းမှာ သူ့လက်မှ ပန်းထွက်လာသည့် သွေးများဖြင့်
ရွှဲနစ်သွားသည်။ သူက ကလေး တစ်ယောက်လို သံကုန်အော်ရင်း နူးထောက်
ကျသွားသည်။ နောက်တော့ နှင်းခဲပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လဲ နေသည်။

နှင်းခဲပြင်ပေါ်တွင် သူ့ဦးခေါင်းသည် ဟိုတက် လိုမှ့်လိုက်၊ သည်ဘက်လိုမှ့်လိုက်။ သူ့မျက်နှာ အပေါ်ဘက်တွင် ဓားသွားတွေ တစီးစီး ပျံ့နေသည်။ သူ ကလည်း နာကျင်လွန်း၊ ထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်နေဆဲ၊ ပက်လက်လဲနေသည့် သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် ခွလျက်ရပ်ပြီး ကော့ဆက်တစ်ဦးက သူ့ကို ကျည်တတောင့်ဖြင့် ဇာတ်သိမ်းပေးလိုက်၏။ အစောင့် အကြပ်များ ဝန်းရံထားသည့် စည်းကို ဖောက်ထွက်ပြေးသွားသူမှာ ဂျန်ကာ အရာရှိတစ်ဦး သူ့ကို မီအောင်ပြေးလိုက်ပြီး ဓားဖြင့်ပိုင်းလိုက်သူကတော့ ဥက္ကဋ္ဌကိုယ်ရံတော်တပ်မှ ကော့ဆက်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ အဆိုပါ ကော့ဆက်ကပင် ကုတ်အင်္ကျီ တဖားဖားနှင့် ထွက်ပြေးနေသည့် အရာရှိ၏ နောက်ကျောတည့်တည့်သို့ ကျည်တတောင့် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ အရာရှိ သည် နှင်းလွှာပြင်ပေါ်သို့ ဆောင့်ကြောင့်ကျသွားသည်။ သူရင်ဘတ်ကို သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် ဖိအုပ် ကုတ်ခြစ် နေသည်မှာ နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို ရှူလိုက်ချိန်အထိ။ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် ဗိုလ်ကတော့ သေနတ်မှန်သည့်နေရာ မှာတင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားသည်။

ဝရန်းသုန်းကား ကွပ်မျက်ပွဲကြီး စတင်သည်နှင့် လှည်းနောက်မြီးကို မှီနေသည့် ဂရီဂို ကျုံးရုန်းထသည်။ ပေါ့တီလ်ကော့ကို စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်သည်။ ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးနှင့် ပေါ့တီလ်ကော့ ရှိရာသို့ သွားသည်။ သို့သော် မီနီယက်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဘက်မှ ဖမ်းချုပ်သည်။ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို လိမ်ချိုးထားသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ပစ္စတိုကို ဆွဲယူသည်။ ပြီးတော့ မောကြီး ပန်းကြီး လေသံဖြင့် မေးသည်။

“နေပါဦး...ခင်ဗျားက ဘယ်လိုပွဲမျိုး နွဲ့မလို့လဲ”

တိမ်တောင် တိမ်တိုက်များ ကင်းစင်သော ကောင်းကင်ပြာပြာကြီး
 ရှေ့တွင် နေခြည်နွေးနွေးတွေ ထွန်းလင်း တောက်ပနေသည်မှာ မျက်စိများပင်
 ကျိန်းလောက်သည်။ နှင်းဖုံးသော တောင်ကြောတလျှောက်သည်
 သကြားခင်းကြီးလို ဖြူဖွေးဝင်းလက်နေသည်။ တောင်ခြေတွင်တော့
 ရွာကလေးတရွာ။ ရွာထဲရှိအိမ်များဆောက်ထားပုံမှာ စည်းစည်းလုံးလုံးမရှိ။
 ဟိုနား တအိမ်၊ သည်နားတအိမ် ပြန့်ကျဲလျက်။ အပေါက် အပြများသည့်
 စောင်စုတ်ကြီးတထည် ဖြန့်ခင်းထား သလို ရှိ၏။ ရွာ၏ညာဘက်တွင်တော့
 ရွာသိမ်ရွာငယ် ကလေးများနှင့် ဂျာမန် အခြေစိုက်စခန်းသစ်များ
 ထွေးရောယှက်တင် ရှိနေသည်။ ရွာအရှေ့ဘက်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင်
 တွေ့မြင်ရမည်မှာ နောက်ထပ် တောင်စောင်းတခု။ ၎င်းတောင်စောင်း
 အောက်ခြေတွင်မူ လျှို့ဝှက်၊ မြောင်တွေ အပြည့်။ တောင်ကုန်းထိပ်တွင်
 စီတန်းနေရာ ယူထားသည်ကတော့ ကြေးနန်း တိုင်များ။

သည်နေ့ကား ခါတိုင်းနေ့များနှင့်မတူ တမူထူးပြီး အနည်းငယ်
 မြူဆိုင်းနေသည်မှအပ ကြည်လင်ရှင်းသန့် နေသည်။ မှုန်ဝါးဝါးမြူများက
 နေမင်းပတ်လည်တွင် သက်တံ့ကွေးကြီး ပုံဖော်ထား၏။ လေက မြောက်ဘက်မှ
 တိုက်နေ သည်။ စားကျက်မြက်ခင်းပေါ်မှ နှင်းများကို လွင့်အောင် စဉ်အောင်
 ပင့်တင်သွားသည်။ သို့သော် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီ ကတော့
 ကြည်လင်နေပြန်သည်။ စားကျက်မြက်ခင်း၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်းတွင်သာ
 ပြာမှိုင်းမှိုင်း မြူတွေ ဆိုင်းနေ၏။

ပင်တာလီမွန် ပရိုကိုဖီဗစ်သည် မီလာရိုဗိုရွာသို့ ရောက်နေသည်။ သူက
 သားဖြစ်သူ ဂရီဂိုအား အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်ဖို့ ရောက်နေခြင်း။ ဂရီဂိုထံမှ ကြေးနန်း
 ရောက်လာသည့်အတွက် ဂရီဂို ဒဏ်ရာရထားကြောင်း သိကြ ရသည်။
 ထို့ကြောင့် ဂရီဂိုအား ရွာသို့ ပြန်ခေါ်လာဖို့ တာတုန်ရွာမှ ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့သား
 ပိုင်အိုကျာ မောင်းသည့် မြင်းလှည်းဖြင့် ထွက်ခဲ့ရာ လမ်းမှာတွေ့သည့်
 ရွာကလေးတွင် ညမအိပ်ဘဲ ကာရုရွာသို့ ရောက်အောင် ဆက်မောင်းပြီး
 ထိုရွာတွင် ညအိပ် ရပ်နားခဲ့ ကြသည်။ ဂရီဂိုသည် ဂလူဘိုကာ၌ ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီး
 စစ်မြေပြင် ဆေးရုံအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည့် မြင်းရထားဖြင့် မီလာရိုဗိုသို့
 လိုက်ခဲ့သည်။ သီတင်းတပတ် ကြာသည်။ ခရီးလမ်းက ကြမ်းလှသည့်အတွက်
 ဂရီဂို ခွန်အားတွေ ဆုတ်ယုတ်လာသည်။ သူ ဒဏ်ရာ
 နည်းနည်းသက်သာသောအခါ အိမ်ပြန်ပြီး နားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ယခု ပင်တာလီမွန်တို့ သားအဖ လာခေါ်တော့ သူ့ရင်ထဲ ခံစားချက် နှစ်မျိုး ရောထွေးနေသည်။ မကျေမနပ် ဖြစ်ရခြင်း နှင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရခြင်း၊ မကျေမနပ် ဖြစ်ရခြင်းမှာ ဒွန်နယ်မြေကို လွှမ်းမိုးဖို့ အားထုတ်ရုန်းကန်မှုတွေ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ပါမှ သူ့တပ်ရင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ရသည့်အတွက် မကျေမနပ် ဖြစ်ရခြင်း။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးရခြင်း ကတော့ ကိုယ့်မွေးရပ်မြေသို့ ပြန်ရောက်ပြီး ကိုယ့်ဆွေရင်းမျိုးချာ များနှင့် ပြန်လည်ဆုံစည်းခွင့် ရတော့မှာမို့ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးရခြင်း။ သည်ကြားထဲ သူ့စိတ်ထဲ တရွရွ ဖြစ်ပေါ်နေသည်မှာ အက်စီနီယာကို တွေ့လိုခြင်း။

သို့သော် သူ့ဆန္ဒကို မျှိုသိပ်ထားသည်။ ဖုံးဖိထားသည်။ ဘယ်သူမျှ မသိစေရ။ သို့တိုင် သူမအကြောင်း မတွေးဘဲ မနေနိုင်။

သူ့အဖေနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံချိန်မှာတော့ သူ့ရင်ထဲ တမျိုးဖြစ်နေသည်။ ခပ်တန်းတန်း ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်သွား သည့် ခံစားချက်မျိုး။ ပိုင်အိုတျာက ပင်တာလီမွန်နား အနီးကပ်ပြီး တစုံတခုကို တီးတိုးပြောနေသည်။ ပိုင်အိုတျာစကားကို နားထောင်ရင်း ပင်တာလီမွန်က ဂရီဂိုအား တွေတွေငေးငေးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်ပြီး သူ့မျက်လုံးထဲ ထင်ဟပ်လာသည် မှာ မကျေနပ်ရိပ်များ။ စိုးရိမ်သောကရိပ်များ။ ညနေဘက်ကျတော့ ဒွန်ဒေသတွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် ဖြစ်ရပ်များအကြောင်း ဖအေကြီးက သားဖြစ်သူအားမေးသည်။ ဂရီဂို၏ အဖြေများကို ကြားရတော့ အဘိုးကြီး သိပ် စိတ်တိုင်း မကျလှကြောင်း သိသာသည်။ သူက သူ နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူများကို ကိုက်သည်။ ဝါးသည်။ သူစီးထားသည့် ဘွတ်ဖိနပ် အပျော့စားကို စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါသတကြီး ရှူးရှူးရှားရှား ပြောသည်။ သူ့စကားတွေက ဂရီဂိုနှင့် အမြင်မတူသည့်စကားတွေ။ သူက ကာလီဒင်ဘက်မှ ခုခံကာကွယ်ပြီး ပြောသည်။ သူက ဟိုတုန်းကလိုပင် ဂရီဂိုအား ဆက်ငြင်းမနေဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားဖို့ ပြောသည်။ သူက ဆာနေသည့် ခြေထောက်ကိုပင် မြေကြီးပေါ်တွင် ဆောင့်လိုက် သေး။

“ဟေ့ကောင်....မင်း ဘာမှ ငါ့ကို နားချဖို့ ကြိုးစားမနေနဲ့။ ဆောင်းဦးတုန်းက တတုတ်ကို ကာလီဒင် ရောက်လာ သေးတာပဲဟာ။ ရွာကွက်လပ်ထဲမှာတောင် အစည်းအဝေး လုပ်ကြသေးတယ်။ သူက စားပွဲတလုံး ပေါ်တက် မတ်တတ် ရပ်ပြီး ရွာထဲက လူကြီးသူမတွေနဲ့ စကားပြောခဲ့သေးတယ်။ သူ့ရဲ့ ဟောကိန်းတွေက သမ္မာကျမ်းစာအုပ် ထဲက ဟောကိန်း တွေ ကျနေတာပဲ။ သူက ပြောသွားတယ်၊ ငါတို့ဒေသကို တောင်သူ လယ်သမားတွေ လာပြီး အုပ်စိုးလိမ့်မယ်၊ သူတို့နဲ့ စစ်ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာ ငါတို့ဘက်က လုပ်ဆောင်စရာ ရှိတာတွေကို စောစောစီးစီး ကြိုတင် လုပ်ဆောင်မထားရင် ငါတို့မှာ ရှိသမျှ ပြောင်တလင်းခါအောင် သူတို့က

သိမ်းယူပြီး ငါတို့မြေပေါ်မှာ လာနေကြလိမ့်မယ်တဲ့။

“စစ်ကတော့ မလွဲမသွေဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတာ သူက အဲဒီအချိန်ကတည်းက သိနေခဲ့တာကလား။ အဲဒါကို မင်းက ဘယ်လိုထင်လဲ၊ ဘာမှ အသုံးမကျတဲ့ကောင်။ သူက မင်းသိသလောက်တောင် မသိတာလား။ သူ့လို ပညာတတ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက် တိုင်းပြည်ရဲ့ စစ်တပ်ကြီး တတပ်လုံးကို ဦးဆောင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်... ဒီတော့ အမြင်မကျယ် အသိဉာဏ်နည်းသူက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ၊ မင်းလား သူလား။ ကာမင်စကာက လူတွေက မင်းလို ပညာမဲ့တဲ့ အပြော သမားတွေ ပါကွာ။ အဲ...ပြည်သူလူထုကို ဒုက္ခပေးနေတာလည်း အဲဒီလို လူစားတွေပဲ။ မင်းတို့ရဲ့ ပေါ့တီလ်ကော့... ဒီကောင်က ဘာကောင်လဲ။ အရာခံဗိုလ်လား ဟုတ်လား။ အိုးဟိုး ... ငါနဲ့အတူ စစ်မှုထမ်းခဲ့တဲ့ ကောင်ပေါ့။ ခုတော့ ဒီကောင် က ဘာကောင် ညာကောင် ဖြစ်နေတာပေါ့လေ”

ဂရီဂိုက သူ့အဖေနှင့် စကားမများလို။ အငြင်းမပွားလို။ သို့သော် မလွဲသာမရှောင်သာ ငြင်းခုံရသည်။ သူ့ အဘိုးကြီး ဘယ်လို သဘောထားမည် ဆိုတာကို သူ ကြိုတင်တွက်ဆပြီးသား။ ခုတော့ လက်ရှိ အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ခေါင်းထဲသို့ စဉ်းစားရတော့မည့် အတွေးသစ် အမြင်သစ် တခု ဝင်လာခဲ့ပြီ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ခေါ်နက်ကော့ နှင့်တကွ အရာရှိ အကျဉ်းသားအားလုံးကို ရုံးတင်စစ်ဆေးခြင်းမပြုဘဲ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်လိုက်ကြသည့်ကိစ္စ။ သည်ကိစ္စကို သူ လုံးဝ မမေ့နိုင်။ ထို့အတူ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်နိုင်။

မြင်းနှစ်ကောင်က လူစီးဖို့ ခြင်းတောင်းလို အိမ်ကလေးပါသည့် စွတ်ဖားကို သက်သောင့်သက်သာ ကလေး ဆွဲလာသည်။ ဂရီဂို၏ ကုန်းနှီးတင်ထားသည့် မြင်းကို စွတ်ဖားနောက်မှ ကြိုးဖြင့်ဆွဲလာသည်။ လမ်းတလျှောက်တွင် သူတို့ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြသည်မှာ လူသိများ ထင်ရှားသော ကျေးရွာများနှင့် အခြေစိုက်စခန်းများ။ ဂရီဂို စွတ်ဖားပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း တောင်တွေး မြောက်တွေး တွေးလာသည်။ သူ့အတွေးများက စီကာ စဉ်ကာ မဟုတ်။ ဟိုရောက်လိုက်၊ သည်ရောက်လိုက် အကြောင်းအရာတခုခုကို မူတည်စဉ်းစားခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်။ များမကြာသေးမီကမှ ဖြစ်ခဲ့သည့် ဖြစ်စဉ်များ အကြောင်း။ ပြီးတော့ အနာဂတ်ကာလတွင် အမှတ်တရ ဖြစ်နေကြရမည့် သမိုင်းမှတ်တိုင် ဖြစ်ရပ်များ အကြောင်း။ သို့သော် သူ့ဦးခေါင်းထဲ ဘာတွေပဲ တွေးနေသည်ဖြစ်စေ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် စိတ်ပြေကိုယ်လျော့ အနားယူ လိုက်ဦးမည် ဆိုသည့်အတွေးကိုတော့ မကျော်လွှားနိုင်။

“အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ နည်းနည်းပါးပါး အနားယူပြီး

ခြေထောက်ကဒဏ်ရာ သက်သာအောင် လုပ်ရမယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ...”
အတွေးထဲမှာပင် ပခုံးတွေ တွန့်လိုက်မိ၏။

“အင်းလေ.....ကြည့်သေးတာပေါ့။ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ အချိန်အခါနဲ့
အခြေအနေတွေက ညွှန်းလိမ့်မပေါ့”

ပြောရမည်ဆိုလျှင် စစ်ပွဲကြီးက စိတ်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှုများကို သူ့ရင်ထဲ
သွတ်သွင်းပေးလိုက်ပြီ။ သူ စိတ်ကုန် နေပြီ၊ စိတ်ပျက်နေပြီ။ ဒေါသမာန်တွေ
ကြီးမားသော၊ အမုန်းတရားတွေ လွှမ်းခြုံသော၊ ရန်လိုသော၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး
စာနာ နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိသော ဤကမ္ဘာကြီးကို ကျောခိုင်းထားလိုက်ချင်ပြီ။
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကမ္ဘာသကာဆိုပြီး ပစ်ထား ချင်စိတ်တွေ ပေါက်နေသည်။
သူ့နောက်ဘက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အရာရာတိုင်းသည်
ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့နေသည်။ ရောယှက်ရှုပ်ထွေးနေသည်။ ပြီးတော့
ရှေ့နောက်မညီ၊ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ကြိုးစား
ပမ်းစားဖြင့် သူလျှောက်ရမည့် လမ်းကို ရှာခဲ့၏။ လမ်းမှန်ကို ရွေးခဲ့၏။
လမ်းမှန်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာတွေ့ ခဲ့ပါသည်။ ၎င်းလမ်းပေါ်တွင် သူ
ခြေချလိုက်သည်နှင့် သူ့ခြေထောက်အောက်မှ မြေကြီးသည် ကြွေလာသည်။
မို့မောက်လာသည်။ သူရှာထားသည့် လမ်းကြောင်းသည် တစ တစ
မှုန်ဝါးလာသည်။ မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ ခုတော့ သူ စိတ်ပျက်နေပြီ။
သူ လမ်းမှန်ပေါ်မှာ ရှိနေသည် ဆိုသည့် ယုံကြည်ချက်တွေ ပျောက်ကုန်သည်။
သူသည် ဘော်လံရီဗစ်များဘက်သို့ စိတ် တိမ်းညွတ်ခဲ့သည်။
အခြားသူများကိုလည်း သူ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်ကြဖို့ စည်းရုံးခဲ့သည်။
ဦးဆောင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ သူ တွန့်သွားသည်။ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။
စိတ်ပျက်သွားသည်။

“အစ်ဇီဗာရင် ပြောခဲ့တာတွေ တကယ်ရော မှန်ရဲ့ လား၊ ငါတို့က
ဘယ်သူ့ကို ယုံကြည်ကိုးစားရမှာလဲ”

သို့သော် သူ့ဦးခေါင်းထဲ အတွေးတခု ဝင်လာပြန်သည်။ အချိန်အခါ
ရာသီက မကြာမီ နွေဦးပေါက်တော့မည်။ သည်တော့ သူ့မှာ လုပ်ဆောင်စရာ
တာဝန်တွေက အများကြီး။ မိုးမခပင်အကိုင်းများ၊ အသားများဖြင့်
မြင်းစာခွက်တွေ ရက်လုပ်ရတော့မည်။ နောက်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှ
နှင်းတွေကင်းစင်ပြီး မြေကြီးခြောက်သွေ့လာလျှင် စားကျက်မြက်ခင်းပြင် ထဲသို့
သွားရတော့မည်။ အလုပ်ကြမ်းတွေ မလုပ်ရတာ ကြာပြီဖြစ်သည့်
သူ့လက်များက ထယ်တုံး ထယ်တံများကို ကိုင်ဖို့ လက်ယားနေပြီ။ ယခုမှ
မြေကြီးထဲမှ လူးလွန် အားယူထွက်လာသည့် မြက်ပင်ပေါက်ကလေးများ၏ ရနံ့၊
မြေသင်းနံ့ နွေးနွေးထွေးထွေးကို ရှူရှိုက်ရတော့မှာပါကလား ဆိုသော
အတွေးကို တွေးမိတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးသွားသည်။

ကြည်နူးပီတိဖြာသွားသည်။ သူတို့ပိုင်သည့် နွားများကို လိုက်ကောက်ပြီး တစုတည်း ထည့်ထားချင်လှပြီ။ သူ့နွားတွေစားဖို့ ကောက်ရိုးထုံးတွေ ပစ်ပေး ကျွေးချင်လှပြီ။ သုံးရွက်ဆိုင်ပဲပင်များ၏ ရနံ့ကို ရှူရှိုက် ရတော့မှာပါကလား။ နောက်ပြီး ကြုံရာမှာ ပါချသွားသည့် နွားချေးနံ့များကို နှာခေါင်းရှုံ့ ရှူရှိုက်ရတော့မှာ ပါကလား။

လောလောဆယ် သူ့ရင်ထဲမှာ ပြင်းပြင်းပြပြဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်နေသည်မှာ ငြိမ်းချမ်းခြင်းနှင့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်း။ သည်တော့ သူ စားကျက်မြက်ခင်းပြင် ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့မြင်းတွေကို လှမ်းကြည့်သည်။ နောက်ပြီး သူ့ဖေဖေ၏ ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ရနံ့ကြွလာသည့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုများကို သူ့မျက်လုံးများတွင် မပေါ်လွင်အောင် ထိန်းထားသည်။ ခုတော့ သူ့မျက်စိထဲမှာ မြင်မြင်သမျှ အရာရာတိုင်းက မေ့သလောက်နီးပါး ဖြစ်နေ သည့် သူ့ယခင်က ဘဝကို အမှတ်ရလာ၏။ သူ့ဖေဖေ ဝတ်ထားသည့် သိုးရေ ကုတ်အင်္ကျီအနံ့၊ ဘာမျှ ဖြီးဖြီးသင်သင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် လုပ်ပေးမထားသည့် သူတို့အိမ်မှ မြင်းတွေ၊ ခြံဝိုင်း တခုခုမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ကြက်တွန်သံသည် တောရွာဘဝ၊ ကျေးလက်ဘဝ၊ အေးအေးလူလူ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နားနားနေနေဘဝသည် ချိုမြိန်လွန်းလှပါကလား။ ယစ်မူး ရီဝေ စွဲမက်စရာကောင်းလှပါကလား။

(၂)

နောက်နေ့ ညနေစောင်းလောက်တွင် သူတို့ တာတုတ်ရွာသို့ ရောက်သည်။ ရွာအဝင် တောင်ကုန်း ပေါ်မှနေပြီး ဒွန်မြစ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ရေသေ ဖြစ်နေသည့် အကွက်များတွင် ကျူပင်တွေ ဒိုက်ပင်တွေ။ ညှိုးခြောက် ညှိုးနွမ်းပြီး ပေါ်ပလာပင်ကြီးကလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်။ နောက်ပြီး ဒွန်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးသည့် နေရာသည်လည်း ယခင် ဖြတ်ကူးနေကျနေရာ မဟုတ်တော့။ သူတို့၏ကျေးရွာကလေး၊ လယ်ယာမြေကွက်တွေ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး၊ ရွာကွက်လပ်။ သူတို့ပိုင်သည့်ယာကွက်ပေါ် အကြည့်ရောက်သွားတော့ သူ့သွေးခုန်နှုန်းတွေ မြန်လာသည်။ ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်လာသည်။ အမှတ်တရ ဖြစ်ရပ်များကို သတိရမိသည်။ ၎င်းအမှတ်တရများကြောင့် ရင်သိမ့်ခုန်ရသည်။ ခြံဝင်းထဲရှိ ရေတွင်းပေါ်မှ အထက်သို့ မြှောက်ထားသည့် မောင်းတံကြီးက သူ့အား လာလော့၊ ခပ်လော့ဟု ဖိတ်ခေါ်နေ သယောင်။

“ဝေသီနေတဲ့ မျက်စိတွေအတွက်တော့ မျက်စိပသာဒဖြစ်စရာ မြင်ကွင်းပေါ့ကွာ”

ပင်တာလီမွန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း ပြုံးသည်။ ဂရီဂိုက သူရင်ထဲမှ ခံစားချက်များကို ဖုံးကွယ်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်လား...ဘယ်လောက်တောင် မျက်စိပသာဒ ဖြစ်စရာကောင်းလို့လဲ ဖေဖေ”

“ဟေ...ကြည့်လေကွာ၊ အိုးတွေ အိမ်တွေ အများကြီး ဖြစ်လာတာကိုက အဓိပ္ပာယ်ရှိနေတယ်လေကွာ”

ပင်တာလီမွန်က ရွာလယ်ဘက်သို့ ဦးတည် မောင်းခိုင်းသည်။ မြင်းများသည် တောင်ကုန်းဆင်းလမ်းအတိုင်း သွက်သွက်ကြီးပြေးဆင်းကြသည်။ နောက်မှ ဒယဉ်တိုက် ပါသွားသည့် စွတ်ဖားသည် ကမူများနှင့် တွေ့တိုင်း မြောက်သွားလိုက် ပြန်ကျလိုက်။ ဖအေကြီး၏ စိတ်ကူးကို ဂရီဂို ရိပ်မိသည်။ သို့သော် မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက် သေးသည်။

“ဖေဖေကလည်း ဘာဖြစ်လို့ ရွာထဲက ဖြတ်မောင်းနေရတာလဲ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားစမ်းပါ ဖေဖေရာ”

ပင်တာလီမွန် လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြီး ပြုံးပြသည်။

“ငါ့သားတွေကို စစ်ထဲလွှတ်လိုက်တော့ သာမန် ရဲဘော်ကလေးတွေဘဝနဲ့ လွှတ်လိုက်ရတာကွ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ သတ္တိဗျတ္တိတွေနဲ့ အရာရှိတွေ ဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီတော့ကွာ.. ငါတို့စွတ်ဖားကို ရွာလယ်က ဖြတ်မောင်းပြီး ဂုဏ်ယူထိုက် ဝင့်ကြွားထိုက်တယ်လို့ မင်း မထင်ဘူးလားကွာ။ သူတို့တတွေ ငါ့သားကို ဝိုင်းကြည့်ပြီး မနာလို ဖြစ်ကြ စမ်းပါစေ။ ငါကတော့ နှလုံးပိတ် ဝှမ်းဆီထိနေပြီကွ”

လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တော့ မြင်းများကို အော်ငေါက်သည်။ လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ကို တစီးစီး ယမ်းသည်။ သူတို့ အိမ်ရောက်ဖို့ ခရီးက နီးနေပြီဆိုတာ မြင်းတွေကလည်း သိသည်။ သည်တော့ အိမ်ဘက်သို့ ခြေကုန်သုတ်ကြသည်။ နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ခရီးကို တနေ့တာလုံး အပြေးဆွဲခဲ့ရသည့်အလား။ လမ်းမှာတွေ့သည့် ကော့ဆက်များက ဦးညွှတ်အလေးပြု ကြသည်။ ခြံဝင်းများနှင့် ပြတင်းပေါက်များထဲမှ မိန်းမများက မျက်လုံးကို လက်ဝါးဖြင့်မိုးပြီး ကြည့်ကြသည်။ အသော့ မောင်းလာသည့် စွတ်ဖားကြောင့် လမ်းမပေါ်ရှိ ကြက်များ တကွပ်ကွပ်အော်ပြီး ပြေးကြသည်။

ရွာထဲတွင် အစစ အရာရာ ပုံမှန်လည်ပတ်နေ၏။ နာရီတလုံး တချက်ချက် လည်ပတ်နေသလို။ သူတို့ ရွာကွက်လပ်ထဲမှ ဖြတ်မောင်းကြသည်။

ဂရိုဂ်၏မြင်းက ထိပ်ချွန်တိုင်များဖြင့် စီကာထားသည့် ခြံစည်းရိုးတွင် ကြိုးချည်ထားသည့် မြင်းကို စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ နာမူတ်သည်။ ပြီးတော့ ဦးခေါင်းကို မော့သည်။ ရွာလမ်းအဆုံးနှင့် အက်စ်တာကော့ ၏ အိမ်ခေါင်မိုး ကိုပင် လှမ်းမြင်နေရပြီ။ သို့သော် ပထမဆုံးဖြတ်ရသည့် လမ်းဆုံတွင် ကမောက်ကမ ဖြစ်ရပ်တခုနှင့် ကြုံရတော့၏။ လမ်းဆုံကို ဖြတ်ပြေးသွားသည့် ဝက်ကလေးတစ်ကောင် သည် လန့်ပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြေးသည်။ သည်တော့ မြင်းများ၏ သံခွာအောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဝက်ကလေး တအီအီအော်သည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူးလှိမ့်နေသည်။ ကျုံးထဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူ့ခါးရိုးက ကျိုးသွားပြီ။

“သေမင်းနောက်လိုက်ရမည့် ဝက်စုတ်”

ပင်တာလီမွန် အော်ဟစ်သည်။ လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ဖြင့်လည်း တချက် လှမ်းရိုက်လိုက်သေးသည်။

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှချင်တော့ ထိုဝက်ကလေးသည် အနီယုကာ၏ဝက်ကလေး။ အနီယုကာ ဆိုသည်က ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော အဖွန်ကအို ဇီရော့၏ ဇနီး။ မုဆိုးမ။ စိတ်ဆတ်သည်။ ဆူဆူပူပူ ပြောတတ် ဆိုတတ်သည်။ နောက်ပြီး လျှာကလည်း ရှည်သေးသည်။ ထိုမိန်းမ ခြံဝင်းထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး အယုတ္တ အနုတ္တ မိုးမွန်အောင် ဆဲတော့၏။ သည်တော့ ပင်တာလီမွန် သူ့မြင်းများကို ဇက်ကြိုးဆွဲပြီး ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဟဲ့ အရူးမ၊ နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း။ နင် ဘာကိစ္စ ဒီလောက်တောင် သံကုန်ဟစ်နေရတာလဲ။ နင့်ဝက်စုတ် ဝက်ပြတ်အတွက် ငါတို့ လျော်ကြေးပေးမယ်ဟေ့”

“စိတ်ယုတ်စိတ်မာနဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးကြီး။ ဝဲစားပြီး စုတ်ပဲ့နေတာ ခြေတပေါင်ကျိုးနေတဲ့ တော်ကိုယ်တိုင် တော်ရဲ့။ တော်ကို ခုချက်ချင်း ဥက္ကဋ္ဌရုံးမှာ သွားတိုင်မယ်”

ထိုမိန်းမက သံကုန်ကျုံးအော်သည်။ သူမ၏ လက်များကိုလည်း ဝှေ့ယမ်းသည်။

“ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ မုဆိုးမရဲ့ဝက်ကို နင်းခြေပစ်တဲ့ အတွက် တော့ကို ကောင်းကောင်းကြီး ပညာပေးရမယ်”

ပင်တာလီမွန် မျိုးစုံအောင် ဆဲရေးတိုင်းထွာမှုတွေ ခံလိုက်ရပြီး ယခု ထပ်ဆင့်ခြိမ်းခြောက်မှုလည်း ခံနေရ ပြန်ပြီ။ သည်တော့ သူ့မျက်နှာ ပြာနှမ်းလာသည်။

“ယုတ်မာစုတ်ပဲ့တဲ့ ပါးစပ်နဲ့ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ကောင်မ”

“တော်သာ ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ တူရကီစုတ်”

ထိုမိန်းမ တချက်ကလေးမျှ အလျော့မပေး။

“သောက်ကောင်မ၊ နတ်ဆိုး နတ်ယုတ်တွေနဲ့ ဖောက်ပြန်ပြီး မွေးတဲ့ မိန်းမ”

ပင်တာလီမွန် အသံကိုမြှင့်ပြီး အော်သည်။

သို့သော် သည်လိုယှဉ်ပြိုင်ပြီး ဆဲရလို့များကတော့ အနီယုကာ ဘယ်တုန်းက ရှုံးခဲ့ဖူးလို့လဲ။

“မျိုးမစစ်၊ မျိုးယုတ်ကြီး၊ ဇိမ်ခေါင်းကြီး၊ သူခိုးကြီး ... တပ်သူခိုး၊ ထွန်သူခိုးကြီး။ လင်အဝေးရောက်နေတဲ့ မိန်းမတွေကို လိုက်ကြံနေတဲ့ လူယုတ်မာကြီး”

အနီယုကာက ငှက်ကျားတစ်ကောင်လို တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်း ထွက်သွားသည်။

“နင့်ကိုတော့ ငါ ကျာပွတ်စာ ကျွေးမိတော့မယ်နော်၊ ပေါ့သွမ်းသွမ်း ကောင်မ၊ နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်တော့”

အဘိုးကြီး ပြန်အော်သည်။

သို့သော် အနီယုကာ ယုတ်ယုတ်မာမာတွေ မိုးမွန်အောင် ဆဲသည်။ သူတသက်တာ အကြမ်းအရမ်း မျိုးစုံနှင့် ကြုံဆုံခဲ့ဖူးသည့် ပင်တာလီမွန်ပင် မျက်နှာကြီး နီမြန်းလာသည်။ စိတ်ဆိုးလွန်းသဖြင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ သီးလာသည်။

“ဆက်မောင်းလေ၊ ဖေဖေက ဘာလုပ်ဖို့ ရပ်နေရတာလဲ”

ဂရိုဂို ဒေါသတကြီး ပြောသည်။ အဘိုးကြီး မိလက်ကောနှင့် မုဆိုးမဘဝကို မဖောက်မပြန် မှန်မှန် ကန်ကန် ထိန်းထားသည့် အိုဇီရိုဗာတို့ အကြိတ်အနယ် ဆဲရေးတိုင်းထွာပွဲကြီးကို လူတွေ စုဝေးလာပြီး စူးစူး စိုက်စိုက် နားဆင်နေ ကြပြီ။ ဒါကို ဂရိုဂို သတိပြုမိသည်။

“တကယ့်ကိုရှည်တဲ့လျှာ။ ဟောဒီမြင်းဇက်ကြိုး နှစ်ချောင်း ဆက်ထားသလောက်ကို ရှည်တဲ့လျှာ”

ပင်တာလီမွန် အော့နှလုံးနာစွာ အပြီးသတ် နင့်နင့်နဲနဲပြောပြီး မြင်းများကို ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။ သူပုံစံ က အနီယုကာကိုပဲ စွတ်ဖားဖြင့် ကြိတ်သတ်တော့မည့်ပုံ။

သူတို့အိမ်မှ အပြာရောင်တရုတ်ကပ်တွေ ပွင့်သွားသည်။

ခေါင်းဆောင်းမပါ။ ခါးစည်းမထားသော ရုပ်အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် ပိုင်အိုကျောက်
ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ခေါင်းစည်း
အဖြူကလေး စည်းထားသည့် ဒူနီယာ။ အရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြီး
ပြုံးရယ်နေသည့် မျက်လုံးများပိုင်ရှင် ဒူနီယာက လှေကားထစ် များမှ
ဆင်းလာသည်။

ပိုင်အိုကျောက် သူ့ညီတော်မောင်ကို ပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ်ပြီး
ဂရီဂိုမျက်လုံးများကို စွေကြည့်သည်။

“နေကောင်းလား”

“ကျွန်တော် ဒဏ်ရာရထားတယ်”

“ဘယ်မှာ ထိလာတာလဲ”

“ဂလူဘိုတာရွာ နားမှာ”

“မင်း အဲဒီကိုသွားပြီး သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ဖို့ လိုလို့လားကွာ၊ မင်းအနေနဲ့
အစောကြီးကတည်းက အိမ်ကို ပြန်ခဲ့ရမှာ”

သူက ဂရီဂိုအား နွေးထွေးလှိုက်လှဲစွာ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးမှ
ဒူနီယာနှင့် ရင်ဆိုင်ပေးလိုက်၏။ ဂရီဂိုက သူမရိုး၏ ပခုံးကျယ်ကြီးများကို
ပွေ့ဖက်သည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများနှင့် မျက်လုံးများကို နမ်းသည်။ ထို့နောက်မှ
အံ့ဩတကြီး ဖြင့် နောက်သို့ ခြေတလှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒူနီယာ၊ ကျွန်တော့်မမ မရိုးကို ဘယ်သကောင့်သားက
မှတ်မိမှာလဲ။ ကြည့်ပါဦး လှလာလိုက်တာ၊ တကယ့်ဆယ်ကျော်သက် ကောင်မ
ကလေးကျနေတာပဲ။ ကျွန်တော့်မမ မရိုးဟာ ခပ်တုံးတုံး နဲ့ ရုပ်ဆိုး
အကျည်းတန် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေမယ် ထင်ထားခဲ့တာ”

“ကဲ..ကဲ..ပေါက်တတ်ကရတွေ မောင်လေးရယ်”

ဂရီဂို၏ မထိတထိစကားများကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ဂရီဂို၏
သွားများကဲ့သို့ပင် ဖြူဖွေးသော သူမ၏ သွားများပေါ်အောင် ပြုံးရယ်ရင်း
ပြေးထွက်သွားသည်။

အီလီနစ်ချ်နာက ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပွေ့ပိုက်လျက် ထွက်လာသည်။
အီလီနစ်ချ်နာ၏ ရှေ့နားမှ ပြေးထွက် လာသူ ကတော့ နာတာလီယာ၊ ဂရီဂို
ဇနီးသည် စုံပြည်ဝဖြိုး အလှတွေတိုးနေသည်။ သူမ၏ အလှတွေ ကြွယ်လာပုံမှာ
ရင်သပ်ရှုမောစရာ။ ပြောင်လက်မည်းနက်သည့် ဆံပင်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်
နောက်သို့ လှန်ပြီး ထားပြီး ဦးခေါင်း နောက်ဘက်တွင် ဆံထုံးကြီး
ထုံးထားသည်။ ဆံပင်နက်နက်များက ပန်းနုရောင်သန်းနေသည့်

သူမ၏မျက်နှာကို ပိုပြီး ထင်းလာအောင်အရိပ်ထိုးပေး ထားသည့်နယ်။ သူမက ဂရီဂိုနှင့် ပူးကပ်လိုက်သည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ဂရီဂိုပါးပြင် နှစ်ဖက်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးများကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း နမ်းသည်။ ပွတ်သပ်သည်။ ပြီးတော့ အီလီနစ်ချ်နာ၏ လက်ထဲမှ သားတော်မောင်ကို ဆွဲချီပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူထံ ကမ်းပေး သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ မောင့်သားလေး ဘယ်လောက်ချောသလဲ လှသလဲဆိုတာ”

သူမ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစွာ ကြွေးကြော်သည်။

“ဟဲ့...ငါ့သားကို ငါ ကြည့်ပါရစေဦးဟဲ့”

အဘွားကြီး အီလီနစ်ချ်နာက နာတာလီယာအား စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘေးဘက်သို့တွန်းလိုက်၏။ သူမက ဂရီဂို ဦးခေါင်းကို ဆွဲနှိမ့်သည်။ သားတော်မောင်၏ နဖူးကို နမ်းသည်။ သူမ၏ လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် သားကလေး၏ မျက်နှာကို ပွတ်သပ်သည်။ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ကျလျက်။

“ဟောဒီမှာ မောင့်သမီးလေး ဂရီဂို ... ချီလိုက်ပါဦး”

ဂရီဂို၏ အခြားလက်တဖက်ထဲသို့ သမီးလေးကို ထည့်ပေးသည်။ ဂရီဂိုစိတ်တွေ လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် ဘယ်သူ့ကို ကြည့်ရမှန်းပင် မသိတော့။ နာတာလီယာကို ကြည့်ရမည်လား၊ သူ့မေမေကို ကြည့်ရမည်လား သို့မဟုတ် သူ့ကလေး နှစ်ယောက်ကိုပဲ ကြည့်ရမလား၊ သားကလေး၏ မျက်ခုံးတွေက တခုနှင့်တခု ဆက်နေသည်။ မျက်လုံးတွေကတော့ မှုန်တေတေ မျက်လုံးများ၊ သူပုံစံက မီလက်ကော့မျိုးနွယ်များ ပုံစံအတိုင်း။ ညစ်ပတ် ပေရေနေသည့် သူ့လက်သီး ကလေးကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး သူ့ဖေဖေအား အကြောက်အရှံ့ မရှိခေါင်းမာသော အကြည့်ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သမီးကလေး ထံမှာတော့ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်တတ်သည့် အနက်ရောင် မျက်လုံးသေးသေး ကလေးများကိုပဲ တွေ့ရသည်။ ကျန်မျက်နှာတခွင် တပြင်လုံးကို ပဝါစဖြင့် စည်းပတ်ထားသည်လေ။ သားနှင့် သမီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ချီရင်း လှေကားထစ်များ ရှိရာသို့ သူသွားသည်။ သို့သော် သူ့ခြေထောက်တွင် စူးခနဲ ထိုးခနဲ နာကျင်သွားသည်။

“သူတို့ကိုခေါ်စမ်း နာတာလီယာ”

သူ လိပ်ပြာမသန့်စွာ ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သည်။

“မဟုတ်ရင် ကိုယ် ဒီလှေကားကို တက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဒါရီယာက စားဖိုဆောင်အလယ်တွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူမ၏ဆံပင်ကို ဖြိုးသပ်နေသည်။ သူမက ပြုံးနေသည်။ ဂရီဂိုထံ ဝမ်းသာအားရ တိုးလာသည်။

ပြီးရယ်နေသည့် မျက်လုံးများကို မှေးမှိတ်ကာ နွေးထွေးသော သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများ ဖြင့် ဂရီဂိုနှုတ်ခမ်းများကို ဖိကပ်သည်။

“ဟင်း ... ဆေးရွက်ကြီးအနံ့က စွဲနေတာပဲ”

သူမ ပြီးရယ်ရွှင်ပျဖြင့် မျက်ခုံးများချီသည်။ ဂရီဂိုက သူဝတ်ထားသည့် သိုးရေကုတ်အင်္ကျီနှင့် ကျူးနစ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ခုတင်တိုင်တွင် ချိတ်သည်။ ထို့နောက် ဆံပင်ဖြီးသည်။ ခုံတန်းရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး သားကလေးကို လှမ်းခေါ်သည်။

“သားလေး မိရှာ၊ လာစမ်းပါဦးကွ ဖေဖေဆီကို။ ဟေ....သားက ဖေဖေကို မသိဘူးလားကွ”

ချာတိတ် စောင်းကန်းစောင်းကန်းဖြင့် လျှောက်သွားသည်။ သို့သော် စားပွဲနားရောက်တော့ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့လက်သီးကလေးကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ထားဆဲ။ မအေဖြစ်သူက သားကလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ၊ ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားစွာ ကြည့်နေသည်။ သူမ ခါးကိုင်းပြီး သမီး ကလေးနားအနီးသို့ ကပ်ပြီး တစုံထာခုပြောသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့သို့ အသာအယာ တွန်းပေးသည်။

“သွားလေ” ဟုလည်း ပါးစပ်က ပြောသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးကို ဂရီဂို ကောက်ချီသည်။ ဒူးခေါင်းပေါ် တင်ထားပြီး မေးသည်။

“ဟဲ့...သားလေးနဲ့ သမီးလေး၊ မင်းတို့က ဖေဖေကို မသိကြဘူး၊ ဟုတ်လား ပေါ်လီယာ၊ သမီးလေးက သမီးရဲ့ ဖေဖေကို မသိဘူးလား”

“ဦးဦးက သားတို့ဖေဖေမှ မဟုတ်ဘဲ”

သူနှင့်အတူ ညီမလေးပါ ရှိနေသည့်အတွက် သားကြီးက ပိုပြီး ရဲရဲရင့်ရင့် ဖြစ်လာသည်။

“ဒါဆို ဦးဦးက ဘယ်သူလဲကွယ်”

“ဦးဦးက တခြားကော့ဆက်တစ်ယောက်”

“ကဲ..ကောင်းရောကွာ”

ဂရီဂို အော်ပြီးရယ်သည်။

“ဒါဆို မင်းတို့ဖေဖေက ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ဖေဖေက စစ်တပ်ထဲဝင်ပြီး ဟိုးအဝေးကြီးကို သွားနေရတယ်”

ကောင်မကလေးက ခိုင်ခိုင်မာမာကြီးပြောသည်။

“ငါ့ မြေးတွေပြောတာ အမှန်ပဲဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုပြောနေတာ ငါ့မြေးတို့ရဲ့ ဖေဖေပဲ။ သူ စစ်တပ်ထဲ လိုက်သွားရတာ နှစ်တွေအများကြီးကြာခဲ့ပြီလေ။ ခုလို သူ အိမ်ပြန်လာချိန်မှာ သူ့ကို လူတိုင်းက သိနေရမယ် လို့ ထင်နေတာကလား။”

အီလီနစ်ချ်နာ ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ဝင်ပြီး မာန်မဲသည်။ ပြီးမှ ဂရီဂိုအား ပြုံးပြကာ...

“မင်းမိန်းမကတောင် မင်းကို စွန့်ပစ်လိုက်တော့မလို့ စဉ်းစားနေတာ။ ငါတို့ကလည်း သူ့အတွက် သင့်တော်မယ့်လူ တစ်ယောက်တောင် ရှာနေပြီ သိရဲ့လား။”

“ဟုတ်လား၊ ဒီအတိုင်းပဲလား နာတာလီယာ”

ဂရီဂို ပျော်စေပျက်စေသဘောဖြင့် နာတာလီယာဘက် လှည့်မေးသည်။

သူငယ်မမျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။ သို့သော် အရှက်ပြေသွားသောအခါ ဂရီဂိုနံဘေးသို့ သွားထိုင်သည်။ သူမ၏ အတိုင်းမဲ့ပျော်ရွှင်သော မျက်လုံးများက သူမချစ်သော ခင်ပွန်းသည်အား ကြည့်မဝရှုမဝ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ပြီး သူမ၏ ပူကြွပ်သော လက်ဝါးများဖြင့် သူ၏ ခြောက်သွေ့ညိုမောင်းသော လက်မောင်းသားကို ပွတ်သပ်နေသည်။

“ဒါရီယာ၊ စားပွဲပြင်ဟယ်”

အီလီနစ်ချ်နာ လှမ်းပြောသည်။

“အောင်မယ်.. သူ့ကိုပြင်ပေးဖို့ သူ့မိန်းမ ရှိနေတာပဲ ဟာကို”

ဒါရီယာ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် မီးဖိုရှိရာသို့ ကြွကြွရွရွကလေး လှည့်ထွက်သွားသည်။

သူမက ခါတိုင်းလိုပင် သွယ်သွယ်လျလျနှင့် ကျက်သရေရှိရှိ လှနေမြဲ။ သူမဝတ်ထားသည့် ခရမ်းပျော့ရောင် သိုးမွေး ခြေအိတ်ရှည်သည် သူမ၏ ခြေထောက်လှလှများတွင် ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ကပ်နေသည်။ စီးထားသည့် ရှူးဖိနပ်များ ကလည်း သူမအတွက် သီးသန့် ချုပ်ပေးထားသည့်နှယ် ကွက်တိ ခွင်ကျ။

ဂရီဂို၏အကြည့်ကို သူ့ဇနီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သူငယ်မ တနည်းတဖုံ ပြောင်းလဲသွားတာ ကိုတော့ သတိပြုမိသည်။ လင်တော်မောင် အိမ်ပြန်အလာကို ကြိုဆိုဖို့ သူမကိုယ် သူမ အလှဆင်ထားသည်တော့ အမှန်။ အင်္ကျီ လက်မောင်းထိပ်တွင် စာပန်းအလှများ ထိုးထားသည့် အပြာရောင် ဖဲသား ဂျာကင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် နာတာလီယာ၏ ကိုယ်လုံးအလှသည် ပေါ်လွင်နေ၏။ နူးညံ့ဖွံ့ထွားသော ရင်သားအစုံက ဂျာကင်အောက်မှ

ရုန်းကြွနေ၏။ အပြာရောင် စကတ်အင်္ကျီက သူမ၏ ခါးသိမ်သိမ်ကလေးကို စည်းနှောင်ထားသည်။ ဂရီဂို သူမကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ တောင့်တင်းသန်မာသော ခြေသလုံးများ၊ စူပ့်ပွံ့ဖြစ်နေသည့် ဝမ်းဗိုက်ကလေး၊ တင်းတင်းကားကား ဖြစ်နေသည့် တင်သားတွေ။ သူမကို ကြည့်ရတာ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများ စားပြီး ကျန်းမာဝဖြိုးနေသည့် မြင်းမကလေး တစ်ကောင်လို။ ဂရီဂို အတွေးကြွယ်နေ၏။ သူမအလှ ပေါ်လွင်အောင် ဝတ်တတ်စားတတ်တယ်။

“မင်း သူမကို ကြည့်ချင်စိတ်ရှိရင် ကြည့်၊ ကြည့်ချင်စိတ် မရှိရင် မကြည့်နဲ့၊ မိန်းမပေါင်းတစ်ထောင်လောက် ရောနှောနေတဲ့ အထဲမှာ ကော့ဆက် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို မင်း ရွေးထုတ်လို့ရနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တောင်သူ လယ်သမား မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ဒါဟာ သူမရဲ့ ရှေ့ဘက်ခြမ်းလား ကျောဘက်ခြမ်းလား ဆိုတာ ပြောနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲသည်မိန်းမတွေက သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဂုံနီအိတ်ကြီးနဲ့ စွပ်ထားတတ်ကြတာကိုး” ဟု သူတွေးသည်။

ဂရီဂိုအကြည့်ကို အီလီနစ်ချ်နာ ဖမ်းမိသွားသည်။ သည်တော့ အဘွားကြီး အသားလွတ် ကြွားလုံးထုတ်လိုက်၏။

“ငါတို့ကော့ဆက်မိန်းမတွေထဲမှာ အရာရှိကတော်တွေ ဘယ်လိုဝတ်စား ဆင်ယင်တယ်ဆိုတာ တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ဟာ ဘယ်မြို့သူနဲ့မဆို ပခုံးချင်း ယှဉ်နိုင်တယ်နော်”

“အဲဒါကို မေမေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောနိုင်တာလဲ မေမေ”

ဒါရီယာ ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“သမီးတို့က မြို့သူတွေကြားထဲမှာ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိတယ်ဆိုရင်ပဲ ဝမ်းသာနေရမှာပါ၊ သမီးရဲ့ နားကပ်တဖက်ဆို ကျိုးသွားတယ်။ အဲဒီတော့ ကျန်တဖက်က ခြူးတပြားတောင် မတန်တော့ဘူး”

သူမက ခါးခါးသီးသီး ပြောသည်။

ဂရီဂိုက ချစ်ဇနီး၏ ပခုံးကျယ်ကြီးကို သိုင်းဖက်ရင်း စဉ်းစားသည်။

“ငါ့မိန်းမက ချောတယ်။ ဒါကို ဘယ်သူမဆို သိတယ်။ သူ့ခမျာ ငါမရှိဘဲ ဘယ်လိုများနေရရှာမလဲ မသိဘူးနော်။ ငါထင်ပါတယ်၊ ကော့ဆက်တွေ သူ့နောက် ဝိုင်းလိုက်ကြမှာပဲ။ အင်းလေ... သူကလည်း တယောက်ယောက်နောက်ကို လိုက်ကောင်း လိုက်သွားမှာပေါ့။ ဆိုပါစို့၊ အဲဒီလိုများ လိုက်ခဲ့တယ်ဆိုရင်...”

မျှော်လင့်မထားသည့် ထိုအတွေး ဝင်လာတော့ သူရင်တွေ

တခိုင်းခိုင်းခုန်လာသည်။ နောက်ပြီး နီစွေး ဝင်းပ နေသည့် မျက်နှာကလေးကို စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်မိ၏။ ဂရီဂို၏ စူးစူးစိုက်စိုက်အကြည့်ကြောင့် နာတာလီယာ့မျက်နှာ သွေးရောင်လျှမ်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့် တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောသည်။

“မောင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုကြီး ကြည့်နေရတာလဲ။ ကျွန်မကို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာရဲ့လားဟင်”

“ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့်ကွာ၊ ပျော်တာပေါ့”

သူ၏ မနှစ်မြို့ဖွယ်အတွေးရိုင်းကို မောင်းထုတ်လိုက်၏။ သို့သော် တဒင်္ဂလောက်တော့ သူ့မိန်းမကို မုန်းမိတော့ မလို ဖြစ်သွားသေးသည်။

ပင်တာလီမွန် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးရင်း ဝင်လာသည်။
ဘုရားရုပ်တုရှေ့တွင် လက်နှစ်ဖက် ကြက်ခြေခတ်ကာ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုသည်။

“ကဲ...မိသားစုအားလုံး ကျန်းမာ ချမ်းသာကြ ပါစေသား”

“တောင်းတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ အဘိုးကြီးရေ၊ ဟား ရှင် ချမ်းတုန်နေပြီလား။ ကျွန်မတို့အားလုံး ရှင့်ကို စောင့်နေကြတာ။ စွပ်ပြုတ်က ပူတုန်းပါပဲ”

အီလီနစ်ချ်နာ စားပွဲပတ်လည်တွင် ပြေးလွှား လှုပ်ရှားသည်။ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံများ တချွမ်ချွမ် မြည်လာသည်။

ပင်တာလီမွန်က သူ့လည်ပင်းမှ လည်စည်းပဝါ အနီကို ဖြေသည်။ သိုးရေကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်သည်။ သူမုတ်ဆိတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးမှ ရေခဲပန်းဆွဲကလေး များကို ခါချပြီး ဂရီဂိုနံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ချမ်းလိုက်တာမှ တုန်နေတာပဲဟေ့။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ရွာထဲက ဖြတ်အလာမှာတော့ သွေးဆူပြီး နွေးထွေးခဲ့ ပါသကွာ”

ဟု အစချီပြီး အနီယုကာ၏ဝက်ကို တိုက်မိသည့် အကြောင်း၊ အနီယုကာက ဆဲနည်းပေါင်းစုံဖြင့် မိုးမွန်အောင် ဆဲဆိုလိုက်သည့်အကြောင်းများကို စိကာပတ်ကုံး ပြန်လည် ဖောက်သည်ချသည်။ ဂရီဂို တဟားဟား ရယ်ရင်း စားပွဲတွင် ထိုင်သည်။

“ငါ သူ့ကို ကျာပွတ်စာ ခပ်စပ်စပ်ကလေး ကျွေးလိုက်ဦးမလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဂရီဂိုက ငါနဲ့ ပါလာတယ်လေ။ ဒီတော့ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မသင့်တော်တာနဲ့ပဲ ငါ လျှော့လိုက်ပါတယ်”

သူသားအမြင်တွင် သူ့ကို လူဆိုးကြီးအဖြစ် မြင်မသွားအောင်

အချို့သတ်စကားလုံးများဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက် ပိုင်အိုကျာက တံခါးကို တွန်းဖွင့်သည်။ ဒူနီယာ ဝင်လာသည်။ သူမက နွားပေါက်ကလေး တစ်ကောင် ကို ကြိုးဖြင့် ဆွဲခေါ်လာသည်။

“ငါတို့ ရှုရီဗင်တိုက်မှာ မုန့်အိုးကင်းကြော်ကို မလိုင်နဲ့ တို့ပြီး စားရတော့မယ်ဟေ့”

ပိုင်အိုကျာ မြူးမြူးကြွကြွ ကြွေးကြော်ရင်း နွားကလေး ရှေ့တိုးသွားအောင် ခြေထောက်ဖြင့် တွန်းလိုက် လေသည်။

(၃)

ညစာ စားပြီးသောအခါ ဂရီဂိုက သူသယ်လာသည့် အိတ်ကြီးကို ဖြေသည်။ ပြီးတော့ အထဲမှ လက်ဆောင် ပစ္စည်းများ ထုတ်ယူပြီး မိသားစုများအား ဝေခြမ်းပေးတော့၏။

“မေမေရေ...ဟောဒါက မေမေအတွက်” ဟု ပြောပြီး ခြုံပဝါတထည် ထုတ်ပေးသည်။ အီလီနစ်ချ်နာ မျက်မှောင်ကြုတ် ထားသည်။ ပြီးတော့ အပျိုဖြန်းကလေး တစ်ယောက်လို ရှက်သွေးဖြာနေရာမှ ခြုံစောင်ကို လှမ်းယူပြီး သူမပခုံးပေါ် လွှမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မုန့်ရှေ့ သွားသည်။ မုန့်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ကြည့်တာ ကြာလွန်းသည့်အတွက် ပင်တာလီမွန်ပင် ကျွဲမြီးတိုသွားသည်။

“ဒီအိုကြီးအိုမ အဘွားကြီးကတော့ကွာ၊ မုန့်ရှေ့က ကို မခွာတော့ဘူး ... ဖွီး” ဟု အော်သည်။

“ဟောဒီမှာ၊ ဒါက ဖေဖေအတွက်”

ဂရီဂို ကမန်းကတန်း ဝင်ပြောသည်။ အိတ်ထဲမှ ကော့ဆက်ကက်ဦးထုပ် အသစ်တလုံး ထုတ်ပေးသည်။ အနီရောင် စည်းကြိုးဖြင့် စည်းပတ်ထားသည့် ကက်ဦးထုပ်။

“ဘုရားမတာပဲဟေ့။ ငါ့မှာ ကက်ဦးထုပ် အသစ် တလုံး လိုနေတာ ကြာပြီကွ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တနှစ်လုံး ဘယ်ဆိုင်မှာမှ ဝယ်လို့မရဘူး၊ ခု ငါ ဆောင်းဆောင်းနေတဲ့ ကက်ဦးထုပ်အဟောင်းကြီးနဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း မသွားချင်ဘူးလေ။ ဒီဦးထုပ် က စာခြောက်ရပ်မှာ ဆောင်းဖို့ကောင်းနေတဲ့ဥစ္စာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ အဲဒါကြီးပဲ ဆောင်းသွားနေရတာကွဲ့”

အဘိုးကြီး မနှစ်မြို့သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ပြီးတော့ ဘေးဘီကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ သူ့သား ပေးထား သည့် လက်ဆောင်မွန်ကို တစ်ဦး

တစ်ယောက်များ ယူသွားလေမလား စိုးရိမ်ဟန်ဖြင့်။

သူဦးခေါင်းနှင့် တော် မတော်ကြည့်ဖို့ မှန်ရှေ့သို့ သွားသည်။ သို့သော် အီလီနစ်ချ်နာ့ မျက်လုံးများကို သတိပြုမိ လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ချာခနဲလှည့်ပြီး ခြေထောက် ဆာတာ ဆာတာဖြင့် ရေနွေးအိုးဆီသို့ လျှောက်သွားတော့၏။

“ဟို သေခါနီအဘိုးကြီး၊ အဲဒီမှာ ဘာသွားလုပ်ဦး မလို့လဲ”

အီလီနစ်ချ်နာ ရန်စတိုက်ခိုက်သည်။ သို့သော် အဘိုးကြီးက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ၊ ပြန်ဟောက်သည်။

“ဘုရားရေ .. ဒီမိန်းမကတော့ သွက်ချာပါဒ လိုက်နေတဲ့ မိန်းမပဲ။ ဒါဟာ ရေနွေးအိုးကွ၊ ကြည့်မှန် မဟုတ်ဘူး”

ဂရီဂို သူဇနီးအတွက် လက်ဆောင်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ စကတ်ချုပ်ဖို့ သိုးမွေးစတစ။ သားနှင့် သမီး အတွက်တော့ ကိတ်မုန့်ကြီးတလုံး။ ဒါရီယာအတွက် နားဆွဲတစ်စုံ။ ဒူနီယာအတွက် ဂျာကင်ချုပ်ဖို့ အထည် တစ။ ပိုင်အိုတျာအတွက်တော့ စီးကရက်များနှင့် ဆေးရွက်ကြီးများ။ သူတို့ရသည့် လက်ဆောင်များ ပွေ့ပိုက်ပြီး မိန်းမတွေ စကားတွတ်ထိုးနေခိုက် ပင်တာ လီမွန်က စားဖိုဆောင်ထဲတွင် ဘုရင်ကြီးတပါးလို ဟိုဟို သည်သည် ကြွလှမ်းနေသည်။ ရင်ကိုကော့ ခေါင်းကို မော့လျက်။

“မင်းကိုပြရမယ့် ကော့ဆက် လူတော် လူကောင်း တစ်ယောက် ကိုယ်ရံတော်တပ်ရင်းမှာ ရှိတယ်ကွ။ အဲဒီလူက ဘွဲ့တံဆိပ်တွေလည်းရ၊ ဘုရင့်တပ်မတော်က ရွေးတဲ့ ပထမဆုကိုလည်း ရတယ်ဟေ့။ သူရတဲ့ အထဲမှာ မြင်းကုန်းနှီးတစ်စုံနဲ့ တခြား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေလည်း စုံနေတာပဲဟေ့။ အဲဒါ ဘယ်သူလဲ သိလား၊ အဲဒါ ငါပေါ့ကွ..”

ဂရီဂို ရယ်မောသည်။ သားအဖသုံးယောက် စီးကရက်မီး ညှိကြသည်။ ထိုအခိုက် ပင်တာလီမွန်က ပြတင်းပေါက် ဘက်သို့ စိတ်မသက်မသာ လှမ်းကြည့်လျက် ပြောသည်။

“ဆွေမျိုးတွေ၊ အိမ်နီးနားချင်းတွေ ရောက်မလာခင် မင်းတို့ ဟိုဘက်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ ပိုင်အိုတျာ ကို ပြောပြစမ်း”

ဂရီဂို လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြသည်။

“သူတို့ တိုက်ခိုက်နေကြတယ်လေ”ဟု ပြောသည်။

“ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေက ဘယ်ရောက်နေကြလဲ”

ပိုင်အိုတျာ နေသားကျအောင် ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ကောက်ကာငင်ကာ မေးသည်။

“သူတို့ဟာ သုံးဘက်သုံးတန်က လာနေကြတယ်လေ။
တီခိုရက်စိဘက်က၊ တဂန်ရောဘက်ကနဲ့ ဗိုရိန်က ဘက်ကလေ”

“အင်း .. မင်းတို့ရဲ့ တော်လှန်ရေးကော်မတီက အဲဒီလိုလာနေတာကို
ဘယ်လိုသဘောထားသလဲ။ ဒီကောင်တွေ ငါတို့မြေပေါ်
ရောက်အောင်လာနေတာကို မင့်လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်ပြုနေကြတာလဲ။
ခရစ္စတိုးနီးယားနဲ့ အိုင်ဗန် အလက်ဇီဗစ်တို့ ပြန်လာတော့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ
အဖြစ်ဆိုးတွေကို စီကာပတ်ကုံး ပြောပြတာပါပဲဗျား။ ဒါပေမဲ့ သူတို့
ပြောတာတွေ ငါက မယုံဘူး။ သူတို့ပြောသလိုမှ မဟုတ်ဘဲဟာ”

“တော်လှန်ရေးကော်မတီဟာ ကူကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေပြီ။
ကော့ဆက်တွေက အိမ်ပြန်ပြေးကုန်ကြပြီ”

“အဲဒါကြောင့် ဒီတော်လှန်ရေးကော်မတီက ဆိုဗီယက်တွေအပေါ်
အားပြုနေရတာလား”

“အင်းပေါ့၊ အဲဒါကြောင့်ပဲပေါ့”

ပိုင်အိုကျာ မျက်စိတွေမှိတ်ပြီး စီးကရက်သောက်နေသည်။
ထို့နောက်တွင်မှ ညီတော်မောင်ကို မျက်လုံးတွေ ပြူးကြည့်သည်။

“အဲဒီတော့ မင်းက ဘယ်ဘက်ကလဲ”

“ကျွန်တော်က ဆိုဗီယက်အစိုးရတဖွဲ့ ဖွဲ့ဖြစ် စေချင်တာ”

“သောက်ရှူး”

ပင်တာလီမွန် ဒေါသအိုးကြီးပေါက်ကွဲသွားသည်။

“ပိုင်အိုကျာ၊ မင်းပဲပြောပြလိုက်စမ်းကွာ”

ပိုင်အိုကျာ ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ညီတော်မောင်၏ ပခုံးကို
လက်ဖြင့်ပုတ်သည်။

“သူက ဇောင်းကလွတ်စ မြင်းလို အရမ်းမြူးကြွနေတာ ဖေဖေရဲ့၊ သူ့ကို
တယောက်ယောက်က တခုခု ပြောမပြ နိုင်တော့ဘူးလား ဖေဖေ”

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး”

ဂရီဂို ဒေါသထွက်နေပြီ။

“ကျွန်တော် ကန်းနေတာမဟုတ်ဘူး။ ရွာထဲက
ရှေ့တန်းခေါင်းဆောင်တွေက ဘာတွေပြောနေကြလို့လဲ”

“ရှေ့တန်းခေါင်းဆောင်တွေက ငါတို့နဲ့ ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ။

ခရစ္စတီးယား ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ သောက်ရူး ဆိုတာ မင်း
ခုထိမသိသေးဘူးလား။ သူက ဘာနားလည်လို့လဲ။ ခုဆို လူတွေအားလုံး
လမ်းပျောက်နေပြီ။ ဘယ်ဘက် လှည့်ရမလဲ၊ ဘယ်လမ်းကြောင်းကို
လိုက်ရမလဲဆိုတာ မရွေးတတ်တော့ဘူး၊ ဘယ်နေရာပဲ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက်
စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေချည်းပဲ”

ပိုင်အိုတျာ လက်ကို ယမ်းခါသည်။ ပြီးတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကို
ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်သည်။

“ဒီနွေဦးမှာ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာ ကြိုးစားပြီး
မြင်ယောင်ကြည့်စမ်း။ အဲဒီအခါကျမှ မင်း သဘောထားတွေ ခံယူချက်တွေ ရှိမှာ
မဟုတ်တော့ဘူး။ ရှေ့မျက်နှာစာမှာ ငါတို့ဟာ ဘော်လ်ဂျီဗစ်တွေအဖြစ် လှုပ်ရှား
နေခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာတော့ ငါတို့ အသိတရား ရှိဖို့ လိုလာပြီ။
‘ငါတို့ဟာ ဘယ်သူပိုင်တဲ့ ဘာပစ္စည်း ကိုမှ မလိုချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရဲ့
ပစ္စည်းကိုလည်း လာမထိနဲ့’ အဲဒါကတော့ ငါတို့ဆီ လာပြီး ချူသံပါအောင်
ညည်းနေသူတွေ အားလုံးကို ငါတို့ကော့ဆက် တွေ ပြောရမယ့် စကားပဲ။ ခု
ကာမင်စကာမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေ
တော်တော်ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ကိစ္စကွ။ သူတို့ဟာ ဘော်လ်ဂျီဗစ်တွေနဲ့
သင့်မြတ်အောင်ပေါင်းပြီး သူတို့ ကိုယ်ပိုင်စနစ်တခု ထူထောင်ဦးမှာ”

“ဒီတော့ မင်း ပြန်ပြီးစဉ်းစားတော့ ဂရီဂို”

ဖအေကြီးက ဝင်ပြောသည်။

“မင်းဟာ အရူးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးနော်။ ကော့ဆက်
တကြိမ်ဖြစ်ပြီးသွားရင် မင်း အမြဲတမ်း ကော့ဆက် တစ်ယောက် ဖြစ်နေရမယ်
ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးကို မင်း သဘောပေါက်ထားရမယ်။ အပုပ်နံ့တွေ
ထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ရုရှားက ငါတို့ကို လာပြီး မအုပ်ချုပ်သင့်ဘူး။ အခု
နိုင်ငံခြားသားတွေက ဘာပြောနေပြီလဲ ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား။ ရှိသရွေ့
မြေအားလုံးကို ငါတို့ တတွေ အညီအမျှ ခွဲဝေယူရမယ်တဲ့။ ကဲ..အဲဒီစကားကို
မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဒွန်ဒေသမှာ ဟိုးနှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက
နေထိုင်လာတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေ ကိုတော့ မြေပေးရမှာပေါ့”

“တစ်လက်မတောင် မပေးဘူးဟေ့”

ပင်တာလီမွန်က သူ့နှာခေါင်း ကောက်ကောက်ကြီးကို
ဂရီဂိုမျက်နှာနားအထိ တိုးရင်း ကြိမ်းမောင်းသည်။

အိမ်ပြင်လှေကားထစ်များပေါ်သို့ ခြေနင်းသံများ ကြားရသည်။

ထို့နောက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသူများမှာ အနီ ကွတ်ရှ်ကာ၊ ခရစ္စတိုးနီးယားနှင့် အိုင်ဗန်တိုမီလင် တို့ ဖြစ်၏။

“ဟဲလို ဂရီဂို၊ အဖေကြီး ပင်တာလီမွန် ပရိုကို ဖိဗစ်ချ်ရေး... ဒီကောင်ကြီး အိမ်အပြန်ကို ကြိုဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ် နဲ့ တခွက်တဖလားလောက် သောက် လိုက်ကြရအောင်လား။”

ခရစ္စတိုးနီးယား အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောသည်။ သူ့အော်သံကြောင့် မီးဖိုခုံဘေးတွင် အိပ်ပျော်နေသည့် နွားပေါက် ကလေး အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ ခိုင်မာတောင့်တင်းခြင်း မရှိသေးသည့် သူ့ခြေထောက်များ ပေါ်တွင် မတ်တတ် ရပ်သည်။ နောက်ရောက်လာသည့် လူသစ်များကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်နေသည်။ ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်သွားသည့် အတွက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သေးတွေ ပန်းချတော့၏။ ဒူနီယာက နွားကလေးကျောကို ပုတ်ခတ်ခြင်းဖြင့် သေးပေါက်ရပ်သွားစေသည်။ ကြမ်းပေါ်မှ သေးကွက်ကြီးကို သုတ်သည်။ ပြီးတော့ နွားကလေးအောက်တွင် သေးခွက် တခွက် ခံပေးလိုက်သည်။

“နင်တို့ရဲ့ အာပြသံကြီးကြောင့် နွားလေး လန့်နိုး သွားပြီဟဲ့”

အီလီနစ်ချ်နာ ဒေါသတကြီး ရေရွတ်သည်။

ဂရီဂိုက ကော့ဆက်များနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။ မကြာမီ အတွင်းမှာပင် ရွာတဖက်စွန်းမှ အခြားကော့ဆက်များ ထပ်ရောက်လာသည်။ သူတို့တတွေ စကားတွေပြောကြ၊ ဆေးလိပ်တွေ သောက်ကြ။ ဆေးလိပ်တွေ သောက်လွန်း သည့်အတွက် ဆေးလိပ်မီးခိုးများထဲတွင် မီးအလင်းရောင်ပင် မှေးမှိန်လာသည်။ နွားပေါက်ကလေး အသက်ရှူ ကျပ်လာသည်။

“နင်တို့တွေတော့ ဖျားနာကုန်တော့မှာပဲ”

ညဉ့်သန်းခေါင် တိုင်နေပြီမို့ အီလီနစ်ချ်နာက ဧည့်သည်တော် ရွာသားများအား ကြိမ်းမောင်းသည်။ နှင်ထုတ် သည်။

“နင်တို့ မီးခိုးခေါင်းတိုင်လို ကောင်တွေ၊ သွား ...ခြံထဲ ဆင်းပြီး သွားသောက်ချေကြ။ သွားကြစမ်း ... သွားကြစမ်း။ ငါ့သား ဂရီဂိုက ခရီးဝေးကြီး နှင်လာခဲ့ရတာဟဲ့။ သူ့မှာ တစက်မှ နားရသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ... ဘုရားရဲ့ ကရုဏာတော် ကို ထောက်ထားတဲ့အနေနဲ့ ကြွတော်မူကြ၊ မြန်မြန်ကြွတော်မူကြစမ်း။”

နောက်နေ့နံနက်တွင် နောက်ဆုံးမှ အိပ်ရာမှ နိုးသူသည် ဂရီဂို ဖြစ်နေ၏။ သို့တိုင် သူနိုးလာရသည်မှာ ကျွက်ကျက်ညံ့အောင် အော်ဟစ်စကားပြောကြသည့် စာကလေးငှက်များကြောင့်။ စာကလေးတွေက ပြတင်းပေါင်များ အပြင်ဘက်မှာ၊ တံစက်မြိတ်များပေါ်မှာ စုပေါင်းသင်းဖွဲ့ စကားတွတ်ထိုးကြသည်လေ။ နံနက်ခင်း၏ ရွှေရောင်နေခြည်များ ကလည်း တရုတ်ကပ်မှန်များကြားမှ စိမ့်ဝင်လာနေပြီ။ ဘုရားကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံများက ဘုရားဝတ်ပြုမည့် သူများကို သတိပေး နှိုးဆော်နေသည်။ သည်တော့မှ ဂရီဂို သတိရလိုက်သည်။ သည်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ပါကလား။ သူနံဘေး တွင် နာတာလီယာ မရှိတော့။ သို့ပေမဲ့ သူအိပ်နေသည့် ငှက်မွေး မွေ့ရာကြီးတွင် သူမကိုယ်မှ အနွေးဓာတ်က ပူးကပ် နေဆဲ။ သည်တော့ သူမ အိပ်ရာမှ ထသွားတာ သိပ်မကြာသေးကြောင်း သိသာနေသည်။

“နာတာလီယာ” သူခေါ်လိုက်သည်။

သူနီယာ ဝင်လာသည်။

“ဘာလိုချင်လို့လဲ မောင်လေး”ဟု မေးသည်။

“ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပြီး နာတာလီယာကို ခေါ်လိုက်စမ်းပါဗျာ၊ သူ ဘာလုပ်နေလဲ”

“သူ မေမေ့ကို ကူနေတယ်။ ခုပဲလာပါလိမ့်မယ်”

နာတာလီယာ ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲ တိုးဝင်နေသည့် အလင်းရောင်ကြောင့် မျက်ကြောတွေ ရှုံ့ထားသည်။ သူမ၏ လက်များတွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် မုန့်ညက်နဲ့ သင်းနေသည်။ အိပ်ရာမှ မထသေးဘဲ သူငယ်မအား ဆွဲဖက် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ညက အကြောင်း ပြန်သတိရပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်၏။

“မင်းနှယ်ကွာ အအိပ်ကြီးလိုက်တာ”

“အဟင်း...ညက...လူဖြင့် လှုပ်တောင် မလှုပ်နိုင် တော့ဘူး”

သူမ ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ရှက်သွေးဖြာသွားသည်။ ဂရီဂို၏ အမွှေးထူ ရင်ဘတ်ကြီးထဲ သူမဦးခေါင်းကို ဝှက်ထားသည်။

ထို့နောက် သူ့ဒဏ်ရာကို ကူညီပြီး ပတ်တီး စည်းပေးသည်။ ပြီးတော့ သေတ္တာထဲမှ အကောင်းဆုံး ဘောင်းဘီကို ထုတ်ပေးသည်။

“ဘွဲ့တံဆိပ်တွေတပ်ထားတဲ့ အရာရှိကျူးနစ်ရော ဝတ်မှာလားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝတ်ရမှာလဲ”

ဂရီဂို ပြူးပြူးပျာပျာ လက်ကာပြသည်။ သို့သော် နာတာလီယာက တကျီကျီတောင်းပန်သည်။

“ဝတ်လိုက်ပါ မောင်ရယ်။ အဲဒါဆို ဖေဖေ အရမ်းကြည်နူးမှာ။ ဒီဘွဲ့တွေ တံဆိပ်တွေကို သေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်း ထားတဲ့နောက် မောင် အဲဒါတွေ ရထားတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ”

နာတာလီယာ တိုးလျှိုးတောင်းပန်လွန်းသည့် အတွက် ဂရီဂို အလျှော့ပေးလိုက်သည်။ သူ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ သူ့အစ်ကို၏ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓားကို ငှားသည်။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းကို ဆေးကြော သန့်စင်သည်။

“မင့်လည်ကုပ်ကိုရော အမွေးရိတ်ပြီးပြီလား”

ပိုင်အိုကျာ မေးသည်။

“ဟား ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်”

“ကဲ..လာ..ထိုင်၊ ငါ ရိတ်ပေးမယ်”

အေးစက်သော ဆပ်ပြာမြုပ်များက ဂရီဂိုစက်ကို စိမ့်အေးသွားစေ၏။ ပိုင်အိုကျာ၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း တွင် လျှာတစ်လစ်ဖြင့် သင်တုန်းဓားကို ကိုင်ထားသည်။

“မင့်လည်ပင်း ပိန်သွားလိုက်တာကွာ။ ထယ်ထိုး ထွန်ယက် လုပ်လိုက်ရတဲ့ နွားလည်ပင်းကျနေတာပဲ”ဟု ပြောပြီး ပိုင်အိုကျာ ပြုံးနေသည်။

“အင်း ... စစ်တပ်က ထောက်ပံ့တဲ့ ရိက္ခာလောက် နဲ့ ဘယ်လိုသကောင့်သားမျိုး ဝလာမှာလဲဗျာ”

ဂရီဂို အရာရှိများ ဝတ်ဆင်သည့် အပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ အပေါ်အင်္ကျီပေါ်တွင် ရာထူးအဆင့်အတန်း ကို ဖော်ပြသည့် အဆောင်အယောင်များ။ ပြီးတော့ ဂုဏ်ထူးဆောင် ဘွဲ့တံဆိပ်များ တန်းစီချိတ်ထားသည်။ ရေငွေ့တက် နေသည့် ကြည့်မှန်ထဲသို့ ကြည့်လိုက်သော အခါ သူ့ကိုယ်သူပင် မမှတ်မိသလို ဖြစ်သွားသည်။ မှန်ထဲမှ သူ့ကို ပြန်ကြည့် နေသည်မှာ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ညောင်ညောင်နှင့် ဂျစ်ပစီ တစ်ယောက်လို မည်းမည်းတူးတူး စစ်ဗိုလ်တစ်ဦး။

“မင့်ကြည်ရတာ ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ တူတယ်ကွ”

ပိုင်အိုကျာ ကြည်နူးစွာရေရွတ်သည်။ သူ့ညီကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။ လေးစား အားကျနေသည်။ သို့သော် သူပြောလိုက်သည့်

လေသံတွင် မနာလိုသံများ တစ္စန်းတစ်မျှ မစွက်။ ပိုင်အိုကျော့ စကားလုံးများက ဂရီဂိုအား ဘဝင်ခိုက်သွားစေသည်။ သူ စားဖိုဆောင်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ဒါရီယာက သူ့ကို နှစ်ခြိုက်သဘောတွေ့စွာ ကြည့်နေသည်။ ဒူနီယာ ကတော့ အောင့်အည်းမနေနိုင်။ ပါးစပ်မှ ထုတ်ပြောသည်။

“ဟား ... မင့်ကြည့်ရတာ ကျက်သရေ ရှိလိုက်တာကွယ်”

သည်အချိန်ရောက်တော့ အီလီနစ်ချ်နာ ဆက်ပြီး မျက်ရည်မထိန်းနိုင်တော့။ ညစ်ညစ်ပေပေ ခါးစည်းစဖြင့် မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်ရင်း ဒူနီယာ ချီးမွမ်းစကားကို တုံ့ပြန်ပြောဆိုသည်။

“အဲဒီလိုသားလေးတွေ မွေးထားပါလား ပေါ့ပျက်ပျက် ကောင်မရယ်။ ငါမွေးထားတဲ့ သားနှစ်ယောက် ကတော့ လူလောကအလယ်မှာ ဝင့်ဝင့်ထည်ထည် ဖြစ်နေပြီ၊ သိတယ်မဟုတ်လား။”

ဂရီဂို သူ့ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ပခုံးပေါ် လွှမ်းသည်။ ပြီးတော့ ခြံဝင်းထဲ ထွက်သွားသည်။ ခြေထောက် မှ ဒဏ်ရာကြောင့် လှေကားထစ်များမှ ဆင်းရတာ တော်တော်ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြစ်နေသည်။

“ငါ လမ်းလျှောက်တုတ်တချောင်းတော့ ကိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

လှေကားလက်ရမ်းကို ကိုင်ဆင်းရင်း သူ စဉ်းစားသည်။ သူ့အသားထဲ မြုပ်ဝင်နေသည့် ကျည်ဆန်ကို မီလာရီဗိုမှာ ဖယ်ရှားခဲ့ကြပြီ။ သို့ပေမဲ့ တက်နေသည့် အနာဖေးက တင်းလွန်းနေသည်။ သည်တော့ သူ့ဒူးခေါင်းကို ကျကျနန ကွေးလို့မရ။

သူတို့အိမ်မှကြောင်က အိမ်နံရံဆင့်ပေါ်မှာ ဝပ်ပြီး နေဆာလှုံနေသည်။ လှေကားထစ်များ ခြေရင်းတွင် နင်းခဲတွေ အရည်ပျော်နေသည်မှာ အိုင်ထွန်းနေသည်။ ဂရီဂိုက ခြံဝင်းကို လေ့လေ့လာလာနှင့် ကြည်ကြည်နူးနူး ဝေဝေကြည့်သည်။ လှေကားထစ်များ နံဘေးတွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ရှိနေသည်မှာ တိုင် တိုင်။ ၎င်းတိုင်ထိပ်တွင် ဘီး တဘီးကို ကြိုးချည်ထားသည်။ သည်ဘီးကြီး ရှိနေသည်မှာ သူ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက။ သည်ဘီးကြီးက မိန်းမများ အသုံးပြုသည့် ဘီးကြီး။ ညဘက်ဆိုလျှင် မိန်းမများက အပေါ်ဆုံးလှေကားထစ်တွင် ရပ်ပြီး သည်ဘီးကြီးပေါ် တွင် နွားနို့ကရားများ တင်ထားလေ့ရှိသည်။ နေ့ဘက်များတွင်တော့ အိုးခွက်များနှင့် အိမ်သုံးပစ္စည်းများကို ဘီးကြီးပေါ် တင်ပြီး အခြောက်ခံကြသည်။ ခြံဝင်းထဲတွင် တခုခု အပြောင်းအလဲဖြစ်နေသည် ကို သူ့မျက်စိက တန်းခနဲ သတိပြု လိုက်မိ၏။ ဂျူကျီ တံခါးကို သင်္ဘောဆေးဖြင့် သုတ်ရမည့်အစား အညိုရောင် ရွှံ့စေးများဖြင့် သုတ်ထားသည်။ အိမ်အဖီ ကလေး ၏ မူလအမိုးနေရာတွင် ဝါကြန့်ကြန့် ကောက်ရိုးများဖြင့် မိုးထားသည်။

စုပုံထားလေ့ရှိသည့် သစ်သားငုတ်တိုင် များအပုံသည်
သေးကွေးနေသယောင်ရှိ၏။ ခြစ်ညှိုးရိုး ပြုပြင်ဖို့ သစ်ငုတ်တိုင်များကို
ယူသုံးထားတာဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့နောက် ခြံဝင်းထဲ နံနံ့စပ်စပ်
လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ခဲ့သည်။

စားဖိုဆောင်ထဲမှ ပျံ့လွင့်ထွက်လာမည့် ပူပူနွေးနွေး ထောပတ်နှင့်
ဖိုထဲမှ ထုတ်ပြီးစ ပေါင်မုန့်ရနံ့များက မွေးပျံ့ နေသည်။ ဒုနီယာက ဆားရည်စိမ်
ပန်းသီးတချို့ကို ရေဆေးနေသည်။ ဂရီဂို သူမကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရုတ်တရက်
စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ဆားရည်စိမ်ဖရဲသီး နည်းနည်းပါးပါး မရှိဘူး လားဟင်”

“နာတာလီယာ၊ သွားယူပေးလိုက်စမ်း” အီလီနစ်ချ်နာ လှမ်းပြောသည်။

ပင်တာလီမွန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ပြန်လာသည်။ သူက ဝေဖာမုန့်ကို
ကိုးပိုင်း ပိုင်းသည်။ မိသားစု တစ်ဦးချင်း ကို နည်းနည်းစီ ဝေပေးသည်။
နံနက်စောစော စားဖို့ သူတို့အားလုံး စားပွဲတွင် ပိုင်းထိုင်ကြသည်။ နံနက်စောစော
စားပိုင်းအတွက် အသင့် ဝတ်စားဆင်ယင် ထားသည့် ပိုင်အိုဗျာက ဂရီဂို
နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူတို့ ရှေ့တည့်တည့် ရှိ ခွေးခြေပေါ်တွင် ထိန်းပြီး
ထိုင်လိုက်သူကတော့ ဒါရီယာ၊ နီထွေးဝင်းပနေသည့် သူမျက်နှာပေါ်သို့
နေခြည်တွေ ဖြာကျလာသည့်အတွက် သူမ မျက်ကြောတွေ ရှုံ့ပြီး မျက်နှာကို
ငုံထားလိုက်၏။ နာတာလီယာက သားကလေးနှင့် သမီး ကလေးကို
ရွှေဖရုံသီးပြုတ်ကို ကျွေးနေသည်။ ဒုနီယာက အဘိုးကြီး နံဘေးတွင်
ဝင်ထိုင်သည်။ အီလီနစ်ချ်နာကတော့ မီးဖိုနှင့် အနီးဆုံးနေရာဖြစ်သည့်
စားပွဲထိပ်မှာ။

အားလပ်ရက်များ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့တတွေ အားပါးတရ
စားသောက်ကြသည်။ သိုးသားနှင့် ဂေါ်ဖီထုပ် စွပ်ပြုတ်အပြီးတွင် ကြာဆံချက်။
ထို့နောက် ဆိတ်သားဟင်း၊ သိုးခြေထောက်ဟင်း စသည်ဖြင့် ဟင်းလျာတွေ
စုံလှသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ အချို့ပွဲများ နံနက်စောစောကို တနင့်တပိုး
စားလိုက်သည့်အတွက် ဂရီဂို ထိုင်ရာမှ မနည်းကျိုးထရသည်။ မူးယစ်ရီဝေစွာ
ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ ပြီးတော့ စီးကရက်ဖွာရင်း ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

တူကလေးနှင့် တူမကလေးကို ချစ်မြတ်နိုးလှသည့် ပိုင်အိုဗျာက
မိရှာကို နို့ချဉ်တိုက်နေသည်။ သူက နောက်ပြောင် ကျီစယ်သည့်သဘောဖြင့်
နို့ချဉ်စပ်ထားသည့် ဇွန်းကို ကောင်ကလေး၏ နှာခေါင်းနှင့် ပါးများ ဆီသို့
ထိုးသည်။

“ဦးလေး၊ အဲဒီလိုမနောက်ပါနဲ့”

ဟု ကောင်ကလေးက ကန့်ကွက်သည်။

“ဟေ..ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဦးလေးက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီဇွန်းနဲ့ သားသား မျက်နှာကို လိုက်ထိုးနေလဲ”

“မတော်တဆ ဖြစ်တာပဲကွာ၊ မင်းကလည်း”

“သားသား မေမေ့ကို တိုင်ပြောမယ်”

မိရှာ၏ မှုန်တေမျက်လုံးများ ဒေါသကြောင့် အရောင်ထွက်လာသည်။ နောက်ပြီး စိတ်ရှုပ် စိတ်ဆိုးသည့် မျက်ရည်များ လည်လာသည်။ သူ့နှာခေါင်းကို လက်သီးဆုပ်ကလေးဖြင့် ပွတ်ပြီး ပိုင်အိုတျာအား အော်ဟစ်တော့၏။

“အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ ဦးလေးက အရူး၊ ငစလူ”

ပိုင်အိုတျာ ဟားတိုက်ရယ်မောသည်။ ပြီးတော့ နို့ချဉ်စွန်းဖြင့် တူတော်မောင်၏ နှာခေါင်းကို ထိုးပြန်သည်။

ဂရီဂို နံဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် ဒူနီယာက ပိုင်အိုတျာအကြောင်း ပြောပြနေသည်။

“ပိုင်အိုတျာက တကယ့်လူဆိုးကြီးပဲ၊ သူ့ကြည့်လိုက်ရင် တမျိုးမဟုတ် တမျိုး ကျီစယ်နေတာပဲ၊ ဟို တနေ့ကဆို မိရှာနဲ့အတူ ခြံထဲဆင်းသွားတယ်လေ။ အဲဒီမှာ ကလေးက တော်တော်ကြီးကို ရှူးရှူးပေါက်ချင်နေတော့ သူ့ဦးလေးကို မေးတယ်၊ ‘ဦးလေး သားသား လှေကားထစ်တွေနားမှာ ရှူးရှူးပေါက်ရ မလား’ လို့။ ဒါပေမဲ့ ပိုင်အိုတျာက ပြောတယ်။

“မဖြစ်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ရှေ့နည်းနည်းတိုးလိုက်ဦး” မိရှာက ရှေ့ကို နည်းနည်းပြေးပြီး မေးပြန်ရော...

“ဒီနေရာမှာလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ ဂျုံကျီဆီကိုပြေး”

ဂျုံကျီဆီကနေ မြင်းဇောင်းဆီ၊ မြင်းဇောင်းဆီကနေ တလင်းနယ်တဲ့ တလင်းပြင်ဆီ ပြေးခိုင်းနေတာကိုး။ သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကလေးခမျာ ပြေးလိုက်ရတာ နောက်ဆုံး မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ ဘောင်းဘီထဲ ရှူးရှူးတွေ ထွက်ကျ ကုန်တဲ့အထိပဲ။ ဒီတော့ နာတာလီယာက ထွက်ပြီး ရန်တွေ့တော့တာပေါ့”

ဂရီဂိုက ပိုင်အိုတျာ နှင့် မိရှာ အကြောင်းကို ပြီးပြီး နားထောင်နေသည်။ စီးကရက် တလိပ်လည်း လိပ်သောက်သည်။ ထိုအခိုက် သူထံသို့ သူ့အဖေ

လျှောက်လာသည်။

“ငါ ဒီနေ့ ဗီရင်စကားကို သွားမလားလို့ စိတ်ကူး နေတယ်ကွ”

“ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

စောစောက တဝတပြစားထားသည့် အစားအစာ တွေကြောင့် အဘိုးကြီး လေချဉ်တက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးကို လက်ဖြင့်သပ်ကာ...

“ကုန်းနှီးသမားနဲ့ အလုပ်လုပ်စရာနည်းနည်းရှိလို့။ ငါတို့ရဲ့ ထမ်းပိုးနှစ်ချောင်းကို သူ ပြင်ပေးစရာ ရှိတယ်လေ”

“ဒီနေ့ ပြန်ရောက်မှာလား”

“ဘာလို့ မရောက်ရမှာလဲ။ ညနေဆို ပြန်လာမှာပေါ့”

(၅)

ခဏတဖြုတ် အနားယူပြီးနောက် အဘိုးကြီးက မြင်းမကလေးကို ကကြိုးဆင်သည်။ ထိုနှစ်အတွင်းမှာ ပင် မျက်စိကန်းသွားသည့် မြင်းမကလေး။ ပြီးတော့ မြင်းမကလေးကို စွတ်ဖားတွင် တွဲသည်။ စွတ်ဖားကို မောင်းထွက် ခဲ့ကြသည်။

ဗီရင်စကားသို့ ရောက်အောင် နှစ်နာရီလောက် မောင်းရသည်။ အဘိုးကြီးက ပထမဦးစွာ စာတိုက်သို့ သွားသည်။ ပြီးမှ ကုန်းနှီးပြင်သမားထံသို့ သွားသည်။ ပြင်ထားပြီဖြစ်သည့် ထမ်းပိုးနှစ်ချောင်းကို ရွေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း အသစ်ကြီးနားနီးတွင် နေထိုင်သည့် သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း တစ်ဦး၏ အိမ်သို့ သွားပြီး အာလာပ သလ္လာပ စကားတွေပြော၊ နောက်ပြီး ကောလာဟလ သတင်းများပြော။ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက အရမ်းပျူငှာ လှိုက်လှဲပြီး အရမ်းဧည့်ဝတ်ကျေတတ်သူ။ သူ့ကို ညစာစားပြီးမှ ပြန်ရန် အတင်းတိုက်တွန်းသည်။

“စာတိုက်ကို ရောက်ခဲ့ပြီလား” အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက ဖန်ခွက်တခွက်ထဲသို့ အရည်တမျိုးကို ငှဲ့ထည့်ရင်း မေးသည်။

“ရောက်ခဲ့ပြီ”

အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး ငှဲ့ထည့်နေသည့် ပုလင်းကို တအံ့တဩကြည့်ရင်း ပင်တာလီမွန် ဖြေသည်။ နောက်ပြီး ပုလင်းထဲမှ ငှဲ့ထည့်နေသည့် အရည်၏ ရနံ့ကို ရှူကြည့်နေသည်။ ဘာအရည်ပါလိမ့်ဟု စူးစမ်းနေသည်။ အမဲလိုက်ခွေး

တစ်ကောင်က သူလိုက်သည့် သားကောင်ကို အနံ့ခံနေသည့်နှယ်။

“ဒါဆို ခင်ဗျား သတင်းတွေ ကြားပြီးပြီပေါ့”

“သတင်းတွေ ဟုတ်လား၊ ဟင့်အင်း၊ ကျုပ် ဘာသတင်းမှ မကြားရသေးဘူး။ နေစမ်းပါဦး၊ ဘာ သတင်းတွေ လဲဗျ”

“ကာလီဒင်၊ အလက်ဇီ မက်စီမိုဗစ်ချ် ကာလီဒင် လေ..ထာဝရငြိမ်းချမ်းရေးရသွားပြီတဲ့ဗျ”

“ဟင်၊ ဘာဖြစ်တယ်...ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ပင်တာလီမွန် သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ အိမ်ရှင်လက်ထဲမှ ပုလင်းနှင့် အထဲမှ အရည် ရနံ့ကို စပ်စု နေတာတွေ မေ့သွားသည်။ သူထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်ကျောမှိုကို မှီချလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက စိတ်မကောင်း စွာဖြင့် မျက်တောင်တွေ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း သတင်းကို ဖောက်သည်ချသည်။

“ကျုပ်တို့ ကြေးနန်းတစောင်ဖတ်ပြီး ဒီသတင်းကို သိရတာဗျ။ ကာလီဒင်ဟာ ဟိုတနေ့ကပဲ နိဗ္ဗိချာကတ်စ် မှာ သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်နဲ့ပစ်ပြီး အဆုံးစီရင်သွား တယ်တဲ့ဗျ။ ဒီပြည်နယ်တဝန်းလုံးမှာ တကယ်ကို ယောက်ျားပီသတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပါပဲဗျ။ ကဲ...ကြည့်စမ်း၊ နည်းနည်းနောနော စိတ်ဓာတ်လားဗျာ။ ကော့ဆက်တွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မယ့် ကိစ္စမျိုး လုံးဝ အဖြစ်မခံတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပဲဗျို့”

“နေ...နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒါဆို ဘာတွေဖြစ်လာတော့ မှာလဲဟင်”

ပင်တာလီမွန် စိတ်ပျက်လက်ပျက် မေးသည်။ သူ့အတွက် ငှဲ့ပေးထားသည့် ဖန်ခွက်ကို တွန်းပစ်သည်။

“ဘုရားမှပဲ သိတော်မူမှာပေါ့ဗျာ။ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျမယ့် ရက်တွေက နီးကပ်လာနေပြီဗျ။ တကယ်လို့ အခြေအနေတွေ ကောင်းပြီး သာယာငြိမ်းချမ်းနေမယ် ဆိုရင် ဘယ်လိုလူမျိုးက သူ့ကိုယ်ထဲသူ ကျည်တောင့်တွေ ပစ်သွင်းပါ့ မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလားဗျာ”

“ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စတွေက သူ ဒီလိုလုပ်အောင် ဖန်တီးလိုက်တာလဲဗျာ”

ပင်တာလီမွန်ကဲ့သို့ပင် အပြောင်းအလဲ မလိုလားသော ရှေးရိုး တယူသန်သမား အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက ဒေါသ တကြီး ဖြင့် လက်ကို ဝှေ့ယမ်းသည်။

“ရှေ့တန်းခေါင်းဆောင်တွေက သူ့ကို စွန့်ခွာကုန်ကြပြီလေ။ နောက်ပြီး

ပြည်နယ်ထဲကို ဘော်လံရီဗစ်တွေ အဝင်ခံ ကြတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ဥက္ကဋ္ဌကလည်း သူ့ကို ကျောခိုင်းသွားတယ်။ သူလိုလူစားမျိုး နောက်တစ်ယောက် တွေ့ရဦးမယ်လို့ ကျုပ်ဖြင့် မထင်တော့ဘူးဗျို့။ ကျုပ်တို့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မယ့် လူမျိုးလေ။ ကာမင်စကာမှာ တော်လှန်ရေး ကော်မတီ ဆိုလား ဘာလား ဖွဲ့လိုက်ကြတယ်လေ။ အဲဒီအဖွဲ့မှာ ထိပ်တန်း ခေါင်းဆောင်တွေ ပါတယ်ဆိုပဲ။ နောက်ပြီး ဒီမှာ ကျတော့ ဘာလုပ်ကြရမလဲ... ခင်ဗျား ကြားပြီးပြီလား။ ကျုပ်တို့ဆီကို ကာမင်စကာက အမိန့်တခု ရောက်လာ ပါလေ ရောလား။ လက်ရှိဥက္ကဋ္ဌတွေကို ဖယ်ရှားပြီး သူတို့နေရာတွေမှာ တော်လှန်ရေးကော်မတီဝင်တွေ ရွေးချယ်တင်မြှောက် ရမတဲ့ဗျား။ တောင်သူလယ်သမား ဆိုတဲ့ကောင်တွေ ခုဆို ခေါင်းတွေထောင်စပြုလာပြီလေ။ လက်သမားတွေ ပန်းပဲသမား တွေနဲ့ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ လူတွေ...။ ဒီလူတွေက မြစ်ဦးချောင်းဖျား မြက်ခင်းပြင်တွေထဲမှာ အုံနဲ့ ကျင်းနဲ့ စုဖွဲ့နေတဲ့ မှက်တွေလို ဖြစ်နေတာကလား။”

ပင်တာလီမွန် ဆက်ပြီးထိုင်နေသည်။ နှုတ်ဆိတ်စွာ။ အချိန်ကြာမြင့်စွာ။ သူ၏ ဦးခေါင်းဖြူဖြူကြီး ငိုက်စိုက် ကျလျက်။ ဦးခေါင်းကို မော့လိုက်သောအခါ သူ့အကြည့်သည် မာကျောနေ၏။ ခက်ထန်နေ၏။

“ခင်ဗျားပုလင်းထဲက အရည်တွေက ဘာအရည် တွေလဲဗျ”

“အရက်တွေလေ။ ကော့ကေးဆပ်က ဆွေမျိုး တစ်ယောက် ယူလာပေးတာ”

“ဒါဆိုလည်း ငဲ့ကွာ..သူငယ်ချင်း။ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးကို သတိရ လွမ်းဆွတ်တဲ့ အနေနဲ့ သောက်လိုက်ကြရအောင်လား။ ကောင်းကင်ဘုံက ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကြိုဆိုနေရာချပေး တော်မူပါစေဗျာ”

သူတို့ မော့ကြသည်။ အရပ် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း ကော့ညွတ်ရှည်လျား မျက်တောင်များနှင့် အိမ်ရှင် အဘိုးကြီး၏ သမီးက အမြည်းတွေ လာချပေးသည်။ ပထမတော့ ပင်တာလီမွန်က စွတ်ဖားနံဘေးတွင် ရပ်နေသည့် မြင်းမကလေးကို ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း လှမ်းကြည့်နေမိ၏။ သို့သော် သူ့အိမ်ရှင်က အာမခံသည်။

“ဟေ့လူ။ ခင်ဗျာမြင်းအတွက် စိတ်ပူမနေနဲ့။ မြင်းမကလေးကို အစာကျွေးပြီး ရေတိုက်ဖို့ ကျုပ် ကြည့်စီစဉ် လိုက်ပါမယ်”

ယမကာမှီဝဲပြီး ပြောဆိုဆွေးနွေးသည့် စကားဝိုင်းက ပူပူလောင်လောင် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရှိသည်။ မကြာမီ အတွင်း မြင်းမကလေးကို ပင်တာလီမွန် မေ့သွားသည်။ ထိုမျှမက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ အရာအားလုံးကို လည်း သူ သတိမရတော့၊ စကားတွေ ဟိုတစ သည်တစ ပြောရင်း ဂရီဂို အကြောင်း ပြောသည်။ ထွေနေပြီဖြစ်သော သူ့အိမ်ရှင်နှင့် ငြင်းကြခုံကြသည်။ ထို့နောက် ငြင်းခုံလို့မှ မပြီးသေးမီ သူတို့နှစ်ယောက် ငြင်းခုံနေသည့် အကြောင်းအရာကို မေ့လျော့ သွားကြပြန်သည်။

ပင်တာလီမွန် ထိုင်ရာမှ ထချိန်တွင် မှောင်စပျိုးနေပြီ။ သည်ည သည်မှာပဲ အိပ်လိုက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လျစ်လျူရှုကာ အိမ်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ့မိတ်ဆွေ၏ သားက မြင်းကို ကကြိုးဆင်ပေးသည်။ စွတ်ဖားတွင် ကပေးသည်။ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက ပင်တာလီမွန် ကို တွဲပြီး စွတ်ဖားပေါ် တင်ပေးသည်။ ထို့နောက် သူ့ဧည့်သည်ကို ရွာထိပ်ထိ လိုက်ပို့ဖို့ စိတ်ကူးပေါက် သွားပြန်သည်။ စွတ်ဖားအောက်ခြေတွင် နှစ်ယောက် အတူထိုင်သည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ပွေ့ဖက်လိုက်ကြသည်။

သူတို့စွတ်ဖား ဦးစွာချိတ်မိသည်မှာ ခြံဝင်းတံခါးဖြင့်။ ထို့နောက် ရွာလမ်းပေါ်တွင် ချွန်ချွန်တက်တက် ထွက်နေသမျှ အရာအားလုံးနှင့် ငြိမိ ချိတ်မိသည်။ ပြီးမှ ရွာအပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။ ရွာပြင်စားကျက် မြက်ခင်းပြင်ထဲ ရောက်သောအခါ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ အောင်ငိုကြွေးသည်။ နောက်ပြီး သူ့သဘောဖြင့်သူ စွတ်ဖား ပေါ်မှ ခုန်ချသည်။ အဘိုးကြီး မြေပြင်ပေါ်မှာ လေးဘက်ထောက် ဖြစ်နေသည်မှာ အချိန်အကြာကြီး။ ပါးစပ်က ဆဲဆို သည်။ အယုတ္တအနတ္တတွေ ရေရွတ်သည်။ သို့သော် သူ မတ်တတ်မထနိုင်။

ပင်တာလီမွန်က မြင်းမကလေး အသားကျ ပြေးအောင် ကျာပွတ်စာ ကျွေးလိုက်၏။ သူသည် သူ့မိတ်ဆွေနှင့် သူ့အား အရက်ဖြင့် ဧည့်ခံလိုက်သူအား နောက်ထပ်မတွေ့တော့။ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးကတော့ နှင်းခဲပြင်ပေါ်မှာ မိကျောင်း လို တွားသွားသည်။ နှင်းခဲပြင်ကို နှာခေါင်းဖြင့်ထိုးလျက်။ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာ ရယ်မောလျက်။ ပြီးတော့ အက်အက်ကွဲကွဲ အသံကြီးဖြင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသေးသည်။

“ဟေ့ ဟေ့၊ ကလီမထိုးပါနဲ့။ တဆိတ်လောက် ကလီထိုးတာကို ရပ်ကြပါတော့ကွာ”

ကျာပွတ်ဒဏ်ကြောင့် သွေးပူသွားသည့် မြင်းမ ကလေးသည် အသော့ပြေးတော့၏။ သို့သော် မမြင် မစမ်းဖြင့် အသော့သာ ပြေးနေသည်

ဘယ်ကိုပြေးလို့ ပြေးနေမှန်းမသိ။ များမကြာမီအတွင်း ရေချိန်လွန်နေပြီ ဖြစ်သည့် သူမ၏ သခင်သည် နောက်ပြန်လန်ပြီး လဲသွားသည်။ စွတ်ဖားနံရံနှင့် သူ ဦးခေါင်း ဆောင့်မိသည်။ ထို့နောက်တော့ သခင်ကြီးထံမှ ဘာသိမျှ ထွက်မလာတော့။ သူ့လက်ထဲမှ မြင်းဇက်ကြိုးတွေ လွတ်ကျသွားသည်။ ထိုအခါ ထိန်းကျောင်းသူ မရှိ၊ လမ်းပြသူ မရှိသည့် မြင်းမကလေးသည် ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်ပဲ လျှောက်သွားတော့၏။ ပထမဆုံး ရောက်သွားသည့် လမ်းဆုံလမ်းခွ တွင် မြင်းမကလေးက လက်ယာဘက်လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ရွာကလေး တရွာသို့ ရောက်သည်။ နောက်ထပ် မိနစ်အနည်းငယ် အကြာတွင် မြင်းမကလေး လမ်းပျောက်သွား ပြန်သည်။ သူမက ရှေ့မှာရှိသည့် စားကျက်မြက်ခင်း တခုကို ဖြတ်သည်။ သစ်တောတအုပ်ထဲရှိ နှင်းခဲထု အထူကြီးပေါ်တွင် သောင်တင်နေသည်။ ဘယ်ဆက် သွားရမှန်း မသိ။ ထို့နောက်တွင်တော့ နှင်းခဲပြင်ပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ချိုင့်ကြီး တချို့ထဲ ပြုတ်ကျသွား တော့၏။ တော်သေး သည်၊ စွတ်ဖားက ချုံပုတ်တခုနှင့် ချိတ်မိသည်။ သည်တော့ မြင်းမကလေး တန့်သွားသည်။ ချုံပုတ်နှင့် စွတ်ဖား ချိတ်မိပြီး ဆွဲခါလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည့်အတွက် အဘိုးကြီး တစ်စက္ကန့်လောက် လန့်နိုးသွားသည်။ သူ ခေါင်းထောင်သည်။ အသံပြာကြီးဖြင့် ကျုံးအော်သည်။

“ဟဲ့..ဒီသောက်ကမြင်းမ မြင်းကတော့လားကွာ..”

ထို့နောက် ပြန်ပြီး လဲလျောင်းလိုက်ပြန်သည်။

မြင်းမကလေး ရုန်းရင်းကန်ရင်း အန္တရာယ် စက်ကွင်းမှ လွတ်သွားပြန်သည်။ နောက်ထပ် မတိမ်းမစောင်း ဘာမျှ မဖြစ်ဘဲ တောအုတ်ကို ဖြတ်ကျော်လိုက်နိုင်သည်။ ထို့နောက် ဒွန်မြစ်ကမ်းပါးဆီသို့ အောင်မြင်စွာသွားသည်။ မြင်းမ ကလေးသည် အရှေ့လေက သယ်ဆောင်လာသည့် မီးခိုးနံ့ကို ရှူရှိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် မီးခိုးနံ့နောက်သို့လိုက်ရင်း နောက်ထပ် ရွာတရွာသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။

ထိုရွာနှင့် မိုင်ဝက်လောက်အကွာရှိ မြစ်ကမ်းပါး တွင် ချိုင့်ခွက်တခွက် ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ သဲမြေများ လွှမ်းသည့် ၎င်းချိုင့်ခွက်ထဲမှ စမ်းရေများ စိမ့်ထွက်နေသည်။ ဤနေရာတွင် ဘယ်တော့မျှ ရေမခဲ။ ဆောင်းတွင်း၏ အအေးဆုံး ကာလများမှာပင် ရေမခဲ။ သို့သော် ၎င်းစမ်းရေများသည် စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံ ရေကန်ထဲမှာပဲ ငြိမ်နေတတ်သည်။ မြစ်ကမ်းပါး နှင့် ယှဉ်ပြီး ဖောက်ထားသည့် လမ်းသည် အဆိုပါရေအိုင်ကို ကွေ့ပတ်ရှောင်ကွင်းပြီး ဖောက်ထားကြ၏။ ရေအိုင်အနီးသို့ အရောက်တွင် တဖက်သို့ ရုတ်တရက် ချိုးကွေ့သွားသည်။ စမ်းရေများ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပန်းထွက်တတ်သည့် နွေဦးလို ကာလမျိုး ဆိုလျှင် ဤကန်သည် စမ်းရေတွေ တဝေါဝေါဖြင့် ဝဲကတော့ ဖြစ်နေတတ်လေသည်။ နွေကာလဆိုလျှင်တော့ မြစ်ကမ်းပါးပေါ်မှ

ရေမျောကမ်းတင် သစ်တိုသစ်စ တပုံတခေါင်းကြီးသည် ထိုရေအိုင်ထဲသို့ ကျကုန်တော့၏။ ၎င်းသစ်တို သစ်စ အစုအဝေးကြီး၏ အောက် ရေနက်ပိုင်းတွင် ကျင်လည် ကူးခတ်နေလေ့ရှိသည်မှာ ငါးကြင်းများ။

မျက်မမြင် မြင်းမကလေးသည် သူမ၏ မှန်းဆ ရမ်းဆ ခြေလှမ်းများကို ရေအိုင်အစပ်ဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်၏။ ရေအိုင်နှင့် ကိုက်ငါးဆယ်အကွာလောက် အရောက်တွင် ပင်တာလီမွန် တဖက်သို့ စောင်းလိုက်သည်။ မျက်လုံးများကို မပွင့်တပွင့် ဖွင့်ကြည့်သည်။ မည်းမှောင်နေသည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးပေါ်မှ ဝင်းပ ကြယ်စင်များက သူ့ကို ငုံ့ကြည့်နေ ကြသည်။

“ဟေ....ညနေရောက်နေပါပြီကော..”

သူ မဝီဝိုးဝါး သိမြင်လိုက်၏။ သို့ဖြင့် မြင်းဇက်ကြိုးများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဟဲ့ကောင်မကလေးရယ်... နင့်ကို ငါ သဘောတရားသလွန်သီး ကျွေးပါ့မယ်ဟယ်”

သူ လှမ်းအော်သည်။

မြင်းမကလေးက အသားကျကလေး ပြေးသည်။ နီးနားဝန်းကျင်မှ ရေ၏ရနံ့က သူမနှာခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။ သူမနားရွက်တွေ ထောင်သည်။ ပြီးတော့ စက္ကနစ်ကွင်း အလင်းမရသည့် မျက်လုံးများကို သူမ သခင်ကြီး ရှိရာဘက်သို့ လှည့်သည်။ ဝဲဂယက် ထနေသည့် ရေသံတွေ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူမနားထဲ ဝင်လာသည်။ သည်တော့ သူမ ခပ်ကျယ်ကျယ် ဟီလိုက်သည်။ နောက်ပြီး ဘေးဘက်သို့ လှည့်ပြီး နောက်ကြောင်းပြန်ဆုတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ ရေအိုင် အစပ်ရှိ အရည်ပျော်စ ရေခဲများသည် မြင်းမကလေး၏ ခွာများအောက်တွင် ကြေမှုသွားသည်။ နှင်းဖုံးသော ရေအိုင်အစပ် ကျိုးပဲ့သွားသည်။ မြင်းမကလေး ထိတ်လန့်တကြား ဟီလိုက်သည်။ ရှိသမျှ ခွန်အားအကုန် စိုက်ထုတ်ပြီး နောက် ခြေထောက်များဖြင့် ကျားကန်ထားသည်။ သို့သော် ရှေ့ခြေထောက် နှစ်ချောင်းက ရေထဲရောက်နေပြီ။ နောက်ခြေ နှစ်ချောင်း အောက်မှ ပါးပါးသာ ကျန်တော့သည့် နှင်းခဲများ ကလည်း ကျိုးပဲ့ကြွေမှုစပြုနေပြီ။ ရေခဲများက ပထမ တကြိပ်ကြိပ် မြည်သည်။ နောက်တော့ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် ပြိုကျကုန်သည်။ ရေအိုင်က မြင်းမကလေးကို ဆွဲယူသည်။ မြင်းမကလေး ကြောက်အားလန့်အား ဖြစ်ပြီး နောက်ခြေနှစ်ဖက်ကို စုံကန်သည်။ ကန်ချက်က စွတ်ဖားဝန်ရိုးကို ထိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ပင်တာလီမွန် သတိဝင်လာသည်။ တခုခုတော့ မှားနေပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ စွတ်ဖားထဲမှ ခုန်ထွက် သည်။ စွတ်ဖား အပြင်ဘက်သို့

နောက်ပြန်ကျသွားသည်။

စွတ်ဖားနောက်ခြမ်းကို သူမြင်သည်။ စွတ်ဖား ဖိနပ်များက ပြုံးပြုံးပြောင်ပြောင် ထိုးထိုးထောင်ထောင်။ မြင်းမ ကလေး၏ ကိုယ်အလေးချိန်ကြောင့် စွတ်ဖားဦးပိုင်း ကတော့ ရေထဲ စိုက်နေပြီ။ ထိုနောက်တော့ အစိမ်းရင့်ရောင် ရေထု ထဲသို့ လျှောခနဲ နစ်သွားတော့၏။ ရေခဲများနှင့် ရောပြီး တစ်စီမည်းနေသော ရေများသည် လှိုင်းလိပ်တလိပ်ဖြစ်ပြီး ပင်တာလီမွန် ခြေရင်းသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ယုံနိုင်စရာ မရှိလောက်သည့် သွက်လက်မှု မျိုးဖြင့် နောက်ဘက်သို့ ယက်ကန် ယက်ကန် ဆုတ်သည်။ ပြီးတော့ မားမားမတ်မတ်ရပ်လျက် ကျုံးအော် တော့သည်။

“ကယ်ကြပါဦး သူတော်ကောင်းတို့ရေ ကျွန်တော်တို့ ရေနစ်နေလို့ပါ”

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာတွင်းမှ မူးယစ်ရီဝေမှုများ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်သည်။ မူးယစ်ခြင်းကို ဓားရှည်ဖြင့် ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည့်နှယ်။ ရေအိုင်ရှိရာသို့ သူ ပြေးသည်။ ကျုံးပဲ့ကြွေမှုပြီးစ နှင်းခဲများသည် မျက်စိကျိန်းလောက်အောင် လင်းလက်နေသည်။ တိုက်ခတ်လာသည့်လေက ရေခဲ အစအနများကို စက်ဝိုင်းခြမ်းသဏ္ဌာန် ရေအိုင်ကျယ်ကြီးထဲသို့ တွန်းချသည်။ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လှိုင်းကြက်ခွပ်က အစိမ်းရင့်ရောင် ရေများကို တီးတိုးအသံထွက်စေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် တခွင်တပြင်လုံး သုသာန်တစပြင်လို တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏။ ညဉ့်အမှောင်ထဲတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရွာများမှ ဝါကြန့်ကြန့် အလင်းရောင်တွေ။ အပြာရောင် ကမ္မလာစကြီး ဖြန့်ခင်းထားသည့် မိုးကောင်းကင်ကြီး ရှေ့တွင် လတ်လတ် ဆတ်ဆတ် လှေပြီးစ ဂျုံစေ့များလို ဟိုတစေ့ သည်တစေ့ ပြန့်ကျဲ ထွန်းလင်းနေသည့် ကြယ်တာရာများ၊ လေပြည် လေညင်းက ကွင်းပြင်ထဲမှ နှင်းများကို ဖုန်မှုန့်များလို သယ်ဆောင်ပြီး ရေအိုင်၏ ရေနက်ပိုင်းသို့ ဖြန့်ကြဲချနေသည်။

ပင်တာလီမွန် သဘောပေါက်သွားသည်။ ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းနေခြင်းသည် ရူးမိုက်ရာကျသည်ဟု။ သူ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ မူးမူးရူးရူးဖြင့် လာလိုက်တာ ယခု ဘယ်နေရာသို့ ရောက်နေပြီလဲဆိုတာ သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်ကာ သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲဆွဲဆောင့်သည်။ သူ့ကျာပွတ်သည် သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားဆဲ။ သူက သည်ကျာပွတ်ကို ကိုင်လျက် စွတ်ဖားထဲမှ ခုန်ထွက်ခဲ့သည်လေ။ ခုတော့ အယုတ္တ အနတ္တ ကမ်းကုန်အောင် ဆဲဆိုရေရွတ်သည်။ သူ့ ကျောကုန်း သူ ပြန်ပြီး ကျာပွတ်ဖြင့်ရိုက်သည်။ သို့ပေမဲ့ နာကျင်မှုကို မခံစားရ။ သူဝတ်ဆင်ထားသည့် သိုးရေ ကုတ်အင်္ကျီက ကြားခံနေသည်လေ။ နောက်ပြီး နာကျင်မှု ဝေဒနာကို ခံစားရရေးအတွက် သည်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်ဖို့ ဆိုသည်ကလည်း

ပေါကြောင်လွန်းရာ ရောက်နေသည်။ တထွေးကြီးပေါက်နေသည့် သူ့
မုတ်ဆိတ်မွေးအုံထဲမှ မုတ်ဆိတ်မွေး လက်တဆုပ်စာ လောက်ကို
ဆွဲနုတ်ပစ်သည်။ နောက်ပြီး သူဝယ်ထားပြီး အရုံးပေါ်သွားသည့်
ပစ္စည်းများစာရင်းကို စိတ်ထဲမှ ရေတွက်နေမိသည်။ မြင်းမကလေး၏ တန်ဖိုး။
စွတ်ဖား နှင့် ထမ်းပိုးများ၏ တန်ဖိုး။ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ဆဲဆိုရင်း၊
ကျိန်ဆဲရင်း ရေအိုင်အနီးသို့ ပိုပြီး တိုးကပ် သွားသည်။

“သောက်ကောင်မ...အကန်းမ။ နင့်အမေဟာ..”

သူ့အသံ တုန်ယင်နေသည်။ ဆွေးမြည့်နေသည်။ ရေနစ်နေပြီဖြစ်သည့်
မြင်းမကလေးကို တမ်းတနေခြင်း။

“သောက်သုံးမကျတဲ့ ဟာမကလေး၊ နင့်ကိုယ်နင် ရေနစ်အောင်လုပ်ရုံ
မဟုတ်ဘူး ငါ့ကိုပါ ရေထဲ ဆွဲနှစ်တော့ မလို့။ နင့်ကို ဘယ်နတ်ဆိုးတွေက
စီးထားသလဲဟင်။ နတ်ဆိုးတွေက နင့်ကို ကကြိုးဆင်ပြီး နင့်ကို
မောင်းလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနတ်ဆိုးတွေ နင့်ကို ရေထဲက ဆွဲတင်ဖို့ကျတော့
ဘာမှ မရှိကြဘူး။ ကဲ...ရှေး၊ ဒီကျာပွတ်ကိုပါ တခါတည်း ယူသွားတော့ဟေ့”

ချယ်ရီသား လက်ကိုင်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ကျာပွတ်ကို
သူ့ဦးခေါင်းပေါ်တွင် အသံအသန် ဝှေ့ယမ်းသည်။ ပြီးတော့ ရေအိုင်အလယ်ဆီသို့
လွှဲပစ်လိုက်တော့၏။

ရေပြင်ပေါ်သို့ ဖြန်းခနဲ ကျသည်။ ရေပြင်ကို ဦးစွာထိုးဖောက်သည်။
ပြီးတော့ ဟိုးရေနက်ပိုင်းဆီသို့ ငုပ်ဆင်း ပျောက်ကွယ် သွားတော့၏။

အခန်း [၄]

(၁)

ဘန်ချပ် သတိလည်လာလာချင်း သူ့အကြည့်ထဲ ပထမဆုံး ဝင်လာသည်မှာ အင်နာ၏ အနက်ရောင် မျက်လုံး များ။ အနက်ရောင် မျက်လုံးများသည် ပြုံးရယ်နေ၏။ နောက်ပြီး မျက်ရည်စများဖြင့် တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေ၏။

ဘန်ချပ် သတိမေ့ပြီး ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာ သီတင်းပတ် သုံးပတ်ရှိခဲ့ပြီ။ သီတင်းပတ် သုံးပတ် အတွင်း သူသည် အခြားကမ္ဘာတခု၊ ဆုပ်ဖမ်းမရဘဲ အထူးတလည် ထူးခြားဆန်းပြားသော ကမ္ဘာတခုသို့ ရောက်နေသည်။ ထိုကမ္ဘာထဲတွင် လှည့်လည် သွားလာနေခဲ့သည်။ ဇန်နဝါရီလ ခြောက်ရက် ညဘက်တွင်တော့ သူ သတိပြန်လည် လာသည်။ သူက အင်နာကို ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက လေးလေး နက်နက်ရှိပြီး ရီဝေနေသည့် မျက်လုံးများ။ သူ့ မျက်စိထဲ မြင်နေရသည့် မိန်းကလေးနှင့် သူ ဘယ်လိုတွေ ပတ်သက် ဆက်စပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကို အသည်းအသန် စဉ်းစားသည်။ သို့သော် တစိတ်တပိုင်းပဲ အောင်မြင်သည်။ များမကြာမီက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက် အများစုသည် သူ၏မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ပုန်းခိုနေဆဲ။

“ရေတခွက်လောက် ပေးပါ...”

ဟိုးအဝေးကြီးမှ လွင့်ပျံလာသည့် သူ့ကိုယ်တိုင်၏ အသံကို ကြားရသည်။ ထိုသို့ဖြစ်သွားသည့်အတွက် သူ ပြုံးရယ်မိသည်။ အင်နာ ကိုင်လာသည့် ရေခွက်ကို ယူဖို့ လက်လှမ်းသည်။ သို့သော် သူ့လက်ကို အင်နာက ဘေးသို့ တွန်းပစ်သည်။

“ကျွန်မလက်နဲ့ တိုက်တာကို သောက်ရမယ်” ဟု ပြောသည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် ကျေးဇူးတရားတွေ လှုပ်ခတ်သွားသည်။ ဦးခေါင်းကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အားစိုက် ထူမတ်သည်။ ရေသောက်သည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ ပြန်တင်သည်။ သူ လဲလျောင်းလျက် အခန်းနံရံကို ငေးကြည့်နေသည်။ တစုံတခု ပြောချင်နေသည်။ သို့ပေမဲ့ အားနည်းမှုက သူ့ကို စိုးမိုးနေသည့်အတွက် မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားတော့၏။

(၂)

အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါတွင်လည်း တွေ့ရသည်မှာ အင်နာအကြည့်။
စိုးရိမ်သောက ရောက်နေသော အင်နာမျက်လုံး များသည် သူ့မျက်လုံးများနှင့်
တည့်တည့်တိုးသည်။ ထို့နောက် သတိပြုမိသည်မှာ မီးအိမ်မှ လင်းနေသည့်
ဝါကြန့်ကြန့် အလင်းရောင်။ ပြီးတော့ ထိုအလင်းရောင်ကြောင့်
မျက်နှာကြက်ပြားများ ပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေသည့် အဖြူရောင်
အလင်းကွက်များ။

“အင်နာ၊ လာဦး ဒီကို”

သူငယ်မ သူ့အနီး ချဉ်းကပ်လာပြီး သူ့လက်ကို ကိုင်သည်။
သူ့အသားတွေ ပူနေသည်။

“ဘယ်လိုနေလဲ” ဟု အင်နာ မေးသည်။

“ငါ့လျှာကို တယောက်ယောက်က အပိုင်စီးထားတယ်၊
ငါ့ခေါင်းကိုလည်း တယောက်ယောက်က ပိုင်ဆိုင် ထားတယ်၊ ဒါတင်
ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ငါ့ ခြေထောက်တွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ငါလေ...ငါဟာ
အသက်နှစ်ရာရှိတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်လို ခံစားနေရတယ် သိလား။”

စကားလုံးတိုင်းကို ပီသပြတ်သားအောင် ဂရုတစိုက် ပြောသည်။
ခဏငြိမ်နေပြီးမှ “ငါ့မှာ ငန်းဖျားရောဂါ ဖြစ်နေပြီလား” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့မျက်လုံးတွေ အခန်းထဲ ဝေ့ဝဲကြည့်သည်။ ပြီးမှ မဝီမသ မေးသည်။

“ငါတို့ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဇာရစ်ဆင်မြို့မှာ...”

“နေပါဦး၊ မင်းကရော ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီကို ရောက်နေတာလဲ”

“ကျွန်မက ဆရာနဲ့ နေခဲ့တာလေ”

ထို့နောက်တွင်မှ သူမကိုယ် သူမ ထိန်းသည့် အနေဖြင့် ဘန်ချပ်
ထင်ရာမြင်ရာ တလွဲတွေ မတွေးမိစေလိုဟန်ဖြင့် သူမ၏စကားကို
ထပ်ဖြည့်ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့ ဆရာကို သူစိမ်းတွေလက်ထဲ ထားမပစ်ခဲ့နိုင်ဘူးလေ၊
ဒီတော့ အေဘရစ်ဆန်နဲ့ ကော်မတီက ရဲဘော်တွေက ကျွန်မကို
တာဝန်ပေးခဲ့တယ်၊ ဆရာကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ပေါ့....၊ ဒါနဲ့ပဲ
မျှော်လင့်မထားဘဲ ဆရာနဲ့အတူ ကျွန်မ လိုက်လာခဲ့ရတာပါ”

ဘန်ချပ်က အင်နာကို တချက်ကြည့်သည်။ သူ့ လက်ကို ချည့်နဲ့စွာ

ငွေယမ်းပြသည်။ ကျေးဇူးအထူး တင်သော သင်္ကေတများ။

“နောက်ပြီး ခရုတိုဂရော့ တစ်ယောက်ရော”

“သူက လူဂန့်စ်ကို သွားရတယ်”

“နောက်ပြီး ဂျီဗော်ကီယန်စ်ရော”

“သူလား...သူ့ခမျာ..ငန်းဖျားရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားရှာတယ်”

နှစ်ဦးစလုံး နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ ကွယ်လွန်သူအား အသံတိတ်အလေး ပြုနေသည့်နှယ်။

“ကျွန်မက ဆရာအတွက် အရမ်းစိုးရိမ်နေတာ။ ဆရာက အကြီးအကျယ် ဖျားခဲ့တာလေ”

သူမ တိုးတိတ်စွာပြောသည်။

“ဘိုဂိုဗိုင်းကရော”

“ကျွန်မ သူတို့အားလုံးနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတယ် ဆရာရဲ့။ သူတို့ထဲက တချို့က ကာမင်စကာကို သွားကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာ သိပ်များများ စကားပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ နွားနို့ကလေး တခွက်လောက် သောက်လိုက် ပါလား။”

ဘန်ချပ် ခေါင်းခါသည်။ တဖက်သို့ ကိုးရိုးကားရား လှည့်သည်။ ဦးခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်နေသည်။ သွေးတွေ မျက်လုံးများဆီသို့ တိုးလာသည်။ သူမ၏ လက်အေးအေးကလေး သူ့နဖူးပေါ် တင်လာသည်ကို သိရသည့်အတွက် မျက်လုံးတွေ ဖွင့်ကြည့်သည်။ မေးခွန်းတခုက သူ့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းနေသည်။ သူသည် သတိလစ်မေ့မျောနေခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်နေသည့် ကာလတလျှောက်လုံး သူ၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ကို ဘယ်သူ ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သလဲ၊ သူမတော့ မဟုတ် တန်ရာ။ သူ့ပါးပြင် မဆိုစလောက်ကလေး သွေးရောင် လျှမ်းသွားပြီး သူသိလိုသည့် မေးခွန်းကို မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်ကို မင်းတစ်ယောက်တည်း တချိန်လုံး စောင့်ရှောက်နေရတာလားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

(၃)

ငန်းဖျားရောဂါက သူ့ကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးသွားပြီ။ သို့ပေမဲ့

ဆင့်ပွားရောဂါ အသစ်တမျိုးတော့ သူ့ဆီမှာ ထားရစ်ခဲ့ သေးသည်။ အနည်းငယ် နားထိုင်းသွားခြင်း။ ဇာရစ်ဆင်ပါတီ ကော်မတီမှ တာဝန်ပေးထားသည့် ဆရာဝန်ကတော့ အင်နာအား ပြောသည်။ နားထိုင်းရောဂါကို ကုသပျောက်ကင်းနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် ဘန်ချပ် လုံးဝဥသံ့ ပြန်လည် ကျန်းမာလာမှ ကုသလို့ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း။

ဘန်ချပ် ပြန်လည်ကျန်းမာလာသည်။ သို့ပေမဲ့ နာလန်နှုန်းက နှေးကွေးလွန်းသည်။ သို့ပေမဲ့ အစား အစာ စားချင်သောက်ချင်စိတ် ကတော့ မတရားပြင်းထန်လာသည်။ ဝံပုလွေတစ်ကောင် အစားအစာကို ငမ်းငမ်းတက် မက်မော ပုံမျိုး။ သို့သော် အင်နာက စည်းကမ်း ကြီးသည်။ အစားအစာကို သူတောင်းတိုင်း မပေး။ အချိန်အခါနှင့် အချိုးအဆနှင့် လိုသလောက်ပဲပေးသည်။ ကျွေးသည်။ အစားအသောက်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် စကားများ ရန်ဖြစ် ရသည်မှာ တခြမ်းခြမ်း။

“နွားနို့ နည်းနည်းထပ်ပေးပါဦး”

ဘန်ချပ် တောင်းမည်။

“ဟင့်အင်း၊ နောက်ထပ် မသောက်ရတော့ဘူး”

“ငါတောင်းနေတယ်ကွာ... နည်းနည်းလောက် ထပ်ပေးပါဦးလို့ဆို။ မင်းက ငါ့ကို အစာငတ်ရေငတ် ဖြစ်ပြီး သေစေချင်လို့လား”

“ဆရာ့ကို လိုအပ်တဲ့ပမာဏထက် ပိုပြီး တိုက်ခွင့် ကျွေးခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ ဆရာလည်း သိရဲ့သားနဲ့ ဆရာရယ်”

ဘန်ချပ် စိတ်ဆိုးသွားသည်။ စကားတခွန်းမျှ မပြောတော့။ နံရံဘက်သို့ မျက်နှာမူပြီး သက်ပြင်းချသည်။ သားငယ် တစ်ယောက်၏ လိုအပ်ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်း မပေးနိုင်သည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသော မိခင်တစ်ဦးလို ခံစားရ သော်လည်း အင်နာက တစက် ကလေးမျှ အလျှော့မပေး။ ခဏနေတော့ ဘန်ချပ် ပြန်လှည့်လာသည်။ မျက်နှာက သုန်သုန်မှုန်မှုန်။ သည်တော့ သူ့ကြည့်ရတာ စောစောကထက်ပင် ပိုပြီး စိတ်ဆင်းရဲဟန် ပေါက်နေသေး။ သူက အင်နာ အား အသနားခံသည်။

“ဒါဆိုလည်း ဂေါ်ဖီထုပ်သနပ်ကလေး စားလို့မရဘူးလားဟင်။ တဆိတ်လောက် အင်နာရယ်.. ငါပြောတာ နားထောင်ပါဦး။ ဟိုဟာနဲ့ မတည့်ဘူး၊ ဒီဟာနဲ့ မတည့်ဘူးလို့ လျှောက်ပြောနေတာ ဆရာဝန်တွေရဲ့ ယုံတမ်းပုံပြင်တွေ ပါကွာ”

ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းပယ်မှုများဖြင့် အမြဲ ရင်ဆိုင်နေရသည့်အတွက် တခါတရံတွင် သူက အင်နာအား ပြင်းပြင်းထန်ထန် စကားလုံးများဖြင့်

တိုက်ခိုက်၏။ ထိုနည်းဖြင့် သူငယ်မကို နာကြည်းဒေါသထွက်စေ၏။

“မင်း ငါ့ကို ဒီပုံဒီနည်းနဲ့ နှိပ်စက်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးကွ။ မင်းဟာ အသနား အကြင်နာမရှိတဲ့ နှလုံးသားမရှိတဲ့ မုဆိုး တပိုင်း မိန်းမရိုင်းကြီးပဲ။ ငါတော့ မင်းကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မုန်းမုန်းလာပြီ”

“ဪ...ဆရာကို တချိန်လုံး ပြုစုစောင့်ရှောက် ဂရုစိုက်ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ ပြန်ရတဲ့ အကောင်းဆုံး ဆုလာဘ်က ဒါပဲပေါ့လေ”

အင်နာ အောင့်အည်းမနေနိုင်တော့ဘဲ ပြောချလိုက်သည်။

“ငါ့အနားမှာနေပြီး ငါ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါလို့ မင်းကို ငါမပြောခဲ့ဘူး၊ မင်း ငါ့ကို အဲဒီလိုစကားမျိုးနဲ့ အပြစ်တင် တာတော့ မတရားဘူးကွ။ မင်းက မင်း ရထားတဲ့ နေရာကလေးကနေပြီး ငါ့ကို အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျနေတာကလား။ ကဲ...ကောင်းပြီကွာ၊ ငါ့ကို ဘာဆို ဘာမှ မပေးနဲ့၊ မကျွေးနဲ့။ သေချင်သေဆိုပြီး ပစ်သတ်ထားလိုက်။ ကြားရဲ့လား ကရုဏာ ရှင်မကြီးရေ”

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သို့သော် သူမက ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ထိန်းသည်။ ဘန်ချပ်၏ ရန်စကားများကို သည်းခံနားထောင်သည်။ သို့သော် တချို့တွင် ညစာ စားပြီး ထမင်း ထပ်တောင်းမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရသည့်အတွက် အင်နာရင်ထဲမှာ မကောင်း။ ဆရာဖြစ်သူအား လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဆရာ မျက်လုံးများတွင် ပိုင်းလည်နေသည့် မျက်ရည်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ နောက်ပြီး ဒေါသလည်းထွက်သွားသည်။

“ဪ...လက်စသတ်တော့ ဆရာဟာ တကယ့် ကလေးဆိုးကြီးပဲ”

သူမ ကြွေးကြော်သည်။ ပြီးတော့ စားဖိုဆောင်ထဲ ပြေးပြီး ပန်းကန်ထဲ အပြည့်အမောက်ထည့်ထားသည့် ဆိတ်သားမုန့်တွေ ယူလာပေးတော့၏။

“ကဲ...စား၊ စားတော်မူ ကိုယ်တော်ကြီးရေ။ ရွှေစိတ်တော် ငြိတော်မူမနေပါနဲ့တော့။ ဟောဒီမှာ နောက်ထပ် အကောင်းစား ဆိတ်သားမုန့်ကလေး၊ ဘုန်းပေးတော်မူပါဦး”

တုန်ယင်သော လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် မုန့်ကို ကိုင်ကာ ဘန်ချပ်၏ လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးသည်။

ဘန်ချပ် တော်တော်စိတ်ဆိုးသည်။ ပြီးတော့ တော်တော်လည်း ရှက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အင်နာ ပေးနေသည့် မုန့်ကို ငြင်းဆန်ဖို့ ကြိုလိုက်သေးသည်။ သို့သော် သူ တင်းမခံနိုင်။ သူ့မျက်ရည်များကို သုတ်ပစ်ရင်း ခုတင်ပေါ်တွင် ထထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဆိတ်သားမုန့်ကို စားသည်။

ပါးရိုးနားရိုးတွေ ထိုးထိုး ထောင်ထောင်ဖြစ်နေသည့် သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် လိပ်ပြာမသန့်သည့် အပြုံးကလေး ထင်ဟပ်လာသည်။ နောက်ပြီး သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့အကြောင်း မျက်လုံးများဖြင့် တောင်းပန်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါဟာ ကလေးတစ်ယောက်ထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်၊ မင်း တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ငါ ငိုချမိ မတတ်ကို ဖြစ်သွားတာ”

အင်နာ သူ့ကိုကြည့်သည်။ ပိန်ကပ်ပြီး အရိုးငေါင်းစင်း ဖြစ်နေသည့် လည်တိုင်။ အသားရယ်လို့ မရှိဘဲ ပိန်ကပ် နေသည့် ရင်ဘတ်ကိုတော့ ဟထားသည့် ရုပ်အင်္ကျီကော်လာကြားမှ မြင်နေရသည်။ အင်နာ ရင်ထဲ နင့်နေသည်။ သူမ၏ဆရာကို သူမ သနားသည်။ နောက်ပြီး ချစ်လည်း ချစ်သည်။ သို့ဖြင့် အသားတွေ ဝါနေသည့် ဆရာနဖူးကို ပထမ ဦးဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ရိုးစင်းစွာ၊ ကြင်နာစွာ နမ်းလိုက်၏။

(၄)

သီတင်းနှစ်ပတ်ကြာမှ အခန်းထဲတွင် အကူအညီမဲ့ သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်သည်။ ပင့်ကူမျှင်လို သေးကွေး လိမ်ကောက် နေသည့် သူ့ခြေထောက်များက သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ အလေးချိန်ကို ထိန်းမထားနိုင်။ လမ်းလျှောက် သည်နှင့် လဲပြိုကျသည်။ သည်တော့ သူ လမ်းလျှောက် သင်ရသည်။

“ဟိတ် အင်နာ၊ ဒီမှာကြည့်...ငါ လမ်းလျှောက် နိုင်နေပြီ”

သူ ကြွေးကြော်သည်။ ပြီးတော့ ပိုပြီး သွက်လက် မြန်ဆန်စွာ လမ်းလျှောက်ပြဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့ခြေထောက်များက သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို မထိန်းနိုင်။ သူ့ခြေထောက်အောက်မှ ကြမ်းပြင်သည် ပြိုကွဲသလို ဖြစ်သွားသည်။ သည်တော့ လက်လှမ်းမီရာ အနီးဆုံး အကူအပံ့ကို မဖြစ်မနေ လှမ်းမှီလိုက်ရတော့၏။ သူ မှီလိုက်သည်မှာ အင်နာ ကိုယ်ခန္ဓာ။ သူ အားရပါးရ ပြုံးသည်။ ပိန်ပိန်ကပ်ကပ် ပါးပြင်များပေါ်မှ အရေပြားတွေ တင်းသွားသည်။ သူရယ်သည်။ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးတစ်ယောက် ရယ်ပုံမျိုး။ သနားစရာကောင်းနေသည့် ရယ်ပုံမျိုး။ သူ့အားထုတ်မှုများတွင် အားမပါ။ သားသည်သည်။ သို့ဖြင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ သူ ပြန်လဲကျ သွားသည်။

သူတို့၏ အခန်းများသည် သင်္ဘောဆိပ်နှင့် နီးသည်။ အခန်း ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လျှင် နှင်းခဲ လွှမ်းနေသည့် ဗော်လ်ဂါ မြစ်ကို မြင်နေရသည်။ ဗော်လ်ဂါ မြစ်၏ ဟိုမှာဘက်တွင်တော့ မြစ်ကို စက်ဝိုင်းခြမ်းလို

ဝိုင်းပတ်ထားသည့် မည်းမည်းမှောင်မှောင် သစ်တောများ။ ပြီးတော့
လေနှင့်အတူ တအိအိ လှိုင်းထနေသည့် စိုက်ခင်းများ၏ ကောက်ကြောင်းများ၊
ထိုပြတင်းပေါက်တွင် အင်နာ ခဏ ခဏ မတ်တတ်ရပ်နေတတ်၏။ ပြီးတော့
သူမ ဘဝတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ထူးဆန်းသော အပြောင်းအလဲများအကြောင်း၊
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်း ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အပြောင်းအလဲများ
အကြောင်းတွေ ပြန်ပြီးစဉ်းစားနေမိတတ်၏။ ဘန်ချပ်၏ နာမကျန်းဖြစ်မှုက
သူတို့နှစ်ယောက်ကို အရမ်းရင်းနှီး သွားစေသည်။
အရမ်းနှောင်ဖွဲ့မိသွားစေသည်။ သို့တိုင် ထိုသို့မဖြစ်မီ သူတို့နှစ်ဦး ရောစကော့မှာ
ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ဆုံတွေ့စဉ်ကတည်းက အင်နာ ရင်တုန်ပန်းတုန်
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သည်လူသည် သူမနှင့် ဘယ်လိုမှ ဖြတ်တောက် မရအောင်
သံယောဇဉ် နှောင်ဖွဲ့မည့်သူ ဖြစ်သည်ဟု သိခဲ့ မြင်ခဲ့သည်။

ရာသီတွေပြောင်း၊ ဥတုတွေပြောင်း၊ အဖြစ်အပျက်တွေကလည်း
တမျိုးပြီး တမျိုးပြောင်း။ သူမ ဘဝ သက်တမ်း တွင် နွေဦးရာသီရယ်လို့
ဆယ့်ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင် ကျရောက်ခဲ့ပြီ။ တကယ်တော့ ဖြစ်ရပ်များက
မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ အချိန်တွေက တိုတောင်းလွန်းလှ၏။ အိပ်မက်တခု
မြင်မက်နေရသလိုပါပဲ။ ခုတော့ သူမ၏ ရင်တွင်းခံစားချက်များက သူမကို
စိုးမိုးနေပြီ။ ယင်းခံစားချက်များက သူမအား ဘန်ချပ်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်နေသည်။
ဘန်ချပ်အား တွယ်တာနှောင်ဖွဲ့မှုများ ခိုင်မြဲ သည်ထက် ခိုင်မြဲအောင်
ချည်နှောင်ပေးနေ၏။ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံများအား သူမတို့နှစ်ဦး
နှစ်ကိုယ့်တစ်ဖက် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးခဲ့၏။ ခုမှ သူမသည် ရန်သူများ နှင့်သာ
မဟုတ်ဘဲ သေမင်းနှင့် စစ်ခင်းပြီး ဘန်ချပ် အသက်ကို လူယူ
ကယ်တင်ထားလိုက်နိုင်ပြီ။

ကနဦးပိုင်းရောက်တော့ သူမ၏ ဘဝသည် ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည်။
ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်း လှသည် ထင်ပြီး မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျအောင်
ငိုကြွေးခဲ့ရသည်။ ဇာရစ်ဆင်သို့ ရောက်အောင် လာခဲ့ရသည့် ခရီးက
ကြမ်းလွန်းသည်။ ရှည်လျားလွန်းသည်။ နောက်ပြီး ဒဏ်ရာရထားသည့်
လူနာဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးကိုလည်း ထိန်းသိမ်းနေရသေးသည်လေ။
ချစ်သောသူနှင့် အတူ နေထိုင်ရခြင်းတွင် ဆင်းရဲဒုက္ခများလည်း ရှိပါသေး
ကလား ဟူသည့် ဆန့်ကျင်ဘက် အတွေးမျိုးကို သူမ ယခင်က တကြိမ်တခါမျှ
မစဉ်းစားခဲ့ဖူး။ ဘန်ချပ် အား ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည့်
ကာလအတွင်းမှာတော့ သူမသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ပြီး သူ့အိပ်ရာခင်းကို
လဲပေးခဲ့သည်။ သန်းတွေခဲနေသည့် သူ့ဆံပင်များကို ဖြီးသင်ပေးခဲ့သည်။
သန်းများကျအောင် ချပေးခဲ့သည်။ နောက်ပြီး ရင်တွေဖို့၊ လူက
ကတုန်ကယင်တွေဖြစ်၊ ဟင့်အင်း ဟင့်အင်းဟု အံခဲ ထိန်းထားသည့်ကြားမှပင်
ဆရာကိုယ်လုံးကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တိတ်တိတ်ကလေး ကြည့်မိသည်။

အဝတ်အစားဗလာ ကိုယ်တီးဖြစ်နေသည့် ကိုယ်လုံး၊ သူ့နေရာနှင့်သူ ကြွက်သားတွေ အမြောင်းမြောင်းထနေသည့် ကိုယ်လုံး၊ ယုံယုံကလေးသာ ရှင်ကျန် နေတော့သည့် အသက်ဝိညာဉ်ကို ခြုံလွှမ်းသိမ်းထုပ် ထားသည့် ကိုယ်ခန္ဓာအိတ်ခွံကြီး။ သူမ၏ ရင်တွင်းမှ အရာရာတိုင်းက ပုန်ကန်ထကြွနေသည်။ သို့သော် ပြင်ပ ညစ်ပတ်ပေရေခြင်းကို ရွံရှာစိတ်က ရင်တွင်းခံစားချက်များကို မဖိနှိပ်နိုင်။ မထိန်းချုပ်နိုင်။ ရင်ထဲမှာ နက်နက် ရှိုင်းရှိုင်း အမြစ်တွယ်နေပြီ ဖြစ်သည့် ခံစားချက်များက သူမ၏ တွန့်ဆုတ်ခြင်း၊ တွေဝေခြင်းများကို အနိုင်ယူသွား၏။ နောက်ဆုံးတော့ ရင်ထဲမှာ ရုန်းကြွ ရှင်သန်နေပြီဖြစ်သည့် ကရုဏာများ၊ ချစ်မေတ္တာများက အပေါ်ယံ အကာအရံများကို ထိုးဖောက်ပြီး ပြင်ပသို့တိုင် ရောက်လာတော့၏။ တချို့ မှာတော့ ဘန်ချပ်က သူမအား မေးဖြစ်သည်။

“ခုလို ဘဝခရီးကြမ်းကြီးကို ကျော်ဖြတ်လာရပြီးတဲ့ အချိန်မှာ မင့်စိတ်ထဲမှာ ငါ့ကို တော်တော်အော့ကြောလန် နေမှာပဲနော်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။”

“ဒီအတွေ့အကြုံတွေဟာ တကယ်ကို ခက်တဲ့ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုကြီး တရပ်ပေါ့”

“ဘာကိုစစ်ဆေးတာလဲ၊ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်မှုကိုလား။”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ ခံစားချက်တွေကို စစ်ဆေးတာ”

ဘန်ချပ် တဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ သူ နှုတ်ခမ်းတွေ တုန်ယင်နေသည်။ ထိုသို့ဖြစ်နေသည်မှာ အချိန် အကြာကြီး။ ထိုအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထပ်မံ မပြောဖြစ်ကြတော့။ တကယ်တော့ စကားလုံးများ ဆိုသည်မှာ အပေါ်ယံ ဆန်ပါသည်။ အပြောတမျိုး၊ အလုပ်တမျိုး ဖြစ်နေတော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမည်လဲ။

နောက်တော့ ဘန်ချပ် ပြန်လည်ကျန်းမာလာသည်။ ပုံမှန်လှုပ်ရှားမှုများ ပြန်လည် ပြုလုပ်နိုင်လာသည်။ သို့ဖြစ်သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် ထားရှိသည့် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး လေးစားမှု၊ ချစ်မြတ်နိုးမှုနှင့် တွယ်တာ နောင်ဖွဲ့ မှုတွေ လျော့ပါးမသွား၊ ပျောက်ပျက်မသွား။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြားတွင် စိတ်ဆိုး စိတ်ကောက်ခြင်း ဆိုတာ ကလေး တွေပင် တကြိမ်တခါမျှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့။ သည်သူငယ်မ နစ်နာခံစားခဲ့ရတာတွေ၊ ဇွဲခတ် ကြိုးစား အားထုတ် ခဲ့ရတာတွေကို ဘန်ချပ်က နားလည် သဘောပေါက်စွာ ပြန်လည်ပေးဆပ်နေသယောင်လည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လားမသိ၊ သူက ပြောစမှတ်ပြုရလောက်အောင် အင်နာကို အလေးထား၏။ ဂရုစိုက်၏။ သူမ၏ လိုအင်ဆန္ဒများကို ကြိုတင်မှန်းဆတတ်၏။ မသိမသာကလေး

ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်၏။ ညင်သာ ညက်ညောလွန်းစွာ လုပ်ဆောင်ပေးတတ်၏။ သူက သူမကို အမြဲမပြတ် ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မျက်လုံးများ။ သို့တစေ သူမကို ကြည့်သောအခါတွင် ရိုကျိုးနှိမ့်ချပြီး အနှိုင်းမဲ့ မေတ္တာတရားများ ထုံမွှမ်းနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဖြစ်နေတတ်လေသည်။

(၅)

ဇန်နဝါရီ လကုန်ပိုင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ဗိုရိုနီယိုနီ သို့ သွားသည်။ အင်နာက ရထားတွဲနောက်ခြမ်းတွင် ထိုင်ရင်း သူတို့နောက်မှာ တရိပ်ရိပ် ဝေးကျန်ခဲ့သည့် ဇာရစ်ဆင်မြို့ကလေးကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူမက သူမလက်ကို ဘန်ချပ်ပခုံးပေါ် တင်ထားရင်း သူတို့ ပြောလက်စ စကားကို လက်စသတ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်မှာ...

“သမားရိုးကျမဟုတ်တဲ့ အနေအထားတွေထဲမှာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လာပြီး ဆုံစည်းမိတယ်။ အင်း ... တကယ်တော့ အဲဒီလို မဆုံစည်းမိရင် ပိုကောင်းမလား မသိဘူး။ ကျွန်မ ဒီစကားကို နှလုံးသားနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ဘဲ ဦးနှောက်နဲ့ ပြောတာပေါ့နော်။ ဟိုမှာကြည့်စမ်း ...”

နှင်းတွေဖုံးနေသည့် စားကျက်မြက်ခင်းပြင်ကြီးကို ညွှန်ပြသည်။ တလက်လက် တောက်ပနေသည့် ငွေ သင်ဖြူးကြီး ဖြန့်ခင်းထားသလို။

“အဲဒီမှာ ဘဝက ပျက်တော့မလိုလို ကောင်းလာတော့ မလိုလိုနဲ့ ဘဝအချဉ်ပေါက်နေတယ်။ အဲဒီမှာ လိုအပ် နေတာက ပေါင်းစပ်စုစည်းထားတဲ့ ခွန်အားတရပ်ပဲ။ အဲဒီခွန်အားကို သုံးလိုက်ရင် လန်းဆန်းလာမယ်၊ အောင်မြင် ကောင်းမွန်လာမယ်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးတွေမှာ စိတ်ခံစားချက်တွေက တော်လှန်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အာရုံစူးစိုက်မှုကို လျော့ပါးစေတယ်။ အားပျော့စေတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ဒီမတိုင်မီ စောစောပိုင်းက ဆုံစည်းသင့်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း နောက်တချိန်ချိန်ကျမှပေါ့”

“အဲဒါ မမှန်ဘူး”

သူက ပြုံးသည်။ ကောင်မကလေးကို ပိုပြီး တင်းတင်းဖက်လိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ ငါက နှစ်ယောက်ပေါင်းမှ တစ်ယောက် ဖြစ်မှာလေ။ ဒီတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းမိတာက တော်လှန်ရေး အသိနဲ့ တော်လှန်ရေးသတိ လျော့ပါး အားနည်းသွားမှာ မဟုတ်ဘဲ ပိုပြီးတောင် အားကောင်း လာဦးမယ်။

သစ်ကိုင်းခြောက် တကိုင်းတည်းဆို ချိုးရ လွယ်တယ်၊ ပေါင်းစပ်လိမ့်ယှက်နေတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက် နှစ်ခုဆိုရင် ချိုးဖို့ ခက်သွားပြီလေ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ဥပမာ မဟုတ်ပါဘူး အီလီယာရယ်”

“ဥပမာကောင်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့ပြောနေတဲ့ စကားလမ်းကြောင်းက ဦးတည်ချက် ပျောက်နေ တယ်၊ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေမှန်း မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါအမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်တခု ပြောစရာရှိတာက.. ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကွဲကွာသွားရင်...”

အင်နာ စကားဆက်ရခက်နေသည်။ စကားဆိုင်းနေသည်။

“ကျွန်မကတော့ ဖြေမနိုင် ဆည်မရ ဖြစ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ လက်တွဲ လျှောက်လာတာ ခရီးတဝက် ကျိုးခဲ့ပြီလေ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စတွေက တော်လှန်ရေး အောင်မြင်လိုတဲ့ ဆန္ဒကို မချိုးနှိမ် နိုင်ဘူး ...”

“ဒီတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ခံစားချက်တွေကို ...အနိုင်ယူရမယ်ပေါ့ ... သေတော့မှာပဲ”

သူက ကောင်မကလေး၏ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည့် လက်သီးသေးသေးကလေးကို သူ့ လက်ကြီးဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ထားသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ရုပ်ပိုင်းအရ လွန်လွန်ကျူးကျူး မဖြစ်အောင် စည်းစောင့်ထားနိုင်သည့် အချက်ကပင် သူတို့ နှစ်ယောက် အချစ်ကို ပိုမို မွန်မြတ်စေ၏။ ကလေး နှစ်ဦးလို တစ်ဦးကို တစ်ဦး မြတ်နိုးတွယ်တာစေ၏။ သည်လို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ချစ်နေရခြင်းကပင် အင်နာကို ပျော်ရွှင်မှုတွေ ပေးနေ၏။ ထိုအကြောင်း စဉ်းစားမိသည့် သူမက...

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက တခြား လူတွေရဲ့ ကျား၊မ ဆက်ဆံရေးမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်၊ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဇာရစ်ဇင်က အိမ်ရှင် အဘွားကြီးရော နီးနားဝန်းကျင်က လူတွေ အားလုံးကပါ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို လင်မယားလို့ ထင်နေဆဲ သိလား။ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်သလဲနော်။ ကျွန်မတို့သာ စည်းမစောင့်ဘဲ အနေအထိုင် မှားကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မလဲ၊ တော်လှန်ရေးတရပ်ကို ဆင်နွှဲရင်း ကျွန်မတို့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ချစ်သွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ကြတယ်၊ ခံစားချက်နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပြီး သွေးသားရဲ့ သားကောင်တွေ အဖြစ်မခံခဲ့ဘူး”

“ချစ်အာရုံနောက်ကို မလိုက်ခဲ့ဘူး ပြောပါ”

သူက ပြောရင်း ရယ်သည်။

ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ အင်နာဦးခေါင်းကို အသာ အယာ ပွတ်နေသည်။

အင်နာက ရီဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် နှင်းခဲပြင်ကြီးကို
ငေးကြည့်နေသည်။ နောက်ပြီး ဟိုးအဝေးဆီမှ မဝီ ဝိုးတဝါး ရွာကလေးများ၊
နောက်ပြီး ပြာမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်နေသည့် ချုံနွယ်စေးပျစ်များ၏
ကောက်ကြောင်းများ။

နောက်ပြီး မြေပြင်ကို ဟက်တက်ခွဲထားသလို ဖြစ်နေသည့်
လျှိုမြောင်များ။ စကားပြောသောအခါ သူမ၏ အသံသည် ဟွန်းတယောကြီး၏
ဘယ်သံလို နိမ့်နေသည်။

“နောက်ပြီး ပြောရဦးမယ်၊ ခုလိုအချိန်ကာလမျိုးမှာ
လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းရဲ့ မဖြစ်စလောက် ပျော်ရွှင်မှု ကလေး
ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်မှု မျိုးဟာ တော်တော် သေးသိမ်ရာ
ရောက်နေတယ်နော်။ အဲဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကလေးမျိုးကို
တော်လှန်ရေး တဆင့်ရလာတဲ့ အဖိနှိပ်ခံလူတန်းစားကြီး တရပ်လုံးရဲ့
ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် မြင်းမိုရ်တောင်နဲ့ ဆီးစေ့လို ဖြစ်နေမှာပေါ့။
မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်မတို့ တတွေ ဒီလွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲထဲမှာ ကိုယ်ရော
စိတ်ပါ နှစ်မြှုပ်ထားကြရမယ်။ ကျွန်မတို့.. ကျွန်မတို့ စည်းလုံးကြရမယ်။
စုပေါင်းအင်အားကို အားထား ကြရမယ်။ အဲဒီလို
စုပေါင်းစွမ်းဆောင်ကြတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ တစ်ဦး တစ်ယောက်ချင်း
ရပ်တည်မှုတွေကို မေ့ထားကြရမယ်”

အိပ်ပျော်နေသည့် ကလေးတစ်ယောက် ပြုံးသလို သူမ
ညင်ညင်သာသာကလေး ပြုံးသည်။ သူမ အပြုံးကြောင့် တင်းရင်းသန်မာသည့်
နှုတ်ခမ်းများမှ အပေါ်နှုတ်ခမ်းတွင် အပြုံးရိပ်ကလေး ဝေ့ဝဲနေသည်။

“ကျွန်မလေ အနာဂတ်ဘဝကို ဟိုးအဝေးက လွင့်ပျံလာတဲ့ လှလှပပ
သာသာယာယာ ဂီတသံ တခုလို ရှုမြင် သဘောထားမိတယ် သိလား အီလီယာ။
တခါ တခါ ကျွန်မတို့ အိပ်ပျော်နေတုန်း ကြားရတဲ့ ဂီတသံမျိုးပေါ့။ အီလီယာ
အိပ်ပျော်နေတုန်း အဲဒီလို ဂီတသံမျိုး ကြားယောင်ဖူးလားဟင်။ အဲဒီဂီတသံဟာ
သီးခြားတေးသွားတခု မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ စွမ်းအား ကောင်းပြီး
အဲဒီစွမ်းအားတွေ ကြီးသထက် ကြီးကြီးလာတဲ့၊ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိအောင်
အားဖြည့်သံစဉ်တွေ ဝိုင်းဆိုပေးထားတဲ့ ဓမ္မတေးတပုဒ်လိုပဲ။ လှပခြင်းကို
ဘယ်သူ မမြတ်နိုးဘဲ နေမလဲ။ ကျွန်မကတော့ အဲဒီ ဂီတသံ အားလုံးကို
မြတ်နိုးတယ်... အဲဒီအထဲမှာ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ သံစဉ်
သေးသေးမျှင်မျှင်ကလေး တွေကိုတောင် ချစ်တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်။ ဒီတော့

ရှင်ရယ်... ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဆိုတဲ့ ဂီတသံအောက်မှာ ဘဝဟာ မလှပ မသာယာဘဲ နေပါ့မလား။ ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒအောက်မှာ စစ်ပွဲဆိုတာ မရှိဘူး။ ဆင်းရဲမွဲတေမှု ဆိုတာ မရှိဘူး။ ဒါမှမဟုတ် ဖိနှိပ်မှုတွေ အမျိုးသားရေး ဆိုင်ရာ အဟန့်အတား ဆူးပြောင့်ခလုတ်တွေ... ဘာမှ မရှိဘူး။ ကြည့်စမ်း... လူတွေဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ဂုဏ်သရေ ညှိုးနွမ်းအောင် ဘယ်လောက်လုပ်ခဲ့ကြသဲ။ ကမ္ဘာကြီးကို ဘယ်လောက် အဆိပ်ခတ်ခဲ့ကြသလဲ။ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ဝေဒနာ တွေ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ဘယ်လောက် ဖန်တီးခဲ့ကြသလဲ”

သူမက ဘန်ချပ် ရှိရာဘက်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လှည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘန်ချပ်၏ လက်ကို ရှာဖွေ ဆုပ်ကိုင်သည်။

“ကျွန်မကို ပြောပြစမ်းပါ ရှင်ရယ်... အဲဒီရည်မှန်းချက်အတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း အသက် အသေခံရတာ မမွန်မြတ် အဓိပ္ပာယ် မရှိပေဘူးလားဟင်။ လူတစ်ယောက် လူလောကမှာ အသက်ရှင်နေတာ ဘာအတွက်လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒီတော်လှန်ရေးကြီး ဆင်နွှဲနေရင်း ကျွန်မ အသက်သေသွားရင်လေ....”

သူမ၏ နှလုံးခုန်သံ တဒိတ်ဒိတ်ကို ခံစားရ ကြားရလေအောင် သူ့လက်ကို ဆွဲယူပြီး သူမ၏ရင်မှာ ဖိကပ်ထား လိုက်သည်။

“တကယ်လို့ သေတာကလည်း ချက်ချင်း ပွဲချင်းပြီး သေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျွန်မလေ... အလွန်မတန် လှပအောင်မြင်တဲ့ အဲဒီအနာဂတ်ဘဝတေးသံကို မသေခင် ကြားယောင်နေမိမှာပဲ”

ဘန်ချပ်အား စူးစူးစိုက်စိုက် မော့ကြည့်ရင်း တိုးတိုး သက်သာ ပြောသည်။ ဘန်ချပ်က သူမ၏စကားများကို ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် နားထောင်သည်။ သူမ၏ နုပျိုတက်ကြွပြီး ပြင်းထန်သော ခံယူချက်ကြောင့် သူ့ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့် ခံစားရသည်။ မီးရထားဘီးများက ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက် မြည်နေသည်။ ရထားတွဲကလည်း ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက် သည်ဘက်ယိမ်းလိုက်ဖြင့် ကျီကျီမြည်သံကို ပြုသည်။ ထိုထိုသော အသံမျိုးစုံကြားတွင် မွန်မြတ်သော ဖမ်းလို့ ဆုပ်လို့ မရသော တေးသံစဉ်တခုကို ကြားနေရသည်ဟု ဘန်ချပ် ထင်မိသည်။ သူ့ကျောထဲ ဖျန်းခနဲ အေးစိမ့် သွားသည်။ သူ အပြင်တံခါးဆီသို့ ထသွားသည်။ ပြီးတော့ တံခါးကို ခြွေထောက်ဖြင့် ကန်ပြီး ဖွင့်လိုက်၏။ ရထားတွဲထဲသို့ လေတွေ တဖိုးတဖိုးဝင်လာသည်။ လေနှင့် အတူ နှင်းငွေ့ရှိက်ထားသည့် ဖုန်မှုန့်ကလေးတွေ လွင့်ပျံ့ လာသည်။ နောက်ပြီး တဝေါဝေါ မရပ်မနားမြည်ဟည်၊ နေသည့် ရထားစက်ခေါင်းသံကြီး။

သူတို့နှစ်ယောက် ဗိုရိုနီယိုစံမြို့သို့ ဇန်နဝါရီ ၂၉ ရက် ညနေမှ ရောက်သည်။ ထိုမြို့တွင် နှစ်ရက် နားနေကြသည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ သတင်းတခု ကြားကြရသည်။ ခေါ်နက်ကော့ တပ်ဖွဲ့များ၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဒွန်တော်လုန်ရေး ကော်မတီသည် ကာမင်စကာမြို့မှ ထွက်ပြေးကြရပြီ ဆိုသည့်သတင်း၊ သည်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် မီလာရိုဗိုသို့ လိုက်ကြသည်။

မီလာရိုဗိုသည် လူတွေ ပျားပန်းခပ် လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေသည်။ ဘန်ချပ်က ထိုမြို့တွင် နာရီအနည်းငယ်ပဲ နေသည်။ ပြီးတော့ နောက်ရထားတစီးဖြင့် ဂလူဘိုကာသို့ သွားသည်။ နောက်နေ့မှာပင် စက်သေနတ် သီးခြားတပ်ဖွဲ့ကို ပြန်လည်တာဝန်ယူ ကွပ်ကဲသည်။ နောက်နေ့နံနက် ဖြစ်ပွားသည့် တိုက်ပွဲတွင် သူကိုယ်တိုင် ပါဝင်ဦးစီးပြီး ခေါ်နက်ကော့ တပ်ဖွဲ့များ ကို အနိုင်တိုက်လိုက်နိုင်သည်။

ခေါ်နက်ကော့ တပ်ဖွဲ့များအား ချေမှုန်းပြီးသောအခါ ဘန်ချပ်သည် အင်နာနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ခွဲခွာရဖို့ အကြောင်းဖန်လာသည်။ တနံနက်ခင်းတွင် အင်နာ တစ်ယောက် တပ်ရင်းရုံးချုပ်မှ အပြေးအလွှား ရောက်လာသည်။ သူမ ကြည့်ရတာ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။ အနည်းငယ် ကြေကွဲနေပုံလည်း ရသည်။

“အေဘရမ်ဆန် ဒီကို ရောက်နေတာ ဆရာ သိလား။ သူက ဆရာနဲ့ အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်။ နောက်ထပ် ပြောစရာ သတင်းလည်း ရှိသေးတယ်။ ကျွန်မ ဒီနေ့ပဲ ခရီးထွက်ရမယ်”

“ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”

ဘန်ချပ် မယုံနိုင်သလို မေးသည်။

“အေဘရမ်ဆန်ရယ်၊ ကျွန်မရယ်၊ တခြားရဲဘော် တချို့ရယ် လူဂန့်စ်ကို သွားပြီး စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ရေး အလုပ်တွေ လုပ်ရမယ်”

“ဒီတော့ မင်းက ငါတို့ရဲ့ သီးခြားတပ်ဖွဲ့ကို စွန့်ခွာတော့မယ်ပေါ့”

သူ အေးစက်စွာမေးသည်။

အင်နာ ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သွေးရောင်လျှမ်းနေသည့် သူမမျက်နှာကို ဘန်ချပ်ရင်ဘတ်တွင် အပ်ထားသည်။

“ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ ဆရာရယ်၊ ခု ဆရာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီစက်သေနတ်တပ်ဖွဲ့ကနေ ကျွန်မ ခွဲခွာသွားလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာ့ကို ကျွန်မ ခွဲခွာသွားမှာမို့လို့ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒီတာဝန်က အချိန်ကာလ

တပိုင်းတကန့် အတွက်ပါ။ ကျွန်မ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဆရာ့ဆီမှာ တာဝန်ထမ်းနေတာနဲ့ စာရင် ခု အလုပ်ကို ပိုပြီး ထိထိရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်နိုင်မယ် ထင်တယ်။ စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ရေးက စက်သေနတ်တွေထက် ပိုပြီး ကျွန်မနဲ့ အပ်စပ်မယ် ထင်ပါတယ်”

သူမက ဘန်ချပ် အား ရွတ်နောက်နောက် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လျက်...

“အင်မတန် သမ္ဘာရင့်တဲ့ ဘန်ချပ်လို တပ်မှူးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်အောက်မှာ တာဝန်ထမ်းရတဲ့ တိုင်အောင် ပေါ့လေ”

သူမ အဝတ်အစားများလဲရန် ခန်းဆီးနောက်ကွယ်သို့ သွားသည်။ ခန်းဆီးနောက်မှ ပြန်ထွက်လာသောအခါ သူမသည် စစ်သားတစ်ဦး ဝတ်ဆင်သည့် ကာကီရောင် ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါးတွင် သားရေခါးပတ် ပတ်ထားသည်။ နောက်ပြီး သူမ၏ အနက်ရောင်စကတ်မှာ နေရာတော်တော်များများတွင် ဖာထေးထား၏။ သို့သော် အထူး သန့်ရှင်းသပ်ရပ် နေလေသည်။ သူမ ခေါင်းလျှော်ထားသည်မှာ သိပ်မကြာလှပေ။ ထို့ကြောင့် ဆံပင်များသည် အထုံးအဖွဲ့မှ ဖွာရရာပြန့်ထွက်နေသည်။ သူမ ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ ဘန်ချပ်ကို မေးသည်။ မေးသည့်အသံတွင် စောစောက အားမာန်များ ပျောက်ကွယ်ပြီး လေးလေး လံလံကြီး ဖြစ်နေသည်။ နောက်ပြီး တောင်းပန်သံစွက်နေသည်။

“ဒီနေ့ တိုက်ပွဲမှာရော ဆရာကိုယ်တိုင် ဝင်တိုက်မှာလားဟင်”

“တိုက်မှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငါ ဒီနေရာမှာ လက်ပိုက်ပြီး ငုတ်တုတ်တော့ ထိုင်မနေဘူးဟေ့”

“ကျွန်မက မေးရုံ မေးကြည့်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မပြောမယ်... နားထောင်၊ မပေါ့ဆနဲ့နော်၊ သတိဝီရိယ ကြပ်ကြပ် ထားပါ။ ကျွန်မကို ငဲ့တဲ့အနေနဲ့ အဲဒီလို နေထိုင်ပေးပါနော်၊ အဲဒီလိုနေမယ် မဟုတ်လား။ ဆရာ့ဖို့ သိုးမွေးခြေအိတ် နှစ်ခု ထားခဲ့တယ်၊ သိလား။ အအေးမမိစေနဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ခြေထောက်ကို ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ရှိနေပါစေ၊ ကျွန်မ လူဂန့်စ် ကနေ စာလှမ်းရေးလိုက်မယ်နော်”

သူမ မျက်လုံးများထဲမှ လင်းလက်အလင်းရောင်တွေ ရုတ်တရက် မှေးမှိန် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဘန်ချပ်အား ခွဲခွာနှုတ်ဆက်စကားပြောရင်း သူမ ရင်ဖွင့်သည်။

“သိတယ်မဟုတ်လား၊ ဆရာ့ကို ခွဲခွာသွားရမှာ ရင်ထဲ နှင့်နေအောင် ခံစားရပါတယ်၊ ကျွန်မ လူဂန့်စ်ကို သွားဖို့ အဘရစ်ဆန်က ပြောတုန်းကဆို ကျွန်မ ဝမ်းသာကြည်နူးလိုက်တာ ပြောမနေနဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့

တမျိုးဖြစ်သွားပြီ။ ဆရာမပါဘဲ ဟိုမှာ တစ်ယောက်တည်းသွားနေရမှာ အထီးကျန် အဖော်မဲ့နေသလို ခံစားနေပြီလေ။ ခံစားချက်ဆိုတာ လတ်တလော ဖြစ်ပေါ်မှုဆိုတာ နောက်ထပ် သက်သေတခုပေါ့လေ။ အင်းလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလောလောဆယ်တော့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ဆရာရယ်”

ခွဲစွာနှုတ်ဆက်စကား ပြောရာ၌ သူမ အေးစက်နေသည်။ မပြောချင်သည့် စကားကို ဖျစ်ညှစ်ပြောရ သလို ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သည်ကလေးမ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဖျက်မိမှာလည်း စိုးရိမ်နေပုံ ရသည်။

ကောင်မကလေးကို နှုတ်ဆက်စကားဆိုဖို့ တံခါးပေါက်ဆီသို့ သူ အသော့သွားသည်။ ကောင်မကလေး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို အားရပါးရလွှဲလျက်။ နောက်ကြောင်းကို တချက်မျှ လှည့်မကြည့်။ ဘန်ချပ်က ကောင်မကလေးကို ပြန်ခေါ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ခွဲစွာ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုစဉ်က ကောင်မကလေး မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေသည်ကို သူ သတိထားမိခဲ့သည်။ သည်တော့ သူ၏ ဆန္ဒအစစ်အမှန်ကို ဖုံးကွယ်ပြီး ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ရွှင်လန်းတက်ကြွမှု အပြည့်ဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရောစတော့မှာ ပြန်ဆုံကြမယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်ဟေ့။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော် အင်နာ”

ကောင်မကလေး ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ ခြေလှမ်းများကို အရှိန်တင်လိုက်၏။

ကောင်မကလေး မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည်။ သည်တော့မှ ဘန်ချပ် ရုတ်တရက် သိမြင်ခံစား လိုက်ရ သည်မှာ အထီးကျန်ဝေဒနာ။ ခုတော့ သူ တစ်ယောက်တည်းပါကလား။ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အိမ်ထဲမှ ပြန်ပြေးထွက်လာသည်။ အိမ်တအိမ်လုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသည့်အလား။ အိမ်ထဲမှာ ရှိသည့် နေရာတိုင်းက သူမအကြောင်း ပြောနေသည်။ အရာရာတိုင်းတွင် သူမ၏ ကိုယ်သင်းနံ့ကလေး စွဲကျန်နေသည်။ မေ့ကျန်ခဲ့သည့် လက်ကိုင်ပဝါ၊ စစ်သားကိုင် ပိုက်ဆံအိတ် ကလေး၊ ကြေးမတ်ခွက်တခွက်၊ သူမလက်များဖြင့် တို့ခဲ့ ထိခဲ့သည့် အရာရာ တိုင်းပါပဲလေ။ ထိုအရာ အားလုံးက သူမအကြောင်း အသံတိတ် ပြောနေ ကြသည်။

ညမိုးချုပ်သည့်တိုင် ဘူတာရုံထဲတွင် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေသည်။ ဖြစ်ပေါ်နေကျ မဟုတ်သည့် သောကဝေဒနာက သူ့ရင်ထဲ ရုန်းကြွနေသည်။ နောက်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှ တခုခု ပြတ်ထွက်သွားသည်ဟု

ထူးထူးခြားခြား ခံစားနေရသည်။ ပြောင်းလဲသွားသည့် အနေအထားတွင် သူ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။ သူက အာရုံပျံ့လွင့် စွာဖြင့် တပ်နီတော်မှ ရဲဘော် ကလေးများနှင့် ကော့ဆက်များ၏ မျက်နှာများကို လိုက်ကြည့်နေမိ၏။ တချို့ဆိုလည်း သူ မှတ်မိသည်။ တော်တော်များများကတော့ သူ့ကို မှတ်မိကြသည်။ ကော့ဆက်တစ်ယောက်က သူ့ကို ဖမ်းတားထားသည်။ ရုရှား-ဂျာမန် စစ်ပွဲမှာတုန်းက စစ်တပ်ထဲမှာ သူနှင့်အတူ စစ်မှုထမ်းခဲ့သည့် ကော့ဆက်။ ထိုရဲဘော်က ဘန်ချပ်ကို သူ့အိမ်သို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွားသည်။ နောက်ပြီးတပ်နီတော်များနှင့် သဘောသားများ ကစားနေသည့် ဖဲဝိုင်းတွင် ဝင်ကစား ခိုင်းသည်။

ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့တွေ ဖုံးလွှမ်းနေသည့် အခန်းထဲတွင် သူတို့ ဖဲချပ်များကို ပစ်ချသည်။ ကာရင်စတီ ရူဘယ်ငွေ များကို ကစားကြသည်။ ပြီးတော့ ဆဲကြ ဆိုကြ ကျိန်ဆဲကြ။ ဆဲဆိုကျိန်ဆဲသံများက မရပ်မနား ထွက်ပေါ်နေသည်။ ဘန်ချပ် အသက်ရှူကျပ်လာသည်။ အပြင်လေကလေး ရှူချင်စိတ်ပေါက်နေတာ ကြာပြီ၊ နောက်တော့ တစ်နာရီအတွင်း တိုက်ပွဲတပွဲ နှိမ့် သွားရမည့် ဟန်ပန်မျိုးဖြင့် သူ အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ နှုတ်မဆက်ခဲ့။

တန်ပြန်တော်လှန်ရေး တပ်များ၏ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်များသည် သစ်ဆွေးသစ်မြည့်တချောင်း ကျိုးပဲ့သလို ကျိုးပဲ့ကြွေမှုသွားပြီ ဖြစ်၏။ ဘော်လံရှိဗစ် ကြိုးကွင်းက ဒွန်ခရိုင်၏ လည်ပင်းကို စွပ်ထားပြီ။ ယခုဆို ၎င်းကွင်းလျှော ကြိုးကွင်းက ဖြည်းဖြည်းချင်း တင်းကျပ်လာနေပြီ။ တော်လှန်ရေး လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့များသည် ရှေ့စတော့မြို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ် လာနေပြီ။ သည်တော့ သည်မြို့ထဲတွင် ဆက်လက်တပ်စွဲနေလျှင် အန္တရာယ်များမည်ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကော်နီလော့ တွက်မိသည်။ သို့ဖြင့် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၂ ရက်တွင်တော့ ၎င်းမြို့မှ ဆုတ်ခွာသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုနေ့ ညနေစောင်းလောက်ရောက်တော့ ရှေ့စတော့ မြို့ထဲမှ စစ်သားတန်းရှည်ကြီး ချီတက်လာသည်။ အရည်ပျော်စ နှင်းများ ပေါ်တွင် ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးများဖြင့် လေးလံစွာ နင်းခြေထွက်လာကြသည်။ သူတို့ထဲမှ အများစုသည် အရာရှိယူနီဖောင်း ဝတ်ထားသူတွေ။ သူတို့တပ်ရင်းများကို ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်လာသူများမှာ ဗိုလ်ကြီးတွေနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးတွေ။ တန်းစီချီတက် နေသူများထဲတွင်တော့ ဂျန်ကာတွေ၊ အဆင့်အမျိုးမျိုး ရှိသည့် အရာရှိတွေ။ ဒုဗိုလ်မှသည် ဗိုလ်မှူးကြီး အထိ။ ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်လာသည်မှာ လှည်းပေါင်းမြောက်မြားစွာ။ ၎င်းလှည်းများတွင်မှ စစ်ပြေးများ။ အသက်ကြီးကြီး ယောက်ျားတွေ။ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ သူတို့စီးလာသည့် ရှူးဖိနပ်များကို စိုစွတ် ရာသီသုံး ရော်ဘာအစွပ်များ စွပ်ထားသည်။ မိန်းမများကတော့ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်များ စီးလျက်။ ချီတက်နေသည့် စစ်သားတပ်ခွဲ တခွဲထဲတွင် ပါဝင်လာသူမှာ ဗိုလ်ကြီးလစွနစ်စကီ။

ညနေဆည်းဆာ၏ အရိပ်မည်းများ အားကောင်း လာပြီ။ မြူနှင်းတွေ ကျလာသည်။ စိုထိုင်းထိုင်း လေပြည် ကလေးက ဒွန်မြစ်ဝဆီမှ တိုက်ခတ်လာသည်။ အင်အားကြီးမားသည့် လူထုကြီး နင်းခြေ ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် လမ်းမပေါ်တွင် ဝါကြန့်ကြန့် ဗွက်အိုင်တွေ ဟိုတကွက် သည်တကွက် ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ သည်လမ်းပေါ်တွင် သွားရ လာရ ခက်ခဲလာသည်။ ဘွတ်ဖိနပ်တွေထဲတွင် စိုထိုင်းထိုင်း ဖြစ်လာသည်။ အများနည်းတူ သူလည်း ချီတက်ရင်း လစွနစ်စကီ သည် သူ့ရှေ့မှ လူတွေ စကားပြောနေသည်ကို နားထောင်မိ၏။ သားမွေးဂျာကင် ဝတ်ထားသည့် အရာရှိတစ်ဦးနှင့် သားမွေး ကက်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည့် သာမန်

ကောဆက်တစ်ဦးတို့ ပြောဆိုနေကြသည်မှာ...

“ဗိုလ်လေး ဟိုလူကြီးကို မြင်လိုက်ရသေးလား ဟင်၊ ရော့ဒ်ဇီယန်ကို ဆိုတဲ့ ပြည်သူလွှတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌ အဘိုးကြီးလေ... သူ့ကို အတင်းအကျပ် ခြေကျင် လျှောက်ခိုင်းတယ်ဗျာ ...”

“ရုရှားနိုင်ငံတော်ကြီးဟာ သူမရဲ့ ဂိုလ်ဂိုထား¹⁵ ဆီကို ရောက်အောင်သွားနေတာဗျား”

တစုံတစ်ယောက်က ရွဲ့တဲ့တဲ့ မှတ်ချက်ချသည်။

“ဂိုလ်ဂိုထား..ဟုတ်ပါဗျား၊ ခြားနားတာ တခုပဲ ရှိတယ်။ ကျောက်ခဲ ထူထပ်တဲ့လမ်း ဖြစ်ရမယ့်အစား ကျုပ်တို့ တွေ့နေတာက နှင်းတွေချည်း ပါပဲဗျား။ သွေးခဲသေမတတ် အေးတဲ့ နှင်းတွေဗျ”

“ဗိုလ်ကြီးမှာ ဂျူရှိုက်စရာကလေးများ တခုခုမရှိဘူးလားဟင်”

လစ္စနစ်စကီအား ဗိုလ်လေးတစ်ဦးက မေးသည်။ ယူဂျင်း ကမ်းပေးသည့် စီးကရက်ကို လှမ်းယူရင်း ဗိုလ်လေးက ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်။ နောက်ပြီး စစ်သားတွေ လုပ်နေကျ ပုံစံအတိုင်း နှာခေါင်းကို လက်ညှိုး လက်မဖြင့် ညှပ်ပြီး နှပ်ညှစ်သည်။ ပြီးတော့ လက်ချောင်းများကို သူ့ကုတ်အင်္ကျီတွင် သုတ်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီမိုကရက်တစ် အကျင့်တွေရနေပါ ကလား ဗိုလ်လေး”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ယောက်က ငေါ့တော့တော့ ပြုံးပြီး ပြောသည်။

“လူတစ်ယောက် အလုပ်တခုကို စိတ်ပါပါ မပါပါ၊ ကြိုက်ကြိုက်၊ မကြိုက်ကြိုက် လုပ်ရမှာပဲလေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးရော ဘယ်လိုလုပ်လဲ။ ဗိုလ်မှူးကြီး လက်ကိုင် ပဝါ တဒါဇင်လောက် အမြဲဆောင်ထားတာပဲလား”

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ဘာမှပြန်မပြော။ သူ၏ အနီရောင်သမ်းသော မီးခိုးရောင် မုတ်ဆိတ်မွေး များတွင် ရေခဲ ပန်းဆွဲ ကလေးတွေ တွဲလောင်းခိုနေ၏။ သူ မကြာ မကြာ နှာချေသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ အထူကြီးကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက် လာသည့် အအေးဒဏ်ကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကြုတ်နေသည်။

“ရုရှားပြည်ရဲ့ ထိပ်ခေါင် အညွန့်အဖူးပဲ”

လမ်းမကြီးပေါ်တွင် တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားရွေ့လျားနေသည့် စစ်သည်တော် အလွှာအသီးသီးကို စာနာစိတ် အပြည့် ဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း လစ္စနစ်စကီ တွေးနေ၏။ တခြားလူများ၏ ပြောဆိုဆွေးနွေးချက်များကို နားထောင် နေသော်လည်း သူ့အာရုံက သူတို့စကားတွေ ထဲမှာ မရှိ။ ပျံ့လွင့်နေသည့် အာရုံသည် သူ ယာဂေါဒ်နီးမှ ခွဲခွာရသည့် အကြောင်း သတိရ

လိုက်သည်။ ယာဂေါဒ်နိုးမှ သူတို့၏ စံအိမ်ကြီး၊ သူ့ဖေဖေ၊ နောက်ပြီး အက်စီနီယာ၊ ရုတ်တရက် ဖိစီးလာသည့် စိတ်ခံစားချက်ကြောင့် သူ့ရင်ထဲ နင့်သွားသည်။ သူ့ခြေလှမ်းများကို တလှမ်းပြီး တလှမ်း ရှေ့သို့ချီတက်သည်။ ခြေလှမ်းတိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်း လေးလံစွာ။ အားအင်ချည့်နဲ့စွာ။ သူ့ရှေ့တွင် တယမ်းယမ်း တခါခါ ဖြစ်နေသည့် ရိုင်ဖယ် သေနတ်ပြောင်းများနှင့် လှံစွပ်များကို ငေးငေးမောမော ကြည့်လာသည်။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်းများနှင့်အညီ ယိမ်းထိုး နေသည့် သားမွေးကက်ဦးထုပ်များနှင့် ခေါင်းစွပ်များ။ ဒါတွေကို ကြည့်ရင်း တွေးမိသည်။

“ဒီအပယ်ခံ အကြည့်ခံ လူငါးထောင်ထဲက လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ ငါလိုချည်းပါပဲလား။ သူတို့ ရင်ထဲမှာ အမုန်းတရား တွေ ပြည့်လျှံနေပြီး အတိုင်းမဲ့ ဒေါသတွေ ပွေ့ပိုက်ထားသူတွေပေါ့။ ဟို အယုတ်တမာ ကောင်တွေက ငါတို့ ကို ရုရှားပြည်ထဲက မောင်းထုတ်ပြီး စိစိညက်ညက် ချေမှုန်းပစ်ဖို့ ကြံစည်ကြတာလေ၊ အင်း ... ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ။ ကော်နီလော့က ငါတို့ကို မော်စကို ရောက်အောင် ခေါ်သွားမှာပါ”

(၂)

အပျော်တမ်းတပ်ဖွဲ့များသည် မတ်လ ၂၄ ရက် နေ့အထိ မလှုပ်ရှားကြသေး။ ရော့စတော့မြို့နှင့် မိုင်အနည်းငယ် သာဝေးသည့် အော်လ်ဂင်စ်ခရိုင်တွင် တပ်စွဲထားဆဲ။ ကော်နီလော့ သူ့လက်အောက်ခံ တပ်များကို ဆက်လက်လှုပ်ရှားဖို့ နှောင့်နှေးနေသည်။ ဘာကြောင့်ဆို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပိုပေါ့ ရောက်အလာကို စောင့်မျှော်နေသောကြောင့်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပိုပေါ့ က ဒွန်ကော့ဆက် စစ်တပ်တွင် အသစ်ခန့်အပ်ထားသည့် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၏။ သူက နိုဗိုချာကတ်စ်မှ ဒွန်အရှေ့ပိုင်း စားကျက်မြက်ခင်း ဆီသို့ ဆုတ်ခွာလာခဲ့သူ။ သူ့ ကွပ်ကဲမှုအောက်တွင် တပ်သား တစ်သောင်းခြောက်ထောင်၊ အမြောက် ငါးလက်နှင့် စက်သေနတ် အလက်လေးဆယ် ပါလာသည်။

ပိုပေါ့သည် သူ၏ စစ်ဦးစီးချုပ် ဆီဒိုရင်၊ ကိုယ်ရံတော် ကော့ဆက် တစ်ဦးနှင့်အတူ ၂၆ ရက်နေ့တွင် မြင်းစီးပြီး ဝင်လာသည်။ ကော်နီလော့ ယာယီစတည်း ချနေသည့် အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်ထဲ ရောက်တော့ မြင်းကို ဇက်သတ်သည်။ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ ကပ်လိုက် လာသူမှာ ဆီဒိုရင်။

ခန်းမကြီးထဲသို့ ရောက်သောအခါ ယခုမှရောက် လာသော

လူသစ်နှစ်ဦးက ညီလာခံကျင်းပဖို့ စုဝေးနေသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများကို နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ကွန်ဖရင့်စားပွဲရှိရာသို့ သွားသည်။ အလက်ဇီဗ်က ပိုပေါ့ လာခဲ့သည့် ခရီးစဉ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အရေးမပါ အရာမရောက်သည့် မေးခွန်း နည်းနည်းပါးပါးမေးသည်။ ပြီးတော့ နိဗ္ဗိဒ္ဓါကတစ်ခုမှ တပ်ရပ်လာသည့်အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး။ ခန်းမထဲသို့ ကုတီပေါ် ဝင်လာသည်။ သူ့နောက်တွင် ကော်နီလော့ ဖိတ်ကြား ထားသည့် အခြား အရာရှိများ ပါလာသည်။

အစည်းအဝေးစားပွဲတွင် ခပ်အေးအေးဝင်ထိုင်သည့် ပိုပေါ့အား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ကော်နီလော့က မေးသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ဗျားရဲ့ သီးခြားတပ်ဖွဲ့အင်အားကို ပြောပြပါ”

“ဓားရှည်တစ်သောင်းငါးထောင်၊ အမြောက်တပ်ဖွဲ့ တဖွဲ့၊ စက်သေနတ် အလက်လေးဆယ်နဲ့ ဖြည့်စွက် ပစ္စည်းတွေ ပါတယ်”

“အပျော်တမ်းတပ်ဖွဲ့တွေ ရောစကော့ကနေ တပ်ရပ်လာရတဲ့ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ခင်ဗျား သိတယ်နော်။ ကျုပ်တို့ မနေ့က အစည်းအဝေး လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တာက ကျုပ်တို့ ကုဘန်ကို ချီတက်ကြမယ်၊ ယီကာတရင်နီဒါ ဘက်ကိုပေါ့။ အဲဒီမှာ အပျော်တမ်း သီးခြားတပ်ဖွဲ့တွေ လှုပ်ရှားနေပြီ။ ကျုပ်တို့ ဟောဒီ လမ်းကြောင်းအတိုင်း သွားမယ်”

သူက ထိပ်တုံးနေပြီဖြစ်သည့် ခဲတံပြာဖြင့် မြေပုံပေါ်တွင် ထောက်ပြသည်။ ပြီးတော့ ပြောလက်စ စကားကို ခပ်သွက်သွက် ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ အဲဒီလို ချီတက်သွားရင်း ကုဘန်က ကော့ဆက်တွေကို ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းသွားမယ်။ အဲ... စည်းရုံးလို့ မရသူတွေ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို ကြန့်ကြာအောင်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ မဖြစ်ညစ်ကျယ် တပ်နီတော်တွေကိုတော့ တစစ ခြေပစ်ရမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ အဆိုပြုတာက ခင်ဗျားရဲ့ သီးခြားတပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ အပျော်တမ်း တပ်ဖွဲ့တွေ ပူးပေါင်းလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့နဲ့ အတူ ယီကာတရင်နီဒါကို ချီတက်ကြတာပေါ့။ ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ရဲ့ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့တွေကို ဟိုတစု သည်တစုနဲ့ ကွဲပြားမနေစေချင်ဘူး”

“ကျွန်တော် အဲဒီလို မလုပ်နိုင်ပါဘူး”

ပိုပေါ့က အသံရှုရှုဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ အလက်ဇီဗ်က ပိုပေါ့ဘက်သို့ ကိုယ်ကို အနည်းငယ် စောင်းလိုက်ကာ..

“ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်နိုင်တာလဲဆိုတာ ကျုပ် မေးပါရစေ” ဟုပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ် ဒွန်ပြည်နယ်ကို စွန့်ခဲ့ပြီး ကုဘန်မှာ သွားခဲ့မနေနိုင်ဘူး။
ဒွန်မြစ်က မြောက်ဘက်က အကာအကွယ်ပေးထားတာဆိုတော့ ကျုပ်တို့က စားကျက်မြက်ခင်းပြင်ထဲကနေ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အနေအထားတွေ စောင့်ကြည့် ရမှာပဲ။ ရန်သူဘက်က သိပ်ထက်မြက် ထိရောက်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုမျိုး လုပ်လာနိုင်မယ်လို့ ကျုပ်တော့ တွက်မထားဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သိပ်မကြာခင်အတွင်းမှာပဲ နှင်းကျလာ တော့မှာမို့လို့ပဲ။ ဒီတော့ ဒွန်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အမြောက်တပ်တွေရော မြင်းတပ်တွေပါ လာလို့ မရနိုင်ဘူး။ ကျုပ် ရွေးချယ်ထားတဲ့ နယ်မြေမှာ စားနပ်ရိက္ခာရော မြင်းစာရော အလျှံပယ်ရှိတယ်။ အဲဒီနယ်မြေကနေ ကျုပ်တို့ ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးတွေ ဘယ်အချိန် မဆို ဘယ်နေရာမဆို ထလုပ်လို့ရတယ်”

အသက်ရှူဖို့ ခဏစကားရပ်သည်။ သို့သော် ကော်နီလော့ စကားပြောဖို့ ဟန်ပြင်သည်ကို တွေ့တော့ ပိုပေါ့ မာမာ တင်းတင်း ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော် စကားဆုံးအောင် ဆက်ပြောပါရ စေဦး။ ထပ်ဆောင်းပြီး ပြောရရင် သိပ်ပြီးအရေးကြီး အချက် တချက် ရှိသေးတယ်။ အဲဒီအချက်ကို ကျွန်တော်တို့ ထည့်သွင်းစဉ်းစားရလိမ့်မယ်။ အဲဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ကော့ဆက်တွေရဲ့ စိတ်သဘောထားပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကုဘန်ကို ဆုတ်ခွာသွားရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သီးခြားတပ်ဖွဲ့တွေ ပြိုကွဲကုန်မယ့် အန္တရာယ် ရှိတယ်။ အဲဒီကိုသွားဖို့ ကော့ဆက်တွေက ငြင်းဆန်ကောင်း ငြင်းဆန်ကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့် သီးခြားတပ်ဖွဲ့မှာ အမြဲတမ်းပါဝင်ပြီး အင်အားအကောင်းဆုံး ရဲဘော်တွေဟာ ကော့ဆက်တွေပဲ။ နောက်ပြီး ဒီလူတွေဟာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ အရမ်းယုံကြည် အားထားလို့ရသူတွေ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့် သီးခြားတပ်ဖွဲ့ ပျက်သွားမှာ ကျွန်တော် မလိုလားဘူး။ အဲဒါတော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောပြပြီးပြီ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား တို့ကို ပြောချင်တာက ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်တော်တို့ ပြင်နိုင်တဲ့အနေအထား မရှိဘူးဆိုတာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ တကွဲတပြားစီဖြစ်ကုန်မှာ ကျွန်တော်တို့ မလိုလားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအခက်အခဲကို ကျော်လွှားနိုင်တဲ့ ထွက်ပေါက် တခုရှိတယ်။ ကျွန်တော် အကြံပြုချင်တာက စောစောက ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားကြပါ။ အဲဒါဆို အပျော်တမ်းတပ်ဖွဲ့တွေ ကုဘန်ကို ဆုတ်ခွာမသွားတာ ပိုသင့်မြတ်ကြောင်း တွေ့ရမှာပါ။ နောက်ပြီး သူတို့ကို ကျွန်တော် သီးခြားတပ်ဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ဒွန်ရဲ့ တဖက်ကမ်း စတက်မြက်ခင်းထဲမှာ

တပ်စွဲနေ ပါစေပေါ့။ အဲဒီမှာ အဲဒီလို နေလိုက်ရင် အနားယူ အားဖြည့်လို့ရမယ်။ နွေဦးမှာ ရုရှားက ရောက်လာမယ့် နောက်ထပ် အပျော်တမ်း တပ်သားသစ်တွေနဲ့ အားဖြည့်ပြီး ...”

ကော်နီလော့က အလက်ဇီဗ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ ဘယ်လမ်းရွေးရမည် မသိဘဲ တွေဝေနေတာ သိသာ သည်။ သည်တော့ ဩဇာအာဏာကြီးသူ နောက်တစ်ဦး၏ အထောက်အကူကို လှမ်းတောင်းလိုက်ခြင်း။ အလက်ဇီဗ် ကတော့ မေးခွန်းတခုကို မြန်မြန်နှင့် ပြတ်ပြတ် ဖြေရှင်းလေ့ရှိသူ။ ယခုလည်း သူက ယီကာတရင်နီဒါ သို့သာ ဆုတ်ခွာ သင့်ကြောင်း သူ့သဘောထားကို တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“အဲဒီလမ်းကြောင်းကို လိုက်ရင် ကျုပ်တို့ကို ဝိုင်းထားတဲ့ ဘော်လ်ရှီဗစ် စက်ဝိုင်းကို ဖောက်ထွက်ဖို့ လွယ်မယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီမှာ လှုပ်ရှားနေပြီ ဖြစ်တဲ့ သီးခြားတပ်ဖွဲ့ သွားပြီးပူးပေါင်းဖို့လည်း လွယ်မယ်”

ဟု ပြောပြီး သူ့စကားကို နိဂုံးချုပ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ မအောင်မြင်ခဲ့ရင်ရော” ဟု ရွန်းစကီးက ခပ်ထိန်းထိန်းမေးသည်။

အလက်ဇီဗ်က သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် မြေပုံပေါ်တွင် ထောက်ပြသည်။

“ကျုပ်တို့ မအောင်မြင်ဘူး ဆိုရင်တောင် ကျုပ်တို့ ကော့ကေးဆပ် တောင်တန်းတွေဆီကို ဆုတ်ခွာသွားလို့ ရသေးတယ်။ အဲဒီတောင်တန်းတွေပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ တပ်တွေ ဖြန့်ထားလိုက်ရုံပေါ့”

သူတို့ တော်တော်ကြာကြာ ဆက်လက်ဆွေးနွေး ငြင်းခုံကြသည်။ သို့သော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အများစု၏ ထောက်ခံချက်အရ ကော်နီလော့က သူ၏ မူလဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူတို့ ကွေ့ပတ် သွယ်ဝိုက်သော လမ်းကြောင်း မှတဆင့် ကုဘန်သို့ ချီတက်ကြမည်။ ထိုသို့ ချီတက်သွားရင်း မြင်းသည်တော် တပ်ဖွဲ့တွင် အသုံးပြုဖို့ မြင်းများ စုဆောင်းသွားမည်။ အစည်းအဝေး ပြီးသွားသည်။ လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။ ကော်နီလော့က ပိုပေါ့နှင့် စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ ပြောသည်။ စိတ်မပါလက်မပါ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။ ပြီးတော့ သူ့အခန်းဆီသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ သူ့နောက်မှ လိုက်သွားသူကတော့ အလက်ဇီဗ်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဆီဒိုရင် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရွင်လန်းတက်ကြွစွာဖြင့် သူ့ ကိုယ်ရံတော် အရာရှိကို ပြောလိုက်၏။

“ငါတို့ရဲ့မြင်းတွေ”

ငယ်ရွယ်ပြီး မျက်နှာမည်းမည်းနှင့် ကော့ဆက်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်

သူထံ ချဉ်းကပ်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ...ဘာဆုံးဖြတ်ကြလဲ ဗိုလ်မှူးကြီး”

“မဆိုးပါဘူး”

ဆီဒိုရင် အသံနှိမ့်ပြီးပြောသည်။ သူ၏ ရွှင်လန်းတက်ကြွမှုက လိုသည်ထက် ပိုနေသည်။

“ငါတို့ ကုဘန်ကို မသွားဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်၊ ငါတို့ ခုချက်ချင်း ပြန်မှာ။ မင်း အသင့်ပဲလား အစ်ဇီဗာရင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူတို့ မြင်းတွေ ခေါ်လာပါပြီ”

ကိုယ်ရံတော်ရဲဘော်က မြင်းတွေ ဆွဲလာသည်။ ဂရီဂို မီလက်ကော့၏ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဖြစ်သော အစ်ဇီဗာရင် သည် သူ့မြင်းပေါ်တက်သည်။ ပြီးတော့ လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ပိုပေါ့နှင့် ဆီဒိုရင်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအချို့နှင့်အတူ အိမ်ရှေ့ လှေကားထစ်များမှ ဆင်းလာသည်။ ကိုယ်ရံတော် ရဲဘော်တစ်ဦးက ပိုပေါ့၏ မြင်းကို ထိန်းထားပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခြေရင်းကွင်းပေါ် တက်နိုင်အောင် ဖေးမ ပေးသည်။ ပိုပေါ့က သူ့လက်ဆွဲ ကျာပွတ်ကို ဝှေ့ လိုက်ပြီး သူ့မြင်းကို အသားကျကလေး ပြေးစေသည်။ ခြေရင်းကွင်းများပေါ်တွင် အားပြု မတ်တတ်ရပ်တာ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ နည်းနည်းကိုင်းလျက် ပိုပေါ့နောက်မှ လိုက်လာသူမှာ ဆီဒိုရင်။ ဆီဒိုရင်၏ နောက်မှာ အခြားအရာရှိများနှင့် ကော့ဆက်များ စီတန်း လိုက်လာ ကြလေသည်။

ကာလီဒင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း နိဗ္ဗိချာကတ်စ် မြို့တွင် စစ်ကောင်စီ အစည်းအဝေး ခေါ်သည်။ ၎င်း အစည်းအဝေး တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နာဗရော့ကို ပြည်နယ်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်မြှောက်ကြသည်။ အစည်းအဝေးသို့ ကိုယ်စားလှယ် နည်းနည်းပဲ တက်ရောက်သည်။ ကိုယ်စားလှယ်အင်အား ပြည့်ပြည့်စုံစုံမရှိသည့် ကောင်စီ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာသည့် နာဗရော့က စစ်သားစုဆောင်းရေးအတွက် အရေးပေါ် အမိန့်ထုတ်တော့၏။ ပြည်နယ်တွင်းရှိ အသက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်မှ ငါးဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်းရှိသူ ကော့ဆက်များအားလုံး စစ်မှုထမ်းရမည်ဟု ဆင့်ခေါ်သည်။ နောက်ပြီး အမိန့် အာဏာ တည်စေရေးအတွက် ခြိမ်းခြောက်မှုများ ပြုလုပ်သည်။ ရွာတွေထဲသို့ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့များ စေလွှတ် သည်။ သို့သော် ကော့ဆက်များက အမိန့်ကို ဝတ်ကျေ တန်းကျေပဲ လိုက်နာကြသည်။

စစ်ကောင်စီ၏ အရေးယူ ဆောင်ရွက်မှုများက အားနည်းသည်။ သိပ်ဖိဖိစီးစီးကြီး ဂရုမစိုက်ကြ။ ဘော်လ်ရှီဗစ် ဆန့်ကျင်တိုက်ဖျက်ရေး တိုက်ပွဲသည် နောက်ဆုံးတွင် မလွဲမသွေ အောင်မြင်ရမည်ဟု သူတို့ အားလုံးက ယုံကြည် စိတ်ချထားကြသည်။ စစ်ကောင်စီ အစည်းအဝေးများ၊ ဆွေးနွေးပွဲများတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နာဗရော့သည် ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှပ်ကိုင်ပြီး ထိုင်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတရံကို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ကြံစည်နေပုံမျိုး။ တကယ်တော့ သူသည် ယခင်က တက်ကြွဖျတ်လတ်ပြီး အားစိုက် ခွန်စိုက် အလုပ်လုပ်တတ်သူ ဖြစ်၏။

ဗိုလ်ကြီးဂိုလူဘော့၏ သီးခြားတပ်ဖွဲ့ကို နိဗ္ဗိချာကတ်စ် မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲဖို့ တော်လှန်ရေးကော်မတီ က တာဝန်ပေး စေလွှတ် လိုက်၏။ တိုက်ပွဲဝင် သီးခြားတပ်ဖွဲ့ နှင့်အတူ ဘန်ချပ်လည်း လိုက်ပါလာသည်။ ဂိုလူဘော့က သူတပ်မကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုပြီး သူ့မြင်းကို ခပ်သွက်သွက် နှင်လာသည်။

နံနက်မိုးသောက်ချိန်တွင် ရွာကလေးတရွာထဲ ဖြတ်သွားကြသည်။ ရွာကလေးမှာ သုသာန်တစ်ပြင်လို တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်နေဆဲ။ သို့သော် ရွာကွက်လပ် အနီးတွင် သက်ကြီးရွယ်အို ကော့ဆက်တစ်ဦးကို တွေ့သည်။ အဘိုးအိုက ရေတွင်းနားရှိ မြင်းစာခွက်ထဲမှ ရေခဲတုံးကြီးကို ခွဲနေသည်။ ဂိုလူဘော့က အဘိုးကြီး အနီးသို့ ရောက်အောင် မြင်းစီး သွားသည်။ သူတို့ တပ်မက ရပ်နေသည်။

“မင်္ဂလာမနက်ခင်းပါ အဘ”

ကျော့ဆက်အဘိုးကြီးကို ဂိုလူဘော့ နှုတ်ဆက်သည်။

အဘိုးအိုက ထူထူထဲထဲ သားရေလက်အိတ်ကြီး စွပ်ထားသည့် သူလက်ကို သာမွေး ကက်ဦးထုပ်နှင့် ထိအောင် ဖြည်းဖြည်းချင်း မြှောက်သည်။ ပြီးတော့ ဖော်ရွေမှုကင်းမဲ့သော လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“မင်္ဂလာမနက်ခင်းပါ”

“ဘယ်လိုလဲ အဘရေ၊ အဘတို့ရွာက ကျော့ဆက်တွေ နိဗ္ဗိချာကတ်စ်ကို သွားကြပြီလား။ အဘတို့ ရွာမှာရော စစ်မှုထမ်းဖို့ ဆင့်ခေါ်သေးလားဟင်”

အဘိုးကြီး ပြန်မဖြေ။ သူ့ပုဆိန်ကို ကမန်းကတန်း ကောက်ယူပြီး သူ့ခြံတံခါးမှ ခြံထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားတော့၏။

(၂)

ထိုနေ့မှာပင် နိဗ္ဗိချာကတ်စ်မှ တပ်ရပ်ရန် စစ်ကောင်စီက ပြင်ဆင်နေသည်။ ဒွန်ကျော့ဆက် တပ်မတော် အကြီးအကဲ အဖြစ် ခန့်အပ်ထားသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပိုပေါ့က သူလက်အောက်မှ လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့များကို တပ်ရပ် ထားစေခဲ့ပြီ။ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ထောက်ပံ့ရေးပစ္စည်းများကိုလည်း သယ်ထုတ်စေခဲ့ပြီ။

ဂိုလူဘော့၏ မြင်းသည်တော် တပ်ဖွဲ့သည် နိဗ္ဗိချာကတ်စ်မြို့သို့ ရောက်လာသည်။ ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်မှုများ တစ်စုံတရာ မတွေ့ရသည့်အတွက် သူတို့သည် မြို့တွင်းသို့ မထင်မှတ်ဘဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ အင်အားကြီးမားသော သီးခြားတပ်ဖွဲ့ကို သူကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လျက် ဂိုလူဘော့ စစ်ကောင်စီ ဌာနချုပ်သို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးသွားသည်။ ဌာနချုပ် ဂိတ်ပေါက်ဝတွင် သူတို့ကို လာရောက်ငေးမော ကြည့်ရှုသူတွေ အုံ့နှင့်ကျင်းနှင့်ဖြစ်နေပြီ။ ရဲဘော်တစ်ယောက်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နာဇရော့၏ မြင်းကို ထိန်းထားသည်။ မြင်းတွေ ကုန်းနှီး အသင့်တပ်ဆင်ပြီးသား။

ဘန်ချပ်က သူ့မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ သူ့စက်သေနတ်ကို ဆွဲကိုင်သည်။ ဂိုလူဘော့ အခြား ကျော့ဆက်များ နှင့်အတူ သူလည်း အိမ်ဆီသို့ ပြေးဝင်သည်။ ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားသည့် တံခါးသံကြောင့် ခန်းမကျယ်ကြီး ထဲတွင် စုဝေးနေသည့် စစ်ကောင်စီ ကိုယ်စားလှယ်များသည် တံခါးပေါက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ အားလုံးပင် မျက်နှာတွေ ဖြူရော်သွားသည်။

“မတ်တတ်ရပ်ကြစမ်း”

ဂိုလူဘော့ တင်းတင်းမာမာ အမိန့်ပေးသည်။ စစ်ရေးပြပွဲတွင် အမိန့်ပေးနေသည့်နှယ်။ ကော့ဆက်များ ခြံရံလျက် စားပွဲထိပ်သို့ အပြေးအလွှား သွားသည်။ အာဏာသံ အပြည့်ပါသည့် အော်ဟစ်သံကြောင့် စစ်ကောင်စီ အဖွဲ့ဝင်များ မတ်တတ်ရပ် ကြသည်။ ကုလားထိုင်ရွှေ့သံများ ထွက်လာသည်။ ထိုင်ရာမှ လုံးဝမထသူမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနာဇရော့ တစ်ဦးတည်းသာ။

“စစ်ကောင်စီ အစည်းအဝေးကို ဝင်နှောင့်ယှက်ဝံ့ရ လောက်အောင် မင်းတို့က ဘာကောင်တွေမို့လို့လဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စိတ်ဆိုးသံဖြင့် မေးသည်။

“ခင်ဗျားကို ဖမ်းလိုက်ပြီ။ ပါးစပ်ပိတ်ထား”

ဂိုလူဘော့ ရှူးရှူးရဲရဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူက နာဇရော့ ရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ယူနီဖောင်းပေါ်မှ ပခုံးဒေါက်များကို ဆောင့်ဆွဲဖြုတ် ပစ်သည်။ ပြီးတော့ အသံပြာကြီးဖြင့် ကြိုးအော်သည်။

“မတ်တတ်ရပ်လို့ ကျုပ်ပြောနေတယ်နော်။ သူ့ကို ခေါ်သွားကြစမ်းကွာ။ ဟား ... ငါ ဘယ်သူနဲ့ စကား ပြောနေမိ ပါလိမ့်။ ဪ... သူက စစ်တပ်က ဧရာမ ဆင်ကြီးကိုး”

ဘန်ချပ်က တံခါးဝတွင် သူ့စက်သေနတ်ကို ဆင်ထားပြီး။ ကောင်စီအဖွဲ့ဝင်များသည် သိုးအုပ် တအုပ် လို တွန်းတွန်း တိုက်တိုက် ထွက်သွားကြသည်။ နာဇရော့၊ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်ချီးနှင့် အခြားအရာရှိကြီးများကို ကော့ဆက်များက ဒယဉ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာကြသည်။ ဘန်ချပ်ကို ကျော်လွန်သည်အထိ ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ သူတို့ နောက်မှ လိုက်လာသူမှာ ဂိုလူဘော့။ သူ့မျက်နှာ နီရဲနေသည်။ သူ့ဓားရှည်က တဖျပ်ဖျပ် အသံမြည်နေသည်။ ကောင်စီ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက သူ့အင်္ကျီလက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး မေးသည်။

“ဆရာ ဗိုလ်မှူးကြီးရယ်...ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကို သွားရမှာလဲဟင်”

နောက်တစ်ဦးကလည်း ဂိုလူဘော့၏ ပခုံးနားသို့ မျက်နှာကို ထိုးကပ်ကာ မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်ပြီလားဟင်”

“ငရဲပြည်ကို သွားကြ”

သူတို့ကို တွန်းထိုးပစ်ရင်း ဂိုလူဘော့ အော်ငေါက်သည်။ ဘန်ချပ်အနီးသို့ ရောက်တော့ သူက ထိုလူတွေဘက်သို့ လှည့်သည်။ ခြေတဖက်ကို ဆောင့်နင်းသည်။

“သွားကြစမ်း ငရဲကို၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် မကြည့်ချင်ဘူး ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ဘာကိုစောင့်နေကြတာလဲ”

ထိုညက ဘန်ချပ် သူ့အမေအိမ်တွင် အိပ်သည်။ နောက်နေ့ကျတော့ သူတို့ထံသို့ သတင်းတွေ ရောက်လာသည်။ ရော့စတော့မြို့ကိုလည်း တော်လှန်ရေးတပ်ဖွဲ့များက သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီတဲ့။ သတင်း ကြားကြားချင်း သူ ဂိုလူဘော့ထံ သွားသည်။ သူ့ကို ရော့စတော့ သို့ သွားခွင့်ပြုဖို့ ခွင့်ပြုမိန့် တောင်းသည်။ သွားခွင့်ရသည်နှင့် နောက်နေ့ နံနက်တွင် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း စီးပြီး ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

(၃)

ရော့စတော့သို့ ရောက်သောအခါ တပ်ရင်းရုံးချုပ် တွင် နှစ်ရက်ကြာအောင် အလုပ်လုပ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ တော်လှန်ရေးကော်မီတီ ရုံးခန်းများသို့ လှည့်လည်ဝင်ထွက်သွားလာသည်။ သို့သော် ထိုရုံးခန်းများတွင် အဘရပ်ဆန် ကိုရော အင်နာကိုပါ မတွေ့ရ။ တတိယ မြောက်နေ့တွင် တော်လှန်ရေးကော်မီတီသို့ သူ နောက်တခေါက် သွားပြန်သည်။ လှေကားထစ်များမှ တက်သွားကတည်းက အခန်းတခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အင်နာအသံဩဩကို ကြားလိုက် ရသည်။ သူ့နှလုံးခုန်နှုန်း မြန်သွားသည်။ သူက ခြေလှမ်းတွေ နှေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့် လိုက်သည်။ အခန်းထဲတွင် ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့တွေ ပိန်းပိတ်နေသည်။ သူ အင်နာကို တွေ့လိုက်၏။ အခန်းတံခါးကို ကျောခိုင်းပြီး ပြတင်းပေါက်ကို မျက်နှာမူပြီး ရပ်နေသည်။ ပြတင်းပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသူမှာ အဘရပ်ဆန်၊ ဦးခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်ထားသည်။ သူ နံဘေးတွင် တပ်နီတော်တစ်ဦး ရပ်နေသည်။ အရပ် ရှည်ရှည်နှင့် လက်ဗီယာ လူမျိုး သွင်ပြင်ရှိသူ။ တပ်နီတော်ရဲဘော်က စီးကရက်တလိပ် လိပ်ရင်း စကားပြောနေသည်။ သူပြောနေသည်မှာ ရယ်မောရသည့် ဖြစ်ရပ်တခု ဖြစ်ဖို့များသည်။ ဘာကြောင့်ဆို အင်နာသည် ဦးခေါင်းကို နောက်သို့လှန်ပြီး အူလှိုက်သည်းလှိုက် ရယ်မော နေသော ကြောင့်ပင်။ အဘရပ်ဆန်၏ မျက်နှာကတော့ သူ့အပြိုးကြောင့် ဖရဲသီးအခွံလို အစင်းအကြောင်းတွေ ထင်နေ သည်။

ဘန်ချပ် အခန်းကိုဖြတ်လျှောက်သွားပြီး အင်နာ ပခုံးပေါ် လက်တဖက် တင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို..အင်နာ”

သူမ လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်နှာသွေးရောင် လွှမ်းသွားသည်။ သွေးရောင်က ပခုံးရိုးများ ဆီသို့တိုင် ဆင်းသွား သည်။ နောက်ပြီး သူမမျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာသည်။

“ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုပေါက် ရောက်လာတာလဲ ဟင်။ ကြည့်စမ်း အေဘရမ်ဆန်။ သစ်လွင်ဆန်းနေ လိုက်တာ၊ ပွင့်သစ်စပန်းကလေး ကျနေတာပဲ။ အဲဒါကိုများ ရှင်က သူ့အတွက် စိုးရိမ်နေသေးတယ်”

မျက်လုံးတွေ မော့မကြည့်ဘဲ အင်နာ အင်နှင့်အားနှင့် ပြောသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မထိန်းနိုင်တော့ သည့်အဆုံး သူမ တံခါးပေါက်ဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဘန်ချပ်က အေဘရမ်ဆန်၏ လက်ကို ဖျစ်ညှစ်နှုတ်ဆက်သည်။ အာလာပသလ္လာပစကား နည်းနည်း ပြောသည်။ ထို့နောက် အင်နာဆီသို့ သွားသည်။ အတိုင်းမဲ့ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် သူမမျက်နှာ ပြုံးပြီးပြီး ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည့် အင်နာက ပြုံးသည်။ ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည့် မိမိကိုယ် မိမိ ဒေါသထွက် မိသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဘယ်လိုလဲ...နေကောင်းရဲ့လား။ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲဟင်။ ဆရာက နီဗိုချာကတ်စ်က လာခဲ့တာလား။ ဂိုလူဘော့နဲ့ တပ်မနဲ့ ပါလာတာလား။ ဒီတော့ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာသတင်းတွေများ ထူးသလဲလို့”

သူမ မေးခွန်းများကို ဘန်ချပ် တခုမကျန် ဖြသည်။ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများကိုတော့ သူမမျက်နှာပေါ်မှ တစက်ကလေးမျှ မရွေ့။ သူမကိုယ်တိုင်၏ မျက်လုံးများကတော့ ရေရှည် ကြည့်နိုင်စွမ်းမရှိ။ သူမ မျက်လုံးများကို လွှဲဖယ်လိုက် ရသည်။

“ကျွန်မတို့ ခဏတဖြုတ်လောက် လမ်းလျှောက် ထွက်ကြရအောင်လား။”

သူမက အကြံပြုသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လှည့်ထွက်သွားတော့ အေဘရမ်ဆန်က နောက်မှ လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သိပ်မကြာခင် ပြန်လာမယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ လုပ်စရာ အလုပ်တွေ ရှိတယ် ရဲဘော် ဘန်ချပ်ရေ၊ ခင်ဗျားကို အသုံးချဖို့ ကျုပ်တို့ စဉ်းစားထားပြီးပြီဗျ”

“ကျွန်တော် တစ်နာရီအတွင်း ပြန်ရောက်မှာပါ”

လမ်းမပေါ်ရောက်တော့ အင်နာက ဘန်ချပ်၏ မျက်လုံးများထဲသို့

စိုက်ကြည့်ပြီး သူမ၏ လက်ကို ဒေါသတကြီး ဝှေ့လမ်းသည်။

“အီလီယာ၊ အီလီယာ...ကျွန်မလေ ဘယ်လောက်ထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်သွားသလဲ သိလား။ မြီးကောင်ပေါက် အပျိုပေါက်ကလေး လိုကို ဖြစ်သွားတာ။ အဲဒီလို ဖြစ်သွားရတာ ရှင့်ကို မထင်မှတ်ဘဲ မြန်းစားကြီး တွေ့လိုက်ရလို့။ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဟိုမရောက် သည်မရောက် ပတ်သက်မှုကြောင့် သိလား။ တကယ်တမ်း ပြောရရင်ရော... ရှင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ ပတ်သက်မှုက ဘယ်လိုလဲ။ တောသူတောင်သားဆန်ဆန်နဲ့ လင်မယားလား။ တခါကဆို လူဂန့်စ်မှာ အဘရမ်ဆန်က ကျွန်မကို ဘယ်လို မေးတယ်အောက်မေ့လဲ။ “ညည်းက ဘန်ချပ်နဲ့ အတူ ပေါင်းသင်းနေတာလား” တဲ့လေ။ ကျွန်မက မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူက သိပ်ပြီးလျင်တဲ့ လူပဲ။ ကြည့်တတ် မြင်တတ်လွန်းပါတာသနဲ့။ သူ့မျက်စိအောက်မှာတင် ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို မတွေ့ဘဲ မမြင်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ သူ ဘာမှမပြောခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူပုံပန်းကို ကြည့်ရင် ကျွန်မပြောတာကို သူ မယုံဘူး ဆိုတာ သိသာနေတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ မင့်အကြောင်းတွေလည်း ကိုယ့်ကို ပြောပြပါဦး”

“ဪ...လူဂန့်စ်မှာ ကျွန်မတို့ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပုံ အကြောင်းလား။ ကျွန်မတို့ လှံစွပ် နှစ်ရာတစ်ဆယ့် တစ်ချောင်း ပါတဲ့ သီးခြားတပ်ဖွဲ့ တဖွဲ့ရအောင် စုစည်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဖွဲ့အစည်း ပုံစံပေါ်အောင် နိုင်ငံရေးအရ ဝါဒဖြန့် စည်းရုံးရေးတွေ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူရှားမှုအားလုံးအကြောင်း ရှင့်ကို စကားလုံး နှစ်လုံးလောက်နဲ့ ပြည့်စုံအောင် ပြောလို့ ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ။ ရှင် ခုလို မထင်မှတ်ဘဲ မြန်းစားကြီး ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျွန်မစိတ်ထဲ ကသိ ကအောက် ကြီး ဖြစ်နေတုန်းပဲနော်။ ခု ရှင် ဘယ်မှာ...ဘယ်မှာ သွားအိပ်နေ သလဲ”

“ရဲဘော်ရဲဘက် တစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာပါ”

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် မုသားကို သုံးလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်ဆို တပ်ရင်းရုံးချုပ်တွင် ညများကို ကုန်လွန် စေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ရှင် ဒီနေ့ပဲ ကျွန်မတို့ အိမ်ကို ပြောင်းခဲ့တော့။ ကျွန်မနေတဲ့ နေရာကိုရော ရှင် မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ ကျွန်မကို အိမ်အထိ ရောက်အောင် တခါ လိုက်ပို့ဖူးတယ်လေ”

“ကိုယ် တွေ့အောင်ရှာပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ အနေရအထိုင်ရ ကျုံ့ကုန်မှာပေါ့”

“ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့။ ဆရာ လာနေလို့ ဘယ်သူမှ အနေအထိုင်

မကျုံးဘူး။ နောက်ပြီး အနေ ကျုံးကျုံး မကျုံးကျုံး အဲဒီအကြောင်း နောက်ထပ် မပြောနဲ့တော့”

သည်လိုဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ညနေစောင်းတော့ သူ့ပစ္စည်းပစ္စယတွေ သိမ်းသည်။ စစ်သားသုံး ပတ္တူအိတ်ရှည်ကြီးထဲ ထည့်သည်။ ပြီးတော့ မြို့ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ရှိ အင်နာအိမ်သို့ ရောက်အောင် ရှာဖွေ သွားသည်။ သူ့ကို လှေကားထိပ် ဖိနပ်ချွတ်တွင် အဘွားကြီးတစ်ဦးက ကြိုဆိုသည်။ သူမ၏ ရုပ်သွင်ပြင်သည် အင်နာနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည်လည်း အင်နာ့ မျက်လုံးများလိုပင် နက်ပြာရောင်တွေ။ နှာရောင်က ခပ်ကောက်ကောက်။ သို့သော် သူမ မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်နေသည့် အရေးအကြောင်းများ၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အသားအရေနှင့် နှုတ်ခမ်းကွေးကွေးတို့က သူမ အသက်ကို ခန့်မှန်းရ ခက်နေစေ၏။

“မင်းက ဘန်ချပ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လာ ... အထဲဝင်လေ။ အဒေါ်သမီးက မင်း အကြောင်း ပြောပြထားပါတယ်”

အဘွားကြီးက သူ့ကို အခန်းလေး တခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ သူ့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းရမယ့် နေရာကို ပြသည်။ နောက်ပြီး အဆစ်အမြစ်ရောင် ရောဂါကြောင့် ပုံပျက်နေသော လက်ချောင်းများဖြင့် အခန်းပတ်လည် ကို ညွှန်ပြသည်။

“ဒီနေရာက မင်းအိပ်ရမယ့် နေရာ၊ ဟောဒါက မင့်ခုတင်”

သူမ၏ လေသံက သိသိသာသာ ဂျူးလေသံ ပေါက်နေသည်။ အိမ်ထဲတွင် သူမအပြင် ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ် ကောင်မကလေး တစ်ယောက် ရှိသေးသည်။ သည်ကလေးမ၏ မျက်လုံးများသည်လည်း အင်နာ့ မျက်လုံးများလိုပင် စူးစူးရှရှ ရှိသည်။ ခဏနေတော့ အင်နာကိုယ်တိုင် ရောက်လာသည်။ သည်တော့မှပဲ အိမ်ထဲတွင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားပြီး ဆူဆူညံညံ ဖြစ်လာသည်။

“အိမ်ကို ဘယ်သူလာသေးလဲ၊ ဘန်ချပ် ရောက်လာပြီလား”

သူမအမေက ရုပူဒီဘာသာစကားဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ထိုအခါ အင်နာသည် ဘန်ချပ်၏ အခန်းတံခါး ဆီသို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လျှောက်သွားသည်။

“ကျွန်မ ဝင်ခဲ့ရမလားရှင်”

“ဝင်ပါ၊ ဝင်ပါ”

သူထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်မှ ထပြီး အင်နာကို သွားကြိုသည်။

အင်နာက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်သည်။ ကျေနပ်အားရပြီး ပြုံးရယ်နေသည့်အကြည့်။ ပြီးတော့မှ မေးသည်။

“ဆရာ ဘာစားပြီးပြီလဲ။ လာ... ဟိုဘက်ခန်းကိုလိုက်ခဲ့”

သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းကို ဆွဲကာ ပိုကျယ်သော အခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

“သူက သမီးရဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်ပေါ့ မေမေ”

ပြောပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

ညဘက်ကျတော့ သေနတ်သံတွေ တဖောက်ဖောက် ကြားကြရသည်။ တချို့ တချို့ စက်သေနတ်သံ တဒက်ဒက် က ဝင်စွက်သည်။ ထို့နောက်တော့ အသံတွေ တိတ်သွားသည်။ ထို့နောက်တော့ မတ်လ၏ မည်းမည်းမှောင်မှောင်ညသည် လမ်းများကို တိတ်ဆိတ်မှုဖြင့် ထွေးပွေ့ထားပြန်တော့၏။ လုံးဝဥသုပ် သန့်ရှင်း သပ်ရပ်သည့် အခန်းကလေးထဲတွင် ဘန်ချပ် ညဉ့်နက် သည်အထိ ထိုင်နေသည်။

“ဒီအခန်းထဲမှာ ကျွန်မနဲ့ ညီမလေး နေကြတယ်လေ။ ဆရာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက် ခြိုးခြိုးခြံခြံ နေခဲ့ကြသလဲဆို၊ ဟို...သီလရှင်တွေလိုလေ။ ဈေးပေါပေါ ပန်းချီကားတွေ မရှိသလို ဓာတ်ပုံတွေလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်မ အထက်တန်း ကျောင်းသူတစ်ဦး ပါလို့ ပြလို့ရမယ့် ပစ္စည်းတွေ တခုမှ မရှိဘူး”

“ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနဲ့ ရပ်တည်နေကြသလဲဟင်”

အင်နာက တင်းတင်းရင်းရင်း ပြန်ဖြေသည်မှာ...

“ကျွန်မက စက်ရုံတရုံမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ စာသင်ပေးတဲ့အလုပ်လည်း လုပ်တယ်လေ”

“ခုကျတော့ရော”

“မေမေက စက်ချုပ်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတွက် လိုအပ်ချက်က အရမ်းနည်းတာရှင်”

သူကတော့ နိဗ္ဗိချာကတ်စံမြို့ သိမ်းပိုက်ခဲ့ပုံကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ ထို့ပြင် သူမ ရော့စတော့ သို့ ထွက်ခွာသွားပြီး နောက်ပိုင်း သူဝင်နှံခဲ့သည့် တိုက်ပွဲများအကြောင်း ပြောပြသည်။ လူဂန့်စံနှင့် တာဂရော့တွင်

သူမ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည့် အလုပ်များ အကြောင်း ဘန်ချပ်စိတ်ထဲ
စွဲထင်သွားအောင် သူမက ပြောပြသည်။ ညဆယ့်တစ်နာရီ၊ သူမမေမေ ဧည့်ခန်း
မီးပိတ်လိုက်သည်နှင့် အင်နာ နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး သူ့အခန်းထဲမှ
ထွက်သွားတော့၏။

(၄)

ဒွန်တော်လုန်ရေး ကော်မတီနှင့် တွဲဖက်ထားသည့်
တော်လှန်ရေးကော်မတီ ခုံရုံးတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ဖို့ ဘန်ချပ်အား
တာဝန်ချထားကြသည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ခုံရုံးဥက္ကဋ္ဌကြီးကတော့ မျက်စိတွေ
သီဝေပြီး ပါးရိုးတွေ ငေါနေပြီ။ သူ့မှာ အလုပ်တာဝန်များကို နေ့မနား ညမနား
နေ့စဉ်ရက်ဆက် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခဲ့ ရသည် မဟုတ်လား။ သူက
ဘန်ချပ်အား သူ့အခန်း ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ခေါ်သွားပြီး မေးသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက ပါတီဝင်ခဲ့တာလဲ။ အဟား၊ ကောင်းတာပေါ့။
ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တပ်ဖွဲ့မှူး ဖြစ်လိမ့်မယ်၊
မနေ့ညကတော့ အရင် တပ်ဖွဲ့မှူး ကို ကာလီဒင်နောက် လိုက်သွားဖို့ ကျုပ်တို့
လွှတ်လိုက်ရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီလူ လာဘ်စားလို့ဗျ၊ ဒီလူက ဘာမှ
မဟုတ်ဘူး၊ သူတပါးကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် ရရင် ကျေနပ်နေတဲ့လူ။ အလကား ...
ဘာမှအသုံးကျတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့ရဲ့ အကြီးအကဲတွေထဲမှာ ဒီလို
လူစားမျိုးတွေ မထားချင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ လုပ်နေရတဲ့ အလုပ်က ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်
ပေပေရေရေ အလုပ်တွေဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ပါတီက ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်ကို
ထမ်းဆောင် နေတာပါကလားဆိုတဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်တော့ အပြည့်အဝ ရှိနေ
ရမယ်ဗျ။ ကျုပ်ပြောနေတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မှန်မှန်ကန်ကန်
သဘောပေါက်ပါတယ်နော်။ (ဤစကားပိုဒ်ကို ဥက္ကဋ္ဌက အထူး အလေးထားပြီး
ပြောသည်။) နောက်ပြီး လူသားချင်း စာနာတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တော့
မွေးထားရမယ်၊ လိုအပ်ချက်အရ တန်ပြန် တော်လှန်ရေးသမားတွေကို
ကွပ်မျက်နေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်ကို ကျုပ်တို့က ဆက်ကပ်ကသလို
ကြည့်ချင်ပွဲကြီး ဖြစ်အောင် လုပ်နေလို့ကတော့ မဖြစ်ဘူး။
ကျုပ်ရဲ့သဘောထားကို ခင်ဗျား နားလည်တယ်နော်။ ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါမှပေါ့။ ကဲ...
ဒါဆို သွားပြီး တာဝန်လွှဲယူချေတော့”

ထိုနေ့ညမှာပင် တပ်နီတော်တပ်စု၏ တပ်စုမှူးအဖြစ်
တာဝန်ယူထားရသည့် ဘန်ချပ်သည် ညဉ့် သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင်
တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမား ဆယ့်ခြောက်ယောက်ကို ပစ်သတ်လိုက်ရ၏။
ကွပ်မျက် ခံရမည့်သူများကို မြို့ပြင် သုံးမိုင်အကွာလောက်ဆီသို့

ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ ထိုအထဲတွင် ကော့ဆက်နှစ်ယောက် ပါဝင်သည်။ အခြားသူများကတော့ ရော့စတော့မြို့ ဌာနေတွေ။ ထိုညမှစပြီး ညစဉ် ညတိုင်းလိုပင် သေဒဏ်ကျထားသူများကို မြို့ပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ သင်္ချိုင်းမြေပုံတွေ အလျင်အမြန် တူးကြသည်။ ထိုသို့တူးရာ၌ သေဒဏ်ကျထား သူများနှင့် တပ်နီတော် ရဲဘော် အချို့ ပခုံးချင်းယှဉ်ပြီး တူးကြရသည်။ ထို့နောက် ဘန်ချပ်က သူတပ်နီတော် တပ်စုကို နေရာယူစေသည်။ ပြီးတော့ ခံစားချက်မပါသော အသံ မာမာဖြင့် အမိန့်ပေးသည်။

“တော်လှန်ရေးရဲ့ ရန်သူတွေကို...”

သူ့ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ဂွေယမ်းလျက် အမိန့်ပေးသည်။

“ပစ် ...”

(၅)

ဤအလုပ်တာဝန်ကို ရက်သတ္တတပတ်ကြာမျှ ထမ်းဆောင်ပြီးချိန်တွင် ဘန်ချပ်တစ်ယောက် ညှိုးခြောက် လာသည်။ မည်းတူးလာသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ သွေးများကို မြေကြီးက စုပ်ယူသွားသည့်အလား။ သူ့ မျက်တွင်းတွေ ချိုင့်လာသည်။ မျက်ခွံတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်သည့်အကျင့် ဖြစ်လာသည်။

အင်နာက သူ့ကို ညဘက်တွေမှာပဲ တွေ့ရသည်။ အကြောင်းမှာ သူမက တော်လှန်ရေး ကော်မတီတွင် အလုပ်လုပ်နေသောကြောင့်။ အလုပ်ခွင်မှ ညပိုင်းကျမှ ပြန်ရသောကြောင့်။ သို့ပေမဲ့ သူမက ညစဉ်ညတိုင်း အိမ်ပြန် ရောက်ပြီး မပျက်မကွက် ထိုင်စောင့်နေကျ။ နားယဉ်နေပြီဖြစ်သည့် တံခါးခေါက်သံကို ကြားရသည် အထိပေါ့။

တညတွင်တော့ ဘန်ချပ်သည် ခါတိုင်းလိုပင် ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်မှ ပြန်ရောက်လာသည်။ အင်နာ တံခါးဖွင့် ပေးပြီး မေးသည်။

“ဆရာ ညနေစာ စားဦးမလားဟင်”

ဘန်ချပ် ဘာမျှပြန်မပြော။ သူ့အခန်းဆီသို့သာ တန်းသွားသည်။ သူ့ ဒယီးဒယိုင် ဖြစ်နေသည်။ အပြင်မှ ပြန်လာသည့် ပုံစံအတိုင်း အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးကို မချွတ်။ ဘွတ်ဖိနပ်များနှင့် ကက်ဦးထုပ်ကိုလည်း မချွတ်။ အင်နာ သူ့ဆီသို့သွားသည်။ သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ မှေးနေသည်။ ပါးစပ်ဖြူထားသဖြင့်

ပေါ်နေသည့် သွားများကြားမှ စီးကျနေသည်မှာ သွားရည်တွေ၊ ငန်းဖျားရောဂါ ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်း ခပ်ပါးပါးသာ ကျန်တော့သည့် ဆံပင်များသည် ချွေးဖျားစို့ခွဲပြီး နဖူးပေါ်သို့ တချောင်းချင်း ကျနေသည်။

အင်နာ သူနံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူမ ဆရာကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ နာလာသည်။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ သူမ တိုးတိုးကလေး မေးဖြစ်သည်။

“ဆရာအတွက် အရမ်းစိတ်ပင်ပန်းစရာ ကောင်းနေလား အီလီယာ”

သူက ကောင်မကလေး လက်ကို ဖျစ်ညှစ်သည်။ အံတင်းတင်းကြိတ်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းနံရံဘက်သို့ စောင်းလှည့် လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။ စကားတခွန်းမျှ မပြော။ သူ အိပ်ပျော်နေရင်း တစုံတရာ ရေရွတ်သည်။ မသဲမကွဲနှင့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာ။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်ပြီး မတ်တတ်ထဖို့ အားထုတ်သည်။ အင်နာ သူ့ကိုကြည့်သည်။ ထိတ်လန့်စွာ။ သူ့တကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်သွားသည်။ ကြောက်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ မျက်စိတွေ မပွင့်တပွင့်ဖြင့် သူ အိပ်ပျော်နေသည်။ မျက်ခွံများအောက်မှ မျက်သားများ ဝါထိန်နေသည်။

“ဆရာ ဒီမြို့ကနေ ထွက်သွားပါတော့ ဆရာ”

နံနက်မိုးလင်းတော့ အင်နာက သူ့ကိုပြောသည်။

“ဆရာ ရှေ့တန်းကို သွားတာကမှ ကောင်းဦးမယ်၊ ဆရာကို ကြည့်ရတာ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ အသက်ရှင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရယ် လို့တောင် မထင်ရတော့ဘူး၊ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားရင် ဒီအလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့ ဆရာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အမှည့်ကြွေ ကြွေသွားလိမ့်မယ်”

“တော်စမ်းပါကွာ”

သူအော်ငေါက်သည်။ ဒေါသကြောင့် မျက်တောင်တွေ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် ဖြစ်နေသည်။

“မအော်ပါနဲ့၊ ဆရာ့ကို ကျွန်မ စော်ကားမော်ကား ပြောမိလို့လား”

ဘန်ချပ် ချက်ချင်းငြိမ် သွားသည်။ အော်ငေါက်လိုက်သည့်အတွက် သူ့ရင်ထဲမှ ဒေါသတွေကို ဖွင့်ထုတ် လိုက်ရ သည့်နှယ်။ သူက သူ့လက်ဝါးများကို ပင်ပန်း နွမ်းနယ်စွာ ကြည့်သည်။

“လူသားတွေရဲ့ ညစ်ညမ်း ရိုင်းစိုင်းမှုတွေကို ဆေးကြောသုတ်သင်ရတဲ့ အလုပ်ဟာ ညစ်ညမ်းရိုင်းစိုင်း တဲ့ အလုပ် တခုပဲ။ သူတို့ကို ပစ်သတ်နေရတာဟာ ပစ်သတ်သူရဲ့ ကိုယ်ကိုရော စိတ်ကိုပါ ဒဏ်ပိစေတာ

ကလား။ တကယ်တော့ သောက်သုံးမကျပါဘူးကွာ...”

ဤကား သူမရှေ့တွင် သူ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဆဲရေးတိုင်းထွာမိခြင်း။

“အဲဒီလောက် ညစ်ညမ်းရိုင်းစိုင်းတဲ့ အလုပ်မျိုးကို တာဝန်ထမ်းဆောင်သူဟာ အရူးတွေဖြစ်မလား၊ အရိုင်း တိရစ္ဆာန်တွေ ဖြစ်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် တယူသန် အရူးအမူးသမားတွေပဲ ဖြစ်မယ်။ တို့တတွေအားလုံး ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှာ နေချင် ကြတာချည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့.. သူတို့လည်း အပြောသက်သက်ပါပဲ။ ပန်းပင်တွေ သီးပင်တွေ မစိုက်ပျိုးမိ ဖုန်တွေ၊ သဲတွေ အမှိုက်သရိုက်တွေကို ရှင်းပစ် သန့်ပစ်ရမယ်။ မြေဩဇာ ဖြစ်လာအောင် မြေကြီးကို နွားချေး ကျွေးရမယ်။ အဲဒီမှာ လက်တွေ ညစ်ပတ်ပေရတာ ခံရမယ်”

အင်နာ ဘာမျှ မပြောဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လှည့်ထွက်သွားသော်လည်း ဘန်ချပ်က အသံကို မြင့်ပြီး ပြောသည်။

“အညစ်အကြေးဆိုတာ ရှင်းထုတ်ပစ်ရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်ကို လူတွေက မလုပ်ချင်ကြဘူး၊ ချေးများ နေကြတယ်”

ဘန်ချပ် အော်ဟစ်သည်။ စားပွဲကို လက်သီးများဖြင့် တဝန်းဝန်းထုသည်။ သွေးခြည်ဥနေသည့် မျက်လုံးများကို ပေကလပ် ပေကလပ်လုပ်လျက်။

အင်နာ့အမေ အခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သည်တော့မှ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းပြီး ပိုမိုတိုးတိတ်စွာ ပြောသည်။

“ကိုယ် ဒီအလုပ်ကို မစွန့်လွှတ်ဘူး၊ ဒီအလုပ်မှာ ကိုယ်ဟာ အသုံးတည့်တယ်လို့ ခံစားရတယ်၊ ကိုယ် အညစ်အကြေး တွေကို ရှင်းထုတ်ပစ်မယ်၊ မြေကြီးကို မြေဩဇာ ကျွေးရမယ်။ ဒါမှ ဒီမြေကြီး မြေဩဇာ ကောင်းတော့ မှာပေါ့။ သီးပင်စားပင်တွေ ဖူးပွင့်ဝေစည်တဲ့ မြေကြီး ဖြစ်တော့မှာပေါ့။ တနေ့နေ့မှာ ဒီမြေကြီးပေါ်မှာ လူတွေ လျှောက်လှမ်း ကြလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်မှာ မရှိသေးတဲ့ ကိုယ့်သားကလေးလည်း ဒီမြေပေါ်မှာ လျှောက်လှမ်းကောင်း လျှောက်လှမ်း လိမ့်မယ်”

ပြောပြီး ရယ်သည်။ သူ့ရယ်သံက နားကလောစရာ။ ပျော်ရွှင်မှုကင်းသည့် ရယ်သံ။

“အနာဂတ်ရဲ့ တေးသံလေ.... မင်း မှတ်မိသေးလား အင်နာ။ ဒီမြေဆိုးတွေ ... ဒီခွေးလေး ကြမ်းပိုးတွေ.. ကိုယ်ပစ် သတ်ခဲ့တာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပြီလဲ၊ ခွေးလေးဆိုတဲ့ အကောင်တွေဟာ ခန္ဓာကိုယ်ထဲဝင်ပြီး သွေးသားတွေကို စားပစ် တတ်တဲ့ ပိုးမွှားမျိုးတွေ။ အဲဒီလိုအကောင်မျိုး တွေကို

ဟောဒီလက်တွေနဲ့ ပစ်သတ်ခဲ့တာ ဒါပင်ပေါင်း များစွာရှိနေပြီ”

လက်သည်းတွေ ရှည်နေပြီဖြစ်သော၊ အမွှေး နက်နက်တွေ ကော့ထနေသော လက်များကို ဆန့်ထုတ်ပြသည်။ လင်းတ ခြေသည်းများ နှင့်တူသော လက်ချောင်းများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။ ထိုနောက် လက်များကို ဒူးခေါင်းပေါ် တင်သည်။ ပြီးမှ တီးတိုး လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“အဲဒီလိုလူတွေများတော့ သေကြစမ်းပါစေ၊ မီးခိုးတိတ် မီးလောင်ပြီး သေကြစမ်းပါစေ။ တခုပဲရှိတယ် ...ကိုယ် အရမ်းပင်ပန်းတယ်၊ ဒါ...အမှန်ပဲ။ ဒီထက် နည်းနည်းပိုပင်ပန်းလာပြီ ဆိုရင်တော့ ကိုယ် ရှေ့တန်းကို သွားတော့မယ်၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်..”

အင်နာ တိုးတိတ်စွာပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှေ့တန်းကိုသွားပါ၊ ဒါမှမဟုတ် တခြားအလုပ်တခု ပြောင်းလုပ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ပါ အီလီယာ မဟုတ်ရင် ဆရာ...ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ကောင်မကလေးကို သူ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါင်ကို လက်ချောင်းကလေး များဖြင့် ခေါက်နေ သည်။

“မရူးပါဘူးကွာ...ကိုယ် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ပါတယ် သံတွေခဲနဲ့ ထုဆစ်ထားတဲ့ လူတွေ ရှိတယ်လို့ မထင်လိုက်လေနဲ့။ ကိုယ်တို့အားလုံး သွေးနဲ့သားနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားသူတွေချည်းပဲ။ တကယ့်လက်တွေ့ ဘဝကျတော့ တိုက်ပွဲတပွဲကို ကြောက်စိတ် ရွံ့စိတ် မရှိဘဲ တိုက်ရဲတဲ့သူ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ စိတ်ဓာတ် ရေးရာအရ ပွန်းပဲ့မသွားဘဲ လူတွေအများကြီး သတ်နိုင်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ကိုယ်ကတော့ အရာရှိတွေအတွက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်မိပါဘူး၊ သူတို့က ကိုယ်တို့လိုပဲ လူတန်းစား အသိရှိတဲ့ လူတွေ။

“ဒါပေမဲ့ မနေ့ကတော့ ကော့ဆက်သုံးယောက်ကို ကိုယ်ပစ်သတ်ခဲ့ ရတယ်လေ၊ တခြားလူတွေနဲ့ စာရင် အရမ်း ဆင်းရဲပြီး ပင်ပန်းတကြီးနဲ့ ဘဝကို ရပ်တည်ရသူတွေပေါ့။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကို ကိုယ်က စပြီး ကြိုးတုပ်တယ်...”

သူ့အသံ အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့လာသည်။ မပီမသ ဖြစ်လာသည်။ သူသည် စကားပြောရင်း ပို၍ ပို၍ ဝေးသော အရပ်ဆီသို့ သွားရောက်နေသည့်နှယ်။

“အဲဒီလို ကြိုးတုပ်ရင်း သူ့လက်ဝါးကို ထိမိသွားတယ်၊ သူ့လက်ဟာ ဘွတ်ဖိနပ်အောက်ခံ သားရေပြားလို မာကျော နေတာကလား။ နောက်ပြီး အသားမာတွေ တက်နေတာ ဖုထစ်နေတာပဲ။ မည်းမည်းနက်နက် လက်ဝါးပေါ်မှာ ခြစ်ရာ ရှာတွေရော အဖုအထစ်တွေရော မွနေတာပဲ။

ကဲ...ကဲ...ကိုယ်သွားရတော့မယ်”

သူ ဖြုန်းခနဲ စကားရပ်သွားသည်။ သူ့လည်ပင်း ကို ပွတ်သပ်သည်။

ဘွတ်ဖိနပ်စီး၊ နွားနို့တခွက်သောက်ပြီး အပြင်သို့ ထွက်သည်။ သူ့နောက်မှ လိုက်လာသည့် အင်နာ သူ့ကို မီလာသည်။ လေးလံသော၊ အမွေးထူသော လက်ကြီးကို သူမလက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး အကြာကြီး ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့လက်ကြီးကို သူမ၏ ပူပူနွေးနွေးပါးပြင်တွင် ဖိကပ်သည်။ ပြီးတော့ ခြံထဲသို့ ပြေးထွက်သွားတော့၏။

(၆)

နေ့တာရှည်လွန်းသော နေ့ရက်များသည် အချိန်၏ တိုက်စားမှုတွင် စီးမျောပါသွားကုန်၏။ ရာသီဥတုက ပိုမို ပူနွေးလာသည်။ နွေဦးက ဒွန်မြစ်တကြောရှိ လယ်ယာမြေများကို တံခါးခေါက်နေပြီ။

ဧပြီလဆန်းပိုင်းတွင် တပ်နီတော် တပ်ဖွဲ့များကို ယူကရိန်းလူမျိုးများက တိုက်ထုတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် တွင်တော့ ရော့စတော့မြို့သို့ ဂျာမန်များ စတင်ဝင်ရောက် လာတော့၏။ မြို့ထဲတွင် လူသတ်မှုများ၊ လုယက်တိုက်ခိုက်မှုများ၊ တရားမဝင် ကောက်ခံမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ တော်လှန်ရေး ကော်မတီ၏ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားနေသည့် တပ်စုတပ်ဖွဲ့ များမှ လက်နက်များကို အတင်းအကျပ် သိမ်းပစ်သည်။ လက်နက်သိမ်းပွဲတိုင်း ရှော့ရှော့ရှူရှူ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ပြီးမြောက် သွားသည်မဟုတ်။ ပဋိပက္ခများ ရှိသည်။ အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်မှုများ ရှိသည်။ နိဗ္ဗိချာကတ်စ် ဝန်းကျင်တွင် ကော့ဆက်များ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေပြီ။ မတ်လထဲတွင် ရွာခံကော့ဆက်များနှင့် လာရောက် အခြေစိုက်နေထိုင်သည့် ဂျာမန်များနှင့် ကော့ဆက်များအကြား အချင်းများမှုတွေ တခြိမ်းခြိမ်း ဖြစ်ပွားတော့၏။ ဟိုနေရာ ရုတ်ရုတ် သဲသဲဖြစ်လိုက်၊ သည်နေရာ ဆူညံဆူညံဖြစ်လိုက်။ သည်ကြားထဲ တန်ပြန်တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုများကိုလည်း ဖော်ထုတ်ဖမ်းမိ သေးသည်။ သို့ပေမဲ့ ရော့စတော့မြို့က သက်ဝင်လှုပ်ရှားမြဲ။ အင်ပြည့် အားပြည့် ပြေးလွှား လှုပ်ရှားမြဲ။ ညနေစောင်း ဆိုလျှင် မြို့ထဲလမ်းမကြီးများပေါ်၌ စုန်ချည် ဆန်ချည် အုပ်စုလိုက် လမ်းသလား အပျော်ရှာနေသူများမှာ စစ်သားတွေ၊ ရေတပ်သားတွေနှင့် အလုပ်သမားတွေ။ သူတို့တတွေ စုဝေးတိုင်ပင်ကြသည်။ နေကြာစေ့များ စားကြသည်။ နေကြာစေ့ အခွံများကို ပလက်ဖောင်းများပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ရေစီးကြောင်းကလေးများထဲ ထွေးချကြသည်။ မိန်းကလေး များနှင့် ဟေးလားဝါးလား လုပ်ကြသည်။

သူတို့သည် အသွင်မပြောင်း၊ အဆင်မပြောင်း၊ ယခင်ကအတိုင်းပါပဲ။ သူတို့ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ စားကြသည်။ သောက်ကြသည်။ အိပ်ကြသည်။ သေဆုံးကြသည်။ မွေးဖွားကြသည်။ ချစ်တင်းနှော ကြသည်။ မုန်းကြသည်။ ဆားငွေ့ပါသော ပင်လယ်လေကို ရှူကြသည်။ သူတို့သည် ကြီးမားသော ရမ္မက်နွံများ၊ သေးငယ်သော ရမ္မက်နွံများထဲ လူးလွန့် ရှင်သန်နေကြသည်။

ကြောက်စရာ အန္တရာယ်အပင်များ ပေါက်ရောက် ရှင်သန်နေပြီ ဖြစ်သည့် နေ့ရက်များက ရောစတော့သို့ တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာနေပြီ။ ရောစတော့မြို့ကို လွှမ်းနေသည့် လေထုထဲတွင် နှင်းခဲပျော်စ မြေကြီး၏ ရနံ့များ တနင့်တပိုး ပါဝင်နေ၏။ နောက်ပြီး ဖြစ်ပွားအံ့ဆဲဆဲ တိုက်ပွဲများမှ စီးကျလာမည့် သွေးညှီနံ့များ။ နေသာပြီး သာယာသည့် နေ့တနေ့ တွင် ဘန်ချပ် အခါတိုင်းထက် စောပြီး အိမ်ပြန်လာသည်။ အိမ်ရောက်တော့ သူ့မှာ အံ့အားတသင့် ဖြစ်ရသည်။ ဘာကြောင့်ဆို အင်နာက သူ့ထက်စောပြီး အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေသောကြောင့်။

“ဟင်... ခါတိုင်းဆို အမြဲတမ်း ညကြီးမိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်နေကျ မင်းက ဒီနေ့ကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အစောကြီး အိမ်ပြန်ရောက်နေတာလဲ”

“ကျွန်မ နည်းနည်း နေမကောင်းတာနဲ့”

သူ့အခန်းထဲသို့ အင်နာ လိုက်သွားသည်။ သူက အပြင်ဘက်တွင် ဝတ်သည့် အဝတ်အစားများကို ချွတ်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးသည်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် အပြုံး။

“အင်နာ၊ ဒီနေ့ရဲ့နောက်ပိုင်းကစပြီး ကိုယ် ခုံရုံး မှာ မလုပ်ရတော့ဘူး”

“ဆရာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဆရာက ဘယ်သွားမှာ မို့လို့လဲ”

“တော်လှန်ရေးကော်မတီကို၊ ဒီနေ့ ခရီဗိုရှလီကော့ စကားပြောခဲ့တယ်၊ ကိုယ့်ကို ခရိုင်ထဲက တနေရာရာကို ပို့ပေးမယ် လို့ သူက ကတိပေး လိုက်တယ်ကွ”

သူတို့နှစ်ယောက် ညစာ အတူစားကြသည် ထို့နောက် ဘန်ချပ် လဲလျောင်းနေသည်။ အိပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ခြင်း။ စိတ်လှုပ်ရှား နေသည့်အတွက် တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ သို့သော် လဲလျောင်းပြီး ဆေးလိပ် သောက်နေသည်။ မွေ့ရာ မာမာကြမ်းကြမ်း ပေါ်တွင် ဟိုဘက်လိုမ့်လိုက်၊ သည်ဘက်လိုမ့်လိုက်၊ လူးကာလွန့်ကာဖြင့် သည်အထူးခုံရုံးကို စွန့်ခွာ ရတော့မည် ဆိုသည့်အတွက် သူ အကြီးအကျယ် ကျေနပ်နေသည်။ ဘာကြောင့်ဆို၊ သည့်ထက်နည်းနည်းလေးကြာကြာ ဆက်လက်တာဝန် ထမ်းနေရလျှင် သူ သက်ဆိုးရှည်မည် မဟုတ်တော့၊ အလုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်ဖို့ အားစိုက်ရလွန်း သဖြင့် အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ်ဖို့ နီးစပ်နေပြီ။

သူ့အခန်းတံခါးကို ခြစ်မိသည့် အသံတချက် ထွက်လာသည်။ ထိုအသံကို ကြားရချိန်တွင် သူသည် စတုတ္ထမြောက် စီးကရက်ကို သောက်နေတုန်း ဖြစ်၏။ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်တော့ အင်နာကို တွေ့ရသည်။ ဖိနပ်မပါ ခြေဗလာနှင့် အောက်ခံအင်္ကျီပုံ ဝတ်ထားသည်။ သူမက ဖိနပ်ချွတ်ကို ကျော်ပြီး အသာကလေး ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ဘန်ချပ်ခုတ်နားသို့ တိုးကပ်လာသည်။ ဟနေသည့် တရုတ်ကပ်ကြားမှ စိမ့်ဝင်နေသည့် မှုန်မွှားမွှား လရောင်က သူမ၏ ပြောင်ပြောင် ရှင်းရှင်း ပခုံးသားပေါ်သို့ ကျရောက်နေသည်။ သူမက သူ့အပေါ်သို့ ခါးကိုင်းသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများပေါ်သို့ နွေးထွေးသော လက်တဖက် တင်လိုက်သည်။

“ဟိုဘက်နည်းနည်းရွှေ့ စကား တခွန်းမှ မပြောနဲ့ ...”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်အတူတူ လဲလျောင်းလိုက်သည်။ သူမ၏ ပူပူလောင်လောင် ခြေထောက်များသည် ခူးခေါင်း နေရာတွင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သူမ တံတောင်ဆစ်ပေါ် အားပြုပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကို မြှင့်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နားသို့ ကပ်ပြီး တိုးတိတ်ရမ္မက်ပြင်းစွာ ပြောသည်။

“ကျွန်မလေ....မောင့်ဆီကို လာခဲ့တာ... တိတ်တိတ်ကလေး... တိတ်တိတ်ကလေး လာခဲ့တာ၊ မေမေ အိပ်ပျော် နေတုန်း ခိုးလာခဲ့တာလေ”

သူမနဖူးပေါ် ကျနေသည့် ဆံပင်တချောင်းကို စိတ်တိုတိုဖြင့် သပ်တင်လိုက်သည်။ သူမနဖူးပေါ်တွင် သပျစ်သီးတခိုင် ပိနေသည့်အလား။ သူမ၏ မျက်လုံးတွေထဲတွင် အပြာရောင်မီးတောက်ကလေး တောက်လောင်နေသည်။ သူမ ပြောလိုက်သည့် တီးတိုးလေသံသည် ကြမ်းနေသည်။ မောပန်းတကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဒီနေ့မဟုတ်ရင် မနက်ဖြန် ဆိုသလို ကျွန်မ မောင့်ကို ဆုံးရှုံးရတော့မယ်၊ စွန့်လွှတ်ရတော့မယ်၊ ကျွန်မလေ... မောင့်ကို ခွန်အားရှိသလောက် အစွန်းကုန် ချစ်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

သူမ၏ ခိုင်မြဲသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကြောင့် သူမ တကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်သွားသည်။

“ကဲ... မြန်မြန်...”

ဘန်ချပ်က သူမ၏ ဖွံ့ထွားစွင့်ကားသော ရွှေရင်အစုံကို နမ်းသည်။ လိုက်လျောပေးအပ်နေသည့် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ပွတ်သပ်သည်။ သို့သော် သူ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ ကြီးစွာသော ရှက်ရွံ့မှုက သူ့အသိတရားကို ခပ်စပ်စပ် ရိုက်လိုက်၏။ ခုမှ သူ သိမြင် သဘောပေါက်သွားသည်။ တကယ်တော့ သူ ပန်းသေနေပါပြီကောလား။ သူ့ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။

စိတ်ဖိစီးမှုကြောင့် သူ့ပါးပြင်တွေ ပူလောင်နေသည်။ ခဏနေတော့ အင်နာက သူနှင့် ကိုယ်ချင်း ခွာလိုက်သည်။ သူ့ကို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး တွန်းပစ်သည်။ သူမ၏ အတွင်းခံအင်္ကျီကို ဆွဲချသည်။ သူမ ပြောလိုက်သည့် တီးတိုးစကားသံတွင် ဒေါသတွေ စွက်နေသည်။ ရွံရှာစက်ဆုပ်မှုတွေ ကဲနေသည်။

“ရှင်...ရှင်ဟာ ပန်းသေနေတာလား၊ ဟုတ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် မကျန်းမမာဖြစ်နေတာလား၊ အိုး ... ဘယ်လောက် စက်ဆုပ်စရာကောင်းလိုက်လဲ... သွား ကျွန်မ ကို လာမထိနဲ့”

သူမ၏ လက်ချောင်း ကလေးများကို သူက တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဖျစ်ညှစ် လိုက်သဖြင့် ခြိုးခြိုး ချွတ်ချွတ် မြည်သွားသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများကို သူက စိုက်ကြည့်သည်။ ကြေကွဲစွာ မှိုင်းမှုန်ရီဝေပြီး ရန်လိုနေသည့် မျက်လုံးများ။ ဘန်ချပ်က အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် မေးသည်။ သူဦးခေါင်းမှာ ဇက်ကျိုး ထားသလို ငိုက်စိုက်ကျလျက်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကို အပြစ်ပြောနေတာလဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်ဟာ ရင်တွင်း ဟိုးအနက်ဆုံး နေရာအထိ လောင်ကျွမ်းခံလိုက်ရပြီ။ အဲဒီဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ကြောင့် ခုလောလောဆယ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်တော့ ပန်းသေသွားပြီ။ ဟင့်အင်း ကိုယ် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နားလည်စမ်း၊ သဘောပေါက်စမ်း၊ ကိုယ်ဟာ ကိုယ်ထဲက ရှိသမျှ ခွန်အားတွေကို သွန်ထုတ်ပစ်လိုက်ရလို့ လုံးဝဥသပုံ အခွံချည်းကျန်ခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါကွာ”

သူသည် မိုက်မဲစွာဖြင့် နွားတွန်သံကဲ့သို့ အသံကို ပြု၏။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်ထပြီး စီးကရက် တလိပ် မီးညှိသည်။ ပြတင်းပေါက်နားတွင် ကုပ်ကုပ် ကလေး ရပ်နေသည်။ အင်နာ မတ်တတ်ရပ်သည်။ နှုတ်ဆိတ်စွာပင် သူ့ကို ပွေ့ဖက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နဖူးကို နမ်းသည်။ တည်ငြိမ်သောအနမ်း။ မိခင် တစ်ဦးက သားငယ်ကို နမ်းသော အနမ်းမျိုး။

(၇)

သို့သော်...

ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်ရသည့် အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီး သီတင်းတပတ် အကြာတွင် အင်နာသည် ရှက်သွေး မွန်သည့် သူမမျက်နှာကို ဘန်ချပ်ရင်ခွင်တွင် မြှုပ်ကွယ်ထားပြီး ဝန်ခံစကားဆိုသည်။

“ကျွန်မ ထင်လိုက်တာ ကလေး... မောင် တခြားမိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့

အိပ်နေခဲ့တယ်လို့ ထင်လိုက်တာ။ ရက်ရက် စက်စက် လူတွေသတ်နေရတဲ့ အလုပ်က မောင့်ရဲ့ စိတ်အင်အား ကိုယ်အင်အားတွေ ခန်းခြောက်သွားအောင် ထုတ်ယူ ခဲ့တယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သဘော မပေါက်ခဲ့လို့ပါနော်..နော်”

နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ဘန်ချပ်သည် သူ ချစ်ခင်မြတ်နိုးရသည့် မိန်းမတစ်ဦး၏ ထွေးပိုက်ယုယမှုများကို ခံစားရရုံ သာမကဘဲ မိခင်တစ်ဦး၏ နွေးထွေးသော ပြည့်ဝသော ကရုဏာတရားကိုပါ ခံစားခဲ့ရလေသည်။

သူ့ကို ကျေးလက်ဒေသများသို့ မလွှတ်ကြ။ သူ့ အနေဖြင့် ရော့စတော့မှာပဲ နေရမည်ဟု ပေါ့တီလ်ကော့ က တင်းတင်းမာမာ ပြောသည်။ ဒွန်တော်လုန်ရေး ကော်မတီတွင် အလုပ်တွေတပုံကြီး။ လူတိုင်း မအားလပ် နိုင်လောက် အောင် လှုပ်ရှားနေကြရသည်။ ပြည်နယ်လုံးဆိုင်ရာ ဆိုဗီယက်များညီလာခံ ကျင်းပဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ နောက်ပြီး ဒွန်နယ်မြေတွင် ခေါင်းထောင် ထလာနေသည့် တန်ပြန်တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုများ ကိုလည်း နှိမ်နင်းကြရဦးမည်လေ။

မြစ်ကမ်းခြေတွင် ပေါက်နေသည့် မိုးမခပင်များ၏ ဟိုမှာဘက်ဆီမှ ဖားများ အော်မြည်နေပြီ။ နေရောင်ခြည် က တောင်စောင်းပေါ်မှ လျှောဆင်းပြီး ရေမှော်ပင်များ ပေါ်သို့တိုင် ပြန့်ကျဲနေသည်။ ညနေခင်း၏ အအေးဓာတ်သည် စိတ်ရာကော့ ရွာကလေးထဲသို့ စိမ့်ဝင်နေ၏။ အိမ်များမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဧရာမ အရိပ်စောင်းစောင်း ကြီးများသည် ဖုန်တူသော လမ်းမတဖက်မှသည် အခြားတဖက်သို့ ရောက်သည့်တိုင် ဖြတ်ကူးထား၏။ ရွာမှ နွားများသည် စားကျက် မြက်ခင်းမှ ပြန်လာနေကြပြီ။ ဟိုတစ်ကောင် သည်တစ်ကောင် ပြန့်ကျဲစွာ။ သစ်ကိုင်းခြောက်များဖြင့် ခြောက်ကာလှန့်ကာ ဖြင့် နွားများကို ထိန်းကျောင်း မောင်းလာသည်မှာ ကော့ဆက်အမျိုးသမီးများ။ ရွာ၏ လမ်းသွယ်လမ်းမြှောင်များ ထဲတွင်မူ နေလောင်ထားသည့် မည်းမည်းတူးတူး ကလေးငယ်များ။ သူတို့ က ဖားခုန်တမ်း ဆော့နေကြသည်။ သက်ကြီးရွယ်အို ရွာသားကြီးများကတော့ အိမ်အဆင့်များပေါ်တွင် တန်းစီ ထိုင်နေကြသည်။

နွေဦး ပျိုးကြခြင်း လုပ်ငန်းကို သူတို့တရွာလုံး ဆောင်ရွက်ပြီးစီးနေပြီ။ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစလောက်သာ နေကြာပင် နှင့် ကောက်နှံပင်များ စိုက်ဖို့ ပျိုးကြနေကြဆဲ။

ရွာစပ်အိမ်တလုံး နံဘေးတွင် လဲနေသည့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီး ပေါ်တွင် ကော့ဆက်တစု ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ထဲတွင် ထိုအိမ်ရှင်လည်း ပါသည်။ မျက်နှာတွင် တင်းတိပ်ထူထူရှိပြီး အမြောက်တပ် တပ်သားဟောင်းကြီး ဖြစ်သည့် သူက ရုရှား-ဂျာမန် စစ်ပွဲကြီးတုန်းက ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့သည့် သူ့အတွေ့အကြုံတချို့ကို ပြောပြ နေသည်။ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်သည့် ပရိသတ် ထဲတွင် အိမ်နီးချင်း အဘိုးကြီးတစ်ဦး ပါသည်။ အဘိုးကြီး၏ သမက်လည်း ပါဝင်သည်။

အမြောက်တပ်သား ဟောင်းကြီး၏ ဇနီးဖြစ်သူ အိမ်ရှေ့ လှေကားထစ် များမှ ဆင်းလာသည်။ သူမသည် ဆွေကြီးမျိုးကြီး အထက်တန်းလွှာမှ မိန်းမများကဲ့သို့ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် ကြည့်ကောင်းသည်။ သူမ၏ စကတ်ထဲသို့ အစသိမ်း ထိုးထည့် ထားသည့် နှင်းဆီနီရောင် ဘော်လီအင်္ကျီလက်များမှာ စုတ်ပြနေပြီ။ သည်တော့ အချိုးကျလှပသည့် သူမ လက်မောင်းတွေ ပေါ်လွင်နေ၏။ သူမ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည်မှာ ရေကရားတလုံး။ သူမ က နွားခြံဘက်သို့ သွားသည်။ သူမ လမ်းလျှောက်ပုံက ကော့ဆက်မိန်းမများ လျှောက်ဟန်အတိုင်း ထူးခြားသည်။ လွတ်လပ်သော၊ နွဲ့နှောင်းသော၊ နောက်ပြီး

ကျက်သရေရှိသော လမ်းလျှောက်ဟန်။ သူမ၏ ဆံပင်များက စည်းနှောင်ထားသည့် အဖြူရောင် ခေါင်းစည်းပဝါကို ကျော်ထွက်ကျနေသည်။ ခြေစွပ်များမပါဘဲ စီးထားသည့် သူမ၏ ရှူးဖိနပ်များမှာ အောက်ခံ သားရေပြား ကွာပြီး တဖျပ်ဖျပ် အသံထွက်နေသည်။ သူမက ခြံထဲတွင် ထူထူထဲထဲပေါက်နေပြီဖြစ်သည့် မြက်နုနုကလေးများကို အသာအယာ နင်းလျှောက် သွားသည်။

နို့ညစ်လိုက်သောအခါ ပန်းထွက်လာသည့် နို့များ နှင့် ရေကရားနံရံ ထိမိသည့် အသံကို ကော့ဆက်များ ကြားကြရသည်။ အိမ်ရှင်မ နွားနို့ညစ်ပြီးသွားတော့ အိမ်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ခါးကလေး မဆိုစလောက် ကိုင်းပြီး နွားနို့တွေ ပြည့်နေသည့် ကရားအိုး ကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ကိုင်လာသည်။

“ဆင်မယန် ... ရှင် နွားသားပေါက်ကလေး သွားကြည့်လိုက်ဦးလေ”

လှေကားထစ်များမှ တက်ရင်း သူမ လှမ်းအော်ပြောသည်။

“နေပါဦး၊ မစ်ကာ ဘယ်သွားနေလဲ” ယောက်ျားဖြစ်သူ မေးသည်။

“ဘယ်သူ သိနိုင်ပါ့မလဲ။ တနေရာရာ ရောက်နေမှာပေါ့”

ကော့ဆက်ကြီး အေးအေးလူလူထိုင်ရာမှ ထသည်။ ပြီးတော့ လမ်းထောင့်သို့ သွားသည်။ အိမ်နီးချင်း အဘိုးကြီးနှင့် သူ့သမက်တို့ အိမ်ပြန်ဖို့ ခြေဦးလှည့် ကြသည်။ သို့သော် အမြောက်တပ်သားဟောင်း ကော့ဆက်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို လမ်းထောင့်မှ အော်ပြောသည်။

“ဟေး...ဒိုရိုဖီဂက်ဗရီလစ် ဒီမှာလာကြည့်စမ်း”

သားအဖနှစ်ယောက် စစ်ပြန်ကော့ဆက်ဆီသို့ သွားသည်။ ကော့ဆက် ရဲဘော်ဟောင်းက တိတ်ဆိတ်စွာပင် စားကျက်မြက်ခင်းပြင်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထောင်းထောင်းထနေသည့် နီကြန့်ကြန့် ဖုန်လုံးကြီး။ လမ်းမကြီး တလျှောက် အတန်းလိုက် တက်လာသည့် ခြေလျင်တပ်များ၊ မြင်းတပ်များနှင့် ကုန်တင်လှည်းများ ကြောင့် တလိပ်လိပ် တက်နေသည့် ဖုန်များ။

“စစ်သားတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

အဘိုးကြီး တအံ့တဩဖြင့် မျက်စိများ မှေးကျဉ်း ထားသည်။ ပြီးတော့ လက်ဝါးကို မျက်ခုံးမွေးဖြူဖြူ များပေါ်မှ ကာပြီး ကြည့်သည်။

“ဒီကောင်တွေ ဘယ်ကကောင်တွေလဲ”

ရဲဘော်ဟောင်းကော့ဆက် အတွေးကြွယ်သည်။

သူမိန်းမ ခြံဝင်းတံခါးမှ ထွက်လာသည်။ ပခုံးပေါ်တွင် သူမ၏ ဂျာကင်အင်္ကျီကို လွှားတင်လျက်။ စားကျက် မြက်ခင်း ဆီသို့ စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စိုးရိမ်စိတ်အပြည့်ဖြင့် ညည်းတွားသည်။

“ဘယ်သူတွေလဲဟင်၊ ဘုရား-ဘုရား-လူတွေ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပါလား။”

“အဲဒီကောင်တွေလာတာ ကောင်းကျိုးပေးဖို့ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်ကွ”

အဘိုးကြီး တဖက်သို့လှည့်ပြီး သူ့ခြံဝင်းဆီသို့ သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ခြံထဲက ထွက်ခဲ့စမ်း၊ အဲဒီမှာ ရပ်ပြီး ငေးနေစရာ အကြောင်း ဘာမှ မရှိဘူး။”

ဟု သူ့သမက်ကို လှမ်းအော်သည်။

လမ်းထောင့်သို့ ကလေးတွေနှင့် မိန်းမတွေ ပြေးလာသည်။ သူတို့နောက်မှ ကော့ဆက်တွေ အုပ်စုလိုက် ပါလာသည်။ ရွာနှင့် တစ်မိုင်လောက် ဝေးသည့် စားကျက်မြက်ခင်းကို ဖြတ်ဖောက်ထားသည့် လမ်းမကြီး တလျှောက်တွင် စစ်သားတန်းကြီး၊ စစ်သားများ၏ အသံတွေ၊ မြင်းဟီသံတွေ၊ လှည်းဘီးသံတွေကို တိုက်ခတ်နေသည့် လေက သယ်ဆောင် လာသည်။

“ဒီလူတွေ ကော့ဆက်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ လူတွေ မဟုတ်ဘူး။”

အမြောက် တပ်သားဟောင်း၏ ဇနီးက ပြောတော့ သူ ပခုံးတွန့်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်တွေ ကော့ဆက်တွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျာမန်တွေများလား မသိဘူး။ မဟုတ်ဘူး ရုရှားတွေဟာ။ ကြည့်လေ သူတို့ရဲ့ အနီရောင်အလံကို မင်း မြင်နေရတာပဲဟာ”

သူတို့အနီးသို့ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကော့ဆက်တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ သည်လူ ငှက်ဖျားရောဂါ ခံစားနေရတာ သိသာသည်။ ဘာကြောင့်ဆို သူ့အသားတွေ ဝါနေသောကြောင့်။ ပြီးတော့ သိုးရေကုတ်အင်္ကျီဝတ်ပြီး သက္ကလတ် အပျော့စား ဘွတ်ဖိနပ် တွေ စီးထားသောကြောင့်။ သူက သူဆောင်းထားသည့် အမွှေးပွ ကက်ဦးထုပ်ကို ပင့်တင်ရင်း ပြောသည်။

“ခင်ဗျား အဲဒီအလံကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒီကောင်တွေ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေဗျ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေ ဖြစ်လောက်တယ်”

ချီတက်လာသည့် စစ်ကြောင်းထိပ်မှ မြင်းသည်တော်တချို့ ခွဲထွက်ကာ ရွာဘက်သို့ ဒုန်းစိုင်းစီးလာ ကြသည်။ ကော့ဆက်တွေ အချင်းချင်း အကြည့်ချင်း ဖလှယ်ကြသည်။ ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်စွာ လူချင်းခွဲ အလျှိုလျှို ပျောက်ကွယ်သွား ကြသည်။ မိန်းကလေးများနှင့် ကလေးငယ်များကတော့ အရပ်မျက်နှာအသီးသီး သို့ ထွက်ခွာသွား ကြသည်။ တစ်မိနစ်အတွင်း လမ်းပေါ်တွင် လူသူကင်းမဲ့သွားသည်။ မြင်းသည်တော် တစု ရွာထဲသို့ အသားကုန် စီးဝင်လာသည်။ စောစော ကလေးက ကော့ဆက်သုံးဦး ထိုင်စကားပြောနေသည့် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးဆီသို့ လာသည်။ အမြောက်တပ်သား ဟောင်းကြီးက သူ့အိမ်ခြံဝင်းတံခါးနားမှာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ မြင်းသည်တော်အုပ်စုထဲမှ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူက သူ့ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် မောင်းလာသည်။ ကုဗန်ယူနီဖောင်း ဝတ်ထားပြီး ကာကီရှပ်အင်္ကျီ ပေါ်တွင် အနီရောင် ပိုးလည်စည်း ပတ်ထားသည့် မြင်းသည်တော် ခေါင်းဆောင်က နှုတ်ခွန်းဆက်သည်။

“ကျန်းခန့်သာလို့ မာပါစ ကော့ဆက်ဆရာကြီး။ ခြံတံခါး ဖွင့်ပါဗျာ”

ကော့ဆက်ကြီးမျက်နှာ ဖြူရော်သွားသည်။ သူက ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်ကာ..

“ဒါထက် ခင်ဗျားတို့တွေက ဘယ်သူတွေလဲဗျ” ဟု မေးသည်။

“ခြံတံခါး ဖွင့်စမ်း”

မြင်းသည်တော် အော်ငေါက်သည်။ သူစီးလာသည့် မြင်းက မျက်စိကို စွေစောင်းကြည့်သည်။ မြင်းက ရှေ့တိုး ဝင်ရန် စိတ်စောနေပြီ။ သို့ဖြင့် သစ်ကိုင်းခြောက် ခြံစည်းရိုးကို ရှေ့ခြေထောက်ဖြင့် ကန်သည်။ ကော့ဆက်ကြီး ခြံဝင်း တံခါးကြီးကို ဖွင့်ပေးသည်။ မြင်းစီးရဲဘော်များ ခြံထဲသို့ တန်းစီဝင်ကြသည်။ သူတို့ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သူက မြင်းပေါ်မှ သွက်လက် ကျွမ်းကျင်စွာ ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့ လှေကားဆီသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် လှမ်းသွားသည်။ အခြားရဲဘော်များ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းနေချိန်တွင် သူက အိမ်ရှေ့လှေကားထစ်များသို့ ရောက်နေပြီ။ လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး စီးကရက်တလိပ် မီးညှိပြီးပြီ။ သူက ကော့ဆက်ကြီးအား စီးကရက်ဘူးကို ကမ်းပေးသည်။ ကော့ဆက်ကြီးက ငြင်းသည်။

“ခင်ဗျား ဆေးလိပ်မသောက်ဘူးလား”

“နေပါစေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ဘာသာကို ကိုးကွယ်ကြလို့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့က ရှေးရိုးစဉ်လာ ခရစ်ယာန် အသင်းသားတွေပါ။ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့ကရော ဘယ်သူတွေ လဲဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့က အမှတ် (၂) ဆိုရှယ်လစ် စစ်တပ်က တပ်နီတော် ရဲဘော်တွေပါ”

အခြားမြင်းသည်တော်များ ကိုယ့်မြင်းကိုယ်ဆွဲပြီး လှေကားထစ်များဆီသို့ သုတ်သုတ်ပျာပျာ သွားကြသည်။ မြင်းများကို လှေကားလက်ရန်းတွင် ချည်သည်။ သူတို့ထဲမှ ကျူရီးလို ပိန်ပိန်ကပ်ကပ် ခြေထောက်များ ရှိသည့် ရဲဘော် တစ်ယောက်က သိုးခြံရှိရာသို့ သွားသည်။ ထို့နောက် သိုးကြီးတစ်ကောင်ကို ဦးချိုများမှ ဆွဲကိုင် ချီမလိုက်သည်။

“ပိုင်အိုတျာ....ငါ့ကို လာကူစမ်းပါဦးဟ”

ထိုလူက အသံစူးစူးဖြင့် အော်ပြောသည်။

ဩစတြီးယန်း အပေါ်အကျီ ဝတ်ထားသည့် ရဲဘော်တစ်ယောက် သူထံ ပြေးသွားသည်။ အိမ်ရှင် ကော့ဆက်ကြီး သူမုတ်ဆိတ်မွေး သူ သပ်နေသည်။ နောက်ပြီး သူ့ပတ်လည်ကို လိုက်ကြည့်သည်။ သူသည် တစုံတစ်ယောက်၏ ခြံဝင်းထဲ ရောက်နေသည့်နှယ်။ သူ ဘာမျှမပြော။ လှေကားမှ တက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သည်။ သူဝင်သွားတော့ သိုးကြီး၏ လည်ပင်းမှာ ဓားရှည်ဖြင့် လှီးထားသဖြင့် ပြတ်လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ။ သိုးကြီး၏ ပိန်ပိန်ညောင်ညောင် ခြေထောက်တွေ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် အကြောဆွဲနေပြီ။

ကုဘန်စစ်သားနှင့် အခြားနှစ်ယောက်... တစ်ယောက်က တရုတ်လူမျိုး၊ နောက်တစ်ယောက်က ရုရှားလူမျိုးတို့ အိမ်ရှင်နောက်မှ လိုက်သွားပြီး စားဖိုဆောင်ထဲ ဝင်ကြသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကော့ဆက်ရဲဘော်ရေ....”

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက အိမ်ရှေ့ ဖိနပ်ချွတ်ကို ကျော်ဝင်ရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လုပ်တာတွေ အားလုံးအတွက် လျော်ကြေးပေးပါမယ်”

သူက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြပြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ရယ်မောသည်။ သို့သော် ကော့ဆက်၏ ဇနီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူ့ရယ်သံ ပျောက်သွားသည်။ သူမက မီးဖိုခန်းတွင် ရပ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့လျက်။ ထိတ်လန့်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့် နေသည်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက စားဖိုဆောင်အနံ့ ဟိုကြည့် သည်ကြည့် ကြည့်သည်။ သူက တရုတ်လူမျိုး ဘက်သို့ လှည့်ပြီး-

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဟိုဆရာကြီးနဲ့ လိုက်သွား”

ကော့ဆက်ကြီးကို ညွှန်ပြသည်။

“သူက မြင်းတွေအတွက် မြက်ခြောက်တွေ ပေးလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို မြက်ခြောက် နည်းနည်းပေးပါနော်”

ကော့ဆက်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လျက်... “ဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးချေပါမယ်။ တပ်နီတော်က ဘယ်တော့မှ လုယက် ဖျက်ဆီးမှုတွေ မလုပ်ဘူး။ ကဲ...မိတ်ဆွေ ကော့ဆက် သွားတော့၊ မြက်ခြောက် သွားယူပေးလိုက်”

သူ့အသံတွင် သံမဏိလိုမာကျောမှု စွက်နေသည်။

တရုတ်စစ်သား၊ အခြားစစ်သားတစ်ဦး နှင့်အတူ အိမ်ရှင်ကော့ဆက်တို့ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ အိမ်ရှင် ကော့ဆက် ၏ လှေကားထစ်များမှ ဆင်းရုံ ရှိသေးသည် သူမိန်းမ၏ ငိုသံပါကြီးဖြင့် အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့အိမ်ပေါ် ပြန်ပြေးတက်သည်။ စစ်သားက အမျိုးသမီး၏ လက်မောင်းကို ဆွဲပြီး မှုန်ရီဝိုးဝါး အိမ်ရှေ့ခန်းထဲသို့ အတင်း ဆွဲခေါ်နေသည်။ အမျိုးသမီးက ရုန်းသည်။ စစ်သား၏ ရင်ဘတ်ကို သူမ၏ လက်များဖြင့် တွန်းထားသည်။ စစ်သားက အမျိုးသမီး၏ခါးကို ပွေ့ဖက်ပြီး ချိမသွားတော့မည့် ဆဲဆဲတွင် အခန်းတံခါး ဝှန်းခနဲပွင့်သွားသည်။ အိမ်ရှင် ကော့ဆက်ကြီး စားဖိုဆောင်ကို ဖြတ်ပြီး ဝှန်းခိုင်းကြ ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဇနီးရှေ့တွင် မားမားရပ် လိုက်၏။ သူ့အသံ မာကျော နေသည်။ တိုးနေသည်။

“မင်းတို့ ငါ့အိမ်ထဲကို ဧည့်သည်အနေနဲ့ လာကြတယ်။ အဲဒီကြားထဲက ငါ့မိန်းမ အရှက်ရအောင် မင်းတို့ လုပ်နေ ကြတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ငါ့အိမ်ထဲကနေ ခုချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်း။ မင်းတို့ရဲ့ သေနတ်တွေကို ကြောက်နေတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့လိုချင်တာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယူသွား။ ခိုးချင်ခိုး၊ လုချင်လု..သွား အကုန်ယူသွား။ အေး-ဒါပေမဲ့ ငါ့မိန်းမ ကိုတော့ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့နဲ့။ မင်းတို့ အဲဒီလို လုပ်ချင်သပ ဆိုရင် ငါ့အလောင်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ လုပ်လို့ရမယ်၊ နောက်ပြီး...မင်း ...ချူရာ...”

သူမိန်းမဘက်သို့ လှည့်သည်။

“မင်းက ဖေဖေ ဒိုရီဖီ ဆီမှာ သွားနေစမ်း။ မင်း ဒီအိမ်ထဲမှာ နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

သူ့ရှုပ်အင်္ကျီပေါ်မှ ကြိုးများကို အတိုးအလျှော့ ပြန်လုပ်ရင်း ခေါင်းဆောင်စစ်သားက ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးက မဲ့ပြုံး။

“ဟေး ... သူငယ်ချင်းကော့ဆက်၊ ခင်ဗျားက တယ်ပြီး

စိတ်ဆိုးလွယ်တာကိုး။ ခင်ဗျားက လူ တစ်ယောက်ကို ပျော်စေပျက်စေ ကျီစားခွင့်ကလေး တောင် မပြုပါကလား။ တပ်ရင်းတရင်းလုံးမှာ ကျုပ်က နာမည်ကြီး ပျော်တော်ဆက်ဗျ၊ သိရဲ့လား။ ခုလည်း ကျုပ် တမင်လုပ်လိုက်တာပါ။ ဒီမိန်းမ ဘာပြောမလဲလို့ စမ်းကြည့်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူက အာပြုလျှာပြန့် ထအော် တော့တာကိုး။ နေဦး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို မြက်ခြောက် ပေးပြီးပြီလား။ ဪ..ခင်ဗျားမှာ မရှိတာလား၊ ဒါဆို ခင်ဗျာ အိမ်နီးချင်း တဦးဦးမှာရော ရှိမလား”

လေကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။ လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ကို အားနှင့် မာန်နှင့် ဝှေ့ယမ်းလျက်။ ခဏနေတော့ သီးခြားတပ်ဖွဲ့ တဖွဲ့လုံး ရွာထဲဝင်လာသည်။ လုံစွပ်များနှင့် ဓားရှည်များ အားလုံး စုစုပေါင်း ရှစ်ရာလောက် ရှိမည်။ တပ်ဖွဲ့ တဖွဲ့လုံး၏ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်မှာ တရုတ်လူမျိုးတွေ။ လက်ဗီယန်လူမျိုးများနှင့် အခြား ပြည်ပနိုင်ငံသား တွေလည်း ပါသည်။ သူတို့ ရွာပြင်မှာ စခန်းချဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ အုတ်ရောရော ကျောက်ရောရောနှင့် စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ တပ်သားများ ဖွဲ့စည်းထားသည့် သူတပ်ဖွဲ့ကို ရွာထဲ၌ ညအိပ်စခန်းချခွင့်ပြုဖို့ တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သူက ယုံကြည် စိတ်ချမှု မရှိတာ သိသာလှသည်။

(၂)

ယူကရိန်းလူမျိုးများနှင့် တိုက်ရသည့် တိုက်ပွဲများက သူတို့ကို ကိုင်လှုပ် ဆွဲနဲ့ပစ်လိုက်သည်။ နောက်ပြီး ဂျာမန်တွေ ကလည်း ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ကြပြီဆိုတော့ အမှတ် (၂) ဆိုရှယ်လစ်တပ်ကြီးမှာ ထွက်ပေါက်ရှာရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ သီးခြားတပ်ဖွဲ့များသည် ဒွန်နယ်မြေဘက်သို့ ထိုးဖောက်ထွက်သည်။ ပြီးတော့ မြောက်ပိုင်းရှိ ဗိုရိနီယို၏ မြို့ဆီသို့ အရောက်သွားဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

သူတို့တပ်ဖွဲ့ထဲတွင် ပါဝင်နေသည့် ရာဇဝတ်ကောင်များ၏ အကျင့်ဖျက်မှုကြောင့် တပ်နီတော် သီးခြားတပ်ဖွဲ့ဝင် များသည် အကျင့်ပျက်နေကြပြီ။ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုတာ သူတို့မှာ မရှိတော့။ သည်တော့ သူတို့ တပ်ဆုတ်လာသည့် လမ်းခရီး တလျှောက်လုံး အပျော်လွန် အပျော်ကဲပြီး ဆူဆူညံညံ ပွက်လောရိုက် လာကြသည်။ ထိုညတွင်လည်း အထက် လူကြီးများ၊ အရာရှိများ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုများ။ အမိန့်များ ရှိနေသည့်တိုင် သူတို့တတွေ ကဲဖြစ်အောင် ကဲကြသည်။ စည်းဖောက်ဖြစ်အောင် ဖောက်ကြသည်။ အုပ်စုလိုက် ရွာထဲဝင်ကြသည်။ သိုးတွေ သတ်စားကြသည်။ ရွာစွန့် ရပ်ကွက် များမှ ကော့ဆက်အမျိုးသမီးနှစ်ဦးကို မတော်မတရား ကျင့်ကြသည်။

ရွာကွက်လပ်တွင် အကြောင်းမဲ့ သေနတ်ပစ်ဖောက် ကြသည်။ ထိုသို့ ရမ်းကားခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲရလဒ်ကတော့ သူတို့ထဲမှ တပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ဦး ဒဏ်ရာရသွားခြင်း။ ညဘက် ကျတော့ တညလုံးလိုလို အရက်သေစာ သောက်စားမူးယစ်ကြသည်။ အရက်သေစာ ရဖို့က သူတို့အတွက် မခက်ခဲ။ ဘာကြောင့်ဆို သူတို့ သွားလေရာတိုင်းသို့ အရက်သေစာများ ဆောင်ယူလာကြသောကြောင့်ပင်။

သို့သော် သူတို့ရောက်လာချိန်မှာပင် ကော့ဆက် သုံးဦးသည် မြင်းစီးပြီး ရွာမှ ထွက်သွားသည်။ အန္တရာယ် ကျရောက် လာနိုင်ကြောင်း နီးနားဝန်းကျင်မှ ရွာများကို သတိပေးတပ်လှန့်ထားဖို့ ထွက်ခွာသွားကြခြင်း။

ရွာမှာ ကျန်ခဲ့သည့် ကော့ဆက်များ ကတော့ ညမှောင်မှောင် မည်းမည်းထဲတွင် သူတို့၏ မြင်းများကို ကုန်းနီးများ ဆင်သည်။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လက်နက်များ တပ်ဆင်သည်။ ပြီးတော့ ရှေ့တန်းပြန်ကော့ဆက်များနှင့် သက်ကြီးရွယ်အို လူကြီးမင်းများအား တက်သုတ်ရိုက် စုစည်းကြသည်။ ရွာမှာနေထိုင်သည့် စစ်အရာရှိများနှင့် တပ်စိတ်မှူးများ အုပ်ချုပ် စေလျက် ရွာထဲမှ ကသောကမျော ထွက်ကြသည်။ ဆီထရာတော့ရွာ ဘက်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ တပ်နီတော်စခန်း ပတ်လည်ရှိ တောင်ကုန်းများ၊ လျှို့မြောင်များထဲတွင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ထားကြသည်။ ထိုည တညတည်း မှာပင် နီးနားဝန်းကျင်ရှိ ရွာအားလုံးမှ ယောက်ျားတွေ အုပ်စုလိုက်၊ အသင်းဖွဲ့လိုက် ရောက်လာပြီး စုစည်း ကြသည်။

မိုးကောင်းကင်တွင် နဂါးငွေ့တန်းကြီး ထင်းနေသည်။ မိုးကောင်းကင်ကို လွှမ်းခြုံထားသည့် အနက်ရောင် ကတ္တီပါ စကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း အရောင်မှေးမှိန်လာလေပြီ။ နံနက်မိုးသောက်ချိန်တွင် ကော့ဆက် မြင်းစီးတပ်သားများသည် တဝေါဝေါ ညာသံပေးလျက် စခန်းချ ရပ်နားထားသည့် တပ်နီတော်ကို ဘက်ပေါင်းစုံမှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်တော့၏။ သူတို့သည် တောင်ကုန်းမြင့်များပေါ်မှ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ လိမ့်ကျလာသည့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများလို တပ်နီတော် သီးခြားတပ်ဖွဲ့အား ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ဝိုင်းတိုက်ကြသည်။ ပထမ ဦးစွာ စက်သေနတ်သံ တဒက်ဒက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ ရပ်သွားသည်။ ထို့နောက် သေနတ်သံများ ထပ်မံပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ထို့နောက်တွင်တော့ တိတ်ဆိတ်ခြင်း။

ကော့ဆက်များ၏ အားထုတ်မှုသည် တစ်နာရီအတွင်း ပြီးမြောက် အောင်မြင်သွားသည်။ သီးခြား တပ်ဖွဲ့သည် လုံးဝဥသု အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကွဲကြွေသွားလေပြီ။ တပ်သားနှစ်ရာကျော် ကျဆုံးသည်။ ကျည်သင့်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဓားဖြင့် အပိုင်းခံရသောကြောင့် လည်းကောင်း

ကျန်ငါးရာကျော်မှာ သုံ့ပန်းအဖြစ် အဖမ်းခံရသည်။ မြေပြင်ပစ်အမြောက်
လေးလက်စီ ပါဝင်သည့် အမြောက်တပ်စိတ် နှစ်စိတ် အသိမ်းခံရသည်။
နောက်ပြီး ကော့ဆက် များ၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်သွားသည်မှာ
ထောင်ပေါင်းများစွာသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ။ နောက်ပြီး စစ်တပ် အသုံး
အဆောင် ပစ္စည်းများနှင့် စားနပ်ရိက္ခာပေါင်း မြောက်မြားစွာ။

နောက်နေ့မှစ၍ သူတို့တိုက်နယ်အတွင်းရှိ လမ်းမကြီးငယ်
အသွယ်သွယ်ပေါ်တွင် အလံနီ ထောင်ထားသည့် ဆက်သားများ
မြင်းကဆုန်စိုင်းစီးပြီး ပြေးလွှား လှုပ်ရှားနေသည်ကို မျက်စိ
နောက်လောက်အောင် တွေ့မြင်ကြ၏။ တိုက်နယ်တွင်းရှိ ကျေးရွာများတွင်
စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှုဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေလေသည်။ မြို့များရွာများမှ
ဆိုဗီယက်များ နောက်ကျသည့် ဖနောင့် သစ္စာဖောက် ဆိုပြီး အသည်းအသန်
ထွက်ပြေး ကြရသည်။ မြို့များ၊ ရွာများတွင် ဥက္ကဋ္ဌများ အဆောတလျင်
ရွေးကောက် တင်မြှောက်ကြသည်။

မေလဆန်းရောက်တော့ ဒွန်ပြည်နယ်အထက်ပိုင်း တိုက်နယ်များသည်
ဒွန်တော်လှန်ရေး ကော်မတီနှင့် လုံးလုံးလျားလျား အဆက်အသွယ်
ဖြတ်လိုက်တော့၏။ “အထက်တိုက်နယ်” ဟု သူတို့ ခေါ်ဝေါ် သမုတ်သော
တိုက်နယ်၏ ဗဟိုမြို့တော်အဖြစ် နာမည်ကြီး ဗီရှင်စကာ မြို့ကို
သတ်မှတ်ကြသည်။ အဆိုပါ ‘ဒွန်အထက် တိုက်နယ်’ နယ်ပယ်ထဲတွင်
ကော့ဆက်တိုက်နယ် ဆယ့်နှစ်ခု ပါဝင်သည်။ ထို့ပြင် ယူကရိန်းတိုက်နယ်
တခုကိုပင် ဆွဲထည့်ထား သေးသည်။ သူတို့သည် ဒွန်ပြည်နယ်၏ ဗဟိုမြို့တော်
နှင့် အဆက်ဖြတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်ဘဝကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ထူထောင်
ကြတော့၏။

ယီလန့်စ်တိုက်နယ်မှ ကော့ဆက်တစ်ဦးကတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး
ဖြစ်နေပြီ။ သူ့နာမည်က ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဇေခါ အင်္ဂါမိုဗစ်ချ် အယ်လ်ဖာရော။ သူ့ကို
ဒေသဆိုင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အဆောတလျင် တင်မြှောက်လိုက်ကြ၏။ သူ့အကြောင်း
ပြောသူများက သူသည် ဆင်းဆင်းရဲရဲ အရာရှိပေါက်စ ကလေးဘဝမှ
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အဆင့်သို့ တထစ်ပြီး တထစ် တက်လာသူ ဖြစ်၏။ ထိုသို့
ဖြစ်လာရသည် မှာလည်း ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်ပြီး စွမ်းစွမ်းတမံ
လုပ်ဆောင်တတ်သော သူ့ဇနီးသည်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြ၏။
အယ်လ်ဖာရောသည် စစ်တက္ကသိုလ် တက်ရောက်ခွင့် စာမေးပွဲ ကို တဖုန်းဖုန်း
ကျနေခဲ့သူ။ သို့သော် စစ်တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲ ကျင်းပတိုင်း
သူ့ဇနီးသည်က သူ့အား ဒယဉ်တိုက် နားရွက်ဆွဲခေါ်သွားပြီး စာမေးပွဲ
ဖြေခိုင်းလေ့ ရှိသည် ဆို၏။ အယ်လ်ဖာရောသည် စစ်တက္ကသိုလ် စာမေးပွဲကို
လေးကြိမ်မြောက် ဖြေပြီးမှ အောင်သွားသည်ဟု ပြောကြသည်။

သို့သော် သည်ရက်ပိုင်းများ အတွင်း အယ်လ်ဖာရော့စ် အကြောင်း
မှတ်မှတ်ရရ ပြောကြဆိုကြသည် ဆိုလျှင်ပင် မဆိုစလောက် ကလေးပဲ ပြောဖြစ်
ကြသည်။ ကော့ဆက်များ၏ စိတ်များကို ကြီးစိုးနေသည့် အခြား အကြောင်း
အရာပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိနေသေးသည်လေ။

လွမ်းမိုးနေသည့် ရေပြင်ကြီးသည် စိုက်ကွင်းများမှ ပြန်လည်လျော့ကျစပြုလာပြီ။ ဥယျာဉ်ခြံမြေ၏ ခြံစည်းရိုး များနံဘေးရှိ မြေကြီးညိုညိုများ ပေါ်နေပြီ။ မြေကြီးများကို အနားကွပ်ထားသည်မှာ မြင့်တက်ခဲ့သော ရေပြင်က ချန်ထား ခဲ့သည့် ကျူပင်ခြောက်များ၊ သစ်ကိုင်းများနှင့် ရွက်ကြွေများ။ ရေလွမ်းသွားသည့် ဒွန်မြစ်နံဘေးရှိ သစ်တောများမှ မိုးမခပင်များ စတင် စိမ်းရောင်စိုလာပြီ။ ကြောင်မြီးတူ သစ်ခွပန်းများ ပန်းဖွားများ ဆွဲထားပြီ။ ပေါ်ပလာပင်များကလည်း ဖူးတော့ပွင့်တော့မည် တက်ကဲ။ ရွာထဲရှိ ခြံပိုင်းများအတွင်းရှိ ဘုရားပတ်ပင် အခက်များသည် ပင်ခြေရှိ ရေအိုင်များဆီသို့ စိုက်ဆင်း နေကြသည်။ နောက်ပြီး ဘဲခြေထောက်ကလေးများနှင့် တူသည့် အဖူးဝါဝါကလေးများ လေတိုက်သဖြင့် ဂယက် ထနေသည့် ရေပြင်ထဲ ဆင်းကစားနေကြသည်။ နံနက် မိုးသောက်ချိန်နှင့် ညနေဆည်းဆာချိန်တွင် ဘဲငန်းများ သည် အစာရှာရင်း ခြံစည်းရိုးအထိ ရောက်အောင် ကူးခပ်လာတတ်သည်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းပိုင်းများ တွင်မူ လေတိုက် လှိုင်းထ နေသည့် ဒွန်မြစ်ရေကို အမွေးအတောင် ဖြူဖြူလွလွနှင့် စစ္စလီငှက်များက ဆော့ကစားသည်။

ထိုနှစ်က စားကျက်ပြောင် ပျံသန်းရင်းလမ်း ခုလတ်မှာ ဝင်ရောက်နားခိုသည့် ငှက်တွေ တော်တော်များသည်။ ကော့ဆက် တံငါသည်များသည် နံနက် မိုးသောက်သည်နှင့် သူတို့လှေတွေလှော်ပြီး သူတို့ ချထားသည့် ပိုက်များဆီသို့ သွားကြသည်။ ထိုအချိန် ဆိုလျှင် တက်သစ်စ နေနိုင်ကြီးက ဒွန်မြစ်ရေကို သွေးရောင် ဆိုးပေးနေပြီ။ ရေပြင်ပေါ် ပေါလော ပေါ်နေသည့် သစ်မျောတုံးများပေါ် ခိုနားနေသည့် ဘဲငန်းများကို မကြာ မကြာ တွေ့ရသည်။

သို့သော် ခရစ္စတိုးနီးယားနှင့် အဘိုးကြီး မက်ဗီ ကရူလင်တို့ ရွာသို့ ပြန်သယ်လာသည့် သတင်းမှာ အထူးဆုံး အဆန်းဆုံး ဖြစ်နေသည်။ စိုက်ကွင်းထဲမှာ သုံးဖို့ လိုအပ်သည့် ဝက်သစ်ချပင်ပျို နှစ်ပင် ရှာဖွေဖို့ အစိုးရ သစ်တောကြီးပိုင်း ထဲသို့ သွားကြသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကြားသို့ မြင်းစီး ဝင်သွားရင်း တောဆိတ်တစ်ကောင် နှင့် ဆိတ်သား ကလေးတစ်ကောင်ကို အမှတ်မထင် တွေ့ကြရသည်။ ပိန်ညောင်ညောင်နှင့် ညိုဝါရောင် ဆိတ်မကြီးသည် ဆူးချုံများ သိပ်သည်းစွာ ပေါက်နေသည့် လျှို့ဝှက်ခုံထဲမှ ခုန်တက်လာသည်။ နောက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်

ကို စက္ကန့် အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပိန်ပိန် လှိလှိ
ခြေထောက်ကလေးများသည် ကြောက်ပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။
ဆိတ်သား ကလေးက သူ့ မိခင်ကို တိုးကပ်ပြီး မှီထားသည်။ ခရစ္စတိုးနီးယား၏
အံ့အားတသင့် ရေရွတ်သံကို ကြားသွားသည့် ဆိတ်မကြီးသည်
ဝက်သစ်ချပင်ပျိုများ ကြားသို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင် သွားတော့၏။ ဆိတ်မကြီး
ပြေးသည်မှာ လျင်မြန်လွန်းသည့်အတွက် ကော့ဆက်နှစ်ယောက်မှာ
ဆိတ်မကြီး၏ ပြာမှိုင်းမှိုင်းခွာများနှင့် ကုလားအုတ်ရောင် အမြီး တိုတို ကိုပင်
မမြင်လိုက်ကြရ။

“ဟ...အဲဒါ ဘာကောင်လဲဟ”

မက်ဗီကရူလင် အံ့အားသင့်ပြီး လက်ထဲမှ ပုဆိန်ကိုပင်
လွှတ်ချလိုက်မိ၏။

ခရစ္စတိုးနီးယား အထူးတလည် ဘဝင်ခိုက်သွားသည်။ အံ့ဖွယ်
ကောင်းလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေသည့် တောထဲတွင် သူက
ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ပြောလိုက်၏။

“အဲဒါ ဆိတ်ကြီး ဖြစ်ရမယ်၊ တောဆိတ်ပေါ့၊ ဒီလိုအကောင်မျိုးတွေ
ကာပတ်သီယန်တောတွေထဲမှာ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးတာပေါ့”

“ဒါဆို ဒီအကောင်တွေကို ငါတို့ရဲ့ စားကျက်မြေတွေဆီ ရောက်အောင်
စစ်ပွဲကြီးက မောင်းထုတ်လိုက် တာ ဖြစ်မယ်”

သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ခရစ္စတိုးနီးယား သဘော မတူစရာ အကြောင်း
ဘာမျှ မရှိ။

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ အဲဒီဆိတ်မကြီးနဲ့ ပါလာတဲ့ ဆိတ်ကလေးရော မင်း
တွေ့လိုက်သေးလား၊ ချစ်စရာကလေး နော် ကြည့်လို့ကောင်းမှကောင်း၊
ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ သူ့အမေကို ကြည့်လိုက်ရသလိုပဲ”

ရွာအပြန် လမ်းတလျှောက်လုံးတွင် ယခင်က သူတို့တိုက်နယ်ထဲ၌
မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးသည့် ဆိတ် သားအမိ အကြောင်း
ပြောဆိုဆွေးနွေးလာကြသည်။ ပြောရင်းဆိုရင်း ဆွေးနွေးရင်း အဘိုးကြီးမက်ဗီ
သံသယ အတွေးတွေ ဝင်လာသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒါ ဆိတ်တစ်ကောင် ဆိုရင် သူဦးချို့တွေက
ဘယ်မှာလဲ”

“သူ့ချို့တွေ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဆိတ်ချို့တွေ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါက သက်သက်မေးကြည့်တာပါ၊

အဲဒီအကောင်ဟာ ဆိတ် ဆိုရင် ဘာကိစ္စ ဆိတ်နဲ့ မတူရတာလဲ၊ ချို့မပါတဲ့ဆိတ် တကောင်တလေများ မင်း တွေ့ဖူးလို့လား၊ ငါဆိုလို့ တာက အဲဒါပဲ၊ ဒီအကောင်ဟာ ဆိတ် မဟုတ်ဘဲ သိုးရိုင်းဆိတ်မျိုးများ ဖြစ်နေမလား”

“အဘိုးကြီး ခင်ဗျားအတွေးမျိုးက ခေတ်မရှိတော့ဘူးဗျ”

ခရစ္စတိုးနီးယား နည်းနည်းခံပြင်းသွားသည်။

“ခင်ဗျား မီလက်ကော့တို့အိမ်ကို သွားလည်ဗျာ၊ အဲဒီမှာ ဂရီဂိုရဲ့ ကျာပွတ်အရိုးကို ဆိတ်ခြေထောက်နဲ့ လုပ်ထားတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလို ကြည့်ပြီးမှ ခင်ဗျား ယုံ၊ မယုံ ပြောဗျာ”

တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ထိုနေ့မှာပင် မီလက်ကော့တို့ အိမ်သို့ မက်ဗီ သွားဖို့ ကိစ္စရှိနေသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ဂရီဂို၏ ကျာပွတ်လက်ကိုင်ကို တောဆိတ်ခြေထောက် သားရေဖြင့် အုပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ လက်ကိုင်ရိုး အစွန်းတွင် ဆိတ်ခွာ သေးသေးကလေး ကိုပင် မြင်နေရသည်။ ၎င်းခွာကလေးကို ကြေးနီအောက်ခံ ဖိနပ် ကလေးဖြင့် ကြံကြံဖန်ဖန် စွပ်ထားသေးသည်။

(၂)

ရက်လေးဆယ် ဥပုသ်စောင့်ရက်များ၏ နောက်ဆုံး သီတင်းပတ် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တွင် မိရှာကော်ရှီဗွိုင်းသည် နံနက်အစောကြီး ကတည်းက အိမ်မှ ထွက်ပြီး သစ်တော နံဘေးရှိ မြစ်ထဲမှာ ချထားသည့် ငါးဖမ်းပိုက်များကို သွားရောက် စစ်ဆေး ပြင်ဆင်သည်။ သူသည် နံနက် မိုးမသောက်မီကတည်းက အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ နံနက်ခင်း မြူနှင်းများကြောင့် ကြေမွကျိုးပဲ့နေသည့် မြေလွှာပေါ်ယံတွင် ဖုံးအုပ်နေသည့် နှင်းလွှာပါးပါးသည် သူ့ခြေထောက် အောက်တွင် ကြေမွကုန်သည်။

မိရှာက ဧရာမလှော်တက်ကြီးကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ကက်ဦးထုပ်ကို ခပ်မော့မော့ ဆောင်းလျက်။ ဘောင်းဘီအောက်နားများကို အဖြူရောင် သိုးမွေးခြေအိတ်ရှည်များထဲ ထိုးထည့်ထားသည်။ သူက စိုထိုင်းဆများသော လေကို ရှူရှိုက်လာသည်။ ကမ်းနားမှာ ကပ်ထားသည့် လှေကို တွန်းထုတ်သည်။ ပြီးတော့ မတ်တတ် ရပ်ပြီး တက်မကို ခပ်သွက်သွက်လှော်သည်။

သူပိုက်များကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး ငါးတစ်ကောင်ကို သိမ်းပြီး ပိုက်ကွန်ကို ရေထဲ ပြန်ချသည်။ ထို့နောက် လှေကို အေးအေးသက်သာ

ပြန်လှော် လာသည်။ ထိုသို့ပြန်လာရင်း စီးကရက်တလိပ်တော့
သောက်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ နေမင်းကြီး မြင့်တက်လာပြီ။
မိုးကောင်းကင်တခွင်လုံး နီနီရဲရဲ။ အရှေ့တစ်ဝိုက်တွင် မြူးလွှမ်းပြီး ပြာလဲ့နေသည့်
မိုးကောင်းကင်ကြီးကို သွေးများဖြင့် လှမ်းပတ်ထားသည်သို့ရှိ၏။ သွေးတွေက
မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ စီးကျကာ သံချေးရောင် နှောသည့်
ရွှေရောင်ဖြစ်သွားသည်။ သူက စီးကရက်ကို မီးညှိရင်း တစီးမှုတ်ငှက်
တစ်ကောင် ဖြည်းဖြည်းနှေးနှေး ပျံသွားသည်ကို လိုက်ကြည့်နေမိ၏။
စီးကရက်မီးခိုးငွေ့သည် သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများ ဆီသို့ တွန့်ကာ လိမ်ကာ
တက်သွားသည်။ ဖမ်းမိလာသည့် ငါးများကို စစ်ကြည့်တော့ ငါးမျိုးစုံ
တော်တော်များများ ရလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

“အင်း ... တချို့ကိုတော့ ရောင်းပစ်ရမှာပဲ။ မျက်စိစွေစောင်းနဲ့
လှက်ရှိုကားက တချို့ကို သူ့မှာရှိတဲ့ သစ်တော်သီးခြောက်တွေနဲ့ လဲလိမ့်မယ်။
ဒါဆို မေမေ လည်း သစ်တော်သီးခြောက်တွေနဲ့ ယိုထိုးလို့ရရော” ဟု သူ
တွေးလာသည်။

လှေဆိပ်ဆီသို့ သူ့လှေကို လှော်သွားသည်။ သူ လှေထားသည့်
ဥယျာဉ်ခြံစည်းရိုးများနံဘေးတွင် လူ တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ လှေဆိပ်နှင့်
ပိုနီးသွား သောအခါတွင်မှ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေသူသည် ဗဲလက် မှန်း
သိလိုက်ရသည်။ ဗဲလက် က သတင်းစာစက္ကူဖြင့် လိပ်ထားသည့် ဧရာမ
စီးကရက်ကြီးတလိပ်ကို သောက်နေသည်။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပုံ ပေါက်သည့်
မျက်လုံး သေးသေးကလေးများက အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေသည်။ နောက်ပြီး
မရိတ်တာကြာပြီ ဖြစ်သည့် ပါးမြိုင်းမွေးများက တောထနေပြီ။

“ဟေ့ကောင်....မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲကွ”

မိရာ လှမ်းအော်သည်။ သူ့အသံသည် ရေပြင်ပေါ်မှာ
လျှပ်တိုက်ပြေးသွားသည်။

“အနားရောက်အောင် လှော်လာစမ်းပါဦး”

“မင်း ငါးနည်းနည်းပါးပါးလိုချင်လို့လား”

“ငါက ဘာလုပ်ဖို့ ငါးလိုချင်ရမှာတုံး”

ပြောပြီး ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးတော့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ ယမ်းခါနေသည်။
သူက တံတွေးကို ထို့ခနဲထွေးသည်။ ပြီးတော့ မထချင်ထချင်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ
ထသည်။ သူ ဝတ်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးက သူနှင့်မတော်။ ကြည့်ရတာ
စာခြောက်ရုပ် ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်ပေးထား သလို။ ကက်ဦးထုပ်မှ
ဖတ်လတ်ကျနေသည့် နားကာ နှစ်စက သူ့နားရွက်များကို အုပ်ထားသည်။

ရွာသို့ သူပြန်ရောက်လာသည်မှာ သိပ်မကြာသေး။ သူသည် တပ်နီတော် တပ်သား ဖြစ်ခဲ့သည်ဟူသော သံသယဖြင့် နာမည်ကြီးနေသူ။ ရွာတွင် စစ်သားစုဆောင်းရေး စလုပ်ကတည်းက ဗဲလက် ပျောက်သွားသည်။ သူ ဘယ်ရောက်နေသလဲဟု ကော့ဆက်များက မေးသည်။ သူ့အဖြေများက ဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ။ အန္တရာယ် ပေးမည့် မေးခွန်းများကို အရှောင်အတိမ်းဖြင့် ဖြေသည်။ သူက အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ်နှင့် မီရှာကော်ရှိဗိုင်းတို့ နှစ်ယောက်ကိုတော့ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဝန်ခံခဲ့သည်။ သူသည် ယူကရိန်းရှိ တပ်နီတော်တွင် လေးလ အမှုထမ်း ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ယူကရိန်းနိုင်ငံတော် စစ်တပ်၏ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရကြောင်း၊ အဖမ်းခံနေရာမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်ပြီး ရော့စတော့ မြို့အနီးတွင် စခန်းချထားသည့် တပ်နီတော်သို့ သွားရောက်ခဲ့လှုံခဲ့ကြောင်း၊ ခုတော့ သူသည် ခွင့်ယူပြီး အနားယူ နေကြောင်း၊ ပြန်လည် အားမွေးနေကြောင်း...။

ဗဲလက် ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်သည်။ မာမာ ကြမ်းကြမ်း ဆံပင်များကို လက်ဖြင့်သပ်သည်။ ဘေး ပတ်လည်ကို မျက်စိကစားသည်။ ပြီးမှ လှေနားသို့ တိုးသွားပြီး တီးတိုးပြောသည်။

“ပြဿနာ ကြီးကြီးမားမားတွေ ဖြစ်ဖို့ကတော့ နီးကပ်လာပြီပေ... အခြေအနေတွေက မကောင်းဘူးကွ။ မင်း ငါးရဖို့လောက်ပဲ လုပ်မနေနဲ့။ မဟုတ်ရင် ငါတို့ ငါးဖမ်းရင်းနဲ့ အရာရာတိုင်းကို မေ့လျော့သွားလိမ့်မယ်”

“မင်း ဘာသတင်းတွေ ကြားလာလို့လဲ၊ ငါ့ကို ပြောစမ်းပါဦး”

ဗဲလက်၏လက်ကို သူ့လက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်ရင်း မေးကာ ခင်ခင်မင်မင် ပြုံးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ငယ်သူငယ်ချင်း တွေပဲ။

“မနေ့က မီဂူလင့်စ်မှာ တပ်နီတော်တွေ စုတ်ပြတ် သွားအောင် အတိုက်ခံလိုက်ရတယ်ကွ၊ တိုက်ပွဲတွေက စလာပြီ သူငယ်ချင်း။ အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းတွေ တွေ့ရ မြင်ရတော့မှာပဲ”

“ဘယ်ကလာတဲ့ တပ်နီတော်တွေလဲကွ။ သူတို့က မီဂူလင့်စ်ကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“သူတို့က ငါတို့တိုက်နယ်ကို ဖြတ်ပြီး ချီတက်လာ ကြတာ၊ ဒီတော့ ကော့ဆက်တွေက သူတို့ကို ဝိုင်းတိုက်ရော။ ပြီးတော့ သို့ပန်းတွေကို ကာဂျင်ကို ခေါ်သွား ကြတယ်။ သူတို့က ကာဂျင်မှာ စစ်ခုံရုံးဖွင့်လိုက်တယ် လေ။ ဒီနေ့တော့ တာတုတ်ရွာမှာ ရှိတဲ့ ယောက်ျား အားလုံးကို စစ်မှုထမ်းဖို့ ဆင့်ခေါ်လိမ့်မယ်”

ကော်ရှိဗိုင်း သူ့လှေကို ကြိုးချည်သည်။ မိလာသည့် ငါးတွေကို ခြင်းတောင်းတလုံးထဲသို့ သွန်ထည့်သည်။ ထို့နောက် ခြေလှမ်းကျကြီး များဖြင့်

သွက်သွက် လှမ်းသွားသည်။ ဗဲလက်က သူ့ရှေ့နားမှ မြင်းတစ်ကောင်လို ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြင့် လိုက်လာသည်။

မတော်တရော် ကုတ်အင်္ကျီကြီးက တဖားဖားလွင့်လျက်။
သူ့လက်များကို တအားလွှဲလျက်။

နှစ်ပေါင်းများစွာနဲ့ခဲ့သော စစ်ပွဲအတွေ့အကြုံများကြောင့်
ရင့်ကျက်နေသော၊ ညှိုးချိုးနေသော မိရှာ့ မျက်နှာတွင် သောကရိပ်များ
ထင်ဟပ်လာသည်။ သူက ဗဲလက်အား စွေစောင်းကြည့်လျက်...

“ဒါဆို အခု ဘာတွေဖြစ်လာမှာလဲဟင်” ဟု မေးသည်။

“ငါတို့ ရွာမှာ မနေဘဲ ပြေးရမှာပေါ့”

“ဘယ်ကို ပြေးမှာလဲ”

“ကာမင်စကာကို”

“ကာမင်စကာက ကော့ဆက်တွေက အသားဖြူ တွေလေကွာ”

“ဒါဆို ပိုပြီး လက်ဝဲဘက်ရောက်တဲ့ဒေသဘက် သွားရုံပေါ့”

“အဲဒီကိုရောက်အောင် ဘယ်လမ်းက ဖြတ်သွားမလဲ”

“မင်း တကယ်သွားချင်သပါ့ဆိုရင် လမ်းရှိတယ် ဟေ့ကောင်။ အဲ... မင်း
မသွားဘူးဆိုရင်တော့ နေခဲ့ပေါ့၊ မင်းကို ငရဲမင်းက လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဗဲလက် မာန်ဖီလိုက်သည်။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲနဲ့ တမေးတည်း မေးနေကြ၊
သိလား၊ ငါကတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမှာလဲ၊ မင်း ဘေးဘီကို နည်းနည်းပါးပါး
လှည့်ပတ် ကြည့်လိုက်...မင်း ဝင်ခိုလို့ရမယ့် တွင်းတတွင်းတော့ တွေ့မှာပဲ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ငါ့ကောင်ကြီးရာ၊ အိုင်ဗန်ကရော ဘာပြောလဲ”

“အိုင်ဗန် လှုပ်ရှားလာအောင် မင်း ပြောဆိုစည်းရုံးနေတုန်း ...”

“ဟေ့ကောင်၊ သိပ်အကျယ်ကြီးမပြောနဲ့လေကွာ၊ ဟိုမှာ
မိန်းမတစ်ယောက် ကြည့်နေတယ်”

ခြံထဲမှ နွားများကို မောင်းထုတ်နေသည့် မိန်းမတစ်ဦးကို
သူတို့နှစ်ယောက် ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်လိုက် ကြ၏။

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဗဲလက် အံ့သြတကြီးမေးသည်။

မိရှာက လှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ငါ့ပိုက်တွေ သွားဖော်မလို့”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ငါ့ပိုက်တွေ မဆုံးရှုံးစေချင်လို့ပေါ့ကွာ”

“ဒီတော့ ငါတို့ လစ်ကြမှာလား”

ဗဲလက် ခပ်မြူးမြူးမေးသည်။

“အိုင်ဗန် အလက်ဇီဗစ်ချ် ဆီသွားနှင့်။ ငါကတော့ ငါ့ပိုက်တွေ အိမ်ပြန်ပို့ပြီး မင်းတို့ဆီကို လာခဲ့မယ်”

(၃)

အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ်က ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် ကော့ဆက်များထံ သတင်းဖြန့်ပြီးပြီ။ မီလက်ကော့ မိသားစုထံသို့ သူ့သားကလေးကို လွှတ်လိုက်သည်။ သားကလေး ပြန်အလာတွင် ဂရီဂို တခါတည်း ပါလာသည်။ ခရစ္စတိုးနီးယားကတော့ ဘာသတင်းမျှ မကြားရဘဲ ရောက်လာခြင်း။ ဘေးဒုက္ခတွေ ကြုံရတော့မည် ဆိုသည့် အတိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးများကို ကြိုသိနေသည့် အလား။ ခရစ္စတိုးနီးယား ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ကော်ရှီဗိုင်း ရောက်လာသည်။ သူတို့အားလုံး စုပြီး အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ဆွေးနွေးကြသည်။ တိုင်ပင်ကြသည်။ သူတို့ တက်သုတ်ရိုက် ဆွေးနွေးကြသည်။ သူတို့ ဆွေးနွေးနေရင်း တပ်လှန့်အချက်ပေး ခေါင်းလောင်းသံကို အချိန်မရွေး ကြားကြရတော့မည်နယ်။

“ငါတို့ ခုချက်ချင်း လစ်ကြတော့မှ ဖြစ်မယ်ကွ၊ သူတို့က ငါတို့ကို ဒီနေ့ပဲ ဧကန်ကြိုးတပ်တော့မှာ”

ဗဲလက်က သူတို့ မခံချိမခံသာ ဖြစ်စေမည့် စကားလုံးများဖြင့် လှုံ့ဆော်သည်။

“မင့်အကြောင်းပြချက်တွေ ငါတို့ကို ပြောပြပါဦး။ ဘာကိစ္စ ငါတို့က လစ်ရမှာလဲ”

ခရစ္စတိုးနီးယား မေးသည်။

“ဟာ ... ဘာကိစ္စ ငါတို့က လစ်ရမှာလဲ၊ ဟုတ်လား၊ သူတို့က အရေးပေါ် စစ်သားစုဆောင်းရေး လုပ်ဖို့ အမိန့် ထုတ်တော့မှာ။ အဲဒါကို မင်းတို့က

လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်မယ် ထင်လို့လား။”

“ငါ မလိုက်ဘူးကွာ၊ ငါတို့လုပ်ဖို့က ဒါပဲရှိတာပဲ”

“မင်းကို ချောဆွဲသွားမှာပေါ့”

“သူတို့ အဲဒီလို လုပ်ကြည့်စမ်းပါစေ။ ငါက ထယ်တုံးနဲ့ နပန်းလုံးနေတဲ့ နွားကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ”

အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ်က သူ့မိန်းမကို အိမ်ပြင် ထွက်နေဖို့ ပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် ရှူးရှူးရှားရှားဖြင့် ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

“အေး ... သူတို့ကတော့ မင်းကို မရရတဲ့နည်းနဲ့ ခေါ်မှာပဲ။ ဒီနေရာမှာ ဗဲလက်ပြောတာ မှန်တယ်။ ဒီတော့ ငါတို့ ဘယ်ကိုပြေးကြမလဲ။ မေးရမယ့် မေးခွန်း က အဲဒါပဲရှိတယ်”

“ငါ သူ့ကိုပြောတာလည်း အဲဒါပဲပေါ့”

မီရှာ သက်ပြင်းချသည်။

“ကဲ..မင်းတို့ကြိုက်သလိုလုပ်၊ ငါက မင်းတို့ တပြုံလုံးကို ခေါ်ချင်တယ် အောက်မေ့လို့လား။”

ဗဲလက် မာန်ဖီသည်။

“ငါ့ဘာသာ ငါသွားမယ်၊ အသည်းကြောင်တဲ့ လူတွေ ငါနဲ့ လိုက်မလာစေချင်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ် လို့လဲ” လို့ မေးမယ်။ နောက်ပြီး- “ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ” မေးပြန်ရော၊ သူတို့ မင်းကို စိတ်အိုက်စရာ မေးခွန်းတွေ မေးလိမ့်မယ်၊ နောက်ပြီး ဘော်လ်ရှီဗစ်ဝါဒ အောင်မြင်ရေးအတွက် မင်းတို့ကို ထောင်ထဲ တွန်းထည့်လိုက် လိမ့်မယ်။ အဲဒါ ကို မင်းတို့က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီမှာထိုင်ပြီး ပြက်လုံး၊ ထုတ်နေနိုင်ကြတာလဲ၊ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ဒါတွေ ပြောနေ နိုင်တာများ အဲ့ပါရဲ့ကွာ၊ အားလုံး အစစ အရာရာ ကာလနာတိုက်ကုန်လိမ့်မယ်”

ဂရီဂိုဗီလက်ကော့ ဒေါသကို မျိုသိပ်ထားသည်။ နံရံမှ ကျွတ်ထွက်လာသည့် သံချေးတက် သံချောင်း ကလေးကို လက်ထဲတွင် ဖင်လှည့် ခေါင်းလှည့် လုပ်နေသည်။ ပြီးမှ စဉ်းစဉ်းစားစား ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ဖြင့် ဗဲလက် သွေးအေးစေမည့် စကားများ ပြောလိုက်၏။

“စကားတွေ အများကြီးမပြောပါနဲ့ကွာ၊ မင့်အနေအထားက တမျိုးလေ၊ ငါတို့နဲ့ တူတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မင်းက မင်းသွားချင်တဲ့နေရာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ကျတော့ တော်တော်ကြီးကို ချင့်ချိန်စဉ်းစား ရမှာကွ။ ငါဆို မိန်းမ ရှိတယ်ကွာ။ ကလေးနှစ်ယောက်

ရှိတယ်ကွာ၊ ဒီတော့ ပြဿနာ တခုကို မင်းကြည့်သလိုမျိုး ထပ်တူထပ်မျှ ငါတို့က လိုက်ကြည့်လို့ မရဘူးလေ”

ဒေါသလွမ်းနေသည့် သူ၏ အနက်ရောင် မျက်လုံးများကို မှေးကျဉ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဧရာမသွားကြီးတွေ ပေါ်အောင် ပါးစပ်ကိုပြုပြီး အော်ငေါက်ပြောသည်။

“မင်းက မင်းကိုယ်မင်း အထင်ကြီး ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ကောင်၊ ဒီတော့ မင်းက လျှာနုနုကြောဆွဲပြီး ပြောချင်ရာ လျှောက်ပြောလိုရတယ်၊ အဲဒီလို ပြောလို့လည်း မင်းမှာ ရှုံးစရာဆိုလို့ မင်းကိုယ်ပေါ်က ဂျာကင် တထည်အပြင် ဘာမှ မရှိဘူး၊ မင်းမှာ အလုံးလည်း လျော့မသွားဘူး၊ အရပ်လည်း လျော့မသွားဘူးလေ”

“မင်းက ဘာကိစ္စ ငါ့ကို ငေါက်ငမ်းပြီး နွားအော်သံလို အော်နေရတာလဲ”

ဗဲလက်က ပြန်အော်သည်။

“မင်းတို့ရဲ့ အရာရှိစရိုက်တွေ ပြနေတာလား၊ မင်း ငါ့ကို မအော်နဲ့ ဟေ့ကောင်၊ မင်းအော်လို့လည်း ငါက သောက်ဂရုစိုက်မယ် မထင်လေနဲ့”

ဒေါသကြောင့် သူ့နှာခေါင်းသေးသေးကလေး ဖြူရော်လာသည်။ ယုတ်မာသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံး သေးသေးကလေး များကတော့ ခြိမ်းခြောက်မှုအရောင်တွေ တလက်လက်တောက်နေ သည်။

စင်စစ် သူသည် ရွာထဲတွင် ငြိမ်းချမ်းစွာ ခိုနား နေခဲ့သည်။ သို့သော် တပ်နီတော်တွေ ရွာထဲ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာသည့်အတွက် သူငြိမ်းချမ်းမှုကလေး ပျက်ဆီးသွားသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရသည့်အတွက် သူ ကြိတ်ပြီး ဒေါသ ထွက်နေခဲ့သည်။ ခုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ အံ့ခဲနေသည့် ဒေါသများကို ဂရီဂိုက လာပြီး ဖောက်ထုတ် ပေးလိုက်ပြီ။ တစုံတယောက်၏ ရိုက်ပုတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသလို သူ ထိုင်ရာမှ ခုန်ထသည်။ ခွေးခြေ ပေါ်တွင် တလှုပ်လှုပ် တရွရွဖြင့် ထိုင်နေသည့် ဂရီဂို ရှိရာသို့ ဒေါနှင့်မောနှင့် လျှောက်သွားသည်။ ဂရီဂို မျက်နှာကို စွတ်ထိုးပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ ဆန္ဒရိုင်းကို ခက်ခက်ခဲခဲ ထိန်းချုပ်ပြီးပြောသည်။

“ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ မင်းဟာ မြေကြီးပေါ်က ကြွမထနိုင်ဘဲ တွားသွားသတ္တဝါပဲ။ ဘာမှ သောက်သုံး မကျတဲ့ ဟိတ်ဟန်များနေတဲ့ သစ်ငုတ်တိုလိုလူစား။ ခု မင်းက ဘယ်သူ့ကို အမိန့်ပေးနေတာလဲ၊ မင်း လုပ်ရမှာက တနေရာရာကို သွားဖို့ပဲ၊ မင့်ဘာသာမင်း ကြိုက်တဲ့နေရာကိုသွား၊ မင်း ဒီနေရာမှာ သေပြီး ပုပ်စော်နံ့မနေအောင် တနေရာရာကို လစ်တော့၊ မင်း လျှာကြောရှည်ပြီး အလွမ်းသယ်မနေနဲ့၊ မှာတမ်း ခြွေမနေနဲ့၊

နှုတ်ဆက်စကားတွေ ပြောမနေနဲ့”

“မလုပ်နဲ့ ဂရီဂို၊ ဒါ ဖြေရှင်းနည်း မဟုတ်ဘူးကွ” ကော်ရှီဗိုင်း အော်ဟစ်သည်။ ဗဲလက်၏ နှာခေါင်း ရှေ့မှ ဂရီဂိုလက်သီးကို တွန်းပစ်သည်။

“မင်း အဲဒီကော့ဆက် အကျင့်ဆိုးတွေ ဖျောက်စမ်းပါကွာ၊ မင်း မရှက်ဘူးလား ဟေ့ကောင်၊ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ မီလက်ကော့ရာ၊ ရှက်လွန်းလို့ လဲသေလိုက်ဖို့တောင် ကောင်းတယ်က

စိတ်ထဲ မလုံမလဲ ဖြစ်စွာဖြင့် ဗဲလက် ထိုင်ရာမှ ထပြီး တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားသည်။ သို့သော် ဖိနပ်ချွတ်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့စိတ်သူ ဆက်ပြီး မထိန်းနိုင်တော့။ သို့ဖြင့် ပြီးပြီးပြီးကြီးလုပ်နေသော ဂရီဂို အား စကားလုံးများဖြင့် ခပ်နာနာ ထိုးနှက်လိုက်သည်။ “ဪ... သူက တပ်နီတော်ထဲ ဝင်ခဲ့တဲ့ကောင် ကိုးကွ။ စစ်ပုလိပ် ကောင်လေ။ မင်းလို ကောင်စားတွေ ငါတို့ ပစ်သတ်ခဲ့တာပေါ့ကွာ...”

သည်တိုက်ကွက်ဖြင့် အတိုက်ခံလိုက်ရတော့ ဂရီဂို လည်း စိတ်မထိန်းနိုင်တော့။ ထိုင်နေရာမှ ထသည်။ ရော်ဘာစဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အရုပ် တရုပ်လို။ ဗဲလက်အား ဆင်ဝင်အောက်သို့ တွန်းထုတ်သည်။ ဗဲလက်၏ ဘွတ်ဖိနပ် ဖနောင့်များကို တက်နင်းမိသည်။ နောက်ပြီး မနှစ်မြို့သော လေသံဖြင့် ကြိမ်းလိုက်၏။

“မင်း ခုထွက်သွားရင်သွား၊ မသွားရင် မင့်ပေါင် နှစ်ခြမ်း ဆွဲဖြုတ်လိုက်မယ်”

အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ် သဘောမကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းယမ်းသည်။ ပြီးတော့ ဂရီဂိုအား မနှစ်မြို့စွာ ကြည့်သည်။ မိရှာ နှုတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည်။ နှုတ်ခမ်း ကို ကိုက်ထားသည်။ သူ့လျှာဖျားပေါ် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည့် အမျက်ဒေါသ စကားလုံးများကို ကြိုးစား ထိန်းချုပ်နေရကြောင်း သိသာသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ တခြားလူတွေ ဘာတွေပြော၊ ဘာတွေလုပ် ဆိုတာကို သူက ဘာကိစ္စ သူ့အလုပ်ကြီး တခုလို လုပ်ပြီး ပြောနေရတာလဲ၊ သူက ငါတို့နဲ့ ဘာတွေ သဘောထားတွေ ကွဲပြားနေရတာလဲ”

စိတ်ကသိကအောက်ဖြင့် အကဲဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ဗဲလက်၏ အပြုအမူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂရီဂို သူ့ကို ခရစ္စတိုးနီးယားက စာနာနားလည်စွာ ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်အောက်တွင် ဂရီဂို ပြုံးသည်။ ရိုးသားသော အပြုံး။ ကလေး တစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုး။

“ငါ ဒီကောင်ကို ထိုးမိတော့မလို့နော်။ ထိုးလိုက် မိရင်လည်း ဒီကောင် သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ကုန်တော့မှာ”

“ကဲ...ဒီတော့ မင်း ဘယ်လိုစဉ်းစားလဲ၊ ငါတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တခုတော့ ချရမယ်လေ”

မိရှာကော်ရှိဖွိုင်း မေးခွန်းထုတ်သည်။ အေးစက် မာကျောသော သူ့အကြည့်အောက်တွင် အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ် မနေတတ်မထိုင်တတ် တလှုပ်လှုပ် တရွရွ။ ပြီးမှ ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး ဖြေသည်။

“အဲ...ဘာဖြစ်တယ် မိရှာ၊ ဂရီဂိုပြောတာ တနည်းအားဖြင့် မှန်တာပဲ။ ငါတို့ရဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေ ကောက်သိမ်းပြီး ဘယ်လိုလုပ် အသာလေး လစ်ပြေးလို့ ရမှာလဲ။ ငါတို့မှာ ထည့်စဉ်းစားရမယ့် မိသားစုတွေ ရှိသေးတယ်လေ။ နေဦး၊ ခဏနေဦး..”

စိတ်မရှည်ဟန်ရှိသည့် မိရှာအကြည့်ကြောင့် အိုင်ဗန် ကမန်းကတန်း ပြောသည်။

“ထင်နေတာတွေ ဖြစ်ချင်မှလည်း ဖြစ်လာမှာပါကွာ.. ဘယ်သူ ဘာသိနိုင်မှာလဲ။ သူတို့ရဲ့ သီးခြားတပ်ဖွဲ့ကို ဆီထရာကော့မှာ လူစုခွဲလိုက်ကြတယ်လေ။ ဒီတော့ တခြားအဖွဲ့တွေ လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါတို့ အချိန်စောင့်မယ်ဆိုရင် နည်းနည်းစောင့်လို့ရတယ်ကွ။ ငါ့မှာ မိန်းမရှိတယ်၊ ကလေးရှိတယ်၊ ငါတို့ အဝတ်အစားတွေက စုတ်ပြတ်နေပြီ။ ပြီးတော့ စားစရာ ဂျုံလည်း မရှိဘူး။ ဒီတော့ ငါဟာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လစ်ပြေးလို့ရမှာလဲ။ သူတို့ကို ဘယ်သူတွေက စောင့်ရှောက် ထားမှာလဲ။ ဘယ်သူတွေက ကျွေးမွေး ထားမှာလဲ”

မိရှာ မျက်ခုံးတွေ မြင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မြေပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီတော့ လစ်ပြေးဖို့ မင်း စိတ်မကူးဘူး ဆိုပါတော့”

သူ ဖြည်းလေးစွာမေးသည်။

“နည်းနည်းစောင့်လိုက်တာ ပိုကောင်းမယ်လို့ ငါထင်တယ်ကွ။ လစ်ပြေးဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးရပါတယ်ကွာ၊ မင်းရော ဘယ်လိုထင်လဲ ဂရီဂို၊ နောက်ပြီး မင်းရော ခရစ္စတိုးနီးယား”

အိုင်ဗန်နှင့် ခရစ္စတိုးနီးယား၏ ထောက်ခံချက်များကို မထင်မှတ်ဘဲ ရလိုက်သည့်အတွက် ဂရီဂို အားတက် သွားသည်။ သူက စောစောကထက် ပိုပြီး စိတ်ပါလက်ပါပြောသည်။

“ဟေ....ငါ ပြောနေတာလည်း အဲဒါပဲလေကွာ၊ ဗဲလက်နဲ့ ငါ သဘောထားကွဲတာလည်း အဲဒါပဲ၊ ငါတို့က အရာရာ တိုင်းနဲ့ အဆက်ဖြတ်လိုက်ရတော့ မှာလား။ တစ် နှစ် သုံးဆိုပြီး တမျိုးတည်း

လစ်ကြမှာလား။ ငါတို့မှာ စဉ်းစားစရာ တွေ အများကြီး ဒါကြောင့် ငါပြောမယ် စဉ်းစားကြပါဦး၊ ထပ်ပြီး စဉ်းစားကြပါဦးလို့”

သူ့စကား လက်စသတ်ချိန်မှာပင် ဘုရားကျောင်း ခေါင်းလောင်းစင်ဆီမှ ခေါင်းလောင်းသံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ် လာသည်။ ခေါင်းလောင်းသံ တည်ညံ့က ရွာကွက်လပ်ဆီ၊ လမ်းကြီးများဆီနှင့် လမ်းကြိုလမ်းကြား ကလေးများဆီအထိ လွင့်ပျံ့သွားသည်။ ဘုရားကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံက တရွာလုံးကြားရလောက်အောင် အဆက်မပြတ် မြည်ဟည်း နေသည်။ ရေပြင်ထက် မှာရော၊ ကုန်းမြေထက်မှာရော၊ တောင်ကုန်းများဆီမှာရော ကျယ်ကျယ် လောင်လောင် တဒေါင်ဒေါင် ဖြင့်။

“ကဲ...တပ်လုန့်သံ ထွက်လာပြီ”

ခရစ္စတိုးနီးယား မျက်စိ ပေကလပ် ပေကလပ် လုပ်သည်။

“ငါတော့ ငါ့လှေဆီကိုသွားမယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးပြီး တောထဲဝင်နေမယ်၊ အဲဒီကြားထဲကမှ သူတို့ ငါ့ကို ရှာလို့တွေ့သွားလည်း မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ”

“ကဲ...ကဲ..ခု ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

ကော်ရီဗွိုင်းက အဘိုးကြီးတစ်ဦးလို ထိုင်ရာမှ လေးလေးလံလံထသည်။

“ငါတို့တော့ ချက်ချင်းမသွားသေးဘူး”

ဂရိုဂ်က အခြားသူများအတွက်ပါ ဖြေလိုက်၏။

မီရှာ မျက်ခုံးများပင့် ပြန်သည်။ နဖူးပေါ်ကျနေသည့် ရွှေရောင်ဆံပင် တထွေးကြီးကို လက်ဖြင့် သပ်တင်သည်။

“ကဲ...နုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့လျှောက်မယ့် လမ်းတွေက လမ်းကြောင်းတွေ မတူနိုင်ဘူးဆိုတာ ရှင်းနေပြီပဲ”

အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ်က ပြုံးလိုက်သည်။ အားတုံ့ အားနာ အပြုံး။ တောင်းပန်သော အပြုံး။

“မင်းက အသက်အရွယ်ငယ်တယ်၊ အားမာန်ရှိတယ် မီရှာ၊ သူတို့နှစ်ယောက် တွဲပြီး နောက်တချီ ပြေးမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ မင်းထင်လား၊ သူတို့ အတူပြေးကြမှာပါ၊ မယုံမရှိနဲ့ ဟေ့ကောင်”

မီရှာကော်ရီဗွိုင်း အခြားသူများကို ထားခဲ့သည်။ ခြံဝိုင်းထဲမှ ဖြတ်ပြီး အနီးအနားရှိ တလင်းပြင်သို့ သွားသည်။ မြောင်းထဲတွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်နေသည့် ဗဲလက်ကို တွေ့ရသည်။ မီရှာ သွားလျှင် သည်လမ်းကပဲ သွားလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆထားပုံ ရသည်။ ဗဲလက် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ မီရှာကို

ဆီးကြိုပြီး မေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

“သူတို့က ငြင်းကြတယ်”

“သူတို့ တသံတည်း ထွက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါ သိထားပါတယ်။ ဒီကောင်တွေက ပျော့ညံ့တယ်ကွ၊ ဟို.. ဂရစ်ရှ်ကာ ဆိုတဲ့ မင့်သူငယ်ချင်းကတော့ သောက်ကျင့်ယုတ်တဲ့ ခွေးဆိုး။ ဒီကောင်က သူ့ကိုယ်သူပဲ ချစ်တဲ့ကောင်၊ ဒီကောင် ငါ့ကို စော်ကားတဲ့ ခွေးဆိုး။ သူက ပိုပြီး သန်မာထွားကျိုင်းတာနဲ့ သူတပါးကို လိုက်ဗိုလ်ကျနေတာ။ ငါ့မှာ လက်နက်မရှိလို့ ပေါ့ကွာ၊ ရှိလို့များ ကတော့ ဒီကောင်ကို အသေသတ်မိမှာ”

ဗဲလက် အသံအစ်အစ်ဖြင့် ပြော၏။

ဗဲလက်နှင့် ယှဉ်ပြီး လျှောက်လာသည့် မီရှာက သူ့ဆံပင် ကြမ်းကြမ်းထောင်ထောင်များကို ကြည့်သည်။ “အင်း ... သူကလည်း မင်းကို အသေသတ်ပစ် နိုင်တာပဲကို အော့ကြောလန်ရေ” ဟုလည်း တွေးသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သည်။ သူတို့နှင့် အတူ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည်မှာ ခေါင်းလောင်းသံ တည်ညံ့။

“ငါ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့လေကွာ” ဟု မီရှာက အကြံပြုသည်။

“ငါတို့ စားနပ်ရိက္ခာ နည်းနည်းယူပြီး လစ်ကြတာပေါ့၊ ငါတို့ ခြေကျင်ပဲ သွားမယ်လေ၊ ငါ့မြင်းကို ထားခဲ့မယ်၊ မင်းမှာ သယ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး မဟုတ်လား”

“ငါ့မှာ ဘာမှ မရှိဘူး”

ဗဲလက် ခြောက်ကပ်စွာပြောသည်။

“အိမ်တွေ ခြံတွေ ဝယ်လောက်အောင်လည်း ငွေ မစုမိခဲ့ဘူး၊ အခု နောက်ဆုံး ဆယ့်ငါးရက်စာ လုပ်ခ တွေတောင် မထုတ်ရသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုက်ပူ သူဌေး အဘိုးကြီး မိကျော့ ငါ့လုပ်အားခတွေ စားပြီး ပိုပြီး ဗိုက်ပူပါစေ တော့ကွာ၊ ဒီငွေတွေ မပေးရတော့ဘူး ဆိုတော့ အဘိုးကြီး ဝမ်းသာအားရ ထကနေမှာပဲ”

ခေါင်းလောင်းထိုးသံ ရပ်သွားသည်။ ငိုက်မျဉ်းစဖွယ် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို နှောင့်ယှက်မည့်အသံ မရှိတော့။ ကြက်ကလေးများသည် လမ်းဘေးတလျှောက်ရှိ ပြာများကို ထိုးဆိတ်နေကြသည်။ နွားပေါက်ကလေးများ ခြံစည်းရိုးများ အောက်တွင် ပေါက်နေမည့် နွယ်များ မြက်များကို လိုက်ရှာနေကြသည်။ မီရှာ နောက်ဘက်သို့ ပြန်ကြည့်သည်။

ကော့ဆက်များ ရွာကွက်လပ်တွင် ကျင်းပမည့် အစည်းအဝေးဆီသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ သွားနေကြသည်။ တချို့က အပြေးအလွှား သွားရင်း ဝတ်ဆင်လာသည့် ကျူးနစ်အင်္ကျီမှ ကြယ်သီးများကို တပ်ကြသည်။ မြင်းသည်တော်တစ်ဦး ရွာကွက်လပ်ကို အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ဖြတ်စီးသွားသည်။ ချောင်းနံဘေး တွင် လူစုလူဝေးကြီး ဖြစ်လာသည်။ မိန်းမများက ပဝါဖြူများ စည်းလျက်။ စကတ်များ ဝတ်ဆင်လျက်။ ယောက်ျားများကတော့ အမည်းရောင်အစုအဝေးကြီး။

လက်ဆွဲပုံးများ ဆွဲလာသည့် မိန်းမတစ်ယောက် သူတို့လျှောက်လာသည့် လမ်းအလယ်တွင် ရပ်နေသည်။ သူမက အယူသီး အစွဲကြီးသူ၊ သူတို့ ဦးတည် လျှောက်လှမ်းနေသည့် လမ်းကြောကို ရှေ့မှ ဖြတ်မလျှောက်လို၊ သူမက စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုး ပြောသည်။

“လာ....လာ....လာကြစမ်းပါတော်၊ တော်တို့ရဲ့ လမ်းကြောင်းရှေ့က ဖြတ်မလျှောက်ချင်လို့”

မိရှာ သူမကိုနှုတ်ဆက်သည်။ သူမက ဝင်းဝင်းပပ ပြုံးလျက် မေးသည်။

“ကော့ဆက်တွေအားလုံး အစည်းအဝေးကို သွားနေကြပြီ၊ ရှင်က ဘယ်ကို ခြေဦးလှည့်နေတာလဲ၊ ရှင်သွားတဲ့ လမ်းက မှားနေတယ်နော် မိရှာ”

“ငါက အိမ်မှာ လုပ်စရာ အလုပ်ကလေး ရှိနေ လို့ပါဟာ”

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းသွယ်ကလေးထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ မိရှာ အိမ်ခေါင်မိုးကို မြင်နေရပြီ။ ဆက်ရက် ၄က်အိမ် ကလေးတွင် တွဲချည်ထားသည့် ချယ်ရီကိုင် ခြောက်ကလေး လေထဲတွင် လှုပ်ယမ်းနေသည်။ တောင်ကုန်းထိပ်ပေါ်ရှိ လေရဟတ်မှ ဒလက်များ ဖြည်းဖြည်းချင်း လည်ပတ်နေသည်။ စုတ်ပြနေပြီ ဖြစ်သည့် ရွက်ထည်တစ်ခုသည် သံပေါင်ကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေသည်။

နေပူရှိန်က သိပ်မပြင်းလွန်း။ သို့ပေမဲ့ နွေးနွေး ထွေးထွေးတော့ ရှိသည်။ လတ်ဆတ်သော လေနအေး ကလေးက ဒွန်မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တညင်းညင်း တိုက်ခတ်နေသည်။ ခြံဝိုင်းတဝိုင်းထဲတွင် မိန်းမတချို့က အိမ်ကြီးတလုံးကို ရွံ့မံပြီး ထုံးသုတ်နေသည်။ အီစတာ ပွဲတော်အတွက် ပြင်ဆင်နေကြခြင်း။ သူတို့ထဲမှ မိန်းမတစ်ယောက် ရွံ့များကို နွားချေးနှင့် ရောနယ်ထားသည့် အပုံထဲတွင် ပတ်ချာလည် လှည့်လျှောက်နေသည်။ သူမက စကတ်ကို ခပ်မြင့်မြင့် မထားသည်။ ပြည့်ဖြိုး ဖြူဖွေးသော ခြေထောက်များကို စေးစေးကပ်ကပ် ရွံ့တွေထဲမှာ မနည်းကြီး အားစိုက်ရုန်းထွက်ပြီး လမ်းလျှောက် ရသည်။ အခြားမိန်းမ နှစ်ယောက်ကတော့ ကျူပင်အမိုးအောက်တွင် ထောင်ထားသည့် လှေကား နှစ်စင်းပေါ်မှာ။ အိမ်နံရံများကို ထုံးသုတ်နေခြင်း။

သူမတို့ အလုပ်လုပ်ရင်း တေးသီချင်း သီကြွကြသည်။

မုဆိုးမ အစ်မကြီး မာရီယာက မိရှာကို ကြည့်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ကက်ဦးထုပ်ကို မပြီး အသံမဲ့ နှုတ်ဆက်သည်။ သူမ မျက်နှာတွင် တင်းတိပ်တွေ ရှိသည်။ သို့ပေမဲ့ ချောသည်။ သူမ တေးဆိုနေသည့် အသံက ခပ်နိမ့်နိမ့်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် အသံမျိုး။ သူမ တေးဆိုကောင်းတာ၊ အသံကောင်းတာ တရွာလုံး အသိ။ ရွာထဲမှာ နာမည်ကြီး။

“ကျွန်မချစ်သူ အမြောက်တပ်သားကြီးက

အမြဲထာဝစဉ် ကျွန်မအကြောင်း စဉ်းစားနေ..

ဪ...ဒီစစ်ပွဲကြီးမှာ ကျွန်မချစ်သူထက်ပိုပြီး

ဆုံးရှုံးနစ်နာ ဝေဒနာခံစားရသူ ဘယ်သူမှ မရှိပါချေ”

အခြားမိန်းမနှစ်ဦးက သူ့စာသားများအတိုင်း လိုက်ဆိုသည်။ ထို့နောက် သုံးယောက်ပေါင်းပြီး ခါးသီးနာကြည်း သည့် ခံစားချက်များကို အပြစ်မဲ့စွာ ငိုညည်းကြသည်။

“အဲဒီနောက်မှာ စာတစောင် ရောက်လာ

ကျွန်မချစ်သူ မောင်တစ်ယောက် တိုက်ပွဲကျဆုံးရှာ ဪ...ချစ်သူရယ်၊

ကျွန်မ အသည်းနှင့် ရင်နှင့် ချစ်ရတဲ့သူရယ်... ခုတော့ ချုံပုတ်တခုရဲ့အောက်မှာ

ကြွေလွင့်ရှာပေါ့ကွယ်”

မိရှာနှင့်ဗဲလက် ခြံစည်းရိုးနားမှ ကပ်လျှောက်ရင်း သီချင်းကို နားစွင့်ကြသည်။ ခေါင်းစည်းပဝါ အောက်တွင် မျက်ရည်ကြည်များဖြင့် အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည့် မျက်လုံးများက မိရှာကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ရွံ့စက်များဖြင့် ပေရေညစ်ပတ်နေသည့် သူမ၏မျက်နှာ အပြုံးတပွင့် လင်းလက်သွားသည်။ သူမက ရမ္မက်သည်းသော အသံကို ရင်ထဲမှ ဖွင့်ထုတ်သည်။

“လေအဝှေ့၊ လေအမွှေ့မှာ...

ရစ်ခွေဆံနွယ် ကလေးတွေ..

ကျွန်မချစ်သူရဲ့ ခွေခွေလိပ်လိပ်

ရွှေရောင်ဆံနွယ်ကလေးတွေ လွင့်လို့ ပျံလို့။

နောက်ပြီး သူ့မျက်လုံးတွေ၊

မည်းနက် နက်ရှိုင်းတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကိုတော့

သပိတ်ရောင်ထနေတဲ့ တောကျီးကန်းတစ်ကောင် က ထိုးဆိတ်
ယူဆောင်သွားလေပေါ့”

မိရှာက မာရီယာအား ပြုံးပြသည်။ ကြင်နာသော အပြုံး၊
မိန်းမများအတွက် သူ အမြဲဆောင်ထားသော အကြင်နာ ပြုံးကလေး။ မာရီယာ
ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လှေကားပေါ်မှ ခါးကိုင်းလျက်
ငုံ့ကြည့်ပြီး-

“မိရှာ ဘယ်သွားနေတာလဲဟင်”

“ငါးဖမ်းထွက်နေတာ”

“အချစ်ကလည်း... သိပ်အဝေးကြီး လျှောက်မသွားနဲ့လေ၊ ဒါမှ
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကျီထဲသွားပြီး အချစ်ပလူး ဖို့ အချိန်ရမှာပေါ့ နော်...နော်”

“ဟဲ့-အရှက်မရှိတဲ့ဟာမ၊ ပေါ့ပေါ့တန်တန်တွေ တော်တော်ပြော”

မာရီယာက လျှာဖျားကလေးကို ‘ထပ်’ ခနဲ အသံ မြည်အောင်
ပြုလုပ်သည်။ ထို့နောက် ရယ်ရယ်မောမော ဖြင့် လက်ထဲမှ စုတ်တံကို
ငှေ့ယမ်းလိုက်ရာ မိရှာ ကက်ဦးထုပ်ပေါ်နှင့် ဂျာကင်အင်္ကျီပေါ်သို့ ထုံးစက်တွေ
ကျကုန်သည်။

“ဟယ်... မိရှာကလည်းကွယ်၊ ဒါဆိုလည်း ဗဲလက်ကိုဖြစ်ဖြစ်
ခဏငှားပါလားဟယ်၊ သူဆိုရင် အိမ်သန့်ရှင်းရေး လောက်တော့
ကူညီလုပ်ပေးနိုင်မယ်လေ”

အခြားမိန်းမတစ်ဦးက မာရီယာပြောသည့်အတိုင်း သံယောင်လိုက်ပြီး
ပြောသည်။ နို့နှစ်ရောင်သွားများ ပေါ်သည် အထိ ပြုံးရယ်ပြသည်။ မာရီယာက
ထို အမျိုးသမီးအား တစုံတရာ ကပ်ပြောလိုက်တော့ ထိုအမျိုးသမီး မပြုံးဘဲ
ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ပစ်လိုက်၏။

“တဏှာရာဂကြီးတဲ့ ကောင်မတွေ”

ဗဲလက် မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်းများ

သွက်သွက်လှမ်းသည်။ သို့သော် မိရှာက သူ့ကို သိမ်မွေ့သော အပြုံးဖြင့် အမှား ပြင်ဆင်ပေးသည်။

“တဏှာရာဂကြီးတာ မဟုတ်ဘူး ဗဲလက်၊ တရွာတည်းသားတွေဆိုတော့ နောက်နောင်ပြောင်ပြောင် စကားတွေ ပြောပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မြူးမြူးကြွကြွ ကလေးနေဖို့ ကြိုးစားကြတာပါ။”

“ကဲ...ငါသွားတော့မယ်၊ သွားသာ သွားရတယ်၊ ငါ့ချစ်သူ မာရီယာကို ထားခဲ့ရတော့မှာပေါ့လေ”

သူ့ခြံတံခါး မလွယ်ပေါက်ကလေးမှ လှမ်းဝင်ရင်း မိရှာ တတွတ်တွတ်ပြောလိုက်၏။

(၄)

မိရှာ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ အချိန်အတန်ကြာအောင် ဆက်ပြီး ထိုင်နေကြသည်။ စကားတော့ မပြောမိကြ။ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံက တရွာလုံး၏ ဝေယံထက်တွင် အော်မြည်နေ၏။ သူတို့ အိမ်၏ ပြတင်းပေါက်မှန်ပေါင်များကို ရိုက်ခတ်နေ၏။ အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ်က ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ ငေးကြည့် နေသည်။ အပိုင်းပိုင်းကျိုးပဲ့နေသည့် အိမ်ရိပ်တခု မြေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။ ထွက်ပြုစ မြက်နုကလေးများ တွင်တော့ အဖြူရောင်သမ်းသည့် မြူနှင်းများ။ ပြတင်းမှန်မှတစ်ဆင့် ကြည့်ရသည့်တိုင် မိုးကောင်းကင်ကြီးက ပြာပြာ လွင်လွင်။ အိုင်ဗန်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားသည့် ခရစ္စတိုးနီးယားကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဇာတ်လမ်းက ဒီလောက်နဲ့ပဲ ပြတ်ချင်လည်း ပြတ်သွားမှာပါကွာ၊ မိဂူလင့်စ်ကကောင်တွေက တပ်နီတော်တွေကို ဖြိုခွဲပစ်လိုက်ပြီဆိုတော့ ဒီအနီကောင်တွေ ရှေ့ဆက်တိုးလာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။”

“မဟုတ်ဘူး ဟော့ကောင်”

ဂရီဂို တကိုယ်လုံး အကြောဆွဲသလို တွန့်လိမ်သွားသည်။

“သူတို့ ဒီဇာတ်လမ်းကို ပျိုးထားပြီ။ ဒီတော့ သူတို့ ဒီဇာတ်လမ်းအတိုင်း ဆက်ကကြမှာပဲ၊ ကဲ...ငါတို့ ရွာကွက်လပ် ကို သွားကြမှာလား။”

အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ် သူ့ကက်ဦးထုပ်ကို လှမ်းယူသည်။ ပြီးတော့ သူ့သံသယစိတ်များကို ရှင်းပစ်သည့် သဘောဖြင့် မေးခွန်းထုတ်ကြည့်သည်။

“အင်းလေ ငါတို့တတွေ သံချေးတက်ပြီး သုံးမရတဲ့ကောင်တွေ

ဖြစ်နေမလား မသိဘူး။ မိရှာ ဆိုတဲ့ကောင်က သွေးဆူလွယ်တဲ့ကောင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က တက်ကြွတယ်၊ ဖျတ်လတ်တယ်ကွ၊ ငါတို့ အုပ်စုထဲမှာ ဒီကောင်ကတော့ စုန်းပြူးတစေ့ပဲ”

ဘယ်သူမျှ အဖြေမပေးကြ။ တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ရွာကွက်လပ်ဘက် သို့ ချိုးကွေ့ လိုက်ကြ၏။

အတွေးထဲ နစ်နေသည့် အိုင်ဗန်အလက်ဇီဗစ်ချ် မြေကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်လျက် လျှောက်လာသည်။ သူသည် သူ့အသိစိတ်က ထောက်ပြနေသည့်အတိုင်း လိုက်မလုပ်မိဘဲ လမ်းမှားပေါ် လျှောက်လှမ်းနေမိပြီလား ဟူသော အတွေး တရပ်က သူ့ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေသည်။ ဗဲလက်နှင့် မိရှာတို့လုပ်တာ မှန်သည်။ သူတို့အားလုံး ဖင့်နွေးတုံ့ဆိုင်းမနေဘဲ တခါတည်း ပြေးသင့်ကြသည်။ သူ့အပြုအမူ၊ သူ့လုပ်ဆောင်မှု မှန်ကန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ဖို့ အားထုတ်မှုတွေ အရာမထင် ဖြစ်ကုန်သည်။ မဲတင်းထားသည့် စိတ်ကူးတွေ တစစီကြွေမှုကုန်သည်။ စားကျက်မြက်ခင်းပြင်ထဲရှိ ရေခဲပြင် အလွှာပါးပါး ကလေး မြင်းတစ်ကောင်၏ သံခွာအောက်တွင် တစစီ ကြွေမှုကုန်သည့်နှယ်။ ရွာကွက်လပ်သို့ လျှောက်သွား နေစဉ် အတွင်း သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဂရီဂိုကို ရော ခရစ္စတိုးနီးယား ကိုပါ ပြောမပြဖြစ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မိမိနှင့် ဘဝချင်း ခြားတော့မည်။ သူတို့ မိမိနှင့် မတူခြားနားသည့် လမ်းကြောင်း ကို လျှောက်ကြတော့မှာပါကလား ဟူသော အသိကြောင့် သူ ကြေကွဲမိသည်။ နောက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ကြုံရမည့် ဘေးအန္တရာယ်များအတွက် သူ့ရင်ထဲ အသည်းထဲမှ စိုးရိမ်မိသည်။ ကြောက်လန့်မိသည်။ သူတို့သုံးယောက် သည် ဗဲလက်၏ အကြံပြုချက်ကို ပူးတွဲဆန့်ကျင်ခဲ့ကြသည်။ မိမိတို့၏ မိသားစုများကို အကြောင်းပြချက်အဖြစ် အသုံးချ ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ၎င်းအကြောင်းပြချက်သည် ယတိပြတ် မဟုတ်ကြောင်း၊ သူတို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကန်ကြောင်း၊ အထောက်အကူ မပြုနိုင်ကြောင်းကို သူတို့ သုံးယောက်စလုံး သိနေသည်။ ခုတော့ သူတို့ သုံးယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသည်။ အိုးတိုး အမ်းတမ်းဖြင့် အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေသည်။ သူတို့ တစ်ဦးပေါ် တစ်ဦး ကလိမ်ကကျစ်နှင့် ရှက်ဖွယ်လိလိကိစ္စတခုခု လုပ်ထားမိသလိုလို။ သူတို့ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ သို့သော် လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်း မိုကွေ့ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသောအခါ အိုင်ဗန်သည် ဆက်ပြီး အောင့်အည်း သည်းမခံ နိုင်တော့။ သို့ဖြင့် သူက ပြောလိုက်သည်။

“ငါတို့ ဘာမှမိုးကွယ်နေဖို့ မလိုပါဘူးကွာ။ ငါတို့ ဟာ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာက ပြန်လာတဲ့ ဘော်လ်ရှီဗစ် တွေပါ။ ခုတော့ ငါတို့ဟာ

ချုံ့ပုတ်တွေအောက်ကို သွားဝင်ပြီး ပုန်းဖို့ခိုဖို့ စဉ်းစားနေကြတယ်။ ငါတို့ အတွက် တခြားလူတွေ တိုက်ပွဲဝင်ကြပါစေဦးကွာ။ ဒါပေမဲ့ တို့ကတော့ တို့မိန်းမတွေနဲ့ အိမ်မှာ နေလိုက် ကြဦးမယ်”

“တိုက်ခိုက်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့ဘက်က တာဝန် ကျေသင့်သလောက် တာဝန်ကျေခဲ့ပြီးပြီ။ တခြားလူတွေ တိုက်ကြဦးပေါ့ကွာ”

ဂရီဂို ရန်ထောင်သည်။ ပြီးတော့ တဖက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“နောက်ပြီး ဒီကောင်တွေက ဘာကောင်တွေလဲ” ဟု ခရစ္စတိုးနီးယားက ထပ်ဖြည့်ပြောသည်။

“သူခိုးဓားပြအုပ်စုတွေ မဟုတ်လား။ အဲဒီလို ကောင်တွေနဲ့ ငါတို့က သွားပေါင်းရမလား။ သူတို့ကို ဘယ်လို တပ်နီတော်တွေလို့ ပြောကြလဲ။ မိန်းမတွေကို မုဒိမ်းကျင့်တယ်၊ ကော့ဆက်တွေကို လုယက်တိုက်ခိုက်တယ်။ ဒီတော့ကွာ ငါတို့ ဘာပဲလုပ်လုပ် ချင့်ချင်ချိန်ချိန် လုပ်ကြရတော့မယ်။ မျက်ကန်းတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း ကုလားထိုင်နဲ့ တိုက်မိပြီး အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်နေမှာပဲ”

“ဒီတော့ မင်း ခုပြောသွားတာတွေ အားလုံး မင်း မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ရတာတွေ ချည်းပဲလား ခရစ္စတိုးနီးယား”

အိုင်ဗန်က တင်းမာစွာမေးသည်။

“အဲဒီအကြောင်းတွေကို လူတွေ ပြောနေကြတာပဲဟာ...”

“ဪ...လူတွေ....လူတွေ...”

(၅)

ရွာကွက်လပ်ထဲတွင် သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်မှာ အစင်းအကျားများ ပါသော ကော့ဆက် ဘောင်းဘီ တွေ၊ ကက်ဦးထုပ်တွေ၊ ဟိုနေရာ သည်နေရာတွင် ပြောက်တိပြောက်ကျား တွေမြင်ရသည့် အနက်ရောင် သားမွေးကက် ဦးထုပ်တွေ။ ရွာထဲမှ ယောက်ျားတွေ အားလုံး စုဝေးနေကြပြီ။ မိန်းမတွေ တစ်ဦးတလေမျှမပါ။ အဘိုးကြီးတွေ၊ စစ်ပြန် ကော့ဆက်ရဲဘော်ကြီးတွေ၊ နောက်ပြီး အသက်အရွယ်ငယ်သေးသည့် လူလတ်ပိုင်းတွေ၊ အသက်အကြီးဆုံး အဘိုးကြီး တွေက ရှေ့ဆုံးမှာ ရပ်ကြသည်။ သူတို့၏ တောင်ဝှေးများကို အားပြုလျက်။ သူတို့ကား ဂုဏ်ထူးဆောင် တရားသူကြီးများ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များ၊

ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးမှူးများနှင့် ဘုရားကျောင်း ကြီးကြပ်ရေးမှူးတို့ ဖြစ်၏။

ဂရီဂိုက အနက်တွင် အဖြူစွက်နေပြီ ဖြစ်သော သူ့အဖေ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးများကို သတိထား ကြည့်သည်။ နောက်တော့ တွေ့ပါသည်။ မိရွန်ဂရီဂိုဗစ်ချ် နံဘေးမှာ မတ်တတ်ရပ်လျက်။ သူတို့ရှေ့တွင်တော့ အဘိုးကြီး ဂရစ်ရှ်ကာ။ မီးခိုးရောင်ကျူးနစ် အင်္ကျီပေါ်တွင် အဆောင်အယောင် တံဆိပ်များ အပြည့်အစုံတပ်လျက်။ အဘိုးကြီး ဂရစ်ရှ်ကာ သည်လည်း သူ၏ ဖုဖုထစ်ထစ် တောင်ဝှေးပေါ်တွင် အားပြုပြီး မတ်တတ်ရပ်နေရသည်။ ပင်တာလီမွန်၊ မိရွန်တို့နှင့်အတူ ရွာထဲမှ သက်ကြီးရွယ်အို ယောက်ျားကြီးအားလုံး ရှိနေကြသည်။ သူတို့ နောက်မှာမှ သူတို့ထက် ပိုမိုငယ်ရွယ်သူများ။ သူတို့ တော်တော်များများသည် ဂရီဂိုနှင့် လက်တွဲလုပ်ကိုင်ဖူး သူတွေ။ ကွင်း၏ ဟိုဘက်ခြမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်မှ သူ့အစ်ကို ပိုင်အိုဇျာကို ဂရီဂို တွေ့ရသည်။ ရုရှားအင်္ကျီပေါ်တွင် စိန်ဂျော့ သူရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ်ကို တပ်ဆင်လျက်။ လိမ္မော်ရောင်နှင့် အနက်ရောင်ဖဲကြိုးများဖြင့် တန်ဆာဆင်ကာ အကြော့သား အခန့်သား မတ်တတ် ရပ်နေသည်။ သူ့နောက် မှာမှ အသက်အရွယ်အငယ်ဆုံး ကော့ဆက်တွေ တစုတဝေးကြီး။

လူစည်းဝိုင်းကြီး၏ အလယ်တည့်တည့်တွင်မူ ခနော်နီခနော်နဲ့ စားပွဲတလုံး။ စိုထိုင်းပြီး ပျော့နေဆဲ မြေကြီးထဲတွင် စားပွဲခြေထောက် လေးချောင်းစလုံး နစ်ဝင်နေသည်။ ထိုစားပွဲတွင် ထိုင်နေသူကတော့ ကျေးရွာ တော်လှန်ရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သူ။ သူ့နံဘေးတွင် လက်ဖက်နှင့် တစ်ဦး၊ ဖဲပြားတပ်ထား သည့် ကာကီကက်ဦးထုပ် ဆောင်းထားပြီး ကာကီ မြင်းစီးဘောင်းဘီ ဝတ်ထားသည်။ သားရေဂျာကင် ပေါ်မှာတော့ ဖွတ်ပြီး ပန်းပွားများ ဆင်ယင်လျက်။ တော်လှန်ရေး ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ သူ့နံဘေးမှ စစ်ဗိုလ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စကားပြောနေသည်။ အရာရှိဖြစ်သူက ဥက္ကဋ္ဌဘက်သို့ ကိုယ်ကို အနည်းငယ်စောင်းကာ ဥက္ကဋ္ဌ ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးများနှင့် သူ့နားရွက်ကပ်ပြီး နားထောင်သည်။ အစည်းအဝေးသည် ပျားအုံမှ ပျားတွေလို တဝီဝီ မြည်နေသည်။ ကော့ဆက်များသည် အချင်းချင်း နောက်ကြ ပြောင်ကြဖြင့် စကားဖောင်ဖွဲ့ နေကြ၏။ သို့သော် သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာများပေါ်တွင် ထင်ရှား ပေါ်လွင်နေသည်မှာ စိုးရိမ်စိတ်များ။ သူတို့အထဲမှ တယောက်ယောက်က ဆက်ပြီး စိတ်ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘဲ အော်ဟစ်လိုက်၏။

“စပါတော့ဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာကို စောင့်နေကြတာလဲ။ လူတိုင်းလိုလို ဒီကိုရောက်နေပြီဟာ”

အရာရှိဖြစ်သူ ခါးဆန့်လိုက်၏။ ခေါင်းပေါ်မှ ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်သည်။ စကား စပြောသည်။ သူ့မိသားစုများနှင့် စကားစမြည်ပြောသလို

ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ကလေး ပြောသည်။

“ဒီရွာရဲ့ သက်ကြီးဝါကြီး လူကြီးသူမများနဲ့ ရှေ့တန်းပြန် ကော့ဆက်ညီနောင် အပေါင်းတို့ ခင်ဗျား၊ ဆီထရာကော့ ရွာမှာ ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကြားသိကြပြီးပြီလား။ လွန်ခဲ့တဲ့ တရက် နှစ်ရက်လောက်တုန်းက ဆီထရာကော့ကို တပ်နီတော် သီးခြားတပ်ဖွဲ့တွေ ရောက်လာတယ်။ ယူကရိန်းက သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ဂျာမန်တွေက ဒွန်ပြည် နယ်ဘက်ကို ဆင်းလာရင်း တပ်နီတော်တွေကို မီးရထား လမ်းကြောင်းဘက် မကပ်နိုင်အောင် တိုက်ထုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ တပ်နီတော်ဟာ ဆီထရာကော့ရွာထဲ ဝင်ကြတယ်။ ကော့ဆက်တွေရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို လုယက်တိုက်ခိုက် ကြတယ်။ မိန်းမတွေကို မုဒိမ်းကျင့် ကြတယ်။ တရားမဝင် အဖမ်းအဆီးတွေ ပြုလုပ်ကြတယ်...စသဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ အမင်္ဂလာ သတင်းတွေကို နီးနားဝန်းကျင်ရွာတွေက ကြားသိရတော့ တပ်နီတော် တွေကို ပိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ သီးခြားတပ်ဖွဲ့ တဝက်လောက် ချေမှုန်းခံလိုက်ရတယ်။ ကျန်တဲ့တဝက်ကတော့ အကျဉ်းသားများအဖြစ် အဖမ်းခံလိုက် ရတယ်။ မီဂူလင့်စ်နဲ့ ကာဇန့်စ်တိုက်နယ်တွေက သူတို့နယ်မြေတွေပေါ်က ဘော်လ်ရှီဗစ်အစိုးရကို တွန်းလှန်ပစ်ခဲ့ကြတယ်။ ငြိမ်းချမ်းသာယာတဲ့ ဒွန်နယ်မြေကို ကာကွယ်ဖို့ ကော့ဆက်ကျေးရွာ သေးသေးကလေးတွေက စပြီး ကော့ဆက် ကျေးရွာကြီးတွေ အထိ စုပေါင်းညီညွတ် လက်တွဲပြီး လှုပ်ရှားခဲ့ကြတယ်။ ဗီရှင်စကာမှာ တော်လှန်ရေး ကော်မတီကို အလျင်အမြန် ဖွဲ့စည်းကြတယ်။ ပြီးတော့ တိုက်နယ်ဥက္ကဋ္ဌတစ်ဦး ရွေးချယ်တင်မြှောက် ခဲ့ကြတယ်။ ကျေးရွာအများစုမှာ အဲဒီအတိုင်း လုပ်ဆောင် ခဲ့ကြတယ်”

ဟောပြောချက် သည်အဆင့်သို့ ရောက်တော့ အဘိုးကြီးတွေ ဆက်ပြီး အောင့်အီးမနေနိုင်တော့။ သူတို့ထံမှ ပွစိ ပွစိနှင့် တီးတိုးတတ်တိုးသံတွေ ထွက်လာသည်။ ကျော့ကွင်းထဲမိနေသည့် ဝံပုလွေတစ်ကောင်လို မိမိထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း တလူးလူး တလွန့်လွန့် ဖြစ်နေသူကတော့ တော်လှန်ရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌပင် ဖြစ်တော့၏။

“နေရာတိုင်း ဒေသတိုင်းမှာ သီးခြားတပ်ဖွဲ့တွေ ဖွဲ့စည်းနေကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့လည်း ရှေ့တန်းပြန်ကော့ဆက်များ သီးခြားတပ်ဖွဲ့တဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းသင့်တယ်။ ဒါမှ ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာတဲ့ သူခိုးဓားပြအသစ်တွေ ကျုပ်တို့ တိုက်နယ်ကို ဝင်မလာ အောင် တားဆီးကာကွယ်နိုင် မှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ထူထောင်ရမယ်။ ကျုပ်တို့ အနီရောင်အစိုးရကို မလိုချင်ဘူး။ သူတို့က လွတ်လပ်ရေးကို သယ်ဆောင်မလာဘူး။ သူတို့ သယ်ဆောင်လာတာ သောက်စားရမ်းကားမှုနဲ့ သူတပါး သားမယားတွေကို

လိုက်ဖျက်ဆီးတာလောက်ပဲ သယ်ဆောင်လာတာ။ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ဇနီးတွေနဲ့ အစ်မတွေ၊ ညီမတွေကို ဒီတောင်သူ လယ်သမားကောင်တွေ ဖျက်ဆီးတာ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ငါတို့ရဲ့ ဘာသာရေး ယုံကြည်သက်ဝင်မှုကို သရော်စော်ကား မျက်ကွယ်ပြု မနေနိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ဦးထိပ်တင် အလေးအမြတ် ထားတဲ့ ဘုရားကျောင်းကန်တွေကို မထိမဲ့မြင်ပြုတာ မခံနိုင်ဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပိုင်ဆိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို လုယက်တာ မခံနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်ပြောတာတွေကို ခင်ဗျားတို့ သဘောမတူကြဘူးလား။”

“သဘောတူတယ်”ဟူသော အသံကြီး မိုးချုန်းသလို ရုတ်ခြည်း မြည်ဟည်းလာသည်။ အရာရှိဖြစ်သူက သူတို့၏ ကြေညာချက်ကို စတင်ဖတ်ကြသည်။ ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌက သူ့စာရွက်စာတမ်းများကို မေ့ထားခဲ့ပြီး သူထိုင်နေသည့် စားပွဲမှ အသာလျှို့ပြီး ထွက်သွားသည်။ လူကြီးသူမတသိုက် နားစွင့်ကြသည်။ စကားတခွန်းမျှမပြော။ သူတို့၏နောက်နားရှိ ရှေ့တန်းပြန်တွေ သူတို့အချင်းချင်း တီးတိုး တီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်နေကြသည်။ အသက်ပေါ တက်ကြွမှု မရှိသော စကားများ။

အရာရှိက ကြေညာချက်ကို စဖတ်သည်နှင့် ဂရီဂို လူအုပ်ထဲမှ အသာလျှို့ထွက်သည်။ အိမ်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်သည်။ သူထွက်ခွာသွားသည်ကို မိရွန်က မြင်သည်။ ထို့ကြောင့် ပင်တာလီမွန်အား တံတောင်ဆစ်ဖြင့် တို့ကာ...

“ခင်ဗျားသား အငယ်ကောင်... လစ်ထွက်သွား ပါပြီကော”

ပင်တာလီမွန် ထော့ကျိုး ထော့ကျိုးဖြင့် လူအုပ်ထဲမှ တိုးထွက်သည်။ ပြီးတော့ အရေးတကြီးလေသံ ဖြင့် လှမ်းခေါ်သည်။

“ဂရီဂို”

သားတော်မောင်က ကိုယ်တခြမ်း ပြန်လှည့်သည်။ နောက်ဘက်ကိုတော့ ပြန်ကြည့်ခြင်းမပြု။

“ပြန်လာစမ်းပါ ငါ့သားရယ်”

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားရတာလဲ၊ ပြန်လာစမ်းပါ”

လူအုပ်ဆီမှ အသံတွေ စီစီညံ့ညံ့ ထွက်လာသည်။ ထိုအခါ မျက်နှာတွေ အားလုံး ဂရီဂို ရှိရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့် ကြသည်။

“သူက အရာရှိ ဖြစ်ခဲ့တာပဲဟာ”

“ဘော်လ်ရီဗစ်တွေ ကြားထဲမှာ သူကိုယ်တိုင် ကျင်လည်ခဲ့တာ”

“ကော့ဆက်သွေး မြေကျအောင် လုပ်ခဲ့တာ ဒီကောင်ပေါ့”

“အလကား ... မကောင်းဆိုးဝါးအနီကောင်”

အော်သံဟစ်သံတွေ ဂရီဂိုနားထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူနားထောင်သည်။ အံ့ကြိတ်လျက်၊ စိတ်ထဲ ချီတုချတု ဖြစ်နေတာ သိသာမြင်သာနေသည်။ အစည်းအဝေးသို့ ပြန်သွားရမည်လား။ သို့မဟုတ် နောက်ကြောင်း ပြန်ကြည့်မနော် အိမ်သို့ ပြန်ရမည်လား။ နောက်မှ မျက်လွှာချပြီး လူအုပ်ဆီသို့ ပြန်လာသည်။ ဒါကိုတွေ့ရမှ ပင်တာလီမွန်နှင့် ပိုင်အိုတျာ သက်ပြင်း ချနိုင်သည်။

ထိုနေ့တနေ့တာအတွက် အစီအစဉ်ကို အဘိုးကြီး တွေ အင်တိုက်အားတိုက် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ကြသည်။ မီရွန် ဂရီဂို ရီဗစ်ချ်ကို ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အဆောတလျင် ရွေးကောက်တင်မြှောက် ကြသည်။ တင်းတိပ်လွမ်းသည့် သူ့မျက်နှာ ကြီး ဖြူဖျော့သွားသည်။ သို့ဖြင့် စည်းဝိုင်းသဖွယ် ဝိုင်းထားသည့် လူပုံအလယ်သို့ သူ ထွက်သွားသည်။ နောက်ပြီး စိတ်မသိုးမသန့်ဖြင့် ဥက္ကဋ္ဌ အထိမ်းအမှတ် အဆောင်အယောင်ပစ္စည်းကို လက်ခံသည်။ ကြေးနီလက်ကိုင် သွန်းလုပ် ထားသည့် လက်ကိုင် တုတ်တချောင်း၊ ၎င်းလက်ကိုင်တုတ်ကို ယခင် ဥက္ကဋ္ဌ ဟောင်းထံမှ လွှဲပြောင်းလက်ခံယူရခြင်း။ မီရွန်သည် ယခင်က တကြိမ်တခါမျှ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ယူ မဆောင်ရွက်ခဲ့စဖူး။ သူ့နာမည်ကို သူတို့က ခေါ်သောအခါ သူ တွန့်ဆုတ်နေသည်။ ပထမတော့ ဒီရာထူးကို လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်သေးသည်။ ထိုသို့သော ဂုဏ်ထူးဆောင်ရာထူးသည် သူနှင့်မထိုက်တန်ကြောင်း၊ နောက်ပြီး သူက စာမတတ် ပေမတတ် လူ့အန္တ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ သို့သော် အဘိုးကြီး တွေက ဇွတ်တိုက်တွန်းသည်။ ပြောရလျှင် ရွေးကောက်ပွဲ အခြေအနေက ခါတိုင်းနှင့်မတူ တမူထူးလွန်းသည်။ နောက်ပြီး သူတို့ တိုက်နယ်အခြေအနေ ကလည်း ဆိုးနေပြီ။ စစ်ဖြစ်သည့် နေရာတွင် စစ်ဖြစ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် ဥက္ကဋ္ဌရာထူးကို လက်ခံဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။

ရွေးကောက်ပွဲကို ဟိုအရင်အစဉ်အလာအတိုင်း မကျင်းပကြ။ ရွာတရွာသို့ တိုက်နယ်ဥက္ကဋ္ဌ ရောက်လာပြီ ဆိုသည်နှင့် ကော့ဆက်မိသားစုများမှ အိမ်ထောင်ဦးစီး များကို ဆင့်ခေါ်ပြီး အစည်းအဝေး ပြုလုပ်သည်။ ပြီးတော့ မဲပေး ရွေးချယ်ပွဲ ပြုလုပ်သည်။ မဲပေးပုံကို ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပင်။

“ကော်ရှူနော့ကို ကြိုက်တဲ့လူတွေ ညာဘက်ကို ခွဲထွက်ပါ”

အစည်းအဝေး တက်ရောက်လာသူ အားလုံး လက်ယာဘက်သို့ သွားကြသည်။ ဖိနပ်ပြင်သမား တစ်ယောက်ပဲ သစ်ငုတ်တိုကြီးလို နေရာမှ

မရွေးဘဲ ကျန်ခဲ့သည်။ သူကတော့ ကော်ရှူနေတဲ့အပေါ် အငြိုး အတေး ရှိထားသူ။

မိရွန် မျက်တောင်ပင် မခတ်ထားလိုက်မိ၊ သူ့ လက်ထဲသို့ ဥက္ကဋ္ဌ အဆောင်အယောင် လက်ကိုင်တုတ်ကို ထိုးထည့်လိုက်ကြ၏။ လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ဝေါခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကဲ..ကဲ..ဘယ်လိုလဲ..ကျုပ်တို့ကို ကျွေးမွေး ပြုစုဦးလေ”

“ဥက္ကဋ္ဌအသစ်ကို လေထဲလွှင့်ကြ မြှောက်ကြကွာ”

သို့သော် အရာရှိဖြစ်သူက ဝင်တားသည်။ ပြီးတော့ အစည်းအဝေး လုပ်ငန်းသဘောအရ ဆက်လုပ်ဖြစ်အောင် လိမ်လိမ်မာမာ ပါးပါးနပ်နပ် ဦးစီးဦးဆောင် ပြုသည်။ သူတို့ ဆက်လက်ဖြေရှင်းရမည့် ပြဿနာများ ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။ ကျေးရွာသီးခြားတပ်ဖွဲ့ အတွက် တပ်ဖွဲ့မှူးတစ်ဦး ရွေးချယ်တင်မြှောက်ဖို့ ကျန်နေသေးကြောင်း သတိပေး သည်။ သူသည် ဗီရှင်စကား ကတည်းက ဂရီဂိုအကြောင်း ကြားခဲ့ရတာ ဖြစ်မည်။ အကြောင်းမှာ သူက ဂရီဂိုအကြောင်း ချီးကျူးခန်းဖြင့် စကားစသည်။

“အရာရှိ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူတစ်ဦးကို ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တပ်ဖွဲ့မှူးအဖြစ် ရွေးရင် ပိုသင့်မြတ်တာပေါ့၊ တကယ်လို့ တိုက်ပွဲတွေ ဘာတွေ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က အောင်မြင်ချေ ပိုများတာပေါ့။ နောက်ပြီး အကျအဆုံး နည်းတာပေါ့။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ရွာမှာ သူရဲကောင်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ဘာလုပ်ပါ ဘာလုပ်ပါလို့ ပြောခွင့် မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ မြင်းတပ်အလံကိုင်ဗိုလ် မီလက်ကော့ကို တင်မြှောက်ဖို့ ထောက်ခံချင်ပါတယ်”

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ မီလက်ကော့ နှစ်ယောက်ရှိတယ်”

အရာရှိက လူအုပ်ထဲသို့ မျက်စိဝေကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဂရီဂိုမီလက်ကော့။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုထင်ကြလဲ ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ”

“လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ”

“ဂရီဂိုမီလက်ကော့လား၊ တကယ်မာကျောတဲ့လူဟေ့”

“စည်းဝိုင်းအလယ်ကို ထွက်ခဲ့ပါဦး၊ လူကြီးဝိုင်းက ခင်ဗျားကို ကြည့်ချင်ကြတယ်လေ”

နောက်ဘက်မှ တွန်းထုတ် လိုက်သဖြင့် လူအုပ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသော ဂရီဂိုမျက်နှာ ကြက်သွေးရောင် ဖြာနေသည်။ သူက သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို မာမာ

ထန်ထန် မျက်နှာပေးဖြင့် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“ငါတို့ရဲ့သားတွေကို ဦးဆောင်ပါကွယ်”

မက်ဗီ ကရူလင်က သူ့လက်ကိုင်တုတ်ကို တချက် ဆောင့်ပြီး ပြောသည်။
ပြီးတော့ ညာဘက်လက်ဖြင့် နဖူး၊ ရင်ဘတ်တို့ကို လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံစံ
ထိတို့သည်။

“ခေါင်းဆောင် ငန်းဖိုကြီးနောက်က မခွဲမခွာ လိုက်နေမယ့်
ဘဲငန်းတွေလို ငါတို့ရဲ့သားတွေကို မင်း ထိန်းကျောင်း လမ်းပြပါကွယ်။
ငန်းဖိုကြီးက သူ့နောက်လိုက် ဘဲငန်းတွေကို လူတွေရဲ့ရန်ကရော သားရဲတွေရဲ့
ရန်ကပါ ကာကွယ်သလို မင်း သူတို့ကို စောင့်ရှောက် ပါကွယ်၊ ဘုရားသခင်
သားတို့ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ပါစေသား”

“ပင်တာလီမွန် ပရိုကို ဖီမစ်ချ၊ ခင်ဗျားမှာ တကယ့် သားတစ်ယောက်
ရှိနေတာပါကလား”

“သူဦးခေါင်းထဲက ဦးနှောက်ကလည်း ကောင်းမှ ကောင်း”

“ဟေ့... ထော့ကျိုးကောင်... တခွက်တဖလား
မော့လိုက်ကြရအောင်လေကွာ”

“ရပ်မိရပ်ဖများ ခင်ဗျား၊ တဆိတ်လောက် တိတ်တိတ်နေပေးကြပါဦး။
ကျွန်တော်တို့ စစ်သားစုဆောင်းရေးကို စေတနာ့ဝန်ထမ်းသမားတွေ မခေါ်ဘဲ
စုဆောင်းကြမလား။ စေတနာ့ဝန်ထမ်း စစ်သားတွေကတော့ သူတို့ဆန္ဒအတိုင်း
ဝင်ချင်လည်းဝင်၊ မဝင်ချင်လည်း...”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ စေတနာ့ဝန်ထမ်း တပ်သား တွေပါ ခေါ်ရမယ်”

“မင်းဘာသာမင်း ဝင်ပေါ့၊ မင်းကို ဘယ်သူက ဆွဲထားလို့လဲ”

ထိုအခိုက်တွင် ရွာအထက်ပိုင်းမှ လူကြီးသူမ လေးဦးသည်
ရွေးချယ်တင်မြှောက် ထားသည့် ဥက္ကဋ္ဌ အသစ် စက်စက် နှင့်
တီးတိုးတိုင်ပင်သည်။ သူတို့က အရာရှိဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ထဲမှ
သွားတွေ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သော အဘိုးကြီးတစ်ဦးက အရာရှိနှင့် စကားပြောဖို့
ရှေ့သို့ ခြေတလှမ်းတိုးသည်။ ကျန်အဘိုးကြီးများ နောက်ချန် နေရစ်သည်။

“အရာရှိမင်းခင်ဗျား” အဘိုးကြီး စကားစသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရွာအကြောင်း အရာရှိမင်း သိပ်မသိသေးဘူး ဆိုတာ
သိသာပါတယ်။ မဟုတ်ရင် အရာရှိမင်း အနေနဲ့ ဂရီဂို မီလက်ကော့ကို
တပ်ဖွဲ့မှူးအဖြစ် ရွေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ရွာလူကြီးပိုင်းကတော့
တပ်ဖွဲ့မှူး ရွေးချယ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဘောမတူပါဘူး။ ခုလောလောဆယ်

ရွေးထားတဲ့ တပ်ဖွဲ့မှူးနဲ့ပတ်သက်လို့ အပြစ်ထောက်စရာ တချက် ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိနေပါတယ်”

“အပြစ် ထောက်စရာ..ဟုတ်လား။ ဘာများလဲဗျာ”

“အဲ ... သူကိုယ်တိုင်က တပ်နီတော် တပ်ဖွဲ့မှူး ဖြစ်ခဲ့သူ တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံကြည် စိတ်ချမရလဲ။ သူ အဲဒီအဖွဲ့နဲ့အတူ တိုက်ပွဲဝင် ဒဏ်ရာရပြီး ရွာပြန်လာတာ နှစ်လပဲ ရှိသေးတာ”

အရာရှိမျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။ သူ့နားရွက်တွေ သွေးတိုးပြီး အထူကြီးဖြစ်လာသည် ထင်လိုက်ရ၏။

“အဲဒါ အမှန်ပဲလား။ အဲဒါကို ကျွန်တော် မကြားခဲ့ဘူးဗျာ။ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူကမှ ကျွန်တော့်ကို မပြောခဲ့ဘူး ခင်ဗျ”

“အဲဒါ အမှန်ပဲ။ သူက ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေနဲ့ ပေါင်းခဲ့တာ” အခြားအဘိုးကြီးတစ်ဦးက ခပ်ရှုရှု အတည်ပြုသည်။

“ကျုပ်တို့ သူ့ကို စိတ်မချနိုင်ဘူး”

“သူ့ကို ပြောင်းလိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ လူငယ် ကော့ဆက်တွေက ဘာပြောနေသလဲ။ ဒီလူဟာ သူတို့ တိုက်ရတဲ့ ပထမဆုံးတိုက်ပွဲမှာပဲ သူတို့အပေါ် သစ္စာဖောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ပြောနေကြတယ်ဗျ”

“ရပ်မိရပ်ဖများ ခင်ဗျား”

အရာရှိဖြစ်သူ ခြေဖျားထောက်ပြီး အစည်းအဝေး တက်လာသူများကို အော်လိုက်၏။

“ရပ်မိရပ်ဖများခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ခုနကလေးပဲ ဂရီဂိုဗီလက်ကော့ကို တပ်ဖွဲ့မှူး ရွေးလိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုရွေးတာ အန္တရာယ် မရှိဘူးလား။ ကျွန်တော် အခုလေးပဲ ကြားလိုက်ရတဲ့ သတင်းက ဒီဆောင်းတွင်းမှာ သူကိုယ်တိုင်က တပ်နီတော်တပ်ဖွဲ့မှူး ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုပဲ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သားတွေနဲ့ မြေးတွေကို သူ့လက်ထဲ ဝကွက်အပ်ဖို့ ခင်ဗျားတို့ ယုံကြည် စိတ်ချကြလား။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ရော... ရှေ့တန်းပြန် ရဲဘော်တွေရော သူ့ခေါင်းဆောင်မှုကို စိတ်ရေ လက်အေး ခံယူနိုင်ကြရဲ့လား”

ကော့ဆက်များ တဒင်္ဂမျှ ငြိမ်တိတ်နေသည်။ ထို့နောက်တော့ သူတပေါက် ကိုယ်တပေါက် အော်သံ ဟစ်သံတွေ ဆူဆူညံညံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သူတို့ အော်ဟစ်သံထဲမှ တခွန်းတလေကိုပင် အဓိပ္ပာယ်ဖော်လို့ မရ။ သူတို့အသံတွေ ပျောက်သွားမှ အဘိုးကြီး ဘိုဂါတီရိပ်

လူအုပ်အလယ်သို့ တိုးထွက်လာသည်။ သူ့ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး ဘေးပတ်လည် ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

“စဉ်းစားဉာဏ်နည်းတဲ့ ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုတွေးသဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဂရိဂို ပင်တာလီဗစ်ချ်ကို အဲဒီရာထူး ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး။ သူဟာ လမ်းမှားပေါ် ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအကြောင်းစုံကိုလည်း ကျုပ်တို့ ကြားပြီးထားပြီ။ ဒီတော့ဗျာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချမှု ခံယူရအောင် စွမ်းဆောင်ပါစေဦး။ သူ အမှားကျူးလွန်မိတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဝန်ခံစကား ပြောခိုင်းပါ။ အဲဒီနောက် ကျုပ်တို့ ကြည်ကြတာပေါ့။ သူဟာ တကယ့် တိုက်ခိုက်ရေးသမားကောင်း တစ်ဦးပါ။ ဒါကို ကျုပ်တို့သိတယ်... ဒါပေမဲ့ မြူနင်းဖုံးနေတော့ နေမင်းကို မမြင်ရဘူးပေါ့ဗျာ။ ဘော်လ်ရီဗစ်တွေ အတွက် သူ အလုပ် အကျွေး ပြုခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်တွေက အတိတ်က သူ့စွမ်းဆောင်မှုတွေကို ဖုံးအုပ်ထားတာပေါ့ဗျာ”

“သူ့ကို သာမန်ရဲဘော်အဖြစ်ပဲ နေရာပေးပါ”

အန်ဒရေကရှုလင်က အော်ဟစ်သည်။

“ပိုင်အိုတျာဗီလက်ကော့ကို တပ်ဖွဲ့မှူးခန့်ပါ”

“ဂရစ်ရှ်ကာကို တပ်ဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ပဲထားပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီရာထူးကို မလိုချင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ဘာကိစ္စ ရှေ့ရောက် အောင် တွန်းထုတ်နေကြတာလဲ”

ဂရိဂို အော်ဟစ်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မျက်နှာမှာ သွေးရောင်လွှမ်းနေသည်။ သူ့လက်ကို ယမ်းကာ ခါကာဖြင့် ထပ်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ပေးချင်လည်း အဲဒီရာထူးကို ကျွန်တော် မယူဘူး”

သူ့လက်များကို ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ ထိုးထည့်ပြီး ကျောကိုကျောကာ လျှောက်ထွက်သွားသည်။ အော်သံ ဟစ်သံများ သူ့နောက်မှ လိုက်လာသည်။

“အလကား အပုပ်နဲ့ တထောင်းထောင်း ထွက်နေတဲ့ကောင်။ အဲဒါ သူ့ရဲ့ တူရကီမျိုးစပ်တဲ့ သွေးတွေ ပေါ်လာ တာပေါ့”

“သူ ငြိမ်ခံနေမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကတုတ်ကျင်း တွေထဲမှာတုန်းက အရာရှိတွေကိုတောင် ပြန်ခံပြောခဲ့ တာကွ”

“ဟေ့ကောင် ... ပြန်လာစမ်းပါ”

“သွားစမ်းပါ... ဟေး... ဟေး”

အစည်းအဝေး တခွင်လုံး ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားဖို့

တော်တော်ကြာသည်။ ဒေါသတကြီး ငြင်းကြ ခုံကြခိုက် တစ်ဦးတစ်ယောက်က ကျန်တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ထိုးသည်။ ထိုအခါ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ နှာခေါင်းမှ သွေးတွေ ထွက်လာသည်။ ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ဆိုလျှင် အောက်မျက်ခမ်းကြီး ရောင်ကိုင်းလာသည်။

အားလုံး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ပြန်ဖြစ်သွားသောအခါ သူတို့ရွာ၏ သီးခြားတပ်ဖွဲ့မှူး အဖြစ် ပိုင်အိုတျာ မီလက်ကော့ ကို ရွေးချယ် တင်မြှောက်လိုက် ကြ၏။ သည်တော့ ပိုင်အိုတျာတစ်ယောက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားမှုဖြင့် မျက်နှာ ဝင်းပသွားသည်။ သို့သော် ဇွဲမာန်ကြီးလှသည့် မြင်းတစ်ကောင် မြင့်လွန်းသည့် စည်းရိုးတခုနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးရသလို ဖြစ်သွားသည်။ အစည်းအဝေး၏ နောက်တဆင့် အစီအစဉ်အဖြစ် စေတနာ့ဝန်ထမ်း တပ်သားများ ခေါ်ယူသောအခါ ရင်ကော့ထွက်လာမည့် တပ်သား တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်နေစဉ် တချိန်လုံး စိတ်ထိန်းပြီး အောင့်အည်း နေလာခဲ့သည့် ရှေ့တန်းပြန် ရဲဘော်များက အခြားသူများကိုသာ တိုက်တွန်းနေသော်လည်း သူတို့ကိုယ်တိုင် စာရင်းသွင်းဖို့ကိုမူ တွန့်ဆုတ် နေကြသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ စာရင်းမသွင်းတာလဲ အနီကေး”

သို့သော် အနီကွတ်ရှ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က သိပ်ငယ်ပါသေးတယ်ဗျာ...။ ကျွန်တော့်မှာ နှုတ်ခမ်းမွေးတောင် မပေါက်သေးပါဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြော မနေနဲ့။ ငါတို့ကို လူရယ်စရာဖြစ်အောင် လုပ်နေတာလား”

အဘိုးကြီး ကရူလင်ဆိုသူ နားရွက်နား ကပ်ပြီး အော်သည်။

“ခင်ဗျားသားကိုသာ ခင်ဗျား စာရင်းသွင်းပါ”

အနီကွတ်ရှ်က ပြန်ဟောက်သည်။

“ပရိုကိုဇီကော့၊ ငါတို့ မင့်နာမည် စာရင်းထဲ ထည့်လိုက်ရမလား”

စားပွဲဆီမှ အော်သံတခု။

“မပြောတော့ဘူးဗျာ ...” ပရိုကို၏ တုံ့ပြန်သံ။

မစ်ကာကော်ရှူနေတဲ့ မျက်နှာထားတင်းတင်းမာမာ ဖြင့် စားပွဲအနီးသို့ တိုးသွားသည်။ ပြီးတော့ အမော တကော အမိန့်ပေးသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ရေးလိုက်”

“ကဲ...ဘယ်သူစာရင်းသွင်းဦးမလဲ။ ဖီယိုဒိုဘို ဒေါ့စကော့ မင်းရော”

“ကျွန်တော်က အူကျနေလို့”

ဖီယိုဒို ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်သည်။

“အဲဒါဆို မင်းနဲ့အတူ မင်းမိန်းမပါ ခေါ်သွားလေ။ ဒါမှ မင်း အူကျတဲ့ရောဂါ ထလာရင် သူက ကုသပေး လိမ့်မှာပေါ့”

သို့သော် လူကြီးသူမများ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာသည်။ သို့ဖြင့် ဆူတော့ ဆဲတော့၏။

“တော်လောက်ပြီ၊ တော်လောက်ပြီ။ မင်းတို့ ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် ပျော်စရာတွေ တွေ့နေကြသလဲ ဟေ”

“ဒီအချိန်ဟာ နောက်ရပြောင်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူးကွ”

“ကောင်လေးတွေ၊ မင်းတို့ ရှက်ဖို့ကောင်းသကွာ”
အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထအော်သည်။

“မင်းတို့ ဘုရားမရှိ တရားမရှိကောင်တွေပဲ။ မင်းတို့လုပ်ရပ်တွေကို ဘုရားသခင်က မျက်ကွယ်ပြုနေမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ တချို့လူတွေက သေလုမျောပါး ခံစားနေကြရရှာတယ်။ မေတ္တာတရား ထားကြစမ်း ပါကွယ်”

“အိုင်ဗန်တိုမီလင်”

အရာရှိက ဘေးဘီသို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်က အမြောက်တပ်သား” တိုမီလင် ပြောသည်။

“ခင်ဗျာနာမည် စာရင်းသွင်းရမလား။ ကျွန်တော်တို့ အမြောက်တပ်သား တွေလည်း လိုအပ်တာပဲ”

“ဪ ... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော။ ကျွန်တော့် နာမည် ရေးလိုက်ပါ”

အနီကွတ်ရှ်ကာနှင့် အခြားအပေါင်းအသင်းများ တိုမီလင်အား ဝိုင်းပြီး နောက်ပြောင်ကြပြန်သည်။

“ငါတို့ မင်းဖို့ မိုးမခပင် ပင်စည်ကနေ အမြောက် တလက် လုပ်ပေးမယ်။ မင်းက ခါတိုင်းလို စရိတ်ကျည် တွေနဲ့ ပစ်မယ့်အစား ရွှေဖရုံသီးတွေ၊ အာလူးတွေ ထည့်ပစ်ပေါ့ကွာ ဟား .. ဟား ... ဟား”

နောက်ကြ ပြောင်ကြ ရယ်မောကြနှင့်ပင် လူ ခြောက်ဆယ် စာရင်းသွင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး စာရင်းသွင်းသူ ကား ခရစ္စတိုးနီးယား။

စာရေးစားပွဲရှိရာသို့ သူ တိုးကပ်သွားပြီး စဉ်းစဉ်းစားစား ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ရေးလိုက်ပါ။ တခုတော့ ကျွန်တော် ကြိုပြီး သတိပေးထားမယ်။ ကျွန်တော် တိုက်ခိုက်ရေးမှာ ပါဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ...ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ စာရင်းသွင်းနေလဲ” အရာရှိဖြစ်သူ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်မယ် ဆရာ။ ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်ချင်တယ်လေ”

“ကဲ...စာရင်းသွင်းကွာ”

အရာရှိဖြစ်သူ ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်မိသည်။

နေ့တဝက်ကျိုးချိန် လောက်ထိ အစည်းအဝေး မပြီးသေး။ သူတို့ သီးခြားတပ်ဖွဲ့ကို မီဂူလင့်စ်ရွာ သားများအား အင်အားဖြည့်ဖို့ နောက်တနေ့မှာပင် စေလွှတ် ပေးမည် ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

(၆)

နောက်နေ့နံနက်ရောက်တော့ စေတနာဝန်ထမ်း စစ်သည်တော် စာရင်းပေးထားသူ ခြောက်ဆယ်အနက် လေးဆယ် လောက်ပဲ ရွာကွက်လပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ကုတ်အင်္ကျီအရှည်ကြီးနှင့် လည်ထောင် ဘွတ်ဖိနပ်များ ဖြင့် ကြော့ကြော့မော့မော့ ဖြစ်နေသည့် ပိုင်အိုကျာက သီးခြားတပ်ဖွဲ့ဝင် ကော့ဆက်များကို စစ်ဆေးကြည့်သည်။ သူတို့ တော်တော် များများတွင် သူတို့ အမှုထမ်းခဲ့သည့် တပ်ရင်းဟောင်း နံပါတ်များ ကပ်ထားသည့် ပခုံးသိုင်းကြိုးများ ဆင်မြန်း လာကြသည်။ သူတို့၏ ကုန်းနှီးများတွင် ကုန်းနှီးအိတ်များ တပ်ဆင်ပြီးသား။ ကုန်းနှီးအိတ်များထဲတွင် စားနပ်ရိက္ခာများ၊ အိပ်ရာခင်းများနှင့် ရှေ့တန်းမှ သယ်ဆောင်လာသည့် ယမ်းတောင့်များ ထည့်ထားသည်။ သူတို့အားလုံးတွင် ရိုင်ဖယ် သေနတ်များ မရှိ။ သို့သော် အများစုတွင် ဓားရှည်များ ပါသည်။

သူတို့ စစ်ထွက်သည်ကို စောင့်ကြည့်နှုတ်ဆက်ဖို့ ရွာကွက်လပ်ထဲတွင် ဇနီးမယား၊ သမီးသားတွေနှင့် အဘိုးကြီး တွေ စုဝေးရောက်ရှိနေပြီ။ နတ်မြင်းပျံသို့ မြူးကြွားကြွားရှိသော မြင်းကြီးပေါ်မှ ပိုင်အိုကျာက တပ်ခွဲ တဝက်စာ ရှိသော သူလူတွေကို တန်းစီစေသည်။ အရောင်စုံမြင်းများ၊ ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးများ၊ ကျူးနစ်နှင့် မိုးကာအင်္ကျီများ ဆင်မြန်း ထားသည့်

မြင်းသည်တော်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည်။ ပြီးမှ စစ်ထွက်မိန့် ပေးသည်။ သူ့သီးခြားတပ်ဖွဲ့ကို တောင်ကုန်းပေါ် တက်စေသည်။ ကော့ဆက်တွေ ရွာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ညှိုးငယ်စွာ၊ စိတ်အားငယ်စွာ၊ နောက်ဆုံးတန်းမှ တစ်တစ်ယောက်က သေနတ်တချက် ပစ်ဖောက် လိုက်သည်။ ထိပ်ဆုံးမှ ပိုင်အိုကျာက သူ့လက်အိတ် များ ဆွဲတင်ပြီး စွပ်သည်။ ကြမ်းကြမ်းထော်ထော် နှုတ်ခမ်းမွေးများကို လက်ဖြင့်သပ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မြင်းကို ဘေးဘက်သို့ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ကက်ဦးထုပ်ကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ကိုင်ထားပြီး အော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“တပ်ခွဲ ... အသားကျချီတက်”

မြင်းသည်တော်တွေ ခြေနင်းကွင်းပေါ် မတ်တတ်ရပ်ကာ ကျာပွတ်များ ရှေ့ကြယမ်းကြသည်။ သူတို့၏ မြင်းများကို အသားကျ ပြေးစေသည်။ လေက သူတို့ မျက်နှာကို တည့်တည့်တိုက်သည်။ မြင်းများ၏ လည်ဆံမွေးများနှင့် အမြီးများကို ဆွဲခါသည်။ ပြီးတော့ မိုးဖွဲဖွဲ ကို သယ်ဆောင်လာသည်။ သူတို့တတွေ စကားစပြော ကြသည်။ ဟာသတွေ ဖောက်ကြသည်။ ခရစ္စတိုးနီးယား မြင်းနက်ကြီး ခလုတ်တိုက် ဟပ်ထိုးဖြစ်သွားသည်။ ခရစ္စတိုးနီးယား ဆဲဆိုရေရွတ်သည်။ မြင်းကို ကျာပွတ်ဖြင့် သွေးနွေးပေးလိုက်သည်။ မြင်းကြီးက လည်တိုင် ဆန့်ထုတ်သည်။ ရုတ်ခနဲ ဒုန်းစိုင်းပြေးပြီး စီတန်း သွားနေသည့် တန်းတွေထဲမှ ထိုးဖောက် ထွက်သွားသည်။ ကော့ဆက်များက ထုံးစံအတိုင်း အပူအပင် ကင်းမဲ့စွာ ဟေးလား ဝါးလားနှင့် နမောနမဲ့ ချီတက် သွားကြသည်မှာ ကာဂျင်ရွာသို့ ရောက်သည်အထိပင်။ တိုက်ပွဲတွေ၊ စစ်ပွဲတွေ ကြုံရမည် မဟုတ်ဟု သူတို့ အပြည့်အဝ ယုံကြည်ထားသည်လေ။ မီဂူလင့်စ် အရေးကိစ္စမှာ ကော့ဆက်နယ်ပယ်ထဲသို့ ဘော်လ်ရီဗစ်များ ကံအားလျော်စွာ ကြုံကြိုက်တုန်း ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် လာခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု စွဲမြဲ ယုံကြည်ထားကြ သည်။

(၇)

ညနေ တော်တော်စောင်းမှ ကာဂျင်သို့ ရောက်ကြသည်။ သူတို့ တိုက်နယ်တွင် ရှေ့တန်းပြန် ရဲဘော်တွေ တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့၊ သူတို့အားလုံး မီဂူလင့်စ်သို့ သွားနှင့်ကြပြီ။ ပိုင်အိုကျာက သူ့တပ်ဖွဲ့ကို ရွာကွက်လပ် ထဲတွင် နားစေသည်။ ပြီးတော့ တိုက်နယ်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံသည်။ မိမိတပ်ဖွဲ့အတွက် နေရေး ထိုင်ရေးများ စီစဉ် ရဦးမည် မဟုတ်လား။ ဥက္ကဋ္ဌက သူ့အိမ်ရှေ့ လှေကားထစ်များတွင် ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ် သောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူသည်

နည်းနည်းနောနော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမဟုတ်။ သန်မာကြံ့ခိုင်ပြီး ဖောင်းမို့နေသည့် ရင်အုပ်ကားကားကြီးများ။ ရုပ်အင်္ကျီ လက်တိုအောက်မှ ကြွတင်းလုံးဖုနေသည့် လက်မောင်းသားကြီးများ။ ဒါတွေအားလုံးက သူမတူသော သူ့ခွန်အား ကို ဖော်ကျူးနေသည်။

“ဆရာကြီးက တိုက်နယ်ဥက္ကဋ္ဌလားဟင်”

ပိုင်အိုကျာ မေးသည်။

ဆေးလိပ် မီးခိုးများကို ကုပ်ကွေးကျနေသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးများ အောက်မှ မှုတ်ထုတ်ရင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြန်မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် တိုက်နယ်ဥက္ကဋ္ဌပါပဲ။ အခု ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောနေတာ ဘယ်သူများလဲ ခင်ဗျာ”

ပိုင်အိုကျာ သူ့နာမည်ကို ပြောသည်။ ပိုင်အိုကျာ လက်ကို ဆွဲကိုင် ဖျစ်ညှစ်လျက် သူ့ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ် ညွတ်ကာ...

“ကျုပ်နာမည်က ဖီယိုဒို ဒဗီထရီဗစ်ချ် လီဒိုဗီဒေါ့ပါ”

လီဒိုဗီဒေါ့ကို တိုက်နယ်ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ၁၉၁၈ ခုနှစ်၊ နွေဦးပေါက်တွင် ရွေးချယ် တင်မြှောက်ခဲ့ကြသည်။

ဆီထရာကော့ အရေးအခင်းဖြစ်ပွားပြီး မနွေးအမြန် ခန့်အပ်လိုက်ခြင်း။ ဥက္ကဋ္ဌအသစ်က သူ့တာဝန်ဝတ္တရား များကို တင်းတင်းမာမာ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆောင်ရွက်သည်။ သူ၏ ပထမဆုံးခြေလှမ်းမှာ တိုက်နယ်တွင်းရှိ ရှေ့တန်းပြန် ရဲဘော်တိုင်းကို ဆီထရာကော့သို့ စေလွှတ်ခြင်း။ ဆီထရာကော့တွင် တပ်နီတော်များ အစုလိုက် အပြုံလိုက် သတ်ဖြတ်မှု ဖြစ်ပေါ်ပြီး နောက်တနေ့တွင် ချက်ချင်းစေလွှတ်ခြင်း။ တိုက်နယ်တွင်း မှီတင်းနေထိုင်သည့် လူဦးရေ၏ သုံးပုံတစ်ပုံမျှ ရှိသော နိုင်ငံခြားသားများက သွားဖို့ ငြင်းဆန်ကြသည်။ ထို့အတူ စစ်သားများနှင့် ပြင်းထန်တက်ကြွသော ဘော်လ်ရှီဗစ် များကလည်း ကန့်ကွက်သည်။ သို့သော် လီဒိုဗီဒေါ့ဟာ သူ့စကားကို တည်အောင်ထိန်းသည်။ သူ့အမိန့်ကို လိုက်နာ လာအောင် စွမ်းဆောင်သည်။ သူ အဆိုပြု တင်ပြသည့် အမိန့်ဒီကရီကို ရပ်မိရပ်ဖ လူကြီးသူမများက လက်မှတ်ထိုး အတည်ပြု ပေးသည်။ ဒွန်နယ်မြေ ကာကွယ်ရေးကိစ္စတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုသည့် တောင်ယာသမားများ တိုက်နယ် တွင်းမှာ မနေရ၊ အားလုံး နယ်နှင်မည် ဆို၏။

နောက်နေ့တွင် ဒါဇင်ပေါင်းများစွာသော လှည်းများပေါ်တွင် စစ်သားများ သီချင်းတွေဆို အကော်ဒီယံတွေ တီးပြီး မီဂူလင့်စ် ဘက်သို့ ရွေ့လျားသွားကြလေသည်။ နိုင်ငံခြားသားများထဲမှ လူငယ်စစ်သား

အနည်းစုလောက် သာ တပ်နီတော်များနှင့် ပူးပေါင်းဖို့ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာသည့် ပိုင်အိုကျာ လမ်းလျှောက်ပုံကို ကြည့်ပြီး သည်လူ အောက်ခြေမှ အဆင့်ဆင့် တက်လာသည့် အရာရှိ ဖြစ်ရမည်ဟု လီခိုမီဒေါ့ တွက်ဆလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ပိုင်အိုကျာကို သူ့အိမ်ထဲသို့ ပင့်ဖိတ် ခေါ်မနေတော့ဘဲ ခင်မင်ရင်းနှီး ရိပ်ကလေး ပြကာ ပြောစရာရှိတာ ပြောတော့၏။

“မလိုတော့ဘူး ငါ့ညီရေ၊ မီဂူလင့်စ်နယ်မြေမှာ မောင်ရင်တို့ တာဝန်ထမ်းဆောင်စရာ ဘာအလုပ်မှ မရှိတော့ဘူး။ မောင်ရင်တို့ မပါဘဲ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ကြည့်ထိန်းလိုက်ကြပြီ။ မနေ့ညကပဲ တို့ဆီ ကြေးနန်းရောက်သကဲ့။ ဒီတော့ မောင်ရင်ရွာကို ပြန်စီးသွားပြီး နောက်လာမယ့်အမိန့်ကို စောင့်နေပါ။ ကော့ဆက်တွေ နီးနီးကြားကြားဖြစ်အောင် လှုံ့ဆော် ထားစမ်းပါ။ တာတုတ်လို ဧရာမ ရွာကြီးတရွာမှာ တိုက်ခိုက်ရေးသမား လေးဆယ်ပဲ ရှိသလားဟင်။ ဒီလူတွေကို နည်းနည်း ညှစ်ပေး။ ခု အန္တရာယ်က သူတို့ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် ကျလာမှာ။ ဒါကို သူတို့ မသိကြဘူးလေ။ ကဲ...ကဲ...သွားတော့။ နှုတ်ဆက် လိုက်ပါတယ်။ သာယာတဲ့ခရီးစဉ် ဖြစ်ပါစေကွယ်”

ဥက္ကဋ္ဌကြီး သူ့အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးနှင့် မကိုက်ညီသည့် ပေါ့ပါးသွက်လက်ခြင်းဖြင့် လျှောက်လှမ်းသည်။ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီး များက တကျိကျိ မြည်လျက်။ ရွာကွက်လပ်တွင် နားနေသည့် ကော့ဆက်များထံသို့ ပိုင်အိုကျာ ပြန်သွားသည်။ သူတို့က သူ့ကို မေးခွန်းတွေ ပိုင်းမေးကြသည်။ သူ၏ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုကို ဖုံးကွယ်နေဖို့ မကြိုးစားဘဲ ပိုင်အိုကျာ ပြီးပြီး ဖြေသည်။

“အိမ်ပြန်မယ်၊ ငါတို့ မပါဘဲ သူတို့ဘာသာ ဖြေရှင်းလိုက်ကြပြီ”

ကော့ဆက်များ ပြီးသွားသည်။ နောက်ပြီး သူတို့၏ မြင်းများဆီသို့ အလှူအယက် ပြေးကြသည်။ ခရစ္စတိုးနီးယာ သက်ပြင်းချသည်။ သူ့ကျောပေါ်မှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ပြုတ်ကျသွားသည့်အလား။ သူက တိုမီလင်၏ ပခုံးကို အသာအယာ ပုတ်လျက်...

“ကဲ...ဒီတော့ တို့များ အိမ်ပြန်ကြပြီပေါ့နော်... အမြောက်တပ်သားကြီး”

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးနောက် သည်ည ကာဂျင်တွင် မအိပ်တော့ဘဲ ချက်ချင်းလက်ငင်း အိမ်ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ရွာထဲမှ ဖရိုဖရဲ တကွဲတပြားဖြင့် စီးချင်သလို စီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကာဂျင်သို့ လာရောက် စဉ်က စိတ်မပါလက်မပါ စီးလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏မြင်းများကို အသားကျပြေးခြင်း ထက် ပိုမြန်အောင် မမောင်းခဲ့ကြ။ သို့သော် ယခု အိမ်အပြန်ခရီးမှာတော့ သူတို့မြင်းများကို အသားကုန် နှင်သည်။ အမြန်ဆုံး ဒုန်းစိုင်းစီးကြသည်။ မိုးမရွာ သဖြင့် ခြောက်သွေ့ပြီး ပတ်ကြားအက်နေသည့် မြေကြီးများသည် မြင်းများ၏ သံခွာများအောက်တွင် မိုးချုန်းသလို မြည်ဟည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ဒွန်၏ ဟိုမှာဘက် ဟိုးအဝေးရှိ စီစီရီရီ တောင်ကုန်းများပေါ်တွင်တော့ လျှပ်စီးတွေ တဝင်းဝင်း လက်နေလေသည်။

တာတုတ်ရွာသို့ ညသန်းခေါင်ချိန်တွင် ရောက်ကြသည်။ ရွာထိပ် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ကဆုန်စိုင်း စီးဆင်း လာရင်း အနီကွတ်ရှ်ကာက သူ၏ ဩစတြီးယားဖြစ် ရိုင်ဖယ်ကို ပစ်ဖောက်လိုက်သည်။ နောက်တော့ သူတို့ အိမ်ပြန်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးသည့် အနေဖြင့် သေနတ်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ပစ်ဖောက်ကြသည်။ သူတို့၏ အချက်ပေးသံကို ချက်ချင်းတုံ့ပြန် အသိအမှတ်ပြုသူများမှာ ရွာထဲမှ ခွေးတွေ။ နောက်ပြီး ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာ ရနံ့ကို ရှူရှိုက်မိသည့် မြင်းများကလည်း နှာမူတ်ကြသည်။ ဟီကြသည်။ ရွာထဲရောက်တော့ ကိုယ့်လမ်းကြောင်းနှင့်ကိုယ် အသီးသီး လမ်းခွဲသွား ကြတော့၏။

ပိုင်အိုကျာကို နှုတ်ဆက်ရင်း မာတင်ရှမီးလ်က စိတ်သက်သာရာရစွာဖြင့် ပြောသည်။

“ကဲ....တိုက်ပွဲက ပြီးသွားပြီပေါ့။ ကောင်းပါလေ့ကွာ”

မှောင်မိုက်ထဲမှာပင် ပိုင်အိုကျာ ပြုံးပြသည်။ ပြီးတော့ သူ အိမ်ဘက်သို့ စီးခဲ့သည်။ ပင်တာလီမွန် အပြင်သို့ ထွက်လာပြီး မြင်းကို ဆွဲသည်။ ကုန်းနှီး ဖြတ်ပြီး မြင်းကို ဇောင်းထဲ ဆွဲသွားသည်။ သူနှင့် ပိုင်အိုကျာတို့ အိမ်ထဲသို့ အတူ လှမ်းဝင်ကြသည်။

“အားလုံး ပြီးပြတ်သွားပြီလား”

ဟု အဘိုးကြီး မေးသည်။

“အဟားဟား”

“အင်း ... ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ပေပဲ။ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေ ငါတို့ နောက်ထပ် မကြားရပါစေ နဲ့တော့”

ဒါရီယာ ထလာသည်။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့်။ သူ့ယောက်ျားအတွက်

ညစာပြင်ပေးဖို့ စားဖို့ဆောင် ထဲသို့ သွားသည်။ အင်္ကျီကိုယ်တုံးလုံးဖြင့် ဂရီဂို ထွက်လာသည်။ သူ့ရင်ဘတ်အမွေးထူထူကို ကုတ်ခြစ်လျက်။ သူက ပိုင်အိုတျာအား ပြီးစေစေဖြင့် မျက်စိတဖက် မှိတ်ပြသည်။

“ဒီတော့ အစ်ကို ဒီကောင်တွေကို အပြတ်နှိပ်ပစ် လိုက်ပြီပေါ့”

“စွပ်ပြုတ်တွေ ဘယ်လောက်များများ ကျန်နေလဲ၊ ငါ အပြတ်နှိပ်နိုင်တယ်ကွ”

“ယုံပါတယ်၊ စွပ်ပြုတ်တွေ အစ်ကို အပြတ်နှိပ် နိုင်မှာပါ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ကူပြီး သောက်ပေးရင်ပေါ့ဗျာ”

(၉)

အီစတာပွဲတော်နေ့သို့ ရောက်သည့်တိုင် စစ်နှင့် ပတ်သက်သည့် အသံ တသံ သို့မဟုတ် အနံ့တချက် သူတို့ မရခဲ့ကြချေ။ သို့သော် အီစတာပွဲတော် ကျရောက်သည့် စနေနေ့တွင်မူ ဗီရှင်စကာမှ ဆက်သားတစ်ဦး မြင်းဒုန်းစိုင်းစီးပြီး ရောက်လာသည်။ အမြုပ်တစီး ထနေသည့် သူ့မြင်းကို ကော်ရှူနေတဲ့ ခြံတံခါးဝတွင် ထားခဲ့ကာ သူကတော့ ဆင်ဝင် အောက်သို့ ပြေးလာသည်။

“ဘာတွေ ထူးလဲဟေ့”

မိရွန်ဂရီဗစ်ချ် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော် ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌက ဦးလေးလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကော့ဆက်တွေကို ချက်ချင်း လက်နက်တပ်ဆင်ပါ။ ပေါ့တီလ်ကော့ဟာ တပ်နီတော်တွေကို ဦးဆောင်ပြီး နာဂိုလင့်စ်ခရိုင်ထဲ ဝင်လာနေပြီ။ ဟောဒီမှာ အမိန့်စာပါ”

ချွေးရွဲနေသော သူ့ကက်ဦးထုပ် အတွင်းလှိုင်းသား များကြားမှ စာအိတ် တအိတ် ထုတ်ပေးသည်။

စကားပြောသံတွေ ကြားရသည့်အတွက် အဘိုးကြီး ဂရစ်ရှာကာ ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်မှန်ကို နှာရိုးပေါ်တွင် နေထားတကျဖြစ်အောင် ပြုပြင်သည်။ ဒေသဆိုင်ရာ ဥက္ကဋ္ဌ၏ အမိန့်ကို ဖတ်ကြသည်။ ဆက်သား ရဲဘော်က လှေကား လက်ကိုင်တန်းကို မှီပြီး မျက်နှာပေါ်မှ ဖုန်များကို အင်္ကျီလက်ဖြင့် သုတ်ပစ်နေသည်။

အီစတာပွဲတော် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်စောစော ပြီးသည်နှင့် စုဆောင်းထားသည့် ကော့ဆက် စစ်သည်တော်များ ရွာထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အယ်လ်ဖာရှော့၏ အမိန့်က တင်းကျပ်သည်။ တိကျသည်။ ဤစစ်ပွဲတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ငြင်းဆန်သူများကို ကော့ဆက်မျိုးနွယ်မှ ထုတ်ပယ်ပစ်မည်။ ၎င်းတို့ကို ကော့ဆက်ဟူသော မျိုးနွယ် အမည်ကို ခံယူခွင့် မရှိစေရ ဟူ၏။ သည်တော့ သူတို့၏ သီးခြားတပ်ဖွဲ့ မှာ ပထမတခေါက် မှာတုန်းကလို စစ်သည်အင်အား လေးဆယ်မျှ မဟုတ်တော့။ ခုတော့ စစ်သည်အင်အား တစ်ရာကျော် ပါဝင်လာပြီ။ ထိုအထဲတွင် ဘော်လ်ရှီဗစ် များကို စပ်စပ်ရှားရှား တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းလိုစိတ် ပြင်းထန်နေသည့် သက်ကြီးပိုင်း ယောက်ျားတွေလည်း ပါဝင်သည်။ လူကြီးတွေက သွေးပူနေသည်။ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ စိတ်စောနေသည်။ လူငယ်များကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဟေးလား ဝါးလားပင်။ စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ၊ စိတ်မပါ သည်ဖြစ်စေ တာဝန်နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့ကြ၏။

ဂရိဂိုဗီလက်ကော့က နောက်ဆုံးအတန်းမှ လိုက်ပါလာသည်။ တိမ်ထူသော မိုးကောင်းကင်မှ မိုးစက်ကလေးများ ကြွပက်နေ၏။ စိမ်းလန်းတောက်ပသော စားကျက်မြက်ခင်း အပေါ်ဘက်တွင် တိမ်လိပ်တွေ တလိပ်လိပ် တက်နေသည်။ တောင်ကုန်းများ အထက်တွင် လေဟုန်စီးနေသည်မှာ လင်းယုန်ငှက်တစ်ကောင်။ တောင်ပံကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တဖျပ်ဖျပ် ခတ်ကာ အရှေ့လေကို လေဟုန်စီးသွားသည့် အမည်းအစက် အပြောက်ကလေးသည် ဝေးသည်ထက် ဝေးသွားသည်။

သေးသည်ထက် ပိုသေးသွားသည်။ မိုးရေကြောင့် စိမ်းနေသည့် မြက်ခင်းပြင်သည် အရောင်တောက်လာသည်။ ဟိုနေရာတစ်ခု၊ သည်နေရာတစ်ခု တွေ့နေရသည်မှာ နှစ်ဟောင်းက သစ်ကိုင်းအကျိုး အပဲများ၊ တောင်ကုန်း ကုန်းလျှောတွင် တတန်းတည်း စီတန်းပေါက်ပြီး အကာအကွယ် ပေးနေသည်မှာ ခြံစည်းရိုး တတန်း။

ကာဂျင်ရွာတွင်းသို့ အဝင်ဝတွင် စားကျက်ခင်း ဆီသို့ နွားအုပ်ကြီးကို မောင်းလာသည့် လူငယ်ကလေး တစ်ဦးနှင့် သူတို့ ဆုံမိသည်။ သူက နွားကြီးတစ်ကောင် ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး၊ ခြေဗလာဖြင့် နွားနံဘေးကို ခတ်သည်။ လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ကို ဝှေ့သည်။ ယမ်းသည်။ မြင်းသည်တော်များအား တွေ့သောအခါ သူက သူ့နွားကို ရပ်သည်။ ရွံ့တွေ ပေကျံ နေသည့် မြင်းများ ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းက ဘယ်ကလဲကွ”

တိုဗီလင်က မေးသည်။

“ကာဂျင်ရွာကပါ”

ကောင်ကလေး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ဖြေသည်။ ခေါင်းပေါ် တင်ထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီအောက်မှ ပြုံးပြနေသည်။

“မင်းတို့ရွာက ကော့ဆက်တွေ သွားကုန်ပြီလားကွ”

“သွားကုန်ပြီခင်ဗျ။ သူတို့ တပ်နီတော်တွေကို ချေမှုန်းဖို့ သွားကြတာပေါ့။ စီးကရက် တလိပ်လောက် လိပ်ဖို့ ဆေးရွက်ကြီးများ ပါလာသေးလား ဦးလေးရယ်”

“မင်းဖို့ ဆေးရွက်ကြီး ဟုတ်လား”

ဂရီဂို မြင်းဇက်သတ်လိုက်၏။

ကောင်ကလေး သူ့ဆီတိုးသွားသည်။ ခေါက်တင်ထားသည့် ဘောင်းဘီ ခြေထောက်များမှာ ရေတွေ စိုနေသည်။ အနီရောင် အစင်းများကတော့ အနီရောင် တောက်လျက်။ သူက ဂရီဂို မျက်နှာကို အကြည့်ရဲရဲ ဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ခဏနေရင် ဦးလေးတို့ လူသေအလောင်းတွေ တွေ့ရတော့မယ်။ ဦးလေးတို့ တောင်ကုန်းပေါ်က ဆင်းသွားတာနဲ့ တွေ့မှာပါ။ မနေ့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကော့ဆက်တွေက တပ်နီတော်တွေ အချုပ်သားတွေကို မောင်းထုတ်သွားပြီး သတ်တော့ တာပဲဗျို့။ ကျွန်တော်က အဲဒီအနားက ချုံပုတ်ဘေးမှာ နွားတွေကျောင်းနေတာဗျ။ အဲဒီမှာ အဲဒီလူတွေ ဓားနဲ့ ခုတ်အသတ် ခံရတော့တာပဲ။ အိုး- မြင်ရတာ ကြောက်စရာ လန့်စရာကြီးပဲဗျို့။ ဓားတွေ စထုတ်ပြီ ဆိုကတည်းက သူတို့ခမျာ အော်ဟစ်ပြီး ပြေးကြတာပဲ။ နောက်မှ ကျွန်တော် သွားကြည့်တာလေ။ သူတို့အများစုက တရုတ်လူမျိုးတွေ ပါဗျာ။ တစ်ယောက် ဆိုရင် ပခုံးကနေ ဖြတ်ခုတ်ထားတာ အဲဒီလူရဲ့နှလုံး ခုန်နေတာတောင် ကျွန်တော် တွေ့ရတယ်။ နောက်ပြီး အပြာရောင် ကျောက်ကပ်ကြီးတွေရောပဲ။ အမယ်လေး မြင်ကွင်းက ကြောက်စရာ လန့်စရာ ကောင်းလိုက်တာ များဗျာ”

ကြောက်စရာကောင်းကြောင်း သူထပ်ပြောသည်။ သူပြောသည့် ဇာတ်လမ်းကြောင့် ကော့ဆက်များ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ သွားသည်ကို မတွေ့ရသောအခါ သူ အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေသည်။ သည်တော့လည်း အေးစက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမှု ကင်းသည့် ဂရီဂို၊ ခရစ္စတိုးနီးယားနှင့် တိုမီလင်တို့၏ မျက်နှာများကို စိုက်ကြည့်ပြီး သူပဲ အလျှော့ပေး လိုက်သည်။

သူ စီးကရက်ကို မီးညှိသည်။ ချွေးစို့နေသည့် ဂရီဂိုမြင်းလည်ပင်းကို ပွတ်ပေးပြီး-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျ” ဟု ပြောပြီး သူ့နားများ ရှိရာသို့ ပြေးသွားတော့သည်။

လမ်းနံဘေး၊ ခပ်တိမ်တိမ်တူးထားသည့် တွင်းထဲတွင် မဆိုစလောက် မြေမှုန့်များ ဖုံးအုပ်ထားသည့် အလောင်း များကို တွေ့ရသည်။ တပ်နီတော်များ၏ အလောင်းများ။ မီးခိုးမှိုင်းရောင်ပေါက်နေသည့် မျက်နှာတစ်ခုကိုတော့ မြင်နေရသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများပေါ်တွင် သွေးခြောက်တွေ ကပ်နေသည်။ နောက်ပြီး သားမွေးအပြာရောင် ဘောင်းဘီ အောက်မှ ထိုးထွက်နေသည့် ခြေထောက်တချောင်း။ ၎င်း၏ခြေထောက်တွင် ဘွတ်ဖိနပ် မရှိတော့။

“သူတို့ ဒီထက်ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မြေမြှုပ် သင့်ပါတယ်ကွာ။ တော်တော် အသုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေ”

ခရစ္စတီးနီးယား ရေရွတ်သည်။ သူ့မြင်းကို ကျာပွတ်ဖြင့် ရုတ်ခြည်း ရိုက်လိုက်၏။ ဂရီဂိုကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ကုန်းဆင်းအတိုင်း ဒုန်းစိုင်းစီးသွားသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ ဒွန်မြေပေါ်မှာလည်း သွေးချောင်း စီးနေပါပြီကော”

တိုမီလင် ပြုံးသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့ပါးမှ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်ခါနေသည်။

“ဂရီဂိုရေ... သွေးဆိုတာ ဘယ်လောက် ညှိစော်နံ့သလဲ ဆိုတာ မင်း အနံ့ခံလို့ ရပြီလား။ သွေးနံ့က ...ညှိမှ ညှိပဲနော်”

နံနက်မိုးလင်းတော့ ရာသီဥတုက ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းသွားသည်။ နံနက်ကိုးနာရီလောက်ပဲ ရှိသေးသည်။ ရာသီဥတုက ကျောကော့လောက်အောင် ပူနေပြီ။ သို့သော် နေ့လယ်ခင်းလောက်ရောက်တော့ တောင်ဘက်ဆီမှ လေတကြော တိုက်လာသည်။ မိုးကောင်းကင်တွင် တိမ်တိုက်တွေ ပြေးလွှားနေသည်။ ရော့စတော့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက် များတွင် ပေါ်ပလာ ရွက်နုများမှ မွှေးအိသော ရနံ့များနှင့် နေလောင်အုတ်ခဲ နှင့် နေလောင်မြေကြီးရနံ့များ ရောနှော ပေါ်ထွက်နေသည်။

ဘန်ချပ်၊ အင်နာနှင့် လက်ရွေးစင် သီးခြားတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် မနေ့ကပဲ လက်နက်ကိုင် မင်းမဲ့ဝါဒီ တဖွဲ့ကို မီးရထားဘူတာရုံတွင် နှိမ်နင်းခဲ့ရသေးသည်။ ယမန်နေ့ကဆို ဘန်ချပ်၏ နဖူးပေါ်တွင် ထယ်ရေး ထယ်ကြောင်းများလို အရေးအကြောင်းများ ထင်းနေခဲ့သည်။ သို့သော် ခုတော့ သူ၏ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများကို တောင်လေက တိုက်ခတ် သယ်ဆောင်သွားပြီ။ ခုတော့ သူသည် တံခါးဝတွင် ချထားသည့် ခရီးဆောင် ရေနံဆီမီးဖိုကလေးကို ကလိနေသည်။ နောက်ပြီး အင်နာမျက်နှာကို အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်သည်။ အင်နာမျက်နှာကတော့ မချိုမချည် မထိတထိ ပြုံးလျက်။

နံနက်စောစော မစားမီက ဘန်ချပ် နည်းနည်း အကြွားလွန်သွားသည်။ အသားနှင့် အာလူးကြော်သည့် ကက်သလိပ် မုန့်နှင့် ချည်ရည်ကို တော်တော်ကောင်းအောင် သူပြုလုပ်တတ်ကြောင်း ပြောခဲ့မိသည်။

“ရှင် တကယ်ပြောတာလား”

အင်နာ သံသယဖြင့် မေးသည်။

“တကယ်ပါ”

“ရှင် ဘယ်မှာ သင်ယူခဲ့တာလဲ”

“အဲ ... စစ်အတွင်းတုန်းက ပိုလန်အမျိုးသမီး တစ်ယောက် သင်ပေးခဲ့တာ”

“ကဲပါ... ဒါဆို လုပ်ပြစမ်းပါဦး။ ကျွန်မကတော့ မယုံနိုင်သေးဘူး”

သို့ဖြင့် ခရီးဆောင်မီးဖို ပါလာသည်။ သို့ဖြင့် ဘန်းချပ် နဖူးကြော တွန့်တွန့်တွေနှင့် အင်နာအပြုံးတို့ ဖြစ်ပေါ် လာသည်။ သူမ၏အပြုံးမှာ လျှို့ဝှက်လွန်းသော အတွင်းကျိတ်နိုင်လွန်းသော အပြုံး။ ထို့ကြောင့် သူမ

အပြီးကို ဘန်ချပ် နားမလည်နိုင်။ အဓိပ္ပာယ်ဖော်လို့ မရ။ ကြာတော့ သူ သည်းမခံနိုင်တော့။ သူက ဒယ်အိုးထဲရှိ အာလူးများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ယမ်းပစ်သည်။ ပြီးတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“အင်းပါ၊ မင်း ကိုယ့်ကို အဲဒီလို အပေါ်စီးကနေပြီး သရော်နေလို့ကတော့ ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ နေစမ်းပါဦး၊ ဒါကို ခရီးဆောင်မီးဖိုလို့ ခေါ်သလား။ မသိရင် မှတ်ထား၊ ဒါကို လေမှုတ်ဖို့လို့ခေါ်တယ်”

အင်နာ ဖြည်းဖြည်းချင်း စကားပြောသည်။ သူ ပြောပုံက စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြောနေသည့်ပုံ။

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ထမင်းချက် ဖြစ်နေရတာလဲဟင်။ အဲဒါဆို ရှင် ဘယ်လိုဟင်းလျာတွေ ချက်မလဲ။ စားဖို့ ဆောင်ထဲမှာ ဘယ်လိုစည်းမျဉ်း စည်းကမ်းတွေနဲ့ အုပ်ချုပ်မလဲ။ တကယ်ပြောတာပါ၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ အချက်အပြုတ် ဌာနကို မသွားခဲ့တာလဲ”

“ဒီမယ် အင်နာ ... မင်းပြောတာတွေ လွန်လွန်း လာပြီနော်”

အင်နာ သူမ၏ ဆံပင်ထွေးကလေးနှင့် ဆော့ကစားနေသည်။ ဆံပင်ထွေးကလေးကို လက်ချောင်းများဖြင့် လိမ်ပတ် နေရာမှ ဘန်ချပ်အား မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ လွင်လွင်ကလေး ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီနေ့ပဲ ရဲဘော်တွေကို ပြောပြတော့မယ်။ ရှင်ဟာ ဟန်ဆောင်နေတဲ့ စက်သေနတ်သမား အတု အယောင် လို့၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ရှင်ဟာ သူဌေးကြီး တစ်ယောက်အိမ်မှာ ထမင်းချက် လုပ်ခဲ့တာလို့”

သူဖော်စပ်လိုက်သည့် အချဉ်ရည်သည် အနံ့တမျိုး ထွက်ပြီး တော်တော်လေး အရသာဆိုးနေသည်။ ထို အခါ ကျတော့လည်း အင်နာက စိတ်ပါ လက်ပါ ချီးကျူးစကား ပြောနေပြန်သည်။ အချဉ်ရည်ကို နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက် စားသုံး သည်။

“မဆိုးပါဘူး၊ အရမ်းကောင်းပါတယ်။ နည်းနည်း ကလေး ချဉ်သွားတယ်၊ ဒါလောက်ပါပဲ”

“ဟုတ်လား၊ တကယ်ပဲ အဆင်ပြေတာလား”

သူ မြူးမြူးကြွကြွ ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ သင်္ဘောဒန့်သလွန်သီးလေး နည်းနည်း ထပ်ပေါင်းလိုက်ရရင်ကွာ..”

နှုတ်ခမ်းများကို လက်ဝါးဖြင့် ပုတ်သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ

တင်းတင်းစေ့ထားသည့် အင်နာ ပါးစပ်ကို မကြည့်မိ။

နံနက်စောစော စားပြီးချိန်လောက်ရောက်တော့ သူမ အမူအရာတွေ ပြောင်းလာသည်။ သူမ ကြည့်ရတာ မှုန်မှုန်မှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်လာသည်။ ပျော့ပျော့ခွေခွေ သမ်းဝေသည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ပြီး အတွေးထဲ နစ်နေသည်။ ဘန်ချပ်၏ အမေးကို မဖြေ။ နောက်တော့ ထိပ်ချွန် သစ်သားချောင်းများဖြင့် စည်းရိုး ပြုလုပ်ထားသည့် ပန်းခြံထဲ ဆင်းပြီး နေရောင် အောက်တွင် မတ်တတ်ရပ် နေသည်။ ငူငိုငံစွာ။ အာရုံပျံ့လွင့်စွာ။ ကောက်ရိုး တမျှင်ကို သွားဖြင့်ကိုက်လျက်။

ဘန်ချပ်က သူမ၏ဦးခေါင်းကို သူ့ရင်ဘတ်တွင် ဖိကပ်လိုက်သည်။ သူမဆံပင်မှ ရနံ့မွှေးမွှေးကို ရှူရှိုက် သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ငြိမ်နေရသလဲ။ ဘာ ပြဿနာ ရှိလို့လဲဟင်”

ဘန်ချပ်ကို စိုက်ငေးကြည့်သည်။ မျက်လွှာကို တော့ မပင့်။ ထို့နောက် သူမ၏ ဘလောက်ခံအင်္ကျီ ကော်လာမှ ကြယ်သီးကလေးကို ဖြုတ်လိုက် တပ်လိုက် လုပ်နေသည်။

“ရှင် မြို့ထဲ သွားမလို့လားဟင်”

ဟု မေးသည်။ ဘန်ချပ်၏ အဖြေကို စောင့်မနေဘဲ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက် ပြောသည်။

“ကျွန်မ မကြာခင်အတွင်းမှာပဲ တပ်က ထွက်တော့မယ် အီလီယာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

သူမ ပခုံးတွေတွန့်သည်။ နောက်ပြီး ပေါ်ပလာပင် တပင်အောက်တွင် လှုပ်ရှားကခုန်နေသည့် နေစက် နေပြောက်များကို ငေးကြည့်နေသည်။ ခပ်နိမ့်နိမ့် ခြံစည်းရိုးကို ရင်ဖြင့်ကပ်ပြီး မှီကာ သူမ ပြောသည်။ သူမ စိတ်ကသိ ကအောက်ဖြစ်နေပုံပင်။

“ကျွန်မလေ....စောင့်ကြည့်နေသေးတယ်။ ကနဦး ပိုင်းတုန်းက ကျွန်မ မယုံခဲ့ဘူး။ ခုတော့ ကျွန်မ သိပြီ။ ခုနစ်လ... ခုနစ်လခွဲ အတွင်း ကျွန်မ ကလေး အမေ ဖြစ်တော့မယ်”

ပင်လယ်ဘက်မှ တိုက်လာသည့် လေက ပေါ်ပလာပင်မှ အရွက်များကို ဆော့ကစားသည်။ ပြီးတော့ အင်နာ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်များကို မျက်နှာပေါ် ကျအောင် တိုက်ချသည်။ ၎င်းဆံပင်များကို ပြန်သပ် တင်ဖို့ မကြိုးစား။ ဘန်ချပ် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ သူမ၏ လက်မောင်းကို ပွတ်သပ်ပေးသည်။ သို့သော် သူမက ယုယမှုကို တုံ့ပြန်ခြင်းမပြု။ သူမက တုံ့တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ခြေလှမ်းဖြင့်

အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

သူ့အခန်းထဲသို့ ရောက်သည်အထိ သူမနောက်မှ လိုက်သွားသည်။ ပြီးမှ သူ့အခန်းတံခါးကို ပိတ်သည်။ နောက်တော့ သူ အောင့်အည်းမနေနိုင်တော့ဘဲ ဖွင့်မေး လိုက်သည်။

“ဒီတော့ ခု ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အို...ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

သူမ အလေးမထားဟန်ဖြင့် ဖြေသည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းက စိတ်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေသည်။ ဘန်ချပ်က ပြောရမည့်စကားလုံးများ ရှာသည်။ သို့သော် ပေါ်လာသည့် အတွေးများက ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ထုံထုံ ထိုင်းထိုင်း အတွေးတွေ။

“ဖြစ်ထွန်းလာပါစေလေ။ သူ့ရောက်လာတဲ့ အချိန်လောက်ဆို တို့ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ တန်ပြန်တော်လှန်ရေး ကြီးလည်း ပွဲသိမ်းသွားလောက် ပါပြီ။ ဘာလဲကွ၊ ကလေးတွေ မွေးရတာ အရမ်းအခြေအနေဆိုးလို့လား”

ရှုတ်တရက်ဆိုသလို သူ ပြောသင့်ပြောထိုက်သည့် စကားသည် သိစိတ်ထဲတွင် လင်းလက်လာသည်။ သည်တော့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ကမန်းကတန်း ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း ကလေးတစ်ယောက်တော့ မွေးရမယ် အင်နာ။ မွေးရင် ယောက်ျားလေး မွေးကွာ။ ကျန်းမာ သန်စွမ်းတဲ့ ဝဝဖြိုးဖြိုးကောင်လေးကို မွေး။ ကိုယ်က သော့ပြင်ဆရာလုပ်မယ်။ အဲဒါဆို တို့ဘဝ သာယာချောမွေ့မှာပါကွာ။ သုံးနှစ်လောက်အတွင်း မင်းက ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီး ဖြစ်လာပြီး ဗိုက်ကြီးက စည်ပိုင်းကြီးလိုဖြစ်။ ကိုယ်ကလည်း ဗိုက်ကြီးရွံ့လာ။ ကိုယ်တို့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကလေးတလုံး ဝယ်ကြတာပေါ့။ ပြတင်းဘောင်ပေါ်မှာ ကြွေပန်းတအိုးရယ်၊ စာဝါငှက်ကလေး တစ်ကောင် ထည့်ထားတဲ့ လှောင်အိမ်တခုရယ် တင်ထားကြမယ်လေ။ တနင်္ဂနွေနေ့တွေဆိုရင် ဧည့်သည်တွေကို အိမ်မှာ လက်ခံတွေ့ဆုံ၊ ဧည့်သည် မလာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့တွေကျတော့ လူကြီးလူကောင်းတွေအိမ်ကို တို့စုံတွဲ သွားလည်ကြတာ ပေါ့ကွယ်။ အိမ်မှာ မင်းက ကိတ်မုန့်တွေ ဖုတ်မယ်။ ထင်သလောက် ငွေမဝင်လို့ ငွေကြေး မလောက်မငှဖြစ်ရင် ငိုပစ် တာပေါ့။ ကိုယ်တို့ ငွေကြေးစုဆောင်းကြမှာပေါ့”

ပထမတော့ အင်နာ မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးသည်။ နောက် ကြေကွဲစွာ ပြုံးသည်။ သို့သော် ဘန်ချပ်စကား အဆုံးသတ် ခါနီးတော့ အင်နာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“ဖိုး ... တကယ်တော့ စိတ်ကူးယဉ်ဝါဒီကြီးပဲ”

“အဲဒါကို မင်းက မကြိုက်ဘူးလား”

“အင်းလေ၊ အဆင်ပြေမယ်ထင်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်အတူ မြို့ထဲသွားကြသည်။ ရော့စတော့ မြို့ထဲတွင် လူအုပ်တွေ သဲသဲလှုပ်နေသည်။ စစ်သားတွေ၊ အလုပ်သမားတွေ၊ နှမ်းနှမ်းနယ်နယ် ဝတ်စားထားသူတွေ။ ခြံစည်းရိုးများတွင် ကပ်ထားသည့် အမိန့် ကြော်ငြာစာများမှာ စုတ်ပြတ်ပြီး လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်နေသည်။ အမှိုက်များ လှည်းကျင်းထားခြင်း မရှိသည့် လမ်းမများမှာ မြင်းချေး များ၊ ပူကြွပ်နေသည့် ကျောက်ခဲများမှ ထွက်သည့် အနံ့များ ရောထွေး နံစော်စွာ။ မြို့ကလေး၏ အပြောင်းအလဲ လက္ခဏာ များကို အင်နာ သတိထားလိုက်မိ၏။

“ကြည့်စမ်း .. အီလီယာ၊ မြို့က ဘယ်လောက် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဖြစ်သွားလဲ။ ဦးထုပ်လုံးကြီးတွေ ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့ရဘူး။ မြင်းသုံးကောင်ဆွဲ လှည်းတွေလည်း မျက်စိမနောက်တော့ဘူး။ ခုတော့ အရာရာတိုင်း ဟာ ကျောက်တုံးရောင် တပြေးညီ ဖြစ်နေပြီလေ”

“မြို့တမြို့ဟာ ပုတ်သင်ညိုနဲ့ တူတယ်ကွ။ တကယ်လို့ အဖြူကောင်တွေ ဝင်လာမယ်ဆိုရင် ပုတ်သင်ညို မှာ ဘယ်လို အရောင်ပြောင်းရတော့မလဲ” ပြောပြီး သူ ပြုံးသည်။

နှစ်ယောက်အတူတွဲပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်စွာပင် လူချင်းခွဲလိုက် ကြသည်။

ညနေစောင်းတော့ ပေါ့တီလ်ကော့က ဒွန် အမှုဆောင်ကော်မတီ အစည်းအဝေး ခေါ်သည်။ အစည်းအဝေး ခေါ်ရခြင်း အကြောင်းမှာ သီးခြားတပ်ဖွဲ့ တဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းဖို့၊ ထို့နောက် ၎င်းသီးခြားတပ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ပြီး မိမိတို့ စစ်ချီ လမ်းကြောင်းတွင် တွေ့ရမည့် နီကိုချားကတ်စ် ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ကို တိုက်ခိုက်ရန်။

“ပြန်လှည့်ပါတော့ကွာ”

အင်နာလက်ကို တို့ထိပြီး ဘန်ချပ် တောင်းပန်သည်။

သို့သော် သူမ ခေါင်းမာစွာ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ သူတို့တပ်ဖွဲ့သည် ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်အစွန်ရှိ အိမ်များကို ကျော်လွန်သည်အထိ ချီတက်သွားသည်။ သူတို့ရှေ့မှာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ချီတက်လာနေသည့် ကော့ဆက်တွေ၊ ကော့ဆက်တပ် များအား သူတို့က ဆီးကြိုပစ်ခတ်သည်။ သံကွင်းဆက်လို တန်းစီနေရာ ယူထားသည့် တပ်နီတော်များ အနီးတွင် ပေါ့တီလ်ကော့က မြင်းကြီးကို လူးလာ တုံ့ခေါက်စီးပြီး အားပေးစကား

ပြောသည်။

“ညီအစ်ကိုတို့၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ ချွေတာမနေနဲ့။
ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ အလုံအလောက်ရှိတယ်။ အရံတွေ လည်း ရှိတယ်”

ဘန်ချပ်က နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် သီးနေသည့် ချွေးကို လျှာဖြင့်လျက်သည်။
ပြီးတော့ ဂေါ်ပြားတလက်ဖြင့် ခပ်တိမ်တိမ် ကျင်းတကျင်း
ခပ်သုတ်သုတ်တူးသည်။ ထို့နောက် စက်သေနတ်တလက် တပ်ဆင်နိုင်အောင်
ဝိုင်းကူ ပေးသည်။ စက်ပစ်သမားက စက်သေနတ်ထဲသို့ ကျည်ခါးပတ် ထိုးထည့်
တပ်ဆင်သည်။

ဘန်ချပ်၏ စက်ပစ်သမားမှာ မက်ဇင် ဂရီဇာနော့။ တာတုတ်ရွာမှ
ကော့ဆက်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ကူတီပေါ့ အပျော်တမ်း တပ်ဖွဲ့များနှင့် နွဲ့ရသည့်
တိုက်ပွဲတွင် သူ့မြင်း သေသွားသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက သူသည် အရက်တွေ
အလွန်အကျွံသောက်သည်။ ဖဲရိုက်သည်။ သူ့အောက်မှ မြင်းကြီး
လဲသေသွားတော့ သူက ကုန်းနှီးကို ဖြုတ်ပြီး သယ်ခဲ့သည်။ သို့သော်
သုံးမိုင်လောက် အကွာအဝေး ကို ရောက်တော့ အတွေးတခု ဝင်လာသည်။ သည်
ကုန်းနှီးကြီး သယ်ပြီး သည်နှုန်းဖြင့် သွားနေလျှင် အပျော်တမ်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏
အန္တရာယ်မှ လွတ်လမ်း မရှိ၊ သည်တော့ တန်ဖိုးရှိသည့် ကုန်းနှီးဖုကို
ဖြုတ်သည်။ ဇက်ထိန်း သားရေကြိုးများကိုလည်း ယူသည်။ နောက်တော့
တိုက်ပွဲကို စွန့်ခွာလိုက်ဖို့ သူ့စိတ်နှင့် သူ့ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

သူ ရော့စတော့သို့ ရောက်လာသည်။ တိုက်ပွဲကျ ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးထံမှ
သိမ်းဆည်းလာသည့် ငွေလက်ကိုင် ရိုးတပ် ဓားရှည်ကြီးကို ဖဲဝိုင်းတွင်
အဆုံးခံလိုက်ရ၏။ ထိုမျှမကသေး၊ သူသယ်ဆောင်ခဲ့သည့် မြင်းတန်ဆာ
ပလာများလည်း ကုန်ပြီ။ ခုတော့ သူ့ဘောင်းဘီရော ဆိတ်သားရေ
ဘွတ်ဖိနပ်များပါ မရှိတော့ပြီ။ ဘန်ချပ်၏ တပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်လာ ချိန်တွင်
သူသည် ဗလာကိုယ်တီး နီးပါး ဖြစ်နေပြီ။ ဤတပ်ဖွဲ့တွင် ကြာရှည် ဆက်ပြီး
အမှုထမ်းလျှင် သူ့ကိုယ်သူ ပြုပြင် ကောင်း ပြုပြင်သွား နိုင်မည် ဖြစ်၏။ သို့သော်
ပထမဦးဆုံး နွဲ့သည့် သည်တိုက်ပွဲမှာပင် ကျည်တတောင့်က သူ့မျက်နှာကို
ထိမှန်သည်။ သူ့မျက်လုံးပြာပြာသည် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ထွက်ကျလာသည်။
ကျည်ဆန်က သူ့နောက်စေ့ကို ပွင့်ထွက် သွားစေသည်။ ဒဏ်ရာမှ သွေးတွေ
ပန်းထွက်သည်။ တာတုတ်ရွာမှ ကော့ဆက် ဂရီယာဇနော့၊ ယခင်က မြင်းသူခိုး၊
မကြာသေးမီက အရက်သမား ဖဲသမား ဖြစ်ခဲ့သူသည် ယခုဘဝကို
နှုတ်ဆက်ခဲ့ခွာ သွားတာ သိသာထင်ရှားနေ၏။

ဝေဒနာကို အသည်းအသန် ခံစားရင်း တွန့်လိမ် ကောက်ကွေးနေသည့်
သူခန္ဓာကိုယ်ကို ဘန်ချပ် လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ စက်သေနတ်ပြောင်းတွင်

ပေကျဲနေသည့် သွေးများကို ဂရုတစိုက်သုတ်ပစ်သည်။ ထိုဖြစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်ပြီးနောက် ချက်ချင်းလိုပင် သူတို့ ဆုတ်ခွာဖို့ အခြေအနေ ဖြစ်လာသည်။ ဘန်ချပ်က စက်သေနတ်ကို တရွတ်တိုက် ဆွဲသွားသည်။ ပူလောင်သော မြေကြီးပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း တဖြည်းဖြည်း အေးစက်လာနေသည့် မက်ဇင်၏ အလောင်းကို ထားရစ်သည်။ ကျဲကျဲတောက်ပူနေသည့် နေရောင်အောက်တွင် ညိုညိုမောင်းမောင်း ကိုယ်ခန္ဓာ သည် အဖုံးအအုပ် အကာအကွယ် မဲ့စွာ ရှိနေ၏။ ဘာကြောင့်ဆို သူဝတ်ထားသည့် ရုပ်အင်္ကျီက လန်ပြီး သူ့ဦးခေါင်းကို အုပ်နေသော ကြောင့်။

(၂)

တပ်နီတော် တပ်စိပ် တစ်ဝပ်သည် ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်ရှိ အစွန်အဖျားအကျဆုံး လမ်းဆုံလမ်းခွ တခုတွင် အတားအဆီး တပ်ဆင်သည်။ စုတ်ပြတ် နေပြီဖြစ်သော သားမွေးကက်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသည့် ရဲဘော်တစ်ဦးက စက်သေနတ် တပ်ဆင်ဖို့ ဘန်ချပ်အား ကူညီသည်။ အခြားသူများက လမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ပြီး အတားအဆီး အပိတ် အဆိုများ ချထားသည်။ အင်နာက ဘန်ချပ်နံဘေးတွင် လဲလျောင်း ဝပ်စင်း နေသည်။

သူတို့၏ညာဘက်ရှိ လမ်းမပေါ်မှ ပြေးလွှားလာသည့် ခြေသံတဖုတ်ဖုတ်ကို ရုတ်တရက်ကြီး ကြားလိုက် ကြရသည်။ လမ်းထောင့်မှ ကွေ့ပတ်ပြီး ပြေးလာသည့် တပ်နီတော် ကိုးယောက် ဆယ်ယောက်ခန့် တွေ့ရသည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က အော်ဟစ်သည်။

“ဒီကောင်တွေ လာနေပြီ”

တဒင်္ဂအတွင်း လမ်းဆုံလမ်းခွတခုလုံး လူသူ ရှင်းလင်းပြီး ငြိမ်တိတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ထောင်းထောင်းထ လွင့်ပျံ့လာသည့် ဖုန်တွေ။ မြင်းပေါ်တွင် ကော့ဆက်တစ်ဦး။ သူဆောင်းထားသည့် ကက်ဦးထုပ်တွင် အဖြူပတ် စည်းပတ် ထားသည့် လက်ထဲတွင် ကာဘိုင်သေနတ် တလက် အသင့်ကိုင်ထားသည်။ သူစီးလာသည့် မြင်းဇက်ကို ဆောင့်ဆွဲ လိုက်ရာ ဆွဲအား ပြင်းလွန်းသည့်အတွက် မြင်းသည် နောက်ခြေနစ်ချောင်း ပေါ်သို့ ထိုင်လျက်ကျသွားသည်။ ဘန်ချပ်က ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် တချက်ပစ်လိုက်၏။ ကော့ဆက်သည် မြင်းလည်တိုင်ပေါ်အထိ ကိုယ်ကို ဝပ်စင်းကာ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းပြန်လှည့် ပြေးသည်။ အတားအဆီးနောက်မှ စစ်သားတွေ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ တုံ့ဆိုင်းတွေဝေနေ ကြသည်။ သူတို့ထဲမှ နှစ်ယောက်က နံရံအောက်ခြေအတိုင်း ပြေးသွားသည်။ ဂိတ်ဝရောက်တော့ မြေပေါ်

မှောက်လိုက် ကြသည်။ သူတို့သည် နောက်တစ်မိနစ် လောက်ဆို ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ပြန်ဆုတ်လာမှာ သေချာ သလောက်ပင်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်း။ ငြိမ်သက်ခြင်း။ သူတို့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး လှမ်းကြည့်သည့် စိုးရိမ်ပူပန်အကြည့်များက သူတို့စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်...။

ထိုဖြစ်စဉ်များနောက်ပိုင်း ဆက်တိုက်ဖြစ်လာသည့် ဖြစ်စဉ်တွေထဲမှ တဒဂုံဖြစ်ရပ်ကိုတော့ ဘန်ချပ်ရင်ထဲ စွဲနေသည်။ မေ့မရ ဖျောက်မရ။ မျက်စိထဲ ကွင်းကွင်း ကွက်ကွက် မြင်ယောင်နေသည်။ ခေါင်းစည်းပဝါကို ဦးခေါင်း နောက်ဘက်တွင် စည်းထားသည့် အင်နာသည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းပြီး တကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။ ဖိုသီ ဖတ်သီ ဖြစ်နေသည်မှာ ခါတိုင်း အင်နာနှင့် မတူ။ အင်နာဟူ၍ မှတ်မိနိုင်စရာပင်မရှိ။ သူမ မြေပြင်တွင် မှောက်နေရာမှ ခုန်ထသည်။ ရိုင်ဖယ်ကို ဒယဉ်တိုက်ဆွဲသည်။ စောစောက ကော့ဆက် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အိမ်နောက် ဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ပြီးတော့ အက်ကွဲသော၊ မှတ်မိနိုင်စရာ မရှိသော အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။ “လိုက်ခဲ့ကြ” ဒယီးဒယိုင်၊ မတည်ငြိမ်သော ခြေထောက်များဖြင့် လမ်းထောင့်ဆီသို့ ပြေးတက်သွားသည်။

ဘန်ချပ် မြေပြင်ပေါ်မှ ကျူးထသည်။ သူ့ပါးစပ်မှ အသံတသံ ထွက်လာသည်။ ဘာအော်လိုက်မှန်း မသိရ။ အနီးဆုံး စစ်သားတစ်ယောက်ထံမှ ရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲယူကာ အင်နာ့နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။ ဘန်ချပ် မောဟိုက် နေသည်။ သူ့ခြေထောက်တွေ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ တုန်ယင်နေသည်။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် သူ့မျက်နှာ မည်းမှောင်လျက်။ သူမကို အော်ခေါ်ပြီး ပြန်လှည့်ခဲ့ရန် ပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် အသံက ထွက်မလာ။ သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသူ တော်တော် များများ၏ သက်ပြင်းရှိုက်သံကို သူ ကြားရသည်။ သူ့ရင်ထဲ လေးနေသည်။ တစုံတခု ဆိုးဆိုး ဝါးဝါး ဖြစ်တော့မည်။ ပြုမရ ပြင်မရ အဖြစ်ဆိုးနှင့် တွေ့ရတော့မည်ဟု စိတ်ထဲ ထင်နေသည်။

သူ အင်နာ့နံဘေးသို့ ကပ်မိချိန်တွင် သူတို့ လမ်းထောင့်သို့အရောက် သူတို့တည့်တည့်သို့ မြင်းဒုန်းစိုင်း စီးပြီး သေနတ်တွေ ပရမ်းပတာပစ်ပြီး ဝင်လာနေသည့် ကော့ဆက်များထံသို့ အားကုန်စွတ်ပြေးသည်။ ကျည်ဆန်များက တဝီဝီ ပျံသန်းနေသည်။ အင်နာထံမှ အသံတသံ ထွက်လာသည်။ စိတ်ထိခိုက်စရာ အသံသဲ့သဲ့ကလေး။ ထို့နောက် အင်နာ လမ်းမပေါ်သို့ ပြိုလဲသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လက်တဖက် ဆန့်တန်းလျက် ကြောင်စီစီ မျက်လုံးများဖြင့်။ ကော့ဆက်များ ပြန်လှည့်ပြေးသွား သည်ကို ဘန်ချပ် မမြင်။ သူတို့နောက်သို့ တပ်နီတော်များ ပြေးလိုက်ကြသည်ကို ဘန်ချပ် မမြင်။ အင်နာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ရပ်၏ အကျိုးဆက်ကို တားဆီးဖို့ နှောင်းလွန်းမက နှောင်းသွားပြီ။ သူ့ရင်ထဲ မီးတောက်နေ၏။ အင်နာ ... အင်နာ။

သူ့မျက်စိထဲ အင်နာ တစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့သည်။ မြင်သည်။ သူမကို မ၊ချီဖို့ ပက်လက်လှန်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမ ကိုယ်ခန္ဓာ ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှ သွေးတွေ စီးထွက်လာသည်မှာ တသွင်သွင်။ သူမ၏ စုတ်ပြတ်သွားသော ဘလောက်စ်အင်္ကျီ အပြာကလေးက ဒဏ်ရာတဝိုက်တွင် တဖျပ်ဖျပ် လွင့်ပျံ့လျက်။ သူ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူမကို ထိမှန်သွားသည်မှာ ခေါင်းပွကျည်ဆန်။ သည် ကျည်ဆန် ထိမှန်လျှင် ဒဏ်ရာ အဝ အကျယ်ကြီး ဖြစ်သွားမြဲ။ သူ သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သူမ သေလုမျောပါး ဖြစ်နေပြီဟူ။ သူမ၏ မှိန်ဖျော့နေပြီ ဖြစ်သည့် မျက်လုံးတွေထဲတွင် အခွင့်အရေးကို ခြောင်းနေသည့် သေခြင်းတရားကို သူတွေ့နေရပြီ။

အဆိုပါ ရီဝေမှိန်ဖျော့သော မျက်လုံးများကိုပင် မြတ်နိုးခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဘန်ချပ် နမ်းလိုက်၏။ နောက်ပြီး ယောက်ျားတစ်ဦး၏ လက်လို သန်မာတောင့်တင်း လှသည့် သူမလက်များကို နမ်းသည်။ သူမကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲမသည်။ သူမ သတိပြန်လည်လာနိုး မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်။ တစုံတယောက်က သူ့အား နံဘေးသို့ တွန်းပစ်သည်။ ပြီးတော့ အင်နာကို ခြံဝင်းတခုထဲသို့ ချီမ၊သွားကြသည်။ အဖီတခုအောက် နေအေးသည့် နေရာတွင် သူမကို ချထားသည်။

ရဲဘော်တစ်ဦးက ဂွမ်းဖတ်များဖြင့် ဒဏ်ရာကို တို့သည်။ ဖိသည်။ သွေးတွေရွဲနစ်သွားသည့် ဂွမ်းဖတ် များကို လွင့်ပစ်သည်။ ဘန်ချပ် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး အင်နာ့ဂျာကင်ကို ကြယ်သီးဖြုတ်သည်။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကို ဆွဲဆုတ်သည်။ ရသည့်အစကို ခုခေါက်ပြီး ဒဏ်ရာကို ဖိကပ်ပေးသည်။ သို့သော် သွေးတွေရွဲနစ်သွားသည်။ သူ မြင်နေရ တွေ့နေရသည်။ သူမမျက်နှာတွင် သွေးရောင်မရှိတော့။ မည်းပြာနေပြီ ဖြစ်သော နှုတ်ခမ်းများသည် ခံစားရသည့် ဝေဒနာ ကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သူမ၏ ပါးစပ်က လေကို အငမ်းမရဟပ်သည်။ အဆုတ်များက ကိုယ်ခန္ဓာကို ကြွယ်လာအောင် သက်ပြင်းရှူစေသည်။ ရှူသွင်း လိုက်သည့် လေတွေ သူမပါးစပ်မှ တဆင့် သူမ၏ ဒဏ်ရာကြီးမှတဆင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ စုတ်ပြနေသည့် သူမ၏ ရှုပ်အင်္ကျီကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်သည်။ အရှက်တရားကို ငဲ့မနေနိုင်တော့ သေခါနီး စောချွေးများ သီးနေသည့် သူမ၏ လုံးတီးကိုယ်ခန္ဓာကို သည်အတိုင်း မြေပြင်ပေါ် ချထားရသည်။ ဒဏ်ရာအဝ ကျယ်ကြီးကို ပိတ်ဖို့ဆိုဖို့ ကြိုးစားကြည့်ရာ နည်းနည်းကလေးပဲ ပိတ်ဆို့လိုရသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ သူမ သတိလည်လာသည်။ ညိုမည်း ချိုင့်ခွက်နေသည့် မျက်တွင်းတွေထဲတွင် မြုပ်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ဘန်ချပ်အား တဒင်္ဂကြည့်သည်။ ထို့နောက် တဖျပ်ဖျပ် ခါနေသည့် မျက်တောင်များ ပိတ်သွားသည်။

“ရေ .. ရေ၊ ပူလိုက်တာ”

သူမ ညည်းသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် လူးလိမ့်နေသည်။
သူမမျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

“ကျွန်မ မသေချင်သေးဘူး အီလီယာ ... အချစ် ရယ်... အခု ... အား”

သူမ၏ ပူခြစ်နေသည့် ပါးပြင်ကို ဘန်ချပ်က ဖူးရောင်နေသည့်
နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ဖိကပ်ထားသည်။ သူမရင်ဘတ် ပေါ်သို့ ရေတွေ
လောင်းချပေးသည်။ ရေတွေက ပခုံးညှပ်ရိုးအောက်ရှိ အခွက်ကလေးထဲတွင်
တင်နေသည်။ သို့သော် တခဏအတွင်း ခြောက်သွေ့ သွားသည်။
သေလောက်သည့် အပူဒဏ်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို သူမ အလူးအလဲ ခံစားနေရ၏။
သူမ ရုန်းကန်သည်။ ဘန်ချပ်လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်သည်။

“အမယ်လေး ... ပူလိုက်တာ၊ မီးကျနေတာပဲ”

သူမ၏ခွန်အားက သူမကို စွန့်ခွာသွားလေပြီ။ သူမကိုယ်
နည်းနည်းအေးလာသည်။ သူမ ရှင်းလင်း ပီသစွာ ပြောလိုက်၏။

“အီလီယာ.....ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွယ်၊ အင်းလေ၊
ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ... ဘယ်လောက်ရိုးရှင်းသလဲဆိုတာ။ ရှင်ဟာ၊ ရှင်ဟာလေ
တော်တော်ထူးခြားတဲ့လူ။ ခုကြည့် လေ၊ ဘယ်လောက်ရိုးရှင်းသလဲ ... အီလီယာ
... အချစ်ဆုံးရယ် ... ရှင် ... ရှင်လေ ... အမေရှိပါတယ်”

သူမမျက်လုံးတွေ မှေးဖွင့်သည်။ သူမ၏ဝေဒနာ နှင့် ထိတ်လန့်မှုကို
ကြိုးစားထိန်းပြီး စကားစပြောသည်။ သို့သော် ပလုံးပထွေး။ တစုံတရာက
ဖိစီးထားသည့် နှယ်။

“ပထမတော့ မခံချင်စိတ် ... တချက်ဆီ မီးလိုပူ ... ခုတော့ မီးပုံထဲမှာ ...
ကျွန်မ ... ကျွန်မလေ သေရတော့မယ်”

ခါးခါးသီးသီး ခေါင်းယမ်းနေသည့် သူ့ကို သတိပြုမိတော့ သူမ
မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ။ ကျွန်မလေ ... ကိုယ်တွင်းမှာ
သွေးထွက်လွန်နေပြီ။ ကျွန်မ အဆုတ်တွေမှာ သွေး... ပြည့်နေ .. အမယ်လေး ...
မရတော့ဘူး .. အား.. အသက်ရှူလို့ မရတော့ဘူး”

သူမ စကားတွေ အများကြီးပြောသည်။ မကြာ မကြာ ပြောသည်။
ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ပြောသည်။ သူမရင်ထဲ ဖိစီးနေတာတွေ အားလုံးကို
ဘန်ချပ်အား ပြောပြခဲ့ဖို့ အားထုတ်နေသည့်နှယ်။ ဘန်ချပ်ကတော့
ထိတ်လန့်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ထိတ်လန့်နေပြီ။ အကြောင်းမှာ ဝင်းပလာသော သူမ

မျက်နှာကို သတိပြုလိုက်မိသောကြောင့်။ သူမမျက်နှာကို မမြင်သာသော အလင်းရောင်တခုက ထိုးဖောက်ဝင်းပလာနေ သည်လေ။ နားထင်တွေ ဝါလာသည်။ သူမနံဘေးတွင် မလှုပ်မယှက် ချထားသည့် လက်များကို ကြည့်မိသည်။ လက်သည်းတွေ သပြေမှည့်ရောင် တဖြည်းဖြည်း သန်းလာ နေသည်။

“ရေ ... ရင်ဘတ်ပေါ် ... အမယ်လေး၊ ပူလိုက်တာနော်”

ဘန်ချပ် ရေခပ်ဖို့ အိမ်ဆီသို့ပြေးသည်။ သူပြန်လာတော့ ပင်ပန်းတကြီး ရှူရှိုက်နေရသည့် အင်နာ အသက်ရှူသံကို မကြားရတော့။ နောက်ဆုံး အကြောဆွဲချက်ကြောင့် မဲ့ရွဲ့နေသည့် သူမ၏ပါးစပ်ပေါ်သို့ ငုပ်လျှိုးစ နေမင်းကြီးက ရောင်ခြည်များ ဖျန်းပက်ပေးနေဆဲ။ ဒဏ်ရာကို အုပ်ထားသည့်လက် ဖယောင်းလို ပျော့ပျောင်းပြီး နွေးထွေးနေဆဲ လက်ဝါးပေါ် သို့လည်း နေခြည်များ ဖြာကျနေဆဲ။

သူမ၏ ပခုံးများအောက်သို့ လက်နှစ်ဖက် သွင်းသည်။ ဖြည်းညင်းစွာ။ ယုယစွာ။ သူမကိုယ်ခန္ဓာကို ထူမလိုက်၏။ နှာဖျားလန်လန်ကလေးကို ခဏကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးနှစ်လုံးကြားမှ အမည်းစင်းကလေး။ နောက်ပြီး မျက်ခုံး နက်နက်များ အောက်ရှိ အလင်းရောင် မှေးမှိန်စ မျက်လုံးများ၊ ငိုက်စိုက်ကျ နေသည့် သူမ၏ဦးခေါင်း ပို၍ စိုက်ကျသွားသည်။ သူမ၏ သွယ်သွယ်နွဲ့နွဲ့ လည်တိုင်ကလေးတွင် တဖောက်ဖောက် ခုန်နေသည့် သွေးကြောကလေး အခုန်ရပ်သွားတော့၏။

အေးစက်သော သူ့နှုတ်ခမ်းများကို မှေးမှိတ်နေပြီ ဖြစ်သော မျက်ခွံမည်းမည်းများပေါ်သို့ ဖိကပ်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ တမ်းတမ်းတတ ခေါ်ဆိုသည်။

“အချစ်ဆုံး ... အင်နာရယ်”

ထို့နောက် သူ ခါးဆန့်သည်။ မတ်တတ်ရပ်သည်။ ချာခနဲလှည့်ပြီး အထူးတလည် မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ လျှောက်ထွက် သွားတော့၏။ သူ့နံဘေးနှစ်ဖက်တွင် ပူးကပ်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကိုမူ မလှုပ်။ မလွှဲ။ သူလျှောက် သွားရင်း ဂိတ်တံခါးကို ဝင်တိုက်သည်။ မျက်မမြင် တစ်ဦးပမာ။ အသံအစ်အစ်ဖြင့် အော်မြည်သည်။ နောက်ဆက်တွဲ ပေါ်ထွက်လာသည်မှာ မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်၏ အော်သံမျိုး။ ပြီးတော့ လေးဘက်ထောက် ကျသွားသည်။ အမြုပ်တစ်စုံ ထနေသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းများမှ စူးစူးဝါးဝါးအသံတွေ ထွက်နေသည်။ ဒဏ်ရာရပြီး သေကောင် ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို နံရံအောက်ခြေတွင် တွားသွားသည်။ ချောက်ချားစွာ။ သွက်လက်စွာ။ မျက်နှာက မြေကြီးနှင့် ထိလုမတတ်။

တပ်နီတော်သုံးဦးက သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီး လိုက်ကြည့်သည်။ သူတို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အကြည့်ချင်း ဖလှယ်ကြသည်။ ပြင်းထန်လွန်းသော လူသား၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို မျက်ဝါး ထင်ထင် မြင်ရပြီး သူတို့ ရင်နှင့် ကြေကွဲရလေသည်။

(၃)

နောက်နေ့ နောက်နေ့များတွင် ဘန်ချပ်တစ်ယောက် ငန်းဝါဖျားဖျားတုန်းကလို ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်နေသည်။ ဟိုသွား သည်သွား သွားသည်။ ဟိုဟာလုပ် သည်ဟာလုပ် လုပ်သည်။ စားသည်။ သောက်သည်။ အိပ်သည်။ သို့သော် အမြဲတစေ ငူငူငေါင်ငေါင်နှင့် ဆေးမိထားသူ တစ်ဦးလို။ ပြူးကြောင်ကြောင် ရူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ဝန်းကျင်ကမ္ဘာလောကကို ကြောင်စီစီ လိုက်ကြည့်သည်။ နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေများ အပေါင်းအသင်း များကို မမှတ်မိ။ ရေချိန်လွန် အမူးသမားတစ်ယောက်ပမာ။ သို့မဟုတ် ပါကလည်း နာတာရှည်ရောဂါ ခံစားရပြီး လုံးပါးပါးလာသူ တစ်ဦးပမာ။

အင်နာ သေဆုံးသွားသည့် အခိုက်အတန့်မှစပြီး သူ့ခံစားချက်တွေ ယာယီချည့်နဲ့သွားသည်။ ယာယီ ပျောက်ပျက် သွားသည်။ သူ ဘာဆို ဘာမျှ မလိုချင်တော့။ ထို့ကြောင့် ဘာဆို ဘာမျှ မစဉ်းစားတော့။ “ရော့ ... စား၊ ဘန်ချပ်” သူ့ရဲဘော် ရဲဘက်များက တိုက်တွန်းတော့ သူ စားသည်။ သူ့မေးရိုးတွေ ဖြည်းလေးစွာ လှုပ်ရှားသည်။ ပင်ပန်းစွာဝါးသည်။ အိပ်ချိန်ရောက်တော့ သူတို့က ပြောမည်။ “အိပ်ချိန် ရောက်ပြီ” ဟု။ ထိုအခါ သူ လဲလျောင်းမည်။

လေးရက်တိုင်တိုင် သူသည် လက်တွေ့ကမ္ဘာကြီး နှင့် ကင်းကွာပြီး ယောင်ပေပေဖြစ်နေသည်။ ငါးရက်မြောက် နေ့တွင် ခရီဗိုရှလီကော့နှင့် လမ်းပေါ်မှာ ဆုံမိသည်။ ခရီဗိုရှလီကော့က သူ့လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲ ထားပြီး

“အဟား၊ ခုတော့ တွေ့ပြီပေါ့။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေတာဗျ”

ဘန်ချပ်၏ အဖြစ်သနစ်ကို မသိဘဲပြောသည်။ ဘန်ချပ်၏ ကျောပြင်ကိုပင် လက်ဖြင့်ပုတ်လိုက်သေး။ သူက အားတက်သရော ပြုံးလျက်...

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေတာလဲဗျ..။ ခင်ဗျားသောက်ထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ကျုပ်တို့ ဒွန်ခရိုင်မြောက်ပိုင်း မှာ စစ်သားစုဆောင်းရေး လုပ်ဖို့ အဖွဲ့တဖွဲ့လွှတ်မယ် ဆိုတဲ့သတင်းကို ကြားပြီးပြီလား။ ခေါင်းဆောင်မှာက ပေါ့တီလ်ကော့ လေ။ ကျုပ်တို့ မျှော်လင့်စရာဆိုလို့

မြောက်ပိုင်းက ကော့ဆက်တွေပဲ ရှိတော့တာကလား။ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ ဒီမှာတင် အဖမ်းခံကြရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား သွားမှာလားဟင် ကျုပ်တို့ စည်းရုံးလို့ဆော်ရေးသမားတွေ လိုတယ်ဗျ။ ခင်ဗျား သွားမယ် မဟုတ်လားဟင်၊ သွားမယ်မဟုတ်လား။”

“သွားမယ်”

ဘန်ချပ် တိုတိုပြတ်ပြတ် ဖြေသည်။

“ဟား၊ အဲဒါ ကောင်းတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ မနက်ဖြန်ပဲ သွားကြမှာ”

နဂိုပုံစံအတိုင်း နမူးနထိုင်း အခြေအနေဖြင့်ပင် ခရီးထွက်ဖို့ ဘန်ချပ် ပြင်ဆင်သည်။ နောက်နေ့ကျတော့ အဖွဲ့နှင့် အတူ လိုက်ပါသွားတော့၏။

(၄)

ထိုအချိန် ထိုအခါတွင် ဒွန်တောင်ပိုင်းရှိ အခြေအနေမှာ ဒွန်ဆိုဗီယက် အစိုးရအတွက် အလွန်အမင်း ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ခြိမ်းခြောက်နေသည်။ နယ်မြေသိမ်းပိုက်ရေး ဂျာမန်စစ်တပ်က ယူကရိန်းပြည်နယ်မှ အရှေ့ဘက်သို့ ချီတက်လာသည်။ ဒွန်မြစ်ကြေဘက်ရှိ ခရိုင်များတွင် တန်ပြန်တော်လှန်ရေး မီးပွားများ တဖွားဖွား တောက်နေသည်။ ဒွန်မြစ်နှင့် လှမ်းသော စားကျက်မြက်ခင်းထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသူ ကတော့ ပိုပေါ့။ သူက နိဗ္ဗိချာကတ်ကို အချိန်မရွေး ဝင်တိုက်ဖို့ ခြိမ်းခြောက်နေသည်။ မေလဆန်းပိုင်းလောက်တွင် ပြည်နယ် ဆိုဗီယက်များ ညီလာခံ ကျင်းပ သည်။ သို့သော် တော်လှန်သော ကော့ဆက်များက ရော့စတော့ကို ဝင်တိုက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ခြိမ်းခြောက်သည့်အတွက် ညီလာခံလည်း အကြိမ်ကြိမ် ပျက်ရသည်။ တော်လှန်ရေးမီးတောက် ဆက်လက် တောက်လောင်နေဆဲ ဒေသမှာ မြောက်ပိုင်းတွင်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပေါ့တီလ်ကော့နှင့် အခြားသူများက ၎င်းဒေသကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ထိုဒေသသို့ သွားပြီး စစ်သားစုဆောင်းရေး လုပ်ဖို့ ကြံစည်ကြသည်။ ဒွန်မြစ်ကြေပိုင်းတွင် သူတို့ကို အားပေးထောက်ခံမည့်သူ မရှိ သလောက် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။

လာဂူတင်၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် မကြာသေးမီကမှ ဒွန်ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းများကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေးချယ် တင်မြှောက်ခြင်း ခံထားရသူ ပေါ့တီလ်ကော့က မြောက်ပိုင်းနယ်မြေသို့ ရွှေ့လျားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုနယ်မြေတွင် တပ်ရင်း သုံးရင်း၊ သို့မဟုတ် တပ်ရင်း လေးရင်းစာလောက် ရအောင် ရှေ့တန်းပြန်များကို စုဆောင်းရမည်။ ထိုသို့

စုဆောင်းလို့ ရပြီဆိုလျှင် ၎င်းတပ်ရင်းများဖြင့် ကျူးကျော်သူ ဂျာမန်များကို တိုက်ထုတ်မည်။ နောက်ပြီး မြစ်ကြေပိုင်း ခရိုင်များ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမားများကို နှိမ်နင်းရာ၌ အသုံးပြု ရမည်။

ပေါ့တီလ်ကော့ ဦးဆောင်သည့် စစ်သားစုဆောင်းရေး အထူးကော်မရှင် ငါးဦး ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။ စစ်သား စုဆောင်းရေး လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ရာ၌ သုံးစွဲဖို့ ရွှေ့ဆယ်သန်းဖိုးနှင့် ဇာဘုရင်ငွေကြေးများကို ဘဏ်မှ ထုတ်ယူခဲ့သည်။ ကာမင်စကာခရိုင်မှ ကော့ဆက်များ အဓိကပါဝင်သည့် သီးခြားတပ်ဖွဲ့ တဖွဲ့ကို အလျင်အမြန် ဖွဲ့စည်းသည်။ ၎င်းတပ်ဖွဲ့ကို အစောင့်တပ်ဖွဲ့အဖြစ် တာဝန်ပေးကာ မေလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် သူတို့အဖွဲ့ မြောက်ပိုင်းဒေသဆီ ဦးတည် ချီတက်ခဲ့ ကြသည်။

မီးရထားလမ်းများ ပေါ်တွင် ယူကရိန်းမှ ဆုတ်ခွာလာသည့် တပ်နီတော်များ အုံ့နှင့်ကျင်းနှင့် ရှိနေသည်။ ကော့ဆက် သူပုန်သူကန်များက တံတားတွေ ချိုးကြသည်။ မီးရထားဖျက်ဆီးရေး လုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်ကြသည်။ နေ့စဉ်နံနက်တိုင်း ဂျာမန်စစ်လေယာဉ်အုပ်သည် နီဗိုချာကတ်စ်နှင့် ကာမင်စကာ ဆက်သွယ်ထားသည့် ရလားလမ်း တလျှောက် ပျံသန်းကြသည်။ နောက်ပြီး လင်းတငှက်များလို ထိုးစိုက်ဆင်းလာပြီး တပ်နီတော် သီးခြားတပ်ဖွဲ့များအား စက်သေနတ်ဖြင့် မွေ့ယမ်းလေ့ရှိသည်။ နေရာတကာတိုင်းတွင် မြင်တွေ့ နေရသည်မှာ အပျက်အစီးများ၊ အတိုင်းအဆ မရှိသော ပျက်စီးမှုများ။ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေသည့် လှည်းများ။ မီးလောင်ပျက်စီးနေသည့် လှည်းများ။ ကြေးနန်းတိုင် များတွင် ပြတ်တောက်နေသော ကြေးနန်းကြိုးများ ရစ်ခွေလျက်။ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည့် အိမ်များ။ လေနီကြမ်း အတိုက်ခံထား ရသလို ပြိုလဲ ပြန့်ကျဲနေသည့် နှင်းကာစည်းရိုးများ။

သူတို့အဖွဲ့ မီလာရိုဖိုသို့ သွားသည့် ရထားလမ်းအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ခရီးထွက်လာသည်မှာ ငါးရက် တိုင်သွားပြီ။ ခြောက်ရက်မြောက် နေ့တွင် ပေါ့တီလ်ကော့ က အစည်းအဝေးခေါ်သည်။ သူတံပေါ်တွင် အစည်းအဝေး ပြုလုပ်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်တို့လှည်းတွေ ဒီမှာ ထားခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့ခရီးကို ခြေကျင် ချီတက်မှ ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

လာဂူတင် အလန့်တကြား ရေရွတ်သည်။

“ကျုပ်တို့က တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကို ခရီးစဉ်တလျှောက်လုံး ခြေကျင်ချီတက်ဖို့ အတင်းအကျပ် ခိုင်းနေချိန်မှာ အဖြူကောင် တွေက ကျုပ်တို့ကို အသာလေး

ဝင်ဖြိုသွားမှာပေါ့”

“သွားရမယ့်ခရီးက ဝေးလွန်းတယ်နော...”

မရီခင်က သူ့သံသယကို ထုတ်ပြောသည်။ ခရီဗို ရှယ်လီကော့ကတော့ ရေငုံနှုတ်ပိတ် ထိုင်နေသည်။ ငှက်ဖျား ရောဂါနှင့် ကွီနိုင်ဆေးများ အရှိန်ကြောင့် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးထဲမှ သူ့အသားများ ဝါထိန်နေသည်။ သူ ဘာတခွန်းမျှ ဝင်မဆွေးနွေး။ သို့သော် သကြားအိတ်ကြီး တအိတ်လို ပုံပုံကြီးထိုင်နေသည်။

“ခရီဗိုရှယ်လီကော့၊ ခင်ဗျားမှာ လျှာပါတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်သလဲ”

ပေါ့တီလ်ကော့ ခြောက်ကပ်စွာမေးသည်။

“ဟင် ... ဘာပြောတယ်”

“ခင်ဗျား နားထောင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား။ ကျုပ်တို့ ခြေကျင် ချီတက်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ မဟုတ်ရင် ရန်သူတပ်တွေက ကျုပ်တို့ကို ကျော်တက်သွားတော့မယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ ကျန်တဲ့လူတွေထက် ပညာတတ် တာပဲဟာ”

“ကျုပ်တို့ ခြေကျင်ချီတက်လို့ ရတယ်”

ခရီဗိုရှယ်လီကော့ ချင့်ချင့်ချိန်ချိန် ပြောသည်။

“ကောင်းပါလေ့”

ပေါ့တီလ်ကော့ ရေရွတ်၏။

သူက မြေပုံတရွက်ကို ဖြန့်သည်။ မရီခင်က မြေပုံကို ထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်မှ ကိုင်ပြီး ဖြန့်ထားသည်။

“ကျုပ်တို့ ဒီလမ်းအတိုင်းသွားမယ်”

စီးကရက်ဆေးချေးများ စွန်းထင်းနေသည့် လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြသည်။

“မိုင်တစ်ရာ့ငါးဆယ်လောက် ရှိကောင်း ရှိနိုင်တယ်။ ဟုတ်ရဲ့ မဟုတ်လား”

“အဲဒီလောက်ပါပဲ”

လာဂူတင် ခေါင်းညိတ်သည်။

ခရီဗိုရှယ်လီကော့က တဖက်လူများအား စိတ်ဆွပေး သလိုမျိုး ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ပြသည်။

“ကျုပ် မကန့်ကွက်ဘူးနော်” ဟု ပြောသည်။

“ဒါဆို ရထားတဲ့တွေပေါ်က ခုချက်ချင်းဆင်းဖို့ ကော့ဆက်တွေကို ပြောလိုက်မယ်။ အချိန်ကုန်ခံနေစရာ အကြောင်း မရှိဘူးလေ”

အစည်းအဝေးမှ လူများ ဘာပြောမည်လဲဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မရှိခင် လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ကန့်ကွက်သူ မရှိသောအခါ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်နေသည့် လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသွားတော့၏။

(၅)

တွဲပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည့် ဘန်ချပ်၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ ကုတ်အင်္ကျီကြီး လွှမ်းခြုံထားသည်။ သူသည် အတိတ် ဝေဒနာထဲမှာပဲ ရှင်သန်နေဆဲ။ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကြောင့် ခံစားရသည့် ခံစားချက်များနှင့် နာကြည်းမှုများ။ သူ၏ ရီဝေဝေမျက်လုံးများရှေ့တွင် နှင်းဖုံးသည့် စားကျက်မြက်ခင်းပြင်ကြီးသည် ငွေသားပြင်ကြီးနှင့် တူနေသည်။ ၎င်းငွေသား ပြင်ကြီး ကိုမှ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီတွင် ဘောင်ခတ်ထားသည်က အညိုရောင် သစ်တောဆူးတောင်များ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ လေအေးအေး တိုက်ခတ်နေသည်ဟု သူထင်သည်။ ပြီးတော့ နံဘေးတွင် အင်နာ မတ်တတ်ရပ်နေသည်ဟုလည်း ထင်မိသည်။ ကြည့်လေ သူမ၏ မျက်လုံးနက်နက်တွေ၊ သန်မာသော်လည်း ကြင်နာတတ်သော နှုတ်ခမ်းများ၊ နှာခေါင်း အထက်နားမှ တင်းတိပ် အစက်ကလေးများ၊ အတွေးနှင့်အတူ တွန့်နေသည့် နဖူးကြောများကို သူ မြင်တွေ့နေရသည်ပဲ။ သူမ၏နှုတ်ခမ်းများမှ ထွက်လာသည့် စကားလုံးများကိုတော့ သူ ပီပီပြင်ပြင် မကြားရ။ ၎င်းစကားလုံးများသည် ပလုံးပထွေး ဖြစ်ပြီး ကိုးရိုး ကားရားအသံများနှင့် ရယ်သံများက နှောင့်ယှက်နေသည်။ သို့ပေမဲ့ သူမ မျက်လုံးများ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေသည်။ မျက်တောင်များ တဖျပ်ဖျပ် ခါနေသည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး သူမ ဘာတွေ ပြောနေ ကြောင်း သူ ခန့်မှန်းလို့ ရပါသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ မတူခြားနားသော အင်နာကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ့မျက်နှာ ဝါဝါညက်ညက် ပေါ်တွင် အညို အမည်း တွေ။ ပါးပြင်များပေါ်တွင် မျက်ရည် စီးကြောင်းများ။ နှာသီးဖျားက လေးလံနေသည်။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကတော့ ဒုက္ခဝေဒနာ ကြီးစွာခံစားရ သည့်အတွက် မဲ့ရွဲ့နေသည်။ သူမ၏ မျက်တွင်းချိုင့်ချိုင့် ထဲမှ မျက်လုံးနက်များကို နမ်းဖို့ သူ ခါးကိုင်းသည်။ သူမ ညည်းတွားသည်။ ငိုရှိုက်သံများကို ဖိနှိပ်ထား သလိုဖြစ်အောင် သူလည်ပင်းကို ညှစ်ထားသည်။

အင်နာက သူ့ထံမှ တချက်ကလေးမျှ ခွာမသွား။ ခွဲမသွား။ သူမ၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာများက မှေးမှိန်သွားခြင်း မရှိသလို အချိန်နှင့်အတူ မှောင်မည်းသွားခြင်းလည်း မရှိ။ သူမ၏မျက်နှာ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ အဆက် အပေါက်၊ လမ်းလျှောက်ပုံ၊ အပြုအမူများ၊ မျက်ခုံးတွန့်ပုံများ ... အားလုံး တစုတစည်းတည်းပါပဲ။ အသွင်ပြောင်းသွားခြင်း မရှိ။ အဆင်ပြောင်းသွားခြင်း မရှိ။ အင်နာမှ အင်နာအစစ်သည် သူ့အပါးမှ တဖဝါး စာမျှ ခွာမသွားခဲ့။ သူမ ပြောခဲ့သည့် စကားလုံးများကို သူ ပြန်လည် ကြားယောင်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လှသည့် နွေးနွေးထွေးထွေး အချစ်စကားများ။ သူ့အကြောင်းတွေ သတိရလေ ခါးသီး နာကြည်းသည့် ဝေဒနာများက ဆယ်ဆတိုးလေ။

ဘန်ချပ်သည် သူ၏ လက်ရှိစိတ်အခြေအနေကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်ဖို့ မကြိုးစား။ သို့သော် ပြင်းစွာ ခံစားနေရ သည့် ပရိဒေဝမီးထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ ရက်စက်စွာ၊ ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းစွာ မြှုပ်နှံထားခဲ့ လေသည်။ ထိုသို့ စိတ်ကို ထူးခတ်ထားသည့်အတွက် သူ့စိတ်သည် တဖြည်းဖြည်း ရိလာသည်။ တဖြည်းဖြည်း သေလာသည်။ အမြစ်မှစပြီး ပိုးကိုက်ခြင်း ခံရသည့် ဝက်သစ်ချတပင်လို။

လှည်းပေါ်မှ ဆင်းကြဖို့ အမိန့်ရောက်လာတော့ သူ့ကို ဝိုင်းနှိုးကြသည်။ သူ အိပ်ရာမှ ထသည်။ ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်သလို တွဲပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ပစ္စည်းတွေချဖို့ ဝိုင်းကူသည်။ ထို့နောက် မြင်းလှည်း တစီးပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားတော့၏။ စောစော က အတိုင်း။ ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မဖြစ်သည့်နယ်။

အေးအေးစက်စက်မိုးများ ရွာချသည်။ လမ်းဘေးမှ မြက်ပင်ပေါက်ကလေးများ စိုရွှဲနေသည်။ ပွင့်လင်းသော စားကျက်မြက်ခင်းကြီး။ မြက်ခင်းကြီး၏ ကမူတွေ၊ ချိုင့်တွေပေါ်တွင် လေက လွတ်လွတ်လပ်လပ် တိုက်ခတ်နေသည်။ ထိုအရာများ၏ နောက်ဘက်တွင်မှ ရထားစက်ခေါင်းများမှ မီးခိုးတွေ၊ ဂူတာရုံ အဆောက်အအုံ နီနီကြီးများ။ အနီးဆုံးရွာမှ ငှားထားသည့် မြင်းလှည်းအစီးပေါင်း လေးဆယ်ဖြင့် လမ်းမကြီး အတိုင်း တရွေ့ရွေ့ သွားကြသည်။ မြင်းများက ဖြည်းလေးစွာ သွားသည်။ မိုးရေထဲနစ်နေသည့် ရွှံ့မြေ မည်းမည်းများက မြင်းများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို နှေးကွေးစေ၏။ လှည်းဘီးများတွင် ရွှံ့တွေ ကပ်နေသည်။ ပြီးတော့ အတုံးအခဲများ အဖြစ် ကွာကျသည်။ သူတို့၏ ရှေ့ဘက်နှင့် နောက်ဘက်တွင် မြင်တွေ့နေရသည်မှာ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားများ။ သူတို့၏ ဇနီးမယား၊ သမီးသားများနှင့်အတူ အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက် အဝေးသို့ ထွက်ပြေးနေကြ၏။ ကော့ဆက်များ၏ လက်စားချေ တုံ့ပြန်ရန်မူမှုကို ကြောက်လန့်ပြီး အရှေ့ပိုင်းနယ်မြေဆီသို့

ကျော့ကျော့ ပြေးနေရသူများ။ သူတို့၏ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ပစ္စည်းကလေးများကို တနိုင်ငံတပိုင် ဆွဲကိုင်လျက်။ ပေါ့တီလ်ကော့ ဦးဆောင်သော စစ်သားစုဆောင်းရေး အဖွဲ့သည် ဒွန်ဒေသ၏ အလယ်ဗဟိုဆီသို့ ဦးတည် ချီတက်နေသည်မှာ ရက်ပေါင်းတော်တော်ကြာလာပြီ။ ယူကရိန်းရွာမှ ဌာနေများက သူတို့အဖွဲ့ကို ပြောင်းလဲခြင်း မရှိသော ပျူငှာမှုဖြင့် ကြိုဆိုဧည့်ခံကြသည်။ စားနပ်ရိက္ခာများကို လိုလိုလားလား ရောင်းကြသည်။ ယာယီစခန်းချဖို့ နေရာ ထိုင်ခင်းများ ပေးသည်။

သို့သော် ကော့ဆက်နယ်မြေများနှင့် နီးကပ်လာလေ ပေါ့တီလ်ကော့နှင့် အခြားခေါင်းဆောင်များသည် စိုးရိမ် သောက ပွားလာသည်။ သူတို့နှင့် တွေ့ဆုံရသည့် ဒေသခံများ၏ သဘောထားများက ပြောင်းလဲလာသည်။ သူတို့အပေါ် သိပ်လိုလိုလားလားမရှိကြ။ နောက်တော့ လိုလိုလားလားမရှိရုံ မကတော့ဘဲ မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှုတွေပါ ပြလာသည်။ သူတို့ကို တွေ့လျှင် အလန့်တကြားတွေ ဖြစ်လာသည်။ သူတို့၏ အစားအစာများကို ရောင်းကြသည့်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါ မရှိကြ။ ပြီးတော့ မေးခွန်းများကို ရှောင်တိမ်းကြသည်။ ဒေသခံများ၏ အေးစက်စက် ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံမှုများကြောင့် သူတို့အဖွဲ့သားတွေ ကြိရာမရ ဖြစ်လာသည်။ သူတို့အဖွဲ့ထဲမှ ကော့ဆက်တစ်ဦးကဆိုလျှင် ရွာကွက်လပ် မြေကြီး ပေါ်တွင် သူ့ဓားရှည်ကို ထိုးစိုက်ကာ ကြိုးဝါးခဲ့၏။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ လူတွေလား၊ မကောင်းဆိုးဝါးတွေလားဟင်။ ခင်ဗျားတို့ အ,အတွေ့လို ရပ်ပြီး ဘာလုပ် နေကြတာလဲ။ ပြောကြစမ်း။ ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရပိုင်ခွင့်တွေအတွက် သွေးမြေကျခံနေတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့အနားတောင် ကပ်မလာကြဘူး။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ တန်းတူညီမျှဆိုတာ ရှိနေပြီ ရဲဘော်တို့၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ကော့ဆက် ဆိုတာတွေ၊ ဟိုခိုးလ် ဆိုတာတွေ မရှိတော့ဘူး။ နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူကမှ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့စေရဘူး။ ကဲ... ဒီတော့ ကျုပ်တို့ဆီကို ကြက်ဥတွေ၊ ကြက်တွေ ခုချက်ချင်း ယူလာကြစမ်း။ ခင်ဗျားတို့ ယူလာတာတွေ အားလုံးအတွက် ကျုပ်တို့ ဇာဘုရင် ရူဘယ်ငွေတွေနဲ့ ပေးချေမှာပါ”

သူ အာပေါင်အာရင်း သန်သည်ကို ယူကရိန်းလူမျိုး ခြောက်ယောက်က ရပ်ပြီး နားထောင်နေကြသည်။ သူတို့ ဦးခေါင်းများကို ငိုက်စိုက်ချလျက်။ ထယ်တုံးတွင် ဆိုင်းချည်ထားခြင်းခံရသည့် မြင်းများလို။ ကော့ဆက် ရဲဘော်၏ မီးဟုန်းဟုန်းတောက် မိန့်ခွန်းကို ဘယ်သူကမျှ မတုံ့ပြန်။ ဘယ်သူကမျှ အသိအမှတ်မပြု။ “ခင်ဗျား ဘာမှ အော်ဟစ်နေစရာ မလိုဘူး” ဟုသာ ပြောကြသည်။ ထို့နောက်တော့ သူတို့အားလုံး ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် ဆက်လျှောက် သွားကြလေသည်။

ထိုရွာမှာပင် ယူကရိန်း မိန်းမတစ်ဦးက ကော့ဆက် ရဲဘော်တွေထဲမှ တစ်ယောက်ကို မေးမြန်းသည်မှာ...

“ရှင်တို့တတွေက တွေ့သမျှ မြင်သမျှ ပစ္စည်းတွေ အကုန်ခိုးပြီး တွေ့သမျှ မြင်သမျှ လူတွေကို သတ်မှာ ပဲဆိုတာ အဟုတ်ပဲလားဟင်” ဟူ၏။

အမေးခံရသည့် ကော့ဆက်က မျက်တောင်တချက် မခတ်ဘဲ ချက်ချင်းလက်ငင်း တုံ့ပြန်ပြောဆိုသည်မှာ..

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါအမှန်ပဲ။ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကိုတော့ မသတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီး အားလုံးကိုတော့ သတ်မှာပဲ” ဟူ၏။

“အလို ဘုရားရေ ... နေစမ်းပါဦး၊ ရှင်တို့က အဘိုးကြီးတွေ သတ်ပြီး ဘာလိုချင်ကြလို့တုံး”

“ကျုပ်တို့ အဘိုးကြီးတွေကို ယာဂုနဲ့ စားတာဗျ။ ဆိတ်သားက မမွှေးဘူး၊ ချိုးသင့်သလောက်လည်း မချိုဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က အဘိုးကြီးတွေကို ယာဂုထဲ ထည့်ကျိုပြီး အားရပါးရလွေးကြတာဗျ”

“ရှင်...ရှင်...နောက်နေတာ မဟုတ်လားဟင်”

“ဒီကောင် လျှောက်ပြောနေတာ အမျိုးသမီးရေ...” မရီခင် ဝင်တားသည်။ ပြီးတော့ ဟာသလုပ်နေသူ ဘက်သို့ လှည့်လျက်...

“ဟေ့ကောင် ...ဘယ်သူ့ကို ပြောင်ရပြန်ရမယ်၊ ဘယ်လိုပြောင်ရ ပြန်ရမယ် ဆိုတာ ဆင်ခြင်စမ်း။ မင်း ဘာမဟုတ်က ဟုတ်က ဇာတ်လမ်းတွေ လျှောက်ဖြန့်နေတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ငါတို့က တွေ့ရာ မြင်ရာ အဘိုးကြီးတိုင်းကို သတ်မှာပဲဆိုပြီး လူတိုင်းကို လျှောက်ပြောတော့မှာပေါ့ကွ”

(၆)

စိုးရိမ်သောကများ ဖိစီးနှိပ်စက်လွန်းသည့်အတွက် ပေါ့တီလ်ကော့က လမ်းခရီးတွင် ရပ်နားချိန်များ ချုံ့ပစ်သည်။ ညအိပ်ရပ်နားချိန်များပင် လျှော့ပစ်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့၏ ခရီးစဉ်ကို အရှိန်မြှင့်ပစ်သည်။ တက်သုတ်ရိုက်ကြသည်။ ဒွန်အထက်ပိုင်းခရိုင်ကို ရောက်ဖို့ တရက်အလိုတွင် သူသည် လာဂူတင်နှင့် အကြာကြီး စကားပြောဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်းဆက်သွားနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး အိုင်ဗန်။ ကျုပ်တို့ စစ်သားစုဆောင်းရေးကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်စရတော့မယ်၊ စာရင်းသွင်းနိုင်ကြောင်း၊ ကြေညာမယ်ဗျာ။ လစာကောင်းကောင်းပေးမယ်ဗျာ။

ခရီးစဉ် အတိုင်း ချီတက်သွားရင်း လူတွေလည်း စုဆောင်းသွား ကြတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ မိခေးလ်လော့စကို ကို ရောက်ချိန်လောက်ဆို ကျုပ်တို့လက်အောက်မှာ တပ်မတခုလောက်တော့ ရနေမယ်။ ကျုပ်တို့ အဲဒီလောက်တော့ စည်းရုံးလို့ ရမှာပါနော်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ရမှာပါ။ အဲ... အစစအရာရာ အေးချမ်းငြိမ်သက် နေရင်ပေါ့လေ”

“ဒီတော့ ရုရှားဖြူတွေက လက်ဦးချင် လက်ဦးနေမှာလို့ ခင်ဗျား ထင်နေလို့လား”

“ဘယ်သူ ဘာပြောနိုင်မှာလဲဗျာ”

လာဂူတင်က သူ့မှတ်ဆိတ်ခပ်ပါးပါးကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ နောက်ကျနေပြီ၊ ကျုပ်တို့ မအောင်မြင်မှာ စိုးရိမ်နေတယ်ဗျ။ အဲဒီအရပ်မှာ အရာရှိတွေက လုပ်ငန်း စနေပြီးသား။ ကျုပ်တို့ သုတ်ခြေတင်မှ ဖြစ်မယ်”

“ကျုပ်တို့ သုတ်ခြေတင်နေတာပဲဟာ။ ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ အကြောက်ကြီးမနေစမ်းပါနဲ့။ ခင်ဗျား ကြောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

ပေါ့တီလ်ကော့ ပြန်ပြောသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

“ကျုပ်တို့ ထိုးဖောက်ဝင်မယ်။ သီတင်းနှစ်ပတ် အတွင်း ဂျာမန်တွေကိုရော ရုရှားဖြူတွေကိုပါ ဒွန် ဒေသကနေ မောင်းထုတ်ပစ်မယ်”

စီးကရက်ကို အားရပါးရဖွာရင်း သူ့ဦးခေါင်းထဲမှ လျှို့ဝှက်အတွေးများကို ပြောပြသည်။

“ကျုပ်တို့ နောက်ကျလွန်းမက နောက်ကျသွားပြီး စစ်ဆင်ရေး မအောင်မြင်ဘူးဆိုရင် ဒွန်ဒေသကို ဆိုဗီယက် တွေနဲ့ ကျုပ်တို့ တွဲပြီး အုပ်ချုပ်မယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ အရမ်းနောက်မကျဖို့တော့ လိုတယ်။ တကယ်လို့ ဆိုဗီယက်အရာရှိ တွေက စည်းရုံးပြီး အဲဒီကို ကျုပ်တို့ မရောက်မီ ဆူပူအုံကြွမှုတခု ဖန်တီးနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ဇာတ်လမ်းက ဆုံးပြီ။ ကျုပ်တို့ ဘာမှ လုပ်လို့ မရတော့ဘူး”

(၇)

ကော့ဆက်နယ်မြေပေါ်သို့ သူတို့ ခြေချမိကြသည်။ ရှေ့ဆုံး မြင်းလှည်း တွင် လိုက်ပါလာသူများမှာ ပေါ့တီလ်ကော့၊ လာဂူတင်နှင့် ခရီဗိုရှလီကော့တို့ ဖြစ်၏။ ပထမဆုံး ရွာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသည်နှင့် စားကျက် မြက်ခင်းထဲတွင် ကျက်စားနေသည့် နွားတအုပ်ကို တွေ့ကြသည်။

“အဲဒီနွားထိန်းကို သွားပြီး မေးစမ်းကြည့်ကြရ အောင်လေ”

သူက လာဂူတင်အား အဆိုပြုသည်။

သူတို့ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ ပြီးတော့ နွားအုပ်ဆီသို့ ဟန်နှင့် မာန်နှင့် သွားကြသည်။ ပေါ့တီလ်ကော့က နွားထိန်းဖြစ်သူအား နှုတ်ဆက်သည်။

“နေကောင်းတယ်နော် ဆရာကြီး”

“ဘုရားသခင်ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့် ကျန်းမာပါ့ဗျာ”

“အဲ... ဆရာကြီးတို့ဘက်မှာ ဘာတွေများ သတင်းထူးသလဲ ခင်ဗျ”

“ဘာသတင်းမှ မထူးပါဘူးဗျာ။ ဒါထက် ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က အိမ်ကိုသွားနေတဲ့ စစ်သားတွေပါ”

“အဲဒီ ပေါ့တီလ်ကော့ ဆိုတဲ့လူက ခင်ဗျားတို့နဲ့ အတူပါလာသလားဟင်”

“အင်း၊ ပါတယ်”

သူ့အဖြေကြောင့် နွားထိန်းအဘိုးကြီး လန့်ဖျပ်သွားတာ သိသာသည်။ နောက်ပြီး သူ့မျက်နှာ ဖြူရော်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီးရဲ့”

ပေါ့တီလ်ကော့ စူးစမ်းသည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ သူက ကျုပ်တို့ ရှေးရိုးဘာသာဝင် အားလုံးကို သတ်ပစ်မယ်လို့ သတင်းတွေ ထွက်နေတယ်လေ။”

“မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေဗျာ။ ဒီလို လံကြုပ်ဇာတ်လမ်းတွေ ဘယ်သူတွေကများ ဖြန့်နေကြပါလိမ့်”

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ရက်က ကျင်းပတဲ့ အစည်းအဝေးမှာ ကျုပ်တို့ဥက္ကဋ္ဌက အဲဒီအတိုင်း ပြောတာပဲလေ”

“ဪ...ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ ဥက္ကဋ္ဌ ရနေပြန်ပြီပေါ့”

လာဂူတင်က ပေါ့တီလ်ကော့အား လှမ်းကြည့်ရင်း မေးသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်ကပဲ ဥက္ကဋ္ဌတစ်ဦး ကျုပ်တို့ ရွေးလိုက်ကြတယ်။
ဆိုဒီယက်အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ကို ဖျက်သိမ်း လိုက်ပြီ”

ပေါ့တီလ်ကော့သည် မြင်းလှည်းဆီသို့ ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြန်သွားသည်။
ပြီးတော့ မြင်းလှည်းမောင်းသမားကို လှမ်းအော်သည်။

“မင်းမြင်းတွေကို ကျာပွတ်စာကျွေးစမ်း”

ပေါ့တီလ်ကော့ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ကုပ်ကုပ်ကလေး
ထိုင်လိုက်လာသည်။ မြန်သည်ထက် မြန်အောင် မောင်းဖို့ မြင်းလှည်းသမားကို
အဆက်မပြတ် တိုက်တွန်းသည်။

မိုးတွေ ရွာချလာသည်။ မိုးကောင်းကင်ကြီး အုံ့မှိုင်းလာသည်။
အရှေ့တခုတွင်သာ တိမ်တိုက်တွေကြားမှ အပြာရင့်ရောင် မိုးကောင်းကင်
တစွန်းတစ ပြူထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ တောင်ကုန်းတခု အဆင်းတွင်
အခြေစိုက် စခန်းကလေးတခု။ စခန်းကလေး တခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ
ဖြစ်နေသည်။ လူတွေ ပြေးကြ လွှားကြ။ မြင်းလှည်း
တော်တော်များများကလည်း ဟိုးရှေ့ဘက်ဆီသို့ အပြေးအလွှား
သွားနေကြသည်။

“သူတို့ ထွက်ပြေးနေကြပြီ .. သူတို့ ကျုပ်တို့ကို ကြောက်နေကြတာဗျ”
လာဂူတင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောသည်။

သူတို့အဖွဲ့မှ မြင်းလှည်းများ အခြေစိုက်စခန်း ကလေးထဲ
မောင်းဝင်ကြသည်။ လူသူကင်းမဲ့သော လမ်းမ ကျယ်ကြီး ပေါ်တွင် လေက
တဝှမ်းဝှမ်း ခြံဝင်း တခုထဲတွင် ယူကရိန်းလူမျိုး အဘွားကြီးတစ်ဦးသည်
မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ခေါင်းအုံးတွေ ပစ်တင်နေသည်။ ဦးထုပ်မပါ၊ ဖိနပ်မပါ။
သူခင်ပွန်းသည်က မြင်းဇက်ကြိုးများကို ထိန်းထားသည်။

သူတို့လင်မယား သတင်းဆိုး ကြားထားရသည့် အတွက်
စိတ်ပျက်နေသည်။ သူတို့ နေရေးထိုင်ရေး အတွက် ကြိုတင်စီစဉ်ဖို့
လွှတ်လိုက်သူကို ကော့ဆက် ကင်းထောက်အဖွဲ့က
ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားသည်တဲ့ လေ။ သည်တော့ ကော့ဆက်တွေ
သိပ်ဝေးဝေးလံလံ အရပ်မှာမဟုတ်တာ သေချာသည်။ သူတို့
စစ်သားစုဆောင်းရေး အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တွေ စုပြီး ဆွေးနွေးကြသည်။
အခြေအနေအရ ပြန်လှည့်ကြလျှင် ကောင်းမည်လား။ ကနဦးပိုင်းတွင်
ပေါ့တီလ်ကော့က ခေါင်းမာမာဖြင့် ရှေ့ဆက်တိုးကြဖို့ စွတ်ပြောသည်။ သို့ပေမဲ့
ခဏနေတော့ သူကိုယ်တိုင်ပင် တွေဝေလာသည်။ သူ၏ ဆင်ခြေကန်
ငြင်းခုံချက်များကို ကော့ဆက် လှုံ့ဆော်ရေးသမား တစ်ဦးက

ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက် လိုက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလုပ်နေတာတွေ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်အထိ ခေါ်သွား ချင်တာလဲ။ တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမား တွေဆီ ရောက်တဲ့ထိလား။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆက် မတိုးဘူး၊ ပြန်မယ်။ ဟိုမှာကြည့်”

ရွာထိပ် ကုန်းမြင့်ဆီသို့ ညွှန်ပြသည်။

သူတို့အားလုံး တောင်ကုန်းထိပ်ဆီသို့ လှည့်ကြသည်။ ကုန်းထိပ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား အရိပ်ထင်နေသည်မှာ မြင်းစီးရဲဘော်သုံးဦး။

“အဲဒါ သူတို့ရဲ့ ကင်းထောက် အဖွဲ့တွေထဲက တဖွဲ့ပေါ့”

လာဂူတင် ရေရွတ်သည်။

“ဟိုမှာရော...ကြည့်ဦး”

မြင်းစီးစစ်သားတွေ အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက် ပေါ်လာသည်။
တောင်ကုန်းတဖက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားလိုက်
ပြန်ပေါ်လာလိုက်ဖြင့်။

နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ဖို့ ပေါ့တိလ်ကော့ အမိန့်ပေးသည်။
ပထမဦးဆုံး တွေ့ခဲ့သည့် ယူကရိန်းရွာ ကလေးဆီသို့ သူတို့ ပြန်သွားသည်။
ရွာသူရွာသားတွေ အားလုံး ပုန်းဖို့ကွယ်ဖို့နှင့် လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးဖို့
အသံအသန် အားထုတ်နေကြသည်။ ရွာခံများအား ကော့ဆက်များက
ကြိုတင်သတိပေး တပ်လှန့်ထားတာ သိတာထင်ရှားနေသည်။

နေဝင်စပြုပြီ။ ဆည်းဆာချိန်။ အေးစက်သော မိုးမှုန်ကလေးများက
သူတို့အသားပေါ် ရောက်သည်ထိ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သည်။ သူတို့
စိုးရွံ့လာသည်။ မြင်းလှည်းများ နှင့်ယှဉ်လျက် လမ်းလျှောက်ကြသည်။
ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို အသင့် အနေအထားဖြင့် ကိုင်ဆောင်လျက်။
လမ်းကြောက တောင်ကြားလမ်း ကြားလမ်းကလေးကို လွန်မှ ဟိုဘက်
တောင်ကုန်းကို ကလေးတခုဆီသို့ ကွေ့ကောက်ဆင်းသွားသည်။
တောင်တက်ရမည်။ တောင်ကုန်းထိပ်များတွင် ကော့ဆက် ကင်းတပ်ဖွဲ့တွေ
အဆက်ပြတ်သွားသည် မရှိ။ ခုပေါ်လာလိုက်၊ ခုပျောက်သွားလိုက်၊ သူတို့
စစ်သား စုဆောင်းရေး အဖွဲ့နှင့် တပ်နီတော်များကို နောက်မှ လိုက်ပြီး
စောင့်ရှောက်ကြည့်ရှုနေသည့်နယ်။

တောင်ကြားလမ်းကို ဖြတ်စီးနေသည့် ချောင်းတစင်း အနီးသို့
ရောက်သောအခါ ပေါ့တိလ်ကော့ သူ့မြင်းလှည်း ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ ပြီးတော့
သူ့လူများကို ခပ်ဆတ်ဆတ် အမိန့်ပေးသည်။

“အသင့်ပြင်” နွေဦးချိန် လျှံတက်လာသည့် ရေတွေက ချောင်းထဲတွင် ပြာလဲ့နေသည်။ ၎င်းရေများ က ဆည်တခုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ကန် တကန် ထဲသို့ စီးဝင်သွားသည်။ ဆည်ထဲမှာတော့ တောထနေသည့် ချုံပင်များ။ ချုံပင်များအောက်တွင် သိပ်သည်းစွာ ပေါက်ရောက်နေသည်မှာ သုံးထောင့်မြက်ခေါ် မြက်မုန်ညင်းများ။ ပေါ့တီလ်ကော့က သံသယဝင်နေသည်။ အလစ်ဝင်တိုက်မည်ဆိုလျှင် သည်နေရာ၊ သည် အကွက်မှ ထွက်တိုက်နိုင်သည်။ သို့သော် ရှေ့ပြေး ကင်းထောက်တပ်ဖွဲ့ကို ချုံခိုတိုက်ခိုက်ဖို့ ခိုအောင်းနေသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့မမြင်ကြရ။ သည်တော့ တွေးရခက်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဒီကောင်တွေကို ဒီနေရာမှာ တွေ့ဖို့ မျှော်လင့်မထားနဲ့”

ဟု ခရီဗိုလ်ရလီကော့ တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“သူတို့ ဒီအချိန်မှာ ဝင်တိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်တွေ ညရောက်အောင် စောင့်ကြလိမ့်မယ်”

(၈)

အနောက်ဘက်တစ်ခုတွင် တိမ်ထူတွေ ပြွတ်သိပ် ကျပ်ခဲနေသည်။ ညဉ့်အမှောင် ချဉ်းလာပြီ။ ဟိုးရှေ့ ဒွန်မြစ်ဘက် ဆီတွင် လျှပ်နွယ်လျှပ်ပန်းတွေ ပြိုးပြိုး ပြက်ပြက် ဝင်းဝင်းလက်လက်။ လိမ္မော်ရောင် အလင်းတန်းကြီးသည် သေခါနီး ငှက်တစ်ကောင်၏ တောင်ပံများလို တဖျပ်ဖျပ်ခါနေ၏။ တိမ်တိုက်များအောက်တွင် ဖျော့တော့စွာ လင်းလက်နေသည် ကတော့ ဆည်းဆာချိန် နေခြည်များ။ စားကျက်မြက်ခင်းပေါ်တွင် လွှမ်းမိုးနေသည်မှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့် စိုထိုင်းခြင်း၊ ဆုတ်ယုတ် ပျောက်ကွယ်စ နေအလင်းစကလေးများသည် တွန့်ခေါက် တောင်ကြားလမ်းထဲတွင် ရတတ်သလောက် ခိုတွယ်နေ၏။ အဆိုပါ မေမ၏ညဦးသည် ဆောင်းညဦး တညလို ဖြစ်နေ၏။ မြက်များကပင်လျှင် တိတိကျကျ ပြောပြလို့မရသည့် ယိုယွင်းဆွေးရိသော ရနံ့များ ထုတ်လွှတ်နေသည်။

ပေါ့တီလ်ကော့ လမ်းကြောအတိုင်း လျှောက်လာရင်း မြက်များမှ ထုတ်လွှတ်နေသည့် ရောထွေးပေါင်းစပ် ရနံ့များကို ရှူကြည့်သည်။ မကြာ မကြာ ဆိုသလို လမ်းလျှောက်ရပ်သည်။ ဘွတ်ဖိနပ်မှ ရွံ့များကို ပွတ်သပ်ပစ်သည်။ လေးလေးလံလံ ခါးပြန်ဆန့်သည်။ ပြီးတော့ သူ၏ ဧရာမကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ကျုံးရုန်း ရွေ့လျားသည်။

ညဉ့်အမှောင်ချဉ်းချိန်တွင် သူတို့ နောက်တရွာသို့ ရောက်သည်။

သူတို့အဖွဲ့မှ ကော့ဆက်များ သူတို့၏ မြင်းလှည်းများကို စွန့်ပစ်ကာ တည်းခိုစရာ နေရာထိုင်ခင်း ရှာကြသည်။ ရွာထဲရှိ အိမ်များပေါ်သို့ တအိမ်တက်ဆင်း သွားကြသည်။ သူတို့စခန်းပတ်လည်တွင် ငှက်တိုင်းများ စိုက်ထူဖို့ ပေါ့တီလ်ကော့ အမိန့်ပေးသည်။ သို့သော် ငှက်တိုင်းများ စိုက်ဖို့ အခက်အခဲ တွေ့ကြသည်။ အလုပ်သမား ရှာလို့မရ။ တွေ့သည့် သုံးယောက်ကဆို မလုပ်နိုင်ကြောင်း ယတိပြတ် ငြင်းသည်။

“အဲဒီလူတွေကို ခုချက်ချင်း စစ်ခုံရုံးတင်စမ်း။ အမိန့်နာခံဖို့ ပျက်ကွက်မှုနဲ့ အဲဒီလူတွေကို ပစ်သတ်”

ခရီဖိုရှလီကော့ ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်း ထွက်သည်။ သို့သော် ပေါ့တီလ်ကော့က ပြူးပြူးပျာပျာ တားသည်။

“ကျုပ်တို့လာခဲ့တဲ့ ခရီးရှည်ကြီးကြောင့် ဒီလူတွေ စိတ်ဓာတ်ကျနေကြပြီလေ။ ဒီလူတွေ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကာကွယ် ဖို့တောင် လုပ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး မိရှာ”

လာဂူတင်က တနည်းတဖုံအားဖြင့် ကော့ဆက် ရဲဘော်များ ရအောင် စုစည်းသည်။ ရွာပြင်တွင် ကင်းစခန်းများ ချထား စေသည်။ ပေါ့တီလ်ကော့ ရွာထဲမှ အိမ်များသို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ ယုံကြည်အားထား လောက်သည့် ကော့ဆက် များနှင့် စကားပြောသည်။ ဟောပြောစည်းရုံးသည်။

“မောင်ရင်တို့ အိပ်မနေကြနဲ့နော်၊ မဟုတ်ရင် ငါတို့ကို သူတို့ ဝင်စီးသွားလိမ်မယ်”

ကော့ဆက်များကို သူ သတိပေး၏။

သူကိုယ်တိုင်လည်း စားပွဲတလုံးတွင် တညလုံး ထိုင်နေသည်။ လက်နှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ဦးခေါင်းကို မေးတင်လျက်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း အသက်ရှူသံကြီးဖြင့် ပင်ပင်ပန်းပန်း အသက်ရှူသည်။ ဒဏ်ရာရထားသည့် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နယ်။ သို့သော် ချက်ချင်းလိုပင် ငေါက်ခနဲ ခေါင်းထောင်သည်။ ဆုတ်ခွာရေးခရီးစဉ်ကို ဆက်ဖို့ ပြင်ဆင်ရဦးမည် မဟုတ်လား။ အရုဏ် ပျို့လာပြီ။

သူ ခြံဝင်းထဲ ဆင်းခဲ့၏။ သူတို့တည်းခိုသည့် အိမ်ရှင်မနှင့် ဆင်ဝင်အောက်တွင် ဆုံမိသည်။

“ဟိုတောင်ကုန်းပေါ်မှာ မြင်းသည်တော်တွေ ပြေးလွှားနေကြတယ်တော့”

အိမ်ရှင်မက သူမနှင့်မဆိုင်သလို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောသည်။

သူ ခြံဝင်းထဲသို့ ဆက်ပြေးခဲ့သည်။ လှမ်းကြည့်သည်။
မြူတွေဆိုင်းနေသည့် ရွာ၏ ဟိုမှာဘက်ရှိ တောင်ကုန်း ပေါ်တွင်
ကော့ဆက်များ။ အင်အား တော်တော်များသည်။ သူတို့က သူတို့၏ မြင်းများကို
အသော့နှင့်ပြီး ရွာကို ဝိုင်းပတ် ကြသည်။ သူတို့ဝိုင်းပတ်သည့် စည်းဝိုင်းကို
ဖြည်းဖြည်းချင်း ချုံ့ပစ်၊ ကျဉ်းပစ်ကြသည်။

အခြားအိမ်တွေထဲမှ ကော့ဆက်တွေခြံဝင်းထဲ ပေါ့တီလ်ကော့
ရပ်နေသည့်နေရာတွင် လာစုကြသည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က
ပေါ့တီလ်ကော့ အနီးသို့ ကပ်ပြီး သူ့ကို နံဘေးနားသို့ ခေါ်ထုတ်သည်။

“သွေးသောက်ရဲဘော်ကြီး ပေါ့တီလ်ကော့ခင်ဗျား၊ သူတို့ဆီက
ကိုယ်စားလှယ်တွေ ခုလေးပဲ ရောက်လာပါတယ်”

ထိုလူက တောင်ကုန်းဘက်သို့ လက်ကို ဝှေ့ပြသည်။

“ရဲဘော်ကြီးတို့အနေနဲ့ ချက်ချင်းလက်နက်ချပါ လို့ သူတို့က
ပြောခိုင်းပါတယ်။ မဟုတ်ရင် သူတို့ တိုက်ခိုက် ရပါလိမ့်မယ်တဲ့ ခင်ဗျ”

“ဟေ ... သုံးမရတဲ့ ဝက်စုတ်လိုကောင်စား၊ မင်းလိုကောင်စားက
ငါ့ကိုများ ရာရာစစ လာပြောဝံ့ တယ်ပေါ့လေ”

ထိုလူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကော်လာကို ဆွဲကိုင်ပြီး ထိုလူကို နံဘေးသို့
ဆောင့်တွန်းသည်။ ပြီးတော့ သူ့မြင်းလှည်း ဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ သူ့ ရိုင်ဖယ်ကို
ကြမ်းတမ်းသော အသံကြီးဖြင့် ကော့ဆက်များအား ပြောင်းဘက်မှ
ဆွဲကိုင်သည်။ ထို့နောက် မာထန် လှမ်းအော်သည်။

“လက်နက်ချရမယ်၊ ဟုတ်လား။ ငါတို့က တန်ပြန်
တော်လှန်ရေးသမားတွေနဲ့ ဘာစကားပြောစရာလိုလဲ၊ ငါတို့က သူတို့ကို
တိုက်ရမှာပဲ။ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ။ လက်နက်တွေ စွဲကိုင်ကြ”

ကော့ဆက်တော်တော်များများ သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားကြသည်။
ရွာစွန်နားသို့ရောက်တော့ နောက်ထပ် ကော့ဆက်တစ်စုနှင့် တွေ့သည်။ ရွာစွန်ရှိ
နောက်ဆုံးအိမ်များဆီ ရောက်တော့ နောက်မှလိုက်လာသည့် မရီခင် သည်
ပေါ့တီလ်ကော့ကို မီလာသည်။

“ရှက်စရာပဲ ပေါ့တီလ်ကော့။ ကျွန်တော်တို့ ညီရင်း အစ်ကိုတွေ
သွေးမြေကျအောင် လုပ်ကြမလို့လား။ ပြန်ခဲ့ပါ”

မရီခင် ကြွေးကြော်၏။

သူ့နောက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ မဖြစ်စလောက်
လူဦးရေကလေးသာ သူ့နောက်မှ ပါလာကြောင်း သိလိုက် ရသည်။

ပေါ့တီလ်ကော့က သူ ရှေ့ဆက်တက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်လည်း မလွဲမသွေ ရှုံးတော့မည် ဆိုတာ တွက်မိလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ကက်ဦးထုပ်ကို ဂွေ့ယမ်းပြလိုက်၏။ ခွန်အားမဲ့စွာ၊ တိတ်ဆိတ်စွာ။

“ရဲဘော်တို့ ... အကျိုးမထူးဘူးဟေ့၊ ရွာထဲပြန်ကြ”

သူတို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကြသည်။ သူတို့ အဖွဲ့ တဖွဲ့လုံးသည် ခြံချင်းဆက်လျက် ခြံသုံးခြံထဲမှ အိမ်များတွင် စခန်းချကြသည်။ မိနစ်အနည်းငယ် အကြာတွင် လူအင်အား လေးဆယ်လောက်ရှိသည့် ကော့ဆက်တွေ ရွာထဲဝင်လာသည်။ ပင်မရန်သူ တပ်ဖွဲ့များတော့ ပါမလာ။ သူတို့က ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်ကုန်းများ ပေါ်မှာပဲ နေရာယူ ထားကြသည်။ ပေါ့တီလ်ကော့ ရွာစွန့်သွားသည်။ လက်နက်ချရေး အတွက် အပေးအယူ စည်းကမ်းချက်များ ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းကြရဦးမည်။ လမ်းတလျှောက် သူလျှောက်သွားခိုက် နောက်မှလိုက်လာသည့် ဘန်ချပ် သူ့ကို မီလာသည်။ ဘန်ချပ်က သူ့ကိုဆွဲထားပြီး

“ကျွန်တော်တို့ လက်နက်ချကြမလို့လားဟင်”

“အင်အားချင်း မမျှဘူးလေ။ ငါတို့ တခြား ဘာလုပ်စရာ ရှိတော့လို့လဲ”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး သေချင်လို့လားဟင်”

ဘန်ချပ် ဦးခေါင်းမှသည် ခြေထောက်ထိတိုင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လက်နက်မချဘူးလို့ သူတို့ကို ပြောလိုက်ပါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရယ်”

ဘန်ချပ် အတက်အကျ မရှိသော အသံဖြင့် အသက်မဲ့စွာ ပြောသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ... ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ လက်နက်ချမလား ဆိုတဲ့မေးခွန်းကို ခင်ဗျား ဘယ်သူနဲ့ တိုင်ပင်ခဲ့လို့လဲ။ ဘယ်သူ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်တို့ကို သစ္စာဖောက်ရတာလဲ”

ဘန်ချပ် ချာခနဲလှည့်သည်။ ရွာထဲသို့ ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြန်လျှောက်သည်။ လက်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပြူး တယမ်းယမ်းဖြင့်။ ခြံဝင်းများအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ လက်နက်မချဘဲ တိုက်ခိုက်ပြီး ဖောက်ထွက်ကြဖို့ ကြိုးစား စည်းရုံးသည်။ နားချသည်။ သို့သော် ကော့ဆက်အများစုက လက်နက်ချရေးဘက်ကို အားသန်နေသည်။ တချို့က သူ့ကို ကျောခိုင်းသွားသည်။ တချို့ကတော့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ကြေညာသည်။

“ခင်ဗျားပဲ သွားပြီးတိုက်နေ။ ကျုပ်တို့ကတော့ ကျုပ်တို့ညီအစ်ကိုတွေကို ပစ်ခတ်ဘူးဟေ့”

“ကျုပ်တို့ လက်နက်တွေ မပါဘဲ ကျုပ်တို့ကိုယ် ကျုပ်တို့ သူတို့လက်ထဲ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ဝကွက် အပ်လိုက် ကြမယ်”

“ဒီနေ့ အိစတာပွဲတော်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့၊ ဒီလို နေ့မျိုးမှာ ခင်ဗျားက သွေးမြေကျ ချင်လို့လား”

ဘန်ချပ် သူ့မြင်းလှည်းဆီသို့သွားသည်။ လှည်းပေါ်တွင် သူကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး ခင်းသည်။ ပြီးတော့ သူတို့က ဆိုင်ကလေးနှင့် အနီးဆုံးအိမ် တအိမ်တွင် အစည်းအဝေး ထိုင်နေကြသည်။ ခုံရုံးဥက္ကဋ္ဌမှာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ဗိုလ်ကြီး တစ်ဦး။ ဆံပင်များက အဝါရောင်။ သူက စားပွဲပေါ်တွင် တံတောင်နှစ်ဖက် ထောက်ပြီး ထိုင်သည်။ ကက်ဦးထုပ်ကို ဦးခေါင်း ပေါ်တွင် ခပ်လှန်လှန် ဆောင်းထားသည်။ သူ၏မျက်လုံးများက ရီဝေဝေနှင့် နှစ်လိုဖွယ်ရာမျက်လုံးများ။ သူက ထိုမျက်လုံးများဖြင့် ခုံရုံးအဖွဲ့ဝင်များကို တစ်ယောက်ချင်းစီ လိုက်ကြည့်သည်။ မေးလက်စမေးခွန်းကို ထပ်မေးသည်။

“ဒီလူတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်သင့်သလဲ လူကြီးမင်းတို့” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့အိမ်တွေကို လုယက်ဖျက်ဆီးပြီး ကော့ဆက်တွေကို ချေမှုန်းဖို့ ရောက်လာတဲ့ ဒီတိုင်းပြည် သစ္စာဖောက် တွေကို ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်သင့်သလဲ”

အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထသည်။ အရုပ်ဘူးထဲမှ စပရင်အရုပ်ကလေး ဆတ်ခနဲ ထလာ သည့်နှယ်။

“အဲဒီကောင်တွေကို ပစ်သတ်။ တစ်ယောက် မကျန် ပစ်သတ်ကြ”

နတ်ပူးနေသူတစ်ဦးလို အဘိုးကြီး ဦးခေါင်းကို ယမ်းခါသည်။ ပြီးတော့ တယူသန် မျက်လုံးများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ သူ့ နှုတ်ခမ်းမှ သွားရည်တွေ စီးကျလျက် အော်ဟစ်သည်။

“အဲဒီမာရ်နတ်ကောင်တွေကို ညှာမနေနဲ့။ ဒီကောင်တွေကို သတ်သာသတ်။ ဒီကောင်တွေကို အမှုန့် ခြေပစ်။ ဒီကောင်တွေ ရှေ့ဆက်တိုးလို့မရအောင် တားဆီးကြရမယ်။”

အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ချီတုံချတုံဖြင့် အဆိုပြုသည်။

“သူတို့ကို နယ်နှင်ဒဏ်ခတ်လိုက်ပါဗျာ”

“ပစ်သတ်ပါ”

“သေဒဏ်ပေး”

“ပြည်သူအများရှေ့မှောက်မှာ သေဒဏ်ပေးပါ”

“ဟုတ်တယ်။ ဒီလူတွေကို ပစ်သတ်ရမှာ။ ဒီအကြောင်း ဘာကိစ္စ ဆက်ဆွေးနွေးနေရဦးမှာလဲ”

စဝီရိဒိုနော့ ဒေါနှင့် မောနှင့် ကြေညာသည်။

အစည်းအဝေးအဖွဲ့ဝင်များ၏ အော်သံဟစ်သံများ ကြားရတော့ သဘောမနောကောင်းပြီး နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့် သွင်ပြင်များ ခုံရုံးဥက္ကဋ္ဌ၏ မျက်နှာပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်ကုန်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေ့ သွားသည်။

“သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ရန်။ အဲဒါကို စာနဲ့ရေး”

အတွင်းရေးမှူးအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“နောက်ပြီး ပေါ့တီလ်ကော့နဲ့ ခရီဗိုရှလီကော့ တို့ကိုရော။ သူတို့ကိုလည်း ပစ်သတ်မှာပဲလား။ အဲဒီလို လုပ်တာက သူတို့အတွက် သက်ညှာလွန်းရာ ရောက်နေတယ်”

ပြတင်းပေါက်နံဘေးတွင် ထိုင်နေသည့် ၀၀ဖိုင်ဖိုင် ကော့ဆက်အဘိုးကြီး ဒေါနှင့်မောနှင့်အော်ဟစ်သည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က ခေါင်းဆောင်တွေ ဖြစ်နေတော့ သူတို့ကို ကြိုးပေး ကွပ်မျက်ရမယ်က

လှည့်ပြီး အမိန့်ပေးသည်။ ဥက္ကဋ္ဌက ပြန်ပြောသည်။ အတွင်းရေးမှူးဘက်သို့

“လိုက်ရေး။ အမိန့်တော်။ အောက်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့သည်...”

မီးအိမ်မှာ ဆီနည်းနေပြီမို့ မီးရောင်က မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ဖြစ်လာသည်။ မီးစာမှ မီးခိုးတွေ ထွက်လာသည်။ မျက်နှာကြက်ရှိ ပင့်ကူအိမ်တွင် တိုးမိသည့် ယင်တစ်ကောင်ကြောင့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်မှုထဲတွင် တဝီဝီ အသံထွက် လာ၏။ ပြီးတော့ စာရွက်ပေါ်တွင် ခြစ်နေသည့် ကလောင်တံ၏ အသံ။ စစ်ခုံရုံးအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦး ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါကြောင့် ပင်ပန်းတကြီး တချိုးချိုး အသက်ရှူနေသည့်အသံ။ သည်အသံများ ကိုသာ ကြည်ကြည်လင်လင် ကြားနေ ရသည်။

ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခံရသူများ၏ နာမည်ကို အတွင်းရေးမှူးက လက်တန်းရေးချ ပြီးသွားပြီ။ သူက သူ့နံဘေးမှ လူလက် ထဲသို့ ကလောင်တံ ထိုးပေးသည်။

“လက်မှတ်ထိုးပါ”

တောင့်တောင့်တင်းတင်း လက်ချောင်းများဖြင့် ကလောင်တံယူသည်။

“ကျုပ်က လက်ရေးတော့ မလှဘူးနော်”

ဟု လိပ်ပြာမသန့်စွာ ပြီးပြီးပြောသည်။ အဖွဲ့ဝင် အားလုံး လက်မှတ်ထိုးပြီးသောအခါ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် နဖူးကို တို့သည်။

“ဒီလုပ်ရပ်အတွက် ကာလီဒင်က တခြားကမ္ဘာ ကနေပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ”

အတွင်းရေးမှူးက အမိန့်စာရွက်ကို နံရံတွင် ကပ်လိုက်တော့ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ပြီးပြီးပြောသည်။

သူ့အပြောင်အပြက်ကို ဘယ်သူကမျှ မတုံ့ပြန်။ သူတို့အားလုံး နှုတ်ဆိတ်စွာ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။

“ဘုရား ဘုရား ...”

ဆင်ဝင်အောက် အမှောင်ထုထဲတွင် တစ်စုံတစ်ဦး က သက်ပြင်းချ ဘုရားတလိုက်လေသည်။

(၁၀)

အိမ်ထဲတွင် လှောင်ပိတ် အချုပ်ခံနေရသည့် အကျဉ်းသားများသည် ထိုညအဖို့ မဆိုစလောက် ကလေးပဲ အိပ်လိုက်ကြရသည်။ စကားစမြည် ပြောနေသံတွေ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် တိုးတိတ်ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ အိမ်ထဲမှာ လူတွေက များ၊ နေရာကကျဉ်း။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကလည်း ဖိစီး။ သူတို့အားလုံး မွန်းကျပ်နေသည်။ ညဘက်တွင် အကျဉ်းသား တစ်ဦးက အစောင့်ဖြစ်သူအား ပြောသည်။

“တံခါးဖွင့်ပေးပါဦး ရဲဘော်ရေ၊ ကျုပ် အပေါ့ အပါး သွားချင်လို့”

“မင်းတို့ရဲ့ရဲဘော် တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

အစောင့်တစ်ယောက်၏ ပြန်ပြောသံ။

“တံခါးလေးဖွင့်ပေးပါ အစ်ကိုရယ်”

အကျဉ်းသားက အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းပြီး တောင်းပန်သည်။

အစောင့်ဖြစ်သူက သူ့ရိုင်ဖယ်ကို နံရံမှာ ကပ်ထောင်သည်။ စီးကရက်ကို ပြီးအောင်သောက်သည်။ ထို့နောက် တံခါး အဟနားတွင် ပါးစပ်ကပ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း သေးပေါက်ချင်ရင် ဒီအတိုင်း ပေါက်ချပေါ့။ မင့်ဘောင်းဘီ တညတည်းနဲ့တော့ ရိမသွားဘူး။ အမယ်လေး ... ဘာမှပူမနေနဲ့၊ မနက် မိုးလင်းတာနဲ့ မင်းကို သေးစိုဘောင်းဘီကလေးနဲ့ ကောင်းကင်ဘုံကို ပို့ပေးမှာပါ”

အကျဉ်းသားတွေ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ထိုင်နေကြသည်။ ထောင့်တထောင့်တွင် ထိုင်သည့် ပေါ့တီလ်ကော့က သူ့အိတ်များကို လှန်သည်။ အထဲမှ ငွေစက္ကူ အထပ်လိုက်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ တတွတ်တွတ်ဆဲဆို သည်။ ထို့နောက် ခရီဗိုလ် ရှလီကော့၏ တံတောင်ဆစ်ကို တို့ပြီး ပြောသည်။

“ခုတော့ ရှင်းသွားပြီ ... ဒီကောင်တွေ ကျုပ်တို့ကို လှည့်စားသွားတာပဲ။ လူလိမ် ခွေးသားတွေ။ ဒါဟာ စော်ကား လိုက်တာပဲ မီခေးလ်။ ကျုပ် ငယ်ငယ်တုန်းက ကျုပ်ဟာ ဖေဖေကျောက်မီးသေနတ်ကို ကိုင်တာကိုး။ ကျုပ်ဖေဖေနဲ့အတူ တောထဲမှာ အမဲလိုက်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ဘဲငန်းတွေ တွေတာနဲ့ ကျုပ်က ကျောက်မီး သေနတ်နဲ့ ပစ်တော့တာပဲ။ ပရမ်းပတာ လျှောက်ပစ် တာလေ။ ဒီတော့ ဘဲငန်းလည်း တစ်ကောင်မှမရဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်မှာ စိတ်ကဆိုး၊ ရှက်ကရှက်နဲ့ ငိုရတာ တခြမ်းခြမ်းပေါ့။ ခုလည်း ကျုပ် ပရမ်းပတာတွေ လျှောက်လုပ်မိပြန်ပြီ။ ကျုပ်တို့သာ သုံးရက်စောပြီး ရော့စတော့ က ထွက်လာခဲ့ရင် ကျုပ်တို့ ဒီမှာလာပြီး သေကြရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့လုပ်တာ အစစ အရာရာ ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် ချည်းပဲကိုး”

ခရီဗိုရှလီကော့က စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီးစွာဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီသေနာကောင်တွေ ... သတ်စမ်းပါစေဗျာ။ ကျုပ်တို့ကို။ ကျုပ် သေရမှာ မကြောက်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ချင်း နောက်ဘဝမှာ ဆုံမိကြရင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မမှတ်မိမှာကိုပဲ ကျုပ် စိုးရိမ်တယ်။ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် တွေ့ကြမှာပဲ ဖီယိုဒို။ အဲဒီ အခါကျမှ ကျုပ်တို့ သူစိမ်းတွေအနေနဲ့ ဆုံကြရမှာ ...အို၊ အဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာနော်”

“တော်စမ်း” ပေါ့တီလ်ကော့ ရန်ထောင်သည်။ “အဲဒါ ဆင်းရဲဒုက္ခမဟုတ်ဘူး”

ဘန်ချပ်က တံခါးချပ်နား ကပ်နေသည်။ တံခါး အဟကြားမှ ဝင်လာသည့် လေစိမ်းကလေးကို အငမ်းမရ ဟပ်နေသည်။ အတိတ်သို့ ပြန်လည် အလည် ရောက်သွားသော သူ့စိတ်က သူ့အမေကို ခဏတဖြုတ် သတိရလိုက်၏။ ရင်ထဲ စူးနစ်နာကျင်သွားသည့် အတွက် အမေနှင့်ပတ်သက်သည့် အတွေးများကို စွတ်ဖယ်ထုတ်ပစ်ရသည်။ အတွေးလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်ရသည်။ သည်တော့ များမကြာသေးသော နေ့ရက်များအကြောင်း တွေးသည်။ အင်နာအကြောင်း၊ အင်နာအကြောင်း တွေးတော့ စိတ်သက်သာရာ အများကြီးရသည်။ မိမိကို သူတို့ ဇီဝိန်ခြွေတော့မှာ ပါကလားဟု တွေးလိုက်မိတိုင်း ကျောထဲစိမ့်သွားနေကျ ခံစားချက်မျိုး မခံစားရတော့။ ခုတော့ သေခြင်းတရားကို သူ တမျိုးတဖုံ ရှုမြင်တတ်ပြီး ခါးသီးနာကြည်းဖွယ် ဘဝလမ်းကို လျှောက်လှမ်းခဲ့ပြီး အဆုံးသတ်ကျတော့ စိတ်ဓာတ် ညှိုးချုံးစွာဖြင့် အနားယူလိုက်ရခြင်းသည် သူ့ဘဝပါတကား။ စိတ်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှု ကြီးမားလွန်းပြီး ခန္ဓာကိုယ်က မခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသောအခါ သည်ခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ ဇာတ်သိမ်းသည် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သာယာကြည်နူးဖွယ် ဇာတ်သိမ်းမျိုး ဖြစ်နိုင်ပါဦးမည်လဲ။

သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ အကျဉ်းသားတစု ကတော့ အကြောင်းအရာပေါင်းစုံကို စကားဖောင်ဖွဲ့ နေကြသည်။ ဟေးလားဝါးလား ပြောကြသည်။ ကြေကြေကွဲကွဲ ပြောကြသည်။ မိန်းမတွေအကြောင်း၊ အချစ်အကြောင်း။ သူတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ပျော်စရာ ဖြစ်ရပ်ကလေးများ။ ပျော်စရာဖြစ်ရပ်ကြီးများ။ သူတို့ မိသားစုများအကြောင်း ပြောကြသည်။ သူတို့၏ ဆွေမျိုးများအကြောင်း၊ သူတို့၏ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများအကြောင်း စုံတကာစေ့နေအောင် ပြောကြသည်။ ဂျုံနုနုကလေးတွေ စားလို့ကောင်းကြောင်း၊ ဂျုံပင်များ မြင့်မားစွာပေါက်နေပြီ ဆိုလျှင် ဂျုံပင်တောထဲ ကျီးကန်း ဝင်နေ လျှင်ပင် မမြင်ရကြောင်း။ သူတို့ ဗောဒ်ဂါအရက် ကို တမ်းတကြသည်။ လွတ်မြောက်ခြင်းကို တမ်းတကြသည်။ သူတို့ ပေါ့တီလ်ကော့ကို ကျိန်ဆဲကြသည်။ သို့သော် ကြာတော့ ငိုက်မျဉ်းခြင်း အရိပ်မည်းကြီးက သူတို့ကို စိုးမိုးလာသည်။ စိတ်ပိုင်းအရရော ရုပ်ပိုင်းအရပါ လုံးပါးပါးလာသည့် နောက်ပိုင်း သူတို့ အိပ်ပျော် သွားတော့၏။ လဲလျောင်းလျက်၊ ထိုင်လျက်၊ မတ်တတ်ရပ်လျက်။

နံနက်မိုးသောက် လင်းရောင်ပျို့စ အချိန်ကလေးတွင် သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးတော့၏။ အိပ်ရာမှနိုးပြီး ငိုသလား၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ငိုသလား မသိရ။ ငန်ကျိကျိ မျက်ရည်အရသာကို ငယ်စဉ် တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက စပြီး မေ့ထားခဲ့သည့် စိတ်ကြမ်း လူကြမ်းကြီးတွေ ငိုကြွေးသည်ကို သိရ ကြည့်ရသည်မှာ တော်တော် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်စရာ ကောင်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ချင်မူးတူး

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းထဲတွင် အသံတွေ ချက်ချင်း ထွက်လာတော့၏။

“ဟေ့ကောင်၊ တိတ်စမ်း၊ သေတော့မှာပဲ”

“မိန်းမကျနေတာပဲကွာ”

“ဒီမှာ ယောက်ျားတွေ အိပ်နေတယ်ကွ။ အသိစိတ်ဓာတ် ကင်းလိုက်တာကွာ”

ငိုကြွေးသူ သက်ပြင်းရှိက်သည်။ နှပ်ညစ်သည်။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်ခြင်း။ ဟိုနေရာမှာ၊ သည်နေရာမှ စီးကရက် မီးကလေးတွေ ရဲခနဲ ရဲခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။ သို့သော် ဘယ်သူမျှအသံမထွက်။ လေထဲတွင် ချွေးနံ့တွေ ဟောင်စော် နံနေသည်။ စီးကရက်မီးခိုးနံ့ တွေ တထောင်းထောင်း။ နောက်ပြီး တညလုံး ကျနေသည့် မြူနှင်းများ၏ရနံ့။

ရွာထဲမှ ကြက်ဖကြီး တစ်ကောင်က အရုဏ်ဦးကို တွန်ကျူးကြေညာနေပြီ။ ဆိုင်ကလေး၏ အပြင်ဘက်တွင် ပေါ်ထွက်နေသည်မှာ ခြေသံများ။ သံချင်း ထိခိုက်သံ တချွင်ချွင်။

“ဘယ်သူတွေလဲဟေ့”

အစောင့်တစ်ယောက်က လှမ်းမေးသည်။

“မိတ်ဆွေတွေပါ။ ကျုပ်တို့ ပေါ့တီလ်ကော့ရဲ့ လူတွေအတွက် ကျင်းတွေ သွားတူးကြမလို့”

အိမ်ထဲမှာတော့ လူတိုင်း တစ်ယောက်မကျန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

(၁၂)

ထိုနေ့မှာပင် မိုးသောက်ချိန်၌ ပိုင်အိုကျာ ခေါင်းဆောင်သော တာတုတ်ရွာမှ သီးခြားတပ်ဖွဲ့သည် ပိုနာမာရီယော့ ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ ကော့ဆက်များ၏ ဘွတ်ဖိနပ်သံများ၊ မြင်းများအား ရေဆိပ်သို့ခေါ်သွားသံများဖြင့် ရွာသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေသည်ကို သူတို့ တွေ့ရ၏။ ရွာသူ ရွာသား တွေ အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက် ရွာတဖက်စွန်းသို့ သွားနေ ကြသည်။ ပိုင်အိုကျာက သူလူတွေ မြင်းပေါ်မှဆင်းဖို့ အမိန့်ပေးသည်။ ကော့ဆက်တော်တော်များများ သူ့ထံ ချဉ်းကပ်လာသည်။

“ဆရာကြီးတို့က ဘယ်ကလဲဟင်”

သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က မေးသည်။

“တာတုတ်ရွာက”

“ဆရာကြီးတို့ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ။ ဆရာကြီးတို့ အကူအညီ မပါဘဲနဲ့ကို ကျုပ်တို့ ပေါတီလ်ကော့ကို အဓိဗမ်းထားလိုက်ပြီ။ ဟောဟိုမှာ သူတို့ကို ချုပ်ထားတယ်။ ကြက်ခြင်းထဲက ကြက်ကလေးတွေလိုပဲ”

ထိုလူက ဆိုင်ကလေးဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ရယ်ရယ်မောမော ပြောသည်။

ခရစ္စတိုးနီးယား၊ ဂရိဂိုနှင့် အခြား တပ်ဖွဲ့ဝင် တော်တော်များများ ထိုလူအနီးသို့ တိုးသွားကြသည်။ “သူတို့ကို ဘယ်ကို ပို့ပစ်ကြမှာလဲဟင်” ဟု ခရစ္စတိုးနီးယားက မေးသည်။

“သေမင်းနိုင်ငံကို”

“ဘာပြောတယ်၊ ခင်ဗျား မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်”

ဂရိဂိုက ထိုလူ၏ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲလိုက်သည်။

“ဒီထက်နည်းနည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး စကားပြောစမ်းပါ မိုလ်ကြီးရယ်”

ရွာသားက ခပ်ဆတ်ဆတ်တုံ့ပြန်သည်။ သူ ကုတ်အင်္ကျီကို ပြန်ဆွဲသွားသည်။

“ဟိုမှာကြည့်လေ။ အဲဒီလူတွေအတွက် ကြိုးစင်တောင် ဆောက်ထားပြီးပြီ”

မိုးမခကောင်းနှစ်ကောင်းကို ဆက်ထားသည့် ရက်မတန်းပေါ်မှ တွဲလောင်းကျနေသည့် ကြိုးနှစ်ချောင်းကို ညွှန်ပြသည်။

မိုးကောင်းကင်တွင် တိမ်တွေ အုံ့ဆိုင်းနေသည်။ မိုးပါးပါးကလေး ရွာနေသည်။ ရွာအပြင်တွင် အုပ်စုလိုက် စုဝေးနေသည်မှာ ကော့ဆက်များနှင့် မိန်းမများ။ ကွပ်မျက်ပွဲကို နံနက်ခြောက်နာရီတွင် ပြုလုပ်မည်ဟု ကြားသိထားရသည့် အတွက် ပိုနာမာရီယော့ ရွာသူရွာသားများ သတ်မှတ်ထားသည့် နေရာသို့ လိုလိုလားလား တက်တက်ကြွကြွ သွားကြသည်။ ကြိုတောင့်ကြိုခဲ ပွဲတပွဲကြည့်ကြရမည် မဟုတ်လား။ မိန်းမများက အနားယူရက်တွင် ဝတ်ဆင်သည့် အဝတ်အစား များဖြင့် သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ သူတို့နှင့် အတူ ကလေးတွေလည်း ပါလာလေသည်။ သူတို့ တတွေ လူစုလူဝေးဖွဲ့ပြီး ရွာထိပ် စားကျက်မြေကွက်သို့ သွားသည်။

စားကျက်မြေကွက်တွင် ဆောက်ထားသည့် ကြိုးစင်နှင့် တူးထားသည့်
ခြောက်ပေမြေကျင်းကို ဝိုင်းအုံကြည့်ကြသည်။ ကလေးတွေက
မြေကျင်းဘေးတွင် ပုံထားသည့် မြေပုံပေါ် တက်ဆော့ကြသည်။ မိန်းမတွေ
သူတို့ချင်း တီးတိုး တီးတိုး ပြောနေကြသည်။

စစ်ခုံရုံး ဥက္ကဋ္ဌ ရောက်လာသည်။ စီးကရက်ငွေ့များ
တဖူးဖူးမှုတ်ထုတ်သည်။ သူက ကော့ဆက် အစောင့် စစ်သားအား
အက်ကွဲသံကြီးဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“လူတွေကို ကျင်းနားက ခွာခိုင်း။ စပီရီဒိုနေ့ကို ပြော။ ပထမအသုတ်
ဒီကိုလွှတ်တော့လို့”

သူ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ ဘေးတဖက် သို့ ကပ်ပြီးရပ်သည်။
အစောင့်များက မောင်းထုတ်လိုက်သည့် လူအုပ်များကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ကို
စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံစံ ဝိုင်းပတ်ထားသည့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေ ဖြူနီကြောင်ကြား
ရောင်မျိုးစုံ အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်လျက်။

စပီရီဒိုနေ့က ကော့ဆက်တပ်စု တစုကို ဆိုင်ကလေးဆီသို့
အမြန်ချီတက် သွားစေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ပိုင်အိုကျာ မီလက်ကော့နှင့်
တွေ့သည်။

“ဗိုလ်ကြီးတို့ရွာက ပါဝင်မယ့် စေတနာ့ဝန်ထမ်း တပ်သားများ ရှိလား”
ဟု မေးသည်။

“ဘယ်အလုပ်အတွက် စေတနာ့ဝန်ထမ်းတပ်သား လုပ်ရမှာလဲ”

“လက်မရွံ့တပ်ဖွဲ့မှာ ပါဝင်ဖို့လေ”

“ဟင့်အင်း၊ မရှိဘူး။ ရှိလာမှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

ပိုင်အိုကျာ ခပ်တင်းတင်းဖြေသည်။ စပီရီဒိုနေ့ကို ကျော်စီးပြီး လမ်းကို
ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် တာတုတ်ရွာမှ စေတနာ့ဝန်ထမ်း တပ်သားများ
ထွက်ပေါ်လာသည်။ မစ်ကာကော်ရှူနော၊ ကက်ဦးထုပ် ကြားမှ ကျနေသည့်
ဆံပင်များကို လက်ဖြင့် ဆွဲရင်း ပိုင်အိုကျာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ သူ၏
မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း များကို မှေးကျဉ်းကာ....

“ကျွန်တော် စေတနာ့ဝန်ထမ်း ပါမယ်။ ဗိုလ်ကြီးကဘာဖြစ်လို့ ‘မရှိဘူး’
လို့ ပြောရတာလဲ။ ကျွန်တော် လုပ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို
ယမ်းတောင့်နည်းနည်းသာ ထပ်ပေး။ ကျွန်တော့်မှာ တကပ်ပဲရှိတော့တယ်”

သူနှင့် လာရောက် လက်တွဲသူမှာ အင်ဒရေ ကရူလင်။

မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုးနှင့်လူ။ နောက် တစ်ယောက်ကတော့ ဖိယိုဒို
ဘိုဒေါ့စကော့။

(၁၃)

ကော့ဆက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ အစောင့်အကြပ်ဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ
ခေါ်ထုတ်လာသည့် သေမိန့်ကျ အကျဉ်းသား ဆယ်ဦး ရောက်လာသောအခါ
ပွဲကြည့် ပရိသတ် လူအုပ်ကြီးဆီမှ ခပ်အုပ်အုပ် ပြောဆိုဝေဖန်သံများ
ပေါ်ထွက်လာသည်။ ပေါ့တီလ်ကော့ ရှေ့ဆုံးမှ လျှောက်လာသည်။ ဖိနပ်မပါ။
အနက်ရောင် မြင်းစီးဘောင်းဘီ ပွပွကြီးနှင့် သားရေဂျာကင်ကို ရင်ဖွင့်ပြီး
ဝတ်ထားသည်။ သူ၏ ဧရာမခြေထောက်ကြီးဖြင့် ရွံ့တွေထဲတွင် ယုံကြည်
စိတ်ချစွာ လျှောက်လှမ်းလာသည်။ ရွံ့ထဲတွင် ခြေချော်ပြီး
ဟန်ချက်ပျက်သွားသောအခါ ဘယ်ဘက်လက်ကို မြှောက်ပြီး
ဟန်ချက်ထိန်းသည်။

သူနံဘေးမှ ပါလာသူမှာ ခရီဗိုလ်ရှလီကော့။ မျက်နှာက
ဖြူဖျော့နေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မနည်းကြီး အားစိုက်ရွေ့လျားနေရသည်။
သူ့မျက်လုံးတွေ နီရဲနေသည်။ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကြောင့် ပါးစပ်က
မဲ့ရွဲနေသည်။ သူ့ကျောကုန်းပေါ်တွင် လွှမ်းထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီကြီးကို
အနေအထားရွှေ့သည်။ ပြီးတော့ အလွန်အမင်း ချမ်းလာသည့် နှယ် ပခုံးနှစ်ဖက်
ကို တွန့်လိုက်၏။ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှန်း မသိ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို
အဝတ်အစားများ အပြည့်အစုံ ဝတ်ဆင်ခွင့် ပြုထားသည်။ အခြားတပ်ဖွဲ့ဝင်များ
ကိုတော့ အတွင်းခံ အဝတ်အစားများ လောက်သာ ဝတ်ဆင်ခွင့် ပြုထားသည်။
လာဂူတင်က ဘန်ချပ်နှင့် ယှဉ်ပြီး လျှောက်လာသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ဖိနပ်မပါ။
ရှပ်အင်္ကျီ လောက်ကလွဲပြီး ဘာမျှ ဝတ်စားထားခြင်းမရှိ။ သူဝတ်ထားသည့်
အတွင်းခံဘောင်းဘီက စုတ်ပြတ်နေပြီ။

အမွေးအမျှင်ထူသည့် ခြေထောက်တွေ ထင်းထင်းပေါ် နေ၏။ သူက
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ခြေထောက်များကို ဆွဲဖုံးလာသည်။ ဘန်ချပ်ကတော့
အစောင့်အကြပ်များ ဦးခေါင်းတွေပေါ်မှ ကျော်ပြီး ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ
တိမ်ညိုမည်း များကို လှမ်းကြည့်သည်။ အေးစက်တည်ငြိမ်သည့် သူ့မျက်လုံးများ
အရောင်တောက်နေသည်။ ဧရာမလက်ဝါးကြီးက ကော်လာဖွင့်ထားသည့်
ရှပ်အင်္ကျီအောက်မှ ရင်ဘတ်ကို ပွတ်သပ်နေသည်။ သူ့ပုံစံက နှစ်လိုဖွယ်
ကောင်းသော်လည်း သူလက်လှမ်း မမီနိုင်သည့် အရာတခုနှင့်
တွေ့ဆုံရတော့မှာမို့ ကြည့်နူးနေပုံမျိုး။ သူတို့ထဲမှ အချို့လူတွေကတော့
မထုံတက်တေး မျက်နှာပေးများဖြင့် မထူးဇာတ် ခင်းထားသည့်ပုံ။

တစ်ယောက်ကတော့ မျက်နှာစူပုပ်ပြီး လက်ကို ဝှေ့ယမ်းသည်။ ပြီးတော့ အစောင့်အကြပ်များ၏ ခြေထောက်များဆီသို့ ထိခန့် တံတွေးထွေးသည်။ သို့သော် နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကတော့ တစုံတရာကို ပြင်းပြင်းပြပြ တမ်းတနေပုံ။ သူတို့သည် ခွံ့အနေသည်။ စကားမပြောနိုင်ကြ။ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည့်အတွက် သူတို့မျက်နှာတွေ မဲ့ရွံ့နေသည်။ နံဘေးမှ လိုက်ပါလာသည့် အစောင့်အကြပ်များသည်ပင် သူတို့ကို မကြည့်ရက်သဖြင့် မျက်နှာလွှဲနေကြသည်။

သူတို့ မြန်မြန်ထက်ထက် လျှောက်လှမ်းကြသည်။ ခလုတ်တိုက် ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေသည့် ခရီးပိုရှလီကော့ကို ပေါ့တီလ်ကော့က လက်ကမ်းပေးပြီး ထိန်းပေးထားသည်။ သူတို့ ခေါင်းစည်းပဝါဖြူတွေ၊ ကက်ဦးထုပ် အပြာတွေ၊ အနီတွေ ဆင်မြန်းထားသည့် လူအုပ်ကြီး အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ ပေါ့တီလ်ကော့က သူတို့ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပါးစပ်က အသံထွက်ပြီး ဆဲရေး တိုင်းထွာလိုက်၏။ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည့် လာဂူတင် ကို တွေ့သွားသည့်အတွက် ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“အခုရက်ပိုင်းတွေအတွင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အသားအရေတွေ ဖြူဖျော့သွားတယ်နော်...”

“ဒီလောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီးတာတောင် သူတို့ မကျေနပ်ကြသေးဘူးလေ”

ပေါ့တီလ်ကော့ ပင်ပန်းတကြီး အသက်ရှူသည်။ သူနဖူးကျဉ်းကလေးပေါ်မှ ချွေးသီးများကို သုတ်ပစ်သည်။ ပြီးတော့ ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ဒီလောက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီးတာတောင် သူတို့က မကျေနပ်ကြသေးဘူးလေ။ လှောင်အိမ်ထဲ ရောက်နေရင် ဝံပုလွေတောင် သွေးဆုတ်ဖြူဖျော့ သွားသေးတာပဲကွာ။ ခု ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ပဲဟာ”

သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ထပ် စကားမပြောဖြစ် ကြတော့။ လူအုပ်ကြီး တစုတလုံးတည်း ရှေ့တိုးလာသည်။ ညာဘက်ခြမ်း တွင်တော့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တူးထားသည့် မြေကျင်းအရိပ်မည်းမည်းကြီး ထင်းနေသည်။ စဝီရီဒိုနေ့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ရပ် ...”

ပေါ့တီလ်ကော့ ချက်ချင်းပင် ခြေတလှမ်း ရှေ့တိုး လိုက်၏။

စုဝေးနေသည့် လူအုပ်၏ ရှေ့ဆုံးတန်းမှ လူများကို ရီဝေသောမျက်လုံးများဖြင့် လိုက်ကြည့်သည်။ အများစုသည် ဆံဖြူ အဘိုးကြီးတွေ။ ရှေ့တန်းပြန် ရဲဘော်များက နောက်ဘက် တနေရာရာမှာ။ လိပ်ပြာ မသန့်။ စိတ်စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေကြသည်။ ပေါ့တီလ်ကော့ စကားစပြောသည်။ လေးလံနှေးကွေးစွာ။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးများ လှုပ်သည်ဆိုရုံမျှကလေး။ သို့သော် သူပြောလိုက်သည့် စကားလုံးများကို ပီပီသသ ကြားကြ ရသည်။

“ရပ်မိရပ်ဖတို့ ... ကျုပ်တို့ရဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေ သေခြင်းတရားကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်သွားတယ်ဆိုတာ သိရအောင် ကျုပ်နဲ့ ခရီဗိုရှလီကော့တို့ စောင့်ကြည့်နှင့် ပြကြပါ။ နောက်တော့ ကျုပ်တို့ကို ကြိုးပေး ကွပ်မျက်ကြပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုလောလောဆယ် မှာတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေကို ကြည့်ရှုလိုပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ အားနည်းသွားသူ တွေကိုလည်း အားပေးချင်ပါတယ်။”

ပရိသတ်တွေ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လွန်း သဖြင့် သူတို့၏ ကက်ဦးထုပ်များ ပေါ်သို့ မိုးစက်များကျသံ တဖောက်ဖောက် ကိုပင် ကြားနေရသည်။

သူ့နောက်မှာရပ်နေသည့် ဗိုလ်ကြီးက ပြုံးသည်။ ပြုံးသောအခါ ဆေးချေးများ တက်နေသည့် သွားများ ပေါ်လာသည်။ သို့သော် သူက ကန့်ကွက်စကားမဆို။ ရပ်ရွာလူကြီးသူမများက သူတို့၏ သဘောတူချက်ကို တယောက် တပေါက် ဝိုင်းအော်ကြသည်။ ခရီဗိုရှလီကော့ နှင့် ပေါ့တီကော့တို့ လူအုပ်ကြားထဲ တိုးဝင်သည်။ လူအုပ်ကြီးဟာ သူတို့ နှစ်ယောက် သွားသာရုံ လမ်းကျဉ်း ကလေး ဖွင့်ပေးသည်။ တူးထားသည့်ကျင်းနှင့် မလှမ်း မကမ်းတွင် သူတို့ ရပ်သည်။ လူအုပ်ကြီး အလယ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက်။ ရာပေါင်းများစွာသော မျက်လုံးများက ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ကော့ဆက် များက တပ်နီတော် တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား မြေကျင်းကို ကျောပေးပြီး တန်းစီ ရပ်ခိုင်းသည်ကို သူတို့ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ မြေကျင်း နှုတ်ခမ်းတွင် တန်းစီရပ်နေသည့် တပ်နီတော် တပ်ဖွဲ့ဝင် များကို ပေါ့တီလ်ကော့ ကောင်းကောင်းမြင်ရသည်။ သို့သော် ခရီဗိုရှလီကော့က လည်ပင်းသိမ်သိမ် ကလေးကို ဆွဲဆန့်ကာ ခြေဖျားထောက်ပြီး ကြည့်ရသည်။

သူတို့ ဘန်ချပ်ကို မှတ်မိလိုက်သည်။ ဘယ်ဘက် အစွန်ဆုံးမှာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကျုံ့ပြီး ရပ်နေသည်။ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူနေသည်။ မြေကြီးကို စိုက်ကြည့် နေသည့် မျက်လုံးများကို မလှန်။ မပင့်။ သူ့နံဘေးတွင် ရပ်နေသူမှာ လာဂူတင်။ သူ့အတွင်းခံဘောင်းဘီကို ဆွဲဖုံးနေဆဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်နံဘေးမှ လူကတော့ မှတ်မိနိုင်စရာမရှိလောက်အောင် ရပ်ပျက်သွားသည်။ ထိုလူသည် အနည်းဆုံး နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်

ရင့်ရော်သွားသည် ထင်ရ၏။ ကျင်းနုတ်ခမ်းနားသို့ နောက်ထပ် လူနှစ်ယောက် တိုးကပ်လာသည်။ သူတို့က နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ထဲမှ တစ်ယောက်က ပြုံးနေသည်။ မိုက်ရိုင်းစွာ စိန်ခေါ်နေသည့်အပြိုး။ သူက ဒေါသသည်းစွာဖြင့် ဆဲဆိုရေရွတ်သည်။ ငြိမ်တိတ် နေသည့် လူအုပ်ကို လက်သီးထောင်ပြပြီး ခြိမ်းခြောက်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ကိုတော့ အစောင့်အကြပ် များက ဒယဉ်တိုက်ဆွဲလာသည်။ သူ့ ခြေထောက်တွေ အသက်မဲ့နေပြီ။ သူက အစောင့်များကို တွယ်ဖက်ထားသည်။ ထို့နောက် မျက်ရည်များ စိုရွဲ နေသည့် သူ့မျက်နှာကို ယမ်းခါကာ ဝမ်းခေါင်းသံ ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်သည်။

“အစ်ကိုကို လွှတ်ပေးကြပါ ညီလေးတို့ရယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ မေတ္တာတော်ကို ထောက်ထားတဲ့အနေနဲ့ အစ်ကိုကို လွှတ်ပေးကြပါ ညီလေးတို့ရယ်။ မင်းတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲဟင်။ အစ်ကိုဟာ ဂျာမန်စစ်ပွဲမှာ သူရဲကောင်းဘွဲ့တံဆိပ် လေးခု ရခဲ့သူပါကွာ။ အစ်ကိုမှာ ကလေးတွေရှိပါတယ်။ အို...ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ အစ်ကိုဟာ အပြစ်မဲ့သူတစ်ဦးပါ။ အမယ်လေး ညီလေး တို့ ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုကို ဒီလိုလုပ်နေကြတာလဲဟင်”

အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကော့ဆက်ကြီး တစ်ယောက်က ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေသည့် တပ်နီတော် ၏ ရင်ဝကို ဒူးဖြင့်တော့ပြီး ကျင်းနုတ်ခမ်းဆီသို့ တွန်းပို့သည်။ ထိုအခါတွင်မှ ထိုလူ ဘယ်သူ ဆိုသည်ကို ပေါ့တီလ်ကော့မှ မှတ်မိသွားသည်။ ထိုသို့မှတ်မိသည် နှင့် သူရင်ထဲ အေးစက်သွားသည်။ ၎င်းတပ်သားကား အကြောက်တရားအကင်းဆုံး တပ်နီတော်တွေထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်သူ။ စိန်ဂျော့ သူရဲကောင်း ဘွဲ့တံဆိပ် လေးခုရခဲ့သူ။ ဆံပင်ခပ်ပါးပါးနှင့် ရုပ်ရည် ချောမောသည့် သူတပည့်ကျော်ကလေး။ ကော့ဆက်များက သူ့ကို ဆွဲထူသည်။ သို့သော် သူ ပုံလျက်သား လဲကျပြန်သည်။ ကော့ဆက်များ၏ ခြေထောက်များကို ဖက်သည်။ သူတို့၏ ဘွတ်ဖိနပ်များကို သူ့နုတ်ခမ်းများဖြင့် ဖိကပ်သည်။ သူ့မျက်နှာကို မညှာမတာ ကန်ကျောက်နေသည့် ဘွတ်ဖိနပ်များကို ကုန်းနမ်း နေခြင်း။ နောက်ပြီး ကြောက်စရာ လန့်စရာ အက်အက် ကွဲကွဲ အသံကြီးဖြင့် ကျုံးအော်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မသတ်ကြပါနဲ့၊ သနားကြပါ ညှာတာကြပါဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ ကလေးပေါက်စ သုံးယောက်နဲ့ပါ။ တစ်ယောက်က မိန်းကလေးလေ... ညီလေးတို့ရယ်... အပေါင်းအသင်းတို့ရယ်... ကရုဏာ တရား ထားကြပါကွယ်...”

ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ကော့ဆက်ကြီး၏ ဒူးနှစ်ဖက်ကို ပြေးဖက်သည်။ သို့သော် ကော့ဆက်ကြီး က အဖက်မခံ။ နောက်သို့ခုန်ပြီး

ဆုတ်သည်။ ပြီးတော့ သံခွာတပ်ဖိနပ် ဖနောင့်ဖြင့် နားရင်းကို ပိတ်ကန်သည်။ နားထဲမှ သွေးတွေသွန်ထွက်ပြီး အင်္ကျီကော်လာအဖြူ ပေါ်သို့ ကျကုန်သည်။

“အဲဒီကောင်ကို ဆွဲထူစမ်း။”

စဝီရီဒိုနော့ ရှူးရှူးရှားရှား အမိန့်ပေးသည်။

သူ့ကို သူတို့ ဆွဲထူကြသည်။ မတ်တတ်ထားပြီး ပြန်ပြေးသွားကြသည်။ သူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ခြမ်း တွင် လက်မရွံ့တပ်ဖွဲ့ဝင်များက သူတို့၏ ရိုင်ဖယ်များကို အသင့်ပြင်ကြသည်။ လူအုပ်ကြီးဆီမှ ညည်းညူသံ ထွက်လာသည်။ အားလုံး ငြိမ်တိတ်သွားသည်။ မိန်းမတချို့ ငိုညည်းကြသည်။

ဘန်ချပ်က မှုန်မှိုင်းအုံဆိုင်းနေသည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးကို နောက်တချီ မော့ကြည့်လိုက်ချင်သည်။ နောက်ပြီး နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်လုံးလုံး သူ သွားလာလျှောက်လှမ်းခဲ့သည့် သည်မြေကြီး၊ ကြေကွဲဆွေးမြည့်စရာ သည်မြေကြီးကို နောက်တချီ ငုံ့ကြည့်လိုက်ချင် သေးသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ပင့်တင်လိုက်၏။ သူ့ရှေ့ခြေလှမ်း ဆယ့်ငါးလှမ်းအကွာ လောက်တွင် တန်းစီရပ်နေသည့် ကော့ဆက်တပ်သားများ။ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။ အစိမ်းရောင်မျက်လုံး များကို မှေးကျဉ်းထားသည်။ နဖူးပေါ်သို့ ဆံခွေကလေး ကျလျက်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ ထားသည်။ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်းထားသည်။ ဘန်ချပ်၏ ရင်ဘတ် တည့်တည့်ကို ချိန်ထားသည်။ သူ့ဆီသို့ ကျည်ဆန် လွင့်ပျံမလာမီ ကလေးမှာပင် ဘန်ချပ်နားထဲတွင် စူးစူးဝါးဝါး အီလေးဆွဲအော်သံ တချက် ကြားလိုက်ရ၏။ အသံလာရာ ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်၏။ ငယ်ရွယ်သော မျက်နှာမှာ တင်းတိပ်များရှိသော မိန်းမငယ် တစ်ဦးသည် လူအုပ်ထဲမှ ပြေးထွက်ပြီး ရွာဘက်သို့ ပြေးသွားသည်။ လက်တဖက်က ရင်သွေးငယ်အား ရင်ခွင်တွင် ပွေ့ပိုက်လျက်။ အခြား လက်တဖက် ကတော့ သူမ၏မျက်လုံးများကို ဖုံးအုပ်ထားလျက်။

သေနတ်သမားတွေ ပြိုင်တူညီညာ မဟုတ်ဘဲ ပစ်ခတ်လိုက်ကြ၏။ မတ်တတ်ရပ်နေသူ ရှစ်ဦးသည် ကျင်းထဲသို့ မညီမညာပြုတ်ကျသွားသည်။ လက်မရွံ့ တပ်သားများ ကျင်းရှိရာသို့ ပြေးသွားကြသည်။ မိမိပစ်လိုက်သည့် တပ်နီတော် တပ်သားသည် မသေ သေးဘဲ လူးလွန့်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ မစ်ကာ ကော်ရှူနေ့က အဆိုပါ တပ်နီတော် တပ်သားအား ကျည်တတောင့် ထပ်ပစ်သွင်းပေးလိုက်၏။ နောက်ပြီး အန်ဒရေ ကရူလင်အား တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးကို ကြည့်စမ်း၊ သူပုခုံးကို သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ထွက်အောင် ပြန်ကိုက်ထားတာ။ နောက်ပြီး ညည်းသံ တချက်မထွက်ဘဲ

ဝံပုလွေတစ်ကောင်လို အသေခံသွားတာ”

ကွပ်မျက်ခံရမည့် တပ်နီတော် နောက်ထပ် ဆယ်ဦး မြေကျင်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးလာကြသည်။ ကော့ဆက် များက သူတို့နောက်ကျောကို သေနတ်ဒင်များဖြင့် ဆောင့်ပြီး တွန်းပို့ကြသည်။

ဒုတိယအသုတ် ပစ်ခတ်ကွပ်မျက် ပြီးသောအခါ လူအုပ်ထဲမှ မိန်းမတွေ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြီး ပြေးကြ သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွန်းကြ တိုက်ကြ။ ကိုယ့်ကလေးကိုယ် ဒရွတ်ဆွဲပြေးကြ။ ကော့ဆက် တပ်သား တွေလည်း လူစုကွဲကုန်သည်။ စက်ဆုပ်ရွံရှာ စရာကောင်းလှသည့် လူသတ်ပွဲမြင်ကွင်း၊ သေကောင်ပေါင်းလဲ အော်ဟစ်မြည်ကြွေး သံများ။ မိမိအလှည့်ကို စောင့်ရင်း၊ ငိုညည်းရှိုက်ငင်သံများ။ တွေ့ရ၊ မြင်ရ၊ ကြားရသမျှ အားလုံးက နှလုံးသွေးပျက်ချင်စရာ၊ ရူးသွပ်ချင်စရာ။ ကျေးရွာလူထုသည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်အဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်မနေနိုင်တော့။ သူတို့အားလုံး ရွေ့လျား သွားကြပြီ။ ကျန်ခဲ့သည်မှာ ရှေ့တန်းရဲဘော် များသာ။ သူတို့ကတော့ ကွပ်မျက်ခံရသူတွေ သေခြင်းတရားနှင့် ဆုံစည်းတာ သေချာအောင် စောင့်ကြည့်ကြ ရမည်။ သူတို့က အမာကျောဆုံး၊ အပြင်းထန်ဆုံး ရပ်မိရပ်ဖ လူကြီးသူမများပါတည်း။

ဖိနပ်မပါ၊ ခြေထောက်ဗလာနှင့် အဝတ်အစား မပါသော တပ်နီတော် တပ်သားများ တသုတ်ပြီး တသုတ် ခေါ်လာသည်။ စေတနာ့ဝန်ထမ်း တပ်သားသစ်များ နောက်ထပ်တန်းစီကြသည်။ ပစ်ခတ်ကွပ်မျက် ကြသည်။ ပထမ တသုတ် အပေါ်တွင် မြေဖို့ကြသည်။ မသေမရှင်များကို သေအောင် ပစ်သတ်ကြသည်။

ပေါ့တီလ်ကော့နှင့် ခရီဗိုရှလီကော့တို့ သေလှည့် စောင့်နေသူများ ရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြသည်။ ပြီးတော့ အားပေးစကားပြောဖို့ အားထုတ်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ပြောသည့် စကားများသည် ထည်ထည်ဝါဝါ မရှိတော့။ အင်ပြည့်အားပြည့် မဟုတ်တော့။ နောက်တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်အတွင်း သစ်ပင်မှ ကြွေကျသည့် မှည့်ရွှမ်း သစ်သီးများလို ဘဝပြောင်း ရတော့မည့် သူတို့အတွေးများကို အခြားစွမ်းအားတခုက စိုးမိုးထားပြီ ဖြစ်၏။ သည်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာပဲပြောပြော၊ သူတို့ စကားများ သြဇာသက်ရောက်မှု မရှိတော့။

ဂရီဂို မီလက်ကော့က လူအုပ်ထဲမှ တိုးထွက်ခဲ့သည်။ ရွာသို့ပြန်တော့မည်။ သည်တော့မှ ပေါ့တီလ်ကော့နှင့် ပက်ပင်းတိုးမိသည်။ သူ၏ ခေါင်းဆောင်ဟောင်းက နောက်သို့ ခြေတလှမ်းဆုတ်ပြီး သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းလည်း ဒီကိုရောက်နေတာကိုး မိလက်ကော့”

ဂရီဂို ပါးပြင်တွင် ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ လမ်းလျှောက် ရပ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကို ရောက်နေတယ်။ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဟင်း ... သဘောပေါက်ပါပြီ”

ပေါ့တီလ်ကော့ မဲ့ပြီး ပြီးသည်။ ပေါက်ကွဲ ထွက်တော့မည့် အမုန်းမျက်နှာမျိုးဖြင့် ဂရီဂိုမျက်နှာ ကို စိမ်းစိမ်း ကြည့်သည်။

“ကောင်းပါလေကွာ၊ ဒီတော့ မင်းရဲ့ ညီရင်းအစ်ကို တွေကို မင်း ပစ်သတ်နေတယ်ပေါ့လေ။ နောက်ဆုံးတော့ မင်းဟာ သာတဲ့ဘက်ကိုကူးတဲ့ သစ္စာဖောက်ပဲ။ မင်းဟာ ဘယ်လိုကောင်...”

ဂရီဂို အနီးသို့ တိုးပြီး လေသံမျှဖြင့် ပြောသည်။

“မင်းဟာ ငါတို့ကို အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့တယ်။ ဒီနောက် ဒီကောင်တွေကိုလည်း အလုပ်အကျွေးပြုပြန်တယ်။ ပိုက်ဆံ ပိုပေးတဲ့လူကို ကျွန်ခံတာပေါ့လေ...။ ဖွီး... မင်းတော့လားကွာ...”

ဂရီဂိုက ပေါ့တီလ်ကော့၏ အင်္ကျီလက်ကို ဆွဲပြီး မောဟိုက်စွာမေးသည်။

“ဂလူဘိုကာ တိုက်ပွဲကို ခင်ဗျားကြီး သတိရသေးလားဟင်။ ဟိုအရာရှိတွေကို ခင်ဗျားကြီးရဲ့လူတွေ ဘယ်လို ပစ်သတ်ခဲ့ ကြသလဲဟင်။ အင်း... ခုတော့ ခင်ဗျားအလှည့်ပေါ့ဗျာ။ ငိုမနေနဲ့ လူသတ်ကောင်ကြီးရေ။ တခြားလူတွေ ကျောကော့သွားအောင် ဆုံးမခွင့် ဆိုတာ ခင်ဗျားဆီမှာသာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ကျောကော့အောင် ခံရမယ့်အလှည့်က ခင်ဗျားအလှည့်လေ။ မော်စကို အရာရှိကြီးများရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးရေ ခင်ဗျားဇာတ်လမ်းက ဒီမှာတင် နိဂုံးချုပ်သွားပါပြီ ခင်ဗျား။ အလကား... သုံးစားလို့ မရတဲ့အကောင်ကြီး... ခင်ဗျားကြီး ဟာ ကော့ဆက်တွေကို ဂျူးတွေလက်ထဲ ထိုးရောင်း တဲ့ အကောင်ကြီး။ ခင်ဗျားကြီးအကြောင်း ကျုပ် ဘာထပ်ပြောဖို့ လိုသေးသလဲဟင်”

ဒေါသ အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေသည့် ဂရီဂို ၏ပခုံးကို ခရစ္စတိုးနီးယားက သိုင်းဖက်သည်။ ပြီးတော့ ဝေးရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ငါတို့ မြင်းတွေဆီ ပြန်သွားကြရအောင်လေ။ ဒီနေရာမှာ ငါတို့လုပ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒုက္ခပါပဲ၊ လူတွေလည်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်မှန်း မသိတော့ပါဘူးကွာ”

သို့သော် အသံကိုမြှင့်ပြီး အူလိုက်သည်းလိုက် ပြောသည့် ပေါ့တီလ်ကော့ အသံကို ကြားရတော့ သူတို့ ရပ်လိုက်မိကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ အကန်းတွေ ... ငတုံးငအတွေ။ ဒီက အရာရှိတွေက

ခင်ဗျားတို့ကို လိမ်ခဲ့ လှည့်စားခဲ့တာ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ သွေးရင်းသားရင်း ညီအစ်ကိုတွေကို အတင်းအကျပ် သတ်ခိုင်းခဲ့တာ။ ခုလို ကျုပ်တို့ သေသွားတာနဲ့ ဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားမယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ထင်နေလား။ ဘယ်တော့မှ မပြီးဘူး၊ သိလား။ ဒီနေ့ ခင်ဗျားတို့က အပေါ်စီးက ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် ဆို ပစ်အသတ်ခံရမယ့်လူတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ပဲပေါ့ဗျာ။ ရုရှား တပြည်လုံးမှာ ဆိုဗီယက်အစိုးရ ဖွဲ့စည်းမှာ ...သိလား။ ကျုပ်ရဲ့စကားတွေကို မှတ်ထားလိုက်ကြစမ်းပါ။ ခင်ဗျားတို့ဟာ နမူးနထိုင်းနဲ့ သွေးချောင်း စီးအောင် လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ခင်ဗျားတို့ဟာ အရူးတွေ”

“ဘယ်သူလာလာ... လာချင်တဲ့လူလာ၊ ကျုပ်တို့ ကြည့်ရင်ဆိုင်မယ်”

အဘိုးကြီးတစ်ဦးက ပြန်ပက်သည်။

“လာတဲ့လူအားလုံးကို ခင်ဗျားတို့ ပစ်သတ်လို့ မရပါဘူး အဖေကြီးရေ”
ပေါ့တီလ်ကော့ ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ရုရှားတွေအားလုံးကို ကြိုးပေးကွပ်မျက်လို့ မရပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ့်ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစား မကွဲအောင် ကြည့်ထိန်းထားကြပေါ့ဗျာ၊ တနေ့နေ့ တချိန်ချိန်ကျတော့ ခင်ဗျားတို့ ဒီအကြောင်းတွေ သဘောပေါက်လာ ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သဘောပေါက် လာချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ အချိန်သိပ်နှောင်းနေတာ တွေ့ကြလိမ့်မယ်..သိကြလား”

ဂရိုဂို ဆက်ပြီးနားထောင်မနေတော့။ လှန်ထားသည့် သူ့မြင်းရှိရာသို့သာ မပြေးရုံတမယ် ထွက်သွားလေသည်။ မြင်းကုန်းနှီးကြိုးများကို တင်းတင်းချည်ပြီး ဂရိုဂိုနှင့် ခရစ္စတိုးနီးယားတို့ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းပြီး စီးထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ တောင်ကုန်းကလေးတခုပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ နောက်ကြောင်းကို လှည့်ကြည့်ခြင်း အလျဉ်းမရှိ။

(၁၄)

တပ်နီတော်တပ်ဖွဲ့များ အားလုံးကို ကွပ်မျက် ပြီးစီးချိန်တွင် တူးထားသည့် မြေကျင်းကြီးထဲတွင် အလောင်းတွေ ပြည့်နေပြီ။ အလောင်းများပေါ်သို့ မြေတွေဖို့ကြသည်။ ခြေထောက်များဖြင့် နင်းသိပ်ကြသည်။ မျက်နှာဖုံးအနက်များ တပ်ဆင်ထားသည့် အရာရှိနှစ်ဦးက ပေါ့တီလ်ကော့နှင့် ခရီဗိုရှလီကော့ကို ကြိုးစင်များရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ဦးခေါင်းကို မတ်မတ်ထောင်ထားသည့် ပေါ့တီလ်ကော့က ကြိုးကွင်းအောက်တည့်တည့်တွင် ချထားသည့် ခွေးခြေပေါ်သို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့

လှမ်းတက်သည်။ နောက်ပြီး ကြွက်သားကလေး တချက်မတွန့်ဘဲ တုတ်ခိုင်
ညှိမည်းသော လည်တိုင် ပတ်လည်မှ အင်္ကျီကော်လာကို ဖြေလျော့သည်။
ဆပ်ပြာတွေ ပေနေသည့် ကြိုးကွင်းကို ကိုယ်တိုင်ယူပြီး သူ့လည်ပင်းတွင်
စွပ်သည်။ အရာရှိတစ်ဦးက ခရီဗိုဂျီလီကော့ ခွေးခြေပေါ် တက်နိုင်အောင်
ထိန်းကူပေးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဦးခေါင်းကို ကြိုးကွင်း စွပ်ပေးလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ မသေမီ နောက်ဆုံးတခွန်း ပြောခွင့်ပြုပါ”

ပေါ့တီလ်ကော့ မေတ္တာရပ်ခံသည်။

“ပြော...ပြော၊ ပြောစရာရှိတာ ပြော”

ရှေ့တန်းမှလူများ အော်ဟစ်သည်။

ကြွင်းကျန်နေသေးသည့် လူစုကလေးဘက်သို့ သူ့လက်များကို
ဆန့်တန်းသည်။

“ကဲ.... ကြည့်စမ်း၊ ကျုပ်တို့ သေတာကို ကြည့်ချင်တဲ့လူ ဘယ်လောက်
နည်းနည်းကလေးပဲ ကျန်တော့ သလဲဆိုတာ။ သူတို့ရဲ့ အသိစိတ်က သူတို့ကို
ဖိစီးနေပြီလေ။ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘဝကို ရုန်းကန်ရတဲ့ ပြည်သူများ
အကျိုးအတွက် ကျုပ်တို့ ကိုယ့်အသက်ကို မငဲ့ဘဲ ကြောင်သူတော် ကြွက်သူခိုး
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေကို ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ကဲ...ခုတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့
လက်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ သေဆုံး ရတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့
မကျိန်ဆဲဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ပိုးစိုးပက်စက် လိမ်လည်လှည့်ဖြား ခဲ့ကြတယ်။
တော်လှန်ရေးအစိုးရ လာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အခါကျ ခင်ဗျားတို့ သိမြင်လာမှာပါ။
ဘယ်သူ့ဘက်မှာ အမှန်တရားရှိနေသလဲဆိုတာ။ အဲဒီကျင်းကြီးထဲမှာ ခင်ဗျားတို့
ပစ်ချထားတဲ့ လူတွေဟာ ဒွန်ဒေသရဲ့ အမြင့်မြတ်ဆုံး အတော်ဆုံး
သားကောင်းတွေပါပဲ။

လူအုပ်ဆီမှ အသံဗလံတွေ ပိုပြီးဆူညံလာသည်။ သူ့စကားလုံးများသည်
ရုတ်ရုတ်သံသံအသံများကြား တွင် မြုပ်သွားသည်။ ထိုအခြေအနေကို
အခွင့်ကောင်းယူပြီး အရာရှိတစ်ဦးက ပေါ့တီလ်ကော့ ခြေထောက်အောက်မှ
ခွေးခြေကို ကန်ပစ်လိုက်သည်။ ဧရာမ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ပြုတ်ကျပြီး
တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူ့ခြေထောက်က မြေကြီးနှင့် ထိနေသည်။
လည်ပင်းကို ဆွဲညှစ်လိုက်သည့် ကြိုးကွင်းကြောင့် အသက်ရှူ
ကျပ်သွားသည့်အတွက် သူ့ကြိုးကွင်းကို ဆွဲပြီး သူ့ကိုယ်သူ အပေါ်ဘက်
မြှင့်လိုက်သည်။ သူ ခြေဖျားထောက်လျက်ဖြစ်သွားသည်။ ဖိနပ်မပါသည့်
သူ့ခြေထောက်မှ ခြေချောင်းကလေးများက စိုထိုင်း မြေကြီးကို
ထိုးစိုက်နေသည်။ သူက လေကို အငမ်းမရ ဟပ်သည်။ ပြူးထွက်လာသည့်
မျက်လုံးများဖြင့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူက အေးချမ်းစွာ

ပြောသည်။

“လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုစနစ်တကျ ကြိုးပေးသတ်ရမယ် ဆိုတာတောင် မင်းတို့ မတတ်သေးဘူးနော်။ အဲဒီ အလုပ်ကို ငါသာလုပ်ရရင် မင်းတို့ခြေထောက်နဲ့ မြေကြီး ဘယ်ထိလိမ့်မလဲ စပီရီဒိုနော့ရေ...”

သူ့ပါးစပ်မှ သွားရည်တွေ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် စီးကျလာသည်။ မျက်နှာဖုံးစွပ် အရာရှိနှစ်ဦးနှင့် အနီးဆုံးမှ လူများ ခဲရာခဲစစ် ပိုင်းကူပြီး တိုးလိုးတန်းလန်း ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ခွေးခြေပေါ် မတင်ကြသည်။

ခရီမိုဂျလီကော့ ကိုတော့ မိန့်ခွန်းပြီးဆုံးအောင် ပြောခွင့်မပြုကြ။ သူပြောနေတုန်းမှာပင် ခွေးခြေကို ကန်ထုတ် လိုက်ကြ၏။ ခွေးခြေလွင့်သွားပြီး ပေါက်ပြား တလက်နှင့် ထိမိသည်။ ကြွက်သားများ ဖုထစ်နေသည့် သွယ်သွယ်လျလျ ကိုယ်ခန္ဓာသည် တွဲလောင်းယမ်းခါ နေသည်မှာ အချိန်အကြာကြီး။ ဦးစွာ သူ့ခွေးခေါင်းများ နှင့် မေးစေ့ ထိသည့်တိုင် ကိုယ်ကို ကျုံ့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆတ်ခနဲ အကြောဆွဲပြီး ပြန့်ဆန့်သွားသည်။ ပေါ့တီလ်ကော့၏ ခြေထောက်အောက်မှ ခွေးခြေကို ဒုတိယအကြိမ် ကန်ထုတ်ပစ်ကြချိန်အထိ ခရီမိုဂျလီကော့၏ မည်းမည်းနက်နက် လျှာကြီး တစ်လစ်ထွက်ပြီး တလွန့်လွန့်ဖြစ်နေဆဲ။ ပေါ့တီလ်ကော့၏ လေးလေး လံလံ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ပြုတ်ကျသွားပြန်သည်။ သူ ဝတ်ဆင်ထားသည့် သားရေဂျာကင်သည် ပခုံးအပေါ်ဘက် ချုပ်ရိုးဆီမှ စုတ်ပြဲသွားသည်။ သူ့ ခြေချောင်း အဖျားကလေးတွေ မြေကြီးနှင့် ထိသွားပြန်သည်။ ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ အသံထွက်ပြီး ညည်းလိုက်ကြ၏။ တချို့က နဖူးနှင့် ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါး ကပ်တိုင်ပုံစံ တို့ထိလျက် သုတ်သုတ်ရှောင်ထွက်သွား ကြသည်။ အံ့အားသင့်ခြင်း၊ အတွေးရှုပ်ခြင်းတို့ ကြီးမားပြင်းထန် လွန်းသည့်အတွက် တဒင်္ဂမျှ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူတို့ ထိုနေရာမှာပင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေမိကြသည်။ ကျောက်ရုပ်ကြီးများလို။ မာမာကျောကျော တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေသည့် ပေါ့တီလ်ကော့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိကြ၏။

သည်တချို့တော့ သူ စကားမပြောနိုင်တော့။ ကြိုးကွင်းက သူ့လည်ပင်းကို တင်းကျပ်လွန်းစွာ ဖျစ်ညစ်ထားပြီ။ သူ မျက်လုံးကြီးတွေကိုသာ ကလယ် ကလယ် လုပ်နေသည်။ ၎င်းမျက်လုံးကြီးများမှ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသည်။ နောက်ပြီး ပါးစပ်ကို မွဲရွဲလိုက်၏။ ခံစားနေရသည့်ဝေဒနာ သက်သာလို သက်သာငြားဖြင့် သူ့တကိုယ်လုံးကို ဆန့်ထုတ်သည်။ အပေါ် ဘက်သို့ ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ မြှင့်တင်သည်။

နောက်ဆုံးတွင်မှ တစုံတစ်ဦးက သူတို့ကိုင်ဆွဲရမည့် အဖြေကို စဉ်းစားမိသွားသည်။ ပေါက်ပြား တလက် ယူပြီး ပေါ့တီလ်ကော့ ခြေထောက်အောက်မှ မြေကြီးကို တူးပစ်သည်။ ကြိုးတန်းလန်းဖြင့် တချက်ယမ်းတိုင်း ကြိုးက ပိုပြီး တင်းတင်းလာသည်။ သည်တော့ သူ့လည်ပင်းလည်း ရှည်သည်ထက် ရှည်ထွက်လာသည်။ နောက်ပြီး သူ့ဦးခေါင်းသည် ပခုံးများပေါ်သို့ လန်ကျသွားတော့သည်။ အလေးချိန် စီးလွန်းသည့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ကြိုးက တော်တော်ကြီး တောင့်၊ နေရသည်။ ကြိုးသည် ဖြည်းညင်းစွာ ယမ်းနေသည်။ အပေါ်ဘက် ချုပ်တန်းနေရာတွင် တကျိကျိ မြည်နေသည်။ စည်းချက်ညီညီ ဘယ်ညာယိမ်းနေသည့် ကြိုးကို အလျော့ပေးလိုက်သည့်နယ် ပေါ့တီလ်ကော့၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး ဘယ်ညာ လှုပ်ယမ်းသည်။ အမျက်ဒေါသသည်းသော မျက်နှာမည်းမည်းကြီးကို မျက်နှာစာပေါင်းစုံရှိ လူသတ်သမားများ မြင်သာ အောင် ချာလပတ်လည် လှည့်ပြသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်နှင့် သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တွင်တော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးတောက် များ တောက်လောင်နေသည့် သွားရည်များနှင့် မျက်ရည်များ စိုရွဲလျက်။

အခန်း [၁၀]

(၁)

မိရှာကော်ရှိဖွိုင်းနှင့် ဗဲလက်တို့သည် တာတုတ်ရွာမှ ပြေးလာပြီး ဒုတိယမြောက် ညတွင် ကာဂျင်ရွာကို ထွက်ခွာ ခဲ့၏။ စားကျက်မြက်ခင်းပေါ်တွင် မြူတွေ ဆိုင်းနေသည်။ ထို့အတူ တောင်ကုန်းများပေါ်မှာရော လျှို့များ၊ ချောက်များ ထဲမှာပါ အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း မှိုင်းမှိုင်း မှုန်လျက်။ မြက်ပင်ငယ်ငယ်ကလေးများကြားမှ ငှက်များ အော်မြည်နေကြသည်။ သို့သော် တိမ်လှိုင်းတွန့်များ ထင်းနေသည့် မိုးကောင်းကင်ကြီးတွင် ဖိုးလမင်း ကြီးသည် ငှါးငှါးစွင့်စွင့် ကြာပွင့်ကြီးတပွင့်လို လွင့်မျောနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် နံနက်မိုးသောက်ချိန်ထိ ဆက်လျှောက်ကြသည်။ မိုးကောင်းကင်တွင် နဂါးငွေ့တန်း သည် မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်စ ပြုနေပြီ။ မြူခိုးတွေ ပျံတက်လာသည်။ ရွာတရွာဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ သို့သော် ရွာသို့ မရောက်မီ နှစ်မိုင်လောက်အလိုတွင် ကော့ဆက်မြင်းသည်တော် ခြောက်ဦး သူတို့ကို တွေ့သွားသည်။ မိရှာနှင့် ဗဲလက်က လမ်းမပေါ်မှ ချိုးကွေ့ပြေးဖို့ စဉ်းစားသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ မြက်ပင်များက တိုလွန်းသည်။ နောက်ပြီး လမင်းက ထိန်ထိန် သာ နေသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကို မြင်တွေ့သွား မည်သာ။

ကော့ဆက်များက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းပြီး ကာဂျင်သို့ ပြန်ခေါ်လာသည်။ သူတို့ ထွက်ခွာလာသည်မှာ ကိုက်သုံးရာလောက်ရှိပြီ။ သို့တိုင် စကား တခွန်းမျှ မပြောဖြစ်ကြ။ ထို့နောက် သေနတ်သံတချက် ထွက်လာသည်။ ဗဲလက် ဟပ်ထိုး ဟပ်ထိုး ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ စောင်းရွှေသွားသည်။ နံဘေးဘက် သို့...နံဘေးဘက်သို့။ ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ် လန့်နေသော မြင်းတစ်ကောင်လို။ သူ လဲကျမသွား။ သို့သော် ကိုးရိုးကားယား ခွေပြီး မြေကြီးပေါ် ပုံကျသွားသည်။ သစ်နံကိုင်းပင် များပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်လျက် ကျသွားသည်။

မိရှာ ငါးမိနစ်လောက်ကြာအောင် ဆက်လျှောက်သည်။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ဘာခံစားချက်မျှ မရှိ။ သို့သော်.. နားတွေအူနေသည်။ ထို့နောက် သူ မေးလိုက်၏။

“အေး ... ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ မပစ်ကြတာလဲ၊ တော်တော်

သောက်သုံးမကျတဲ့ လူတွေ။ လူကို ဘာကိစ္စ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေကြတာလဲ”

“သွားပါ။ သွားမှာသာ ဆက်သွားစမ်းပါ။ ခင်ဗျာ့ ပါးစပ် ပိတ်ထား”

ကော့ဆက်တစ်ယောက်က သက်သက်ညှာညှာ ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့က တောင်သူလယ်သမားကို သတ်တာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအပေါ်တော့ သနားညှာတာမှု ထားပါတယ်။ ဂျာမန်စစ်ပွဲတုန်းက ခင်ဗျား တပ်ရင်းဆယ့်နှစ်မှာ စစ်မှုထမ်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း .. တပ်ရင်းဆယ့်နှစ်မှာ ခင်ဗျား ပြန်ပြီး စစ်မှုထမ်းရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ငယ်သေးတာပဲဟာ။ ခင်ဗျား နည်းနည်းလေးတော့ မှားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါက ပြင်မရနိုင်တဲ့ အကုသိုလ်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ကုစား ပေးမှာပေါ့ဗျာ”

(၂)

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် ကာဂျင်တွင်ထိုင်သည့် စစ်ခုံရုံးက မီရှာအား ကုသပေးခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်ခါ တုန်းက စစ်ခုံရုံးမှ အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည့် ပုံစံမှာ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိသည်။ တမျိုးမှာ ပစ်သတ်ခြင်း။ နောက်တမျိုးကတော့ ကြိမ်ဒဏ် ခတ်ခြင်း။ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခံရဖို့ အမိန့်ချခံရသူများကို ညဘက်တွင် ရွာပြင် စားကျက်မြက်ခင်းထဲ ခေါ်ထုတ်သွား ကြသည်။ သို့သော် ပြုပြင်၍ ရနိုင်သေးသည်ဟု ယူဆထားသူများကိုမူ ရွာကွက်လပ်ထဲတွင် ကြိမ်ဒဏ်ပေးလေ့ရှိကြသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်ရောက်တော့ ရွာကွက်လပ်သို့ လေးဘက်လေးတန်မှ လူအများ စုဝေးရောက်ရှိလာ ကြသည်။ ခုံတန်းရှည်များပေါ် တက်သူတက်၊ အိမ်အဖီများပေါ် တက်သူတက်၊ အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ် တက်သူ တက်၊ ဆိုင်များပေါ်တက်သူတက်။

ပထမဦးဆုံး အပြစ်ဒဏ်ပေးခံရမည့်သူမှာ ဘုန်းကြီးတပါး၏ သား ဖြစ်၏။ ထိုလူကား ပြင်းထန်သော ဘော်လ်ရှီဗစ် တစ်ဦး။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် သည်လူကို သေဒဏ်ပေးရမည်။ ပစ်သတ်ကြရမည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့ဖခင် ဖြစ်သူမှာ အလွန်တော်သည့် ဘုန်းတော်ကြီး တပါး ဖြစ်နေသည်။ လူအများ ကြည်ညိုသည့် ဘုန်းတော်ကြီးတပါး ဖြစ်နေသည်။ သည်တော့ ဘုန်းတော်ကြီး၏ သားဖြစ်သူကို ကြိမ်ဒဏ် အချက် နှစ်ဆယ်ရိုက်ပြီး

အပြစ်ဒဏ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ် ကြသည်။

သူတို့က သူ့ဘောင်းဘီကို အောက်ဘက်ဆွဲချသည်။ ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျားမှောက်စေသည်။ သူ့လက် နှစ်ဖက်ကို ခုံတန်းရှည်အောက်တွင် ပူးပြီး ကြိုးဖြင့် ချည်ထားသည်။ သူ့ခြေထောက်များပေါ်တွင် ကော့ဆက်တစ်ဦး တက် ထိုင်သည်။ မိုးမခပင်မှ ဖြတ်ထားသည့် သစ်ကိုင်းများ ကိုင်ထားသည့် ကော့ဆက်နှစ်ဦးက သူ့နံဘေးတွင် အသင့်ရပ် နေသည်။ ထို့နောက် မိုးမခကိုင်းဖြင့် ရိုက်တော့၏။ ရိုက်ပြီးသောအခါ တရားခံ ခုံပေါ်မှ ထသည်။ သူ့ကိုယ်ကို သူ့ဘာသာသူ ခါသည်။ ယမ်းသည်။ ဘောင်းဘီကို ပြန်ဆွဲတင်သည်။ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လှည့်ပတ်ပြီး ဦးညွှတ် အရိုအသေ ပေးသည်။ သူ သေဘေးမှ လွတ်သွားပြီမို့ အရမ်း ဝမ်းသာနေသည်လေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့အားလုံးကို ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရှိကြောင်း ပြသည့်အနေဖြင့် ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုခြင်း။

“ကျေးဇူးအနန္တပါ ရပ်မိရပ်ဖများ ခင်ဗျား”

“တော်တော်လေး နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီ မဟုတ်လား”

လူကြီးသူမများထဲမှ တစ်ဦးက ပြောသည်။ ရွာကွက်လပ်ထဲတွင် ဝါးခနဲ ရယ်မောသံများ လျှံထွက်လာသည်။ အိမ်အဖီ တခုအောက်တွင် ထိုင်နေသည့် အကျဉ်းသားများပင် ပြုံးကြသည်။

ပြစ်ဒဏ်ကျခံရမည့် အစီအစဉ်အတိုင်း သူတို့ မီရှာကို ကြိမ်ဒဏ် အချက်နှစ်ဆယ် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်နှက် အပြစ်ဒဏ်ပေးကြမည်။ သို့သော် မီရှာက အရိုက်ခံရမည်ကို သိပ်မမှု။ သူမူသည်က အရှက်တရား။ သူ အရမ်းရှက်သည်။ ခရိုင်တွင်းရှိ အသက် ကြီးကြီး ငယ်ငယ် အရွယ်သုံးပါးစလုံး စုဝေးကြသည်။ လာကြည့်ကြသည်။ မီရှာ ဘောင်းဘီကို ဆွဲတင်သည်။ သူ မျက်ရည်တွေတွေကျနေသည်။ သူ့အား သစ်ကိုင်းဖြင့် ရိုက်နှက် လက်စွမ်းပြခဲ့သူအား ပြောသည်။

“အပြစ်ပေးတာ မမှန်သေးဘူး”

“ဘာ...မမှန်တာလဲ”

“အပြစ်ကျူးလွန်ဖို့ စဉ်းစားတာ ကျုပ်ရဲ့ခေါင်းက စဉ်းစားတာဗျ။ ...အပြစ်ဒဏ်ခံရတာက ကျုပ်ရဲ့ တင်ပါး ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တော့ တသက်လုံး အရှက် ရနေတော့မှာပဲ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ အရှက်တရားဆိုတာ မီးခိုး မဟုတ်ဘူး။ အရှက်တရားက ခင်ဗျားမျက်စိတွေ မှန်သွားအောင် မလုပ်နိုင်ပါဘူး”

ကော့ဆက်က သူ့ကို နှစ်သိမ့်သည်။ နောက်ပြီး သူတရားခံကို

အားပေးလိုသည့်အတွက် ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်ခံနိုင်ရည်ရှိတယ် ကိုယ့်လူ။ ခင်ဗျားကို ရိုက်တဲ့ ရိုက်ချက်တွေထဲက နှစ်ချက်ဟာ တော်တော် ကြီးကို ပြင်းတာဗျ။ ခင်ဗျား ငယ်သံပါအောင် အော်တာကို ကျုပ်က ကြည့်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား အော်အောင် ကျုပ် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဟိုတနေ့က ကြိမ်ဆော်ခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆို လုံးဝမခံနိုင်ဘူး။ ဒီလူ သွေးကြောင်တဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်”

နောက်နေ့ရောက်တော့ မိရှာတစ်ယောက် ရှေ့တန်း တနေရာသို့ ချီတက်သွားတော့၏။

(၃)

နောက်နှစ်ရက် ကြာသည့်တိုင် ဗဲလက်၏ အလောင်းကို မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်မည့်သူ မရှိ။ သူ့အလောင်းကို မြေမြှုပ်ဖို့ ခပ်တိမ်တိမ် ကျင်းတကျင်းတူးရန် ကော့ဆက် နှစ်ဦးအား ဥက္ကဋ္ဌက လွှတ်လိုက်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ခြေထောက်များက ကျင်းထဲ တွဲလောင်း ချလျက်။

“မြေကြီးက မာလိုက်တာကွာ” တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“သံတွေခဲကြီးကျနေတာပဲ။ ငါသိသလောက်တော့ ဒီမြေပေါ်မှာ တခါမှ စိုက်ခဲ့ပျိုးခဲ့တာ မရှိဘူး။ ဒီအတိုင်း အကြောမာမာနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပစ်ထားခဲ့တာကလား”

“အင်း ... ဒီကောင်လေး တောင်ကုန်းပေါ်က မြေသားကောင်းကောင်းထဲမှာ အိပ်မက်ခွင့်ရတာပေါ့လေ။ ဒီမှာ ဆိုရင် လေရတယ်၊ နေရောင်ရတယ်။ မြေကြီးက ခြောက်သွေ့တယ်။ သူ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပုပ်သိုးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

မြက်တွေပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ဖြစ်နေသည့် ဗဲလက်၏ခန္ဓာကိုယ်ကို သူတို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“သူ့ကို အဝတ်အစား ချွတ်မှာလား”

“ချွတ်ရမှာပေါ့။ သူစီးထားတဲ့ ဘွတ်ဖိနပ်တွေက ကောင်းတယ်ကွာ”

သူ့ကို ခရစ်ယာန် ထုံးတမ်းစဉ်လာ အတိုင်း မြေချသည်။ အရှေ့အရပ်သို့ ဦးပြုလျက်။ ပြီးတော့ မြေဆီ မြေနှစ် ပြည့်သော မြေကြီးမည်းမည်းများကို သူ့ကိုယ် ပေါ် ဖုံးအုပ်ပေးလိုက်၏။

“ခြေထောက်နဲ့ နင်းသိပ်ရမလား”

ကျင်းနှုတ်ခမ်းအထိ မြေကြီးများ ပြည့်လာသော အခါ နှစ်ယောက်ထဲမှ အသက်ငယ်သူက မေးသည်။

“မလိုဘူး၊ ဒီအတိုင်းထားလိုက်”

ကျန်တစ်ယောက်က သက်ပြင်းချသည်။

“ဒီအတိုင်းထားလိုက်တော့ တမန်တော် နတ်မိမယ် ကလေးတွေ နောက်ဆုံးခရာ တွတ်တဲ့အခါ သူ ပိုပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် မတ်တတ်ရပ်လို့ ရတာပေါ့ကွာ”

သီတင်းနှစ်ပတ်အတွင်း မြေပုံကလေးပေါ်တွင် ကပ်စေးနှံပင်များနှင့် သစ်နံကိုင်းပင်တွေ တောထအောင် ပေါက်ရောက်လာသည်။ ထိုအပင်များပေါ်တွင် အုပ်မိုးပြီး ယိမ်းနွဲ့ကခုန်နေသည်ကတော့ မြင်းစားဂျုံပင်များ။ ဝါရောင်သမ်း လာပြီဖြစ်သည့် မုန်ညင်းပင်များက အထက်ပါ အပင်များ နံဘေးတွင် မြူးကြွစွာ။ သုံးရွက်ဆိုင် ပဲပင်များကလည်း ခေါင်းထောင်ထနေကြပြီ။ လေထုထဲတွင် သစ်ရိုင်းပင်ကလေးများ၏ ရနံ့တွေ၊ စမုန်ဖြူ ရနံ့တွေ၊ သစ်စေးရနံ့တို့ဖြင့် ပြည့်ဝထုံးမွန်းနေသည်။

နောက်ပိုင်း သိပ်မကြာမီအတွင်း ရွာထဲမှ အဘိုးအို တစ်ဦး မြင်းစီးထွက်လာသည်။ မြေပုံ၏ ဦးပိုင်းတွင် တွင်းကလေး တတွင်း တူးသည်။ တွင်းကလေးတွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ခုတ်ထားသည့် ဝက်သစ်ချ ကိုင်း တကိုင်း စိုက်ထူသည်။ ၎င်းသစ်ကိုင်းပေါ်ရှိ ကွန်းရိပ်ကလေး၏ အောက်ဘက် သုံးထောင့် အနားသပ်မျဉ်း အောက်ခြေတွင် တွေ့မြင်ရသည်မှာ မယ်တော်မာရီ၏ သောကပရိဒေဝလွှမ်းသော ရုပ်ပုံ။ သူမ၏ ခြေထောက်အောက်ဘက် ဘောင်ပေါ် တွင် စလပ်ဗ် ဘာသာစကားဖြင့် ရေးထိုးထားသည့် စာတမ်းမှာ-

“ဒုက္ခသုက္ခများ ဖိစီးနှိပ်စက် ဆူပွက်သည့် နှစ်ကာလများအတွင်း ညီနောင်များ အနေဖြင့် သင်တို့ ညီနောင်ကို မှား၏၊ မှန်၏ ဝေဖန်သတ်မှတ် အကဲမဖြတ်ရာ”

အဘိုးကြီး မြင်းစီးထွက်ခွာသွားသည်။ မယ်တော် မာရီ ကွန်းရိပ်ကို မြက်တောထဲတွင် စိုက်ထူထားခဲ့သည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစိတ် ပေါ်စေရန်။ နောက်ပြီး သူတို့ရင်ထဲ အမြဲတွဲခဲ့နေသည့် မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးခြင်း များထဲမှ မျှော်လင့်စိတ်၊ တမ်းတစိတ်ကလေးများ

နိုးကြွလာစေရန်။

ထိုနောက်ပိုင်း မေလထဲရောက်တော့ မယ်တော် မာရီကွန်းရိပ်အနီးတွင် ကြက်ဖကြီးနှစ်ကောင် အပြိုင် စွပ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ကောင် အသည်းအသန် ခွပ်ကြသည့်အတွက် ပေါက်ရောက်နေသည့် သစ်နံ့ကိုင်းပင် ကလေးများ အလယ်တွင် ကွက်လပ်တခု ဖြစ်သွားသည်။ မြေလျှောက်မြက်ပင်တွေ ကျိုးပြတ်ကုန်သည်။ ထိုနှစ်ကောင်သည် ကြက်မကို သူရရေး၊ ငါရရေး အတွက် တိုက်ခိုက်ကြခြင်း၊ မိမိဘဝ ရှင်သန်ရေး အတွက် တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ အချစ်အတွက် မျိုးဆက် ပြန့်ပွားရေးအတွက် တိုက်ခိုက်ခြင်း။ ထို့နောက် ကာလအတန်ကြာသောအခါ မြေပုံ၏အောက်ဘက်၊ မယ်တော် မာရီကွန်းရိပ်၏နံဘေး၊ ပိုးစားသစ်တုံးကြီး အကာ အကွယ်ကို ယူလျက် ကြက်မကြီးသည် ကြက်ဥကိုးလုံး ကို ဥတော့၏။ ပြီးတော့ ဥများကို အပူငွေ့ပေးရန် ဥများပေါ်တွင် ဝပ်ပေးသည်။ ဥများ တစုံတရာ ထိခိုက်မှု မဖြစ်စေရန် သူမ၏ တောင်ပံများဖြင့် ဖြန့်ရပ်ထား လေသည်။

အပိုင်း [၅]

ဒွန်အနီ ဒွန်အဖြူ

၁၉၁၈ ခုနှစ် ဧပြီလထဲတွင် ဒွန်ပြည်နယ်၌ ဧရာမ အပြောင်းအလဲကြီးများ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဒွန်မြစ်ညာပိုင်း မက်ဗီဒီဆာမြို့နယ်မှ ရှေ့တန်း ကော့ဆက်တပ်များက တပ်နီတွေကို မတိုက်ဘဲ ဆုတ်ပေးနေသည်။ ဒွန်မြစ် အကြေအရပ်မှ ကော့ဆက်များကတော့ သူတို့ကို နယ်စွန့်နယ်ဖျားအထိ အတင်းတိုက်ထုတ်နေသည်။

ခိုပါဗ်ခရိုင်အတွင်းမှ ကော့ဆက်များကမူ တပ်နီ တပ်ဖွဲ့များထဲသို့ လှိုမ့်ဝင်နေကြသည်။ သူတို့ကို မက်ဗီ ဒီဆာမြို့နယ်အချို့က ထောက်ခံကြသည်။

၁၉၁၈ ခုနှစ်ရောက်တော့ ကွာဟမှုမှာ နက်ရှိုင်းသည်ထက် နက်ရှိုင်းလာသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာလောက်က ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့်အတိုင်း ရာဇဝင်ဘီး တပတ်လည်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မြောက်ပိုင်းမှ ဆင်းရဲသား ကော့ဆက်များသည် ကုန်းကောက်စရာ မရှိလောက်အောင် မွဲကြသည်။ သူတို့တွင် စပျစ်ခြံ မရှိ။ ငါးဖမ်းစရာ ချောင်း မြောင်း အင်း အိုင် မရှိ။ ရံခါတွင် ချားကက်စ်မြို့မှ အောက်ပြည်အောက်ရွာသို့ ခြေဦးတည်ရာ ထွက်ပြေးကြပြီး မဟာရုရှား နယ်ထဲတွင် အခိုင်အမာ အခြေချတတ်ကြသည်။ သည်ဒေသကို ခြေကုပ်ယူ တပ်စွဲရာ ဘူမိနက်သန် ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ခုမှ မဟုတ်ပေ။ စတင်ကာရာဇင်¹⁶ ခေတ်ကတည်းက ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့ပြည်နယ် တခုလုံးကို ဇာဘုရင်တပ်တွေ ထောင်းထောင်းကြေ ချေမှုန်းထားချိန် မှာတောင် နယ်မြေအထက်ပိုင်းမှ လူမျိုးစုခေါင်းဆောင်တွေ ဦးဆောင်ပြီး ကော့ဆက်တွေ ပုန်ကန်ခဲ့ကြသည်။ ယူကရိန်း အရှေ့တောင် ပိုင်းမှ အဖိနှိပ်ခံ ဇာပိုရီဇေ ကော့ဆက်များ အုံကြွပြီး ဒွန်မြစ်တလျှောက် ရေကြောင်း မှ တက်လာသည့် တပ်များကို ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သည့် အတွက် ဇာဘုရင်၏ ရာဇပလ္လင် သိမ့်သိမ့်ခါသွားခဲ့သည်။

ဧပြီလဆန်းပိုင်းတွင် ဒွန်ပြည်နယ် သုံးပုံ နှစ်ပုံလောက်ကို တပ်နီတွေ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ပိုင် ဌာနေ အစိုးရဖွဲ့ဖို့ လိုလာသဖြင့် ဧပြီလ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ပြည်နယ်ညီလာခံခေါ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ဒွန်ပြည်နယ် အစိုးရအဖွဲ့တွင် ခရိုင်ပေါင်းစုံမှ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တွေ၊ တပ်နီကိုယ်စားလှယ်တွေ ပါဝင်ကြရလိမ့်မည်။

တတာရက်စ်သို့ ဗီယက်ရှင်စကာလူကြီးများထံမှ ညွှန်ကြားလွှာ တစောင် ရောက်လာသည်။ ၂၂ ရက် နေ့တွင် ကောင်စီလူကြီးရွေးပွဲ

ကျင်းပမည့်ကိစ္စ အကြောင်းကြားလာခြင်း ဖြစ်သည်။ မိရွန်ကော်ရှူနော့ဗ်က ကျေးရွာအစည်းအဝေး တွင် ညွှန်ကြားလွှာကို ဖတ်ပြသည်။ ရွာလူကြီးများက အဘိုးကြီး ဘိုဂါတာ ယော့ဗ်နှင့် ပင်တာလီမွန် မီလက်ကော့ဗ် နှစ်ယောက်ကို ဗီယက်ရှင်စကားသို့ လွှတ်ဖို့ ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

ဗီယက်ရှင်စကားတွင် ပင်တာလီမွန် မီလက်ကော့ဗ် ကို လာမည့် စစ်ကောင်စီအတွက် ကော့ဆက် ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရွာသို့ ထိုနေ့တွင်ပင် ပြန်လာခဲ့ရသည်။ နောက်တနေ့ မနက်တွင် မိရွန်ကော်ရှူနော့ဗ်ကို ခေါ်ပြီး မီလာရိုဗိုသို့ ခရီးထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နိဗိုချာကက်စ်သို့ အချိန်မီ ရောက်သွားနိုင်၍ မိရွန်က မီလာရိုဗိုတွင် သူ့စက်ရုံအတွက် ဖယောင်းဆီနှင့် အခြား စက်ပစ္စည်း တိုလီမိုလီကလေးများ ဝယ်ဖို့ စီစဉ် လိုက်သည်။ သူ့အတွက် အထိုက်အလျောက် ဝင်ငွေရသည့် လုပ်ငန်းကလေး ဖြစ်သည်။

မနက် အရုဏ်မတက်ခင် မဟူရာမြင်းနှစ်ကောင် ကသည့် မိရွန်မြင်းရထားကလေးဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ခဲ့ ကြသည်။ နှစ်ယောက်သား ဆေးရောင်စုံ ကြိမ်ထိုင်ခုံတွင် သက်သောင့်သက်သာ ယှဉ်ထိုင်ပြီး လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ ရွာပြင် တောင်ထိပ်ရောက်မှ သူတို့ စကားစဖြစ်ကြသည်။ မီလာရိုဗိုတွင် ဂျာမန်စစ်သားတွေ စခန်းချထားသည်။ မိရွန်က စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်သည်။

“ဒီကောင်တွေ တို့ကိုများ ဆီးပစ်မလား မသိဘူးကွ၊ သူတို့က အကြမ်းပတမ်းသမားတွေ မဟုတ်လား”

ပင်တာလီမွန်က သူ့ကို စိတ်မပူဖို့ ဖျောင်းဖျသည်။

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးကွ၊ တနေ့က မီလာရိုဗိုကို မက်ဗေးကာရှလင် ရောက်သွားတယ်၊ ဒီကောင်တွေ တို့ကို ပြန်လန့်နေတယ်တဲ့၊ ကော့ဆက်တွေကို သူတို့ တော်တော်ဖြူနေတယ် ဆိုပဲ”

မိရွန်က ပြုံးပြီး သူ့မှတ်ဆိတ်နီကြီးကို ချယ်ရီသား ကျာပွတ်လက်ကိုင်ဖြင့် ပွတ်နေသည်။ စိတ်အေးသွား ပုံဖြင့် သူ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ အစိုးရဖွဲ့မှာလဲ၊ မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ ပင်တာလီမွန်”

“ခေါင်းဆောင်တယောက် ရွေးမယ်လေ၊ တို့ ကော့ဆက်လူမျိုးထဲကပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“အင်း ... ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် လူတော်လူကောင်း တယောက်ကို ရွေးချယ်နိုင်ပါစေဗျာ၊ ဟိုဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေလို မြင်းကို ဂျစ်ပစီ

တယောက် လောက်တောင် အပေါက်အလမ်းတည့်အောင် မစီးတတ်မှာ စိုးလို့ပါ”

“လူရွေး မမှားလောက်ပါဘူး၊ ဒွန်မြစ်ဝှမ်းက ကော့ဆက်တွေ ခေါင်းကောင်းကြပါတယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငတုံးတွေ လည်း အများကြီးနော် ကိုယ့်လူ”

မိရွန်၏ မွဲယင်ချေးနိုင်ချင်းနှင့် မျက်နှာကြီး ညိုမှိုင်းလာသည်။

“အင်း...ငါလည်း သားတော်မောင် မစ်ကာအတွက် အားမရပါဘူးကွာ၊ သူ့ကို အရာရှိ ဖြစ်စေချင်တာ၊ ခုတော့ အလယ်တန်းမှာတောင် တဖုတ်ဖုတ် ကျနေတယ်၊ မနှစ်က ဆောင်းတွင်း တတွင်းလုံးလည်း ကျောင်းပြေးနေတယ်လေ”

လူကြီးနှစ်ယောက် သားတွေအကြောင်း စဉ်းစားရင်း ငြိမ်သွားကြသည်။ သူတို့ လူငယ်တွေအားလုံး တပ်နီတွေကို အားကျနေကြသည်။

လမ်းက ဆိုးသည်။ ချိုင့်တွေ နိုင်းချင်းနှင့်။ အတိုင်မြင်း ခြေခေါက်ပြီး လဲမလို ဖြစ်သွားတော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပိုက်ထဲက ငါးတွေလို တိုးမိ တိုက်မိကြသည်။

မိရွန်က သက်ပြင်းချပြီး မေးသည်။

“ငါတို့ ကော့ဆက်တပ်တွေ ခု ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ကိုဗာဘက်ကို တက်သွားတယ်၊ မနွေက ရွာကို ဖီဒေါ့ ပြန်ရောက်လာတယ်၊ သူ့မြင်း ဆုံးခဲ့တယ်တဲ့၊ ဗီယက်ရှင်စကာ ဘက်ကို သူတို့ ချီတက်သွားကြတယ် တဲ့”

တခါ ငြိမ်သွားကြပြန်သည်။ သူတို့နောက်ဘက်မှ လေပြည်လေညင်းကလေး လာနေသည်။ ပြီးတော့ အရုဏ်၏ အလင်းတန်းသည် သစ်တောတွေ၊ မြက်ခင်းတွေပေါ်သို့ မီးမောင်းထိုးပြနေသည်။ သဲတောင်ပူစာ ကလေးများလည်း ကြေးညိုရောင် တောက်လာသည်။ သည်နှစ် ဆောင်းဝင်လာပုံက နွေးကွေးသည်။ ညို့ဆိုင်းမှိုင်းဝေနေသော သစ်တောကို ငှက်မွေးလို နုနယ်သည့် စိမ်းပြာရောင် လွှမ်းထားသည်။ တောတွင်း လွင်ပြင်များလည်း စိမ်းရောင်စိုနေသည်။ ချောင်းရေ လျှံပြီးစမို့ မြေနိမ့်ပိုင်းမြက်ခင်းများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသည်။

ညနေပိုင်းတွင် မီလာရီဖိုသို့ သူတို့ ရောက်ကြသည်။ ဂျုံလှောင်သည့်

ကျိန်ဘေးမှ ယူကရိန်းလူမျိုး အသိ တယောက်၏ အိမ်တွင် သူတို့ ညအိပ် တည်းခို ကြသည်။ နောက်တနေ့ မနက်စာစားပြီးတော့ ပင်တာ လီမွန်က မီးရထား ဘူတာရုံသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ မီရွန်က သူ့မြင်းလှည်းကလေးနှင့် ဈေးဝယ်ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းဆုံ ကျော်သည်အထိ ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရ။ နောက်မှ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် လမ်းဖြတ် ကူးလာသော ဂျာမန်သုံးယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက် သည်။ သူ့ဘဝတွင် ဂျာမန်ကို ပထမဦးဆုံး မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ပုပုဝဝ မုတ်ဆိတ်နှင့်တယောက်က သူ့ကို လက်လှမ်း ပြသည်။

မီရွန် လန့်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ မြင်းနှစ်ကောင်၏ ဇက်ကြိုးကို တောင့်ပြီး ရထား ရပ်လိုက်သည်။ ဂျာမန်တွေက သူ့ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာပြီး အရပ်မြင့်မြင့် သားသားနားနား ဂျာမန်က သွားတွေ အဖွေးသား ပေါ်အောင် ပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့...ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ အရှင်လတ်လတ် ကော့ဆက်တကောင်၊ အံမယ် ကော့ဆက်ယူနီဖောင်း နဲ့ဗျား၊ ငါတို့ကို ခံတိုက်နေတဲ့အထဲမှာ သူ့သား ပါလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ သူ့ကို ဒီအတိုင်း ဘာလင် ပို့လိုက် ကြရအောင်၊ သူ့ကြည့်ရတာ တမျိုးပဲကွ”

“တို့အတွက် သူ့မြင်းတွေ အသုံးကျမယ်ကွ၊ သူ့ဘာသာသူ ဘာနဲ့ ဆက်သွားသွားပေါ့”

အညိုရောင်မုတ်ဆိတ်နှင့် ဂျာမန်က မြင်းလှည်းကို ပတ်လျှောက်လာပြီး မြင်းနှစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းတွေ နား တိုးလာသည်။

“အဘိုးကြီး ဆင်း၊ ခင်ဗျားမြင်းလှည်း ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တယ်၊ တပ်ရင်းကို ဂျုံသယ်ဖို့ရှိတယ်၊ ဆင်းလေ ဗျာ၊ နောက်မှ တပ်ရင်းမှူးဆီမှာ ခင်ဗျားမြင်းလှည်း လာထုတ်ဗျာ”

သူက ဂျုံစက်ရုံဆီကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူပုံက အလျော့ပေးမည့်ပုံမျိုး မဟုတ်။ မြင်းလှည်း ပေါ်က ဆင်းပေးရတော့မှာလား၊ သူ့ ရဲဘော်နှစ်ယောက် က ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်သွားပြီ။ သမင်လည်ပြန် ကြည့်ပြီး ရယ်သွား ကြသည်။ မီရွန် မျက်နှာကြီး ရဲတက်သွားပြီး ထိုင်ခုံပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ပင်တာလီမွန် အနားမှာ မရှိတာ နာတာပဲ” ဟု တွေးရင်း ကျောထဲ စိမ့်သွားသည်။

“သူတို့က ငါ့မြင်းလှည်း ယူသွားတော့ ငါက ဘာနဲ့ ဆက်သွားရမှာလဲ”

ဂျာမန်ကောင်က နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေ့ပြီး သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းကို

ဆွဲကာ စက်ရုံဘက်သွားဖို့ မေးထိုးပြသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ကိုလွှတ်”

ပြောပြီး မိရွန်က ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ငါ့မြင်းတွေကိုလည်း မထိနဲ့၊ မင်းတို့ ခိုင်းတိုင်း ငါ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး”

မိရွန်လေသံနှင့် တုံ့ပြန်ပုံကြောင့် ဂျာမန်စစ်သား ဖြိုသွားသည်။ သွားဖြုတ်ပြီး ကော့ဆက်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ လက်က လွယ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်သိုင်းကြိုးဆီ ရောက်သွားသည်။ မိရွန်ရင်ထဲမှ ကော့ဆက်သွေးတွေ ဆူပွက်လာပြီ။ ငယ်မူငယ်သွေးတွေ ပြန်ပေါ်လာပြီး ဂျာမန်ကောင်၏ မျက်နှာကို လက်သီးဖြင့် ဇွတ်ထိုး ထည့်လိုက်သည်။ မုတ်ဆိတ် တွေကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ရင်း ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။ ခေါင်းနှင့်ထိုးကျသွားခြင်း ဖြစ်၍ သွေးတွေ ဖြာထွက်လာသည်။ သူ ကုန်းထဖို့ ကြိုးစားသည်။ မိရွန်က သူ့ကို ဆွဲထူပြီး ခေါင်းကို တချက်ထပ်ထုလိုက်သည်။ ဘေးဘီကို ကြည့်ကာ သူ့ရိုင်ဖယ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး အပြေးအလွှား စဉ်းစားသည်။ သေချာပြီ။ ဒီကောင် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး။ မြင်းတွေဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။ ဘူတာရုံဘက်မှ သူတို့တပ်သားတွေ မြင်သွားမှာကိုပဲ သူစိတ်ပူသည်။ ကြောက်ကြောက် နှင့် တအားမောင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ မဟူရာနှစ်ကောင် တခါမျှ ဒါလောက် မြန်မြန် မပြေးဖူးခဲ့ကြပေ။ မြင်းတွေကို ကျာပွတ်နှင့် တဖြန်းဖြန်း ရိုက်ရင်း သူ ဆုတောင်းသည်။

“အို...ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်ကို အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်မတော်မူပါ၊ စောင့်ရှောက်တော် မူပါ၊ အကာအကွယ်ပေး တော်မူပါ ဘုရား”

ကျာပွတ်ကို လေထဲမှာ ဝှေ့ယမ်းရင်း သူ ဆုတောင်းသည်။ အန္တရာယ် စက်ကွင်းထဲသို့ ဝင်ဖို့ ဗီဇစိတ်က နှိုးဆော် နေသည်။ တည်းခိုအိမ်သို့ ပစ္စည်းကလေးတွေ ပြန်ယူဖို့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဆင်ခြင်တုံ တရားက အနိုင်ရသွားသည်။ မြို့ပြင်သို့ တရကြမ်း မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ မကြာခင် ဆယ့်သုံးမိုင်ကျော်ကျော် ဝေးသည့် ရွာတရွာသို့ ရောက်သွားသည်။ (သူက နောင်တွင် ပြန်ပြောပြသည်။ ရထားရော မြင်းတွေပါ မီးလောင်ပြီး လေပွေနဲ့ တမန်တော်ဇေလီယ¹⁷ ကောင်းကင်ဘုံ ပျံတက်သွားတာထက်တောင် မြန်သေးသည်တဲ့)

ယူကရိန်းသား အသိတယောက် အိမ်ထဲကို မောင်းဝင်သွားသည်။ သူ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် ဖြစ်နေပြီ။ အကျိုး အကြောင်း ပြောပြပြီး သူ့ကိုရော မြင်းလည်း ကိုပါ ဝှက်ထားပေးဖို့ ရှိခိုးဦးတင် တောင်းပန်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဂှက်ထားပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို အကျပ်ကိုင်ပြီး မေးလာရင်တော့ ထုတ်ပြောရလိမ့်မယ် ကိုယ့်လူ၊ သူတို့အကြောင်း သိတယ် မဟုတ်လား၊ စိတ်မထင်ရင် အိမ်ကို မီးတင်ရှို့မှာ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုလည်း ကြိုးနဲ့ တုပ်ပြီး ညှဉ်းဆဲဦးမှာ”

“ကျုပ်ကို ပုန်းနေခွင့်သာ ပေးပါဗျာ၊ ခင်ဗျား တောင်းသမျှ ပေးပါ့မယ်၊ ကျုပ်ကို ကယ်ပါဗျာ နော်၊ သိုးတအုပ်လုံး ပို့ပေးပါ့မယ်၊ သိုးကောင်း သိုးသန့် တွေနော်၊ ကျုပ် မနှမြောဘူး၊ ပေးမယ် သိလား”

မိရွန်က သူ့မြင်းလှည်းကလေးကို တင်းကုပ်ထဲ တွန်းထည့်ရင်း တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေသည်။

ကတိတွေ အမျိုးမျိုး ပေးနေသည်။ ညဉ့်နက်သည်အထိ ထိုအိမ်တွင် ခိုနေပြီးမှ အရူး တယောက်လို အမှောင်ထဲတွင် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ မြင်းတွေပါးစပ်ထဲမှ အမြှုပ်တစ်စီ ထွက်သည်အထိ သူ မနားတမ်း မောင်းချလာ ခဲ့သည်။ မိလာရီဖိုနှင့် အဝေးကြီး ရောက်တော့မှ အရှိန်လျှော့လိုက်သည်။ နောက်ရွာ တရွာသို့ မဝင်မီ ဂျာမန်ကောင်ဆီမှ ရခဲ့သည့် သေနတ်ကို ထိုင်ခုံအောက်မှ ထုတ်ယူလိုက်ပြီး လွယ်သည့် သားရေပတ်ကြိုးကို သေသေချာချာကြည့်သည်။ အတွင်းဘက်တွင် နာမည်ထိုးထားသော်လည်း ပျက်နေပြီ။ ဖတ်မရတော့။ သည်တော့မှ သူ စိတ်အေးသွား တော့သည်။ တယောက်တည်း ပြောနေမိ၏။

“ကဲ... မင်း ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ခွေးမသား၊ တွေ့ပြီလား၊ မင်းထက် ငါ မြန်တယ်ကွ”

သို့သော် ယူကရိန်းသားဆီသို့ ကတိအတိုင်း သိုးတွေ ပို့မပေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ ထိုနှစ် ဆောင်းတွင် သူတို့ ရွာသို့ မိရွန် တခေါက် ပြန်ရောက်သွားသည်။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကို မျှော်လင့်တကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ သည်တော့ သူက ရှင်းပြသည်။

“ကျုပ်သိုးတွေ အားလုံး သေကုန်တယ်ဗျာ၊ ဒီနှစ် ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေ သိပ်ဆိုးသွားတယ်၊ သိုးမျိုး ကို ပြုတ်ရောဖို့၊ ဒါပေမဲ့ ခြံထွက် သစ်တော်သီးတွေ ပါလာပါတယ်”

သူက လှည်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး သစ်တော်သီး အိတ်ကြီးကို ဆွဲချသည်။ လမ်းကြမ်းသဖြင့် သစ်တော်သီးတွေ နာကုန်ပြီဖြစ်ကြောင်း တန်းသိလိုက်သော် လည်း ဖာဖာထေးထေး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ခြံထွက် သစ်တော်က ပထမတန်းစား ဗျ၊ သိပ်ကောင်းတာ”

သစ်တော်သီးအိတ် ပေးပြီး အပြေးအလွှား နှုတ်ဆက်

ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

မိလာရီဗိုမြို့ထဲကနေ မိရွန်တယောက် သူ့မြင်းတွေကို ကဆုန်စိုင်း
ခိုင်းပြီး ထွက်ပြေးလာချိန်တွင် ပင်တာလီမွန်က ဘူတာရုံတွင် ရှိနေဆဲ
ဖြစ်သည်။ လူငယ်ဂျာမန်အရာရှိကလေးက သူ့အတွက် ခရီးသွားလာခွင့်
လက်မှတ် ရေးပေး နေသည်။ စီးကရက်ဖွာရင်း စကားပြန်မှတဆင့် သူ့ကို
မေးခွန်းတွေ မေးနေသည်။ ပြီးမှ သဘောကောင်းစွာဖြင့် စိတ်လိုလက်ရ
ပြောသည်။

“ကဲ..ရော၊ ခင်ဗျားအတွက် ခရီးသွားလက်မှတ်၊ တခုတော့
မှာလိုက်ပါရစေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရဖွဲ့တဲ့ နေရာမှာ လူရွေးမှန်ဖို့ လိုတယ်နော်၊
ဇာဘုရင်ကို ထောက်ခံတဲ့လူ ရွေးရွေး၊ ဘယ်သူရွေးရွေး အဲဒီဥက္ကဋ္ဌ ဟာ
ဂျာမန်နိုင်ငံ အပေါ်ကိုတော့ သစ္စာရှိဖို့ လိုတယ်နော်”

ပင်တာလီမွန်က ဂျာမန်ကလေးကို မနှစ်မြို့သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့်
စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပြီးမှ စာရွက်ကို လှမ်းယူပြီး လက်မှတ်ဝယ်ဖို့
ဘူတာရုံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ နိဗိုချာကက်စ် ရောက်တော့ တမြို့လုံး
ဂျာမန်စစ်ဗိုလ်တွေ ခြေချင်းလိမ်နေတာ တွေ့ရသဖြင့် ပင်တာလီမွန်
အံ့ဩသွားသည်။ လမ်းပေါ်မှာရော စားသောက်ဆိုင်တွေမှာပါ သူတို့တွေ
ရောက်နေကြသည်။ ကော့ဆက်ဗိုလ်ချုပ် အိမ်တော်မှာရော အစည်းအဝေး
ကျင်းပမည့် တရားရုံးမှာပါ သူတို့တတွေ ခြေရှုပ် နေကြသည်။

ကိုယ်စားလှယ်တွေ တည်းသည့်အိမ်တွင် သူတို့ အရပ်မှ
ကော့ဆက်များနှင့် ဆုံရသည်။ ကိုယ်စားလှယ် အများစုသည် မြို့နယ်ပေါင်းစုံမှ
ခေတ်ပညာတတ်များ ဖြစ်ပြီး တပ်ဘက်မှ အရာရှိများ သိပ်မပါဝင်ပေ။
ပြည်နယ်အစိုးရ ရွေးကောက် တင်မြှောက်ရေးကို တယောက်တပေါက်
သူတို့ပြောနေကြသည်။ အားလုံး သိသိသာသာ သဘောတူသည့် အချက်မှာ
ကော့ဆက် စစ်ခေါင်းဆောင်တယောက်ကို ရွေးချယ်ဖို့ ဖြစ်သည်။
ကော့ဆက်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ နာမည်တွေ တန်းစီပြီး ကိုယ်စားလှယ်တွေ
ဆွေးနွေးကြသည်။

ညနေပိုင်းတွင် ပင်တာလီမွန်က သူ့အခန်း ပြန်လာပြီး အိမ်မှ
ပါလာသည့် ငါးခြောက်နှင့် ပေါင်မုန့် စားနေစဉ် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ
ကော့ဆက်နှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လူတွေ
များလာသည်။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင် အကြောင်း ပြောနေကြရာမှ
ပြည်နယ်အစိုးရဖွဲ့စည်းရေးကို ရောက်သွားကြသည်။

“အသင့်တော်ဆုံးကတော့ သွားလေသူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခါလေဒင်ပဲ၊
အင်း... ငါတို့ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကောင်းရာ သုဂတိ လားပါစေဗျာ”

မုတ်ဆိတ် ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့် ကော့ဆက်တယောက် က ပြောပြီး သက်ပြင်းချသည်။

နောက်တယောက်က ထောက်ခံသည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

မြို့နယ်ကိုယ်စားလှယ် စစ်ဗိုလ်ကလေး တယောက် က ဝင်ဆွေးနွေးသည်။

“ကျန်တဲ့လူတွေ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခရပ်စ်နော့ဗ် ဆိုရင်ရောဗျာ”

“ဘယ် ခရပ်စ်နော့ဗ်လဲ”

“ဟာ ... လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခရပ်စ်နော့ဗ်ကိုမှ မသိရင်တော့လည်း သေပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ တတိယမြင်းတပ်ရဲ့ တပ်မှူးကြီးလေဗျာ၊ အရမ်းထက်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပေါ့၊ တော်လွန်းလို့ စိန့်ဂျော့ကြက်ခြေ ချီးမြှင့်ခံရ တာပေါ့ဗျ”

လူငယ်စစ်ဗိုလ်ကလေး၏ အလွန်အကြူး တင်စား ပြောဆိုပုံကို အချို့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ သဘောမကျပေ။

တက်ကြွလှုပ်ရှားသူ တပ်ကိုယ်စားလှယ်ကြီး တယောက်က ဝင်ဆွေးနွေးသည်။

“အေးပါကွာ၊ သူ့ဘယ်လောက် တော်တယ်ဆိုတာ တို့အားလုံး သိပါတယ်၊ လူကြီးလူကောင်း တယောက်ပါ၊ ဂျာမန်တွေနဲ့ တိုက်တဲ့ စစ်ပွဲမှာ သူ နာမည်တက်သွားတာပါ၊ တပ်နီတွေနဲ့ မတိုက်ဖြစ်ရင် သူ ဗိုလ်မှူးချုပ်ထက် တက်ဖို့ မရှိပါဘူး”

“ခင်ဗျား ဗိုလ်ချုပ်ခရပ်စ်နော့ဗ် အကြောင်း ဘယ်လောက် သိလို့လဲ၊ ခင်ဗျား ပြောပုံက ရိုင်းလှချေလား၊ တကမ္ဘာလုံးက လေးစားရတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဗျ၊ ခင်ဗျား အဆင့်နဲ့ ဒီလို မပြောသင့်ဘူး”

ဝင်ဆွေးနွေးသည့် ကော့ဆက် ကိုယ်စားလှယ်ကြီး ခဏ စိတ်ရှုပ်သွားပုံ ရသည်။ ခဏနေမှ ခပ်တိုးတိုး တုံ့ပြန်သည်။

“ဒီမယ် လူကြီးမင်းကလေး၊ ကျုပ်ပြောတာက ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သူ့လက်အောက်မှာ နေခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဩစတြီးယား ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်မှာ ရန်သူတပ်တွေရဲ့ ခြံစည်းရိုးအထိ လိုက်တိုက်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ သူ့ကို သိပ်အထင်မကြီးဘူးဗျ၊ သူ့မှာ သူများနဲ့ မတူတဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ရှိတာတော့ မှန်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ပိန်းလှချေလား၊ သူလိုကိုယ်လိုဆိုရင် စိန့်ဂျော့ကြက်ခြေ သူရဲကောင်းဘွဲ့ ရမလားဗျ”

ပင်တာလီမွန် ကျွဲမြီးတိုလာပြီ။

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာတွေက အရည်မရ အဖတ်မရ၊ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီလို ပြဿနာမျိုးတွေ ယူမလာရင် ကျွန်တော်တို့ ပိုအလုပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ချားကကပ်တနယ်လုံးကတော့ ခရစ်နှစ်နှစ်ကို အပြတ်ထောက်ခံကြသည်။ ရုရှား- ဂျပန်စစ်ပွဲတုန်းက သူနှင့် တွဲပြီး တိုက်ခဲ့ဖူးသည့် ကော့ဆက်လူကြီးပိုင်း ကလည်း သူ့ကို ထောက်ခံကြသည်။ အထူးသဖြင့် အရာရှိများက အတိတ်ကိုဆောင်ပြီး သူ့ကို သဘောကျကြသည်။ သူက ခေတ်ပညာတတ်တယောက်ဖြစ်၍ ကိုယ်ရံတော်တပ်တွင်လည်း အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။ ပြီးတော့ ရွှေနန်းတော်အထိ ပေါက်ရောက်သူလေ။ ခေတ်ပညာတတ်များက သူ့ကို အထင်တကြီး လေးစားကြသည်မှာ သူ ဗိုလ်ချုပ်တယောက် ဖြစ်နေခြင်း အကြောင်းတခုတည်းကြောင့် မဟုတ်။ သူက စာရေးဆရာ တယောက်လည်း ဖြစ်နေသေးသည်။ အရာရှိများ၏ ဘဝအကြောင်း ရေးသည့် ဝတ္ထုဆောင်းပါးများ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း ပေါင်းစုံတွင် ပါလာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို စစ်သားတယောက် ဖြစ်နေလင့် ကစား လူယဉ်ကျေး တယောက်ဟု သတ်မှတ်ကြသည်။

သို့သော် ခရစ်နှစ်နှစ်ကို မကြိုက်သည့် ကိုယ်စားလှယ်များလည်း ရှိသည်။ အခြား အခြားသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး များ၏ နာမည်တင်သွင်းကြသော်လည်း ထောက်ခံသူ နည်းသည်။ ခရစ်နှစ်နှစ်ကို ဘိုဂေယက်စကီနယ် တဝိုက်လုံးက လူမျိုးစုခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာမည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒင်နီကင်နှင့် ပူးပေါင်းပေးလိုက် ကြသည်။ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေက ဇာဘုရင် ရုပ်ဖြူတပ်တွေကို ချေမှုန်းပြီး မော်စကိုရောက်သွားလျှင် ကော့ဆက်တို့၏နေရာ ချက်ချင်း ပျောက်သွားလိမ့်မည်။

ခရစ်နှစ်နှစ်ကို ဆန့်ကျင်သူများလည်း ရှိသည်။ ကျောင်းဆရာ ကိုယ်စားလှယ်တယောက်က သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို တိုက်ခိုက်သည်။ သို့သော် ခရီးမရောက်။ အမွေးအမှင်ထူသည့် ကော့ဆက်တွေ၏ နားထဲရောက်အောင် ကိုယ်စားလှယ် များနေသည့် အခန်းပေါက်စေ့ ခရစ်နှစ်နှစ် မကောင်းကြောင်း လျှောက်ပြောသည်။

“ခရစ်နှစ်နှစ်လား၊ အလကားဗိုလ်ချုပ်ပါဗျာ၊ စာရေးတော့လည်း ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူက လှေနှစ်ဖက်နင်းတာ၊ ခဲတလုံးနဲ့ ငှက်နှစ်ကောင် ပစ်တာ၊ အမျိုးသားရေးဝါဒီဆိုပြီး နာမည်ကြီးချင်

လိုက်တာလည်း လွန်ပါရော၊ ဖားတဲ့ နေရာမှာလည်း နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ တကြိမ်တည်းမှာ လုံးဝ အပြစ်မရှိတဲ့ ဒီမိုကရက် တယောက်လည်း ဖြစ်လိုက်ချင်သေးတယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားတို့ ယုံကြည်ပါ၊ သူက ဒွန်ပြည်နယ်ကို ရောင်းစားမယ့်လူ၊ လေတလုံး မိုးတလုံး ပြောပြီး လေထဲမှာ တိုက်အိမ်ဆောက်မယ့်လူ၊ နိုင်ငံရေး ဘာမှ နားလည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ စစ်သားပါဆို၊ စာရေး ဆရာ အာဂျီယက်လိုလူမျိုးကို ကျွန်တော်တို့က တင်ချင်တာ၊ သူလိုလူက ရှာမှ ရှား”

သို့ရာတွင် ကျောင်းဆရာ မအောင်မြင်ပါချေ။ ကောင်စီအစည်းအဝေး တတိယနေ့။ မေလ (၁)ရက် နေ့တွင် ခန်းမဆောင်တခုလုံး အော်သံဟစ်သံတွေ ပွက်လောညံသွားသည်။

“ခရပ်စ်နော့ဗ်... ခရပ်စ်နော့ဗ်... ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခရပ်စ်နော့ဗ်”

ထုနှင့်ထည်နှင့် ထွက်လာသည့် လက်ခုပ်သံတွေကို တိုက်ခိုက်သည့် ကော့ဆက် လက်ခုပ်သံတွေက အားနည်း လှသည်။ တဖြောက်ဖြောက်မျှသာ။ ပြီးတော့ အသားမာ တက်နေသည့် ကော့ဆက် လက်ကြမ်းကြီးများ၏ လက်ခုပ်သံနှင့် ခန်းမဆောင်ဝရန်တာမှ အမျိုးသမီးများ၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၊ စစ်တပ် မိသားစုများ၏ လက်ခုပ်သံ သာယာနာ ပျော်ဖွယ် ဖြစ်ပုံချင်းမှာ ကွာခြားလှသည်။

ထိုမျှမကသေး၊ ခန်းမထဲသို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လှမ်းဝင် လာသည့်အခါတွင် လက်ခုပ်သံများ အပြင် ကောင်းချီးပေး အော်ဟစ်သံများပါ မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ ဟိန်းထွက်လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် သူ့အသက်ထက် ပို၍ နုပျိုနေသည်။ ရင်ဘတ်တခုလုံး ဆုတံဆိပ်တွေ အပြည့်။ မျက်နှာတွင် အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ ပေါ်နေသည်။ ယခင်က ပုံစံအတိုင်း စစ်သွေး စစ်မာန်တွေ ကြွနေသည်။

ပင်တာလီမွန်၏ မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံလာသည်။ ဦးထုပ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါနီကို ထုတ်ပြီး မျက်နှာကို အုပ်ထားလိုက်သည်။

“အင်း ... ဧကရာဇ်တပါးလို ဥပဓိရုပ်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေပဲ၊ မဟာအလက်ဇန္ဒားနဲ့ မှားလောက်ပါရဲ့”

ဟု တွေးနေမိသည်။

သည်အစည်းအဝေးကို ‘ဒွန်ပြည်နယ်အား ကယ်တင်မည့် အစည်းအဝေး’ ဟု လူတွေ နားလည် ထားကြသည်။ သဘာပတိ ဗိုလ်ကြီး ယာနော့ဗ်က အရွေးချယ်ခံ ပြည်နယ်ခေါင်းဆောင်အား စစ်အဆောင်အယောင်များ ဆက်လက် တပ်ဆင် သုံးစွဲခွင့်ပြုကြောင်း

ကြေညာသည်။

ခရစ်နှစ်နှစ်က အလွန်ကောင်းသည့် မိန့်ခွန်းကို လှလှပပ ပြောသွားသည်။ ယနေ့ ဘော်လ်ရီဗစ်တို့၏ ကျိန်စာသင့် နေသော ရုရှားနိုင်ငံကြီးအကြောင်း၊ တရံရော အခါက ရုရှားပြည်ကြီး ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ ထီးတရာ ပဏ္ဏာကျို့ ခံခဲ့ရကြောင်း စသည် စသည်။ ပြီးမှ ဒွန်ပြည်နယ် တခုလုံး၏ ကံကြမ္မာနှင့် ဂျာမန်တို့ ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက် ခံရခြင်း အကြောင်းများကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ မိန့်ခွန်းပြောသွားသည်။ ဂျာမန်တို့ ကျူးကျော်ပုံကို တိုတိုနှင့် ထိထိမိမိ ထည့်ပြောသည့် အခါ ဩဘာပေးသံတွေ ဆူညံသွား ပြန်သည်။ နောက်ဆုံး နိဂုံးအနေဖြင့် ဒွန်ပြည်နယ် လွတ်လပ်စွာ တည်တံ့ရေးနှင့် ဘော်လ်ရီဗစ် တို့အား ချေမှုန်းရေးအကြောင်း ပြောကြားသွားသည်။

“ဒွန်ပြည်နယ်ကို စစ်ကောင်စီက အုပ်ချုပ်သွားမယ်၊ တော်လှန်ရေး သမားတွေကြောင့် ပျက်စီးသွားတဲ့ ကော့ဆက်တို့ရဲ့ ဘဝအထွေထွေကို ကျွန်တော်တို့ ပြန်လည်တည်ဆောက်မယ်၊ ကော့ဆက်တို့ရဲ့ ဘိုးဘွား အမွေအနှစ် တွေကို ပြန်လည် ရှင်သန်စေမယ်၊ အဖေတို့၊ အဘိုးတို့လို အောင်မြင်ကျယ်လောင်ပြီး သာယာတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောကြမယ်၊ သိမ်မွေ့တဲ့ ဒွန်ပြည်နယ်ရဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကော့ဆက်တွေက ကျောက်တုံး ကျောက်သားတွေနဲ့ ပြီးတဲ့ အဖြူရောင် ဇာအရှင်ရဲ့ မော်စကိုက လူကြီးမင်းတို့ အားလုံးကို လက်ကမ်း ကြိုဆိုနေပါတယ် ခင်ဗျား။”

သူ့ကို ဒွန်ပြည်နယ်၏ အကြီးအကဲအဖြစ် ထောက်ခံမဲ တစ်ရာခုနစ်ဆယ်၊ ကန့်ကွက်မဲ သုံးဆယ် ဖြင့် ရွေးချယ် တင်မြှောက်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် ကောင်စီအနေဖြင့် သူတို့ နောက်ထပ် လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ထပ်တိုးပေးပြီးမှ သူက ပြည်နယ်ဥက္ကဋ္ဌ ရာထူးကို လက်ခံသည်။ သူက အခြေခံဥပဒေပါ လုပ်ပိုင်ခွင့် အချို့ကို ထပ်တောင်းသည်။

“ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ဟာ ချောက်ထဲကျဖို့ လက်နှစ်လုံးလောက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ဥက္ကဋ္ဌအပေါ်မှာ လုံးဝဥသယ့် ယုံကြည်မှုရှိမှ ကျုပ် ဒီရာထူးကို လက်ခံနိုင်မယ်၊ တာဝန်ကို အစွမ်းကုန်လုပ်နိုင်ဖို့ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ လိုတယ်လို့ ကျုပ် ပြောချင်တယ်၊ အဲဒီလို အခွင့်အရေးတွေရှိမှ ဒွန်ပြည်နယ်ရဲ့ အခွင့်အရေးတွေကို တိုက်ယူနိုင်မယ်၊ ဒါမှ ဘော်လ်ရီဗစ် တွေကို အပြတ် ရှင်းနိုင်မယ်၊ ဒါမှ မင်းမဲ့စရိုက်တွေရဲ့ နေရာကို စံမီတဲ့ တရားဥပဒေနဲ့ အစားထိုးနိုင်မယ်”

သူ နိဂုံးဆွဲသွားသည့်အဓိပ္ပာယ်မှာ ပဒေသရာဇ် စနစ်ကို မဆိုသလောက် နှမ်းဖြူးပြီး ဒွန်ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးကို အရောင်ဆိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကောင်စီက ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုကြသည်။ ပြည်နယ်အလံ ကိုပင်

အလံဟောင်းကို မဆိုသလောက် ပုံသဏ္ဌာန် ပြောင်းလိုက်သည်။ အပြာ၊ အနီနှင့် အဝါ။ (ကော့ဆက်များ၊ နိုင်ငံခြားသား များနှင့် ကားလ်မိုက်စ်¹⁸ လူမျိုးများကို ကိုယ်စားပြုသည့် အရောင်များ ဖြစ်သည်) ပြည်နယ်အစိုးရ တံဆိပ်ကမူ ကော့ဆက်သွေး ကို မှေးမှိန် စေသလို ဖြစ်သွားသည်။ လက်သည်းတွေ အစွမ်းကုန် ဖြန့်ထုတ်ထားသည့် ဦးခေါင်းနှစ်လုံးနှင့် တောင်ပံကား သိမ်းငှက်အစား ပိုင်စည်ကြီးကို ခွထိုင်နေသည့် ဓားနှင့် ရိုင်ဖယ်ကို လွယ်ထားသော ကော့ဆက်တယောက်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ကက်ဦးထုပ်ဆောင်းလျက်။

အလွန် ရိုးအသော ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တဖွဲ့က ကောင်းချီး ဩဘာ ပေးလေသည်။ ပြီးတော့ မေးခွန်းတခု မေးသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌကြီး ခင်ဗျား၊ တရားဥပဒေတွေကို ပြုပြင်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိပါသလား ခင်ဗျား”

ခရစ်နော့ဗ်က ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာပြုံးလိုက်ပြီး ပရိသတ်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ တကမ္ဘာလုံးက သူ့ကို ထောက်ခံ နေသည့်ပုံစံမျိုး၊ စောင့်ကြည့်နေသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့်-

“အင်း ... ကျုပ် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ပုဒ်မ တစ်ရာ လေးဆယ့်ရှစ်နဲ့ တစ်ရာလေးဆယ့်ကိုး၊ ပြီးတော့ တစ်ရာငါးဆယ်အရ အလံတော်ရယ်၊ နိုင်ငံတော်သီချင်းရယ်၊ နိုင်ငံတော်တံဆိပ်ရယ်ကိုလည်း ပြောင်းရလိမ့်မယ်၊ နိုင်ငံတော် တံဆိပ်ကတော့ ဂျူးတွေရဲ့ ခြောက်ထောင့်ကြယ်¹⁹ မဟုတ်ရင် ပြီးရော၊ ပသျှူး ခေါင်းဖြတ်အသင်းရဲ့ သင်္ကေတ မပါရင် ပြီးရော”

ကောင်စီက တဝါးဝါးရယ်ပြီး ဥက္ကဋ္ဌကို ထောက်ခံ ကြသည်။ အားလုံး၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ဥက္ကဋ္ဌ၏ စကားတွေ နှုတ်တက်ရွရွ ဖြစ်နေကြသည်။ မေလ ငါးရက်နေ့တွင် နောက်ဆုံးအစည်းအဝေး မပြီးခင် နိဂုံးချုပ် မိန့်ခွန်းတွေ အသီးသီး ပြောကြသည်။ တောင်ပိုင်းတပ်မှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဒင်နီဆော့ဗ်က ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေကို မကြာခင် အပြတ်ချေမှုန်းမည့် အကြောင်း အခိုင်အမာပြောသည်။ သူက ခရစ်နော့ဗ် ၏ လက်ရုံး။ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တွေ အသီးသီး အိမ်ပြန်သွား ကြပြီ။ ပြည်နယ်ခေါင်းဆောင်ကို တညီတညွတ်တည်း စိတ်ကြိုက်ရွေးနိုင်ခဲ့၍ အားလုံး ပျော်တပြုံးပြီးနှင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါး စွာ ပြန်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှေ့တန်းမှ နောက်ဆုံးသတင်းများကလည်း အခြေအနေကောင်းနေသည်။

သူတို့အထဲတွင် အပျော်ကြီးပျော်ပြီး နိဗ္ဗိဒ္ဓာကကိစ် ထံသို့ ပြန်လာသည့် ပင်တာလီမွန်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ပြည်နယ်ခေါင်းဆောင် ရာထူးကို

ထိုက်တန် သူလက်ထဲ ရောက်သွားသည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။ ဘော်လံရှိဗစ်
တွေ ဇာတ်သိမ်းကြရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သားတော်မောင်လည်း
ယာတောဆင်းဖို့ အိမ်ပြန်လာရတော့မည်။

ရထားတွဲထဲတွင် စားပွဲကလေးကို လက်ထောက်ပြီး သူ
ထိုင်လိုက်လာသည်။ ထွက်ခါနီးတွင် ဆိုကြသည့် ဒွန်ပြည်နယ် သီချင်းသံကို
သူနားထဲတွင် ကြားယောင် နေဆဲ။ စကားလုံးတွေက ကြက်သီးမွေးညင်း
ထမတတ်။

“အို ... ငြိမ်သက်စွာသော ဒွန်၊ ခရစ်တော်၏ ဒွန်”

တကယ်ပင် ဒွန်မြစ်ရေယဉ် စီးသွင်နေပုံတ
တည်ငြိမ်တိတ်ဆိတ်လှပါပေသည်။ သို့သော် နီးကြားဖို့ အသင့်၊
လှိုင်းပါးပျဉ်းတွေထောင်ကာ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အသင့်။

နီဗိုချာကက်စ်မှ ရထားထွက်လို့ များမကြာမီ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့
ကြည့်လိုက်တော့ ဂျာမန် မြင်းတပ်သား တွေ ကင်းလှည့်နေသည်ကို
လှမ်းမြင်ရသည်။ ရထားလမ်းနှင့် ယှဉ်၍ ရထားကို အမီပြေး လာနေကြသည်။
မီလာသည့် အခါ သူတို့အားလုံး ကုန်းနှီးပေါ်တွင် အခုံသားထိုင်ကာ အသားကျ
ဆက်စီး လိုက်လာကြသည်။ မြင်းကြီးတွေက အရောင် တဖိတ်ဖိတ်၊
အမြီးတဖွားဖွား။

ပင်တာလီမွန် မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။ ခွာသံ ဖြောင်းဖြောင်း
ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် ကော့ဆက်မြေပေါ်တွင် သင်းတို့ ကျူးကျော်
စော်ကားနေခြင်းပင်။ ရထားကို သူတို့ ဖြတ်ကျော်သွားကြတော့
သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်ဘက် ကို
ကျောပေးပစ်လိုက်သည်။

ဒွန်ပြည်နယ်ထဲမှနေ၍ ယူကရိန်းကို ဖြတ်ပြီး ဧရာမ
ကားတန်းကြီးသည် ဂျုံတွေ၊ ကြက်ဥတွေ၊ ထောပတ် တွေနှင့် သိုးတွေ၊
ဆိတ်တွေ၊ နွားတွေ တင်ကာ ဂျာမနီနိုင်ငံသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်နေလေသည်။
ကားတစ်စီးတွင် ဂျာမန်စစ်သား တယောက်စီ အစောင့်ပါလာသည်။
ကော်တောင့်နေသည့် အပြာရင့်ရောင် ယူနီဖောင်းဖြင့်၊ ပြောင်လက် နေသည့်
သံခွာရိုက် စစ်ဖိနပ်များဖြင့်။ ပထမတန်းစား သားရေအကောင်းစားဖြင့်ပြီးသည့်
ဂျာမန် ဖိနပ်များ။ ယင်းတို့၏ ခြေဆောင့်လမ်းလျှောက်သံသည်
ဒွန်လမ်းများပေါ်တွင် တဖြောင်းဖြောင်း၊ ကော့ဆက်မြေပေါ်တွင်
ဖုန်တထောင်းထောင်း။

ဂျာမန်မြင်းတပ်သားတို့သည် သူတို့၏မြင်းများကို ရေတိုက်ဖို့
ဒွန်မြစ်ဆီသို့ မောင်းသွားကြသည်။ သို့သော် ဒွန်နှင့် ယူကရိန်းနယ်စပ်တွင်
ကော့ဆက်လူငယ်များက ပကိတ်လူရာဇ် ယူကရိန်းတပ်များကို
လိုက်တိုက်နေသည်။ ဖွဲ့ပြီးတာ သိပ်မကြာသေးသည့် အမှတ်(၁၂)
ဒွန်ကော့ဆက် တပ်ရင်းတဝက်လောက် ပြုတ်သွားသည်။ သို့သော်
စတာရိုဘက်စ် ဟူသည့် ယူကရိန်းပြည်နယ် အစွန်အဖျားတနေရာကို
သိမ်းယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။

မက်ဗီဒစ် မြောက်ပိုင်းမှ ကော့ဆက်ရွာများကိုတော့ လက်လွှတ်
လိုက်ရသည်။ နှစ်ဖက်သား ဘတပြန် ကျားတပြန်။ ပထမ သည်ဒေသကို
ကော့ဆက်တပ်နီ တွေ သိမ်းထားသည်။ နာရီပိုင်းအတွင်း အလက်ဆီ ယက်ဗ်၏
ရုပ်ဖြူ ဇာဘုရင့်တပ်တွေက အနီတွေကို ပြန်မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်သည်။
လမ်းပေါ်တွင် ရုပ်ဖြူတပ်ရင်း၌ အများဆုံး ပါဝင်သည့် အထက်တန်းနှင့်
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။

ဒွန်အထက်ပိုင်းမှ ကော့ဆက်တပ်များသည် ကော့ဆက်ရွာတွေမှ
တရွာပြီး တရွာ ဆုတ်ပေးနေ ရသည်။ တပ်နီတို့ ထိုးစစ်ကြောင့် သူတို့တတွေ
ဆာရာတော့ဗ် နယ်စပ်အထိ ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ နွေရာသီ ကုန်ပြီ
ဆိုသည်နှင့် ခိုပါစ် ခရိုင် တခုလုံးနီးပါး သူတို့ ပေးလိုက်ရသည်။
ရှေ့တန်းကိုတော့ သေနတ်ထမ်းနိုင်သည့် အရွယ်ကစ ပါဝင်သည့် ကော့ဆက်
တို့၏ ဒွန်တပ်ရင်းများက ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သည်။

ဒွန်မြစ်လက်တက်ပေါ်ရှိ နိုဗိုချာကက်စ်မှ အရာရှိများ စည်းရုံးမှု၊
စစ်သား စုဆောင်းအားဖြည့်မှုဖြင့် ကော့ဆက် တပ်မှ လူသစ်ကလေးများသည်

တကယ့် စစ်သားကောင်းများ ဖြစ်လာကြသည်။ တိုက်ရည် ခိုက်ရည် ရှိလာကြသည်။ သူတို့ တပ်ဆွယ်ကလေး များနှင့် ဝါရင့်တပ်ရင်းများ ပေါင်းလိုက်သည်။ ဝါရင့် တပ်ရင်းများမှာ ဂျာမန်နှင့် တိုက်ခဲ့ပြီး မသေ၍ ရှင်ကျန်နေသူများ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ပူးပေါင်းပြီး တပ်ရင်း၊ တပ်မများအထိ ဖွဲ့စည်းနိုင်ခဲ့သည်။ တပ်ရင်းမှူး၊ တပ်မမှူးများမှာ စစ်ပြန်ဗိုလ်မှူးကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ နွေရာသီကုန်ဆုံးသည့်အခါ သူတို့တပ်များသည် ဒွန်ဒေသ ရှေ့တန်းကို ဖြတ်ကာ ဗိုဂိုနက်စ်ပြည်နယ်ထဲမှ ကျေးရွာများကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ပြည်နယ်မြို့တော် ဘိုဂူချာကို သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပြန်သည်။

(၂)

တတာရက်စ်ရွာမှ ပိုင်အိုတာ မီလက်ကော့ဗ်၏ တပ်ရင်းသည် မြောက်ပိုင်း ကော့ဆက်ရွာများသို့ ဦးတည် ချီတက်သွား ကြသည်။ သူတို့၏ လက်ယာဘက်တွင် တပ်နီများက သေနတ်တချက်မျှ မဖောက်ရဘဲ သံလမ်းဘက်သို့ ဆုတ်လာခဲ့ ကြသည်။ ကော့ဆက် တပ်များသည် သူတို့စစ်ချီရာ စစ်ကြောင်းတလျှောက်လုံး ရန်သူ့ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ခဲ့ ကြပေ။ သူတို့က ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်သာ တက်သွားကြသည်။ အနေးချီ၊ အမြန်ချီ ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူတို့ မဆွေးနွေး ကြဘဲ သေမင်းဆီသို့ သွားသည့်ခရီးကို မြန်ဖို့မလိုဟု နှလုံးပိုက်ထားကြသည်။ တနေ့လျှင် ဆယ့်ရှစ်မိုင်၊ ဆယ့်ကိုးမိုင်ထက် မပိုဘဲ စစ်ချီနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပဉ္စမမြောက်နေ့တွင် ခိုပါစ်မြစ်ကို သူတို့ ဖြတ်ကူးခဲ့ကြသည်။ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်တော့ ဧရာမ ယင်မည်း အုပ်ကြီးက သူတို့ကို စောင့်ကြိုနေသည်။ မြက်ခင်း လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးတခုလုံး သူတို့အော်မြည်သံများဖြင့် ပဲ့တင်နေသည်။ မြင်းတွေ၏မျက်စိ၊ နားများထဲသို့ တိုးဝင်လာကြသည်။ အလားတူ မြင်းပေါ်မှ လူများကိုပါ ဒုက္ခပေးလေတော့သည်။ မြင်းတွေ ခေါင်းတခါခါ လည်တယမ်းယမ်း ဖြစ်ကုန်သည်။ ကော့ဆက်စစ်သည်တော်များလည်း လက်နှစ်ဖက်စလုံး မအားလပ် ကြတော့ပေ။ ပါလာသည့် ဒြိုထွက် ဆေးရွက်ကြီးဖြင့် လိပ်သည့် ဆေးပြင်းလိပ်များ တွင်တွင်ဖွာထုတ်ကာ တအားမှုတ်ထုတ်နေကြရသည်။

“တကယ့်ပွဲဟေ့၊ ခွေးမသားသတ္တဝါတွေ တို့ကို နှိပ်စက်ပြီ”

ခရစ်တိုးနီးယားက မျက်ရည်တွေကို အင်္ကျီလက် နှင့် သုတ်ရင်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

“မျက်စိထဲ ဝင်သွားပြီလား”

ဂရီဂိုက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် မေးလိုက်သည်။

“အဆိပ်ရှိလား မသိဘူး၊ သောက်ရမ်းနာတယ် ဟေ့”

ခရစ်စတိုးနီးယားက အရိုးဂေါင်ဂင် လက်ချောင်းတွေနှင့် မျက်လုံးကို ပွတ်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း စေ့လျက်။ ပြီးတော့ လက်ခုံဖြင့် ပွတ်ပြန်သည်။

ဂရီဂိုက သူနှင့် ယှဉ်စီးပြီး လိုက်လာသည်။ တတာရက်စ်က စထွက်ကတည်းက နှစ်ယောက်သား သည်အတိုင်း စီးလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်နီ ကွတ်ရှ်ကာကို ကြည့်ရသည်မှာ မကြာသေးခင်ကထက် ပိုဝလာသည်။ ပြီးတော့ ပို၍ ပို၍ အပေါင်းအသင်း တွေနှင့် ဝေးလာသည်။

သူတို့တပ်ခွဲမှာ လူတစ်ရာပင်မပြည့်။ ပိုင်အိုတာ၏ လက်ထောက်မှာ တပ်ကြပ်ကြီး လက်တီရှက်စ် ဖြစ်သည်။ သူက တတာရက်စ် ရွာသူတယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ တပ်ခွဲမှူးမှာ ဂရီဂို ဖြစ်သည်။ သူတပ်သားအားလုံးသည် ဒွန်မြစ်အောက်ဘက်မှ ရွာသားများ ဖြစ်ကြသည်။ ခရစ္စတိုးနီးယား၊ အင်နီကွတ်ရှ်ကာ၊ ဖီဒေါ့ဘိုဒေါ့စကော့စ်၊ မာတင်ရူမီးလ် အီဗန်တိုမီလင်း၊ ဝက်ဝံကြီးနှင့်တူသည့် ဆက်ခါကို ရိုယော့စ်၊ ပရိုခေါနိုင်ကော့စ်၊ ဂျစ်ပစီသွေး ပါသည့် မာကူလော့စ် ယက်ပီဖန် မက်ဆရက်စ်၊ ယီဂေါဆနီလင်း၊ ပြီးတော့ အခြား အခြားသော ကော့ဆက် လူငယ် လူရွယ်တွေ။

ဒုတိယတပ်ခွဲ၏ တပ်မှူးမှာ နီကိုလေကိုရှိဗိုင်း ဖြစ်ပြီး တတိယတပ်ခွဲမှူးက ယာကော့စ်ကိုလိုဗေဒင်၊ စတုတ္ထ တပ်ခွဲမှူးက ပေါ့ဒ်ယိုစကော့စ်တွင် တပ်နီတွေကို ပစ်သတ်အပြီးမှာ ရာထူးတက်လာသည့် မစ်ကာကော်ရှူနော့စ်။ သူ့ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အယ်လ်ဖာရော့စ်ကိုယ်တိုင် သူကောင်းပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့တပ်ခွဲသည် မြင်းတွေကို အသားကျစီးလာပြီး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းဘေး ဝဲယာတွင် ရေလွှမ်းထားသည့် ရေကန်ငယ်များ၊ မြက်ပင် ရှည်များကို တွေ့ရသည်။

မြင်းသံစွာရိုက်သမား ယာကော့စ်က စစ်ကြောင်း၏ နောက်ပိုင်းမှ အသံအောကြီးဖြင့် တဟားဟား အော်ရယ် နေသည်။ သူနှင့်လိုက်ရယ်သည့် အင်ဒရေးကာရူလင်၏ အသံက ညောင်နာနာ။

သူကလည်း ပေါ့ဒ်ယိုကော့စ် သွေးချောင်းစီး လူသတ်ပွဲ အပြီးတွင် လက်မောင်းပေါ် အရစ်တွေ ရောက်လာသူ ဖြစ်သည်။

ပိုင်အိုတာမီလက်ကော့စ်က လက်တီရှက်စ်နှင့် ယှဉ်ပြီး လူတန်းကြီး

နံဘေးမှ စီးလိုက်လာသည်။

နှစ်ယောက်သား စကားကို ခပ်တိုးတိုး ပြောလာခဲ့ကြသည်။ လက်တီရှက်ဗ်က မြင်းပေါ်တွင် ဓားအသစ်၏ အရိုးကို ပုတ်ကာ ပုတ်ကာဖြင့် ဆော့ရင်း လိုက်ပါလာသည်။ ပိုင်အိုတာက ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် သူ့မြင်းကြီး၏ လည်ပင်းကို ပွတ်ပေးလိုက်၊ ကုတ်ပေးလိုက် နှင့်။ ပြီးတော့ ဦးခေါင်းနှင့် နားရွက်နှစ်ဖက်ကြားကိုလည်း တယုတယ ပွတ်သပ်ပေးလာသည်။ လက်တီရှက်ဗ်၏ မျက်နှာဖောင်းဖောင်းကြီးပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းမွေးက ကျဲတိကျဲတောက် ပေါက်နေ သည်။ သွားတွေက ဆေးကြီး ချိုးတက်နေပြီး တချို့က ငုတ်တိုတွေ။

ကော့ဆက် စစ်သည်များသည် သူတို့၏ အဆင့်တွေ၊ ရာထူးတွေကို မေ့ထားပြီး ငါးယောက်တတန်း စီကာ ရင်ပေါင်တန်း စီးလာရင်း စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ လာခဲ့ကြသည်။ အချို့က နယ်စိမ်းပယ်စိမ်း ဖြစ်၍ မျက်စိရှင်ရှင်ထားလျက်။ အချို့က ခုမှ ရောက်ဖူးသည့် အရပ်ကို လေ့လာနေကြသည်။ ရှုမဆုံးတော့သည့် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် ရေကန်ကလေး တွေက ဟိုတကွက် သည်တကွက်။ ဟိုးအဝေးတွင် မိုးမခပ်တွေ၊ ပေါ်ပလာပင်တွေက အတန်းလိုက် အတန်းလိုက်၊ အကန့်လိုက် အကန့်လိုက်။ တောင်တန်းတွေက အလှိုင်းလှိုင်း။ သူတို့ ကြည့်ရသည်မှာ စစ်ချီ နေသည်နှင့် မတူဘဲ ခရီးရှည် ပျော်ပွဲစား ထွက်နေ သလိုလို၊ လေ့လာရေး ခရီးသွားနေသလိုလို၊ မြင်းကျောပေါ်က အိတ်တွေထဲတွင် အဝတ်အစား ပစ္စည်း ပစ္စယ စုံစုံလင်လင်ဖြင့်။ ဧရာမ နှင်းကာကုတ်အင်္ကျီ ရှည်ကြီးများကို စနစ်တကျခေါက်၍ လိပ်ထည့် လာကြသည်။ မြင်း၏ ကကြိုးတန်ဆာ၊ ဆိုင်းကြိုး သိုင်းကြိုးအားလုံး ကွက်တိ၊ ခွင်ကျ။

လွန်ခဲ့သည့် တလက ဆိုလျှင် စစ်ဖြစ်လာလိမ့်မည် ဟု သူတို့ လုံးဝမထင်ခဲ့ကြပေ။ ခုတော့ သွေးချောင်းစီး စစ်ပွဲများ ဖြစ်တော့မည်ကို သိသိကြီးနှင့် သူတို့ ရှေ့တိုး ချီတက်နေကြရသည်။

“ဒီနေ့တော့ ကိုယ့်အရေပြား ကိုယ်ခြံလိုပေါ့၊ နောက်တနေ့ကျရင် ကွင်းထဲမှာ ညိုပုပ်ပြီး ကျီးတွေ၊ ငှက်တွေ၊ လင်းတတွေ ဆွဲဖျက်ကြတော့မှာ” ဟု လူတိုင်း သိလျက်နှင့် သူတို့တတွေ ချီတက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရွာတရွာကို သူတို့ဖြတ်သွားကြသည်။ အိမ်တွေ အားလုံး သက်ငယ်မိုးတွေနှင့်။ အင်နီကွတ်ရှ်ကာ က ဘောင်းဘီအိတ် ထဲမှ မုန့်ညက်ကို ထုတ်ပြီး ဝါးလာသည်။ ယုန်တကောင် မြက်စားနေသလို တမြို့မြို့နှင့်။

“ဆာနေပြီလား”

ခရစ္စတိုးနီးယားက သူ့ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဆာပြီပေါ့ကွ၊ မိန်းမ လုပ်ပေးလိုက်တာလေ”

“ဝါးဝါး၊ မျိုမျို၊ လူက ဝက်ပုံပေါက်နေပြီ”

ခရစ္စတီးနီးယားက မကျေမနပ်နှင့် လှမ်းပြောသည်။ ပြီးတော့ ဂရီဂိုဘက် လှည့်၍ ပြောသေးသည်။

“အပင်းဆို့နေပုံကို ကြည့်ကြပါဦးဗျာ၊ သူမို့ စားနိုင်သောက်နိုင်သေးတယ်၊ ကြည့်ရတာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ပွင့်ထွက်တော့မလိုပဲ”

“ငါ့ပစ္စည်း ငါစားတာ ဘာဖြစ်တုံးကွ၊ ကောင်းကောင်းစားရင် မနက်စောစောနိုးတယ်၊ ငါ စားနေတာတွေ အားလုံး ခြံထွက်တွေချည်းပဲ”

အင်နီကွတ်ရှ်ကာက ဂရီဂိုကို တချက်လှည့်ကြည့်သည်။ ခရစ္စတီးနီးယားက စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ထို့ခနဲ တံတွေးထွေး ချလိုက်သည်။

တိုမီလင်က အော်မေးသည်။

“ဟေ့...ပိုင်အိုတာ၊ ဒီည ဘယ်မှာ စခန်းချကြမှာလဲ၊ မြင်းတွေလည်း လျှာထွက်နေပြီ”

သူ့ကို မာကူလော့ဗ်က ထောက်ခံသည်။

“နေဝင်တော့မယ်ကွ”

ပိုင်အိုတာက ကျာပွတ်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး-

“နောက်တရွာရောက်ရင် နားမယ်လေ၊ ဒါမှမဟုတ် ကူမီလ်စင့်အထိ ဆက်သွားကြတာပေါ့”

တွန့်လိမ်နေသည့် မုတ်ဆိတ်ပိုင်ရှင် မာကူလော့ဗ်က တိုမီလင်ကို တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“ခွေးမသား၊ အယ်လ်ဖာရော့ဗ်ရဲ့ စာအုပ်စင်ကို သူ အရောက်သွားချင်နေတာ”

မာကူလော့ဗ်က သူများအတင်း တုတ်နေစဉ် တိုမီလင်က သူ့ကို ဒေါက်ဖြုတ်သည်။ တွန့်လိမ် ဖြုတ်သိပ်နေသော သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးတွေက လူရယ်စရာ ဖြစ်နေသည်။

“မင်း ဘာစာအုပ်တွေ ဖတ်နေသလဲ”

တိုမီလင်က မေးလိုက်သည်။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွ”

“မင်းမုတ်ဆိတ်ထားပုံက ဗိုလ်ချုပ်တယောက်နဲ့ တူတယ်ကွ၊
ဒီမုတ်ဆိတ်နဲ့ဆို မင်း မကြာခင် တပ်မမှူး ဖြစ်မှာပဲ”

“သောက်ရူး၊ ဘယ်တော့မှ အကောင်း မပြောဘူး”

နောက်ရင်း ပြောင်ရင်း ရယ်ရယ်မောမောနှင့် နောက်တရွာသို့ သူတို့
ရောက်သွားကြသည်။ အင်ဒရေး ကက်ရှူလင်ကို ယာယီစခန်းချဖို့ စီစဉ်ရန်
ရွာထဲ ကြိုလွှတ်လိုက်သည်။

“ငါတို့တပ်ခွဲ၊ အမှတ်တစ်တပ်ခွဲကို ပြောတာနော်၊ ငါတို့အတွက်
စီစဉ်ခဲ့ပြီ၊ ဟိုအိမ်တွေကို တွေ့လား၊ ဘယ်ဘက်က ဒုတိယအိမ်ရယ်၊
ရေတွင်းနားက အိမ်လေးလုံးအနက်က တတိယအိမ်ရယ်...”

ပိုင်အိုတာ သူ့အနားသို့ စီးလာပြီး-

“ဘာသတင်းကြားခဲ့လဲ၊ မင်းကို ရွာသားတွေက ဘာတွေမေးသေးလဲ”

“ရန်သူသတင်းအနံ့ လုံးဝ မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရဲဘော်တို့၊ ဒီရွာမှာ
ပျားရည်တော့ အလျှံပယ်များ၊ အဘွားကြီး တယောက်ဆိုရင် ပျားအုံ
သုံးရာတောင် ပိုင်သတဲ့၊ တို့ဒီည တအုံလောက်ဖွပ်ပြီး စားမယ်ဟေ့”

“သောက်ရူး၊ လုပ်ရဲ လုပ်ကြည့်၊ မင်းအူတွေ ထွက်ကျလာအောင် ငါ
လုပ်မယ်”

ပိုင်အိုတာက ပြောပြီး သူ့မြင်းကို ကျာပွတ်ဖြင့် တို့ကာ
စီးထွက်သွားသည်။

ရွာထဲတွင် သူတို့ အိပ်ဖို့ရော မြင်းတွေထားဖို့ပါ အဆင်ပြေသည်။
ညရောက်တော့ ရွာသားတွေက သူတို့ကို ညစာ ကျွေးသည်။
ယောက်ျားသားများက ညစာကျွေးသည့် အိမ်ပြင်မှ သစ်ပုံပေါ်တွင် စကားပြော
နေကြသည်။ စားသောက်ပြီး ကြံတော့ သူတို့နှင့် ခဏတဖြုတ် စကားစမြည်
ပြောကြသည်။ ပြီးသည်နှင့် သူတို့အိပ်ရမည့် အိမ်များဆီသို့ အသီးသီး
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

လင်းအားကြီးအချိန်တွင် ကူမီလ်စဉ်သို့ သူတို့ တပ်ခွဲ
ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မြင်းပေါ်တက်ပြီး အသော့နှင်လို့မှ
မကြာခင် ဆက်သား တယောက် ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် မြင်းကို
ကဆုန်စိုင်းကာ သူတို့ကို အမီလိုက် လာသည်။ ပိုင်အိုတာက စာအိတ်ကို
ဖောက်ဖတ်သည်။ သူ့လက်တွေ တုန်လာသည်။ ဂရီဂို ချက်ချင်း သူ့အနား
ရောက်လာပြီး မေးသည်။

“အမိန့်စာလားဟေ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ့တပ်ခွဲက ငါစုဆောင်းထားတဲ့ ရဲဘော်တွေကို တပ်ရင်း နှစ်ဆယ့်ရှစ်ကို လွှဲပေးရမယ်တဲ့၊ အမြောက် သမားတွေရော၊ စက်ကလေးသမားတွေ ရောတဲ့”

“ကျန်တဲ့လူတွေရော”

“အဲဒါ ပြဿနာကွ၊ အာဇီနောင်စကားယားမှာ ရှိနေတဲ့ တပ်ရင်းနှစ်ဆယ့်နှစ်ကို သတင်းပို့ရမယ်တဲ့၊ ချက်ချင်းတဲ့”

လက်တီရှက်စ် အနားရောက်လာပြီး အမိန့်စာကို အားလုံးကြားအောင် ဖတ်ပြသည်။ မျက်ခုံးကိုမြင့်ပြီး ဧရာမ နှုတ်ခမ်းကြီး ရွဲ့ကာ ရွဲ့ကာဖြင့်။

“အားလုံး ဆက်ချီတက်”

ပိုင်အိုတာ အော်ပြီးအမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အားလုံး တယောက်မျက်နှာ တယောက်ကြည့်ပြီး ပိုင်အိုတာ ဘာဆက် ပြောမလဲ အကဲခတ်နေကြသည်။ သို့သော် ကူမီလ်ဇင့်ကို ရောက်မှ အမိန့်စာ အသေးစိတ်ကို သူ ရှင်းပြသည်။ သည်ရွာမှာ ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့မနက် အရုဏ်တက်အချိန်မှာ သက်ဆိုင်ရာ တပ်ရင်းများဆီသို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာရန် စီစဉ်လိုက် ကြသည်။

ထိုနေ့ တနေ့လုံး ပိုင်အိုတာက ညီတော်မောင် ဂရီဂိုနှင့် စကားပြောဖို့ အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေသည်။ ညပိုင်း သူအိပ်ချိန်ရောက်မှ သူတည်းခို သည့်အိမ်သို့ သွားပြီး ခေါ်သည်။

“ဂရစ်ရှာ၊ အပြင်ခဏထွက်ခဲ့ပါဦးကွာ၊ လမ်းလေး ဘာလေး လျှောက်ရအောင်”

ဂရီဂိုက ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်လိုက်လာသည်။ သူတို့နောက်သို့ မစ်ကာကော်ရှူနော့စ် ပြေးလိုက်လာသည်။

သို့သော် ပိုင်အိုတာက အေးစက်စက်အသံဖြင့်-

“မလိုက်ခဲ့နဲ့ မစ်ကာ၊ တို့ညီအစ်ကို အေးအေး ဆေးဆေး ပြောစရာရှိလို့”

“ဪ...အေးအေး”

မစ်ကာက နားလည်မှုရှိစွာဖြင့် ပြုံးပြီး နေရစ်သည်။

ဂရီဂိုက အစ်ကိုလုပ်သူကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ တခုခု ပြောချင်နေပုံပဲ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်အောင် သူ စကားစသည်။

“ဆန်းတော့ ဆန်းတယ်ကွ၊ တို့ ခရီးထွက်လာတာ မိုင်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ လူတွေ ကြည့်ရတာ တမျိုးဖြစ်လာတယ်၊

သူတို့စကားသံတွေ ကလည်း တို့နဲ့ မတူတော့ဘူး။ ခြံစည်းရိုးပေါ်က အမိုးတွေကြည့်စမ်း၊ ဘုရားစင် ကျနေတာပဲနော်၊ မင်း သေသေချာချာကြည့် ပိုင်အိုတာ၊ အဖီတွေ ချထားတာက ရှေ့အစွန်း အများကြီးထွက်နေတယ်၊ မိုးမပက်အောင်၊ သစ်သားမဆွေးအောင် ထင်တယ်”

ပိုင်အိုတာက စိတ်မရှည်သည့်အသံဖြင့်-

“အဲဒါတွေ ထားစမ်းပါ ဂရစ်ရှာ၊ တို့ထွက်လာတာ အဲဒါတွေပြောဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေ တို့ကို ကြည့်နေ ကြတယ်၊ ဟိုဘက်ခြံစည်းရိုး အပြင်ဘက် သွားရအောင်”

ရွာသားတွေ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြသည်။ အပြာရောင်ရှပ်အင်္ကျီ ဟောင်းကြီး ဖိုသီဖတ်သီနှင့် အဘိုးကြီးတယောက် ထွက်လာပြီး မြင်းစာဂျုံ လိုချင်လား မေးသည်။ ပိုင်အိုတာက ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ အဘိုးကြီး ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဂရိုဂ်က အစ်ကိုလုပ်သူကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကဲ...ဆို၊ ဘာပြောမှာလဲ”

ပိုင်အိုတာက ပြုံးလိုက်သည်။ ထိန်းထားရသည့် အပြုံးမျိုး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး အစွန်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လျက်-

“အခြေအနေ မကောင်းဘူး ဂရစ်ရှာ၊ တို့ နှစ်ယောက် နောက် ပြန်တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မှာ”

အစ်ကိုလုပ်သူအပေါ် ဝင်နေသော မကျေနပ်စိတ် ခပ်ပါးပါးကလေး လွင့်ပြယ်သွားသည်။ ပိုင်အိုတာ့ အပြုံးက လေးနက်နေသည်။ အသံက နူးညံ့နေသည်။ အစ်ကိုလုပ်သူက ညီဂရိုဂ်ကို အကြင်နာမျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ အပြုံး ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မျက်နှာတင်းလာသည်။

“တို့လူတွေကို သူတို့ ခွဲပစ်နေတာ၊ မင်း သဘောပေါက်လား၊ ကွင်းတကွင်းကို အလယ်က ထယ်ထိုးပြီး နှစ်ခြမ်းခွဲ လိုက်တာပဲ။ ထယ်ကြောင့် တဖက်နဲ့ တဖက် မကူးကြေး ဆိုတဲ့သဘောပဲ၊ အဲဒါ ကောင်းတဲ့ အခြေအနေ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကိုယ်မင်းပဲ ပြန်ကြည့်၊ မင်းက ငဲ့ညီအရင်းနော်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ငါ နားမလည်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ တကယ်ပြောတာ၊ မင်းနဲ့ ငါ တနေ့တခြား ဝေးဝေးလာတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဂရစ်ရှာ၊ မင်းလည်း သိပါတယ်ကွာ၊ အနီတွေဘက်ကို မင်း ပါသွားမှာ ငါ အရမ်းစိုးရိမ်တယ် ဂရစ်ရှာ၊ မင်းကိုယ် မင်း နားမလည်သေးဘူးလေ”

“မင်းကိုယ်မင်းရော နားလည်လို့လား”

ဂရီဂိုက ပြန်မေးသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ထုံးခြောက်ရောင် တောင်တန်းကြီးများ နောက်သို့ ငုပ်လျှိုးစ ပြုနေသည့် နေဝန်းကြီးဆီသို့ ငေးလျက်။ အနောက် တခွင်တွင် ညို့ညို့ဆိုင်းဆိုင်း တိမ်တိုက်တွေ မိုးကုပ်စက်ပိုင်း နှင့်အပြိုင် ဖြတ်ပြေးနေကြသည်။

“ငါက ငါ့ကိုယ်ငါ ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီးပြီ၊ ငါ့ရှေ့က ထယ်ရေးကြောင်းကို ငါ မြင်နေပြီ၊ မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ မစည်းရုံးနဲ့၊ ငါ မင်းလို ဘက်ပြောင်းမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဂရီဂို”

“ဟုတ်လား၊ တကယ်...”

ဂရီဂိုက မဲ့ပြုံး ပြုံးပြီး ပြန်မေးသည်။

“တကယ်ပေါ့ကွာ၊ မင်း ငါ့လည်ပင်းကို ကြိုးနဲ့ ချည်ခေါ်တောင် အနီကောင်တွေဆီ ငါ မလိုက်ဘူး၊ ကော့ဆက် အားလုံး ငါ့လိုပဲမှတ်ပါ၊ ကော့ဆက်တွေနဲ့ ငါ မကွဲချင်ဘူး၊ ငါ ဘယ်တော့မှ မနီဘူး၊ သူတို့နဲ့ ငါက ပြဒါးတလမ်း သံတလမ်း ပဲ”

“ကဲ..တော်ပါတော့ကွာ”

ဂရီဂိုက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြောပြီး ပြန်လှည့် လာသည်။ ခြံစည်းရိုးနားရောက်တော့ ပိုင်အိုတာက နောက်မှ လှမ်းတားသည်။

“ငါ သိချင်တယ် ဂရီဂို၊ မင်း သူတို့ဆီ တကယ် သွားမှာလားဟင်”

“သွားဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ မသိပါဘူးကွာ”

ဂရီဂို တုံ့ဆိုင်းတုံ့ဆိုင်း ဖြေသည်။ ပိုင်အိုတာ သက်ပြင်းချသည်။ ဘာမျှဆက်မမေးတော့။ စိတ်ပျက် လက်ပျက် နှင့် လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။ အရာရာသော အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် လမ်းခွဲကြရတော့မည် ကို ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် စလုံး သိနေကြသည်။ လောလောဆယ်တွင်တော့ သူတို့သွားရမည့် လမ်းက စမ်းတဝါးဝါး။

နောက်တနေ့တွင် ပိုင်အိုတာက တပ်စုတစုနှင့် ဗီယက်ရှင်စကာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျန်သည့် ကော့ဆက် လူငယ်အများစုပါသည့် အုပ်စုကို ဂရီဂိုက ဦးဆောင်ပြီး အာဇီနော့ဗ်စကာသို့ ချီတက်ခဲ့သည်။

နေက ထွက်ပြီဆိုသည်နှင့် ချစ်ချစ်တောက် ပူပါ လေတော့သည်။ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး တခုလုံး တံလျှပ်တွေ တလက်လက် ထနေသည်။ ဟိုးအဝေးတွင် တောင်တန်းတွေ တရေးရေးနှင့်။ သဲပြင်တွေက နနွင်းရောင် ပေါက်နေသည်။ ချွေးစက်စက် နစ်နေသည့် မြင်းတွေ တလှမ်းချင်း

လျှောက်နေကြသည်။

ကော့ဆက်တို့၏ မျက်နှာတွေမှာ နေရောင်တွင် နီရဲနေသည်။
မြင်းတွေကိုယ်ပေါ်မှ သားရေကြိုးများ၏ ခါးပတ်ကွင်း များမှာ
လက်နှင့်မထိရဲလောက်အောင် ပူချစ်နေသည်။ တောအုပ်များကို
ဖြတ်သန်းနေစဉ်တွင်ပင် အပူက မသက်သာ။ လေပူထဲတွင် ဆားနံ့
သင်းနေသည်။ မိုးကြိုးလေကြိုးကျတော့မည့် လက္ခဏာ။

ဂရီဂိုရင်ထဲတွင် ရီဝေဝေနှင့် လွမ်းသလိုလို ဆွေးသလိုလို ဖြစ်လာသည်။
မရေမရာ အနာဂတ်ကို တွေးရင်း ကုန်းနှီးပေါ်တွင် စက်ရုပ်တရုပ်လို ထိုင်လိုက်
လာသည်။ ပိုင်အိုတာ၏ စကားလုံးများသည် ပုတီးစိပ် သလို နားထဲတွင်
တချောက်ချောက် ကြားနေရသည်။ လမ်းတလမ်းလုံး အပူငွေ့
ထုတ်လွှတ်နေသည့်နှယ်။ မြက်ခင်းလွင်ပြင်တခုလုံး လေပူကြီးအောက်တွင်
စင်းခံ နေရသည်။ မြက်ခင်းတွေမှာ ဘယ်ညာယိမ်းပြီး လေထဲ တွင် ဖုန်မှုန့်တွေ
တသောသောနှင့်။

ညနေပိုင်းတွင် မြူတွေ ဆိုင်းလာသည်။ နေ၏ အလင်းတန်းများက
မြူထုကို ဖောက်ထွင်း လင်းလက် နေ၏။ အနောက်ဘက်
မိုးကုပ်စက်ပိုင်းဆီတွင်တော့ လွမ်းစရာ တိမ်တိုက်တွေ စုဝေးနေကြသည်။
လေကို ဆန်ပြီး သွားနေသည့် မြင်းတွေ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေပြီ။ အမြီးပင်
မခတ်နိုင်ကြတော့။

တပ်စုသည် ချောင်းကလေးတခုကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ ကြပြီး
ပေါ်ပလာတောထဲ ရောက်လာသည်။ လေအဝှေ့တွင် ရွက်ကြွေတွေ ဝေ့ကာ
ဝေ့ကာ ကြွေကျလျက်။ ခိုပျံစိမ့်၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်းဆီတွင် မိုးတွေ ရွာနေပြီ။
မိုးပေါက်တွေက ခပ်စွေစွေ။ မကြာခင် တိမ်ဖြူတို့၏ အနားဆီမှ သက်တံကြီး
ဖြာကျလာသည်။

ထိုညတွင် ဝေးလံသီခေါင်လှသည့် ရွာကလေး တရွာတွင် သူတို့
စခန်းချကြသည်။ ဂရီဂိုက သူ့မြင်းကို ခြံထဲတွင် ထားခဲ့ပြီး ပျားမွေးသည့်
အိမ်တအိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ အိမ်ရှင်က ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့်
အဘိုးကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ကို တလေးတစား ဧည့်ခံသည်။

“ဗိုလ်ကြီး၊ ပျားအုံတွေ တွေ့ခဲ့လား၊ မကြာသေးခင်ကမှ ကျုပ်ဝယ်တာ
အများကြီးဗျာ၊ ဘာပြုလို့မှန်း မသိဘူး၊ ပျားပေါက်စကလေးတွေ
သေကုန်တယ်ဗျာ၊ ဟိုမှာကြည့်၊ အဲဒါ ပျားပေါက်ကလေးတွေကို ပျားကြီးတွေက
အပြင်ကို ချီလာပြီး ရွှေ့နေကြတာ”

သူတို့တွေ အခြားပျားအုံ တအုံမှာ သွားနားကြသည်။ ဝီဝီသံ
တိုးတိုးမြည်လျက်။

ပိုင်ရှင်အဘိုးကြီးက သူတို့ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့လျက်။ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံ။ သူလမ်းလျှောက်ပုံက ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်နှင့်။ သူလက်လွှဲပုံ၊ လမ်းလျှောက်ပုံမှာ အားအင် ကုန်ခန်းနေပုံ။ သည်အတိုင်း ပျားခြံထဲတွင် တနေကုန် လျှောက်သွားနေသည်လားမသိ။ ပျားတွေကတော့ သူတို့လုပ်စရာ ရှိတာကို ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် လုပ်နေပုံရသည်။

ဂရီဂိုက အဘိုးကြီးကို စိတ်ထဲ သိပ်ဘဝင်မကျစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုလူကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဒီရာသီဟာ ပျားရာသီပါဗျာ၊ စမုန်ဖြူတွေ ပွင့်လိုက်တာမှ ဝေလို့၊ အဲဒီကြားထဲက ဒီပျားတွေ ဒီလိုဖြစ်တာ၊ အင်း...မှန်ဘောင်လုပ်ရောင်းရတာကမှ ကောင်းဦးမယ်”

မီးဖိုခန်းထဲတွင် လက်ဖက်ရည် သောက်ရသည်။ ပျားရည်နှင့် ဖျော်သည့် လက်ဖက်ရည် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ရှိလှသည်။ ပန်းနံ့လည်း သင်းနေသေးသည်။

လက်ဖက်ရည်ကို အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး၏ သမီးက ထည့်ပေးသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ချောချော။ ယောက်ျား က စစ်သားတဲ့။ သမက်လုပ်တဲ့ လူက တပ်ထဲကနေ အနီတွေဘက် လိုက်သွားလို့ အဘိုးကြီးက အားလုံးနှင့် ပြေလည်စေ ချင်နေသည်။ သူ့သမီးက ဂရီဂိုကို ခိုးခိုးကြည့်နေမှန်း အဘိုးကြီး သိပုံ မရ။ သို့မဟုတ် မသိကျိုးကျွန်ပြုနေတာလား။

လက်ဖက်ရည်အိုးကို လှမ်းယူလိုက်တော့ တွန့်လိမ် နေသည့် ချိုင်းမွေးကလေးများကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ သူ ခိုးကြည့်သည့် အခါတိုင်း ဂရီဂိုက သတိထား သည်။ မျက်လုံးချင်းဆုံတိုင်း အမျိုးသမီးက ပြုံးပြ သည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသည်နှင့် အမျိုးသမီးက ပြောသည်။

“ရှေ့ခန်းမှာ ကျွန်မ အိပ်ရာပြင်ပေးမယ်နော်”

ပြီးတော့ ခေါင်းအုံးတွေ၊ စောင်တွေယူဖို့ ထွက်သွားသည်။ ဖြတ်သွားတော့ တချက် ကြည့်သွားသေးသည်။ မျက်လုံးတွေက ရမ္မက်ခိုးတွေ ဝေနေသည်။ ဖိတ်ခေါ် နေသည့် မျက်လုံးများ၊ ဂရီဂို တကိုယ်လုံး ပူနွေး သွားသည်။ အိပ်ရာ ပြင်ပေးသည်။ သူ့လှုပ်ရှားပုံက အေးအေးဆေးဆေး။

“ကျွန်မက နောက်ဘက်ဆောင်မှာ အိပ်တယ်၊ အခန်းထဲမှာ လှောင်ပိတ်နေတာပဲ၊ ခွေးသန်းက ကိုက်သေးတယ်”

ဂရီဂို ဖိနပ်ချွတ်နေတုန်းမှာပင် အဘိုးကြီး၏ ဟောက်သံ ထွက်လာသည်။ ချက်ချင်းထွက်လာပြီး သူ ဆောင်တော် ကူးတော့သည်။

အမျိုးသမီးက သူ့ကို နေရာပေးပြီး တဖက်သို့ ရွှေ့လိုက်ရင်း သိုးရေစောင်ကို ဆွဲခြုံလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ခဏနေမှ ဂရီဂိုကို လှမ်းခွဲလိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက လတ်ဆတ် ပူနွေးနေသည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် သူပြုသမျှ နုနေလိုက်သည်။ အရုဏ်တက်ချိန်သို့ ရောက်သွားသည် အထိပင်။ တညလုံး သူကချည်း ဦးဆောင်သွားသည်။ မီးကုန်ယမ်းကုန် ချစ်သွားသည်။ ဂရီဂို တကိုယ်လုံး နေရာလပ်မကျန် ယူယသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေကို ကိုက်သည်။ သူ့လည်ပင်းနှင့် ရင်ဘတ်တွင် အပြာရောင် ချစ်ဒဏ်ရာတွေ ထင်ကျန်ရစ်သည်။ အချစ်ငတ်နေ သည့်အလား ချစ်ပြီးရင်း ချစ်ချင်နေသည်။ ချစ်လို့ မဝနိုင် ဖြစ်နေသည်။ တတိယကြိမ်တွန်တော့ ထပြန်ဖို့ ဂရီဂို ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မချောက မလွှတ်သေး။ အတင်းဆွဲထားသည်။

“သွားပါရစေတော့ မိန်းကလေးရယ် နော်”

သူ့လက်ထဲမှ အသာရုန်းထွက်ရင်း တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလိုက်သည်။ အစွန်းနှစ်ဖက် ငိုက်ကျ နေသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးအလယ်မှ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးလျက်။

“ခဏလေးပါ အစ်ကိုရယ်၊ ခဏလေးပါနော်”

မူနဲ့နဲ့နှင့် ဆက်ဆွဲထားသည်။

“မိုးလင်းတော့မယ်၊ သူများတွေ မြင်ကုန်တော့မယ်”

“အို...မြင်...မြင်...”

“ဟောဗျား၊ မင်းအဖေ မြင်သွားရင်ရော”

“သူ သိတာပဲ”

“ဘယ်လို ဘယ်လို”

ဂရီဂို မျက်ခုံးတွေ မြင့်တက်သွားသည်။ အံ့သြ ကုန်နိုင်ဖွယ်ကလား။

“တကယ်ပြောတာ၊ အဖေ သိတယ်၊ မနေ့က ကျွန်မကို ပြောတယ်၊ ဗိုလ်ကြီးက လိုချင်တယ်ဆိုရင် နင် သူနဲ့ အိပ်လိုက်တဲ့၊ သူ့မြင်း အသိမ်းခံရမှာ ကြောက်နေတယ်၊ ကျွန်မယောက်ျားက တပ်နီထဲ ပါသွားတော့ သူ တွေးကြောက် နေတာလေ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

ဂရီဂို အောင့်သက်သက်နှင့် ပြုံးလိုက်သည်။ စိတ်ထဲတွင် အစော်ကားခံလိုက်ရသလို ထင်လိုက်၏။ သို့သော် မိန်းကလေးက သူ့ကို ရွှေ့စိတ်တော် ရှင်အောင် လုပ်ပြန်သည်။ သူ့လက်မောင်းကြွက်သား တွေကို

စုန်ချည် ဆန်ချည် ပွတ်သပ်ပေးနေ၏။

“အိမ်ကလူက အစ်ကို့လို မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲ”

ရီဝေဝေ မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို ဂရုစိုက်ကြည့်ပြီး ဂရီဂို ပြန်မေးလိုက်သည်။

“လူက လူကောင်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ အားမရှိဘူး”

စစ်ဗိုလ်၏ ရင်ဘတ်ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ခေါင်းမှီပြီး ငိုသံကလေး စွက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။ “သူနဲ့ အတူနေပြီး ကျွန်မ ဘာမှမရဘူး၊ မိန်းမ တယောက်အလိုကို သူ မလိုက်နိုင်ဘူး”

တော်တော်ထူးဆန်းသည့် မိန်းကလေးပါလား။ ရိုးသားပွင့်လင်းလွန်းသည်။ မပွင့်တပွင့် ပန်းငုံကလေး အတိုင်းပင်။ ဂရီဂိုသည် သနားစိတ်ဖြင့် ရီဝေနေသည်။ မျက်လုံးအစုံကို ပိတ်ပြီး သူ့ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ပေး နေမိသည်။

အရုဏ်တက်ချိန်တွင် လရောင်သည် သက်ငယ်မိုးကြားမှ ပြောက်ပြောက်ကျားကျား ထိုးဆင်းလာသည်။

ကြယ်တလုံး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ကြွေကျသွားသည်။ မီးခိုးရောင် ကောင်းကင်တွင် ခပ်စွေစွေ အလင်း တန်းတခု ထင်ကျန်ရစ်၏။ ရေကန်ထဲမှ ဘဲမတကောင် တဂတ်ဂတ်နှင့် မ သံပေးလာသည်။ ဘဲထီးတကောင် က တဂဲဂဲ နှင့် ဖိုသံ ပြန်ပေး၏။

အခန်းကလေးထဲမှ ဂရီဂို ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘာမျှမကျန်တော့သည့် ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ သော်လည်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုအပြည့်ဖြင့် ပေါ့ပါးနေသည်။

သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။ တကိုယ်လုံး အသွေးယူယူ အသားယူယူ အပ်နှင်းလာသော ကော့ဆက်မ ကလေး၏ ချွေးနံ့၊ ပျားရည်နံ့နှင့် ပူနွေးသော နှုတ်ခမ်း အစုံကို သတိရနေရင်း အိပ်ပျော်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်နှစ်နာရီအကြာတွင် သူ့ကော့ဆက်ရဲဘော် ကလေး သူ့ကို လာနှိုးသည်။ ပရီခေါ်နိုင်ကော့ဗ်က သူ့မြင်းကို ကုန်းနှီးဆင်ပြီး ခြံသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ဂရီဂိုက အိမ်ရှင်ကို နှုတ်ဆက်သည်။ သူ၏ မနှစ်မြို့သည့် မျက်လုံးများကို မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး နှုတ်ဆက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့သမီးကိုလည်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ မိန်းကလေးက ခေါင်းငုံ့ပြီး

အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ဖြူဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်း အစုံဖြင့် တချက် ပြီးပြသွားသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့် ကွေးညွတ်ပုံက ဝေဒနာတခုကို လှစ်ပြသွားသည့်အလား။

မြင်းပေါ်တက်ပြီး စီးထွက်ခဲ့သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်မှ တချက် ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ခြံစည်းရိုးကို မှီပြီး သူ့ကို လိုက်ကြည့်နေသည့် မိန်းကလေးကို လှမ်းမြင်သည်။ နဖူးပေါ်တွင် လက်ဝါးမိုးပြီး သူ့ကို လိုက်ကြည့်နေသည့် သူကလေး။ သူ့မျက်နှာကလေးကို အလွတ်ရအောင် ကျက်နေသည်။ သူ့တကိုယ်လုံးကို မှတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သိပ် မပြတ်တော့။ သူ့မျက်လုံးကိုသာ မြင်နေတော့သည်။ သူ့ကို မျက်စိတဆုံး လိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းအစုံ။ နေရောင် နောက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်နေသည့် နေကြာပန်းတပွင့် နှယ်တည်း။

(၃)

မစ်ခေးလ်ကိုဒိုင်းသည် ဗီယက်ရှင်စကာမှ ရှေ့တန်းသို့ ကုန်းကြောင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဖီဒို ဆီယက်ဗ်ရွာသို့ သူရောက်တော့ ရွာသူကြီးက သူ့ကို တရက် တားထားပြီး စာရေးတယောက်နှင့် သူ့ရွာ ပြန်ပို့လိုက်သည်။

စာရေးကို သူက လမ်းတွင် မေးကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့ ပြန်ပို့တာလဲဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ကို ဗီယက်ရှင်စကာက အကြောင်းကြားလို့ဗျ”

စာရေးက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ပြောသည်။

ရွာကို ပြန်ရောက်မှ ဖြစ်ကြောင်းရယ် ကုန်စင်ကို သိရတော့သည်။ ရွာလူကြီးများ အစည်းအဝေးတွင် အမေက အားလုံးကို ရှိခိုးပြီး သူ့သားအား မသွားဖို့ တားပေးပါရန် တောင်းပန်သည်တဲ့။ သူတို့က လူမျိုးစု အကြီးအကဲဆီ လှမ်းအကြောင်း ကြား၍ သူ့အား မြို့နယ် သားစပ်လုပ်ငန်းတွင် အလုပ်ပေးပြီး ကျွဲ နွား ကျောင်းခိုင်းဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ လိုက်သည်။ မိရွှန်ကော်ရှူနော့ဗ်ကိုယ်တိုင် မစ်ခေးလ်ကို ခေါ်သွားပြီး ခရိုင်လူမျိုးစု အကြီးအကဲကို တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောပေးသည်။

လူမျိုးစုအကြီးအကဲက မစ်ခေးလ်ကို ကြည့်ပြီး ဆူပါလေတော့သည်။ မပြီးနိုင်တော့တဲ့ မိန့်ခွန်းရှည်ကြီး ခြွေပြီးမှ လိုရင်းကို ရောက်သည်။

“မင်း မှတ်ထား၊ ဘော်လ်ရှီဗစ် ဆိုတဲ့ကောင်တွေကို ဘယ်တော့မှ အထင်မကြီးနဲ့၊ ငါတို့ရဲ့ဒွန်ကို အဲဒီကောင် တွေ ဘယ်တော့မှ မကာကွယ်နိုင်ဘူး

မှတ်ထား၊ ကဲ... ခရိုင်သားစပ် စခန်းကို သွားသတင်းပို့၊ ပြီးမှ ငါတို့ ကြည့်မယ်၊
ခွေးမသား၊ မင်းအမေကို သနားလို့၊ မဟုတ်ရင် မင်း နာပြီ၊ သွားတော့”

ပူပူလောင်လောင် လမ်းပေါ်တွင် တယောက်တည်း
လျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။ ခြေထောက်တွေ မသယ်ချင်တော့။ သို့သော်
တလှမ်းချင်း လှမ်းရင်း သန်းခေါင်ကျော် လောက်တွင် ပြန်ရောက်လာသည်။
ရွာကို ရောက်ရောက်ချင်း ချုံးပွဲချ ငိုနေသော သားကို အမေက ဖက်ပြီး
နှစ်သိမ့်သည်။

မိုးလင်းသည်နှင့် သားစပ်စခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အိုပြီဖြစ်သည့်
အမေမျက်နှာကို တလမ်းလုံး မြင်ယောင် လာသည်။ ကာဂျင်၏ တောင်ဘက်မှာ
မြေလွတ်မြေရိုင်း လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးတခု ဖြစ်သည်။ ဆယ့်ရှစ်မိုင်ရှည်ပြီး အနံမှာ
လေးမိုင်ကျယ်သည်။ သည်လွင်ပြင်ပေါ်မှ ဧကပေါင်းများစွာပါသည့် အပိုင်းကို
တခရိုင်လုံးအတွက် မြင်းစားကျက် မြက်ခင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။

စိန့်ယီဂိုပွဲတော်နေ့တွင် တခရိုင်လုံးမှ မြင်းထိန်း တို့သည် သူတို့
မြင်းများကို ဆောင်းရာသီ မြင်းစောင်း များမှ စားကျက်ဆီသို့
မောင်းယူလာခဲ့ကြသည်။ မြင်းထိန်းများအတွက် မြင်းစောင်းတခုနှင့် တဲတလုံး
ပေးပြီး အလုပ်ကြပ်နှင့် တိရစ္ဆာန် ဆရာဝန်များပါ ထိုတဲများတွင် မျှပြီး
တည်းခိုကြရသည်။ ကုန်ကျစရိတ်ကို ခရိုင်ငွေတိုက်မှ ကျခံသည်။
ဗီယက်ရှင်စကာ ခရိုင်မှ ကော့ဆက်များက သူတို့၏ မြင်းမများကို နှစ်စဉ်
ယူလာကြသည်။ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်နှင့် အလုပ်ကြပ်များက မြင်းမကို
စစ်ဆေးသည်။ အနည်းဆုံး အသက် လေးနှစ် ရှိရမည်။ အရပ်က လေးပေခွဲ
အနည်းဆုံး ရှိရမည်။ ကျန်းမာသည့် မြင်းမများကို အကောင် လေးဆယ်လျှင်
တအုပ်စု ခွဲထားသည်။ မြင်းသိုးများ ကိုတော့ မြင်းထိန်း များက စားကျက်ထံသို့
တကောင်ချင်း မောင်းယူသွားသည်။

မစ်ခေးလ်က မိသားစုပိုင် မြင်းတကောင်ဖြင့် သားစပ်စခန်း သို့
ရောက်သွားသည်။ အမေက မျက်ရည်သုတ်ရင်း မထွက်ခင် မှာသည်။

“မြင်းမလေးကို သက်သက်ညှာညှာ ခိုင်းနော်၊ သိပ်မကြမ်းနဲ့ သိလား၊ သူ
ဇီးကပ်ချင် ကပ်လာမှာ၊ နောက်တကောင် ရဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်”

စခန်းသို့ မစ်ခေးလ် ရောက်သွားတော့ စားကျက်မြေ လွင်ပြင်တွင်
မြင်းတွေ ရေကန်တခုဆီသို့ ပြေးသွား နေကြ သည်။ သူတို့နံဘေးတွင်
မြင်းထိန်းများက ကဆုန်စိုင်း၍ လိုက်ထိန်းနေကြသည်။ မစ်ခေးလ်က
တဲတန်းလျားများဆီသို့ ဆက်စီး သွားသည်။ တဲတလုံး ရှေ့တွင် ရပ်ပြီး မြင်းမကို
တိုင်တွင် ချည်ခဲ့ကာ အထဲဝင်သွားသည်။ တဲအဝင် စကြိုတွင် မြင်းထိန်း
ကော့ဆက်လူကြီးတယောက်နှင့် တွေ့သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မွဲယင်ချေးတွေနှင့်။

မစ်ခေးလ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး မလိုတမာ လေသံဖြင့်
မေးသည်။

“မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် အလုပ်ကြပ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့”

“သူ ဒီမှာ မရှိဘူး၊ အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ မင်းက သူ့လက်ထောက်ပဲ
ရှိတယ်၊ နေပါဦး ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ဘယ်က လာတာလဲ”

“ကျွန်တော် မြင်းထိန်းတယောက်ပါ”

“အင်း ... လူတော် လူကောင်းတွေ ရွေးလွှတ်တာကိုး”

ပြောပြီး ထိုလူကြီးက တံခါးဝကို ထသွားသည်။ သူ့ပခုံးပေါ်မှာ
ကျော့ကွင်းကြိုး လွယ်လျက်။ မစ်ခေးလ် ကို ကျောပေးရပ်နေသည်။ လက်ထဲမှ
ကျာပွတ်ကို ဝှေ့ပြီး ပို၍ ပျော့ပျောင်းလာသည့် လေသံဖြင့်-

“ငါတို့အလုပ်က သိပ်ကြမ်းတမ်းတယ် ငါ့ညီ၊ တခါတလေ
နှစ်ရက်လောက် ကုန်းနှီးပေါ်က မဆင်းရဘူး”

မစ်ခေးလ်က သူ၏ ပခုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးနှင့် ခွင်နေသော
ခြေထောက်တွေကို ငေးကြည့်နေသည်။ သည် ခြေထောက် တွေကို ကြည့်ပြီး
မစ်ခေးလ် အားတက်လာသည်။ အင်း ... ကုန်းနှီးမပါဘဲ မြင်းကျောပေါ်မှာ
နှစ်ပေါင်းလေးဆယ် စီးလာတဲ့ ပုံစံမျိုးပါလား” ဟု တွေးနေမိသည်။

လက်ထောက်ကြီးကြပ်ရေးမှူးက မြင်းထိန်းလူသစ် ကို အပေါ်စီး
ပုံစံဖြင့် လက်ခံသည်။ ပုံစံက မထုံ တက်သေးနှင့်။

မကြာခင် ကြီးကြပ်ရေးမှူး ရောက်လာသည်။ ဝဝတုတ်တုတ်
ကျော့ဆက်ကြီး ဖြစ်သည်။ တပ်ထဲ မှာတုန်းက တပ်ကြပ်ကြီးတဲ့။ သူက
မစ်ခေးလ်ကို ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်တွေ ပြောပြသည်။ ပြီးတော့ သူ့နောက်
လိုက်သွားရသည်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးက သူ့ကို မေးသည်။

“မြင်းတွေကို မင်း ယဉ်ပါးအောင် လုပ်တတ်လား၊ မြင်းတကောင်ကို
မင်း အကြမ်းပတမ်း ကိုင်ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ မလုပ်ဖူးဘူး ထင်ပါတယ်”

ချွေးတွေ ရွဲနေသည့် ကြီးကြပ်ရေးမှူးမျက်နှာတွင် မကျေနပ်မှု
အရိပ်အယောင်တွေ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ နောက်ကျော ကို ကုတ်ရင်း
မစ်ခေးလ်ကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျော့ကွင်း ပစ်တတ်လား”

“ပစ်တတ်ပါတယ်”

“မြင်းတွေကို မင်း ညှာတာရဲ့လား၊ သူတို့နဲ့ ညင်ညင်သာသာ ဆက်ဆံရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့လည်း လူတွေလိုပဲကွ၊ နည်းနည်းလေး အသိဉာဏ်နွေးတာ တခုပဲ ကွာတယ်၊ သူတို့ကို သက်သက်ညှာညှာ မင်း ကိုင်တွယ်ရမယ်”

သူက အမိန့်ပေးသလိုပြောပြီး ချက်ချင်း ဒေါသ တကြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ကို ကောင်းကောင်းဂရုစိုက်ရမယ်၊ ဘယ် တော့မှ မရိုက်ရဘူး”

သူ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြောသည်။ အေးစက်စက် မာကျောကျော အသံ ဖြင့်-

“မိန်းမ ရှိလား”

“မရှိပါဘူး”

“မင်း ငတုံးပဲ၊ မိန်းမဆိုတာ ယူရတယ်ကွ”

ပြောရင်း လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေပြီး တချက်သမ်းသည်။ ပြီးတော့ တဲထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ မြင်းထိန်း လုပ်နေချိန်အတွင်း တလ ကျော်ကျော်အထိသူ စကားတခွန်းမျှ မပြောတော့။

စခန်းတွင် မြင်းလားစုစုပေါင်း ငါးဆယ့်ငါးကောင် ရှိသည်။ မြင်းထိန်းတယောက်က နှစ်အုပ်၊ သို့မဟုတ် တအုပ် တာဝန်ယူပြီး ကျောင်းရသည်။ မစ်ခေးလ် တာဝန်ယူရသည့် အုပ်စုနှစ်စုတွင် တစုက ကောင်ရေ များသည်။ ခေါင်းဆောင် မြင်းလားကြီး၏ နာမည်က “ဘာခါး”။ ဧရာမ အားကောင်းမောင်းသန်ကောင်ကြီး ဖြစ်သည်။ နောက်တအုပ်က မြင်းမ အကောင် နှစ်ဆယ်။ ခေါင်းဆောင်မြင်းမ နာမည်က “ဘာနယ်”။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးက သူတို့ကို စောင့်ကြည့်ရန် မြင်းထိန်းကြီး တယောက် လွှတ်ပေးသည်။ လုံးဝ အကြောက်တရား မရှိသည့် ဆိုလ်ဒါတော့ဗ်ဟူသည့် လူတယောက်။

ကြီးကြပ်ရေးမှူးက သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“သူက မြင်းထိန်းလူသစ်၊ နာမည်က မစ်ခေးလ် ကိုဗွိုင်းတဲ့၊ တတာရက်စ်က ဘာနယ်နဲ့ ဘာခါးအုပ်စုကို သူ့ပေးထားတယ်၊ သူ့ကို ကျော့ကွင်းတခုပါ ပေးထား၊ မင်းတဲထဲမှာပဲ သူ့ကို ထားလိုက်၊ ကဲ... သွားကြတော့”

ဆိုလဒါတော့မက ဘာမျှ မပြောဘဲ ပွတ်ချွန်း တလိပ် ညှိပြီး
မစ်ခေးလ်ကို ခေါင်းညိတ်ခေါ်သည်။

“လာ... သွားစို့”

အပြင်ရောက်တော့ နေပူထဲတွင် အိပ်နေသော မစ်ခေးလ်၏ မြင်းမကို
လက်ညှိုးထိုးပြီး မေးသည်။

“မင်းကောင်မလေးလား၊ ဇီးကပ်နေပြီလား။”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ဘာခါးဆီ သူ့ကို ပို့လိုက်၊ ဒီကောင်ကြီးက ကိုရိုးလ်ယော့စ်
သားစပ်ခြံက ရောက်လာတာ၊ အင်္ဂလိပ် မြင်းမျိုးနဲ့ စပ်ထားတဲ့ကောင်ကြီး၊
ကဲ..တက်၊ သွားကြစို့”

နှစ်ယောက်သား ယှဉ်စီးကာ ဒူးဆစ်လောက် ရှိသော မြက်တောထဲသို့
မြင်းနှစ်ကောင်ကို အသော့ နှင်ခဲ့ကြသည်။ မြင်းဇောင်းတွေ၊ တဲတန်းလျားတွေ
နောက်တွင် ကျန်ခဲ့ကြလေပြီ။ သူတို့ရှေ့တွင် အပြာရောင် မြူလွှာပါးပါး
လွှမ်းထားသော မြက်ခင်းလွင်ပြင်သည် တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ ငြိမ်သက်လျက်။
နေဝန်းကြီးသည် သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ အနက်ရောင် မိုးသားမျှင်များကို
ဖြတ်သန်း၍ အနောက်ယွန်းယွန်းသို့ နိမ့်ဆင်းလျက် ရှိသည်။ အပူရှိန်အောက်မှ
မြက်ခင်းတို့၏ ရနံ့သည် စူးစူးရှရှ ပျံ့လွင့်လျက်ရှိသည်။ သူတို့၏ ညာဘက်တွင်
ရေကန်တကန်၏ မျက်နှာပြင်သည် ပုလဲရောင်တောက်နေသည်။ မျက်စိတဆုံး
ကြည့်လိုက်လျှင် ဟိုးအဝေးမှ လှိုင်းထနေသော တောင်ပြာတန်းများသည်
ငြိမ်သက်စွာ ဝပ်စင်းလျက်။

မြက်ခင်းပြင်၏ အပေါ်ပိုင်းသည် ပျားရည်ရောင်
တောက်နေသော်လည်း အောက်ခြေပိုင်းသည် နေရောင်တွင် အစိမ်းရင့်ရောင်
တလက်လက်။

ကော့ဆက်နှစ်ယောက်တို့သည် စကားမပြောဘဲ
ဆက်စီးလာခဲ့ကြသည်။ မစ်ခေးလ်သည် ငြိမ်သက်ခြင်း ကို ခံစားရစကောင်းမှန်း
သိလာသည်။ အပြောကျယ်လှသော မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးသည် သူ့ကို
တိတ်ဆိတ်စွာနှင့် လေးနက်စွာ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိသည်။ မြင်းမ၏
လည်ဆံမွေးများဆီ ကိုယ်ကိုကိုင်းလျက် မစ်ခေးလ် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။
သူ့အဖော်မှာ ကုန်းနှီးပေါ်တွင် အိပ်ပျော်၍ လိုက်လာသည်။ သူတို့၏အောက်မှ
ငှက်ကြီးတကောင် ထပျံသွားသည်။ အဖြူရောင် အတောင်နှစ်ဖက်
နေရောင်တွင် တလက်လက်ထကာ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်သွားသည်။ နာရီဝက်အတွင်း
ရေကန် တကန်၏ နံဘေးတွင် မြက်စားနေသည့် မြင်းအုပ် တအုပ်ကို

လှမ်းမြင်ရသည်။ သည်တော့မှ ဆိုလ်ဒါတော့မ နိုးလာပြီး ကုန်းနှီးပေါ်တွင် အညောင်းဆန့်သည်။ ပြီးမှ မစ်ခေးလ်ကို လှမ်းပြောသည်။

“အဲဒါ လိုမာခင်ရဲ့ မြင်းအုပ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို တော့ မတွေ့ဘူး။”

ဧရာမ အုန်းခွဲရောင်မြင်းလားကြီးကို ကြည့်ပြီး မစ်ခေးလ် သဘောကျနေသည်။

“အဲဒီကောင်ကြီးနာမည်က ဘာတဲ့လဲဗျ”

“ဖရေဇာတဲ့၊ အရမ်းဆိုးတဲ့ကောင်ကြီး၊ ဟော... ဟိုမှာ ...သူလစ်ပြီ”

ဖရေဇာကြီး ထွက်ပြေးတော့ မြင်းမတအုပ် သူ့နောက်ကို ပြေးလိုက်သွားသည်။ မစ်ခေးလ်က သူတာဝန်ယူရမည့် မြင်းနှစ်အုပ်ကို လွှဲပြောင်း လက်ခံလိုက်သည်။ တခြား မြင်းထိန်းသုံးယောက်နှင့် တဲတလုံး တည်းတွင် ပေါင်းနေရသည်။ သူတို့အထဲတွင် ဆိုလ်ဒါတော့မက လုပ်သက်အရင့်ဆုံးဖြစ်၏။ သူက မစ်ခေးလ် ကို တာဝန်ယူရမည့် နေ့စဉ်လုပ်ငန်း များအား ရှင်းပြသည်။ မြင်းလားတကောင်ချင်းစီ၏ အကျင့်စရိုက်ကို ရှင်းပြသည်။ ပြီးမှ ကျိတ်ပြုံးပြုံးပြီး ဆက်ညွှန်ကြား သည်။

“တကယ်တော့ မင်းကိုယ်ပိုင်မြင်းနဲ့ ဒီအုပ်ကြီးကို ထိန်းရကျောင်းရမှာ၊ ဒါပေမဲ့ နေ့တိုင်းဆိုရင် မင်းကောင်မလေး မကြာခင် ချုံးချုံးကျသွားလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို မြင်းအုပ်ထဲ လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး မင်းက တကောင်ပြီး တကောင် လဲစီးပေါ့ကွာ”

မစ်ခေးလ်၏ မျက်စိအောက်တွင်ပင် အုပ်စုထဲမှ မြင်းမတကောင် သူ ရွေးပေးသည်။ မြင်းမကို သူက ကျွမ်းကျင်စွာ ကြိုးကွင်းပစ်စွပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ မစ်ခေးလ်၏ မြင်းမကျောပေါ်မှ ကုန်းနှီးကို ဖမ်းထားသော မြင်းမထံ ဆင်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ...တကယ်၊ ဒီဟာမလေးက အစီး မကျင့်ရသေးဘူး၊ တက်လေကွာ”

သူက အော်ပြီး အမိန့်ပေးသည်။ ညာလက်ဖြင့် ပါးချပ်ကို ကိုင်ပြီး ဘယ်လက်က တဆတ်ဆတ်တုန် နေသည့် မြင်းမ၏နှုတ်သီးကို ကိုင်လျက်။ မြင်းတို့ မည်သည် ညင်ညင်သာသာ ကိုင်တွယ်ခံချင်ကြသည်။

“သူတို့က မြင်းဇောင်းထဲမှာပဲ ယဉ်ကျေးကြတာ၊ မြင်းဇောင်း အမိုးအောက်က ထွက်တာနဲ့ အချိုးပြောင်း သွားရော၊ မှတ်ထား၊ ပြီးတော့ ဘာခါးကို မျက်ခြည် ပြတ်မခံနဲ့၊ အနားလည်း သိပ်မကပ်နဲ့၊ မင်းကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ် လိမ့်မယ်”

သူက ခြေနင်းကွင်းကို လက်တဖက်ဖြင့် ကိုင်ပြီး တဖက်က မြင်းမကို

နောက်တပတ်လုံးလုံး မစ်ခေးလ်တယောက် မြင်းပေါ်က ဆင်းရသည် မရှိ။ ကုန်းနှီးပေါ်တွင် တနေကုန် တနေခန်း ထိုင်ရသည်။ ကော့ဆက်လွင်ပြင်ကြီးက သူ့ရင်ခွင်တွင် ပျော်အောင် သူ့အား ထွေးပိုက်ထားသည်။ သင်ကြား ပေးသည်။ သဘာဝနှင့် နီးစပ်အောင် သွန်သင်ပေးသည်။ အသီးအနှံတွေစားပြီး နေတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးသည်။ မြင်းအုပ်ကို အဝေးကြီးအထိမောင်းသွားဖို့ မလို။ မစ်ခေးလ်သည် ကုန်းနှီးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး တနေကုန် အိပ်ငိုက်နေ တတ်သည်။ တိမ်တွေကို မော့ကြည့်ပြီး ဘာမျှ မစဉ်းစားဘဲ စိတ်ကို လွှတ်ထားလိုက်သည်။

ပထမတော့ ခုလို လူသူကင်းမဲ့သည့် နေရာတွင် တကိုယ်တည်း နေရသည့်ဘဝကို ကျေနပ်နေသည်။ သို့သော် တပတ်လောက်ကြာတော့ မရေရာသည့် ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာသည်။

“လောကကြီးထဲမှာ လူတွေက ကိုယ့်အတွက် ဒါမှမဟုတ် သူများအတွက် လှုပ်ရှားနေကြတယ်၊ ငါက ဒီမှာလာပြီး မြင်းကျောင်းနေရတယ်၊ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ ဒီက ထွက်ပြေးမှ၊ မဟုတ်ရင် အချိန်တွေ အဟောသိကံ ဖြစ်ကုန်တော့မယ်” ဟု တွေးနေစဉ်မှာပင် ဒုတိယ အသံ တိုးတိုးလေး ကြားလိုက်ရသည်။

“သူတို့ဘာသာ သူတို့ တိုက်ကြခိုက်ကြပစေ၊ တဖက်နဲ့တဖက် သတ်ဖြတ်နေကြတယ်၊ ဒီမှာ ဘယ်လောက် အေးချမ်းလဲ၊ လောကကြီးပေါ်ကို မိုးဖြန့်ထားတဲ့ ကောင်းကင်ပြာကြီးရယ်၊ ရှုမဆုံးတော့တဲ့ မြက်ခင်း စိမ်းစိမ်းတွေရယ်၊ သူတို့တွေက ဒေါသစိတ်တွေ ထိပ်တက်နေကြတယ်၊ သူတို့တတွေ ဟိုမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေ ဖြစ်နေ ဘာဂရုစိုက်စရာရှိလဲ”

သို့သော်ငြားလည်း သူ့အတွေးများသည် သူ၏ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းနေသည့် ဘဝငယ်ကလေးကို ကိုင်လှုပ် နေသည်။ သည်အတွေးများကြောင့်ပင် ဆိုလ်ဒါတော့ဗ်နှင့် ရင်းနှီးမှုရအောင် ကြိုးစားမိသည်။

ဆိုလ်ဒါတော့ဗ် ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အထီးကျန် ဘဝကို ဘယ်တော့မှ မဖြိုသည့် လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ တဲထဲတွင် အိပ်သည့်ည မရှိသလောက်ပင်။ အမြဲလိုလို မြင်းတွေနှင့်ပဲ အတူနေသည်။ ရေကန်နံဘေးသည် သူ၏

ဘူမိကမ္မလာ မြေမွေ့ရာ။ ဘဝကို တိရစ္ဆာန် တကောင်လို နေသည်။ အမဲလိုက်ရာတွင် သူ တကယ် ကျွမ်းသည်။ တသက်လုံး လုပ်လာသည့် အလုပ်တခုလို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အေးအေးဆေးဆေးလုပ်သည်။ တခါတွင် မြင်းမြီးဖြင့် ငါးမျှားဖို့ သူ ပြင်ဆင်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး မစ်ခေးလ်က မေးလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဘာဖမ်းမှာလဲ”

“ငါး”

“ဘယ်မှာ သွားဖမ်းမှာလဲ”

“ရေကန်ထဲမှာ”

“ငါးစာ ဘာနဲ့ချိတ်မလဲ၊ တီကောင်လား”

“ပေါင်မုန့်လည်း ဖြစ်တယ်၊ တီကောင်နဲ့လည်း ရတယ်”

“ပြီးတော့ ပြုတ်စားမှာလား”

“အခြောက်လှန်းတယ်၊ ရော...မြည်းကြည့်လေ”

သူက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ငါးခြောက်ပြားတချပ် လိုလိုချင်ချင်နှင့် ထုတ်ပေးသည်။

နောက်တခါမှာ သူနှင့်အတူ မြင်းကျောင်း လိုက်သွားစဉ်က ဖြစ်သည်။ သူထောင်ထားသည့် ထောင်ချောက်တွင် ငှက်ကြီးတကောင် မိနေသည်။ ထောင်ချောက် နံဘေးတွင် မိသည့်ငှက်နှင့် တပုံစံတည်း တူသည့် ငှက်ရုပ်တခု ထောင်ထားသည်။ ပိုက်ကွန်ကို မြက်တောထဲတွင် ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်အောင် ဝှက်ထားသည်။ ထိုနေ့ညတွင် ငှက်ကြီးကို အမွေးနုတ်ပြီး မြေကြီးတူးကာ မီးဖိုလုပ်၍ ကင်သည်။ ထိုညတွင် သူ မစ်ခေးလ်ကိုပါ ဖိတ်ကျွေးသည်။

အသားတုံးကို ဖဲ့ယူရင်း ဆိုလ်ဒါတော့ဗ်က စကား စသည်။

“နောက်တခါ ငါထောင်ထားတဲ့ပိုက် တွေ့ရင် သွားမထိနဲ့နော်၊ ပျက်စီးသွားမှာစိုးလို့”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခင်ဗျား ဒီဘဝ ရောက်လာခဲ့တာလဲ”

မစ်ခေးလ်က မေးလိုက်သည်။

သူ ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ-

“ငါက တဦးတည်းသော သားကွ”

ပြောလက်စ စကား ဖြုန်းခနဲရပ်ပြီး ကောက်ကာ ငင်ကာ

သူမေးလာသည်။

“နေပါဦး၊ သူများတွေ ပြောနေကြတယ်၊ မင်းက အနီဆို”

သည်မေးခွန်းမျိုး သူ့ဆီမှ မစ်ခေးလ် မျှော်လင့်မထားခဲ့ပါ။
အနေရကျပ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“အင်း .. သူတို့ဆီသွားတာ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးဗျ၊ လမ်းခုလတ်မှာ
အမိခံလိုက်ရတယ်”

“ဘာလို့ မင်း သူတို့ဆီ သွားတာလဲ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သွားတာလဲ”

ဆိုလ်ဒါတော့မက ငါးခြောက်ကို ဖြည်းဖြည်းဝါးရင်း မစ်ခေးလ်ကို
စိုက်ကြည့်ပြီး အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာ မေးလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လျှို့ဝှက်ပေါ်မှ မီးဖိုခုံဘေးတွင် ထိုင်ပြီး
စကားပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင်းချေးခြောက်ဖြင့် မီးဆိုက်ထားရာ ပြာများ
ဒုတိယနေ့သည့် အောက်မှ မီးလျှံကလေး တလွန့်လွန့် တက်နေသည်။ သူတို့
နောက်တွင် မင်ရောင်ဆိုးထားသည့် ကောင်းကင်ပြာကြီးထဲတွင် ကြယ်တွေ
တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျနေသည်။

မစ်ခေးလ်က မီးလျှံအလင်းတွင် ထင်ဟပ်နေသည့် ဆိုလ်ဒါတော့မ၏
မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က ပြည်သူတွေရဲ့ အခွင့်အရေးအတွက်
တိုက်ပွဲဝင်ချင်တယ်”

“ဘာအခွင့်အရေးလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဆိုလ်ဒါတော့မက တိုးတိုးပြန်မေးသည်။ မစ်ခေးလ်
ခဏတွေသွားသည်။ အဖော်လုပ်သူက သူ့မျက်နှာတွင် ခံစားမှု မပေါ်စေရန်
အသားတုံး တတုံးကို မီးသွေးပေါ် ထပ်တင်သည်ဟု မစ်ခေးလ် ထင်လိုက်သည်။
သူက စိတ်ကို တင်းပြီး ဖြေလိုက်သည်။

“လူတိုင်းအတွက် တန်းတူညီမျှရေးပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ပွဲပြီးရင်
အရှင်သခင်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး၊ လယ်သမားတွေ လူရာဝင်လာမယ်၊ တနေ့
ဖြစ်ကို ဖြစ်လာမှာဗျ၊ ခင်ဗျား နားလည်ရဲ့လား”

“တပ်ဖြူတွေ မနိုင်နိုင်ဘူးလို့ မင်းက ဆိုလို တာလား”

“ဘယ်တော့မှ မနိုင်နိုင်ပါဘူး”

“ဪ... မင်းက ဒီလိုကိုး”

ဆိုလ်ဒါတော့မ သက်ပြင်းချသည်။ ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။

“ခွေးမသား၊ လက်စသတ်တော့ မင်းက ကော့ဆက် သစ္စာဖောက်ပဲ”

သူ့အသံ ဒေါသကြောင့် စူးထွက်လာသည်။

“မင်းဟာ ငါတို့ကော့ဆက်လွင်ပြင်ကို ဂျူးတွေ လက်ထဲ ရောက်အောင် လုပ်မယ့်ကောင်ပဲ၊ သူတို့က ငါတို့ မြေတွေပေါ်မှာ စက်ရုံတွေလာဆောက်မယ်ပေါ့၊ ငါတို့ကို ငါတို့ရဲ့ ဘိုးဘွားပိုင် ကော့ဆက်လွင်ပြင် ကနေ မောင်းထုတ် မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

အံ့ဩထိတ်လန့်နေသည့် မစ်ခေးလ်သည် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထရပ်လိုက်သည်။ ‘သူ ငါ့ကို ထိုးတော့မယ် ထင်တယ်’ ဟု စိတ်ထဲက သိလိုက်သည်။ နောက်တလှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။ ဤတွင် ဆိုလ်ဒါတော့ဗ်က လက်သီးတလုံး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ သို့သော် မစ်ခေးလ်က သူ့လက်မောင်းကို လမ်းခုလတ်တွင် ဖမ်းချုပ်လိုက်နိုင်သည်။

“ခင်ဗျား မလုပ်နဲ့နော်၊ ကျုပ်က ပြန်တွယ်မှာ၊ ဘာကိစ္စ ခင်ဗျား ဒါလောက် ဒေါသကြီးရတာလဲ”

နှစ်ယောက်သား အမှောင်ထဲတွင်ရပ်ပြီး တယောက်ကို တယောက် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ ခြေထောက်တွေနှင့် နင်းမိ ကန်မိသဖြင့် မီးဖိုထဲမှ မီးတွေ ငြိမ်းသွားပြီ။ ဆိုလ်ဒါတော့ဗ်က ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် မစ်ခေးလ်၏ အင်္ကျီကော်လာကို လှမ်းဆွဲပြီး ညှာလက်က ရုန်းထွက်သည်။

မစ်ခေးလ် အသက်ရှူကျပ်လာပြီး လည်ပင်းကို တဖက်လှည့်ကာ အတင်းရုန်းသည်။

“လွှတ်၊ မလွှတ်ရင် ခင်ဗျား နာမယ်နော်၊ ကျုပ် တကယ်ထိုးမှာ၊ ခင်ဗျားကြီး ကြားလား”

“ဘာ....မင်းက ငါ့ကို ထိုးမယ်၊ ဟုတ်လား၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

မစ်ခေးလ်က သူ့လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ အင်္ကျီကို ပြန်ဆွဲဆန့်ပြီး ထိုးဖို့ လက်ယားနေသည်။

ဆိုလ်ဒါတော့ဗ်က ရှေ့တိုးဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ အံ့ကြိတ်ထားသည့် အသံဖြင့်-

“တိုင်မယ်၊ ကြီးကြပ်ရေးမှူးကို တိုင်မယ်၊ မင်းဟာ မြွေဆိုးတကောင်ပဲ၊ ဘော်လ်ရှီဗစ်ပဲ၊ ပေါ့ဒ်ယိုလ်ကော့ဗ် မှာ လုပ်သလို မင်းကို လုပ်ပစ်ရမယ်”

“သူတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကျုပ်ကို ဖမ်းပြီး ထောင်ချရုံပေါ့၊ ကျုပ်ကို အနီတွေဘက် ပါမသွားအောင် သူတို့ လုပ်နိုင်တာ ဒါပဲ ရှိတယ်လေ”

မစ်ခေးလ် တကိုယ်လုံး အေးစက်လာသည်။ ထွက်ပေါက် အပြေးအလွှား

စဉ်းစားသည်။

“သူ့ကို သတ်မယ်၊ လည်ပင်းညစ်သတ်မယ်၊ တခြားနည်း မရှိဘူး”

တပြိုင်တည်းတွင် အကြောင်းပြဖို့ စဉ်းစားသည်။

“သူက ငါ့ကို သတ်ဖို့လုပ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ရင်း သူ့လည်ပင်းကို ပြန်ညစ်တာလို့ ပြောမယ်၊ မထင်ဘဲနဲ့ ဖြစ်သွားတာပါလို့ ပြောမယ်”

စဉ်းစားရင်း တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် သူ့ဆီ တိုးသွားသည်။ ဆိုလ်ဒါတော့ဗ်က ထွက်ပြေးဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် မပြေးဘဲ ကော်ဆဲနေသည်။ မစ်ခေးလ် သူ့အနားရောက်မှ ရပ်လိုက်သည်။ သူ့တကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲလာသည်။

“ဒီမယ် ဆိုလ်ဒါတော့ဗ်၊ ဒီပွဲကို ခင်ဗျား စတာနော်၊ ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်ထား၊ သောက်ရမ်းအော်မနေနဲ့”

ပြီးတော့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သူ စတောင်းပန်သည်။

“မိတ်ဆွေအချင်းချင်း အခန့်မသင့်လို့ ဖြစ်သွားတာပါနော်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့် အင်္ကျီကော်လာကို ဆွဲတယ်၊ ကျွန်တော်က မထိုးလိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ဘာမှ မပြောဘူးနော်၊ ကျွန်တော် လွန်တယ်ထင်ရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒါ ရိုးရိုးသားသား ပြောတာပါ”

ဆိုလ်ဒါတော့ဗ် ဖြည်းဖြည်းချင်း ငြိမ်သွားသည်။ ချွေးတွေ ရွဲနေသည့် မစ်ခေးလ်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ပြောသည်။

“အင်း...မင်းက မြွေတကောင် အမြီးနှုတ်သလို လုပ်တာကိုး၊ ကောင်းပြီလေ၊ ငါ ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး၊ မင်းရဲ့ မိုက်မဲမှုကို ငါ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကို နောက် ငါ မတွေ့ချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂျူးတွေလက်ထဲ ရောင်းစားတဲ့ကောင်၊ ငွေအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရောင်းစားတဲ့ကောင်မျိုး ငါ ဘယ်တော့မှ မသနားဘူး”

အမှောင်ထဲတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မစ်ခေးလ် ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့အပြုံးကို ဆိုလ်ဒါတော့ဗ် မမြင်နိုင်။ အလားတူစွာပင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည့် သူ့လက်သီးကိုလည်း သူ မမြင်နိုင်ပေ။

နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောဘဲ လူချင်း ခွဲလိုက်ကြသည်။ မစ်ခေးလ် ကိုရှိဖွိုင်းက မြင်းကို ကျာပွတ်ဖြင့် တအားရှိက်ပြီး သူ့မြင်းအုပ်ဆီသို့ ကဆုန်စိုင်း ထွက်သွားသည်။ အရှေ့ဘက်ဆီက လျှပ်စီးတွေ လက်လာသည်။ ပြီးတော့ မိုးချုန်းသံတွေပါ ထွက်လာသည်။ ထိုညသန်းခေါင်လောက်တွင် လေကြီးမိုးကြီး

ကျလာသည်။ စိမ့်လာပြီး ကွင်းပြင် တခွင်လုံး လေပြင်း မွေ့နှောက်သွားသည်။ ကောင်းကင်တွင် မိုးသားမည်းမည်းများကို လျှပ်စီးက ကုတ်ခြစ်ထိုးခဲ့လျက် ရှိသည်။ ခဏငြိမ်သွားပြီး ဟိုးအဝေးမှ မိုးချုန်းသံတွေ ကြားလာရပြန်သည်။ ပြီးမှ သဲကြီးမဲကြီး ရွာချပြန်ပါလေတော့သည်။ လျှပ်စီး အလက်တွင် သူ့မြင်းအုပ်ကို မစ်ခေးလ် လှမ်းမြင်ရသည်။ တနေရာတွင် စုနေကြ၏။ မိုးချုန်းသံက ကြောက်မက်ဖွယ် ဆူညံလာသည်။ မြင်းက ဆက်မသွားတော့ဘဲ တုံ့ဆိုင်း တုံ့ဆိုင်း လုပ်လာသည်။

မြင်းအုပ်ကြီးလည်း ဖရိုဖရဲ ဖြစ်လာသည်။ ဦးတည်ရာမဲ့ဖြင့် ထွက်ပြေးနေကြသည်။ မြင်းခွာသံတွေက မိုးချုန်းသံနှင့် အပြိုင်။

“ဟေး ... ရပ် ... ရပ်”

မိုးသားတွေခွဲပြီး လျှပ်ဖြူတွေ ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့နှင့် တလက်လက် ဖြစ်လာပြီး မိုးကြိုးပစ်သံတွေ ဆက်တိုက် ထွက်လာတော့ မြင်းအုပ်ကြီးသည် အတားအဆီး မရှိ၊ အထိန်းအကွပ် မရှိ ကြောက်အားလန့်အား နှင့် ကဆုန်စိုင်းလျက် ရှိသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ အသားကုန် ပြေးလာသည့် ကောင်ကြီးမှာ ဘာခါ ဖြစ်သည်။ သူ့မြင်းကို ဝင်တိုးမိလုဆဲဆဲတွင် မစ်ခေးလ်က အတင်း ဘေးဆွဲချပြီး ကွင်းစပ်သို့ ကပ်ပေးလိုက်၍ လွတ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဖြတ်သွားပြီး တနေရာရောက်မှ သူတို့ ရပ်သွားကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ရပ်... ရပ် ...”

နောက်ထပ် မိုးကြိုးပစ်သံနှင့်အတူ မြင်းခွာသံတွေ မြေပြိုလုမတတ် ဟိန်းထွက်လာတော့သည်။ သူတို့ ဦးတည် လာနေသည်က သူ့ဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး။ အလန့်တကြားနှင့် ရှေ့ဆုံးကောင်၏ မျက်နှာကို ကျာပွတ်နှင့် တအားလွှဲရိုက် လိုက်သည်။ သို့သော် သူနောက်ကျသွားပြီ။ မြင်းအုပ် ဒီလှိုင်းကြီးက သူ့ဆီ ချက်ချင်း လိုမ့်ဝင်လာပြီး တကောင်က သူ့မြင်းမကို ဝင်တိုက်ချလိုက်သည်။ ကုန်းနှီးပေါ်မှ သူ လွင့်ကျသွားသည်။ ကံကောင်းလို့ သူ အသက်မပျောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့မြင်းကို ဝင်တိုက်သည့် မြင်းမှာ နံဘေးစွန်းမှ မြင်းဖြစ်၍ သူကံကောင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မြင်းအုပ်ကြီးက သူ့ညာဘက်မှ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ သူ့လက်မောင်းကို မြင်းခွာ ရှုပ်ထိသွားသည်။ အနိုင်နိုင် ကြိုးစားထပြီး တိတ်တိတ် ကလေး ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မြင်းခွာသံ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားပြီ။ တဲကို အရုဏ်တက်ချိန်တွင်မှ ပြန်ရောက် လာသည်။

မေလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဒွန်ပြည်နယ် ဥက္ကဋ္ဌ ခရစ်နှစ်နှစ်သည် နိုင်ငံခြားရေးရာဌာနမှူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အာဖရိကန် ဘိုဂါယက်စကီ၊ ဒွန်ပြည်နယ် စစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်မှူးကြီး ကစ္စလော့ဗ်၊ ကူဘန်ခေါင်းဆောင် ဖီလီမိုနော့ဗ် စသူတို့နှင့်အတူ မီးသဘောဖြင့် မန်နစ်ချ်စကား သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ပြည်နယ်ဥက္ကဋ္ဌသည် ဆိပ်ကမ်းကပ်ရန် အလုပ်ရှုပ်နေကြသော သဘောသားများကို ပျင်းတိပျင်းတွဲပုံစံဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် စောင့်ကြိုနေသော လူအုပ်ကြီးဆီသို့ သူတို့ ဆက်လျှောက်သွားကြသည်။ ကောင်းကင် တစ်ခုတွင် ထိုနေ့က မှိုင်းမှုန်ပြာဝေလျက် ရှိသည်။ ဒွန်မြစ်သည်ပင် မပြာစဖူး ပြာလဲ့လဲ့မိုးတိမ် တို့၏ အပြာရောင် ဟပ်နေသည်။ ပြီးတော့ နေလှန်း ဆားအနံ့၊ မြက်ခြောက်နဲ့ ရောနှောကာ လေထုထဲတွင် သင်းပျံ့နေ၏။ လူအုပ်ကြီးထဲမှ တီးတိုးသံများ ထွက်နေသည်။ ဌာနေ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများအား မြို့လယ်ပန်းခြံသို့ ကားဖြင့် ခေါ်သွားကြသည်။ နောက်တနင်္ဂနွေအကြာတွင် ဒွန်ပြည်နယ် အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်များနှင့် အပျော်တမ်းတပ် ကိုယ်စားလှယ်များ မြို့နယ်ခန်းမတွင် အစည်းအဝေး စကြသည်။ အပျော်တမ်း တပ်ဘက်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒင်နီကင်နှင့် စစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အလက်ဆီယက်ဗ် တို့အပြင် ဗိုလ်မှူးကြီး ရန့်စ်ယန်စကီ နှင့် အီဗဲတို့ ပါဝင်ကြသည်။

အစည်းအဝေးမှာ အေးစက်စက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ခရစ်နှစ်နှစ်က ထုံးစံအတိုင်း ဟန်အပြည့်၊ မာန်အပြည့်၊ အလက်ဆီယက်ဗ်က အားလုံးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထိုင်သည်။ ပြည့်တင်းနေသည့် မျက်နှာကြီးကို စားပွဲပေါ် လက်တဖက်ဖြင့်ထောက်ပြီး ဆက်ထိုင်နေသည်။ ကားလမ်းခရီးကြောင့် တကိုယ်လုံး နာနေသည်။ အရွယ်ထောက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပို၍ပင်ပန်းနေသည်။ ရှုပ်ထွေးနေသည့် အခြေအနေကြောင့် စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကြေ ဖြစ်နေ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး ရန့်စ်ယန်စကီက ကစ္စလော့ဗ်၏ အကူအညီဖြင့် မြေပုံချပ်ကြီးကို စားပွဲပေါ်တွင် ဖြန့်နေသည်။ ရိုမန်နော့စကီက သူတို့ဘေးတွင် ရပ်ပြီး မြေပုံ ထောင့်စွန်းများကို ပင်အပ်ကလေးများဖြင့် ဖောက်ပြီး လိုက်ဖိနေသည်။ ဘိုဂါယက်စကီက ပြတင်းပေါက်ဘောင်တွင် မှီပြီး အလက်ဆီယက်ဗ်၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့် မျက်နှာကြီးကို ကရုဏာ သက်စွာ လှမ်းကြည့်နေသည်။

“အင်း ... တော်တော်အိုစာသွားပြီပဲ”ဟု စိတ်ထဲက တွေးနေသည်။ အားလုံး နေရာယူလို့မှ မပြီးခင် ဒင်နီကင်က ခရစ်နှစ်နှစ်ကို ကြည့်ပြီး မကျေနပ်ချက်တွေနှင့် ဈေးဦးဖောက်တော့သည်။

“ခင်ဗျားကို အစည်းအဝေး မစခင် ပြောပါရစေ၊ ဘာတိတ်စံကို သိမ်းနိုင်ဖို့ တပ်တွေ အရွှေ့အပြောင်း လုပ်တယ် ဆိုတာ ကြားတော့ ကျုပ်တို့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်တောင်ပံကနေ ဂျာမန် စစ်ကြောင်းထိုးမယ်လို့ ခင်ဗျား တွက်ထားတယ်၊ ကျုပ် တခုမေးပါရစေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ နံပါတ်တစ် ရန်သူ ဂျာမန်တွေနဲ့ ညှိနှိုင်းခဲ့သလား၊ မဟာမိတ်တွေက ကျုပ်တို့ကို အကူအညီပေးမယ့်အကြောင်း ခင်ဗျားကို သတင်းပို့ပြီးပြီနော်၊ အပျော်တမ်းတပ်အနေနဲ့ ဂျာမန်နဲ့ ပေါင်းတာကို ရုရှားနိုင်ငံကို ရောင်းစားတယ် လို့ပဲ မြင်တယ်၊ ဒွန်ပြည်နယ်အစိုးရလည်း အဲဒီအတိုင်း မြင်တယ်၊ အဲဒီကိစ္စ ခင်ဗျား ဖြေရှင်းချက်ပေးပါ”

ဒေါသဖြစ်နေသည့် ဒင်နီကင်က မျက်ခုံးရှုံ့ပြီး အဖြေစောင့်နေသည်။

ခရပ်စ်နော့ဗ်က ဟန်ကိုယ့်ဖို့ပုံစံဖြင့် ဣန္ဒြေမပျက် ထိန်းထားသည်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းနှစ်ဖက် မသိမသာ လှုပ်နေသည်။ သို့သော် ဣန္ဒြေမပျက် သူ ပြန်ပြောနိုင်၏။

“ဒီလိုရှိပါတယ်၊ အခြေအနေက ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ရောက်လာပြီး ဟန်ချက်ညီဖို့ ကြိုးစားနေရတဲ့ အခါမျိုးမှာ ရန်သူလည်း မိတ်ဆွေဖွဲ့သင့် ဖွဲ့ရပါတယ်၊ ဒွန်ပြည်နယ် အစိုးရရဲ့ လူငါးသန်းကို ဘယ်သူမှလာပြီး အကာအကွယ်ပေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့မှာ ကော့ဆက် အများစုရဲ့ ဆန္ဒနဲ့အညီ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ကာကွယ်ဖို့ ရွေးချယ်ခွင့် ရှိပါတယ်”

အလက်ဆီယက်ဗ် က မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် မနည်းသည်းခံပြီး နားထောင်နေရသည့်ပုံ ပေါ်နေသည်။ ခရပ်စ်နော့ဗ် က ဘိုဂါယက်စကီကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူက စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်နေရင်း စကားဆက်သည်။

“လက်ရှိအခြေအနေအရကြည့်ရင်တော့ လူကြီးမင်း ပြောသွားတာတွေက ယုတ္တိဗေဒနဲ့ ယှဉ်သလိုလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူကြီးမင်းဟာ တိုင်းပြည်အပေါ် သစ္စာဖောက် တယ်ဆိုတာ ဝန်ခံသွားတာပဲ၊ တိုင်းပြည် အပေါ်တင်မကဘူး၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ မဟာမိတ်တွေ အပေါ်မှာလည်း သစ္စာဖောက်ရာ ရောက်တာပဲ၊ လူကြီးမင်း သိပြီးသား ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်၊ အပျော်တမ်း တပ်တွေ အတုံးအရုံး ကျဆုံးရတာဟာ ဂျာမန်အမြောက်ဆန်တွေကြောင့်ပါ”

“ရှင်းအောင်ပြောပါ၊ မတူတဲ့အခြေအနေကို သီးခြားခွဲပြောပါ၊ ဂျာမန်တွေဆီက စစ်လက်နက်ပစ္စည်းတွေ လက်ခံ ရယူတဲ့ကိစ္စမှာ ကျုပ်နဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ပါဘူး”

ဒင်နီကင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ပခုံးတွန့်ပြသည်။ ခရပ်စ်နော့ဗ်က မိန့်ခွန်းကို သေသေသပ်သပ် လှလှပပ နိဂုံးချုပ်သွားသည်။ သူသည် ဒင်နီကင်

သိထားသည့် သြစတြီးယား ဂျာမန်ရှေ့တန်းမှ ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မဟုတ်တော့ကြောင်း အလေးအနက်ထား ပြောကြားသွားသည်။

ခရစ်နှစ်နှစ် မိန့်ခွန်းပြောပြီးတော့ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဒင်နီကင်က ပါးနပ်စွာဖြင့် အကြောင်းအရာ ပြောင်းပစ်သည်။ ဒွန်နှင့် အပျော်တမ်းတပ်များ တပ်မမှူးတယောက်တည်းအောက်တွင် ထားပြီး ပူးပေါင်းဖို့ ပြဿနာကို ဆွေးနွေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် နိုင်ငံရေး လုပ်မည်ဆိုလျှင် အစိုးရအလုပ်မှ နုတ်ထွက်ပေးဖို့ ဦးတည် ဆွေးနွေးသည်။

ခရစ်နှစ်နှစ်က တိုက်ရိုက် အဖြေမပေးဘဲ ဇာရစ်ဆင်²⁰ ကို တိုက်ရန် နှစ်တပ်ပေါင်းဖို့လိုကြောင်း၊ ယင်းမြို့မှာ သေနင်္ဂဗျူဟာအရ မည်မျှ အရေးပါကြောင်းများ ဆွေးနွေးသည်။ ပြီးတော့ ယူရယ်လ်ဒေသခံ ကော့ဆက်များနှင့် ဆက်သွယ်ထားဖို့ လိုကြောင်းများလည်း တင်ပြသွားသည်။

ပြီးတော့ တိုတိုတုတ်တုတ်နှင့် အမြင်ချင်း ဖလှယ် ကြသည်။

“ဇာရစ်ဆင်ကို ကျုပ်တို့ရဖို့ ဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ပြောစရာတောင် မလိုပါဘူး။”

“အပျော်တမ်းတပ်တွေ ဂျာမန်ကို တိုက်ရမယ်၊ ကူဘန်ကို မရမချင်း ဇာရစ်ဆင်ကို တိုက်ဖို့ ကျုပ် ကန့်ကွက်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဇာရစ်ဆင်ကို ရဖို့က သိပ်အရေးကြီး နေတယ်လေ၊ ဒွန်စစ်တပ်နဲ့ ပြည်နယ်အစိုးရက လူကြီးမင်း ရဲ့ အကူအညီ ယူဖို့ ကျွန်တော့်ကို ဖိအားပေးနေတယ် ခင်ဗျ”

“ကျုပ်ထပ်ပြောမယ်၊ ကူဘန်ကော့ဆက်တွေကို ကျုပ် မောင်းမထုတ်နိုင်ဘူး”

“ဇာရစ်ဆင်ကို တိုက်တော့မှ တပ်ပေါင်းဖို့ စဉ်းစားနိုင်မယ်”

အလက်ဆီယက်ဗ်က သဘော မတူဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေကို မောင်းမထုတ်နိုင်ဘဲ ကူဘန်ကော့ဆက်တွေက သူတို့နယ်မြေထဲကနေ တလက်မတောင် ခွာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အပျော်တမ်းတပ်က အားလုံးပေါင်းမှ နှစ်ထောင့်ငါးရာပဲ ရှိတာ၊ သုံးပုံ တပုံက ဒဏ်ရာရထားတယ်၊ ဖျားနာနေ ကြတယ်”

ဟင်းပွဲ မည်မည်ရရ မရှိသည့် ထမင်းဝိုင်းတွင် သူတို့ ဆက်ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မည်သည့် သဘောတူညီချက် တမျိုးမျိုးမျှ မရကြ။ ဗိုလ်မှူးကြီး

ရန်နံ့ယန်စကီက ချက်ပြည်နယ်ထဲမှ မားကော့ဗ် မြို့သားတွေအကြောင်း ဟာသနောပြီး ပြောနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တင်းမာမှုများ လျော့ကျလာသည်။ စားသောက်ပြီး ကြတော့ ဆေးလိပ်သောက်ခန်းသို့ အရာရှိများ ပြောင်းထိုင်ကြသည်။ ဒင်နီကင်က ရိုမန်နော့စကီ၏ ပခုံးကို ပုတ်ပြီး ခရစ်နှစ်နှော့ဘက် စွေကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကိုယ်သူ နပိုလီယံလို့ ထင်နေတယ်၊ ခပ်တုံးတုံးပါ”

ရိုမန်နော့စကီက ပြုံးဖြဖြနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“စစ်သားက ဘုရင်ရူး ရူးနေတာပါကွာ၊ သူ့မှာ ဟာသလည်း တကွက်မှ မရှိဘူး”

ဤသို့ဖြင့် လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။ ကိုယ်စီ မနှစ်မြို့စွာဖြင့်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဒွန်ပြည်နယ် အစိုးရနှင့် အပျော်တမ်း တပ်များ၏ ဆက်ဆံရေး ပိုဆိုးလာတော့သည်။ ဂျာမန်ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီသို့ ခရစ်နှစ်နှော့ဗ် ရေးသည့် စာကြောင့် အပျော်တမ်းတပ်များ ဒေါသူပုန် ထကုန်တော့သည်။ ဆေးရုံတက်နေသည့် နာလန်ထ ရဲဘော်တွေက ခရစ်နှစ်နှော့ဗ်၏ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး တို့၊ ကော့ဆက်ယဉ်ကျေးမှု ပြန်လည်ထုတ်ဖော်ရေး တို့ကို ရယ်သွမ်းသွေးကြသည်။ “အုပ်ချုပ်စရာ တိုင်းပြည် မရှိသည့် ဘုရင်” ဟု နောက်ပြောင်ကြသည်။ ဒွန် ပြည်နယ် အစိုးရကို “ဂျာမန်တို့အား ဖျော်ဖြေနေရသည့် ကြေးစားပြည့်တန်ဆာအစိုးရ”ဟု ဝေဖန်ကြသည်။

“ဒွန်အစိုးရက ပြည့်တန်ဆာဆိုရင် အပျော်တမ်းတပ်က ပြည့်တန်ဆာမ စွန့်ကြတဲ့ စားကြွင်းစားကျန်ကို စားနေတဲ့ ကြောင်ပဲ” ဟု ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒင်နီဆော့ဗ်က တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

ဤသည်မှာ အပျော်တမ်းတပ်တို့၏ ဒွန်ကော့ဆက်များအပေါ် မှီခိုနေရသည့် အဖြစ်ကို သရော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ဒွန်ကော့ဆက်တို့သည် ဂျာမန်တို့၏ အထောက်အပံ့ခံ ဘဝကို ရောက်နေလေပြီ။

အပျော်တမ်းတပ်တို့၏ နောက်တန်းဖြစ်သည့် ရော့စတော့ဗ်နှင့် နီဗိုချာကက်စ်မြို့များတွင် စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သားများ ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့သည်။ အမျိုးမျိုး လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြသည့် နယ်ခံ အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ပေါင်းကာ အသိအကျွမ်းတွေ၊ အမျိုးတွေနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး စီးပွားရှာကြသည်။ အချို့က အကြံအဖန်ဖြင့် ဒဏ်ရာရသည်ဆိုကာ ဆေးရုံတက်ပြီး ရေသာခိုနေကြသည်။ သူရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသည့် ရဲရဲတောက် စစ်သည်တွေက ရှေ့တန်းတွင် ရန်သူကျည်သင့်ပြီး သေကြရသည်။ အချို့ တိုက်ဖို့ကြရောဂါဖြင့် အသက်ဆုံးကြရသည်။ ရှင်ကျန်သူများက တော်လှန်ရေး ကာလအတွင်း အကျင့်တွေ ပျက်ကုန်ကြသည်။ အရာရှိများက

ဘော်လံရှိဗစ်တွေနှင့် တွေ့လျှင် ခွေးပြေးဝက်ပြေး ထွက်ပြေးကြပြီး တပ်ဖြူများဆီသို့လည်း မကူးဘဲ ရုရှားပြည်ကြီး၏ အနာဂတ်အကြောင်း ဆွေးနွေးရင်း ကိုယ်ယောင် ဖျောက်နေကြသည်။ သူတို့ သားသမီးများအတွက် နွားနို့ရှာရင်း စစ်အပြီး စောင့်နေကြသည်။

သူတို့အတွက် တိုင်းပြည်ကို ဘယ်သူအုပ်ချုပ် အုပ်ချုပ် အရေးမကြီး။ ဘော်လံရှိဗစ်တွေ အာဏာရရ၊ ခရစ်နှစ်နှစ်ပဲ အောင်ပွဲခံခံ၊ ဂျာမန်တွေပဲ နိုင်နိုင် သူတို့ စိတ်မဝင်စားတော့။ စစ်ကြီး ပြီးဖို့သာ သူတို့အတွက် အဓိက ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း လှိုင်းတွေက တလုံးပြီး တလုံး လှိမ့်တက်လာနေသည်။ ဆိုက်ဘေးရီးယားတွင် ချက်လူမျိုးတွေ ပုန်ကန်နေပြီ။ ယူကရိန်းမှ ဗိုလ်ချုပ် နက်စတာမန်မက်ခ်နီက ဂျာမန်တွေကို အသေအလဲ တိုက်နေသည်။ ရုရှားတနိုင်ငံလုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက် နေပြီ။ စုတ်ပြတ်နေပြီ။

ဇွန်လထဲတွင် ဒွန်ပြည်နယ်တခုလုံး ကောလာ ဟလတွေ လေပွေ့ပွေ့နေသည်။ ချက်တပ်တွေက ဆာရာတော့ဗ်ကို သိမ်းလိုက်ပြီတဲ့။ ပြီးတော့ ဇာရစ်ဆင် နှင့် အက်စထရာခန်ကိုပါ ဆက်သိမ်းပြီး ဗောလ်ဂါမြစ်ရိုး တလျှောက်ကို အရှေ့ပိုင်းစစ်မျက်နှာဖွင့်ပြီး ဂျာမန်တွေကို တိုက်ထုတ်မည်တဲ့။ ယူကရိန်းရှိ ဂျာမန်တွေက အပျော်တမ်းတပ်မှ အရာရှိတွေ ကို ရုရှားထဲက ထွက်ဖို့ လမ်းဖွင့်ပေးထားသည်.. စသည်.. စသည်ဖြင့်။

အရှေ့ပိုင်းစစ်မျက်နှာ ဟူသည့် သတင်း ကြားသည်နှင့် ဂျာမန်တွေ အလန့်တကြား ဖြစ်ကုန်သည်။ ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ဒွန်ပြည်နယ်သို့ ဗိုလ်မှူး ဗွန်ကိုကင်ဟော်စန်၊ ဗွန်စတက်ဖနီ၊ ဗွန်ရှလေနစ်တို့ ပါဝင်သည့် ဂျာမန် စစ်ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ နို့ဗိုချာကက်စ် သို့ ရောက်လာသည်။

သူတို့အဖွဲ့ကို ပြည်နယ်နန်းတော်တွင် ပြည်နယ် ဥက္ကဋ္ဌ ခရစ်နှစ်နှစ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘိုဂါယက်စကီ တို့က ကြိုဆိုသည်။

ဗိုလ်မှူး ကိုကင်ဟော်စန်က ဆွေးနွေးရာတွင် ဂျာမန်တို့အနေဖြင့် ဒွန်စစ်တပ်ကို မည်သို့ ကူညီခဲ့ ကြောင်း၊ ဘော်လံရှိဗစ်များကို တိုက်ရာတွင် စစ်ရေး အကူအညီတွေ မည်ပုံပေးခဲ့ကြောင်း၊ ရှေ့တန်းနယ်မြေများ တည်ငြိမ်မှုအတွက် မည်ကဲ့သို့ ကူညီခဲ့ကြောင်းများ ပြောကြားပြီး အကယ်၍ ချက်တို့က ဂျာမန်ကို တိုက်လျှင် ဒွန်ပြည်နယ် အစိုးရအနေဖြင့် မည်သည့် အကူအညီမျိုး ပေးနိုင်မည်လဲ မေးသည်။ ခရစ်နှစ်နှစ်က မိမိတို့အနေဖြင့် တိကျသည့် ကြားနေဝါဒကို ကျင့်သုံး မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒွန်ပြည်နယ်ကို မြေစာပင် အဖြစ်ခံမည် မဟုတ်ကြောင်း ပြောတော့ ဗိုလ်မှူးဗွန်စတက်ဖနီက ပြည်နယ်ဥက္ကဋ္ဌအနေဖြင့် တရားဝင်စာဖြင့် ပြန်ကြားစေလိုကြောင်း ပြောသည်။

ခရစ်နှစ်နှစ်က သူတို့ဆန္ဒအတိုင်း ဂျာမနီဘုရင် ဆီသို့ စာတစောင်
ရေးပေးရသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်လှသော ဘုရင်မင်းတရားအား အမျိုးမျိုး ချီးပဋိး
သံအဖွဲ့တဖွဲ့ လွှတ်လိုက်ပါမည့် အကြောင်း၊ အကြည်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်၏
ဂျာမန် စစ်သားများ အကူအညီများ ရရှိခဲ့ပါကြောင်း၊ ဒွန်ပြည်နယ် စစ်တပ်ကို
လွတ်လပ် သည့် တပ်မတော်တခု အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးပါမည့်အကြောင်း၊
ဒွန်ကျော့ဆက်တို့၏ တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုအတွက် ကူညီပါရန် စသဖြင့် စသဖြင့်။
ထို့အပြင် မိမိတို့ ဒွန် အပျော်တမ်းတပ်များကို အသိအမှတ်ပြုပါရန်၊ ယင်း၏
လွတ်လပ်စွာ ရပ်တည်မှုကို အကူအညီပေးပါရန်၊ မိမိတို့၏ ကုန်သွယ်ရေးနှင့်
စက်မှုလုပ်ငန်းများ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုများကို ဆိုဗီယက် ရုရှားအနေဖြင့်
လျော်ကြေးပေးဖို့ မော်စကိုအား ဖိအားပေးပေးပါ ရန်များလည်း ပါရှိသည်။

ယင်းတို့အပြင် ဒွန်ပြည်နယ်တွင် ပိုလျှံနေသော သားငါး၊ သီးနှံ၊ ဂျုံ၊
သားရေ၊ သိုးမွေး စသည်တို့ကို ဂျာမန်တို့အား သယ်ယူခွင့်ပေးပါမည့်
အကြောင်းများလည်းပါသည်။ သည်အတွက် ဂျာမန်တို့အနေဖြင့်
ဒွန်ပြည်နယ်အား စက်မှုလယ်ယာ နည်းပညာများ၊ စက်ပစ္စည်းများ၊
အထည်အဝတ်နှင့် သိုးမွေးထည်များ လျှပ်စစ်နှင့် စက်ရုံတည်ဆောက်ရေးများ
အကူအညီ ပေးပါမည့် အကြောင်းများ ..စသည်..စသည်တို့ ပါဝင် လေသည်။

ဆောင်းရာသီထိုးစစ်တွင် ယူဂျင်းလစ္စနစ်စကီ ဒဏ်ရာ နှစ်ခါရသည်။ သို့သော် အပြင်းအထန် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲများ ဆက်လက် ဆင်နွှဲလျက်ပင်။ သို့သော် မေလထဲရောက်တော့ နိဗ္ဗိချာကက်စ်တွင် စစ်နားချိန်၌ နေမကောင်း ဖြစ်လာတော့သည်။ ဆေးခွင့် နှစ်ပတ်ရသည်။ အိမ်ကို ပြန်ချင်လှပြီ။ သို့သော် နိဗ္ဗိချာကက်စ်တွင်ပင် ဆက်နေနေ လိုက်သည်။ ခရီးဝေးသွားဖို့ သူ အချိန်ကုန်မခံနိုင်သေးပေ။ သူနှင့်အတူ ခွင့်ရသည့် ဗိုလ်ကြီး ဘိုးရစ်ဂိုချာကော့ဗ်က မြို့ခံ။ သူနှင့်အတူ လာနေဖို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ သားသမီး မရှိဘူး၊ ကိုရင် လာနေရင် မိန်းမက ဝမ်းသာမှာ၊ ကိုရင်အကြောင်း စာရေးတိုင်း ထည့်ရေးတယ်လေ” ဟု ပျူပျူငှာငှာ ပြောသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဘူတာရုံနားမှ လုံးချင်းအိမ် ကလေးတလုံးဆီသို့ သူတို့နှစ်ယောက် မြင်းကိုယ်စီနှင့် ရောက်လာ ခဲ့ကြသည်။

“အဲဒါ ကျွန်တော့်အိမ်ပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို မြင်းပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး အိမ်ဝင်းထဲသို့ ပြေးချသွားသည်။ အိမ်ကလေးထဲတွင် စစ်သား ချွေးနံ့ လှိုင်သွားသည်။

“အိုလ်ဂါ... အိုလ်ဂါ... မင်း ဘယ်မှာလဲ”

သူ အော်ခေါ်တော့ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး မီးဖိုဆောင်မှ ပြေးထွက်လာသည်။

“ပန်းခြံထဲမှာ ဟုတ်လား၊ လာဖို့ လစ္စနစ်စကီ”

ပန်းခြံထဲတွင် ပန်းသီးပင်ရိပ်တို့ဖြင့် အေးမြနေသည်။ လေထဲတွင် ပျားရည်နံ့က သင်းတပျံ့ပျံ့၊ အဝါရောင်ဂါဝန် ဝတ်ထားသည့် အရပ်မြင့်မြင့် အမျိုးသမီးတယောက် သူတို့ဆီ လျှောက်လာသည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ဖိလျက် အံ့ဩထိတ်လန့်နေသည့် ပုံစံ။ ပြီးမှ လက်နှစ်ဖက် ရှေ့ဆန့်ပြီး ပြေးချလာသည်။ ယောက်ျားလုပ်သူ၏ ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်လာပြီး ခြေဖျားထောက်ကာ လည်ပင်းကို တွဲခိုထားလိုက်ပြီး ဖုန်ဒုတက်နေသည့် လင်တော်မောင်၏ မျက်နှာ၊ နဖူး၊ ပါးနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့ကို အငမ်းမရ နမ်းနေတော့သည်။

လစ္စနစ်စကီက ကိုင်းမပါသည့် ကြိုးတပ်မျက်မှန်ကို ဖြုတ်ပြီး သုတ်ရင်း

တယောက်တည်း ကျိတ်ပြုံးနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပန်းစုံနံ့သင်းလျက်။

အိုလ်ဂါက သူ့ယောက်ျားကို နမ်းလို့ ဝမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဝေ့ကြည့်သည်။

“အိုလ်ဂါ ဒါ အစ်ကို့မိတ်ဆွေ ယူဂျင်း လစ္စနစ်စကီ”

“လစ္စနစ်စကီ၊ ဟုတ်လား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊
ယောက်ျားက ရှင့်အကြောင်းတွေ စာထဲမှာ အမြဲ ထည့်ရေးတယ်”

အမျိုးသမီးက ပြုံးရယ်နေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး
ပြောသည်။

သုံးယောက်သား အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဂိုချာကော့ဗ်က
အမွေးရှည်ရှည်၊ ညစ်ထပ်နေသည့် လက်ကြီး တဖက်ဖြင့် သူ့ဇနီး၏
ခါးကျဉ်ကျဉ်ကလေး ကို ဖက်လျက်။ မျက်စိပသာဒ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်သည့်
မြင်ကွင်းဟု လစ္စနစ်စကီ ထင်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏ အသားအရေက
ပိုးသားလို နုနုနယ်နယ်၊ ပါးပြင်က နှင်းဆီသွေး၊ ရင်သားအစုံက
ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား၊ ဝတ်စုံက အသားခပ်ပါးပါးမို့ ချိုချိုကလေးကို အတိုင်းသား
မြင်နေရသည်။ ဂိုချာကော့ဗ် ကတော်က သူ့ကို မျက်လုံး ပြာကြီးများဖြင့်
မကြာခဏ လှမ်းကြည့်သည်။ အကြင်နာနှင့် ခင်မင်မှုကိုပြသည့် အကြည့်မျိုး။
ညစာဝိုင်း တွင် လစ္စနစ်စကီက သူငယ်ချင်း၏ အမျိုးသမီးကို အကဲခတ်သည်။
သုံးဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်၍ သူ့အလှမှာ ညှိုးရော်စ ပြုနေပြီ။ သို့သော် လှုပ်ရှားမှု
သွက်လက်ဆဲ၊ အမူအရာ ဖျတ်လတ်ဆဲ။ ဟာသဉာဏ် အပြည့်ဖြင့်
အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ဆဲ။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး အလှကြွယ်နေဆဲ။ မိန်းမဆို၍ နှစ်လအတွင်း
ညစ်ညစ် နွမ်းနွမ်း ရှေ့တန်းဆေးရုံဆရာမ တွေသာ မြင်ဖူးခဲ့သော
လစ္စနစ်စကီ၏ မျက်လုံးထဲတွင် အိုလ်ဂါသည် နတ်မိမယ် တမျှ
လှပတင့်တယ်၍နေလေသည်။ သူမေးသမျှ မေးခွန်းတွေ ဖြေရင်း မျက်တောင်
စင်းလာသဖြင့် အိပ်ရာဝင်လိုက်ရတော့သည်။

(၂)

မိန်းမူးဖွယ်ရာ နေ့ရက်များ တရက်ပြီး တရက် ကုန်ဆုံးလျက်
ရှိလေသည်။ လစ္စနစ်စကီသည် မနူးမနပ် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို မောင်းထုတ်ပြီး
စိတ်ထိန်းနိုင်သွားသည်။ ဂိုချာကော့ဗ်လင်မယားကလည်း သူ့ကို
ဧည့်ဝတ်ကျော်ရုံသာ ဆက်ဆံကြသည်။ အခန်းပြင်စရာရှိသည်ဆို၍ သူတို့နှင့်
ကပ်လျက်အခန်းမှ အိမ်၏ အစွန်ဆုံးအခန်းသို့ ပြောင်းပေးသည်။ သူတို့

အေးစက်စက် ဖြစ်သွားပုံကို သတိထားမိသော်လည်း ဘယ်ကိုမှ သွားချင်စိတ် မရှိ၍ ပန်းသီးပင်အောက်တွင် အေးအေးလူလူ သွားနေတတ်သည်။ ရံခါတွင်လည်း ကုန်ထုတ်စက္ကူမှ သတင်းစာအပိုင်းများကို ဖတ်နေရသည်။ သူ့ကို ပစ်ထားပြီး သခင်မကိုသာ ဂရုစိုက်နေသည့် သခင်ကို မကျေနပ်သည့် ခွေးကြီးရန်လုံက သူ့နံဘေး လာအိပ်နေတတ်သည်။

မိန်းမသားတို့၏ အသိစိတ်ဖြင့် ဧည့်သည်၏ စိတ်အနေကို အိုလ်ဂါ ခန့်မှန်းနိုင်လေသည်။ တနေ့တွင် သုံးယောက်သား မြို့ထဲမှ လမ်းလျှောက်ပြန်လာရာ အိမ်နားရောက်မှ ဂိုချာကော့ဗ်က အသိစစ်ဗိုလ်တယောက်နှင့် တွေ့ပြီး ရပ်စကားပြောနေသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း အိမ်ဘက်ကို ဆက်လျှောက်လာခဲ့ ကြသည်။ လစွနစ်စကီက သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းတွဲလာတော့ အိုလ်ဂါ လန့်သွားသည်။

“ဘာလို့ သူများကို စိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

အိုလ်ဂါက မေးသည်။ သူ့လေသံက ခုတော့ ခပ်ရွှင်ရွှင်။ ဤတွင် လစွနစ်စကီက ခေါင်းငုံ့ပြီး ပြုံးစိစိနှင့် ကဗျာတပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုး ကောက်ရွတ်သည်။

“မိန်းမူးဖွယ်ရာ၊ သူ့အနားမှာကွယ်

ရင်ဝယ် တသိမ့်သိမ့်

ဝတ်ရုံလွှာပါးကို ဖောက်ထွင်းကြည့်ဖို့ ကြိုးစား

ပသာဒအာရုံများ ပဉ္စလက်ကမ်းခြေသို့ ရောက်သွား

ဟိုးအဝေးမှာ မှိန်ဖျော့ဖျော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း

အလင်းတန်းများ...”

အမျိုးသမီးက သူ့လက်ကို အသာရပ်ပြီး ခပ်ရွှင်ရွှင် လေသံဖြင့်-

“ဪ ... ယူဂျင်းရယ်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်၊ အိုလ်ဂါ အဲလိုမျိုး အညှာမလွယ်တတ်ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်း ဆက်ဆံရေး ကလေး မပျက်အောင် နေကြရအောင်နော်၊ စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ကွယ်၊ နော်... ပေး... သူများကို လက်ပြန်ပေး”

လစွနစ်စကီက ဟန်ကိုယ့်ဖို့ သဘောဖြင့် ပေါ့သွားအောင် ရယ်သွမ်းသွေးကာ လျှောချလိုက်သည်။ သူတို့ကို ဂိုချာကော့ဗ် မီလာတော့ အိုလ်ဂါက ဣန္ဒြေ မပျက်။ ယူဂျင်းလစွနစ်စကီက နှုတ်ပိတ်လျက်။ စိတ်ထဲကမူ

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်သရော်နေလေသည်။ ရင်ထဲ၌မူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေ၏။

သူတို့ ခွင့်ရက်များ ကုန်ဆုံးကြတော့မည်။ အပျော်တမ်းတပ်များ ထိုးစစ်တခု ဆင်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ကူဘန်သို့ ချီတော့ သူတို့နှစ်ယောက် စစ်ကြောင်းနှင့် ပါသွားသည်။

အိုလ်ဂါက မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းအစုံက ပြီးလျက်။ သည်ပုံရိပ်သည် လစွနစ်စကီနှင့် တောက်လျှောက် ကပ်ပါလာလေတော့သည်။ မဖော်ပြနိုင်သော ရင်တွင်းလျှို့ဝှက်ချက် တခု စွဲနေလေ တော့သည်။

ဇွန်လထဲတွင် တိုက်ပွဲတွေ စသည်။ ပွဲဦးထွက် စစ်မြေပြင်တွင်ပင် ဂိုချာကော့ဗ် ဗုံးဆန်မှန် လေတော့သည်။ တနာရီအတွင်း သူ့ကို လှည်းပေါ် တင်ပြီး နောက်တန်းသို့ ပြန်ပို့ကြရသည်။ လှည်းပေါ်တွင် သူက လစွနစ်စကီကို ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မသေနိုင်ပါဘူးနော်၊ သူတို့ ချက်ချင်း ခွဲကြမှာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ကလိုရီဖောင်း ကုန်နေတယ် ကြားတယ်၊ ယူဂျင်း ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်လဲ ဟင်...၊ ဒီအတိုင်း အသေမခံချင်သေးဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် မရှိရင် အိုလ်ဂါကို စောင့်ရှောက်ပါဗျာနော်၊ သူရော ကျွန်တော်ပါ ဆွေမျိုးရင်းချာ မရှိကြဘူးလေ၊ ခင်ဗျားဟာ သိပ်ရိုးသားတဲ့ လူတော် တယောက်ပါ၊ သူ့ကို လက်ထပ်ပါနော်၊ ခင်ဗျား မငြင်းဘူး မဟုတ်လား ယူဂျင်း”

ယူဂျင်းကို သူ စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများကမူ မုန်းတီးမှုအပြည့်။ မုတ်ဆိတ်တွေအောက်မှ ပါးပြင် တွန့်သွားသည်။ ရင်ဘတ်မှ စီးထွက်နေသည့် သွေးတွေကို ရွံ့တွေ ပေနေသည့် လက်ဖြင့် အုပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် လျက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ကတိပေးပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ကတိပေးပါ ယူဂျင်း၊ သူဟာ မိန်းမကောင်း မိန်းမမြတ်တယောက်ပါဗျာ၊ တူရဂိုမိရဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက မိန်းကလေးမျိုးပါဗျာ၊ ဒီခေတ်မှာ သူလို မိန်းကလေးမျိုး သိပ်ရှားသွားပြီ ယူဂျင်း၊ ခင်ဗျား တခုခု ပြောလေဗျာ၊ ဘာလို့ ငြိမ်နေတာလဲ”

“ကတိပေးပါတယ် ဘိုးရစ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျား သွားတော့၊ ဝှံ့ဒ်ဘိုင်”

နောက် နှစ်ရက်အကြာတွင် သူ ဆုံးသွားသည်။

တိုက်ပွဲတွေ ဆက်ဖြစ်နေသည်။ ယူဂျင်း ရှေ့တန်းသို့ နှစ်ကြိမ် ထွက်ရသည်။ တတိယအကြိမ် ထိုးစစ်တွင် သူတို့တပ်ရင်း ရှေ့ဆုံးက တက်ရသည်။ ဂေါ်ပြားကို ခေါင်းပေါ်ထောင်၊ ရိုင်ဖယ်ကိုလွယ်ပြီး ဂျုံခင်းထဲကို ယူဂျင်း ဖြတ်ပြေးသည်။ ရန်သူကျည်ဆန်က သူ့ဂေါ်ပြားကို ဝှမ်းခနဲ လာမှန်သည်။ သူ ပျော်သွားသည်။

“ပစ်ဟော့..ဂေါ်ပြားထိတာ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

သူ အော်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ နောက်ကျည်ဆန် တတောင့်က သူ့လက်မောင်းတဖက်ကို ဖဲ့ယူသွား လေတော့သည်။ ဂေါ်ပြားကို ပစ်ချပြီး ရိုင်ဖယ်ကို လွယ်ကာ သူ ဇွတ်ပြေးသည်။ သို့သော် သေနတ်ပစ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့။ ပေါင်ကို နောက်တချက် ထပ်မှန်တော့ သူ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် လောကကြီး မှောင်အတိကျ သွားလေတော့သည်။

နောက်တန်းဆေးရုံတွင် လက်ဖြတ်လိုက်ရသည်။ ပေါင်မှ ဗုံးဆန် အစအနတွေကို ခွဲထုတ်ပေးကြသည်။ နောက်တန်းတွင် နှစ်ပတ်လုံးလုံး သေကောင်ပေါင်းလဲ ဝေဒနာခံရပြီးမှ နိဗ္ဗိချာကက်စ်သို့ ပို့ပေးသည်။ တလ လုံးလုံး ဆေးရုံ ဆက်တက်နေရသည်။ အိုလ်ဂါက အမြဲလာကြည့်သည်။ ယောက်ျားအတွက် ပူဆွေးခြင်း သောက ဝတ်စုံနက်ကို ဝတ်ထား၏။ မျက်လုံးတွေက လေးနက်စွာ ရီဝေနေသည်။

လစ္စနစ်စကီက ဖြူဖျော့ဖျော့ဖြစ်နေသည့် သူ့ မျက်နှာကလေးကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း လှမ်းကြည့်နေသည်။ အတွင်းတွင် လက်မရှိသည့် အင်္ကျီလက်မောင်း တဖက်ကို စောင်အောက်တွင် ဝှက်ထားသည်။ အိုလ်ဂါ က စိတ်မပါ လက်မပါပုံစံဖြင့် သူ့ယောက်ျား ကျဆုံးပုံ ကို အသေးစိတ်မေးသည်။ လစ္စနစ်စကီက ပြောပြတော့ ငေးတိငေးငိုင်ပုံစံဖြင့် နားထောင်သည်။ သူ့မျက်လုံး အစုံက လူနာ၏ခုတင်ကို လေ့လာနေသလို ဝေဝေကြည့်နေသည်။

ဆေးရုံမှ ဆင်းပြီး မကြာခင် ယူဂျင်းလစ္စနစ်စကီက သူ့ဆီ လာတွေ့သည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ရိတ်ပြီး သေသေသပ်သပ် ဝတ်စားသွားသည်။ အင်္ကျီလက် တဖက်ကတော့ တွဲလောင်း။ မျက်နှာပူပူဖြင့် သူ စကား စသည်။

“သူ့အသက် မကုန်ခင် ဘိုးရစ်က ကိုယ့်ကို မှာသွားတယ် အိုလ်ဂါ၊ ကတိလည်း တောင်းတယ်၊ မင်းကို စောင့်ရှောက်ဖို့လေ”

“ကျွန်မ သိပါတယ် ယူဂျင်း၊ အကယ်၍ သူ တိုက်ပွဲမှာ ကျရင် အဲဒီအတိုင်း လုပ်ရမယ်လို့ ကြိုပြောထားတယ်”

“သူ့ဆန္ဒကတော့... အင်း.. အဲဒီအတိုင်းပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအနေနဲ့ ဒုက္ခိတ လက်ပြတ်တယောက်ကို လက်တွဲ နိုင်ပါ့မလား၊ ကိုယ်ကတော့ မင်းကို ပျော်အောင် ထားဖို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမှာပါ အိုလ်ဂါ”

သူ စိတ်အားငယ်ငယ်နှင့် ပြောနေမှန်း သိသာနေသည်။ အိုလ်ဂါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

“အိုလ်ဂါ စဉ်းစားပြီးပါပြီ၊ အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်စေ ရပါမယ် ယူဂျင်း”

“အဖေမှာ ခြံလုပ်ငန်းရှိတယ်၊ အဲဒီကို သွားပြီး အခြေချကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့လက် ဖြူဖြူနုနုကလေးကို ယူဂျင်း ယူပြီး နှုတ်ခမ်းနှင့် နမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိုလ်ဂါမျက်နှာ ကို မော်ကြည့်တော့ သူ့မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လစွနစ်စကီသည် အိုလ်ဂါ မည်သော ထိုမိန်းကလေးကို စွဲလမ်းစပြုလာသည်။ သူ့ဆီသို့ နေ့တိုင်း သွားလည် သည်။ နတ်သမီးပုံပြင်လို လှပငြိမ့်ညောင်းသော၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ဇာတ်လမ်းကို မြင်ယောင်လာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုထဲက သူရဲကောင်းလို စိတ်ထဲ ထင်လာသည်။ စွဲမက်စရာ ကောင်းသည့် မိန်းမသားတဦး ကောက်ရခြင်းပင်။ အိုလ်ဂါသည် အသုဘကိစ္စအဝဝနှင့် သွားလေသူ အတွက် ဝီစီကိစ္စာ များနေသည်။ ယူဂျင်းက မနာလိုစိတ်ပင် ဝင်ချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။

အဖေဆီသို့ အကျိုးအကြောင်း စာရေးလိုက်သည်။ သူ့စာထဲတွင် နာကြည်းသည့် လေသံနှင့် သရော်သံ စွက်နေသည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး အဖေ။ ဒါပေမဲ့ ဖောက်ပြန်ရေးသမား တွေကို မျိုးဖြုတ်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ လက်တဖက် ကျန်ပါသေးတယ် အဖေ။ ဒါပေမဲ့ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်တော့ သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ် မထင်ဘူး၊ ခရစ်နှစ်နှစ်နဲ့ ဒင်နီကင် ဘယ်တော့မှ ညှိနှိုင်းလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ နှစ်ဖွဲ့စလုံး တဖွဲ့နဲ့ တဖွဲ့ အတွင်းလိုက်စားနေကြတာ။ အကောက်ကြံနေကြတာ။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာခဲ့တော့မယ်။ အဖေကို လက်တဖက်နဲ့ပဲ ကျွန်တော် ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်မယ်။ အဖေနဲ့အတူ အိမ်မှာ ပြန်နေပြီး အခြေအနေ စောင့်ကြည့်မယ်။

ကျွန်တော်ဟာ စစ်သားတယောက် မဟုတ်တော့ဘူး။ လက်ပြတ်ဘဝနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ စစ်ပြန် တယောက် ဖြစ်သွားပြီ

အဖေ။ ပင်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ အားလုံးကို လက်လျှော့
အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ။ ဒီလိုဘဝ ရောက်သွားတာဟာ ကျွန်တော်တော့
အိမ်ထောင်ရေးကြောင့် ဖြစ်မှာပါ။ ခုတော့ ဘဝကို
အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေသွားချင်ပါတော့တယ် အဖေ”

နီဗိုချာကကပ်မမှ မထွက်ခင် အိုလ်ဂျီအိမ်သို့ ယူဂျင်း ပြောင်းလာခဲ့သည်။
အိုလ်ဂျီတယောက် မျက်တွင်းမျက်ချောင် ကျကာ ညှိုးငယ်နေလေသည်။
သူ့အလိုကို လိုက်ရှာပါ၏။ သို့သော် စိတ်ဒဏ်ရာ ရထားသည့် ပုံစံဖြင့်သာ။

ယာဂေါဒ်နီးသို့ ခရီးမထွက်မီတွင် အက်စီနီယာအကြောင်း သူ
စဉ်းစားမိသည်။ နေရောင်ခြည်ကို လက်နှင့် ကာသည့် လူတယောက်၏
အတွေးမျိုး။ သူနှင့် ပတ်သက်သမျှတို့သည် ယူဂျင်းအတွက်
စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ တွေ့ချည်း ဖြစ်နေသည်။ သူနှင့် အပြတ်ဖြတ်မှ
ဖြစ်တော့မည်။

“အင်း...အိုလ်ဂျီ နားလည်ကောင်းပါရဲ့”

ရောက်ရောက်ချင်း သည်ကိစ္စ ပြောရမည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တိခန့်
ဖြတ်ရမည်။

(၄)

ယာဂေါဒ်နီးသို့ လေးရက်ကြာမှ သူတို့ ရောက်ကြသည်။ ယူဂျင်း၏အဖေ
အဘိုးအိုက သူ့ခြံမှ တစ်မိုင် အကွာလောက်အထိ ထွက်လာပြီး
သူတို့ကိုကြိုသည်။ မြင်းရထားကလေးပေါ်မှ သူဆင်းလာပုံကို ယူဂျင်း
သတိထားမိ လိုက်သည်။ ထိုင်ခုံမှ ထတော့ သူခြေထောက်ကို
မနည်းသယ်ယူရသည်။

“အဖေ ဧည့်သည်ကို လာကြိုတာကွ၊ မှန်း၊ သေသေချာချာ
ကြည့်ပါရစေဦး”

အဘိုးအိုက ချွေးမလောင်းအား ပါးကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

ယူဂျင်းက လှမ်းပြောသည်။

“ပါပါ။ ကျွန်တော်တို့ရထားပေါ်တက်၊ ပါပါ
ချွေးမလောင်းနံဘေးမှာထိုင်၊ ကျွန်တော်က ဒရိုင်ဘာနဲ့ ယှဉ်ထိုင်မယ်”

အဘိုးကြီးက အိုလ်ဂျီဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်

မှတ်ဆိတ်တွေကို သုတ်ရင်း သားလုပ်သူကို မသိမသာ အကဲခတ်သည်။

“သားရဲ့ အခြေအနေရော”

“ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ပါပါ”

“ဒဏ်ရာရလာတယ်ဆို”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ”

အဘိုးကြီးက ယူဂျင်း၏ တွဲလောင်းကျနေသော အင်္ကျီလက်တဖက်ကို မကြည့်မိအောင် မျက်နှာလွှဲထားသည်။

“အဲဒါ အကြောင်း မဟုတ်တော့ပါဘူး ပါပါ။ ကျွန်တော် နေသားကျသွားပါပြီ”

ဖအေကြီးက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ။ ခေါင်းတခုလုံး ရှိသေးတာပဲကွာ၊ ဘာပူစရာရှိလဲ၊ သားက ဂုဏ်သိက္ခာ အပြည့်နဲ့ အိမ်ပြန်လာတာပဲ၊ ဟောဒီ အလှကလေး လည်း ပါသေးတယ်”

အဖေ၏ ရှေးဆန်ဆန် ဂုဏ်ပြုစကားကို ယူဂျင်း သဘောကျနေသည်။ အိုလ်ဂါကို ငဲ့ကြည့်ပြီး မျက်လုံးနှင့် မေးလိုက်သည်။ အိုလ်ဂါက ပြန်ပြီးပြသည်။ ယောက္ခမကြီး သူ့ကို သဘောကျသွားပြီဟု သိလိုက်၏။

ရထားက တဖြည်းဖြည်း အတက်လမ်းကို မောင်းလာခဲ့သည်။ ပဲရိုင်းပင်တွေ၊ သစ်နံပင်တွေ တရိပ်ရိပ် ဝေ့လည် ကျန်ရစ်သည်။ ပြီးတော့ ကျီးတအုပ် လမ်းကို ဖြတ်ပြီး ပျံသွားသည်။ အိုလ်ဂါက သူတို့ကို လိုက်ကြည့်ပြီး ပြီးနေသည်။

“ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ တိတ်ဆိတ်နေတာပဲနော်၊ တကယ့် လူမနီး သူမနီး ဒေသပဲနော်”

ဟု အိုလ်ဂါ ပြောတော့ အဘိုးကြီးက မျက်ခုံးပင့်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“တို့ကို သူတို့ လာကြိုတာလေ”

ယူဂျင်းက ဟိုးအဝေးသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ လူတစ်စုကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သို့သော် လူလုံးမကွဲ၊ ဘယ်သူတွေများပါလိမ့်။ တယောက်က အက်စီနီယာ များလား။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ။ ဟုတ်တာပေါ့။ သူမှ သူအစစ်။ အနားရောက်လို့ ရထားဖြတ်သွားတော့ သူ့ကို မျက်စိမျက်နှာပျက်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့ကို ပြုံးပြီးရွှင်ရွှင်နှင့် တွေ့လိုက်ရသောအခါ ယူဂျင်းတယောက် ရင်တွေ တခိုင်းခိုင်းခုန်သွားသည်။ ပြီးတော့ အလုံးကြီး

ကျသွားသလို ပေါ့သွားပြီး ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

အိုလ်ဂါက အက်စီနီယာကို လှမ်းကြည့်ပြီး-“လှလိုက်တာ၊ အဲဒါ ဘယ်သူလဲဟင်”

ယူဂျင်းက ဣန္ဒြေမပျက် ပြန်ပြောသည်။ သူ့အသံ က အေးစက်စက်။

“ကိုယ်တို့အိမ်က အိမ်ဖော်လေ”

(၅)

အိုလ်ဂါသည် ယာဂေါဒ်နီးတွင် လူချစ်လူခင် ပေါသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်လာသည်။ အရင်က ဖြစ်သလို အဝတ်အစားနှင့် လျှောက်သွားနေသည့် အိမ်ဦးနတ်သခင်ကြီးသည် ခေါက်သိမ်းထားသည့် ကုတ်အင်္ကျီအဟောင်းကြီးနှင့် သိုးမွေးဘောင်းဘီကို ထုတ်ဝတ်သည်။ ပရုတ်လုံးနဲ့ တထောင်းထောင်းနှင့်။ ယခင်ကလို မဟုတ်တော့ဘဲ အဝတ်အစားတွင် မဆိုစလောက် ဖုန်ပေနေလျှင်ပင် အက်စီနီယာကို ဆူသည်။ မနက် မနက်တွင် ထုတ်ပေးသည့် ဖိနပ်အရောင် မပြောင်းလျှင် ငေါက်သည်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေကို မသစဖူး သနေသဖြင့် ယူဂျင်း တအံ့တဩဖြင့် ကျိတ်ပြီး နေရသည်။

အက်စီနီယာက သခင်မကလေးကို လိုလေသေးမရှိ ပြုစုသည်။ ဘယ်လိုစိတ်ကောင်းဝင်နေမှန်းမသိ။ လိုတာထက် ပိုပြီး ဂရုစိုက်နေသည်။ လူကီးရီးယားက မီးဖိုထဲက မထွက်တော့ဘဲ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ အလျှံပယ် ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်နေသည်။ အဘိုးအို ဆက်ရှ်ကာပင် စံအိမ်ကြီး၏ အပြောင်းအလဲ လှိုင်းဂယက်ဒဏ်ကို ခံနေရသည်။ သခင်ကြီး လစွနစ်စကီက သူ့ကို လှေကားတွင် တွေ့လျှင် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ပြီးလျှင် လက်ညှိုးကလေး ထောင်ပြီး ယမ်းကာ ယမ်းကာဖြင့် ဆူတတ်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ ခွေးမသား၊ ဘောင်းဘီက ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ”

ဆက်ရှ်ကာက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဒေါသကြီးသော သူ့သခင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ သခင်ကြီး”

“မင်း ငါ့ကို သောက်ရှက်ခွဲတာလား၊ အိမ်မှာ မင်းတို့ သခင်မလေး ရောက်နေတာ မသိဘူးလား၊ ဘောင်းဘီ ကြယ်သီးတပ်စမ်း၊ ငတုံး”

အဘိုးကြီး ဆက်ရှ်ကာ၏ လက်ချောင်းတွေ အကော်ဒီယံတီးသလို

ဘောင်းဘီကြယ်သီးတွေ တပ်နေသည်။

“သွား၊ မြင်းစောင်းထဲကို၊ မြန်မြန်သွား၊ မင်း တကိုယ်လုံး ရေနွေးပူနဲ့ လောင်းပြီး ကြေးချွတ်ဖို့ လူကီးရီးယားကို ပြောလိုက်မယ်၊ ဒါလောက် ညစ်ပတ် တဲ့ကောင်”

ယူဂျင်းက သေနတ်တလက်နှင့် ငှက်ပစ်ထွက်နေသည်။ အက်စီနီယာနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ စိတ်ရှုပ်နေသည်။ တညတွင် အဖေကြီးက သူ့ကို အခန်းထဲ ခေါ်တွေ့သည်။

“မင်းကိစ္စမှာ အဖေ ဝင်စွက်တာ မဟုတ်ဘူး သား၊ ဆိုရေးရှိလို့ ဆိုရတာကို မင်း ခွင့်လွှတ်ရလိမ့်မယ်၊ အဖေ့ကို ပြောပါဦး၊ အက်စီနီယာ ကိစ္စကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

ယူဂျင်းက မျက်နှာနီရဲလာပြီး စီးကရက် ဖိဖွာ နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံလိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော် ဘာလုပ် ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ် အဖေ”

အဘိုးကြီး အလေးအနက် ပြောလာသည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်း ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အဖေ သိတယ်၊ ခုချက်ချင်း သွားပြော၊ ပိုက်ဆံပေးပြီး သွားတော့လို့ ပြောလိုက်၊ ပိုက်ဆံကို မြက်မြက်ကလေး ပေးလိုက်၊ ပြီးမှ တို့ လူစားရှာကြတာပေါ့”

အစေခံတန်းလျားဆီသို့ ယူဂျင်း ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ အက်စီနီယာက သူ့ကို ကျောပေးပြီး ကုပ်ပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည့် ဆံခွေကလေးများကို ဂျုံမှုန့်တွေ စပ်နေသည်။ သူက နောက်မှ ရပ်ပြီး ငေးကြည့်နေသည်။

“မင်းနဲ့ စကား ခဏပြောချင်တယ် အက်စီနီယာ”

အက်စီနီယာက ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အတတ်နိုင်ဆုံး တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေသည်။ သို့သော် သူ့လက်ချောင်းကလေးများ တုန်နေကြောင်း ယူဂျင်း သတိထားလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ထမင်းချက် အမျိုးသမီး ကို သူ မရဲ့မရဲ့ လှမ်းကြည့်ရင်း ကျိတ်ပျော်နေသည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် ယူဂျင်းကို မော်ကြည့်သည်။

နှစ်ယောက်သား လှေကားဝရောက်တော့ ယူဂျင်း က စပြောသည်။

“ပြောစရာ ရှိတယ်၊ သစ်သီးခြံထဲ သွားရအောင်”

“သွားလေ”

အက်စီနီယာက ခပ်ရွှင်ရွှင်နှင့် ရိုကျိုးစွာ ပြန်ပြောသည်။ စိတ်ထဲတွင်
ဇာတ်လမ်း ပြန်စရတော့မည် အထင်ဖြင့်။

“မင်းကို ဘာလို့ ခေါ်ထွက်လာသလဲ သိလား။”

အမှောင်ထဲတွင် အက်စီနီယာက သူ့လက်မောင်း ကို
လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သို့သော် ယူဂျင်းက အတွဲမခံဘဲ ရုန်းထွက်လိုက်တော့
အက်စီနီယာ အခြေအနေ ကို ရိပ်မိသွားသည်။

ဤတွင် ရပ်ပြီး မေးသည်။

“ရှင် ဘာဖြစ်ချင်လဲ ယူဂျင်း၊ ကျွန်မ ရှေ့ဆက် မသွားတော့ဘူး။”

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ ဒီနေရာမှာတင် ပြောကြတာပေါ့၊ ဘယ်သူမှ
မရှိပါဘူး။”

ယူဂျင်း စကားလုံးရွေးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မင်းနဲ့ ငါ ဒီအတိုင်း ဆက်နေသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး အက်စီနီယာ၊
အဲဒါ မင်း နားလည်ပါတယ်နော်၊ ကိုယ် အိမ်ထောင်သည်တယောက် ဖြစ်နေပြီ၊
အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ကိုယ် လိပ်ပြာမသန့်တော့ဘူး။”

အရှေ့တခွင်မှ အမှောင်ထုက မည်းသည်ထက် မည်းလာနေပြီ။

အက်စီနီယာ ငြိမ်နေသည်။

“မင်း တခုခုပြောလေ၊ ဘာလို့ ငြိမ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး။”

“မင်းကို ပိုက်ဆံ အလုံအလောက် ပေးလိုက်မယ်၊ တနေရာရာကို
သွားတော့၊ မင်း သဘောတူပါတယ် နော်၊ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားလို့
မဖြစ်တော့ဘူးလေ”

“လကန်အထိ နေလို့ ရမလား။”

“အင်း ရပါတယ်၊ နေပါ”

အက်စီနီယာ ငြိမ်သွားပြန်သည်။ စိတ်ထဲတွင် အရိုက်ခံလိုက်ရသလို
ထင်သွားသည်။

“ကျွန်မ သွားမှာပါ၊ ရှင် နောင်တတော့ ရမနေပါဘူးနော်၊ ခုလို
နေရတာနဲ့စာရင် ထွက်သွားရတာကမှ တော်ဦးမယ်၊ ကျွန်မကို အထင်တော့
မသေးပါနဲ့ ယူဂျင်းရယ်”

သူ့အသံက ခြောက်ကပ်ကပ်။ သူ အလေးအနက် ပြောနေတာလား၊

သက်သက်ရီ နေတာလား ယူဂျင်း မဝေခွဲတတ်။

“မင်း ဘာလိုသေးလဲ အက်စီနီယာ”

သူ့လက်မောင်းကို အက်စီနီယာ နောက်တခါ လာတွဲပြန်သည်။

နောက်မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဘယ်ရီသီး ခြောက်နံ့သင်းနေသည့် မြက်တောထဲမှ သူ ထလာသည်။ အိမ်နားရောက်ခါနီးတော့ ဒူးခေါင်းနေရာက ဘောင်းဘီကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်သုတ်သည်။ ကပ်နေသည့် ကြေမွနေသော မြက်တွေ ကွာကျသွားသည်။ အိမ်နားရောက်တော့ အစေခံတန်းလျားဘက်ကို ပြန်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အက်စီနီယာက ပွနေသည့် ဆံပင်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် သိမ်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်း အစုံက ရယ်ချင်ပြီးတို့ မပြီးတို့။

ရှုမဆုံးတော့သည့် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် မြက်ပင်ရှည်တွေ ခေါင်းပြူစပြူလာပြီ။ မျှော်ကြည့် လိုက်လျှင် မိုင်ပေါင်းများစွာ ငွေရောင်လှိုင်းများ တအိအိပြေးလွှားနေဘိသို့။ ညအခါများတွင် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်က ကမ္မလာနက်ကို လွှမ်းခြုံကာ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်တွေ ခြံရံလျက် လမင်းနှင့်အတူ လင်းလက်နေလေသည်။ လေထုထဲတွင် သစ်နံ့ကိုင်းပင်တို့၏ ရနံ့သည် သင်းတပျံ့ပျံ့။ မိုးခေါင်ထားသဖြင့် မြက်ခင်းအချို့ အရောင်ဝါနေသည်။ ငုံးတွေကတော့ ပျော်မြူးလျက်ပင်၊ နံ့ကောင်တို့၏ အော်သံက စူးစူးရှရှု။

ကော့ဆက်လူမျိုးတို့၏ ဖွားဖက်တော် ချစ်စရာ မြက်ခင်းလွင်ပြင်။ လွင်ပြင်ရနံ့သင်းပျံ့နေသည့် လေပြည်သည် မြင်းလားများ၊ မြင်းမများ၏ လည်ဆံကို ယပ်ခတ် ပေးနေသကဲ့သို့တည်း။ လေဒဏ်၊ နေဒဏ်ကြောင့် မြင်းတွေ ပါးစပ်ကို လျှာဖြင့် လျက်နေကြရသည်။ ချစ်စဖွယ် လွင်ပြင်ကျယ်သည် ဒွန်ပြည်နယ်၏ အသည်းနှလုံး ဖြစ်လေသည်။ လျှို့မော် အသွယ်သွယ်၊ တောင်စွယ်အထပ်ထပ်နှင့် မှိုင်းမြမြ ကော့ဆက်မြေ။ ဦးညွတ် အလေးပြုပါသည် ဒွန်။ ခုတော့ မြင်းခွာသံ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် သွေးချောင်းစီးခဲ့လေပြီကော။

မြင်းလားကြီးက ဦးခေါင်းသေးသေး၊ ရင်ကျယ်ကျယ်၊ ခြေလက်တွေ တွေနေအောင် တောင့်သည့် ကောင်ကြီး။ စွာတွေက ကျောက်သားလို မာသည်။ နိုင်ငံခြားသွေး တစက်မျှ မနောသည့် ဒွန်မြင်းစစ်စစ် ဖြစ်သည်။ မျိုးကောင်း မျိုးသန့်၊ ဗွေကောင်း ဗွေသန့် မြင်းတကောင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ချစ်စနိုး ‘ဗလကြီး’ ဟု ခေါ်ကြသည်။

တနေ့တွင် ရေသောက်နေရင်း သူ့မြင်းမတွေကို လာသောင်းကျန်းသည့် မြင်းလားကြီးတကောင်ကို သူ လိုက်တိုက်သည်။ ဗလကြီး လိုက်ဖိုက်သည့် မြင်းကြီးက သူ့ထက် ဗလကောင်းသည်။ နှစ်ကောင်သား ခြေနှင့် ကန်ကြ ကျောက်ကြသည်။ ပတတ်ရပ်ပြီး တကောင်နှင့် တကောင် ကိုက်ကြသည်။ အသားနီလန်သည်အထိ သဲကြီးမဲကြီး ကိုက်ကြသည်။

မြင်းထိန်းက အနီးအနားတွင် မရှိ။ မြက်တောထဲတွင် မှောက်အိပ်နေသည်။ တခြား မြင်းလားကြီးက ဗလကြီးကို အနိုင်ယူပြီး

သူမြင်းအုပ်နှင့် ဝေးရာသို့ မောင်းထုတ်လိုက်သည့်အခါ သွေးစက်လက်နှင့် သူ ထွက်ပြေးရတော့သည်။

နောက်ပိုင်းကျမှ သူ့ကို မြင်းစောင်းခေါ်လာပြီး မြင်းဆရာဝန်နှင့် ဆေးကုယူရသည်။ တပတ်အကြာတွင် ကျိုးနေသည့် ခြေထောက်တဖက် ကောင်းသွားသည်။ ကိုရှိဖွိုင်း သူ့ကိုစီးပြီး ကွင်းထဲမှ သူမြင်းအုပ်ဆီသို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။

(၃)

မြင်းထိန်းဘဝနှင့် နှစ်လ နေပြီးနောက် မစ်ခေးလ် ကိုရှိဖွိုင်းသည် စားကျက်ကွင်းပြင်ထဲမှ မြင်းတို့၏ သဘာဝကို သေသေချာချာ လေ့လာဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ထက်မြက်ပုံ၊ အသိဉာဏ်မြင့်မားပုံကို တလေးတစား သင်ကြားသည်။ သူတို့ နေထိုင်ပုံ၊ စားသောက်ပုံ၊ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားပုံကို အသေးစိတ် လေ့လာသည်။

သူတို့တွင် လူနှင့်တူသည့် သဘာဝ စရိုက်လက္ခဏာများ ရှိကြသည်။ အသက်အကြီးဆုံး ဘာခါဆိုသည့် မြင်းလားကြီးသည် မြင်းမများအပေါ် ရက်စက်တတ်ပုံကို သူ သတိထားမိသည်။ မျက်နှာတွင် ကြာဖြူကြီးနှင့် လေးနှစ် သမီး မြင်းမချောချောကလေး၏ မျက်လုံးများမှာ တလက်လက်တောက်နေသည်။ သည်ဟာလေးကို သူ စွဲစွဲလမ်းလမ်း သဘောကျနေသည်။

သို့သော် သူ့ကြွက်သားများက လျော့ရဲပျော့တွဲ၍ လာနေပြီ။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါတော့။

မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖွိုင်းသည် သူ့အလုပ်တွင် စိတ်ဝင်စားသည်။ တာဝန်ကျေသည်။ သူ့သတင်းသည် ခရိုင် ဥက္ကဋ္ဌ၏ နားသို့ ပေါက်သွားသည်။ ဩဂုတ်လလယ် ရောက်တော့ သူ့ကို ဗီယက်ရှင်စကာသို့ ပြန်ပို့ဖို့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးထံသို့ အထက်မှ ညွှန်ကြားလာသည်။ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ထုပ်ပိုးကာ သူ မြင်းမကလေး နှင့် ခရီးနှင့်ခဲ့ရာ ညနေပိုင်းတွင် ကာဂျင်ကို ကျော်လာသည်။ တောင်ပေါ်လမ်းတွင် ဗီယက်ရှင်စကာဘက်သို့ သွားနေသည့် မြင်းလည်းတစီးကို ကျော်တက် လာခဲ့သည်။ ယူကရိန်း ရထားသမားက သူမြင်းတွေကို အသေ့နှင့်နေသည်။

ရထားပေါ်တွင် ပခုံးကျယ်ကျယ် မြို့ကြီးသား ပုံစံနှင့် လူတယောက် ပါလာသည်။ ဝတ်ကောင်း စားလှနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထံမှ ထူးဆန်း လတ်ဆတ်သော

ဆေးလိပ်နဲ့ ထွက်နေသည်။ အရာရှိတယောက် နယ်လှည့်လာခြင်း ဖြစ်မည်ဟု မစ်ခေးလ် မှတ်ယူလိုက်သည်။ ရွာသားတယောက်နှင့် တူပါသည်ဟု စိတ်ထဲ ထင်လာသဖြင့် အနီးကပ် အကဲခတ်သည်။ သေချာပြီ၊ စတီပင်ပါလား၊ အံ့ဩလွန်းသဖြင့် ချွေးတွေ ပိုထွက်လာသည်။ သိချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့။

“တဆိတ် ခင်ဗျာ၊ စတီပင် အက်စတာကော့ဗ် ပါလား ဟင်”

ပုဂ္ဂိုလ်က ဦးထုပ်ကို နောက်လှန်လိုက်ပြီး ကိုရိုဗိုင်း အား ငဲ့ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက... ဟင်.. နေပါဦး၊ မင်း ... မစ်ခေးလ် ကိုရိုဗိုင်း မဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

သူက ဝမ်းသာအားရ ပြန်အော်ပြောသည်။ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဝမ်းသာအားရ လက်ဆန့်ပေးသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး အောက်က နှုတ်ခမ်းတွေ တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာပြီး “ဝမ်းသာလိုက်တာ မစ်ခေးလ်ရာ”ဟု ဆိုလာသည်။

မစ်ခေးလ် ကိုရိုဗိုင်း တယောက် အံ့ဩလို့ မပြီးသေး။

“နေစမ်းပါဦး ...မင်း ...မင်း၊ စတီပင် ဟုတ်ပါတယ်နော်...၊ ဒါထက် မင်း သေပြီဆို”

တသွေးတမွှေးဖြစ်နေသော သူငယ်ချင်းကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာလုံးဆိုနေရာမှ မစ်ခေးလ်မျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။ မြင်းလှည်းနှင့် ယှဉ်စီးလာပြီး စကားတပြောပြောနှင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ အနောက်ဘက်ဝင်လုလု နေမင်းသည် ညနေခြည်ပန်းများနှင့် လှပနေလေသည်။ အပြာရောင် ကောင်းကင်တွင် မိုးသားတိမ်ရိပ်တွေ တလိပ်လိပ်။ တိတ်ဆိတ် နေသည့် ဝန်းကျင်တွင် လမ်းဘေးပြောင်းခင်းထဲမှ ငုံးတကောင် အော်နေသံ ကြားရသည်။ ဟိုအဝေးမှ တတာရက်စ်နှင့် ဗီယက်ရှင်စကာကို ရေးရေးလှမ်းမြင်နေရပြီ။

“ဆိုစမ်းပါဦး စတီပင်၊ ဘယ်က ဘယ်လို မင်းပြန်ပြီး ပေါ်တော်မူလာတာလဲ”

မစ်ခေးလ်က ဝမ်းပန်းတသာ မေးလိုက်သည်။

“ဂျာမနီကလေ၊ ဂျာမနီကနေ ကိုယ့်ဇာတိမြေ ကိုယ့်ဌာနေကို ပြန်လာတာပေါ့ကွာ”

“ဒါပေမဲ့ မင်း တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားတဲ့အကြောင်း ကော့ဆက်တိုင်း သိနေတာပဲ၊ သူတို့မျက်စိအောက်မှာ မင်း ကျသွားတာလို့ ပြောတဲ့လူတွေ အများကြီးပဲ စတီပင်”

စတီပင် ပြန်ဖြေသည်။ သူပြောပုံက တုံ့ဆိုင်း တုံ့ဆိုင်း၊ ပင်ပန်းကြီးစွာ

ပြောနေရပုံမျိုး။

“ငါ နှစ်နေရာမှာ ဒဏ်ရာရတယ်၊ ကော့ဆက်တွေလား၊ သူတို့ ငါ့ကို ထားခဲ့လို့ ငါ သို့ပန်းအဖြစ်နဲ့ ဂျာမန်တွေ လက်ထဲ ပါသွားတာလေ၊ ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်တော့ သူတို့ ချွေးတပ်သား ဖြစ်သွားတာပေါ့ ကွာ”

“မင်း စာကလေး တစောင်တောင် ရွာကို ရေးဖော် မရဘူးနော်”

“ငါ ရေးရမယ့်လူ တယောက်မှ မရှိတော့ဘူးလေ”

စတီပင်က ဆေးလိပ် ထပ်ညှိသည်။

“ဟင်...မင်းမိန်းမ တယောက်လုံး ရှိနေတဲ့ဟာကို”

“သူနဲ့ ငါ အတူတူမနေတာ ကြာပြီလေ၊ အဲဒါ လူတိုင်းသိနေတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

သူ့အသံက ခြောက်ကပ်ကပ်။ နွေးထွေးရွှင်ပျမှုမျိုး မရှိတော့။
သူ့မိန်းမအကြောင်း ပြောချင်ပုံ မရ။

ရထားသမားက သူ့မြင်းတွေကို နှင်တံ့ဝှေ့ကာ ဝှေ့ကာဖြင့်
မောင်းနေသော်လည်း ပင်ပန်းနေသည်။ မြင်းတွေက ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်သာ
သွားနေလေသည်။ သူတို့ အကြာကြီး စကားပြတ်သွားပြီးမှ စတီပင် မေးသည်။

“မင်း ရွာပြန်မှာလား မစ်ခေးလ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌဆီ သွားမလို့”

လမ်းဆုံရောက်တော့ သူတို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

“နောက်မှ တွေ့မယ် သူငယ်ချင်း”

မစ်ခေးလ်က နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

စတီပင်က ဦးထုပ်အနားစွန်းကို လက်ဖြင့်တို့ပြီး အေးစက်စက်
အသံဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ သူ့လေသံက နိုင်ငံခြားသားတယောက်နှင့် တူနေသည်။

“ကျန်းမာပါစေ မစ်ခေးလ်”

အခန်း [၅]

(၁)

တပ်နီတွေက တန်ပြန်ထိုးစစ်အတွက် စစ်ကြောင်းထိုးဖို့ အားယူနေကြသည်။ ကော့ဆက်တပ်များတွင် ခဲယမ်း မီးကျောက် အင်အားနည်းနေပြီ။ ထို့ကြောင့် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ဖို့ အားစိုက်နေကြသည်။ အခြေအနေမှာ ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားပြီး အောင်နိုင်သူတို့ အရေးနိမ့်လေပြီ။ နွေဦးပေါက်လို့ စစ်ပြေငြိမ်းရေး ဆွေးနွေးနေကြချိန်တွင် ကော့ဆက် တပ်သားတွေ နားခွင့်ရပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ကောက်ရိတ်ချိန်ဖြစ်၍ တရွာလုံး တနယ်လုံးတွင် အလုပ်သမား ရှားပါးသည့် အဖြစ်နှင့် ကြုံနေရသည်။ ရွာတိုင်း တွင် လူအိုလူမင်းများနှင့် မိန်းမသားများသာ ကျန်ရစ်ချိန် ဖြစ်၏။ မြင်းတွေ၊ လှည်းတွေ၊ ရထားတွေကို စစ်တပ်က လိုမ့်ပြီး ချောဆွဲနေချိန်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှ ဆွဲနေခြင်း ဖြစ်၏။

စတီပင် ပြန်ရောက်လာသည့် သတင်းသည် တရွာလုံး၏ နှုတ်ဖျားတွင် ရေပန်းအစားဆုံးသတင်း ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကို သေပြီဟု တရွာလုံးက ယုံကြည်ထားကြသည် မဟုတ်လား။ ခုတော့ သူ့ကို လှမ်းမြင်သူတိုင်းက ဘုရားစာများကို ရွတ်ဆိုကာ ဆုတောင်းပေး ကြသည်။

စတီပင်က အင်နီကွတ်ရှုကာတို့ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ခိုင်းပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေ သယ်ချသည်။ အင်နီကွတ်ရှုကာ မိန်းမက သူ့အတွက် စားစရာ ပြင်နေတုန်း သူ့အိမ်ဆီကို စတီပင် ကူးလာခဲ့သည်။ လရောင်အောက် တွင် ပြိုပျက်နေသည့် သူ့အိမ်နှင့် ခြံစည်းရိုးကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ ဟိုဘက်အိမ်က ကြက်ဥကြော်တွေ အေးကုန်ပြီ။ သူ မပြန်သေးဘဲ သူ့ခြံထဲတွင် လျှောက်ကြည့်နေသည်။

ခဏနေတော့ ရွာထဲကလူတွေ သူ့ဆီ ရောက်လာကြပြီး မေးခွန်းတွေ တရစပ် မေးလေတော့သည်။ အင်နီ ကွတ်ရှုကာ တို့ အိမ်ရှေ့ခန်းကလေး လူတွေနှင့် ပြည့်သွားသည်။

စတီပင်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းနှင့် ပြောပြနေသည်။ အိုမင်းရင့်ရော်နေသော သူ့မျက်နှာတွင် ပြုံးရိပ် တချက်မျှမထင်။ ဘဝသည် လုံးလုံးလျားလျားကြီး ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။

နောက်တနေ့မနက် ပင်တာလီမွန် မီလက်ကော့ပ် ရောက်လာတော့ စတီပင် မနိုးသေး။ အဘိုးကြီးက ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးရင်း သူ့ကို

စောင့်နေသည်။

စတီပင် နီးလာသည်။ အပြင်မှ ဆေးလိပ်ညှိဖို့ မီးခြစ် ခြစ်သံ ကြားလိုက်သည်။

“ဝင်ခဲ့ရမလား ခင်ဗျာ”

အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်အသံ။ တလေးတစား မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘွားကြီး အီလီနစ်ချ်နာ ထုတ်ပေးသည့် ထသွား ထလာတွင် ဝတ်ဆင်သော ကော်အတောင့်သား ရှုပ်အင်္ကျီကို ဆင်မြန်းလျက်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

စတီပင်က ဆေးလိပ်ဖွာရင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ရင်ဘတ်တွင် ဆုတံဆိပ်တွေ တွဲလောင်းနှင့် အင်္ကျီဝတ်ပြီး စောင့်နေစဉ် အဘိုးကြီး ဝင်လာသည်။ ပခုံးပေါ်တွင်လည်း အရစ်တွေ အပွင့်တွေနှင့် လုံးဝ ပြောင်းလဲနေသည့် သူ့ပုံကို ကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံတွင် အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ လေးစားသည့် အရိပ်အယောင်များ ပါနေသည်။ သို့သော် စတီပင်ကမူ လိုလိုလားလား ရှိဟန်မတူ။

“ကြည့်စမ်း၊ မင်း တော်တော် အရွယ်ကျသွားတာပဲ စတီပင်”

“အင်း ... အသက်လည်း ရလာပြီကိုး”

“မင်း သေတယ်ဆိုလို့ ငါတို့မှာ ဆုတောင်းလိုက်ရတာ အမောပဲကွာ၊ ငါ့ရဲ့ ဂရီဂို အတွက်လည်း အလားတူပဲပေါ့ မောင်ရာ”

အဘိုးကြီး ပြောနေရင်း တုံ့သွားသည်။ အနေရ ကျပ်သွားပုံ။ သည်အကြောင်း ပြောဖို့ မသင့်မှန်း သိလိုက်၍ ရပ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းဖို့ သူ ကြိုးစားသည်။

“အင်း ... ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် မင်း ရွာပြန်ရောက်လာတာပဲ စတီပင်၊ ဂရီဂိုတုန်း ကလည်း တို့ ဆုတောင်းလိုက်ကြရတာ၊ နောက်ဆုံး လားဇေရပ်စ်²¹ လို သေရွာက သူ ပြန်ရောက်လာတယ်လေ၊ သူ ခု ကလေးနှစ်ယောက် ရနေပြီ၊ သူ့မိန်းမ နာတာလီယာကလည်း တော်ရှာပါတယ်၊ အင်း မင်း အခြေအနေရော”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရွာထဲကို လျှောက်ပြီး မင်း မျက်နှာပြလိုက်ပါဦးကွာ၊ စကားစမြည် ပြောလိုက်ပါဦး”

စတီပင် ငြင်းသေးသည်။ သို့သော် အဘိုးကြီးက အတင်း ခေါ်နေသဖြင့် နောက်ဆုံး သဘောတူလိုက်ရ တော့သည်။ အိမ်မှ မထွက်ခင် မျက်နှာသစ်ပြီး

ဆံပင်ကို နောက်လှန်ခွဲလိုက်သည်။

“ဟင် ... မင်းဆံပင်တွေ တိုပစ်လိုက်တယ်၊ ဟုတ်စ...”

စတီပင်က ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့နောက်မှ ထွက်လိုက်ခဲ့သည်။ အဘိုးကြီးက တလမ်းလုံး အဝဇ္ဇန်း ရွှင်နေသည်။

“အင်း ... သူတို့ဘက်က အမှားအတွက် ဖာထေး နေတာပါလား”

ဟု တွေးရင်း စတီပင် ဆက်လျှောက် လာခဲ့သည်။

သူတို့အိမ်ရောက်တော့ အဘိုးကြီး အီလီနစ်ချ်နာ က ယောက်ျားလုပ်သူ၏ အရိပ်အကဲကြည့်ပြီး နံနက်စာ အတွက် ပျာယာခတ်နေသည်။ နာတာလီယာကို လှမ်းခေါ်လိုက်၊ သမီးဒူနီယာကို အော်ခေါ်လိုက်ဖြင့် နံနက်စာကို အလောတကြီး ပြင်နေသည်။

အမျိုးသမီးများက စတီပင်၏ရင်ဘတ်မှ တံဆိပ်များနှင့် ဆံပင်ပုံကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြသည်။ လက်မှ ငွေရောင်နာရီကို သဘောကျနေ ကြသည်။ ထူးဆန်းသည့် ဆံပင်ပုံကို ကြည့်ပြီးတော့လည်း အံ့သြနေကြသည်။ ကျိတ်ပြီးနေကြသည်။ ဒါရီယာက အိမ်ဝင်းထဲမှ အပေါ်တက်လာပြီး အံ့သြ မဆုံးသည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် သူ့ကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာကလေး နီမြန်းနေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ခါးစည်းရင်ဖုံးဖြင့် ပွတ်လိုက်ပြီး မျက်လုံးအပြုံးသားနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ လုံးဝ မမှတ်မိဘူး၊ ကော့ဆက်တယောက်နဲ့ လုံးဝ မတူတော့ဘူး၊ နိုင်ငံခြားသား တယောက်လားလို့ ကြည့်နေတာ”

အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်က အချိန်မဖြုန်းတော့ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်ချက်သည့် ဗောဒ်ဂါတလုံး ထုတ်လာပြီး-

“မြည်းကြည့်စမ်း၊ မင်း လျှာလည်သွားမယ် စတီပင်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပေါင်းခံထားတာကွ”

စတီပင် စိတ်မပါသလို လုပ်နေသည်။ အဖုံးဖွင့်လိုက်တော့ အနံ့က မွှေးပျံ့နေသဖြင့် ယူမြည်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်မော့သည်။ ခဏနေတော့ သူ ရွှင်လာသည်။

ပင်တာလီမွန် စကားစသည်။

“မင်း အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကောင်းပြီ စတီပင်”

“မိန်းမကို ဘယ်နှယ်လုပ်ရမှာလဲ”

“သူ အသက်ကြီးသွားပြီလေ၊ မိန်းမဟာ မြင်းမ လိုပါပဲကွာ၊

သိပ်ကြာကြာမခံပါဘူး၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေး ရှာပေါ့”

“ခေတ်ကြီးက မကောင်းတော့ဘူးဗျ၊ ပြောင်းသွားပြီ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ကောင်းတဲ့အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ခွင့်ဆယ်ရက်ပဲ ရတာ၊ ဗီယက်ရှင်စကားကို ပြန်သတင်းပို့ပြီး ရှေ့တန်း ပြန်ထွက်ရမှာ”

စတီပင် အာသွက်လာသည်။ ကော့ဆက် တယောက်၏ပုံ ပြန်ပေါ်လာသည်။

နံနက်စာ စားပြီးတော့ သူ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒါရီယာက သူ့ကို အမြတ်တနိုး ကြည့်ကျန်ရစ်သည်။ ညီအစ်မတတွေ နောက်တွင် စတီပင်အကြောင်းပြောပြီး ကျန်ရစ်ကြသည်။

“သူ တော်တော်ယဉ်ကျေးနေပြီ၊ ပညာတွေ ဘယ်က တတ်လာသလဲ မသိဘူး၊ ပြောပုံဆိုပုံက ယစ်မျိုးအရာရှိ ကျနေတာပဲ၊ ရင်ဘတ်မှာလည်း တံဆိပ်တွေ ပြည့်လို့၊ တကယ့်ပညာတတ်တယောက်ပုံ ပေါက်နေတယ်”

အဘိုးကြီးပင်တာလီမွန်က စတီပင်ကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။ စတီပင်ကလည်း သူတို့မိသားစု ၏ ပျူပျူငှာငှာ နံနက်စာကို သဘောကျပြီး အနာဟောင်းကို မေ့နေလေတော့သည်။

နှစ်ဖက်ကျေအေးသွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူ့အိမ်ကို ပြင်ဖို့၊ ဂျုံပြန်စိုက်ဖို့ စတီပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရွာမှာပဲ ပြန်နေမည်။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့တော့မည်။ သည်အတွက် အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်က စတီပင်ကို ပိုပြီး လေးစားသမှုပြုလာသည်။

သူပြန်သွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူ့အကြောင်း မိသားစုနှင့် ဆက်ပြောနေသည်။

“သူ့မှာ ပိုက်ဆံပါလာပုံရတယ်၊ တခြားကော့ဆက်တွေ ရွာပြန်လာရင် အဝတ်တထည် ကိုယ်တခုနဲ့၊ စုတ်စုတ် ပြတ်ပြတ်၊ သူကတော့ ထောလာပုံပဲ၊ တယောက်ယောက်ကို သတ်ပြီး ပိုက်ဆံတွေ ရလာသလား မသိဘူး”

(၂)

ရွာပြန်ရောက်ပြီးနောက် စတီပင်သည် အင်နီကွတ်ရှ်ကာအိမ်တွင် ကုပ်ကုပ်ကလေးနေသည်။ အပြင် သိပ်မထွက်။ အိမ်နီးနားချင်းတွေက သူ့ကို စောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေကြသည်။ အင်နီကွတ်ရှ်ကာ ကတော်ဆီမှ သူ့အကြောင်း စပ်စု ကြသည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးက နှုတ်လှသည်။

စတီပင်ဘက်က အမြဲရပ်တည်သည်။

သို့သော် စနေနေ့ မနက်စောစော အမျိုးသမီးက မီလက်ကော့စ် မိသားစု၏ မြင်းရထားကို ငှားပြီး ဘယ်ကိုမှန်း မသိဘဲ ထွက်သွားသောအခါ အရပ်ထဲတွင် တီးတိုး တီးတိုး သဖန်းပိုး ဖြစ်ကုန်ကြပြန်သည်။ သူ ဘယ်သွားသည်ကို ရိပ်မိသူမှာ အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန် တယောက်သာ ရှိသည်။

“အက်စီနီယာဆီ သွားတာ ဖြစ်မယ်” ဟု ဇနီးလုပ်သူကို ပြောလိုက်သည်။ သူ့အထင် မမှားပါ။ စတီပင်က အမျိုးသမီးကို အက်စီနီယာ ရောက်နေသည့် ယာဂေါဒ်နီးသို့ လွှတ်ပြီး “အားလုံး ခွင့်လွှတ်တယ်၊ ပြန်လာခဲ့ပါ” ဟု ပြောခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က စတီပင်တယောက် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ တနေကုန် ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်သွားနေသည်။ မိုကော့စ်အိမ်ကြီး ဆင်ဝင်အောက်တွင် အကြာကြီး သွားထိုင်နေသည်။ ကုန်သည်ကြီး မိုကော့စ်ကို သူ၏ ဂျာမနီ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောပြနေသည်။ ပြင်သစ်မှတဆင့် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောဖြင့် ပြန်လာခဲ့ပုံများကို ဖောက်သည်ချ နေသည်။ မိုကော့စ်၏ မေးခွန်းများကို တခုမကျန် ဖြေသော်လည်း နာရီတကြည့်ကြည့် ဖြင့်...။

ယာဂေါဒ်နီးမှ အင်နီကွတ်ရှ်ကာ ကတော် ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ မှောင်ရီပျိုးနေပြီ။ သူ့ကို ညစာ ပြင်ကျွေးရင်း အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောပြသည်။ သူ ပြန်ရောက်လာသည့် သတင်းကြားတော့ အက်စီနီယာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်တဲ့။

“ပြီးတော့ မေးခွန်းတွေ တရစပ် မေးတော့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြန်လာဖို့တော့ လုံးဝ ငြင်းတယ်၊ ပြန်လာဖို့လည်း မလိုတော့ဘူးလေ၊ သူ ဟိုမှာ အခြေအနေ ကောင်းနေတာကိုး၊ မင်းသမီးတပါးလို နေနေရတာ၊ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရတော့ မျက်နှာကလေးက ပွေးနုနေတာပဲ၊ ဒီတော့ ဘယ်ပြန်လာချင်တော့မှာလဲ၊ ဝတ်စားထားတာ ရှင်မြင်စေချင်တယ် စတီပင်၊ စကတ်က နှင်းလိုပွေးနေတာပဲ၊ လက်မောင်းကလေးတွေက အစက်အပြောက် တမှုန်မှ မရှိဘူး”

အင်နီကွတ်ရှ်ကာကတော်၏ လေသံတွင် မနာလို သံကလေးများ စွက်နေသည်။ စတီပင်မျက်နှာ နီရဲလာသည်။ မျက်လွှာချထားသည်။ သူ့ကို ပြန်လိုချင်စိတ်ဖြင့် တကိုယ်လုံး ပူလောင်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့်ဇွန်း တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

“သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်နေတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဒီလိုနေရမှတော့ ဘယ်သူ မကျေနပ် ရှိမလဲ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်းတော့ မေးတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း ... မေးတယ်လေ၊ ရှင် ပြန်ရောက်နေတဲ့ အကြောင်း ပြောတော့ မျက်နှာပျက်သွားပါတယ်ဆို”

ထိုနေ့ ညစာစားအပြီးတွင် မြက်တောဖုံးနေသည့် သူ့ခြံထဲ လျှောက်ကြည့်သည်။ ဩဂုတ်လ ည ဆည်းဆာတွင် အရိပ်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီး အေးမြမြ ညချမ်းတွင် ရိတ်သိမ်းခြွေလှေ့စက်များ၏ အသံများ သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။ လရောင်အောက်တွင် ရွာသားတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် အလုပ်လုပ်နေကြဆဲ။ ဂျုံနှံတွေကို ခြွေသူ ခြွေ၊ လှေသူ လှေနှင့်။ ရွာဦးထိပ်ဆီမှ ဂျုံစက်၏အသံက တဂျုတ်ဂျုတ်။ ခွေးဟောင်သံတွေ ထွက်သည့်အခါ ထွက်လာသည်။ ဟိုအဝေးတွင်တော့ တငြိမ့်ငြိမ့် စီးသွင်နေသော ဒွန်မြစ်၏ ရေလှိုင်းငယ်ကလေးများ တလက်လက်နှင့်။ သူ့ဟိုမှာ ဘက်ကမ်းတွင် ပေါ်ပလာ ပင်တန်းတွေက ညို့ညို့ ဆိုင်းဆိုင်း။ စတီပင်သည် ခြံစည်းရိုးကို မှီလျက် ငြိမ်သက်နေသည်။ သို့သော် ရင်ထဲတွင်ကား တမ်းတ စိတ်တို့ဖြင့် ဆူဝေလျက်။

(၃)

အရုဏ်တက် အချိန်တွင် မိုးတွေ ရွာချလာသည်။ သို့သော် နေထွက်ချိန်တွင် မိုးစဲသွားသည်။ နောက် နှစ်နာရီ ကြာတော့ လမ်းတွေ ဗွက်ပေါက်ကျန်ရစ်သည်။ ထိုနေ့နံနက်တွင်ပင် ယာဂျေဒ်နိုးသို့ မြင်းလှည်းတစီးဖြင့် စတီပင် ထွက်လာခဲ့သည်။

မြင်းလှည်းကို ခြံဝတွင် ထားခဲ့ပြီး စိတ်ကိုတင်းကာ ဝင်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ မြက်တွေ တောထနေသည့် ခြံဝင်းနောက်ပိုင်း လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ရ။ မြင်းဇောင်းတွေ နံဘေးမှ မြင်းချေးပုံများကြားတွင် ကြက်တွေယက်ပြီး အစာရှာနေကြသည်။ နက်ပြောင်နေသည့် ကြက်ဖကြီးတကောင် ခြံစည်းရိုးနံဘေးတွင် လျှောက်သွားနေသည်။ မြင်းရထား တစီး နံဘေးတွင် အင်းခွေးကြီးတကောင် လှဲအိပ်နေသည်။ ဝက်ပေါက်စကလေး ခြောက်ကောင် အမေနှို့ကို အလှအယက် စို့နေကြသည်။ မိုးရေပေါက်တွေက သွပ်မိုးပေါ်တွင် အရောင် တလက်လက်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထား လေ့လာပြီးတော့ အစေခံတန်းလျားထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး ထမင်းချက် မိန်းမ ဝဝကြီးကို ပြောလိုက်သည်။

“အက်စီနီယာနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

လူကီးရီးယားက နဖူးပေါ်မှ ချွေးတွေကို ခါးစည်း ရင်ဖုံးဖြင့် သုတ်ရင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အက်စီနီယာ ဘယ်မှာလဲ”

“သခင်လေးအနားမှာ ရှိမှာပေါ့၊ ခဏနေဦး”

စတီပင်က ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး ဒူးပေါ်တင်ထားကာ ထိုင်စောင့်သည်။ ထမင်းချက်က သူ့အလုပ်နှင့်သူ ဆက်ရှုပ် နေသည်။ စတီပင် ဆက်စောင့်နေရ၏။ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့်။ ခဏနေတော့ ရင်းနှီးပြီးသား ခြေသံ ကြားရသည်။ ပြီးတော့ ဝင်လာသည်။ သူ ဝုန်းခနဲ ထရပ်တော့ ဦးထုပ် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသွားသည်။

ပန်းကန်အထပ်ကြီးကိုင်ပြီး ဝင်လာသော အက်စီနီယာ သူ့ကိုမြင်တော့ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ပန်းကန်တွေကို သူ့ရင်ဘတ်မှာ ကပ်ထားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ပန်းကန်တွေကို စားပွဲပေါ် သွားချပြီး ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဝွဒ်မောနင်း”

သူ နှုတ်ဆက်တော့ စတီပင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အားယူပြီး ပြုံးရင်း ရှေ့သို့ကိုင်ကာ လက်တဖက် ဆန့်ပေး လိုက်သည်။

သူ့အခန်းဆီသို့ မေးထိုးပြပြီး အခန်းထဲသွားဖို့ ခေါ်သည်။ ဦးထုပ်ကို ကောက်ပြီး သူ့နောက် လိုက်သွားသည်။ ရင်တွေခုန်လာသည်။ မျက်စိတွေ ဝေလာသည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အက်စီနီယာက ခြောက်နေသည့် နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်လျက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ခု ဘယ်က လာတာလဲ”

စတီပင်ရင်ထဲ ပေါ့သွားပြီး တချက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဂျာမန်ထောင်ထဲက၊ မင်းကိုတွေ့ဖို့ ပြန်လာတာ အက်စီနီယာ”

သူက အထုပ်ကလေးတထုပ် အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူတော့ သူ့လက်တွေ တုန်နေသည်။ အမျိုးသမီး အိတ်ဆောင် နာရီ ကလေးတလုံး။ တဖက်တွင် ကျောက်ကလေး တလုံးနှင့်။ ချွေးတွေ ရွဲနေသော လက်ဖဝါးထဲ ထည့်ပြီး သူ့ရှေ့ ထိုးပေးလိုက်သည်။

“ယူလေ၊ မင်းအတွက် ကိုယ် နိုင်ငံခြားက ဝယ်လာတာ၊ တို့ အတူနေခဲ့ကြတဲ့နှစ်တွေ...”

“အဲဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ခဏနေဦး ...”

သူ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“ယူပါကွယ်၊ ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့တော့နော်၊ ပြီးခဲ့တာတွေ၊ မှားခဲ့တာတွေ မေ့လိုက်တော့နော်”

သူက လက်ကာပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ ဒါထက် သူ သေပြီဆို”

“ခု ပြန်လာပြီလေ၊ မင်း ဝမ်းမသာဘူးလား”

အက်စီနီယာ ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ယောက်ျားကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေသည်။ လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်လျက်။ မီးပူ ထိုးထားသည့် စကတ်အတွန့်တွေက စိစီညီညီ။

“အင်နီကွတ်ရှ်ကာ မိန်းမကို သူ လွှတ်လိုက်တာလား၊ ပြန်လိုက်လာဖို့ ပြောခိုင်းလိုက်တယ်ဆို”

စတီပင် ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ပြန်လာမယ် မဟုတ်လား ဟင်”

“ဟင့်အင်း ... မလာတော့ပါဘူး”

အက်စီနီယာ ယတိပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပြုလို့လဲဟင်”

“သိပ်နောက်ကျသွားပြီ၊ အရမ်းနောက်ကျသွားပြီလေ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အားလုံး ပြန်စုချင်တယ်၊ ဂျုံခင်းတွေလည်း ပြန်စိုက်ချင်တယ်၊ ဂျာမနီက အပြန်လမ်း တလျှောက်လုံး ကိုယ် စဉ်းစားလာတာ၊ ဟိုမှာနေတဲ့ တလျှောက်လုံးလည်း မင်းကို တနေ့မှ မမေ့ဘူး၊ ဘယ်လိုလဲဟင်၊ ဂရိကိုက မင်းကို ထားခဲ့ပြီမဟုတ်လား၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်တယောက် တွေ့နေပြီလား၊ သခင်ကြီးရဲ့ သားနဲ့ ဖြစ်နေတယ် ကြားတယ်၊ အဲဒါ အဟုတ်လား”

အက်စီနီယာ မျက်နှာတွေ နီလာသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ ရှက်လွန်းလို့ ကျလာသည့် မျက်ရည်ပေါက်များ။

“ဟုတ်တယ် စတီပင်၊ ခု သူနဲ့ အတူနေနေတယ်”

“မင်းကို ကိုယ် အပြစ်မပြောဘူးနော်၊ ကိုယ်ဆိုလိုတာက မင်းဘဝ ရှေ့ရေအတွက် ပြောတာ၊ သူက မင်းကို အတည်ယူမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်း ပါးရေ ကလေး တကြောင်း နှစ်ကြောင်း တွန့်လာတာနဲ့ စွန့်သွားမှာ၊ အဲဒီအခါ မင်း ဘယ်သွားနေမလဲ၊ စဉ်းစားပါ အက်စီနီယာ၊ ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံစုမိ လာတယ်၊ တို့နှစ်ယောက်ဘဝကို ကောင်းကောင်း ဆက်သွားနိုင်တယ်၊ အားလုံးကို မေ့လိုက်ပြီး ဘဝသစ် တည်ဆောက်မယ်လေ”

“ဘယ်လို ဘယ်လို အမြင်တွေ ပြောင်းလာတာလဲ ငယ်ပေါင်းကြီးရယ်”

သူ့ဆီ ပြန်လျှောက်လာပြီး အက်စီနီယာ ခပ်ရွှင်ရွှင် ဆက်ပြောသည်။ သို့သော် မျက်ဝန်းထဲတွင်ကား မျက်ရည် တွေ အပြည့်။

“ဟိုတုန်းက အဲဒီလို မြင်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ ကျွန်မရဲ့ ငယ်ဘဝကို ရှင် နင်းခြေပစ်ခဲ့တယ်၊ ဂရီဂို ရင်ခွင်ထဲ ရောက်အောင် ရှင် တွန်းပို့ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မ နှလုံးသားကို မာကျော ခန်းခြောက်သွားအောင် ရှင် လုပ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါတွေ မှတ်မိသေးရဲ့လား စတီပင်”

“ကိုယ် ခုလာတာ စာရင်းရှင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး အက်စီနီယာ၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ် ဘယ်လောက် ခံစားခဲ့ရသလဲ မင်း မသိဘူး”

စတီပင်က လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး တလုံးချင်း အလေးအနက်ပြောသည်။

“မင်းကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ အမြဲ သတိရနေတယ်၊ နေ့ရော ညရော သတိရနေတာ၊ ဂျာမနီမှာ မုဆိုးမ အမျိုးသမီးတယောက်နဲ့ ကိုယ်အတူနေတယ်၊ ချမ်းချမ်းသာသာ နေရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး ကိုယ်ပြန်လာ တာလေ”

“ခုတော့ ရှင့်ဘဝ အနည်ထိုင်သွားပြီပေါ့၊ ယာ ပြန်လုပ်မယ်၊ ခြံပြန်လုပ်မယ်ပေါ့၊ လျှော်ဖွပ် ချက်ပြုတ် ကျွေးမယ့် မိန်းမ၊ ကလေးတွေ မွေးပေးမယ့် မိန်းမလိုပြီပေါ့”

အက်စီနီယာ ပြုံးသည်။ ရင်နင့်ကြေကွဲနေသည့် အပြုံးမျိုး။

“နောက်ကျသွားပြီလို့ ပြောပြီးပြီလေ၊ ကျွန်မ အိုသွားပြီ၊ ပါးရေတွန့်နေပြီ၊ ကလေးမွေးဖို့ဆိုတာ စဉ်းတောင် မစဉ်းစားရဲဘူး၊ ကျွန်မဟာ အပျော်မယား၊ အပျော်မယားစစ်စစ် ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီမိန်းမမျိုးကို ရှင် ပြန်ယူမလို့လားဟင်”

“မင်းဟာက ခါးသီးလွန်းပါတယ်ကွာ”

“ကျွန်မက အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတာလေ”

“ဒါဆို မင်း ကိုယ့်ဆီ ပြန်မလာဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ မလာဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မလာဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဝှံ့ဘိုင်း”

နာရီကလေးကို စားပွဲပေါ် တင်ပြီး စတီပင် ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထပ်ပြောသည်။

“စဉ်းစားဦးလေ၊ ပြီးရင် မင်းသဘောထား ကိုယ်သိပါရစေ”

အက်စီနီယာက သူ့ကို ခြံဝ လိုက်ပို့သည်။ မြင်းလှည်းထွက်သွားပြီး သူ့ပခုံးကျယ်ကြီး ဖုန်လုံးတွေနှင့် ရောထွေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ မျက်စိတဆုံး ကြည့်နေသည်။ မျက်ရည်တွေ သွင်သွင်စီးကျလျက်။

လင်ယောက်ျားက သေရွာမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ယူဂျင်းက သူ့ကို မလိုတော့သည့် အချိန်တွင် ပျော်စရာ အစအနကလေးများကို ပြန်စုပြီး သူ့ဆီ ပြန်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ပြန်တွေ့လိုက်သည့်အခါတွင် ၎င်းနေသည့် မာနအမောက်ကလေး ပြန်ထောင်လာသည်။ ခံခဲ့ရသည့် ဒဏ်ရာဟောင်းတွေ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“မသွားဘူး၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မသွားဘူး”

ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် ထွက်သွားသော မြင်းလှည်းဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သစ်တောထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

(၄)

နောက်တနေ့တွင် အက်စီနီယာကို လုပ်ခအပြည့် ရှင်းပေးလိုက်ကြသည်။ ပစ္စည်းကလေးတွေ သိမ်းပြီး ယူဂျင်းကို ငိုရင်း ရှိုက်ရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်မအပေါ် အဆိုးမမြင်ပါနဲ့နော်”

“အို ... မမြင်ပါဘူးကွာ၊ မင်း နားလည်ပေးတဲ့အတွက် တို့က ကျေးဇူးတောင် တင်နေတာ”

ဤသို့ဖြင့် လစ္စနစ်စကီ အိမ်ကြီးကို ကျောခိုင်းပြီး အက်စီနီယာ ထွက်လာခဲ့သည်။ တတာရက်စ်သို့ ညနေ စောစော ရောက်သည်။

စတီပင်က ခြံဝမှ အပြုံးဖြင့် ထွက်ကြိုနေသည်။

“အပြီးပြန်လာတာပါနော်၊ ဒီတခါ ထွက်မသွားတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း ... မသွားတော့ပါဘူး”

ရိုးရိုးကလေး ပြန်ဖြေရင်း တောဖုံးနေသည့် ခြံဝင်းထဲကို
ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အင်း ... အိမ်ကလည်း ပြိုတော့ မလိုပါပဲလား။

ရက်ပေါင်းများစွာ စစ်ကြောင်းထိုးပြီးမှ ဗီယက်ရှင်စကာ ကော့ဆက်တပ်များနှင့် တပ်နီတွေ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြ သည်။ ဂရီဂိုဗီလက်ကော့ဗ်၏ တပ်က ရွာလေး တရွာကို သိမ်းပြီး စိမ်းစိမ်းစိုစို ဥယျာဉ်ခြံတွေထဲတွင် စခန်းချ ထားသည်။ ဂရီဂိုက သူ့တပ်သားများကို မိုးမခပင်တွေနှင့် စိမ်းစိုနေသော ရေကြည်ချောင်းကလေး နံဘေးတွင် နေရာချထားပေးသည်။ တပ်သားတွေ စမ်းရေကို အငမ်းမရ သောက်ကြသည်။ ချိုးကြသည်။ ချောင်းထဲတွင် ဘဲတွေလည်း တပျော်တပါး ရေကူးနေကြသည်။ မြင်းတွေလည်း ခုမှ ရေကြည် သောက်ကြရသဖြင့် ခေါင်းမဖော်စတမ်း သောက်ကြ၏။ သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်တွင် သူတို့ လဲလျောင်းနားနေလို့ကောင်းတုန်း ကင်းတပ်ဖွဲ့ ပြန်ရောက်လာပြီး သတင်းပို့သည်။

“အနီကောင်တွေဟေ့”

အားလုံး ရေဘူးတွေကို အပြေးအလွှားဖြည့်ပြီး မြင်းပေါ် ခုန်တက်ကြသည်။

“ဒီလိုရေမျိုး ဘယ်မှာမှ တွေ့တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဟေ့” ဟု တယောက်က အော်ပြောသည်။

ချောင်းနံဘေးအတိုင်း သူတို့ ချီလာခဲ့ကြသည်။ ရွာပြင် တစ်မိုင်လောက်ရောက်မှ သူတို့ နားကြသည်။ ရွာဆီသို့ လာနေသော မြင်းစီးတပ်သားရှစ်ယောက် ကို သူတို့ လှမ်းမြင်ကြသည်။

“သူတို့ အားလုံးကို အရှင် ဖမ်းရအောင်”

မစ်ကာကော်ရှူနေ့ဗ်က ဂရီဂိုကို ကပ်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခဏနေတော့ ကင်းတပ်ဖွဲ့မှ သတင်းပို့လာသည်။ သူတို့အင်အား တစ်ထောင်လောက် ရှိသည်တဲ့။ ညာတောင်ပံမှ ချီလာသည့် အမှတ် (၃၃) ဘူကာနေ့ဗ်က တပ်ရင်းနှင့် သူတို့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသည်။ ဂရီဂိုက သူ့တပ်ကို တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် နေရာယူစေပြီး မကြာခင် အနီတပ်သား တချို့ကို လှမ်းမြင်ရတော့သည်။ ဟိုအဝေးမှ သူတို့ စစ်ကြောင်းကို ဂရီဂိုက မှန်ပြောင်းနှင့် စီးကြည့်နေသည်။

အနီစစ်ကြောင်းကို တပ်ဦးမှ ဦးဆောင်လာသည့် မြင်းသည်တော် တပ်မှူးကို ဂရီဂိုနှင့် သူ့ရဲဘော်တွေ တအံ့တဩ ကြည့်နေကြသည်။ သူ့မြင်းကြီးက ဖြူဆွတ်နေသည်။ ဒုတိယနှင့် တတိယစစ်ကြောင်း

အသီးသီးကလည်း ယှဉ်တွဲ ချီတက်လာနေကြသည်။

“ရှေ့ဆုံးက မြင်းဖြူရှင် တပ်မှူးက သူတို့ သူရဲကောင်းပေါ့”

မစ်ကာက အားကျသလိုလို၊ သရော်သလိုလို လေသံဖြင့် ရယ်ပြီး မှတ်ချက်ချသည်။ ကော့ဆက် တပ်သား အားလုံး ချုံပုတ်တွေထဲမှ ခေါင်းထောင် ကြည့်နေကြသည်။

ဂရီဂိုက သူတို့နောက်ဘက်ကို လှမ်းပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးမခပင်တွေနှင့် အုပ်ဝေစိမ်းလန်းနေသော ရွာကလေး။ အချိန်နှင့် အကွာအဝေးကို သူ တွက်နေသည်။

သူ့လူတွေဆီ ပြန်လျှောက်လာပြီး အမိန့်ပေး လိုက်သည်။

“အားလုံး အသင့်ပြင်”

သေနတ်မောင်းတင်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့သို့ မိကျောင်းတွားသွားပြီး ကျည်ကွယ် မျက်ကွယ်ယူကာ တိုးသွားကြသည်။ အပေါ်စီး ပစ်ကွင်းကောင်းသည့် နေရာကို သူတို့ ရှာကြသည်။ အချို့က မြေကြီးကို ဘဲနက် (လုံစွပ်) နှင့် တူးကြသည်။ သူတို့တကိုယ်လုံး ချွေးတွေသံတွေ စက်စက်နစ်လျက်။

လေတဟူးဟူး တိုက်နေသည်။ အနီကောင်တွေ ဆီမှ သီချင်းသံသဲ့သဲ့ လေနှင့်အတူ ပါလာသည်။ နေက ပူသထက် ပူလာနေသည်။ ဂရီဂိုက ရင်တွေခုန်လာသည်။ သည်သံစဉ်မျိုး ကြားဖူးပါသည်ဟု စဉ်းစားနေသည်။ သဘောသားတွေဆိုသည့် သီချင်း အလိုက်မျိုး။ သည်တေးသွား သူတို့ဆိုလျှင် ဦးထုပ် ချွတ်ကြသည်။ သူတို့မျက်လုံးတွေ ဝင်းဝင်းတောက်လာသည်။ ဂရီဂိုရင်ထဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။ အသက်ကြီးကြီး ကော့ဆက်တယောက်က သူ့ကို လှမ်းမေးသည်။

“သူတို့ ဘာတွေ အော်နေကြတာလဲ”

အင်ဒရေးကာရှလင်ကလည်း သူ့ကို လှမ်းကြည့် ပြီး သံပြတ်နှင့် မေးလိုက်သည်။

“မင်း သူတို့ဆီ ရောက်ဖူးတာပဲ၊ မင်းလည်း ဆိုခဲ့ဖူးမှာပေါ့၊ ဘာသီချင်းလဲကွ”

“...ဒါ တို့မြေ...”

သူတို့အသံတွေကို လေအသင့်တွင် ကြည်ကြည်လင်လင် ကြားလာရသည်။ ပြီးတော့ လေနှင့်အတူ ပျောက်သွား ပြန်သည်။ ကော့ဆက်အချို့ ရယ်ကြသည်။

မစ်ကကော်ရှုမြင်းက ဒေါသသံဖြင့်..

“ကြားလား၊ ဒါ တို့မြေတဲ့၊ ခွေးသားတွေ၊ ဟို မြင်းပေါ်ကကောင်ကို ငါ ရှင်းလိုက်ရမလား ဂရီဂို”

ပြောပြီး ပစ်မိန့် မစောင့်တော့ဘဲ သူ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ သေနတ်သံ ကြားတော့ အနီကောင် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ သူ့မြင်းကို နောက်တယောက်အား ကမ်းပေးပြီး သူက ရှေ့ဆက် လျှောက်သည်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဓားလွတ်က နေရောင်တွင် တဝင်းဝင်း။

ကော့ဆက်တွေဘက်က စပစ်တော့ အနီတွေ ထိုးတက်လိုက်ကြသည်။ စက်ကလေးပစ်ဖို့ ဂရီဂို အမိန့် ပေးလိုက်သည်။ ကျည်နှစ်ကပ်လောက် ဆွဲအပြီးတွင် တပ်နီတွေ ထပြီး ရှေ့ပြေးတက်လာကြသည်။ ကိုက် သုံးဆယ် လောက် အရောက်တွင် တခါ ဝပ်ချလိုက်ကြ ပြန်သည်။ ပြီးတော့ ကတုတ်ကျင်းတွေ တူးကြသည်။ သူတို့ကို ဂရီဂို မှန်ပြောင်းထဲမှ အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ တောင်ကမူကလေးသည် ဖုန်တထောင်းထောင်း ဖြစ်သွားတော့သည်။ တိုက်ပွဲက ချက်ချင်းပြတ်မည့် ပွဲမျိုး မဟုတ်။ စပြီ ဆိုကတည်းက ကော့ဆက်တွေ အထိအခိုက် များလာသည်။ ရှေ့ဆုံးတန်းက နောက်ပြန် ဆုတ်လာကြသည်။ ဒုတိယ မြင်းတပ်ခွဲက အတင်းဝင် အတင်းတိုက်သည်။ တဖက်က စက်သေနတ်နှင့် ဆီးမွှေတော့ သူတို့တပ်ခွဲ မြင်းတွေကို ကဆုန်စိုင်းပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြန်သည်။ နောက်တခွဲက ညာတောင်ပံမှ စွတ်ဝင်သည်။ ကော့ဆက် မြင်းတပ်၏ စွမ်းရည်ကို အနီတွေ သိထားကြသည်။ ဆုတ်လာသည့် တပ်ခွဲက ပြန်စုပြီး ပြန်တက်သည်။

မြင်ကွင်းက ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည်။ တပ်နီတွေ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်နေကြပြီ။ ကော့ဆက်တွေက ဖိတိုက်သည်။ ဂျံခင်းတွေထဲတွင် ပေါက်ကွဲသံတွေ၊ မီးခိုးလုံးတွေဖြင့် မည်းမှောင်နေသည်။ ကော့ဆက်တွေက ထုံးစံအတိုင်း အတင်းဝင်၊ အတင်းပစ်၊ အတင်းခုတ်။ အနီတွေ တပ်ဆုတ်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တောင်ကြား တခုထဲသို့ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

သူတို့နောက်ကို လိုက်ရင်း ရွာ တရွာတွင် ကော့ဆက်တွေ နားကြသည်။ ရွာသားတွေ ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နှင့် အိမ်ထဲတွင် ပုနေကြသည်။ အိမ်တအိမ်ကို ဂရီဂို ရောက်သွားသည်။ အဘိုးကြီး တယောက် ညစ်ပေနေသည့် ခေါင်းအုံးကလေးပေါ်တွင် အိပ်နေသည်။

ဂရီဂိုက ပြုံးပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဦး နေမကောင်းဘူးလား”

"ဟုတ်တယ် နေမကောင်းဘူး"

"ကျွန်တော်တို့ကို စားစရာ နည်းနည်း စွန့်ကြဲ ပါလား"

"အားလုံး ဘယ်နှယောက်လဲ"

"ငါးယောက်ပါ ခင်ဗျ"

"ခေါ်လိုက်လေ၊ ဘုရားပေးသလောက်တော့ ရမှာပေါ့"

(၂)

လူတွေ တပ်ဖြန့်ပြီး ဖြစ်သလို တောင်းရမ်းစားသောက်ကာ မြင်းတွေကိုလည်း အလားတူ ရှာကြံ ကျွေးကြ ရသည်။ ရဲဘော်အားလုံး အရိပ်ကောင်းသည့် နေရာတွင် ရွေးပြီး နားကြ အိပ်ကြရသည်။

အရာရှိအချို့က ရေတွင်းတတွင်း၏နံရံကို ကျောမှီပြီး ဆေးလိပ်သောက်နေကြသည်။ နေက ရက်ရက် စက်စက် ပူစပြုလာပြီ။ မြင်းတွေလည်း လျှာထွက် နေကြပြီ။ ကော့ဆက်တယောက် ပျင်းတိပျင်းတွဲနှင့် မြင်းဖြတ်စီးသွားသည်။ တရွာလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဘာမျှ လုပ်စရာ မရှိသည်နှင့် ဂရိုဂိုက အိမ် တအိမ်ဆီသို့ သွားမည်ပြင်တုန်း အခြားတပ်ရင်းမှ ကော့ဆက်မြင်းစီးရဲဘော် သုံးယောက် ရောက်လာသည်။ သူတို့မိထားသည့် တပ်နီသုံပန်းတွေကို မောင်းယူလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အိပ်ပျော်နေသည့် ရဲဘော်တွေ၊ နားနေသည့် အရာရှိတွေ အားလုံး စုပြုံရောက်လာ ကြသည်။

သုံပန်းအားလုံး ရှစ်ယောက်။ ချွေးတွေရွဲနစ်ပြီး စုတ်ပြတ်နေသည့် လူငယ်ကလေးတွေ။

တပ်မှူးက မေးလိုက်သည်။

"ဘယ်မှာ မိလာတာလဲကွ"

တယောက်က ပြန်ဖြေသည်။

"ရွာထိပ်က နေကြာခင်းထဲမှာ သူတို့ကို တွေ့တာပါ တပ်မှူး၊ စွန်သုတ်မှာ ကြောက်လို့ ချုံထဲ ဝပ်နေတဲ့ ငုံးကလေးတွေ အတိုင်းပဲ ခင်ဗျ၊ တယောက်ကိုတော့ ရှင်းခဲ့ပြီ"

တပ်နီကောင်လေးတွေ ကြောက်လွန်းလို့ တုန်နေကြသည်။ ကော့ဆက်တွေကို အသနားခံသည့် မျက်လုံး ကလေး များဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ သူတို့အထဲမှ အကြီးဆုံး တယောက်သာ

နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေပြီး ထိမထင်သည့်ပုံ ဆောင်နေသည်။ မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် တာတာမျက်နှာပေါက်ပုံစံ။

တပ်မှူးက သူ့ကို စမေးသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ရုရှား တပ်နီတော်တပ်သား”

“ဘယ်ဇာတိလဲ”

“ပင်ဇာနယ်”

“အပျော်တမ်းလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ စစ်တပ်က အရာရှိလောင်း၊ တပ်နီထဲ ဝင်တာ တစ်ထောင့်ကိုးရာ ဆယ့်ခုနစ်ခုနှစ်ကပဲ၊ အဲဒီကစပြီး...”

သူတို့ကို ဖမ်းလာသည့် ကော့ဆက်တပ်သားက ဖြတ်ပြောသည်။

“အဲဒီခွေးသားပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ကို စပစ်တာ”

တပ်မှူး မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဂရီဂိုကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဆက်မေးသည်။

“မင်းက စပစ်တယ် ဟုတ်လား၊ ကော့ဆက် စစ်သားကို မင်းပစ်တယ် ဟုတ်လား၊ မိသွားရင် မင်း ကိစ္စတုံးမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား”

သို့ပန်းလူငယ်က မဖြေသည့်ပုံဖြင့် ပြုံးသည်။

“သူတို့ မသတ်ခင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်လိုက် မှာပေါ့”

“အမယ်...အတော်လာတဲ့ကောင်ပါလား၊ ဘာလို့ အဲဒီလိုမလုပ်သလဲ”

“ကျည်ဆန်ကုန်သွားလို့”

တပ်မှူးမျက်နှာ တင်းသွားသော်လည်း ချာတိတ်ကို ကျိတ်ပြီး သဘောကျသွားပုံရသည်။ ကျန်လူငယ်များကို ဆက်မေးသည်။

“မင်းတို့ကရော ဘယ်ကလဲ”

“ဆာရာတော့ဗ်ကရော၊ ဘယ်လက်ရှေ့ကရောပါခင်ဗျ”

အရပ်မြင့်မြင့်ချာတိတ်က ဖြေသည်။

ဂရီဂိုက သူတို့ကို အကဲခတ်သည်။ အားလုံး တောသူတောင်သားကလေးများ ဖြစ်ပုံရသည်။ သူတို့ မျက်နှာ ကလေးများသည် စစ်သားရုပ် ပေါက်နေကြသည်။ ဆံပင်နက်နက်နှင့် တယောက်ကမူ ဒေါသ

ထွက်နေသည့်ပုံစံ။ ဂရီဂိုက မေးလိုက်သည်။

“ကော့ဆက်တွေကို မင်းတို့ပစ်တယ် ဟုတ်လား၊ မင်းက ခေါင်းဆောင် မဟုတ်လား၊ မင်းက အရာရှိလား၊ ကွန်မြူနစ်လား၊ မင်းကို တို့ လည်ပင်းဖြတ်မှာ မကြောက်ဘူးလား”

တပ်နီချာတိတ်က ပို၍ ရဲတင်းလာပြီး-

“ခင်ဗျားတို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ ကော့ဆက်တွေ လုပ်နေကျပဲ”

အားလုံးပြုံးလိုက်ကြသည်။ ချာတိတ်၏သတ္တိကို သဘောကျသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂရီဂို လှည့်ထွက် လာခဲ့သည်။ သူတို့တပ်တွေ အသီးသီး တန်းစီပြီး ဆက်ချီခဲ့ကြသည်။

(၃)

နောက်ပိုင်းတွင် တိုက်ပွဲတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်သည်။ ဂရီဂို တပ်ရင်းက အပြင်းထန်ဆုံး တိုက်ရသည့် စစ်ကြောင်း တွင် အမြဲတမ်းပါသည်။ သူတို့နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရတိုင်း တပ်နီတွေအကြောင်း သူ စပ်စုချင်သည်။ လေ့လာချင်သည်။ ဘော်လ်ရီဗစ်နှင့် ရုရှားစစ်သားများ အကြောင်း သိချင်စိတ် ပြင်းလာသည်။ ဂျာမန်နှင့် ဖြစ်သည့် စစ်ပွဲတွင် သူတို့ကို နီးနီးကပ်ကပ် မြင်ဖူးခဲ့သည်။ သည်တုန်းက သူ ငယ်သေးသဖြင့် သိပ် မမှတ်မိ။

နောင် သူတို့နှင့် နဖူးတွေ့ခူးတွေ့ တိုက်ရတော့ ပိုသိချင်လာသည်။ “သူတို့ ဘယ်လိုလူစားတွေလဲ” ၊ သူတို့အထဲမှ အရာရှိ အများစုမှာ ဒွန်နယ်သား ကော့ဆက်များ ဖြစ်သည်။ သူတို့ အများစုပါသည့် ဆိုဗီယက် တပ်တွေကလည်း ကော့ဆက်နယ်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ တိုက်နေကြသည်။

နောက်တခါ တပ်နီတွေနှင့် သူ ထပ်ဆုံသည်။ တပ်ခွဲတခုကို ဦးဆောင်ပြီး လျှို့ဝှက်အထဲမှ အထွက်တွင် ရုရှား စကားသံတွေနှင့် ခြေသံ ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့အထဲတွင် တရုတ်တယောက်ပါသည်။ ကော့ဆက်တွေနှင့် ပက်ပင်း တိုးတော့ သူတို့ လန့်သွားကြသည်။

တယောက်က မြေကြီးပေါ်လှဲချပြီး အော်သည်။

“ကော့ဆက်တွေဟေ့”

တရုတ်က စပစ်သည်။ ကော့ဆက်တယောက် ကျသွားတော့ မပီကလာ ပီကလာနှင့် တရုတ် အော်သည်။

“ရဲပေါ်လို့၊ မတ်စစ်ဝါဒ အောင်မြင်ပါစေ၊ ကော့ရှက်တွေကို...”

မစ်ကာက တရုတ်စကားမဆုံးခင် ခြောက်လုံးပြူး နှင့် နှုတ်ပိတ်လိုက်ပြီး မြင်းကို လျှို့ဝှက်သို့ ဆွဲလှည့်ကာ ကဆုန်စိုင်း ပြေးချလာသည်။ သူ့နောက်မှ မြင်းသည်တော်တွေ တသီကြီး ပါလာသည်။ သူတို့နောက်ဆီမှ စက်သေနတ်သံ ဆက်တိုက်ထွက်လာသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဂရီဂို၏ ရင်ထဲတွင် ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေကို မုန်းတီးစိတ်တွေ အုံကျင်းဖွဲ့လာလေတော့သည်။ သူ့လူတွေကပါ ဒွန်ကို ကျူးကျော်လာသူ အနီကောင်တွေကို တူးတူးခါးခါး မုန်းတီးလာသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့ကို မိလျှင် သို့ပန်းအဖြစ် အနည်းငယ်သာ ထိန်းသိမ်းပြီး အပြတ်ရှင်းလိုက်သည်က ခပ်များများ။ သူတို့ကို မိလျှင် ပစ္စည်းပါ သိမ်းသည်။ တပ်သားတွေက ရန်သူရိက္ခာ လုလျှင် တပ်မှူးတွေက မမြင်ချင် ယောင်ဆောင်နေသည်။ ပစ္စည်းယူလျှင် မျက်နှာလွှဲထားကြသည်။

ဂရီဂိုကမူ အစားအသောက်မှလွဲပြီး ဘာမျှ လက်မခံ။ သည်လို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့အလုပ်မျိုး သူ စက်ဆုပ်သည်။ ဖမ်းမိသူများအပေါ် သူ ဘယ်တော့မှ သေဒဏ်မပေး။ သူ့ကို ပျော့ညံ့သည်ဟု အရာရှိ အချင်းချင်း ဝေဖန်ကြသည်။ ပျော့ညံ့ရ ကောင်းလားဟု အပြစ် ဆိုကြသည့်အပြင် အဆင့်ပါ လျှော့ချပစ်လိုက်သည်။ သူ တပ်ခွဲမှူးဘဝ ရောက်သွားပြီ။

သူတပ်ခွဲက ရွာတရွာကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ သူက အိမ်တအိမ်တွင် စတည်းချလိုက်သည်။ အနီကောင်တွေ နေသွားသည့် အိမ်မှန်း သိသာသည်။ အိမ်ရှင်လူကြီးတွင် သူ့အိမ်သူရှိသည်။ မြီးကောင်ပေါက် အရွယ် သမီးတယောက် ရှိသည်။ သူတို့ကို ကျိုးကျိုး နွံနွံ ကြိုဆိုသည်။ ဂရီဂိုက အိမ်ကို ဝေကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။ အိမ်ရှင်က တောသူဌေး ဖြစ်ဟန် တူ၏။ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ကို ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ထားသည်။ နံရံတွင် ဓာတ်ပုံတွေနှင့် ကျောင်းထွက် လက်မှတ်တခု ချိတ်ထားသည်။ ဂရီဂိုက မိုးကာအင်္ကျီ ကို နံရံတွင် ချိတ်ပြီး ပွတ်ချွန်း မီးညှို့နေစဉ် ရိုင်ဖယ် လွယ်လျက် ပရိခေါ်ခိုင်ကော့ပ် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ သူက ခရီးသွားဟန်လွှဲပုံစံဖြင့် သတင်းပို့သည်။

“မြင်းလှည်းတစီး ရောက်လာတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ တတာရက်စ်က လာတာတဲ့။ ဗိုလ်ကြီးမိသားစုလို့ ပြောတယ်”

“မင်းက နောက်စရာမရှိ လာနောက်နေတာလား ကွ”

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ရွာက မြင်းလှည်းတွေ အားလုံး ခြောက်စီး ခင်ဗျ”

ဂရီဂို ကမန်းကတန်း ထသွားသည်။ အဖေ ခြံထဲ ဝင်လာသည်။
ဒါရီယာက သူ့လက်ချုပ် ကုတ်အင်္ကျီကို ခြုံပြီး ရထားပေါ်တွင် ထိုင်လျက်
မတ်တော် မောင်ကို လှမ်းရယ်ပြသည်။

ဂရီဂိုက အဖေ့ကို လှမ်းအော်မေးသည်။

“ဘယ်လို ဘယ်လို ရောက်လာကြတာလဲ အဖေ”

“သားကို အကောင်းအတိုင်း တွေ့ရလို့ အဖေ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊
မဖိတ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်တွေလေ”

ဂရီဂိုက အဖေပခုံးကျယ်ကြီးကို တအားဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။
ပြီးတော့မှ မြင်းတွေကို ရထားမှဖြုတ်ပေးသည်။ ဒါရီယာက ပါလာသည့်
မြင်းစာတွေ ကို ရထားပေါ်မှ ပွေ့ချနေသည်။

“မင်းတို့အတွက် ကျည်ဆန်တွေ ပါလာတယ်”

“ခင်ဗျားကရော ဘာလို့လိုက်လာတာလဲ ဒါရီယာ”

“အဖေနဲ့ လိုက်လာရတာပေါ့၊ သူ သိပ်နေမကောင်းဘူး၊ အမေက
စိုးရိမ်လို့ ထည့်လိုက်တာလေ”

ပင်တာလီမွန်က မြင်းစာကျွေးဖို့ လုပ်ပြီးတော့ ဂရီဂိုအနား ကပ်ပြီး
တိုးတိုးမေးသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဆက်တိုက်နေတာပဲ”

“အဖေကြားတဲ့ သတင်းတခုက ကော့ဆက်တွေက နယ်စပ်ကို
မကျော်ဘူးတဲ့၊ ဟုတ်လား”

“အဲဒါ ကြားစကားတွေပါ”

အဘိုးကြီးက အလေးအနက် ဆက်ပြောသည်။

“ဒီအတိုင်း ဆက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ဒွန်ကို ဘယ်သူ ကာကွယ်မလဲ၊
မင်းတို့က လွဲရင်လေ”

သူတို့ အိမ်ထဲဝင်တော့ ရွာသတင်း နားထောင်ဖို့ ကော့ဆက်တွေ
စုပြုံရောက်လာကြသည်။ ဒါရီယာက အိမ်ရှင် သားအမိနှင့် တိုင်ပင်ပြီး
ပါလာသည့် စားစရာ အထုပ်တွေ ဖြေသည်။

အဘိုးကြီးက မေးသည်။

“မင်း တပ်ရင်းမှူးကနေ တပ်ခွဲမှူး ဖြစ်သွားတယ်ဆို”

“တပ်ရင်းမှူး နေရာကို ခေတ်ပညာတတ် တယောက်ကို ပေးလိုက်တာပါ”

“အေး ... ကျရာတာဝန် ထမ်းပေါ့ကွာ၊ စစ်ပညာမှာ ငါသားကို ဘယ်သူ မိမှာလဲ၊ ဒါထက် အထက် အရာရှိတွေနဲ့ ရော သား အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဂရိုဂိုက သူ့ပညာအရည်အချင်းနှင့် သူ့ရာထူးကို ဘယ်တော့မှ ထည့်တွက်သူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် တပ်ရင်းမှူး အသစ်ကို တာဝန်တွေ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင် လွှဲပေးလိုက်သည်။ သည်အကြောင်း သူ သိပ်မပြောချင်၊ အခြားလှည်းတွေ နှင့် ပါလာသည့် ရွာမှ ဘိုဂါတီရိပ် ထပ်ရောက်လာသည်။ ပင်တာလီမွန်က သည်အကြောင်း ပဲ ပြန်ကောက်သည်။

“နယ်စပ် ဟိုဘက်ကို သားက မကျော်ချင်ဘူး ဆိုတာ ဟုတ်သလား”

အခန်းထဲရောက်နေသည့် ကော့ဆက်များရှေ့တွင် အဘိုးကြီးက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပရိုခေါ်နိုင်ကော့ဗ်က တိတ်တိတ်ကလေးပြီးပြီး နားထောင်နေသည်။ မစ်ကာကော်ရှူနော့ဗ်က ပွတ်ချွန်းတလိပ် ကုန်သွားပြီ။ အခြားကော့ဆက် တွေ ကလည်း ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေကြသည်။ ဘယ်သူမှ ဝင်မပြောကြ။ ဘိုဂါတီရိပ်က စိတ်မရှည်သလို လက်ယမ်းပြီး-

“ဒီကိစ္စ သူတို့ ဒါလောက် အလေးမထားကြ ပါဘူးဗျာ”

ဟု အသံအောက်ပြီးနှင့် ပြောသည်။

အခြား ကော့ဆက်တယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“ဘာပြုလို့ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ဆက်သွားရမှာလဲ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ သေသွားပြီ၊ လူမမည်ကလေးတွေနဲ့ ကျွန်တော့် ကို ထားခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့် ဘဝကို ဒီအတိုင်း အပျက်ခံရမှာလား”

နောက်တယောက်က-

“သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ မြေပေါ်က မောင်းထုတ်မယ်၊ ပြီးမှ အိမ်ပြန်မယ်”

“ငါကတော့ နောက်ငါးနှစ် ဆက်တိုက်ရလည်း အကြောင်း မဟုတ်ဘူး”

မစ်ကာက ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် ဝင်ပြောသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့မှ အော်သံထွက်လာသည်။

“အားလုံး ထကြ၊ မြင်းတွေ အသင့်ပြင်ကြ”

“တွေ့လား၊ အင်္ကျီတောင် မခြောက်သေးဘူး မြင်းတွေ ပြင်တဲ့၊ ဒါဆို နေရာယူရတော့မယ်၊ ခင်ဗျားတို့က နယ်ခြား အကြောင်း ပြောနေကြတယ်၊

အားလုံး အိမ်ပြန်ချင်နေပြီ၊ စစ်ပြေငြိမ်းမယ့်အကြောင်း ပြောကြပါ”

ပထမဆုံးဆွေးနွေးသည့် ကော့ဆက်၏ အသံ။ အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်က တံခါးဝတွင် ဆေးလိပ် သောက်နေရာ မှ လှမ်းမေးသည်။

“ဘာအတွက် တပ်လှန့်တာလဲကွ”

ကော့ဆက်တယောက်က ဝင်ရှင်းပြသည်။

“အလကားပါ၊ နွားအုပ်ကို တပ်နီတွေ မှတ်ပြီး ကင်းက လှမ်းအော်လိုတဲ့”

သေနတ်တွေ၊ ဓားတွေ ပြန်ချပြီး ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ လှဲသူလှဲ၊ ထိုင်သူထိုင်နှင့် ပြန်ပြီး အနားယူကြသည်။

အဘိုးကြီးက ဂရီဂိုကို ခေါ်ပြီး ခြံထဲ ထွက်လာသည်။

“သားကို ပြောစရာရှိတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲမှာ အဖေ ပိုင်အိုတာနဲ့ သွားတွေ့တယ်၊ စိုက်ခင်းတွေ အောင်မြင် ပါတယ်၊ ပိုင်အိုတာက တော်တော် အလုပ်ကြိုးစားတယ်ကွ၊ အဖေ့အတွက် အထည်အဝတ်၊ သကြား၊ စီးဖို့မြင်း ...”

ဂရီဂိုက ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“အဖေ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်ဆီ လိုက်လာတာလား”

“ဘာလို့ လိုက်မလာရမှာလဲကွ”

“အဖေ ဘာဆိုလိုတာလဲဟင်”

“တခြားလူတွေက ပစ္စည်းတွေ အိမ်ပြန်ပို့နိုင် တယ်နော်”

“ဗျာ..ပစ္စည်းတွေ အိမ်ပြန်ပို့နိုင်တယ် ဟုတ်လား”

ဂရီဂို ဒေါသသံစွက်ပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ရှေ့တန်းမှာ အဲဒီလိုလုပ်ရင် ဂျာမန်နဲ့ဖြစ်တဲ့ စစ်ပွဲတုန်းက ပစ်သတ်တယ် အဖေ၊ ခုလည်း...”

အဘိုးကြီးက အေးစက်စက်အသံဖြင့် ဖြတ်ပြောသည်။

“မင်း အဲဒီအတိုင်း ဆက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး ဂရီဂို၊ အဖေ့အတွက် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေက သေခါနီးနေပြီ၊ ဘာမှ မလိုတော့ဘူး၊ မင်းအတွက် ပြောနေတာ၊ မင်း အိမ်ပြန်လာရင် ဘာတွေရမလဲ၊ မြင်းလည်းစုတ်ကလေးရယ်...နေပါဦး၊ အနီကောင် တွေဆီက ပစ္စည်းယူလို့ ငရဲမကြီးပါဘူးကွ၊ အိမ် အတွက်...”

“ဟာ...အဖေ ဆက်ပြောရင် အဖေ့ကို ကျွန်တော်

အတင်းပြန်လွှတ်ရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်က ဒါမျိုးတွေ မလုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်လူတွေကို ထိန်းထားရတယ်။ အဖေ က ...”

ဂရီဂို ပြောရင်း ဒေါသထွက်လာသည်။

“အင်း ... သူများနဲ့ မတူတော့ မင်း ရာထူးချ ခံရတာပေါ့။ ဟုတ်စ...”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မိုးခါးရေ မသောက်ဘူး”

သားအဖနှစ်ယောက် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သွားသည်။ ဂရီဂိုက ဆေးလိပ်မီးညှိပြီး စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်နေသော အဖေမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည်။ လက်စသတ်တော့ ဒါကြောင့် သူ လိုက်လာတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ချွေးမကို ခေါ်လာတာကိုး၊ ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေ သယ်ဖို့ပေါ့။

ခဏနေမှ အဘိုးကြီး စကားစသည်။

“စတီပင် ပြန်ရောက်လာတယ်။ မင်း ကြားပြီးပြီလား”

အဖေအသံက ခပ်အေးအေး။

“ဗျာ ...”

ဂရီဂို ဆေးလိပ်လွှတ်ကျသွားသည်။

“သူ့ကို ဂျာမန်တွေ မိသွားတယ်။ သုံ့ပန်းအဖြစ် ခေါ်သွားတယ်တဲ့။ အသက်မသေဘဲ ပြန်ရောက်လာတယ်။ တသွေးတမွှေးနဲ့ ပြန်ရောက်လာတာဗျား၊ မင်း ယုံမလားတော့ မသိဘူး၊ ပစ္စည်းတွေမှ လှည်းနှစ်စီး တိုက် အပြည့်တဲ့”

အဘိုးကြီးက တမင် အရွဲ့တိုက်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ စတီပင်အကြောင်းတွေ ဆက်အမွှမ်းတင် နေသည်။

“အက်စီနီယာကို ယာဂေါ့ဒ်နိုးကနေ သူ ပြန်ခေါ်ထားတယ်။ ခုတော့ သူ တပ်ရင်းကို ပြန်သွားပြီး ခု သူက ထောက်ပို့ ကိုင်နေရတယ်တဲ့”

ဂရီဂိုက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

“အဖေမြေးတွေရော”

“အင်း ... သူတို့ အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်။ သူတို့အတွက် လက်ဆောင်လေး ဘာလေး မင်း မပေး လိုက်ဘူးလား”

အင်း ... ရှေ့တန်း ရောက်နေတဲ့ကောင်ကို လက်ဆောင်..တဲ့။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဂရီဂို သက်ပြင်းချသည်။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် အက်စီနီယာနှင့် စတီပင်သာ လွှမ်းမိုးနေတော့သည်။

“မင်းမှာ ရိုင်ဖယ် အပိုရှိလား ဂရီဂို”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ အဖေ”

“အိမ်အတွက်ပေါ့ကွာ၊ ခြေစောင့်လက်စောင့်ပေါ့၊ ငါ့မှာ ကျည်ဆန်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ရိက္ခာ တိုက်ဖို့ စစ်တပ်က လှည်းဆင့်တိုင်း ငါ ယူယူထားတာ”

“ယူသွားလေ၊ အများကြီးရှိတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော့် လက်ဆောင်ပဲ”

ဂရီဂိုက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး ပြုံးစိစိနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ...အဖေတို့ အိပ်တော့၊ ကျွန်တော် ကင်းတွေ လိုက်စစ်လိုက်ဦးမယ်”

(၄)

နောက်နေ့မနက် တပ်ပြောင်းတော့ ဂရီဂိုတပ်ခွဲ ပါသွားသည်။ အင်း ... အဖေတော့ လက်ချည်း ပြန်သွားရလို့ ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူးဟု ဂရီဂို တွေးနေသည်။ သူတို့တပ် ရွာမှ ထွက်သွားသည်နှင့် အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန် ကဲတော့ သည်။ ကျီထဲဝင်ပြီး မြင်းဇက်ကြိုးတွေ၊ ကုန်းနှီးတွေ ယူပြီး လှည်းပေါ် တင်ပါလေတော့သည်။ ဤတွင် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး က အူယားဖားယား ပြေးလာပြီး-

“အဖေကြီး .. အဖေကြီး၊ အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား၊ ပြန်ပေးပါ၊ အဲဒါတွေ ပြန်ပေးပါ၊ အဖေကြီးကို ဘုရား ရိုက်လိမ့်မယ်”

“သွားစမ်းပါ၊ ဘုရား ဆွဲမထည့်ပါနဲ့၊ ဒါ ငါတို့ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းတွေ၊ နင့်ယောက်ျား မတရား ယူထားတာ၊ နင့်ပစ္စည်းမှန်သမျှ ငါ့ပစ္စည်းပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ကျီထဲမှ သေတ္တာတွေကို သော့ရိုက်ချိုးသည်။ ကုတ်အင်္ကျီတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ စိတ်ကြိုက်ယူ နေသည်ကို လှည်းသမားတွေက ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေကြသည်။

နေ့လယ်တွင် သူတို့သမီးယောက္ခမ ရွာမှ ထွက်သွားကြသည်။ ဒါရီယာက ပစ္စည်းတွေပေါ် ထိုင်ရင်း-

“အဖေကလည်း ဘာလို့ တချို့ချန်ထားခဲ့တာလဲ၊ အားလုံး သယ်လာရမှာ”

“နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက ဝင်းတံခါးပိတ်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျနေသည်။

ပင်တာလီမွန်က နှုတ်ဆက်သည်။

“သွားမယ်ဟေ့၊ တို့ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ နင်တို့ မကြာခင် တောင်ပုံ ရာပုံ
ရလာဦးမှာပဲ”

နေပူလိုက် မိုးရွာလိုက်၊ နေဝင်လိုက် နေထွက်လိုက်။ ချီတက်ကြ၊
တိုက်ကြခိုက်ကြ။ တိုက်ပွဲများကား မနား မနေ။ မြင်းတွေ ချွေးဒီးဒီးနှင့်
ခြေပစ်လက်ပစ် ဖြစ်နေပြီ။ ဂရီဂို အိပ်ပျက်လှပြီ၊ နားချင်လှပြီ။

ဂျိုခင်းတွေ ထောင်းထောင်းကြေခဲ့ပြီ။ လမ်းပေါ်တွင် အပေါ်ပိုင်း
အဝတ်ဗလာနှင့် သုံပန်းတွေ အပြည့်။ ရွာတွေတွင် တပ်ဆုတ်လာသည့် အနီတွေ
အကြမ်းဖက်ပြီး ရိက္ခာတောင်းနေကြသည်။ ပြည်တွင်းစစ်သည် ဂျာမန်နှင့်
တိုက်သည့် စစ်ပွဲထက် ပြည်သူတွေ အထိနာနေကြသည်။

“ပြည်တွင်းစစ်တဲ့၊ အလကားစစ်ပွဲအတုပါ၊ ဂျာမန်နဲ့ ဖြစ်တုန်းက
တချက်ပစ်ရင် အတုံးအရုံး ကျဆုံးတာ၊ ခုတော့ တယောက် နှစ်ယောက်
ကျတာကို ရေးကြီး ခွင့်ကျယ် လုပ်နေကြတယ်”

ရှေ့တန်းရောက် ရဲဘော်တို့၏ အတွေးများ ဖြစ်သည်။ ဂရီဂို၏တပ်ခွဲမှ
ကော့ဆက်များကမူ သူတို့မြေ တလက်မ မျှ အထိမခံလိုသူများ ဖြစ်သည်။

“အနီတွေကို တကောင်မကျန် ငါတို့ မောင်းထုတ်မယ်၊ ရုရှားက
သူပြဿနာ သူရှင်းလိမ့်မယ်၊ ငါတို့က ငါတို့ပြဿနာ ငါတို့ ရှင်းမယ်”

နွေဦးပေါက်သည်အထိ မြောက်ပိုင်းစစ်မျက်နှာတွင်
ဆက်တိုက်နေကြသည်။ ဘုရင့်ရုပ်ဖြူတွေနှင့် တပ်နီတွေ၏ တိုက်ပွဲကလည်း
ပြင်းထန်နေသည်။

ဂရီဂိုက အခြေအနေကို စောင့်ကြည့် လေ့လာနေသည်။
ဆောင်းဝင်လာလျှင် ရှေ့တန်းစစ်ပွဲများ စဲသွားလိမ့်မည် ဟု သူက
တွက်ထားသည်။ ကော့ဆက်တွေ အသာစီးရလျှင် တိုက်ပွဲတွေ
ငြိမ်သွားလိမ့်မည်။

ရှေ့တန်းသို့ သတင်းစာက ရောက်ခဲ့သည်။ တစောင်ရောက်လာလို့ ဂရီဂို
အငမ်းမရ ဖတ်သည်။ သူဖတ်ပြတော့ သူ့ရဲဘော်တွေ အားလုံး ပိုင်းနားထောင်
ကြသည်။

“စက်တင်ဘာလ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ရက်နေ့၊ ဖီလီမိုနော့ဗ်ဘက်တွင်
အနီတွေကို ကော့ဆက်တပ်များက အပြတ်အသတ် ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့ပြီး
သုံပန်းအမြောက်အမြား ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ တပ်နီတွေ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကာ
ဆုတ်ပြေး နေကြသည်။ ဒွန်ကော့ဆက်တို့သည် တိုက်ပွဲတိုင်း အောင်နေကြ၍

စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွလျက် ရှိသည်”

မစ်ကာက ဝါးလုံးကွဲရယ်ပြီး-

“သို့ပန်းအမြောက်အမြားတဲ့၊ တို့ မိတာ ဘယ်နှယောက် ရှိလို့လဲ၊ နှစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ခွေးသားတွေ ရမ်းတုတ်တာ”ဟု ပြောရင်း ဖင်ဆောင့်ပြီး ရယ်နေပြန်သည်။

ဘုရင့်တပ်ဖြူတွေ ဆိုက်ဗေးရီးယားနှင့် ကူဘန်တွင် အနိုင်ရနေသည် ဆိုသည့် သတင်းကိုလည်း ကော့ဆက် တွေ မယုံကြည်တော့ပေ။

ကော့ဆက်ရဲဘော် တယောက်က ချက်ကိုဆလိုဗက် ပုန်ကန်မှုသတင်း ဆက်ဖတ်ပြီး မှတ်ချက်ချသည်။

“အနီတွေက ချက်တွေကို နိုင်မှာပါ၊ ပြီးမှ တို့ဆီ လှည့်လာပြီး အမှုန့်ကြိတ်မှာ”

ပရိုခေါ်က သူ့ကို ဝင်ဟောက်သည်။

“အဲဒီ သောက်အဓိပ္ပာယ်မရှိ သတင်းတွေဖတ်ပြီး ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ ဟေ့ကောင်”

ပြောပြီး သူ ပွတ်ချွန်းလိပ်နေသည်။ သူ့ကို ဂရီဂိုက ကျိတ်ပြီး အမှတ်ပေးလိုက်သည်။

အင်္ကျီရင်ဘတ် ဟပြ နှင့် ဂရီဂို ဆက်စဉ်းစားသည်။ စိတ်ထဲ တင်းကျပ်နေသည်။ နောက်ဆုံးမှ အိပ်ပျော်သွား တော့သည်။

(၂)

ခုအချိန်အထိ ဂရီဂိုတယောက် ဇာတာ စန်းလင် တက်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သည်နေ့ဦးတွင် သူ့မြင်းသုံးကောင် ကျည်သင့် ကျဆုံးသွားပြီ။ သူ့ဂျာကင်တွင် ငါးနေရာ ကျည်ဆန်ဖောက်သွားပြီ။ သေမင်းက သူ့ကို မျက်စိလျှံနေသည်လား မသိ။ တခါကလည်း လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဓားကို မှန်ပြီး မြင်းခြေထောက် အောက်သို့ လွှတ်ကျသွားသေးသည်။

“တယောက်ယောက်က မင်းကို ဆုတောင်းပေးနေလို့ ဖြစ်မယ်”

ဟု မစ်ကာက ပြောတော့ သူ စိတ်မပါလှစွာ ပြန်ပြုံးပြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့ ရှေ့တန်းသည် မီးရထားသံလမ်းသို့ ရောက်လာပြီ။ နေ့စဉ် ရထားတွဲအပြည့် သံဆူးကြိုးလိပ်တွေ ပါလာသည်။

ကြေးနန်းကလည်း နေ့စဉ် ဝင်လာနေသည်။

“မဟာမိတ်စစ်ကူ အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်တယ်၊ နယ်ခြားကို သူတို့ ရောက်လာချိန်အထိ ထိန်းထားပါ။ တပ်နီတွေကို ကျွဲမလာအောင် တောင့်ခံထားပါ”

ကော့ဆက် ကျေးရွာသားများကို စည်းရုံးထားသဖြင့် အကူအညီ အပြည့်အဝရသည်။ ကတုတ်ကျင်းတွေ တူးပေးသည်။ သံဆူးကြိုးတွေ ကာပေးသည်။ သို့သော် ညအခါများတွင် ရွာထဲသို့ သူတို့ ပြန်နားကြသည်။

တပ်နီတွေက ညညတွင် ရောက်ရောက်လာပြီး သံဆူးကြိုးတွင် စာတွေရေးကပ်၊ ကော့ဆက်တွေက ဖတ်။ ဂရီဂိုတပ်သားတွေ အိမ်မှလာသည့် စာလိုဖတ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လိုအခြေအနေတွင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စစ်တိုက်မလဲ။

ဤသို့ဖြင့် ဆောင်းဝင်လာသည်။ နှင်းခဲတွေ ကျသည်။ နှင်းတွေ ပျော်သည်။ သူတို့အားလုံး ဖိနပ် ကောင်းကောင်း မရှိကြတော့၍ နှင်းပဲတွေ စားကုန်သည်။ သည်ပုံဖြင့် ရှေ့တန်း ထွက်ကြရပြန်သည်။ မဟာမိတ်တွေကို သူတို့ မယုံကြတော့။

“သူတို့ လာနေပါပြီ၊ ခြေကျင် တလှည့်၊ ကုန်းကြောင်း တလှည့် လာနေတာ”

ဟု တယောက်က အရွန်းဖောက်သည်။

နီဝင်ဘာလကုန်တွင် တပ်နီတွေ ထိုးစစ်ပြန်စသည်။ သံလမ်းနားအထိ ရောက်လာသည်။ ကော့ဆက် စက် သေနတ် အဖွဲ့က လှလှပပကြိုဆိုသည်။ ညနေပိုင်းတွင် တပ်နီဘက်သို့ ရေတပ် တပ်ရင်း စစ်ကူရောက်လာသည်။ သူတို့က မြင်းပေါ်မှပင် မဆင်းတော့ဘဲ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း တက်လာကြသည်။

ဂရီဂိုက သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ပြောင်းတွေ ပူချစ်လာသည်အထိ ဆက်တိုက်ပစ်သည်။ ရန်သူတွေ အတုံးအရုံး ကျဆုံးကြသည်။ ကွင်းထဲတွင် အလောင်းချင်း ထပ်သွားသည်။

ညမှောင်သည့်အခါ ရွာတရွာတွင် ဂရီဂိုတပ်ခွဲ စခန်းချသည်။ ညသန်းခေါင်တွင် နောက်ထပ်စစ်ကြောင်း တခု ရောက်လာပြီး သူတို့ကို နှိုးသည်။ ဂရီဂို နိုးလာပြီး ရွံ့တွေ၊ ရေတွေ ရွံ့လာသည့် သူတို့ကို ကြိုသည်။ နောက်ခဏနေတော့ နားရွက်အထိ ရွံ့တွေ ပေနေသည့် အမြောက်တပ် အရာရှိ ရောက်လာသည်။ ဂရီဂိုထံ တွင် နားနေအိပ်စက်ခွင့် တောင်းပြီး အိပ်ကြသည်။

သူက ဂရီဂိုကို ကြည့်ပြီး သူတို့တပ်ခွဲ သေနတ်တွေ ဆုံးခဲ့ကြောင်း

ပြောသည်။

“ဗိုလ်ကြီးက ဗီယက်ရှင်စကား ကော့ဆက် တပ်ကလား၊ လက်ဖက်ရည် တိုက်ပါလားဗျာ”

လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း သူ့အကြောင်း ပြောပြသည်။
ပလက်တော့စကီခရိုင်က ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂျာမန်နှင့် တိုက်ကတည်းက စစ်ထဲဝင်ခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်ထောင် နှစ်ခါကျခဲ့ကြောင်းများ ပြောပြသည်။

“စစ်ကတော့ ပြီးတော့မှာပါဗျ၊ မနက်ဖြန်ဆို ရှေ့တန်းတပ်တွေ ပြန်ဆုတ်ကြလိမ့်မယ်၊ နောက်နှစ်ပတ်ဆို ကျွန်တော်တို့ နိဗ္ဗိဒ္ဓါကက်စ်ကို ပြန်ကြရတော့မှာ၊ ကျွန်တော်တို့က ရုရှားကို ကော့ဆက်တပ်တွေနဲ့ ခြေကျင်သွားဝိုင်းချင် နေကြတာဗျ၊ ဘယ်လောက် အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်သလဲဗျာ၊ အထက်က ဗိုလ်ချုပ်တွေ အားလုံး ငတုံးတွေဗျ၊ ခင်ဗျားလည်း ကော့ဆက်ပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူက စားပွဲတလုံးပေါ်တွင် လှဲရင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။
သူတကိုယ်လုံးမှ ချွေးနံ့ တထောင်းထောင်း ထွက်နေ သည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ ဂရီဂိုက သူ့ကို နှိုးရသည်။

နောက်တနေ့တွင် သူတို့ ဆုတ်ရသည်။ နှင်းတောထဲတွင် မြင်းခွာသံတွေ တခွပ်ခွပ်ဖြင့် ဆူညံနေသည်။ လှည်းတန်းကြီးက တမျှော်တခေါ်။

ထိုညတွင်ပင် ထွက်ပြေးဖို့ ဂရီဂို ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဓားလွယ်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးအိတ်ကို ခါးတွင်
သေသေချာချာပတ်နေသော သူ့ကို ကြည့်ပြီး မစ်ကာ ကော်ရှူနော့ဗ် က
မေးသည်။

“ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ ဂရီဂို”

“ဘာအတွက် မင်းက သိချင်တာလဲ”

“သိချင်လို့ပေါ့ကွ”

ဂရီဂိုမျက်နှာ လေးနက်နေသည်။ သို့သော် မျက်ခုံးချိုပြီး ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ဆိုတဲ့ဆီ သွားမလို့၊ မင်း နားလည်ပါတယ်နော်”
ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားသည်။

မြင်းက အဆင်သင့် ကကြိုးဆင်ပြီးသား၊ ကုန်းနှီးတင်ပြီးသား၊ နှင်းတွေ ခဲနေသည့် လွင်ပြင်တွေကို ဖြတ်ပြီး မိုးစင်စင်လင်းသည် အထိ သူ ကဆုန်စိုင်း လာခဲ့သည်။

“အိမ်ပြန်ရောက်မှ နားမယ်၊ ရွာကို သူတို့ ဖြတ်တော့မှ အသာ ထွက်လိုက်သွားမယ်”

ဟု တွေးလာခဲ့သည်။ မနေ့တနေ့ကပင် သူတို့နှင့် လက်တွဲပြီး အသေအလဲ တိုက်ခဲ့သေးသည့် ရဲဘော်တွေ အကြောင်း စဉ်းစားရင်း ဆက်စီး လာခဲ့သည်။ နောက်တနေ့ညတွင် မိုင်နှစ်ရာဝေးသည့် အဖေ့အိမ်သို့ ပိန်လိုနေပြီဖြစ်သည့် မြင်းအိုကြီးစီးကာ ရောက်လာခဲ့သည်။

နောက်တပတ်အကြာတွင် ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွေ အားလုံးဖျက်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး တပ်ခေါက် ပြန်လာသည့် တပ်ရင်းမှာ ပိုင်အိုတာ မီလက်ကော့ဗ် တို့၏ အမှတ် (၂၈) ခြေလျင်တပ်ရင်း ဖြစ်သည်။ ရန်သူတို့နှင့် လျှို့ဝှက်ဆွေးနွေးပြီး ကော့ဆက်တပ်များ အပစ်ရပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။ ဒွန်မြစ်ညာတွင် နယ်စပ်ကို တပ်နီတွေ ဖြတ်လျှင်လည်း အနှောင့် အယှက် မပေးဖို့ သဘောတူလိုက်ကြသည်။

နောက်နေ့တွင် ကော့ဆက်တပ်ရင်း (၃၆) ကလည်း (၂၈) အတိုင်း ဆုတ်ခွာလာခဲ့သည်။ ကာဇင်ကာသို့ အဖိတ်အစဉ် မရှိ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ (၂၈) တပ်ရင်းမှူး ရောက်နေသော အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး (၃၆) တပ်ရင်းမှူး မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ ကျာပွတ် ကလေး တယမ်းယမ်းနှင့် သူက မေးသည်။

“နှစ်ဆယ့်ရှစ် တပ်ရင်းမှူးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော် သူလက်ထောက်ပါ”ဟု စတီပင် ဖြေတော့ (၃၆) တပ်ရင်းမှူး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ သုံးဆယ့်ခြောက် တပ်ရင်းမှူး နောမော့ဗ်ပါ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ ငါ့လူတွေကို အဝတ်တွေ၊ ဖိနပ်တွေ ဆင်ရဦးမယ်၊ သူတို့အားလုံး စုတ်ပြတ်လာကြတယ်”

“တပ်ရင်းမှူး မရှိလို့ ကျွန်တော့်မှာ ပေးပိုင်ခွင့် မရှိဘူး ခင်ဗျ”

“ဘာကွ”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျာ”

“မင်း ဘယ်သူနဲ့ ပြောနေတယ်ဆိုတာ သိလား၊ ခွေးမသား၊ ငါ မင်းကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ရမလား၊ စတိုခန်းသော့ ပေး”

(၃၆) တပ်ရင်းမှူးက စားပွဲကို ကျာပွတ်နှင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သောက်စကားမများနဲ့၊ သော့ပေး”

နောက်တနာရီအကြာ စတိုခန်းအပြင်ဘက်တွင် ယူနီဖောင်းတွေ၊ ဖိနပ်တွေ ပြန့်ကျဲသွားသည်။ သကြား အိတ်တွေ ကိုပါ လက်ဆင့်ကမ်း

သယ်ယူကြသည်။ ခြံဝင်းထဲတွင် ပျော်ပျော်ပါးပါးအသံများ ဆူညံနေလေ
တော့သည်။

(၂)

တပ်ရင်း (၂၈)ကို တပ်ကြပ်ကြီး ဖိုမင် ဦးဆောင်ပြီး
ဗီယက်ရှင်စကားအထိ ဆုတ်လာခဲ့သည်။ သူတို့နောက် မိုင်ခုနစ်ဆယ်အကွာမှ
တပ်နီများက သေနတ်တချက် မဖောက်ဘဲ ဖြည်းဖြည်းချင်း
ရှေ့တိုးလာကြသည်။ ရွာတွေဆီကို ရှေ့ပြေးလွှတ်ကာ တရွေ့ရွေ့
ချီတက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တရွာတည်းတွင် အတူတူ စခန်းချမိသည့် အခါ
များလည်း ရှိသည်။

ကျော့ဆက်တပ်များထဲတွင် တပ်နီတို့၏ အကျင့်များ တဖြည်းဖြည်း
ကူးစက်လာသည်။ ရှေ့က တက်နေသည့် အရာရှိကို နောက်က
ပစ်ထည့်လိုက်သည့် အကျင့်မျိုး။ ပိုင်အိုတာ က သတိရှိသည်။ ရဲဘော်တွေ နှင့်
သင့်မြတ်အောင် နေသည်။

ပိုင်အိုတာသည် သားမွေးကော်လာဂျာကင်ကို ဝတ်လျက် ကွင်းထဲတွင်
စည်ပိုင်းတလုံးပေါ် တက်ပြီး မိန့်ခွန်းခြွေ နေသော တပ်နီတယောက်၏
အဘော်ကို ဝင်နားထောင်နေသည်။

“ရဲဘော်ကျော့ဆက် မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ ခင်ဗျား”

ပိုင်အိုတာက ကျော့ဆက်တွေကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ရဲဘော်’ ဆိုသည့် စကားလုံးမှာ သူတို့အတွက် စိမ်းနေသဖြင့်
ကျော့ဆက်တွေ တယောက်မျက်နှာ တယောက် ကြည့်နေကြသည်။

တပ်နီရဲဘော်က မိန့်ခွန်းအကြာကြီး ခြွေနေသည်။
ဆိုဗီယက်အစိုးရအကြောင်း၊ တပ်နီတော်အကြောင်း၊ ပြီးတော့
ကျော့ဆက်ရဲဘော်များနှင့် ဆက်ဆံရေး အကြောင်းများ။

အော်ဟစ်မေးသူတွေက မေးသည်။

“ဒီမယ် ရဲဘော်၊ ဘုံရိပ်သာဆိုတာ ဘာလဲဗျ”

“ကွန်မြူနစ်ပါတီဆိုတာ ဘာပါတီလဲ”

သူက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြသည်။

“ရဲဘော်တို့၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီဆိုတာ အရင်းရှင်၊ မြေရှင်တွေကို

ဆန့်ကျင်တဲ့ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား ပါတီပါ”

တယောက်က ထမေးပြန်သည်။

“ကွန်မြူနစ်ပါတီနဲ့ ကွန်မစ်ဆာ (နိုင်ငံ့ဝန်ထမ်း အရာရှိ) ဘာကွာလဲ ရှင်းပြပါ”

သူ ရှင်းပြလို့ မဆုံးမီ ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က တောသားတွေ၊ ရိုးရိုး စကားလုံး တွေနဲ့ ရှင်းပြပါ”

တပ်နီရဲဘော် အလှည့်ပြီးတော့ ယာကော့ဖိုမင်က မိန့်ခွန်းရှည်ကြီး ခြွေပြန်သည်။ သူ့ကို စတွေ့ဖူးသည့် အချိန်ကို ပိုင်အိုတာ ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ သူ့ကို ဒါရီယာ ဘူတာရုံလိုက်ပို့စဉ်က ဖြစ်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီ ရှည်ကြီး၏ ရင်ဘတ်တွင် ကိုယ်ပိုင်နံပါတ် ‘၅၂’ နှင့် တပ်ပြေးတယောက်။ ‘အစ်ကို ကျွန်တော့်ကိုကယ်ပါ’ ဟု ပြောသံကိုလည်း ပြန်လည်ကြားယောင် နေမိ၏။ ခုတော့ သူက တပ်ကြပ်ကြီးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ တပ်ခွဲမှူး တာဝန် ယူထားသတဲ့။

“ငါကတော့ နှင်းတောထဲမှာ သေလုမြောပါး ...” ပိုင်အိုတာ စဉ်းစားရင်း ဒေါသကြောင့် မျက်လုံးတွေ အရောင် တောက်လာသည်။ အခန်းဆီသို့ ပြန်လာပြီး မြင်းကုန်းနှီးဆင်လိုက်သည်။ တာဝန်ပြီးလို့ ကော့ဆက်တို့ ရွာပြန်ချိန်။

လူတွေ ချောက်ချားလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ နေ့တာ တိုချိန် ဖြစ်သော်လည်း တော်တော်နှင့် နေမဝင်။ ရွာပြင်က မြက်ခင်းလွင်ပြင်များသည် ကျီးနှင့်ဖုတ်ဖုတ် ဖြစ်နေတော့သည်။ ဒွန်မြစ်ဝှမ်းသည် ရိုင်းနေသော မြေများကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့ နေလေသည်။ ပေါ်ပလာပင် တို့သည် မြေခလုမတတ် ယိမ်းညွတ်နေကြသည်။

မနက် မိုးလင်းကတည်းက တတာရက်စ်နှင့် ယင်း၏ မြက်ခင်းလွင်ပြင်သည် မြူခြေဆိုင်းကာ မှိုင်းညိုလျက် ရှိလေသည်။ မွန်းလွဲပိုင်းတွင်မှ နေရောင်ကလေး ပြူထွက်လာသည်။ ညမိုးချုပ်သည်နှင့် ဟိုးကွင်းပြင် အစွန်းပိုင်း သစ်တောထဲမှ လဝန်းနီနီကြီး တိုးထွက်လာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်က တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း ရွာထဲတွင်မူ မငြိမ်းချမ်းပါချေ။ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေသည် မအိပ်ဘဲ ခြံထဲတွင် လျှောက်သွားနေကြသည်။ ခွေးဟောင်သံတွေက ဟိုမှ သည်မှ ဆက်တိုက်လိုလို ထွက်လာနေသည်။ သန်းခေါင် မတိုင်ခင် ကြက်တွေ တကောင်ပြီးတကောင် တွန်နေလေပြီ။

မြင်းကကြိုးဆင်သံ၊ သေနတ်တွေ၊ လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ ဆွဲသံလွဲသံတွေဖြင့် ဆူညံနေသည်။ အမှောင်မပျောက် မိုးမသောက်မီ တပ်ထွက်မည့် လက္ခဏာများ။ မမြင်ရသည့် စစ်တပ်တွေလည်း ဒွန်မြစ်၏ ဝဲဘက်မှ ချီတက်လာကောင်း လာနေလိမ့်မည်။

မြောက်ပိုင်းမှ တပ်ဆုတ်လာသော တတာရက်စ် ကော့ဆက်များက ရွာတွင် ပြန်နားနေကြသည်။

အချို့က မြင်းကုန်းနှီးပင် မဖြုတ်ဘဲ သူတို့၏ စစ် အဆောင်အယောင်များကို ဟိုချောင်ထိုး သည်ချောင်ဝှက်ဖြင့် အနီတွေ အလာကို စောင့်နေကြသည်။ အချို့ကလည်း မြင်းတွေကို သူတို့ဝင်းထဲအထိ ခေါ်လာပြီး မိန်းမနှင့် ပြန်နှပ် ကြသည်။ မိုးလင်းလင်းချင်း ရိက္ခာ ခွဲတမ်း ကိုယ်စီယူပြီး စစ်ကြောင်းနှင့်အတူ ကိုယ့်မြင်း ကိုယ်စီးကာ လိုက်ကြရသည်။ လျှို့မြောင် တောင်တန်းတွေကို ဖြတ်ကြရသည်။ ပြန်လမ်း ရှိချင်မှ ရှိမည်။ ပိုင်အိုတာ ပြန်ရောက်သည့် ညက မီလက်ကော့စ် အိမ်ကြီးတွင် မိသားစုတွေ ဆုံကြသည်။

အိမ်ထဲကို ပိုင်အိုတာ ဝင်လာသည်နှင့် အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်

ဆီးပြောသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ တိုက်ပွဲတွေ ပြီးပြီလား၊ ဟင်.... မင်းပန်းပေါ်မှာ အပွင့်တွေ ပါမလာပါလား၊ ကဲ....ကဲ... မင်းညီနဲ့ ရော အမေနဲ့ပါ ဝင်နှုတ်ဆက်လိုက်ဦး၊ သူတို့ကို အားပေးလိုက်ပါဦးကွာ၊ မင်းမိန်းမက မင်းကို အောက်မေ့လို့ သေတော့ မယ်၊ ဟေ့...ဂရီဂို၊ ဘာလို့ စားပွဲပေါ်တက်ပြီး ကြောင်ပျင်းတကောင်လို အိပ်နေတာလဲ၊ ဆင်းခဲ”

ဂရီဂိုက စားပွဲပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး အမွေးတွေ ဖုံးနေသည့် သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို ကုတ်ရင်း ဓားလွယ်တွေ၊ စလွယ်တွေ ဖြုတ်နေသော အစ်ကိုလုပ်သူကို ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဒါရီယာက ဘာမျှ မပြောဘဲ ယောက်ျား ၏ ဂျာကင်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ ဖြုတ်ပေးနေသည်။

ဒါရီယာက အစ်ကိုလုပ်သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေး ထူလပျစ်နှင့် ပါးကို နမ်း၍ နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့မြင်းကို သိမ်းဖို့ အပြင် ပြန်ထွက်သွားသည်။ အမေ အီလီနစ်ချ်နာ က သားကြီးကို နမ်းဖို့ နှုတ်ခမ်းကို ရင်ဖုံးနှင့် သုတ်နေသည်။ နာတာလီယာက မီးဖိုထဲတွင် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ကလေးတွေက နောက်မှ တန်းလန်း တန်းလန်းနှင့်။ အားလုံးက ပိုင်အိုတာ စကားအပြော ကို စောင့်နေကြသည်။ သို့သော် အဝတ်တွေ ချွတ်ရင်း “နေကောင်းကြတယ် မဟုတ်လား” တခွန်းသာ ပြောပြီး ဖိနပ်က ရွံ့တွေ သုတ်နေသည်။ ပြီးမှ ရုတ်တရက် နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီး ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

“ဟဲ့...ငါ့သား စစ်သားကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ”

အဖေကြီးက သရော်သံ မပါအောင် ထိန်းပြီး မေးလိုက်သည်။

“သွားပြီ အဖေ၊ ကျွန်တော်တို့ဘဝ ဆုံးပြီ”

ပိုင်အိုတာက သူ့မျက်လုံးတွေကို အဖေ မမြင်အောင် တဖက်လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

ဂရီဂိုက သူ့ကို လာပြီး ခေါင်းနှင့် ခွေနေသည့် ကြောင်ကို တွန်းပြီး စားပွဲပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာသည်။ အမေကြီးက ရှုပ်ပွနေသည့် သားကြီး၏ ဆံပင်တွေကို လာနမ်းသည်။

“သား ဆာနေရောပေါ့၊ အမေ ဒိန်ချည် သွားယူ လိုက်ဦးမယ်”

ထမင်းစားပွဲတွင် ပိုင်အိုတာပေါင်ပေါ်ကို တူတော် မောင်ကလေး လာထိုင်တော့ သူ့မျက်နှာ ရွှင်သွားသည်။ ပြီးမှ စိတ်ထိန်း၍ သူတို့တပ်ရင်း (၂၈) ရှေ့တန်းမှ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ရပုံ၊ ဖိုမင်တို့ အခြားအဆင့်မှ တပ်ရင်းမှူး တက်လုပ်နေကြပုံ များနှင့် ဗီယက်ရှင်စကာတွင် သူ နောက်ဆုံးတက်ခဲ့သည့်

အစည်းအဝေး အကြောင်းများကို စားမြုံ့ပြန်ပြနေသည်။

ဂရိုက သမီးကလေးခေါင်းကို ပွတ်ပေးနေရင်း မေးသည်။

“အဲဒါတွေကို မင်း ဘယ်လို ထင်လဲ”

“ဘာမှ ထင်စရာ မလိုပါဘူး၊ မနက်ဖြန်အထိငါ အိမ်မှာနေမယ်၊ ညကျရင် ရွာက ထွက်မယ်၊ လမ်းမှာ စားဖို့ စားစရာနည်းနည်း ထည့်ပေးလိုက်ပါ အမေ”

အဘိုးကြီးက ဆေးရွက်ကြီးဘူးကို နှိုက်ရင်း မေးသည်။

“မင်း ထွက်ပြေးတော့မှာလား”

ပိုင်အိုတာက နဖူးနှင့် ရင်ဘတ်ကို တို့ကာ လက်ဝါးကပ်တိုင်သဏ္ဌာန် လုပ်လိုက်ပြီး-

“ယေရှုက ကျွန်တော့်ကို ကယ်မှာပါ၊ တောလောက်ပြီလေ၊ တပ်ပျက်မှာ ဗိုလ်မလုပ်ချင်တော့ဘူး၊ အဖေက ကျွန်တော့်ကို မပြေးစေချင်ဘူးလား၊ အနီကောင်တွေက ညှာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အရာရှိဆို ပိုရက်စက်သေးတယ်”

“ဒါဆို မင်း ဘယ်သွားမလဲ”

ပိုင်အိုတာ ပခုံးတွန့်ပြသည်။ ဒါရီယာက ဝင်ပြောသည်။

“ရှင်က ကိုယ်လွတ်ရုန်းသွားတော့ ကျွန်မတို့ကို သူတို့ ဒုက္ခပေးမှာပေါ့”

“တရွာလုံး ဒုက္ခပေးမှာ၊ ကျွန်မတို့လည်း မနေတော့ဘူး”ဟု နာတာလီယာက ဝင်ပြောသည်။

သည်တော့မှ အဖေကြီး ဝင်ဟော့က်သည်။

“နင်တို့ပါးစပ် ပိတ်ထားကြစမ်း၊ ဒါ ယောက်ျားတွေရဲ့ အလုပ်၊ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ဘယ်ကို ပြေးမှာလဲ၊ နွားတွေ၊ မြင်းတွေကို အိတ်ထဲ ထည့်သွားလို့ ရမလား၊ ဒီအိမ်ကြီးကို နင်တို့ ရွက်သွားမှာလား”

အမေကြီးက ယောက်ျားဘက်က ဝင်ပြောသည်။

“သမီးတို့ ပြောသလောက် မလွယ်ဘူးလေ၊ ဒီအဆင့် ရောက်အောင် အမေတို့ ချွေးတွေ ရင်းခဲ့ရတာ၊ သွေးတွေနဲ့ ဓားမဦးချ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာက တို့များတော့ မခွာနိုင်ဘူး တော်တို့”

ခဏငြိမ်သွားကြသည်။ ဒူနီယာက ဇာထိုးနေရာမှ ခေါင်းထောင်လာပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

“နွားတွေက မောင်းယူသွားလို့ ရတာပဲ၊ သူတို့ အတွက်နဲ့တော့

ဆက်နေစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး”

အဘိုးကြီးက ခုနီယာရှေ့ ရောက်လာပြီး ဒေါသူပုန်
ထပါလေတော့သည်။

“မောင်းယူသွားမယ် ဟုတ်လား၊ သေခါနီး နွားမကြီးကျတော့
ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ပြီးတော့ သိုးတွေ၊ ဆိတ်တွေ ရှိသေးတယ်၊ တချို့က
သားပေါက်နေတယ်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ နင် ဝင်မပြောနဲ့”

ဂရိုဂိုက နောင်တော်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း
လျှို့ဝှက်အပြုံးကလေး သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် ထင်ဟပ် နေသည်။ ပြီးတော့မှ
ရယ်ချလိုက်သည်။

“ကဲ..ကဲ... တော်ကြပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့
လျှောက်ပြောနေတာတွေက..”

အဘိုးကြီးက ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေသည့်
မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ညသန်းခေါင်အချိန် ရောက်မှ မိသားစု ဆုံးဖြတ်ချက် ကျသွားသည်။
ယောက်ျားသားများက ရှောင်နေပြီး မိန်းမသား များက အိမ်နှင့် ယာကို
ဆက်ထိန်းထားရန်၊ ခြံကို စောင့်ကြည့်ပြီး တိရစ္ဆာန်များကို အစာကျွေးရန်။

(၂)

မိုးလင်းလင်းချင်း အဘွားအီလီနစ်ချီနာက မီးသွေး မီးဖိုမွှေးသည်။
နေမထွက်ခင် ပေါင်မုန့် ဖုတ်ပြီးနေပြီ။ မုန့်ကြပ်နှစ်အိတ် လှော်ပြီးပြီ။
အဘိုးကြီးက စောစော စီးစီး မီးဖိုနားတွင် ထိုင်၍ မနက်စာ စားပြီးလို့ နွားတွေ၊
သိုးတွေကို မောင်းယူသွားဖို့ ပြင်ဆင်နေသည်။ ကျီထဲတွင် အကြာကြီးရပ်ပြီး
ပြောင်းဆန်တွေကို လက်နှင့် ထိုးယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျီတံခါးပိတ်ပြီး
ထွက်သွားသည်။ စွတ်ဖားနားတွင် ရပ်နေစဉ် သူ့နွားမတွေကို လှမ်းမြင်သည်။
နှစ်ယောက်သား နှုတ်ဆက်ပြီး ရေတိုက်ဖို့ မောင်းထွက်လာသော
အင်နီကွတ်ရှ်ကာကို စကား ပြောဖြစ်ကြသည်။

ပင်တာလီမွန်က စမေးလိုက်သည်။

“မင်းရော မလစ်သေးဘူးလား အင်နီကွတ်ရှ်ကာ”

“ဘာလို့ လစ်ရမှာလဲဗျာ၊ ကျုပ်က ဘာရှိတာမှတ်လို့”

“ဘာသတင်းထူးသေးလဲကွ”

“ကြားတာတွေကတော့ အများကြီးပဲ ပင်တာလီမွန်”

“ဘာတွေများလဲကွ၊ လုပ်စမ်းပါဦး”

အဘိုးကြီးက ပုဆိန်ကို စွတ်ဖားနံဘေးက အိတ်ထဲ ထည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“အနီတွေ မကြာခင် ရောက်လာတော့မယ်တဲ့၊ ဘောလ်ရွှိုင်းက လူတယောက်ဆီက သတင်းရတယ်ဗျ၊ လူတွေ သတ်လိုက်တာမှ အတုံးအရုံးတဲ့၊ အသတ်ခံရတဲ့ အထဲမှာ ဂျူးတွေ၊ တရုတ်တွေလည်း ပါတယ်တဲ့”

“ဘာ...လူတွေ သတ်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရွာက မိန်းမတွေက သူတို့ကိုဆီးပြီး ဗောဒ်ဂါ ကောင်းကောင်းတိုက်ရင် အဲဒီရွာ သက်သာတယ်တဲ့”

ပြောပြီး အင်နီကွတ်ရှ်ကာ နွားမတွေကို ဆက်မောင်းသွားသည်။

အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန် သူ့ခြံကို ဝှေ့ကြည့် လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် စိုက်ခဲ့သည့် ခြံတိုင်နှင့် စည်းရိုးကို ငေးနေမိ၏။ ပြီး ကျီထဲမှ မြင်းစာ၊ နွားစာ အတွက် ကောက်ရိုးတွေ သယ်ထုတ်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲဘက် လှမ်းအော် ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့...မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ ငါ မြင်းတွေကို ကကြိုး ဆင်နေပြီ”

မြင်းစာတွေကို စွတ်ဖားပေါ်တင်ရင်း သူ လှမ်းပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ကာ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ခူးထောက်၍ သုံးကြိမ် ဝတ်ပြုသည်။ သူ အပြင်တွင် ပြင်ဆင်နေတုန်း မိသားစုတွေ တိုင်ပင်ပြီး မသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်တဲ့။

“အင်း ... ဒါဆိုလည်း မြင်းတွေ ငါ ပြန်ဖြုတ် လိုက်မယ်လေ၊ ဘုရားသခင် ငါတို့ကို စောင့်ရှောက်မှာပါ”

အပြန်တွင် အင်နီကွတ်ရှ်ကာ ဝင်လာသည်။ တအံ့တဩ ဖြစ်နေသည်။ မိသားစုတွေ ပြုံးပြုံးချင်ချင် ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့တော့ ဒါရီယာက သူ့ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ကော့ဆက်တွေ ဘယ်သူမှ ရွာက မခွာတော့ဘူး”

“ကောင်းပါလေဗျာ၊ အရာရှိတွေက မပြေးတော့ဘူးဆိုမှ ... အင်း ... ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ဘယ်သူမှ ပြေးဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

ပြောပြီး တောက်တက် တောက်တက်နှင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဘယ်ကိုမှ မထွက်ဘဲ အိမ်မှာပဲ နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အတွက် အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန် စိတ်သက်သာ ရလျက် ရှိသည်။ ညနေပိုင်းတွင် နွားတွေ၊ သိုးတွေ ကြည့်ဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အစာကျွေးဖို့ ခပ်ညံ့ညံ့ ကောက်ရိုးပုံကို ရွေးလိုက်သည်။ နွားမတွေ ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးသည်။ ကျေနပ်သွားမှ တယောက်တည်း တွေးနေသည်။

“ဒီကောင်မ ဝလှချည်လား၊ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အမြွှာများ မွေးမလား မသိဘူး။”

ခဏနေတော့ ခြံထဲတွင် မြက်ခြောက်တွေ ပြန့်ကျဲနေသည့်အတွက် ဒူနီယာကို ဆူသည်။ နွားစာခွက်ထဲက ရေခဲတွေ ခွဲထုတ်မပစ်ရကောင်းလား ဆိုပြီး ဆက်ဆူ ပြန်သည်။ ပြတင်းပေါက် တရုတ်ကတ်တွေ လိုက်ပိတ်နေသော အက်စီနီယာကို စတီပင်တယောက်ကော ရှောင်နေဖို့ စိတ်ကူး ရှိ၊ မရှိ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူး အဖေကြီး၊ သူ ဖျားနေလို့ မီးဖိုနားမှာ ခွေနေတယ်၊ တကိုယ်လုံး ပူချစ်နေတာပဲ၊ ဘယ်မှ မသွားနိုင်ပါဘူး။”

အက်စီနီယာက ဆည်းလည်းသံကလေးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“အေး ... တို့လည်း မသွားတော့ဘူး၊ ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲတော့ မသိဘူး။”

ညပိုင်းရောက်တော့ ဒွန်မြစ် ဟိုမှာဘက် တောတန်းပေါ်တွင် သောကြာကြယ်ကြီး လင်းထိန်တောက်ပ၍ လာလေသည်။ အရှေ့တခွင်တွင်တော့ ခရမ်းရောင် ပြေးနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပေါ်ပလာပင်တန်း၏ ထိပ်ဖျားပေါ်သို့ ဖိုးလမင်းကြီး ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ ညသည် လုံးဝတိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ မြစ်ဘက်ဆီမှ တစုံတယောက် ရေခဲခွဲနေသံ ကြားနေရသည်။

အိမ်ထဲတွင် မှန်အိမ်ထွန်းထားသည်။ ပြတင်းပေါက်နားတွင် နာတာလီယာ လှုပ်ရှားသံ ကြားနေ၏။ အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်က စောင်ခြုံပြီး ကွေးနေပြီ။ ခရစ္စတိုးနီးယား၏ မိန်းမဆီ သွားလည်နေသော ဒူနီယာ အသံ ကြားလိုက်သည်။ သူ ရလာသည့် သတင်းပတင်း များကို ဒူနီယာ ပြန်ဖောက်သည်ချနေသည်။

အိမ်၏ အလုံခြုံဆုံးအခန်းထဲ၌ ဂရီဂိုတယောက် လက်နက်တွေကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ဆီထည့်နေသည်။ ခြောက်လုံးပြူး နှင့် ဓားရှည်ကို မှန်ပြောင်းနှင့် အတူ ရောပြီး အဝတ်နှင့် ပတ်နေရင်း ပိုင်အိုတာကို လှမ်းခေါ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“မင်းသေနတ်တွေရော ဝှက်ထားပြီးပြီလား။”

“ဘာလို့ ဝှက်ရမှာလဲ၊ အရေးဟယ် အကြောင်းဟယ်ဆို လိုချင် လိုမှာပေါ့။”

ဂရီဂိုက ရယ်ပြီး-

“အသာလေး အမြီးကုပ်နေတာ ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ တွေ့သွားရင် လည်ပင်း ကြိုးကွင်းစွပ်ခံ နေရမယ်။”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လက်နက်တွေကို ခြံထဲတွင် သွားဝှက်ထားကြသည်။ သို့သော် ဂရီဂိုက ခြောက်လုံးပြူး ကိုတော့ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် အသာထိုးထည့် ထားလိုက်သည်။

ညစာစားပြီးလို့ အိပ်ရာဝင်ခါနီးတွင် ခွေးဟောင်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ အဘိုးကြီးက အပြင်ထွက်ကြည့်သည်။ ပြန်ဝင်လာတော့ ဧည့်သည်တယောက် ပါလာသည်။ ယူနီဖောင်းနှင့်လူတယောက်။ စကားပြောတော့ ရေခဲတွေ ဖုံးနေသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးအောက်က အငွေ့ တွေ တထောင်းထောင်း ထွက်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိကြရဲ့လား။”

သူ စမေးတော့ ဒါရီယာက အံ့သြသံဖြင့် ဖြေသည်။

“ဟယ်...ဝမ်းကွဲ မာကာပါလား။”

သည်တော့မှ ဆင်ဂျင်းရွာက ဝမ်းကွဲတော်စပ်သည့် အမျိုးထဲက မာကာနီဂေဆက်မှန်း သိကြရတော့သည်။ ရွာထဲတွင် အသံကောင်းခြင်းနှင့် အရက်မူးခြင်းကြောင့် သူ့ကို မသိသူ မရှိပေ။

ပိုင်အိုတာက ရပ်နေလျက်က မေးလိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်လို ဘယ်လို ဒီရောက်လာတာလဲ မာကာ။”

မာကာက ဝတ်ရုံပေါ်ကနှင်းတွေ ခါချပြီး ချွတ်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

“အခြေအနေ မကောင်းဘူး အစ်ကိုကြီး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ထွက်ပြေးလာတာ၊ အစ်ကိုကြီးတို့ ညီအစ်ကို တွေ ပြန်ရောက်နေတယ် ကြားတာနဲ့ မိန်းမကို ပြောပြီး ထွက်လာတာ၊ ‘ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်ဟေ့၊

အဲဒီမှာမှ ပိုင်လေး ဘာလေး ဖွဲ့ဖြစ်မှာ' လို့”

မိန်းကလေးတွေ ပိုင်းရယ်ကြသည်။ သူက ပခုံးပေါ် လွယ်လာသည့် ရိုင်ဖယ်ကို မီးဖိုနားတွင် သွားထောင်ထား လိုက်သည်။ ဓားနှင့် ကျာပွတ်ကိုတော့ အိပ်ရာပေါ် သွားတင်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူပါးစပ်မှ ဗောဒ်ဂါနံ တသင်းသင်းနှင့်။ မျက်လုံးတွေက ရီဝေဝေ။

“ဆင်ဂျင်းက ကော့ဆက်တွေ အားလုံး ထွက်ပြေးကြပြီလား။”

ဂရီဂိုက ဆေးရွက်ကြီးဘူး လှမ်းပေးရင်း မေးလိုက်သည်။

“နေပေစေ ဂရီဂို၊ ငါ မသောက်ဘူး၊ ရွာက ကော့ဆက်တွေ၊ ပြေးတဲ့လူ ပြေး၊ ပုန်းတဲ့လူ ပုန်းပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ရော လစ်မှာ မဟုတ်လား။”

“ငါတို့ရွာက ကော့ဆက်တွေတော့ ဘယ်မှ မသွားကြဘူး၊ မင်း ကြည့်ပြောပါဦးကွယ်”

“ဟုတ်လား၊ မင်းတို့ မရှောင်ကြဘူးလား ဂရီဂို၊ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်တော့မှာပဲ”

ပိုင်အိုတာက သက်ပြင်းချပြီး-

“ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူးကွာ၊ ဂရီဂို၊ မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ၊ မင်းက သွားဖို့ အားသန်တယ် မဟုတ်လား၊ သွားရင်လည်း အားလုံး သွားကြတာပေါ့ကွာ”

ဂရီဂိုက ဆေးလိပ်ဖွာရင်း-

“ခုတော့ သွားဖို့ မလိုသေးပါဘူး။”

ပိုင်အိုတာက စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက် သည်။

“မင်းမြင်းကို အဖေ သွားကြည့်ပေးလိမ့်မယ်”

ပြီးတော့ အားလုံး ငြိမ်သွားကြသည်။ ဒူနီယာ၏ ဗိုင်းငင်သံမှလွဲပြီး ဘာသံမှ မကြားရတော့။ မာကာက ညီအစ်ကိုတော်များကို မိုးလင်းခါနီးအထိ နားချသည်။ သူနှင့်အတူလိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်သည်။ ပိုင်အိုတာက မြင်းကုန်းနှီးကို နှစ်ကြိမ်ထဆင်သည်။ ဒါနီယာ၏ အကြည့်ကြောင့် နှစ်ကြိမ်လုံး ပြန်ဖြုတ်ချလိုက်ရသည်။

“အင်းလေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ချင် မှန်မှာပေါ့၊ နောက်တော့ စိတ်ပြောင်းချင်လည်း ပြောင်းလာမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အနီတွေကို ရွာတံခါးဖွင့်ပေးပြီး သူတို့နောက် လိုက်ဖြစ်သွားတဲ့ လူတွေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့က မှတ်တမ်းတင် ထားမှာနော်”

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲ ရွာချသည်။
 အပြင်ထွက်လိုက်တော့ ဟိုး ဒွန်မြစ် တဖက်ကမ်းမှ လာနေသည့် လူအုပ်ကြီးကို
 ဂရီဂို ခပ်ရေးရေး လှမ်းမြင်ရသည်။ မြင်းတွေ၊ လူတွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။
 ဆဲသံဆိုသံ များကိုလည်း သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။ အနီတွေ မဟုတ်နိုင်ဟု ဂရီဂိုက
 ခန့်မှန်းလိုက်သည်။

ပထမ လန့်သွားပြီး နောက်မှ စိတ်အေးသွားသည်။
 အိမ်နောက်ဘေးဘက်သွားပြီး တခါချောင်းကြည့်သည်။
 အမြောက်တင်လှည်းတစီး ရေခဲဖုံးနေသည့် လမ်းပေါ်မှ နံဘေးသို့
 ချော်ကျသွားသည်။ လူအော်သံတွေ၊ မြင်းခွာသံတွေ ဆူညံသွားသည်။
 ခဏနေတော့ အမြောက်ပစ်သမား လူကြီးတယောက် မီလက်ကော့စ် ခြံဝသို့
 ရောက်လာသည်။ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး အိမ်ဝင်းထဲ ဝင်လာသည်။

အိမ်သားတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး လူကြီးက မေးသည်။

“အိမ်ရှင် ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ”

ပင်တာလီမွန် ဖြေသည်။

“ကျုပ်ပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ် မနေကြတာလဲ”

အမြောက်သမားကြီးက သူ့အမေးကို မဖြေဘဲ တောင်းပန်သည်။

“တဆိတ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အမြောက်ကြီး ရေထဲမကျအောင်
 အကူအညီပေးကြပါ။ နွားလှည်းနဲ့ဆွဲရင် ရမယ် ထင်ပါတယ်၊ ဒီရွာနာမည်က
 ဘာလဲဗျာ၊ နှင်းမုန်တိုင်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခတွေ့နေလို့ပါဗျာ၊ အနီတွေက
 နောက်က လိုက်လာနေပြီဗျာ”

အဘိုးကြီးက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီး-

“နေစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်က ဘာလုပ်ပေးနိုင်...”

“ကော့ဆက်အချင်းချင်း ကူညီကြပါဗျာ”

“ကျုပ် နေမကောင်းဘူးဗျ”

ပင်တာလီမွန် လိမ်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကော့ဆက်မဟုတ်ဘူးလား၊ ကော့ဆက် တပ်မတော်ရဲ့ပစ္စည်း
 ဆုံးမယ့် ကိစ္စ ခင်ဗျား မကူညီဘူးလား၊ အရာရှိတွေ ထွက်ပြေးကုန်ပြီ၊

ကျုပ်လည်း ဖတ်ဖတ်မောနေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တပ်ကို မစွန့်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား မကူညီရင် ကျုပ်ရဲဘော်တွေ ခေါ်လိုက်မယ်၊ ဪ...ခင်ဗျားတို့က ဘော်လံရှိဗစ်တွေကိုး၊ ခင်ဗျားတို့ ရွာကို မြေလှန်ပစ်မယ်”

အမြောက်သမားကြီး ဒေါသကြီးနေသော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု သိပ်ရှိပုံမပေါ်။ သူ့ကြည့်ပြီး ဂရီဂို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ထိုလူကြီးကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ဓားလွတ်ကိုဆွဲကာ ထွက်လာသည်။

“ကဲ... ခင်ဗျား သိပ်ဒေါသကြီးမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ချောချောမောမော သွားရအောင် ကျွန်တော်တို့ ကူမယ်”

ဂရီဂို ဦးဆောင်ထွက်တော့ ရွာသားတွေ တအုပ်ကြီး ထလာသည်။ နစ်နေသည့် အမြောက်လှည်းကိုရော လှည်းပုံတောင်းထိ နစ်နေသည့် အခြားလှည်းများကိုပါ ဝိုင်းတွန်း၊ ဝိုင်းဆွဲဖြင့် အားလုံး နှင်းနွံထဲမှ ဆွဲထုတ် နိုင်ခဲ့သည်။

ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီး သူတို့လူတန်းကြီး ဆက်ထွက်သွားလေသည်။

ဂရီဂိုက လူတန်းကြီးကို တလေးတစား ငေးကြည့်နေသည်။ သူတို့အတွက် စိတ်လည်း ပူမိ၏။

ဝိုင်အိုတာက ညီတော်မောင်ကို ကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ချသည်။

“အင်း ... သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နဲ့ ဒွန်ကို ကာကွယ်တာပေါ့လေ”

(၃)

ဟိုး ဒွန်မြစ်တနေရာဆီမှ စက်သေနတ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ရပ်သွားသည်။

ပေါက်တွင် ဂရီဂို ရပ်ပြီး ငေးနေသည်။ သူ့မျက်နှာ နောက်နာရီဝက်ကြာတော့ သူ့အခန်း ပြတင်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေ၏။

“ဟော.. သူတို့ ရောက်လာကြပြီ”

အမေကြီးက ပြတင်းပေါက်ကို အတင်းပိတ်လိုက်သည်။ မြင်းစီးစစ်သားရှစ်ယောက် လမ်းပေါ်တွင် ကဆုန်စိုင်း လာသည်။ မြင်းတွေက ဝဝဖီးဖီးတွေ။ သူတို့ခြံကို ကျော်ပြီး ဆက်စီးသွားကြသည်။ ပြီးတော့မှ အချို့ ပြန်လှည့်လာသည်။

စစ်သားတွေကို လှမ်းမြင်လိုက်သော ခူနီယာ တယောက် ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်နေသည်။ မီးဖိုထဲ ဝင်လာတော့ နာတာလီယာက သူ့ကို အထိတ်တလန့် ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ ခူနီယာ”

“ဒီမယ် မမ နာတာလီယာ၊ သူတို့ မြင်းစီးပုံက ဘေးယိမ်းသွားလိုက်၊ ရှေ့ငိုက်သွားလိုက်၊ နောက်လန် သွားလိုက်နဲ့ တကယ်ပါပဲ...”

ခူနီယာက သူတို့ ပုံပျက်ပန်းပျက် မြင်းစီးပုံကို လုပ်ပြပြီး တပ်နီကောင်တွေကို ဟာသလုပ်နေသည်။

“ဒါနဲ့များ သူတို့ကိုယ် သူတို့ မြင်းတပ်သားတဲ့”

ခူနီယာ ပြောပြီး ရယ်ချင်စိတ်ကို ချုပ်တည်းကာ အိပ်ရာထဲဝင်သွားရင်း ပြောသေးသည်။

“ဘောင်းဘီတောင် အပေါက်အလမ်းတည့်အောင် ဝတ်တတ်ကြရဲ့လား မသိဘူး”

သူ့ဟာသကို ပိုင်အိုတာကလည်း သဘောကျ နေသည်။

“အေး ... သူတို့မြင်းစီးပုံက တမျိုးပဲဟ၊ ဒါပေမဲ့ မြင်းခါးကျိုးလည်း သူတို့အတွက် အကြောင်းမဟုတ်ဘူး သိလား၊ သူတို့မှာ ပြည်သူပိုင်သိမ်းလာတဲ့မြင်းတွေ အများကြီးရယ်၊ အလကား ရွာသားတွေကွာ”

ပိုင်အိုတာက လက်ခါပြပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောနေသည်။ နောက်တနာရီကြာတော့ ခွေးတစ်စီးဖြင့် တရွာလုံး သူတို့တတွေနှင့် ပြည့်သွားတော့သည်။ ခြေလျင်တပ်ရင်း တရင်းလုံး ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်တွေ၊ စက်သေနတ်တွေက စွတ်ဖားလှည်းတွေပေါ်တွင် အပြည့်။ စစ်သားတွေက ခြံတွေထဲသို့ဝင်ပြီး နေရာယူ ကြသည်။ မီလက်ကော့ဗ် ခြံထဲသို့ ငါးယောက် ဝင်လာသည်။ ခေါင်းဆောင်က မုတ်ဆိတ်ပြောင်နေအောင် ရိတ်ထားသည့် အသက် ကြီးကြီး ၀၀ တယောက်။ အရပ်သား အရာရှိတယောက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သံကြိုးချည်ထားသည့် ခွေးက သူတို့ကို စွတ်ဟောင်နေသည်။ သူက လွယ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်ကို ဖြုတ်ပြီး ခွေးကို ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ သွေးအိုင်ထဲ ခွေးလဲကျ သေဆုံးသွားသည်ကို ဂရီဂို အိမ်ပေါ်မှ အတိုင်းသား မြင်လိုက်ရသည်။ အမျိုးသမီးတွေ မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့။ ဦးထုပ် မပါဘဲ ဂရီဂို အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။

အဖေကြီးက လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... မင်းတို့ ရှေ့မတိုးနဲ့”

ဂရီဂိုက ရှေ့ထွက်လာပြီး-

“ဘာအတွက် ခင်ဗျားတို့ ခွေးကို ပစ်သတ်တာလဲ၊ ခွေးက ခင်ဗျားတို့ကို အန္တရာယ်ပြုလို့လား။”

နာခေါင်းပြားပြား တပ်နီရဲဘော်က မဲ့ရွဲ့ကာ သေနတ်ကို မောင်းတင်ပြီး ဂရီဂိုကို ချိန်လိုက်သည်။

အရပ်မြင့်မြင့် ဆံပင်နီနီတယောက်က လှမ်းတားသည်။

“ဟေ့ .. အလက်ဇန္ဒား၊ မင်း ဖယ်စမ်း” ဟု ပြောပြီး ဂရီဂိုကို နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ၊ ကိုရင်က တပ်နီရဲဘော်တွေနဲ့ မဆုံဖူးဘူး ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နေရာလေး လိုချင်လို့ ပါဗျာ၊ ခွေးကို သူပစ်သတ်လိုက်တာလား၊ ဟေ့ ... မင်း သွားတော့၊ မလိုအပ်ဘဲ ဒီကောင် လက်သရမ်းတာပဲ”

ဂရီဂိုက သူတို့ကို အိမ်ထဲဝင်ခွင့် ပေးလိုက်သည်။ သူတို့က ပစ္စည်းတွေ၊ လက်နက်တွေ ချပြီး အိမ်သားတွေကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်သည်။ တအိမ်လုံး သူတို့အနံ့ဆိုးတွေနှင့် လှိုင်သွားတော့သည်။

အလက်ဇန္ဒား ဆိုသူက စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်ညှိရင်း ဂရီဂိုကို မေးသည်။

“ခင်ဗျား အဖြူကောင်တွေနဲ့ ပတ်သက်ဖူးသလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း ... ထင်ပါတယ်လေ၊ ခင်ဗျား တပ်ဖြူက အရာရှိ မဟုတ်လား၊ ပခုံးပေါ်မှာ ဘားတွေ၊ အပွင့်တွေ နဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား။”

တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည့် ဂရီဂိုကို ခပ်တည်တည် ကြည့်ပြီး ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေ မှုတ်လွှတ်နေသည်။

“ခင်ဗျား စစ်ဗိုလ်တယောက် မဟုတ်လား၊ ဝန်ခံပါဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ဂျာမန်တွေနဲ့ တိုက်တုန်းက တပ်ဖြူထဲ ပါခဲ့တာပါ ကိုယ့်လူ”

ဂရီဂိုက ပြုံးပြီး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အရာရှိတယောက်ပါ”

နာတာလီယာက မျက်နှာပျက်နေပြီ။

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားခွေးကို မသတ်သင့်ပါဘူး”

ပြောပြီး ဆေးလိပ်တိုကို ဂရီကို ခြေထောက်နားဆီ ပစ်ချလိုက်သည်။

ဂရီကို ဆက်ပြီးနေသည်။ ပြီးမှ ‘ဘာပြုလို့ ပြီးရမှာလဲ’ ဟု တွေးမိပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ ဘာလို့ အလျှော့ပေးရမှာလဲ။ အဖေကလည်း အလားတူပင်။ ကြောက်ရွံ့နေဟန်တူသည်။

“မောင်တို့ ညစာ စားကြမယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောလို့ မဆုံးခင် အဘွား အီလီနစ်ချ်နာက မီးဖိုချောင်ဘက်ကို အပြေးအလွှားသွားပြီး ထမင်းပြင်နေပြီ။ သူတို့အားလုံး ထိုင်ပြီး ပါးဖြနားဖြ စားနေတာတွေ့တော့ အဘိုးကြီးက ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ပြောတော့သည်။

“မောင်ရင်တို့ ထမင်းစားတာက ဘုရားလည်း မရှိခိုးဘဲကော”

အလက်ဇန္ဒားက ဟန်ဆောင်ပြီး ပြုံးလိုက်ပြီး ကျန်လူများက ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ အလက်ဇန္ဒားက လက်ချာရိုက် တော့၏။

“ဒီမယ် အဘိုးကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘုရား ရှိမခိုးဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း ခိုးဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ဘုရားသခင်ကို ကျုပ်တို့ ငရဲပြည်ပို့လိုက်တာ ကြာပြီ၊ ဘုရား မရှိတာ ကြာပြီဗျ၊ လူနုလပိန်းတုံးတွေပဲ ဆက်ရှိခိုးနေကြတာ”

“အင်း ... အင်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

ပင်တာလီမွန် ကြောက်ကြောက်နှင့် လျှောချလိုက်သည်။ ဒါရီယာက စွန်းတချောင်းစီ ချပေးတော့ အလက်ဇန္ဒား က တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး-

“ခင်ဗျားတို့မှာ သစ်သားဇွန်းပဲ ရှိလား၊ ကျုပ်တို့ ရောဂါကူးမှာ ကြောက်တယ်ဗျ”

ဒါရီယာ မျက်နှာနီသွားသည်။

“သစ်သားဇွန်း မကြိုက်ရင် ရှင်တို့ ကိုယ့်ဇွန်းကိုယ် ယူလာပါလား”

“ကောင်မလေး၊ နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ မရှိရင် လက်သုတ်ပဝါ သန့်သန့် တထည်ပေး၊ တို့ဟာတို့ သုတ်မယ်”

အဘွားကြီးက ဟင်းရည်ပန်းကန် လာချတော့ သူက ပြောသည်။

“အမေကြီး၊ ခင်ဗျား အရင်သောက်ပြ”

“ဘာပြုလို့လဲ၊ ဆားငန်သွားတယ် ထင်လို့လား”

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း သောက်ပြ အဘွားကြီး ဧည့်သည်တွေအတွက် ခင်ဗျား ဘာတွေ ထည့်ထားလဲ ဘယ်သိ နိုင်မလဲ”

ပင်တာလီမွန်က ဝင်ပြောသည်။

“ကဲ... တစ္ဆန်း သောက်ပြလိုက်လေ”

ပြောပြီး ပြတင်းပေါက်နား သွားထိုင်ကာ ရေငုံ နှုတ်ပိတ် နေလိုက်တော့သည်။

ပိုင်အိုတာက အခန်းတခန်းထဲဝင်ပြီး ရှောင်နေလိုက်သည်။ နာတာလီယာက ကလေးတွေနှင့် သွားထိုင်သည်။ စားပြီးတော့ သူတို့က ဆေးလိပ်သောက်ခွင့် တောင်းသည်။ ဂရီဂိုကို ကမ်းပေးတော့ ငြင်းလိုက်သည်။ သူ ဒေါသကို မနည်း ထိန်းထားရသည်။

တယောက်က မေးသည်။

“နောင်တော်က ဘယ်တပ်ရင်းမှာ အမှုထမ်းခဲ့တာလဲ”

“အများကြီးပဲ”

“ကျုပ်တို့လူတွေ ခင်ဗျား ဘယ်နှယောက် သတ်ခဲ့သလဲ”

“စစ်ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဘယ်ရေနိုင်မလဲ ရဲဘော်၊ ကျုပ်က ဝင်ဝင်ချင်း အရာရှိအဖြစ်နဲ့ ဝင်တာ”

“ကျုပ်ကို ရဲဘော်လို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားလို လူမျိုးတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေ အုတ်နံရံမှာ ချိတ်ထားတာ တွေ့ဖူးပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ဟာ အတော်မယဉ်ကျေးတာပဲ၊ ကျုပ်တို့လည်း ရှေ့တန်းက ပြန်လာကြတာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ လက်နက်အားကိုးနဲ့ ပြည်သူတွေကို အနိုင်မကျင့်သင့်ဘူး၊ ခွေးတကောင်ကို ပစ်သတ်သလို လူတွေကို အနိုင်ကျင့်လို့ မရဘူး၊ စော်ကားလို့ မရဘူး”

“ကျုပ်တို့ကို ဘာလုပ်ပါ၊ ဘာမလုပ်ပါနဲ့ ခင်ဗျား ပြောဖို့ မလိုဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ ရှေ့တန်းက ပြန်ပြေးလာ တဲ့ တပ်ပြေး ဖြစ်ရမယ်”

“ဟေ့... အလက်ဇန္ဒား၊ တော်တော့၊ မင်း သိပ်အာချောင်နေတယ်”

ဆံပင်နီနှင့် လူက လှမ်းပြီး ဟောကသည်။ အလက်ဇန္ဒားက ဂရီဂိုဆီ ထသွားပြီး-

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို စိတ်တိုအောင်မလုပ်နဲ့ ဗိုလ်ကြီး၊ ခင်ဗျား ဒုက္ခဖြစ်သွားမယ်”

“ကျုပ်က ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား လုပ်တယ်လေ”

အိမ်ရှေ့တံခါး ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာပြီး နာတာလီယာက

ယောက်ျားကို လှမ်းခေါ်သည်။ ပိုင်အိုတာ လည်း ရောက်လာပြီး ညီလုပ်သူကို ဆူတော့သည်။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်နေတာလဲ ဂရီဂို၊ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်၊ လာထိုင်စမ်း”

ဂရီဂို မျက်နှာ နီရဲနေသည်။ နာတာလီယာ ကလည်း တောင်းပန်သည်။

“ဂရီဂိုရယ်၊ သူတို့နဲ့ ရန်မဖြစ်ပါနဲ့ကွယ် နော်”

ငိုနေသော ကလေးတွေကို ပါးစပ်လှမ်းပိတ်ရင်း နာတာလီယာက ချောပြောနေသည်။

“ငါ ဘာလို့ ထွက်မသွားမိတာလဲ မသိဘူးကွာ”

နာတာလီယာကို ဝမ်းနည်းပက်လက် ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ....ငါ ဘာမှ မပြောတော့ဘူး၊ ဘာမှ မပူနဲ့ သိလား”

တပ်နီတပ်သား အသစ်သုံးယောက် ထပ်ရောက်လာသည်။ အရာရှိနှင့် တူသူ တယောက်က မေးသည်။

“ဒီမှာ ဘယ်နှယောက် ရောက်နေတာလဲ”

ဆံပင်နီက ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခုနစ်ယောက် ခင်ဗျ”

“ငါတို့ စက်ကလေးအဖွဲ့ ဒီမှာ ထားမယ်၊ မင်း နေရာကြည့်လုပ်ပေးလိုက်”

သူတို့သုံးယောက် ပြန်ထွက်သွားပြီး မကြာခင် လှည်းနှစ်စီး ရောက်လာသည်။ စက်ကလေး တင်လာသည့် လှည်းက ဆင်ဝင်အောက်ထိ မောင်းဝင်သွားသည်။ သူတို့အဖွဲ့က နောက်ဖေးကျီထဲမှ ကောက်ရိုးတွေ ပွေ့ပြီး သူတို့ဘာသာ အိပ်ဖို့ ဖန်တီးကြသည်။ အထဲမှပုဂ္ဂိုလ်တွေ ထွက်မလာကြ။

“မြင်းတွေကို သွားကြည့်ပေးဦးမှ ထင်တယ်”

အဘွားက အဘိုးကို ကပ်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် ပင်တာလီမွန် မတုန်မလှုပ်။ တညလုံး တံခါးတွေ တဝုန်းဝုန်း ဖွင့်လိုက်၊ ပိတ်လိုက် ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ထဲမှ တပ်နီတွေ အိမ်ရှေ့ခန်းကြမ်းပြင်တွင် ပြားအိပ်ကြသည်။ ဂရီဂိုက သူတို့ အတွက် ခေါင်းအုံးဖို့ သိုးရေဂျာကင်တွေနှင့် စောင်တွေ ထုတ်ပေးသည်။

“ကျုပ်လည်း စစ်သားပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဘဝကို နားလည်ပါတယ်”

ဟု ဧည့်ဝတ်ပြုသော်လည်း အလက်ဇန္ဒား ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်က သူ့ကို ကျေနပ်ပုံမရ။ နာတာလီယာက ကလေးတွေ ကို သိပ်ပြီးမှ သူတို့ အိပ်ရာပေါ်ကို တက်လာပြီး ဂရိဂိုနံဘေးတွင် အဝတ် မလဲတော့ဘဲ လှဲချလိုက်သည်။

ဂရိဂိုက အညောင်းဆန့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။

“အင်း .. ငါသာမရှိရင် ဒီကောင်တွေ ငါ့မိန်းမကို အပိုင်စီးကြမှာ၊ ပိုလန်မှာ ဖရာနီယာကို စစ်သားတွေ လုပ်သလိုလေ”

သူတို့တတွေ တီးတိုး တီးတိုး လုပ်နေကြသည်။ အလက်ဇန္ဒား အသံ။

“အင်း ... မိန်းမနဲ့ ဝေးနေရတဲ့ဘဝ၊ တော်တော် စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းပါလား၊ ဒီတယောက်ကတော့ မလွယ်ဘူးကွ၊ ယောက်ျားက စစ်ဗိုလ် ဆိုတော့...တို့လို ပါမွားတွေကို...အင်း ... မလွယ်ပါဘူးကွာ...”

ဆံပင်နို့ အသံ တိုးတိုးထွက်လာပြန်သည်။

“အလက်ဇန္ဒား၊ မင်း တရားလွန်လာပြီနော်၊ မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားတော့၊ တပ်နီတော်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကို ဒါထက် ထိခိုက်အောင် လုပ်ရင်တော့ မင်းကို ငါ တပ်ရင်းမှူး တိုင်တော့မယ်၊ ဟေ့ကောင် ကြားလား။”

နာတာလီယာ ကြောက်လွန်းလို့ တုန်နေသည်။ ဂရိဂိုက သူ့ခေါင်းကို ယူပြီး ပွေ့ထားပေးလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ တခုလုံး ချွေးတွေ ရွဲနေပြီ။ လက်တဖက်က သူ့အင်္ကျီ ကြယ်သီးကို ဖြုတ်လိုက် တပ်လိုက် လုပ်နေ၏။ ပြီးတော့ လေသံဖြင့် နားနားကပ်ပြောလိုက်သည်။

“အသံ မထွက်နဲ့နော်၊ တိတ်တိတ်ကလေးနေ”

တဒင်္ဂတွင် ဒီကောင်တွေ စော်ကားလာလျှင် အသက်စွန့်ပြီး ကာကွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

အလက်ဇန္ဒား မီးခြစ် ခြစ်သည်။ ထထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်သည်။ ပါးစပ်က ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်ပြောပြီး အဝတ်လဲဝတ်သံ ကြားရသည်။

ဤတွင် ဆံပင်နို့ အသံ ကြားသဖြင့် ဂရိဂို ဝမ်းသာသွားသည်။ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေသည့် အသံမျိုးဖြင့် သူ ပြောလိုက်သည်။

“ရဲဘော်နိုင်ငံရေးမှူး ခင်ဗျား၊ ဒီကောင် ပြဿနာ အမျိုးမျိုးရှာနေတယ်”

အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော ခြေသံများ ကြားရသည်။ လူငယ်တယောက်၏ အသံ ဆက်ကြားရသည်။ အမိန့်ပေးသံ။

“ရဲဘော်အလက်ဇန္ဒား၊ ခုချက်ချင်း အဝတ်လဲပြီး ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့၊ မိုးလင်းမှ ခင်ဗျားကို ရုံးတင် စစ်မယ်၊ တပ်နီတော်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို

ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်တဲ့လူ”

ဂရီဂို ထသွားသည်။ ဆံပင်နဲ့ဘေးတွင် မျက်နှာ ထားတင်းတင်းနှင့် လူငယ် နိုင်ငံရေးမှူးကို တွေ့ရသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ အိမ်သည်ကို စော်ကားတဲ့ ဧည့်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန် ဆုံးမပါ့မယ်”

ပြောပြီး လူလွန်မသားကို ခေါ်ပြီး နှုတ်ဆက် ထွက်သွားသည်။

ဂရီဂို ခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ မိုးလင်းတော့ ဆံပင်နီက တောင်းပန်စကား ဆိုသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သူက စိတ်မမှန်ဘူး ခင်ဗျာ၊ မနှစ်က သူ့အမေရော သူ့ညီမ ရော သူ့ရှေ့မှာတင် ပစ်သတ်ခံလိုက်ရတယ်၊ နောက်ပိုင်း စိတ်မမှန်တော့ဘူး”

ပြောပြီး သူတို့ တညတည်းခိုစရိတ်နှင့် ညစာ အတွက် ပိုက်ဆံ ရှင်းပေးသည်။

“ဪ...ကျွန်တော် မေ့နေတယ်၊ ကလေးတွေ အတွက်ပါ ခင်ဗျ”

ပြောပြောဆိုဆို အိတ်ထဲနှိုက်ပြီး သကြားခဲတွေ ထုတ်ပေးသည်။

အဘိုးပင်တာလီမွန် ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားသည်။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ထုတ်ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ သကြား မမြင်ရတာ ဆယ့်ရှစ်လ ရှိပါပြီဗျာ၊ ရဲဘော် မောင်မင်းကြီးသားတို့ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ”

တပ်နီတွေ ထွက်သွားတော့ အဘိုးကြီးက ချွေးမ ကို လှမ်းပြောသည်။

“ဟဲ့ ... နာတာလီယာ၊ မုန့်လေး ဘာလေး လက်ဆောင် ပြန်ပေးပါလား၊ ကျေးဇူးဆိုတာ တုံ့ပြန်ရတယ်ကွဲ့”

သည်တော့မှ နာတာလီယာ ပြေးလိုက်သွားပြီး အိမ်တွင်ကြော်သည့် ဆီကြော်မုန့်တွေ သူတို့လက်ထဲ အတင်း ထည့်ပေးလိုက်သည်။

(၄)

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် သူတို့ ရွာမှ ထွက်သွားကြသည်။ ရွာထဲမှ စစ်မြင်းအချို့ ယူသွားသည်။ ဟိုးအဝေး တောင်တန်းများ ဆီမှ သေနတ်သံတွေ ကြားနေရသည်။ ညနေပိုင်းတွင် ဂရီဂိုတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခြံထဲ

ထွက်လာပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ်သည်။ ဒွန်မြစ်ညာဘက်ဆီမှာ သေနတ်သံတွေ ကြားနေရဆဲ။

ပိုင်အိုတာက ဦးထုပ်ပေါ်မှ နှင်းတွေ ပုတ်ချရင်း-

“တိုက်ပွဲ တော်တော်ပြင်းပုံရတယ်ကွ၊ သူတို့ ရောက်လာရင် ငါတို့မြင်းတွေကို ဆွဲမှာ သေချာတယ်၊ မြင်းတပ်က မြင်းတွေမှန်း သိသာနေတာကိုး”

ညနေပိုင်းတွင် မြင်းနှစ်ကောင်ကို ရေတိုက်ဖို့ ကမ်းနားဘက်သို့ ဂရီဂို မောင်းယူလာခဲ့သည်။ နှစ်ကောင်စလုံး ရှေ့လက်တွေ ထောင့်နင်း ထောင့်နင်း လျှောက်နေကြောင်း ပြန်ရောက်တော့ အစ်ကိုလုပ်သူကို သတင်းပို့လိုက်သည်။

“ပိုင်အိုတာရေ၊ မင်းကောင်က ညာဘက်၊ ငါ့ကောင် က ဘယ်ဘက်၊ ဒဏ်ရာလည်း မတွေ့ဘူးကွ”

မှောင်စပြုလာသဖြင့် ပိုင်အိုတာက မီးအိမ်ထွန်းပြီး မြင်းဇောင်းဆီ ထွက်ဖို့ လုပ်နေတုန်း အဖေကြီးက မေးသည်။

“ဘာလုပ်မလို့တုံး ပိုင်အိုတာ”

“မြင်းတွေ ခြေထောက်နာနေလို့ အဖေ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ မဟုတ်ရင် ဟိုကောင်တွေ နောက် ပါသွားပြီ”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆို...”

“ငါလုပ်ထားတာကွ၊ ဒါက အရွတ်ထဲ သံချောင်း တချောင်းစီ ရိုက်ထည့်ထားတာ”

ဂရီဂိုက သဘောမကျသလို ခေါင်းယမ်းပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးအစွန်း နှစ်ဖက်ကို ကိုက်နေသည်။ သို့သော် မြင်းနှစ်ကောင် မဆုံးရလေအောင် အကြံအဖန် လုပ်လိုက်သူမှာ အဖေကြီး ဖြစ်သည်။

ထိုညတွင်ပင် မြင်းတပ်တွေ ခြေလျင်တပ်သားတွေ ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။ ရွာလယ်ကွက်လပ်သည် သူတို့လူ တွေနှင့် ပြည့်လျှံသွားသည်။ မိလက်ကျော့မ့် အိမ်ကြီးဆီသို့ ခရစ္စတိုးနီးယား ရောက်လာသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် ထိုင်ချ လိုက်ပြီး ဆေးလိပ်မီးညှိသည်။

“ဘယ်သူမှ ဒီမှာ စခန်းမချဘူးလား”

အီလီနစ်ချ်နာက အငေါ်တူးတူးဖြင့် ဖြေသည်။

“ဒီတခါ ဘုရားသခင် ကယ်မတော်မူတယ်ဟဲ့၊ ဟိုတခါတုန်းကလည်း တအိမ်လုံး နံဟောင် ကျန်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် သူတို့ကို နံနံစော်စော်

တပ်နီတော်လို့ လူတွေခေါ်ကြတာပေါ့၊ အဲဒီနာမည် တကယ်လိုက်ပါ့တော်”

ခရစ္စတိုးနီးယား တိုးတိုးပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အိမ်ထဲကိုတော့
ရောက်လာကြတယ်လေ”

ကိုယ်တော်မြတ်တွေ

ပြောပြီး မျက်ရည်တွေကျလာသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းယမ်းနေသည်။

ခရစ္စတိုးနီးယား မျက်ရည်ကျတာ တခါမျှ မမြင်ဖူးသဖြင့် ပိုင်အိုတာက
ရယ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ခရစ္စတိုးနီးယား”

“ငါ့မြင်းကို သူတို့ သိမ်းသွားကြပြီကွ၊ ခုတော့ ငါ့မြင်းစောင်း
ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေပြီ”

ဂရီဂိုက အပြင်သို့ နားစွင့်လိုက်သည်။

“ဟော...သူတို့ လာနေကြပြီ”

“ဗျို့... အိမ်ရှင်တို့၊ အပြင်ထွက်ခဲ့ပါ”

ပိုင်အိုတာက သိုးရေဂျာကင်ကို ပခုံးပေါ် ပစ်တင်ပြီး အိမ်ရှေ့
ထွက်လာခဲ့သည်။ မြင်းပေါ်မှ လူသုံးယောက် အနက် ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက
အမိန့် ပေးလိုက်သည်။

“မြင်းတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ အားလုံး ထွက်ခဲ့”

“နှစ်ကောင်စလုံး ခြေထောက်နာနေတယ် ရဲဘော်”

“ဘယ်မှာလဲ၊ ထုတ်ခဲ့လေ၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ ခြေထောက် နာနေရင်
ကျုပ်တို့ မယူပါဘူး”

ပိုင်အိုတာက မြင်းနှစ်ကောင် ဆွဲယူလာသည်။ နှစ်ကောင် စလုံး
ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့်။

နောက်တစ်ယောက်က မှန်အိမ်ကို မီးတောက် မြှင့်ကာ မြင်းစောင်းထဲ
လှမ်းကြည့်ပြီး-

“ဟိုတကောင် ဘာလို့ ထုတ်မလာတာလဲ”

“အဲဒါ မြင်းမ၊ ဇီးကပ်နေတဲ့မြင်းမ”

“ဒါဆို မြင်းကုန်းနှီးတွေပေး”

“မနက်က ရဲဘော်တွေ ယူသွားပြီ”

“မင်း လိမ်ပြောနေတာ၊ ဘယ်က ရဲဘော်တွေလဲ”

“တကယ်ပြောတာ၊ မနက်က ရောက်လာတဲ့ အဖွဲ့တွေ ယူသွားကြတာ”
သူတို့သုံးယောက် မကျေမနပ်နှင့် ဆဲဆိုပြီး ထွက်သွားကြသည်။

ပိုင်အိုတာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာပြီး ခရစ္စတိုးနီးယား ၏ ပခုံးကို ပုတ်လိုက်သည်။

“မင်းက တုံးတာကိုးကွ၊ မြင်းတွေ ခြေထောက်နာအောင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ထားတာ၊ ကုန်းနှီး လောက်က တော့ ယူပစေပေါ့ကွာ”

အဘွားအီလီနစ်ချ်နာက မှန်အိမ်ကို မီးငြိမ်းလိုက်သည်။

“အမှောင်ထဲမှာ နင်တို့ပြောကြ၊ မီးရောင်မြင်ရင် သူတို့ ဝင်လာနေဦးမယ်”

(၅)

ထိုညက အင်နီကွတ်ရှ်ကာ၏ အိမ်တွင် ပျော်ပွဲစားကြသည်။ အိမ်တွင် စတည်းချနေသည့် အနီတွေက အိမ်နီးနားချင်းတွေပါ ဖိတ်ဖို့ ပြောသဖြင့် အိမ်ရှင်က မိလက်ကော့ပ် ညီအစ်ကိုတွေကို လာဖိတ်သည်။

“အနီတွေပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ၊ သူတို့လည်း ခရစ်ယာန်တွေပဲ မဟုတ်လား၊ ရုရှားတွေပဲ မဟုတ်လား၊ သူတို့ အထဲမှာ ဂျူးတယောက် ပါတယ်ဗျား၊ မင်းတို့ ယုံမလား မသိဘူး၊ ပိုလန်မှာ တို့ ဂျူးတွေကို သတ်ခဲ့သေးတယ်နော်၊ ဒီတယောက်က သဘောကောင်း ပါတယ်၊ ငါ့ကို ဗောဒ်ဂါတွေ ဘာတွေ တိုက်လို့ဗျား၊ ကဲ...ဂရီဂို၊ ပိုင်အိုတာ၊ သွားကြစို့”

ဂရီဂိုက ပထမ မလိုက်ဘူး ငြင်းသေးသည်။ အဖေကြီးက လိုက်သွားဖို့ အတင်းပြောသဖြင့် လိုက်ခဲ့ ရတော့သည်။

“လိုက်သွားပါကွာ၊ မဟုတ်ရင် သူတို့က တို့ကို အောက်တန်းစားတွေလို့ ထင်နေဦးမယ်၊ သူတို့ အောက်တန်းကျ တာတွေ မပြောနဲ့ပေါ့”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အင်နီကွတ်ရှ်ကာတို့ ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုညက ရာသီဥတု သာယာနေသည်။ လေထဲတွင် နွားချေးညှော်နံ့ သင်းနေသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဒါရီယာပါ ပါလာခဲ့သည်။ ဒါရီယာက ရှေ့က အရင်ဝင်သွားသည်။ လရောင်တွင် သူ့မျက်ခုံးလှလှလေး တောက်ပနေသည်။ အင်နီကွတ်ရှ်ကာ စကားစသည်။

“ငါ့မိန်းမကို သူတို့ မူးအောင်တိုက်နေကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်ရမလဲ၊

ငါက မျက်ခြည်ပြတ် မခံဘဲ စောင့်ကြည့်နေတာ”

ကိုယ်တိုင်ချက်သည့် ဗောဒါအရှိန်ဖြင့် သူလည်းမှန်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းတွေ မမှန်တော့။ အိမ်ထဲ ရောက်တော့ ဧည့်သည်တွေ ပြည့်နေပြီ။

စကားတွေ လှပြောနေကြသည်။ ဆေးလိပ်ငွေ့များဖြင့် တခန်းလုံး မှိုင်းမှောင်နေသည်။ တပ်နီကောင်တွေက အမျိုးသမီးတွေနှင့် ခုံတန်းပေါ်တွင် ရောထိုင်နေကြသည်။ အင်နီကွတ်ရှ်က မိန်းမ၏ နောက်ကျောကို ယှဉ်ထိုင်နေသည့် တပ်နီတကောင်က ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်နေသည်။ အင်နီကွတ်ရှ်က ကတော်လည်း ဗောဒါ အရှိန်တက်ပြီး ထပြေးချင် နေသော်လည်း အခွင့်မသာ ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ရောနှော ထိုင်နေရသည်။ တပ်နီတကောင်၏ အကော်ဒီယံ တီးခတ်သံဖြင့် သူတို့ဗိုလ်ကြီး ထက နေပြီ။ ဂရီဂိုက စိတ်ပျက်လက်ပျက် တွေးကာ ထို ဗိုလ်ကြီး မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး-

“ဟင်း ...အရာရှိတဲ့၊ ဂျူးတယောက်လောက်မှ ကျက်သရေမရှိဘူး” ဟု တွေးနေသည်။ သူတို့က ဂရီဂို တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို အရက်တွေ ဖိတိုက်နေသည်။ ဂရီဂိုက သတိဖြင့် သောက်သည်။ ပိုင်အိုတာ ကမူ စိတ်ကြိုက်ချ နေပြီ။ ခဏနေတော့ ကော့ဆက် အကကို ကြက်ဖွပ်တမ်း ကစားသလို မြေကြီးပေါ်တွင် ကနေလေပြီ။ အကော်ဒီယံ သမား ကို မြန်မြန်တီးဖို့လည်း အော်ပြောနေသေးသည်။ ဂရီဂိုက စက်သေနတ်သမား ဆိုက်ဘေးရီးယားနယ်သားနှင့် ယှဉ်ထိုင်ပြီး ဖရုံစေ့လှော် ဝါးနေသည်။ ဆိုက်ဘေးရီးယားသားက မူးမူးနှင့် လေထွားနေသည်။

“ကိုးလံချက်တပ်တွေကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အပြတ်ရှင်းခဲ့ပြီ။ ခင်ဗျားတို့ ခရစ်နှစ်နှစ်ရဲ့ တပ်တွေကိုလည်း ဆက်ပြီး ချေမှုန်းရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ အေးအေး ဆေးဆေး လယ်ထွန်ပြီးစိုက်ပျိုးနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ မိန်းမက မြေကြီးနဲ့ တူတယ်ဗျ၊ လိုချင်တာရအောင် ထွန်ရယက်ရတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကဖျက်ယဖျက် လုပ်တဲ့သူကိုတော့ ရှင်းပစ်ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားတို့မြေကြီးကို မလိုချင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာက လူတိုင်း တန်းတူ အခွင့်အရေး ရဖို့ပဲ”

ဂရီဂိုက သူပြောသမျှ အလိုက်အထိုက် ခေါင်းညိတ်ပြီး တပ်နီဆိုသော သူတို့တတွေကို အသာ အကဲခတ် နေသည်။ သူတို့ အားလုံး စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ပျော်နေကြသည်။ ပိုင်အိုတာ ကပုံကို သဘောကျပြီး ဩဘာပေး နေကြသည်။ တပ်နီစစ်သား တယောက်က သူ့ကို အကဲခတ်နေမှန်း ဂရီဂို သတိထားမိသည်။ သူ နောက်ထပ် လုံးဝ မသောက်တော့။

အကော်ဒီယံသမားက ပိုလန်ကကြိုးတီးလုံးကို ပြောင်းတီးသည်။

ဤတွင် တပ်နီကောင်တွေက အမျိုးသမီးများကို ကဖို့
အတင်းဆွဲကြလွဲကြတော့သည်။ ခရစ္စတိုးနီးယား၏ အိမ်နီးချင်း
အမျိုးသမီးတယောက်က ဂရီဂိုဆီ ထပြေးလာပြီး ကဖို့ ခေါ်သည်။

“အိုး ငါ မကချင်ပါဘူး”

“လာပါ...ဂရီဂိုရယ်”

“အို...မကချင်ပါဘူးဆို”

မိန်းကလေးက ဂရီဂိုလက်ကို အတင်းဆွဲပြီး ကသည်။ နှစ်ပတ်၊ သုံးပတ်
လှည့်ကပြီး သူပခုံးပေါ် ခေါင်းမှီကာ တိုးတိုးပြောသည်။

“နင့်ကို သတ်ဖို့ သူတို့ စီစဉ်နေတယ်၊ နင် အရာရှိမှန်း သူတို့
သိသွားကြပြီ၊ နင် မြန်မြန်လစ်တော့”

ပြီးမှ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ထပ်ပြောသည်။

“အမယ်လေး ... မူးလိုက်တာ၊ ချာချာကိုလည်လို့”

ဂရီဂိုက သူ့ကို ခုံတခုတွင် ပြန်ထိုင်ခိုင်းပြီး ဗောဒ်ဂါတခွက်
ယူသောက်သည်။ ပြီးမှ ဒါရီယာဘက်သို့ လှည့်၍-

“ပိုင်အိုတာ မူးနေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် ဂရီဂို”

“သူ့ကို အိမ်ပြန်ပို့လိုက်”

ဒါရီယာက ယောက်ျားကို မနိုင်တနိုင်ဖြင့် တွဲခေါ်သည်။ ဂရီဂို နောက်က
လိုက်သွားသည်။

“ဟေ့...မပြန်ကြနဲ့ဦးလေ”

အင်နီကွတ်ရှ်ကာ သူတို့နောက် ပြေးလိုက်လာပြီး အော်သည်။
ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် တပ်နီတယောက်က ခါးပတ် ပြင်ပတ်ပြီး
သူတို့နောက်က လိုက်လာသည်။ ဂရီဂိုလက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး-

“ဟေ့...ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အိမ်ပြန်မှာပေါ့...”

ဂရီဂို ဆက်လျှောက်တော့ သူကပါ ဆက်လိုက်လာသည်။
ခြံဝရောက်တော့ သူ့ညာလက် ခါးကြားထဲ နှိုက်နေ သည်ကို
သတိထားလိုက်မိ၏။ ခြောက်လုံးပြူး ပါလာတော့ ဂရီဂိုက သူ ဘာမှ
မလုပ်နိုင်ခင် လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းလိမ်လိုက်သည်။ ကျွမ်းကျင်ပြီးသား

အတတ်ပညာဖြင့် သူ့ကို ဆွဲလှဲကာ ကိုင်ပေါက်လိုက်သည်။
အနီကောင့်လက်တွေ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မြည်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ခေါင်းနှင့်
ထိုးကျသွားသည်။

ပြီးသည်နှင့် ခြံစည်းရိုး နံဘေးတွင် ခါးကို ညွတ်ကာ ဒွန်မြစ်ကမ်းဆီ
စွတ်ပြေးသွားသည်။

တော်ပါသေးရဲ့၊ သူ ပြေးသည့်ဘက်တွင် ကင်းမရှိ။ နောက်ဘက်မှ
သေနတ်သံတချက် ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ကျည်ဆန်
ဖြတ်သွားသည်။ နောက်ထပ် ဆက်ပစ်သည်။ ဟိုဘက်ကမ်း အရောက် ကူးပြီး
တောင်ခြေဘက် ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူဖြတ်ကူးနေစဉ်
ကျည်ဆန်တွေက တချိုးချိုး ဖြတ်ပြေး နေသည်။

ဟိုဘက်ကမ်းရောက်တော့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“သူတို့ လိုက်ရှာမှာ သေချာတယ်၊ အမဲလိုက်သလို လိုက်ကြမှာ၊ ဒါပေမဲ့
တောထဲအထိ သူတို့ လိုက်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု တွေးနေသည်။

“ဒီကောင့်လက်တော့ မကျိုးရုံတမည် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊
ကော့ဆက်တယောက်ကို လွယ်လွယ်သတ် လို့ရမယ် ထင်နေသလား မသိဘူး”

ကျူပင်အခြောက်တွေ ပုံထားသည့် တနေရာတွင် ပုန်းအိပ်ဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အကောင်းဆုံးကတော့ ကိုယ့်တပ်ရှိရာသို့
မြင်းတကောင်နှင့် အမြန်ပြေးဖို့ပဲ။ သို့သော် ဘယ်လိုခရီးဆက်ရမှန်း သူ မသိ။

မနက်မိုးလင်းခါနီးတော့ သွေးခဲလှမတတ် ဖြစ်လာပြီ။ မျက်လုံးဖွင့်
ကြည့်လိုက်တော့ နံနက်ခင်းက သာသာ ယာယာ။ အပြာရောင်ကောင်းကင်တွင်
ကြယ်ကလေးတွေ ပျံ့ပျံ့သာ လင်းတော့သည်။

ရှေ့တန်းစစ်ကြောင်းများ တတာရက်စ်ကို ဖြတ်သွားကြပြီ။
 တိုက်ပွဲသံများ ခဲသွားလေပြီ။ နောက်ဆုံးနေ့တွင် ခြေလျင်တပ်ရင်း
 စက်ကလေးအဖွဲ့ ရွာထဲတွင် စခန်း ချသည်။ ဧရာမစွတ်ဖားကြီးပေါ်တွင်
 ဓာတ်စက်တင်ကာ ဖွင့်လျက် ရွာလယ် လမ်းမတွင် စုန်ချည်ဆန်ချည်
 နာမည်ကျော် မိုခေါ်၏သီချင်းတွေကို အကျယ်ကြီး လျှောက်မောင်းနေသည်။
 ရွာထဲမှ ကလေးတသိုက်က စာကလေးအုပ်လို စွတ်ဖားနောက် ပြေးလိုက်လာပြီး
 တချို့က တွယ်တက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်က အောင်မြင်သွားပြီး
 စက်သေနတ်သမားများ၏ ပေါင်ပေါ် တက်ထိုင်ကာ ဓာတ်စက်ကို
 ကလိကြသည်။

“ဦး ... ဦး၊ နဲ့သံတွေပါတဲ့ ဓာတ်ပြား ဖွင့်ပါဗျ”

ဟု တယောက်က ပြောသည်။ ခဏနေတော့ သူတို့အသံတွေ
 ပျောက်သွားပြီး ရွာထဲသို့ တပ်နီ ခဲယမ်းမီးကျောက် လှည်းတွေ၊ ရိက္ခာလှည်းတွေ
 ဝင်လာသည်။

တတိယမြောက်နေ့တွင် ရွာဆော်တယောက်က တအိမ်တက်ဆင်း
 အစည်းအဝေး လိုက်ဖိတ်သည်။

ရွာလူကြီးရွေးပွဲ အစည်းအဝေးသို့ ဂရီဂိုညီအစ်ကို တက်သည်။
 ကော့ဆက်လူငယ်ပိုင်းက လူတယောက်ကို ဆန္ဒမဲပေးသည်။ လူကြီးပိုင်းက
 ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်နေသည်။ လေထွားထွားလူတယောက်က သူ့ဆီသို့
 တပ်နီနိုင်ငံရေးမှူး ရောက်လာပြီး ရာထူးတခုခုယူဖို့
 စည်းရုံးသွားသည့်အကြောင်း လေပစ်နေသည်။

လူအုပ်ထဲတွင် ဂရီဂိုက မတွေ့တာ ကြာပြီ ဖြစ်သော သူငယ်ချင်း
 မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖိုင်းကို ရှာကြည့်သည်။ တွေ့တော့ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်၏။

“ဟေး ... မစ်ခေးလ်၊ ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ မင်း ခု
 ဘယ်အလံတော်အောက်မှာလဲ”

“ဟဲ...ဟဲ၊ စောစောက မြင်းထိန်း၊ နောက် ကိုယ် ချက်ရှေ့တန်း
 ပါသွားတယ်၊ ခု အိမ်ပြန်လစ်လာတာက တပ်နီထဲ ဝင်ဖို့လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က
 ငါ့ကို စောင့်ကြည့်နေတယ်ကွ၊ တနေ့ကတော့ ငါ့ဆီကို အီဗန် အလက်ဆီဗစ်
 ရောက်လာတယ် သိလား၊ ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံ ဝတ်လို့ဗျား၊ ‘မင်း
 သေနတ်ယူပြီး ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့’ တဲ့၊ ငါ အိမ်ပြန်ရောက်တာမှ

သိပ်မကြာသေးဘူးလေ၊ ‘မင်း ထွက်ပြေးဖို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’ လို့ ငါက ပြန်ပြောတော့ သူက ပခုံးတွန့်ပြီး ပြန်ပြောတယ်၊ ‘သူတို့က ငါတို့အတွက် ကျေးရွာလူကြီး ရွေးပေးမယ် ကြားတယ်’ လို့ ပြောပြီး နှုတ်ဆက် ထွက်သွားတာပဲ၊ ငါတော့ သူ တခါတည်းလစ်ပြီ အောက်မေ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့မှာ ရွာကို တပ်နီတွေ ဝင်လာတော့ သူ့ကို သူတို့နဲ့ အတူ တွေ့လိုက်တယ်ကွ၊ ဟော... ဟော..ဟိုမှာ သူ...သူ၊ အိပ်ခန်းအလက်ဆီဗစ်”

ကွင်းထဲမှ လူအုပ်ထဲသို့ သူ လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်တော့ အိပ်ခန်း သူတို့ဆီ လျှောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ ဂျုံစက် အလုပ်သမား ဒေးဗစ် ပါလာသည်။ ဂရီဂို လက်ကို ဆွဲပြီး သူက မေးသည်။

“မင်း မလစ်သေးဘူးလား ဂရီဂို”

“မင်းကော”

“အင်း ... ငါက မင်းနဲ့ မတူဘူးလေ”

“ငါက ရာထူးနဲ့မို့လို့ မင်းပြောချင်တာလား၊ အေး ငါက အန္တရာယ်ရှိမှန်း သိရက်နဲ့ ထွက်မပြေးဘဲနေတာ၊ မနေ့ကတော့ ငါ ကံကောင်းလို့ မသေတယ်ဟေ့၊ ငါ ထွက်မပြေးမိတာ မှားလေခြင်းလို့ အောက်မေ့လိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့ ငါ နောင်တ မရတော့ဘူး”

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်တာလဲ ပြောပါဦးကွ”

“အင်နီကွတ်ရှိကာ အိမ်မှာပေါ့ကွာ၊ ငါ အရာရှိဆိုတာ ဒီကောင်တွေ သိသွားတယ်၊ မြစ်ဟိုဘက် ကမ်းအထိ ကူးပြေးရတယ်ဗျား၊ ငါ့ကို မမိတော့ ငါ့ပစ္စည်းအားလုံး သိမ်းသွားကြတယ်၊ ဟောဒီဓားနဲ့ အဝတ်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“အခွင့်အရေးရှိတုန်း သူတို့အထဲကို ဝင်လိုက်ရမှာကွ”

အစည်းအဝေး စတော့ သူတို့ စကားပြတ်သွား ကြသည်။ အစည်းအဝေးကို တပ်နီ ဒုဗိုလ်တယောက်က ကြီးမှူးကျင်းပသည်။ ဗီယက်ရှင်စကားရှိ ဖိုမင်၏ တပ်မှ ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

“ရဲဘော် ကော့ဆက်ညီအစ်ကို အပေါင်းတို့ခင်ဗျား၊ ဆိုဗီယက်အစိုးရဟာ ကျွန်တော်တို့ခရိုင်ကို လုံးဝ သိမ်းပိုက် လိုက်ပါပြီ၊ ဒုအချိန်ကစပြီး အုပ်ချုပ်မှုကော်မတီ ရွေးကြရပါတော့မယ်၊ ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌတယောက်နဲ့ ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ တယောက် ရွေးကြရပါလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီကို အထက်က ညွှန်ကြားလွှာ ရောက်လာပါတယ်၊ လက်နက်အားလုံး ကျွန်တော်တို့ကို အပ်ဖို့ပါပဲ”

တယောက်က မလိုတမာလေသံဖြင့် ထအော်သည်။

“ကောင်းတယ်ဟေ့၊ သိပ်ကောင်း”

ပြီးတော့ အားလုံး ငြိမ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ တယောက်က ထပြောသည်။

“ဘာလို့ အပ်ရမှာလဲ”

“ဘာလို့ လက်နက်တွေ ကိုင်ထားရမှာလဲ”

ခရစ္စတိုးနီးယားက အရိုးခံအတိုင်း ပြန်မေးသည်။

“ကျုပ်တို့က ကိုင်မထားချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အနီတွေဆီမှာ လက်နက်ချရမယ် ဆိုတဲ့ သဘောတူညီချက် မရှိပါဘူး”

“အဲဒါ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ လက်နက်တွေကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိမ်းထားမယ်”

“ကျုပ်ရိုင်ဖယ်က ဂျာမန်တွေနဲ့ တိုက်တုန်းက ရလာတာပဲ၊ အဲဒါ ဘယ်သူ့ကို ပေးရမှာလဲ၊ လက်နက် မရှိရင် စကတ်မပါတဲ့ မိန်းမလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖွိုင်းက အော်သည်။

“ရဲဘော်တို့၊ အပ်လိုက်ကြပါ၊ ယူကရိန်းရွာတွေကို ကျွန်တော်တို့ သိမ်းတုန်းကလည်း လက်နက်ချခိုင်း ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

အခမ်းအနားမှူး ဒုဗိုလ်က ဆက်ပြောသည်။

“သုံးရက်အတွင်း လက်နက်မအပ်တဲ့ လူတွေကို တော်လှန်ရေး ကော်မတီက တန်ပြန်တော်လှန်ရေး သမားလို့ သတ်မှတ်ပြီး ပစ်သတ်မယ်”

ခဏငြိမ်သွားပြန်သည်။ ပြီးမှ ကိုမီလင်က ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးပြီး ထပြောသည်။

“ကဲ...ရွေးကောက်ပွဲ ဆက်လုပ်ကြရအောင်ပါ”

နာမည် တဒါဇင်လောက် ပေးကြသည်။ လူငယ် တယောက်က ထပြောသည်။

“မစ္စတာ မဆလာကို မဲပေးမယ်”

သူ့ဟာသကို ဘယ်သူမျှ လိုက်မရယ်ကြပေ။

နောက်ဆုံးတွင် အီဗန်အလက်ဆီဗစ်ကို တညီ တညွတ်တည်း တင်မြှောက်လိုက်ကြသည်။

မီလက်ကော့ဗ် ညီအစ်ကိုများနှင့် ခရစ္စတိုးနီးယား တို့ အတူတူ

အိမ်ပြန်လာတော့ လမ်းတွင် အင်နီကွတ်ရှ်ကာနှင့် ဆုံသည်။ သူက သေနတ်ကို
မိန်းမ ရင်ဖုံးနှင့် ပတ်ပြီး ချိုင်းကြားထဲ ညှပ်ယူလာသည်။ သူတို့လူသိုက်ကို
လှမ်းမြင်တော့ လမ်းချိုး တခုထဲ ချိုးကွေ့သွားသည်။ ပိုင်အိုတာ ဂရီဂိုကို
ကြည့်သည်။ ဂရီဂိုက ခရစ္စတိုးနီးယားကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့အားလုံး
ပြုံးလိုက်ကြသည်။

မြက်ခင်းလွင်ပြင်တခွင် အရှေ့လေနှင့်အတူ နင်းမှုန်တွေက ဖွဲဖွဲကျကာ ရှူလေရာတိုင်း ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတော့သည်။ လူသွားလမ်းရော လှည်းလမ်းကြောင်းပါ နင်းလွှာရုံအောက်သို့ ရောက်နေပြီ။ အပြောကျယ်လှသည့် လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး သည် ဝိညာဉ်မဲ့ လောကကြီးနှင့် တူနေသည်။

သို့သော် နင်းထု၏အောက်တွင် လွင်ပြင်သည် အသက်ရှင်လျက် ရှိသေးသည်။ အပင်များ၊ အမြစ်များသည် နွေဦးပေါက်ကို ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် အံတင်းကာ စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ငုံးကလေးများ၊ ဘီလုံးငှက် ကလေးများလည်း နေခြည်ဖြာ၍ နွေးလာမည့်အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြသည်။

ဒွန်ပြည်နယ်တခုလုံး လျှို့ဝှက်စွာ ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။ သို့သော် ငြိမ်သက်ခြင်းအောက်တွင် အသက်ဝင် လျက်ပင်။ မြစ်လက်တက်များ၊ ချောင်းငယ်၊ မြောင်းငယ်များသည် ဒွန်မြစ်ထဲသို့ တသွင်သွင် စီးဝင် နေမြဲပင်။

အဖြူနှင့်အနီ နှစ်ခုကြား မြေစာပင် ဖြစ်ခဲ့ရသော ဒွန်ပြည်နယ်၏ တတာရက်စ်ရွာကလေးတွင် သတင်းထူးလျှင် တအိမ်တက်ဆင်း ဖလှယ်ကြသည်။ ကိုယ်တိုင်ချက်သည့် ဗောဒိဂါသောက်ရင်း ကျီးလန့်စာစား ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေကြ ရသည်။ ထိုအချိန်ပိုင်းတွင် မင်္ဂလာဆောင် ဆို၍ မကြားဖူးသလောက်ပင်။ ထူးထူးခြားခြား ယင်းကာလအတွင်း မစ်ခေးလ် ကိုရှိဗျိုင်း၏ ညီမ မင်္ဂလာဆောင်တော့ အိမ်နီးနားချင်းတွေက နောက်ကြသည်။

“ဒီလို ကာလပျက်နေတဲ့အချိန်မှ မင်္ဂလာဆောင် တယ်ဆိုတော့... မဆောင် မဖြစ်တော့လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ပြီး နောက်တနေ့တွင် အိမ်ပေါက်စေ့ လိုက်ပြီး လက်နက်တွေ သိမ်းသည်။ မိုကော့ဗ်၏ အိမ်ရှေ့ဆောင်ကို တော်လှန်ရေးကော်မတီ က ယူထားပြီး လက်နက်တွေ ပုံထားသည်။ ပိုင်အိုတာ က သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်၏ သေနတ်တွေ၊ ခြောက်လုံးပြူးတွေ အပြင် ဓားပါမကျန် လာအပ်သည်။ ဂျာမန်တို့ဆီမှ ရခဲ့သည့် လက်နက်များ ဖြစ်သည်။

အိမ်ကို ပြန်လာတော့ ပိုင်အိုတာတယောက် စိတ်လက် ပေါ့ပါးနေသည်။

သို့သော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မမျှော်လင့်သည့် မြင်ကွင်းကြောင့် နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ လှုပ်သွားသည်။ ဂရီဂိုက ရိုင်ဖယ်နှစ်လက်ကို တစချင်း ဖြုတ်ပြီး ကြေးချွတ်၊ အမဲဆီထည့် လုပ်နေသည်။

“ဟေ့...ဒါတွေ မင်း ဘယ်က ရထားလဲ ဂရီဂို”

ဂရီဂိုက ရယ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက အရောင်တဖျပ်ဖျပ်တောက်လျက်။

“ဖီလိုနိုဗိုမှာတုန်းက အဖေ ယူလာတာလေ”

ပြောပြီး သူ့မျက်နှာ တည်သွားပြီးတော့မှ အသံ ခပ်တိုးတိုး ထွက်လာသည်။ အခန်းထဲတွင် ဘယ်သူမှ မရှိဘဲ သူ့အသံ တိုးသွားခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒီနေ့ အဖေ ငါ့ကို ဘာပြောလဲ သိလား၊ သူ့မှာ စက်သေနတ်လည်း ရှိသေးတယ်တဲ့ဗျား”

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ပြန်ပြီးလာပြန်သည်။

“သွားစမ်းပါကွာ၊ မထော်မနမ်းတွေ လျှောက်ပြော မနေစမ်းပါနဲ့၊ သူက ဘယ်က ရတာလဲ၊ ဘာအတွက်ရတာလဲ”

“ကော့ဆက်တပ်သားတွေ သူ့ကို ပေးသွားတာတဲ့၊ သူက ဒိန်ချဉ် တိုက်လို့တဲ့လေ၊ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ အဘိုးကြီး လျှောက်ပြောတာပါ၊ သူ တနေရာရာက တိုလာတာ ဖြစ်မှာပါ၊ သူက ငါ့ကို တိုးတိုးကလေး ပြောတယ် သိလား ‘ငါ့မှာ စက်သေနတ်တလက် ရှိတယ်၊ တလင်းအောက်မှာ တူးမြှုပ်ထားတယ်’ တဲ့၊ ငါက ပြန်မေးတယ် ‘အဖေ ဘာလုပ်ဖို့လဲ’ လို့ ‘တချိန်ချိန်မှာ အသုံးကျမှာပေါ့ကွ’ တဲ့”

ပိုင်အိုတာ ဒေါပွသွားသည်။ အဘိုးကြီးကို သွားမေးမည် လုပ်တော့ ဂရီဂိုက တားသည်။

“ခဏနေပါဦးကွာ၊ ငါ့ကို ကူပါဦး၊ ဒါတွေ ပြန်တပ်ပေးပါဦး၊ အဖေ့ကို မင်းက ဘာပြောမှာလဲ”

ပိုင်အိုတာက ကျည်ထိုးတံကို ဖြုတ်ဆေးရင်း ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ဖြေသည်။

“သူပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ တနေ့နေ့မှာ အသုံးကျလာနိုင်တယ် ဂရီဂို၊ အဲဒီနေရာမှာပဲ ပြန်မြှုပ်ထား ကြရအောင်”

ထိုနေ့က အီဗန်တိုမီလင်း ရောက်လာပြီး ကာဇန်စကားတွင် တိုက်ပွဲတွေ

ဖြစ်နေကြောင်း သတင်း လာပေးသည်။ မီးဖိုခန်းဘေးတွင် သူတို့ စကား ထိုင်ပြောကြသည်။ သူပြန်သွားတော့ ပိုင်အိုတာက အတွေးနက်ပုံဖြင့် ပြောသည်။

“ငါ ရှုဘီဇင်ဆီ သွားပြီး ယာကော့ဗ်ဖိုမင်နဲ့ တွေ့မယ်၊ သူ ပြန်ရောက်နေပြီ ကြားတယ်၊ သူက ဌာနေတော်လှန်ရေး ကော်မတီ ဆိုပြီး ဖွဲ့တယ် ကြားတယ်၊ သူ့ဆီသွားပြီး ထူးခြားရင် လက်တို့ပါလို့ ပြောထားမယ်”

အဘိုးကြီး တာလီမွန်က မြင်းမကို စွတ်ဖားမှာ တပ်နေသည်။ ဒါရီယာက သိုးရေတဘက် ခြုံပြီး အဘွား အီလီနစ်ချ်နာ ကို တိုးတိုး ကပ်ပြောသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ကျီဘက် လျှောက်သွားကြပြီး ပြန်လာတော့ အထုပ်တထုပ် ပါလာသည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ”

အဘိုးကြီးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။ အီလီနစ်ချ်နာ တိုးတိုးပြန်ဖြေသည်။

“ထောပတ်တွေပါ၊ ကျွန်မ ဝှက်ထားတာ၊ လိုတဲ့ အခါ သုံးဖို့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ထောပတ်စားရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒါရီယာကို ပေးလိုက်မယ်၊ ဖိုမင်ကို လက်ဆောင်သွားပေးဖို့လေ၊ ပိုင်အိုတာ့စကား ကိုတော့ သူ နားထောင်မှာပါ”

ပြောရင်း အဘွားကြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

“အရာရှိဖြစ်အောင် သူတို့ ကြိုးစားလိုက်ကြရတာ၊ ခုတော့ သူတို့ကို သူများတွေက မလိုဖြစ်နေကြတယ်”

ပင်တာလီမွန် ဒေါသတကြီး အော်သည်။ နှင်တံကို စွတ်ဖားပေါ် ပစ်တင်ခဲ့ပြီး ပိုင်အိုတာဆီ လျှောက်သွားသည်။

“သူကိုပေးရင် ဂျုံနည်းနည်းပါ ထည့်ယူသွား”

ပိုင်အိုတာက ဒေါသတကြီး ပြန်အော်မေးသည်။

“ဂျုံက ဘာလုပ်ဖို့လဲ အဖေ၊ အင်နီကွတ်ရှ်ကုဆီ ဗော့ဒ်ဂါ ယူသွားတာကမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိဦးမယ် ဂျုံက...”

ပင်တာလီမွန် လှည့်ထွက်သွားသည်။ ပြန်လာတော့ လက်ထဲတွင် ဗော့ဒ်ဂါပုလင်းကြီး ပါလာသည်။ စားပွဲပေါ် တင်ပြီး ပြောသည်။ “ဇာဘုရင်ရဲ့ ဗော့ဒ်ဂါလောက် ကောင်းတယ်”

အီလီနစ်ချ်နာက မှတ်ချက်ချသည်။

“ကောင်းမှန်းသိမှာပေါ့၊ တချိန်လုံး တစွတ်စွတ်နဲ့ မြည်းနေတာကိုး၊

အရက်သမားကြီး”

သို့သော် အဘွားကြီး ပူညံ့ပူညံ့လုပ်တာ အဘိုးကြီး မကြားတော့ပေ။
ပါးစပ်ကို အင်္ကျီဖြင့် သုတ်ရင်း လှည့်ထွက် သွားလေပြီ။

ပိုင်အိုတာက ဗောဒ်ဂါအပြင် လက်စွဲတွင် ဘူတာရုံ ကို ဝင်စီးတုန်းက
ကုန်တွဲတွေ ဖောက်ပြီး ဝေစုရထား သည့် အဝတ်တွေ၊ ဖိနပ်တွေပါ
လက်ဆောင်ပေးဖို့ ယူလာခဲ့သည်။ တရွာတည်းသား တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်
ရဲဘော်က ခု တန်ခိုးထွားနေသည်။

ထိုစဉ်က ရခဲ့သည့် သူ့ဘောင်းဘီတွေကို ဒါရီယာ ယူဝတ်သည်။
အဝတ်စတွေ ဂါဝန် ချုပ်ဝတ်သည်။ ဖိုမင့်အိမ်သို့ သူတို့လင်မယား
သွားလည်ကြတော့ ဒါရီယာမှာ အရာရှိကတော်မှန်း သိသာနေသည်။

ဖိုမင်က ခပ်ရွှင်ရွှင် အသံကြီးဖြင့် ဒါရီယာကို ကြည့်ပြီး ဆီးပြောသည်။

“ဟယ်....လှနေလိုက်တာ၊ မှတ်တောင် မမှတ်မိဘူး”

အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် လူတွေများသဖြင့် အသက်ရှူ
ကျပ်နေကြသည်။ တခွက် သောက်ပြီး သည်နှင့် ပိုင်အိုတာက နိုင်ငံရေး
စပြောသည်။

“ရွာထဲမှာတော့ သတင်းတွေ ပြန့်နေတယ်၊ ချက်ကာ ဆိုတဲ့ ဆိုဗီယက်
လုံခြုံရေးတွေ ဝင်လာပြီး ကော့ဆက်တွေ ကို ဒုက္ခပေးနေသတဲ့”

“တပ်နီတွေ ဗီယက်ရှင်စကကို ရောက်နေပြီပဲ၊ မင်း
ဘာတွေပူနေတာလဲ”

“ငါ့ကို အရာရှိမှန်း လူတိုင်း သိနေကြတာကွ”

ဖိုမင်က အပေါ်စီးလေသံဖြင့်-

“သိတော့ ဘာဖြစ်လဲကွ”

ဖိုမင် မူးလည်း မူးနေပြီ။ နှုတ်ခမ်းမွေးကို သပ်ရင်း ပိုင်အိုတာကို
ကြည့်နေသည်။ ပိုင်အိုတာက တလေးတစား လေသံဖြင့်-

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့က အတူတူ တိုက်လာတာပါကွာ၊ ငါ မင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ
မဆန့်ကျင်ခဲ့ဘူး၊ အမြဲတမ်း ကော့ဆက်စိတ်ဓာတ် အပြည့်နဲ့ တိုက်ခဲ့တာချည်းပဲ၊
အဲတော့ ငါ့အကြောင်း မကောင်း မပြောသင့်ပါဘူး”

“အေးပါကွာ၊ မင်းအကြောင်း အားလုံး သိပါတယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့၊
မင်းကို သူတို့ မထိစေရပါဘူး၊ အဲ.. လက်နက် မအပ်တဲ့ လူတွေ အတွက်တော့ ငါ
အာမ မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းက အပ်ပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ဖိုမင်က လေအေးကလေးဖြင့် အစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုင်အိုတာ မျက်နှာနီရဲသွား၏။ ဖိုမင်က စားပွဲပေါ် ကိုင်းပြီး ဆက်ပြောသည်။

“မင်းက အပ်ပြီးပြီပဲ၊ ပြီးပြီပေါ့၊ ဘာပူစရာရှိလဲ”

“ဟ...ပူရတာပေါ့ကွ၊ မင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း စဉ်းစားကြည့်”

ဖိုမင်က မူးမူးဖြင့် နဖူးရေတွန့်လိုက်ပြီး-

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟုတ်လား၊ မင်း ပွင့်လင်းမှန်း ငါတို့ သိပါတယ်ကွာ၊ ငါ ဒီရွာသားပါကွ၊ ချမ်းသာတဲ့ ကော့ဆက်တွေနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး နောက်လက်တဖက်ထဲမှာ ဓားမြှောင်နဲ့...၊ အဲဒီလူတွေ ငါ အများကြီး တွေ့ဖူးတယ်၊ သစ္စာဖောက်တွေ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအထဲမှာ မင်း မပါပါဘူး၊ မင်းကို သူတို့ လက်ဖျားနဲ့ မတို့စေရဘူး၊ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ”

အပြန်လမ်းတွင် ပိုင်အိုတာတယောက် ပေါ့ပါးနေသည်။
မျှော်လင့်ချက်အသစ် ရောင်ခြည်တန်းများ သူ မြင်နေပြီ။

(၃)

ပိုင်အိုတာတို့ ထွက်သွားပြီးတော့ ပင်တာလီမွန် သည် အဘိုးအို ကော်ရှူနော့ဗ်ဆီသို့ အလည်ထွက်လာခဲ့သည်။ အနီတွေ မရောက်ခင်ကလည်း သူ့ဆီ တခေါက် ရောက်သေးသည်။ ထိုစဉ်က မစ်ခေးလ် ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေလို့ သူတို့အိမ်တွင် ရှုပ်ပွနေသဖြင့် ခဏနေပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည်။ သည်တခေါက်တော့ လက်ရှိအခြေအနေတွေ ဆွေးနွေးမည် ဆိုပြီး သူ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခြံထဲရောက်တော့ အဘိုးအိုဂရစ်ရှ်ကာကို တွေ့ရသည်။ သူ တော်တော်ကြီး အိုသွားပြီ။ ပါးစပ်ထဲတွင် သွားတချောင်းမျှ မရှိတော့။ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေပိုင်း ဝတ်ပြုပွဲအတွက် ဘုရားကျောင်းသွားဖို့ သူ ပြင်နေတုန်း ပင်တာလီမွန် ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အနား ရောက်တော့ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ အဘိုးအိုက ရထားသမျှ တံဆိပ်တွေအားလုံး ထုတ်ပြီး ပခုံးတွင်ရော ရင်ဘတ်မှာပါ ဆင်မြန်း ဆွဲချိတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သိုးရေဂျာကင်အင်္ကျီတွင် တူရကီနှင့် ဖြစ်သည့် စစ်ပွဲတုန်းက ရခဲ့သည့် သူရသတ္တိ ဆုတံဆိပ်များ တပ်ဆင်ထားသည်။ ဦးထုပ်ကလည်း ထိုခေတ်က စစ်ဦးထုပ်။ ပန်းပွင့်တံဆိပ်တခု ထိုးစိုက်လျက်။

“အဘိုးကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘာပြုလို့ အဲဒါတွေ ထုတ်ပြီး တိုးလိုးတွဲလောင်း လုပ်လာတာလဲ”

“ဘာကွ”

အဘိုးကြီးက နားနားကို လက်ဝါးကပ်ပြီး ပြန်မေးသည်။

“အဲဒီရင်ဘတ်နဲ့ ပခုံးပေါ်ကဟာတွေ ချွတ်ပစ်လိုက်၊ ခင်ဗျား အဖမ်းခံရလိမ့်မယ်၊ အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဥပဒေတွေ နောက်ထပ်တိုးထားတာ ခင်ဗျား မသိဘူးလား။”

“မသိဘူး၊ ငါကတော့ ဇာမှ ဇာပဲ၊ ဇာဘုရင် သည်သာ တို့ဘုရင် တို့သခင်၊ ခုကောင်တွေကို ငါ အသိအမှတ် မပြုဘူး၊ ငါသစ္စာခံထားတာ ဇာဘုရင်၊ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား အစုတ်ပလုတ်တွေ မဟုတ်ဘူး။”

အဘိုးကြီးက သွားမရှိသည့် နှုတ်ခမ်းတွေကို တမြို့မြို့ လုပ်နေသည်။

“မိရွန်တော့ အိမ်ထဲမှာ ရှိတယ်၊ မစ်ခေးလ်ကတော့ ပြေးရမယ်ထင်တယ်၊ သူ့ကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော် မူပါ၊ မင်းသားတွေကော... အိမ်မှာပဲ မဟုတ်လား၊ လူတော်လေးတွေပဲ၊ ကော့ဆက်တွေအပေါ်မှာ သူတို့ သစ္စာရှိကြတယ်၊ စစ်တပ်က သူတို့ကို ပြန်ခေါ်ဦးမှာ။ ဒါကြောင့် သူတို့ ရွာမှာ ကပ်နေကြတာ၊ နာတာလီယာရော နေကောင်းရဲ့လား။”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ဟာတွေ ဖြုတ်ပါဦး၊ အဘိုးကြီး ... ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“မင်းကို ဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်ပါစေ၊ မင်း ငယ်ပါသေးတယ်၊ ငါ့ကို ဆရာ မလုပ်ပါနဲ့။”

အဘိုးကြီးက အိမ်ထဲမှ ဇွတ်ထွက်လာသဖြင့် ပင်တာလီမွန် ခေါင်းယမ်းပြီး လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရသည်။ မိရွန် ကော်ရှူနော့ဗ်က အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ပင်တာလီမွန်ကို ကြိုသည်။

“အိမ်က စစ်သားအိုကြီးကို တွေ့လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ ရှိရှိသမျှ ဆုတံဆိပ်တွေ အကုန်လုံး ချိတ်သွား တယ်လေ၊ သူ သူငယ်ပြန်နေပြီဗျ၊ သတိမကောင်းတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့တော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ထင်တယ်”

“သူ စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေကွာ၊ သူလည်း သိပ်ကြာကြာနေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

မိရွန်က အခြားဧည့်သည်များနှင့် အတူထိုင်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောနေရင်း စကားဆက်သည်။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့မိသားစုကော၊ ဂရီဂိုအကြောင်း ကျွန်တော်တို့ ကြားပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဆီက မြင်းလေးကောင် ပါသွားတယ်၊ မြင်းမနဲ့

မြင်းပေါက်လေး သားအမိနှစ်ကောင်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ အကုန် ဓားပြ တိုက်သွားတာများ”

မိရွန်က သူ့ကို စွေကြည့်ပြီး အလေးအနက် ဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ဘဝတွေ ဘာဖြစ်လို့ ပျက်စီးကုန်တာလဲ၊ တရားခံ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီသောက်သုံးမကျ အစိုးရဗျ၊ လူတိုင်း တန်းတူ အခွင့်အရေး ရှိရမယ်တဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတာ၊ ကျုပ်ကို လည်ပင်းညှစ် ယုံခိုင်းလည်း မယုံဘူး၊ ကျုပ်က သေကောင်ပေါင်းလဲ အလုပ်လုပ်ရတယ်၊ လူပေါ်ကြော့တယောက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ညီမျှနိုင်မလဲ၊ ကျုပ်တို့ လယ်သမား တွေ ဘဝကို ဒီကောင်တွေ ဖျက်ဆီးပစ်နေတာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဘာလို့ အလုပ်လုပ်ရမှာလဲ၊ ဘယ်သူ့အတွက် လုပ်ရမှာ လဲ၊ ရှေ့တန်းက ကျုပ်တို့ ကော့ဆက်တပ်တွေ ဒွန်နီးစ်ကို ကျော်လာပြီတဲ့...”

ပင်တာလီမွန်က အသံနှိမ့်ပြီး-

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာတုံး၊ ဒီအစိုးရကို ဘယ်လို ကန်ထုတ်ကြမလဲ၊ လုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ ဒီအချိန် အကောင်းဆုံးပဲ၊ မဟုတ်ရင် သိပ်နောက်ကျသွား လိမ့်မယ်”

ပင်တာလီမွန်က အလေးအနက် ပြောပြီး အသာအယာ ထရပ်လိုက်ကာ-

“ခြေလှမ်းတော့ မမှားစေနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ဒီကိစ္စတွေ ခင်ဗျား လူတိုင်းကို ပြောလို့ မရဘူး၊ ကျုပ် နားမလည်တာက တချို့ကော့ဆက်လူငယ်တွေက ရှောင်ထွက်သွားကြပြီး တချို့က ရွာမှာ ပေကတ်နေကြတယ်၊ သူတို့အတွက် လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ အမှောင်ထဲကို ဖြတ်လျှောက်ကြရမှာ”

မိရွန်က အပေါ်စီးခပ်ဆန်ဆန်ပြီးပြီး-

“ခင်ဗျား ဘာတွေ သံသယဖြစ်နေလဲ၊ ကျုပ် အမှောင်ထဲက ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတွေက သိုးတွေလိုပါပဲ၊ ရှေ့က သိုးထီးသွားရာကို နောက်က တအုပ်လုံး လိုက်နေတာပါ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့က သူတို့ကို လမ်းပြပေးရမယ်၊ မျက်စိဖွင့်ပေးရမယ်၊ ကော့ဆက်တွေကို ဗြောင်ပြောရမှာ၊ တော်လှန်ရမယ်၊ ပုန်ကန်ရမယ်၊ သူတို့က ကော့ဆက်တွေကို လူမျိုးတုံး သတ်ဖြတ်ဖို့ လုပ်နေတယ် ကြားတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ပင်တာလီမွန် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ထိပ်တက်လာသည်။ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမည် မသိ။ အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေး မည်းမှောင်လာပြီ။ အနာဂတ်သည် နှင်းမှုန်များလို ဝေဝါးလာသည်။ မဝေးသေးသော အတိတ် သည်လည်း မှုန်ဝါးဝါးပင်။

မိရွန်ကော်ရှူနေ့ဝံ့သည် တချိန်က အလွန်ချမ်းသာသည့်

ကော့ဆက်တယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ကစပြီး စီးပွားရေး တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းလာသည်။ အလုပ်သမားတွေ ထွက်ကုန်ကြသည်။ ကောက်ရိတ်ဖို့ အခက်အခဲ တွေ့လာသည်။ ငွေဈေး ကျလာချိန်တွင် မြင်းတွေ၊ နွားတွေ ထုတ်ရောင်း လိုက်ရသည်။ လူချမ်းသာတယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ယနေ့ ပြစရာအဖြစ် ဆေးရောင် လွင့်ပြယ်နေသော အိမ်ကြီးသာ ကျန်တော့သည်။ ခုတော့ သူ့အတွေး အခေါ်တွေ ပြောင်းလာသည်။

“စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ တနေ့ ပျက်သုဉ်းရမှာချည်း မဟုတ်လား၊ အသက်ကလည်း ကြီးလာပြီ၊ ဟိုတုန်းကလို တူတွေ၊ လွှတွေ မကိုင်နိုင်တော့ဘူး”

မြေကြီးကတောင် သူ့စကား နားမထောင်ချင်တော့။

နွေဦးပေါက် ရောက်သည့်အခါ တာဝန်အရ မချစ်မနှစ်သက်သော မိန်းမနှင့် ပေါင်းရသလို မြေကြီး နှင့် ဆက်ဆံ ရဦးမည်။ သို့သော် ဘာမျှ တပ်မက်စရာ မရှိ။ တပ်နီကောင်တွေ သူ့မြင်းတွေယူသွားတော့ သူ လှည့်ပင်မကြည့်။

ပင်တာလီမွန်သည် ထောင့်နင်း ထောင့်နင်းနှင့် အိမ်ပြန်လာကာ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အိပ်ရာပေါ် လှဲချ လိုက်သည်။ ဗိုက်ထဲက ထိုးနာလာသည်။ လည်ချောင်းထဲကလည်း နာလာသည်။ ထမင်းစားပြီး တော့ သူ့အဘွားကြီးကို ဆားလေးလေးဖြင့် ဖရဲသီးဖျော်ရည် တိုက်ခိုင်းသည်။ ပြီးတော့ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။ လမ်းပင် ကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်တော့။ မနက်မိုးလင်းတော့ အဖျားဝင်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်ပြီး မျက်နှာမှာ ဝါထိန်လာကာ မျက်လုံးတွေ ဝေဝါးလာသည်။

ဒရော့ဗီခါလ်ဟူသည့် အဘွားကြီး ရောက်လာပြီး သွေးတွေဖောက်ထုတ်သည်။ သို့သော် သတိ ပြန်လည် မလာတော့ပေ။ မျက်နှာတခုလုံး သွေးဆုတ်ကာ ပါးစပ် ဟစေ့ ဟစေ့နှင့် အသက်ရှူဖို့ လေကို မနည်းရှာနေ ရသည့်အလား။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၆ ရက်နေ့တွင် အီဗန်အလက်ဆီဗစ်ကို ခရိုင်တော်လှန်ရေးကော်မတီနှင့် တွေ့ဖို့ ဗီယက်ရှင်စကား သို့ ဆင့်ခေါ်သည်။ နေ့ချင်းပြန်ခရီးဖြစ်၍ တတာရက်စ် သို့ ထိုညနေတွင် သူ ပြန်ရောက်ရမှာ ဖြစ်သည်။ မစ်ခေးလ် ကိုရှိဖွိုင်းက မိုကော့ဗ်၏ အိမ်လွှတ်ကြီးထဲမှာ ယခင် ရုံးခန်းစားပွဲကြီးတွင် ထိုင်စောင့်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်နားမှ တလုံးတည်း ရှိသော ကုလားထိုင်တွင် အိုလ်ရှာနော့ဗ် ဟူသည့် ပြည်သူ့စစ်တယောက် ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်နေသည်။ အပြင်တွင် မှောင်စပြုပြီး ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ရောင်တွေ လင်းစပြုနေပြီ။ မစ်ခေးလ်က စတီပင်အိမ်သို့ ဝင်ရောက် ရှာဖွေခွင့် စာတစောင် ထိုင်ရေးနေရင်း နှင်းတွေ ဖုံးနေသည့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ မကြာ မကြာ လှမ်းကြည့်သည်။ ဝရန်တာမှ ခြေသံကြားရတော့ မစ်ခေးလ် မတ်တတ် ထရပ်ပြီး-

“ဟော...သူပြန်လာပြီ”

သို့သော် ရောက်လာသူက ဂရီဂိုဗီလက်ကော့ဗ်။ မျက်ခုံးမွေးနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးပေါ်တွင် နှင်းတွေဖုံးလျက်-

“ဟေး....ဂရီဂို၊ လာလာ”

မစ်ခေးလ်က လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာကွ၊ ပစ္စည်းတိုက်ဖို့ မြင်းလှည်းတောင်းတဲ့ကိစ္စ အဆင်မပြေဘူး မစ်ခေးလ်၊ ငါ့မြင်းတွေ ခြေထောက် နာနေတယ်”

“ဒါဆို နွားလှည်းလုပ်ပေါ့”

“ပစ္စည်းတိုက်ဖို့ နွားလှည်းနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

အပြင်ဘက်တွင် ခြေသံတွေ ကြားရပြီး ချက်ချင်း ပင် အီဗန်အလက်ဆီဗစ် ဝင်လာသည်။

“ငါတော့ သွေးခဲတော့မယ်ဟေ့၊ ဟေ့...ဂရီဂို၊ ညကြီးမင်းကြီး ဘာလာလုပ်တာတုံး၊ ရာသီဥတု ဒါလောက်ဆိုးနေ တာကွာ”

နှင်းကာအင်္ကျီချွတ်ရင်း သူ စကားဆက်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင်တောက်နေသည်။

“ငါ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ကွ၊ သူ့ရုံးခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ငါ့ကို

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တယ်။ ဖော်ဖော် ရွေ့ရွေ့ စကားပြောတယ်။ အရင်ကဆို ဘယ်ဒီလို ဟုတ်မလဲကွာ။ သူဟာ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်တယောက်နော်။ ဟိုတုန်းကဆို သူ့ရှေ့မှာ သတိဆွဲပြီး ရပ်နေရတာ၊ မလှုပ်ရဲဘူး၊ ခုတော့ ငါတို့အစိုးရခေတ်မှာ အဲဒါတွေ မရှိတော့ဘူး၊ အားလုံး သာတူညီမျှပဲ”

“အဲဒါ ဒါလောက် အူမြူးစရာလား အီဗန်ရာ”

“ဝမ်းမသာဘဲ နေမလားကွ၊ သူလိုလူက ငါ့ကို လူလူသူသူ လက်ခံ စကားပြောတယ်လေ”

ဂရီဂိုက နှုတ်ခမ်းမွေးသပ်ပြီး-

“ခုအချိန်မှာတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနဲ့ လမ်းပေါ်လျှောက်သွားနေပါပြီကွာ၊ ကော့ဆက်တွေ နဲ့လည်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေကြပါပြီ”

“အဲဒါက အခြေအနေအရပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ သဘာဝ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကွာတယ်နော်”

ဂရီဂိုက ခေါင်းယမ်းပြီး-

“သိပ်တော့ မထူးပါဘူးကွာ”

“ဒီအစိုးရ ကိုလည်း မင်း အဲဒီအတိုင်း မြင်နေသလား ဂရီဂို၊ မင်း ဘာအတွက် စစ်တိုက်ခဲ့တာလဲ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ အတွက်လား၊ ငါ့အနေနဲ့တော့ ဘယ် ဘက်မှ မကြိုက်ဘူး”

“ဘယ်ဘက်မှ မကြိုက်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ပြည်သူ့စစ် အိုလံရှာနော့ဗ်က ကြမ်းပေါ်သို့ တံတွေး ပျစ်ခနဲ ထွေးချပြီး ပြုံးနေသည်။ သူကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြိုက်သည့်ပုံစံ။

မစ်ခေးလ်က ဂရီဂိုကို ဝေဖန်သည်။

“မင်းမှာ အဲဒီလို အဆိုးမြင်ဝါဒမျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ဘူး ဂရီဂို”

“မင်းနဲ့ ငါ တချိန်တုန်းက အမြင်ချင်းတူပါတယ်”

အီဗန်အလက်ဆီဗစ်က သူတို့နှစ်ယောက် စကား များနေသည့်အတွက် စိတ်ပျက်နေသည်။ သူက သူ့ ခရီးစဉ် အကြောင်း မစ်ခေးလ်ကို ပြောချင်လှပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က စကားမပြတ်။

“မင်းက ငါတို့ဆီကို သက်သက် လာနောက် နေတာပဲ ဂရီဂို၊ မင်းကိုယ်

မင်းလည်း မပြတ်သားဘဲနဲ့”

ဂရီဂိုက ဝန်ခံလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာ မှန်တယ် အီဗန်”

“ဒီအစိုးရကို မင်း ဆန့်ကျင်နေစရာ အကြောင်း ဘာရှိလို့လဲ ဂရီဂို”

“မင်းကကော တချိန်တုန်းက နီခွဲဖူးသားနဲ့၊ ခု ဘာလို့ အစိုးရကို ကြောက်နေသလဲ”

“အဲဒီအကြောင်း တို့ ဆွေးနွေးမှာပါ။ အစိုးရ ကိုတော့ ငါ သိပ်မဝေဖန်ချင်ဘူး၊ ငါက ကျေးရွာ ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ ဒီနေရာမှာ ငါ မငြင်းချင်ဘူး”

“အေး၊ ဒါဆို ထားလိုက်ကြရအောင်၊ ငါ ဒီကို လာတာ မင်းမြင်းလည်းဆင့်တဲ့ ကိစ္စ၊ မင်းတို့အစိုးရ ကိုတော့ မင်း ဘာကြီး ပြောနေ ပြောနေ ငါကတော့ အထင်မကြီးဘူး၊ မင်း ဘယ်လောက် သူတို့ကို မြှောက်မြှောက် ငါကတော့ နီးပဲ၊ မင်းက မိခင် တယောက် သူကလေးကို ပြောနေသလိုပဲ၊ “အရမ်း ဆိုးတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရင်သွေးလေ” လို့ ပြောနေတာနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ ငါ့ကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ၊ ငါတို့ကော့ဆက်တွေအတွက် သူတို့ ဘာလုပ်ပေးနိုင် သလဲ”

“ဘယ်ကော့ဆက်ကို ပြောတာလဲ၊ ကော့ဆက် အမျိုးမျိုး ရှိတယ်လေကွာ”

“ကော့ဆက်လူမျိုး အားလုံးအတွက်”

“လွတ်လပ်မှု၊ တရားမျှတမှု၊ တန်းတူညီမျှရေး၊ အဲ..နေဦး ..”

“အဲဒါက ဟိုး ၁၉၁၇ ခုနှစ်က ပြောခဲ့တာကွ၊ ခု သူတို့ ဒါထက်ကောင်းတဲ့ ကြွေးကြော်သံတွေ အော်သင့်တယ်၊ တို့ကို သူတို့ မြေပေးလို့လား၊ လွတ်လပ်မှု ပေးလို့လား၊ အားလုံး တန်းတူညီမျှ အခွင့်အရေး ရကြပြီလား၊ ငါတို့ ခေါင်းဆောင်ကို ငါတို့ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ချင်တယ်၊ ခုတော့ သူတို့စိတ်ကြိုက် ရွေးတဲ့လူပဲ ရတယ်၊ ဒီအစိုးရ လက်ထက်မှာ ငါတို့ကော့ဆက်တွေ ဘာမှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပျက်စီးခြင်းငါးပါးနဲ့ ပျက်စီးမှာ၊ လယ်သမားတွေရဲ့ အစိုးရတဲ့၊ အဲဒီ အစိုးရမျိုး ငါတို့ မလိုဘူး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေလည်း မလိုချင်ဘူး၊ ကွန်မြူနစ်တွေနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေ ဘာထူးလို့လဲ၊ အားလုံး ငါတို့ကို နဖားကြိုးထိုးကြတာချည်း၊ ထမ်းပိုးအောက်ကို ဝင်ခိုင်းပြီး မောင်းနေကြတာချည်းပဲ”

“ဒီရွာမှာ လူချမ်းသာ သုံးယောက်ပဲရှိတာ၊ ကျန်တဲ့ လူတွေက

ငွေချည်းပဲ။ အဲဒီလူတွေအတွက် ဘယ်လို လုပ်မလဲ။ ချမ်းသာတဲ့လူတွေက ထမင်းလျှော့စားပြီး ကျန်တဲ့လူတွေကို ခွဲပေး၊ ရရင်ရ၊ မရရင်ချ၊ ဒါပဲ။ သူတို့က ငါတို့မြေတွေ ခိုးယူပြီး ...”

“ငါတို့အဘိုးတွေ သွေးနဲ့ တိုက်ယူခဲ့ကြတာ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီမြေကြီးတွေ နီနေတာ”

“ထားပါတော့ကွာ၊ ဘယ်လိုပဲ ရထား ရထား၊ ဆင်းရဲသားတွေနဲ့ သူတို့ ဝေယူကြရမှာပဲ။ မင်း တကယ် ခက်တာကိုး၊ ဒီအတိုင်းဆို မင်း မလွယ်ဘူး ဂရီဂို”

“မင်း ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား၊ ငါက မင်းကို သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှိတာတွေ လာဖွင့်တာ၊ မင်းက ငါ့ကို တန်းတူအခွင့်အရေး အကြောင်းတွေ၊ သူတကျပ် ကိုယ်တကျပ် တရားတွေလာဟောနေတယ်။ အဲဒါတွေက စာမတတ်တဲ့ လယ်သမားတွေကို ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေက မှိုင်းတိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေကွ၊ သူတို့က လူတွေကို စကားလုံး လှလှကလေးတွေနဲ့ စည်းရုံးတယ်။ ပြီးတော့ လူတွေကို ငါးတွေ ပိုက်ထဲ မောင်းသွင်းသလို သွင်းတာ၊ ကဲ ... ဘယ်မှာလဲ တန်းတူအခွင့်အရေး။

တပ်နီတွေကို ကြည့်လေ၊ ရွာတွေကို ဝင်လာရင် ဗိုလ်တွေက ကိုယ်ယောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပစွာနဲ့၊ သားရေ ဂျာကင်နဲ့၊ သားရေဖိနပ်က မှန်ကြည့်လို့ရတယ်။ ငါတွေ့လိုက်တဲ့ နိုင်ငံရေးမှူး ကြည့်ဦးမလား၊ သူဌေးသား ကျနေတာပဲ။ တပ်သားတွေက နံစော် စုတ်ပြတ်လို့၊ သူတို့ တက်လာတာ တနှစ်ပြည့်ပြီ။ အထက်က လူတွေက မြင်းကုန်းနှီးပေါ်မှာ အငြိမ်သား၊ ဘယ်မှာလဲ တန်းတူအခွင့်အရေး၊ ပြောတော့ အထက်အောက် တပြေးညီတဲ့”

အီဗန်အလက်ဆီဗစ်က အေးစက်စက်အသံဖြင့်-

“မင်းစကားလုံးတွေက တန်ပြန်တော်လှန်ရေး လေသံ ပါလာပြီ၊ မင်း လမ်းကြောင်းပေါ်ကိုတော့ ငါ့ကို ဆွဲမခေါ် နဲ့နော်၊ မင်းပြောင်းလဲနေတာကို ငါ သတိထားမိတယ်၊ မင်းဟာ ဆိုဗီယက် အစိုးရရဲ့ရန်သူ ဖြစ်နေပြီ ဂရီဂို”

“မင်းဆီက ဒီလိုစကားမျိုး ကြားရလိမ့်မယ်လို့ ငါ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး အီဗန်၊ အစိုးရကို ဝေဖန်တာနဲ့ တန်ပြန် တော်လှန်ရေးသမား ဖြစ်သွားရောလားကွာ”

အီဗန်က အိုလ်ရှာနော့ဗ်ဆီမှ ဆေးလိပ်လှမ်းယူပြီး ဆက်ပြောတော့ သူ့လေသံ ပျော့သွားသည်။

“အင်း ... မင်း သဘောပေါက်အောင် ငါ ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး၊ ငါက ပညာမတတ်ဘူး မင်းက အသိ ခေါက်ခက် အဝင်နက်၊ ငါက ရှေ့ဆက် သွားရမယ့်လမ်းကို ...”

မစ်ခေးလ်က ဒေါသတကြီး ဝင်ပြောသည်။

“ဒီအကြောင်း တော်ကြပါစို့ကွာ”

သူတို့ လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသော ဂရီဂို နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲခါ နီးတွင် အိပ်ခန်းက ပြောသည်။

“တချို့ဟာတွေ မင်းရင်ထဲမှာပဲထား၊ ထုတ်မပြောသင့်ဘူး၊ ငါကတော့ မင်းအကြောင်း သိတာပေါ့၊ မင်းကို နှုတ်ဆိတ်နေအောင် ငါ နည်းလမ်း ရှာရတော့မယ်၊ ကော့ဆက်တွေ မျက်စိလည်အောင် မင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့တော့၊ သူတို့တွေ မျက်စိ လည် ပြီးရင်းလည် ဖြစ်နေပြီ၊ ပြီးတော့ ငါတို့ သွားမယ့် လမ်းမှာ မင်း ကာဆီး ကာဆီး မလုပ်ပါနဲ့၊ လုပ်ရင် တို့ မင်းကို ဖယ်ပြီး ဆက်သွားရလိမ့်မယ်၊ ဒါပဲ သူငယ်ချင်း ... ဂွတ်ဘိုင်”

ဂရီဂို ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖိနပ်ထဲတွင် မီးကျိုးခဲ

ဝင်နေဘိအလား။ သို့သော် စိတ်ထဲ ရှင်းသွားပြီ။

မစ်ခေးလ်နှင့် အိပ်ခန်းတို့နှစ်ယောက်က တလမ်း လျှောက်သွားသည်။ အိပ်ခန်းက ခုမှ ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် တွေ့ခဲ့သည့်အကြောင်း ပြောခွင့်ရတော့သည်။ ပြီးမှ ဂရီဂိုအကြောင်း ဆက်ပြောသည်။

“ဂရီဂို ဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ ပြဿနာလုပ်နေပြီ၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

မစ်ခေးလ်က မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးပြီး-

“အင်း ... နိုင်ငံရေးဆိုတာ တော်တော်ရှုပ်တယ်၊ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်ပြောလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာ မဖြစ် ရဘူး၊ ဂရီဂိုကတော့... တို့တတွေ ငယ်သူငယ်ချင်း တွေပါကွာ.. တကျောင်းတည်းနေပြီး ကောင်မလေး တွေကို အတူတူ ပြိုင်ပိုးခဲ့ကြတာ၊ သူနဲ့ ငါက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ညီအစ်ကိုလို နေခဲ့ကြတာ၊ ခုတော့ ငါတို့တတွေ ပေါက်ကွဲကြလု ဆဲဆဲ ဖြစ်နေပြီ၊ သူပြောတာတွေ ကြားရတာ ငါ သတ်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာတယ်၊ စစ်ဖြစ်လာပြီ ဆိုရင်တော့ ညီတွေ အစ်ကိုတွေ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

မစ်ခေးလ်၏အသံ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။ ထိထိခိုက်ခိုက်လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ငယ်ငယ်တုန်းက ကောင်မလေးတွေကို တို့ ပြိုင်ပိုး တုန်းကတောင် သူ့ကို ခုလောက် စိတ်မထိခိုက်ခဲ့ဘူး၊ သူနဲ့ ငါ ဝေးသထက် ဝေးသွားပြီ အိပ်ခန်း”

နှင်းပျော်ချိန်ရောက်ပြီ။ လေထုထဲတွင် သစ်သီးနံ့များနှင့် ချယ်ရီပန်းရနံ့တို့ မွှေးပျံ့နေသည်။ ဒွန်နီးစ် ရှေ့တန်းသို့ ပို့သည့် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်တင် စွတ်ဖားများကို တတာရက်စ်အရောက် စွတ်ဖားပြောင်း တင်ကြရသည်။ ပါလာသည့် တပ်နီများမှာ တက်ကြွနေသည့် လူငယ်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ တပ်မှူးက အီဗန်အလက်ဆီဗစ်ကို စောင့်ကြည့်ရန် တော်လှန်ရေး ကော်မတီရုံးတွင် နေခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ နေခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်မှ လစ်မသွားနဲ့”

အခြားရဲဘော်တွေက ပစ္စည်းတင်လာသည့် စွတ်ဖားတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ပစ္စည်းတင်ဖို့ စုစုပေါင်း မြင်းနှစ်ကောင်ဆွဲ စွတ်ဖားလေးဆယ့်ခုနစ်စီး လိုလိမ့်မည်။

ယီမီလီယံဆိုသည့် မိုကော့ဗ်၏ မြင်းလှည်း သမားဟောင်းသည် မီလက်ကော့ဗ်အိမ်သို့ ဝင်လာပြီး ပိုင်အိုတာကို မြင်သွားသည်။

“ကဲ...လက်နက်တွေ သယ်ရအောင်၊ မင်းမြင်းတွေ ပြင်တော့လေ၊ ဘိုကိုဗာယာထိ တို့ လိုက်ပို့ရမှာ”

“ငါ့မြင်းတွေ ခြေထောက်နာနေတယ်၊ မနေ့က ဗီယက်ရှင်စကာကိုတောင် မြင်းမနဲ့ သွားရတာ”

ယီမီလီယံ ဘာမျှမပြောဘဲ မြင်းစောင်းဘက် လျှောက်သွားသည်။ ပိုင်အိုတာက သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားပြီး အော်ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်....နေဦး...နေဦး..”

“မင်းမြင်းတွေရဲ့ ခြေထောက်ကို ငါ ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတမင်လုပ်ထားတာ ငါသိတယ်၊ ဒါမျိုးတွေ နောကျေနေပြီဟေ့၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ မြင်းဖြစ်ဖြစ်၊ နွားဖြစ်ဖြစ် စွတ်ဖားတစီးရရင် တော်ပြီ”

သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လှည်းတန်းနှင့် ဂရီဂို လိုက်သွားသည်။ မသွားခင် မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာပြီး ကလေးတွေကို အပြေးအလွှားနမ်းကာ နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ ပိုင်အိုတာကို ကပ်မှာသည်။

“ငါ့အတွက် ဘာမှမပူနဲ့ သိလား၊ ငါ ဝေးဝေး လိုက်မသွားဘူး၊ ဘိုကိုဗာယာရဲ့ ဟိုဘက်ကို ဆက်ခေါ် သွားမယ်ဆိုရင် နွားတွေကို ထားခဲ့ပြီး ငါ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရွာကို မဟုတ်ဘူး၊ ဆင်ဂျင်းမှာရှိတဲ့ အဒေါ်တွေဆီ သွားမယ်၊ ငါ ဒီမှာနေဖို့ သိပ်ဟန်မကျတော့ဘူး ပိုင်အိုတာ၊ သွားပြီနော်... ဂွတ်ဘိုင်”

စွတ်ဖားပေါ်တက်ကာ ဂရီဂို စဉ်းစားပြီး လိုက်လာ သည်။
နွားနှစ်ကောင်က ဖြည်းဖြည်းဆွဲနေသည်။

“အင်း ...ဘဝကြီးက အမှန်တရား ဆိတ်သုဉ်းနေပါကလား၊ ငါက
အမှန်တရားနောက်ကို မိုက်မိုက်မဲမဲ လိုက်နေ တာ၊ ဟိုရှေးရှေးတုန်းက
တာတာလူမျိုးတွေ ဒွန်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်၊ ငါတို့ကို ကျွန်ပြုဖို့
အားထုတ်ခဲ့ ကြတယ်၊ ခုတော့ ရုရှားတွေပေါ့၊ သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုမှ ပြေငြိမ်းနိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အတွက် သူတို့ဟာ နိုင်ငံခြားသားတွေပဲ၊ ကော့ဆက်လူမျိုး
ရှေ့တန်းက ပြန်ပြေးလာခဲ့ကြတယ်၊ ခုတော့ လူတိုင်း မှန်သမျှအတွက်လည်း
အတူတူပဲ၊ ငါတို့တတွေဟာ ငါ တွေးသလို တွေးနေကြပြီ၊
ဒါပေမဲ့....သိပ်နောက်ကျ သွားပြီ”

လှည်းတွေကို အော်ဟစ်မောင်းနှင်နေသံ ကြားနေ ရသည်။ သူကတော့
လက်နက်သေတ္တာတွေကို မှီပြီး အိပ်ငိုက်လိုက်လာသည်။ ခဏနေတော့
အိပ်ပျော်သွားသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် အက်စီနီယာ နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူက
ရင်ခွင်ထဲတွင် ကလေးလေး ပွေ့လာသည်။ နံဘေးမှ ဂရီဂိုကို ခဏ ခဏ
ဲ့ကြည့်သည်။ ဂရီဂိုတယောက် သူ့ရင်ခုန်သံကို သူ ကြားနေရသည်။
လရောင်အောက်တွင် မြက်တောတခုလုံး ငွေရောင်တောက်နေသည်။

အချစ်ဟောင်း အက်စီနီယာကို ရင်တသိမ့်သိမ့်ဖြင့် ချစ်နေမိပြန်သည်။
တပြိုင်တည်းတွင် တကယ် မဟုတ်မှန်း၊ အိပ်မက် မက်နေမှန်းလည်း သူ
သိနေသည်။ သို့သော် တကယ့်ဘဝဟု ထင်ပြီး သူ ပျော်နေသည်။
အက်စီနီယာသည် ဟိုးငါးနှစ်ကအတိုင်း လှမြဲ လှနေသည်။

စွတ်ဖား ချိုင့်ထဲကျသွားသဖြင့် သူ လန့်နိုးသွားသည်။ ရှေ့စွတ်ဖားမှ
ဗိုဒေါ့စကော့ဗ်က သူ့လှည်း ဘေးမှ ဝုန်းဒိုင်းကြ ကျော်တက်သွားသော
စွတ်ဖားကို လှမ်းမေးသည်။

“ကိုရင့်စွတ်ဖားက ဘာပစ္စည်းတွေလဲ”

တော်တော်နှင့် အသံမကြားရ။ ခဏနေမှ ဖြေသံ ကြားရသည်။

“အလောင်းတွေဗျို့၊ ငန်းဖျားရောဂါနဲ့ သေတဲ့ အလောင်းတွေ”

လူသေကောင်တွေကို တာလပတ်ဖြင့် အုပ်ထားသည့်
ကျော်တက်သွားသော စွတ်ဖားကို ဂရီဂို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ တဖက်သို့
မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဆက်ပြီးအိပ်ငိုက်ပြန်သည်။
တဝက်တပျက်သာ မှတ်မိ တော့သည့် အတိတ်ကို ပြန်လည် မြင်ယောင်
လာသည်။ စိတ်ထဲ ပျော်လာသည်။ ရင်ထဲတွင် တသိမ့်သိမ့် နွေးနေသည်။

ပြီးတော့ ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။

တတာရက်စ် တော်လှန်ရေးကော်မတီတွင် လူတချို့ စုဝေးနေကြသည်။
ဒေးဗစ်၊ တီမိုဖေးလ်နှင့် မိုကော့ဗ်၏ ယာဉ်မောင်း ယီမီလီယံ၊ မျက်နှာတွင်
တင်းတိပ်နှိုင်းချင်း နှင့် ဖိနပ်ချုပ်သမား ဖိလ်ကာတို့ ပါဝင်ကြသည်။
သူတို့အားလုံး သည် အီဗန်အလက်ဆီဗစ်၏ အားထားရသူများ ဖြစ်သည်။
သည်လူစုအားကိုးဖြင့် သူ လှုပ်ရှားနေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ရွာသားများနှင့်
သူ့အကြားက မမြင်ရသည့် နံရံကြီး ထူသထက် ထူလာနေပြီဟု ထင်လာသည်။
အစည်းအဝေးခေါ်လျှင် ကော့ဆက်တွေ မတက်ကြတော့။ ဒေးဗစ်
တအိမ်တက်ဆင်း အတင်းခေါ်မှ သူတို့လာသည်။ သို့သော် လူကြီးများအစား
လူငယ်များသာလာပြီး ထိုလူငယ်များကလည်း သူတို့ကို လုံးဝ
အထင်မကြီးကြပေ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အီဗန် စိတ်ဓာတ်ကျ လာသည်။
တနေ့တွင် ဖိလ်ကာက ရင်ဖွင့်သည်။

“ဒီမယ်...ရဲဘော်အီဗန်၊ လူတွေက ကျွန်တော်တို့ကို
မထောက်ခံကြတော့ဘူးဗျ၊ တနေ့တခြား ဆိုးလာပြီ၊ မနေ့က ဒဏ်ရာရလာတဲ့
တပ်နီတယောက်ကို ဗီယက်ရှင်စကား ပို့ဖို့ စွတ်ဖား တစီး လိုက်အကူအညီ
တောင်းတာ ဘယ်သူမှ မပေးဘူးဗျ”

ယီမီလီယံက ဝင်ထောက်သည်။

“အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း ဗောဒ်ဂါဝိုင်းနဲ့ချည်းပဲဗျ၊ အားလုံးလိုလို
မူးနေကြတယ်”

မစ်ခေးလ်ကိုရှိခွိုင်းက မျက်ခုံးတွန့်ပြီး တယောက်တည်း
စဉ်းစားနေသည်။ သူတို့အားလုံး ပြန်သွားမှ အီဗန်ကို ပြောသည်။

“ငါ့ကို ရိုင်ဖယ်တလက် ပေးထားကွာ”

“ဘာအတွက်လဲ”

“လက်ချည်း လျှောက်သွားနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး အီဗန်၊ အခြေအနေကို
မင်း သတိမထားမိ ဘူးလား၊ တို့ဖမ်းသင့် တဲ့ လူတွေ ဖမ်းရတော့မယ်၊ ဂရီဂို
မီလက်ကော့ဗ် ပြီးတော့ ဘိုဒီယက်ဗ်၊ မက်ဗေးလ် ကာရှူလင်၊ မီရှန်
ကော်ရှူနော့ဗ်... သူတို့အားလုံးပဲ၊ သူတို့တွေက ကော့ဆက်တွေကို
သွေးထိုးပေးနေတာ၊ သူတို့လူတွေ ပြန်စုမိအောင် အခြေအနေ စောင့်နေ
ကြတာကွ”

အီဗန်အလက်ဆီဗစ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံဖြင့် လက်ဝှေ့ပြပြီး-

“သူတို့အားလုံး ဖမ်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တို့ဘက်ကို ယိုင်တဲ့သူလည်း ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ကော်ရှူနော့ဗ်ကို စောင့်ကြည့်နေကြတာ၊ သူ့သား မစ်ကာ ပြန်လာမှာကိုလည်း သူတို့ လန့်နေကြတယ်”

နောက်တနေ့တွင် ဗီယက်ရှင်စကာမှ ခြေမြန်တော်ဖြင့် ပြန်ကြားလွှာတစောင် ပို့လာသည်။ ချမ်းသာသော မိသားစုများထံမှ အလှူငွေကောက်ခံရန် ဖြစ်၏။ သူတို့တရွာတည်းကို ရှာဖွေလေ့ရှိသော ရအောင် ကောက်ရမည် ဆို၏။ နောက်နေ့ရောက်တော့ ရှာဖွေ တသောင်းရှစ်ထောင် ကောက်ခံ၍ ရသည်။ အီဗန်က ခရိုင်ကော်မတီသို့ စာရေး အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ခရိုင်ကော်မတီက ပြည်သူ့စစ်သုံးယောက် လွှတ်ပြီး အကြောင်းပြန်လာသည်။ ကောက်ရမည့် စာရင်းထဲမှ ငွေမထည့်သူများအား ဖမ်းပြီး ဗီယက်ရှင်စကာသို့ ပို့ရမည်တဲ့။ မပေးနိုင်သော အဘိုးကြီးလေးယောက် ချက်ချင်း အဖမ်းခံရပြီး မိုးကော့ဗ်အိမ်ကြီး၏ မြေအောက်ခန်းထဲတွင် ချုပ်ထားလိုက်သည်။ ငွေကောက်သည့် ကိစ္စကြောင့် တရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်။ ကော်ရှူနော့ဗ်က မထည့်နိုင်ကြောင်း မြောင်ငြင်းသည်။

ဗီယက်ရှင်စကာမှ လူငယ်စုံထောက်တယောက် လွှတ်လိုက်သည်။ သူက တပ်မ (၂၈) လူထွက် ဖြစ်သည်။ သူနှင့်အတူ နောက်တယောက်လည်း ပါလာသေးသည်။

သူတို့ကို တာဝန်ပေးလိုက်သည့် အမိန့်စာကို အီဗန်အား ပြပြီး သူ့ရုံးခန်းတွင် လျှို့ဝှက်စွာ စခန်းချလိုက်သည်။ သူနှင့်ပါလာသည့် အခြားရဲဘော်မှာ အသက်ကြီးကြီး၊ မုတ်ဆိတ်ပြောင်အောင် ရိတ်ထားသည်။ ထိုလူကြီးက အလေး အနက် ပြောသည်။

“အခြေအနေကတော့ တော်တော် ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ ဒီဘက်မှာ တပ်ဖျောက်ပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ အဖြူကောင် တွေက ခေါင်းထောင်လာပြီး ကော့ဆက် လယ်သမားတွေကို ဒုက္ခပေးနေတယ်၊ ဒီကောင်တွေကိုလည်း ကျုပ်တို့ ရှင်းရဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကို ဆန့်ကျင်တဲ့သူဆိုရင် အရာရှိဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုန်းကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ လက်နက်ကိုင်ဖြစ်ဖြစ် အားလုံး ရှင်းပစ်ရ လိမ့်မယ်၊ အဲဒီရန်သူတွေကို စာရင်းလုပ်ရမယ်၊ စုံထောက်ကို ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ကူညီပြီး သတင်းပေးကြရလိမ့်မယ်၊ တချို့ကို သူ သိထားပြီးသားပါ”

အီဗန်က ထိုလူကြီး၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှ စာရင်းစာရွက်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ သူ့စာရင်း ထဲတွင် ပိုင်အိုတာ မီလက်ကော့ဗ်လည်း ပါသည်။ သည်နာမည်ကို သူ ထုတ်ပြောတော့ လူငယ် စုံထောက် ခေါင်းယမ်းသည်။

“သူက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ပါ။ ဖိုမင်က သူ့ကို လုံးဝ မထိခံလို
မှာလိုက်တယ်။ သူက ဘော်ရီဗစ် တွေနဲ့လည်း ပြေလည်တဲ့သူလေ။ သူနဲ့
ကျွန်တော် (၂၈) မှာ တပ်ရင်းတခုတည်း ကျဖူးတယ်”

နာရီပိုင်းအတွင်း ဖမ်းလာသည့် ကော့ဆက်တွေကို မိုကော့ဗ်၏
ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲတွင် ချုပ်ထားလိုက်ကြသည်။ ရုတ်တရက် တွေ့ရာနေရာက
ဖမ်းလာခြင်းဖြစ်၍ အိမ်မှပို့ပေးမည့် အစားအသောက်နှင့် အဝတ်အစားများကို
သူတို့ လည်တဆန့်ဆန့် စောင့်နေကြသည်။

မီရွန်ကော်ရှူနော့ဗ်က အလှူသွားမည့်ပုံစံ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်။
ဘိုဂါတီရိပ်နှင့် မက်ဗေးကာရှူလင့် နံဘေး အစွန်ဘက်တွင် ထိုင်နေသည်။
ကိုလေအိုး အက်ဗီဒီချ်က ဝင်းခြံထဲ လျှောက်သွားနေရာမှ ရေတွင်းကို
ငုံကြည့်လိုက်၊ ကြိုးကို ဆွဲကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။ ပြီးမှ ညိုမည်းမည်း
မျက်နှာကြီးမှ ချွေးတွေကို အင်္ကျီလက်မောင်းဖြင့် သုတ်နေ သည်။
အခြားသူများက မြေကြီးပေါ်တွင် ခေါင်းငုံ့ထိုင်ပြီး အချို့က ရေခဲပြင်ပေါ်တွင်
တုတ်ချောင်းနှင့် တောင်ခြစ် မြှောက်ခြစ် ခြစ်နေသည်။ ခဏနေတော့
သူတို့အိမ်သူ တွေ အထုပ်အပိုးတွေနှင့် အူယားဖားယား ရောက်လာကြသည်။
မျက်ရည်စက်လက်နှင့်။ လူကီနစ်ချ်နာက သူ့အဘိုးကြီးကို
အင်္ကျီကြယ်သီးဖြုတ်ပြီး လည်ပင်းကို မာဖလာ စည်းပေး နေသည်။ ပြီးတော့
အရောင်အဆင်း မဲ့နေပြီ ဖြစ်သည့် သူ့မျက်လုံးတွေကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဘာမှ မပူနဲ့ မီရွန်၊ အားလုံးကောင်းဖို့ ဖြစ်လာတာ နေမှာ၊
အို..ဘုရားသခင်”

ပြောရင်း မျက်ရည်တွေလည်လာပြီး နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့
တိုးတိုးဆက်ပြောသည်။

“ညနေလာရင် ရှင်ကြိုက်တဲ့မိုဟင်း ချက်ယူခဲ့မယ်နော်”

ခြံဝင်းတံခါးဘက်မှ အစောင့်တယောက်၏ အော်သံ ထွက်လာသည်။

“စွတ်ဖားတွေ ရောက်လာပြီ၊ အကျဉ်းသားတွေ... ပစ္စည်းတွေ တင်ကြ၊
အမျိုးသမီးတွေ ခုမှ ငိုနေလို့ ဘာကြောင်း ထူးမှာလဲ”

လူကီနစ်ချ်နာက ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မီရွန်၏
အမွေးထူထူလက်ကြီးကို နမ်းပြီး လှည့်ထွက် သွားသည်။ နားလှည်းဆွဲ
စွတ်ဖားတွေ ထွက်သွားတော့ အကျဉ်းသားခုနစ်ယောက်နှင့်
အစောင့်နှစ်ယောက်တို့ နောက်မှ ကုန်းကြောင်းလျှောက် လိုက်သွားကြသည်။

ထိုနေ့မှာ မိုးတွေ အုံ့နေသည့် သောကြာနေ့ ဖြစ်သည်။
တတာရက်စ်ရွာ၏ မကြုံစဖူး အဖြစ်အပျက်တခု ထိုနေ့တွင်ဖြစ်ခဲ့သည်။
ခုတလော ရွာသို့ ခရိုင်အရာရှိများ မကြာမကြာ ရောက်လာနေသည်။ ထို့ကြောင့်
မြင်းနှစ်ကောင်ဆွဲ စွတ်ဖားတစီး ရွာထဲဝင်လာတော့ ဘယ်သူမှ
ဂရုမထားမိလိုက်ကြ။ ရထားထိန်း၏ နံဘေးတွင် ယှဉ်ထိုင်လျက် လူတယောက်
လိုက်ပါလာသည်။ မိုကော့ဗ်၏ အိမ်ကြီးရှေ့တွင် ရထားရပ်လိုက်ပြီး
ရထားပေါ်ကပုဂ္ဂိုလ် ဆင်းလာသည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် ခပ်လေးလေး
လျှောက်လာသဖြင့် အသက်ကြီးတယောက်ဟု ထင်ရသည်။ သူက မြင်းတပ်
ဝတ်စုံကို ဆွဲဆန့်ပြီး တပ်နီမြင်းတပ် သားမွေးဦးထုပ်ကို နားရွက်ဖုံးအောင်
ဆွဲချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ခြောက်လုံးပြူး အိတ်ကို ကိုင်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။
တော်လှန်ရေးကော်မတီ ရုံးခန်းထဲတွင် အီဗန်အလက်ဆီဗစ်ချ်နှင့်
ပြည်သူ့စစ်နှစ်ယောက် ရှိနေကြသည်။ ဧည့်သည်က တံခါးမခေါက်ဘဲ
ဝင်လာပြီး မေးသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ တွေ့ချင်လို့”

အီဗန်က ဧည့်သည်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေရာမှ
ထခုန်မိမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မလှုပ်မယှက် ဆက်ထိုင်နေသည်။
ဧည့်သည်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အီဗန်ကို မှတ်မိပုံမရ။ ခဏနေမှ
သူ့မျက်နှာ ပြုံးသွားသည်။ အီဗန်ဆီသို့ ပြေးသွားကာ ဖက်၍ နမ်းနေတော့သည်။

“ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ အီဗန် မင်း မသေဘူးနော်၊ တတာရက်စ်မှာ မင်းပဲ
ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်မယ်လို့ ငါ သိနေတယ်”

“စတော့မင်း အိုဆစ် ဒါဗီဒိုဗစ်ချ်ပါလား၊ ကျွန်တော် မျက်စိကို ကျွန်တော်
မယုံနိုင်အောင်ပဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ပါးရိုက်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ
အလကားကောင် ပါဗျာ”

အီဗန်က ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အီဗန်လက်ကို
လွှတ်လိုက်ပြီး စတော့မင်းက-

“ဟေ့...ငါ ဘယ်မှာ ထိုင်ရမှာလဲကွ”

“ရော့ ... ဒီကုလားထိုင်ယူ၊ ဒါထက် ခင်ဗျား ဘယ်က ဘယ်လို
ပေါ်လာတာလဲ”

“ငါ တပ်နီထဲရောက်နေတာ၊ နိုင်ငံရေးဌာနစိတ်မှာလေ၊ ငါ အစစ်ပါကွ၊
မင်း ခုထိ မယုံသေးဘူးလား၊ သူတို့ ငါ့ကို ဒီကနေ ဖမ်းသွားပြီး ပြည်နှင့်ဒဏ်
ပေးလိုက်တယ်လေ၊ တော်လှန်ရေးတပ်သားတွေနဲ့ တွေ့ပြီး ကိုချက်ကို ငါတို့

ဝင်တိုက် ကြတယ်။ ပျော်စရာကြီးတွေ၊ သူတို့ကို အူရယ်လ်
ဟိုဘက်ရောက်အောင် ငါတို့ မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ ငါ အခု မင်းရှေ့မှာ
ရောက်နေပြီလေ။ အမှတ်ရှစ် တပ်နီစစ်ကြောင်းက ဒီခရိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့
ငါ့ကို လွှတ်လိုက်တာ။ ငါက ဒီရွာသားကိုးကွ၊ ဗီယက်ရှင်စကား ရောက်တော့
တော်လှန်ရေး ကော်မတီက လူတွေနဲ့ ငါ စကားပြောရတယ်။ အဲဒီမှာ
တတာရက်စံကို ပြန်လာဖို့ အကြောင်းဖန်လာတာပဲ။ ငါ့အပေါင်းဟောင်း
အသင်းဟောင်းတွေကို ငါ မမေ့ပါဘူးကွာ။ ကဲ... အဲဒါတွေ နောက်မှ ပြောစို့၊
မင်းအကြောင်း ပြောပါဦး၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ မင်း တွဲပြီး လုပ်နေသလဲ၊
ဘယ်သူတွေ သေကုန်ပြီလဲ”

ပြောနေရင်း ပြည်သူ့စစ်နှစ်ယောက်ကို သူ လှမ်းကြည့်ပြီး-

“ရဲဘော်တို့၊ ဥက္ကဋ္ဌနဲ့ ငါ ပြောစရာရှိတယ်ကွာ၊ မင်းတို့
ခဏထွက်ပေးပါလားကွာ၊ ဟူး...ရွာထဲ ဖြတ်မောင်းတော့ ဘာမှ မပြောင်းလဲ
လာပါလားကွ၊ အဲဒါ ထားပါဦးကွာ၊ ဟိုကိစ္စက စကြရအောင်”

နောက် သုံးနာရီအကြာတွင် မစ်ခေးလ်ကိုရှိဗိုင်းနှင့် အီဗန်တို့
နှစ်ယောက် ဦးဆောင်ပြီး စတော့မင်းကို သူနှင့် လူကီးရီးယား အတူနေခဲ့သည့်
နေအိမ်ဟောင်း ဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် မစ်ခေးလ်ကိုရှိဗိုင်း က
သူ့လက်ကို မကြာ မကြာ လှမ်းပုတ်သည်။ မျက်စိအောက်မှ
ပျောက်သွားတော့မည့်အလား။ ချယ်ရီရွက်ကို အခြောက်လှန်းထားသည့်
လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ပြီး မီးဖိုနားတွင် စတော့မင်းက လှဲအိပ်ကာ
သူတို့နှစ်ယောက် ပြောတာကို နားထောင်သည်။ ဆေးလိပ်ခဲရင်း မေးခွန်းတွေ
မေးသည်။ ရှုပ်ထွေးလှသော ရွာမှ သတင်းပတင်းများကို အီဗန်နှင့် မစ်ခေးလ်
ပြန်ပြောပြ နေသည်။ ဆယ်မိနစ်ကြာတော့ စတော့မင်း ဆီမှ မေးခွန်းတွေ
ထွက်မလာတော့ဘဲ ဟောက်သံသာ ပေါ်လာတော့သည်။ ပါးစပ်ထဲမှ ဆေးလိပ်
လွှတ်ကျသွားသည်။ အီဗန်တို့နှစ်ယောက် ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုးချ ပြီး
အသာခြေဖျားထောက်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ ရတော့သည်။

နှစ်ယောက်သား အပြင်ရောက်မှ မစ်ခေးလ်က ခပ်တိုးတိုးရယ်ပြီး
ပြောသည်။

“အင်း...ခုမှပဲ အသက်၀၀၅၅ရတော့တယ်”

(၃)

အကျဉ်းသားတွေနှင့်အတူ အစောင့်အဖြစ် ဗီယက်ရှင်စကားသို့

ထည့်လိုက်သည့် အိုလ်ရှာနော့ပ် ည သန်းခေါင် လောက်တွင် ပြန်ရောက်လာသည်။ အီဗန့် အခန်းကလေး၏ ပြတင်းပေါက်ကို တခုနီးနီးထုသည်။ အီဗန့် အိပ်မှုနံရံမှားဖြင့် ထလာသည်။

“ညကြီးသန်းခေါင် ဘာကိစ္စလဲကွ”

“စာတွေ ပြန်ပါလာတယ်ခင်ဗျ၊ ဖမ်းသွားတဲ့သူတွေ အားလုံးကို သူတို့ ပစ်သတ်လိုက်ကြတယ်”

“ဘာကွ...သောက်အဓိပ္ပာယ်မရှိ”

“သူတို့ကို ရောက်ရောက်ချင်းစစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ထင်းရှူးတောထဲ ခေါ်သွားတယ်၊ အဲဒီအချိန်က မမှောင် သေးဘူး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့တာ”

အီဗန့် အဝတ်ကောက်ဝတ်၊ ဖိနပ် အပြေးအလွှား စီးပြီး စတော့မင်းဆီသို့ ပြေးချသွားသည်။ သူ့ကို အတင်းနှိုးပြီး နီဒါန်းမပျိုးဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ လူတချို့ ဖမ်းပြီး ဗီယက်ရှင်စကားကို ပို့လိုက်တာ အကုန် ပစ်သတ်ခံရတာတဲ့၊ သူတို့ကို ထောင်ဒဏ် လောက်ပဲ ပေးမယ် ထင်ထားတာ၊ အဲဒါ ဆိုရင်တော့ ရှေ့လျှောက် ဘာမှ လုပ်လို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်ကို ဘယ်သူမှ ပါတော့မှာ မဟုတ်ဘူး အိုဆစ်၊ ဘာလို့ သူတို့ကို သတ်ပစ်ရတာလဲ၊ ခုတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ မသိဘူး”

သူပေးသည့်သတင်းကြောင့် စတော့မင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလိမ့်မည် ထင်ထားသော်လည်း သူက ခပ်အေးအေးပင် အင်္ကျီလဲပြီး-

“မင်းကလည်း တိုးတိုးပြောပါကွာ၊ လူကီးရီးယား နီးသွားပါဦးမယ်”

အေးအေးဆေးဆေးပင် ဆေးလိပ်မီးညှို့ပြီး သူတို့ကို ဘာမှုနဲ့ဖမ်းတာလဲဟု မေးသည်။ ပြီးမှ အေးစက်စက် လေသံဖြင့်-

“အဲဒီကိစ္စကို မင်းခေါင်းထဲမှာ အလေးအနက် ထားမနေနဲ့၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်၊ ရှေ့တန်းနဲ့ ဒီနဲ့က မိုင်တစ်ရာ နှစ်ဆယ် ဝေးတယ်၊ ကော့ဆက် တော်တော်များများက တို့ကို ဆန့်ကျင်နေကြတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းတို့ရဲ့ လူချမ်းသာ ကော့ဆက်တွေ၊ မင်းတို့ ကျေးလက်ခေါင်းဆောင်တွေက ကော့ဆက်လယ်သမားတွေအပေါ် နှိပ်စက်လွန်းလို့ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခုလို ဖြစ်ရတာလဲ...၊ အဲဒါ မင်းဟာမင်း စဉ်းစားပြီး အဖြေရှာ၊ တို့ကော့ဆက်လူမျိုးတွေဟာ ပထမတန်းစား စစ်သားတွေပဲကွ၊ ဇာဘုရင်ကို သူတို့ ကိုးကွယ်ကြတယ်၊ အဲဒီကနေ တဆက်တည်း ခေါင်းဆောင်ဆိုရင် ဦးတင်ကြတယ်၊ အဲဒီ ခေါင်းဆောင်ဆိုတဲ့လူတွေက အလုပ်သမား

သပိတ်တွေကို ဖြိုခွင်းဖို့ အမိန့်ပေးတယ်။ အဲဒီ လူတန်းစားက ကော့ဆက်
တွေကို နှစ်ပေါင်းသုံးရာကျော် ခိုင်းစားနေခဲ့တယ်။ ခုတော့ အပြောင်းလဲကြီး
ပြောင်းလဲလာပြီ။ ချမ်းသာတဲ့ ကော့ဆက်တွေ တဖြည်းဖြည်း ခံရတော့မယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒွန်ပြည်နယ်က လူချမ်းသာ ကော့ဆက်တွေမှာ လက်နက်ရှိတယ်။ အဲဒါ
သူတို့ အတွက် သိပ်အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ သူတို့က ကော်ရှူနေ့ခိုတို့ လူသိုက်လို
ငါတို့ကို အပုပ်ချရုံမကဘူး၊ ပြောင်တိုက်ခိုက် လာတယ်။ သူတို့လက်ထဲက
သေနတ်ပြောင်းတွေ ငါတို့တက် လှည့်လာတယ်။ မင်းကိုလည်း ချမ်းသာပေးမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ အခြေအနေက အဲဒါပဲ ကိုယ့်လူ”

“ကျွန်တော်က သိပ်ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို လူတွေ
မထောက်ခံမှာပဲစိုးတယ်”

လေအေးကလေးနှင့် ပြောနေသော စတော့မင်း သည် ဝုန်းခနဲ
ပေါက်ကွဲပါလေတော့သည်။ အီဗန်၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို လှမ်းဆွဲပြီး
ဒေါသတကြီး လေသံဖြင့်-

“ငါတို့ လူတန်းစားရပ်တည်ချက် မှန်နေသရွေ့ သူတို့ ဘယ်တော့မှ
ဆန့်ကျင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လူချမ်းသာ မြေရှင်တွေဘက် ဘယ်တော့မှ ပါသွားမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ရဲ့ ရဲဘော်တွေအဖြစ် ဆက်ရှိနေမှာကွ၊ အဲဒီတော့ သူဌေး
တွေက ကော့ဆက်လယ်သမားတွေရဲ့ သွေးတွေ ချွေးတွေနဲ့ အသက်ရှင်နေတာ၊
မင်းက ဒီကြားထဲမှာ မပြတ်မသား ဖြစ်နေတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား
အီဗန်”

အီဗန်အင်္ကျီကို လွှတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းယမ်းရင်း ပြုံးစေ့စေ့နှင့်
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဆက်ပြောသည်။

“တို့က ဒီခရိုင်ထဲမှာ ရန်သူကို လက်ဦးအောင် မလုပ်နိုင်ရင်
ပုန်ကန်မှုတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် အချိန်မီ ထိန်းနိုင်ရင် အဲဒီပြဿနာ
မရှိဘူး၊ သူတို့ အားလုံးကို ပစ်သတ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းဆောင်တွေကို
ပြည်မထဲ ရောက်အောင်ပို့ပြီး လူစုခွဲပစ်ရမယ်၊ ရန်သူတွေနဲ့ အတူတွဲပြီး
ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတွေ လုပ်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ လီနင်ပြောသလို ‘လက်အိတ်စွပ်ပြီး
တော်လှန်ရေး လုပ်လို့တော့ မရဘူး’ ဒီလူတွေကို ပစ်သတ်ဖို့ လိုသလားလို့
မေးရင် ငါကတော့ လိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ အားလုံးတော့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်၊
ကော်ရှူနေ့ခို ကိုတော့ သေသေချာချာ အပြတ်ရှင်းရမယ်၊ နောက်ပြီး
ဂရီဂိုမီလက်ကော့ဗ် ရှိသေးတယ်၊ သူကတော့ လောလောဆယ်
ခြေရာဖျောက်ထားတယ်၊ သူ့ကို မိအောင် ဖမ်းရမယ်၊ သူတယောက်တည်းက
ကျန်တဲ့သူတွေ အားလုံး ပေါင်းတာထက် အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ရှေ့တန်းမှာ
အလုပ်သမား၊ လယ်သမားတွေရဲ့ သားကောင်းတွေဟာ အတုံးအရုံး

ကျဆုံးနေတယ်။ သူတို့အတွက် ငါတို့ ဝမ်းနည်းရမယ်။ သူတို့ကို သတ်တဲ့
လူတွေအတွက် ဘာမှ ကရုဏာသက်စရာ မလိုဘူး။ အဲဒီကောင်တွေက
ငါတို့နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးမယ့် ကောင်တွေ၊ ကဲ... ရှင်းပြီလား အီဗန်”

နားတွေ၊ သိုးတွေ ခြံထဲမောင်းဝင်လာပြီး ပိုင်အိုတာ မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့နောက်က လူကီနစ်ချ်နာ ဝင်လိုက်လာသည်။ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် ရှန်တဘက် အနက်ရောင် ခြုံလျက်။ သမက်လုပ်သူကို နှုတ်မဆက်ဘဲ နာတာလီယာ ဆီ တန်းလျှောက်သွားပြီး နံဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အမေ၊ အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

နာတာလီယာက အမေလူကီနစ်ချ်နာ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သိုင်းဖက်ပြီး အော်ငိုရင်း မေးသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက သမီး၏ အမေးကို မဖြေဘဲ ကုန်းပြီး မြေကြီးနှင့် နဖူး ဆောင့်နေသည်။ ပြီးမှ ကွဲအက်နေသည့် အသံဖြင့် ပြောတော့သည်။

“သမီးရေ.. ညည်းအဖေ မရှိတော့ဘူးကွဲ့၊ တို့ သားအမိတွေကို ထားသွားပြီကွဲ့။”

သားအမိနှစ်ယောက် ဖက်ငိုကြသည်။ ကလေးတွေပါ ကြားသွားပြီး အော်ငိုကြတော့သည်။ ပိုင်အိုတာ က ပြေးထွက်လာပြီး သူတို့ကို မြင်တော့ အခြေအနေကို တန်းသိလိုက်သည်။ သူ့ကျောထဲ စိမ့်သွား၏။ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါ ဖြင့် မျက်ရည်သုတ်ရင်း ငိုပြော ပြောနေသည်။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မိရွန်ရယ်၊ သူ့ကို သူတို့ ပစ်သတ်လိုက်ကြပြီတဲ့ကွယ်၊ ဘယ်သူ့ကို တို့ အားကိုး ရတော့မှာလဲ၊ သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ငိုရင်း တက်သွားသည့် နာတာလီယာမျက်နှာကို ဒါရီယာက ရေဖျန်းပေးသည်။ အီလီနစ်ချ်နာက ရင်ဖုံးနှင့် သုတ်ပေးသည်။ အခန်းထဲတွင် ပင်တာလီမွန်က အိပ်ရာထဲမှာ ပက်လက်။ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးနေသည်။

အနားရောက်လာသည့် ပိုင်အိုတာ လက်ကို ဖမ်းဆုပ်ပြီး လူကီနစ်ချ်နာက တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောသည်။

“အို...ဘုရားသခင်၊ ပိုင်အိုတာရယ်၊ ဗီယက်ရှင်စကာကို သွားပေးပါကွယ်၊ သူ့အလောင်းကို သယ်လာပေးပါနော်၊ သူ့ကို ဟိုမှာ ပစ်စလက်ခတ် လုပ်ပစ်ကြမှာ၊ ဒီမှာ လူလူသူသူ သင်္ဂြိုဟ်ချင်တယ်ကွယ်”

“ဟာ...ဖြစ်ပါ့မလား အဒေါ်ရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်သွားရှာမလဲဗျာ၊

ပြီးတော့ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များလိုက်မလဲ”

“အို....ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် မငြင်းပါနဲ့ သားရယ်၊
ဘုရားသခင်...”

နောက်ဆုံးတွင် နှုတ်ခမ်းမွေး အစွန်းနှစ်ဖက်ကို ဝါးနေရင်း ပိုင်အိုတာ
သဘောတူလိုက် ရတော့သည်။ ဗီယက်ရှင် စကားတွင် အဖေသူငယ်ချင်း
တယောက် ရှိသည်။ သူ့အကူအညီဖြင့် မိရွန့်အလောင်းကို သယ်ရမည်။
ညတွင်းချင်း သူ ရထားတစ်စီးဖြင့် မောင်းထွက် လာခဲ့သည်။

တရွာလုံး မအိပ်ကြသေး။ အိမ်တိုင်းတွင် မီးလင်းနေပြီး မိရွန့်တို့
သတ်ခံရသည့် သတင်းကို အထိတ်တလန့် ပြောနေကြသည်။ အဖေနှင့်
တပ်ရင်းတခုတည်းတွင် တာဝန်ကျခဲ့ဖူးသည့် အဖေမိတ်ဆွေ အိမ်ရှေ့တွင်
ရပ်လိုက်သည်။ ကော့ဆက်ကြီးက ချက်ချင်း အကူအညီ ပေးပါမည်ဟု ဆိုသည်။

“သူတို့မြှုပ်တဲ့နေရာကို ဦး သိပါတယ်၊ သိပ် နက်နက်တူးကြမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ပြဿနာက သူ့အလောင်းကို ရှာဖို့ပဲ၊ အားလုံး မနေ့က ပစ်သတ်တာ
တဒါဇင်တဲ့၊ မင်းအနေနဲ့ ဗောဒ်ဂါ တလုံးတော့ ယူလာဖို့ ကောင်းတယ်”

ညသန်းခေါင်လောက်တွင် ပေါက်ချွန်းတွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေနှင့် စင်တခု
ထမ်းပြီး ထင်းရှူးတောထဲသို့ သူတို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ နှင်းဖွဲဖွဲကျနေ၏။
မသတိချင်စရာ အလုပ်ကြီးကို ပိုင်အိုတာ စိတ်ပျက်နေသည်။
သဲကမူကလေးတခု ရောက်တော့ ကော့ဆက်ကြီးက ရပ်ပြီး-

“ဒီအနားမှာပဲ ဖြစ်ရမယ်ကွ” ဟု ပြောရင်း ခြေလှမ်းတစ်ရာလောက်
ဆက်လျှောက်ကြသည်။ ခွေးတအုပ်က သူတို့ကို မြင်တော့ မာန်ဖီပြီး
ထွက်သွားကြသည်။ ပိုင်အိုတာက ထမ်းစင်ကို ပစ်ချပြီး စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့်
ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်ဗျာ၊ အလောင်းတွေ အများကြီးထဲက သူ့ကို
ဘယ်လိုလုပ် ရွေးမလဲ၊ ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့ဖို့ကို မကောင်းဘူး”

ကော့ဆက်ကြီးက ရယ်ပြီး-

“လာပါကွာ...မင်း ဘာကြောက်နေတာလဲ”

သူတို့ ဆက်လျှောက်တော့ ချုံပုတ်တွေထဲမှာ သူတို့အား မြှုပ်ထားသည့်
နေရာကို တွေ့၍ စတုန်းကြသည်။ ပိုင်အိုတာ က မုတ်ဆိတ် နီကြောင်ကြောင်နှင့်
ယောက္ခမကြီး မိရွန့်အလောင်းကို မှတ်မိသည်။ ခါးပတ်မှ ဆွဲပြီး ထမ်းစင်ပေါ်
တင်လိုက်ကြသည်။

“စွတ်ဖားကို ဒီအထိ မောင်းယူလာရမှာကွ၊ တို့ မှားသွားတယ်၊

သူ့ကိုယ်ကြီးက ဆယ့်သုံးစတုလောက် လေးမှာ၊ နင်းတွေထဲမှာ ချော်ကျီ ချော်ကျီနဲ့ ထမ်းသွားဖို့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

သို့သော် နှစ်ယောက်သား ထမ်းစင်ကို မကာ ဆက်လျှောက်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

(၂)

သူတို့နှစ်ယောက် ကော့ဆက်ကြီး၏ အိမ်တွင် မနက်လင်းအားကြီးထိ ထိုင်သောက်ကြသည်။ မိရွန့် အလောင်းကို အဝတ်နှင့်ပတ်ပြီး စွတ်ဖားပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့ကြသည်။ တတာရက်စ်ကို ပိုင်အိုတာ ပြန်ရောက်တော့ မိုးစင်စင် လင်းနေပြီ။ အိမ်ရောက်တော့ မိရွန့်၏ အချစ်ဆုံးသမီး အက်ဂရီပီနာ တံခါးဖွင့်ပေး ပြီးသည်နှင့် အိမ်ထဲ ပြန်ပြေးဝင် သွားသည်။ ပိုင်အိုတာ က အလောင်းကို ဂျုံအိတ်တအိတ် ထမ်းသလို ထမ်းသွားကာ အိမ်ထဲက စားပွဲတလုံးပေါ် တင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အလောင်းကို အဝတ်ဖြူတခုနှင့် အုပ်ပြီး လူကီနစ်ချ်နာက ယောက်ျားလုပ်သူကို ဖက်ငိုတော့သည်။

“ယောက်ျားရယ်၊ ရှင့်ခြေထောက်နဲ့ ရှင် အိမ်ပြန် လာမယ် ထင်ထားတာ၊ ခုတော့..”

ပိုင်အိုတာက အဘိုးကြီး ဂရစ်ရှ်ကာ ကော်ရှူနော့ဗ် လက်မောင်းကို တွဲပြီး အလောင်းဆီ ခေါ်လာသည်။ အဘိုးကြီး တကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သို့သော် အလောင်းနား ရောက်အောင်တော့ ခြေလှမ်း မှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာ နိုင်သည်။

“သားလေး မိရွန့်.... အင်း.. အင်း.. ပြန်တွေ့ရပုံက အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာကွာ”

လက်တဖက်ဖြင့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံသဏ္ဌာန် ပြုကာ သား၏ ရေခဲဖုံးနေသော မျက်နှာကို ငုံ့နမ်းသည်။

“အဖေလည်း ကြာကြာမနေရတော့ပါဘူးကွာ”

ပြောပြီး လူကောင်းတယောက် ပုံစံဖြင့် မိရွန့်၏ လက်ကို မလိုက်စဉ် စားပွဲနံဘေးသို့ ခွေကျသွားလေတော့သည်။

ပိုင်အိုတာက ကြက်ခြံတွင် ချည်ထားသော သူ့မြင်းဆီသို့ အသာကလေး ထွက်လာခဲ့သည်။

မတ်လဆန်းတွင် အီဗန်အလက်ဆီဗစ်က ရွာလုံးကျွတ် အစည်းအဝေး ခေါ်လိုက်သည်။ မကြုံဖူးလောက်အောင် လူတွေ စုဝေး ရောက်ရှိလာကြ၏။ စတော့မင်း၏ စည်းရုံးရေးနည်းဗျူဟာ ဖြစ်သည်။ အဖြူဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားသည့် လူများ၏ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းပြီး ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများကို ဝေပေးမည်ဟု ကြေညာခိုင်းထားသည်။ ဤတွင် ဗီယက်ရှင်စကားမှ ရောက်လာသည့် လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့နှင့် စတော့မင်း ပြဿနာ တက်တော့သည်။ သူတို့သိမ်းထားသည့် အဝတ်အစားတွေကို လာယူခြင်း ဖြစ်သည်။ စတော့မင်းက ရှင်းပြသည်။

“ဒီအဝတ်တွေက ရွာသားတွေကို ဝေပေးရမယ်၊ မနွေက ဒဏ်ရာ ရလာတဲ့ တပ်နီစစ်သားတွေကို ဝေပေး ပြီးပြီ”

ဤတွင် လူငယ်အရာရှိက အော်ဟစ် ရန်တွေ့လေတော့သည်။

“ဒီအဝတ်တွေကို ရွာသားတွေ ဝေဖို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ခွင့်ပြုလို့လဲ”

“ဘယ်သူ့ဆီမှ ခွင့်တောင်းဖို့ မလိုဘူး”

“ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းကို အလွဲသုံးစားလုပ်ဖို့ ခင်ဗျားမှာ တာဝန်မရှိဘူး”

“ဒီမယ်ရဲဘော်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိစကားတွေ မပြောနဲ့၊ ပြီးတော့ မင်း ငါ့ကို အော်မပြောနဲ့၊ ဘယ်သူမှ ပြည်သူပိုင် ပစ္စည်းကို အလွဲသုံးစားလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အင်္ကျီမရှိတဲ့ ဒဏ်ရာရ ရဲဘော်တွေအတွက် မနွေက စွတ်ဖား သမားတွေကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပြီး ပေးလိုက်ပြီးပြီ၊ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ အလကား ပုံထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲကွ”

လူငယ်အရာရှိက မလျှော့။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဗဟိုတော်လှန်ရေး ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌလား၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဖမ်းမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်လက်စ အလုပ်တွေကို ခင်ဗျားရဲ့ လက်ထောက်ကို လွှဲခဲ့၊ ခင်ဗျားကို ချက်ချင်း ဗီယက်ရှင်စကားကို ပို့မယ်၊ ခင်ဗျား ပစ္စည်းတဝက်လောက်ကို ဗုန်းပြီးပြီ မဟုတ်လား”

စတော့မင်း မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

“မင်းက ကွန်မြူနစ်လားကွ”

“အဲဒါ ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ပြည်သူ့စစ်ပဲ၊

ဟေ့...ဒီလူကြီးကို ခုဖမ်း၊ ဗီယက်ရှင်စကားကို ခေါ်သွားမယ်၊ ခင်ဗျားကို ဟိုရောက်မှ ဆက်စကားပြောမယ်”

“ဟေ့ရဲဘော်၊ မင်း ရူးနေလား၊ မင်း မသိဘူး လား...”

“တော်တော့၊ ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်ထား”

စတော့မင်းက နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် သူ့ ပစ္စတိုကို ထယူသည်။ ပြည်သူ့စစ်လူငယ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သည်တော့မှ ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားပြီး စွတ်ဖားပေါ် ခုန်တက်၍ မောင်းပြေးလေတော့သည်။

မိုကော့ဗ်၏ စက်ရုံအလုပ်သမား ဒေးဗစ်က တက်မတတ် ချက်မတတ် ရယ်နေသည်။

သည်တော့မှ စတော့မင်းက သက်ပြင်းချပြီး မှတ်ချက်ချသည်။

“အလကား လနုပါကွာ”

နောက်ဆုံးတွင်မှ မစ်ခေးလ်တို့၊ အီဗန်တို့နှင့်အတူ ကွက်လပ်ထဲမှ လူအုပ်ကြီးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အီဗန် စိတ်တွေ လေးနေသည်။ တခုခု ဖြစ်တော့မည်ဟု စိတ်ထဲ ထင်နေသည်။ လူတွေများလွန်းလို့ သူ တွေးလန့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး လူအုပ်ထဲ ဝင်သွားတော့ သူ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပျောက်သွားလေတော့သည်။

ရွာသားတွေက သူ့ကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုကြသည်။ အားလုံးက အပြုံးဖြင့် တလေးတစား ဦးညွှတ်ကြသည်။ စတော့မင်းကလည်း အီဗန်လို ဦးထုပ်ချွတ်၍ ပရိသတ်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး မိန့်ခွန်း စမြွေသည်။

“ရဲဘော် ကော့ဆက်မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား၊ ဆိုဗီယက်အုပ်ချုပ်ရေး အောက်ကို ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာတာ ခြောက်ပတ် ရှိပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ တော်လှန်ရေးကော်မတီကို ခင်ဗျားတို့ သံသယရှိနေကြ သေးတာ သတိထား မိပါတယ်၊ သံသယရှိရုံ မကဘူး မလိုလားတဲ့ လူတွေလည်း ရှိနေမှာပါ။ ကောလဟာလတွေကြောင့် ခင်ဗျားတို့ အစည်းအဝေး ခေါ်ရင် မလာကြဘူး၊ လူတွေစုပြီး ဆိုဗီယက်အစိုးရက အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပစ်သတ်တယ်တို့ ဘာတို့ ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ကောလဟာလတွေလေ၊ ခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ အစိုးရနဲ့ ကော့ဆက်ပြည်သူတွေ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ဆွေးနွေးပြီး လက်တွဲကြပါစို့လို့ ကျွန်တော် ဒီနေရာက ပြောချင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် အီဗန် အလက်ဆီဗစ်နဲ့ မစ်ခေးလ် ကိုရှိဖွိုင်းကို ကျေးရွာတော်လှန်ရေး ကော်မတီ ခေါင်းဆောင်တွေအဖြစ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ခဲ့ကြတာပါ၊ သူတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ တမြေတည်းနေ၊

တရေတည်းသောက်တွေပါ။ ဒါကြောင့် အားလုံး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြပါ။ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော်တို့က ရန်သူတွေကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပစ်သတ်တယ်ဆိုတာ သက်သက် ကျွန်တော်တို့ ကော်မတီကို အကြည်ညိုပျက်အောင် လုပ်တာပါ။ အဲဒီလို သတင်းဖြန့်တဲ့ လူတွေရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ရှင်းပါတယ်။ ကော့ဆက်တွေနဲ့ ဆိုဗီယက် အစိုးရကြားမှာ အမုန်းပင်တွေ စိုက်ပျိုးနေ တာပါပဲ။ အဲဒါက ခင်ဗျားတို့ကို အဖြူတွေလက်ထဲရောက်အောင် လုပ်တာနဲ့ အတူတူပဲ”

“ခင်ဗျားက လူတွေကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် မသတ်ပါဘူး ပြောတယ်။ မနေ့တနေ့ကပဲ ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတွေ တန်းစီ ပစ်သတ်ခံလိုက်ရပြီလေ”

လူအုပ်ထဲမှ တယောက်၏ အော်သံ။

“ဒီမယ်ရဲဘော်၊ ပစ်တဲ့ခတ်တဲ့ကိစ္စ မရှိဘူးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုဗီယက် အစိုးရကို ဆန့်ကျင်တဲ့လူကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ရှင်းရမှာပဲ။ မြေရှင်တွေဘက်ကရပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဆန့်ကျင်မယ်ဆိုရင်တော့ ခံရမှာပဲ။ ဇာဘုရင် ဖြုတ်ချတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဂျာမန်တွေကို အနိုင် တိုက်ထုတ်တာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ထောင်ပေါင်း များစွာသော ကော့ဆက် အမျိုးသမီးတွေ မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ကြရတယ်၊ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ကလေးတွေ မိဘမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊ အပျက်အစီး တွေက...”

“အဲဒါ ဟုတ်တယ်”

ပရိသတ်ထဲမှ ထောက်ခံသံ။

စတော့မင်း ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ စစ်ပွဲတွေ ရပ်ချင်တယ်။ အားလုံးကို ညီအစ်ကိုလို ဆက်ဆံချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဇာဘုရင်ခေတ်မှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လက်တွေ့ဟာ မြေရှင်တွေ၊ အရင်းရှင်တွေ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ပဲ အလုပ်လုပ် နေခဲ့ကြရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအနီးအနားမှာပဲ ကြည့်လိုက်၊ လစွနစ်စက်ဆိုရင် သူ့အဘိုးဟာ ၁၈၁၂ ခုနှစ် စစ်ပွဲမှာ ပါခဲ့တဲ့အတွက် မြေဧကတစ်သောင်း ရခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့ အဘိုးတွေ ဘာရသလဲ၊ ဂျာမန် စစ်မြေပြင်မှာ သူတို့တတွေ အတုံးအရုံး ကျဆုံးခဲ့ကြတယ်”

လူအုပ်ကြီးထဲမှ ဝေါခနဲ ထောက်ခံသံတွေ ထွက်လာသည်။ စတော့မင်း၏ မျက်နှာတွင် ချွေးတွေ ရွှံ့လာသည်။ ပြီးတော့ အားရပါးရ ဆက်ပြောသည်။

“အလုပ်သမားတွေ၊ လယ်သမားတွေရဲ့ အစိုးရကို လက်နဲ့ရွယ်တဲ့လူ မှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့ ရှင်းပစ်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ အသတ်ခံရတဲ့လူတွေဟာ

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရန်သူတွေမို့ တော်လှန်ရေးကော်မတီ ခုံရုံးက အပြစ်ပေးလိုက်လို့ သူတို့ အသတ်ခံကြရတာ၊ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့အားလုံး သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့လို လယ်သမားတွေ၊ ကိုယ့်လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုယ်အားကိုးနေရတဲ့လူတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ထောက်ခံတဲ့လူတွေနဲ့ ဆိုရင် ထမ်းပိုးတခုတည်းမှာ ယှဉ်ပြီး ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဟိုဘက် ဒီဘက် အတိုင်အဖောက်ညီညီ ထမ်းပြီး ကျွန်တော်တို့ လယ်ထွန်မယ်၊ နွားလိုရုန်းမယ်၊ ရန်သူကို တိုက်ရာမှာလည်း အဲဒီနည်းနဲ့ အမြစ်မကျန် မြေလှန်ပစ်မယ်”

တီးတိုးသံများနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် သူတို့ မျက်နှာတွေ ကြည့်ပြီး ကော့ဆက်တွေကို သူ စည်းရုံးနိုင်ပြီဟု စတော့မင်း ကျိန်းသေ တွက်လိုက်သည်။ သူတွက်သည့်အတိုင်း သူတို့ ပွင့်ထွက်လာကြသည်။

“အိုဆစ် ဒါဗီဒိုဗစ်ချ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တသားတည်း နေခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ... ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ၊ ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရက ကျွန်တော်တို့ဆီက ဘာလိုချင်တာလဲ၊ မှန်တယ်၊ ကျုပ်တို့ စစ်သားတွေက တပ်ပြေးတွေ၊ သူတို့အတွက် ကျုပ်တို့ ဘာလုပ် ရမှန်း မသိဘူး၊ ကျုပ်တို့က ဘာမှ နားမလည်ဘူးလေ”

ဂရယ်ပ်စ်နော့ဗ်ဆိုသည့် အဘိုးကြီးက ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် အလက်ဆီရှမီးလ်က သတ္တိကောင်းပုံ ရသည်။

“ကျွန်တော် တခု ပြောပါရစေ”

အီဗန်က ခေါင်းညိတ်ပြီး-

“ပြောပါ၊ ပြောပါ”

“ရဲဘော်စတော့မင်း ခင်ဗျား၊ ပထမဆုံး တခုမေးပါရစေ၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာကို ပြောခွင့်ရှိပါသလား ခင်ဗျာ”

“ပြောပါ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မဖမ်းဘူးနော်”

စတော့မင်းက ပြုံးပြီး ဆက်ပြောပါဟု လက်နှင့် အချက်ပြလိုက်သည်။ အလက်ဆီ အစ်ကို မာတင်က သူ့ကို နောက်မှ အင်္ကျီစဆွဲပြီး စိုးရိမ်တကြီးနှင့် တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ သောက်ရူး၊ သွားမပြောနဲ့လေ၊ မင်းကို မှတ်သွားလိမ့်မယ်၊ သေတော့မှာပဲ”

သို့သော် အလက်ဆီက သူ့လက်ကို ဖယ်ပြီး လူတွေဘက် လှည့်လိုက်သည်။

“ကော့ဆက် မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ပြောပါတော့မယ်၊ မှန်၊ မမှန် ခင်ဗျားတို့ ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်နေတာ ကွန်မြူနစ်တွေကြောင့်ပါ။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ လယ်သမားတွေနဲ့ မဆန့်ကျင်ဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ခန့်ရှင်တွေကို ဆန့်ကျင်တယ် ပြောတယ်၊ ကျွန်တော် မေးတာကို အမှန်အတိုင်းဖြေပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတွေကို ခင်ဗျားတို့ ပစ်သတ်သလား၊ မသတ်ဘူးလား၊ ကော်ရှူနေ့ဗ်ကတော့ ထားလိုက်ပါ။ သူက ကျေးရွာလူကြီးဆိုတော့ မက်ဗေးတို့၊ ဘိုဂါတီရိပ်တို့နဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေက ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့လို အပြစ်မရှိတဲ့ ရွာသားတွေပဲ၊ ဘာမှသိတဲ့လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့လက်တွေက ထွန်တွေ၊ ထယ်တွေပဲ ကိုင်တတ်တာ၊ စာအုပ်တောင် ကိုင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့တတွေ ပြောမှား ဆိုမှားရှိရင် သေဒဏ်ပဲလား။”

အလက်ဆီရှုမီးလ် အသက်ဝအောင်ရှုလိုက်ပြီး ရှေ့တလှမ်းတိုးလိုက်သည်။

“ဘာမှ မသိနားမလည်တဲ့ သူတို့ကို ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းတယ်၊ ပြီးတော့ အပြစ်ပေးတယ်၊ ကုန်သည်ကြီးတွေကျတော့ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး၊ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားတွေရဲ့ သွေးတွေစုပ်ပြီး ချမ်းသာနေတာ၊ သူတို့ငွေတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘဝတွေကို ဝယ်ထားတာ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်အားတွေနဲ့ သူတို့ ချမ်းသာနေတာ၊ သူတို့ဆီက ခင်ဗျားတို့ ရန်ပုံငွေ တပြား ရဖူးသလား၊ ဗီယက်ရှင်စကားမှာ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သိတယ်၊ အဲဒီမှာရော ဘာဂျာမှာပါ မြေရှင်တွေ၊ ကုန်သည်ကြီးတွေ၊ ဘုန်းကြီးတွေ ကောင်းစားမြဲ ကောင်းစားနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သိတယ်၊ သတင်းမှန်တွေ မြုပ်နေပြီး မဟုတ်တဲ့ သတင်းတွေ ပလူပျံ နေတာ။”

ပရိသတ် ၆၀၀ဝါ ဖြစ်နေပုံရသည်။ ခဏနေမှ ‘အဲဒါ ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်’ဆိုပြီး အော်သံတွေ ထွက်လာသည်။ စတော့မင်း လက်ကာပြီး တားသည် ကို ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်တော့။

“ဆိုဗီယက် အစိုးရက ကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်၊ တစ်ထောင့်ကိုးရံငါးခုနှစ်ကလည်း သူတို့ ဒီလို လုပ်ခဲ့ကြဖူးတာပဲ၊ သူတို့က ဒွန်ကော့ဆက် မျိုးရိုးကို ဖျက်ပစ်ချင်ကြတာ။”

အလက်ဆီဗစ်က လူအုပ်ထဲ ဆင်းသွားသည်။ စတော့မင်းက

ဆက်ပြောဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ပရိသတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့။ အော်သံတွေ ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်၊ သူတို့က ကော့ဆက်တွေကို စော်ကားနေတာ၊ ရွာထဲမှာ လူတွေ ဘာလို့ သီချင်းဆို နေကြလဲ ခင်ဗျားတို့ သိလား၊ လူတွေရင်ထဲမှာ ရှိတာကို မပြောရတော့ဘဲ သီချင်းပဲ ဆိုနေကြတယ်”

အော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံလာပြန်သည်။ တယောက် တပေါက် အော်ဟစ်နေကြသည်။

စတော့မင်းက လက်ထဲမှ ဦးထုပ်ကို လုံးခြေပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ကိုရိုဗွိုင်း ပေးထားသည့် လူစာရင်းကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်ပြီး-

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ တော်လှန်ရေးကို ထောက်ခံတဲ့လူတွေ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ဟောဒီမှာ ဆိုဗီယက်အစိုးရရဲ့ ရန်သူစာရင်း၊ ခင်ဗျားတို့ရွာကချည်းပဲ၊ နားထောင်ကြ”

သူက တော်လှန်ရေးကော်မတီ ခုံရုံးမှ စစ်ဆေးထုတ်ပြန်ထားသည့် စာရင်းကို အသံမြင့်ပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဖတ်ပြသည်။

“မိရွန်ကော်ရှူနော့ဗ်၊ အရင် ကျေးရွာကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌဟောင်း၊ စီနီလင်နဲ့ အီဗန်အဗာရှစ်ချ်တို့က ဆိုဗီယက်အစိုးရ ဖြုတ်ချရေးကို လှုံ့ဆော်တယ်၊ ကာရှူလင်နဲ့ မက်ဗေးလ်တို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ မိတ်ဒင်နီကော့ဗ်နဲ့ ဆီမွန်ဂက်ဘရီလော့ဗ် တို့ကလည်း စစ်ဝတ်စုံ အပြည့်ဝတ်၊ တံဆိပ်တွေ အပြည့်တပ်၊ ဆိုဗီယက်အစိုးရ ပြုတ်ကျပါစေလို့.. လမ်းတကာ လိုက်အော်ကြတယ်၊ ပင်တာလီမွန်က စစ်ကောင်စီမှာ ပါတယ်၊ ပိုင်အိုတာနဲ့ ဂရီဂို ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်က ဆိုဗီယက်အစိုးရကို ဆန့်ကျင်နေတဲ့ စစ်ဗိုလ်တွေ”

စတော့မင်းက စာရွက် တရွက်ကို ဖတ်ပြီး ပြောသည်။

“ဆိုဗီယက်အစိုးရရဲ့ အဲဒီရန်သူတွေကို မဖမ်းလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့အထဲက နှစ်ယောက်က ဒီမှာ မရှိဘူး၊ ပင်တာလီမွန်က ငန်းရောဂါနဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတယ်၊ တခြားရောက်နေတဲ့ နှစ်ယောက်ကို ဖမ်းပြီး ဗီယက်ရှင်စကာကို အမြန်ဆုံးပို့မှာပါ”

အစည်းအဝေးမှာ ရုတ်ခြည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။

ခဏနေမှ အော်သံတခု ထွက်လာသည်။

“အဲဒါ မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုဗီယက်အစိုးရကို ဆန့်ကျင်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလိုလူတွေကို ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းတာလား”

စတော့မင်း ဆက်ရှင်းတော့ သူတို့ အာရုံစိုက် နားထောင်ကြသည်။ ပရိသတ်ထဲမှ ထောက်ခံသံများပင် ထွက်လာ သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် အဖြူတွေဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားသည့် လူများ၏ ပစ္စည်းများကို ဝေခြမ်းရေး ကိစ္စသို့ ရောက်သွားသည်။ ပရိသတ်အားလုံး တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေကြ၏။ အီဗန်အလက်ဆီဗစ်က အားမလို အားမရ ဖြစ်နေပုံနှင့် ထမေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

လူတွေ ရွစ်ရွစ်နှင့် တီးတိုး တီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်နေကြသည်။ ရှေ့တိုးလာတော့မလိုလို၊ နောက်ဆုတ် သွားတော့ မလိုလိုနှင့်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ အလွန်ဆင်းရဲသည့် ကော့ဆက်တယောက်က ထမေးသည်။

“တကယ်လို့ သူတို့ ပြန်လာလို့ သူတို့ပစ္စည်းတွေ ပြန်တောင်းရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

တချို့ ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြသည်။ စတော့မင်းက လူစုမကွဲအောင် ကြိုးစားပြီး သိမ်းသွင်းနေသည်။ မစ်ခေးလ် ကိုရှိပွိုင်း၏ မျက်နှာ ဖယောင်းရုပ်လို ဖြူသွားသည်။ အီဗန်ကို တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“ငါပြောသားပဲ၊ သူတို့ မယူရဲပါဘူးလို့၊ ဒုက္ခ အေးအောင် မီးသာ ရှို့ပစ်လိုက်ကွာ”

(၂)

ဘောင်းဘီခြေထောက်ကို နှင်တံနှင့် တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် မစ်ခေးလ်ကိုရှိပွိုင်း သည် မိုကော့ဗ်၏ အိမ်လှေကားထစ်များကို နင်းတက်လာ ခဲ့သည်။ ဝရန်တာတွင် မြင်းကုန်းနီးတခု ချထားသည်။ မကြာသေးခင် ကမှ ဧည့်သည်ရောက်လာခြင်းဖြစ်မည်။ ဖိနပ်တွင် နှင်းတွေ ရွံ့တွေ ပေကျံလျက်။ မစ်ခေးလ် ကိုရှိပွိုင်း၏ ရိုးသားသော နှလုံးသားသည် ဂရီဂို မီလက်ကော့ဗ်အား သနားကြင်နာခြင်းနှင့်အတူ မုန်းတီးစိတ်တွေ ဝင်လျက်ရှိသည်။

တော်လှန်ရေးကော်မတီ ရုံးခန်းဆီမှ ဆေးရွက်ကြီးနံ့သည် အဝေးကြီးသို့ ပျံလွင့်နေသည်။ တောသူဌေးကြီး မိုကော့ဗ် ထွက်ပြေးတော့ အိမ်တွင် အမျိုးသမီး အိမ်ဖော် တယောက် ကျန်ခဲ့သည်။ အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး မီးဖိုနေသည်။ ရုံးခန်းမှ ရယ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ ဘာတွေများ

သဘောကျနေကြပါလိမ့်။

အီဗန်အလက်ဆီဗစ်က စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။ သားမွေးဦးထုပ်ကို နောက်လှန်ဆောင်းထား၏။ စတော့မင်းက သူ့နံဘေးမှ ပြတင်းပေါက် ကျည်းဘောင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်။ မစ်ခေးလ်ကို အပြုံးဖြင့် ကြိုကြသည်။ သူက ရောက်ရောက် ချင်း စကားစသည်။

“ဂရီဂို ပြန်ရောက်နေပြီ ကြားတယ်၊ လူချင်းတော့ မတွေ့ရသေးဘူး”

စတော့မင်းက ဆေးလိပ် လိပ်နေရင်း အီဗန်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ အီဗန်က ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြန်ပြောသည်။

“ဖမ်းပြီး အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်ထားလိုက်ရုံပေါ့”

စတော့မင်း ပြုံးသည်။

“မင်းက တော်လှန်ရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌပဲ၊ အဲ... နေဦးကွ...”

ပြုံးရာမှ တည်သွားပြီး စတော့မင်း ပခုံးတွန့်သည်။ အီဗန်က ခပ်သွက်သွက် ပြန်ပြောသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌအနေနဲ့ ကျွန်တော် သူတို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လုံးကို ဖမ်းပြီး ဗီယက်ရှင်စကားကို ပို့မှာပါ”

“သူ့အစ်ကိုကို ဖမ်းဖို့ မလိုပါဘူးကွ၊ ပိုင်အိုတာက ဖိုမင်လူလေ၊ သူ့အကြောင်းဆို ဖိုမင်က အမြဲ အမွှမ်းတင် နေတာ၊ ဂရီဂိုကို ဆွဲ၊ မနက်ဖြန် ဗီယက်ရှင်စကားကို ပို့၊ တော်လှန်ရေးကော်မတီခုံရုံးကို ဆက်သားလွှတ်ပြီး ဒီနေ့ အကြောင်းကြားလိုက်”

အီဗန်က ထပ်ပြောသည်။

“ဂရီဂိုကို ဒီညနေပဲ ဆွဲလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဗျ၊ မဟုတ်ဘူးလား အိုဆစ်၊ မြန်မြန်ပြတ်တာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဆက်လုပ်ပေါ့”

အီဗန်က မစ်ခေးလ်ဘက် လှည့်ပြီး-

“ပြည်သူ့စစ်နှစ်ယောက် ခေါ်သွား၊ ချက်ချင်း ဖမ်းပြီး သူ့ကို သီးသန့်ချုပ်ထား၊ ရှင်းတယ်နော်”

မစ်ခေးလ်ကိုရှိခိုး ထွက်သွားတော့ စတော့မင်း က အခန်းထဲတွင် လမ်းထလျှောက်ရင်း ပြောသည်။

“သိမ်းထားတဲ့ လက်နက်တွေ မင်းတို့ ပို့ပြီးပြီလား”

“မပို့ရသေးဘူး၊ ဒီနေ့မှ ပို့မှာ” ဟု အီဗန်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

စတော့မင်း မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။

“မိလက်ကော့စ် မိသားစုက ဘာတွေ အပ်သလဲ”

အီဗန်က ပြန်စဉ်းစားပြီးမှ ဖြေသည်။

“ရိုင်ဖယ်နှစ်လက်၊ ခြောက်လုံးပြူး နှစ်လက်ဗျ၊ ဒါအကုန်ပဲလို့ ခင်ဗျား
ထင်သလား”

“မင်းရော ဘယ်လိုထင်သလဲ”

“ကျွန်တော် ညံ့သွားတယ်၊ ဒါထက်မက ရှိမယ် ထင်တယ်”

စတော့မင်းက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး-

“ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်တယ်၊ ငါသာ မင်းနေရာ မှာဆို သူတို့အိမ်ကို
သေသေချာချာ ထပ်ရှာတယ်၊ အဲဒါက စဉ်းစားဖို့၊ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ဖို့က
သတ်သတ်”

နာရီဝက်ကြာတော့ မစ်ခေးလ်ကိုရှိခွိုင်း ပြန်ရောက်လာသည်။
ဝရန်တာတလျှောက် ပြေးလာပြီး တံခါးကို အတင်း တွန်းဖွင့်ကာ ရုံးခန်း
တံခါးဝမှ အော်ပြောသည်။

“သွားပြီ၊ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ပြီ”

စတော့မင်းက ထလာပြီး-

“ဟေ့....ဘာလဲကွ မင်းဟာက”

“သွားပြီ၊ ဂရီဂို လစ်သွားပြီတဲ့၊ ဆင်ဂျင်းကို သွားတာတဲ့၊ သူ့အဒေါ်
ဆင်ဂျင်းမှာ ရှိတယ်လေ”

“ဆင်ဂျင်းကို သွားတဲ့လမ်း မင်းသိလား”

“သိတာပေါ့ဗျ”

“ဒါဆို မင်း ဘာလို့ ဒီကို ပြန်လာလဲ၊ ဂျာမန်တွေကို မင်း
တိုက်ခဲ့တယ်ဆို”

(၃)

ကော့ဆက်လွင်ပြင်သည် အပြာရောင် ကောင်းကင်အောက်တွင်

မှိုင်းမှုန်ရီဝေနေသည်။ တိမ်ဖုံးပါလို့ လမသာ သောည။ ကြယ်ရောင်များကမူ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်။

မြင်းစီးသမား ခြောက်ယောက်တို့သည် ဆင်ဂျင်းသို့ အသော့နှင်လျက် ရှိကြသည်။ စတော့မင်းက မစ်ခေးလ်နှင့် ယှဉ်စီးလာသည်။ တလမ်းလုံး ရယ်စရာတွေ ပြောလာ၏။ မစ်ခေးလ်က နံဘေးမှ တခစ်ခစ် ရယ်လျက်။

ဆင်ဂျင်းရောက်တော့ တရွာလုံး ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာကြသည်။ ဂရီဂို၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ သူတို့ မတွေ့ကြရပေ။

အပိုင်း [၆]

ကျေးဆက်တို့ ပုန်ကန်ပြီ

ဘိုကော့စကာယာကို သူ့ယာဉ်တန်း ရောက်ပြီးတော့ မနားနိုင်ဘဲ ဂရီဂို ခရီးဆက်ထွက်ရသည်။ ဆယ်ရက် ကြာမှ သူ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ ပြန်မရောက်မီ နှစ်ရက်အလိုတွင် တတာရက်စ်၌ သူ့အဖေ အဖမ်းခံရသည်။ အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်မှာ နာလန်ထခါစ ဖြစ်သည်။ ရက်ပိုင်းအတွင်း ရောထောင်းထားသည့် အဘိုးအိုရပ် ပေါက်သွားသည်။

သူ့ပစ္စည်းတွေယူဖို့ ဆယ်မိနစ် အချိန်ပေးပြီးတော့မှ ပြည်သူ့စစ်တွေက သူ့ကို ခေါ်သွားကြကာ မိုကော့ပ် အိမ်ကြီး၏ မြေအောက်ခန်းထဲတွင် ချုပ်ထားလိုက်ကြသည်။ နောက်တနေ့တွင်မှ အခြားကိုးဦးနှင့်အတူ ဗီယက်ရှင်စကာသို့ ပို့ကြမည်။ အားလုံး သက်ကြီး ရွယ်အိုတွေ ဖြစ်၏။ သူတို့အထဲတွင် တရားသူကြီး တယောက်လည်း ပါသည်။

ပိုင်အိုတာက ဂရီဂိုကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဆီးပြောသည်။

“ကလေးတွေကို သွားနှုတ်ဆက်၊ ပြီးတော့ မင်း အမြန်ဆုံး ပြန်လစ်တော့ ဂရီဂို၊ မင်းကို သူတို့ တမေးတည်း မေးနေကြတယ်၊ ဒါကြောင့် မြန်မြန်ပြန်လစ်၊ သူတို့မေးရင် ဆင်ဂျင်းက အဒေါ်အိမ်သွားတယ်လို့ ငါပြောလိုက်မယ်၊ သူတို့ဆွဲထားတာ ခုနစ်ယောက်တောင် ရှိပြီတဲ့၊ အဖေ့ကိုတော့ သီးသန့်ထားပေးတယ် ကြားတယ်၊ မင်း ပါသွားရင်...”

ဂရီဂိုက နာရီဝက်ခန့် ကလေးတွေနှင့် နေပြီး ရစ်ဘင်နီ ရွာကလေးဆီသို့ မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းချလာခဲ့သည်။ သည်ရွာတွင် ဆွေနှီးမျိုးစပ်တွေ ရှိသည်။ ကော့ဆက်တွေက သူ့ကို နွားတင်းကုပ်ထဲတွင် ဝှက်ထားပေးကြသည်။ နှစ်ရက် အောင်းနေပြီးမှ ညပိုင်းတွင် သူ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။

မတ်လ ၁၀ ရက်နေ့။ ဆင်ဂျင်းမှ ပြန်လာပြီး နောက် နှစ်ရက် ဖြစ်၏။ ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့နှင့် အစည်းအဝေး လုပ်ရန် ဗီယက်ရှင်စကားသို့ မစ်ခေးလ်ကိုရှိပွိုင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အပါအဝင် အီဗန်အလက်ဆီဗစ်၊ ဒေးဗစ်၊ ယီမီလီယံနှင့် ဖိလ်ကာတို့အားလုံး ကွန်မြူနစ်ပါတီသို့ ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။ သူနှင့်အတူ ကော့ဆက်တွေ အပ်သည့် လက်နက် တွေနှင့် ကျောင်းဝင်းထဲမှ တွေ့သည့် စက်သေနတ်တလက်အပြင် ခရိုင်ကော်မတီ သို့ စတော့မင်း ရေးပေးလိုက်သည့် စာပါ ပါလာခဲ့သည်။

ဗီယက်ရှင်စကား ရောက်တော့ အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူတွေ ကြည့်ရသည်မှာ ဂနာမငြိမ်၊ မြင်းစီး ခြေမြန်တော် ဆက်သားတွေ ဝင်ချည်ထွက်ချည်ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြ ပါလိမ့်။ မစ်ခေးလ် ဘာမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ လမ်းပေါ်တွင် လူတွေ ရှင်းနေသည်။

စတော့မင်း၏စာကို ဒုဥက္ကဋ္ဌလက်ထဲ ထည့်လိုက်တော့ သူက ဖွင့်မဖတ်ဘဲ အိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောလိုက်ရမလဲ” မေးတော့ ဒုဥက္ကဋ္ဌက ဟောက်သည်။

“ဟာ...သောက်ရေးထဲမှာ၊ အချိန်မရသေးဘူးကွ”

မစ်ခေးလ်က ခုံရုံးထဲဝင်လာပြီး ဆေးလိပ်ညှိရင်း အသိအကျွမ်းတွေကို မေးသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲဗျ”

တယောက်က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြေသည်။

“ကာစင်စကားမှာ ပြဿနာ တက်နေတယ်၊ ကော့ဆက်တွေ ဘူတာကို အကြမ်းဖက်ပြီး ရှင်းတယ် ပြောတယ်၊ မနေ့ကတည်းက တိုက်ပွဲတွေ စနေတာ၊ ဖုန်းလိုင်းတွေလည်း ပြတ်ကုန်ပြီ၊ ဘာမှ အဆက်အသွယ် မရတော့ဘူး”

“ခြေမြန်ဆက်သား မလွှတ်ဘူးလား”

“လွှတ်တာပေါ့၊ တယောက်မှ ပြန်ရောက်မလာဘူး၊ ဒီနေ့ ယီလန့်စ်ကို တပ်စိတ်တစ်တံနဲ့ လွှတ်ပြီး စုံစမ်းခိုင်း လိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာလည်း

ဆုနေကြတယ်တဲ့”

ပြတင်းပေါက်နားတွင် ထိုင်ပြီး သူတို့ စကားပြောနေကြသည်။
တော်လှန်ရေးကော်မတီရုံး လုပ်ထားသည့် သူဌေးအိမ် ကို နှင်းတွေ
တဖြောက်ဖြောက်ကျနေသည်။

ထိုစဉ် သေနတ်သံတွေ ရွာထိပ်ဆီမှ ထွက်လာသည်။ မစ်ခေးလ်မျက်နှာ
ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ ဆေးလိပ်ကို လက်ထဲမှ ပစ်ချလိုက်သည်။
ကွက်လပ်ထဲတွင် လူတွေ ဟိုပြေး သည်ပြေးနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် သွားသည်။
သေနတ်သံတွေ ပိုကျယ်လာသည်။ ပိုနီးလာသည်။ ပြီးတော့ ကျည်ဆန်တွေ
တချိုးချိုး ရောက်လာသည်။ တပ်နီစစ်သားတွေ ထိကုန်ပြီတဲ့။

သည်တော့မှ တပ်နီတွေ၊ ပြည်သူ့စစ်တွေ အပြေးအလွှား ခုခံကြသည်။
အားလုံး အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်သည်။ လူမပါဘဲ မြင်းတွေ လန့်ဖျပ်ပြီး
ဦးတည်ရာမဲ့ ပြေးလွှားနေကြသည်။

မစ်ခေးလ်တယောက် အကြောက်လွန်ကာ ကွက်လပ်ထဲသို့ မည်သို့
မည်ပုံ ရောက်သွားမှန်း သူ ကိုယ်တိုင် မသိလိုက်။ ပိုမင်ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
နောက်မှ မြင်းတစီးနှင့် ပြေးထွက်လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။
သေနတ်ကို လွယ်လျက် တဟုန်ထိုး စီးထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မစ်ခေးလ် က ခေါင်းငုံ့၊ ခါးညွတ်ပြီး မြင်းဆီသို့ ပြေးသွားသည်။
ယီမီလီယံ မြင်းပေါ်တက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်သည်။ ကြောက်အား
လန့်အားနှင့် မစ်ခေးလ် ကို လှမ်းမေးသည်။

“ဟေ့...ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲကွ မစ်ခေးလ်”

သူ့အသံတွေ တုန်နေသည်။ မစ်ခေးလ်က ထင်းရှူးတောဘက်သို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခြေလျင်စစ်သား တယောက်မျှ မတွေ့။
မြင်းတပ်သားလည်း တယောက်မျှ မမြင်။ အဖြစ်ဆိုးကြီးတခု ဖြစ်လာနေပြီ။
ကော့ဆက် လယ်သမား ပုန်ကန်မှုကြီး ဖြစ်တော့မည် ဟူသည့်သတင်း
မှန်နေလေပြီ။

ယီမီလီယံက မြင်းတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ မစ်ခေးလ်က
ဟိုးအဝေးလွင်ပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဘုရားကျောင်း နောက်ဘက်မှ
လူတယောက် ပြေးထွက်လာသည်။ ပြီးခဲ့သည့် ဒီဇင်ဘာလက ကြိုးမဲ့
ကြေးနန်းစက်ရုံ မီးရှို့ခံရသည့် တံတားကို ဖြတ်ပြီး သူ ပြေးချလာသည်။
သေနတ်ကို ရင်ဘတ်မှာပိုက်လျက်။ သူ့ကို မစ်ခေးလ် မှတ်မိပြီ။ ခုံရုံးက
စစ်ဆေးရေးမှူး ဂရိုမော့စ်။

ပြီးတော့ ခြံစည်းရိုးနောက်ဘက်မှ မြင်းတကောင်နှင့် လူတယောက်

ကဆုန်စိုင်းချလာသည်။ သူ့ကိုလည်း မစ်ခေးလ် မှတ်မိသည်။
ဗီယက်ရှင်စကားက ရှုပ်ဖြူ လူငယ်တပ်သား ချာနစ်ချ်လင်။ သူ့ကို ဂရိုမော့စ်က
တစ်ချက်၊ နှစ်ချက် ငဲ့ကြည့်ပြီး အိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူး ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။
သေနတ်သံ နှစ်ချက် ဆက်တိုက် ထွက်လာသည်။ ဂရိုမော့စ် က
သဲတောင်ကမူဆီ ပြေး တက်သွားပြီး ထပ်ပစ်သည်။ ချာနစ်ချ်ကင်က
ပြေးနေသည့် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ချပြီး လွယ်ထား သည့် ရိုင်ဖယ်ကို ဖြုတ်၍
နှင်းခဲပုံကလေး နံဘေးတွင် လှဲချကာ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ ဂရိုမော့စ်
လဲကျသွားပြီး ဘယ်ဘက် လက်ဖြင့် ချုံပုတ်တွေကို ဆွဲကာ ဘေးတိုက်
တွားသွားသည်။ တောင်ကမူကလေး တခုကို ပတ်ပြီး မျက်နှာကို နှင်းတော
ထဲတွင် မှောက်ချလိုက်သည်။

“သေပြီ ထင်တယ်”

ဟုတွေးရင်း မစ်ခေးလ် တကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။
စွတ်ဖားပေါ်ထိုင်ပြီး တအားမောင်းထွက် လာခဲ့သည်။ ချာနစ်ချ်ကင်က
လဲကျနေသည့် ဂရိုမော့စ်ဆီ ပြေးသွားသည်ကို မစ်ခေးလ် မြင်နေရသည်။
ပြီးတော့ နှင်းတောထဲက ကုတ်အင်္ကျီ အနက်ရောင် ဝတ်ထားသည့်
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဓားနှင့် အားပါးတရ ခုတ်လေတော့သည်။

ခုလိုအချိန် ခါတိုင်းလို ဒွန်မြစ်ကို ဖြတ်လျှင် မိုက်မဲရာကျလိမ့်မည်။
ထို့ကြောင့် ယီမီလီယံက ရေစုန်ကို ဖြတ်၍ တောတန်းဘက်သို့ လှည့်ကာ
တတာရက်စ်သို့ တရကြမ်း မောင်းပြန်လာခဲ့သည်။ ရွာနားရောက်တော့
မစ်ခေးလ်နှင့် တွေ့ဖို့ မြင်းတွေကို ဇက်သတ်လိုက်သည်။

“တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ ရွာမှာလည်း ဆူချင် ဆူနေမှာ”

မစ်ခေးလ်တယောက် စိတ်ဓာတ် အကျကြီးကျလျက် ရှိသည်။ ရွာဆီ
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြစ်ကမ်း နဖူးတွင် လူနှစ်ယောက် မြင်းကိုယ်စီဖြင့်
ရွာဘက်သို့ အသော့နှင့် နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို
မှတ်မိ လိုက်သည်။ ပြည်သူ့စစ်တွေ။

သူက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ရွာကိုပဲ မောင်းကွာ၊ တို့ ဘယ်မှ သွားစရာမှမရှိဘဲ”

ယီမီလီယံ ခဏတွေနေသည်။ ပြီးမှ မြင်းတွေကို ကြိမ်တို့လိုက်သည်။
မြစ်ကို ကူးပြီးသည်နှင့် အဗာဒီချ်၏ သား အန်းတစ်နှင့် အခြားနှစ်ယောက်
သူတို့ဆီ စီးလာနေကြသည်။

“ဟေ့...မစ်ခေးလ်..ဟိုမှာ...”

အန်းတစ်လက်ထဲမှ သေနတ်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ယီမီလီယံ အော်ပြီး

စွတ်ဖားကို တဖက်သို့ ဆွဲလှည့် လိုက်သည်။

“ဟေး ... ရပ်”

သူတို့ကို လှမ်းတားသည်။ တပြိုင်တည်း သေနတ်သံ တချက် ထွက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ကကြိုးတွေ ကိုင်လျက်သား ယီမီလီယံ လဲကျသွားသည်။ မြင်းတွေ က လန့်ပြီး ခြံစည်းရိုးတခုဆီသို့ စွတ်ပြေးသည်။ မစ်ခေးလ်က စွတ်ဖားပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်သည်။ အန်းတစ် သူ့ဆီသို့ အပြေးရောက်လာသည်။ သူတို့အထဲမှ လူတယောက်၏ လက်ထဲ တွင် ကောက်ဆွခက်ရင်းကြီး ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ပခုံးတွင် ပူခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ လဲကျသွားသည်။ သို့သော် သူ မအော်။ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။ ကောက်ဆွကြီးနှင့် သူ့ကို ထောက်ထားသူက ဆောင့်ထိုးလိုက်ပြီး အော်ပြောသည်။

“ဟေ့လူ့..ထ၊ ခွေးသားကြီး”

ကျန်သည့်အပိုင်းကို မစ်ခေးလ် အသေးစိတ် မမှတ်မိတော့။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ငိုပြီး ပြောသည်။

“သူ့ကြောင့် ကျွန်တော့်အဖေ သေရတာဗျ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် လက်စားချေမယ်၊ ကျွန်တော် သတ်မယ်”

သူ့အား ဒယဉ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားကြသည်ကိုတော့ မစ်ခေးလ် မှတ်မိသည်။ အခြားလူတွေ ရောက်လာကြသည်။ လူတယောက်က အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ပြောသည်။

“မင်း ခရစ်ယာန် မဟုတ်ဘူးလား အန်းတစ်၊ သူ့ကို သတ်တော့ မင်းအဖေ ပြန်ရှင်လာမှာလားကွာ၊ မင်းပဲ လူသတ်သမား ဖြစ်မှာပေါ့၊ အိမ်ပြန်ပါတော့ ငါ့တူရယ်၊ ဟိုမှာ သကြား ဝေနေတယ်၊ သွား သွား၊ တန်းစီချေ”

(၂)

ညနေပိုင်းရောက်လို့ မစ်ခေးလ် သတိပြန်ရလာတော့ ခြံစည်းရိုးနံဘေးတွင် လဲလျက်ပင် ရှိသေးသည်။ ဒဏ်ရာက နာနေပြီ။ သို့သော် တော်ပါသေးသည်။ နှစ်လက်မလောက်ပဲ ပြသွားသည်။ ကုန်းထလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို နားစွင့် လိုက်သည်။ သေချာပြီ။ ရွာကို သူပုန်တွေ သိမ်းထားလိုက်ပြီ။ ခွေးဟောင်သံတွေနှင့် သေနတ်သံတွေ ကြားနေရသည်။ မြစ်ကမ်းနဖူးမှ လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး

ကျောက်ဆောင်ကြီး တခုကို တွယ်တက်သည်။ နှင်းတွေနှင့် ချော်နေသဖြင့် ပြုတ်ပြုတ်ကျသည်။ ချမ်းလွန်းလို့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေပြီ။ သူ ဆက်လျှောက်သည်။ အိမ်တအိမ်၏ ခြံဝသို့ ရောက်သွားသည်။ ဝင်းတံခါးကို တွန်းဝင်သွားပြီး အိမ်နောက်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ တင်းကုပ်တခုထဲ ရောက်တော့ ခြေသံနှင့်အတူ ချောင်းဆိုးသံ ကြားရသည်။ မှောင်တရီအလင်းရောင်တွင် လူတယောက်ကို လှမ်းမြင်သည်။ ‘ဒီတခါတော့ တကယ် အသတ်ခံရပြီ’ ဟု စိတ်ထဲ ထင်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

အသံက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည့် အသံမျိုး။

“ဘယ်သူလဲ”

ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် အသံမြင့်မေးသည်။

မစ်ခေးလ်က အသံရှင်ကို မှတ်မိလိုက်သည်။ လက်စသတ်တော့ စတီဗင်။ နံရံကိုကပ်ပြီး ရပ်နေရာမှ သူ ထွက်လာခဲ့သည်။

“စတီဗင်၊ ကိုယ်ပါကွ၊ ကိုရှိဖွိုင်းပါ၊ သူငယ်ချင်း၊ ကိုယ့်ကို ကယ်ပါကွာ၊ ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့နော်”

“ဟင်..မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖွိုင်း”

စတီဗင်က ငန်းဖျား ဖျားနေသဖြင့် တုန်တုန် ယင်ယင်နှင့် ပြန်ပြောပြီးမှ ပြုံးနိုင်လာသည်။

“အေး ... ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီညအိပ်ပြီး မနက် စောစော မင်း လစ်မှဖြစ်မယ် မစ်ခေးလ်၊ ဒါထက် မင်း ဘယ်လို ဘယ်လို အဲဒီရောက်သွားတာလဲ...”

မစ်ခေးလ်က သူ့လက်ကို လိုက်စမ်းပြီး ဆုပ်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် စပါးခွံပုံကြီးပေါ်သို့ ပစ်လွဲချလိုက်သည်။ နောက်တနေ့ည မှောင်ရီပျိုးစအချိန်တွင် အသာလစ်ထွက်ခဲ့ပြီး အိမ်ရောက်တော့ တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ အမေ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ အတင်းဖက်ပြီး ချုံးပွဲချ ငိုတော့သည်။

“သား အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်သွား၊ ဒီမနက် ကော့ဆက်တွေ ဒီရောက်လာကြတယ်၊ တအိမ်လုံး မွေနှောက် ရှာကြတယ်၊ သားကို ဂုဏ်ထားရ ကောင်းလားဆိုပြီး အန်းတစ်က အမေ့ကို ကြိမ်နဲ့ရိုက်တယ်၊ “ခင်ဗျားကြီး သူ့ကို ဂုဏ်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ မနေ့က သူ့ကို အပြတ်မရှင်းလိုက်မိတာ နာတာပဲ” တဲ့”

အပေါင်းအသင်းတွေကို ဘယ်မှာ သွားရှာရမှန်း မစ်ခေးလ်
မသိတော့ပေ။ ရွာသတင်းတွေကို အမေ့ဆီမှ ကြားသည်။
ဒွန်ကော့ဆက်တွေအားလုံး သူပုန်ထကုန်ပြီတဲ့။ စတော့မင်း၊
အီဗန်အလက်ဆီဗစ်နှင့် ဒေးဗစ်တို့ အားလုံး ပြည်သူ့စစ်တွေနှင့်အတူ
ထွက်ပြေးကြပြီ။ ဖီးလ်ကာနှင့် တီမိုဖေးလ်တို့ကတော့ ရွာလယ်ကွက်လပ်ထဲတွင်
အသတ်ခံလိုက် ကြရပြီတဲ့။

“သွား၊ မြန်မြန်သွား၊ သူတို့ တွေ့သွားလိမ့်မယ်”

မစ်ခေးလ် ငိုချလိုက်သည်။ အမေက မြင်းပေါ် အရောက်တင် ပေးသည်။
မြင်းမနောက်မှ မြင်းသား ပေါက်ကလေး ကပ်လိုက်လာသည်။ သူ
လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် တလမ်းလုံး နောက်က လိုက်လာမည့် မြင်းခွာသံကို
ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် နားစွင့်နေမိသည်။ သို့သော် ဘာသံမျှ မကြားရ။
ပတ်ဝန်းကျင်တခွင်လုံး ပဉ္စလက်ဆန်ဆန် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ
သတိထားမိသည်မှာ အမေနို့ စို့ချင်နေသည့် တကောက်ကောက်
ပြေးလိုက်လာနေသော မြင်းပေါက်စကလေး၏ နှင်းတောထဲမှ ခြေသံသာ
ဖြစ်သည်။

ပင်ပန်းလှပြီ။ ရွာတရွာသို့ နံနက်အရုဏ်တက် အချိန်တွင်
ရောက်လာခဲ့သည်။ တပ်နီကင်းစခန်းက သူ့ကိုစစ်ဖို့ ရဲဘော်နှစ်ယောက်
ခြံရံလျက် တပ်ခွဲရုံးသို့ ခေါ်သွားသည်။ အရာရှိတယောက်က သူ့ကိုစစ်သည်။
မေးခွန်းတွေနှင့် လျှာရှည်နေသဖြင့် မစ်ခေးလ် စိတ်ပျက်နေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ တော်လှန်ရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာပြုလို့
ခရီးသွား စာရွက်စာတမ်း ယူမလာတာလဲ”

“ဒီမယ်ရဲဘော်၊ ကော့ဆက်သူပုန်တွေတောင် ဒီမေးခွန်းတွေ မမေးဘူး”

ဟု ပြောပြီး ရုပ်အင်္ကျီကို ဆွဲချွတ်ကာ နံဘေးမှ ဒဏ်ရာကို ပြလိုက်သည်။
ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲမှ စတော့မင်း ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

သူ့ကို ပြေးဖက်ပြီး အော်ပြောသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ မင်း ပြန်လာနိုင်သေးတယ်နော်”

စတော့မင်းက တပ်နီအရာရှိဘက် လှည့်ပြီး-

“မစ်ခေးလ်ရယ်... ငါ့ဆီ တန်းဝင်လာရင် ပြီးရော၊ ဟေ့...ဗိုလ်ကြီး၊ မင်း
ဘာတွေစပ်စုနေတာလဲ၊ သူက ငါတို့ အဖွဲ့ဝင်ကွ၊ မင်း ဘယ်လို လွတ်လာသလဲ၊
ငါတို့က မင်းကို ကျဆုံးစာရင်းထဲ ထည့်ထားပြီးပြီ၊ မင်းကို သူရဲကောင်းဆန်ဆန်
ကျသွားပြီလို့ တို့အားလုံး ထင်နေတာ”

သည်တော့မှ မစ်ခေးလ်က မှတ်မိသမျှ ပြန်ပြော ပြသည်။

နွားချေးနဲ့ ကောက်ရိုးဆွေးနဲ့ ဟောင်နေသည့် တင်းကုပ်ထဲတွင် ဖြစ်သည်။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် အလင်းရောင်က ခေါင်မိုးမှ တိုးလျှိုပေါက်။ ညအချိန်တွင်တော့ ကြွက် တရုန်းရုန်းနှင့်။

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက ညနေတိုင်း ထမင်းနှင့် သောက်ရေကို ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် လာပို့သည်။ သူ ခံနိုင်ပါသည်။ မခံနိုင်သည်က ဆေးလိပ် သောက်ချင်သည့် ချင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမနေ့က ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် နွားချေးခြောက်တွေ ကောက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲတွင် အလိပ်ဖြစ်အောင် ပွတ်၍ ပွတ်ချွန်းလုပ်သည်။ ထိုညနေတွင် အိမ်ရှင်က သစ်ရွက်ခြောက်တွေနှင့် စက္ကူစုတ်တွေ ပို့ပေးသည်။ မီးခြစ်တလုံးနှင့် ပဲရိုင်းမြစ်တွေလည်း ပါသည်။ ဂရီဂို အတွက် အပျော်ဆုံးနေ့ ဖြစ်သည်။ လိပ်ပြီး တလိပ်ပြီး တလိပ် ချောင်းတဟွပ်ဟွပ် ဆိုးလာသည့်တိုင် ဖွာတော့သည်။ ထိုညက နွားချေးဖြင့် လုပ်သည့် အုတ်ပုံပေါ်တွင် သူ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်လေသည်။

နောက်တနေ့မနက်တွင် ကော့ဆက် မိတ်ဆွေ တယောက် လာနှိုးသည်။

“ဟေ့...ဂရီဂို ထထ၊ ကော့ဆက်တွေရန် အေးသွားပြီ”

သူက ရယ်ရယ်မောမော ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂရီဂိုက ခုန်ထလိုက်ပြီး မေးသည်။

“ပြောစမ်းပါဦးဗျ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“ယီလန်စကာနဲ့ ဗီယက်ရှင်စကာ ကော့ဆက်တွေ က ဒီဘက်ပိုင်းက ဆူတယ်၊ ဖိုမင်နဲ့ အစိုးရဘက်က လူတွေ တိုက်ခတ် ကို အားလုံး ထွက်ပြေးကြတယ်လေ။ သူတို့အပြောအရ ကာစင်စကားဆူမီလင့်စ်နဲ့ မီရူလင့်စ် ဘက်မှာလည်း ပုန်ကန်ကုန်ပြီတဲ့”

ဂရီဂို ပျော်လွန်းလို့ မျက်လုံးအစုံတွင် အစိမ်းရောင် တောက်လာသည်။ အသံတွေ တုန်လာသည်။

“ရွာထဲမှာရော ဘယ်သူတွေ ဘာဖြစ်ကြသေးသလဲဗျ”

“ဘယ်ဘုရား ကိုးကွယ် ကိုးကွယ်၊ ဘုရားရှိခိုးတယ်ဆိုတာ လူတွေ လက်ခံရင် တော်ပြီ၊ ကဲ...မောင်ရင်လည်း အဲဒီကြွက်တွင်းထဲက ထွက်နိုင်ပြီ”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ဆီသို့ လျှောက်လာရင်း အိမ်ရှင်က ဆက်ပြောသည်။

“ယီလန်စကာက စဆူတာတဲ့၊ ကွန်မြူနစ်တွေက ကော့ဆက်တွေကို စဖမ်းတာတဲ့၊ အဲဒီမှာ ‘ငါတို့ ဆက်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ငါတို့အဖေတွေကိုလည်း သူတို့ နှိပ်စက်ခဲ့တယ်၊ ငါတို့ကိုလည်း ဆက်နှိပ်စက်တယ်၊ အားလုံး မြင်းပေါ်တက်ကြ၊ ဖမ်းထားတဲ့ ငါတို့လူတွေ ကို ရအောင်ပြန်ယူမယ်’ ဆိုပြီး လူငယ်ဆယ့်ငါးယောက် ထွက်လိုက် ကြတာတဲ့၊ သူတို့မှာ ရိုင်ဖယ်နှစ်လက်နဲ့ ဓားတွေ၊ တုတ်တွေပဲ ရှိတယ်၊ သူတို့က မီလက်ကော့စ် ခြံထဲမှာ နားနေကြတယ်၊ အဲဒီမှာ ကော့ဆက်လူငယ် တွေ အတင်းဝင်၊ အတင်းပစ်၊ အတင်းခုတ်နဲ့ မြင်းတွေပါ လွှတ်ပေးလိုက်ကြတယ်’ တဲ့”

သူတို့အထဲမှ ကွန်မြူနစ်တို့ လက်ချက်ဖြင့် တယောက် ကျသည်။ သို့ပေမဲ့ ဆိုဗီယက်အစိုးရ ကျဆုံးဖို့ များနေပြီ။

ဂရီဂိုက သူ့မိတ်ဆွေတွေနှင့် နံနက်စာကို အငမ်းမရ စား၊ ပြီးတော့ အပြင်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့က ရုံးပိတ်ရက် ဖြစ်သဖြင့် ကော့ဆက်တွေ လမ်းထောင့်တိုင်းတွင် ဟိုတစု သည်တစု ရပ်နေကြသည်။ လူတစု ဆီသို့ သူတို့ လျှောက်သွားကြသည်။ အားလုံးက ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး အရိုအသေ ပေးကြသည်။ ဂရီဂိုကို မျက်နှာစိမ်းနေ၍ ဝိုင်းကြည့်နေ ကြ၏။ ဂရီဂိုအား ဝှက်ထားသည့် အိမ်ရှင်က ရှင်းပြသည်။

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ သူက ဆရာတို့အဖွဲ့ဝင်၊ တတာရက်စ်က ပင်တာလီမွန် မင်းတို့ ကြားဖူးမှာပေါ့၊ ဒါက သူ့ရဲ့သား ဂရီဂို၊ သူ အသတ်ခံရမှာစိုးလို့ ငါ့ဆီမှာ လာပုန်းနေတာ”

အနီကောင်တွေကို ဗီယက်ရှင်စကာမှ ဘယ်လို မောင်းထုတ်လိုက်သည့်အကြောင်း သူတို့အထဲမှ တယောက်က ပြောနေသည်။ ထိုစဉ် လမ်းထိပ်မှ မြင်းနှစ်စီး ဒုန်းစိုင်းလာသည်။ လက်တွေ ဝှေ့ကာ ယမ်းကာဖြင့်။ ဂရီဂိုက သူတို့ကို စိတ်အားထက်သန် စွာ စောင့်နေသည်။

ရွာသားတယောက်က ပြောသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော်တို့ရွာသားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဆက်သားတွေ ဖြစ်မယ်”

မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက် အနားရောက်လာသည်။ အသက်ကြီးကြီး တယောက်က-

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့ လမ်းထိပ်မှာ လာစုနေကြတာလဲ၊ မိန်းမလို မိန်းမရ စုပြီး အတင်းပြောနေတာလား၊ ပြောစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒွန်ရဲ့

သူရဲကောင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလား၊ သူတို့က ခင်ဗျားတို့ အဖေတွေ၊ အဘိုးတွေကို ပစ်သတ် လိုက်ကြပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်းတွေကို မတရားယူသွားပြီးပြီ၊ ဂျူးလူမျိုး နိုင်ငံရေးမှူး တွေက ကျုပ်တို့ ဘာသာတရားကို ပြောင်လှောင်နေ ကြပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့က နေကြာစေ့ ဝါးနေ မလား၊ ဖဲရိုက်နေမလား၊ ရုရှားတွေ ခင်ဗျားတို့ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းလာစွပ်တဲ့အချိန်အထိ ခင်ဗျားတို့ စောင့်နေကြမှာလား၊ ယီလန့်စ်ခရိုင် တခုလုံး ရွာကြီး၊ ရွာငယ်မကျန် ပုန်ကန်နေကြပြီ၊ သူတို့က အနီတွေကို ဗီယက်ရှင်စကားကနေ မောင်းထုတ်ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ အကြောတွေထဲမှာ ရှိနေတာ သွေးတွေလား၊ တောအရက် တွေလား၊ ရဲဘော်တို့၊ လက်နက်တွေဆွဲပြီး ထွက်ကြပါ၊ ခင်ဗျားတို့ကို စည်းရုံးဖို့ ခရစ္စကီရွာက ကျုပ်တို့ကို လွှတ်လိုက်တာ၊ ရဲဘော်ကော့ဆက်တို့ မြင်းတွေ ပြင်ကြတော့၊ သိပ်နောက်မကျခင် မြင်းပေါ်တက်ကြ”

သူက လူစုထဲမှ အသက်ကြီးကြီး အသိတယောက်ကို ကြည့်ပြီး လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ဗျို့.. ဆီမွန် ခရစ္စတိုဖိုရီဗစ်၊ ခင်ဗျား ဘာငေး နေတာလဲ၊ အနီကောင်တွေက ခင်ဗျားသားကို ရက်ရက် စက်စက် သတ်သွားကြတယ်လေ၊ ခင်ဗျားက မီးဖို နံဘေးမှာ နှပ်နေတုန်းလား”

ဂရီဂို ဆက်နားမထောင်တော့။ အိမ်ဆီသို့ ပြေးချသွားပြီး ဒရောသောပါး မြင်းကုန်းနီးဆင်သည်။ ပြီးသည်နှင့် လေ၏ အလျင်ဖြင့် စီးထွက်သွားလေတော့သည်။

အပေါင်းအသင်းများကို သူ အော်ပြီး နှုတ်ဆက်သွားသည်။

“သွားပြီဟေ့ ... အားလုံးကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ”

ပြင်းပြသောဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် သူ့တွင် အားအင်တွေ အပြည့်ဖြစ်လာသည်။ ရင်ထဲမှ မျိုသိပ်စိတ်တို့ ပေါက်ကွဲခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့လမ်းကို သူ ရှင်းရှင်း လင်းလင်းကြီး မြင်နေရပြီ။ လရောင်အောက်တွင် ဖြူးနေသည့် လမ်းမျိုး။ နွားချေးနိုင်ချင်းနှင့် တဲကုပ်ထဲတွင် ပုန်းနေရသည့် အချိန်ပိုင်း၌ သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အမှန်တရားကို ခုမှ ဘွားခနဲ မြင်လာသည့်နည်း။ တွေဝေသည့် ကာလများ၊ မပြတ်သားခဲ့သည့် အချိန်ပိုင်းများသည် ဟိုအဝေး တွင် ကျန်ခဲ့သလို ထင်လိုက်၏။ ခုတော့ ကိုယ်ပိုင် အမှန်တရားကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့လေပြီ။ ကိုယ်ပိုင် ထွန်သည့် ထွန်ရေးကြောင်း၊ ထယ်ရေးကြောင်းပမာ ရှင်းလင်းထင်ရှားနေသည်။ ဘဝ၏ အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်များကို ရှင်းလင်း ဖယ်ရှားပစ်ရမည်။ အပြတ်တိုက်ထုတ်ပစ်ရမည်။

ကော့ဆက်တို့ လျှောက်ရမည့်လမ်းကြောင်းသည် ပစ္စည်းမဲ့ ရုရှားအလုပ်သမား၊ လယ်သမား လမ်းကြောင်း ဖြစ်သည်။ အရင်းရှင်စနစ်ကို အပြတ်ရှင်းရမည့် လမ်းကြောင်း ဖြစ်သည်။

အမုန်းတရားမီးလျှံများ သူခေါင်းထဲတွင် တဟုန်း ဟုန်း တောက်လာပြီး မြင်းကို ဒွန်မြစ်ကမ်းအထိ ဒုန်းစိုင်း လာခဲ့သည်။

“ဒီတိုက်ပွဲဟာ ကော့ဆက်နဲ့ ရုရှားတို့ရဲ့တိုက်ပွဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဆင်းရဲခြင်းနဲ့ ချမ်းသာခြင်းရ တိုက်ပွဲပဲ”

“မစ်ခေးလ်ကိုရှိဗွိုင်းနဲ့ အီဗန်အလက်ဆီဗစ်လည်း ကော့ဆက်တွေပဲ၊ သူတို့ကတော့ တောက်လျှောက် နီခဲ့တယ်”

သို့သော် သည်အတွေးကို ခေါင်းထဲမှ ချက်ချင်း မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

ဟိုးအဝေးတွင် တတာရက်စ်ကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ မြင်းဇက်ကြိုးကို အသာတုံလိုက်သည်။ မြင်းပါးစပ်က အမြှုပ်တစ်စီ ထွက်နေပြီ။ အရှိန်လျှော့လိုက်ပြီး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် အသားကျ စီးလာခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်ခါနီးတော့မှ ခြံထဲ ကဆုန်စိုင်းဝင်လာခဲ့သည်။

တတာရက်စံသို့ ဂရီဂို ပြန်ရောက်သည့်နေ့တွင် တပ်ခွဲ နှစ်ခွဲ လူစုပြီးနေပြီ။ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်နှင့် ခြောက်ဆယ်ကြား ယောက်ျားမှန်သမျှ သူပုန်တပ်ထဲ ဝင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် လူတိုင်းကို စည်းရုံး၍ မရ ဖြစ်နေသည်။ ဗိုရိုနက်ဇင် မြောက်ပိုင်းကို ဘော်လရှီဗစ်တွေ သိမ်းထားသည်။ ခိုပျံ့ခရိုင်က အနီတွေကို ပိုသဘောကျကြသည်။ ခပ်အေးအေး နေလိုသူများက လက်နက်မကိုင်ချင်ကြ။ စစ်မတိုက်ချင်ကြ။ သို့သော် ဂရီဂိုတို့ လူသိုက်က အတင်းအကျပ် စည်းရုံးသည်။ စတီပင်က လုံးဝ အပြတ်ငြင်းသည်။ လုံးဝ စစ်မတိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်တဲ့။

ဂရီဂို၊ ခရစ္စတိုးနီးယားနှင့် အင်နီကွတ်ရှ်ကာတို့ သုံးယောက် သူ့ဆီ သွားဆွေးနွေးတော့ အပြတ်ငြင်းသည်။

“မင်းတို့ လိုချင်ရင် ငါ့မြင်း ယူသွား၊ ဒါပေမဲ့ ငါ သေနတ်တော့ မကိုင်တော့ဘူး။”

ဂရီဂိုက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဘာပြုလို့ မင်းက စစ်မတိုက်ရမှာတုံး”

“မတိုက်ချင်တော့လို့ပေါ့ကွာ၊ ဒါပဲလေ”

“ရွာကို တပ်နီတွေ လာသိမ်းမယ် ဆိုရင်ရောမင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာလား၊ ထွက်ပြေးမှာလား၊ ပုန်းနေမှာလား။”

စတီပင်က ဂရီဂိုကို ကြည့်နေရာမှ အက်စီနီယာ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ဖြေသည်။

“အဲဒီကျတော့လည်း အခြေအနေအရပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းထွက်၊ ခရစ္စတိုးနီးယား ... ဖမ်းကွာ”

အက်စီနီယာကို မကြည့်ဘဲ ဂရီဂိုက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြောပြောဆိုဆို သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်သည်။

စတီပင်မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

“ဂရီဂို၊ မလုပ်နဲ့လေကွာ၊ မင်း အဲဒီလို မလုပ်ရဘူးလေ၊ မင်း သောက်ရူးလား။”

စတီပင်က ရုန်းရင်းကန်ရင်း ပြန်ပြောသည်။

ခရစ္စတိုးနီးယားက နောက်ဘက်မှ သူ့ခါးကို သိုင်းဖက်လိုက်၏။

ဂရီဂိုက-

“မင်းက အဲဒီလိုဆိုတော့ ငါတို့ကလည်း ဒီလိုလုပ်ရတော့တာပေါ့ကွာ”

“ဟေ...သူငယ်ချင်းတို့..”

“တို့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ လာ၊ လိုက်ခဲ့..”

“လွှတ်ကွာ၊ ငါ လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်၊ ငါ ဝင်ပါ့မယ်၊ ဖျားနေတာကွ၊ အားမရှိသေးဘူး”

ဂရီဂိုက ပြုံးပြီး သူ့အင်္ကျီကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီလို လုပ်ပါကွ၊ အစကတည်းက မင်း ပါရမှာ၊ ကဲ... သေနတ်သွားယူ”

ပြောပြီး ဘယ်သူမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားသည်။ ခရစ္စတိုးနီးယားက ဘာမျှ မဖြစ်ခဲ့သလို ဆေးရွက်ကြီး တောင်းပြီး စကားထိုင်ပြောနေသည်။

ညနေပိုင်းတွင် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ စွတ်ဖားနှစ်စီးတိုက် ရောက်လာသည်။ ရိုင်ဖယ် ရှစ်ဆယ့် လေးလက်နှင့် ဓားတစ်ရာ။ ရွာသားများဆီမှ ဝှက်ထားသည့် သေနတ်တွေလည်း အများကြီးထွက်လာသည်။ စစ်သား စုဆောင်းရေး အပိုင်းက လူနှစ်ရာဆယ့်တစ်ယောက် ရသည်။ တစ်ရာငါးဆယ်က သူတို့မြင်းတွေပါ ယူလာပြီး မြင်းပိုင်မရှိ သူများက ခြေလျင် တပ်သားများ ဖြစ်လာကြသည်။

သူပုန်တပ်များသည် လူအင်အား၊ လက်နက် အင်အား တောင့်တင်းလာသော်လည်း စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းပုံမျိုးတော့ မရှိ။ စစ်ပြန်ကြီးတွေကို တပ်မှူးတွေ အဖြစ် ရွေးချယ်ကြသည်။ အချို့ အရာရှိ မဖြစ်ခဲ့သူများ လည်း ပါသွားသည်။

ဂရီဂို ပြန်မရောက်ခင်ကတည်းက ဂရီဂိုကို မြင်းတပ်၏ တပ်မှူးအဖြစ် ရွေးချယ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ လာတီရှက်က ခြေလျင်တပ်မှူး။ အမြောက်တပ်ဗိုလ်က တော်မီလင်း။ အနီတွေ ကျန်ခဲ့သည့် မီးကျိုး မောင်းပျက် တွေကို သူတို့ လိုက်စုပြီး ဖြုတ်ကြ တပ်ကြ ပြင်ကြ ဆင်ကြသည်။ ဗီယက်ရှင်စကားမှ နောက်ရောက်လာသည့် လက်နက်တွေကို ဝေပေးသည်။ မိုကော့ဗ် အိမ်ကြီး၏ မြေအောက်ခန်းထဲတွင် အချုပ်ကျနေသည့် ပင်တာလီမွန်နှင့် အခြား အကျဉ်းသားများကို အားလုံး လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

နောက်တနေ့ ညတွင် တပ်နီ သုံးရာလောက် လက်နက်ကြီးများဖြင့်

သူပုန်တွေကို နှိမ်နင်းရန် လာနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းရသည်။ ပိုင်အိုတာက အင်အား သုံးဆယ့်နှစ်ယောက် ပါသည့် တပ်စိတ်ကို ဂရီဂို ဦးဆောင် စေပြီး ညနေပိုင်းတွင် လွှတ်လိုက်သည်။ ရွာပြင်သို့ ကဆုန်စိုင်းပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ တိုက်ကင်ကို ရောက်တော့ အားလုံး မြင်းပေါ်က ဆင်းခိုင်းပြီး လျှို့ဝှက်ခတ်တွင် ဂရီဂိုက နေရာယူဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

မြေပြင်ပေါ်တွင် နှင်းတွေ ဒုတိယနေ့သည်။ ဂရီဂို က အင်နီကွတ်ရှ်ကာ၊ မာတင်ရှမ်းလ်နှင့် ပရိုခေါ်ဇိုင်းကော့ဗ်တို့ သုံးယောက်အား ရွာဆီသို့ ရှေ့ပြေးကင်း လွှတ်လိုက်သည်။ ညရောက်တော့ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ပေါ်သို့ မိုးသားတွေ နိမ့်ဆင်း လာသည်။ သူတို့အားလုံး လျှို့ဝှက်တွင် ဝင်ပြီး နေရာယူထားလိုက်ကြသည်။ လွှတ်လိုက်သည့် ရှေ့ပြေးကင်း သုံးယောက် အမှောင်ထဲတွင် ပျောက်သွားသည်အထိ ဂရီဂို စောင့်ကြည့်နေသည်။

ခဏနေတော့ တောင်ကုန်းပေါ်မှ စက်သေနတ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ ခဏရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ နောက် တနေရာမှ ကပ်လိုက်ဆွဲပြန်သည်။ လျှို့ဝှက်ပေါ်တွင် ကျည်ဆန်တွေ တချို့ဖြတ်ပြေးနေသည်။ ကော့ဆက် သုံးယောက် မြင်းကို တရကြမ်းစီးပြီး ပြန်ပြေးလာ ကြသည်။

ပရိုခေါ်က အဝေးကြီးမှ လှမ်းအော်ပြောသည်။ “သူတို့ စခန်းနဲ့ တည့်တည့်သွားတိုးတာဟေ့” ဂရီဂိုက အားလုံး လျှို့ဝှက်မှ ထွက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ လေထဲတွင် ဖြတ်ပြေးနေသည့် ကျည်ဆန်တွေကို သူတို့ မမူတော့။

“မင်းတို့ ဘာတွေ မြင်ခဲ့လဲဟေ့”

ပြန်လာသည့် သုံးယောက်ကို ဂရီဂိုက ဆီးမေးသည်။

“အသံတွေပဲ ကြားရတယ်၊ အင်အား တော်တော် များပုံရတယ်”

အင်နီကွတ်ရှ်ကာက အမောတကော ပြန်ပြောသည်။

ဂရီဂိုက သူတို့ကို မေးမြန်းနေစဉ် လျှို့ဝှက်မှ ကော့ဆက်ရှစ်ယောက် ပြေးထွက်လာပြီး မြင်းတွေထားသည့် နေရာသို့ ဆက်ပြေးဆင်းသွားကာ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ခုန်တက်၍ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်စီး ထွက်ခွာသွားကြသည်။

“တို့ မနက်ဖြန်မှ ပွဲစကြတာပေါ့ကွာ”

ဂရီဂိုက ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်စဉ်မှာပင် မြင်းခွာသံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။

“တိုက်ကင်ဘက်ကလာတဲ့ အသံတွေကွ”

“ကင်းအဖွဲ့ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“အေး ... ဖြစ်နိုင်တယ်”

ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း သူတို့ ဆက်ပြီး နားစွင့်နေ ကြသည်။

ဖီယိုဒေါ့က သူတို့ကို နှစ်မိနစ်ခန့် စောင့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ သေချာသည့် လေသံဖြင့် “ဟော...လာပြီဟု ဆိုပြီး ပခုံးမှာ လွယ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ မြင်းဆယ်စီးနှင့် လူဆယ်ယောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း စီးလာနေ ကြသည်။ အမှောင်ထဲ စိုက်ကြည့်နေရင်း သူတို့ပုံရိပ်တွေကို ဂရီဂို မြင်စပြုလာသည်။ ကိုက် သုံးဆယ်အကွာအထိ သူတို့ ရောက်လာပြီ။

ဂရီဂိုက သူ အချက်မပေးမချင်း မပစ်ရဟု အမိန့်ပေးထားသည်။ သူက အကွာအဝေးနှင့် ပစ်ကွင်းကို ခေါင်းအေးအေး နှင့် တွက်နေသည်။

ဂရီဂိုက လျှို့ဝှက်တက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ .. ဘယ်သူလဲ”

ပစ္စတိုကို အသင့်ပြင်လျက်။

ဒေါသတကြီး ပြန်ထူးသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“အမယ်၊ မင်းက ဘာကောင်လဲ၊ ငါက အမှတ်ရှစ် တပ်နီ စစ်ကြောင်းမှူးကွ၊ သူပုန်တွေကို နှိမ်ဖို့လာတာ၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ငါလည်း တပ်မှူးပဲကွ”

“ဘာ...မင်းက...”

ဂရီဂိုက သူ လက်မြှောက်လိုက်သည်ကို ရေးရေး လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ တဆက်တည်း သူ့အော်သံ ထွက်လာသည်။

“ပစ်”

သေနတ်သံတွေ နားပွင့်မတတ် ဆူညံသွားသည်။ သူတို့ခေါင်းပေါ်တွင် ကျည်ဆန်တွေ ဖြတ်ပြေးနေကြသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှ ပစ်သံတွေ၊ အော်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။

ဘိုဒေါ့စကော့က အနီတပ်မှူးဆီ ပြေးသွားပြီး မြင်းပေါ်မှ ဆွဲချသည်။ ဂရီဂိုက သူ့ ခေါင်းဆောင်ကို ဓားပြားနှင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ တိုက်ပွဲမှာ နှစ်မိနစ်မျှသာ ကြာသည်။ တပ်နီတွေဘက်မှ နှစ်ယောက်ကျသည်။ တချို့ ပြန်လှည့် ပြေးသည်။ တချို့ကို ဖမ်းမိသည်။

ဂရီဂိုက အနီတပ်မှူး နားထင်ကို ပြောင်းဝနှင့် တွေ့ပြီး စစ်သည်။

“မင်း နာမည်”

“လစ်ချာချက်”

“လူကိုးယောက်တည်းနဲ့ ဘာအတွက် ထွက်လာတာလဲ၊
ကင်းလှည့်တာလား၊ ကော့ဆက်တွေက မင်းတို့ကို ဒူးထောက်မယ်
ထင်နေသလား”

“ငါ့ကို သတ်လေ”

ဂရီဂိုက သူ့ကို ချောပြောသည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ကိုယ့်လူရာ၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ ဘယ်မှာလဲ”

“ငါ့အိတ်ထဲမှာ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရှာပါလားကွ၊ ခွေးသားတွေ”

သူပြောတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှာသည်။ ဘရောင်နင် ပစ္စတိုတလက်
နှိုက်ယူလိုက်သည်။ ဘေးအိတ်ထဲတွင် ဆေးလိပ်ဘူးနှင့် မှတ်စုစာအုပ်
အသေးလေး တွေ့သည်။

ဂရီဂို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မင့်ဂျာကင်အင်္ကျီကိုချွတ်၊ မင်း ချမ်းလို့ မသေပါဘူး၊ ခွေးသား၊
ကော့ဆက်တွေရဲ့ ပေါင်မုန့်စားပြီး ဝဖီး နေတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဂရီဂို ရိုက်လိုက်သည့် စားချက်က ခေါင်းက ချော်ထွက်သွားပြီး ပခုံးကို
သွားထိသည်။ အကျဉ်းသားကို လက်ပြန် ကြိုးတုပ်လိုက်ကြပြီး မြင်းပေါ်
တင်ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ဗီယက်ရှင်စကားနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ဘတ်စကီရွာတွင်
ဝင်အိပ် ကြသည်။ လစ်ချာချက်ကို မီးဖိုနားမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်
ပစ်ချထားလိုက်ကြသည်။ သူ အံတကြိတ်ကြိတ် ဖြစ်နေသည်။ ဂရီဂိုက
သူ့ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံးမှ ဒဏ်ရာကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးပြီး
ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ မေးခွန်းတွေ ကိုတော့ တခုမျှ မဖြေ။

စားပွဲတလုံးတွင်ထိုင်ပြီး သူ့စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဂရီဂို စစ်သည်။
ဗီယက်ရှင်စကားမှ တန်ပြန် တော်လှန်ရေး သမားများ စာရင်း၊
မှတ်စုစာအုပ်ထဲမှ အချက်အလက်များ၊ မြေပုံကို စစ်ဆေးရင်း တပ်နီဗိုလ်
ဆီသို့လည်း မကြာ မကြာ လှမ်းကြည့်သည်။ ကော့ဆက်တွေ တညလုံး
ကောင်းကောင်းမအိပ်ကြ။ မြင်းတွေကို ထွက်ကြည့်လိုက်၊ စကားပြောလိုက်၊
ဆေးလိပ် သောက်လိုက်နှင့်...။

လင်းအားကြီးချိန်ကျမှ ဂရီဂို မှေးခနဲ ပျော်သွားသည်။ နီးလာတော့
ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ လစ်ချာချက် က ပတ်တီးတွေကို ပါးစပ်နှင့်
ကိုက်ပြီး ဖြေနေရာမှ ဂရီဂိုကို မော်ကြည့်သည်။ ထိမထင်သည့် ပုံမျိုးဖြင့်။

ဂရီဂိုက မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါ့ဟာငါ ဘာလုပ်လုပ်၊ မင်းသောက်လုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ငါ မြန်မြန်သေချင်တယ်”

ထိုညတွင် သူ တရေးမျှ မအိပ်။ မိုးလင်းတော့ သူ့ကို ဖမ်းမိပစ္စည်းများနှင့်တကွ စွတ်ဖားတစ်စီးဖြင့် ဗီယက်ရှင် စကော သို့ ပို့လိုက်သည်။

(၂)

ဗီယက်ရှင်စကော ကော့ဆက်သူပုန်တို့၏ အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီရုံးမှာ အုတ်တိုက်နီကြီး ဖြစ်သည်။ ကော့ဆက် တပ်သားနှစ်ယောက်က လစ်ချာချက်ကို စွတ်ဖားပေါ်မှ ချပြီး အိမ်နီကြီးတွင် အပ်ထားခဲ့လိုက်သည်။

သူပုန်တပ်မှူး၏ရုံးခန်းတွင် လူတွေ ပြည့်သိပ်နေသည်။ ကော့ဆက် သူပုန်တပ်မှူး ဆူယာရော့ဗ်မှာ လူဖလံကလေး ဖြစ်သည်။ တပ်နီဗိုလ်ကို ကြည့်ပြီး စမေးသည်။

“ကိုရင်က တပ်နီဗိုလ် လစ်ချာချက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အဲဒီစာရွက်စာတမ်းတွေထဲက အတိုင်းပေါ့။ သူပုန်တွေကို အမှုန့်ကြိတ်ဖို့သွားတာ၊ ကျုပ် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒီအတွက်ပဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုဗီယက် ရုရှားက ခင်ဗျားတို့ကို ချေမှုန်းမှာပါ၊ ကဲ..... ကျုပ်ကို မြန်မြန် ပစ်သတ်လေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ရဲဘော်လစ်ချာချက်၊ ပစ်သတ်တဲ့ စီရင်ချက်မျိုးကို ကျွန်တော်တို့ ဆန့်ကျင်တယ်၊ ကျွန်တော် တို့က လူတွေကို ပစ်မသတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့လို မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားဒဏ်ရာတွေကို ပျောက်အောင် ကုပေးမယ်၊ ခင်ဗျား အကူအညီ ကျွန်တော်တို့ လိုချင် လိုမှာလေ”

ဆူယာရော့ဗ်က လူတွေကို မောင်းထုတ်လိုက်သည်။ သူနှင့်အတူ ငါးယောက်သာ ရုံးခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်သည်။ စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်ကြပြီး ခွေးခြေတလုံးတွင် ဝင်ထိုင်ဖို့ တရားခံကို နေရာပေးသည်။ သို့သော် လစ်ချာချက်က မထိုင်ဘဲ နံရံတွင် မှီရပ်နေပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။

သူ့အဖွဲ့သားတွေကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ဆူယာရော့ဗ်က တရားခံကို ဆက်မေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အင်အား ဘယ်လောက် ရှိသလဲ”

“မပြောနိုင်ဘူး”

“မပြောနိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဒီစာရွက်စာတမ်းတွေထဲမှာ တွေ့မှာပါ။ မရရင်လည်း ခင်ဗျားလူတွေ ဆီက သိရမှာပါ။ ကဲ...နောက်တခု ကျုပ် တို့ကို ကူညီပါ။ ခင်ဗျားတို့တပ်ရင်းကို စာရေး အကြောင်း ကြားပေးပါ။ ခင်ဗျားတို့ နဲ့ ကျုပ်တို့ တိုက်စရာအကြောင်း ဘာမှ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆိုဗီယက်အစိုးရ ဆန့်ကျင်စရာ အကြောင်း ဘာမှ မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့က ဂျူးတွေ၊ ကွန်မြူနစ်တွေကို တိုက်နေတာ။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့က လက်နက်စွန့်ခိုင်းပြီး အိမ်ပြန်ပို့မှာ၊ ကျုပ်တို့ကို ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုဘူး”

လစ်မျာချက်က ဆူယာရော့ဗ်၏မျက်နှာကို တံတွေး နှင့် လှမ်းထွေးလိုက်သည်။ ကော်မတီဝင်တယောက်က ပြုံးသည်။ အခြားလူများ ဘာမျှ ဝင်မပြော။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို စော်ကားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ မသတ်ပါဘူး၊ ကာဇင်စကာကို ပို့မှာပါ”

လစ်မျာချက်က မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်ပြီး အခန်းဝမှ အစောင့်ရဲဘော်ကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

(၃)

သို့ပန်းကို သူတို့ ပစ်မသတ်ကြ။ သူပုန်တို့က “လူမသတ်ဘူး၊ ဓားပြမတိုက်ဘူး” ဟူသည့် ကြွေးကြော်သံဖြင့် စည်းရုံးနေကြသည် မဟုတ်လား။ နောက်တနေ့တွင် တရားခံအား ကာဇင်စကာသို့ ပို့လိုက်ကြသည်။ စွတ်ဖားပေါ်တွင် သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး လိုက်လာသည်။ သို့သော် သစ်တောထဲ ဖြတ်မောင်းတော့ ဖြူဖွေးနေသည့် ဘုဇဘတ်ပင်တွေ ကြည့်ပြီး သူ ပြုံးလာသည်။ ကောင်းသည့်လက်တဖက်ဖြင့် သစ်ရွက်ကလေးတွေကို လှမ်းဆွတ်သည်။ အပွင့်ကလေး တပွင့်ကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီး ဝါးသည်။ ရီဝေဝေမျက်လုံးတွေဖြင့် စိမ်းစို လန်းဆန်းနေသည့် သစ်ပင်တွေကို မျှော်ကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံတွင် ပြုံးရိပ်ဆက်ထင် နေသည်။ သူ သေဆုံးချိန်အထိ သူ့နှုတ်ခမ်းတွင် ရွက်နုကလေးများ ပေကျံနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဗီယက်ရှင်စကာသို့ မရောက်မီ ငါးမိုင်အလို သဲတောထဲတွင် အစောင့်တွေက သူ့ကို ရက်ရက် စက်စက် ခုတ်ထစ် သတ်ဖြတ်လိုက်ကြသည်။ အသက်မထွက်ခင် မျက်လုံးနှစ်လုံးထဲသို့ ဓားဖြင့် ထိုးဖောက်ကြသည်။

လက်တွေ့၊ နားရွက်တွေ ကို ဖြတ်ပစ်သည်။ နှာခေါင်းကို ထုခြေပစ်ကြသည်။
ဘောင်းဘီကြယ်သီး ကို ဖြုတ်ပြီး ငယ်ပါကို ဖြတ်ကြသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းနှင့်
ကိုယ် ပိုင်းလိုက်ပြီး ဇာတ်သိမ်းပစ်လိုက်ကြသည်။

ကော့ဆက်တို့၏ ပုန်ကန်မှုသည် တခရိုင်ပြီး တခရိုင် ကူးစက်သွားလေပြီ။ ဗီယက်ရှင်စကားသည် သူပုန်တို့၏ ဘူမိနက်သန်ဌာနချုပ် ဖြစ်နေလေပြီ။ သူတို့၏ တော်လှန်ရေးသည် ဂုဏ်သိက္ခာအပြည့်ဖြင့် ပြည်သူ့ထောက်ခံ အားပေးမှု ရလျက်ရှိသည်။ ဒေသအသီးသီးတွင် လူငယ် ခေါင်းဆောင်တွေ တက်လာကြသည်။

ယခင်အမြောက်တပ်မှ ဒင်နီကော့ဗ်သည် ခရိုင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခံခဲ့ရသည်။ ကြွေးကြော် သံသစ်နှင့် သူတို့ ရှေ့သို့ ချီတက်နေကြသည်။

“ဆိုဗီယက် အစိုးရအတွက်၊ သို့သော် ဘုံဝါဒ အတွက် မဟုတ်၊ လူမသတ်၊ ဓားပြမတိုက်”

အရာရှိဖြစ်လာသူ အများစုသည် အောက်ခြေ ကော့ဆက်များ ဖြစ်သည်။

တပ်နီမြင်းတပ်များက တရွာပြီး တရွာ ဝင်စီးသည်။ မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့တွင် တတာရက်စ်သို့ ကော့ဆက် တယောက် အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး ယီလန်စကားသို့ စစ်ကူပို့ပေးပါရန် အကူအညီတောင်းသည်။ သူတို့တွင် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက် မရှိသဖြင့် ဆုတ်ပေးနေရသည်။ အနီတွေက လက်နက်အင်အား အပြည့်ဖြင့် ဝင်တိုက် လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် အထက်မှ အမိန့်ကို စောင့်နေဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် ပိုင်အိုတာက တပ်ရင်း နှစ်ရင်းနှင့် သွားတိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

နောက်တနေ့ မနက်တွင် အခြားရွာက နှစ်ရင်း နှင့်ပါ ပူးပေါင်းပြီး တပ်ရင်းလေးရင်းနှင့် တတာရက်စ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ရှေ့သို့ ကင်းတပ်ဖွဲ့တွေ ကြိုလွှတ်လိုက်သည်။ ရွာနှင့် ခြောက်မိုင်အကွာမှ ခြံတခြံမှာ ဂရီဂိုနှင့် နာတာလီယာ တို့၏ ခြံ ဖြစ်သည်။ သည်ခြံထဲတွင်ပင် ဂရီဂိုက နာတာလီယာအား မချစ်တော့ကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြံထဲတွင်ရပ်ပြီး အားလုံး မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ကျည်ကွယ် မျက်ကွယ် နေရာများတွင် တပ်ဖြန့် နေရာယူလိုက်ကြသည်။

အနီတွေက သုံးတန်း တန်းပြီး ချီတက်လာ ကြသည်။ နှစ်မိုင်အကွာတွင် ကော့ဆက်တို့က အေးအေး ဆေးဆေး နေရာယူကာ အသင့်စောင့်နေကြသည်။

ဂရီဂိုက တပ်စိတ်တစိတ်၏ဗိုလ် ဖြစ်သည်။ ပိုင်အိုတာ၏ မြင်းကြီးက ၀၀ဖီးဖီး၊ တချိုးချိုးနှင့် ခွာ တကြွကြွ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကျောပေါ်မှ သခင်

ပိုင်အိုတာကလည်း သူနည်းတူ တက်ကြွနေသည်။ ဂရီဂို ရှိရာသို့ အသားကျ
စီးသွားပြီး အမိန့်ပေးသည်။

“ညီအစ်ကို ရဲဘော်အပေါင်းတို့၊ ကျည်မဖြုန်းဖို့တော့
ကြပ်ကြပ်သတိထားကြပါ။ ဂရီဂို၊ တပ်ခွဲတဝက်နဲ့ မင်းက
ကိုက်ငါးဆယ်လောက်မှာ သွားနေရာယူ”

ပြောပြီး မှန်ပြောင်းနှင့် ရန်သူ စစ်ကြောင်းဆီ လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟေ...ဘာလို့ သူတို့ တောင်ကုန်းပေါ် တက်သွား တာလဲကွ”

ဂရီဂိုက အစ်ကိုလုပ်သူဆီမှ မှန်ပြောင်း ဆွဲယူပြီး-

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မှန်ပြောင်း မပါဘဲတောင် မြင်နေရတာပဲ”

ဟု ပြောပြီး သူပါ မှန်ပြောင်းနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ
ရှေ့တိုးသွားပြီး-

“ဟေ့ ... ပိုင်အိုတာ၊ ဒီမှာ လာကြည့်စမ်း”

ပိုင်အိုတာက ညီလုပ်သူဆီ တိုးသွားသည်။ ဂရီဂို က မျက်ခုံးတွန့်ပြီး-

“ဒီပုံစံအတိုင်းဆို သိပ်အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ လျှို့ဝှက်ထွက်မှ
ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ သူတို့က တောင်စောင်း အပေါ်စီးယူပြီး ပစ်ရင်
ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

ပိုင်အိုတာက ဒေါသတကြီး လက်ဝှေ့ပြပြီး-

“မင်းကလည်း အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတို့က
တောင်စောင်းပေါ် လာနိုင်မှာလဲ၊ လျှို့ဝှက် ငါတို့အတွက် အကောင်းဆုံးနေရာပဲ၊
မပူနဲ့၊ ငါ့မှာ အရန်တပ်စိတ်တစိတ် ရှိသေးတယ်၊ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိဘူး”

“အေးလေ၊ ကြည့်သေးတာပေါ့”

ဂရီဂိုက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်ပြီး သူတပ်ခွဲဆီ
ပြန်လျှောက်သွားသည်။

အထက်အမိန့်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တတာရက်စ် သူပုန်တပ်ဖွဲ့များသည်
ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု ရပ်ကာ ကျည်ဆန်လဲ သည့် လူလဲ၊ ဆေးလိပ်သောက်သူ
သောက်။ အားလုံး ရယ်ရယ်မောမော။ ခရစ္စတီးနီးယားက သူ
သားမွေးဦးထုပ်ကြောင့် အားလုံးထက် ခေါင်းတလုံး ပိုမြင့်နေသည်။
ပင်တာလီမွန်ဗီလက်ကော့ဗ်၏ သုံးမြှောင့် ဦးထုပ်နီကလည်း အဝေးကပင်
မြင်နိုင်နေသည်။ သူတို့ အများစုမှာ သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် လူငယ်ကလေးများ
ဖြစ်ကြသည်။ ယီလန်စကာ ရွာသားများက မိုင်ဝက် လောက်အကွာတွင်

လူစုနေကြသည်။ သူတို့တပ်စု လေးစုပေါင်းလျှင် လူခြောက်ရာခန့်ရှိသည်။ သို့သော် နှစ်ရာလောက်က မြင်းမရှိသဖြင့် အလိုမကျ ဖြစ်နေ ကြသည်။

တောင်ကမူပေါ်မှ စပစ်တော့ အားလုံး ငြိမ်သွားသည်။ သူတို့ပစ်သည့် ကျည်ဆန်က ရန်သူဆီသို့ မရောက်။ ချုံပုတ်တွေထဲမှ မီးခိုးတွေ မည်းမှောင် လာသည်အထိ သူတို့ပစ်ကြ၏။ ညစောင့်တယောက် သံချောင်းခေါက်သလို သူတို့ တရစပ် ပစ်ကြသည်။

“မီးခိုးတွေက မည်းမှောင်နေတာပဲ၊ ဂျာမန်ကျည်ဆန်တွေနဲ့ ထုတာ ထင်တယ်”

ပရိခေါ်နိုင်ကော့ဗ်က ဂရီဂိုကို လှမ်းပြောလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှာဘီဇင်ရွာမှ ကော့ဆက် ရဲဘော်တယောက် ပိုင်အိုတုဆီသို့ အပြေးရောက်လာသည်။

“ကျွန်တော် အကြံတခုရတယ် ရဲဘော် မီလက်ကော့ဗ်၊ မြစ်ဘက်ကို တပ်ခွဲတခွဲ လွှတ်လိုက်မယ်၊ မြစ်ရိုး တလျှောက် ကနေ ရွာဆီရောက်အောင် သွားခိုင်းပြီး ဒီကောင်တွေကို နောက်ဘက်က ဝင်ဆော် ခိုင်းမယ်”

သူပြောသည့်အတိုင်း ပိုင်အိုတာ လက်ခံလိုက်သည်။ ဂရီဂိုရှိရာသို့ ဒုန်းစိုင်းသွားပြီး တိုတိုတုတ်တုတ် အမိန့်ပေး လိုက်သည်။

“မင်းတပ်ခွဲကို ဒီနေရာက ပြန်ဆုတ်၊ သူတို့ကို နောက်ကျောဘက်က လှည့်ပြီး ဆော်မယ်”

ဂရီဂိုက သူ့လူတွေကို မြင်းပေါ် ချက်ချင်း တက်ခိုင်းပြီး ရွာဘက်သို့ အမြန်ချီသည်။

ရွာဘက်မှ ပန်းသွားပြီး နောက်ဘက်ရောက်တော့ နှစ်ချက်ပစ်ကြည့်သည်။ ဘာမျှ မတုံ့ပြန်။ အနီတွေက နေရာ ယူထားပြီး ငြိမ်နေသည်။ တချို့ ပြန်ပစ်သည်။ စက်သေနတ် ကျည်တတောင့်က မာတင်ဂျီးလ်၏ မြင်းကို ထိသွားသည်။ နောက်တကပ် ထပ်အဆွဲတွင် မြင်းနောက်ခြေထောက်ကို ထပ်မှန်ပြီး နှင်းတောထဲ ကျွမ်းပြန်ကျသွားတော့သည်။

ပိုင်အိုတာက စက်ကလေးအဖွဲ့ကို စပစ်ဖို့ အမိန့်ပေးတော့ နာမည်ကျော် လက်ဖြောင့်တပ်သားကလေး မက်ဇင်က သေနတ်သမားသုံးယောက် ရွေးပြီး စမွေ့တော့သည်။ သို့သော် အရန်တပ်သား အချို့က မကျွမ်းကျင်သဖြင့် ကျည်ဆန်တွေ ဂျမ်းဖြစ်ကုန်တော့သည်။ ကော့ဆက်တွေ နှင်းတောထဲတွင် ကတုတ်ကျင်း တူးရင်း တူးရင်း မြေကြီးပေါ်သည်အထိ နက်သွားသည်။

အနီတွေဘက်မှ သေနတ်သံတွေ တိတ်သွားသည်။ သည်ကောင်တွေ ကျည်ဆန်ကုန်ပြီ။ ပိုင်အိုတာက နောက်ဘက်မှ တောင်ကြောဘက်ကို တချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရွာထဲသို့ ဆက်သားနှစ်ယောက် လွှတ်ပြီး အရွယ် ရောက်သူ မှန်သမျှ အကုန်ထွက်ဖို့ ဆင့်ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ရရာလက်နက် ဆွဲထွက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ပိုင်အိုတာက လူအင်အားပြဖို့ စီစဉ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်လူအင်အားကိုမြင်လျှင် သည်ကောင်တွေ ဖြိုသွားလိမ့်မည်။

မကြာမီ တောင်ကြောပေါ်မှ လူအုပ်ကြီး လှိမ့်ဆင်းလာသည်။ သူတို့အနားရောက်တော့ ရွာသားတွေက တပျော်တပါး နောက်ဟယ် ပြောင်ဟယ်နှင့်။ သူတို့ ကလည်း ပြန်ပြီး အရွှန်းဖောက်ကြသည်။

“ဟယ်...ဟိုမှာ တောင်ပေါ်က ကျောက်တုံးတွေ လှိမ့်ဆင်းလာသလား အောက်မေ့ရတယ်ဟေ့”

“ဟာ ... တရွာလုံး ထွက်လာတာပါလားဟေ့၊ မိန်းမတွေရော ပါတယ်ဟ...”

လက်ပြတ်အလက်ဆီကလည်း နောက်သည်။

“သူတို့ကိုမြင်လို့ ဟိုကောင်တွေ ငြိမ်သွားတာ ဖြစ်မယ်၊ ဟိုက တချက်လောက် ပစ်လိုက်ရင် တို့ရွာသားတွေ စကတ်တွေပင့်ပြီး ပြန်ပြေးကြမှာ မြင်ယောင် သေးတယ်ကွာ”

မညီမညာလူတန်းကြီး ရောက်လာပြီး သူတို့ နေရာယူထားသည့် နောက်ပိုင်းတွင် စုလိုက်ကြသည်။

အနီတွေဘက်မှ လုံးဝ ငြိမ်သွားပြီ။

ပိုင်အိုတာက ဗျူဟာအသစ် ချပေးသည်။ စစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်း ဖြန့်မည်။ ယီလင်စကာ ကော့ဆက် တွေက အနောက်ဘက်က တက်ပြီး ဂရီဂိုကို အားဖြည့်ရမည်။ သူတို့ကို မြင်ပြီဆိုလျှင် ဒွန်မြစ်ဘက်သို့ ဆုတ်သွားအောင် ဖိတိုက်ရမည်။

ဆုတ်နေသည့် အနီတွေဆီသို့ ကော့ဆက်တွေ ငြိမ်နေရာမှ ပြန်စပစ်သည်။ မိန်းမတွေ၊ လူငယ်လေး တွေက ပစ်နေသည့် ကော့ဆက်များဆီသို့ အတင်းပြေးဝင်လာပြီး သူတို့ပါ လက်တည့်စမ်းမည်ဟု ဝိုင်းပြောကြသည်။ သူတို့ အထဲတွင် ဒါရီယာလည်း ပါသည်။

“ပိုင်အိုတာ၊ ဒါရီယာလည်း ပစ်တတ်တယ်၊ ပေး၊ သေနတ်ပေး”

ဒါရီယာက ပိုင်အိုတာ့ ကာဘိုင်ကို ယူပြီး ဒူးထောက်၍ သေနတ်ကို ပခုံးတွင် ထောက်ကာ ခလုတ်ဆွဲလိုက်သည်။

အရန်တပ်သားများ ချမ်းလွန်းလို့ နှင်းတောထဲတွင် ခြေထောက်တွေ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်နေရသည်။

အမျိုးသမီးများ၏ ပါးပြင်တွေ ပြာနှမ်းနေပြီ။ သူတို့၏စကတ် ရေသီနားတွင် နှင်းတွေနှင့် စိုရွှဲနေပြီ။ အဘွား ဂရစ်ရှကာ ကို ဝိုင်းတွဲပြီး တောင်စောင်းပေါ် တက်ကြရသည်။ သူတို့တသိုက်က ပြီးခဲ့သည့်တိုက်ပွဲများ အကြောင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ စားမြို့ပြန်နေကြသည်။ ပြီးတော့ သည်နေ့ တိုက်နေသည့် စစ်ပွဲများ အကြောင်း။

“နားကို မလည်တော့ပါဘူးအေ..၊ ညီအစ်ကို အချင်းချင်းတိုက်၊ အဖေနဲ့ သားနဲ့ တိုက်၊ အမြောက်နဲ့ အဝေးကြီးက လှမ်းထု၊ တယောက်နဲ့ တယောက် မြင်ရတာလည်း မဟုတ်”

(၂)

ဂရီဂိုက တပ်ခွဲတဝက် လောက်နှင့် ရန်သူကုန်တင် စွတ်ဖားတွေကို ဖြတ်တိုက်သည်။ မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် လက်နက် စွတ်ဖား လေးစီး ရလိုက်သည်။ ရန်သူ ရှစ်ယောက် ကျသည်။ မိမိဘက်မှ မြင်းတကောင်နှင့် ရဲဘော်တယောက် ကျည်ရှပ်မှန်သည်။

ဂရီဂိုက ဖမ်းမိသည့် လက်နက် စွတ်ဖားတွေနှင့် အားရနေသော်လည်း တတာရက်စ် တောင်ပေါ်ဒေသ ဘက်မှ တိုက်ပွဲအခြေအနေမှာ အခြေမလှ ဖြစ်နေသည်။ တပ်နီမြင်းတပ်က ခုနစ်မိုင်ခရီးကို အပြင်းချီလာပြီး တောင်စောင်း ဘက်မှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာကာ အလစ်ဝင်တိုက်တော့သည်။ လျှို့ဝှက်တွင် စခန်းချထားသော ကော့ဆက်တွေ မြင်းပေါ် အပြေးအလွှား ခုန်တက်ကာ ဒရောသောပါးနှင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်ပြီး ဆုတ်ပြေးကြရတော့သည်။ အချို့ အလွတ်ရုန်းနိုင် သော်လည်း အချို့မလွတ်တော့ပေ။ သူတို့က ပဲအိတ်သွန်ချလိုက်သလို လျှို့ဝှက်သို့ ဝေါခနဲ လှိမ့်ဆင်းလာခြင်း ဖြစ်၍ အထိနာ ခဲ့ကြသည်။

ပစ်ခတ်သံတွေ လျှို့ဝှက်မှ ထွက်လာတော့ ပိုင်အိုတာ အခြေအနေကို သိလိုက်ပြီး အော်ဟစ် အမိန့်ပေးတော့သည်။

“ဟေ့....လက်တီရှက်၊ မြင်းပေါ်တက်၊ ခြေလျင် တပ်နဲ့ လျှို့ဝှက်ကို အမြန်ဆုံးတက်”

သို့သော် သူကိုယ်တိုင်ကမူ မြင်းဆီ ပြေးဖို့ နောက်ကျသွားပြီ။ တပ်နီ လူငယ် မြင်းတပ်သား နှစ်ယောက်က သူ့ဆီသို့ စွတ်ဝင်လာနေပြီ။ သူ ဘာမျှ

မလုပ်နိုင်မီ သူ့ပခုံးကို ဓားနှင့် ပိုင်းချလိုက်သည်။ ကံကောင်းသဖြင့် ဓားက လွယ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်နှင့် ငြိပြီး နောက်တချက် မခုတ်နိုင်တော့ဘဲ လွတ်ကျသွားကာ တဖက်သို့ ပြန်လှည့်ထွက် သွားသည်။ လဲကျ မသွားအောင် ဟန်ထားရင်း နောက်ဘက် လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ ကော့ဆက် တဒါဇင်လောက် သူ့ဆီ ပြေးလာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဘိုဒေါ့စကော့က မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ အထိတ်တလန့် အော်ပြောသည်။

“ခံရပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ခံလိုက်ရပြီ”

ပိုင်အိုတာက ကိုယ်ကိုမတ်ပြီး-

“လျှို့ဝဲကိုဆင်း” ဟု အော်ပြောရင်း သူတို့ကို ဦးဆောင်ပြီး သူက ရှေ့မှ ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးနှင့် ပြေးသည်။ တောင်စောင်းဘက်က အော်ဟစ်သံတွေ၊ မြင်းခွာသံတွေ ဆူညံနေသည်။

လူငယ်တယောက်က ငိုပြီး ပြောသည်။

“အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဟင်၊ သေရတော့မှာလား၊ သူတို့ သတ်ကြတော့မယ်ဗျ”

ဖီယိုဒေါ့က ပြန်လှည့်ပြီး မြစ်ဆိပ်ဘက်ကို ပြေးသည်။ သူ့နောက် တပြုံကြီး ပြေးလိုက်သွားကြသည်။ ပိုင်အိုတာက တားသည်။

“ဟေ့..မပြေးနဲ့၊ ရပ်၊ ငါ ပစ်ထည့်လိုက်မယ်နော်”

သူတို့ ကျောက်ဆောင်ကြီးတခုအောက်တွင် စုပြီး ဝပ်နေလိုက်ကြသည်။

“ဒီမှာပဲ ပုန်းနေရမယ်၊ မဟုတ်ရင် လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုဘက်တောင်စောင်းမှာ တို့လူတွေ ရှိနေတယ်”

မနစ်စကော့ ဆိုသည့် ချာတိတ်က အကြောက်လွန်နေပြီး အော်ငိုနေပြန်သဖြင့် ဘိုဒေါ့စကော့က သူ့မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ချာတိတ်နှာခေါင်း ထဲမှ သွေးတွေ စီးကျလာသည်။ သည်တော့မှ သူ အငိုတိတ်သွားသည်။

ပိုင်အိုတာ လက်မောင်းကို ဆုပ်ပြီး မာတင်ရုမီးက မေးသည်။

“သူတို့ကို ဘယ်လိုခုခံမလဲဟင်၊ တို့မှာ ကျည်ဆန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ သူတို့က လက်ပစ်ဗုံး ပစ်ထည့် လိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ပိုင်အိုတာ့မျက်နှာ ပြာနှမ်းသွားသည်။

“ဟေ့... ငါစစ်ဆင်ရေးမှူး၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်၊ မလုပ်ရင် မင်းတို့ကို

ငါ အကုန်ပစ်သတ်မယ်၊ အားလုံး လဲ့ချပြီး ဝပ်နေ”

ပိုင်အိုတာက သူတို့ခေါင်းပေါ်ကို ပစ္စတိုနှင့် ဝှေ့ယမ်းပြီး ပြောလိုက်သည်။

သည်တော့မှ ဘိုဒေါ့စကော့၊ မာတင်ရှမီးလ်နှင့် နောက်နှစ်ယောက်တို့ လျှို့ဝှက်သို့ ပြေးကပ်ပြီး ကျောက်ဆောင် အောက်တွင် လဲ့ချလိုက်ကြသည်။ သူတို့ အပေါ်ဘက်မှ အသံတွေ ကြားနေရသည်။

ပိုင်အိုတာ တိုးတိုးပြောသည်။

“အဲဒါ သူတို့ပဲ”

အပေါ်က အော်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေး...မင်းတို့ကောင်တွေ ထွက်ခဲ့ကြ၊ မင်းတို့ ဘယ်မှ ပြေးပေါက်မရှိဘူး”

နောက်တယောက် အသံထွက်လာသည်။

“ဒီမှာ သူတို့ခြေရာတွေ”

“ဟေ့... ပိုင်အိုတာ မိလက်ကော့ဗ်၊ ထွက်ခဲ့”

ပိုင်အိုတာ ပျော်သွားသည်။

“ငါ့ကိုခင်တဲ့ အနီ တယောက်ပဲ၊ ငါတို့ရွာသားပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု တွေးလိုက် မိ၏။ နောက်ဆက်တွဲ ကြားလိုက်ရတော့ သူ ကြက်သီး ထသွားသည်။

“ငါ မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖွိုင်းကွ၊ မင်း ပြေးစရာမြေ မရှိပါဘူး၊ မင်းတို့ လက်နက်ချဖို့ ငါ အမိန့်ပေးတယ်”

ပြီးတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အနီးတစ်၏ အော်သံ ထွက်လာသည်။

“ကျုပ်တို့ကို မပစ်ဘူးဆိုရင် ထွက်ခဲ့မယ်၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ်က ပစ်ပြီး ထွက်မယ်”

အပေါ်က အသံထွက်လာသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ထွက်ခဲ့”

အပေါ်ကအသံ ခဏငြိမ်သွားတော့ ပိုင်အိုတာ သံသယဖြစ်လာသည်။ သူ့လူတွေကို လှမ်းအော်သည်။

“မထွက်နဲ့”

သို့သော် ဘယ်သူမှ သူ့စကား နားမထောင်ကြတော့၊ အလို့ အလို့ ထွက်သွားကြတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ လိုက်သွားရတော့၏။ ကြောက်စိတ် ဝင်လာသည်။ မတ်စောက်စောက် ကမ်းပါးယံကို ဖက်တက်ပြီး ရိုင်ဖယ်ထဲမှ ကျည်ဆန်တွေ ထုတ်လိုက်သည်။ ချွေးတွေ စီးကျပြီး သူ့မျက်စိတွေ ဝေနေပြီ။ အပေါ်ရောက်တော့ ရိုင်ဖယ်ကို ပစ်ချပြီး လက်မြှောက် လိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှ ထွက်သွားသော ကော့ဆက်တွေ အားလုံး တနေရာတွင် စုနေကြသည်။

ကိုရိုဗိုင်းက သူ့မြင်းနှင့် ရှေ့တိုးလာသည်။ ပိုင်အိုတာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး-

“မင်း စစ်တိုက်လို့ မဝသေးဘူးလား၊ မင်းက ဒီမှာ စစ်ကြောင်းမှူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

တယောက်နှင့်တယောက် စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့် နေကြသည်။

ကိုရိုဗိုင်း အမိန့်ပေးသည်။

“မင်းအဝတ်တွေ ချွတ်လိုက်”

ပိုင်အိုတာက ဂျာကင်အင်္ကျီစချွတ်သည်။ ဖိနပ်ချွတ်ပြီး နှင်းခဲပေါ်သို့ ပစ်ချသည်။ သူ့တကိုယ်လုံး ဖယောင်းရုပ်လို ဖြူဖွေးနေပြီ။

“မင်းရှုပ်အင်္ကျီ မချွတ်နဲ့”

တိုးတိုးပြောနေရာမှ အသံကျယ်လာသည်။

“မြန်မြန်လုပ်”

အီဗန်အလက်စီက မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး လျှောက်လာသည်။ အံကြိတ်ထားရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

ပိုင်အိုတာက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုအီဗန်၊ ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းဟာ ငါ့ကလေးရဲ့ ခေါင်းကိုင်အဖေပါကွာ”

မစ်ခေးလ်က သူ့ရင်ဘတ်တည့်တည့်ကို ပစ္စတို ချိန်ထားပြီ။ လက်တဖက်ဖြင့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံစံ လုပ်ပြီး ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

(၃)

ညနေစောင်းတွင် တတာရက်စ်မှ လွှတ်လိုက်သည့် ကင်းထောက်အဖွဲ့ ပြန်ရောက်လာသည်။ တပ်နီတွေ တကောင်တမြီးမျှ မတွေ့ဘဲ ပိုင်အိုတာ

မီလက်ကော့ဗ် နှင့် အခြားကော့ဆက် ဆယ်ယောက်တို့၏ အလောင်းတွေကိုသာ တွေ့ခဲ့ကြသည်။

ဂရီဂိုက အလောင်းတွေကို စွတ်ဖားပေါ်မှ ချပေး ပြီးပြီးချင်း အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးများ တက်မတတ် ချက်မတတ် ငိုသံတွေကို မခံနိုင်၍ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဒါရီယာ၏ သည်းအူပြတ်မျှ ပူဆွေးသောက ရောက်နေပုံကို မကြည့်ရက်။ ခရစ္စတိုးနီးယား၏ အိမ်တွင် တညလုံး အချိန်သွားဖြန်းဖို့ သတိရလိုက်သည်။ မီးဖိုနားတွင် ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ် တလိပ်ပြီး တလိပ် သောက်ရင်း ခရစ္စတိုးနီးယား၏ တောင်စဉ်ရေမရ၊ ဟိုရောက် သည်ရောက် တောအကြောင်း တောင်အကြောင်းများကို နားထောင်နေလိုက်သည်။ အစ်ကိုလုပ်သူအကြောင်း ခေါင်းထဲ ဝင်မလာအောင် ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အတော် ညဉ့်နက်တော့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ခြံထဲတွင် နွားတွေ၊ သိုးတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြပြီး အချို့က ခြံစည်းရိုးကို ကိုယ်နှင့် ပွတ်နေကြသည်။

ခရစ္စတိုးနီးယား၏ ခြံဝမှ ပန်းသီးပင်ကြီးပေါ်တွင် ငှက်ပြာကလေးတကောင် ဟိုကိုင်းကူး သည်ကိုင်းကူး နှင့် ကျည်ကျည်ကျာကျာ လုပ်နေသည်။

ဂရီဂိုက စွတ်ဖားတွေ ရောက်အလာကို ရပ်စောင့်ရင်း ငယ်ဘဝ အကြောင်းတွေ ပြန်တွေးနေသည်။ ပိုင်အိုတာက ကြက်ဆင်တွေကို မောင်းရင်း ကြက်ဆင်အသံနှင့် တူအောင် အော်တာ ပြန်သတိရတော့ ဂရီဂို တယောက်တည်း ပြုံးနေမိသည်။

လမ်းထိပ်ဆီမှ စွတ်ဖားတွေ ဝင်လာသံ ကြားရသည်။ ကော့ဆက်တယောက်က နံဘေးမှ လမ်းလျှောက် လိုက်လာသည်။ နောက်စွတ်ဖား နှစ်စီး ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် လိုက်ဝင်လာသည်။ မထင်ဘဲနှင့် ငယ်ဘဝကို ပြန်ရောက်သွား သဖြင့် ပြုံးလိုက်မိပြန်သည်။ ပြီးမှ သူတို့ခြံပေါက်ဝဘက် သုတ်ခြေတင်သွားသည်။ အမေ ရူးမတတ်ဖြစ်နေပြီ။ ပိုင်အိုတော့ အလောင်းကို တင်လာသည့် စွတ်ဖားဆီကို အမေက ရောက်နှင့်နေပြီ။ စွတ်ဖားနံဘေးမှ လျှောက်လိုက်လာသူမှာ အလက်ဆီ ရှမ်းလ် ဖြစ်သည်။ ညာလက်ဖြင့် မြင်းဇက်ကို ကိုင်လာပြီး ဘယ်ဘက်လက်ပြတ်ကြီးနှင့် ဦးထုပ်ကို ရင်ဘတ်မှာ ဖိထားသည်။

စွတ်ဖားထဲသို့ ဂရီဂို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ မာတင် ရှမ်းလ်၏ အလောင်းက ကောက်ရိုးအခင်းပေါ်တွင် ပက်လက်။ မျက်နှာနှင့် အင်္ကျီတွင် သွေးတွေ ခြောက်နေပြီ။ မင်နစ်စကော့ဗ်၏ အလောင်းက ဒုတိယစွတ်ဖား ပေါ်တွင် ပါလာသည်။ ဦးခေါင်းက ပြတ်လုလုဖြစ်နေပြီး ပခုံးတဖက်ပေါ်သို့

တွဲကျနေသည်။

ဂရီဂိုက တတိယစွတ်ဖားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အလောင်းကို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သူ မခွဲခြားနိုင်တော့။ စတုတ္ထစွတ်ဖား၏ မြင်းဇက်ကြိုးကို သူ့ခြံထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ အိမ်နီးနားချင်း ကလေးတွေ၊ မိန်းမတွေ နောက်က စုလိုက်လာကြသည်။

“ဟိုမှာ ငါတို့အချစ်တော် ပိုင်အိုတာပင်တာလီ ပါလား”

တယောက်က တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

စတီပင်က ဦးထုပ်မပါဘဲ ခြံဝင်းတံခါးပေါက်မှ ဝင်လာသည်။

အလောင်းကို အိမ်ထဲသွင်းဖို့ ပြင်နေကြတုန်း အဘွားအီလီနစ်ချ်နာ ထွက်လာတော့ အားလုံးက ဦးညွတ်ပြီး လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။ အမေကြီးက သား အလောင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာတခုလုံး သွေးမရှိတော့။ ပင်တာလီမွန်က နံဘေးမှ တွဲလာသည်။

ဒါရီယာက အလောင်းပေါ် မှောက်ချလိုက်သည်။

“ပိုင်အိုတာ၊ အို...ကျွန်မအချစ်၊ ထကြည့်ပါဦး မောင်ရဲ့”

ဂရီဂိုက ဆက်မကြည့်ရက်တော့သလို ဝင်တားသည်။

“တော်ပြီ ဒါရီယာ”

ဟုပြောပြီး အတင်းဆွဲထူသည်။ ပြီးမှ အလောင်းကို ချိုင်းမှ လက်လှို့ပြီး မသည်။ စွတ်ဖားမောင်းသမားက ခြေထောက်မှ ပိုင်းမသည်။

ဒါရီယာက လေးဖက်ထောက် လိုက်လာပြီး ယောက်ျား၏လက်ကို ဆွဲနမ်းနေသည်။

(၄)

တအိမ်လုံး စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ပိုင်အိုတာကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချထားသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ နှင်းခဲတွေ နံဘေးသို့ တဖြည်းဖြည်း ပျော်ကျနေသည်။ သွေးနှင့်ရောပြီး ပျော်ဆင်းလာသည်။ ရေတွေ ပန်းရောင် ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် ပင်တာလီမွန် ခေါင်းစပ်နေသည်။ အမျိုးသမီး တချို့က တက်မတတ် ချက်မတတ် ဖြစ်နေသော ဒါရီယာအနားတွင် ပိုင်းပြီး ချော့မော့နေ ကြသည်။ ဂရီဂိုက အစ်ကိုအလောင်းကို ခုံရှည်တခု ပေါ်တွင်

ထိုင်ပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာက ဝါကြန့်ကြန့်ဖြစ်နေပြီး လက်သည်းတွေ ပြာနှမ်းနေသည်။

အစ်ကိုပိုင်အိုတာ မရှိတော့ပြီ။ သူ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမည် မဟုတ်တော့ပေ။

ဂရီဂို တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

“အမေ့မျက်စိရှေ့မှာ ခုလို ဖြစ်ရတာထက် ပရပ်ရှား စစ်မြေပြင်မှာ မင်း ကျဆုံးသွားတာကမှ ပိုကောင်းဦးမယ် ပိုင်အိုတာ”

ပိုင်အိုတာ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ ဂရီဂို ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။ သေသေချာချာ ငုံ့ကြည့်တော့မှ သူထင်သလို မဟုတ်ဘဲ ဆံပင်က နှင်းခဲတွေ ပျော်ကျလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ညနေပိုင်းတွင် အလောင်းကို ရေချိုးပေးပြီး တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဝတ်သည့် ဝတ်စုံတစုံ ဝတ်ပေးကြသည်။ ဒါရီယာက ဖက်ငိုပြန်သည်။ မနေ့ကပင် သူ့ ကို တယုတယ ထွေးပိုက်သွားသော လက်တွေ အေးစက်နေလေပြီ။

ကော့ဆက်သူပုန်တပ်ပေါင်းစု၏ ဗိုလ်ချုပ် ကူဒီနာဗ်က ဂရီဂိုဗီလက်ကော့ဗ်ကို ဗီယက်ရှင်စကော့ဆက် ဆယ်ရင်း၏ တပ်ရင်းမှူး ခန့်အပ်လိုက်သည်။ ဗီယက်ရှင်စကော့ ဌာနချုပ်က ဂရီဂိုအား လစ်ချာချက်၏ တပ်များကို ချေမှုန်းရန် ကာဂျင်ခရိုင်သို့ စစ်ကြောင်း ထိုးဖို့ အပြတ်တိုက်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

သူတို့တပ်ရင်း ထွက်လာပြီး သုံးမိုင်လောက် အရောက်တွင် ရှေ့ပြေး ကင်းတပ်အဖွဲ့မှ သတင်းပြန်ပို့သည်။ တပ်နီတွေ ချူကာရင်ဘက်သို့ ဆုတ်နေပြီတဲ့။ ဂရီဂိုက သူတို့ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ တပ်ခွဲသုံးခွဲ လွှတ်လိုက်သည်။ ကျန်တပ်ဖွဲ့တွေက နောက်ဘက်မှ ပန်းတိုက်ဖို့ မြင်းတွေကို ဒုန်းစိုင်းပြီး အမြန်ချီသည်။ တပ်နီတွေ သူတို့၏ ရိက္ခာနှင့် လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက် ရထားတွဲကို ထားခဲ့ရတော့သည်။ လစ်ချာချက်၏ တပ်မှာ ချူကာရင်မှ အဆုတ်တွင် လက်နက်အချို့ ချောင်းရေထဲသို့ ပါသွားသည်။ ကော့ဆက်တွေက သူတို့နောက် ဆက်လိုက်သည်။ နို့ဗိုချာကက်စ်အထိ ပြန်လည် ခုခံခြင်း မရှိ။

ညနေစောင်းတွင် ကာဂျင်ကို ကော့ဆက်တွေ သိမ်းလိုက်သည်။ ရန်သူတပ်အချို့နှင့် လက်နက်တွေ ဖမ်းမိ လိုက်သည်။ စက်ကလေး ကိုးလက်နှင့် ရိုင်ဖယ် သုံးလက်။ အချို့က မြောက်ဘက်သို့ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွား ကြသည်။

ဂရီဂိုက တပ်စိတ် နှစ်စိတ်နှင့် လိုက်ခိုင်းသည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ ရန်သူသုံးဆယ်ခန့်မိပြီး ပြန်ရောက် လာသည်။

ကုန်သည်ကြီးတယောက်၏ အိမ်တွင် စခန်းချပြီး ဂရီဂိုက တပ်ရင်းရုံး ဖွင့်ထားလိုက်သည်။ အနီသုံးပန်း တွေကို ခြံဝင်းထဲတွင် ချပ်ထားလိုက်သည်။

တပ်စိတ်မှူးတယောက် သတင်းလာပို့သည်။

“အားလုံး နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ယောက်၊ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျ”

ဂရီဂိုက တပ်စိတ်မှူး၏ နှင်းကာကုတ်အင်္ကျီ လည်ပင်းကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင် တဖျပ်ဖျပ် တောက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး အောက်မှ နှုတ်ခမ်းအစုံက ပြီးလျက်။ လူငယ်တပ်စိတ်မှူး ၏ နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဗီယက်ရှင်စကော့ဌာနချုပ်ကို ပို့လိုက်၊ လူများများ ခေါ်သွား၊ ဒါပေမဲ့

ဟောဟိုတောင်တန်းကို မကျော်စေနဲ့၊ နားလည်တယ်နော်”

သူက လက်ထဲမှတုတ်နှင့် ကာဂျင်အပေါ် မိုးနေသည့်
တောင်ကုန်းတနေရာကို ညွှန်ပြပြီး စိတ်ထဲမှ ကြိုးဝါး လိုက်သည်။

“အဲဒါ ငါ့အစ်ကို ပိုင်အိုတာအတွက် ကြွေးဆပ်တာကွ၊ ဒါ
ဈေးဦးပေါက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

(၂)

ဗီယက်ရှင်စကားဌာနချုပ်မှ ဂရီဂိုဆီသို့ အရေးကြီး ညွှန်ကြားလွှာ
ရောက်လာသည်။ ရှေ့ဆက်ချီတက်ရန်၊ သို့ပန်း များအား ကွပ်မျက်ခြင်းကို လုံးဝ
ရှောင်ရှားရန်၊ ကော်မတီဝင် တယောက်က ပုဂ္ဂိုလ်ရေး လျှို့ဝှက်စာ တစောင်
ရေးလာသည်။

တပ်နီသို့ပန်းတွေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်နေတယ်လို့
သတင်းတွေ ရောက်လာတယ်။ ကွပ်မျက်တဲ့အထဲမှာ ကွန်မြူနစ်
အမျိုးသမီး ရဲဘော်မတယောက် ပါတယ်လို့ ဆိုတယ်။
အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ ငါတို့အတွက် အပုံကြီး အသုံးဝင် နိုင်တယ်။
ခုလိုလုပ်တာ ငါတို့အတွက် သိပ်အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ တပ်နီကောင်တွေ
ပြန်လက်စားချေမှာကို ကော့ဆက် ရွာသားတွေ တွေးလန့်နေကြတယ်။
သို့ပန်းတွေကို ငါတို့ဆီ အရောက်ပြန်ပို့ပါ။ မင်း လုပ်နေပုံက
ပွတ်ရှိုက်ရဲ့ တားရက်စ် ဘူလ်ဘာ ဝတ္ထုထဲကလို သို့ပန်း မှန်သမျှ
အကုန်သတ် လုပ်နေတယ်။

လုံးဝ သေဒဏ်မပေးပါနဲ့။ ဌာနချုပ်ကို အရောက်ပို့ပါ။
သူငယ်ချင်း အောင်မြင်ပါစေ၊ ကျန်းမာပါစေ။

နောက်သုံးရက်လုံး ဂရီဂို အောင်ပွဲ ဆက်တိုက်ခံ နေသည်။
ဘူကော့စကီကို မုန်တိုင်းစစ်ဆင်ရေးအသွင်ဖြင့် ဝင်စီးသည်။ ပြီးတော့
သူတပ်ရင်း ခရပ်စနီကတ်သို့ ဆက်ချီသည်။ မိသမျှ သို့ပန်းတွေကို
ပစ်မသတ်တော့ဘဲ ဗီယက်ရှင်စကားသို့ ပို့သည်။ အနီအားဖြည့်တပ်တွေ
ရောက်လာသဖြင့် ကော့ဆက်တပ်တွေနှင့် ခရစ္စယာကော့တွင် သုံးနာရီကြာ
တိုက်ပွဲ ဖြစ်သည်။ ပိတ်မိနေမည် စိုးသဖြင့် ဂရီဂိုက သူတပ်တွေကို
ပြန်ဆုတ်ခိုင်းခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်တနေ့မနက်တွင် အနီတွေကို အလုံး

အရင်းနှင့် ဖြတ်တိုက်သည်။

ကော့ဆက်မြင်းတပ်က သူတို့ အကျွမ်းကျင်ဆုံး ဓားသုံးပြီး အနီးကပ် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဆင်သည်။ ဂရီဂို ပါးတွင် ဒဏ်ရာရကာ သူ့မြင်း ဆုံးခဲ့ပြီး ဘူကော့စကီ အထိ ဆုတ်လာခဲ့ရ၏။

ထိုညတွင် မိထားသည့် သို့ပန်းတယောက်ကို ဂရီဂို စစ်သည်။ သူလည်း ကော့ဆက်လူမျိုးပင်။ သူက လိုလိုချင်ချင် ဖြေသည်။

“မင်းတို့တပ်တွေ အရန်လက်နက်နဲ့ ကျည်အင်အား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်တော် မသိဘူး”

“သေနတ် ဘယ်နှလက် အပိုရှိလဲ”

“ရှစ်လက်ထက်တော့ မနည်းဘူး”

“မင်းတို့တပ်က ဘယ်ကလဲ”

“ကာမင်စကီကပါ”

“မင်းတို့ရွာကို သူတို့ လာစည်းရုံးတော့ ရွာသားတွေ ဘာပြောလဲ၊ သူတို့သဘောထား ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်သူမှ မလိုက်ချင်ဘူး”

“မင်း ဘာလို့ ပါသွားတာလဲ”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်က ကော့ဆက်ကိုး၊ တသက်လုံး စစ်တိုက်လာခဲ့ရတာပဲ”

“ငါတို့တပ်ထဲ ဝင်မလား”

“ခင်ဗျားတို့ သဘောပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စစ်မတိုက်ချင်တော့ဘူး”

ဂရီဂို မျက်ခုံးတွန့်သွားသည်။ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး အော်ဒလီ ရဲဘော် ပရိုခေါ်နိုင်ကော့ဗ်ကို ခေါ်ခိုင်း လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်ပြီး အပြင်သို့ ငေးနေသည်။ ပရိုခေါ် ရောက်လာတော့ နောက်လှည့် မကြည့်ဘဲ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“သူ့ကို စစ်ပြီးပြီ၊ ရဲဘော်တွေ ပြောလိုက်၊ ပန်းခြံထဲကို အေးအေးဆေးဆေး ခေါ်သွားကြလို့၊ နောက်ကို တပ်နီကော့ဆက်တွေကို ငါ မဖမ်းချင်တော့ဘူးကွာ”

ပြောပြီး ပန်းခြံဆီသို့ ဆက်ကြည့်နေသည်။ ပြတင်းပေါက်နားတွင်

ပွင့်နေသော ကြွေပန်းကလေးများကို အမှတ်မထင် ကိုင်ကြည့်နေသည်။
ခဏနေတော့ အခန်းထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာပြီး ကျိန်ဘေးတွင် နေဆာလှုံ
နေသော ပရိုခေါ်နှင့် ရဲဘော်တသိုက်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီတပ်နီသုံပန်းကို လွှတ်လိုက်ကွာ၊ ခရီးသွား လက်မှတ်
ရေးပေးလိုက်”

အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးထဲတွင် ကြည့်ပြီး
လက်ဆန့်လိုက်သည်။ ဘာဖြစ်လို့ တပ်နီသုံပန်း ကို လွှတ်ဖို့ အမိန့်ပေးမိမှန်း
သူ့ကိုယ်သူ မသိ ဖြစ်နေ၏။ ရန်သူကို သနားမိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ
မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ တပြိုင်တည်းတွင် ဝမ်းလည်းသာနေသည်။ သို့သော်
ထူးဆန်းနေသည်။ မနော့ကပင် သူ့ရဲဘော်တွေကို ပြောခဲ့သေးသည်။ ‘ကော့ဆက်
အချင်းချင်းပေမယ့် အနီတပ် ရောက်သွား တဲ့ ကော့ဆက်ကတော့ ရန်သူပဲ၊
ရှင်းပစ်ရမှာပဲ’ ဟူ၍။

ခြံဝင်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ရာသီဥတု သာယောင့်သာယာ ရှိနေ၏။
ခြံဝင်းတနေရာတွင် အရာရှိတွေအားလုံး ခေါ်ပြီး အစည်းအဝေး ထိုင်ကြသည်။
အားလုံး ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်လေး သုံးဆယ်။ တယောက်က ငုံဆေးထုပ်ကို ဖွင့်တော့
အားလုံး ဝိုင်းတောင်းကြသည်။

ဂရီဂို အဖွင့်မိန့်ခွန်းပြောသည်။

“ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ၊ ဘယ်လမ်းက ဆက်ထွက်ကြမလဲ”

တပ်ရင်းမှူးတယောက်က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြေသည်။

“သူတို့အင်အား ဘယ်လောက်ရှိလဲ၊ သုံပန်းဆီက မင်း ဘာသတင်းတွေ
ရလိုက်လဲ ဂရီဂို”

ဂရီဂို အပြေးအလွှား စိတ်တွက် တွက်ကြည့်သည်။ ကော့ဆက်
တပ်ခွဲမှူးတွေအားလုံး ငြိမ်နေကြသည်။ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောရမည့်အချိန်
မဟုတ်လား။ အားလုံး ကော့ဆက်ညီအစ်ကိုတွေမို့ ရင်းရင်းနှီးနှီး
ဆွေးနွေးကြသည်။ တပ်ဖွဲ့စည်းပုံ အဆင့်အတန်းတွေကို မေ့ထားကြသည်။
အားလုံး ငယ်မွေးခြံပေါက်တွေ မဟုတ်လား။

“ဟေး...ဂရီဂို ခဏ၊ ခဏလေး စဉ်းစားပါရစေကွာ၊ ငါတို့ ဒီနေရာမှာ
တချက်မှားလို့ မရဘူးနော်”

ခဏလေးအတွင်း အယူအဆအသီးသီး တင်ပြကြသည်။ အများစုက
အသာစီးက နေသည့်တိုင်အောင် ရှေ့ဆက်ပြီး အဝေးကြီးသို့ ဆက်မချီရန်
သဘောထား ပေးကြသည်။ ကိုယ့်ဒေသတွင် အခြေစိုက်ပြီး ခံစစ် အနေအထား
အတိုင်း ကိုယ့်ဒေသကိုယ် ကာကွယ်ရန်။ သို့သော် သွေးပူနေသူ တယောက်က

ဗီယက်ရှင်စကား ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း ရှေ့သို့ ဆက်ချီရန် တောင်းဆိုသည်။

သူက ဆက်ပြီး-

“ဒီမှာ ဆက်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေစရာ အကြောင်း မရှိဘူး၊ နီယက်စ်အထိ ဆက်တက်မယ်၊ ဂရီဂို ရှေ့က တက်ရင် ငါတို့အားလုံး အသင့်ပဲ၊ ငါတို့ကို ထောက်ခံတဲ့လူက လက်တဆုပ်စာပဲ ရှိတယ်၊ သူတို့နောက်မှာ ရုရှား တနိုင်ငံလုံး၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ထိုးဖောက်မယ်၊ လက်နက်အား မမျှပေမဲ့ ငါတို့ လက်ဦးမှုယူရင် နိုင်ရမယ်”

“ရွာကလူတွေကျတော့ကော၊ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ၊ မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေအတွက် ဘယ်လို စဉ်းစားမလဲ”

“ရွာမှာ နေခဲ့ပေါ့”

“မင်းကိုယ်မင်းတော့ ဟုတ်နေတာပေါ့၊ မင်းဟာငတုံးပဲ”

နွေဦးပေါက် ထွန်ယက်ချိန်ကို သူတို့ တီးတိုးတိုင်ပင် ကြသည်။ တချိန်လုံး စစ်တိုက်နေလျှင် ဘယ်အချိန် ထွန်ကြ ယက်ကြမည်လဲ၊ စိုက်ကြပျိုးကြမည်လဲ။ သူတို့ အစည်းအဝေးပွဲကြီး အသက်ဝင်လာသည်။ အသက် ကြီးကြီး ကော့ဆက် တယောက်က အားလုံးကြားအောင် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ငါတော့ ငါ့ခြံကိုရော စိုက်ခင်းကိုပါ မထားခဲ့နိုင်ဘူး၊ ရွာကို ပြန်မယ်ဆိုရင် ငါ တပ်ခွဲရှေ့ဆုံးက ဖြစ်ရမယ်၊ တိုက်ရမယ် ဆိုရင်လည်း ကိုယ့်ရွာကိုယ် ကာကွယ်ရင်း တိုက်မယ်၊ သူများရွာအတွက် သွားပြီး အသေခံ တိုက်မပေး နိုင်ဘူး”

ဂရီဂို အားလုံး၏အမြင်တွေကို ငြိမ်ပြီး နားထောင် နေရာမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချပေးလိုက်သည်။

“ဒီနေရာကို ရှေ့တန်းအဖြစ် ထားမယ်၊ ခရပ်စ်နီကတ်က ကော့ဆက်တွေ ငါတို့နဲ့ လာပေါင်းရင် သူတို့အတွက်ပါ ကာကွယ်ပေးမယ်၊ တို့ သွားစရာဘယ်မှ မရှိဘူး၊ ကဲ...အစည်းအဝေးပြီးပြီ၊ ကိုယ့်တပ်ခွဲ ကိုယ် ပြန်ကြ၊ ခုထွက်မယ်၊ ချက်ချင်းထွက်ပြီး နေရာ ယူမယ်”

နောက်နာရီဝက်အကြာတွင် ဂရီဂိုသည် လမ်းလုံးပြည့် စီတန်း ချီတက်သွားသော တမျှော်တခေါ် သူမြင်းတပ်ကို ကြည့်ပြီး ပီတိကြီးစွာဖြစ်လျက်ရှိသည်။ တပြိုင်တည်းတွင် နာကြည်းခံပြင်းစိတ်တွေ၊ စိုးရိမ်စိတ် တွေနှင့် ထွေနေလေသည်။

သူတို့ဆန္ဒနှင့်အညီ သူတို့ကို ဦးဆောင်နိုင် မည်လား။

‘ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဒီကော့ဆက်တွေရဲ့ စွမ်းဆောင်ရည် တွေကို ငါ ထိန်းကြောင်း ပဲ့ပြင်နိုင်ပါ့မလား၊ တပ်ရင်း တရင်းတည်း မဟုတ်၊ တပ်မတခုလုံးကို ထိန်းရမှာ၊ ငါက ဘာပညာမှလည်း မတတ်၊ တခုတော့ ရှိတယ်၊ ဘယ်သူတွေနဲ့ တိုက်ဖို့ သူတို့ကို ငါ ဦးဆောင်နေတာလဲ၊ လူတွေ အချင်းချင်း တိုက်ဖို့ပဲ၊ ဘယ်သူဘက်က မှန်တာလဲ’ စသည်ဖြင့် တွေးရင်း သူ ချာလည်လည်သွားသည်။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး သူတို့နံဘေးမှ နီးနီးကပ်ကပ် စီးလိုက်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှ အားမာန် အရိပ်အယောင်တွေ မှေးမှိန်သွားပြီ။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ခါးသီးနာကြည်းစိတ်များ ဝင်လာတော့သည်။

နေရောင်ခြည်သည် ဂရီဂိုနှင့် သူတပ်သားများ၏ ကျောပြင်ကို အပူပေးလျက်ရှိသည်။ ရံခါတွင်တော့ နှင်းဖုံး နေသည့် တောင်တန်းများကို ဖြတ်တိုက်လာသည့် လေအေးကို ရှူရှိုက်ရသည်။

ဂရီဂိုက သူတပ်တွေကို လှည်းလမ်းကြောင်း အတိုင်း ချီတက်သွားစေသည်။ ဟိုးအဝေးမှ လေရဟတ်ကြီး၏ နောက်ဘက်တွင် တပ်နီကောင်တွေကို မှုန်ရေးရေး လှမ်းမြင်ရသည်။ ဆီဗီရီဒေါရွာနားရောက်တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း စတော့၏။

ဂရီဂိုသည် တပ်ရင်းမှူးတယောက်၊ ပြီးတော့ စစ်ကြောင်းမှူးတယောက် အနေဖြင့် အဝေးမှ ကြီးကြပ် ညွှန်ကြားရမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက သူ့ရဲဘော် များနှင့်အတူ ချီတက်သည်။ တိုက်ပွဲစပြီ။ သို့သော် စနစ်တကျ မဟုတ်။ တပ်ရင်း တပ်ခွဲများသည် အမိန့်ပေး ထားသည့်အတိုင်း မဟုတ်တော့ဘဲ ထင်သလို ကြကြ တော့သည်။

ဂရီဂိုကိုယ်တိုင် ဦးစီးသည့် မြင်းတပ်သည် အဓိက ကျသည့် နေရာကို ယူထားသည်။ ကော့ဆက် သေနင်္ဂ ဗျူဟာအတိုင်း တိုက်ဖို့ ဂရီဂိုက ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ အလယ်အူကြောင်းက မတိုက်ဘဲ ဘယ်တောင်ပံ၊ သို့မဟုတ် ညာတောင်ပံကို ဝင်တိုက်မည်။ ရန်သူ နောက်တန်းကို သတင်းမှားတွေ ရောက်အောင် ပို့ပေးမည်။ ည ညမှာ ဝင်တိုက်ပြီး ရန်သူ စိတ်ချောက်ချားအောင် လုပ်မည်။

သို့သော် ဆီဗီရီဒေါရွာနား ရောက်တော့ စိတ်ပြောင်းသွားသည်။ တပ်ခွဲ တခွဲကို သူကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး ရှေ့မှ တရကြမ်း စီးသွားသည်။ ကျန်တပ်ခွဲ တခွဲကို မြင်းပေါ်မှ ဆင်းစေပြီး ရွာပြင် စားပင်စိုက်ခင်းတွေ ထဲတွင် ဝပ်ခိုင်း ထားသည်။ တူရုမှာ တပ်ရင်း နှစ်ရင်း ကျော်မျှသော တပ်နီမြင်းတပ်။ သူတို့အားလုံး ခိုပါစ်မှ ကော့ဆက်များ ဖြစ်သည်။ မှန်ပြောင်းနှင့် လှမ်းကြည့်တော့ မြင်းအားလုံး အမြီးဖြတ်ထားသည်။ ဒွန် ကော့ဆက်များက ဘယ်တော့မှ မြင်းကို အမြီးမဖြတ်။ မြင်းမြီးကို အလှတပါးအဖြစ် တန်ဖိုးထားကြသူများ ဖြစ်သည်။

တောင်ကုန်းတခုပေါ်မှ ရန်သူ့အခြေအနေကို မှန်ပြောင်းနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။ တမိုင်ပျော့ပျော့ အကွာမှ ရန်သူက တိုက်ပွဲစဖို့ ပြင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ရှေးဟောင်း စစ်ဆင်နည်းအတိုင်း လှံပစ်တပ်ကို

ရှေ့တန်းတင်လိုက်သည်။ သူက ဓားကို ခေါင်းပေါ်တွင်မြှောက်ပြီး ရှေ့ဆုံးမှ နေရာယူကာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“အရှိန်မှန်မှန်စီးပြီး ... တက်”

တာထွက်ပြီ ဆိုကတည်းက ဂရီဂို၏ မြင်းက နှင်းဖုံးနေသည့် ပွေးတွင်း တတွင်းကို နှင်းမိပြီး လဲကျမလို ဖြစ်သွားသည်။ သူ လိမ့်ကျမလို ဖြစ်သွားတော့ စိတ်တိုတိုနှင့် မြင်းနောက်ပိုင်းကို ဓားပြားဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။ မြင်းကြီးက တကယ်သတ္တိခဲ စစ်မြင်းကြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဗီယက်ရှင်စကာမှ သူ ငှားစီးခဲ့သည်မှာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် မြင်း တယောက်အထာ တယောက် သိပ်မသိသေး။ ဗွေသန့် မြင်းတကောင်မှန်းတော့ သိသည်။ သို့သော် သူ့စရိုက်ကို သိပ်မသိ။ အချိန်တိုင်း သူ နာခံပျံ့မလားဟု ဂရီဂို တွေးပူနေသည်။

ဓားပြားဖြင့် တချက်အရိုက်ခံရတော့ တအားဆောင့်ပြီး ဒုန်းစိုင်းလေတော့သည်။ သူ လွင့်ကျမလို ဖြစ်သွား၍ မနည်းထိန်းထားလိုက်ရသည်။ ပြေးနေရင်းမှ ဇက်ကြိုးကို လွှတ်ထားပေးပြီး စီးတော့ မြင်းစီးသမား အထာကို မြင်းက သိသွားသည်။ မြင်းက နားရွက် နှစ်ဖက် နောက်ကပ်ထားပြီး အသားကုန်ပြေးနေသည်။ ဂရီဂိုက ခြေနင်းကွင်း နှစ်ဖက် ထဲတွင် ဖိနပ်ကို ဖိကာ ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုင်းလျက် ပါးစပ်ဟပြီး လေကို အားရပါးရ ရှူရင်း ဆက်၍ ကဆုန်စိုင်းနေသည်။ နောက်မှ ကပ်လိုက်လာသည့် မြင်းခွာသံတွေနှင့် မြေပြင် သိမ့်သိမ့်တုန်နေသည်။

ရန်သူနှင့် နီးလာလေ ရင်ခုန်လေလေ ဖြစ်လာသည်။ ပြီးတော့ ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ ဖော်မပြနိုင်သည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု တွေလည်း ဝင်လာသည်။ ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ စိတ်ထဲ ကြိုတွက်တာတွေ ဘယ်ပျောက်ကုန်မှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် သုညနာရီသို့ရောက်ပြီး ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရ သည့်အခါ စိတ်ထိန်းနိုင် သွားသည်။ တစုံတယောက်က သူ့ကို အဝေးမှ ကြည့်နေလျှင် သွေးအေးအေးဖြင့် အကွက်ကျကျ လှုပ်ရှားနေသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။

အပြေးချီလာနေသည့် တပ်နှစ်တပ် နီးသည်ထက် နီးလာပြီ။ တူရုမှ တအားပြေးဝင်လာသော အုန်းခွဲရောင် မြင်းပေါ်က တယောက်ကို ရွေးလိုက်သည်။ တပ်နီဗိုလ်က သူ့ဓားကို ဝှေ့ကာ ဝှေ့ကာဖြင့် ဝင်လာသည်။ နေရောင်တွင် ငွေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် ဝင့်လာသည့် ဓားသည် သူ့ခြေနင်းကွင်းကို တိုက်မိကာ မီးပွင့် သွားသည်။ ထိုတဒဏ်တွင် သူ့ကို ဂရီဂို မှတ်မိလိုက်သည်။ ကာဂျင်ကွန်မြူနစ်တယောက်ပဲ။ ၁၉၁၀ ခုနှစ် ဂျာမန်နှင့် စစ်ပွဲက ပြန်လာစဉ်က သူ့အသက် အစိတ် အရွယ်လောက်ပဲ ရှိသေးသည်။

သူနှင့်အတူ ဘော်လီရီဗစ် အတွေးအခေါ်များလည်း ပါလာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် တပ်နီထဲ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဓားကိုဝင့်ပြီး ဟန်ပါပါ ပြေးဝင်လာနေသည်။ သည်တိုက်ခိုက်နည်းမှာ စစ်ရေးပြပွဲများ တွင်သာ အလှကြည့်ဖို့ကောင်းသည့် ဓားရေးပြနည်း ဖြစ်သည်။

ဂရီဂိုက မြင်းဇက်ကြိုးကို အသာလှုပ်ပေးလိုက်တော့ သူ့မြင်းက အလိုက်တသိ အရှိန်မြင့် ပြေးထွက် သွားသည်။ သည်လို ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ ဆင်ရသည့် အခါတိုင်း ဂရီဂိုတွင် အကျင့်တခုရှိသည်။ သူသည် ကလေးဘဝက ဘယ်သန် ဖြစ်သည်။ ဇွန်းကို ညှာလက် နှင့် ကောက်ကိုင်သည့်တိုင် ဘယ်လက်ကို ချက်ချင်း ပြောင်းပြီး စားသောက်လေ့ရှိသည်။ အဖေက လက်ကို ခေါက်ပြီး ဆုံးမသော်လည်း သည်အကျင့် မပျောက်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေက ‘ဘယ်သန်ဂရီဂို’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ လက်အခေါက်ခံရဖန်များတော့ ဆယ်နှစ်သားလောက်တွင် ညှာလက်ကို သုံးတတ်လာ သော်လည်း သူ့ဘယ်လက်သည် ညှာလက်နှင့် ပြိုင်တူ အသုံးဝင်ဆဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲ များတွင် ရန်သူ မျက်စိလည်အောင် သူလုပ်တတ်သည်။ ညှာလက်ဖြင့် ထိုးခုတ်ဖို့ အတင်းဝင်သွားပြီးမှ မြင်းနှစ်ကောင် ရင်ဆိုင် တွေ့သည့်အခါ တဖက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ကွေ့ကာ ဓားကို ဘယ်ဘက်ပြောင်းကိုင်ပြီး ရန်သူ ဟန်ချက် အပျက်တွင် အတင်းဝင်၊ အတင်းထိုး၊ အတင်းခုတ် လုပ်တော့သည်။ ယခုလည်း ဆီမီဂလပ်ဇော့ဗ်ဟု ခေါ်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ် မြင်းပေါ်မှ ကားခနဲ ကျသွားသည်။

ဂရီဂိုက ကိုယ်ကို ပြန်မတ်ပြီး ခြေနင်းကွင်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ နောက်တယောက်က စွတ်ဝင် လာသည်။ မြင်းဇက်ကြိုးကို တအားဆွဲကာ ဘယ်ယိမ်းညာနွဲ့ ဘယ်ညာနွဲ့နှင့် ရန်သူဓားချက်ကို ရှောင်ကာ ရန်သူ့ခေါင်းကို ပိုင်းချနိုင်ခဲ့သည်။

ကော့ဆက်နှင့် အနီတို့၏ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ တိုက်ပွဲ ကြားတွင် နောက်ဘက်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ဒုန်းစိုင်း လာနေသည့် သူ့မြင်းတပ်သားတွေကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဓားကို ဓားအိမ်တွင်း ပြန်သွင်းပြီး ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်ကာ ရှေ့သို့ အပြင်းချီသည်။ နောက်ဘက်မှ ကော့ဆက်သူပုန်တွေက တောင်ပြိုကမ်းပြို လှိမ့်လိုက်လာကြသည်။ သူနံဘေးတွင် မြေခွေးရေ ဦးထုပ်နဲ့ တပ်ကြပ်တယောက် ကပ်လိုက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာတွေနှင့်။ ရင်ဘတ်တခုလုံး သွေးတွေ ရွဲလျက်။

တပ်နီတွေကလည်း အလုံးအရင်းနှင့် တက်လာနေပြီ။ ရှေ့ကိုက်နှစ်ရာမှ ခြံစည်းရိုးနံဘေးတွင် ချုံခို တိုက်ဖို့ ချုံပုတ်တွေထဲတွင် ဝပ်လျက် အသင့်။

မြင်းကို လေနင့်အတူ အသားကုန်စီးရင်း အော်ပြီးအမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“တပ်ဖြန့်တက်”

ကော့ဆက်တွေ စစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်း ခွဲပြီး
အတင်းရှေ့တိုးသွားသည်။ ကျောက်ဆောင်တွေကြောင့် မြစ်မကြီးမှာ
ချောင်းနှစ်သွယ် ကွဲထွက်သွားသည့်နှယ်။ တောင်ကြောပေါ်မှ ပြိုဆင်းလာသော
တပ်နီတွေ မြင်ကွင်းထဲသို့ အထင်းသား ဝင်လာသည်။ ဤတွင်
ချုံခိုကော့ဆက်အဖွဲ့ဆီမှ စက်သေနတ် အတွဲလိုက် ဆွဲသံတွေ ဆူဆူညံညံ
ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ နောက်တတွဲ၊ နောက်ဆက်တိုက်။

တပ်နီမြင်းတကောင် မြင်းစီးသမားနှင့်အတူ ကျွမ်းစိုက်ကျသွားသည်။
ပြီးတော့ နောက်တကောင်၊ နောက်တော့ ဆက်တိုက် အတုံးအရုံး။
ချုံခိုသမားတွေက ကျည်ကပ်ထဲတွင် တတောင့်မကျန်
ကုန်သည်အထိအားရပါးရ ဆွဲကြသည်။

နှင်းပြင်ပေါ်တွင် ပြန်လှည့်ပြေးသူတွေ နောက်ကို ကော့ဆက်တွေက
စွတ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် အဝေးကြီးအထိ မလိုက်။ မြင်းတွေ ပန်းလှပြီ။
တမိုင်လောက်ရောက်တော့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ကြသည်။

လက်တဖက်ပြတ် အလက်ဆီရူမီးလ် တယောက်တည်းက
ရန်သူသုံးယောက် ရှင်းနိုင်ခဲ့သည်။ တပ်နီ အလောင်း တွေ အနီးတွင်
ကော့ဆက်တွေ စုပြီး စီးကရက်သောက်နေကြသည်။ ချွေးတွေ စက်စက်
နစ်နေသည့် မြင်းတွေက ဟိုတစု သည်တစု။ ကော့ဆက်တွေက သူတို့
မြင်းကုန်းနှီးနှင့် ကကြိုးများ သေသေ သပ်သပ် ဖြစ်အောင် ပြန်တည့်မတ်
ပေးကြသည်။

ဂရိုဂက ပရိုခေါ်နှင့်အတူ အခြားငါးယောက် ခြံရံလျက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း
ဆက်စီးသွားသည်။

တိုက်ပွဲ မစခင်တုန်းကအတိုင်း နေရောင်ခြည် ဆက်ဖြာနေသည်။
နှင်းတွေ ပျော်စပြုနေပြီ။ ရွာစည်းရိုး ဆီမှ စာကလေးတွေအော်သံ
ကြားနေရသည်။ နွေဦး၏ ရနံ့ သင်းလာနေပြီ။ သွေးညှီနံ့တွေ ပျောက်သွားပြီး
အဖြူရောင် နှင်းလွင်ပြင်တွင် ဂရိုတယောက် လန်းလန်း ဆန်းဆန်း
ပြန်ဖြစ်လာလေသည်။

တော့ဆက်တိုက် နယ်မြေမှာ ဒွန်မြစ်၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း နိုင်သုံးရာ ပတ်လည် ကျယ်ဝန်းလေသည်။ မြင်းတပ်သား အင်အားမှာ နှစ်သောင်းငါးထောင်ရှိပြီး ခြေလျင်က တစ်သောင်း ဖြစ်သည်။ ခြေလျင်တပ်သား အများမှာ ဒွန်မြစ်ညာပိုင်းရွာသားများ ဖြစ်သည်။

မတူအောင် စစ်ပွဲတွေက ဘယ်တုန်းကနှင့်မျှ ပြင်းထန်လာသည်။ ဒိုးနိစ် တနယ်လုံးကို အစိုးရ တပ်ဖြူတွေက သိမ်းထားပြီး အပြင်းအထန် ထိုးစစ်ဆင်ဖို့ ပြင်နေသည်။ နောက်ဘက်တွင် တပ်နီတပ်ရင်း (၈)နှင့် (၉) က တပ်ဖြူတွေကို တိုက်ဖို့ ပြင်နေသည်။ အခြေ အနေ ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိ၏။

သူပုန်တပ်တွေက လက်နက်အင်အား ချို့တဲ့ကြသည်။ ပထမပိုင်းတွင် ရိုင်ဖယ်ပင် များများစားစား မရှိ။ နောက် ကျည်ဆန်မလုံလောက်။ ရန်သူကို ည တိုက်ပွဲတွေဆင်၊ ရန်သူ စခန်းတွေကို အလစ်ဝင်စီးပြီး လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက် စုရသည်။ ၁၉၁၉ ခုနှစ် ဧပြီလထဲ ရောက်သည့်အခါ သူပုန်တို့လက်ထဲတွင် အမြောက်ကြီးရှစ်လက်၊ စက်သေနတ် တစ်ရာ ငါးဆယ် အထိ ရှိလာပြီ။

သူပုန် စထစဉ်က ဗီယက်ရှင်စကာ ဂိုဒေါင်ကြီး တခုထဲတွင် ကျည်ခွံ ငါးသန်းဖြင့် စခဲ့သည်။ ရွာများတွင် တွေ့သမျှ သံတွေ၊ ကြေးတွေကို စုကာ ပန်းပဲဆရာ တွေကို စည်းရုံးပြီး အရည်ကျို၍ ယမ်းတောင့် လုပ်ကြသည်။ သေနတ် လုပ်ကြသည်။ ခဲရှားသဖြင့် ကြေးနှင့် ခဲကို စက်ရုံတွေမှ အလှူခံ၍ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက် လုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဂျုံစက် မှန်သမျှမှ စက်တွေအားလုံး အခွံချည်းကျန်သည်အထိ လက်နက်ကုန်ကြမ်း ဖြစ်သွားသည်။ လူငယ်လူရွယ်တွေက မြေကြီးထဲ တူးပြီး ဗုံးဆန်၊ ကျည်ဆန်တွေ ရှာကြသည်။ အိမ်တွင် ရှိရှိသမျှ ကြေးတွေ၊ သံတိုမယ်နတွေ မအပ်သည့် အိမ်ရှင်မတွေကို အနီဘက်ကဟူ၍ စွပ်စွဲပြီး ဗီယက်ရှင်စကာသို့ ပို့သည်။ လုပ်ကျည်ဆန်များ၊ လုပ်သေနတ်များသည် ကိုက်သုံးရာ မျှသာ ပြေးသော်လည်း ထိလျှင်မူ အလွန်ခဲဆိပ်ပြင်းသည်။

သူပုန်အင်အား ၁၅၀၀၀ ကို တပ်ရင်းငါးရင်း အထူးတပ်မ တခုဖွဲ့ပြီး ဂရီဂိုမီလက်ကော့ဗ်ကို တပ်ရင်း တရင်း၏ တပ်မှူးရာထူး အပ်နှင်းလိုက်သည်။ သူ တပ်ရင်းက အနီတပ်တွေကို ဆက်တိုက် အပြတ်အသတ် အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အထက်ပိုင်း သို့ကား မထိုးဖောက်နိုင်။

သူတို့၏ပုန်ကန်မှုသည် ခိုပါစံနှင့် အပ်စ်မြောက်ပိုင်း ဘက်အထိ မပျံ့နှံ့နိုင်ခဲ့ပေ။ ဒွန်အထက်ပိုင်းဒေသက ဆိုဗီယက်ကို ထောက်ခံသည့် နယ်မြေများ ဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ ဖောက်ထွင်းစည်းရုံးခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ကြ။ လက်နက် ဆွဲကိုင် ပုန်ကန်ဖို့ နားမချနိုင်ခဲ့ကြပေ။

ယူကရိန်းတောင်ပိုင်းဆိုလျှင် လုံးဝ အနီနယ်မြေ ဖြစ်သွားပြီး လူငယ်တွေကို စည်းရုံးနိုင်ခဲ့၍ ယူကရိန်း လူငယ် တို့သည် ကော့ဆက်သူပုန် နှိမ်နင်းရေးသမားများ ဖြစ်လာခဲ့ကြတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကော့ဆက်တို့ သူပုန်ထခြင်းသည် ဒွန်ဒေသ တခုလုံးသို့ ကူးစက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ နောက်ဆုံးတွင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာကို ကာကွယ်ဖို့ပင် အနိုင်နိုင် ဖြစ်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် မကြာခင် တပ်နီတို့၏ ချေမှုန်းခြင်း ခံရတော့ မည့် အခြေအနေသို့ ရောက်လာတော့သည်။

(၂)

မတ်လ ၃၁ ရက်နေ့တွင် ဂရီဂိုအား ဌာနချုပ်က ညီလာခံတက်ဖို့ ခေါ်သည်။ လက်ထောက်ဖြစ်သူ ရာဗစ်ချ် ကော့ဗ်ကို တာဝန်တွေ လွှဲခဲ့ပြီး အော်ဒလီ ပရိုခေါ် နှင့်အတူ မနက်စောစော ထွက်လာခဲ့သည်။ ဌာနချုပ်သို့ ရောက်တော့ ဗိုလ်ချုပ် ကူဒီနော့ဗ်က ခိုပါစံမှ ရောက်လာသည့် ဆက်သားကို အော်ငေါက်ပြီး မေးခွန်းတွေ မေးနေသည်။

“အဲဒီကိစ္စ မင်းကိုယ်တိုင်ရော ဘယ်လိုမြင်လဲ”

ကော့ဆက်ရဲဘော်က မရွံ့မရဲနှင့်-

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကျွန်တော် မြင်တာကတော့ အားလုံးမြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျ၊ လူတွေ အကြောင်း ဗိုလ်ချုပ်လည်း သိပါတယ်၊ သူတို့ အားလုံး ကြောက်နေကြတယ်၊ သူတို့ တော်လှန်ရေးထဲ ပါချင်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြောက်နေကြတယ် ခင်ဗျ”

“လုပ်တော့ လုပ်ချင်တယ်၊ မလုပ်ရဲဘူး၊ ဟုတ်လား”

ကူဒီနော့ဗ်က ဆက်မေးလိုက်သည်။

“ကောင်မလေးတွေလိုလား၊ “ချစ်တော့ချစ်တယ်၊ အမေဆူလိမ့်မယ်” ဆိုတာမျိုးလား၊ မင်းပြန်တော့၊ မင်း အထက်လူကြီးတွေကိုပြော၊ နောက်ထပ် တပ်စိတ် တစိတ်တောင် ပို့မပေးနိုင်ဘူး၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးလို့၊ မင်းတို့မှာရှိတဲ့ အင်အားနဲ့ တပ်နီတယောက်ချင်းဖမ်းပြီး ကြိုးပေးသတ်လို့ရတယ်”

ထိုစဉ်တွင် နှုတ်ခမ်းမွေးနက်နက်၊ သိုးရေဂျာကင် နှင့် လူဝဝတယောက် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ လူဒီနော့ဗ်ကို ခေါင်းတချက်ညိတ် နှုတ်ဆက်ပြီး ခုံတခုံ တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ဂရီဂိုက သူ့ကို လုံးဝ မမှတ်မိ။ ခုံညားသည့် သူ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည်။ အသား အရေမှာ ညိုမောင်းသော်လည်း နေလောင်ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်။ လက်တွေက ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ နုနုနယ်နယ်။ သူ့ကို မေးထိုးပြပြီး ကူဒီနော့ဗ်က ဂရီဂိုကို လှမ်းပြောသည်။

“မီလက်ကော့ဗ်၊ ဒါက ရဲဘော် ဂျော်ဂျီဒစ်ဇ်ကွ၊ သူက...”

သူက ငွေခါးပတ်ကွင်းကို ပွတ်နေရာမှ ရပ်သွားပြီး ဆက်သားဘက် လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ...မင်း သွားနိုင်ပြီ၊ ငါတို့ ဒီမှာ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ဟိုရောက်ရင် ငါပြောတာတွေ ပြန်ပြောလိုက်၊ ကြားလား။”

အရပ်ရှည်ရှည် ကော့ဆက် ဆက်သားက ဦးထုပ် ချွတ်ပြီး-

“ကျွန်တော် တခု အစီအရင်ခံပါရစေ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့် အထက်လူကြီးတွေ ပို့ခိုင်းတဲ့ သတင်း ကျွန်တော် ပို့ပြီး ပါပြီ၊ ဗိုလ်ချုပ် ပြောခိုင်းတာတွေလည်း ပြောလိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို အော်ငေါက်ပြီး ပြောစရာ အကြောင်း မရှိဘူး ထင်ပါတယ်၊ ပထမ ကျွန်တော်တို့ကို တပ်ဖြူတွေက အော်တယ်၊ နောက် တပ်နီတွေက ဆဲတယ်၊ ခု ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ချုပ်က အော်ပြန်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘဝကကြာလေ ဆိုးလေ ဖြစ်နေပါတယ်”

ပြောပြီး ဦးထုပ်ကို ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး ဆောင်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ တော့သည်။ ဝရန်တာ ရောက်တော့ ပိုဒေါသ ထွက်လာပြီး အပြင်တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ ကျည်းဘောင်မှ ပလတ် စတာတွေ ကွာကျ ကုန်သည်။

သူထွက်သွားတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကူဒီနော့ဗ်က ပြုံးပြီး မှတ်ချက်ချသည်။

“အင်း ... ဒီနေ့လူတွေ ပြောင်းလဲလာပါပြီဗျ၊ ၁၉၁၇ ခုနှစ် နွေဦးက အီစတာပွဲတော်ရက်မှာ ကျွန်တော် ရထားတစီး နဲ့ ခရီးထွက်တယ်၊ ယာထွန်တဲ့အချိန်ပေါ့၊ ကော့ဆက်တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လယ်ထွန်နေကြတယ်၊ လမ်းတွေကိုပါ ထွန်တွေ၊ ထယ်တွေနဲ့ ထိုးကြ လှန်ကြ လုပ်နေတာ၊ ကျုပ်က ဆင်းဟောက်တာပေါ့၊ ‘ဟေး...မင်းတို့ လမ်းကို ဘာလို့ ဖျက်တာလဲ’ မေးတော့ တယောက်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဖြေတယ်၊ ကျွန်တော် နောက် မလုပ်တော့ ပါဘူးဗျ’ တဲ့၊ လမ်းမှာ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် အဲဒီအတိုင်း တွေ့တယ်၊ ပထမလူလိုပဲ တောင်းပန်ကြတယ်၊ နောက် တနေရာမှာ

အဲဒီအတိုင်း ထပ်တွေ့တယ်။ ကျုပ်က ထုံးစံအတိုင်း ခေါ်ဟောကတပေါ့။ ဒီတယောက်က ဗလ ကောင်းကောင်း၊ အသက်ငယ်တယ်။

“ဟေ့ကောင်၊ လာဦး၊ ဘယ်သူ ခွင့်ပြုလို့ မင်းက လမ်းပေါ်တက် ထွန်နေတာတုံး”လို့ ငေါက်တော့ သူက ကျုပ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး နားလှည်းဆီ ပြန်လျှောက်သွားတယ်။ ဧရာမ သံတူးရွင်းကြီးကိုင်ပြီး ပြန်လာပါလေရော။ ကျုပ်ရထား ခြေနင်းပေါ်ကို ခြေထောက် တင်ပြီး ဒေါသတကြီး ပြန်အော်တယ်များ၊ “ခင်ဗျားက ဘယ်သူတုံး၊ ဘာကောင်တုံး” တဲ့။

‘ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့သွေးတွေကို ဘယ်လောက် ကြာကြာ ဆက်စုပ်နေမှာလဲ၊ ခင်ဗျားခေါင်းမှာ ကျုပ် တံဆိပ်ခတ်ပေးလိုက်မယ်’ တဲ့။

သူက သံတူးရွင်းကြီးကို မြှောက်လိုက်တော့ ကျုပ်က လျှောချလိုက်ရတာပေါ့။

“ဟေ့...အီဗန်၊ ငါက နောက်တာပါကွာ”လို့။

သူက မလျှော့ဘူးဗျ၊ ကျုပ်နာမည် အီဗန် မဟုတ်ဘူး၊ အီဗန်အိုစီဟိုဗစ်၊ ခင်ဗျား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မပြောရင် ခင်ဗျားမျက်နှာ စုတ်ပြတ်သွားအောင် ကျုပ် လုပ်လိုက်မယ်’ တဲ့။

ခုတင်က ကောင်လေးလိုပေါ့ကွာ၊ အစကတော့ ရိုရိုကျိုးကျိုး၊ သူ့သိက္ခာကို ထိပါးလာတော့ အမောက် ထောင် လာတယ်၊ အဲဒါ လူတွေရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကွ၊ ငါတို့ ဂုဏ်ယူရမယ်”

ကော့ကေးရှပ်လူမျိုး အရာရှိက ကန့်ကွက်သည်။

“ဒါ ဂုဏ်ယူစရာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မိုက်ရူးရဲတွေပါ”

ပြီးတော့ ချက်ချင်း စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။

“ကဲ...ကျွန်တော်တို့ အစည်းအဝေး စကြရအောင် လား၊ တပ်ရင်းကို ဒီနေ့အရောက် ပြန်ရမှာမို့ပါ”

ကူဒီနောဗ်က ဂရီဂိုအား လှမ်းကြည့်ပြီး-

“မင်းကတော့ မပြန်ပါနဲ့ကွာ၊ တိုင်ပင်စရာတွေ ရှိတယ် ဂရီဂို၊ ဟိုစကားပုံလိုပေါ့ကွာ၊ ခေါင်းနှစ်လုံးဟာ တလုံးတည်း ထက် ပိုတန်ဖိုးရှိတယ်လေ...၊ ငါတို့ ကံကောင်းသွားတာက ရဲဘော် ဂျော်ဂျီဒစ်စ် ဗီယက်ရှင်စကာမှာ ရှိနေတာပဲ၊ သူ့အကူအညီတွေ အများကြီး ရမှာပါ၊ သူက တပ်ထဲမှာတုန်းက ဒုဗိုလ်မှူးကြီးနော်”

ဂရီဂိုက ဂျော်ဂျီဒစ်စ်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဗီယက်ရှင်စကားမှာ ကျန်ခဲ့တာလဲ”

“ငန်းဖျားမိလို့လေ၊ မြောက်ပိုင်းကို ပြန်အဆုတ်မှာ ကျန်နေခဲ့တာ”

“ဘယ်တပ်ရင်းမှာလဲ”

“ကိုယ်က ရှေ့တန်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရုံးမှာ တာဝန်ကျတာ”

ဂရီဂိုက ဆက်မေးမည် ကြံသော်လည်း သူ့အမူအရာကို ကြည့်ပြီး အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

တမိနစ်လောက်ကြာတော့ စစ်ဦးစီးချုပ် ဆာဖိုနော့ဗ်က အစည်းအဝေး စကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။ ကူဒီနော့ဗ် က ရှေ့တန်းအခြေအနေကို ရှင်းပြသည်။ ဂျော်ဂျီဒစ်စ်က မြေပုံကို စားပွဲပေါ် ဖြန့်ချပြီး ရှင်းသည်။ သူ စကားပြောပုံက သွက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု အပြည့် ပုံစံမျိုး။

“...ဗီယက်ကော့ဗ်ရဲ့တပ်တွေအကြောင်း ထည့်ပြောရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မိထားတဲ့ အနီသို့ပန်းတွေ ဆီက ရတဲ့ သတင်းတွေက သိပ်မကောင်းဘူး၊ အကျိုးဆက်တွေကတော့ အဲဒီနယ်မှာ ကွက်ပြီး တပ်နီတွေ ထိုးစစ်ဆင်နေပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ၊ အင်အား ငါးထောင့်ငါးရာနဲ့ လာလိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းရတယ်၊ အမြောက်ကြီးတွေ၊ စက်သေနတ်တွေ အပြည့်နဲ့တဲ့”

အခန်းထဲသို့ ဝါကြန့်ကြန့်နေရောင် ထိုးဆင်းနေသည်။ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေနှင့် နေရောင်ခြည် ရောထွေး ယှက်သန်းလျက်။ နှစ်ရက် အိပ်ပျက်ထားသဖြင့် ဂရီဂို အိပ်ငိုက်နေသည်။ ကော့ကေးရှပ်က ဆက်ပြောနေသည်။

“ဒီတပတ် ရန်သူလှုပ်ရှားမှုသတင်းတွေ အရဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရာနှုန်းပြည့် အသင့်ဖြစ်နေဖို့ ကောင်းပြီ ရဲဘော်တို့”

သူ့အသံ မြင့်လာသည်။

“ကျွန်တော် တခုပြောပါရစေ၊ အနီတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကူဒီနော့ဗ်နဲ့ ဆာဖိုနော့ဗ် တို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မှားနေတယ်၊ ဗီယက်ကော့ဗ်ရဲ့ စစ်မျက်နှာမှာ အင်အားလျှော့ချရမယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ စစ်ရေးစစ်ရာမှ ဒီဟာ ကကြီး၊ ခကွေးပါ၊ ရန်သူဘက်နဲ့ ကိုယ့်ဘက် အင်အား ချိန်ခွင်လျှာ ညှိတာလေ”

ကူဒီနော့ဗ်က ဖြတ်ပြောသည်။

“ဂရီဂိုမှာ အရန်အင်အား မလိုဘူး...၊ အရန် အင်အားက ကျုပ်တို့အတွက် လိုတာ”

ဂရီဂိုက ဒေါသထွက်နေသည့် အသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ဆီက လုံးဝ ဖွဲမပေးနိုင်ဘူး”

ဆာဖိုနော့ဗ်က နှုတ်ခမ်းမွေးကျစ်ပြီး ရယ်ရယ် မောမော ဝင်ပြောသည်။

“ဒီမှာ ညီအစ်ကိုတို့...”

ဂရီဂို ဖြတ်ပြောသည်။

“ညီအစ်ကိုတွေဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ကျွန်တော့်လူတွေ တယောက်မှ ဖွဲမပေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်နယ်မြေ နဲ့ ကျွန်တော့်လူတွေအတွက် ကျွန်တော့်မှာ တာဝန် ရှိတယ်”

ငြင်းခုံသံတွေ ပိုဆူလာသည်။

“မီလက်ကော့ဗ်ဆီကို ကျုပ်တို့ အင်အားဖြည့် ပေးလို့ ရပါတယ်၊ အရန်အင်အားတွေ ရှိနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် စိတ်ပူတာက နယ်ပေါင်းစုံမှာ သူတို့ တပြိုင်တည်း ဝင်တိုက်ရင် ဆိုတဲ့ပြဿနာပဲ၊ ကျွန်းလေး တကျွန်းပေါ်က မြွေတွေလို ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“မြွေက ရေကူးတတ်သေးတယ်၊ ကျုပ်တို့က ကူးပြေးစရာ ဘယ်မှ မရှိဘူး”

တယောက်က သဘောကျပြီး ရယ်သည်။

ကူဒီနော့ဗ်က အလေးအနက် ဝင်ဆွေးနွေးသည်။

“အဲဒီကိစ္စ ကိုယ်တို့ ဆွေးနွေးပြီးပါပြီ၊ အဲဒီလို အခြေအနေ ရောက်လာရင် လက်နက်တပ်ဆင်မပေး နိုင်တဲ့ လူတွေရော၊ ကိုယ်တို့မိသားစုတွေရော ထားခဲ့ပြီး ဒိုးနိစ်အထိ ဖောက်ထွက်နိုင်အောင် အားလုံး ထွက်တိုက် ရမှာပဲ၊ ကိုယ်တို့အင်အား မနည်းပါဘူးကွ၊ အားလုံး သုံးသောင်းတောင် ရှိတာပဲ”

“ဒါလောက်တော့ တပ်ဖြူတွေက ဘယ်ဖြူလိမ့်မတုံး၊ ဒွန်အထက်ပိုင်း ကော့ဆက်တွေက သူတို့ကို ထောက်ခံ နေတာ”

“ကြက်မ ဝပ်နေပြီ၊ ကြက်ဥတွေ ဘယ်မလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုး ဒီနေရာမှာ မမေးသင့်ဘူး”

ပြောပြီး ဂရီဂိုက ဦးထုပ် ကောက်ဆောင်းပြီး ထွက်သွားသည်။ တံခါးမပိတ်ခင် နောက်က ဂျော်ဂျီဒ်စ် ပြောသံ ကြားလိုက်သည်။

“ဗီယက်ရှင်စကာ ကော့ဆက်တွေနဲ့ သူပုန်တွေက ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေကို တိုက်ရင် ရုရှားတွေကို ကျေရာ ကျေကြောင်း တောင်းပန်ရလိမ့်မယ်”

“သူ အဲဒီလိုပြောပြီး ပြုံးစိစိလုပ်နေမှာ၊ ခွေးမသား”

ဂရီဂို တွေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း စိတ်ထဲ တမျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ စိုးရိမ်စိတ်လိုလို၊ အကြောင်းမဲ့ ဒေါပွနေသလိုလို။

ဂိတ်ဝရောက်တော့ ကူဒီနော့ဗ်က သူ့ကို မီလာသည်။ နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဘဲ ဆက်လျှောက် သွားကြသည်။ လေထဲတွင် နွားချေးနံ့၊ မြင်းချေးနံ့ တသင်းသင်းနှင့်။ ကောင်းကင်တွင် ငန်းတွေ ပျံသလို တိမ်တိုက် ဖြူဖြူတွေ ပြေးလွှားနေသည်။ ဟိုအဝေး ပေါ်ပလာပင်များမှ သက်ပြင်းချသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။

“မကြာခင် ရေခဲပျော်တော့မယ်ကွ”

ကူဒီနော့ဗ်က ထင်ကြေးပေးသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“အင်း ... ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ၊ ငါတို့တော့ ဆေးလိပ် တောင် ဝအောင် မသောက်ရဘဲ သေကုန်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ ခြံထွက် ဆေးရွက်ကြီးဈေးက ခေါင်ခိုက် နေပြီကွ”

“နေပါဦးဗျ၊ ဟိုကော့ကေးရှပ် သူပုန်ဗိုလ်က ဘာလို့ ဒီရောက်လာတာလဲ”

“ဂျော်ဂျီဒစ်စ် ကို ပြောတာလား၊ သူက တိုက်ခိုက်ရေး ဌာနမှူးလေ၊ လူတော်ပါ၊ စစ်ဆင်ရေးစီမံချက်တွေ သူ ဆွဲနေတာလေ”

“သူက ဗီယက်ရှင်စကာရုံးချုပ်မှာ အမြဲရှိနေလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ချာနော့စကီတပ်ရင်းမှူး ပူးတွဲထားပြီး ရထားတွဲတွေကို ကြီးကြပ်ခိုင်းထားတယ်”

“ဒါဆို ရှေ့တန်းနဲ့ သူ အဆက်ပြတ်နေမှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဗီယက်ရှင်စကာကို မြင်းနဲ့ သူ နေ့တိုင်းနီးပါး ရောက်တယ်”

“ဘာလို့ သူ့ကို ဒီမှာ ခေါ်မထားသလဲ”

ကူဒီနော့ဗ် ချောင်းဆိုးပြီး ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြေသည်။

“သိပ်အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“သူလိုလူတွေ ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ အများကြီးလား”

“ကာဇင်စကာမှာ သုံးလေးယောက် ရှိတယ်၊ ခေါင်းထဲ မထားပါနဲ့၊ မင်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေတယ် ဆိုတာ ငါ သိတယ် ဂရီဂို၊ တပ်ဖြူတွေကို မလွဲမသွေ

တို့ တိုက်ရမှာပဲ။ မင်းနေရာ ကွက်ကွက်ကလေးကို မကြည့်နဲ့လေ။ ခရစ်နေ့ဆီ ဦးညွတ်ဝင်ရမှာပဲ။ ရှေ့တန်းမှာ တို့ ဆုံးဖြတ်ချက် နည်းနည်းအံ့ချော်သွားတယ်”

“အံ့ချော်သွားတယ်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မဟုတ်ဘူးလားလို့”

ကူဒီနော့ဗ်က တကယ်အံ့သြသွားပုံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

ဂရီဂိုမျက်နှာ ကြည်သွားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခုမှ သဘောပေါက်တယ်။ ကျွန်တော် တို့ သူပုန် စထကတည်းက မှားတာဗျ”

ကူဒီနော့ဗ် ငြိမ်သွားပြီး ဂရီဂိုကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ သူ့ အော်ဒလီကို ခေါ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ သူ ခေါင်းတွေ ကြည်လင်လာပြီး ရုတ်တရက် အတွေးတခု ဝင်လာသည်။

“အင်း...ဘယ်သူမှ မယုံရပါလား။ ပညာတတ်တွေက ငါတို့ကို သူတို့ပိုက်ကွန်ထဲ ဖမ်းထည့်တာပဲ။ ကော့ကေးရှပ် အရာရှိလို ပညာတတ်တွေက ငါတို့ကို အသုံးပြုသွားမှာပဲ။ သူက ဘယ်တပ်နဲ့မှ ထွက်မတိုက်ဘဲ စစ်ဆင်ရေး ကွပ်ကဲရေးရုံးမှာတဲ့။ သူ့ကို ယုံရမှာလား”

သူ့အပေါ် သစ္စာရှိသော အော်ဒလီ ရဲဘော် ကလေးနှင့်အတူ မြင်းကိုယ်စီ အသားကျစီးပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

(၃)

“မြင်းတွေ ပင်ပန်းလှပြီ”ဟု ရဲဘော်ကလေး ပြောသဖြင့် လမ်းက ရွာတရွာတွင် ဝင်အိပ်တော့ အိမ်ရှင် ကော့ဆက် အမျိုးသမီး၏ ရန်တွေ့ခံရတော့သည်။

“ကျွန်မ သားသုံးယောက် ရှင်တို့ ခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်မက အဲဒီသုံးယောက်ကို ဒီအရွယ်ရောက်အောင် မွေးခဲ့ ကျွေးခဲ့ ရတာ။ အဆုံးမခံနိုင်ဘူး။ ရှင်တို့ ငြိမ်းချမ်းရေးက ဘယ်တော့ ရမှာလဲ”

“မကြာခင် ရတော့မှာပါဗျာ”

“ဘယ်တော့ ရမှာလဲ။ သိုးတွေ ဆိတ်တွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကျောင်းနေရတယ်။ ဘယ်တော့ ကျွန်မ သားတွေ ပြန်လာမှာလဲ။ သူတို့ဟာ

ကလေးသာသာ လေးတွေ ရှိသေးတာ”

“ကျွန်တော်တို့ တပ်နီတွေကို တိုက်နေတယ်၊ မကြာခင် သူတို့နဲ့ ဆွေးနွေးပြီး ငြိမ်းချမ်းရေး ရမှာပါ”

“ရှင်တို့ ဘာအတွက် တိုက်နေကြတာလဲ၊ ပြောက်အိုးဖောက်တမ်း ကစားတယ်များ မှတ်နေလား၊ ရှင်တို့က မြင်းအလှစီးနေကြတယ်၊ ကျွန်မတို့ သားတွေက သေရတာ”

“တော်ပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့မှာလည်း အမေနဲ့ပါ၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို သတ်နေတယ်၊ ခင်ဗျား ခေါင်းဖြူစွယ်ကြိုး အရွယ်အထိ နေရအောင် ကျုပ်တို့က တိုက်ပေးနေတာဗျ”

အဘွားကြီးက ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ဆက် လုပ်နေသည်။

“ဒီညတော့ အိပ်ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

အော်ဒလီကလေး ပရိုခေါ်က ညည်းညူသည်။ သို့သော် မကြာခင် သူတို့ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။

တတာရက်စ်တွင် ပြည်သူ့စစ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့သည့် စတော့မင်း၊ မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖွိုင်း၊ အီဗန်အလက် ဆီဗစ်နှင့် အခြားကော့ဆက်ပေါင်း များစွာတို့သည် နောက်ပိုင်းတွင် တပ်နီထဲ ဝင်လိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်းတွင် ဆိုဗီယက် အလုပ်သမားများနှင့် ကွန်မြူနစ်တို့ ပေါင်းပြီး တပ်ဖွဲ့ ထပ်ဖွဲ့သည့်အခါ ယင်းအဖွဲ့သို့ စတော့မင်း၊ အီဗန်နှင့် မစ်ခေးလ်တို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ငှားစီးလာသည့် စွတ်ဖားသမားကြီးမှာ ရှေးရိုးခရစ်ယာန် အဘိုးကြီး ဖြစ်သည်။ မုတ်ဆိတ်ကြီးက ရင်ဘတ်ပေါ်အထိ ဝဲကျနေသည်။ ထိုလူကြီးကို ကြည့်ပြီး စတော့မင်းက ပြုံးနေသည်။

မစ်ခေးလ်က တလမ်းလုံး လေချွန်လိုက်လာပြီး အီဗန်အလက်ဆီဗစ်က ရိုင်ဖယ်ကို ပေါင်ပေါ် ကန့်လန့် တင်ထားသည်။ စတော့မင်းက စွတ်ဖားသမားကြီးနှင့် တောအကြောင်း တောင်အကြောင်း ပြောလိုက်လာသည်။

အဘိုးကြီးက ကျန်းမာပုံရသည်။ တရင်းတနှီး ပြုံးပြီး မေးသည်။

“ရဲဘော် ကြည့်ရတာ ကျန်းမာရေး ကောင်းပုံ ရပါတယ်”

“ဘာလို့ မကောင်းရမှာလဲဗျ၊ ကျွန်တော်က ဆေးလိပ်မသောက်ဘူး၊ အရက်မသောက်ဘူး၊ ပြီးတော့ ကောင်းကောင်း စားတယ်၊ ဘာလို့ မကျန်းမာရမှာလဲ”

“စစ်တပ်ထဲ ဝင်ဖူးလား”

“စစ်တပ်မှာ ခဏပါ၊ အစိုးရတပ်တွေ ဆွဲလို့ ပါသွားတာ”

“သူတို့နဲ့ ဒိုးနိစ်အထိ ဘာလို့ လိုက်မသွားလဲ”

“ခင်ဗျား မေးခွန်းက ခပ်ဆန်းဆန်းပါလား အဘိုးကြီး”

သူက မြင်းစက်ကြိုးတွေက လျှော့ချလိုက်ပြီး-

“ကျုပ်ကတော့ သူတို့ခေါ်လည်း မလိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရကို ကြိုက်တယ်၊ အမှားအယွင်း ကလေးတွေတော့ ရှိတာပေါ့ဗျ”

“ဘယ်လို မှားတာလဲဗျ”

စတော့မင်းက ပွတ်ချွန်းလိပ်ပြီး ညှိသောက်သည်။

“ခင်ဗျားက ဆေးရွက်ကြီးတွေကို မီးရှို့ပစ်နေတာပဲ။ အင်း..ခင်ဗျားတို့ မှားတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပါမယ်။ ခင်ဗျားတို့ အထဲမှာ ငတုံးတွေ အများကြီးဗျ။ လူတွေကို လူလို မဆက်ဆံတဲ့လူတွေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ လူတွေကို ကျွန်တော်တို့က ဖိနှိပ်နေလို့လား”

“ခင်ဗျားတို့ လူတွေကို နေ့တိုင်း ပစ်သတ်နေကြတယ်။ ဒီနေ့ တယောက်သေရင် နောက်တနေ့ နောက်တယောက် အလှည့်၊ အဲဒီလို အလှည့်မျိုးကို ဘယ်သူက စောင့်မလဲ။ မေးကြည့်..နွားကတောင် ခေါင်းယမ်းပြလိမ့်မယ်။ ဟိုးမှာ လှမ်းမြင် နေရတဲ့ ဘုရားကျောင်းနဲ့ ဘူကာနေ့စကီဆိုတဲ့ရွာ တွေလား”

သူက ကျာပွတ်နှင့် လှမ်းပြီး ညွှန်ပြသည်။

“အဲဒီရွာက နိုင်ငံရေးမှူး လုပ်ပုံ ပြောတာပါ။ ရွာက လူအိုလူမင်းတွေကို ရွာပြင်တောထဲ ခေါ်သွားပြီး အားလုံး ဇီဝိန်ခြွေပစ်လိုက်တယ်။ မိသားစုကို အလောင်း ပြန်ယူခွင့်၊ မြှုပ်နှံခွင့် မပေးဘူး။ သူတို့က တရားသူကြီးတွေ ဘာတွေတော့ ရွေးပြီးထားပေးပါရဲ့။ ဘယ်လို တရားသူကြီးမျိုးတွေလဲ သိလား။ တယောက်က သူတို့ ထိုးခိုင်းတဲ့နေရာမှာ လက်မှတ်ကို စာလုံး တလုံးချင်း အနိုင်နိုင် ထိုးတတ်တဲ့လူ၊ နောက်တယောက်က ကြက်ခြေခတ်ရုံပဲ ခတ်တတ်တယ်။

အဲဒီအဘိုးကြီးတွေ ကျူးလွန်တဲ့အမှုက ဘာမှုလဲ သိလား။ မှတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးတွေ ထားလို့တဲ့။ ပြီးတော့ အသက်ကြီးတော့ မေ့မေ့လျော့လျော့နဲ့ ဘောင်းဘီခွကြား ကြယ်သီးမတပ်မိလို့တဲ့။ အဲဒီနိုင်ငံရေးမှူးဟာ လူတွေရဲ့ ဘဝကို သူထင်သလို လုပ်နေတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ဘုရားသခင် မှတ်နေလား မသိဘူး။

တနေ့မှာ အဘိုးကြီးတယောက် သူ့မြင်းမ ပြန်သိမ်းဖို့ ဇက်ကြိုးကလေးကိုင်ပြီး ရွာထဲက ထွက်လာမှာ ခပ်နောက်နောက် ချာတိတ်တယောက်က ‘အဘ၊ နိုင်ငံရေးမှူး ခေါ်နေတယ်’ လို့ လှမ်းပြောတယ်။ သက်သက်စတာ၊ အဘိုးကြီးက ဘာသာရေးသမား၊ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး နိုင်ငံရေးမှူးဆီ သွားတယ်။ ‘ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆိုလို့ပါ ခင်ဗျာ’ လို့ ပြောတော့ နိုင်ငံရေးမှူး က ‘ဟင့်အင်း၊ မခေါ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရောက်မှတော့ မထူးပါဘူး၊ ဟိုအဘိုးကြီးတွေ နောက်ပဲ လိုက်သွားပါဗျာ၊ ဟေ့.. ရဲဘော်တွေ၊ သူ့ကို ခေါ်သွားကြ’ လို့ ဆိုသတဲ့။ ထုံးစံအတိုင်း ရွာပြင်မှာ ပစ်သတ်လိုက် ကြတယ်။ သူ့အဘွားကြီးက အိမ်မှာ တစောင့်စောင့် နဲ့ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး။

အဲဒီနိုင်ငံရေးမှူးပဲ။ နောက်ရွာတရွာမှာ အဘိုးကြီး တယောက်ကို

လမ်းမှာ တွေ့တော့ လှမ်းခေါ်တယ်။ ဘယ်ရွာ ကလဲ မေးတယ်။ နာမည် မေးတယ်။ အားလုံး ဖြေနိုင်တော့ သူမုတ်ဆိတ်မွေးက မြေခွေးမြီးပုံစံမို့ သွားလေသူ ဇာဘုရင် နီကိုလေ ကို အားကျတာ ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး သေဒဏ် ပေးလိုက်သတဲ့။ ကဲ...ကောင်းကြသေးရဲ့လား ဗျာတို့”

သည်လူကြီး ဇာတ်လမ်းစကတည်းက မစ်ခေးလ် လေချွန်ရပ်ပြီး နားထောင်နေသည်။ ဆုံးလည်း ဆုံးသွား ရော ဒေါပွပါလေတော့သည်။

“ခင်ဗျားပုံပြင်တွေက သိပ်မဟုတ်ဘူး အဘိုးကြီး၊ တောရမ်းပယ်ဖွဲ့တွေပဲ”

“လူတွေတော့ အရပ်ထဲမှာ အဲဒီအတိုင်း ပြောနေကြတာပဲဗျ”

“လူတွေ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဖြီးတာ၊ လူတွေက ကြက်မတွေကို နို့ညှစ်လို့ ရတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ယုံမလား၊ သူတို့မှာ နို့သီးမှ မပါတာ၊ ခင်ဗျားက ယုံတမ်းစကားတွေ ကြားပြီး မိန်းမတယောက်လို လျှာအရိုးမရှိ လျှောက်ပြော နေတာပဲ”

“အဘိုးကြီးတွေက သူတို့ဘာသာသူတို့ အေးအေး ဆေးဆေး ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း...”

မစ်ခေးလ် သရော်သံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း၊ ဟုတ်လား၊ သူပုန်ထဖို့ လူငယ်တွေကို မြှောက်ပေးချင်ပေးနေမှာပေါ့၊ တရားသူကြီး ဆိုတဲ့ လူတွေက စက်သေနတ်တွေ ခြံထဲမှာ မြှုပ်ချင် မြှုပ်ထားမှာပေါ့၊ မုတ်ဆိတ်ရှည်တွေကို ပစ်သတ်တယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကို ကျတော့ ဘာလို့ ချမ်းသာပေးထားလဲ၊ ခင်ဗျား မုတ်ဆိတ်က ဆိတ်အိုကြီး တကောင်ရဲ့ မုတ်ဆိတ်လောက် ရှည်နေပြီပဲ”

“အင်းလေ၊ လူတွေ ချဲ့ကားပြောတာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့”

အဘိုးကြီးက စွတ်ဖားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသွားပြီး မြင်းကိုကိုင်ကာ အရည်ပျော်စနင်းတွေပေါ်တွင် လမ်းလျှောက် လိုက်လာသည်။

မြက်ခင်းလွင်ပြင်မှာ တမျှော်တခေါ်ကြီးဖြစ်သည်။ နေခြည်မှာ ရွှေရည်ဆန်းသလို ရှုခင်းသာနေချိန်။ ဟိုးအဝေးမှ လျှို့အမြောင်မြှောင် တောင်အထွတ်ထွတ် နှင့် မြင်ကွင်းကျယ်မှာ ရှုခင်းပန်းချီကားလား ထင်မှတ် မှားချင်စရာ။ တိမ်ပြာပြာ နောက်ခံတွင် မိုးသားဖြူဖြူတွေ အဖွေးသား ပြေးလွှားနေကြ၏။

အဘိုးကြီး စကားဆက်သည်။

“ကျုပ်မှာ အဘိုးရှိသေးတယ်၊ တစ်ရာ့ရှစ်နှစ်ရှိပြီလို့ ပြောကြတယ်၊

အဲဒီအဘိုးရဲ့ အဘိုးက သူ့ကို ပြောဖူး တယ်တဲ့၊ အဲ...ကျုပ်ရဲ့ ‘ဘီ’ တော်မလား၊ ‘ဘင်’ တော် မလားပဲ၊ အဲ... ဇာဝိတာဘုရင်ကြီးက ဒွန်ဒေသကို မင်းသားတပါး လွှတ်လိုက်သတဲ့၊ အဲဒီမင်းသားက ရှိနက်ဇ်က ဆင်းလာပြီး ကော့ဆက်တွေကို တိုက်သတဲ့၊ ဖမ်းပြီး နှာခေါင်းဖြတ်တယ်၊ ပြီးမှ ကြိုးပေးပြီး ဒွန်မြစ်ရိုး တလျှောက် ဖောင်ပေါ်တင် မျှောလိုက်သတဲ့”

မစ်ခေးလ်က ဒေါသတကြီး ဝင်မေးသည်။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ အဲဒါတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်အထင် ဇာဘုရင်က အဲဒီမင်းသားကို အဲဒီအခွင့်အရေးမျိုး ပေးလိုက်မယ် မထင်ဘူး၊ ခု ကျုပ်တို့ နိုင်ငံရေးမှူးက အဲဒီမင်းသားနဲ့ တူနေတယ်၊ ဆိုဗီယက်အစိုးရက သူ့ကို အဲဒီ အခွင့်အာဏာ ပေးထားလို့လား၊ ကျုပ်ပြောချင်တာ အဲဒါပါပဲ”

စတော့မင်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဝင်ပြောသည်။

“ကဲ...ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်တို့နားထောင်ပြီးပြီ၊ ခု ခင်ဗျား နားထောင်ရမယ့်အလှည့်”

သည်တော့မှ လူကြီးက လျှော့ချသည်။

“အင်း...ကြားဖူးတာ ပြောရတာပါဗျာ၊ မှားတာတွေ ပါရင် ခွင့်လွှတ်ကြပါ”

“နေဦး နေဦး၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ နိုင်ငံရေးမှူး အကြောင်းက သိပ်ယုတ္တိမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရွာဘက် ရောက်ရင် ဟုတ်၊ မဟုတ် စုံစမ်းမယ်လေ၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ရင်တော့ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမေးနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တပ်နီတွေက ရွာသားတွေကို ပစ်သတ်တဲ့ ကိစ္စလည်း စုံစမ်းမှာပါ၊ ပြီးတော့ တပ်နီတပ်သားတယောက်ကို ခိုးမှုနဲ့ အချင်းချင်း ပစ်သတ်တယ် ဆိုတာလည်း ရွာထဲက ကြားခဲ့တယ်”

“အဲဒါ အမှန်ပါ၊ အမျိုးသမီး တယောက်ဆီက တပ်သားတယောက် ပစ္စည်းခိုးတယ်၊ သူ့ကို တပ်နီတွေ ပစ်သတ် လိုက်တယ်၊ အလောင်း ပြန်မပေးဘူး၊ ပစ်သတ်တဲ့ နေရာမှာပဲ သူတို့ မြှုပ်ပစ်လိုက်ကြတယ်”

“ဒါတွေ အမှန်တွေပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အမှန်တွေပါ”

“ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ရင် နိုင်ငံရေးမှူးကို ကျွန်တော်တို့ အရေးယူမှာ”

“ဗျာ ... နိုင်ငံရေးမှူးက အကြီးဆုံး မဟုတ်ဘူးလားဟင်”

“အဖွဲ့နဲ့ စုံစမ်းမှာပါ။ အစိုးရဘက်က လူတွေက ဆင်းရဲသား တောင်သူလယ်သမားတွေကို နှိပ်စက်ရင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူပါတယ်”

ပြီးတော့ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ စွတ်ဖားဆွဲနေသည့် မြင်းများ၏ မြင်းခွာသံမှအပ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်။ ထိုစဉ် အမြောက်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။ ခရုတော့စက်ရွာ အမြောက်တပ်က ဟိုဘက်သို့ လှမ်းထုခြင်း ဖြစ်သည်။

စွတ်ဖားပေါ်မှ စကားပိုင်း တိတ်ဆိတ်သွားပြီး သူတို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ခိုပါစံ ရောက်တော့ စွတ်ဖားကို တော်လှန်ရေးကော်မတီ ရုံးခန်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး စတော့မင်းက စွတ်ဖားသမားကို ရူဘယ် လေးဆယ်တန်တရွက် ထုတ်ပေးသည်။

အဘိုးကြီးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပြုံးပြီး-

“မလုပ်ပါနဲ့ ရဲဘော်ရယ်၊ အဲဒီလောက် ပေးဖို့ မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ယူပါဗျ၊ ခင်ဗျားမြင်း ပင်ပန်းလှပြီ၊ အစိုးရအပေါ် ခင်ဗျား အမြင်မမှားနဲ့နော်၊ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရဟာ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားရဲ့ အစိုးရပါ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ပုန်ကန်ဖို့ မြှောက်ပေးသူဟာ ကျွန်တော်တို့ ရန်သူပဲ၊ ချမ်းသာတဲ့ လယ်သမားတွေ၊ အရပ်လူကြီးတွေ၊ ရပ်ရွာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေပေါ့၊ သူတို့ကြောင့် ရွာသားတွေ သူပုန်ဖြစ်ကုန်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်ပါတဲ့ လူတွေကို ကျွန်တော်တို့က ကျေးဇူးမမေ့တတ်ပါဘူး”

“ဟိုစကားပုံလိုပေါ့ဗျာ၊ ‘ဇာဘုရင်မင်းမြတ်ဆီသွားဖို့ ဝေးသလို ဘုရားသခင်ကလည်း ဟိုးအဝေး ကောင်းကင် မှာ’ တဲ့၊ ကျွန်တော့်စွတ်ဖားခ ငါးရူဘယ် ကျပါတယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး ရဲဘော်”

မစ်ခေးလ်ကိုရှိစွိုင်းက ဝင်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား အပြောကောင်းလို့ ပိုပေးတာ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ မုတ်ဆိတ်ကို သဘောကျလို့ဗျ၊ ဒီမယ် ငတုံးကြီး၊ ခင်ဗျားကို စွတ်ဖားခ ပေးတာ ဘယ်သူလဲ သိလား၊ တပ်နီဗိုလ်ချုပ်ဗျ”

“ဗျာ ...”

“ဘာ ခုမှ ဗျာလဲ၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲပဲ၊ ငါးရူဘယ်ပဲ ပေးကြည့်ပါလား၊ တနေကုန် မောင်းပို့ရတယ်၊ ငါးရူဘယ်ပဲ ပေးတယ်ဗျာ ဆိုပြီး ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်ပြောမှာ မဟုတ်လား၊ ခုလည်း ပြောလို့မရဘူး၊ ခင်ဗျား မလိုတဲ့ တနေ့မှာ “ငါးရူဘယ် ပေးရမယ့် လှည်းခကို လေးဆယ်ကြီးများတောင် ပေးသွားတယ်ဗျ၊ မင်းဘဏ္ဍာ ကိုယ့်ဟာမှတ် ဆိုတဲ့ လူစားတွေ” လို့ လျှောက်ပြောဦးမှာ”

မော်စကိုမှ ရောက်နေသည့် တပ်နီရဲဘော်တယောက် သူတို့ဆီ
မြင်းတစီးနှင့် ကဆုန်စိုင်းရောက်လာပြီး အော် မေးသည်။

“ဘယ်က စွတ်ဖားလဲဗျ”

စတော့မင်းက ပြန်မေးသည်။

“ဘာကိစ္စလဲကွ”

“ကျွန်တော်တို့ ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ ခရုတော့စကီကို သယ်ဖို့ ရှိလို့ပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီစွတ်ဖားကို မင်းတို့ မရနိုင်ဘူး”

“ရဲဘော်က ဘယ်သူပါလဲ”

ရဲနီတပ်သားချောချောကလေးက စတော့မင်းဆီ ဆက်စီးလာပြီး
မေးသည်။

“တို့က ဇင်မာစကီကပါ။ ဒီစွတ်ဖား မင်း မရနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဒါဆို အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျား သွားနိုင်ပြီ”

(၂)

စတော့မင်း မေးစမ်းကြည့်တော့ ပြောက်ကျားအဖွဲ့ တဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းသည့်
မြို့မှာ ခိုပါစိတ် မဟုတ်ဘဲ ဘူကန် နော့စကီတွင် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။
စည်းရုံးရေး ဆင်းပြီး စစ်သားစုဆောင်းပေးသူမှာ လမ်းတွင် စွတ်ဖားသမား
အဘိုးကြီး ပြောသည့် နိုင်ငံရေးမှူး ဖြစ်နေကြောင်း သိရသည်။

ယီလန့်စ်နှင့် ဘူကန်နော့စကီမှ ကွန်မြူနစ်များ၊ အလုပ်သမားများအပြင်
တပ်နီတွေလည်း ပါသည်။ စုစုပေါင်း လုံစွပ်တပ်သား နှစ်ရာ၊ ဓားသမား
အများအပြားနှင့် ကင်းလှည့် မြင်းတပ်သားများ ပါသည့် ပြောက်ကျားတပ်ကို
လောလောဆယ် ဘူကန်နော့စကီ တွင် မော်စကိုတပ်ရင်းနှင့် တွဲထားသည်။
ယီလန့်စ်နှင့် ဇီမော့ဗ်နာဘက်မှ တက်လာမည့် သူပုန်တွေကို ရှေ့မတိုး
နိုင်အောင် တားခဲ့သည်။ မော်စကိုတပ်မှ ဗိုလ်ချုပ်နှင့် ဆွေးနွေးပြီးနောက်
ခိုပါစိတ်တွင် နေခဲ့ပြီး ဒုတိယတပ်ရင်းသို့ ဝင်ရန် စတော့မင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
နိုင်ငံရေးမှူး နှင့် သူ အကြာကြီး ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။

မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် နိုင်ငံရေးမှူးက သူ့ကို ရှင်းပြသည်။။

“ဒီမယ် ရဲဘော်၊ အခြေအနေတွေက တော်တော် ရှုပ်နေတယ်၊
ကျွန်တော့်အဖွဲ့က ချာတိတ်တွေက မော်စကိုနဲ့ ရာဇင်ဘက်က များတယ်၊

နေ့ခင်းရော့က နည်းနည်းပဲပါတယ်၊ လူတွေကတော့ ဗလကောင်းကောင်း အလုပ်သမား တွေချည်းပဲ၊ ကိုရင် ကျုပ်တို့နဲ့ နေခဲ့ပါ၊ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ သူတို့ကို ကျုပ်တို့ ပညာတွေ အများကြီး သင်ပေးရလိမ့်မယ်၊ ကော့ဆက်တွေအကြောင်း ကိုရင် ပိုသိပါတယ်၊ တချိန် လုံး နားတော့ စွင့်ထားရလိမ့်မယ်”

စတော့မင်းက ပြုံးပြီး-

“အဲဒီလောက်အထိ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ဒါထက် ဘူကန်နော့စကီက နိုင်ငံရေးမှူး က ဘယ်သူတုံးဗျ”

သူ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ဖြေသည်။

“သူက လူကောင်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီက နိုင်ငံရေး အခြေအနေကိုတော့ သူ သိပ်မကျွမ်းကျင်ဘူး၊ သူနယ် က ယောက်ျားတွေကို ရုရှားဘက် အတင်းပို့နေတယ်”

(၃)

နောက်နေ့ မနက်တွင် တပ်တွေကို လက်နက် တပ်ဆင်ပြီး တနာရီအတွင်း ခရုတော့စက်ရွာဆီသို့ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ ဘူကန်နော့စကီ မှ မြင်းစီး ကင်းတပ် အဖွဲ့အား ဒွန်ကို ဖြတ်ပြီး စေလွှတ်လိုက်သည်။ ကျည်ဆန်တွေ ခေါင်းပေါ်မှ တချိုးချိုး ဖြတ်ပျံ့နေသည်။ ဟိုးရှေ့ဘက်တွင် အမြောက်ဆန်တွေ တဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲနေသည်။ ဒွန်မြစ်ထဲမှ ရေခဲတွေ ပျော်စပြု နေပြီ။ အီဗန်၊ စတော့မင်းနှင့် မစ်ခေးလ်တို့ အတူတူ ချီတက်နေရာမှ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

“ဒီအချိန်ကြီး မြစ်ကို ဖြတ်ခိုင်းရတယ်လို့ကွာ” စတော့မင်းက ပြောပြီး လှံစွပ်တပ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်တွေ တယမ်းယမ်းနှင့် ချီတက်နေသော ရဲဘော်တွေကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ခုမှတွေ့ရသော ရဲဘော်တွေကို ကြင်နာစွာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်တွေ ဝင်လာနေသည်။ သေဖော်သေဖက်တွေမို့လားမသိ။ အင်း... မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ သေခြင်းတရားနဲ့ နီးလာလို့တော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။

ရှေ့မှ ပခုံးကျယ်ကျယ်နှင့် ချီတက်နေသော လူငယ်ရဲဘော်တဦးကို ဖခင်စိတ်ဓာတ်မျိုးဖြင့် နောက်မှ ကြည့်နေသည်။ သူ့ကို အမီလိုက်သွားပြီး မေးကြည့်သည်။

“တပ်ထဲဝင်တာ ကြာပြီလား”

သူက အေးစက်စက်မျက်လုံးများဖြင့် ပြန်ကြည့်ပြီး-

“တစ်ထောင့်ကိုးရာဆယ့်ငါးခုနှစ်ကတည်းက”

ဟု တိုတိုတုတ်တုတ် ဖြေသည်။ သို့သော် စတော့မင်းက
စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ဆက်မေးသည်။

“ဘယ်အရပ်ကလဲ”

“ကျွန်တော် မော်စကိုကပါ”

“အလုပ်သမားပေါ့”

“ဟုတ်”

သူ့လက်တွေကို ကြည့်လိုက်တော့ အာသားမာ တက်နေသည်။

“သံမဏိစက်ရုံက ထင်တယ်”

“ကျွန်တော် တွင်ခုံသမားပါ။ နောင်ကြီးကကော”

“ကိုယ်က သော့ပြင်ဆရာပါ။ မောင်ရင့် မျက်လုံးတွေ ဘာလို့
ပြူးနေတာလဲ”

“ဖိနပ်ပေါက်လို့ဗျ”

စတော့မင်းက ပြုံးပြီး မေးလိုက်သည်။

“မင်း ကြောက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘာကို ကြောက်ရမှာလဲ”

“အင်း .. တို့ စစ်တိုက်ဖို့ ထွက်လာကြတာလေ”

“ကျွန်တော်က ကွန်မြူနစ်ပါဗျ”

မစ်ခေးလ်က ဘေးမှ ဝင်ပြောသည်။

“ကွန်မြူနစ်ရော ဘာသားနဲ့ လုပ်ထားလို့လဲ၊ သေမှာ
မကြောက်ဘူးလား”

သူက ခဏစဉ်းစားပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ကြောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ အမိန့်က အမိန့်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့
ဘာအတွက် တိုက်နေတာလဲ၊ နိုင်အောင် တိုက်ရမှာပေါ့၊ မနှစ်က ကျွန်တော်
ယူကရိန်းမှာ၊ ကျွန်တော်တို့ အဘက်ဘက်က အရေးနိမ့်နေတယ်၊ ဒဏ်ရာ
ရနေတဲ့ ရဲဘော်တွေကို ထားခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီမှာ သူတို့ စစ်ရထား အလာကို
တံတားချိုးဖို့ အသေခံ တပ်သား ရွေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကွန်မြူနစ်တွေက

အဲဒီမှာ လူနည်းစု၊ နောက်ဆုံး မဲနှိုက်ဖို့ အားလုံး သဘောတူတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သွားမယ်ဆိုပြီး ဆန္ဒပြုလိုက်တယ်၊ မိုင်းဗုံးရယ်၊ အနေးလောင် စနက်တံ ရယ်၊ ယမ်းမီးခြစ်ရယ် ယူ၊ နောက် ရဲဘော်တွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ညမှောင်မှောင်ထဲကို ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တယ်၊ ကတုတ်ကျင်းထဲက တွားတက်ခဲ့ပြီး မြက်တော ထဲ ဆက်တိုးသွားတယ်၊ မှတ်မိသေးတယ်၊ ငှက် တကောင် ကျွန်တော့် နှာခေါင်းအောက်က ဖြတ်ပျံ သွားတယ်။

အဖြူကောင်တွေရဲ့ တံတားစောင့် ကင်းပုတ်နဲ့ ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်က ကျွန်တော် ဖြတ်ရတယ်၊ နောက်ဆုံး တံတားကို ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး နှစ်နာရီ စောင့်ရတယ်၊ ရထား မလာခင် ကိစ္စပြီးမှ ဖြစ်မှာ၊ မိုင်းဗုံးကို တံတားဘောင်မှာ ကပ်ထားပြီး အဝေးကနေခဲ့ဖို့ စနက်တံကို မီးရှို့ရတယ်၊ အရေးထဲမှာ စိုနေတော့ မီးခြစ်က ခြစ်မရဘူး၊ အချိန်က အရုဏ်တက်တော့မယ်၊ ချွေးတွေပြန်ပြီး ကျွန်တော့် လက်တွေ တုန်လာပြီ၊ သွားပြီလို့ စိတ်ထဲ ထင်လိုက်တယ်၊ လှုပ်လည်း မလှုပ်ရဲဘူး၊ လှုပ်လိုက်တာနဲ့ ကင်းပုန်းက လှမ်းပြီး အတွဲလိုက်ဆွဲမှာ၊ နောက်ဆုံး အာဠေပေးပြီး ဖြစ်တော့မှ ယမ်းမီးခြစ် တောက်လာတော့ စနက်တံကို မီးရှို့လိုက်တယ်။

မိုင်းဗုံး အချိန်မီကွဲတယ်၊ တံတားသံလမ်း ကျိုးသွားပြီ၊ စက်သေနတ်သံတွေ ပွက်လောညံသွားတယ်၊ ကျွန်တော့် နံဘေးနား ကပ်ပြီး မြင်းခွာသံတွေ ဆူညံ သွားတယ်၊ ပြောင်းခင်းတွေထဲ ဖြတ်ပြေးရင်း စခန်းကို အရောက်ပြန်နိုင်ခဲ့တယ်၊ နောက်နေ့မနက်မှာ ကျွန်တော့် စွန့်စားခန်းအကြောင်း ရဲဘော်တွေကို ပြန်ပြောတော့ မီးခြစ် ခြစ်မရတဲ့ အခန်းက အကောင်းဆုံးပေါ့၊ တယောက်က ဝင်ပြောတယ်။

‘မင်း ဓာတ်မီးခြစ်က ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ’ ဒီတော့မှ ကျွန်တော့် အင်္ကျီအိတ်ကို စမ်းကြည့် လိုက်တယ်၊ မီးခြစ်က အိတ်ထဲမှာ၊ သေကွာ ဆိုပြီး ဓာတ်မီးခြစ်ကို ထုတ်ပြီး ခြစ်ကြည့်လိုက်တယ်၊ တချက် ခြစ် တချက်တောက်ဗျား”

နှင်းခဲတွေ ပြန့်ကျဲနေသည့် လမ်းပေါ်တွင် ဆက်လျှောက်နေကြသည်။ အီဗန်အလက်ဆီဗစ် နံဘေးမှ ဖြတ်ပြီး စက်သေနတ်တင် စွတ်ဖားနှစ်စီး ဒုန်းစိုင်း မောင်းသွားသည်။ တစီးပေါ်က သေနတ်သမား တယောက် ပြုတ်ကျသွားတော့ တပ်နီရဲဘော်အားလုံး ပိုင်းရယ်ကြသည်။ စွတ်ဖားသမားကြီး ဆဲဆိုရေရွတ်ပြီး အရှိန်လျှော့ပေးလိုက်တော့မှ ပြုတ်ကျ သွားသည့် စက်သေနတ်သမား ပြန်တွယ်တက်နိုင်တော့သည်။

ဂရီဂို မီလက်ကော့စ်သည် နယ်ကျွန်းသူ ဖြစ်သည်။ ကာဂျင်တဂိုက်တွင် တိုက်ပွဲများ နေ့တိုင်း ဖြစ်နေသည်။ တောင်ကြော လျှိုမြောင် တလျှောက်တွင် အနီတွေက အပြင်းအထန် ထိုးစစ်ဆင်သော်လည်း ရှေ့ဆက်တိုး နိုင်လောက်အောင် သူတို့ အင်အားမရှိပေ။ သူတို့ ခြေလျင်တပ်များကို ကော့ဆက် မြင်းတပ်က အချိန်မရွေး ကစဉ်ကရဲ ဖြစ်အောင် ဝင်တိုက်နိုင်သည်။

ဂရီဂိုက ရန်သူတပ်တွေ အကွဲကွဲအပြားပြား ဖြစ်ကုန်အောင် စီမံချက် ရေးဆွဲသည်။ ကော့ဆက် တပ်တွေက အနီတွေ ကာဂျင်နယ်ထဲ ဝင်လာအောင် ဟန်ပြ ဆုတ်ပေးမည်။ ဘယ်ခြောက်ကာ ညာလှမ်း ပုံစံဖြင့်။

ထိုအချိန်တွင် မြင်းတပ်က နောက်ပိုင်းမှ ဝင်တိုက်ရမည်။ ဆင်ထားသည့် အကွက်အတိုင်း အနီတွေ နောက်တနေ့တွင် ကာဂျင်ကို ဝင်သိမ်းလိုက်ကြသည်။ သူပုန်တပ်အချို့ ထွက်ပြေးသည်။ မြို့ငယ်ကလေးထဲ တွင် တပ်နီတွေ နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည်။ သို့သော် အနီအင်အားမှာ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ အလုံအလောက်မရှိပေ။ မြင်းတပ် အင်အား နည်းသဖြင့် ကော့ဆက်တွေကို မဟန့်တားနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကော့ဆက်မြင်းတပ်က သူတို့ကို အချိန်မရွေး ဒုက္ခပေးနိုင်သည်။

ကော့ဆက်သူပုန်တို့ဘက်မှ သာရည်ရှိနေသည်မှာ နယ်မြေကျွန်းတာလည်း ပါသည်။ ဂရီဂိုက တောင်ကမူ တခုပေါ်မှ ရပ်ပြီး ရန်သူတပ်တွေကို မှန်ပြောင်းနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

ပထမအစီအစဉ်အရ ကာဂျင်ကို စက်သေနတ် တပ်ခွဲနှင့် အတင်းဝင်မွှေဖို့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တပ်နီတွေက အရှေ့ဘက်တံတားမှ ပတ်ပြီး သုံးမိုင် အကွာမှ ချီတက်လာနေသည်။

ဂရီဂိုက မှန်ပြောင်းကို မျက်နှာမှ မခွာဘဲ အမိန့် ပေးလိုက်သည်။

“စက်သေနတ် မသုံးနဲ့၊ မော်တာနဲ့ လှမ်းထု” မော်တာသံတွေ ဆူညံသွားသည်။ တံတားထိပ်တွင် ပေါက်ကွဲသံတွေ နှင့် အတူ မြေကြီးတွေ ဖွားခနဲ ဖွားခနဲ ပွင့်ထွက်နေသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ခြောက်ယောက် အုပ်စုတွင် တယောက်သာ လွတ်သွားကြောင်း နောက်မှ သတင်းရသည်။ ပေါက်ကွဲသံတွေ၊ မီးခိုးလုံး တွေကြားတွင် သူတို့အားလုံး ဆုတ်ပြေးသွားကြသည်။ သည်လောက်မြန်မြန် ပွဲပြီးသွားလိမ့်မည်ဟု ကော့ဆက်သူပုန်တွေ တွက်မတားကြပေ။ သည်တော့မှ သစ်တောထဲတွင်

နေရာယူထားကြသည့် သူပုန်တို့က တပ်နီတွေကို နောက်မှ လိုက်ပြီး တရကြမ်းတိုက်လေ တော့သည်။

ကစဉ်ကလျား ဆုတ်ပြေးကြသော အနီတွေနောက် သို့ ဘယ်တောင်ပံ၊ ညာတောင်ပံ ဖြန့်ပြီး ကော့ဆက် တပ်တွေက အသေအလဲ လိုက်တိုက်ကြသည်။ တပ်နီ တို့သည်လည်း လေကြမ်းတိုက်ရာတွင် ပါသွားသည့် ရွက်ကြွေများ ပမာ အသက်လုပြီး ပြေးကြရတော့သည်။ ဂရီဂိုက သူတပ်တွေနောက်မှ စီးလိုက်သွားရင်း အောင်ပွဲ ခံနေသည့် မြင်ကွင်း ကို မှန်ပြောင်းထဲမှ စောင့်ကြည့်နေသည်။ တံတားထိပ်မှ ရန်သူတို့၏ စက်သေနတ်သံလည်း တိတ်သွားပြီ။

“ဟူးရား”ဟူသည့် ကြွေးကြော်သံများ ဟိန်းထွက် လာပြီး ကော့ဆက် မြင်းတပ်သားများ မိုးမခတော့ ထဲတွင် ပျောက်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက်နှင့်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာတော့ ပွဲပြီးသွားသည်။

ဂရီဂို၏အမိန့်ဖြင့် ကာဂျင်နှင့် အာကီပေါ ရွာသားများက တပ်နီအလောင်း တစ်ရာလေးဆယ့်ခုနစ်လောင်း ကို ရွာပြင်တွင် ကျင်းရှည်ကြီးတူးပြီး မြှုပ်နှံလိုက်သည်။ လက်နက်မြင်းလည်း ခြောက်စီးကို မြင်းများနှင့်အတူ ကော့ဆက်တို့ သိမ်းပိုက်ရမိလိုက်သည်။ သူတို့ဘက်မှ လေးယောက် ကျပြီး ဆယ့်ငါးယောက် ဒဏ်ရာရသည်။

(၂)

ကာဂျင်တိုက်ပွဲအပြီးတွင် အနီတို့က မီရူလင့်စ် ခရိုင်တွင် သူပုန်တို့၏ ဒုတိယတပ်မကို တန်ပြန်ထိုးစစ် ဆင်သည်။ ရွာအများအပြားကို သူတို့ သိမ်းပိုက်နိုင်လိုက်သည်။ ကော့ဆက်တွေ ရိက္ခာပြတ်စပြုလာတော့ ဂရီဂိုတယောက် စိတ်ထွေထွေနှင့် အရက် ဖိသောက်နေသည်။ သူတို့တတွေ ဂျုံကြမ်းကို ပြုတ်စားကြရသည်။ သို့သော် ဂျုံရှိသဖြင့် လက်ဖြစ်ဗောဒ်ဂါကတော့ အလျှံပယ် ပေါနေသည်။ ကော့ဆက်မြင်းတပ်သည် အရက်မူးမူးနှင့် ရန်သူစက်သေနတ်အဖွဲ့ကို အတင်းဝင် အတင်းခုတ်ပြီး အနိုင်ယူခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကော့ဆက်တို့သည် ပျော်ပျော်ပါးပါး သောက်သောက်စားစားဖြင့် အခြေအနေဆိုးကို ကျော်ဖြတ်နေကြသည်။

ဂရီဂိုတယောက် အသောက်များနေသော်လည်း အလွန်အကျွံမမူး။ သို့သော် ရက်ဆက်လာတော့ လေးရက် မြောက်နေ့တွင် သိသာလာသည်။ မျက်ကွင်းတွေ ညိုလာသည်။ မျက်နှာ ပွရောင်းရောင်း ဖြစ်လာသည်။ ပဉ္စမမြောက် နေ့တွင် ဖောသွပ်သွပ်ဖြစ်နေသော ဆရာသမားကို ကြည့်ပြီး

တပည့်ကျော် ပရိခေါ် ဇိုင်ကျော့မက အကြံပေးလာသဖြင့် လီခိုဗီဒေါရွာတွင် အနိပ်စားကလေးရှိကြောင်း၊ သူနှင့်လိုက်ခဲ့ဖို့အကြောင်း ပြောပြီး စည်းရုံးသည်။

“ကျွန်တော်တော့ မစမ်းရဲဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်နှိပ်တယ်၊ ဖရဲသီးမှည့်ကြီးကျနေတာပဲ၊ သူ့ဗောဒ်ဂါလည်း နာမည်ကြီး တဲ့၊ ယောက်ျားက ရှေ့တန်းမှာ ကျသွားတယ် ကြားတယ်”

လီခိုဗီဒေါရောက်တော့ ပရိခေါ်ကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး စခန်းချဖို့ နေရာရှာကြသည်။ ခြံတခြံထဲကို သူဝင်သွားပြီး ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ အထဲဝင်ခဲ့ဖို့ ခေါ်သည်။ ဂရီဂိုနှင့် အရာရှိတသိုက် ဝင်လိုက်သွားကြသည်။ ညအခါ လသာသာ။ ကြယ်ကလေးတွေက မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်။ သူတို့မြင်းခွာသံများနှင့် ဟိုအဝေးမှ ခွေး တကောင်၏ ဟောင်သံမှအပ တရွာလုံး ပဉ္စလက် ဆန်ဆန် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

မြင်းတွေကို ခြံစည်းရိုးတွင် ချည်ခဲ့ပြီး သူတို့ အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်သွားကြသည်။ ဂရီဂိုက ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်တော့ မီးလင်းဖိုကို ကျောပေးပြီး စာထိုးနေသော ခပ်တောင့်တောင့် အမျိုးသမီးငယ်ငယ် တယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ နံဘေးတွင် ကိုးနှစ်သမီးကလေး တယောက် အိပ်ပျော်နေသည်။ ဂရီဂိုက နှင်းကာအင်္ကျီ ကို မချွတ်သေးဘဲ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး မေးလိုက် သည်။

“ဗောဒ်ဂါလေးများ ရှိလား။”

အမျိုးသမီးက စာထိုးမပျက်၊ မော်မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောသည်။

“မင်္ဂလာညနေခင်းပါလို့ အရင်နှုတ်ဆက်သင့် တယ်လို့ ရှင် မထင်ဘူးလား။”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ မင်္ဂလာပါ၊ ဗောဒ်ဂါ ကလေးများ ရနိုင်မလား။”

သည်တော့မှ အမျိုးသမီးက မျက်လုံးရွဲကြီးတွေ နှင့် မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အပြင်ဘက်မှ မြင်းခွာသံ တွေကို သတိပြုမိသွားသည်။

“ရှင်တို့ ဒီမှာ စခန်းချမှာ မဟုတ်လား၊ ဗောဒ်ဂါ တော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့လူတွေက အများကြီး။”

“ဟုတ်တယ်၊ တပ်ရင်း တရင်းလုံးနီးပါးပဲ”

သူတို့ အိမ်ထဲဝင်လာကြသည်။ တယောက်က သစ်သားဇွန်း နှစ်ချောင်းကို တဖျတ်ဖျတ်ရိုက်ရင်း ကနေသည်။ အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် သေနတ်တွေ၊ အပေါ်ရုံ အင်္ကျီတွေ အပုံကြီး ဖြစ်သွားသည်။

ပရိခေါက အမျိုးသမီးကို ကူပြီး စားပွဲပြင်ဆင်နေ သည်။ လက်ပြတ် အလက်ဆီက အခန်းကျဉ်းကလေး တခုထဲ ဆင်းသွားပြီး ဂေါ်ဖီထုပ်ချဉ်ဖတ်တွေ ယူလာသည်။ ပြန်အတက်တွင် အပေါ်ဆုံးလှေကားထစ် ရောက်တော့ ဝမ်းလျား မှောက်လဲရာ ပန်းကန်ကွဲသွားသည်။ သည်တော့ ပန်းကန်ကွဲတွေရော ချဉ်ဖတ်တွေပါ အပေါ်ရုံ အင်္ကျီကြီးထဲ ကျုံးထည့်ပြီး ယူလာသည်။

သန်းခေါင်လောက်ရောက်တော့ ဗောဒိဂါ နှစ်ပုံး ကုန်သွားပြီ။ နောက်ထပ်ရောက်လာသမျှ ဂေါ်ဖီထုပ် ချဉ်ဖတ် တွေလည်း တက်တက်ပြောင်ပြီ။ အားလုံး အောင်မြင်နေကြပြီ။ သည်တော့ သူတို့ သိုးတကောင် သတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် ကြသည်။

ခြံထဲဆင်းပြီး ပရိခေါက အမှောင်ထဲတွင် သိုး တကောင် လိုက်စမ်းပြီး ဖမ်းသည်။ ယာမာကော့ဗ်က ဓားထုတ်ပြီး သိုးခေါင်းကို တချက်တည်း ပိုင်းချလိုက် သည်။ သူတို့ ချက်ဖို့ အမျိုးသမီးက အိုးတွေ ခွက်တွေ ထုတ်ပေးသည်။ မီးဖို ပေးသည်။ အပြင်ဘက်မှ သစ်သား ဇွန်းနှစ်ချောင်း ရိုက်ပြီး ညာသံဖြင့် သီချင်းအော်ဆိုရင်း ရယတ်ချီကော့တယောက် ဆက်ကနေသည်။

“သွေးနံ့ရတယ်ဟေ့”

ယာမာကော့ဗ်က ရုတ်တရက် လှမ်းပြောလိုက်ပြီး သူ့ဓားမှ သွေးတွေကို သုတ်နေသည်။ သူ့ကို ဂရီဂို သဘောကျသည်။ သူက သတ္တိကောင်းလွန်းသဖြင့် အထက်လူကြီးတွေ သဘောကျကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ကော့ဆက်သွေး အပြည့်ပါသူ ဖြစ်၏။

သူက ပြောပြီး ဓားကိုထုတ်၍ အသွားကို စမ်းနေသည်။ ဂရီဂိုက ကြေးမတ်ခွက်နှင့် စားပွဲကို ခေါက်ပြီး သူ့ကို ဟန့်လိုက်သည်။

“ဟေ့...ယာမာကော့ဗ်၊ အသာနေစမ်း”

ယာမာကော့ဗ်က ခေါင်းညိတ်နာခံပြီး ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်ကာ ဗောဒိဂါကို နွားငတ် ရေကျ သောက်နေသည်။

လက်ပြတ် အလက်ဆီက ဂရီဂို နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး-

“ရဲဘော်တွေ အတုံးအရုံးကျဆုံးပေမယ့် ငါတို့ ဂရီဂိုအတွက် ရင်ထဲ အသည်းထဲက ဂုဏ်ယူတယ်ဟေ့၊ ကျိန်ပြောရဲတယ်၊ မင်းဟာ ငါတို့ရဲ့ တဦးတည်းသော ခေါင်းဆောင်ပဲ၊ ကဲ...အဲဒီအတွက် တခွက်ချလိုက်ကြ ရအောင်”

လင်းအားကြီးအချိန် ရောက်တော့မှ ဂရီဂို မူးစ ပြုလာသည်။ သူတို့တွေက စကားကောင်းတုန်း။ သို့သော် သူ့အသိဉာဏ်က ကြည်လင်နေဆဲ။

“ရွှေပန်းပွားတွေ ပြန်ခေတ်စားလာပြန်ပြီ။ သူတို့က အစိုးရကို လွှမ်းမိုးနိုင်နေပြီလေ”

ယာမာကော့စ်က ဂရီဂိုကို လှမ်းဖက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ဂရီဂိုက သူ့လက်ကို ဖယ်ပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာကွ၊ ဘာရွှေပန်းပွားလဲ”

“ဗီယက်ရှင်စကာမှာလေ၊ ကိုရင် မကြားသေးဘူးလား၊ ကော့ကေးရှပ် မင်းသားတပါးက အဲဒီမှာ လွှမ်းမိုးထား တယ်တဲ့၊ သူ့ရာထူးက ဗိုလ်မှူးကြီးတဲ့၊ သူ့ကို ငါသတ်မယ်၊ တကယ်ပြောတာ ဂရီဂို၊ ကိုရင်က တို့အားလုံးရဲ့ ခေါင်းဆောင်၊ ကိုရင်ရှေ့က တို့အားလုံး အသေခံမယ်၊ ကော့ဆက်သွေးတွေ ဆူနေပြီ၊ ဗီယက်ရှင်စကာကို တို့ ချီတက်ကြရအောင်ပါ၊ ကူဒီနော့စ်ကို ရှင်းပစ်မယ်၊ အဲဒီဗိုလ်မှူးကြီးကိုလည်း သတ်မယ်၊ အနီတွေကိုရော အဖြူတွေကိုပါ တပြိုင်တည်းတိုက်မယ်”

ဂရီဂိုက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကို တို့ရှင်းမယ် ယာမာကော့စ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဘယ်တော့မှ ရှေ့တန်းမှာ မနေဘူး၊ အမြဲတမ်း နောက်တန်းမှာနေတာ၊ ဆိုဗီယက် အစိုးရကို ငါတို့ ဦးညွှတ်ရမယ်၊ တို့က လမ်းမှားနေ တာလေ”

ဂရီဂို ချက်ချင်း သတိပြန်ဝင်လာပြီး သရော်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ နောက်တာပါကွာ၊ ကဲ...ချ ယာမာကော့စ်”

“ဒါ နောက်စရာလား ဂရီဂို၊ ဒါ သိပ်လေးနက်တဲ့ ကိစ္စနော်၊ တို့က အစိုးရကို ဖြုတ်ချဖို့ လုပ်နေတာ မဟုတ် ဘူးလား၊ သူတို့တွေကို မောင်းထုတ်ပြီး မောင်ရင် ကို တင်မလို့ လုပ်နေတာလေ၊ ကူဒီနော့စ်ကို ပြောမယ်၊ အိပ်ရာလိပ် လိပ်ပြီး ပြန်ကြတော့လို့၊ အေးအေးဆေးဆေး သွားရင်သွား၊ မသွားရင် မောင်းထုတ်မယ်လို့”

ဗီယက်ဗီဒိမ် က မျက်နှာထားကြီးနှင့် ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ.....တော်ကြပါတော့ကွာ၊ ဒီအကြောင်း ဒီမှာရပ်”

ဂရီဂိုက ဒေါသတကြီး ဖြတ်လိုက်သည်။ ယာမာကော့စ်က ပခုံးတွန့်ပြီး ဆက်မသောက်တော့ဘဲ စားပွဲမှ ထသွားသည်။ တယောက်က သီချင်းထဆိုသည်။ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးက ဂရီဂိုကို တွဲပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

“ရှင်တို့ သူ့ကိုတိုက်တာ များသွားပြီ၊ အားလုံး တော်ကြတော့၊ ငမူးတွေ၊ ကြည့်စမ်း သူ ဘယ်လောက် မူးနေပြီလဲ”

အရက်ခွက်နှင့် နောက်က လိုက်လာသည့် ယာမာကော့စ် အမျိုးသမီးက ဂရီဂိုကို တွဲရင်း လက်ထဲတွင် ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

ယာမာကော့စ်က လက်ထဲမှ ဖိတ်ကျနေသော အရက်ခွက်ကို ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးနှင့် ထိန်းရင်း-

“သူနဲ့ ဖက်အိပ်လိုက်၊ ခင်ဗျား သူ့ဆီက ဘာမှ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မအဖေ မဟုတ်ဘူး။”

အမျိုးသမီးက ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ နှုတ်လှံထိုးသည်။ ပြောပြောဆိုဆို ဂရီဂိုကို အခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီး အိပ်ရာပေါ် လှဲသိပ်သည်။ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာကို အကြင်နာမျက်လုံးများဖြင့် ငုံ့ကြည့်နေပြီး သူ့ဆံပင်တွေကို သပ်ပေးနေရင်း သူ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။ သည်တော့မှ သမီးကလေး အနားတွင် သွားလှဲချပြီး အိပ်သည်။ သို့သော် မြင်းဟိသံ ထက်ကျယ်သော ဟောက်သံများ၊ ကယောင်ကတမ်းဖြင့် သီချင်းအော်ဆိုသံများ တအိမ်လုံး ဆူညံနေသဖြင့် ခမျာ ကောင်းကောင်းမအိပ်ရရှာ။

(၃)

နောက်တနေ့ မနက်တွင် ဂရီဂို နီးလာတော့ ညက ယာမာကော့စ်နှင့် မီယက်တို့ ပြောစကားများကို ပြန်သတိရ လာသည်။ သို့သော် အမူးက မပြေသေးပေ။ တခါတုန်းက အစိုးရကို ဖြုတ်ချဖို့ အကြောင်းတွေ သူတို့ မူးမူးနှင့် ပြောခဲ့ကြ ဖူးသည်ကို သူတို့ ပြန်ပြီး ရေနူးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ လက်ဝဲယမ်း ကော့ဆက် တို့သည် အဖြူတွေနှင့်ပေါင်းဖို့ ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း ဆန္ဒထုတ်ဖော်နေသော ကူဒီနော့စ်ကို ဆန့်ကျင်၍ ကွန်မြူနစ်တို့၏ အကူအညီ မယူဘဲ ဒွန်ပြည်နယ်ထဲမှ ခွဲထွက်ပြီး သီးခြားပြည်နယ်အစိုးရ ဖွဲ့ဖို့ လျှို့ဝှက်စွာ စိတ်ကူးယဉ်နေကြသည်။

မိမိတို့ သူပုန်ဘက်မှ မည်သည့် တန်ပြန်ဆိုးကျိုးတွေ ခံရမည်ကို သူတို့ မသိပေ။ လောလောဆယ်တွင် တပ်နီတွေက လုံးဝသဘောတူမည်မဟုတ်။ အချိန်မရွေး ခေါင်းရှောင်သွားနိုင်သည်။

တော်တော် ကလေးကလားနိုင်သည့် အတွေးအခေါ်ဟု ဂရီဂိုက ယူဆထားသည်။ အိပ်ရာမှ ထပြီး ယာမာကော့စ် နှင့် မီယက်ဗီဒိမ်ကို အခန်းထဲ ခေါ်လိုက်ပြီး တံခါးပိတ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ကဲ...ကိုယ့်လူတို့၊ တို့ ညကပြောတဲ့ကိစ္စ ခေါင်းထဲက

ထုတ်ပစ်လိုက်ကြ၊ လုံးဝ ဆက်ပြီး မငြင်းကြ နဲ့တော့၊ ပိုဆိုးကုန်လိမ့်မယ်၊ ဘယ်သူ ခေါင်းဆောင်မယ်ဆိုတာ ပြဿနာ မရှိဘူး၊ ကူဒီနော့ဗ်နဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး၊ အခြေအနေက ငါတို့အားလုံး သတ်ကွင်းထဲ ရောက်နေတယ်၊ ဒီနေ့မဟုတ် မနက်ဖြန် ငါတို့ကို လာဝိုင်းနိုင်တယ်၊ ငါတို့တွေ ဗီယက်ရှင် စကားကို မသွားရဘူး၊ မီရှလင့်စ်ကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ခရပ်စ်နီကက်စ်ကိုဖြစ်ဖြစ် ချီတက်ရမယ်၊ မင်းတို့ သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစား၊ တပ်တွင်းပုန်ကန်မှု ဖြစ်လာရင် တို့ သွားပြီ၊ အနီကို ဖြစ်ဖြစ်၊ အဖြူကိုဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ အပြတ်ချရမယ်၊ တခြားနည်းလမ်း မရှိဘူး၊ မဟုတ်ရင် တို့ အမှုန့်ကြိတ် ခံရလိမ့်မယ်”

“တို့ပြောတဲ့ကိစ္စ မင်း သူများတွေကို ပြန်မပြောသေးဘူး မဟုတ်လား ဂရီဂို”

“မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ဘက်က ကတိပေးရမယ်၊ ကော့ဆက်တွေ အချင်းချင်း သွေးမကွဲအောင် ထိန်းရမယ်၊ ကူဒီနော့ဗ်ရဲ့ အင်အားက မပြောပလောက်ပါဘူး၊ ငါတို့ တဝက်တောင် မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက အခွင့်သာရင် ငါတို့ကို အဖြူတွေလက်ထဲ ထိုးအပ်မှာ၊ ဒါဆိုရင် တို့တွေ ထွက်ပေါက်ပိတ်ပြီ၊ ငါတို့သွေးကြောတွေ ဖြတ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

မျက်နှာထား တင်းနေသည့် မီယက်ဗီဒိမ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“အင်း...ဟုတ်တယ်”

(၄)

နောက်နှစ်ရက်လုံးလုံး ဂရီဂိုတယောက် ကာဂျင် တဝိုက်မှ ရွာတကာတွင် လည်သောက်နေသည်။ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် အမူးသမားတယောက်လို လေနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့တကိုယ်လုံးသာမက မြင်းကုန်းနှီးပါ အရက်နဲ့ထွက်နေပြီ။ ကြုံရာမိန်းကလေးနှင့် အတူအိပ် သည်။ အမူးပြေချိန်တွင်တော့-

“ငါ့ဘဝမှာ ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ မျိုးစုံ ကျင်လည်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ပျိုပျိုအိုအို မိန်းကလေးပေါင်း များစွာ နဲ့လည်း ချစ်ပွဲဝင်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ဖအေတယောက်ရဲ့ ဘဝကိုလည်း ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ လူတွေလည်း အများကြီး သတ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကိုယ်တိုင်လည်း သေကောင်ပေါင်းလဲ ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီး ကောင်းကင်ပြာကို မော်ကြည့်လို့လည်း ပျော်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ဘဝမှာ ဘာကျန်သေးလဲ၊ ဘာမှ မကျန် တော့ဘူး၊ သေပျော်ပြီလေ၊ ဘာကြောက်စရာ ရှိတော့ လို့လဲ၊ စစ်ပွဲတွေကို

ကစားစရာလို သဘောထားခဲ့တယ်။ ငါ လူချမ်းသာတယောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ ဆုံးရှုံးစရာ ဘာမှ မရှိဘူး”

အမျိုးသမီးတယောက်၏ နံဘေးတွင် လဲလျောင်းရင်း တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်တွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အာရုံရိပ်တွင် သူငယ်ချင်းများ၏ မျက်နှာတွေ၊ စကား ပြောသံတွေ၊ ရယ်မောသံတွေ တရိပ်ရိပ် ပေါ်လာပြီး နောက်ဆုံးတွင် ချစ်စရာ ကော့ဆက်လွင်ပြင်ကြီး မြင်ကွင်းထဲ ရောက်လာသည်။ နွေရာသီ လှည်းလမ်းကြောင်းတွေ၊ အဖေ့နံဘေးတွင် နွားလှည်းပေါ် ထိုင်ကာ သစ်တောထဲ ဖြတ်မောင်းသည့် မြင်ကွင်းတွေ၊ ထွန်ရေး ညက်ညက် စိုက်ကွင်း ထဲတွင် ရွှေရောင်ဝင်းနေသည့် ဂျုံခင်းတွေနှင့် လမ်းပေါ်မှ ကျိုးအုပ်တွေကိုပါ တဖျတ်ဖျတ် မြင်ယောင်နေသည်။ အတိတ်၏ အရိပ်များ အာရုံတွင် ထင်ဟပ်လာပြီ ဆိုသည်နှင့် ချစ်သော အက်စီနီယာ ပါလာမြဲပင်။

“ချစ်တဲ့ အက်စီနီယာ၊ မမေ့တဲ့နိုင် အက်စီနီယာ” စိတ်မှတ်မဲ့စွာဖြင့် အိပ်ပျော်နေသော အမျိုးသမီး နံဘေးမှ တဖက်သို့ ရွှေ့လိုက်သည်။ သက်ပြင်းချပြီး အရုဏ်အလာကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ရက်စံဘယ်ရီ အရောင်နှင့် ရွှေရောင် ဝင်းသည့် လင်းအရုဏ်ဦးကို ရောက်သည်နှင့် အိပ်ရာမှ သွက်သွက်ထကာ သူ့မြင်း ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်လေတော့သည်။

ကော့ဆက်လွင်ပြင်သည် မကြာခဏ တောမီးလောင်သည့်နယ်မြေ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့က ငြိမ်းသတ် နိုင်မြဲ ဖြစ်သည်။ ကော့ဆက်တို့သည် သေမင်းနှင့် ကစားနေသူများ၊ ဘဝကို ခေါင်းပန်းလှန်သလို ကစားနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ခေါင်း၊ သို့မဟုတ် ပန်း။ အနိုင်နှင့် အရှုံး၊ သည်နှစ်မျိုးသာရှိသည်။ လူငယ်လူရွယ်တွေက သူတို့၏ ငယ်ဘဝတွင် လွတ်လွတ် လပ်လပ် ချစ်ကြသည်။ လူကြီးတွေက ဗောဒ်ဂါ အဝ သောက်သည်။ ဖဲရိုက်သည်။ သူတို့လောင်းကြေးမှာ ငွေနှင့် ကျည်ဆန် ဖြစ်သည်။ (ကျည်ဆန်က ငွေထက် တန်ဖိုး ရှိသည်) သူတို့အိမ်ကို ပြန်ခွင့်ရချိန်မှာ ခဏတဖြုတ်မျှသာ။ သေနတ်ကို ချကာ မိသားစုနှင့် ခဏတဖြုတ်နေပြီး ပုဆိန်ကောက်ကိုင်ကြရသည်။ ခြံစည်းရိုး ပြင်ရသည်။ နွေဦးပေါက်တွင် စိုက်ပျိုးဖို့ ပြင်ရဆင်ရသည်။

အိမ်တွင် ဖင်နွေးအောင် မထိုင်ရခင် သေနတ်ကိုင်ကာ စစ်မြေပြင်သို့ ပြန်ဝင်ရသည်။ ညတိုက်ပွဲတွေ ဆင်ရသည်။ ရန်သူကို မိလျှင် ဓားဖြင့် သုတ်သင်သည်။ ၁၉၁၉ ခုနှစ်သည် ထူးထူးခြားခြား ကြည်လင် တောက်ပသည့်နှစ် ဖြစ်သည်။ ဧပြီလ နွေရက်များတွင် အပြာရောင် ကောင်းကင်သည် ပို၍ ပို၍ ပြာနေပြီး ငန်းဖြူတွေ အုပ်လိုက် ပျံသန်းနေသည့် အခါ လောကသည် နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာအတိ ဖြစ်နေလေသည်။ ကြေးနီရောင်နှုတ်သီးများနှင့် ကြိုးကြာငှက်များက သည်ရာသီတွင် မြောက်ပိုင်းသို့ အုပ်စုဖွဲ့ ပျံသန်းကြသည်။ ရေနံကြီးများတွင် ငန်းတွေ ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေ ပုံမှာ ပုလဲလုံးတွေ ဖြန့်ကြဲထားသည့်ပမာ။

မြစ်ရိုးကမ်းနဖူးတလျောက်မှ မြက်ခင်းများပေါ်တွင် ကျေးငှက်သာရကာ တို့ ပျော်ရွှင်စွာ တေးသီနေကြသည်။ မိုးမခပင်များကို လေတိုးသံ၊ ရေဘဲတအုပ် ဝမ်းသာ အားရ အော်မြည်သံတို့ဖြင့် ယဂုံမြိုင်တောသည် သာမောဖွယ်အတိ ရှိနေလေသည်။ ပေါ်ပလာပန်းနံ့များ၊ ကြောင်ခြီးသစ်ခွပန်းနံ့များကလည်း ကြိုင်သင်းလျက်။ အပြောကျယ်လှသည့် ကော့ဆက် လွင်ပြင်သည် မြက်ခင်း စိမ်းများဖြင့် လှချင်တိုင်း လှနေတော့သည်။

ကော့ဆက်တို့၏ ပုန်ကန်မှုသည် ပြည်နယ်တခုလုံး အုံကြွမှု ဖြစ်သဖြင့် သူပုန်တပ်သားတို့သည် ဇာတိရပ်ရွာ တဝိုက်တွင်သာ တိုက်ပွဲဝင်နေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ တတောထွက် တတောဝင်၊ တလျှိုဝင် တတောင်တက် နှင့် ပင်ပန်းလွန်းပြီး ကင်းတာဝန်တွေ ဆက်တိုက် ထမ်းဆောင်ပြီးသည့်အခါ တရွာတည်း၊ တနယ်တည်း သားများ ဖြစ်သည့် တပ်မှူး၊ တပ်ဗိုလ်များထံ

ခွင့်ပန်၍ အဖေအို အမေအိုများဆီ၊ သားသမီး ဇနီးကြင်ရာတို့ဆီ ပြန်ကြရသည်။ ရွပ်ရွပ် ချဲ့ချဲ့ တိုက်ခိုက်သည့် စစ်သည်တော် များဖြစ်၍ အထက်လူကြီးများက ခွင့်ရက်တိုများ ကြည်ကြည်သာသာ ပေးလေ့ရှိသည်။ မှောင်ပြီ ဆိုသည် နှင့် မိုင်နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်အကွာရှိ ရွာကို ကဆုန်စိုင်း ပြန်ပြီး မိန်းမနှင့် အိပ်သူ၊ ရည်းစားနှင့် တွေ့သူများ ရှိကြသည်။ ကြက်ဦးတွန်သည်နှင့် မြင်းပေါ်ခုန်တက်ကာ တပ်ကို အရောက်ပြန်သည့် ခပ်ပေပေ ရဲဘော်များ ဖြစ်သည်။

သူတို့ထဲမှ အများစုမှာ စစ်တိုက်ခြင်းတွင် ပျော်ပိုက်သူများ မဟုတ်ပေ။ ‘မိန်းမနဲ့လည်း ခွဲနေရသေးတဲ့အပြင် မရှုမလှနဲ့ ကျည်သင့်ရမယ့်ဘဝမျိုး.. ဘယ်သူ နေချင် မှာလဲဗျာ’ ဟု ပြောသူက ခပ်များများ။ စိုက်ပျိုးချိန် ရောက်လျှင် ရွာပြန်ချင်သူတွေ များလာတတ်သဖြင့် တပ်ဗိုလ်၊ တပ်မှူးတွေ ဦးနှောက်စားကြရသည်။ သည်လိုအချိန်တွင် ကူဒီနော့ဗ် ရောက်လာပြီး တပ်ရင်း တပ်ဖွဲ့ အားလုံးကို လှည့်လည်ကာ မိန့်ခွန်းခေါ်သည်။

“မုန်တိုင်းကျလို့ ငါတို့စိုက်ခင်းတွေ ပါသွားပါစေ၊ ပြန်မစိုက်နိုင်လို့ မြေကြီးပြောင်တလင်းခါချင် ခါပါစေ၊ ခွင့်မရဘဲ အိမ်ပြန်လစ်တဲ့ကောင်တွေ မိရင် မသက်သာဘူး မှတ်၊ အားလုံး ပစ်သတ်မယ်၊ ခေါင်းဖြတ်မယ်၊ ဒါပဲ”

(၂)

ကလီမိုစကီ အောက်ကျင်းပိုင်းတိုက်ပွဲတွင် ဂရီဂို ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့တိုက်သည်။ ဧပြီလ နေ့ခင်းကြောင်တောင် ကြီးတွင် ရွာဦးထိပ်မှ သေနတ်သံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ အနီတချို့ ရွာဆီသို့ ချီတက်လာနေပြီ။ ရွာထဲတွင် နေရာယူထားသော ကော့ဆက်သူပုန်တွေ ကို အပြင်းအထန် မောင်းထုတ်တော့သည်။

သူတို့ အသာစီးရနေသည့် အခြေအနေကို ဂရီဂို က တောင်ကုန်းတခုပေါ်မှ စောင့်ကြည့်နေသည်။ လက်အိတ်ကို ချွတ်ပြီး သူ့မြင်း ယူခဲ့ဖို့ ပရီခေါ်ကို ဝှေ့ယမ်း အချက်ပြလိုက်သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း မြင်းပေါ် ခုန်တက်ပြီး သူ့ မြင်းတပ် စခန်းချထားသည့် လျှို့ဝှက်ရပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားသည်။ အနားရောက်သည်နှင့် ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ “အားလုံး မြင်းပေါ်တက်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ မြင်းတပ်ခွဲမှူး ရောက်လာပြီး အသင့်အနေအထားဖြင့် မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ချရတော့မှာလား တပ်မှူး”

ဂရီဂို မျက်လုံးတွေ တဖျပ်ဖျပ်တောက်နေသည်။

“ဒီအချိန် အကောင်းဆုံးပေါ့ကွ၊ မင်း တပ်ကို ငါ ဦးဆောင်မယ်”

သူတို့ အရှေ့ ကိုက်ငါးဆယ်အကွာမှ ဂရီဂို ကဆုန်စိုင်းထွက်သွားသည်။
တောင်ထိပ်တနေရာမှာ မြင်းကို ဇက်သတ်ပြီး အခြေအနေ ကြည့်လိုက်သည်။
တပ်နီတွေ သူတို့ကို ဘွားခနဲမြင်လိုက်တော့ နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်
ကြသည်။

ဂရီဂို နောက်ဘက်လှည့်ပြီး အမိန့် ပေးလိုက်သည်။

“ရဲဘော်တို့ ... ဓားထုတ်၊ ပြီးတော့ အားလုံး ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ”

ပြောပြီး “ဟူးရား...” ဟု ကြွေးကြော်ကာ မြင်းကို ဇက်လွှတ်ပြီး ရှေ့သို့
တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားသည်။ ဓားကို ခေါင်းပေါ်တွင် မြှောက်လျက်။
ဓားသွားကို လေတိုးသည့် အသံက တရွှီရွှီ မြည်နေသည်။ မြင်း တင်ပါးကို
ဓားပြားဖြင့် ရိုက်ကာ အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။ စစ်မြင်းကြီး၏
ရွှေရောင်လည်ဆံမွေးတွေ နေရောင်တွင် တလက်လက်တောက်ပလျက်။
ရန်သူဘက်မှ လှမ်းပစ်သည့် သေနတ်သံတချက် ကြားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့
နောက်တချက်။ လေထဲတွင် ကျည်ဆန် ဖြတ်သွားသံ အတိုင်းသား
ကြားနေရ၏။ မြင်းခွာသံတို့သည် မြေကြီး သိမ်သိမ်တုန်ကာ မိုးချုန်းသည့်နှယ်။
သေနတ်သံတွေ ကလည်း နှစ်ကူးတွင် မြောက်အိုးဖောက်သည့်အလား။ ဂရီဂို
တချက် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်း တပ်သားတွေ နောက်ပြန်
လှည့်ပြေးသည်ကို တွေ့တော့ သူ ဒေါသပူန်ထသွားသည်။
မြင်းတပ်ခွဲဗိုလ်လုပ်သူနှင့် သူ့အနောက်က မြင်းနှစ်စီးသာ ပြေးလိုက်လာသည်။
သူ့နောက်တွင် ပါလာသည့် နှစ်ယောက်အနက် တယောက်က ပရိုခေါ်။ တခြား
တပ်သားတွေ ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်သွင်းကာ မြင်းကို ကျာပွတ်နဲ့ တဖြန်းဖြန်း
ရိုက်ပြီး ကစဉ့်ကလျား ပြန်ပြေးကြလေပြီ။

ဂရီဂိုက မြင်းဇက် ခဏသတ်ပြီး တယောက်မျှ အကျအဆုံး မရှိသေးဘဲ
ပြန်လှည့်ပြေးသည့် သူ့လူတွေကို တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်နေသည်။
ထိုတဒင်္ဂတွင်ပင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ပြန်မလှည့်ဘဲ ရှေ့ဆက်တိုးဖို့
ဖြစ်၏။ စက်သေနတ် ကျည်ဆန်တွေ နားရွက်နားမှ တရွှီးရွှီး
ဖြတ်ပြေးနေသည့်ကြားမှ လေ၏ အဟုန်ဖြင့် သူ ဆက်စီးသွားသည်။ ရန်သူက
ကျည်ထိုးလိုက် ပစ်လိုက်နှင့်။ သူတို့ အကာအကွယ်ယူ ပစ်နေသည့်
ခြံစည်းရိုးတခုအနား ရောက်တော့ သေနတ် ပြောင်းဝတခုနှင့် နီးသထက်
နီးလာချိန်တွင် လျှပ်စီးလက်သလို သူ ခုန်ဝင်သွားသည်။ ကြောက်စိတ်ဖြင့်
တစက္ကန့် တွေဝေလိုက်လျှင် သူ့တကိုယ်လုံး ဆန်ခါပေါက် ဖြစ်သွားတော့မည်။
ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ သေနတ်သမား၏ ရင်ဝသို့ ဓားဖြင့် စိုက်ချလိုက်သည်။

နောက်တယောက်၏ ကျည်ဆန်က ဂရီဂို၏ ဘယ်ဘက် ပခုံးကို ရှပ်မှန်သည်။ သို့သော် သူ နောက်တချက် ခလုတ်မဆွဲနိုင်မီ ပရိုခေါ်၏ ဓားချက်ဖြင့် သေနတ်သမား စက်ပြတ်သွားသည်။ မြင်းတွေ ဘယ်ယိမ်း ညာနဲ့ဖြင့် သူတို့ တရကြမ်းဝင်ခုတ်သည်။ နောက်ကျည် တချက် မထိုးမီ အတင်းဝင်၊ အတင်းခုတ်နေသော ကော့ဆက် တို့၏ ဓားချက်ကြောင့် သေနတ်သမားတွေ အတုံးအရုံး ကျဆုံးကုန်တော့သည်။

ဂရီဂို၏ လက်ချက်ဖြင့် တပ်နီ လေးယောက် ကျသွားသည်။ ပရိုခေါ် အော်၍ သတိပေးနေသည်ကို မကြားဘဲ ထွက်ပြေးသွားသည့် ရန်သူနောက်သို့ ဂရီဂို ကဆုန်စိုင်းလိုက်သွားသည်။ သူ့နောက်က ပရိုခေါ်နှင့် မြင်းတပ်မှူး အပြေး လိုက်လာပြီး ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ကာ သူ့ကို မြင်းပေါ်မှ အတင်းဆွဲချသည်။

“ဂရီဂို....ဆက်လိုက်ရင် ခင်ဗျား သေမှာပေါ့”

သူက အတင်းရုန်းပြီး တအားအော်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ...ငါ့ကိုလွှတ်၊ သူတို့အားလုံးကို ငါသတ်မယ်”

“ဂရီဂို...သတိထားပါဗျာ”

ပရိုခေါ်နှင့် မြင်းတပ်ဗိုလ်က တောင်းပန်သည်။ သူက ဆက်ရုန်းသည်။

“ငါ့ကို လွှတ်ကြကွ၊ ငါလိုက်မယ်”

သို့သော် သူ့အသံ ပျော့လာသည်။ သူ့မြင်းပေါ်ကို ပွေ့တင်ကြသည်။ ဂရီဂို အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ပြန်ပါ လာ၏။

“ငါ ဘယ်နှယောက် ရှင်းလိုက်လဲ၊ မကျေနပ်ဘူးကွာ၊ မင်းတို့ ငါ့ကို သတ်လိုက်ကြ”

သူ ပျော့ခွေသွားတော့မှ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ကြရသည်။

(၃)

နောက်တနေ့တွင် တာဝန်တွေကို လက်ထောက်တပ်မှူးများအား လွှဲပေးခဲ့ပြီး တပည့်ကျော် ပရိုခေါ် နှင့်အတူ ဗီယက်ရှင်စကာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကာဂျင်မှ ထွက်လာတော့ တောင်ကြားရေကန်ထဲတွင် ဧရာမ ငန်းရိုင်းအုပ်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ပရိုခေါ်က ရယ်ပြီး-

“အစ်ကို ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ တကောင်လောက် ပစ်ပြီး ဗောဒ်ဂါနဲ့

မြည်းလိုက်ရရင်ဗျာ”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့လက်ဖြောင့်သေးရဲ့လား၊ စမ်းရတာပေါ့ကွာ”

ဂရီဂိုက ရိုင်ဖယ်ကို လွယ်ကာ မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး ရေကန်ဆီ ဆင်းလျှောက်သွားသည်။ မလှမ်းမကမ်း မြက်တောထဲ ရောက်တော့ အားလျားမှောက်ကာ မိကျောင်းတွား တွားသွားသည်။ ရေစပ်နားရောက်တော့ ငန်းအုပ်ထဲမှ ငန်းထီးတကောင်ကို ချိန်ပြီး ခလုတ်ဆွဲလိုက်သည်။ ဝေါခနဲ ထပျံသွားသည့် ငန်းတို့၏ တောင်ပံခတ်သံ ဟိန်းထွက် လာသည်။ သူ ချိန်ပစ်လိုက်သည့် ငန်းထီးကြီးလည်း ထပျံသည့်အုပ်ထဲ ပါသွားသည်။

ပျံသွားသည့် ငန်းအုပ်ကြီးထဲသို့ နှစ်ချက်ပစ်ထည့် လိုက်သေးသည်။ တကောင်မျှမကျ။ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပရိုခေါ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဤတွင် ပရိုခေါ်က သူ့ကို လှမ်းအော်ပြောသည်။

“အစ်ကို...အစ်ကို...ဟိုမှာ ကြည့်”

ပရိုခေါ်က မြင်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး တနေရာကို သူ့ကြိမ်လုံးနှင့် ညွှန်ပြရင်း အော်နေသည်။ လှည့်ကြည့် လိုက်တော့ ဂရီဂို ပျော်သွားသည်။ ထပျံ သွားသည့် ငန်းအုပ်ထဲမှ ငန်းတကောင် ကျောက်တုံး တတုံးလို ပြုတ်ကျ လာသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပရိုခေါ်က ဂရီဂိုမြင်းကို သူ့လက် ပြန်အပ်ပြီး နှစ်ယောက်သား ရေကန်စပ်သို့ အသော့နှင့် သွားကြသည်။ ပရိုခေါ်က တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်နေသေးသော ငန်းကြီးကို ကောက်ပြီး ဂရီဂိုကုန်းနှီးတွင် တွဲလောင်းချည် ပေးလိုက်သည်။

ဗီယက်ရှင်စကားကို ရောက်တော့ ဂရီဂိုက အသိအဘိုးကြီးတယောက်အိမ်တွင် ဝင်ပြီး ငန်းကို ချက်ခိုင်းကာ ပရိုခေါ်ကို ဗောဒ်ဂါ ဝယ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဌာနချုပ် ရုံးကို သတင်းသွားပို့ဖို့ကိစ္စ ဘေးချိတ်ထားလိုက်ပြီး ဗောဒ်ဂါနှင့် အောင်သေအောင်သားစားသည်။ အရက် ဝိုင်းတွင် အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးဆီမှ သတင်းစုံကြားရသည်။

“ဒီက အရာရှိတွေကတော့ သတင်းမွေးတယ် ဂရီဂိုရေ”

“ဘယ်အရာရှိတွေကို ပြောတာလဲဗျ”

“ဗိုလ်ချုပ်ကူဒီနော့ဗ်ရဲ့လူတွေပေါ့ မောင်ရာ”

“သူတို့ ဘာတွေ လုပ်နေလို့လဲဗျ”

“လူတွေကို အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်နေတယ်၊ နိုင်ငံခြားသားဆို ပိုဆိုးသေး၊ အနီတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မိသားစုလိုက် ဖမ်းတယ်၊ ကလေးတွေ၊ မိန်းမတွေ၊

သက်ကြီးရွယ်အိုတွေမကျန် ဖမ်းတာနော်၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွာ၊ မောင်ရင်က အဖြူတွေဘက် လိုက်တာနဲ့ မင်းအဖေ ပင်တာလီမွန်ကို ဖမ်းရမှာလား၊ သူတို့ လုပ်နေပုံတွေ လုံးဝ မတရားဘူး ဂရီဂို”

“ဒါပေါ့ဗျာ ဒါပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အစိုးရက အဲဒီအတိုင်း လုပ်နေတယ်ဗျား၊ တပ်နီတွေ ဝင်လာရင် ဘယ်သူမှ ဒုက္ခ မပေးဘူး”

ဂရီဂို ထရပ်သည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေ သိပ်မမှန်ချင်တော့။ သို့သော် သူ မမူးသေးပါ။ အပေါ်အကျိုကို ယူပြီး-

“ဟေ့ ပရိုခေါ်၊ ငါ့ဓားနဲ့ ပစ္စတို ပေးစမ်း”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ အစ်ကို”

“အဲဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်”

အချုပ်ခန်းဆီသို့ ဂရီဂို တန်းသွားသည်။ အဝမှ တာဝန်မှူးက သူ့ကို တားပြီး ဝင်ခွင့်လက်မှတ် တောင်းသည်။

သူက ဟောက်သည်။

“ဟေ့ ... ဖယ်စမ်း”

“လက်မှတ် မပါဘဲ ဘယ်သူမှ ဝင်ခွင့် မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဂရီဂို ဓားဆွဲထုတ်တော့ အစောင့် တချိုးတည်း ထွက်ပြေးသွားသည်။ ဂရီဂိုက သူ့နောက် ပြေးလိုက် သွားပြီး-

“ဟေ့...အချုပ်ခန်းမှူးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

ခဏနေတော့ လူတယောက် ထွက်လာသည်။ အိပ်ချင်မူးတူးသံဖြင့် သူ့ကို ဒေါနှင့်မောနှင့် ဟောက်တော့သည်။

“ဟေ့...ဒါ ထောင်ကွ၊ ဝင်ခွင့်မပါဘဲ ဘယ်သူမှ မဝင်ရဘူးဆိုတာ မသိဘူးလား”

ပြောနေရင်း အချုပ်ခန်းမှူးက ဂရီဂိုကို မှတ်မိသွားသည်။

“ဟေ့...ရဲဘော်မိလက်ကော့ဗ်ပါလား၊ သူငယ်ချင်း၊ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“သော့ပေး၊ အချုပ်ခန်းသော့ပေး”

“ဘာ....သော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ သော့တောင်းနေတာ အခွန်း တဒါဇင် မကတော့ဘူး”

ပြောပြီး ဂရီဂို ရှေ့တိုးသွားတော့ အချုပ်ခန်းမှူး နောက်ဆုတ်သွားသည်။ သို့သော် အခိုင်အမာ ထပ်ပြောသည်။

“ငါ့မှာ ပေးပိုင်ခွင့် မရှိဘူးလေကွာ”

“ကောင်းပြီ”

ဂရီဂိုက အံ့ကြိတ်ပြီး ဓားဆွဲထုတ်လိုက်တော့ သူ နောက်တွန့်သွားသည်။ တပြိုင်တည်းတွင် ခရာ တွတ်သံတွေ ဆူညံသွားပြီး ဝန်ထမ်းတွေ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည့် စာကလေးတွေလို အပြေးအလွှား ပျာယာခတ်သွားသည်။

တာဝန်မှူးက နံရံကို ကျောပေးပြီး ရပ်နေရာမှ ပြောသည်။

“အကြောင်းပြချက်တော့ ရှိရမယ်”

“ကဲ....အကြောင်းပြချက်ပေးမယ်၊ မင်းတို့က သိပ်သတ္တိကောင်းတဲ့ သူရဲကောင်းတွေပဲ၊ မိန်းမတွေ၊ သက်ကြီး ရွယ်အိုတွေ ဖမ်းတယ်၊ ဒါလောက် သတ္တိကောင်းရင် ရှေ့တန်းထွက်လာပါလား၊ ခွေးသူတောင်းစား တွေ”

ဂရီဂိုက ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်ထည့်ပြီး ထောင်မှူးကို လက်သီးနှင့် ဆွဲထိုးလိုက်သည်။ ခူးညွတ် ကျသွားတော့ ဆွဲထူပြီး တံခါးဝသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

သံချေးတက်နေသည့် ဂျပန်ရိုင်ဖယ်ကိုင်ထားသည့် အစောင့်တယောက်က အော်သည်။

“လုပ်ကြပါဦးဗျို့၊ အချုပ်ခန်း ဖောက်မလို့တဲ့”

ဂရီဂိုက ပစ္စတိုဆွဲထုတ်တော့မှ သော့ရပြီး တံခါး ဖွင့်ပေးသည်။

အခန်းထဲတွင် ပြည့်ကျပ်နေသည့် အချုပ်သား တွေကို ဂရီဂို အော်ပြောသည်။

“ကဲ... အားလုံး ထွက်ကြ၊ အားလုံး ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ပြန်ကြ”

အားလုံး လူတစ်ရာခန့်ရှိသည်။ အချို့က မထွက်ရဲဘဲ ကြောက်နေသဖြင့် သူ အတင်းဆွဲထုတ်ရသည်။

သည်အချိန်တွင် အခြွေအရံတွေနှင့် ကူဒီနော့ဗ် ရောက်လာသည်။ အားလုံးရှင်းတော့မှ ဂရီဂို အချုပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ကူဒီနော့ဗ်ဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားသည်။ ကူဒီနော့ဗ် ၏ ကိုယ်ရံတော် ကော့ဆက်ရဲဘော်များက သူ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ကဲ...မင်းတို့ ကိုယ့်တန်းလျား ကိုယ်ပြန်ကြ၊ ကဲ...မြန်မြန်သွားကြလေ”

“ထောင်ဆူတယ်ကြားလို့ ကျွန်တော်တို့ ပြေးလာတာ ဂရီဂို”

“အဲဒါ အလကားပါကွာ၊ အဲဒါကမှ ဆူအောင် လုပ်တဲ့ သတင်းကွ”

ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ ရယ်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ ကူဒီနော့စ် အနားရောက်လာပြီး-

“ဟဲလို..ရဲဘော်မီလက်ကော့စ်၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲကွ”

“နေကောင်းလားဗျ၊ ကူဒီနော့စ်၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အချုပ်ခန်းသော့ ဖွင့်ပြီး အထဲကလူတွေ လွှတ်ပေး လိုက်တာပါ”

“ဘယ်ဥပဒေနဲ့ မောင်ရင် အဲဒီလိုလုပ်တာလဲ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ”

“ခင်ဗျားကရော သူတို့ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖမ်းချုပ်ထားတာလဲ၊ ကျုပ် အားလုံး လွှတ်ပေးလိုက်ပြီ”

“အလို...မောင်ရင် ဝံ့စားလှချေလား၊ ဒါ စည်းကျော်တာပဲ၊ မောင်ရင် အဲဒီလို လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိလို့လား”

“ခင်ဗျား လုပ်နေတာတွေကရော လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိလို့လား၊ ကျုပ် ဘယ်လောက် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ် ဆိုတာ သိချင်လား၊ ကျုပ်တပ်တွေ ကာဂျင်ကနေ ပြန်ခေါ်လိုက်မယ်လေ”

ဂရီဂိုက ရှေ့တိုးသွားပြီး ကူဒီနော့စ်၏ အင်္ကျီ ရင်ဘတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ကျုပ်တပ်တွေ ပြန်ခေါ်လိုက်ရ မလား၊ ခင်ဗျားကို ဟောဒီနေရာမှာတင် ကျုပ် ရှင်းပစ်နိုင်တယ် နားလည်လား”

ဂရီဂိုက အံ့ကြိတ်လျက် သူ့အင်္ကျီကို လွှတ်ပေးပြီး သူ့ကို ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူက အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်ပြီး ဂရီဂို လက်မောင်း ကို လှမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“လာပါကွာ၊ ငါ့အခန်း သွားကြရအောင်ပါ၊ မင်း ဘာလို့ ဒါလောက် ဒေါသကြီးနေတာလဲ၊ မင်းပုံလည်း မင်း ပြန်ကြည့်ဦး၊ လူရုပ် မပေါ်တော့ဘူး၊ မင်းကို တို့တွေ တွေ့ချင်နေတာကွ၊ အချုပ်ခန်းကိစ္စက အသေးအဖွဲပါကွာ၊ ထားလိုက်ပါ၊ မင်း သူတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ချာတိတ်တွေကို မှာထားပါမယ်၊ ယောက်ျားက အနီတွေနဲ့ ပတ်သက်ရုံနဲ့ မိန်းမတွေ၊ အဖေ အမေတွေ မဆွဲဖို့လေ၊ မင်းက ခက်ပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့ဆီ တန်းလာပြီး သူတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ ပြောလည်း ရသားနဲ့၊ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ အရေးကြီးတဲ့လူတွေ တနေရာမှာ ချုပ်ထားလို့”

ပြောပြီး ဂရီဂို ပခုံးကို ပုတ်ရင်း တဟားဟား အော်ရယ်နေသည်။

ဌာနချုပ်ရုံးရှေ့ ရောက်တော့ ဂရီဂိုက သူ့ လက်မောင်းကို ဖယ်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော်တို့ နောက်ကွယ်မှာ သတ္တိပြောင်နေကြတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား၊ အရပ်သားတွေကို ဖမ်းလိုက်ဆီးလိုက် ထောင်ချလိုက်နဲ့၊ အဲဒီ သတ္တိမျိုးတွေ ရှေ့တန်းမှာ လာပြကြပါလားဗျ”

“တချိန်တုန်းက မင်းလို တို့ တိုက်ခဲ့တာပါကွ၊ ခုလည်း တိုက်နိုင်ပါသေးတယ်၊ နေရာချင်း လဲလိုက် လေ”

“တော်ပါပြီ၊ နေပါစေတော့”

“ကဲ...တွေ့လား၊ ခုတော့ မင်း တမျိုးဖြစ်သွား ပြန်ပြီ”

“ကဲ....တော်ပါပြီဗျာ၊ အရည်မရ အဖတ်မရတွေ၊ အိမ်ပြန်နားတော့မယ်ဗျာ၊ နေလို့မကောင်းဘူး၊ ပခုံးမှာ ဒဏ်ရာရလာတယ်”

“နေလို့ မကောင်းတာက ဒဏ်ရာကြောင့်ပဲလားကွ”

“အင်း ... အိမ်လွမ်းတာလည်း ပါတာပေါ့ဗျာ”

“ငါ အကောင်းပြောတာ ဂရီဂို၊ မင်းကြည့်ရတာ တမျိုးပဲ၊ ဆရာဝန် ရှိတယ်လေကွာ၊ ပြကြည့်ပါလား”

“တော်ပါပြီဗျာ”

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း အိမ်ပြန်ပြီး နားတော့၊ မင်း တာဝန် တယ်သူလွဲခဲ့သလဲ”

“ရယက်ချီကော့ဗ်”

“ခဏနေပါဦးကွ၊ ငါ့ကို ရှေ့တန်းသတင်းလေး ဘာလေး ပြောသွားပါဦး၊ မနွေက မင်းတယောက် တည်းနဲ့ ကလီမော့ဗ်စကီမှာ ဟိုကောင်တွေကို ဆော်ထည့်တာ ရေတောင် မရေနိုင်ဘူးဆို”

“ကဲ...တော်ပါတော့ဗျာ၊ သွားမယ်”

လှည့်ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား နောက်တခါ ဖမ်းတယ် ဆီးတယ် ကြားရင်...”

အချိန်မှာ ညနေစောင်းနေပြီ။ မြစ်ဘက်ဆီမှ လေကလေး တဖြူးဖြူးလာနေသည်။ ရေစွလီတအုပ် အတောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ

ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ပျံသွားသည်။ မြင်းထားခဲ့သည့် ချည်တိုင်သို့ ရောက် သည့်အခါ
မြစ်ညာဘက်ဆီမှ သေနတ်သံတွေ ကြားနေရသည်။

တတာရက်စ်ကို ပြန်ရောက်သည့်အခါ ယောက်ျားသားများ စစ်ထွက်နေချိန်ဖြစ်၍ ခြောက်ကပ်ကပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ရွာပြန်နားခွင့်ရသူ မရှိသလောက်ပင်။ အိစတာပွဲတော်ရက် တရက်တွင်သာ တတာရက်စ် ခြေလျင်တပ်မှ တဝက်လောက် တရက်ပြန်ခွင့် ရကြသည်။ တညတာမျှ မုန့်တွေ အဝစားခဲ့ပြီး မိုးလင်း သည်နှင့် ဘုရားဖူးများပမာ ဒွန်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ခြေကျင်လျှောက်ကြရသည်။ သို့သော် သူတို့လက်ထဲတွင် တောင်ဝှေးမပါ။ သေနတ်ကိုယ်စီလွယ်ပြီး ချီတက် နေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်သူသက်ထားများ၊ မိအိုဖအိုများက ရွာထိပ် တောင်ကုန်းပေါ်အထိ လိုက်ပို့ပြီး မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလျက် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ လက်ကိုင်ပဝါကလေးများ၊ ရုံတဘက်ကလေးများကို ဝှေ့လိုက်ယမ်းလိုက်၊ မျက်ရည်သုတ်လိုက်ဖြင့်...။

ဒွန်ဟိုဘက်ကမ်း သဲသောင်တွင် ခရစ္စတိုးနီးယား၊ အင်နီကွတ်ရှိကာ၊ ပင်တာလီမွန် မီလက်ကော့ဗ်၊ စတီပင် တို့ အပါအဝင် ဧရာမလူတန်းကြီးသည် တပ်တော်ဦး ဆီသို့ လေးလေးမှန်မှန် ချီတက်နေကြသည်။ သူတို့ အထဲမှ တော်တော်များများ ၏ ခြေလှမ်းများမှာ လေးတွဲ နှေးကန်စွာ၊ စိတ်မပါ လက်မပါ။

သို့သော် ရွာပြန်ရောက်ချိန်တွင်တော့ သားသမီး၊ ဇနီးကြင်ရာနှင့် မိဘများက သူတို့ကို ရေနှေးနှင့် ကြေးချွတ်ပေး ကြသည်၊ ခေါင်းလျှော်ပေးသည်၊ သန်းရှာပေးသည်။ သူတို့အထဲတွင် ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်သား ကလေးတွေ လည်း ပါသည်။ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့် သူပုန်ဖြစ်နေသည့် လူငယ်ကလေးများ။ သူတို့ခြေလှမ်းတွေကတော့ ခပ်နှေးနှေး သဲပြင်ပေါ်တွင် သွက်လက် မြန်ဆန်သည်။ သီချင်းတကြော်ကြော် အော်ဆိုကြသည်။ သူတို့အတွက် ပြည်တွင်းစစ်သည် ပျော်စရာ ရွှင်စရာ အသစ်အဆန်း၊ စွန့်စားခန်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သွေးရဲရဲ သံရဲရဲနှင့် အကျအဆုံး အသေအပျောက် မြင်ကွင်းများနှင့် ကြုံရဖန်များတော့ သူတို့ အရေထူလာကြသည်။

လုံစွပ်တိုက်ပွဲများနှင့် ကြုံရသည်။ ဖမ်းမိသည့် တပ်နီတွေကို ခြေစုံရပ်ခိုင်းပြီး အလွန်လက်သံပြောင်သော တပ်ကြပ်ကြီးများ၏ ရှင်းပုံရှင်းနည်းမျိုးကို မျက်ဝါး ထင်ထင် တွေ့ရသည်။

တရားခံကို ခြေစုံရပ်ခိုင်းပြီး မိန့်ခွန်းမြွေသည်။

“အင်း ... လယ်သမားကနေ တပ်နီထဲဝင်၊ ဘာသောက်သုံးကျလဲ၊ မြေယာဝေခြမ်းရေးတဲ့၊ တန်းတူ အခွင့်အရေး တဲ့၊ ဟုတ်လား၊ မင်းက ကွန်မြူနစ် ဖြစ်သွားပြီပေါ့၊ ပြောစမ်း၊ ခွေးမသား၊ ငါတို့မြေပေါ်မှာ လာတိုက်ချင်တဲ့ကောင်၊ ဆိုဗီယက်အစိုးရအတွက် မင်း သေပေတော့”

ဟုပြောပြီး ရင်ဝတည့်တည့်ကို ပစ်ထည့်လိုက်သည့် မြင်ကွင်းမျိုးတွေ။

သူတို့အားလုံး ချီတက်နေရင်း ယာမြေတွေကို မြင်ယောင်ပြီး လူကြီးတွေက မျက်ရည်ပိုင်းကြသည်။ ထွန်ရ ယက်ရမည့် အချိန်တွင် သူတို့ စစ်တိုက်နေကြရသည် မဟုတ်လား။ လူငယ်ပိုင်းက သူတို့မွေးမြူရေးခြံ ကို စိတ်မချနိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ ယောက်ျား လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းများကို မည်သို့လျှင် မိန်းမသားများ လုပ်ဆောင် နိုင်ပါမည်လဲ။ မြေကြီးတွေ ရိုင်းသွားရင် မြေပေါ်တွင် စိုက်လို့ပျိုးလို့ ရတော့မည်မဟုတ်ပေ။ ဒါဆိုလျှင် အငတ်ဘေးဆိုက် ကြတော့မည်။

လူကြီးပိုင်းက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ဆက်လျှောက်နေကြသည်။ ထိုစဉ် သေနတ်သံ တချက် ထွက်လာသည်။ လူငယ်တယောက်က ယုန်မြင်၍ လှမ်းပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျည်ဆန်က ရွှေထက် ရှားနေချိန် မို့ လူကြီးတွေ ဒေါသဖြစ်ကာ ထိုလူငယ်ကို အပြစ်ပေးကြသည်။

“ကြိမ်ဒဏ် အချက်လေးဆယ်”

ဟု ပင်တာလီမွန်က သတ်မှတ်သည်။

“များလွန်းတယ်၊ ရှေ့တန်းရောက်အောင် ဆက်မလျှောက်နိုင်ဘဲနေမယ်”

“ဆယ့်ခြောက်ချက် လုပ်ပါ”

ခရစ္စတိုးနီးယားက အသံအောကြီးဖြင့် လှမ်းအော်သည်။ ဆယ့်ခြောက်ချက်ရိုက်ဖို့ အားလုံး သဘောတူကြသည်။ လူငယ်ကို ကြိမ်ဒဏ် ပေးကြသည်။ အားလုံးက ပိုင်းပြီး ဆေးလိပ်သောက်ရင်း စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

ပြီးတော့ လူငယ်ကို သူတို့ တွဲခေါ်လာခဲ့ကြသည်။ သောင်ခုံအစပ် ရောက်တော့ ထွန်ယက်ထားသည့် မြေကွက် တခုကို သူတို့ ဖြတ်ကြရသည်။ သူတို့အားလုံး မြေကြီးကို ကိုင်ကြည့်ကြသည်။ ထယ်ထိုးပြီးသား မြေကြီးတွေက ခြောက်သွေ့ကာ မာကျစ်နေပြီ။ အားလုံး သက်ပြင်းချကြသည်။ သုံးရက်လောက် နောက်ကျ သွားပြီ။ ဘာစေ့စိုက်စိုက် ဘာပင်မျှပေါက်မည် မဟုတ်တော့။

နေ့လယ်ခင်းအတွက် သူတို့ စခန်းချ အနားယူ ကြသည်။

ပင်တာလီမွန်က သေနတ်ဘေးချပြီး ကြိမ်ဒဏ် အရိုက်ခံရသည့် သူငယ်ကို နွားနို့တိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“လူကြီးတွေကို စိတ်မဆိုးစေနဲ့နော် သား၊ မင်းကို မုန်းလို့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့လူငယ်တွေကို စည်းကမ်း ရှိစေချင် လို့ကွ”

“အဘ အရိုက်ခံရရင် အဲဒီလိုပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်”

“မင်းအရွယ်က တို့များလည်း ခံခဲ့ရတာပေါ့ကွာ၊ အဖေက ငါ့ကို ထမ်းပိုးဂျင်နဲ့ကို ဆော်တာ”

“ထမ်းပိုးဂျင် ဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ရော့ မုန့်စား၊ နွားနို့ ကုန်အောင်သောက်”

(၂)

တတာရက်စ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တနေ့တွင် နာတာလီယာတို့အမေနှင့် အဘိုးကြီး ဂရစ်ရှကာဆီသို့ ဂရီဂိုတို့ လင်မယား အလည်ထွက်လာခဲ့သည်။ နာတာလီယာအမေ အဘွားကြီး လူကီနစ်ချ်နာက မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် သမက်ကို ကြိုရင်း ချူသံပါအောင် ညည်းပါလေတော့သည်။

“အမယ်လေး သားရယ်၊ မိရွန်... အဲ...သူ ကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေကွယ်၊ မိရွန် မရှိ ကတည်းက တို့တတွေ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေတာ ဂရီဂိုရဲ့၊ ကျီထဲမှာ မျိုးစေ့တွေ ရှိရက်နဲ့ စိုက်မယ့်လူ မရှိတော့ဘူးကွဲ့၊ လုပ်မယ့်လူ မရှိတော့ မြေတွေ လည်း ရိုင်းကုန်ပြီပေါ့၊ ဘယ်သူမှ အားကိုးရမယ့်လူ မရှိတော့ဘူးကွယ်”

ထွန်စက်တွေ သံချေးတက်ပြီး ခြံစည်းရိုးတွေ ပြိုကျနေပြီ။

“အင်း ...အိမ်ထောင်ဦးစီး မရှိတော့ အားလုံး ဖရိုဖရဲဖြစ်ပြီလား” ဟု ဂရီဂို တွေးကြည့်နေမိသည်။ အလွန်အထွက် ကောင်းသည့် ယာခင်းသည် လုံးဝ ပျက်စီးခဲ့လေပြီ။ ခြံဝမှ ထွက်ပြီး စိုက်ကွင်းတွေဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တလင်း နေရာလည်း မိုးရေတို့ တိုက်စားမှုကြောင့် ပျက်စီးခြင်းမလှ ပျက်စီးနေပြီ။

အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာတော့ နာတာလီယာက သူ့ အမေနား ကပ်ပြီး တခုခုပြောနေသည်။ အဘွားကြီး ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ

စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ပြုံးနေသည်။

“အမေက ပြောနေတယ် ဂရီဂို၊ မနက်ဖြန် ကွင်းထဲ တချက်လောက် ဆင်းကြည့်ပေးပါတဲ့၊ တဧကလောက် စိုက်ပေးသွားနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲတဲ့”

“ဘာအတွက် စိုက်ချင်တာလဲ ဟင်၊ ကျီထဲမှာ ဂျုံတွေ၊ စပါးတွေ အပြည့်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားပါ ဂရီဂိုရယ်၊ မြေတွေ ရိုင်းသွားမှာ စိုးရိမ်တယ်ကွယ်၊ သွားလေသူကြီးက ထယ်ရေး ညက်အောင် ထွန်ယက်သွားခဲ့တာလေ”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ၊ ဒီတနေ့တော့ ဒီအတိုင်း ထားရမှာပဲလေ”

“အင်းလေ၊ မင်း အချိန်မရလို့ မကျနိုင်ရင်လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ တို့မှာ အားကိုးစရာ ဘယ်သူမှမရှိတာကွယ်”

“ကဲဗျာ ... မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ကွင်းထဲဆင်းပြီး စိုက်မယ်၊ ကျွန်တော် နှစ်ဧက တာဝန်ယူမယ်၊ ဂရစ်ရှ်ကာ ရော ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

လူကီနစ်ချ်နာ မျက်နှာကြည်သွားသည်။

“ကျေးဇူးပါကွယ်၊ မောင်မင်းကြီးသား ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေ၊ မျိုးစေ့တွေ ကွင်းထဲအထိ လိုက်ပို့ဖို့ အဂရီပီနာကို ပြောလိုက်မယ်၊ အဘိုးလား၊ အင်း... သူ့ကိုတော့ ရှင်သေမင်းက မျက်နှာသာပေးထားတယ် ကွဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သတိတော့ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး၊ တညလုံး ကျမ်းစာ ထိုင်ဖတ်ချင် ဖတ်နေတယ်၊ တယောက်တည်း တရားစကားတွေ ပြောချင် ပြောနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြီးအမောက် မတည့်တော့ပါဘူး၊ သွားကြည့်လေ၊ သူ့အခန်းထဲမှာ ရှိတယ်”

နာတာလီယာက ဝင်ပြောသည်။ ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်တွေ စီးကျလျက်။ သို့သော် အပြုံးမပျက်။

“ခုပဲသွားကြည့်လာတယ်၊ ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ၊ ‘ခွေးမလေး၊ ခုမှ ပေါ်လာတယ်၊ အဘိုးက မကြာခင် သွားတော့မှာ၊ သွားချိန်တန်ပြီ နာတာလီယာရေ၊ ဘုရားသခင်ဆီမှာ သမီးအတွက် ဆုတောင်းပေးပါ့မယ်ကွယ်’ တဲ့”

ဂရီဂို အခန်းထဲဝင်ကြည့်သည်။ လူအိုနံ့ကလည်း တခန်းလုံး ပျံ့နေသည်။ ဂရစ်ရှ်ကာက မီးခိုးရောင် ကျူးနစ်အင်္ကျီ နှင့် ဘောင်းဘီကို စမတိကျကျ ဝတ်ထားသည်။ နာတာလီယာအောက် မြေးအငယ်မ အဂရီပီနာ က သူ့ကို အနီးကပ် ပြုစုပေးနေသည်။ ကျမ်းစာအုပ်ကို ခူးပေါ်တင်လျက်

ဂရီဂိုကို မြင်တော့ ပြုံးပြသည်။

“စစ်တိုက်နေတုန်းပဲလားကွ၊ ဘုရားမှန်မှန်ရှိခိုး၊ အဲဒါ ကျည်လွဲပဲ၊ မင်းကို ကိုယ်တော်အရှင် စောင့်ရှောက်တော်မူ မှာပါ၊ ထိုင်လေကွာ”

“အဘိုးက မာတုန်းပဲနော်”

“ဘယ်လို”

“အဘိုးက ကျန်းမာတုန်းပဲလို့ ပြောတာပါ ခင်ဗျ”

“ဒီအရွယ် ရောက်မှတော့ ဘယ်မာတော့မလဲကွာ၊ အဘိုး အသက်တစ်ရာ ပြည့်တော့မယ်ကွ၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်တော့ ကြီးတယ် မထင်ဘူး၊ အိပ်ရာထတဲ့အခါမှ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သိတာ၊ ဘုရားသခင် ငါ့ကို မေ့နေတယ် ထင်ပါကွာ”

“အဘိုး နှစ်တွေအများကြီးနေရဦးမှာ၊ သွားတွေ အကောင်းအတိုင်း ရှိသေးတာပဲ”

“သွားကောင်းတိုင်း လူကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ခု မင်း စစ်တိုက်နေတုန်းလား”

“တိုက်နေတုန်းပဲ အဘိုး”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ကွ၊ မင်းတို့ ဘာအတွက် တိုက်နေကြတာလဲ၊ ကောင်းကင်ဘုံက ခိုင်းသမျှ မင်းတို့ လုပ်နေကြ ရတယ်၊ ကမ္ဘာမြေကြီးက လောင်ကျွမ်းပြီး ပျောက်သွားတော့မှာကွ၊ တို့က ဘုရားစကားမှ နားမထောင်ကြတာပဲ၊ အစိုးရကို ပုန်ကန်ကြသတဲ့၊ အစိုးရ ဆိုတာ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းထားတာကွ၊ မိရွန်ကို ငါပြောတယ်၊ “မိရွန်၊ ကော့ဆက်တွေကို ဆူပူအောင် မလုပ်နဲ့”လို့၊ ဒါပေမဲ့ သူက ပြန်ပြောတယ်၊ အဖေတဲ့၊ သူပုန်မထလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ ဒီအစိုးရကို ဖြုတ်ချပစ် ရမယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူမေ့နေတယ်၊ ဓားရေးကျွမ်းတဲ့ ဓားသမားဟာ ဓားဒဏ်ရာနဲ့ပဲ သေရတာလေ၊ ဒါထက် မင်းက ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး”

“ဒါပေမဲ့ မင်းပန်းနဲ့ ရင်ဘတ်မှာ ဘာတံဆိပ်မှ လည်း မတွေ့ပါလား”

“အဲဒါမျိုးတွေ မရှိတော့ဘူး အဘိုး”

“ဟင်...မင်းဟာက ဒါဖြင့် ဘယ်လို ဗိုလ်ချုပ်လဲ ဂရီဂို၊ ဟိုတုန်းက ဗိုလ်ချုပ်တွေဆိုရင် အဆောင်အယောင် အပြည့်နဲ့၊ ကြည့်ရတာကိုက အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်မှန်း သိသာနေတယ်၊ မင့်ကြည့်ရတာတော့ စုတ်ပြတ်လို့ပါလား၊ နှင်းကာ အင်္ကျီကြီးမှာလည်း ရွံ့တွေပေလို့၊ တထည်လုံး

သန်းတွေစွဲနေပုံရတယ်”

ဂရီဂိုက အားရပါးရ အော်ရယ်လိုက်သည်။ သို့သော် အဘိုးဂရစ်ရှိကာက ခါးခါးသီးသီး ဆက်ပြောသည်။

“မရယ်နဲ့ မောင်၊ မင်းက သူပုန်ခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေပြီ၊ အကုသိုလ်ကောင် ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းကို သူတို့ ဖျက်ဆီးကြ လိမ့်မယ်၊ ငါတို့ကိုလည်း ဖျက်ဆီးလိမ့်မယ်၊ ဒီလို ဒေါမနုဿတွေအကြောင်း ဘုရားသခင်က ကြိုပြော ပြီးသား၊ နားထောင်၊ ပုရောဟိတ် ယေရမိအကြောင်း ငါဖတ်ပြမယ်”

ကျမ်းစာအုပ်က စာရွက်တွေ ဝါကြန့်ကြန့် ဖြစ်နေပြီ။ သူက သံနေသံထားဖြင့် စဖတ်သည်။

ဘေဘီလုံ ကျဆုံးပုံ၊ မာရိဒက် ပျက်စီးပုံများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖတ်နေသည်။

“...အဘယ်မည်သောသူမျှ ဤမြေတွင် မနေရ၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ တိရစ္ဆာန်များပါမကျန် ရွှေ့ပြောင်း ကြရမည်။ ငါ၏သားမြေးတို့သည် သိုးတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ကြရသည်။ သိုးကျောင်းသားတို့သည် သူတို့အား ကစဉ့်ကရဲ ဖြစ်စေကာ သိုးတို့သည် တောင်ပေါ်သို့ လည်းကောင်း၊ တောင်အောက်သို့ လည်းကောင်း အကွဲကွဲ အပြားပြား ပြေးလွှားကာ နားနေစရာ မဲ့ကြလေသည်...”

ဂရီဂိုက ကျမ်းစာကို တဝက်တပျက်လောက်သာ နားလည်သူ ဖြစ်သည်။

“အဘိုး ဘာဆိုလိုတာလဲ၊ သိုးတွေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သေတော့မှာပဲ၊ မင်းတို့ဟာ လူတွေကို သိုးတွေလို တကွဲတပြား ဒုက္ခများအောင် လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းတို့ဟာ ကိုယ် ဘာလုပ်လို့ လုပ်နေမှန်း မသိကြဘူး၊ ခုတော့ မင်းတို့တင် မကဘူး၊ ငါတို့ပါ သန်းတွေစွဲပြီး မွဲပြာကျ ကုန်ပြီ”

“သန်းမစွဲအောင်တော့ မလုပ်နိုင်ဘူး အဘိုးရေ”

ဂရီဂို ဝန်ခံလိုက်သည်။ အဘိုးက သမ္မာကျမ်းစာ ဆက်ရွတ်သည်။

“ဟာ...အဘိုးကလည်းဗျာ၊ ရိုးရိုးစကားနဲ့ပြောဗျာ၊ ကျွန်တော် ကျမ်းစာ မကျွမ်းဘူးလေ”

နောက်ဆုံး အဘိုးကြီး မောသွားပြီ။ ကျမ်းစာအုပ် ပိတ်လိုက်သည်။ ဂရီဂို သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ သည်။

“အင်း...လူတိုင်း ဒီလိုပဲ ထင်ပါရဲ့၊ ငယ်ငယ်တုန်း ကတော့ အများနည်းတူ သောက်စား မူးယစ်ပြီး ကြီးလာတော့ သူတို့အပြစ်တွေ ဖြေဖို့ ဘုရား ဖက်ကြတယ်၊ အဘိုးဂရစ်ရှိကာဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက ရွာထဲက

မိန်းကလေး တော်တော် များများ ရဲ့ အသည်း ကို ခွဲခဲ့ဖူးတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။
ငါ ကြီးလာရင်တော့ သူလိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ကျမ်းစာမှ မဖတ်
တတ်တာ”

စသည်ဖြင့် လျှောက်တွေးလာမိသည်။ နာတာလီယာနှင့်အတူ
အိမ်ပြန်လာတော့ သူ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ မိန်းမက လည်း စကားမပြော။
ယောက်ျား ပြန်ရောက်လာချိန်တွင် နာတာလီယာသည် အေးစက်စက်
နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကာဂျင်တွင် သူ ရှုပ်နေသည့် သတင်းများကို အမြဲ
ကြားနေရသည် မဟုတ်လား။

ပြန်ရောက်သည့်နေ့က သူ့ကို အိပ်ရာပြင်ပေးပြီး နာတာလီယာက
သိုးရေခြံကာ သေတ္တာနှစ်လုံး ပေါ်တွင် အိပ်လိုက်သည်။ လင်မယား
နှစ်ယောက်စလုံး စကားလေးလုံးပြည့်အောင် မပြောဖြစ်ကြ။ ဘာကြောင့် မိန်းမ
အေးတိ အေးစက် ဖြစ်နေသည်ကိုလည်း မစပ်စု။

လူရှင်းနေသော လမ်းပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်စွာ
ဆက်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ နွေးထွေးသည့် တောင်လေကလေး တဖြူးဖြူး
တိုက်ခတ်နေသည်။ အနောက်တောင်ဆီတွင် မိုးသားဖြူဖြူတွေ
စုဝေးနေကြသည်။ ဟိုးအဝေး ဆီမှ မိုးချုန်းသံတွေ တလိမ့်လိမ့် ထွက်လာသည်။
ဒွန်မြစ်ထဲတွင် လှိုင်းခေါင်းဖြူတွေလည်း တလိမ့်လိမ့် တက်လာသည်။
အောက်ကျင်းပိုင်း တောင်ခြေတလျှောက်တွင် ထွန်ယက်ပြီးသား
စိုက်ကွင်းများက နီညိုညိုအဆင့်ကို ဆောင်လျက်။ မိုးဆွေငှက်ကလေးတွေ
လမ်းပေါ်တွင် ကျည်ကျည် ကျာကျာ အော်မြည်ကာ
ပြေးလွှားပျံသန်းနေကြသည်။ မြေအောင်းသတ္တဝါကလေးများလည်း
မိုးနံ့ရသဖြင့် အပြင်ထွက်ကာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြ၏။

ရွာလယ် ချောင်းကူးတံတားကလေးပေါ် ရောက်တော့ နာတာလီယာက
ဖိနပ်ကြိုးချည်ချင် ယောင်ဆောင်ရင်း ဂရီဂိုကို မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာလို့ ကျွန်မကို စကားမပြောတာလဲ”

“အင်း ... ပြောစရာမှ မရှိတာ”

“အို...ဘာလို့ မရှိရမှာလဲ၊ ကာဂျင်မှာ နတ်သမီး လေးတွေ တဖက်
လေးငါးရာနဲ့ ပြီးတော့...မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

လမ်းလျှောက်နေရင်း ဆေးရွက်ကြီးဘူး ထုတ်ပြီး
ပွတ်ချွန်းလိပ်သောက်ရင်း တဖွာ နှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်သည်။

“အင်း ... မင်း အကုန်ကြားပြီးပြီပဲ၊ ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဘယ်သူ ပြောရမှာလဲ၊ တရွာလုံး ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်နေတဲ့ဟာကို”

“အေးလေ၊ မင်းသိပြီးရင် ပြီးရောပေါ့၊ ငါ ဘာပြောစရာ လိုတော့လဲ”

“ရှင် အကျင့်ဟောင်းတွေ ပြန်ပေါ်လာပြန်ပြီလား”

“တော်ပါတော့ နာတာလီယာရယ်”

“ရှင်ဟာ ကာမဘီလူးပဲ၊ ဘာလို့ ကျွန်မကို ထပ်ပြီး နှိပ်စက်နေတာလဲ
ဟင်”

“သူများပြောတိုင်းလည်း မယုံပါနဲ့ကွာ”

“ရှင် ခုပဲ ဝန်ခံပြီးတော့”

“လူတွေက တဆိတ် တအိတ်လုပ်တတ်ကြတယ် ဆိုတာ မင်း
မသိဘူးလား၊ ငါက သေခြင်းတရားနဲ့ နပန်းလုံး နေရတာ၊ ဒီနေ့ သေမလား၊
မနက်ဖြန် သေမလား သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဖြေပြောရာ...”

“ရှင် မရှက်ဘူးလား၊ ကလေးတွေ မျက်နှာ မထောက်ဘူးလား၊
အရှက်မရှိတဲ့လူ”

ဂရီဂို ပြီးလိုက်သည်။

“အရှက်၊ ဟုတ်လား၊ အရှက်ဆိုတာ ငါ မေ့နေပြီ၊ ငါ့လိုဘဝမျိုးမှာ
ဘယ်သူက အရှက်အကြောင်း စဉ်းစား နိုင်မှာလဲ၊ မင်း ဘယ်တော့မှ
နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဘာကြောင့် အရက်သမားဖြစ်နေတယ်
ဆိုတာလည်း မင်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုနေ့က ငါ့နှလုံးခုန် ရပ်မလို
ဖြစ်သွားတယ်၊ တကိုယ်လုံး အေးစက်သွားတယ်...”

သူ့မျက်နှာ ညိုမည်းလာသည်။ ပြီးတော့ အားယူပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ငါ့အနေနဲ့ ဗောဒ်ဂါရော၊ မိန်းမရော ဖြတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ နေဦး... ငါ
ဆုံးအောင် ပြောဦးမယ်၊ ငါ့ကို နှိပ်စက်နေတဲ့ ကိစ္စတခု ရှိတယ်၊ တချိန်လုံး
ဖိစီးနေတာ၊ ဘဝဆိုတာ တဆစ်ချိုးပြောင်းရတဲ့အခါတွေ ရှိတယ်၊ ...ငါတို့
အနီတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး အဖြူတွေကို တိုက်ရလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊
ကော့ဆက်လူမျိုး တဝက်လောက်က ဟိုဘက် ရောက်သွားပြီ၊
ကျန်တဝက်လောက်က ရူးတော့မလိုလို... အားလုံး ငါ့ခေါင်းထဲမှာ
ရှုပ်ထွေးနေတယ် နာတာလီယာ၊ အဘိုးက ကျမ်းစာအုပ်နဲ့ ကိုင်ပေါက်တယ်၊
ငါတို့ မှားနေတယ်တဲ့၊ မင်းအဖေလည်း မှားတယ်တဲ့”

“အဘိုးက စိတ်မှ မမှန်တော့တာ၊ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ပြောပါ”

“မင်းက မင်းဘက်ပဲ မင်းကြည့်တာကိုး၊ တခြားဘက်ကလည်း
ဝင်ကြည့်ဦးမှပေါ့”

“အို...အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ ရှင် ကျွန်မအပေါ် ဖောက်ပြန်တယ်။ ခုတော့ ပြည်တွင်းစစ်ကို လွဲချတယ်။ ရှင်ဟာ ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ်ပဲ”

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ငါ မပြောချင်ဘူး၊ ငို၊ ဆက်ငို၊ မိန်းမတွေရဲ့ မျက်ရည်ဟာ သူတို့ဒုက္ခကို ပြောပျောက်စေ တယ်တဲ့၊ ငါကတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ ငါက သွေးအိုင်ထဲမှာ နေနေရတဲ့ကောင်၊ ငါ့မှာ မေတ္တာတရားတွေ ခန်းခြောက် ကုန်ပြီ၊ ငါ့ဝိညာဉ်ထဲကို မင်း ဝင်ကြည့်လေ၊ ဘာမှမရှိတဲ့ တွင်းနက်ကြီးကလွဲပြီး မင်း ဘာမှ တွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရောက်ခါ နီးတော့မှ မိုးက ရွာချလာသည်။ ရာသီဥတုက ချက်ချင်း အေးမြသွားသည်။ ဂရီဂိုက သူ့အပေါ်ရံအင်္ကျီကြီးကို ချွတ်ပြီး နာတာလီယာကို ခြုံပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ မိန်းမ၏ ပခုံးကို သိုင်းဖက် လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ပူးပူး ကပ်ကပ် ဖက်ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ညနေပိုင်းတွင် ပန်းပဲဆရာ၏ ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် သားကလေး၏ အကူအညီနှင့် ဂရီဂိုတယောက် ထွန်တုံး ထွန်သန် အဟောင်းတွေကို ပြင်သည်။ နွားတွေကတော့ ပင်တာလီမွန် ထားခဲ့သည့် ကောက်ရိုးတွေ အလုံ အလောက် ရှိနေ၍ ဝဝဖြိုးဖြိုး ရှိကြသည်။

(၃)

နောက်နေ့မနက်စောစော စိုက်ကွင်းထဲ ထွက်ဖို့ ဂရီဂို အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ အီလီနစ်ချ်နာနှင့် ဒူနီယာက အစောကြီးထပြီး သူ့အတွက် နံနက်စာနှင့် ထမင်းဘူးထည့်ဖို့ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပေးသည်။ သူတို့မိသားစု အတွက်နှင့် ယောက္ခမကြီးအတွက် ငါးရက်လောက်တော့ တောင်သူဘဝ ပြန်ဝင်ရမည်ထင်သည်။ လေးဧက ကျယ်သည့် ယာကွက်ကို နေကြာနှင့် ဖရဲ ချရမည်။ တယောက်တည်း တော့ နိုင်မည်မထင်။ ခြေလျင်တပ်ထဲမှ အဖေကြီးကို ခဏပြန်ခေါ်ရမည်။

မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးလုံးကြီး စထွက်လာပြီး ညီမလေးဒူနီယာ ထင်းတပွေနှင့် မီးဖိုထဲ ဝင်သွားသည်။ အင်း ... သူကလေးတောင် ခါးကျဉ်ကျဉ်၊ ရင်ထွားထွား နှင့် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပါပေါ့လား။ ဂရီဂို စိတ်ဓာတ်ကျကျနှင့် ဆက်တွေးနေသည်။

‘အင်း.. အချိန်တွေ ကုန်ပုံများက အပြေးမြန်တဲ့ မြင်းတကောင်ထက်

ပိုမြန်နေပါကလား၊ ပြေးလွှားပြီး အဆော့ သန်သည့်၊ အငိုသန်သည့် ကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ယောက်ျားယူလျှင် ယူလို့ ရသည့်အရွယ် ရောက်နေပြီ၊ အင်း ... ငါလည်း မကြာခင် ခေါင်းဖြူတော့မှာပါလား”

ဒါရီယာ သူ့ဆီ ထွက်လာသည်။ ပိုင်အိုတာ အတွက် ပူဆွေးသောက ရောက်ချိန် သူ့အတွက် ခဏတာမျှသာ။ ပါးကလေး နှစ်ဖက် ပြန်ရဲလာပြီ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေတတ်သည့် ဒါရီယာ ပြန်ရောက်လာပြီ။ မျက်လုံးအရောင် တလက်လက် နှင့် မျက်ခုံးမွေး ပြန်ဆွဲနေပြီ။ ဟိုလူစ၊ သည်လူနောက်နှင့် သူ့စရိုက်တွေ ပြန်ပေါ်လာသည်။ နာတာလီယာကိုလည်း အမျိုးမျိုး ကျီစယ်သည်။

ဂရီဂိုအနားသို့ ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် ရောက်လာပြီး မေးသည်။

“ဘာကူလုပ်ပေးရမလဲ ဂရီဂို”

“နင်က ဘာလုပ်တတ်လို့လဲ”

“ဘာလို့ ငါ့ကို နင် ဘုတောနေတာလဲ၊ မျက်နှာငယ် မုဆိုးမလေးကို၊ နင် ငါ့ကို ပြုံးပြဖော်တောင် မရဘူး”

“ငါ့ကို မကူနဲ့၊ နာတာလီယာကို သွားကူပါလား၊ မစ်ရှာကလေး ညစ်ပတ်ပေရေနေတာပဲ”

“အဲဒါ ငါ့အလုပ်လား ဂရီဂို၊ နင်မွေးထားတဲ့ ကလေးတွေကို ငါက ထိန်းပေးရမှာလား၊ နင့်မိန်းမက ယုန်မ တကောင်လို တဖြတ်ဖြတ် မွေးနေတာ၊ နောက် ဆယ်ယောက်လောက် မွေးဦးမှာ၊ သူကလေးတွေကို ငါကြည့်ပေးရတာ ကြာတော့ စိတ်ကုန်လာပြီ”

“ကဲ..ကဲ တော်ပါတော့ဟာ၊ နင် သွားတော့”

“နေဦး ပြောစရာရှိသေးတယ်၊ ခုလောလောဆယ် ရွာမှာ နင်တယောက်တည်းရှိတယ်၊ ငါ့ကို မောင်း မထုတ်ပါနဲ့ ဟယ်၊ နင့်ရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဝိတုန်းရောင် နှုတ်ခမ်းမွေးတွေကို ငါ ကြည့်ပါရစေဦး၊ ခပ်ဝေးဝေး က ကြည့်မှာပါ”

ဂရီဂို ခေါင်းကို နောက်လှန်ပြီး ရယ်တော့ သူ့ ဆံပင်တွေ လွင့်ဝဲသွားသည်။

“အင်း..ပိုင်အိုတာ နင့်ဒဏ်ကို တော်တော်ခံရမှာပဲ”

“နင် ကြောက်စရာမလိုပါဘူးဟယ်၊ နာတာလီယာ ကိုလေ၊ သူထွက်လာလို့ တွေ့သွားရင်တော့ မနာလို ဖြစ်မှာပေါ့၊ နင့်ကို ငါလှမ်းကြည့်တာ မြင်ရတာနဲ့ သူက မျက်စိမျက်နှာပျက်နေတယ်၊ မရိုးနဲ့ မတ် ဒါလောက်ကလေးမှ

မကြည့်ရဘူးလား၊ ရွာထဲက အမျိုးသမီးတွေ ပြောနေကြတယ်၊
'ဘယ်လိုခေတ်ကြီးလဲ မသိဘူး၊ ရွာထဲမှာ ယောက်ျားတွေ မရှိတော့ဘူး၊ ဂရီဂို
ပြန်ရောက်လာတာလည်း မိန်းမအနားက မခွာဘူး၊ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
နေကြမလဲ၊ သူ ဒဏ်ရာရလာလို့ ကိုယ်တခြမ်းသေနေလည်း အဲဒီတခြမ်းနဲ့
ပျော်လို့ရတာပဲ၊ အပြင်ကို ညထွက်လာလို့ကတော့ သေပြီသာမှတ်လို့ ပြောလိုက်'
တဲ့၊ သူတို့ကို ပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ 'ဂရီဂိုက တခြားမှာသာ ကမြင်းတာ၊
အိမ်ပြန်ရောက်ရင် နာတာလီယာ အနားက တဖဝါးမှ ခွာတာမဟုတ်ဘူး' လို့။

“နင်ဟာ တကယ့်မကောင်းဆိုးဝါးမပဲ ဒါရီယာ” ဟု ပြောပြီး ဂရီဂို
ရယ်နေသည်။

“အေးပါ၊ ငါက တစ္ဆေမပါ၊ နင့်ရဲ့ ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် သစ္စာရှင်မကလေးက
နင့်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ဝက်အူ တင်းလိုက်လို့ အိမ်ပြင်မထွက်ရဲတာ
မဟုတ်လား”

“သူများတွေအကြောင်း လျှောက်မပြောကောင်းဘူးလေ ဒါရီယာ”

“သူများတွေအကြောင်း မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်တွင်းရေး ပြောတာ။
နာတာလီယာဟာ တကယ်တုံးတာ၊ ကိုယ့် ယောက်ျားက သူရဲကောင်းပဲ၊
ကော့ဆက်ပီပီ၊ ယောက်ျားပီပီ နေပစေပေါ့၊ ခုတော့...”

ပြောရင်း ရယ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

“အင်း ဒါရီယာဟာ တကယ့် မကောင်း ဆိုးဝါးပဲ၊ ပိုင်အိုတာ
ဝဋ်ကျွတ်သွားတာ ကောင်းတယ်” ဟု စိတ်ချ၍ ပေါက်ပေါက်နှင့် ဂရီဂို
တွေးနေမိသည်။

ဘက်မူကင်ရွာသည် မီးတွေငြိမ်းကာ မှောင်အတိကျသွားပြီ။
 နှင်းမိုးကလေး ဖွဲ့ဖွဲ့ရွာစွေနေ၏။ ရွာပြင်ကွင်းထဲတွင် နောက်ကျမှ
 ရောက်လာကြသော ကြိုးကြာငှက်တွေ အုပ်လိုက်ဆင်းလာကြသည်။
 အရှေ့မြောက် လေကလေး တဖြူးဖြူး နှင့် ဧပြီလ၏ညသည် လှပစွာ
 တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ အမှောင်ထဲတွင် လွမ်းတေးကို သီဆိုရင်း ဆနိုက်တွေ
 ပျံသန်းနေ ကြသည်။ ထောင်ပေါင်း များစွာသော ရေဘဲတို့၏
 တောင်ပံခတ်သံကိုလည်း ကြားနေရ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရုတ်တရက် လူသံသူသံတွေ၊ ရေခဲပြင်ပေါ်နှင်းလာသည့်
 မြင်းခွာသံတွေ ပေါ်လာသည်။ အထူး တပ်ရင်းခြောက်မှ ကင်းတပ်ခွဲနှစ်ခွဲ
 ရွာထဲတွင် စခန်းချဖို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ စွတ်ဖားများကို
 ထောင်လိုက်ပြီး မြင်းတွေ ချည်ထားလိုက်သည်။ ထွက်ကျလာသည့်
 မြက်ခြောက်တွေကို ခင်းလိုက်ကြသည်။ ရဲဘော်တွေက သီချင်းဆိုသူ ဆို၊
 စကားပြောသူ ပြောနှင့်။ လေရဟတ်ကြီးတခု၏နောက်နားမှ ကော့ဆက်
 စစ်သားတွေက သူတို့အသံများကို လေထဲ တွင် သိုးသိုးသဲ့သဲ့ ကြားနေရသည်။
 ရေခဲဖုံးနေသည့် မြေပြင်တွင် လှဲအိပ်ရသည့်ကိစ္စမှာ စိတ်ပျက်စရာ
 ကောင်းလှသည်။ သူတို့တွင် ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်မရှိ။ စကားပြောခွင့် မရှိ။
 အနွေးဓာတ်ရဖို့ လက်နှစ်ဖက်ပွတ်ရန်ပင် ခွင့်မပြု။ မနှစ်က စိုက်ထားသည့်
 နေကြာတောထဲတွင် လှဲပြီး ခြေလှမ်း ဆယ်လှမ်းထက် ပို၍ မမြင်နိုင်သော
 အမှောင်ထုကို မော်ကြည့်နေရုံ မှတပါး သူတို့အတွက် အခြား မရှိပြီ။
 အဝေးမှလာသည့် အသံများ မဟုတ်ဘဲ အနီး တဝိုက်မှ
 ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံများ ကြားလာရသည်။ အနီတယောက် သူတို့ဆီသို့
 တွားလာနေတာများလား။

အမှောင်ထုထဲကို စိုက်ကြည့်ရလွန်းသဖြင့် မျက်လုံးတွေ ကျိန်းစပ်ကာ
 မျက်ရည်တွေ ကျလာသဖြင့် ကော့ဆက်လူငယ် တယောက်က လက်အိတ်ကို
 ချွတ်ပြီး မျက်လုံးကို ပွတ်နေစဉ် မလှမ်းမကမ်းမှ သစ်ကိုင်းခြောက်
 ကလေးများပေါ်တွင် ချွတ်နင်းသံလိုလို ကြားလိုက်သည်။ ဟုတ်တယ်၊
 သေချာတယ်၊ ခေါင်းရင်းဘက်က ကြားနေတာ။ မြေကြီးပေါ် တံတောင်နှင့်
 ထောက်ပြီး ခေါင်းထောင်ကာ အမှောင်ထဲစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ လားလား၊
 ဧရာမ ဖြူကြီး တကောင်။ ကြွက်နောက်ကို လိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။
 သေတော့မှာပဲ၊ မထိတ်သာ မလန့်သာ။ လူနဲ့ရလို့လားမသိ၊ ဒါမှမဟုတ်၊

ချာတိတ်၏ လှုပ်ရှားသံကို ကြားသွား၍လားမသိ၊ ဖြူကြီးက ဦးခေါင်းကို ကိုယ်ထဲဝင်ပြီး ချက်ချင်း သူ့ကိုယ်သူ ဘောလုံးတလုံးလို လုံးပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ နေကြာပင်တွေထဲ တိုးဝှေ့ ဝင်သွားတော့သည်။ ပြီးသည်နှင့် ပြန်တိတ်သွားပြန်သည်။

ရွာထဲမှ ဒုတိယကြက်တွန်သံ ထွက်လာသည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်ကင်းစင်ပြီး ကြယ်ရောင်တို့ဖြင့် ကြည်လင် နေသည်။ ရွှေရောင်မျက်လုံး ပေါင်းများစွာဖြင့် ကမ္ဘာကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေသည့်နှယ်။

သည်တခါ ကော့ဆက်လူငယ် ကြားလိုက်ရသည်ကတော့ မြင်းခွာသံတွေ။ သူ့အနား ရောက်လာနေသဖြင့် မမှားနိုင်။ ရွာဆီသို့ ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် စီးလာနေသံ။ ကော့ဆက်လူငယ်က သေနတ်မောင်းတင်ပြီး လှမ်းအော် မေးလိုက်သည်။

“ရပ်..ဘယ်သူလဲ”

မြင်းစီးသမားက သူ့မြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီး လက်မြှောက်လိုက်သည်။

“ရဲဘော်၊ မပစ်နဲ့နော်”

“စကားဝှက်ပြော”

ကင်းမှူးအရာရှိက လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ရဲဘော်တို့ ခင်ဗျား...”

“စကားဝှက် ဘာလဲ”

“တဆိတ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တယောက်တည်းပါ၊ ကျွန်တော် လက်နက်ချပါမယ်၊ လက်မြှောက်ထားပါတယ်”

အရာရှိက သူ့လူတွေကို လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့..မပစ်နဲ့ဟေ့၊ သူ့ကို အရှင်ဖမ်း”

ကင်းမှူးအရာရှိက သူ့ဆီ လျှောက်သွားတော့ သူက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ တပ်နီလား၊ ဟုတ်တယ်၊ သူ့ဦးထုပ်မှာ ကြယ်နဲ့၊ တပ်နီဗိုလ်ပဲ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ရှင်းပစ် ရလိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားတို့တပ်ရင်းမှူးဆီ ခေါ်သွားပေးပါ ရဲဘော်” သူက လေသံအေးအေးဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စနဲ့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာပါ။

အရေးတကြီးသတင်း ပါလာပါတယ်။ ကျွန်တော့် နာမည် ဗိုလ္လန်နေ့စကီပါ၊ ဆာဒန်ဘာကီ တပ်ရင်းကပါ။ ညှိစရာရှိလို့ လာခဲ့တာပါ။”

“မင်း အရာရှိလား၊ ရှုပ်ပါတယ်ကွာ၊ ပစ်ထည့်လိုက်”

“ရဲဘော်တို့၊ နောက်မှပစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ လူကြီးနဲ့တော့ တွေ့ပါရစေ၊ အရေးကြီးလို့ပါ။ ထွက်ပြေး မှာစိုးရင် ကျွန်တော့် လက်နက်တွေ အားလုံး သိမ်းထားပါ”

သူက ပြောပြောဆိုဆို စားလွယ်ခါးပတ်ကို ဖြုတ်ပေးသည်။
ကင်းအရာရှိက သူ့စားလွယ်ရော ခြောက်လုံးပြူးပါ သိမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့
သူ့မြင်းပေါ် တက်ထိုင်ရင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“သူကိုယ်မှာ ရှာဦး”

စိတ်ကျေနပ်အောင် ရှာဖွေပြီးမှ တပ်နီကို ရွာဘက်ဆီ
ခေါ်သွားကြသည်။ ကော့ဆက်တပ်သားတွေက သူ့ကို ခြေကျင်ခေါ်လာပြီး သူတို့
ကင်းအရာရှိက နောက်မှ မြင်းနှင့် လိုက်လာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ”

“မကြာခင် သိရမှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

“တပ်ရင်းမှူးဆီကိုလေ”

“မဖြစ်ဘူး၊ တပ်မမှူး ဘိုဂါတီရိပ်ဆီ ခေါ်သွားပေးပါ”

“ဒီမှာ တပ်မမှူး ဘယ်ရီမလဲ”

“ရှိပါတယ်၊ သူ့လက်ထောက်တွေနဲ့အတူ မနေ့က ဘက်ခံမှုကင်းကို ရောက်နေတယ်”

“အဲဒါ ကျုပ်တို့ မသိဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ကဲ...ရဲဘော်၊ ကိုရင် မသိတာ ကျွန်တော် သိနေတယ်လေ”

“ကဲ..ဆက်လျှောက်”

“ဘိုဂါတီရိမ်ဆီ ခေါ်သွားမယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျား ငြိမ်ငြိမ်နေတော့၊ အကျဉ်းသားကို ကျုပ်တို့ စကားမပြောရဘူး။”

သုတေသနရောက်တော့ တပ်ရင်းမှူး အိပ်ပျော်နေတုန်း။ အိပ်ချင်မူးတူးနှံ့
ထပြီး-

“ဘာ...မင်းက တပ်ရင်းမှူး ဟုတ်လား၊ ဘယ်က တပ်ရင်းမှူးလဲ၊ ဆာဒိုဘာကီ ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား ကွာ၊ ကဲ...စာရွက်စာတမ်းတွေ ပြစမ်း”

နောက် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း တပ်မမှူးဆီ သူ့ကိုပို့ဖို့ ပြင်ဆင်တော့သည်။ ရောက်တော့ တပ်မမှူး ဘိုဂါတီရိမ် တယောက် ကြားရသည့် သတင်းကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ရာထဲမှ ခုန်ထ၍ ဘောင်းဘီကြယ်သီး ကမန်းကတန်း တပ်ကာ အိပ်မက်ထဲမှာလို စိတ်ထဲ တင်းပြီး ဧည့်သည်ကို ထွက်တွေ့ပြီး နေရာပေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဖမ်းခံရတာလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော် ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လာခဲ့တာပါ ဗိုလ်ချုပ်၊ သူတို့ကို အခန်းထဲက ထွက်ခိုင်းပေးပါ၊ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း ပြောပါရစေ”

ဘိုဂါတီရိမ်က သူ့လူတွေကို လက်ဝှေ့ပြလိုက်သည်။ တပ်နီဗိုလ် ဗိုလ်ချုပ်နော့စကီက ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးက အနက်ရောင်။

“ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော့်အကြောင်း နည်းနည်း ပြောပါရစေ ဗိုလ်ချုပ်” ဟု နီဒါန်းပျိုးပြီး သူ့အကြောင်း စပြောသည်။

“ပြီးမှ ကျွန်တော် ရောက်လာတဲ့အကြောင်း ပြောပါမယ်၊ ကျွန်တော်က မင်းစိုးရာဇာပိုင်းကပါ၊ ဇာဘုရင် တပ်မတော် မှာ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ပါ ခင်ဗျ၊ ဂျာမန်တွေနဲ့ တစ်ထောင်ကိုးရာတစ်ဆယ့်ရှစ် ခုနှစ်မှာ တိုက်တော့ ကျွန်တော် ရှေ့တန်းက ပါခဲ့ပါတယ်၊ ခုတော့ ဆာဒေါ့စကီက တပ်နီထဲ ရောက်နေပါတယ်၊ တပ်ရင်းမှူးပါ၊ ဒီအခွင့်အရေးရဖို့ ကျွန်တော် စောင့်နေတာ ကြာပါပြီ၊ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေကို တိုက်နေတဲ့ဘက်ကို လာဖို့လေ”

“ဒါဆို အကြာကြီး စောင့်ခဲ့ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား ဗိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် စောင့်ခဲ့ရပါတယ်၊ အမိနိုင်ငံတော်အပေါ် မှားယွင်းခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော် တယောက်တည်း ထွက်ပြေးလာမယ့်အစား ကျွန်တော့် တပ်သားတွေကိုပါ ခေါ်လာချင်တဲ့ အတွက် အချိန်ယူခဲ့ ရတာပါ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးဟာ ကွန်မြူနစ်တွေရဲ့ စကားကို နားဝင်မိတာ မဟာအမှားကြီးပဲ ခင်ဗျ၊ သူတို့က အိမ်ကြက်ချင်း ခွပ်ခိုင်းတာပဲ၊ ညီအစ်ကိုတွေ အချင်းချင်း ပြန်သတ်ခိုင်းတာပဲ”

ဘိုဂါတီရိမ် ပြုံးနေသည်ကို တွေ့တော့ တပ်နီ ဗိုလ်ကြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဗိုလ်ချုပ် ကျွန်တော့်အပေါ် မယုံသင်္ကာဖြစ်မယ် ဆိုရင်

သဘာဝကျပါတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်နေရာမှာ ကျွန်တော် ဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲရှိမှာပါပဲ။ ကျွန်တော် အထောက်အထားတွေ ပြပုံမယ်”

သူ နှင်းကာအင်္ကျီကြီးထဲမှ ဓာတ်ပုံကလေး တပုံ နှင့် စာရွက်စာတမ်းတွေ ထုတ်ပေးသည်။ ကော့ဆက် ဗိုလ်ချုပ်က သေသေချာချာ စစ်ဆေးသည်။ စာရွက် တရွက်က ဆေးရုံဆင်းသည့် လက်မှတ်။ ရှေ့တန်း ဆေးရုံမှ ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီးတယောက် လက်မှတ်ထိုး ထားသည်။ ဆေးရုံတံဆိပ်တုံး ပါသည်။ သည်တုန်းက သူ့အဆင့်မှာ တပ်ရင်း (၁၁၇) မှ ဗိုလ်အဆင့်သာ ရှိသေးသည်။ အခြားအထောက်အထားတွေကလည်း အခိုင်အမာတွေ ဖြစ်သည်။

ဘိုဂါတီရိဗ်က မေးသည်။

“တခြား ဘာတွေ ရှိသေးလဲ”

“ဆာဒေါ့စကီတပ်ရင်းကနေပြီး ဒီဘက်ကို ကူးဖို့ ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေစောင့်နေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲဘော် အများစုဟာ တောသူ တောင်သားတွေပါ။ သူတို့က ဘော်လ်ရီဗစ်တွေကို တိုက်ချင်နေကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အင်အားက လုံစွပ်တပ်သား ထောင့်နှစ်ရာလောက် ရှိပါတယ်။ အားလုံး အမာခံတွေ ချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ ရိက္ခာ အခက်အခဲ တွေ့နေလို့ ကျွန်တော့်စည်းရုံးရေး အောင်မြင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ လက်နက်ချရင် သူတို့ကို အကြမ်းဖက်မယ်လို့ ယုံကြည်နေကြတယ်။ အဲဒီအချက်ကို ဆွေးနွေးဖို့ပါပဲ ဗိုလ်ချုပ်”

“ဘယ်လိုအကြမ်းဖက်မှုမျိုးကို ပြောတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အနိုင်ကျင့်ခံရမှာ၊ အသတ်ခံရမှာကို ပေါ့ ခင်ဗျာ”

“ဟင့်အင်း ... ဒါမျိုး ငါတို့ဘက်မှာ လုံးဝ မရှိဘူး ဗိုလ်ကြီး”

“နောက်တခုက ကျွန်တော်တို့က ဘော်လ်ရီဗစ် တွေကို တိုက်တဲ့နေရာမှာ သီးခြား စစ်မျက်နှာဖွင့်ပြီး တိုက်ချင် ပါတယ်”

“ဒါကတော့ ငါနဲ့ မပြီးဘူးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ အထက်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို အကြောင်းပြန်ပေးပါ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ဗီယက်ရှင်စကော ဌာနချုပ်ကို အကြောင်းကြားပေးမယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ၊ အချိန် သိပ်မရလို့ပါ။ ကျွန်တော် ကြာနေရင် အထက်လူကြီးတွေ ရိပ်မိကုန်မှာ စိုးလို့ပါ”

“ခုချက်ချင်း ဗီယက်ရှင်စကောကို ဆက်သား လွှတ်လိုက်မယ်”

“တခု ကူညီပါဦး ဗိုလ်ချုပ်၊ ကျွန်တော့်လက်နက်တွေ ပြန်ပေးဖို့ ကင်းတပ်ဖွဲ့ကို ညွှန်ကြားပေးပါဦး ခင်ဗျ”

“အားလုံး ပြန်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ မောင်ရင့်ကို ဘယ်လို အကြောင်းပြန်ရမလဲ”

“နှစ်ရက်အတွင်း အမျိုးသမီးတယောက် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ လျှို့ဝှက်စကားလုံး ကတော့ ... အဲ .. ‘ပြည်ထောင်စု’ ပေါ့ ခင်ဗျာ”

နာရီဝက်အတွင်း ကော့ဆက် ခြေမြန်မြင်းသည်တော် ဆက်သားတယောက် ဗီယက်ရှင်စကားသို့ ဒုန်းစိုင်း ပြေးနေပြီ။

နောက်တနေ့တွင် ကူဒီနော့ဗ်ဆက်သား ရောက်လာသည်။ ဘိုဂါတီရိပ်က ‘အထူးအမြန်လျှို့ဝှက်’ ဆိုသည့် စာအိတ်ကို ဖောက်ဖတ်သည်။

‘မင်္ဂလာသတင်း ပေးလိုက်တယ်၊ သင့်အား ဆာဒေါ့စကီ တပ်ရင်းနှင့် ဆွေးနွေးရန် တာဝန်ပေး လိုက်တယ်၊ သူတို့ လက်နက်ချရမယ်၊ သူတို့ရဲ့ တပ်ရင်းပစ္စည်းတွေ၊ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ အားလုံး သိမ်းရမယ်။ ဖီဆန်ရင် အားလုံး တယောက် မကျန် ပစ်သတ်။ သူတို့ လက်နက်ချပြီးတာနဲ့ တပ်ရင်း တရင်းလုံး ဒွန်မြစ် လက်ယာဘက်ကမ်းကနေ ဗီယက်ရှင်စကားအထိခေါ်ခဲ့ရမယ်။ အနီတွေကို သူတို့ ဘယ်လို တိုက်တယ် ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရမယ်၊ အခြေ အနေကို ဆက်သားနဲ့ နေ့စဉ် အစီရင်ခံပါ။’

ကူဒီနော့ဗ်

နောက်ဆက်တွဲ ပါသေးသည်။

‘သူတို့ကို ခေါ်လာတဲ့အခါ တင်းကျပ်တဲ့ အစောင့်တပ်နဲ့ ပို့ပါ။ ရွာတွေကို ဖြတ်တဲ့အခါ မဝင်ခင် ကြိုတင် အကြောင်းကြား။ ရရှိကြောင်း အကြောင်းပြန်’

ဧပြီလကုန်ပိုင်းတွင် မော်စကိုတပ်တွေကို သူပုန်တို့က အပြတ်အသတ် အနိုင်ရခဲ့သည်။ ကော့ဆက်နယ်မြေကို သူတို့ မကျွမ်းကျင်သောကြောင့် မရှုမလှ ရှုံးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

စစ်ပွဲထဲတွင် အီဗန်အလက်ဆီဗစ်ချ် ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရသည်။ မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖွိုင်းက သူ့ကို ခဲယမ်း မီးကျောက် လှည်းပေါ်တင်ပြီး တိုက်ပွဲထဲမှ ကယ်ထုတ်ခဲ့ရသည်။

မော်စကို တပ်ဖြူတွေကို မောင်းထုတ်ပြီးသည့်အခါ အနီတွေ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်လာပြန်သည်။ ဆာဒေါ့စကီမှ အနီများက မော်စကိုတပ်ဖွဲ့တွေနှင့် မတူ။ မော်စကိုတပ်က လူတွေမှာ မြို့ပေါ်က စက်ရုံ အလုပ်ရုံ အလုပ်သမားတွေနှင့် ဖွဲ့စည်းထားခြင်းဖြစ်၍ ရွပ်ရွပ်ချဲ့ချဲ့ တိုက်သော်လည်း သူတို့ အကျအဆုံးများသည်။ ဆာဒေါ့စကီ တပ်တွင်မူ အပြေးအလွှား စုဆောင်းခဲ့ရသည့် လယ်သမားတွေ များသည်။ အသက်ကြီးသူတွေ များသည်။ အများအားဖြင့် စာမတတ်ကြ။ သူတို့ အထဲတွင် လူချမ်းသာများလည်း ပါသည်။ အထက်တန်း အရာရှိကြီးတွေက ဘုရင့်တပ်မတော်မှ စစ်ဗိုလ်ဟောင်းကြီးတွေ ဖြစ်သည်။ တပ်နီ နိုင်ငံရေးမှူးက လူကြောက်။ တပ်သားများအပေါ်တွင်လည်း ဩဇာမရှိ၊ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ချုပ်နော့စကီနှင့် အခြား အရာရှိတွေက လက်နက်ချဖို့ ငယ်သားတွေကို စည်းရုံးလို့ မရမှာ ကျိတ်ပြီး ပူနေကြသည်။

ဆာဒေါ့စကီတပ်ရင်းကို ရောက်သွားတော့ အီဗန် အလက်ဆီဗစ်၊ မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖွိုင်းနှင့် စတော့မင်း တို့ အားလုံး တပ်ရင်းအသစ်တွင် ပြောင်းပေးပြီး လူဟောင်း သုံးယောက်နှင့် အတူတွဲ၍ တဲတလုံးထဲတွင် နေရာ ချထားလိုက်သည်။ စတော့မင်းက အတူနေရသည့် သုံးယောက်နှင့် မျက်နှာကြောမတည့်။ မကြာခဏ ငြိသည်။ တပ်ရင်းတရင်းလုံး နိမိတ်ဆိုးကြီး တခုနှင့် ကြုံရတော့မည်ဟု စတော့မင်း အနံ့ရနေသည်။

တနေ့တွင် သူတို့သုံးယောက်ထဲမှ နှစ်ယောက် တဲထဲ ဝင်လာသည်။ သူတို့က စတော့မင်းကိုရော အီဗန်ကိုပါ နှုတ်မဆက်ဘဲ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ပြောနေသည်။

“ငါတော့ စစ်တိုက်ရတာ စိတ်ကုန်လာပြီ၊ နောက်ပိုင်းမှာ ငါတို့ချုံတွေကို သူတို့ သိမ်းလိုက်ကြပြီတဲ့၊ တို့က ဒီမှာ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ တိုက်ခိုက်နေကြတယ်၊

ဘာအတွက် တိုက်နေရမှန်းလည်း မသိဘူး”

စတော့မင်းက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာအတွက် တိုက်နေမှန်း မသိဘူးလား”

“မသိဘူး၊ ကော့ဆက်တွေလည်း တို့လို လယ်သမားတွေပဲ၊ သူတို့ ဘာအတွက် သူပုန်ထကြတယ် ဆိုတာ ငါတို့ သိတယ်၊ သိပ်သိတာပေါ့”

စတော့မင်းသည် စိတ်ရှည်သူ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ကျွဲဇြီးတိုနေသည်။

“မင်း ခု ဘာစကားပြောနေလဲ သိလား၊ မင်း ပြောနေတာ အဖြူကောင်တွေ ပြောတဲ့ စကားကွ၊ ခွေးမသား”

“ဟေ့ ... ငါ့လူတွေ သူပြောတာ ကြားလား၊ ခွေးမသားတဲ့”

နောက်တယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“စိတ်အေးအေးထား မုတ်ဆိတ်၊ သူတို့လိုလူမျိုးတွေ တွေ့ဖူးပေါင်း များပါပြီဗျာ၊ ကွန်မြူနစ်ဖြစ်တာနဲ့ သူများ လည်ပင်း ညှစ်လို့ရမယ်ထင်တဲ့ လူမျိုးတွေ၊ မင်း ဟိုဘက်လှည့်စမ်း၊ မင်းတကိုယ်လုံး ဆန်ခါပေါက် ဖြစ်သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူက စတော့မင်းဆီ လျှောက်လာသည်။ စတော့မင်းက သူ့ကို တွန်းလွှတ်ပြီး

“မင်းပြောနေတဲ့လေသံက တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမား လေသံပဲကွ၊ မင်းကို ဆိုဗီယက်အစိုးရရဲ့ သစ္စာဖောက် အနေနဲ့ ခုံရုံးတင်နိုင်တယ် သိလား”

“တပ်ရင်းတရင်းလုံးကိုတော့ မင်း ခုံရုံးမတင်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ကွန်မြူနစ်တွေက သကြားနဲ့ စီးကရက် ခွဲတမ်းရတယ်၊ ငါတို့က ဘာမှမရဘူး”

အီဗန်အလက်ဆီဗစ်က အိပ်ရာထဲမှ ထထိုင်ပြီး အော်သည်။

“သောက်အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ မင်းတို့နဲ့ ငါတို့ အတူတူ ရနေတာပဲ”

နောက် ဘာတခွန်းမျှမပြောတော့ဘဲ အနွေးထည်ကြီး ကောက်စွပ်ပြီး စတော့မင်း ထွက်သွားသည်။ ဘယ်သူမှ သူ့ကို မတားကြ။ သို့သော် ဟိုအုပ်စုက နောက်ပြောင် သရော်နေကြသည်။ စတော့မင်းက နိုင်ငံရေးမှူးဆီ သွားပြီး တိုင်သည်။ ချက်ချင်းဖမ်းချုပ်ဖို့ ပြောသည်။ နိုင်ငံရေးမှူးက သူ့မုတ်ဆိတ်ကို ဖွလိုက်၊ မျက်မှန်ပွတ်လိုက် လုပ်နေသည်။

“မနက်ဖြန် ပါတီကလာပ်စည်း အစည်းအဝေး ခေါ်ပေးမယ်၊ အဲဒီမှာ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ ချက်ချင်း ဖမ်းချုပ်ဖို့ လောလောဆယ် အခြေအနေအရ မဖြစ်နိုင်သေးဘူး ထင်တယ်”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲဗျ”

“ဒီလို ရဲဘော်စတော့မင်း၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ ခုတလော တပ်ရင်း အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး၊ တခုခု ထူးခြားနေတယ်၊ တော်လှန်ရေးကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အုပ်စု ရှိနေပြီလို့ ထင်တယ်၊ သေသေချာချာတော့ သက်သေ မပြနိုင်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အများစုကတော့ အဲဒီဘက်ကို ယိုင်နေကြတယ်။ သူတို့က တောင်သူ လယ်သမားတွေ၊ ဘာတတ်နိုင် မှာလဲ၊ တပ်ဖွဲ့စည်းပုံ ပြန်ပြင်မယ်လို့တောင် ပြောသံတွေ ကြားနေတယ်”

“အဲဒီဘက်မှာ အများစုဖြစ်နေရင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ နိုင်ငံရေးဌာနကို မတိုင်ဘဲ အချိန်ဆွဲနေလဲ”

“အကြောင်း ကြားပြီးပါပြီဗျာ၊ ခုထိ ဘာမှ အကြောင်းမပြန်ဘူး၊ အချိန်တန်ရင်တော့ ပြတ်ပြတ် သားသား လုပ်ရမှာပါ”

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ဆက်သည်။

“ကျုပ်ကတော့ ဗိုလ်ချုပ်နဲ့တကီနဲ့ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကော့ဗ်ကို သိပ်မသင်္ကာဘူး၊ မနက်ဖြန် အစည်း အဝေးပြီးရင် မက်ဗီဒစ်စ်ကို သွားပြီး နိုင်ငံရေးဌာနနဲ့ ဆွေးနွေးမယ်၊ အန္တရာယ်ကို အချိန်ဆွဲနေလို့ မရဘူး”

“ဒါဆို ကလာပ်စည်း အစည်းအဝေး မြန်မြန်ခေါ်ပါလား ရဲဘော်”

“ကျုပ်သိပါတယ် ရဲဘော်၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် မဖြစ်သေးဘူး၊ အမာခံကွန်မြူနစ် အများစုက ကင်းစခန်း တွေမှာ ရောက်နေကြတယ်၊ ပါတီဝင် မဟုတ်တဲ့ လူတွေကျတော့ မယုံရဲဘူးလေ၊ သူတို့တွေ ဒီညလောက်မှ အလှည့် လဲကြမှာ”

စတော့မင်း လှည့်ပြန်လာခဲ့သည်။ တဲရောက်တော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ လိုက်သည်။ အားလုံး အိပ်သွားတော့မှ သူတယောက်တည်း စာထိုင်ရေးနေသည်။ တပ်တွင်းအခြေအနေ အားလုံး အသေးစိတ် ရေးပြီးသွားချိန်တွင် သန်းခေါင် ကျော်နေပြီ။ မစ်ခေးလ်ကို နှိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မြင်းတကောင်ရှာ၊ ပြီးတော့ မက်ဗီဒစ်စ်ကို ဒီစာ ချက်ချင်းသွားပို့၊ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ မင်း အသက်စွန့်သင့်ရင် စွန့်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီစာကို အရောက်ပို့ရမယ်၊ မြင်း ဘယ်ကရမလဲ”

“မြင်းတပ်က တကောင် ခိုးသွားမယ်၊ အများဆုံး ကြာရင် နှစ်နာရီပဲ၊ အကောင်းဆုံးမြင်းကို ရွေးယူသွားမယ်”

စာကို ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး၏ အပြင်အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မိသွားရင် အလွယ်တကူနှိုက်ပြီး ဝါးစားလိုက် ရုံပေါ့”

စတော့မင်းက ရင်ထဲမှ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ပြေသွားပြီး မစ်ခေးလ်ကို ဖက်နမ်းလိုက်သည်။

“ကဲ...လစ်တော့”

(၂)

အရုဏ်တက်ချိန်တွင် မိုးကလေးဖွဲဖွဲ စရွာသည်။ သို့သော် လေက ပြင်းသည်။ မုန်တိုင်းသံပေးပြီး အရှေ့ စူးစူးမှ တိမ်မည်းညိုတွေ လိုမ့်တက်လာသည်။ မိုးလင်းသည်နှင့် တခန်းတည်းနေ ‘ဆာဒေါ့စကီ’ ကောင်တွေ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည်။ နောက်နာရီဝက် ကြာတော့ တိုကာချက်ဗ် ဟုခေါ်သည့် ‘ယီလင်စကာ’ ကွန်မြူနစ် အခန်းတံခါးကို အတင်းတွန်းဖွင့် ဝင်လာသည်။ သူက စတော့မင်းတို့နှင့် တဖွဲ့တည်းဖြစ်၏။

“ဟေ့ ... စတော့မင်း၊ မစ်ခေးလ်ကိုရှိဗွိုင်း၊ ထွက်ခဲ့ကြဟေ့”

“ဟေ့ ... လာလေကွာ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

စတော့မင်းက အနွေးထည်ကြီးကို ကမန်းကတန်း ထဝတ်ရင်း ပြန်မေးသည်။

“ပြဿနာတော့တက်ကုန်ပြီဟေ့၊ ခြေလျင်အုပ်စု တွေက ခုမှရောက်လာတဲ့ အမြောက်တပ်ကို လက်နက်ချခိုင်း နေတယ်၊ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်တယ်တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အမြောက်တပ်အဖွဲ့က ပြန်ပစ်ပြီး မောင်းထုတ်လိုက်တယ်တဲ့၊ မြစ်ဟိုဘက် ကမ်းကို ပြေးသွားကြပြီတဲ့၊ ဘုရားကျောင်းထဲမှာ အရေးပေါ်အစည်းအဝေး လုပ်နေတယ်၊ တပ်ရင်းအားလုံး ပါမယ်တဲ့”

“အီဗန်၊ ယူနီဖောင်း မြန်မြန်ဝတ်”

စတော့မင်းက အမိန့်ပေးလိုက်ရင်း တိုကာချက်ဗ် ၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲသည်။

“နိုင်ငံရေးမှူး ဘယ်မှာလဲ၊ ကျန်တဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေရော”

သူ အလောတကြီး မေးသည်။

“မသိဘူး၊ တချို့တော့ ထွက်ပြေးကုန်ပြီ၊ ငါက မင်းတို့ဆီ ပြေးလာတာ၊ ကြေးနန်းစက်ကို သိမ်းလိုက်ပြီ၊ ဘယ်သူမှ ဝင်လို့ မရတော့ဘူး၊ တို့

လစ်မှဖြစ်မယ်၊ ဘယ်ကိုပြေးရမှာလဲ”

သူက အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ခြေသံတွေ ကြားရသည်။ ဆာဒေါ့စကီ တပ်သား
ခြောက်ယောက် ပြေးဝင်လာသည်။ သူတို့ မျက်နှာတွေက
သရဲမရဲစီးနေသည့်အလား။

“ကွန်မြူနစ်တွေအားလုံး အစည်းအဝေးသွားရမယ်၊ မြန်မြန်လုပ်”

သူတို့က တအားအော်ပြောသည်။

စတော့မင်းက အီဗန်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်း ကို
တင်းတင်းစေ့လိုက်ပြီး-

“ဟုတ်ပြီ၊ တို့ လာခဲ့မယ်”

“လက်နက်တွေ မယူခဲ့ပါနဲ့၊ တိုက်ပွဲသွားတာမှ မဟုတ်တာ”

စတော့မင်းက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ ရိုင်ဖယ်ကို
ကောက်လွှယ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။

ကွက်လပ်ထဲတွင် လူတစ်သောင်းကျော် စုဝေးပြီး ဆူညံနေကြပြီ။
စတော့မင်းက လူအုပ်ကြီးထဲသို့ တိုးဝင် သွားသည်။ တပ်ရင်းမှူးကို
လိုက်ရှာသည်။ နိုင်ငံရေးမှူး သူ့ကို ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ တပ်နီ နှစ်ယောက်
ခြံရံလျက်။ နောက်ထပ်ရံလိုက်လာသည့် တပ်သားများလည်း ပါသည်။ သူ့ကို
လူတောထဲတွင် တွန်းထိုးခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာမှာ သွေး မရှိတော့။
ခဏနေတော့ လူပုံအလယ်က စားပွဲပေါ်သို့ သူ့အား
တွန်းတင်ပေးလိုက်ကြသည်။ စတော့မင်းက သူ့အနားမှ လူတွေကို
ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အီဗန်နှင့် သူတို့ကို လာခေါ်သူများအား တွေ့ရသည်။

“တပ်နီရဲဘော်အပေါင်းတို့ ခင်ဗျား”

လူသံသူသံတွေကြားတွင် သူ့အသံတိုးတိုးလေးသာ ကြားရသည်။
ပြောပုံကလည်း အားမပါ။

“ရဲဘော်တို့ ... ခုလိုအချိန်မှာ အစည်းအဝေး ခေါ်ရတာ... ရန်သူက
အနားရောက်နေပြီ...ရဲဘော်တို့”

သူ ဆက်ပြောလို့ မရတော့။ ဦးထုပ်တွေချွတ်ပြီး ဝှေ့ကြ၊ ယမ်းကြ၊
အော်ကြဟစ်ကြနှင့် ဆူညံသွားသည်။ သူ့ဆီကို ညွှန်းပြီး လက်သီးနှင့် လေထဲကို
ထိုးသူတွေ ထိုးကြသည်။

“ဘာ ခုမှ ရဲဘော်တို့လဲ”

“သူ့သားရေဂျာကင်ကို ဆွဲချွတ်ကြဟေ့”

“သူ့ကို သတ်ပစ်ကြ၊ လုံစွပ်နဲ့ ထိုးသတ်၊ သူ နိုင်ငံရေးစကားတွေ တော်လောက်ပြီ”

အသက်ကြီးကြီး တပ်နီကြီးတယောက် စားပွဲပေါ်ကို တွယ်တက်နေသည်ကို စတော့မင်း မြင်လိုက်သည်။ လူကြီးက နိုင်ငံရေးမှူး၏ မှတ်ဆိတ်ကို ဆွဲယမ်းသည်။ စားပွဲကလေး လှုပ်ခါသွားပြီး အနားတွင် ဝိုင်းနေသည့် ရဲဘော်များ၏ ဆန့်တန်းထားသော လက်များထဲသို့ နှစ်ယောက်စလုံး ထိုးကျသွားသည်။ မီးခိုးရောင်အင်္ကျီနှင့် လူအုပ်ကြီးသည် စားပွဲကလေးဆီသို့ တိုးဝှေ့လာနေကြသည်။ ငယ်သံပါအောင် အော်နေသည့် နိုင်ငံရေးမှူး ၏ အသံသည် သူတို့ခြေထောက် အောက်တွင် ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့သည်။

စတော့မင်းက လူအုပ်ကြီးထဲသို့ အတင်းဝင်သွား သည်။ တွေ့သမျှ လူကို မညှာမတာ တိုးကာ ဖယ်ကာ နှင့်။ ဘယ်သူမှ သူ့ကို မတားဘဲ လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။

လဲနေသော စားပွဲနားရောက်တော့ ဝိုင်းထားသော အရာရှိတသိုက်က “မင်း ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ” ဟု သူ့ကို မေးသည်။

“ကျွန်တော် စကားပြောချင်တယ်၊ လက်အောက် ငယ်သား ရဲဘော်တွေကို စကားပြောခွင့်ပေးပါ”

စတော့မင်းက စားပွဲကို ဆွဲလှန်ပြီး အသံကုန် အော်ပြောလိုက်သည်။ နံဘေးမှ ရဲဘော်တွေက သူ့ကို စားပွဲပေါ် တွန်းတင်ပေးကြသည်။ သို့သော် ရုတ်ရုတ် သဲသဲ ဖြစ်နေသော လူအုပ်ကြီး၏အသံက ဆူညံနေဆဲ။

စတော့မင်းက အသံကုန်တင်ပြီး အော်လိုက်သည်။ တအောင့်နေတော့ ဆူညံသံတွေ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကျ သွားသည်။ သည်တော့မှ သူ အသံကို တင်ပြီး စပြောသည်။

“တပ်နီရဲဘော်တို့၊ သိပ်အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်မှာ ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အပြုအမူတွေ မကျူးလွန်ကြပါနဲ့၊ ပြည်သူ့အစိုးရကို သစ္စာမဖောက်ကြပါနဲ့၊ အနီးဆုံး ရန်သူကို အပြတ်တိုက်ရမယ့်အချိန်မှာ မင်းတို့ တွေဝေနေကြတယ်၊ ဆိုဗီယက်နယ်မြေတွေကို အပြတ်တိုက်ပွဲ ဝင်ပြီး ကာကွယ်ရမယ့်အချိန်မှာ မင်းတို့ တွေဝေနေကြတယ်၊ မင်းတို့တတွေ သစ္စာဖောက် လမ်းစဉ်ပေါ် ရောက်ဖို့ တဲတဲကလေးလိုတော့တယ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ သစ္စာဖောက် တပ်မှူးတွေရဲ့ လှုံ့ဆော်မှုနဲ့ ကော့ဆက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေအပေါ် မင်းတို့ သစ္စာဖောက်ခဲ့ကြလို့ပဲ၊ ပဒေသရာဇ်ဩဇာခံ လက်ကျန် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တွေဟာ ဆိုဗီယက်အစိုးရကို

မယုံကြည်ကြဘူး၊ မင်းတို့ရဲ့ တွေဝေမှုအပေါ်မှာ အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကော့ဆက်တွေ ဆီမှာ လက်နက်ချဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်၊ ရဲဘော်တို့ စဉ်းစားကြပါ၊ မင်းတို့ရဲ့လက်တွေနဲ့၊ မင်းတို့ရဲ့ သွေးတွေ ချွေးတွေနဲ့ သူတို့က အလုပ်သမား၊ လယ်သမား အစိုးရဖွဲ့ဖို့ အကူအညီပေးကြမလို့တဲ့”

ဒုတိယတပ်ခွဲမှူး အရာရှိဟောင်း တယောက်က ပခုံးမှ ရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ စတော့မင်းက လှမ်းမြင်တော့-

“မလုပ်နဲ့ဦး ဗိုလ်ကြီး၊ အဲဒီအတွက် ခင်ဗျားမှာ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ရဲဘော်စစ်သားတွေရဲ့ အသံကို နားထောင်ဖို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တောင်းဆိုတယ်၊ ကျုပ်တို့ ကွန်မြူနစ်ရဲဘော်တွေဟာ အဖိနှိပ်ခံ အလုပ်သမား လူတန်းစားအတွက်၊ ပြီးတော့ တောင်သူလယ်သမားများအတွက် အသက်တွေ သွေးတွေ ပေးဆပ်ခဲ့ပေါင်း များပါပြီ၊ သေခြင်းတရား ကို ကျွန်တော်တော့ မျက်စိရှေ့မှာ နေ့တိုင်း မြင်နေရတယ်၊ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး၊ ကဲ...ခင်ဗျား ပစ်ချင်ပစ်”

“ဒါမျိုးတွေကြားရတာ နားလျှံနေပြီဟေ့၊ သူ့ကို ဆော်ထည့်လိုက်”

“ကျုပ် ထပ်ပြောမယ်၊ ပစ်ပါ၊ သတ်ပါ၊ သေတာ မဆန်းပါဘူး၊ တခုတော့ ပြောချင်တယ်၊ ဒီအချိန်ဟာ အစည်းအဝေး ထိုင်နေရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအချိန် ဟာ အဖြူကောင်တွေဆီကို ချီတက်ရမယ့်အချိန်”

တဝက်တပျက် ငြိမ်သွားသော ရဲဘော်တွေကို သူ ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ချော့စကီက သူ့နံဘေးမှ တပ်နီ ရဲဘော် တယောက်ကို ကပ်ပြီး စကားပြောနေသည်ကို စတော့မင်း သတိထားလိုက်မိသည်။ သူ မျက်နှာက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တပ်ရင်းမှူးဟာ...”

စတော့မင်းက ဗိုလ်ချုပ်ချော့စကီကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အော်ပြောနေစဉ် စောစောက ပစ်မည့်ဟန်ပြင်သည့် အရာရှိက သူ့နံဘေးမှ တယောက်ကို တီးတိုးကပ်ပြောသည်။ စတော့မင်း နောက်ဆက်မပြောနိုင်ခင် သေနတ် သံတချက် ဟိန်းထွက် လာသည်။ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် အုပ်ပြီး စတော့မင်း ဒူးညွတ်ကျသွားသည်။ ထရပ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မတ်မတ် မရပ်နိုင်တော့၊ ယိုင်နေပြီ။

အီဗန်က လှမ်းမြင်တော့ အော်လိုက်သည်။

“ဟာ.. အိုဆစ်ဒါဒီဒီဗစ်ချ်”

သူက လူအုပ်ထဲ အတင်းတိုးပြီး သူ့ဆီသွားဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် နံဘေးမှ ရဲဘော်တွေက သူ့ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင် တိတ်၊ ပေး မင်းသေနတ်၊ ခွေးမသား”

သူ့သေနတ်ကို သိမ်းသည်။ သူ့အိတ်ထဲ ရှာသည်။ ပြီးတော့ ကွက်လပ်ဆီသို့ ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ အခြား ကွန်မြူနစ်ရဲဘော်များဆီမှလည်း လက်နက်တွေ သိမ်းလိုက်ကြသည်။ ကုန်သည်ကြီးအိမ်သို့ သွားရသည့် လမ်းပေါ်တွင် သေနတ်သံ လေးငါးချက် ထွက်လာသည်။ လက်နက်ချဖို့ငြင်းသည့် ကွန်မြူနစ် စက်ကလေး သမားအား သူတို့ ပစ်သတ် လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စတော့မင်းက မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့ဘဲ ပါးစပ်မှ သွေးတွေ အန်နေလျက်က၊ မတ်မတ်မရပ် နိုင်တော့ဘဲ ယိမ်းထိုးနေလျက်က နောက်ဆုံး အော်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့ကို သူတို့ လိမ်တာ၊ သစ္စာဖောက်တွေ၊ သူတို့ဟာ ဒီနေ့ အရာရှိဘဝကို ရဖို့ သူတို့ဘဝဟောင်း ကို ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ကောင်တွေ၊ ဒါ... ဒါပေမဲ့... ကွန်မြူနစ်ဝါဒ အောင်မြင်ရမယ်၊ အခွန်ရှည်ရမယ်၊ ရဲဘော်တို့... သတိ..သတိ ရှိကြပါ...”

ဗိုလ်ချုပ်နော့စကီနံဘေးမှ စစ်သားတယောက်က စတော့မင်းကို ဒုတိယတချက် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ စတော့မင်း စားပွဲပေါ်မှ ဇောက်ထိုးကျသွားသည်။ ဆာဒေါ့စကီ တပ်သားတယောက်က စားပွဲပေါ်ချန်တက်ပြီး အော်သည်။

“ရဲဘော်တို့၊ မစားရဝခမန်း ကတိတွေ ကြားရပေါင်း များပြီ၊ ပြီးတော့ ဘာမှလည်း ဟုတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ အပြောကောင်းတဲ့ ကွန်မြူနစ်တကောင် ခွေးသေ ဝက်သေ သေပြီ၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ ကျဆုံးမှာပဲ၊ ဒီဝါဒဟာ ကျောမွဲ လယ်သမား တောင်သူတွေရဲ့ ရန်သူပဲ၊ ငါတို့ မျက်စိဖွင့်ထားရမယ်၊ ငါတို့ရန်သူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ မြင်အောင် ကြည့်ရမယ်၊ ရွာမှာတုန်းက သူတို့ ဘယ်လိုပြောခဲ့သလဲ၊ သာတူ ညီမျှတဲ့၊ လူလူချင်း ညီရင်းအစ်ကိုတဲ့၊ တကယ့်တကယ် ဘာတွေ တွေ့ရလဲ၊ လူသားစားဝါဒပဲ၊ အဖေ့ဆီက စာတစောင် ရောက်လာတယ်၊ စာမှာ မျက်ရည်တွေ ပေကျုံလို့၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာ သူတို့ ဓားပြတိုက်နေကြတယ်တဲ့၊ ဂျုံတွေ၊ စပါးတွေ အကုန်သိမ်းသွားပြီတဲ့၊ လူမွဲတွေကို ကျွေးဖို့ အဲဒီလို သိမ်းတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် မေးပါရစေ၊ အဲဒါ သာတူညီမျှရေးလား၊ အဲဒါ ကွန်မြူနစ် ဝါဒလား၊ သူတို့အားလုံးကို အပြတ်ရှင်းရမယ်၊ မီးရှို့ပစ် ရမယ်၊ သတ်ပစ်ရမယ်...”

သူ့စကားမဆုံးခင် ရွာထဲသို့ ကော့ဆက်မြင်းတပ် တပ်စု နှစ်စုသည် မြင်းတွေကို အသားကျ စီးဝင်လာ ကြသည်။ တောင်ဘက်မှလည်း ခြေလျင်တပ်သားတွေ ချီတက်လာနေကြသည်။ တပ်မမှူး ဘိုဂါတီရိပ်က

ကိုယ်ရံတော် တပ်စိတ် တစိတ်နှင့် ကွက်လပ်ဆီသို့ ချီတက်လာသည်။

ဆာဒေါ့စကီ မြို့ခံတပ်ရင်းက အပြေးအလွှား နှစ်ယောက်တတွဲ တန်းစီလိုက်ကြသည်။ တပ်မမှူးနှင့်သူ့ကိုယ်ရံတော် တွေ ရောက်လုရောက်ခင်တွင် တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်ချုပ်နေ့စကီက တပ်နီတွေ တခါမျှ မကြားဖူးသည့် အသံမျိုးဖြင့် အော်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“တပ်ရင်း ... သတိ”

(၃)

သူပုန်တပ်တွေ ဝင်လာပြီး ဆာဒေါ့စကီတပ်ကို ပိုင်းလိုက်သည်နှင့် တပ်မမှူး ဘိုဂါတီရိဗ်က ဗိုလ်ချုပ်နေ့စကီနှင့် အစည်းအဝေးထိုင်ဖို့ ထွက်သွားသည်။ ကွက်လပ်နှင့် မနီးမဝေးရှိ ကုန်သည်ကြီးတဦး၏ အိမ်တွင် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း စည်းဝေး ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘိုဂါတီရိဗ်က ဗိုလ်ချုပ်နေ့စကီကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် တုတ်ကလေး မချဘဲ နှုတ်ဆက်သည်။

“အားလုံး အဆင်ချောတယ်၊ မင်း အမှတ်တွေ အများကြီးရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့ အပစ်အခတ်တွေ ပါသွား တာလဲ၊ မင်း အဲဒါကို မတားနိုင်ဘူးလား။”

“တကယ့်ကို မတော်တဆ ဖြစ်သွားတာပါ ဗိုလ်ချုပ်၊ အမြောက်တပ်စု တစုလုံးက ကွန်မြူနစ်တွေ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပါတယ်၊ လက်နက်ချဖို့ ပြောပါတယ်၊ သူတို့က စပစ်တာ ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က နှစ်ယောက် ကျသွားတယ်”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ အေးလေ၊ ခြုံကြည့်ရင် အခြေအနေ မဆိုးပါဘူး၊ မင်း ရဲဘော်တွေကို သွားပြော၊ သူတို့ လက်နက်တွေ အားလုံး အပ်ရမယ်လို့”

ဘိုဂါတီရိဗ်က ဦးထုပ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ပြီး မျက်နှာမှ ချွေးတွေကို ညစ်ပေနသည့် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ရင်း ခပ်ပြီးပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးက မဲပြီး။

ကော့ဆက်ဗိုလ်ချုပ်၏ လေသံက ဗိုလ်ချုပ်နေ့စကီ အတွက် နားဝင် မချို့လှပေ။

“လက်နက်အားလုံးလား ခင်ဗျ”

“ငါ နှစ်ခါ ထပ်မပြောဘူး၊ အားလုံးဆိုမှ အားလုံးပေါ့ကွ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ သဘောတူထားတဲ့ အထဲမှာ တပ်ရင်းက လက်နက်ချဖို့ မပါဘူး ခင်ဗျ။ စက်သေနတ် တွေနဲ့ လက်ပစ်ဗုံးတွေပဲ အပ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် နားလည်ထားပါတယ်။ တပ်နီရဲဘော်တွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေ..”

“တပ်နီဆိုတာ ခု မရှိတော့ဘူးလေ”

ဗိုလ်ချုပ်က တုတ်ချောင်းကလေးဖြင့် သူ့ခြေထောက်ကို ရိုက်နေရင်း ဆက်ပြောသည်။

“သူတို့ဟာ ခု တပ်နီတွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒွန်ဒေသကို ကာကွယ်မယ့် စစ်သားတွေ ဖြစ်သွားပြီ။ သူတို့ မနာခံရင်၊ နာခံအောင် လုပ်ရမယ်၊ ငါတို့ ပြည်နယ်တခုလုံး ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်အောင် မင်းတို့ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ခုမှ မင်းတို့က တောင်းဆိုချက်တွေ၊ ခြွင်းချက်တွေ တင်လာတယ်၊ မင်းတို့နဲ့ ငါတို့ကြားမှာ ဘာမှ ညှိစရာ မရှိတော့ဘူး။”

တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကော့ဗ် ဒေါပွသွားသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်တော်တို့ကို သုံးပန်းတွေလို သဘောထားတော့မှာလား၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီဘဝ ရောက်သွား ပြီလား။”

“ငါ အဲဒီလို မပြောပါဘူး၊ မင်း လိုရာ ဆွဲမပြောနဲ့လေ”

နှစ်ဖက်စလုံး ငြိမ်သွားသည်။ ကွက်လပ်ဘက် ဆီမှာ ဆူဆူညံညံအသံတွေ ထွက်လာသည်။ ဗိုလ်ချုပ် နေ့စက်က လက်သည်းကိုက်ပြီး အခန်းထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။ ပြီးမှ သူ၏ ကျူးနစ်အင်္ကျီကြယ်သီး တွေ ဖြုတ်လိုက်ပြီး-

“ဒီမယ် ဗိုလ်ချုပ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ပြောပုံက ကျွန်တော်တို့ကို စော်ကားရာ ရောက်ပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ရုရှားစစ်ဗိုလ်တယောက်နဲ့ မတူဘဲ တန်ဖိုးကျသွားတယ်၊ ကျွန်တော် ဖြောင်ပြောမယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်က ကျွန်တော် တို့ကို စိန်ခေါ်မှတော့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း တုံ့ပြန်ရပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ...ဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်ကော့ဗ်၊ ငါတို့အရာရှိတွေကို သွားပြော၊ ဘယ်အကြောင်းကြောင့်မှ ကော့ဆက်တွေကို လက်နက်မအပ်ရဘူးလို့၊ ခဏနေ ငါ လိုက်လာခဲ့မယ်၊ ဟောဒီက လူကြီး လူကောင်း ဘိုဂါတီရိပ်နဲ့ အတူ လာခဲ့မယ်”

ဘိုဂါတီရိပ်၏ မျက်နှာ မည်းသွားသည်။ သို့သော် ဒေါသကို မျိုချပြီး လျှောချသွားသည်။ လေသံ လုံးဝ ပြောင်းသွားပြီး-

“ရဲဘော်တို့၊ ကိုယ့်ကို အထင်လွဲနေကြတာပဲ၊ ကိုယ်က အထက်တန်းပညာ မတတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် လိပ်ပတ် လည်အောင် မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တို့အားလုံး တဖက်တည်းမှာ ရှိနေကြတာ မဟုတ်လား၊

တို့အချင်းချင်း သဘောကွဲလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ ကိုယ် ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါကွ။ တို့ကရော မောင်ရင်တို့ကပါ မယုံကြည်တဲ့ အနီတွေဆီက လက်နက်သိမ်းဖို့ကို ပြောတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ဗိုလ်ချုပ် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသင့်တာပေါ့”

ဗိုလ်ချုပ်နော့စကီက ပခုံးတွန့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် တွေဝေတဲ့လူတွေ၊ စိတ်မချရတဲ့ လူတွေဆီက လက်နက်သိမ်းပြီး ဗိုလ်ချုပ်တို့ကို အပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားပြီးသားပါ”

“ကိုယ်ပြောချင်တာ အဲဒါပါပဲ”

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော် ပြောသလို ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို လက်နက်အပ်ခိုင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ စစ်သွေးကြွအုပ်စုက သူတို့ကို သီးခြားတပ်စုတစ်ခုအဖြစ် ဆက်ထားမယ်။ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ထားမယ်။ ကျွန်တော်တို့ အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ထားမယ်။ တပ်နီတွေလက်ထဲ မအပ်ဘူး၊ အဲဒါ ဗိုလ်ချုပ် လက်ခံရမယ်”

“လုံစွပ်တပ်သား ဘယ်နှယောက်ရှိလဲ”

“နှစ်ရာလောက် ရှိပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

ဘိုဂါတီရိပ် သဘောမတူချင်တူချင်ဖြင့် လိုက်လျောသည်။
ငြိမ်သွားကြပြန်သည်။ ခဏနေမှ ဗိုလ်ကော့စ် က-

“ကျွန်တော် သွားလို့ ရပြီလား”

“အေး၊ သွားတော့၊ တို့ စာရင်းလုပ်ထားတဲ့ လူစာရင်းအတိုင်း လက်နက်အပ်ဖို့ ပြောလိုက်တော့”

ထိုအချိန်တွင် ကော့ဆက်သူပုန်တွေက လက်နက်တွေ စသိမ်းနေပြီ။ အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မစောင့်ဘဲ အလောတကြီး လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းပိုင် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး လှည်းတွေကို လှန်လှော ရှာဖွေသည်။ ပြီးတော့ လက်နက်တွေသာမကဘဲ ယူနီဖောင်းတွေ၊ စောင်တွေအပြင် ပတ်တီးလိပ်တွေပါ သယ်တော့သည်။

သရဲမရဲ စီးနေသည့် ကော့ဆက်တွေကို ကြည့်ပြီး ဆာဒေါ့စကီ မြို့ခံရဲဘော်တွေ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာသည်။ အတင်းဓားပြတိုက်နေသော ကော့ဆက်တယောက်ကို မြို့ခံရဲဘော်က သေနတ်ဒင်နှင့်ဆောင့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခွေးသူခိုး၊ အဲဒါ ငါ့ဆေးဘူးကွ၊ ပြန်ပေး”

သူ့ကို ကျန်ရဲဘော်တွေက ဝိုင်းထိန်းကြသည်။ သို့သော် အားလုံးကို မထိန်းနိုင်။ ဒေါသတကြီး အော်သံတွေ ထွက်လာသည်။

“ရဲဘော်တို့ သေနတ်ကိုင်ကြ”

“သူတို့က ငါတို့ကို အနိုင်ကျင့်နေတာ”

“ရိုင်ဖယ်တွေ မပေးနဲ့”

ဤသို့ဖြင့် လက်သီးထိုးပွဲ စဖြစ်သည်။ အာခံသည့် တပ်နီများအား ကော့ဆက်တို့က လူအုပ်နှင့် တွန်းသွားပြီး နံရံတွင် ကျောပေးရပ်ခိုင်းသည်။ ပြီးသည်နှင့် ကော့ဆက် မြင်းတပ်က ဓားရေးပြတော့သည်။ နှစ်မိနစ်အတွင်း တပ်နီတွေ အပိုင်းပိုင်း ပြတ်ကုန်တော့သည်။

ဗိုလ်ကော့ဗ် ရောက်သွားတော့ လက်နက်သိမ်းပွဲ ခဏချင်းအတွင်း ပြီးသွားသည်။

ဆာဒေါ့ဗ်စကီတွေကို ရာထူးအလိုက် တန်းစီခိုင်း လိုက်သည်။ သူတို့ရှေ့တွင် ရိုင်ဖယ်တွေ၊ လက်ပစ်ဗုံးတွေ၊ ကျည်ခါးပတ်တွေ ပုံနေပြီ။ စစ်မြေပြင်သုံး တယ်လီဖုန်းတွေ၊ ကျည်ကပ်တွေ၊ စက်သေနတ်တွေက တပုံ။

ဘိုဂါတီရိပ် မြင်းနှင့်ရောက်လာပြီး တုတ်တဝင့်ဝင့် ဖြင့် ဆာဒေါ့ဗ်စကီ တပ်သားတွေကို အော်ပြောသည်။

“အားလုံး နားထောင်ကြ၊ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းတို့ အားလုံး သောက်သုံးမကျတဲ့ ကွန်မြူနစ်ပါတီနဲ့ သူတို့ စစ်သား တွေကို တိုက်ရမယ်၊ ငါတို့နဲ့ ပေါင်းတဲ့ ရဲဘော်တွေကို လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးမယ်၊ သွေဖည်တဲ့ လူတွေ ကိုတော့ သစ္စာဖောက်တို့ သွားရာလမ်းအတိုင်းပေါ့”

ပြောပြီး သူက သွေးအိုင်ထဲတွင် ပုံပျက်ပန်းပျက် လဲသေနေသော အလောင်းတွေကို ကြိမ်လုံးနှင့် ညွှန်ပြသည်။ တန်းစီနေသော တပ်နီရဲဘော်များဆီမှ တီးတိုးသံများ ထွက်လာသည်။ သို့သော် ကျယ်ကျယ်ပြောသူတော့ တယောက်မျှ မရှိ။ တန်းထဲမှ ထွက်သွားသူလည်း တယောက်မျှမရှိ။ ကော့ဆက်တို့က ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဘက်မှ အသင့်အနေအထား ဖြင့် စက်သေနတ်နှင့် ချိန်ထားသည်။

တနာရီအတွင်း ဗိုလ်ချုပ်နော့စကီနှင့် ဗိုလ်ကော့ဗ်တို့က အမာခံရဲဘော်တွေ စုပြီး တပ်ဆွယ်တခု ဖွဲ့၍ ‘အထူး တော်လှန်ရေး တပ်ရင်း’ ဟု နာမည် ပေးလိုက်သည်။ ထိုနေ့တွင်ပင် ရှေ့တန်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကျန်သည့် အင်အားရှစ်ရာ ခန့်ကို ဒွန်မြစ်ရိုးတလျှောက်မှ ဗီယက်ရှင်စကာသို့

မောင်းခေါ်သွားကြသည်။ သူတို့ဆီမှ သိမ်းထားသော လက်နက်များနှင့် ကော့ဆက် တပ်ခွဲ သုံးခွဲ အစောင့်အရှောက်ဖြင့်။

ဘိုဂါတီရိဗ်က တပ်ခွဲမှူးများကို ခေါ်ပြောသည်။ “ကွန်မြူနစ်တွေကို ယမ်းဘီလူးတောင့်ကို ဂရုစိုက်သလို မင်းတို့ ဂရုစိုက်ရမယ်၊ မနက်ဖြန် ဗီယက်ရှင်စကာ ကို အဝင်မှာ ပိုဂရုစိုက်။ ပြီးတော့ ဖြတ်ရမယ့် ရွာတွေကို ဆက်သားလွှတ်ပြီး ဒီနေ့ ကြိုအကြောင်းကြားထား၊ တပ်နီတွေကို ခေါ်လာတဲ့အကြောင်း ကြိုပြောထား၊ သူတို့ပုံတွေကို ကြည့်ပြီး ရွာသားတွေ ဘာလုပ်လုပ် သူတို့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပါစေ”

ဂရီဂိုက တတုရက်စံတွင် ယောက္ခမကြီးနှင့် သူတို့ ကိုယ်ပိုင်စိုက်ခင်း
ဧကပေါင်းများစွာကို ငါးရက်လုံးလုံး ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးပေးနိုင်ခဲ့သည်။
ပြီးတော့မှ အဖေ ပြန်ရောက်လာသည်။ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ချိုးချိုးကျ
ပြန်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆာဒေါ့စကီက တပ်နီတွေနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး
ယူလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း လျှို့ဝှက်စွာ အကြောင်းကြားပြီး သူ့ကို အမြန်ဆုံး
ရှေ့တန်းသွားဖို့ တိုက်တွန်းသည်။

ကာဂျင်ကို ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်း တညနေတွင် မြင်းရေတိုက်ဖို့
မြစ်ဆိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြစ်ဆိပ်တွင် အက်စီနီယာနှင့် သွားဆုံသည်။
ရေပုံးတွေထဲ ရေဖြည့်ပုံ၊ တပုံးချင်း ဆွဲတင်နေပုံ ကြည့်ရသည်မှာ
နှေးကွေးလွန်းနေသည် ဟု ဂရီဂို ထင်လိုက်သည်။ သူ့ကို အဝေးကြီးက
လှမ်းမြင်သဖြင့် သူ ဆင်းအလာကို တမင်စောင့်နေသည့် အလား။ ဂရီဂို
ခေါင်းထဲတွင် အတိတ်၏ အရိပ်တွေ တဖျတ်ဖျတ် ပြန်ပေါ်လာနေသည်။
သူ့မြင်းခြေလှမ်းတွေ သွက်လာသည်။

ခြေသံကြားတော့ အက်စီနီယာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ သူ့မျက်နှာကလေး ဝင်းကြည် သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ
ဝေဒနာဟောင်းတွေ လှိုင်းထလာသည်။ တငြိမ့်ငြိမ့်နွေးသွားလိုက်၊ တသိမ့်သိမ့်
အေးသွားလိုက်။ အလွန်မာနကြီးခဲ့သည့် မျက်နှာကလေးတွင် ဝေခွဲမရသော
အပြုံးတချက် လက်သွားသည်။ ဂရီဂို ရင်ထဲတွင်လည်း လှိုင်းကြက်ခွပ်
ခုန်နေသည်။ စွဲမက်စရာ လွမ်းမောဖွယ် အတိတ်။ ဘယ်မေ့လိမ့်မလဲ ချစ်သော
အက်စီနီယာ။ မြင်းကို ရပ်ပြီး နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“ဝွတ်မောနင်း အက်စီနီယာ”

“မောနင်း ဂရီဂို”

“မတွေ့တာ အရမ်းကြာပြီနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သိပ်ကိုကြာခဲ့ပြီ”

“မမအက်စီနီယာရဲ့ အသံကိုတောင် ကျွန်တော် မေ့တော့တော့ ဖြစ်နေပြီ”

“သိပ်မေ့လွယ်တာပဲ”

“အချိန်တွေကလည်း အကုန်မြန်တာကိုး”

ဂရီဂိုက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ အက်စီနီယာက ခေါင်းငုံ့ပြီး ရေပုံးကြိုးကွင်း နှစ်ကွင်းထဲကို ထမ်းပိုး ထိုးသွင်း နေသည်။ သို့သော် မဝင်ဘဲ ချော်ထွက်နေ၏။ နှစ်ယောက်သား ခဏငြိမ်သွားကြသည်။

ရေဘဲတအုပ် သူတို့ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ပျံသွားသည်။ ကမ်းခြေကို လှိုင်းလုံးကလေးများ တဖြန်းဖြန်း ပုတ်လျက် ရှိ၏။ ဟိုဘက်ကမ်းဆီတွင်မူ ရေလျှံသစ်တော ကို ဖြတ်ပြီး လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီး တဝုန်းဝုန်းနှင့်။ ဂရီဂို က အက်စီနီယာကို ငုံ့ကြည့်နေရာမှ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပေါ်ပလာပင်များ၏ မီးခိုးရောင်ဖျော့ ပင်စည်များသည် လှိုင်းပုတ်ခံနေရသည်။ ဂရီဂို က အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည့် အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာလို့ ငြိမ်သွားတာလဲ၊ ပြောစရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလား။”

အက်စီနီယာ သတိပြန်ဝင်လာသည်။ မျက်နှာထား တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီးပြီပဲလေ”

“တကယ်”

“ဒီလိုပဲ ပြောရတော့မှာပေါ့၊ သစ်ပင်တပင်ဟာ တနှစ်မှာ တခါပဲ ပွင့်တာ မဟုတ်လား။”

“ခင်ဗျားက ပွင့်ပြီးသွားပြီလို့ ပြောချင်တာလား။”

“နင်ကရော အဲ့ဒီလို မထင်ဘူးလား။”

“ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ် အက်စီနီယာ...”

ဂရီဂိုက သူ့မြင်းကို ရေဆိပ်သို့ လွှတ်လိုက်သည်။ အက်စီနီယာကို ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် အပြုံးဖြင့် ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အချစ်ဦးကို ကျုပ်ရင်ထဲက ဘယ်လိုမှ ဖယ်ထုတ်လို့မရဘူး အက်စီနီယာ၊ ကလေးတွေ ရနေပြီ၊ ဆံပင် တွေလည်း ဖြူနေပြီ၊ နည်းနည်းနောနော နှစ်တွေလား၊ အဲဒီကာလ တနံတလျားဟာ နှစ်ယောက်သား ကြားမှာ ချောက်ကမ်းပါးကြီး လိုပဲနော်၊ ဒါပေမဲ့ ခုထက်ထိမမေ့ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မေ့မရဘူး၊ အိပ်မက်ထဲမှာ အမြဲချစ်နေတုန်း၊ လစွနစ်စကီ အိမ်မှာ ချစ်ခဲ့တာတွေ၊ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကို သတိရနေတုန်းပဲ၊ အဲဒီလို အဲဒီလောက် ချစ်ခဲ့ကြတာနော်၊ တခါတလေ ဘာမှမရှိတဲ့ အိတ်ကပ်ကို အပြင်လှန်ထုတ်ထားသလို စိတ်ထဲ ထင်မိတယ်၊ ဘဝဟာ ရိုးပြတ်တောလို ခြောက်သွေ့နေတယ်”

“တူတူပါပဲဟယ်၊ တို့ ရပ်ပြီး စကားပြောနေတာ ကြာသွားပြီ၊ ငါ သွားမယ်နော်”

ထမ်းပိုးကို အက်စီနီယာ ပခုံးပေါ်တင်သည်။ ချောက်ကမ်းပါးလမ်းကို တက်ဖို့ပြင်သည်။ ပြီးတော့ ဂရီဂိုကို တချက် လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ပါးကလေး ရဲတက်လာသည်။ ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းကပုံရိပ် ပြန်ထင်လာခြင်း။

ပါးနှစ်ဖက် နီလာသလို သူ့အသံသည် နုနု ငယ်ငယ် အရွယ်သို့ ပြန်ရောက်သွားလေသည်။

“ဇာတ်လမ်း စခဲ့တာလည်း ဒီနေရာမှာပဲနော်၊ မှတ်မိလား ဂရီဂို၊ ရွာက ကော့ဆက်တွေ စစ်သင်တန်း တက်ဖို့ ထွက်သွားကြတဲ့နေ့လေ”

“အားလုံး မှတ်မိတယ်”

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဂရီဂိုက သူ့မြင်းကို အိမ်နောက်ဖေး မြင်းစာခွက်ဆီ ခေါ်သွားသည်။ အဖေကြီး ပင်တာလီမွန် က ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်နေသော သားငယ်ကို တင်းကုပ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး မေးသည်။

“မင်း မကြာခင် သွားတော့မှာမို့လား ဂရီဂို၊ မင်းမြင်းကို ငါ အစာကျွေးလိုက်မယ်လေ”

“ဘယ်သွားရမှာလဲ အဖေ”

“ဟေ...ကာဂျင်ကို ပြန်သွားရမှာ မဟုတ်လား”

“ဒီနေ့ မသွားသေးပါဘူး”

“ဘာပြုလို့တုံး”

ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းကို ဂရီဂို လျှာဖြင့် လျက်လိုက်ပြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်သည်။

“မိုးသားတွေတက်လာတယ် အဖေ၊ ရွာတော့မယ် ထင်တယ်၊ မိုးထဲ ရေထဲ သွားလို့မကောင်းပါဘူး”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

အဘိုးကြီးက လက်ခံသော်လည်း ဂရီဂိုကို မယုံ။ အက်စီနီယာနှင့် ရွာတွင် ပြန်ဆုံကတည်းက အဘိုးကြီး မသင်္ကာ ဖြစ်နေသည်။

“အင်း ... ခွေးမြီးကောက်တော့ မလွယ်ဘူး” ဟု စိတ်ထဲ တွေးနေမိသည်။

“နာတာလီယာအပေါ်တော့ သူ သစ္စာမဖောက် ကောင်းပါဘူး၊ အင်း ..ဘယ်လိုဟာကို မွေးထားမိမှန်း မသိပါဘူး”

မြင်းစာခွက်နားမှ ထွက်သွားသော သားငယ်၏ နောက်ကျောကို ငေးပြီး

တယောက်တည်း ဆက်တွေးနေသည်။

“အင်း ငါတူတာ၊ ငါလည်း ငယ်ငယ်က ဆိုးခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ငါ့စံချိန်ကို ချိုးပစ်လိုက်ပြီ၊ အက်စီနီယာနဲ့ ပြန်ပတ်သက်ရင်တော့ သင်းကို ငါ သတ်မယ်၊ မိသားစုကိုတော့ ဒုက္ခပေးမယ် မကြံနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ် သတ်မလဲ”

ဟိုတုန်းကလို ဆိုရင်တော့ ဒီကောင် ကမြင်းနေတာ တွေ့ရင် တွေ့ကရာနှင့် ကောက်ရိုက်မိလိမ့်မည်။ ခုတော့ သည်လိုမဟုတ်ပြီ။ ဘာမျှမပြောဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။ ရှေ့တန်းထွက်ဖို့ သူ ဘာကြောင့် စိတ် ပြောင်းသွားသည့် အကြောင်း သိနေတာကိုလည်း အသာ လျှို့ထားလိုက်သည်။ အကြောင်းမှာ ဂရိဂိုသည် ဂရစ်ရှာ ကလေး မဟုတ်တော့ပေ။ ကော့ဆက်တစ်ထောင်ကို အုပ်ချုပ်နေသည့် ဗိုလ်ချုပ်တယောက် ဖြစ်နေပြီ။ သူက အဆောင်အယောင်တွေ မချိတ်မဆွဲဘဲ ကော့ဆက် လယ်သမားတယောက်လို နေပြီး လက်အောက်ငယ်သား တွေနှင့် လက်ပွန်းတတီးနေ၍သာ ကော့ဆက်တွေက သူ့အား သူငယ်ချင်းလို ဆက်ဆံနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တပ်ကြပ်ကြီးတယောက် အနေဖြင့် အဖေက သားဗိုလ်ချုပ်ကို မည်သို့ လက်နှင့် ရွယ်ရဲပါမည်လဲ။ မနေ့ကတောင် လယ်ထွန်နေရင်း သူက အဖေကို ပြန်ငေါက်သေးသည် မဟုတ်လား။

‘မိုးဖြင့် တပေါက်မှ မကျသေး၊ မိုးကြောက်နေ’ သတဲ့။ တယောက်တည်း ညည်းကျန်ခဲ့သည်။ သည် အကြောင်း နာတာလီယာကို ပြောလိုက်ရ ကောင်းမလား ဟုလည်း တွေးနေမိ၏။

အိမ်ထဲလိုက်ဝင်သွားမည်ပြုပြီးမှ စကားများနေရမည် စိုး၍ အသာလျှို့နေလိုက်သည်။

(၂)

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ရေပုံးတွေကို စည်ထဲသွန်ချပြီးသည်နှင့် မှန်တင်ခုံဆီသို့ အက်စီနီယာ ပြေးချ သွားလေသည်။ အရွယ်ထောက်လာပြီဖြစ်သည့် မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ နုပျိုနေဆဲ လှနေပြီ။ ဘဝ၏နွေဦးမှာ စိုပြည်နေဆဲပါ။ ပါးပြင်ပေါ်တွင် ပန်းနုရောင် တံလျှပ်တွေ ပြေးနေဘိသို့။ ဆံပင်တော့ ဖြူစ ပြုပြီ။ သို့သော် မမြင်သာသေး။ မျက်လုံးအစုံကမူ ဆွေးမြည့်ရီဝေနေပုံ။ မှန်ထဲမှ

သူပုံကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးတော့ အက်စီနီယာသည် အိပ်ရာပေါ် ပစ်လဲချလိုက်ပြီး ငိုချလိုက်သည်။ ချိုမြိန်သော မျက်ရည်၊ ရင်ကို ပေါ့ပါးစေသော ပုလဲ မျက်ရည်၊ အချစ်ဖြင့် ထုံမွမ်းနေသော စိမ့်စမ်းသွယ်မျက်ရည်။ သည် အကြည်ဓာတ်လို မျက်ရည်မျိုးကို သူ မေ့သလောက် ရှိနေပြီ။

အိပ်ရာထဲတွင် ညနေအထိ မထဘဲ လှဲနေလိုက်သည်။ နေစောင်းမှ ထပြီး ရေမိုးချိုး၊ ဆံပင်ဖြိုးသည်။ သတို့သမီး ထံ အဖျိုရုံလုပ်ရမည့် မိန်းကလေးလို ရွှေရင်တသိမ့်သိမ့်ဖြင့် အဝတ်လဲနေသည်။ ကြက်သွေးရောင် သိုးမွေး သင်တိုင်းကို ရွေးဝတ်သည်။ လက်ကိုင်ပဝါ တထည် ခေါင်းပေါ်မှာခြုံကာ မှန်ထဲ တချက် ပြန်ကြည့် ပြီးမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ခိုပြာရောင် အရိပ်မှိုင်းမှိုင်းတွေ တတာရက်စ် တရွာလုံးကို အုပ်မိုးနေပြီ။ ဒွန်မြစ်နံဘေးမှ ပေါ်ပလာတန်းကို ဖြတ်ပြီး လရောင်ရေးရေး ပေါ်လာနေပြီ။ မြစ်ပြင်ပေါ်တွင်ကား ငွေရောင်တဖျပ်ဖျပ်။ ကွင်းထဲမှ နွားအုပ်တွေ ရွာထဲ ပြန်ဝင်လာနေကြဆဲ။

ဒါရီယာက နို့တွေတင်းပြီး ပြန်လာသည့် နွားမတွေကို ဆီးပြီး တကောင်ပြီးတကောင် နို့ညစ်နေသည်။ နို့ပုံးကို မပြီး အိမ်ထဲဝင်မည့်ဆဲဆဲ အက်စီနီယာက ခြံစည်းရိုးပြင်ဘက်မှ သူ့ကိုလှမ်းခေါ်သံ ကြားလိုက်သည်။

“ဒါရီယာ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါပါဟ၊ အက်စီနီယာပါ၊ ငါတို့အိမ်ဘက် တချက်ကူးခဲ့စမ်းပါ၊ ခဏလေးပါ ဒါရီယာ”

“ဘာကိစ္စလဲဟ”

“သိပ်အရေးကြီးလို့ပါဟယ်၊ နော်...လာခဲ့ပါလို့”

“အေး ... နွားနို့စစ်ပြီး လာခဲ့မယ်”

“ငါ အိမ်ရှေ့က စောင့်နေမယ်”

တခဏအတွင်း သူတို့တက်ခြံသို့ ဒါရီယာ ကူးသွားသည်။ အက်စီနီယာ အလှပြင်ထားသည်ကို တွေ့တော့ ဒါရီယာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

“အလိုတော်... အလှတွေ ဘာတွေ ပြင်လို့”

“စတီပင် မရှိတော့ ငါ့မှာ လုပ်စရာ သိပ်မရှိဘူးလေ၊ ကြည့်စရာ နွားမတကောင်ပဲ ရှိတယ်”

“ကဲ...ဘာလဲပြော၊ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အိမ်ထဲ ခဏလေးဝင်ဟယ်”

အက်စီနီယာအသံတွေ တုန်နေသည်။ သူ့ဘာပြောမည်ကို ဒါရီယာ သိနေပြီ။ မီးဖိုထဲသို့ အသာဝင် လိုက်ခဲ့၏။ အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် အက်စီနီယာက သူ့ ဗီရိဖွင့်ပြီး အံဆွဲထဲကို မွှေနှောက်ရှာသည်။ ပြီးတော့ လက်စွပ်တကွင်းယူပြီး ဒါရီယာလက်ကို စွပ်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ နင် ငါ့ကို အဲဒီလက်စွပ် ပေးတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရွှေလက်စွပ်နော်၊ အဲဒါ နင်ယူ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟယ်၊ အဲဒီအတွက် ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဂရီဂိုကို ပြောပေး၊ ငါ့ဆီ လာခဲ့ပါလို့”

“ဇာတ်လမ်းပြန်စမယ်ပေါ့”

ဒါရီယာက လျှို့ဝှက်ပြီး ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ နင် ထင်သလို မဟုတ်ဘူး ဒါရီယာ သူ့ကို စတီပင့်အကြောင်း ပြောချင်လို့၊ သူ့ကို သူ နားချလို့ရချင် ရမှာပေါ့”

“အဲဒါ ဘာလို့ နင့်ဘာသာနင် လာမပြောတာလဲ၊ ဒါ အလုပ်သဘောပဲဟာ”

“ဟာ...မဖြစ်ဘူး ဒါရီယာ၊ နာတာလီယာ ... မကောင်းပါဘူးဟယ်”

“အေးလေ၊ ငါ ပြောလိုက်မယ်၊ ကျန်တာတော့ ငါ မသိဘူး”

(၃)

ဂရီဂိုက ညစာ စားပြီးလို့ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကို လက်နှင့် သုတ်နေသည်။ စားပွဲအောက်မှ ခြေထောက် ကို ဒါရီယာက သူ့ခြေထောက်နှင့် လှမ်းလှမ်းတို့သည် ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဒါရီယာက မျက်စိတဖက် မသိမသာ မှိတ်ပြသည်။

“ပိုင်အိုတာ မရှိတော့လို့ ငါ့ကို ရိသဲ့သဲ့လုပ်ရင်တော့ သေပြီသာမှတ်” ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်သည်။ မိသားစု ထမင်းပိုင်းမှ ထ၍ ဆေးလိပ်မီးညှိရင်း အိမ်ရှေ့ကပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ခဏနေတော့ ဒါရီယာ လိုက်လာသည်။

သူက ဂရီဂိုကို ကျော်တက်သွားပြီး တိုးတိုး ကပ်ပြောသည်။

“ကဲကဲ...ကြွတော်မူ သေနာလေး၊ သူက တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဘယ်သူကလဲ”

“သူပေါ့၊ ဘယ်သူ ရှိဦးမှာလဲ”

နောက်တနာရီအကြာတွင် နာတာလီယာနှင့် ကလေးတွေ အိပ်ပျော်သွားသည်နှင့် အနွေးထည်ကြီး ခြုံပြီး ဂရီဂို ချွတ်နင်းထွက်လာခဲ့သည်။ မြက်ခင်းလွင်ပြင် ကြီးထဲတွင် မြက်ပင်ပေါက်ရနံ့သည် ရေမွှေးနံ့ကဲ့သို့ မွှေးပျံ့နေသည်။ ဂရီဂိုက အချစ်ဟောင်းကို သူနှင်းကာ အင်္ကျီကြီးထဲသို့ ဆွဲသွင်းထားသည်။ နှစ်ယောက်သား ရင်ခုန်သံ အမြန်ပြိုင်နေကြလေသည်။

နောက်တနေ့မနက် ထွက်ခါနီးတွင် နာတာလီယာနှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ပြီး နှုတ်ဆက်သည့်အခါ မိန်းမ လုပ်သူက တိုးတိုးကပ်မေးသည်။

“ညက ဘယ်သွားတာလဲ၊ ဘာလို့ ဒါ လောက် နောက်ကျတာလဲ”

“ဟုတ်လား၊ သိပ်နောက်ကျသွားလား”

“ကျတာပေါ့၊ ကျွန်မ တရေးနီးလို့ ကြက်ဦးတွန်တော့ ရှင် ပြန်မရောက်သေးဘူးလေ”

“ကူဒီနော့စ် ရောက်နေတယ်လေကွာ၊ သူနဲ့ ဆွေးနွေးစရာတွေက ပြတ်ကို မပြတ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါတွေ မင်းတို့ နားမလည်နိုင်ပါဘူးကွာ”

“ဘာပြုလို့ သူက ဒီမှာ လာပြီး ရှင်နဲ့ စကား မပြောတာလဲ”

“သူက ဗီယက်ရှင်စကားကို ချက်ချင်းပြန်ရမှာလေ”

“သူ ဘယ်မှာတည်းလဲ”

“အတွန်ချီကော့စ်အိမ်မှာ၊ သူနဲ့ သားချင်းတော်တယ် ထင်တယ်”

နာတာလီယာ ဘာမျှ ဆက်မမေးတော့ပေ။ တခုခုတော့ ရိပ်မိနေပုံရသည်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးများတွင် မည်သည့် အရိပ်မျှ ရှာမရ။ သူပြောသမျှ ယုံ၊ မယုံလည်း ဂရီဂို မသေချာ။

အဖေက သူ့အတွက် မြင်းကုန်းနီး ဆင်နေတုန်း မနက်စာကို ကမန်းကတန်း လွေးသည်။ အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန် က သားလုပ်သူကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ အမေလူကီနစ်ချ်နာက တိုးတိုး ကပ်မှာ နေသည်။

“ဘုရားကို မမေ့နဲ့၊ တရားကို မမေ့နဲ့၊ ကြားလား သားလေး၊ ရှေ့တန်းမှာ နင် လူတွေ သတ်နေတယ်လို့ အမေ ကြားတယ် ဂရီဂို၊ နင် ပြန်စဉ်းစားစမ်း၊ နင့်မှာ ကလေးတွေနဲ့၊ နင်သတ်တဲ့ လူတွေမှာ ကလေးတွေ ရှိမှာပဲ၊ ငါ့သားလေးဟာ ငယ်ငယ်က သိပ်ကြင်နာတတ်တဲ့ ကလေး၊ ခု ဘယ်လို ဘယ်လို ဝံပုလွေစိတ် ပေါက်သွားတာပါလိမ့်၊ နင် တနေ့ ဝဋ်လည်မယ် ဂရီဂို”

ဂရီဂို ခြောက်ကပ်ကပ်ပြီး၍ မအေ့လက်ကို ယူနမ်းပြီး နာတာလီယာဆီ လျှောက်သွားသည်။ ဇနီး လုပ်သူက သူ့ကို အေးတိအေးစက် အမှုအရာဖြင့်

ဖက်၍ နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ မျက်ရည် မဝဲ။ ဒေါသကို ကြိတ်မှိတ်ခံ နေရပုံကို သတိထားလိုက် မိသည်။ ကလေးတွေကို တယောက်ချင်း နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

မြင်းပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် အတွေးတခု ခေါင်းထဲ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

“ဘဝမှာ အချိုးအကွေ့အသစ်တခုနဲ့ တွေ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဟာနေတုန်းပဲ၊ သေချာပြီ၊ အဲဒီ လေဟာနယ်ကို အက်စီနီယာ ဖြည့်ဆည်းမပေးနိုင်ဘူး”

ခြံဝတွင် စုပြုံနေသော မိသားစုကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့ပြီး အိမ်ပြတင်းတွေကို ငဲ့ကြည့် လိုက်တော့ အက်စီနီယာ ဇာထိုး လက်ကိုင်ပဝါကလေးဖြင့် စောင့်ပြီး လက်ပြနေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ ထားသည်။ ညက တညလုံး မအိပ်ရတော့ မျက်ကွင်းတွေ ညိုနေသည်။

တောင်ပေါ်အတက်လမ်းပြေပြေပေါ်ကို ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် လှမ်းတက်လာခဲ့သည်။ ဤတွင် တူရုမှ လာနေသည့် မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်နှင့် နားလှည်းတစီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်ကို မှတ်မိသည်။ ဟိုဘက်ရွာက ကော့ဆက်တွေ။ အခြေအနေကို တန်းသိပြီး မေးလိုက်သည်။ အလောင်းတွေ ပြန်ပို့တာ ဖြစ်ရမည်။

“ဘယ်သူတွေလဲကွ”

“အလက်ဆီရှမီးလ်၊ အီဗန်တိုမီလင်း၊ ယာကော့ဗ် ပေါ့ဒ်ကိုဗာ”

“ဘယ်လိုသေတာလဲ”

“အသတ်ခံရတာပါ ခင်ဗျ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မနေ့ညနေကပါ”

“အမြောက်တွေနဲ့ မော်တာတွေ အခြေအနေ ပြောစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အနီကောင်တွေက ကျွန်တော်တို့ မော်တာနဲ့ အမြောက်တွေ တွေ့သွားတော့ မျက်လုံး ပြူးသွား ကြတယ်”

ဂရီဂိုက ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ အလောင်းတွေက ပုံပျက်ပန်းပျက်။ စောင့်စုတ် တထည်ဖြင့် အုပ်လာသည်။

တိုမီလင့်မျက်နှာက လုံးဝမမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ပျက်စီးနေပြီ။

“ရှမီးလ် ဘယ်လိုသေတာလဲ”

ကော့ဆက်ရဲဘော်က သေပုံသေနည်း အသီးသီး ကို ရှင်းပြသည်။ ဂရီဂို မေးသမျှ အသေးစိတ် ပြောပြ သည်။

နွားလှည်းသမားက စိတ်မရှည်သည့်လေသံဖြင့်-

“ကျွန်တော်တို့ ဆက်သွားကြရအောင်လားဗျ”

ဂရီဂိုက နှုတ်ဆက်သွားခွင့်ပြုပြီးမှ အလောင်း သုံးလောင်းတွင် ဖိနပ်တွေ မပါသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ဖိနပ်တွေ ဘယ်သူ ချွတ်ယူတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်တွေပဲ ချွတ်ယူတာဗျ”

ကာဂျင်သို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဂရီဂို ဆက်စီး လာခဲ့သည်။ လေကလေး တဖြူးဖြူး ဝေ့နေသည်။ ပွေးညိုကြီး တကောင် လမ်းပေါ် ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ ၎င်းက တပျော်တပါးအော်မြည်ကာ ဟိုဟိုသည်သည် အနိမ့်ပျံသန်းနေကြ၏။ သူတို့ပျော်စရာ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကား စိမ်းလန်းလျက်၊ ပြန့်ပြူးလျက်။ ကော့ဆက် လွင်ပြင်ကျယ်ကြီး၏ ရနံ့သည် လေထဲတွင် မွှေးပျံ့ လျက်။

(၂)

ကာဂျင်သို့ ညနေပိုင်းတွင် ဂရီဂို ရောက်လာသည်။ နောက်တနေ့ နံနက်တွင် တပ်မမှူးတာဝန်တွေ ပြန်၍ လက်ခံသည်။ တပ်ရင်းများတွင် လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက် အင်အားနည်းနေပြီ။ အနီတွေဆီက တိုက်ယူ ရန်မှတပါး အခြား မရှိကြောင်း ဂရီဂို ဆုံးဖြတ်ထား ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ညနေပိုင်းတွင် ခြေလျင်တရင်းနှင့် မြင်းတပ်သုံးရင်း ကာဂျင်သို့ ဝင်လာသည်။ မနက်ဖြန် ရှေ့တန်းထွက်ကြ ရမည်။ တတိယမြင်းတပ်ကို ဂရီဂိုကိုယ်တိုင် တပ်တော်ဦးမှ ချီတက်မည်။ ရှေ့ပြေးကင်းအဖွဲ့ လွှတ်ထား ပြီးပြီ။ တပ်နီ တပ်ရင်း နှစ်ရင်းက ကော့ဆက်သူပုန်တွေကို နှိမ်နင်းဖို့ ပြင်ဆင်နေကြောင်း သတင်းရပြီးပြီ။

ကာဂျင်ရောက်ဖို့ နှစ်မိုင်လောက်အလိုတွင် သူ့ကို ခြေမြန်မြင်းတပ် ဆက်သားတယောက် မီလာပြီး ကာဒီနော့စ် ထံမှ စာတစောင်ပေးသည်။

“ဆာဒေါ့စကီက ဒုတိယတပ်ခွဲ ငါတို့ကို အညံ့ခံလိုက်ပြီ။ ရဲဘော်အားလုံး လက်နက်ချပြီးပြီ။ ခုခံတဲ့နှစ်ဆယ်ကိုတော့ သုတ်သင်ပစ်လိုက်တယ်။ အမြောက် လေးလက်၊ ကျည်နှစ်ရာ၊ စက်သေနတ် ကိုးလက် ပါတယ်။ ရဲဘော်တွေကိုတော့ တပ်ခွဲ၊ တပ်စိတ်တွေထဲကို ဖြန့်ပေးလိုက်မယ်။ အနီတွေကို သူတို့ ပြန်ဆော်ကြ ပစေပေါ့ကွာ။ ဪ...ငါမေ့နေတာတခုရှိတယ်။ မင်းတို့ ရွာသား ကွန်မြူနစ်နှစ်ယောက်နဲ့ တခြား အနီကောင် တွေလည်း ဖမ်းမိတယ်။ အဲဒီ နှစ်ယောက်က အီဗန် အလက်ဆီဗစ်နဲ့ မစ်ခေးလ်ကိုရှီဗွိုင်း...တဲ့။ သူတို့ကို ဗီယက် ရှင်စကာ ပို့လိုက်တယ်။

မင်းဘက်က အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျည်လိုချင်ရင် အကြောင်းကြား၊ လူလွတ်။ ၅၀၀ လောက် ပို့ပေးမယ်။

ကူဒီနော့ဗ်။

ဂရီဂို စာကို ကမန်းကတန်းဖတ်သည်။ အီဗန်နှင့် မစ်ခေးလ် အဖမ်းခံရသည့်အကြောင်း တွေ့တော့ တပည့်ကျော် အော်ဒါလီကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ပရိခေါ်ခိုင်းကော့ဗ် မြင်းနှင့် ဒုန်းစိုင်းပြီး ရောက်လာသည်။ အလေးပြုပြီး သူ ဗိုလ်ချုပ် မျက်နှာ အမူအရာကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ပရိခေါ် လန့်သွားသည်။

“ရယပ်ချီကော့ဗ်ကို ခေါ်စမ်း၊ ဒီကောင် ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“စစ်ကြောင်းထိပ် ရောက်နေတယ် ခင်ဗျ”

“သွား ... ချက်ချင်းခေါ်လာခွဲ”

ပရိခေါ် ချက်ချင်းထွက်သွားသည်။ တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်အတွင်း သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာသည်။ ရယပ်ချီကော့ဗ်က ဂရီဂိုနဲ့ဘေးမှ ဆက်သားကို မြင်သည်နှင့် ရိပ်မိလိုက်သည်။

“ဗီယက်ရှင်စကာက စာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ တပ်ရင်းရော တပ်မပါ မင်း ကြည့် ထိန်းထားလိုက်၊ ငါ သွားတော့မယ်”

“ဘယ်လိုကြောင့် ဒါလောက်လောရတာလဲ ဂရီဂို၊ စာထဲမှာ ဘာပါလို့တုံး၊ ကူဒီနော့ဗ်ဆီက စာလား”

“ခိုပါစံမှာ ဆာဒေါ့စကီက တပ်နီတပ်ရင်း လက်နက်ချတယ်တဲ့”

“ကောင်းတာပေါ့၊ တရန်ရှင်းတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ချက်ချင်းလစ်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အိုကေ၊ ကိုရင့်ကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက် တော်မူပါစေ၊ ပြန်ရောက်လာရင်တော့ ဒီမှာ ပွဲကြီး ပွဲကောင်း ဖြစ်နေလောက်ပြီ”

ဂရိုဂိုက မြင်းကို ဒေါသတကြီး ကြိမ်ရိုက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“မစ်ဒေးလ်နဲ့ အီဗန်ကို ကယ်ရမယ်၊ ပိုင်အိုတာ ဘယ်သူ့လက်ချက်နဲ့ သေရတယ် ဆိုတာလည်း စုံစမ်းရမယ်၊ ဒီနှစ်ကောင်နဲ့ ငါက သွေးသောက်တွေ၊ ငယ် သူငယ်ချင်းတွေ”

တောင်ဆင်းလမ်းကို ကဆုန်စိုင်းလာရင်း သူ တွေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆာဒေါ့စကီမှ တပ်နီတပ်ရင်း လက်နက်ချသည့် မနက်တွင် ဖမ်းထားသည့် ကွန်မြူနစ်စစ်သား နှစ်ဆယ့်ငါး ယောက်ကို အစောင့်အကြပ် ထူထပ်စွာဖြင့် ခိုပုဂံမှ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။ အကျဉ်းသားတွေ ဘယ်နည်း နှင့်မျှ မလွတ်နိုင်။ အီဗန်အလက်ဆီဗစ်ချ်က လူတန်းကြီးအလယ်မှ ထော့နင်း ထော့နင်း လျှောက်ရင်း အစောင့်ကော့ဆက်တို့၏ မျက်နှာကို စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာဖြင့် ခဏ ခဏ လှမ်းကြည့်သည်။

“ငါတို့ကို ခုံရုံးမတင်ဘဲ သတ်ပစ်ကြမှာထင်တယ်” ဟု တွေးနေမိသည်။ သူတို့ကို မောင်းခေါ်လာသည့် အထဲတွင် မုတ်ဆိတ်ရှည်နှင့် ကော့ဆက်အဘိုးကြီးက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ ရှေးခေတ် အတ္တမန် စစ်တပ်မှာကတည်းက ပါဝင်ခဲ့သည့် တပ်ကြပ်ကြီးတယောက် ဖြစ်သည်။ စထွက်လာကတည်းက တပ်နီသုံ့ပန်းတွေကို စကား မပြောရ၊ ဆေးလိပ် မသောက်ရ၊ မေးခွန်း မမေးရဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ သူက ရှေးဟောင်း ခရစ်ယာန် ဘာသာရေးသမားကြီး။

“မင်းတို့ ဓမ္မန္တရာယ်တွေ”

သူက ပစ္စတိုတဝင့်ဝင့်နှင့် အော်ပြောသည်။

“ဘုရားမရှိ၊ တရားမရှိ တိတ္ထိတွေ”

ဆာဒေါ့စကီမှ အလင်းဝင်လာသည့် သုံ့ပန်းများ ထဲတွင် ကွန်မြူနစ် နှစ်ယောက်သာ ပါသည်။ ကျန်လူ များထဲမှ အီဗန်ကလွဲလျှင် အားလုံး ယီလင်စကာမှ ရုရှားလူမျိုးများဖြစ်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဗလကောင်းကောင်း လူငယ်များ ဖြစ်သည်။ ဆိုဗီယက်တပ်တွေ သူတို့ဆီ ရောက်လာတော့ ပြည်သူ့စစ်ထဲ ဝင်ကြရသည်။ နောက်မှ တော်လှန်ရေးကြီး ဖြစ်လာတော့ အဝစ်ခိုပုဂံကို ပြေးလာပြီး တပ်နီထဲ ဝင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူပုန်တွေ မထခင် ငြိမ်းချမ်းရေးကာလက သူတို့သည် ပန်းရန်၊ လက်သမားများ၊ စက်ချုပ်သမားများ၊ မုန့်ဖုတ်သမားများ ဖြစ်ကြသည်။ အားလုံး အားကောင်း မောင်းသန် တွေချည်း ဖြစ်သည်။ ကော့ဆက် သူပုန်အဖွဲ့က အိုနာကျိုးကန်းတွေနှင့် တခြားစီ။

အီဗန်နံဘေးမှ ယီလင်စကာ ကွန်မြူနစ်တယောက် က မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ခုံရုံးတင်ပါ့မလားဟင်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ငါတော့ မထင်ဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ကို သတ်မှာလားဟင်”

“အေး ... ငါတော့ အဲဒီအတိုင်းလုပ်မယ် ထင်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ တခြား ကော့ဆက်သုံပန်းတွေကိုတော့ မသတ်ဘူးတဲ့၊ သူတို့အချင်းချင်း ပြောနေသံ ကြားတာ၊ ခင်ဗျား မမှတ်မိဘူးလား”

အီဗန်အလက်ဆီဗစ်သည် တုံ့ကြိုဘာဝေ လုပ်နေသည်။ စိတ်ထဲကတော့ သူ့ကို ပြန်ပြောနေ၏။

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ငါတို့ကိုတော့ သူတို့ သတ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ ကြွေးကြော်သံကိုက ‘ဘုံဝါဒ ကျဆုံး ပါစေ၊ လူသတ်ဝါဒ ကျဆုံးပါစေ’ မဟုတ်လား၊ ငါတို့ကို ထောင်ချရုံထက် ပိုပြီး သူတို့ အပြစ်ပေးလို့ မရပါဘူး၊ ကြိမ်ဒဏ် တပ်ချင်လည်း တပ်မှာပေါ့၊ ဘာ ကြောက်စရာ ရှိလဲ၊ ထောင်ထဲမှာနေတုန်း ဒွန်မှာ အုံကြွမှုတွေ ဖြစ်ဦးမှာပဲ၊ ငါတို့ ကော့ဆက်တွေက တပ်ဖြူတွေကို မောင်းထုတ်ပြီး ငါတို့ကို ကယ်မှာပေါ့”

မျှော်လင့်ချက်များသည် အလျှံတညီးညီး တက်လာပြီး လျှပ်ပြက်သလို တဒင်္ဂအတွင်း ပျောက်သွားကြ သည်။

“ဟင့်အင်း ... သူတို့တွေ လူစိတ်ပျောက်နေတာ၊ ငါတို့ကို သတ်မှာပဲ၊ ငါတို့မှားတာ၊ သူတို့ကို အပြတ် ရှင်းရမှာ”

လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်သည်။

ချက်ချင်း ခေါင်းကို အရိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ရှေ့ငိုက်ကျသွားသည်။ တယောက်ယောက်က နောက်ဘက်မှ ဝင်ဆော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခွေးမသား၊ ဘာလို့ လက်သီးဆုပ်တာလဲ”

မှတ်ဆိတ်နှင့် တပ်ကြပ်အဘိုးအိုကြီးက မြင်းပေါ်မှ သူ့ကို ပြောပြောဆိုဆို ရိုက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ကြိမ်လုံးနှင့် မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်သေးသည်။

သုံပန်းတယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“အဘ၊ ဘာလို့ သူ့ကိုရိုက်တာလဲ၊ သူ ဒဏ်ရာရထားတယ်လေဗျာ၊ ကျုပ်ကို ရိုက်ပါ”

သူက လူတန်းထဲမှ ထွက်ပြီး အီဗန်ရှေ့မှ သွားရပ်သည်။

“ဟေ့ ... ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ၊ သူ့ကို တော်ပြီ၊ ကျန်တဲ့ ကွန်မြူနစ်တွေကို ဆက်ရိုက်”

ကော့ဆက်အဘိုးကြီးက ဆက်အော်နေသည်။ အီဗန်ရှေ့မှ အင်္ကျီပါးပါးကလေးနှင့် ရပ်နေသူကို အဘိုးကြီးက တအားလွှဲရိုက်ပြန်သည်။ ရိုက်ချက်က သွေးဖြန်းဖြန်း ထွက်လာသည်အထိ ပြင်းသည်။ အဘိုးကြီးက သည်မျှနှင့် အားမရ သေးဘဲ လူအုပ်ထဲကို သူ့မြင်းနှင့် ဝင်တိုက်ပြီး ကြိမ်နှင့် တရွမ်းရွမ်း ရိုက်နေပြန်သည်။

အီဗန်ကိုယ်ပေါ်သို့ နောက်တချက် ကျလာပြန်သည်။ မျက်စိထဲ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသည် ထင်လိုက်၏။ ခြေထောက်အောက်က မြေကြီး ယိမ်းထိုးနေပြီ။ မြင်းဇက်ကြိုးကို ဖမ်း၍ အဘိုးကြီးကို ဆွဲချဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် အဘိုးကြီးက ပြုတ်ကျမလာဘဲ သူ့မျက်နှာကို ဓားပြားနှင့် အရိုက်ခံလိုက်ရသည်။ မြေကြီးပေါ်သို့ သူ ကားခနဲ ကျသွား၏။ နှာခေါင်းနှင့် နားရွက်ထဲမှ သွေးတွေ စီးကျလာသည်။

သို့ပန်းတွေကို သိုးတွေ မောင်းသလို ဆက်မောင်းသွားကြသည်။ အီဗန်စိတ်ထဲ အိပ်မက်လေလား ထင်မှတ်မှား နေသည်။ လူတွေ၊ မြင်းတွေ သူ့နံဘေးမှ ဖြတ်သွားနေကြ၏။ ငိုသံတွေ၊ အော်သံတွေလည်း ကြားနေရ၏။

“ခွေးသားတွေ၊ ဘာမှ မခုခံနိုင်တဲ့လူတွေကို မင်းတို့ ရိုက်တယ် ဟုတ်လား၊ ခွေးမသား...”

မြင်းတကောင်က ဒဏ်ရာရထားသည့် သူ့ ခြေထောက်ပေါ် တက်နင်းသွားသည်။ တပြိုင်တည်း လိုလိုတွင် သူ့နံဘေးသို့ သွေးသံရဲရဲနှင့် လူတယောက် လဲကျလာသည်။ သွေးတွေ ဝေါ့ခနဲ ထိုးအန်သည်။ ပုလင်းထဲက သွန်ချ လိုက်သည့် အလား။

ကော့ဆက်တွေက သို့ပန်းတွေကို စိတ်ကြိုက်ရိုက်ပြီးတော့ မြစ်ဘက်မောင်းခေါ်သွားပြီး ဒဏ်ရာတွေ ရေဆေးခိုင်းသည်။ ရေ ခူးဆစ်လောက်ထိ ဆင်းသွားပြီး သူ့ဒဏ်ရာတွေကို အီဗန် ဆေးသည်။ ပြီးတော့ ရေကို လက်ခုပ်နှင့် ခပ်ပြီး တဝသောက်သည်။

ရွာတရွာကို အဝင်တွင် ကော့ဆက်တယောက် ရွာဆီသို့ ဒုန်းစိုင်းပြီး ထွက်သွားသည်။ ရွာနားရောက် မည်မှ မကြံသေး၊ မှိန်းတွေ၊ လုံတွေ၊ တုတ်တွေ၊ ဓားတွေနှင့် ဧရာမလူအုပ်ကြီး ထွက်လာသည်။ လူအုပ်ထဲတွင် မိန်းမတွေပါ ပါသည်။ အီဗန်နှင့်တကွ အားလုံး နားလည်လိုက်ပြီ။ အသေဆိုးနှင့် သေရတော့မည်။

တယောက်က ထအော်သည်။

“ရဲဘော်တို့၊ တယောက်နဲ့တယောက် နှုတ်ဆက်ကြစို့”

ဒွန်မြစ်ရေနှင့် သန့်ရှင်းရေး လုပ်လိုက်ရသဖြင့် အီဗန်တယောက်

အားပြန်ပြည့်လာသည်။ မိန်းမတသိုက် သူတို့ ဆီကို ပြေးလာတာ မြင်တော့ သူက နံဘေးမှ ဘဝတူတွေကို ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“ရဲဘော်တို့၊ ငါတို့အားလုံး တိုက်ခိုက်ရေးသမား တွေပဲ၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ တိုက်ရင်း သေကြရအောင်၊ သူတို့က လူများတော့ ငါတို့ကို ဓားတွေ လှံတွေနဲ့ ထိုးသတ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုဗီယက်အစိုးရကိုတော့ သူတို့ အသေမသတ်နိုင် ပါဘူး၊ ကွန်မြူနစ်ရဲဘော်တို့၊ ရဲရဲရင့်ရင့် သေကြရအောင်၊ ရန်သူတွေရှေ့မှာ ငါတို့ ရယ်စရာမဖြစ်အောင် တုံ့ပြန်ကြစို့”

အရိုက်အနှက်ခံရပုံများက မယုံနိုင်စရာ။ အိပ်မက်ဆိုးတခုအလား။ တရွာပြီး တရွာ ဖြတ်ခဲ့ပြီး မိုင်နှစ်ဆယ် ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီ။ ရွာတိုင်းမှ ထွက်ပြီး သွေးအလိမ်းလိမ်း နှင့် ဖူးရောင်နေသော မျက်နှာများကို တံတွေးနှင့် ထွေးကြသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ တောထုတ်သလို ခဲနှင့်ပေါက်ကြသည်။ သူတို့အထဲတွင် သက်ကျားအိုတွေ၊ အမျိုးသမီးတွေနှင့် ကလေးများပါ ပါသည်။ သို့ပန်း နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်စလုံး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပြီ။

အားလုံး သေလုမြောပါး ဖြစ်နေပြီ။ ရွာတရွာ ရောက်တော့ ဆက်မခံနိုင်တော့သည့် သို့ပန်းတယောက် က အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားသည့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ကော့ဆက်များအား ပြပြီး မချီမဆုံ ဝေဒနာဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ရဲဘော်တို့၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ကျုပ်ဝင်တာ မကြာသေးဘူး၊ ဘုရားသခင်ကို ကျုပ်ယုံကြည်တယ်၊ ကျုပ်မှာ ကလေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့မှာ စာနာမှုကလေး တပြားသားလောက်မှ မရှိကြဘူးလား၊ ခင်ဗျားတို့လည်း ကလေး အဖေတွေ မဟုတ်လား”

“ဘာ...ရဲဘော် ဟုတ်လား၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

ငှက်နှုတ်သီးနှင့်တူသည့် နှာခေါင်းပိုင်ရှင် အဘိုးကြီးတယောက်က-

“ဪ...မင်းက ခုမှ ဘုရားတတယ်ပေါ့၊ ငါတို့ ကော့ဆက်တွေကို နံရံမှာ ကျောပေးပြီး မင်းတို့ ပစ်သတ်တုန်းက ဘုရားသခင်ကို သတိမရဘူးလား”

စကားပြန်ကို နားမထောင်တော့ဘဲ လက်ထဲမှ လှံနှင့် သူ့ဦးခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

အီဗန် နှလုံးသားတွေ ကျောက်ခဲဖြစ်သွားပြီ။ ဘာကိုမျှ မကြားတော့၊ ဘာကိုမျှ မမြင်တော့။ တနေရာ ရောက်တော့ စိတ်ကြိုက် ရိုက်နှက်ပစ်ပေါက်နေသော လူအုပ်ထဲမှ အမေ့စကတ်ကို ဆွဲပြီး ငိုရင်းပြောနေသော ခုနစ်နှစ် သားကလေး တယောက်ကို အီဗန် လှမ်းမြင်သည်။

“အမေ ... သူ့ကို မရိုက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြောက်တယ်၊ သူ့တကိုယ်လုံး သွေးတွေ ရွှဲနေပြီလေ”

အကျဉ်းသားတယောက်ကို လုံနှင့် ရွယ်ထားသော မိခင်၏ လက် အောက်ပြုတ်ကျသွားသည်။ ပြီးတော့ လုံကို လွှတ်ချကာ ကလေးကို ဆွဲခေါ်၍ နောက်ဖေး လမ်းကြားထဲ ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

မြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး အီဗန် မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ မိန်းမနှင့် ကလေးတွေ မြင်ယောင်လာသည်။ သူတို့ရှေ့တွင်တော့ မသေချင်။ စောစော သေရင်...။

ရွာတရွာမှ အထွက်တွင် ရေတွင်းတတွင်း လှမ်းမြင်သည်။ သို့ပန်းတွေက ရေသောက်ခွင့် တောင်းသည်။

“မရဘူး၊ မသောက်ရဘူး၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

တပ်ကြပ်အဘိုးအိုက အော်ငေါက်ပြီး ပြောသည်။ ထို့နောက် ကော့ဆက်တယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“သိပ်လည်း အလွန်အမင်း မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သူတို့လည်း ခင်ဗျားလို၊ ကျွန်တော့်လို လူတွေပါပဲ စာမိနီ ဗစ်ချစ်ရယ်”

“ကွန်မြူနစ်တွေပါကွ၊ လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း ငါ့ကို ဆရာလာမလုပ်နဲ့၊ ငါ တာဝန်မှူးကွ”

“တာဝန်မှူးတွေ အများကြီးပါဗျာ၊ ခင်ဗျားလို မရက်စက်ကြပါဘူး၊ ဟေ့ ... ရဲဘော်တို့ လာကြ၊ ရေသောက်ကြ ရအောင်”

လူတယောက်က သူတို့ကို တွင်းထဲမှ ရေ ဆယ့်တစ်ပုံး ငင်ပြီး နွားစာခွက်ထဲ လောင်းထည့်ကာ အလှည့်နှင့် သောက်ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

(၂)

တတာရက်စ်သို့ ညနေငါးနာရီတွင် အကျဉ်းသားများ ရောက်သည်။ တတာရက်စ်ရွာသား သူပုန်တပ်ခွဲတစုက ဒွန်မြစ် တဖက်ကမ်းသို့ ပြောင်းလာရင်း ကျီအနားမှ သစ်ပင်ရိပ်တွင် အနားယူနေကြသည်။ မိသားစုနှင့် ခဏတဖြုတ် ဝင်တွေ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့က ချက်ချင်းခရီးဆက်ထွက်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း ကွန်မြူနစ် အကျဉ်းသားများကို ဗီယက်ရှင်စကားသို့ ဆက်ပို့မည့် အထဲတွင် မစ်ခေးလ်ကိုရှိပွိုင်းနှင့် အီဗန်အလက်ဆီဗစ်ချ်တို့ နှစ်ယောက်လည်းပါမည်

ကြား၍ သူတို့ အချိန်ဆွဲ နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုင်အိုတာ မီလက်ကော့ဗ်နှင့်အတူ ကျဆုံးသည့် ကော့ဆက်များ၏ အမျိုးများကလည်း ကွန်မြူနစ် အကျဉ်းသားများကို ပို၍ တွေ့ချင်နေကြသည်။

ကော့ဆက်ရဲဘော်များက သေနတ်တွေကို ကျိန်ရုံ တွင်ထောင်ပြီး ဆေးလိပ်သောက်သူသောက်၊ နေကြာစေ့ ဝါးသူဝါး၊ စကားပြောသူပြောနှင့် နားနေကြသည်။ သူတို့အနားတွင် သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ၊ မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေ ဝိုင်းအုံနေကြသည်။ လူငယ်လူရွယ်များက သုံ့ပန်းတွေကို ကြည့်ချင်၍ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တက်သူက တက်နေကြသည်။ အဘိုးကြီးတယောက်၏ အသံ ထွက်လာသည်။

“ဟိုမှာဟေ့...ငါတို့ရန်သူ အနီကောင်တွေ”

“အဲဒီ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို သတ်ပစ်၊ သူတို့က ငါတို့လူတွေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်တာလေ”

နောက်တယောက်က-

“မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖွိုင်းနဲ့ သူ့ရဲဘော်တွေကို ငါတို့ လက်စားချေရမယ်”

ဒါရီယာမီလက်ကော့ဗ်က အင်နီကွတ်ရှ်ကာ၏ မိန်းမ နံဘေးတွင် ရပ်နေသည်။ အီဗန်အလက်ဆီဗစ်ကို ဒါရီယာ အရင်ဆုံး မှတ်မိလိုက်သည်။

တပ်ကြပ်အဘိုးအိုက အီဗန်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ၊ မင်းတို့ ရွာသားတယောက် ငါတို့ ခေါ်လာတယ်၊ သွေးတွေနဲ့ သူ့မျက်နှာကို သွားနမ်းကြလေ၊ ခွေးသူတောင်းစား”

အမျိုးသမီးများ၏ အော်ငိုသံတွေ ထွက်လာသည်။ အန်းတစ် ဘရီခိုဗစ်ချ်က ပခုံးမှ ရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး လူတောထဲ တိုးဝင်သွားသည်။

“တခြားလူတွေကော၊ မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖွိုင်းကော”

အဘိုးကြီးက မျက်နှာမှ ချွေးတွေသုတ်ရင်း-

“မင်းတို့ရွာသား သူတယောက်ပဲ ပါတယ်”

အမျိုးသမီးတွေ ငယ်သံပါအောင် အော်ငိုကြသည်။ ဒါရီယာက အီဗန်ရှေ့သို့ တိုးဝင်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာ တခုလုံး သွေးနိုင်းချင်းနှင့် ရစရာ မရှိအောင် ပျက်စီးနေပြီ။ ကွဲပြဲနေသည့် နဖူးပေါ်တွင် သိုးမွေး လက်အိတ်တစုံ တင်ထားသည်။ လက်အိတ်နှစ်ဖက်က သွေးတွေနှင့် ကပ်နေ၏။

သူက စမ်းတဝါးဝါး မျက်လုံးများဖြင့် သူ့မိန်းမနှင့် ကလေးတွေကို လူအုပ်ထဲတွင် ရှာကြည့်သည်။ တယောက်ယောက်ကို မေးဖို့ ရှာကြည့်သည်။ သူ

ရှေ့ဆက်လိုက်နိုင်မည် မဟုတ်တော့ကြောင်း သူ သိနေပြီ။ မုချသေ ရတော့မည်။ မိသားစုရှေ့တွင်တော့ မသေချင်။ ပခုံးနှစ်ဖက်က လျော့ကျနေပြီ။ ကျန်သေးသမျှ ခွန်အားကို ထုတ်ပြီး ခေါင်းကို တဖက်လှည့် ရှာသည်။ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် တရွာတည်းသားများ၏ မျက်နှာများကို ရေးတေးတေး မြင်ရသည်။ အကြင်နာ မျက်နှာ တခုမျှမပါ။ မိန်းမတွေရော ယောက်ျားတွေပါ သူ့ကို စားတော့ဝါးတော့မလို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ဤတွင် ဒါရီယာ သူ့ရှေ့ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် အမျိုးသမီးကို သူ မှတ်မိသလား မသေချာ။ တဖက်သာ ဖွင့်လို့ရတော့သည့် မျက်လုံးဖြင့် ဒါရီယာကို သူ မှေးကြည့်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းကွဲပေါ်တွင် အပြုံးကလေးယဲ့ယဲ့ ထင်သွားသည်။ ဒါရီယာရင်ထဲ နင့်သွားသည်။ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

“အစ်ကို...ဘယ်လိုနေလဲဟင်”

ဒါရီယာအသံ မချိတင်ကဲ။ သူ့ဆီမှ လေသံ ပြန်ထွက်လာသည်။ သို့သော် ဒါရီယာ ကောင်းကောင်း ကြားလိုက်သည်။

“ညီမလေး ဒါရီယာ၊ နင်ရော နေကောင်းရဲ့လား”

“အမျိုးအချင်းချင်း ဘယ်လိုလုပ် သတ်လိုက်တာလဲဟင်”

ဒါရီယာ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ဆို့သွားသည်။

“ကျွန်မယောက်ျားက ရှင့်အစ်ကိုဝမ်းကွဲလေ”

“မဟုတ်ဘူး ဒါရီယာ၊ သူ့ကို ငါ မသတ်ဘူး”

“ဒီလောကထဲရောက်အောင် ဘယ်သူ ခေါ်သွားတာလဲ၊ ပြောလေ၊ ဘယ်သူကြောင့် သူ အဲဒီထဲ ရောက်သွား တာလဲ”

ဒါရီယာအသံ ကျယ်လာသည်။

“ဇာမာစကီတပ်ရင်း...”

“မဟုတ်ဘူး၊ နင်.. နင်.. သူ့ကိုသတ်တာ၊ ကော့ဆက်တွေ မြင်တယ်တဲ့၊ နင်က မြင်းဖြူကြီးစီးပြီး တောင်ကုန်းပေါ် တက်သွားတယ်၊ ကဲ... ဘာပြောဦးမလဲ”

“အဲဒါ စစ်ပွဲ...စစ်ပွဲထဲမှာ...”

အီဗန် လက်တဖက်မြှောက်လိုက်သည်။ ခေါင်းက ဒဏ်ရာကို သွားကိုင်မိသည်။ စကားဆက်တော့ လေသံ က မသေမချာ၊ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေပုံမျိုး။

“အဲဒီအချိန် ငါ တိုက်ပွဲထဲမှာ၊ နင့်ယောက်ျားကို သတ်တာ ငါ မဟုတ်ဘူး၊ မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖို့၊ သူ ပစ်သတ်တာ၊ ငါ့ညီ ပိုင်အိုတာရဲ့သွေး ငါ့လက်မှာ မစွန်းဘူး ဒါရီယာ”

“ဒါဆို တို့ရွာသားတွေထဲက နင် ဘယ်သူတွေကို သတ်သလဲ၊ သူတို့ဟာ နင့်ရန်သူလား၊ နင့်ကြောင့် သူတို့ ကလေးတွေ မိဘမဲ့ ဖြစ်ကုန်ရတယ်”

အသတ်ခံရသည့် ဂျာကော့စ် ကတော် မုဆိုးမက ခုနစ်သံချီ တက်အော်ပြီး ရန်ထောင်သည်။ ပြီးတော့ တက်မတတ် ချက်မတတ် အော်ငိုသည်။ နဂိုကမှ သွေးဆူနေသည့် လူအုပ်ကြီး ပို၍ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။

နောက်တော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်လိုက်မိမှန်း ဒါရီယာ မသိတော့ပေ။ မြင်းစီးကာတိုင် တလက် သူ့လက်ထဲ ရောက်လာသည်။ တယောက်ယောက်က ထည့်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်မည်။ ပထမ ပြောင်းဘက်က ကိုင်ပြီး အီဗန်ခေါင်းကို လွှဲရိုက်ဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ နောက်မှ သေနတ်ဒင်ကို ပခုံးတွင် ထောက်ပြီး သူ ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို ချိန်လိုက်သည်။

လူတွေ ရှဲသွားသည်။

“ဟဲ့...နင် ရူးနေပြီလား၊ အမျိုးချင်း ပြန်သတ် မလို့လား၊ မပစ်နဲ့၊ မလုပ်ကောင်းဘူး”

အလန်တကြားအော်သံများ၊ သို့သော် အများစုက စိတ်ရိုင်းဝင်နေကြပြီ။ ဒါရီယာ ကိုယ်တိုင်လည်း ယောက်ျား အတွက် လက်စားချေဖို့မှလွဲပြီး ဘာမျှ မမြင်တော့။ နောက်ဆုံးတွင် သေနတ်ခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်တော့သည်။

ပေါက်ကွဲမှု၏ တွန်းကန်အားကြောင့် နောက်သို့ လန်ကျမလို ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကိုယ်သူ မနည်းပြန်ဟန် လိုက်ရ သည်။ ပြီးတော့ နားပင်းလုမတတ် ပေါက်ကွဲ သံကြီး ကြားလိုက်၏။ သူ ရေအိုင်ထဲ ထိုးလဲသွားသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်မိလိုက်မှန်း ဒါရီယာ မသိလိုက်။ သေနတ်ကို ပစ်ချပြီး ဘာမျှမဖြစ်သလို ပုံစံဖြင့် နောက်ဘက် လှည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းစည်း ပဝါအောက်မှ ဆံပင်တွေကို ပင့်တင်သည်။ ပြီးတော့ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

သူ့ကို လမ်းဖယ်ပေးရင်း တယောက်က ပြောသည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်၊ သူ လှုပ်နေတုန်း”

ဘယ်သူ့ကိုပြောမှန်း ဒါရီယာ မသိ။ ထိုစဉ် လည်ချောင်းသံကြီးနှင့် အော်သံ ကြားလိုက်သည်။ ဘယ်က ထွက်လာသည့် အသံမှန်းလည်း သူ မသိ။

နောက်မှ အီဗန်၏ သေအံ့မှူးမှူး ညည်းတွားသံမှန်း သိလိုက်သည်။

ဒါရီယာ လူအုပ်ထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ လူတွေ သူ့နောက်ကို လိုက်ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော် အားလုံးက ချက်ချင်း အင်းတစ် ဘရက်ခိုဗစ်ချ်ဆီသို့ အာရုံရောက်သွားသည်။ သူက လှံစွပ်တပ်ထားသည့် သေနတ်ကို နောက်တွင် ဝှက်ကိုင်ထား၏။ ရှေ့တိုး သွားပြီး အီဗန်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ရွယ်လိုက်သည်။

“ကဲ...သွားပေတော့ အီဗန်ရေ...”

ဟုပြောပြီး လှံစွပ်ကို တအားဖိစိုက်ချလိုက်သည်။

“အား ... အား” ဟူသည့် အော်သံနှင့်အတူ သွေးတွေ ပါးစပ်ထဲမှ အန်ထွက်ကျလာသည်။

“ဟေ့ကောင် ဖယ်စမ်း”

တပ်ကြပ်အဘိုးကြီးက အင်းတစ်ကို တွန်းပြီး ခြောက်လုံးပြူးနှင့် အီဗန်ကို ချိန်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီး၏ သေနတ်သံသည် ကော့ဆက်များအား သူတို့သို့ပန်းတွေဆီသို့ ပြန်သွားရန် အချက်ပေး လိုက်သည့်နှယ်။ အကျဉ်းသားတွေ ထွက်ပြေးကြသဖြင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။ အော်သံတွေ ဆူညံသွားပြီး သေနတ်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

(၃)

နောက်တနာရီကြာတော့ ဂရီဂို ရွာပြန်ရောက်လာသည်။ တတာရက်စ် ခြေလျင်တပ်ခွဲသည် ခိုပတ်စ် ခရိုင်ဘက် သို့ ရောက်သွားလေပြီ။ တတာရက်စ်ရွာကြီး မှာ လူသူကင်းမဲ့ကာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏။ ညသည် ပတ်ဝန်းကျင် တောင်တန်းများကို မှိုင်းညှို့ မှောင်ရီကာ လွှမ်းခြုံစ ပြုနေပြီ။

ဂရီဂိုက သူ့ခြံဝင်းထဲသို့ မြင်းစီးဝင်သွားသည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ တအိမ်လုံး မီးတွေမှောင်နေသည်။ ဘုရားစင်တွင် ပူဇော်ထားသည့် ဖယောင်းတိုင်ကလေး တော့ လဲ့လဲ့လင်းနေ၏။

“ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား၊ အမေ၊ ဒူနီယာ”

“ဂရီဂိုလား၊ ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုလေးလား”

ဒူနီယာအသံ။ ညီမငယ်လေး ချက်ချင်း ပြေးထွက်လာသည်။

“နင်တို့ ဘာလို့ အစောကြီး အိပ်ရာဝင်ကြတာလဲ၊ အမေကော”

“ဟိုသင်း...ဟိုသင်း...”

ဒူနီယာ ဆက်မပြောဘဲ မောနေသည်။

“ဟဲ့...နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒူနီယာ၊ သုံ့ပန်းတွေ ရောက်ပြီလား၊ သူတို့ ဘယ်မှာလဲ”

“သူတို့ အားလုံးကို ပစ်သတ်လိုက်ကြပြီ အစ်ကိုလေး”

“ဘာ”

“ဪ... အစ်ကိုလေးရယ်၊ သူတို့ကို ကော့ဆက်တွေက သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ ဒါရီယာ... ဒါရီယာ ဆိုတဲ့ မသာမဟာ... တကယ့်မကောင်းဆိုးဝါးပဲ”

ဒူနီယာ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

“သူ...သူ... အိပ်နီအလက်ဆီဗစ်ကို ပစ်သတ်တယ် အစ်ကိုလေး”

ဂရီဂို အော်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ နင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မစ်ခေးလ်ကိုချီဖွိုင်းကော၊ စတော့မင်းကော”

“သူတို့ ပါမလာဘူးတဲ့”

ဒူနီယာက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို တရှုပ်ရှုပ်ငိုရင်း ပြောပြသည်။

“အမေက သူနဲ့ အတူမနေရဲဘူးဆိုပြီး သူများ အိမ်မှာ သွားအိပ်တယ်၊ ဒါရီယာ ပြန်လာတော့ အရက်တွေ မူးလာတယ်၊ လူမှန်းသူမှန်းမသိအောင် မူးနေတာ၊ ခု အိပ်နေတယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“ဂျီထဲမှာ”

ဂရီဂို လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဒါရီယာကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း အိပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့ကိုယ်မှ အရက်နံ့ တထောင်းထောင်း ထွက်နေ၏။

ဂရီဂို ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် စိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်လာသည်။ လက်က ဓားရိုးပေါ် ရောက်သွားသည်။

ပြီးတော့ ဒါရီယာကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ အံ့ကြိတ်ပြီး သူ့မျက်နှာပေါ်ကို တက်နင်းလိုက်သည်။ နှာခေါင်းရိုးတွေ၊ ပါးရိုးတွေ

ကျိုးကြေကုန်ပြီလား မသိ။ ဂျိုးဂျိုးရွတ်ရွတ် အသံတွေ ထွက်လာသည်။

“ခွေးစုတ်မ” ဟုလည်း သူ အော်ဆဲလိုက်သေးသည်။ ဒါရီယာ၏ အလေးလျှာလေး ညည်းသံ ထွက်လာသည်။ နောက်တော့ အမေ့ကိုတောင် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။

မေလအစောပိုင်း တရက် နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးတွင်
ဗီယက်ရှင်စကား နယ်ထဲမှ ဆင်ဂျင်းရွာပေါ်သို့ လေယာဉ်ပျံ တစီး
ဖြတ်ပျံသွားသည်။ လူတွေ မျက်စိကို လက်ဝါးမိုးကာ
အပြင်ထွက်ကြည့်ကြသည်။ လေယာဉ်က တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာပြီး
နားကွဲမတတ်အသံကြီး ဆူလာသဖြင့် ကွင်းထဲဆင်းဖို့ နေရာရှာနေပုံရသည်။

အတွေ့အကြုံများသည့် ရွာထဲမှ လူကြီးတွေက အော်သည်။

“ဗုံးကြဲဖို့လာတာ ထင်တယ်၊ သတိထားကြဟေ့”

လူတွေ ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်ပြေးနေကြသည်။ အမျိုးသမီးတွေက
အော်ဟစ်ငိုယိုနေသည့် ကလေးတွေကို ဒယဉ်တိုက်ဆွဲသူဆွဲ။
အဘိုးကြီးတယောက်က ခြံစည်းရိုးခုန်ကျော်ပြီး သစ်သီးခြံဆီသို့ စွတ်ပြေးသည်။

ပြေးရင်း လဲကျသွားသည့် အဘွားကြီးတယောက် က
ကယ်ပါယူပါနှင့်အော်နေသည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ သူ့ကို ဂရုမစိုက်အားကြ။
ရွာပြင် စားကျက်မြေထဲတွင် လေယာဉ် ထိုးဆင်းလိုက်သည်ကိုလည်း အဘွားအို
သတိမမူမိ။

အနက်ရောင် သားရေဈာကင်နှင့် လူနှစ်ယောက် လေယာဉ်ပေါ်မှ
ဆင်းလာသည်။ ရွာဆီသို့ သတိကြီးစွာဖြင့် လျှောက်လာကြသည်။
ကြောက်ကြောက်နှင့် စားပင်တွေ ကြားထဲတွင် ဝပ်နေသည့် အဘိုးကြီး
တယောက်က သတ္တိ ကောင်းစွာဖြင့် ရွာထဲဝင်လာသည့် လူစိမ်းနှစ်ယောက်ကို
ထွက်ကြည့်သည်။ သူက လူ နှစ်ယောက်ထဲမှ တယောက်ကို သူ
မှတ်မိလိုက်သည်။ တပ်ထဲမှာတုန်းက သူ့သူငယ်ချင်း၏သား ပိုင်အိုတာ
ဘိုဂါတီရိဗ်။ သူပုန်အထူးတပ်မှ အဖြူတွေနှင့်အတူ ဒိုနီယက်စ်သို့
ဆုတ်သွားသော တပ်မမှူး ဂရီဂို ဘိုဂါတီရိဗ်နှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ။
ဟုတ်ပါတယ်။ သူပါပဲ။ သူမှ သူ။

အဘိုးကြီးက ယုန်တကောင်လိုထိုင်ပြီး ခဏစောင့် ကြည့်နေသည်။
“သေချာတယ်၊ သူပဲ” ဆိုပြီး စိတ်ချ လက်ချ ဖြစ်သွားချိန်တွင် ပိုင်အိုတာ
ဘိုဂါတီရိဗ်က သူ့ဆီ လျှောက်လာသည်။

အဘိုးအိုက လှမ်းမေးသည်။

“မင်း ပိုင်အိုတာဘိုဂါတီရိဗ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး”

“အင်း ...ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် မိုးပျံစက်ကြီးကို
တွေ့ဖူးသွားပြီပေါ့ကွာ၊ တို့တတွေ ကြောက်လိုက် တာကွာ၊
လိပ်ပြာလွင့်ကုန်တော့မလို့ပဲ”

“ဒီမှာ အနီကောင်တွေ ရှိသေးလား အဘိုး”

“မရှိတော့ဘူး သား၊ သူတို့ကို ယူကရိန်းဘက် မောင်းထုတ်လိုက်ပြီ”

“ကျွန်တော်တို့ ‘ဆင်ဂျင်း’ ကလည်း သူပုန်ထသေး တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံး ပြန်ရောက် လာပါတယ်”

“ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာတာလဲ အဘိုး”

“သူတို့အားလုံး အသတ်ခံလိုက်ရတယ်လေ”

“ဟောဗျား၊ ကျွန်တော့်မိသားစုကော အဘိုး၊ သူတို့ အခြေအနေ
ကောင်းကြရဲ့လား”

“ဘေးမသိရန်မခပပါဗျား၊ အားလုံး ကောင်းပါတယ်၊ ဒါထက် မင်း
ဒိုးနိစ်က လာတာလား၊ သားတော်မောင် တီခွန်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ် အဘိုး၊ သူ့ဆီက လက်ဆောင် တောင် ပါလာသေးတယ်
အဘိုးရေ၊ ကျွန်တော်တို့ စက်ကြီးကို ခဏကြည့်ပေးပါနော်၊ ကလေးတွေ
တက်ဆော့မှာစိုးလို့၊ အဖေတို့၊ အမေတို့နဲ့ ခဏသွားတွေ့လိုက် ဦးမယ်လေ”

ပြောပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားတော့မှ လူတွေ သစ်ပင်အုပ်ထဲ၊
မြေအောက်ခန်းတွေထဲ၊ တင်းကုပ်တွေ ကျီတွေထဲမှ အလျှိုလျှို
ထွက်လာကြသည်။ ပြီးတော့ လေယာဉ်ပျံကြီးဆီ စုသွားပြီး ဝိုင်းအုံ
ကြည့်ကြသည်။ လေယာဉ် ကြီးက အသက်ရှူသံ ထွက်နေဆဲ။ ဓာတ်ဆီနံ့တွေ
ပျံ့နေသည်။ အတောင်ပံနှစ်ဖက် တွင် ကျည်ဆန်ရာတွေ နိုင်းချင်းနှင်း။

အဘိုးကြီးက အိမ်ပြန်သွားပြီး အဘွားကြီးကို သားတော်မောင်၏
မင်္ဂလာသတင်းကို ပေးလိုက်သည်။ ရွာမှ လူကြီးအားလုံး ပိုင်အိုတာ
ဘိုဂါတီရိပ်၏ အဖေ အိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ပိုင်အိုတာက သူရောက်လာရသည့် အကြောင်း ရင်းကို ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော် ရောက်လာတာကတော့ ဒွန်အစိုးရရဲ့ တာဝန်ပေးချက်နဲ့
ရောက်လာတာပါ၊ ကော့ဆက်သူပုန် တွေကို အနီတွေနဲ့ တိုက်ဖို့ ကျွန်တော်တို့
အကူပေးဖို့ လာဆက်သွယ်တာပါ၊ ဆိုဗီယက်အစိုးရကို ဆန့်ကျင်တဲ့
ကိစ္စကိုလည်း အစိုးရက သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ခွင့်လွှတ်မှာပါ”

လူကြီးတယောက်က ထပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုရင်ရဲ့၊ ငါတို့အလံမှာ သုံးရောင်ခြယ် ဖြစ်ရမယ့်အစား အဖြူနဲ့ အနီ ဖြစ်နေတယ်”

နောက်တယောက်က

“ကျုပ်တို့လူငယ် ကိုယ်တော်ချောတွေက တယောက် နဲ့တယောက် ရဲဘော်၊ ရဲဘော်နဲ့ ခေါ်နေကြပြီဗျ”

ပိုင်အိုတာဘိုဂါ တီရိပ်က မျက်လုံးပြာများကို ပြူးပြီး ပြူးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆိုဗီယက်အစိုးရက နွေရာသီ ရေခဲလိုပဲဗျ၊ နည်းနည်းလေး ပူလာတာနဲ့ အရည်ပျော်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တန်းက ပြန်လာတဲ့ တပ်ပြေးတွေနဲ့ ပြန်စုစည်းပြီး အင်အားကောင်းအောင် ပြန်လုပ်ပါမယ်”

အဘိုးကြီးတယောက်က အားရဝမ်းသာ ဝင်ပြောသည်။

“ကောင်းလိုက်လေဗျာ၊ ဒီကွန်မြူနစ် မိစ္ဆာကောင် တွေကို အမြစ်ပြတ်အောင် ရှင်းကြစမ်းပါ”

(၂)

ညနေပိုင်းတွင် သူပုန်ဗိုလ်ချုပ် ကူဒီနော့ဗ်နှင့် သူ၏လက်ထောက် ဆာဖိုနော့ဗ်တို့သည် လေယာဉ် ဆင်းသည့် သတင်း ကြားကြားချင်း မြင်းသုံးကောင်က အထူးရထားဖြင့် ဘိုဂါတီရိပ်ဆီသို့ အပြေးရောက်ချ လာသည်။

ဗီယက်ရှင်စကာသို့ ကူဒီနော့ဗ် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူပုန်ခေါင်းဆောင်တွေ လျှို့ဝှက်စည်းဝေးကြသည်။ ပြီး ဒွန်အစိုးရ၏ အကူအညီ ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ အနီတွေနှင့် ဆက်သွယ်မိသည့်အတွက်နှင့် ၁၉၁၈ ခုနှစ်တွင် ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာမှ ဆုတ်ခွာခဲ့ခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း ကြေညာချက်ထုတ်ပြန်ဖို့ အစည်းအဝေးက ကူဒီနော့ဗ်ကို တာဝန် ပေးသည်။ ကူဒီနော့ဗ်က ယင်းကြေညာချက်ထဲတွင် ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေကို အပြင်းအထန် ဆက်တိုက်ဖို့ ခဲယမ်းမီးကျောက် တွေကို လေယာဉ်ဖြင့် ပို့ပေးဖို့ပါ တောင်းဆိုထားသည်။

ပိုင်အိုတာဘိုဂါတီရိပ်က သူပုန်တွေနှင့် နေခဲ့ပြီး လေယာဉ်မှူးအား ကူဒီနော့ဗ်၏စာကို နိဗိုချာကကစ်သို့ ပို့ခိုင်း လိုက်သည်။ သည်မှစ၍

ဒွန်အစိုးရနှင့် ကော့ဆက်သူပုန်တို့၏ အဆက်အသွယ်တွေ ပိုသွက်လာသည်။ လက်နက်သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးတွင် လေယာဉ်ကို သုံးနိုင်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ အထက်ပိုင်း ဒွန်ကော့ဆက်များ၏ စာများကို လေယာဉ်က ယူလာပြီး မိသားစုများ ဆီသို့ နေ့ချင်းပေါက်ရောက်အောင် ပို့ပေးသည်။

ဒိုးနိစ် ရှေ့တန်းစစ်ဆင်ရေး သေနင်္ဂဗျူဟာများကို ဒွန်ဒေသ တပ်ဖြူဗိုလ်ချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆီဒိုရင်က ရေးဆွဲပြီး ကူဒီနော့ဗ်ဆီ ပို့ပေးသည်။ ယင်းတို့အထဲတွင် တပ်နီတို့၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ရှေ့တန်းသူပုန်နယ်မြေသို့ ပြောင်းရွှေ့မှု သတင်းများလည်း ပါသည်။

ကူဒီနော့ဗ်က ဆီဒိုရင်ဆီမှ ရသည့် သတင်းများကို ဘယ်သူ့မှ ထုတ်မပြော။ လုံးဝ လျှို့ဝှက်ထားသည်။

အပိုင်း [၇]

နောက်တလွမ်းဆုတ် ရှေ့တလွမ်းတိုး

အခန်း [၁]

(၁)

၁၉၁၉ ခုနှစ် မေလထဲ ရောက်သည့်အခါ ဆိုဗီယက် အစိုးရသည် ဒွန်ပြည်နယ်မှ ကော့ဆက်သူပုန်တို့၏ အန္တရာယ်ကို သဘောပေါက်စပြုလာသည်တွင် အပြင်းအထန် နှိပ်ကွပ်ရန် စိုင်းပြင်းလေတော့သည်။ တပြိုင်တည်းတွင် သူပုန်တို့အား နှိမ်နင်းနေသည့် တပ်နီအင်အားမှာလည်း အဆမတန် ကြီးထွားလာနေသည်။ ဂရီဂိုဗီလက်ကော့ဗ်သည် သူတပ်များကို မီးကုန်ယမ်းကုန် အသုံးချရတော့မည်ဟု ပထမဦးဆုံး နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒွန်ပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း ဆီသို့ သူတို့ ဆုတ်ပေးဖို့ ဖြစ်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် သိမ်းပိုက် ထားသည့် ရွာတွေကို တရွာပြီး တရွာ စွန့်ကာ ဒွန်မြစ်ညာ ဒေသ ဥတ္တရတိုင်းဆီသို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။

သို့သော် ကာဂျင်ရောက်တော့ အကျမခံနိုင်သဖြင့် အပြင်းအထန် ခံတိုက်သည်။ သို့သော် အင်အားချင်းက မမျှသဖြင့် မာန်လျှော့ကာ ဆုတ်ပေးရရုံမျှမက ကူဒီနော့ဗ်ဆီမှ စစ်ကူလှမ်းတောင်းရသည့် အခြေအနေ ရောက်သွားသည်။ အမှတ် (၃) တပ်မမှူးက မီယက်ဗီဒီဗ် မြင်းတပ်စုလေး တစု ပို့ပေးသည်။

ရောက်လာသည့် မြင်းတပ်ကို ကြည့်ပြီး ဂရီဂို ရင်သပ်ရှမော ဖြစ်နေသည်။ သားနားလှချေလား။

ယမ်းတောင့်တွေက သူတို့မှာ အလျှံပယ်။ ယူနီဖောင်း အသစ်၊ ဖိနပ်အသစ်တွေနှင့်။ အားလုံး တပ်နီသုံးပန်း တွေဆီက ရတာတဲ့။ ဟုတ်ပြီ။ ကူဒီနော့ဗ်ဆီမှ ရအောင် ထပ်တောင်းမည်ဟု စိတ်ကူးပြီး သူ အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်သည့်တိုင် မသွားဖြစ်ခဲ့သော ဗီယက်ရှင်စကာ အစည်းအဝေးသို့ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဗီယက်ရှင်စကာသို့ သူ အစောကြီး ရောက်သွားသည်။ ပြည့်လျှံနေသော ဒွန်မြစ်ရေ ကျစပြုနေပြီ။ ပေါ့ပလာ ပန်းနံ့သည် မွှေးပျံ့လျက် ရှိလေပြီ။ ဒွန်မြစ်ကမ်း တလျှောက်တွင် ဝက်သစ်ချပင်များသည် စိမ်းစိုလျက် အရွက်များက လေအငွေ့တွင် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားကာ မကြာ မကြာ သက်ပြင်းချနေဘိသို့။

ဂရီဂို သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ကူဒီနော့ဗ်ကို အတွေးနက်နေသည့်ပုံဖြင့် တွေ့ရသည်။ ရုတ်တရက် သူ့ကို မော်မကြည့်။

သူ့အနား ဝဲနေသော ယင်မမည်းကြီး တကောင်ကို ဆတ်ခနဲဖမ်းလိုက်ပြီးမှ ဧည့်သည်ကို မြင်သွားပြီး ယင်ကောင်ကြီးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ကာ လက်ဝါးကို ဘောင်းဘီနှင့် သုတ်နေရင်း ကုလားထိုင် နောက်ကျောကို မှီကာ နှုတ်ဆက်သည်။

“ထိုင်ကွာ ဂရီဂို”

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ဗိုလ်ချုပ်”

“အင်း...ဒီလိုပါပဲကွာ၊ မင်းအခြေအနေ ပြောပါဦး၊ သူတို့ မင်းကို မောင်းထုတ်လိုက်ကြပြီ ဟုတ်လား”

“အင်း...ဆုတ်ပေးနေရတာ အတောမသတ်ပဲ”

“ချီရာမှာ တောင့်ခံထားလို့ မရဘူးလား”

“သိပ်ကြာကြာမခံနိုင်ဘူးဗျ၊ မီယက်ဗီဒီဗ်ဆီက စစ်ကူရောက်လာလို့ ခံသာသွားတာ”

“အခြေအနေက အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်နေပြီကွ ဂရီဂို”

ကူဒီနော့ဗ်က ကော့ကေးရှပ်သားရေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် သူ့ခါးပတ်ကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ပြီး ငွေခါးပတ် ကွင်းကလေး ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ သက်ပြင်းချသည်။

“အခြေအနေကတော့ သိသာနေပြီကွ၊ ကောင်းလာစရာတော့ သိပ်မရှိဘူး၊ ဒိုးနီးယက်စ်ဘက်မှာလည်း ဆိုးနေ တယ်တဲ့၊ သူတို့ အကျပ်အတည်း ဖြစ်နေတာ ငါတို့ကြောင့်ဆိုတာ တပ်နီတွေ သိသွားပြီး ငါတို့ကို မဲနေတာကွ”

“ဗိုလ်လောင်း²² တွေဆီက ဘာကြားသေးသလဲ၊ လေယာဉ်နဲ့ သူတို့သတင်းတွေ ပါမလာဘူးလား”

“သိပ်ထူးထူးခြားခြား မသိရပါဘူးကွာ၊ သူတို့ အစီအစဉ် မင်းကိုလည်း ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုလည်း မပြောဘူး စိတ်ချ၊ သူတို့က အနီရှေ့တန်းကို ဖောက်ထွက်ပြီး ငါတို့ဆီ စစ်ကူလာတောင်းမှာ၊ တို့ကို ကူမယ် ကူမယ်နဲ့ ကတိတွေ အမျိုးမျိုးပေးပြီး ဘယ်နှခါရဖူးလို့လဲ၊ ငါတို့ အမှောင်ထဲ ရောက်နေပြီ ဂရီဂို၊ နှာခေါင်းရှေ့ကို ဘာမှ မမြင်နိုင် တော့ဘူး”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာအတွက် ခေါ်တာလဲ၊ ဘာအစည်းအဝေးတွေ ရှိလို့လဲ”

ဂရီဂိုက ပျင်းရိပျင်းတွဲသမ်းပြီး မေးလိုက်သည်။ သူ့အတွက်က သိပ်မထူးတော့။ ဂရီဂို ဘာကိုမျှ မမူတော့။ တလင်းထဲတွင် တလိမ့်တုံးကို

တနေကုန်ဆွဲနေ ရသည့် မြင်းလို သူ့အတွေးတွေ ချာလည်လည်နေပြီ။

“ခုအချိန်မှတော့ ဆိုဗီယက်တွေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး စကား ပြောမနေပါနဲ့တော့ဗျာ၊ သူတို့သွေးတွေလည်း ကျွန်တော်တို့ မြေပေါ်မှာ ချောင်းစီးခဲ့ပါပြီ၊ သူတို့က နှုတ်ချိုပြီး ပူးသတ်မယ့် ကောင်မျိုးတွေပါ”

ကူဒီနော့ဗ်က မြေပုံတချပ်ဖြန့်ပြီး-

“မင်းမပါတဲ့ အစည်းအဝေးတခုမှာ ငါတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်”

“ဘယ်သူတွေနဲ့ ဘာတွေစည်းဝေးတာလဲ၊ မင်းသားလေး ပါလား”

သည်အခန်းထဲတွင် ဆောင်းတွင်းတုန်းက ဆုံဖူးသည့် ကော့ကေးရှပ် စစ်ဗိုလ်ကို ရည်ညွှန်းပြီး သရော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကူဒီနော့ဗ်က မျက်ခုံးတွန့်ပြီး-

“သူ ဒီမှာ မရှိတော့ဘူးကွ၊ မင်းကို ငါ မပြောရသေးဘူးနော်၊ ရဲဘော် ဂျော်ဒန် သေပြီကွ”

“ခင်ဗျားက သူ့ကို ရဲဘော်လို့ ခေါ်လိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား”

သူက ရယ်ပြီး ပြန်မေးတော့ ကူဒီနော့ဗ်က လိုက်မရယ်ဘဲ မျက်နှာထားကြီးနှင့် ပြောသည်။

“ဒါ ရယ်စရာ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ လူသေတဲ့ သတင်းက ရယ်စရာလား”

“အဲဒီ မျက်နှာဖြူဗိုလ်မှူးကြီးကိုတော့ ကျွန်တော် ကရုဏာမသက်မိတာ အမှန်ပဲဗျ”

“သူ အသတ်ခံရတာကွ...”

“တိုက်ပွဲထဲမှာလား...”

“အင်း..ပြောရမှာတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲကွ၊ ဖြစ်ပုံက ခပ်ဆန်းဆန်းရယ်၊ ဘယ်ဟာ ယုံရမှန်း မသိအောင်ပဲ၊ သူ့ကို ထောက်ပို့ဘက်မှာ တာဝန်ပေးလိုက်တယ်၊ လက်အောက်က ကော့ဆက်ငယ်သားတွေနဲ့ အဆင်ချောပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဒူဒိုရက်ဗကာ မှာ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူစီးလာတဲ့ ရထားက တိုက်ပွဲနဲ့ နှစ်မိုင် ဝေးတယ်၊ ဘယ်က ဘယ်က လာမှန်းမသိတဲ့ ကျည်ဆန် တတောင့်က သူ့ကို ထိပြီး မြင်းရထားပေါ်က သူ ထိုးကျသွားတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ကော့ဆက်တွေ ပြောတာ၊ သူ့အလောင်းကို မမြုပ်ဘဲ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ကြတယ်တဲ့၊ ခွေးသူတောင်းစားတွေ”

“ရှင်းပုံရှင်းနည်းကတော့ အတော်သေသပ်တာပဲဗျ”

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဂရီဂို၊ အန္တရာယ် ရှိတယ်နော်”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ အလကား နောက်တာပါ”

“မင်းရာထူးကြီးနဲ့ နှုတ်လျှာစောင့်မှပေါ့ကွ”

“ကဲပါဗျာ၊ ဇာတ်လမ်းဆက်ပါဦး”

“ပြီးပြီလေ၊ ငါ့အထင်တော့ ကော့ဆက်တွေ လက်ချက်လို့ အောက်မေ့တာပဲ၊ သူတို့နဲ့ လက်ပွန်း တတီးနေပြီး ခရီးထွက်သွားကြတာပဲ၊ သူတို့က သူတို့ လက်ချက်လို့ ဝန်မခံဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မျက်လုံးတွေက ဝန်ခံနေပါတယ်ကွာ၊ ခွေးသားတွေ၊ စစ်ရေးကျွမ်းတဲ့ စစ်ဗိုလ်တယောက်ကို သူတို့ သတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်၊ ငါ လက်တဖက်ပြုတ်တာပေါ့ကွ၊ သေနင်္ဂဗျူဟာရေးရာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် သူက သိပ်အားကိုးရတာ၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါ့ဆီကို ပိုင်အိုတာဘိုဂါတီရိပ် ရောက်လာလို့၊ မဟုတ်ရင် ငါ့မှာ တိုင်ပင်ဖော် တယောက်မှ မရှိဘူး၊ ကဲ...အရေးကြီးတာ ပြောကြရအောင်၊ တို့လူတွေ ဒိုးနီးယက်ဇ်ကို မထိုးဖောက်နိုင်ရင် နယ်မြေကို ဆက်ထိန်းထားဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ၊ ရှိသမျှ အင်အားသုံးသောင်းစလုံးနဲ့ ထိုးဖောက်မယ်၊ အရေးနိမ့်ရင် ဒွန်ဘက်ကိုဆုတ်၊ ခိုပျံ့ဆိပ်ကမ်း လက်ယာဘက်ကမ်းကနေ ကာဇန်စကားအထိ ဆုတ်မယ်၊ ကတုတ်ကျင်းတွေ တူးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်..”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သူ စကားပြတ်သွားတယ်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

သူ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အော်ပြောလိုက်တော့ အမှတ်ခြောက် အထူးတပ်မမှူး ဂရီဂိုတိုဂါတီရိပ် ဝင်လာသည်။ မျက်နှာကြီးနီရဲပြီး စိတ်ဆိုးလာပုံ။ ဦးထုပ် မချွတ်ဘဲ ဝင်ထိုင်သည်။

ကူဒီနော့ဗ်က မရယ်မပြုံးဘဲ သူ့ကို မေးလိုက်သည်။

“ဆို...ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်”

“ကျည်ဆန်ကုန်ပြီ၊ ပေးဦး”

“ပေးထားပြီးပြီလေ၊ မင်း ဘယ်လောက် ထပ်လို လို့လဲ၊ ငါ့မှာ လက်နက်တိုက်ကြီး ရှိမနေဘူးနော်”

“ခင်ဗျား ပေးတာက ဆင့်ပါးစပ် နှမ်းပက်ပါဗျာ၊ ဝေလိုက်တော့ တယောက် တတောင့်ပဲရတယ်၊ သူတို့ က ကျွန်တော်တို့ကို စက်သေနတ်နဲ့ မွေနေတာဗျာ၊ ခေါင်းမဖော်ရဲဘူး၊ ပြားနေအောင် ဝပ်နေရတာ၊ အဲဒါ စစ်ပွဲလားဗျာ”

“ခဏနေပါဦးကွာ၊ တို့ အရေးကြီးတာ ပြောနေလို့”

ဘိုဂါတီရိဗ် ထပြန်မည်လုပ်တော့-

“ထိုင်ပါကွ၊ မင်းလည်း နားထောင်ပေါ့”

ပြောပြီး စကားဆက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဂရီဂို၊ အဲဒီဘက်ကမ်းမှာ သူတို့ကို ထိန်းမထားနိုင်ရင် တို့ဖောက်ထွက်ရမယ်၊ အားလုံးကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ခဲ့ရမယ်၊ တပ်သားတွေချည်း မြင်းရထားတွေနဲ့ ဆုတ်ရမယ်၊ ဒိုးနီးယက်စ်အထိ ဆုတ်မယ်၊ ပစ္စည်းအားလုံး ထားခဲ့ရမယ်၊ အမြောက် တပ်ခွဲ သုံးခွဲကို မင်း ဦးဆောင်ရမယ်၊ မင်း မငြင်းပါဘူးနော် ဂရီဂို”

“ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ မထူးတော့ပါဘူးဗျာ
ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွေကျတော့ရော၊ မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေ၊
သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ... အားလုံး ထားခဲ့ ရမှာလား”

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ”

ဘိုဂါတီရိဗ်က ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

“အင်း....နောက်နှစ်မှာတော့ လူဦးရေ တိုးဦးမှာပေါ့ကွာ၊
အနီကောင်တွေက ငတ်ပြတ်နေတာ၊ ဟိုတနေ့ က ရွာတရွာ ကနေ ကျွန်တော်တို့
ဆုတ်တော့ အမျိုးသမီး တယောက်တည်း ရွာမှာ ကျန်ရစ်တယ်၊ တပ်နီကောင်
တွေ ဝင်လာပြီး နောက်တနေ့မှ ရွာထဲက သူထွက်လာနိုင်တယ်၊
ကျွန်တော်တို့ဆီကို ပုစွန်လုံးတကောင်လို လမ်းလျှောက်ပြီး ရောက်လာတယ်၊
ခွေးသားတွေက ငတ်ပြတ်နေတာ၊ အမျိုးသမီးကို ဆီးပြီး နှာနှပ်ယူ ရတယ်”

ကူဒီနော့ဗ် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။ ဂရီဂိုက ထပြီးပြန်ဖို့
ပြင်ရင်း-

“ကျွန်တော်က ဘက်စ်ကီအထိ တပ်တွေ ဆုတ်ရမှာ၊
ဗီယက်ရှင်စကားအထိ သွားဖို့ ဖြစ်ဖြစ်ရမယ်၊ ဘာနဲ့ ကူးရမလဲ”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ မြင်းတပ်က မြင်းနဲ့ ကူးပစေပေါ့၊ ဒီလိုပဲ ကူးခဲ့ကြရတာပဲ
မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်လူတွေထဲမှာ မြစ်နားသား သိပ်မပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား
သိပါတယ်၊ ချီရာဘက်က ကော့ဆက် တွေ ရေမကူး တတ်ကြဘူးလေ၊ သူတို့က
မြက်ခင်း လွင်ပြင်နဲ့ တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ မွေးပြီး ကြီးလာတဲ့လူတွေ၊
ဘယ်လိုလုပ် ရေကူးတတ်မှာလဲ”

“ဒါကြောင့်ပြောတာ၊ မြင်းနဲ့ ကူးပေါ့လို့၊ ဂျာမန် တွေနဲ့

တိုက်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ကူးခဲ့ကြရတာပဲ”

“ကျွန်တော်က ခြေလျင်တပ်အကြောင်း ပြောနေတာ”

“သူတို့အတွက် ဖယ်ရီ ရှိပါတယ်၊ လှေတွေလည်း ရှိတာပဲ၊ အဲဒီအတွက် မင်း ပူစရာ မလိုဘူး ဂရီဂို”

“ရွာသားတွေပါ ပါလာမှာနော်”

“ငါ သိပါတယ်ကွာ”

“အိုကေ...မြစ်ဖတ်ဖို့ ခင်ဗျား တာဝန်ယူတယ်နော်၊ အားလုံး ဟိုဘက်ကမ်း မရောက်ရင် ခင်ဗျား လည်ပင်းကို ကျွန်တော် ညှစ်မှာနော်”

“အေးပါကွာ၊ ငါ ကြည့်လုပ်ပါ့မယ်”

“လက်နက်တွေ ဘယ်လိုသယ်မလဲ”

“မော်တာတွေ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့၊ လက်နက်ငယ်တွေပဲ သယ်လာ၊ အမြောက်တွေတင်ဖို့ လှေကြီးတွေ ရှာထားမယ်”

(၂)

သင်္ဘောသားတပ်ရင်း²³ တိုက်ပွဲတွင် လူတွေကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်း ဂရီဂိုသည် ပို၍ ပို၍ အေးစက်မာကျောလာသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အရယ်အပြုံး မရှိတော့ပေ။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လျှောက်သွားနေ တတ်ပြီး လူတွေနှင့် ကင်းကွာလာ တော့သည်။ အီဗန်အလက်ဆီဗစ်ချ် သေဆုံးပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရက်တွေ ကြာလာသော်လည်း သူ့နှလုံးသား ဒဏ်ရာ မကျက်တော့ပေ။ ဘဝတွင် အက်စီနီယာမှ လွဲ၍ ဘာမျှ မကျန်တော့သလို လေဟာနယ်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခြင်းမျိုး။ အချစ်ဟောင်းက ခုမှ သူ့အား လက်ယပ် ခေါ်ဆိုသည့်အလား။ မှောင်အတိကျနေသည့် ရေခဲလွှမ်း ညတညတွင် ဟိုးအဝေး မြက်ခင်းလွင်ပြင် တနေရာမှ မီးပုံပွဲတပွဲက သူ့အား ဆွဲဆောင်နေသည်နှင့် မခြား။

ဌာနချုပ် အစည်းအဝေးက ပြန်လာပြီးမှ အက် စီနီယာ အကြောင်း အလေးအနက် စဉ်းစားမိလာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ထွက်ပြေးကြရတော့မယ်၊ သူ့ကို ထားခဲ့ရမှာလား၊ နာတာလီယာနဲ့ ကလေးတွေက အမေနဲ့ နေခဲ့လို့ရတယ်၊ အက်စီနီယာကို ခေါ်သွားမှဖြစ်မယ်၊ သူ့အတွက် မြင်းတစီး ရှာပေးမယ်၊ ရဲဘော်တွေနဲ့ အတူတူ စီးလိုက်ခဲ့ပေါ့”

စခန်း ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း
ကောက်ရေးလိုက်သည်။

စာတိုကလေးတစောင်

အက်စီနီယာ

ဒွန်မြစ်တဖက်ကမ်းကို ကျုပ်တို့ ဆုတ်ပေးဖို့ အခြေအနေ
ရောက်လာပြီ။ အားလုံး ထားခဲ့ပြီး ဗီယက်ရှင်စကားကို မြင်းနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။
ဟိုရောက်ရင် ကျွန်တော့်ကို ရှာပါ။ လိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား။

စာရွက်ကလေးခေါက်၊ ကော်ကပ်ပြီး ပရိုခေါ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“တတာရက်စ်ကိုသွား၊ အက်စီနီယာကို ဒီစာပေး၊ ဘယ်သူမှ မမြင်စေနဲ့၊
ညပိုင်းသွားရင် ပိုကောင်းတယ်၊ သူ ဘာပြန်ပြောလဲ မင်း စောင့်နားထောင်ဖို့
မလိုဘူး၊ ပြီးရင် မင်း နှစ်ရက် ရွာမှာနေလိုက်၊ ကဲ...သွားတော့”

ပရိုခေါ် သူ့မြင်းဆီ သွားမည့်ဟန် ပြင်နေတုန်း သူက ပြန်ခေါ်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

“အမေနဲ့ နာတာလီယာကို မင်း နားလည်အောင် ရှင်းပြ၊ အဝတ်အစားနဲ့
အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ယူလာလို့၊ သိုးတွေ၊ နွားတွေကို မောင်းယူလာပြီး
ဂျုံတွေကို မြေကြီးထဲ မြှုပ်ထားခဲ့လို့”

ဇွန်လအစောပိုင်းတွင် သူပုန်တွေ ရှေ့တန်းမှ အလုံးအရင်းနှင့် ပြန်ဆုတ်လာသည်။ ရန်သူထိုးစစ်ကို ခုခံရင်း တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ စစ်ကြောင်းကျသည့် ရွာများမှ လူတွေက သူတို့ရှေ့ ဦးအောင်ထွက်ပြေးနေကြပြီ။ ဒွန်မြစ်ဆီသို့ အလန်တကြား ထွက်ပြေးနှင့်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ မြင်း၊ နွား၊ သိုး၊ ဆိတ်တွေကို မောင်းယူလာကြပြီး ပန်းကန် ခွက်ယောက်တွေ၊ အစားအသောက် တွေကို လှည်းတွေနှင့်သယ်၊ ကလေးတွေ လက်ဆွဲပြီး အချို့က မနိုင်မနင်း ထမ်းရွက် သယ်ပိုးကြသည်။ စစ်ဆုတ်လာသည့် သူပုန်တပ်ရှေ့တွင် စစ်ပြေးလူတန်းကြီးမှာ တမျှော်တခေါ်၊ ခွေးဟောင်သံ၊ လူသံ သူသံ တွေ ဆူညံလျက်။

ဇွန်လ ၄ ရက်နေ့ မနက်ခင်းသည် ကြည်လင်လျက် ရှိသည်။ ကောင်းကင်တိမ် တစတမျှင်မျှမရှိ။ နေမြင့် လာတော့မှ နှင်းဆီသွေးရောင် တိမ်တိုက်တစု လင်းလက်တောက်ပလာသည်။ လောကကို သွေးရောင်ဖြင့် ဖျန်းပက် လိုက်သည့်နှယ်။ ဒွန်၏ ဟိုမှာဘက်ကမ်း တွင် လှိုင်းပုတ်သံတွေ တဝုန်းဝုန်းနှင့်။ မကြာခင်အတွင်း တောင်ပေါ်မှ တိမ်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ မွန်းတည့်ချိန်ရောက်တော့ နေတအားပူလာသည်။ စစ်ပြေးတို့သည် ချွေးဒီးဒီးကျလျက် ဒွန်မြစ် လက်ယာ ဘက်ကမ်းမှ ဗီယက်ရှင်စကားဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ သွားနေကြသည်။ လှည်းဘီးသံတွေ၊ မြင်းဟီသံတွေ၊ နွားအော်သံနှင့် ကလေးငိုသံ၊ လူကြီးဆူသံတွေ ရောထွေးလျက်။

ပရိခေါက ဂရီဂိုစာကို အက်စီနီယာ လက်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့ပြီး ရွာတွင် နှစ်ရက်နား၍ ဇွန်လ ၄ ရက် နေ့တွင် ဗီယက်ရှင်စကားသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရာဘက်စ်ကီတွင် သူတပ်ခွဲကို ရောက်လိမ့်မည်ဟု တွက်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် ရောက်ခါနီးတွင် ‘ချီရာ’ မြစ်ဘက်မှ သေနတ်သံတွေ ကြားသဖြင့် မြင်းကို အရှိန်လျှော့ချပြီး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်သာ ဆက်စီး သွားသည်။

ရှေ့တွင် မကြာသေးခင်ကမှ ဖွဲ့သည့် ခိုပျစ် တပ်ရင်းကို မီလာသည်။ လှည်းတစီးပေါ်တွင် လူနာ တယောက် ပါလာသည်။ အရှာရှိဦးထုပ် ဆောင်းထားသည်။ ထိုလူနာက နဖူးမှ ချွေးတွေသုတ်ရင်း လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ခွေးမသား ပိုလီကပ်၊ ငါ့ခြေထောက်တွေ ပေါ်နေတယ်၊ စောင်ဆွဲပေးစမ်း”

ပိုလီကပ် ဆိုသူက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး သူလည်း ဆီ လျှောက်သွားသည်။

“ဒါလောက်ပူတဲ့ဟာကို ဆွဲငင်လိုအိပ်နပ်နပ်ချီ ရယ်...”

“ဟေ့ကောင်၊ ဖုံးဆို ဖုံးပေးစမ်း”

ပိုလီကပ်က အမိန့်နာခံပြီး စောင်ကို ခြေထောက် နှစ်ဖက်ပေါ် ဆွဲဖုံးပေးလိုက်သည်။

ပရီခေါ်က လူနာကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပိုလီကပ် ဆိုသူကို မေးလိုက်သည်။

“သူက ဘယ်သူလဲကွ”

“မီယက်ဗီဒိမ်က အရာရှိတယောက်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းကို ရောက်လာတာ”

ကော့ဆက်တပ်သားက ရှင်းပြသည်။

ပရီခေါ်က ခိုပါ့စ် စစ်ပြေးတွေထဲမှ အဘိုးကြီး တယောက်ကို လှမ်းမေးသည်။ သူပါလာသည့် လှည်းပေါ်တွင် ပစ္စည်းတွေ အမို့အမောက်နှင့်။

“အဘတို့ ဘယ်အထိ သွားကြမှာလဲ”

“ဗီယက်ရှင်စကောအထိ”

“အဘတို့ကို အဲဒီသွားဖို့ ဘယ်သူက လွှတ်တာလဲ”

“ဘယ်သူမှ မလွှတ်ပါဘူး၊ မပြေးဘဲ ဘယ်သူက အသေခံချင်မလဲကွာ”

“ကျွန်တော် သိချင်တာက ဗီယက်ရှင်စကောကိုမှ ရွေးပြီး အဘတို့ ဘာလို့ သွားကြတာလဲ၊ ဒွန်ကို ဖြတ်ရမယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်ရင် ယီလင်စကောမှာ အကြာကြီးသောင်တင်နေရဦးမယ်၊ အဲဒါကို မသိဘူး ဟုတ်လား”

ပရီခေါ်က သူ့လှည်းပေါ်မှ မနိုင်မနင်း သယ်လာသည့် ပစ္စည်းတွေကို ကြိမ်လုံးနှင့် ညွှန်ပြပြီး ထပ်မေး လိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒါတွေ ဘာလုပ်ဖို့ သယ်လာတာလဲ”

“ကွယ်...သူငယ်ရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ၊ ပြန်လာရင် အိမ်အခွံချည်း ကျန်မှာပေါ့၊ ဘာနဲ့ ဝတ်ပြီး ဘာနဲ့ စိုက်ရ ပျိုးရမှာလဲ၊ ဟို...ကာလနာ အနီကောင်တွေက အကုန်သယ်မှာ”

“အင်း .. ထားပါတော့၊ ဒီနွားစာခွက်ကြီးကို တရွတ်ဆွဲလာဖို့ လိုလို့လား အဘရယ်၊ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်တွေ၊ တပ်နီတွေက ဒါတွေတော့ မယူလောက်ပါဘူးဗျာ”

“မယူလည်း ထင်းဆိုက်ပစ်မှာကွ၊ ဒါကြောင့် သင်းတို့အတွက် ဘာမှ မထားခဲ့တာ”

အဘိုးကြီးက နားတအုပ်ကို မောင်းသွားနေသည်။
မိန်းကလေးတယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး-

“အဲဒါ ငါ့သမီးကွ၊ လှည်းပေါ်မှာ ဇီးကပ်နေတဲ့ သူ့ဝက်မတကောင် ပါလာတယ်၊ လှည်းပေါ်မှာတင် ပေါက်လို့ ဝက်ပေါက်စကလေးတွေအသံ ဆူညံနေတယ်၊ ကြားလား၊ ထားခဲ့ရင် အဲဒီကာလနာတွေ ကောင်လုံးကင် လုပ်စား ကြမှာပေါ့”

“ဖယ်ရီပေါ်ရောက်ရင် ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့် အနား မကပ်နဲ့၊ ဒါလောက်များတဲ့ပစ္စည်းတွေရော၊ ဝက်တွေရော ရေထဲပြုတ်ကျမှာ သေချာတယ်”

အဘိုးကြီးက ဘာမျှ နားမလည်သလို ပြန်မေးသည်။

“ဟေ...ဘာပြုလို့လဲကွ”

ပရီခေါ် ကျွဲမြီးတိုလာသည်။

“ဘာပြုလို့ရမလဲဗျ၊ လူတွေ သေကျေနေကြတယ်၊ အသက်လှ ပြေးနေကြတယ်၊ ခင်ဗျားက ဥစ္စာခြောက်ပြီး အကုန်သယ်နေတယ်”

ပြောပြီး မြင်းကို ကြိမ်တို့ကာ ဆက်စီးသွားသည်။ ထိုစဉ် နောက်ဘက်မှ ဝက်ကလေးတကောင် ငယ်သံပါ အောင် အော်နေသည်။

လှည်းပေါ်မှ လူနာအရာရှိက လှမ်းအော်သည်။

“ဟေ့...ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဟ၊ ကမ္ဘာပျက်တာ ကျနေတာပဲ၊ ဘယ်ကဝက် ရောက်လာတာလဲ”

ပိုလီကပ်က ရှင်းပြသည်။

“ဝက်တကောင် လှည်းပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး လှည်းဘီးနဲ့ နင်းမိသွားတာပါ ခင်ဗျ”

“ဟေ့...ပိုင်ရှင်ကိုပြောလိုက်၊ သတ်ပစ်လိုက်လို့၊ တကတဲ နားကွဲမတတ်ပဲ၊ နေမကောင်းတဲ့လူတွေ ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်၊ သွား မြန်မြန်ပြော”

ပရီခေါ်က အဖြစ်အပျက်အားလုံး မြင်နေရသည်။ လူမမာ အရာရှိက ပြောပြီး နားနှစ်ဖက်ပိတ်ထားသည်။

ပိုလီကပ် ပြန်ရောက်လာပြီး အရာရှိကို အစီရင်ခံ သည်။

“အဘိုးကြီးက ပြောတယ် ခင်ဗျ၊ သက်သာသွား မှာပါတဲ့၊ ညနေမှ မသက်သာရင် သတ်ပေးပါ့မယ်တဲ့”

လူနာအရာရှိ ဒေါသပုန်ထလေပြီ။

“ဘယ်လည်းလဲကွ၊ ပေးစမ်း ငါ့ပစ္စတို”

သည်တော့မှ ကော့ဆက်အဘိုးကြီး လှည်းပေါ်က ဆင်းပြီး
ဝက်ပေါက်ကလေးကို လည်လှီးလိုက်သည်။

ပရိခေါ် ရယ်ပြီး သူ့မြင်းကို တင်ပါးပုတ်၍ စီးထွက်လာခဲ့သည်။
သူတို့အုပ်စုကို ကျော်ပြီးတော့ ခိုပါ့စ် ရွာသားများ၏ လှည်းတန်းကြီးကို
ဖြတ်ကျော်ခဲ့ ပြန်သည်။ နည်းနည်းနောနော အတန်းကြီးမဟုတ်။ အားလုံး
အစီးနှစ်ရာ ကျော်သည်။ မြင်းစီးသမားတွေ၊ နွားနှင့် သိုးအုပ်၊ ဆိတ်အုပ်တွေက
တစ်မိုင်လောက် ရှည်မည်။

“အင်း...ဖယ်ရီကူးတဲ့အခါ ကြည့်ကောင်းဦးမှာ ပေါ့ကွာ” ဟု ပရိခေါ်
တွေးကြည့်နေမိသည်။

ထိပ်ဆုံးမှ မြင်းညိုချောချောကောင်ကြီးကို စီးလာသူမှာ
အမျိုးသမီးတယောက် ဖြစ်သည်။ ပရိခေါ်ကို မြင်တော့ အမျိုးသမီးက
သူ့မြင်းကြီးကို အတန်းထဲမှ ခွဲထွက်ကာ ကဆုန်စိုင်းပြီး ပြေးချလာသည်။
မြင်းကြီး၏ ကကြိုးတန်ဆာ တွေက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေ၏။ ဇက်ကြိုးကို
ကိုင်ထားပုံက အချိုးကျသည်။ ကုန်းနှီးပေါ်တွင် ထိုင်နေပုံက ကျက်သရေ
ရှိလှသည်။ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် အပြာရောင်ပဝါကို မျက်လုံးနေရာကိုလှပ်ပြီး
လွှမ်းထား သည်။

“အစ်ကိုကြီး၊ လူနာတွေပါတဲ့ လှည်းတစီးများ လမ်းမှာ တွေ့မိသလား
ရှင်”

“လှည်းတွေ အများကြီးပဲ၊ လူနာလှည်းတွေလည်း ပါမှာပေါ့၊
ဘာပြုလို့လဲဗျ”

“ကျွန်မယောက်ျား ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရထားပါတယ်၊ သူ့လှည်းကို
ရှာမတွေ့လို့ပါရှင်၊ သူ ခိုပါ့စ် ဆေးရုံကနေ ပါသွားတယ်လို့ ကြားရပါတယ်ရှင်၊
သူ့မြင်းကို ယူပြီး လိုက်ခဲ့ပါဆိုလို့ ကျွန်မ လိုက်လာတာပါ၊ ခိုပါ့စ်ကို ကျွန်မ
လိုက်သွားပါသေးတယ်၊ ကျွန်မ ရောက်တော့ သူတို့က ထွက်သွားပြီ၊ ကျွန်မ
လိုက်ရှာတာ နဲ့နေပြီ၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး”

မြင်းညိုပေါ်မှ မိန်းမချောကို ပရိခေါ် သဘောကျ နေသည်။
အသံကလေးက ချိုလွင်လွင်။ သူ့စိတ်ထဲ ရွှင်လာပြီး လှမ်းနောက်လိုက်သည်။

“သူ့ဘာသာသူ ဆေးရုံအဖွဲ့နဲ့ ပါသွားလိမ့်မပေါ့ကွယ်၊ မင်း ဘာပူနေလဲ၊
ခုလို မြင်းကြီးပေါ်က အလှပဂေးကို တင့်တောင်းတင့်တယ်
ကိုးကွယ်ချင်တဲ့လူတွေ အများကြီးနေမှာ၊ အဲဒီအထဲ ကျုပ်လည်း ပါသဗျ၊

ခန်းဝင်ပစ္စည်း အပုံအပင် နဲ့ မိကောင်းဖခင် သားသမီး ပီပီ ...”

အမျိုးသမီးက ပြုံးပြီး...

“ကဲ... ရှင့်ဟာသတွေ တော်ပါတော့၊ တွေ့ခဲ့ သလား၊ မတွေ့ခဲ့ဘူးလားပဲ ပြောပါ”

ပရိခေါ်က သူဖြတ်လာခဲ့သည့် လှည်းတန်းကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီလှည်းတန်းမှာ နာမကျန်းတဲ့လူတွေ၊ ဒဏ်ရာ ရထားတဲ့လူတွေ ပါတယ်”

အမျိုးသမီးက ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ မြင်းကို တဖက်သို့ ဆွဲလှည့်ပြီး ဒုန်းစိုင်းသွားသည်။

လှည်းတွေ တအိအိဖြင့် တပတ်ချင်း လိုမ့်နေသည်။ နားတွေက မှက်တွေကို အမြီးတယမ်းယမ်းဖြင့် မောင်းရင်း ပျင်းရိပျင်းတွဲ ရုန်းနေကြ၏။ ပူချက်က ပြင်းသထက် ပြင်းလာသည်။ လေထုထဲတွင် ပိုပူကဲလာတော့ မိုးတောင်က ချုန်းတော့မည့်နယ်။ နေကြာပင်မှ အရွက်တို့ ငိုက်ယွန်းနေကြပြီ။

ပရိခေါ်က လှည်းတန်းကြီးနှင့် ယှဉ်စီးပြီး ဆက်လိုက်သွားသည်။ ထူးခြားမှုတခုကို အံ့သြစွာ သတိထား လိုက်မိသည်။ လူအုပ်ကြီးထဲတွင် ကော့ဆက်လူငယ်တွေ အများအပြား တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ မိခင်တပ် တွေနှင့် လူစုကွဲလာကြခြင်းလား၊ တပ်ပြေးတွေလား။ မိသားစုတွေနှင့် ရောပြီး ဒွန်မြစ်ကို ဖြတ်မည့် လူတန်းကြီးထဲတွင် သူတို့ စီးမျောလိုက်ပါနေကြသည်။ အချို့က မိသားစုနှင့်အတူ လှည်းပေါ်တွင် တက်ထိုင်ပြီး သူတို့စစ်မြင်းကြီးတွေကို လှည်းနောက်မှချည်ကာ ဆွဲလာကြသည်။ အချို့ကလည်း ယူနီဖောင်းအပြည့် ဝတ်ဆင်ကာ သေနတ်လွယ်လျက်၊ ဓားချိတ်လျက်၊ လှည်းပေါ်ပါလာသူများက မိန်းမနှင့်အတူ ကလေးတွေကို မြူလိုက်ကြ၊ ရယ်လိုက်ကြဖြင့် ပျော်နေ ကြသည်။ “သူတို့ ထွက်ပြေးလာတာ ဖြစ်ရမယ်” ဟု ပရိခေါ် အကဲခတ် လိုက်သည်။

မြင်းဆွဲလှည်းတွေကပါ နားလှည်းများလို ဘီးကို တပတ်ချင်းလိုမ့်ပြီး ဆွဲနေကြသည်။ တစ်နာရီကို သုံးလေးမိုင် ထက်ပိုပြီး ခရီးမပေါက်။ သို့သော် ဟိုးအဝေးဆီမှ သေနတ်သံတွေ ကြားလိုက်သည့်အခါ ခရာသံတွေ၊ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံတွေ ဆူညံသွားပြီး အားလုံး အသက်ပြန်ဝင်လာသကဲ့သို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ ကြသည်။ ဖုန်လုံးကြီးတွေ တလိပ်လိပ် တက်လာသည် အထိ လမ်းပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေကြတော့သည်။

အမြောက်သံတွေ၊ စိန်ပြောင်းသံတွေ ပိုနီးလာပြီ။ အစာကျွေးချိန်

ရောက်လာသော်လည်း မနားရဲတော့ဘဲ မြင်းနံဘေးကို သံဆူးတို့ကာ ပရိခေါ်လည်း အသော့နှင့်ရ လေတော့သည်။

“အို...ဘုရားသခင်....”

နို့တိုက်နေသည့် ကလေးအမေ တယောက်က ကလေးကို နို့သီးမှ ဆွဲချွတ်ပြီး နို့တွေတင်းနေသည့် ရင်သားကို အင်္ကျီထဲ ပြန်ထည့်ရင်း ဘုရားတနေသည်။ အဘိုးအိုတယောက်က သူ့နွားလည်းနှင့် ယှဉ်လျှောက်လာရင်း ပရိခေါ်ဘက်သို့ အော်မေးသည်။

“ဗျို့ ... ရဲဘော်၊ အဲဒါ တို့ဘက်က ပစ်နေတာလားကွ”

“အနီတွေဘက်ကပစ်နေတာ အဘရေ၊ ကျွန်တော်တို့ လူတွေမှာ ကျည်ဆန် မရှိတော့ဘူး”

“အို...ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ”

အဘိုးကြီးလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ကြိုးတွေ လွတ်ကျသွားသည်။ ကော့ဆက်ဦးထုပ်ဟောင်းကြီးကို ချွတ်ပြီး လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံစံ ပြုကာ ဘုရားတရင်း အရှေ့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

တောင်ဘက်ဆီမှ မိုးသား မည်းမည်းတွေ ကောင်းကင်ပေါ်တွင် မည်းမှောင်လာသည်။

တယောက်၏အော်သံ ထွက်လာသည်။

“ဟေ့...ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ မီးလောင်နေတာဟ”

“ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်မှာ လောင်တာလဲ”

လှည်းသံတွေ ဆူညံနေရာမှ အော်ဟစ်မေးနေသံများ။

“ချီရာမြစ်ဘက်မှာ ထင်တယ်”

“အနီကောင်တွေ ရှို့တဲ့မီး ဖြစ်ရမယ်”

“အို....ဘုရားသခင်”

“ကြည့်ပါဦးဟယ်၊ မီးခိုးတွေ မည်းမှောင်တက် လာနေပြီ၊ တရွာတင် မကဘူးဟေ့”

“ဟေ့..အီပန်၊ ရှေ့လှည်းတွေ မြန်မြန်မောင်းလို့ သွားပြောစမ်း”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မီးခိုးတွေ ကောင်းကင်တပြင်လုံးမည်းမှောင်လာသည်။ တပြိုင်တည်းတွင် သေနတ်သံတွေ ပိုကျယ်လာသည်။ နောက်နာရီဝက်အတွင်း တောင်လေနှင့်အတူ ပါလာသည့်

မိုင်နှစ်ဆယ်အဝေးမှ ရွာများ မီးလောင်သည့် အနံ့ဆိုးကြီးသည် စစ်ပြေးတို့ ဆီသို့ တလွင့်လွင့် ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

(၂)

ဂရိုမော့သို့ သွားရာလမ်းတနေရာတွင် သစ်တုံးတွေ ခင်းထားသည့် ချောင်းကူးတံတားကလေးတခု ရှိသည်။ ချောင်းထဲတွင် ရေစစ်နေချိန်။ ချောင်းနံဘေးတွင် ပေါ်ပလာပင်တွေ၊ မိုးမခပင်တွေနှင့် စိမ်းစိမ်းစိုစို။ အပူဆုံးအချိန်မှာပင် နားခိုချင်စရာ အေးရိပ်ဆာယာ။ ထို့ကြောင့် သည်နေရာကလေးတွင်ရွေးပြီး ဗီယက်ရှင်စကာ ပြည်သူ့စစ်ဆယ့်တစ်ယောက် စခန်းချထားသည်။ တပ်ပြေးများ တံတားကူးလာလျှင် ဖမ်းဆီးဖို့ တပ်မမှူးက တာဝန်ပေးထားသည့် တပ်စုကလေး ဖြစ်သည်။ ဟိုးအဝေးမှ စစ်ပြေးလှည်းတန်းကြီးကို လှမ်းမမြင်ခင်က သူတို့တတွေ တံတားအောက်တွင် အေးအေးလူလူ ပွတ်ချွန်းခဲ့ပြီး ဖဲရိုက်နေကြသည်။ လူအုပ်ကြီးကို မြင်တော့မှ သန်းနိုင်ချင်းနှင့် ယူနီဖောင်း အစုတ်တွေကို အပြေးအလွှား ကောက်ဝတ်ကြသည်။ သူတို့အထဲမှ နှစ်ယောက်က တပ်စိတ်မှူး ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဒွန်မြစ်ထဲတွင် ရေဆင်းချိုးနေကြသည်။

မကြာပါချေ။ စစ်ပြေးတွေ တံတားထိပ်တွင် စုဝေးပြည့်ကျပ်သွားလေတော့သည်။ တံတားစောင့် တပ်စိတ်မှူးက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အရာခံ ဗိုလ်တယောက် ဖြစ်သည်။ သူက ဖြတ်သွားသော လှည်းများကို မတ်တတ်ရပ် ခါးထောက်ကာ ခြောက်လုံးပြူးပေါ် လက်တင်လျက် စောင့်ကြည့်နေရာမှ ကော့ဆက် လူငယ်တယောက် မောင်းလာသည့် လှည်းကို မြင်တော့သူ တားလိုက်သည်။

“ဟေး ... ရပ်”

အသက်အစိတ်ခန့် ကော့ဆက်လူငယ် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး လှည်းကို ရပ်ပေးလိုက်သည်။

တပ်စိတ်မှူးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်တပ်ရင်းကလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ လှည်းဆီ လျှောက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“ငါ မေးတာဖြေ၊ မင်း ဘယ်တပ်ရင်းကလဲ”

“ရှုတိုင်ဇန်တပ်ရင်းက၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“အောက်ဆင်း...”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်သိချင်တယ်”

“မင်းကို အောက်ဆင်းလို့ ငါပြောနေတယ်”

တပ်စိတ်မှူး မျက်နှာနီနေပြီ။ ခါးမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ညာလက်နှင့် ဆွဲယူပြီး ဘယ်လက်နှင့် ပြောင်းကိုင် လိုက်တော့မှ လူငယ်က ဇက်ကြိုးကို မိန်းမလက်ထဲ ထည့်ပြီး လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“မင်း ဘာလို့ တပ်ရင်းမှာ ရှိမနေတာလဲ၊ ခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“နေမကောင်းလို့၊ မိသားစုနဲ့ ဘက်စုံကီကို သွားမလို့”

“ဆေးခွင့်စာရွက်ပြ”

“ကျွန်တော့်တပ်ခွဲမှာ ဆရာဝန် မရှိဘူး၊ ဘယ်က ဆေးစာရွက် ရမှာလဲ”

“ဒါဆို ဆေးစာ မရှိဘူးပေါ့၊ ဟေ့... ကာပင်ကို..”

သူက သူ့ရဲဘော်တယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“သူ့ကို ကျောင်းထဲခေါ်သွား”

ကော့ဆက်လူငယ်က ပြန်ပြီး ရန်တွေ့သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲလို့ ကျုပ်မေးနေတယ်၊ ဘာကောင်လဲ...”

“အေး ... မင်း မကြာခင် သိရမှာပါ”

“ကျုပ် တပ်ကို ပြန်ရမှာဗျ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တားပိုင်ခွင့် မရှိဘူး”

“အေးပါ၊ ငါတို့ ပို့ပေးမှာပေါ့၊ မင်းမှာ လက်နက်ပါလား”

“ရိုင်ဖယ်တလက် ပါတယ်”

“ပေး မြန်မြန်၊ ငါ ပစ်ထည့်လိုက်ရမလား၊
ကော့ဆက်ဈေးဖျက်တဲ့ကောင်၊ သူများတွေ စစ်တိုက်နေတယ်၊ သူက
မိန်းမစကတ်ထဲ ဝင်ပုန်းနေတယ်”

“ခွေးသူတောင်းစားကြီး”

ပြောပြီး အခင်းအောက်မှသေနတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ မိန်းမကို နမ်းမည်လုပ်ပြီးမှ ဝိုင်းကြည့်နေသည့် လူတွေကြောင့် လက်ကလေးကိုသာ ဆုပ်ပြီး တိုးတိုးနှုတ်ဆက်ကာ သူတို့ခေါ်ရာ ကျောင်းဆီသို့ လိုက်သွားရတော့သည်။

လှည်းတွေ တစီးပြီးတစီး ဒုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်းနှင့် တံတားပေါ် ဆက်ဖြတ်နေသည်။

တစ်နာရီအတွင်း ကင်းစခန်းမှ တပ်ပြေး ငါးဆယ်ကျော် ဖမ်းမိသည်။ တချို့က ကြည်ကြည်သာသာ အဖမ်း မခံကြ။

မျက်နှာထားဆိုးဆိုး အဘိုးအိုတယောက်မှာ လူဖလံကလေး ဖြစ်သည်။ တပ်စိတ်မျိုးက သူ့လှည်းကို ရပ်ပြီး ဆင်းခိုင်းတော့ မြင်းကို ကြိမ်နှင့် တအားလွှဲရိုက်ပြီး ဒုန်းစိုင်းထွက်သွားသည်။ ပြည်သူ့ စစ်နှစ်ယောက် က တံတားတဖက်မှ ဆီးပြီး မြင်းဇက်ကြိုးကို အတင်း ဝင်ဆွဲရပ်လိုက်သည်။ သို့သော် အဘိုးကြီးက အတင်း ဆက်မောင်းဖို့ ကြိုးစားရင်း တာလပတ်နှင့် ဖုံးထားသည့်ရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပခုံးတွင် ထောက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ လမ်းဖယ်၊ မဖယ်ရင် ငါပစ်မယ်”

“အဘိုးကြီး ဆင်းဆင်း၊ တားမရတဲ့လူကို ပစ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ အမိန့်ရထားတယ်နော်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ချက်ချင်း ဖမ်းချုပ်နိုင်တယ်”

“မင်းတို့လည်း တောင်သူလယ်သမား သားသမီး တွေပဲ၊ မနေ့က မင်းတို့ အနီတွေကို သတ်တယ်၊ ဒီနေ့ကျတော့ ကော့ဆက်အချင်းချင်း... လူယုတ်မာတွေ၊ ဖယ်၊ မဖယ်ရင် ငါ ပစ်ထည့်လိုက်မှာနော်”

ပြည်သူ့စစ် တယောက်က ရှေ့ဘီးကို နင်းကာ လှည်းပေါ်တက်ပြီး အဘိုးကြီးဆီက သေနတ်ကို အတင်း ဆွဲလှသည်။ သေနတ်ပါသွားတော့ ဓားဆွဲကာ ပြည်သူ့စစ် လူငယ်ကို တအားခုတ်ချလိုက်သည်။ လှည်းပေါ်က ခုန်ချပြီး ရှောင်လိုက်နိုင်သဖြင့် ထိုသူငယ် ဇက်မပြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မလုပ်နဲ့၊ တီမိုဖေ မလုပ်နဲ့၊ ရှင့်ကို သူတို့ သတ်လိမ့်မယ်”

အဘွားကြီးက အော်ဟစ်ပြီး ယောက်ျားကို အတင်းတားသည်။ သို့သော် ဒေါသသည်းထန်နေသော ယောက်ျားကို မထိန်းနိုင်တော့ပေ။ အဘိုးကြီးက လှည်းပေါ်ထရပ်ကာ ဓားတဝင့်ဝင့်ဖြင့် ဆက်ပြီး ပွဲကြမ်းနေတော့၏။

“အားလုံးဖယ်၊ ခွေးမသားတွေ၊ မင်းတို့အားလုံး ကို ငါ အပိုင်းပိုင်းဖြတ်မယ်”

သူ့ကို လူအင်အားသုံးပြီး မနည်းဖမ်းချုပ်ကြရသည်။ အတင်းဆွဲချပြီး လှည်းပေါ်ကို ရှာတော့မှ တရားခံကို တွေ့ကြရတော့သည်။ ဧရာမ အရက်ပုံးကြီး။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လမ်းပေါ်တွင် မြင်းလှည်းတွေ၊ နွားလှည်းတွေနှင့် ပြည့်ကျပ်သွားသည်။ မှက်တွေ တရုန်းရုန်းနှင့် အမြီးတယမ်းယမ်း ဖြစ်နေသော မြင်းတွေ၊ နွားတွေလည်း သခင့်စကား နားမထောင်ကြတော့။ ဆဲသံဆိုသံ၊ ခရာတွတ်သံတွေ၊ မိန်းမတွေ၊

ကလေးတွေ၏ အော်ဟစ် ငိုယိုသံနှင့် ရောထွေးကာ တံတားထိပ်တွင် ကမ္ဘာပျက်သည့်နှယ်တည်း။ နောက်ဆုံးမှ လှည်းများမှာ ရှေ့ဆက်မတိုးနိုင်သဖြင့် ဘက်စက်သို့ သွားရာ အခြားလမ်းတလမ်းဆီသို့ ပြန်လှည့်သွားကြသည်။

ဖမ်းမိသည့် တပ်ပြေးအင်အားနှင့် ဖမ်းသည့် အစောင့်အင်အား မမျှသည့်အပြင် တပ်ပြေးတွေက လက်နက်ကိုင် တွေ ဖြစ်နေသဖြင့် တရားခံတွေက သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဗီယက်ရှင်စကားသို့ တန်းစီကာ စနစ်တကျ လျှောက်ပြန်သွား ကြသည်။ သည်တော့မှ ပြည်သူ့စစ်တွေ တံတားဆီ ပြန်လှည့်လာခဲ့ကြရသည်။

(၃)

ညနေပိုင်းတွင် ဘက်စက်သို့ ပရိခေါ် ရောက်လာတော့ ဒွန်မြစ် မရောက်ခင် နှစ်မိုင်လောက် ရှည်သည့် လှည်းတန်းကြီးသည် လမ်းဘေးဝဲယာတွင်ပါ လျှံထွက်ကာ ပြည့်ကျပ်ပိတ်ဆို့နေလေပြီ။ စစ်ပြေးတစ်ထောင်ကျော် တို့သည် သစ်ပင်ရိပ်များတွင် ဆင်းကာ မြစ်ကူးဖို့ အလှည့်စောင့်နေကြရသည်။ ကူးတို့ရေယာဉ်တွေက စစ်သားနှင့် သူတို့လှည်း တွေကို ဦးစားပေးပြီး ပို့ပေးနေကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူတပ်ခွဲ ရောက်မလာသေးသဖြင့် ပရိခေါ်က ဘက်စက်မှ စောင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မြင်းကို လှည်းတစီး တွင် ချည်ထားခဲ့ပြီး လူအုပ်ထဲတွင် အသိအကျွမ်း တွေ့လိုတွေ့ငြား လိုက်ရှာသည်။ ဤတွင် မြစ်ဘက်သို့ ဆင်းသွား နေသော အက်စီနီယာကို လှမ်းမြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အထုပ်ကလေးတထုပ်ကို ရင်ဘတ်တွင် ပိုက်လျက်။ အနွေးထည် ကို ပခုံးပေါ် တင်ထားသည်။ ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် လှနေဆဲပင်။

ခြေလျင်တပ်မှ ရဲဘော်တသိုက်က အာသာငမ်းငမ်း လိုက်ကြည့်နေရာမှ ရယ်မော နောက်ပြောင်ရင်း တယောက် က ထလိုက်သွားပြီး အမျိုးသမီး၏ ကုပ်ပိုးကို နောက်မှ သိုင်းဖက်၍ နမ်းဖို့ ကြိုးစားသည်။ အက်စီနီယာ က အတင်း ဆောင့်တွန်း ပစ်လိုက်ပြီး သေခြင်းဆိုး ကာလနာ စုံအောင် ဆဲလိုက်သည်။ အားလုံး ဝိုင်းရယ်တော့ နမ်းဖို့ ကြိုးစားသည့် ရဲဘော်က ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး ထပ်ပြောသည်။

“ကပ်စေးနှံလိုက်တာ၊ တချက်ကလေးတောင် ပေးမနမ်းဘူး”

ဒေါသ ဖြစ်နေသော်လည်း အပြုံးမပျက်ဘဲ အက်စီနီယာ

ဆက်လျှောက်သွားသည်။ ပရိခေါက သူ့ကို လှမ်းမ ခေါ်ဘဲ လူအုပ်ထဲတွင် အခြား အသိအကျွမ်း တွေ့လေမလားဟု ဆက်ရှာနေသည်။

လှည်းတစ်စီးအောက်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ဗောဒ်ဂါကို ငါးခြောက်နှင့် မြည်းနေသည့် ဝိုင်းတဝိုင်းနား ရောက်သွားသည်။ တယောက်က သူ့ကို လှမ်းခေါ်တော့ ပရိခေါက မငြင်းဘဲ လက်ဝါးကပ်တိုင် သဏ္ဌာန်လုပ်၍ ဘုရားအာရုံပြုပြီး ဝင်ထိုင်သည်။

သင်းပျံ့ပျံ့ဗောဒ်ဂါ ခွက်ကို တယောက်က ကမ်းပေးတော့ သူ မငြင်းဘဲ ယူသောက်သည်။

ဖိတ်မန္တကပြုသည့် လူကြီးတယောက်က ပဋိသန္ဓာရ ပြုသည်။

“အေး..ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီလိုမှပေါ့ ရဲဘော်ရ၊ မသေခင် သောက်ကြရတာ၊ စား၊ ငါးခြောက်ဖုတ်၊ ကောင်းမှ ကောင်း၊ ဗောဒ်ဂါနဲ့ လိုက်မှလိုက်၊ မင်းတို့လူငယ်တွေဟာ ငါတို့လူကြီးတွေဆီက သင်ယူကြရမယ်၊ ဗောဒ်ဂါ သောက်နည်းကို သေသေချာချာ မှတ်ထားကွ”

ပရိခေါက ငါးခြောက်မြို့ရင်း တစ်မိမိသောက် နေရင်း မတ်ခွက်တခွက်ကုန်အောင် မော့ချလိုက်သည်။

ဗောဒ်ဂါအလှူရှင်အဘိုးကြီးက ကျန်းမာသန်စွမ်းပုံရသည်။ အသားအရေမှာ စိုစိုပြည်ပြည်။ သူ့အကြောင်း ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြနေသည်။

“ငါ ဂျုံတွေ သယ်လာတယ်ကွ၊ ပေါင်နှစ်ရာ လောက်ပဲ ယူလာနိုင်တယ်၊ ကျီထဲမှာ ပေါင်ထောင်ကျော် ထားခဲ့ ရတယ်၊ နွားငါးကောင်တော့ ဒီအထိ ပါလာတယ်၊ ဒီမှာတင် ထားခဲ့ရမယ် ထင်ပါကွာ၊ မြစ်ကူးဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ခြစ်ခြုတ် သယ်လာသမျှ ထားခဲ့ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဒီတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါး ချကြတာပေါ့၊ ကဲ..သီချင်းအော်ဆိုကွာ”

သို့သော် သူ့မျက်နှာက မရွှင်။ မျက်ရည်တွေ လည်လာသည်။

နောက်တယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ အီဗန်နစ်ချ်ရယ်၊ မအော်ပါနဲ့ဗျာ၊ မသေရင် ကျွန်တော်တို့ အခြေအနေ ပြန်ကောင်းလာမှာပါ”

“ဘာလို့ မအော်ရမှာလဲကွ”

အဘိုးကြီးက အသံကိုမြှင့်ကာ မျက်ရည်တွေ ကျလျက် စအော်တော့သည်။

“ဂျုံတွေ ကုန်ပြီ၊ နွားတွေလည်း ဆုံးပြီ၊ အနီကောင်တွေက အိမ်ကို

မီးရှို့ကြဦးမယ်၊ နွေတုန်းက သားတယောက် ကျဆုံးတယ်၊ ရင်မဖွင့်ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့ခြံမြေတွေ ဘယ်သူလက်ထဲရောက်ကုန်မလဲ မသိဘူး၊ ဟိုတုန်းက ငါ့မှာ ရုပ်အင်္ကျီ ဆယ်ထည် ရှိတယ်၊ ခု တထည်မှ မရှိပါဘူး၊ စီးစရာ ဖိနပ်တောင် မရှိဘူး၊ ကဲ... ချလိုက်ကြရအောင်”

စကားတပြောပြောနှင့် ငါးခြောက်အဝမြည်းရင်း ပရိခေါ် သောက်နေသည်မှာ ခုနစ်ခွက်ရှိပြီ။ ကမ္ဘာကြီး ချာချာ လည်စ ပြုပြီ။ ထိုင်ရာမှ မနည်းထယူရသည်။

“ဟေ့..ရဲဘော်၊ မြင်းအတွက် ဂျုံကျွေးချင်ရင် ပြောနော်၊ ငါ ပေးနိုင်တယ်”

ဗောဒ်ဂါတိုက်သည့် အလှူရှင်က သဒ္ဓါပိုနေပြန်သည်။

“အင်းဗျာ...တအိတ်လောက် စွန့်ကြဲပါ”

အဘိုးကြီးက ဂျုံတအိတ် လှယ်ထည့်ပြီး-

“အိတ်ခွံတော့ ပြန်ပေးနော် ကိုယ့်လူ၊ မမေ့နဲ့နော်” ဟု ဆိုသည်။ ပြီးတော့ ပရိခေါ်အား ဖက်ပြီး ငိုပါလေ တော့သည်။

“အိတ်ခွံ ဟုတ်လား၊ မပေးဘူး၊ မပေးနိုင်ဘူး ဗျာ” ဟု ပြောရင်း သိုင်းကွက်နင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ဂျုံအိတ်ကို ထမ်းလျက် ရေခဲပြင်ပေါ် လျှောက်သွားနေ သည့်အလား။ လှည်းတွင် ချည်ထားသည့် မြင်း တကောင်က သူ့ပခုံးပေါ်မှ ဂျုံအိတ်ကို လှမ်းကိုက်တော့ အိတ်ပေါက်သွားပြီး ဂျုံတွေ ထွက်ကျကုန်သည်။ ဝန်ပေါ့သွားသဖြင့် ပရိခေါ် ပျော်သွားပြီး ဆက်ထမ်း သွားသည်။ မှက်ဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် စိတ်တိုနေသော နွားထီးကြီးတကောင် အနားကို ဖြတ်သွားတော့မှ သူ့ဂျုံအိတ် စခန်းသိမ်းတော့သည်။ သူ့ကို နောက်ပြန် ကန်ထည့်လိုက်ရာ ဂျုံအိတ်နှင့်လူ တခြားစီ လွင့်ထွက်သွားပြီး လှည်းဘီးတခုနှင့် ခေါင်းဆောင့်မိကာ တချိုးတည်း အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ကောင်းကင်တွင် တိမ်မည်းညို အနောက်ဘက်သို့ ပျံသွားနေသည်။ မိုးလမင်းက မလင်းတချက် လင်းတချက်။ ညဉ့်လေက အေးသည်ထက် အေးလာပြီ။ လှည်းလမ်းနံဘေးတွင် အိပ်ပျော်နေသော ပရိခေါ်ကို ဖြတ်ပြီး မြင်းတပ် တတပ်လုံး ခွာသံတွေ ဂုန်းဒိုင်းကြပြီး သွားနေကြသည်။ မိုးမြေ သိမ့်သိမ့်တုန်နေသော်လည်း ပရိခေါ် မနိုးသေး။ သန်းခေါင် လောက်တွင်မှ သူနိုးလာသည်။

မြင်းချေးနဲ့တွေ၊ အနားမှ ဆေးလိပ်မီးခိုးနဲ့တွေနှင့် အသက်ရှူကျပ်လာမှ သူ နိုးလာသည်။ မခံနိုင်လောက်အောင် ကိုက်နေသည့် ဦးခေါင်းကို ထူလိုက်သည်။ ပြီး မေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုတို့ ဘယ်တပ်ကလဲဗျ”

အမှောင်ထဲမှ ရယ်သံစွက်ပြီး တယောက်က ဖြေသည်။

“မြင်းတပ်က”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က တပ်ရင်းကို မေးတာပါ”

“ယူကရိန်းတပ်ရင်းကပါ”

ဖြေသူမှာ စောစောက အသံပင်၊ ပရိခေါ်က ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး ထပ်မေးသည်။

“ရဲဘော်တို့ ဘယ်တပ်ရင်းကလဲဗျ”

“ဘိုကော့ဗ်စကီ တပ်ရင်းကပါ”

ပရိခေါ် ကြိုးစားပြီး ထသည်။ ပြန်လဲကျသွားပြီး အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်။ မနက်လင်းအားကြီး အချိန်တွင် ဒွန်မြစ်ပြင် ကို ဖြတ်တိုက်လာသည့် လေက မခံမရပ်နိုင်အောင် အေးလာသည်။

“ဟေ့...သူ မသေသေးဘူးကွ”

မနိုးသေးသော်လည်း အသံဗလံတွေကို ပရိခေါ် ကြားနေရသည်။

“သူ့ကိုယ် နွေးနေသေးတယ်ကွ၊ မူးနေတာ”

နားနားကပ်ပြီး ကြားလိုက်ရသည့် နောက် တယောက်အသံ။

“လမ်းဘေး ဆွဲချလိုက်ကွာ၊ မင်းလုံ စမ်းလိုက်ပါလားကွ”

တယောက်က လှံနှင့် နံဘေးကို ထောက်သည်။ နောက်နှစ်ယောက်က ခြေထောက်ကိုကိုင်၍ လမ်းနံဘေး သို့ ဆွဲချသွားသည်။

“လမ်းရှင်းကွာ၊ လှည်းတွေကိုပါ ဘေးတွန်းချ၊ အနီတွေက အမြီးနားကပ်နေပြီ၊ သူတို့က ဇိမ်နဲ့ အိပ်နေကြတယ်၊ မြန်မြန်လုပ်၊ အချိန်မရှိဘူး၊ အားလုံးနှိုး၊ လမ်းဘေးဆွဲချ”

အရာရှိတယောက်၏အသံနှင့် တူသည်။ လှုပ်လှုပ် ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။ ပရိခေါ် ခုန်ထလိုက်သည်။ သူ့ကို ညက အလွန်ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် ဧည့်ဝတ်ပြုခဲ့သည့် အဘိုးကြီးက သူ့လှည်းပေါ်မှ လှမ်းပြီး ဟောက်တော့သည်။

“အင်း ... စစ်သားကောင်း အောက်မေ့တာ၊ တပ်ပြေးကိုး”

အမြောက်တပ်အဖွဲ့ ရောက်လာပြီး မြစ်ကူးဖို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ပရိခေါ်က မိုးမလင်း တလင်းအချိန်တွင် သူ့သေနတ်နှင့် ဓား လိုက်ရှာသည်။ ဘယ်မှာမှ မတွေ့တော့။ ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းပြီး ဦးခေါင်းကို

ရေတဖြန်းဖြန်းဆွတ်ကာ ခေါင်းကိုက် သက်သာအောင် လုပ်သည်။

နေထွက်ချိန်တွင် မြင်းတပ် စဖြတ်သည်။ မြင်းတွေက ရေအေးထဲသို့ မဆင်းချင်ကြ။ ကော့ဆက်တွေက အတင်းမောင်း၊ အတင်းဆွဲချပြီး ဆင်းခိုင်းရသည်။ နဖူးတွင် ကြာကြီးနှင့် ဧရာမကောင်ကြီး စကူးတော့မှ နောက်မြင်း တသိုက် ဖြောင့်ဖြောင့်လိုက်ကူးကြသည်။ ကူးတို့သင်္ဘော ခြောက်စင်းပေါ်မှ မြင်းတွေကို အတွဲလိုက်ချည်ထားသောကြိုးကို ထိန်းထားရသည်။

ရေစီးနှင့် မျောလိုက်သွားပြီး တဖက်ကမ်းသို့ ချောချောမောမော ရောက်ကြသည်။

သူတပ်ခွဲကို လိုက်ရှာရင်း ပရိခေါ်တယောက် စစ်ပြေးလှည်းတွေ ကြားတွင် တလည်လည် ဖြစ်နေသည်။ ညက စစ်ပြေးတွေ အများကြီး ထပ်ရောက်လာသည်။ မိုးလင်းတော့ အမျိုးသမီးတွေက နံနက်စာ အတွက် ချက်ပြုတ်နေ ကြသည်။ ယောက်ျားတွေက မီးဖိုနားတွင် ထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြ၏။

ပရိခေါ် စကားဝိုင်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။

“မြစ်ကူးဖို့ ကျွန်တော်တို့အလှည့် ဘယ်တော့ ကျမလဲ မသိဘူးနော်”

“ဘုရားသခင် အလိုတော်အတိုင်းပေါ့ကွာ၊ ငါ့ဂျုံတွေကို တပ်နီတွေ လက်ထဲတော့ အရောက်မခံဘူး၊ ရေထဲ သွန်ချပစ်မယ်”

“အို...ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်တို့၏ဘဝကို...”

“အနီတွေက ခြောက်နှစ်ကနေ အထက် အကုန် သတ်မှာတဲ့”

အလှအပတွေဖြင့် ခြယ်သထားသည့် လှည်းတစီးမှ ခေါင်းဖြူနေပြီဖြစ်သည့် အဘိုးအိုက သြဇာရှိပုံရသည်။ သူက အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ဆက်ပြောနေသည်။

“ငါက သူ့ကို မေးတယ်၊ ‘ဒီဘက်ကမ်းမှာတင် လူတွေ သေကြရတော့မှာလား၊ ဘယ်တော့ ဟိုဘက်ကမ်း ကူးရမှာလဲ၊ အနီတွေ လက်ချက်နဲ့ ငါတို့ အားလုံး အသေခံကြရမှာလား’ လို့။

ဗိုလ်ချုပ်က ပြန်ပြောတယ်၊ ‘မပူပါနဲ့ အဘရယ်တဲ့၊ အားလုံး ဟိုဘက်ကမ်း မရောက်ခင် ကျွန်တော်တို့ တောင့်ခံ ထားနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မိန်းမတွေ၊ ကလေးတွေ ဘယ်အသေခံလိမ့်မလဲဗျာ’ တဲ့”

“ဒါဆို အမြောက်တပ်ကို ဘာလို့ အရင်ပေးဖြတ်သလဲ”

“မြင်းတပ် ရောက်လာလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ပြောသံ ကြားတာတွေ ဂရီဂိုဗီလက်ကော့ဗ် ရှေ့တန်းက ထွက်ပြေးပြီတဲ့”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ ဘယ်သူ အားကိုးရမလဲဟင်”

“ဘယ်သူမှ အားမကိုးရတော့ဘူး”

“တပ်နီတွေကို ဒီကလူကြီးတွေစုပြီး ပေါင်မုန့်နဲ့ဆား သွားဆက်သရင် မကောင်းဘူးလား၊ သူတို့ ချမ်းသာ ပေးချင် ပေးမှာပေါ့”

မြင်းစီးသမားတယောက် လာနေတာ လှမ်းမြင်ကြ ရသည်။ အဘွားကြီးတယောက် ဝမ်းသာအားရ ထအော်သည်။

“ဟယ်...မင်ကာပါလား၊ သားလေး၊ လူလေး...”

အဘွားကြီးက လူတွေ၊ လှည်းတွေထဲကို တိုးဝှေ့ပြီး မြင်းစီးသမားဆီသို့ ပြေးချသွားသည်။ သို့သော် လူရွယ်က ယူလာသည့် အထုပ်ကို မြှောက်ပြပြီး-

“ကျွန်တော် အရေးကြီးတယ် အမေ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဆီ ပို့ပေးစရာ ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

“ရွာကို ဖြတ်လာခဲ့သေးလား သား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တပ်နီတွေ သိမ်းထားပြီ”

“အမေတို့အိမ်ကော...”

“ကျွန်တော်တို့အိမ် လွတ်တယ်၊ ဖီယိုဒေါအိမ် မီးထဲ ပါသွားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့တင်းကုပ်လည်း မီးစွဲတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တပ်နီတွေက ဝိုင်းသတ်ပေးတယ်၊ သူတို့က လူချမ်းသာတွေအိမ်ကို ရွေးပြီး မီးရှို့တာတဲ့၊ ဆင်းရဲသားတွေ မပါဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လား၊ မောင်မင်းကြီးသားများ ဘုန်းကြီးလို့ အသက်ရှည်ကြပါစေတော်”

မိန့်ခွန်းခြွေနေသည့် အဘိုးကြီး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ဒေါသတကြီး အော်ပြောသည်။

“အမယ်ကြီး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ခင်ဗျား အိမ်နီးနားချင်းတွေ မီးလောင်တဲ့ဟာကို ဘာလို့ မေတ္တာ ပို့နေတာလဲ”

“တော် မသိပါဘူး၊ ဖီယိုဒေါက ရွှေတွေ အိုးလိုက် မြှုပ်ထားတာ၊ ပြန်ဆောက်နိုင်တယ်၊ သူဌေး၊ ကျုပ်က တနေ့ လုပ်မှ တနေ့စားရတာ၊ အိမ်ပြန်မဆောက်နိုင်ဘူး တော်ရေ...”

“အမေ..ကျွန်တော် သွားမယ်၊ အရေးကြီးတယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး မြစ်ဆီသို့ ဆက်သားလူငယ် ကဆုန်စိုင်း
ထွက်သွားသည်။

နောက်တနေ့တွင် သူပုန်တပ် အားလုံးနှင့် စစ်ပြေး လူအုပ်ကြီး ဒွန်မြစ် တဖက်ကမ်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံးအသုတ်မှာ ဂရီဂိုဗီလက်ကော့ဗ်၏ တပ်မ ဖြစ်သည်။ မနေ့က ညနေအထိ ဂရီဂိုနှင့် လက်ရွေးစင်တပ်စိတ် တဒါစင်တို့က ကျည်ကာပစ်ပေးရင်း တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ကာ မြစ်ကို ကူးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ညနေငါးနာရီတွင် ကူဒီနော့ဗ် ဆီမှ စစ်ပြေးတွေရော တပ်ပါ ဆုတ်ခွာခွင့်ပေးသည့်အမိန့် ရောက်လာသည့်အခါ သူတို့အားလုံး ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်နေပြီ။ ဒွန်တဖက်ကမ်းတွင် သူပုန်တို့ တပ်စွဲလိုက်သည့်နေရာမှာ ကာဇင်စကာမှ ဒိုပျစ်မြစ်ဝအထိ မိုင်တစ်ရာနီးပါး တန်တလျားကြီး ဖြစ်သွားသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းရောက်တော့ တပ်အများစုမှ နေရာအသီးသီးတွင် တပ်စွဲပြီးကြောင်း သတင်း ပို့လာကြသည်။

အသီးသီး နေရာယူပြီးပြီ ဆိုသည်နှင့် သူတို့အားလုံး ကတုတ်ကျင်းတွေ တူးကြသည်။ ပေါ်ပလာပင်၊ ဝက်သစ်ချ ပင်နှင့် မိုးမခပင်တွေကို ခုတ်လှဲကာ တံတားတွေ အလောတကြီးထိုးသည်။ အိတ်ခွဲတွေကို စစ်ပြေးများဆီမှ သိမ်းယူပြီး သဲဖြည့်ကာ ကျင်းရှည်ကြီးများ၏ ဘက်တွင် ကျည်ကာတွေ တည်ဆောက်သည်။

ညနေပိုင်းတွင် ကတုတ်ကျင်းတည်ဆောက်ခြင်း အလုပ်ပြီးစီးသည်။ ဗီယက်ရှင်စကာ အနောက်တွင် အမြောက် တပ်ခွဲ တစ် နှင့် သုံးက ထင်းရှူးတောထဲတွင် တပ်ဖျောက်ထားသည်။ သို့သော် ကျည်အင်အားက အခြေအနေ မကောင်း တော့။ သေနတ်ရှစ်လက်တွင် ကျည်ဆန်ငါးတောင့်သာ ပေးနိုင်တော့သည်။ ကူဒီနော့ဗ် က အမြန်ဆက်သား လွှတ်ပြီး ကျည်ဆန် မဖြုန်းတီးဖို့၊ တပ်စိတ်၊ တပ်ခွဲတိုင်းတွင် လက်ဖြောင့်တပ်သားများကို ရွေးအသုံးပြုခြင်းဖြင့် ကျည်ချွေတာဖို့ အမိန့်ပေးသည်။ ထိုညတွင် ဗီယက်ရှင်စကာ တဝိုက်ကို လုံးဝ မှောင်ချထားသည်။ နောက်တနေ့ မနက်တွင် တောင်စောင်း ပေါ်မှ တပ်နီကင်းကို လှမ်းမြင်ရသည်။ နောက်တော့ ပျောက်သွားသည်။ ဒွန်မြစ်ဝှမ်းတဝိုက်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိလေသည်။ သို့သော် တောင်ဘက်ပိုင်းတွင်မူ မီးတွေ ဆက်လောင်နေဆဲ။ မီးခိုးလုံးကြီးတွေ တလိပ်လိပ်တက်နေဆဲ။

ထိုစဉ် မိုးတွေ မဆင်ဘဲ ဖြုန်းခနဲ ရွာချလာသည်။ မိုးချုန်းသံတွေ ဝုန်းဒိုင်းကြ ထွက်လာသည်။ ရေငတ် နေသည့် စိုက်ခင်းတွေ ရုတ်တရက် နိုးထလာကြသည်။ ငိုက်ယွန်းနေသည့် နေကြာပန်းတွေ လန်းလာပြီး

ခေါင်းထောင်လာကြသည်။ ဖုန်နိုင်ငံချင်းနှင့် ညစ်နွမ်းနေသည့် သစ်ပင်တွေ တခဏအတွင်း စိမ်းရောင်စိုလာလေသည်။ ဖရဲခင်းများမှ ဖရဲသီးမှည့်များ၏ ရနံ့သည် မွှေးပျံ့နေလေပြီ။ ရေဆာနေသော ကမ္ဘာမြေကြီးသည် အငွေ့တထောင်းထောင်းဖြင့် ပူနွေးလျက်။

ညနေပိုင်းရောက်တော့ မြစ်တဖက်ကမ်းမှ ရန်သူကင်းများကို လှမ်းမြင်ရပြန်သည်။ သူတို့က ရွာတွေဆီသို့ တောင်ကြောပေါ်မှ ဆင်းသွားနေကြသည်။ သူတို့နောက်တွင် ခြေလျင်တပ်သားတွေ ပါသွားသည်။

စစ်ကြောင်းတကြောင်းက ဗီယက်ရှင်စကတက်သို့ ထိုးလာပြီး စပစ်သည်။ နောက်ထပ်ပိုင်းထားသည့် သုံးကြောင်းမှ ပိုင်းပစ်သည်။ သူတို့ စက်ကလေးအဖွဲ့က ဒွန်မြစ်ကမ်းဘက်မှ ကော့ဆက်တပ်များဆီသို့လည်း စပစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရှေ့တန်းတွင် သေနတ်သံတွေ ပိုစိပ်လာပြီး အမြောက်သံတွေပါ ကြားလာရသည်။ သူပုန်တို့၏ ကတုတ်ကျင်းတွေဘက်က တိတ်ဆိတ်နေဆဲ။ မြင်းတပ်ကလည်း သစ်တောထဲတွင် တပ်ဖျောက်ကာ အေးအေးလူလူ အရိပ်ခိုနေဆဲ။

စိမ်းစိုကျယ်ပြန့်လှသည့် အစိမ်းရောင် လွင်ပြင် ကျယ်ကြီးထဲတွင် ဟိုးအဝေးမှ စစ်ပြေးများ၏ သွားလာ လှုပ်ရှားမှု အစက်အပြောက် ကလေးများ မှလွဲ၍ ပကတိ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ တပ်နီကောင်တွေက သူတို့ကို အဝေးကြီးမှ လှမ်းပစ်သည်။ သံပန်းတွေ ပြေးကြ လွှားကြ ပုန်းကြ ဝပ်ကြနှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဗီယက်ရှင်စကတပ်တိုက်တွင် ဗုံးသံ၊ အမြောက်သံတွေ နှစ်ရက်ဆက်တိုက် ဆူညံနေသည်။ လူတွေ အပြင် မထွက်ဘဲ အိမ်တွင်းအောင်းကာ ပုန်းကျင်းတွေထဲတွင် ပုန်းနေကြသည်။ ညအခါတွင်သာ အပြင်ထွက်ရဲ ကြသည်။ လမ်းတွေလည်း ဗုံးဆန်၊ အမြောက်ဆန် ဒဏ်ကြောင့် ထောင်းထောင်းကြေ ပေါက်ပြဲနေပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူပုန် ခေါင်းဆောင်တွေက တပ်နီတို့၏ ပရိယာယ်ကို မြင်လာပြီ။ မြစ်ကိုဖြတ်ဖို့ မြို့ကို အရောင်ပြ ထုနေကြတာ ဖြစ်ရမည်။ သူတို့ မြစ်ကူးဖို့ ကြိုးစားလျှင် ဆီးထုဖို့ ကူဒီနောဗ်က အမြောက်ဆန်တွေ ကြိုပို့ထားသည်။ ကူးတို့သင်္ဘောတွေ၊ လှေတွေကို အားလုံး တဖက်ကမ်းတွင် ထိန်းထားပြီး အစောင့်တွေ ထူထပ်စွာချထားသည်။

ဂရီဂိုက သူ့အထက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေနှင့် အမြင်ချင်း မတူ ဖြစ်နေသည်။ အစည်းအဝေးတွင် သူက အပြင်းအထန် တင်ပြသည်။

“ခင်ဗျားတို့က မြစ်ကို သူတို့ ဖြတ်နိုင်မယ် ထင်နေသလား၊

မြစ်ကမ်းနဖူးကို ကြည့်လိုက်၊ သစ်ပင် တပင်မှ မရှိဘူး၊ ကမ်းပါးယံတွေက တောင်ကတုံးတွေလိုပဲ၊ အဲဒီလိုနေရာက ဖြတ်ကူးလာရင် အားလုံး စက်သေနတ်စာ ဖြစ်ကုန် မှာပေါ့၊ ဘယ်သူက အမိုက်ခံကူးမှာလဲ၊ ကူးချင်ရင်လည်း ဟိုးအောက် ရေတိမ်ပိုင်းက သွားကူးမှာပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် ရေအောက် ချုံတွေရှိတဲ့ နေရာက သွားကူးမှာပေါ့၊ အဲဒီနေရာတွေမှာ ကင်းပုန်းဝပ်ရမှာ”

“ဗီယက်ရှင်စကားကို မသိမ်းဘူးဆိုရင် ဘာလို့ မဲပြီး ပစ်နေသလဲ”

တယောက်က ဝင်ထောက်သည်။

“သိချင်ရင် သူတို့ သွားမေး”

ဂရီဂိုက ဘုတောပြီး ဆက်ပြောသည်။

“သူတို့ပစ်တာ ဗီယက်ရှင်စကား တမြို့တည်းလား၊ တလျှောက်လုံး ကျည်ဆန်ပေါ့လို့ ပစ်လာတာ မြို့တွေ နည်းလား၊ တို့မှာက ခုနစ်လက် ငါးတောင့်...”

ကူဒီနော့ဗ်က အော်ရယ်သည်။

တတိယ အမြောက်တပ်မှူးက ဒေါသတကြီး ဝင်ပြောသည်။

“အလေးအနက် ပြောကြပါဗျာ၊ အရေးထဲမှာ”

ကူဒီနော့ဗ်က ခါးပတ်ကို ကစားနေရင်း-

“ဂရီဂိုပြောတာ မှန်တယ်၊ မင်းတို့တတွေက ကျည်ဆန်ကို ဗုံးပေါလအော သုံးပစ်ကြလို့ ငါတို့ ခဲယမ်းမီးကျောက် ဆင်းရဲသွားတာ”

နောက်ဆုံးတွင် ဂရီဂိုတင်ပြချက်ကို လက်ခံပြီး တပ်နီတွေ
ဖြတ်ကူးနိုင်ခြေရှိသည့် နေရာများတွင် ကင်းတွေ ထူထပ်စွာ
ချထားလိုက်ကြသည်။

(၂)

ဂရီဂို၏ တင်ကူးမှန်းဆချက်အတိုင်းပင်။ ဗီယက်ရှင်စကားတိုက်မှ တပ်နီလှုပ်ရှားမှုတွေ တညလုံး ငြိမ်နေသည်။ နောက်တနေ့တွင် ဂရီမော့ တဖက်ကမ်း၌ တာဝန်ကျနေသည့် ကင်းစခန်းမှူးဆီမှ သတင်းရောက်လာသည်။ မရေမတွက် နိုင်သော သစ်ခွဲသားများ မြစ်ဆိပ်သို့ သယ်ယူလာနေသည်တဲ့။ ပြီးတော့ လွှဲဆွဲသံတွေ၊ တူရိုက်သံတွေ

သူတို့ဘက်ကမ်းမှ တညလုံး ကြားနေရသည်တဲ့။ ပထမတော့ သူတို့ ဆိပ်ခံတခု အပြေးအလွှား ဆောက်နေသည်ဟု သူတို့ တွက်လိုက် ကြသည်။ သို့မှမဟုတ် ရေပေါ် တံတားထိုးနေခြင်းလား။ ဤတွင် သတ္တိခဲ ကော့ဆက်နှစ်ယောက်ကို ခေါင်းတွင် ချုံတွေ အုပ်ကာ ရေစုန်မျှောပြီး လေ့လာဖို့ လွှတ်လိုက်သည်။ တံတားထိုးဖို့ လုပ်နေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ရေထဲတွင် ဘာမျှမတွေ့။

သည်သတင်း ရလျှင် ရချင်း ဂရီဂိုက မြင်းကို အပြေးအလွှားပြင်ပြီး ရန်သူ လှုပ်ရှားပြင်ဆင်နေသည့် နေရာသို့ ပတ်လမ်းမှ တကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။ နှစ်မိုင်မှာ လွင်တီးခေါင်ဖြစ်၍ ကျည်ကွယ် မျက်ကွယ် မရှိ။ အန္တရာယ် များလှ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်တောလမ်းတခုကို ရွေးကာ ဦးတည်ရာ ပြောင်းလိုက်သည်။

မိုးမခတောထဲ ရောက်လာပြီး မကြာမီ သေနတ်သံတွေ ကြားလိုက်သည်။ ဟိုက် ... သူတို့ မြင်သွားပြီ။ ကိုယ်ကို မှောက်ချပြီး မြင်းလည်ဆံနှင့် ကပ်ကာ တတ်နိုင်သမျှ ဇက်ပုပြီး မြင်းကို တအားပြေးခိုင်းသည်။ ရှေ့မှ မိုးမခပင်တွေ သူ့ဆီ ပြေးလာနေသည့်နှယ်။ မြင်းကြီးသည် တခါမျှ မပြေးဖူးသည့် အမြန်နှုန်းဖြင့် လေးဖက်ပစ်ပြီး ပြေးနေသည်။ ထိုစဉ်တွင် ရှေ့တည့်တည့် တောင်ကုန်းဆီမှ ပေါက်ကွဲသံကြီး ကြားလိုက်ရသည်။

ကုန်းနှီးပေါ်တွင် ဂရီဂို သိမ့်သိမ့်ခါ သွားသည်။ ပြီးသည် နှင့် သေနတ်သံတွေ ဆက်တိုက် ထွက်လာသည်။ မြင်းကို ဇက်ကြိုးတင်းပြီး သူ တချက် တုံ့လိုက်သည်။ ဤတွင် ရှေ့တည့်တည့်မှ ပေါက်ကွဲခြင်း ဖြစ်သည်။ မြေကြီး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားပြီး မြင်းရော လူပါ ကျွမ်းပြန်ကျသည်။ ဂရီဂို ဘောင်းဘီခွကြား စုတ်ပြဲထွက်သွားသည်။

မြက်ခင်းနှင့်ပါးပြင်အပ်ပြီး ဂရီဂို ကျုံးရုန်းထသည်။ ခေါင်းနှင့် ထိုးကျခြင်း ဖြစ်သဖြင့် မူးနောက်နေသည်။ မြင်းကြီးက ရှေ့ကိုက်နှစ်ဆယ် လောက်တွင် လဲကျနေသည်။ ခေါင်းပိုင်းက ငြိမ်နေပြီး အမြီးနှင့် နောက်ပိုင်း လှုပ်သည် ဆိုရုံ ကလေးသာ လှုပ်နိုင်တော့သည်။

စက်သေနတ်သံတွေ ငြိမ်သွားသည်နှင့် တတောလုံး ကို တိတ်ဆိတ်ခြင်းက လွှမ်းမစ်လိုက်သည်။ ကျူတော ထဲမှ ပိန်ညင်းငှက်ကလေးတကောင်က သူ့ကို သတိပေး နေသည့်နှယ်။

မြင်းကြီးဆီသို့ ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးနှင့် ထသွားပြီး ကုန်းနှီးကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ စက်သေနတ်သံတွေ ထပ်ထွက် လာသည်။ သို့သော် ကျည်ဆန် ဖြတ်သွားသံတွေ မကြားရတော့။ သူတို့ တခြားဘက် လှည့်ပစ်နေပြီ။

မျက်ခြည်ပြတ်သွား သည့်သဘော။

နောက်တနာရီကြာမှ ကတုတ်ကျင်းဆီ ပြန်ရောက်သည်။

ကင်းသမားရဲဘော်က သူ့ကို ဆီးပြီး သတင်းပို့သည်။

“တူသံ လွှသံတွေ ငြိမ်သွားပြီခင်ဗျ။ ညပိုင်းမှ ပြန်စမယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ကျည်ပို့ပေးပါဦး ဗိုလ်ချုပ်၊ တယောက် နှစ်တောင့်စီပဲ ကျန်တော့တယ်”

“အေး...ဒီညနေ ရောက်မှာပါ။ သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေနော်၊ သူတို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ သိဖို့ အရေး ကြီးတယ်၊ တချက်ကလေးမှ အလစ်မပေးနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ တညလုံး စောင့်ကြည့် ပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်၊ အပျော်တမ်း ရေကူးသမားတယောက် ရှာပြီး သူတို့ကို အနီးကပ် သွားထောက်လှမ်းဖို့ စိတ်ကူး နေပါတယ် ခင်ဗျ”

“မနေ့ညက ဘာလို့ မလွှတ်လဲ”

“လွှတ်ပါတယ် ခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့...ဒါပေမဲ့... သိပ် အနား မကပ်ရဲကြဘူး၊ ရေစီးနဲ့ မျှောလိုက်သွားပြီး ခပ်ဝေးဝေးကပဲ လေ့လာခဲ့ရတယ်၊ ခုလည်း လူရှာတုန်းပဲ၊ သွားရဲတဲ့ ရေငုပ်သမား မတွေ့ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ဒွန်မြစ်ကမ်းနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်လောက် အကွာမှ တပ်ခွဲမှူး၏ ကတုတ်ကျင်းဆီသို့ သူလျှောက်သွားသည်။ ကတုတ်ကျင်းတွေကို ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် တူးထားသည်။ အကေးရှားပင်တွေ၊ ပေါ်ပလာပင် ပေါက်တွေ ကွယ်ထား သဖြင့် ကတုတ်ကျင်းများကို အဝေးက မမြင်နိုင်ပေ။ ကျင်းများ၏ အပြင်ဘက် အနိမ့်ပိုင်းတွင် ငါးအရေခွံတွေ၊ နေကြာစေ့ တွေ အခြောက်လှန်းထားသည်။ သစ်ကိုင်းများပေါ်တွင်မူ ခြေအိတ်တွေ၊ ယူနီဖောင်းတွေ လျှော်ပြီး လှန်းထားသည်။ ဟင်... မိန်းမဝတ် စကတ်တွေရော၊ အတွင်းခံတွေရောပါလား။ ကတုတ်ကျင်းတခုထဲမှ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် အမျိုးသမီး တယောက် ထွက်လာပြီး အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝှေ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တမုဟုတ်ချင်း မြေအောက် သတ္တဝါ တကောင်လို လှစ်ခနဲ ပြန်ပျောက်သွားသည်။

နောက်ကတုတ်ကျင်း တခုထဲမှ အမျိုးသမီးတယောက် သီချင်းဆိုနေသည်။ ယောက်ျားသံများပါ ကြားနေရသည်။ ကတုတ်ကျင်း အပြင်တွင် အဝတ်အစား သေသေသပ်သပ်နှင့် သက်လတ်ပိုင်း အမျိုးသမီး တယောက် ထိုင်နေသည်။ ရဲဘော်တယောက်က သူ့ပေါင်ပေါ်ကို ခေါင်းအုံးလျက် အိပ်ပျော်နေသည်။ အမျိုးသမီးက ငုံ့ပြီး သူ့ဦးခေါင်းထဲတွင်

သန်းရှာပေးနေသည်။ ယောက်ျား၏ မျက်နှာပေါ် လာနားသည့် ယင်ကောင်များကို လက်ထဲမှ သစ်သားဘီးဖြင့် မောင်း ပေးရင်း သန်းရှာပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ဒွန်မြစ် တဖက်ကမ်းမှ သေနတ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ ပေါက်ကွဲသံတွေ ဆူညံလာသည်။ သို့သော် သူပုန်တပ်ခွဲကလေး တပ်စွဲထားရာ တနေရာတွင် ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့လျက်။

ဂရီဂို စစ်တိုက်လာသည်မှာ ငါးနှစ်ရှိပြီ။ သည်လို ရှေ့တန်းစခန်းမျိုးနှင့် တခါမျှ မကြုံဖူးခဲ့ပေ။ မပြိုးဘဲ မနေနိုင်တော့။ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ယောက်ျားစစ်သည်တို့၏ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ် အသွယ်သွယ်ကို ဖြည့်ဆည်း နေသည့် မိန်းမများကို မြင်နေရ၏။ လျှော်သူလျှော်၊ ဖွပ်သူဖွပ်။ ဖာထေး ချုပ်လုပ်နေသူတို့ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ပြီးတော့ ပန်းကန်ဆေးနေသူတွေ၊ ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်နေသူတွေ။

ကတုတ်ကျင်းတခုတွင် တပ်စုမှူးတယောက်ကို မေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဒီမှာ သိပ်ဟန်ကျနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ .. သိပ်မဆိုးပါဘူး”

ဂရီဂို မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“မိန်းမတွေ ဒီအထဲကနေ ချက်ချင်းထွက်ခိုင်း၊ ဒါ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အနီကောင် တွေက မောင်းထုပြီး လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဘိုးအေတွေက တိတ်တိတ်ကလေး ခြေသံမကြားအောင် ချွတ်နင်းပြီး ရောက်လာမှာ၊ မနက်ဖြန် ငါ တခေါက် လာကြည့်မယ်၊ မိန်းမ စကတ်တွေ တွေ့လို့ကတော့ မင်း နာပြီသာမှတ်”

“ဗိုလ်ချုပ်ပြောတာ မှန်ပါတယ် ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်လည်း ရှေ့တန်းကို မိန်းမတွေ လိုက်လာတာ မကြုံကြပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကော့ဆက်တွေက ထိန်းလို့ မရဘူး ခင်ဗျ၊ ရှေ့တန်းမှာ စစ်စည်းကမ်းဆိုလို့ တခုမှ မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မပြန်ရတာ သုံးလရှိပြီ၊ မိန်းမတွေက ယောက်ျားနဲ့ တွေ့ချင်ရှာမှာ”

ဂရီဂိုနှင့် မျက်နှာလွဲပြီး မိန်းမ၏ ခါးစည်းရင်ဖုံး ချထားသည့် ခုံပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သို့သော် မိန်းမက ကတုတ်ကျင်းထောင့်မှာ ကာထားသည့် အဝတ်စကို လှစ်ပြီး ပြုံးနေသည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဗီယက်ရှင်စကားကို ရောက်သွားတော့ မြို့ပြင်ဘုရား ကျောင်းအနီးမှ အဒေါ်အိမ်တွင် အက်စီနီယာ တည်းနေ သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဂရီဂိုကို ရှာသည်။ ပထမနေ့တွင် မတွေ့။ သူရောက်မလာသေး။ နောက်နေ့ကျတော့ လမ်းထဲတွင် သေနတ်သံ တခိုင်းခိုင်း၊ ကျည်ဆန်သံ တရွှီးရွှီးနှင့်မို့ အိမ်ပြင် မထွက်ရဲ။

“ခေါ်တုန်းက ခေါ်ပြီး ခုတော့ ဘယ်ကမ္ဘာ ရောက်နေသလဲ မသိဘူး”

အက်စီနီယာ သူ့ကို စိတ်တိုစပြုလာပြီ။ အခန်းထဲတွင် လှဲရင်း တနံ့နံ့ ဖြစ်နေသည်။ အဒေါ်လုပ်သူ အဘွားကြီးက ပြတင်းပေါက်နားတွင် ထိုင်ပြီး ဇာတိုးနေရင်း သေနတ်သံတချက်ကြားတိုင်း နဖူးနှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်တို့ကာ ဘုရားတသည်။

“အို...ယေရှုသခင် ကယ်တော်မူပါ။ ဘာအတွက် သူတို့ တိုက်နေကြပါလိမ့်၊ ဘာလို့ တဖက်နဲ့ တဖက် သတ်နေ ကြပါလိမ့်”

အက်စီနီယာက လှမ်းခေါ်သည်။

“အဒေါ်၊ အထဲဘက်လာ၊ ပြတင်းပေါက်နားမှာ မနေနဲ့၊ ကျည်ဆန်ထိမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ဟဲ့ ... ငါက သူတို့ရန်သူမှ မဟုတ်တာ၊ မပစ်ပါဘူးအေ”

“ဟာ....အဒေါ်ကလည်း သူတို့က ရမ်းပစ်နေတာ၊ မတော်တဆ ထိသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သူတို့ ဘယ်သူ့ကို ပစ်နေမှန်း မသိကြဘူးပေါ့၊ သူပုန်တွေကိုပဲ သူတို့ ပစ်ရမှာပေါ့၊ ကော့ဆက် သူပုန်တွေကမှ သူတို့ရန်သူပဲ၊ ငါက သေခါနီး အဘွားကြီးပါအေ၊ ငါ့ကိုတော့ မပစ်သင့်ပါဘူး၊ ဘယ်သူတွေကို ပစ်နေတာလဲ ဆိုတာတော့ သူတို့ သိဖို့ကောင်းတာပေါ့”

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် လမ်းပေါ်၌ ဂရီဂို မြင်းတစီးနှင့် ကဆုန်စိုင်းသွားသည်ကို အက်စီနီယာ လှမ်းမြင်သဖြင့် ပြေးထွက်ကြည့်သည့်အခါ မမီလိုက်တော့ပေ။ သူက ကိုယ်ကို ရှေ့ကိုင်းပြီး ကဆုန်စိုင်းချသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အက်စီနီယာက “ဂရစ်ရှာ..” ဟု အော်ပြီး ပြေးထွက်ခေါ်တော့ သူ့ကို မမီလိုက်တော့ပေ။ ဖုန်တထောင်းထောင်း လမ်းချိုး တခုထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့်

အက်စီနီယာ ငိုချလိုက်သည်။

“ဟဲ့...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အက်စီနီယာ၊ အဲဒါ စတီပင်မှ မဟုတ်တာ၊ ညည်းနှယ်အေ...”

“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်၊ ရွာသားတယောက်ပါ ”

“ဒါဖြင့် ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ”

အဒေါ်ကြီးက စပ်စုသည်။

“ဟာ ... အဒေါ်ကလည်း မသိဘဲနဲ့၊ သူများ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ အဒေါ် မသိပါဘူး”

ညနေပိုင်းတွင် ပရိုခေါ် ပေါက်ချလာသည်။

အက်စီနီယာ ပြေးထွက်ပြီး ကြိုသည်။

“အမယ်လေး မမရယ်...ရှာလိုက်ရတာ၊ ခြေတိုနေပြီ၊ သူလည်း အရူးမီးဝိုင်း ဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ်ကိုလည်း အတင်းရှာ ခိုင်းနေတာပါဗျာ၊ ‘ရှာစမ်းပါဦးကွာ၊ သေများ သေပြီလား မသိပါဘူး’ လို့ တဖွဖွ ညည်းလိုက်တာမှ မနားတမ်းပဲ”

အက်စီနီယာက သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းကို အတင်းဆွဲပြီး-

“သူ ဘယ်မှာလဲ၊ မြန်မြန်ပြောပါဟဲ့”

“ရှေ့တန်းက စုတ်ပြတ်ပြီး ပြန်လာတယ်လေ၊ သူ့မြင်းလည်း ဗုံးဆန်မှန်လို့ သေတယ်၊ ကုန်းကြောင်း လျှောက် ပြန်လာခဲ့ရတာဗျာ၊ ပြန်ရောက်ကတည်းက အရမ်းစိတ်တိုနေတယ်၊ တချိန်လုံး ရှာခိုင်းနေတယ်၊ ကျုပ်က ဘယ်သွားရှာ မလဲ၊ စိတ်တိုတိုနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ ‘ကျွန်တော် သူ့ကို မွေးထုတ်ပေးလို့ ရရင်လည်း ကောင်းသားလို့၊ သူက ပြန်ပြော တယ်၊ မိန်းမတယောက်ဟာ အပ်ကလေးတချောင်း လိုတော့ ပျောက်မသွားနိုင်ဘူး ဟေ့ကောင်’ တဲ့၊ ဝံပုလွေတကောင် လို ဟိန်းတာဗျာ...ကဲ..ကဲ လာ”

တမိနစ်အတွင်း အထုပ်ကလေးပိုက်ပြီး အဒေါ် လုပ်သူကို နှုတ်ဆက်နေပြီ။

“စတီပင် အခေါ်ခိုင်းလိုက်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဒေါ်”

“အေး ... အဒေါ်ဆီ လာလည်ဦးလို့ ပြောလိုက်နော်”

အဒေါ်လုပ်သူကို ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အိမ်ထဲမှ

ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်ရောက်တော့ မပြေးရုံ တမည်
လျှောက်နေသဖြင့် ပရိခေါ်ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။

“ဖြည်းဖြည်း၊ ဖြည်းဖြည်း၊ ကျုပ်တောင် လိုက်လို့ မစီတော့ဘူး၊ တကတဲ
ကျားလိုက်တာကျနေတာပဲ”

ဂရီဂိုက အိမ်တအိမ်၏ မီးဖိုခန်းစားပွဲတွင် ရေနံဆီ မီးခွက်ကလေး
မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်ဖြင့် ထိုင်နေသည်။ ရိုင်ဖယ်ကို ကြေးဆေး၊ ဆီထိုး
လုပ်ပြီးတော့ ပစ္စတိုကို ဆက်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတုန်း တံခါးဝတွင်
အက်စီနီယာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ သူ့ရင်ထဲ သိမ်ခနဲ နွေးသွားသည်။

အက်စီနီယာက ချက်ချင်း ရန်တွေ့တော့သည်။ “ခေါ်ခိုင်းပြီးတော့ သူက
ပုန်းနေတယ်၊ ဟုတ်လား” ပြောပြီး အက်စီနီယာ မောနေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင်
တွေ့စနေ့လိုပင် ရင်တသိမ်သိမ်ခုန်နေသည်။ ဂရီဂိုမှလွဲ၍ ဘာမျှမရှိ။ ဘယ်သူမျှ
မရှိ။ ပျောက်ဆုံး နေသောသူနှင့် ပြန်တွေ့ခန်းမှာ လွမ်းမောစရာကောင်းပြီး
တကိုယ်လုံး ပူနွေးလာနေသည်။ ပရိခေါ်ကို ဂရုမစိုက် နိုင်တော့ဘဲ
ချစ်သူရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ နှုတ်ခမ်းမှ စပြီး မျက်နှာတခုလုံးကို
နေရာလပ်မကျန် မွတ်မွတ် သိပ်သိပ် နမ်းနေတော့သည်။ ပြီးတော့
ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်တော့သည်။

“ပင်ပန်းလှပြီ ဂရစ်ရှာ၊ အိုး .. အချစ်ရယ်၊ နေလို့လည်း
မကောင်းဘူးကွယ်”

“ခဏလေး အက်စီနီယာ၊ ခဏလေးနော်”

ဂရီဂို အနေရ ကျပ်သွားသည်။ ပရိခေါ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး
အက်စီနီယာကို ခုံတန်းပေါ် ထိုင်ခိုင်း လိုက်သည်။ ပြီးမှ အတူယှဉ်ထိုင်ပြီး
ခေါင်းစည်းပဝါကို ဖယ်ကာ ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ပေးနေသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ဆံပင်တွေလည်း ဖွာလန်ကြွ..”

“သိတယ်.. သိတယ်၊ သူ့ကို လွမ်းလွန်းလို့”

သူ့စကား မဆုံးမီ အက်စီနီယာက တအားဖက်နမ်း လိုက်ပြန်သည်။
ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေကြားမှ ရယ်ရင်း တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောသည်။

“ဘာပြုလို့ ခေါ်တာလဲဟင်၊ အဝတ်တထည် ကိုယ်တခုနဲ့ အားလုံးကို
ထားခဲ့ပြီး လိုက်လာတာ၊ တောက်လျှောက် ကုန်းကြောင်း လျှောက်လာခဲ့တာ၊
သိလား၊ မနေ့က အိမ်ရှေ့က ဖြတ်ပြေးသွားတယ် မဟုတ်လားဟင်၊
မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွယ်၊ သူတို့ တွေ့သွားမှဖြင့်...”

အချစ်ဖြင့်ထုံမွမ်းသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။

သူ့ပခုံးကို သိုင်းဖက်၍ လက်မောင်းတွေကို ပွတ်ကာ ပွတ်ကာဖြင့်။ ချစ်သူ၏ ချစ်ခိုးလှုံ့ မျက်လုံးတွေကို ရမ္မက်ပြင်းစွာ မော့ကာ မော့ကာ ကြည့်လျက်။ ဂရီဂိုရင်ထဲ နင့်သွားသည်။ သနားစိတ်တွေ ဝင်လာသဖြင့် မကြည့်ရက်သလို မျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်ရသည်။ အက်စီနီယာ၏ ပါးကလေးတွေ နီသထက် နီလာပြီး မျက်လုံးပြာတွေ ရီဝေလာသည်။

ပရိုခေါ်က နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ထွက်သွားသည်။ ‘ချစ်နေလိုက်ကြတာ၊ ငါတယောက် ရှိနေမှန်း တောင် သူတို့ မသိကြတော့ဘူး’ ဟု တယောက်တည်း တွေးရင်း ဝင်းတံခါးကို ပိတ်၍ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

(၂)

ကွဲနေသည့် အချိန်တွေကို နှစ်ရက်လုံးလုံး အတိုးချပြီး သူတို့ ချစ်ကြသည်။ မိုးလင်းသွားမှန်း၊ မိုးချုပ်သွားမှန်း သူတို့ မသိကြတော့ပြီ။ ရီဝေဝေနှင့် ခဏတဖြုတ် အိပ်ပျော်သွားလို့ နီးလာလျှင် မျက်နှာပေါ်မှ မိုးပြီး ကြည့်နေသည့် ချစ်သူ၏ မျက်ဝန်းလဲ့ပြာပြာနှင့် ဂရီဂို ဆုံရစမြဲ။ ခါတိုင်းလိုပင် အက်စီနီယာက ပါး နှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးထဲ ထည့်၍ တံတောင်ဆစ်ကို အိပ်ရာပေါ် ထောက်ကာ ချစ်သူကို ချွန်းချွန်းစားစား ကြည့်နေတတ်သည်။

“ဘာလို့ စိုက်ကြည့်နေတာလဲ”

ဂရီဂိုက မေးတော့ အက်စီနီယာ ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ဖြေသည်။

“စိတ်ထဲ ထင်နေတယ်၊ သူ အသတ်ခံရမှာပဲလို့၊ ဒါကြောင့် ဝအောင် ကြည့်ထားတာ”

ဂရီဂိုက ပြုံးပြီး-

“ဒါဖြင့်လည်း ကြည့်ဗျာ၊ ကြိုက်သလောက်ကြည့်”

တတိယနေ့တွင် ကူဒီနော့ဗ်က ဆက်သား တယောက်ပြီး တယောက်လွှတ်ပြီး သူ့ကို အစည်းအဝေးတက်ဖို့ ခေါ်သည်။ ဂရီဂိုက သူမပါဘဲ စည်းဝေးဖို့ လာသမျှ ဆက်သားတွေနှင့် ပြန်ကြားသည်။ ပရိုခေါ်က သူ့အတွက် မြင်းတစီး ရှာပြီး ကုန်းနှီးနှင့် ချပ်ဝတ် တန်ဆာတွေ အသင့် ဆင်ထားပေးသည်။

ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်တော့ အက်စီနီယာ အလန့် တကြား မေးသည်။

“ဟင်...ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“တတာရက်စ်ကို ခဏပြန်ပြီး ရွာအခြေအနေ ကြည့်ရမယ်၊ သူတို့တွေ ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေကြသလဲ မသိဘူး”

အက်စီနီယာက ခြုံထည်ကလေးကို ပခုံးပေါ် လွှမ်းရင်း-

“ကလေးတွေကို အောက်မေ့နေပြီလား၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မသွားပါနဲ့လား ဂရီဂိုရယ်”

အက်စီနီယာ မျက်ရည်ရွဲဖြင့် တောင်းပန်သည်။

“မိသားစုကို ငါ့ထက်ပိုပြီး နှင် သံယောဇဉ်ကြီးတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ဖို့ ကောင်းပြီ ဂရီဂို၊ နာတာလီယာနဲ့ ငါ အတူနေလို့ ဖြစ်မယ် ထင်သလား၊ အဲဒီသဘောနဲ့ နှင် ငါ့ဆီ ပြန်လာတာလား၊ အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူး ဂရီဂို၊ အဲဒီဘဝမျိုးနဲ့တော့ မနေနိုင်ဘူး”

ဂရီဂိုက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ခြံထဲဆင်းသွားသည်။ မြင်းပေါ် ခုန်တက်သည်။ ညနေစောစော ရွာသို့ရောက်သည်။ အစိမ်းရောင် မြကမ္မလာ လွှမ်းထားသည့် တတာရက်စ်။ မယ်တော်မာရီပွဲတော် ကျင်းပနေကျ လမ်းအတိုင်း စီးလာခဲ့သည်။ စိန့်ပီတာ သူတော်စင်နေ့တွင် ရွာသားတွေ ဗောဒ်ဂါ သောက်သည့်နေရာ။ ဟိုတုန်းက ဝံပုလွေတွေ သည်လမ်းက ဝင်လာပြီး အလက်ဆီ၏ နွားမကို ဆွဲသွားဖူးသည်။ အလက်ဆီ သေသွားသည်မှာ ကြာပြီ။ သူ့ကို မေ့နေ ကြပြီ။ သူ့မိသားစု နာမည်ကိုတောင် သတိမရကြတော့။ သို့သော် သည်နေရာက ဝက်သစ်ချတောကတော့ ယနေ့တိုင် သူ့နာမည် တွင်နေသည်။ အလက်ဆီ သစ်တောသည် စိမ်းစိုညိုမှောင်ကာ နွေဦးပေါက်လျှင်တော့ ဝက်သစ်ချရွက်တွေ ရွှေရောင်ဝင်း လာတတ်သည်။

အလက်ဆီ သစ်တောအုပ်ထဲ ရောက်တော့ အေးစိမ့်သွားသည်။ ငယ်ဘဝကို ဂရီဂို ပြန်သတိရ လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း ရှေ့ရောက်သွားတော့ သူတို့ပိုင် မီလက်ကော့ဗ်ခြံကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အိမ်နားရောက်တော့ အစ်ကိုလုပ်သူ ပိုင်အိုတာကို မြင်ယောင်လာသည်။

တတာရက်စ် ခြေလျင်တပ်ရင်း ကတုတ်ကျင်းများ ဆီသို့ မြင်းကို တလှမ်းချင်း စီးသွားသည်။ ရဲဘော် တယောက်နှင့် အဖေ့ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်သည်။ ပင်တာလီမွန် ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် ထွက်လာသည်။ ခရစ္စတိုးနီးယားက သူနံဘေးမှ။

အဖေကြီးက သူ့ကို အော်နှုတ်ဆက်သည်။

“ကြုံဆိုပါတယ် ဗိုလ်ချုပ်”

“ဟဲလို ... အဖေ”

“အလည်ပြန်လာတာလား”

“အိမ်အခြေအနေ၊ ရွာအခြေအနေ ကြည့်ရအောင် ပြန်လာတာ အဖေ၊ အမေနဲ့ နာတာလီယာကော”

ဝီတာလီမွန် မျက်နှာညှိုးသွားပြီး မျက်ရည်တွေကျလာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ”

ဂရီဂို အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

“သူတို့ ပြေးတဲ့အထဲ ပါမသွားဘူး...”

“ဘာပြုလို့...”

“နာတာလီယာ ဖျားနေတယ်၊ ငန်းဖျားရောဂါ ထင်တာပဲကွာ၊ အဘွားကြီးက သူ့အနားက ခွာလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ မပူပါနဲ့ သားရယ်၊ နေကောင်း သွားမှာပါ”

“ကလေးတွေကော၊ မစ်ရှာနဲ့ ပိုလီယာလေ”

“သူတို့ ရှိပါတယ်၊ ဒူနီယာတော့ ပါသွားတယ်၊ အပျိုလေးဆိုတော့ မနေခဲ့ရဲဘူးလေ၊ အင်နီကွတ်ရှ်ကဲ့ မိန်းမနဲ့ ပါသွားတာ၊ နာတာလီယာ အခြေအနေ သိပ်မကောင်းဘူး၊ အဖျားသိပ်ပြင်းတော့ သတိလစ်နေတယ်၊ ကလေးတွေတော့ နေကောင်းကြတယ်”

“သူတို့ကို ဟိုဘက်ကမ်း ဘာလို့ မပို့တာလဲ အဖေ”

အဘိုးကြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းကိုယ်တိုင်ကော ဘာလို့ လာမခေါ်တာလဲ၊ ငါက တပ်စုကို ထားခဲ့ပြီး နှစ်ခေါက် အိမ်ပြန်ရောက်သေးတယ်”

“ဟာ..အဖေကလည်း တပ်မတခုလုံး မြစ်ကူးဖို့ ကျွန်တော် လုပ်နေရတယ်လေ”

“ဗီယက်ရှင်စကာကို မင်း ရောက်နေတဲ့သတင်း ကြားပါတယ်၊ မိသားစုကိုတော့ မင်း လှည့်မကြည့်ဘူး၊ ငါ မြစ်မကူးဖြစ်လို့ ကူးဖြစ်ရင် သူတို့အားလုံးပါတယ်၊ ငါတို့ ဒီရောက်တော့ အနီကောင်တွေ ဝင်နေနှင့်ပြီ၊ ငါ့တပ်စိတ်က ယီလင်စကာမှာ”

“ကျွန်တော် ဗီယက်ရှင်စကာ ရောက်နေတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး အဖေ၊ ဘာလို့ ထည့်ပြောရတာလဲ”

“ငါ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့မှ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ တိုးတိုးပြော၊ သူများတွေ ကြားမယ်”

အနားရောက်လာသော ကော့ဆက်တပ်သားတွေ ကို မေးငေါ့ပြပြီး အဘိုးကြီး ဆက်ပြောသည်။

“မင်း ကလေး မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘာလုပ်လုပ် စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်၊ မိသားစုအတွက် မင်း ဘာမှ မပူနဲ့၊ နာတာလီယာ လည်း ပြန်နေကောင်းလာမှာပါ။ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အနီကောင်တွေ သူတို့ကို ဒုက္ခမပေးဘူး၊ နွားကလေး တကောင်ပဲ သတ်စားသွားတယ်၊ အဲဒါက ဘာမှ မပြောပလောက်ဘူး၊ အိမ်သားတွေ ဘာမှ လုပ်မသွားတာ ကျေးဇူးတင်ရမယ်၊ ဂျုံတွေတော့ အများကြီး သယ်သွားတယ်၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ စစ်ဖြစ်မှတော့ ဆုံးရှုံးမှု ရှိမှာပဲ”

“ခုနေ ဟိုဘက်ကမ်း ကူးမယ်လေ၊ မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး၊ နာတာလီယာ အခြေအနေက သယ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ အဘွားကြီး ကြည့်ပေးလိမ့်မယ်၊ ခုတော့ ပူစရာ သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရွာထဲမှာ တချို့အိမ်တွေ မီးမငြိမ်းသေးဘူး၊ ရွာလယ် ကွက်လပ်စုရပ် ကိုလည်း သူတို့ မီးရှို့တယ်၊ ပြီးတော့ ကုန်သည်ကြီးရဲ့ အိမ်တွေ၊ ကော်ရှူနော့ဗ်ရဲ့အိမ် အားလုံးပြာကျကုန်ပြီ၊ လူကီနစ်ချ်နာ ထွက်သွားပြီ၊ အဘိုးကြီး ဂရစ်ရှ်ကာ ကျန်ရစ်တယ်၊ အိုကြီးအိုမနဲ့ အခင်းတွေကို စောင့်ကြည့်လိမ့်မယ်၊ ‘ငါ ဘယ်တော့မှ ဒီက မခွာဘူး၊ ဘုရားမရှိတဲ့ တိတ္ထိကောင်တွေ ဘယ်တော့မှ ငါ့အနား မကပ်နိုင်ဘူး’ လို့ မင်းတို့အမေကို ပြောသတဲ့၊ သူတို့က လက်ဝါးကပ်တိုင်နား မကပ်ရဲဘူးလေ၊ ရွာကို မီးတိုက်တာ မင်းသူငယ်ချင်းနော်”

“ဗျာ...အဖေ ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“မစ်ခေးလ်ကိုရှိမြိုင်းရယ်လေကွာ”

“ဟာ..အဖေကလည်း မဖြစ်နိုင်တာ”

“သူမှ သူပါကွာ၊ ဘုရားသခင် သိတယ်၊ တရွာလုံးလည်း သိတယ်၊ အိမ်ရောက်လာပြီး မင်းကို ရှာတယ်၊ မင်းအမေကို ပြောသွားတယ်တဲ့၊ အနီတွေ ရောက်လာရင် ပထမဆုံး ကြိုးပေးခံရမှာ မင်းလို့ ပြောသွားသတဲ့၊ အဖေ့ကို လည်း မေးသေးတယ်တဲ့၊ ငါ့ကို မိရင်တော့ ကြိုးမပေးဘူး၊ အသေ ရိုက်သတ်မယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ အိမ်တွေ မီးလိုက်ရှိတော့ တာပဲ၊ ပြီးတော့ အီဗန်အလက်ဆီဗစ်ချ်နဲ့ စတော့မင်းအတွက် ဗီယက်ရှင်စကာကို တမြို့လုံး ပြာကျအောင်လုပ်မယ်တဲ့ဗျား”

အဖေနှင့် နာရီဝက်လောက် စကားပြောပြီးမှ ဂရီဂို အိမ်ဘက်သို့ မြင်းကို ဆက်စီးသွားသည်။ အဘိုးကြီးက အက်စီနီယာအကြောင်း ဆက်မပြောတော့။

သို့သော် သူ သိမှတော့ အားလုံး သိပြီးလောက်ပြီဟု တွက်လိုက်သည်။
ဘယ်သူ့ဆီက ကြားတာလဲ။ ပရိုခေါ်က လွဲလို့ ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်။
စတီပင်ဆီတော့ သည် သတင်း မရောက်နိုင်သေး။

ရှက်စိတ်ကြောင့် ပူထူလာပြီး အံ့ကြိတ်ထားလိုက်သည်။
ခရစ္စတိုးနီးယားနှင့် စကားပြောနေတုန်း စတီပင် ရောက်လာသည်။ သူ့ကို
ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။ ပြေပြစ်ချောမောလှသည့် သူ့မျက်နှာတွင်
မည်သည့်အရိပ်မျှ မထင်။ သည်တော့မှ ဂရိဂို သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

ဂရီဂိုသည် နှစ်ရက်တိုင်တိုင် သူတိုင်းတပ်မ (၁) ရှေ့တန်း စခန်းများတွင် လျှောက်သွားနေသည်။ နောက်ဆုံးမှ ဗီယက်ရှင်စကားသို့ သွားရာ လမ်းပေါ်ရှိ ချော်နီရွာတွင် ပြောင်းရွှေ့ရုံးစိုက်ထားသော စစ်ရုံးသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ကူဒီနော့ဗ်က သူ့ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ကြိုသည်။

“မင်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ ဂရီဂို၊ ကဲ.. ဘာတွေထူးလဲ ပြောပါဦး”

“ဟိုဘက်ကမ်းမှာ ကော့ဆက်သူပုန်တွေ၊ ဒီဘက်ကမ်းမှာ တပ်နီတွေ တွေ့ခဲ့တာပေါ့”

“အင်း ... အများကြီး တွေ့ခဲ့တာပဲ၊ ငါတို့ လေယာဉ်သုံးစီးတိုက်စာ လက်နက်တွေ ရောက်လာပြီကွ”

“ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆီဒိုရင် ဘာတွေ ရေးလာလဲ”

“မင်းက ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲကို ပြောတာလား”

သူက ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံဖြင့် စကားဆက်သည်။

“ငါတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ တောင့်ခံထားဖို့ ပြောတယ်၊ အနီကောင်တွေ လုံးဝ မြစ်မဖြတ်နိုင်အောင် ထိန်းထား ရမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့စာထဲမှာ ပါတယ်၊ ဒွန်ရှပ်ဖြူ တွေက သူတို့ကို အပြတ်ချဖို့ ထိုးစစ်ဆင်တော့မယ်တဲ့”

“သူက စာရေး ကောင်းတယ်၊ စကားလုံးလှလှ ကလေးတွေနဲ့ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကူဒီနော့ဗ်က ပို၍ လေးနက်လာသည့် အသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“သူတို့ တကယ်စစ်ကြောင်းထိုးတော့မယ်၊ အဲဒါ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်နော်၊ တပတ်အတွင်း တပ်နီရှေ့တန်းကို စဖြိုလိမ့်မယ်၊ တို့က လက်ပိုက်ကြည့်နေရုံပဲ”

“လက်ပိုက်ကြည့်နေရုံပဲ၊ ဟုတ်လားဗျ”

“အနီကောင်တွေက ဂရီမော့ကဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်၊ ဒါထက် မင်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ ဗီယက်ရှင် စကားမှာ သွားနှပ်နေတယ် ဟုတ်စ၊ မင်းကို ငါ ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာနေတာ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ရှိပြီ၊ ငါ့ဆက်သွား တယောက်က ပြန်သတင်းပို့တယ်၊ မင်း စခန်းသွားတဲ့နေရာမှာ အမျိုးသမီး ချောချောတယောက် တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့၊ ငိုထားတဲ့မျက်နှာနဲ့ မင်း ခုပဲထွက်သွား

တဲ့အကြောင်း ပြောသတဲ့၊ လက်စသတ်တော့ မင်းက ကောင်မလေး တယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ သွားပုန်းနေ တာကိုး”

ဂရီဂို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ သူ့ဟာသကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြန်ပက်သည်။

“ပေါက်တတ်ကရတွေဗျာ၊ ခင်ဗျား နောက်ဆက်သားလွှတ်ရင် နှုတ်လုံတဲ့ကောင် ရွေးလွှတ်၊ အာချောင်တဲ့ ကောင်မျိုး ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာရင် လျှာဖြတ်လွှတ်လိုက်မယ်”

ကူဒီနော့ဗ်က အော်ရယ်ပြီး သူ့ကျောကို ပုတ်သည်။

“အင်း ... မင်းက စလို့ နောက်လို့ကို မရပါလား၊ ကဲ ... မင်းကို အရေးကြီးတာ ပြောဖို့ရှိတယ်၊ မြစ်ကို ဖြတ်ပြီး မြင်းတပ် တပ်စိတ် နှစ်စိတ် လွှတ်စရာ ရှိတယ်၊ ကာဇန်စကား အနီစခန်းတခုကို ဝင်ဖြိုရမှာ၊ သူတို့က မြစ်ဖြတ်ဖို့ အသေအလဲ ကြိုးစားနေတယ်၊ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“အင်း ... အဲဒီအစီအစဉ် မဆိုးပါဘူး”

“မင်း သွားနိုင်မလား”

“ကျွန်တော် တပ်စိတ်မှူး လုပ်ရမယ်ပေါ့”

“မင်းနဲ့မှ ဖြစ်မှာမို့လေ၊ တကယ်စွန့်စားရမယ့် တိုက်ပွဲကွ၊ အခြေအနေ အရဆိုရင် ပြန်လမ်း မရှိသလောက်ပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို စိန်လိုက်လေ၊ သွားမှာပေါ့”

ကူဒီနော့ဗ်က စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံဖြင့် မတ်တတ် ထလာ၏။ အခန်းကြမ်းပြင်က တရွတ်ရွတ် အသံမြည် နေသည်။

“အင်နဲ့ အားနဲ့ သွားတိုက်လို့လည်း မဖြစ်ဘူးကွ၊ သူတို့ သွေးပျက်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ပတ်ပတ်လည်က လှည့်ပတ်ထု၊ သို့ပန်းလေးငါးယောက် ရအောင်ဖမ်းပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာရုံပဲ၊ သူတို့အစီအစဉ် ပျက်အောင်၊ သွေးပျက်အောင် လုပ်ရမယ်လေ၊ တိုက်ပွဲကို ညပိုင်းမှာ ဆင်ရမယ်၊ မနက်ဖြန် မင်းစိတ်ကြိုက် လူရွေးပြီး ညနေပိုင်း စတော့၊ ဒီပွဲပြီးရင် မင်း ရာထူး တိုးအောင် ဆီဒိုရင့်ဆီ ငါ ထောက်ခံပေးမယ်”

ဂရီဂို ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ချက်ချင်း မျက်နှာနီလာသည်။ ခွေးခြေပေါ်မှ ဂုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး-

“ဒီမယ်၊ ကျုပ်က ရာထူးရဖို့ စစ်တိုက်နေတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီတိုက်ပွဲ ပြီးရင် ရာထူးတက်မယ်၊ ဟုတ်လား ...ဒီမယ်....ကျုပ်က...”

“ခဏလေး၊ ခဏလေး ဂရီဂို...”

“ကျုပ်က ရာထူးကို သောက်ဂရုစိုက်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

“နေပါဦးကွာ၊ ငါပြောပါရစေဦး၊ မင်း အဓိပ္ပာယ် ကောက်လွဲတာပါ”

“မလွဲပါဘူးဗျ”

စိတ်ထိန်းပြီး ဂရီဂို ပြန်ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျား တခြားလူရှာ၊ အဲဒီစစ်ဆင်ရေးမှာ ကျုပ် မပါဘူး”

“ဟာ...မင်းကလည်း တယ်စိတ်မြန်တာကိုးကွ”

“ကျုပ် အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ မပါဘူး၊ ဒါပဲ၊ ဘာမှ ဆက်ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း မင်းကို ငါ အတင်း မတိုက်တွန်းတော့ပါဘူး၊ အဲဒီတိုက်ပွဲက သိပ်အရေးကြီးနေလို့ကွ၊ ရာထူးတက်ဖို့ ကိစ္စက ငါ အလကား လျှောက်ပြောတာပါကွာ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒီတပွဲ မပါဘူး၊ စိတ်ချ”

ကူဒီနော့ဗ်က သူ့ခါးပတ်ခေါင်းကလေးကို ပွတ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ စကားပြန်စသည်။

“အေးပါလေ၊ မင်း ကြောက်လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ တမင် မသွားချင်လို့ဖြစ်ဖြစ် အစီအစဉ်တွေ ပျက်သွားပြီပေါ့၊ ကိစ္စ မရှိဘူး၊ တခြားတယောက် လွှတ်လို့ရပါတယ်၊ အခြေအနေ သိပ်အရေးကြီးနေတယ် ဆိုတာတော့ မင်း နားလည်မှာပါ၊ မီယက်ဗီဒီဗ်ဆီက စာတစောင် ဒီနေ့ ရတယ်၊ သူတို့ နောက်ဆုံးကြေညာချက်ပေါ့”

သူက အိတ်ထဲမှ ဝါကြန့်ကြန့် စာရွက်တရွက် ထုတ်ပေးသည်။ သွေးကွက်တွေ စွန်းနေသည့် စက္ကူ။

“ဒီစာကို လက်ဗီယန်လူမျိုး တပ်နီနိုင်ငံရေးမှူး တယောက်ဆီက ရတာ၊ သူက နောက်ဆုံးကျည်ဆန် အထိ ကော့ဆက်တွေကို ခုခံသွားတယ်၊ နောက်ဆုံး မီယက်ဗီဒီဗ် ကိုယ်တိုင် ရှင်းလိုက်ရတယ်တဲ့၊ အင်း...သူတို့ဘက်မှာလည်း ဒီလိုသတ္တိခံတွေ ရှိသားပဲ၊ သူ့အိတ်ထဲက ဒီကြေညာချက်ကို ရတာ”

ဂရီဂိုက စာရွက်ကိုယူပြီး ဖတ်သည်။

ပြည်ထောင်စုတော်လှန်ရေးစစ်ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌရုံး
တပ်ရင်းတပ်ဖွဲ့အားလုံးသို့

ဘူဂိုချာ၊ ၁၉၁၉ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၅ ရက်။
“ဒွန်ကော့ဆက်သူပုန်တွေကို အပြတ်တိုက်။ နောက်ဆုံးအချိန်
ရောက်လာပြီ။ စစ်ရေး စီမံချက်တွေ အားလုံး ဆွဲထားပြီးပြီ။ သစ္စာ
ဖောက် သူပုန်တွေကို ချေမှုန်းဖို့ တပ်အင်အား အလုံအလောက်
စုထားပြီးပြီ။ အဖြူကောင်တွေနဲ့ အရင်ရင်းဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။ ငါတို့
တပ်တွေကို တောင်ပိုင်းမှာ သူတို့ ဒုက္ခပေး နေတာ နှစ်လရှိပြီ။
ရုရှားတနိုင်ငံလုံး အလုပ်သမား၊ လယ်သမား အားလုံးက ကော့ဆက်
သူပုန် တွေကို မုန်းတီးမှုအပြည့်နဲ့ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ သူတို့ဟာ
လမ်းစဉ်မှား အလံနီ အုပ်စုနဲ့ ပေါင်းပြီး ယူကရိန်း မြေရှင်တွေကို
အကူအညီ ပေးနေတယ်။ ဒင်နီကင်တို့၊ ကိုလ်ချက်တို့လို ပဒေသရာဇ်
ဗိုလ်တွေရဲ့ ဩဇာကို ခံနေတယ်။

ရဲဘော်တို့...တပ်မှူး၊ တပ်ဗိုလ်အပေါင်း တို့။
လက်စားချေရေးကဏ္ဍရဲ့ နိုင်ငံရေးမှူး အပေါင်းတို့။ မင်းတို့ အားလုံးကို
အချက်ပေး လိုက်ပြီ၊ ရှေ့တက်...ချေမှုန်း...။

ဒီသစ္စာဖောက်တွေရဲ့အသိုက်ကို ဖျက်ဆီး ပစ်ရမယ်။
ရှုပ်ဖြူတွေကိုပါ အပြတ်ရှင်းပစ် ရမယ်။ သူတို့ကို ထောက်ခံနေတဲ့
နယ်တွေ ကိုလည်း မညှာကြနဲ့။ ငါတို့ဘက် ပြောင်းလာပြီး
လက်နက်ချတဲ့ အင်အားစုက လွဲပြီး ဘယ်သူမှ မညှာနဲ့။

ဆိုဗီယက်ရုရှားက သင်တို့ကို အားကိုးတယ်။ မကြာခင်အတွင်း
ဒွန်ဒေသမှာ သစ္စာ ဇောက် အညစ်အကြေးတွေကို သင်တို့
ဆေးကြောရမယ်။ သုညနာရီကို ရောက်ပြီ။

အားလုံး စည်းလုံးကြ။ ညီညွတ်ကြ။

ရှေ့သို့ချီကြ။

စတော့မင်း၏ စာကို တပ်မ ၁၄၊ နိုင်ငံရေးဌာနသို့ ပို့ပြီးသည်နှင့် မစ်ခေးလ်ကိုရှိဗွိုင်းကို တာဂန်ရော့ရှိတပ်ရင်း ၂၉၄ သို့ ပို့လိုက်သည်။ ကူဘန်တပ်မ ၃၃ နှင့် တွဲဖက်ထားသည့်တပ်ရင်း ဖြစ်သည်။ ဒွန်ပြည်နယ် ထဲမှ ကော့ဆက်သူပုန် တွေကို နှိမ်နင်းဖို့ ရောက်လာသည့် တပ်ရင်း။ ချီရာမြစ်တလျှောက်မှ ကာဂျင်နှင့် ရွာပေါင်းများစွာ သိမ်းသည့်အထဲတွင် မစ်မေးလ် ကိုရှိဗွိုင်း ပါဝင်ခဲ့သည်။

စတော့မင်း အသတ်ခံရသည့် သတင်းအပြင် အီဗန်အလက်ဆီဗစ်ချ်နှင့် ယီလင်စကာ ကွန်မြူနစ်များ အသတ်ခံ ရသည့် ကောလာဟလကို ကြားပြီးကတည်းက မစ်ခေးလ်တယောက် ကော့ဆက်သူပုန်တွေကို တူးတူးခါးခါး မုန်းသွား လေတော့သည်။ ဘာမျှ မစဉ်းစားတော့။ သူ့ရင်ထဲတွင် အကြင်နာတရားတို့ ဆိတ်သုဉ်းသွားခဲ့လေပြီ။ ကော့ဆက်သုံပန်း ဖမ်းမိလာလျှင် မျက်လုံးပြာများသည် ရေခဲတုံးလို အေးစက်သွားပြီး ‘မင်းလားကွ၊ ဆိုဗီယက် အစိုးရကို အာခံတဲ့ကောင်’ ဆိုပြီး သုံပန်း၏အဖြေကို မစောင့်ဘဲ ဓားစာ ကျွေးလိုက်တော့သည်။ သူပုန်ကိုမိလျှင် သတ်ရုံဖြင့် ဒေါသမပြေ။ တွေ့ရာ ကျွဲ နွားတွေကို ပစ်သတ်သေးသည်။

အီဗန်နှင့် စတော့မင်းတို့အတွက် သူ၏ လက်စား ချေလိုစိတ်သည် ချေသော် မကျေ ဖြစ်နေတော့သည်။

“တိုင်းပြည်သစ္စာဖောက်တွေကို အမြစ်ပါ လှန်ပစ်ရမယ်” ဟူသည့် အစွဲဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် သတ်သည်။ ရွာတွေကို အညှာအတာမရှိ မီးလောင်တိုက်သွင်းသည်။ ဘုရားကျောင်းတွေ၊ သူဌေးအိမ်တွေကို ဦးစားပေးပြီး ဖျက်သည်။

ရွာတရွာစီးပြီးဆိုလျှင် သူတို့မြင်းတပ်က ခြေလျင် တပ်ထက် အရင် ရောက်သည်ဖြစ်၍ အိမ်တွေကို စိတ်ကြိုက် ရှို့သည်။ တတာရက်စ်သို့ ရောက်ချင်လှပြီ။ ဘယ်ထိပ်ကို ရှို့ရမည်ကို သူ့ခေါင်းထဲမှာ တန်းစီပြီးသား ဖြစ်သည်။ အငြိုး ကြီးကြီး ဖြင့် သူလက်တုံ့ပြန်တော့မည်။ သူ့တပ်ရင်း ရွာကို မဖြတ်လျှင် အနီးဆုံးနေရာမှ ခိုးပြန် လာပြီး လက်စားချေခြင်း၊ မီးရှို့ခြင်းအမှုကို ပြုမည်။

ရွာပြန်ချင်စိတ် ပြင်းပြလွန်းသောဆန္ဒတခု ရှိသေးသည်။ ဒူနီယာကလေးနှင့် တွေ့ဖို့ ဖြစ်၏။ သူပေးသည့် ဆိတ်သားရေ လက်အိတ်နှင့်

ဆေးရွက်ကြီးဘူးကလေးကို မစ်မေးလ်က အမြတ်တနိုးကိုင်သည်။ ပြီးတော့
ဇာထိုး လက်ကိုင်ပဝါ ကလေး။ အိတ်ထဲမှ ထုတ်တိုင်း ပေါ်လာပင်နံဘေးမှ
ရေတွင်းဘေးရပ်ပြီး သူကလေးနှင့် စကားပြောခဲ့ရ ပုံတွေ၊ နှုတ်ခမ်းကလေး
တစ်ရွှေ လှုပ်နေပုံတွေကို ပြန်လည်မြင်ယောင်စမြဲ။ ပြီးတော့ နှင်းမှုန်ကလေးတွေ
တွဲရစ်နှင့် မျက်တောင်ကျောကြီးများ။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်
ချစ်သူတွေအဖြစ် မရောက်သေး။ စစ်ကြောင့် အချစ်ကို နှစ်ယောက်သား
မကြေညာနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျာကင်အထည်ဆိုင်ကြီးတဆိုင်မှ လက်ဆောင်တွေ အများကြီး
ဝယ်ထားပြီးပြီ။ ခြုံထည်တွေ၊ အဝတ်အစားတွေ၊ လက်အိတ်၊ ခြေအိတ်တွေ။
စစ်သားတယောက် ရွာပြန်လျှင် လက်ဆောင် ဝယ်ပြန်ကြသည်မှာ ရိုးရာဓလေ့
ဖြစ်သည်။ မစ်မေးလ်သည် ရပ်ဓလေ့ ရွာဓလေ့ ကိုတော့ မမေ့သေးပေ။

သူ့မြင်းကြီးမှာ ကော့ဆက်သူပုန်ဆီမှ ရလိုက်သည့် အုန်းခွံရောင်
မြင်းညို မြင်းချောကြီးဖြစ်သည်။ ကုန်းနှီး တွေ စုတ်နေပြီ။ လဲရဦးမည်ဟု
စိတ်ကူးနေစဉ် ကံကောင်းစွာပင် ရွာတရွာမှ သူကြွယ်အိမ်ကို ဝင်စီးတော့
ဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည့် မြင်းချပ်ဝတ်တန်ဆာတွေ ရခဲ့သည်။

မစ်မေးလ်တယောက် နောက်ထပ် ကံကောင်းပြန်သည်။
ဗီယက်ရှင်စကားဆီသို့ ဒွန်မြစ်တလျှောက် ချီတက်နေစဉ် ရွာသို့ တညအိပ်
ပြန်ခွင့်တောင်းရာ တပ်ရင်းမှူးက ရှောရှောရှူရှူ ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

တပ်ရင်းမှူးက သူ့ကို မေးသည်။

“ရွာမှာ မင်းကောင်မလေး ရှိလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

“မင်းမှာ နာရီ မရှိပါလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ရဲဘော်တပ်ရင်းမှူး၊ မရှိပါဘူး ခင်ဗျ”

“အင်း ရှိဖို့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

တပ်ရင်းမှူးမှာ ဂျာမန်စစ်မြေပြင်တွင် ပါဝင်ခဲ့သည့်
စစ်သားဟောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ရွာပြန်လျှင် နာရီ ကလေးပါမှ ချစ်သူရှေ့တွင်
တင့်တယ်မည့်အကြောင်း သိသည်။

အိတ်ထဲမှ ရွှေဆွဲကြိုးနှင့် နာရီတလုံး ထုတ်ပေး လိုက်သည်။

“ရှော ... မင်းက စစ်သားကောင်းတယောက်မို့ ငါ ဆုချတာ၊
ကောင်မလေးရှေ့မှာ မင်း ပိုပြီး စမတ်ကျ သွားတာ ပေါ့ကွာ၊
ငါနားလည်ပါတယ်ကွ၊ ငါလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာတာပါ။ ဆွဲကြိုးက

အမေရိကန် ရွှေအစစ်နော်၊ မင်း ကောင်မလေး ကို ပြောပြလိုက်”

ထိုညတွင် မစ်ခေးလ် တယောက် မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ရိတ်ပြီး နာရီပတ်၊ ဆွဲကြိုးဆွဲကာ နံနက် လင်းအားကြီး အချိန်တွင် မြင်းညိုကြီးစီးကာ တတာရက်စ် သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရွာရောက်တော့ ဘာမျှ အပြောင်းအလဲ မရှိဘဲ သူ ထွက်သွားစဉ်ကအတိုင်း ပြန်တွေ့ရသည်။ ဘုရားကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းစင်သည် ယခင်အတိုင်း မြင့်မြင့်မားမား ငွားငွားစွင့်စွင့်။ ဘုရားကျောင်းဆောင်က ကျောင်းထိုင်ခင်ကြီး အိမ်ရော၊ ကုန်သည်ကြီးအိမ်ပါ ယခင်အတိုင်းပင်။ ပေါ့ပလာပင်များကလည်း နဂိုအတိုင်း လေယူရာတိမ်းကာ အပင် အချင်းချင်း၊ အရွက်အချင်းချင်း တီးတိုးစကားဆိုနေ ကြဘိသို့။ ထူးခြားသည်မှာ တရွာလုံး အသက်မဲ့နေသလို တိတ်ဆိတ် နေခြင်းပင်။

အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း ပြတင်းပေါက်တွေ၊ တရုတ်ကတ်တွေ ပိတ်ထားသည်။ အချို့အိမ်တွေက တံခါးမကြီးတွေကို သော့ခတ်ထားသည်။ အများအားဖြင့်တော့ ပွင့်လျက်သားတွေ။ လူသံသူသံ၊ ကျွဲနွားသံ၊ ကြက်သံ ဘဲသံ၊ သိုးဆိတ်သံ ဘာမျှ မကြားရ။ စာကလေးများ၏ ကျည်ကျည်ကျာကျာ အသံမှလွဲ၍ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

မစ်ခေးလ်က သူတို့အိမ်ဆီသို့ တန်းစီးသွားသည်။ ဘယ်သူမှ သူ့ကို ထွက်မကြို။ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးက ပွင့်လျက်သား။ တံခါးဝတွင် ကြက်မွေးတွေ၊ သွေးစွန်းနေသည့် ပတ်တီးစတွေ။ ပြီးတော့ ကြက်ခေါင်းတွေက ယင်တ လောင်းလောင်းနှင့်။ သေချာပြီ။ တပ်နီတွေ ရောက်လာပြီး အိမ်တွင် ချက်ပြုတ် စားသွားကြတာ ဖြစ်မည်။ ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ကြက်ရိုးတွေ၊ သတင်းစာ အပိုင်းအစတွေ၊ သစ်သီးခွံတွေ ပွစာကျဲလျက်။

အိမ်ရှေ့ခန်းကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘာမျှ ခြေရာ လက်ရာ မပျက်။ သို့သော် မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ဆင်းသည့် တံခါးတခြမ်း ပွင့်နေသည်။ နွေအခါ ဖရဲသီးတွေ လှောင်သည့် မြေအောက်ခန်း။

“အင်း အမေက ငါ့ကိုမျှော်နေမှာ၊ ငါ့အတွက် တခုခု မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့နိုင်တယ်”

အမှောင်ထဲမှ အောက်သိုးသိုးအနံ့ ထွက်လာသည်။ မျက်လုံး အားစိုက်ကြည့်တော့ ဗောဒ်ဂါပုလင်းတဝက်နှင့် ကြက်ဥကြော် တွေသည်။ ပေါင်မုန့်ကို ကြက်တွေ စားထားပြီ။ ‘သေချာတာပေါ့၊ အမေ ငါ့ကို မျှော်နေတာ၊ ဪ...အမေ အမေ’ ရင်ထဲမှ တမ်းတရင်း ဘာတွေ ထားခဲ့သေးလဲ ဆက်ရှာတော့ ဆာလာအိတ်တလုံးထဲတွင် သူ့အဝတ်အစား တချို့ တွေ့ရသည်။

လျှော်ဖွပ်ပြီး မီးပူတိုက်ထားသည်။ ဗောဒိဂါကို မော့ပြီး အဝတ်ထုပ်ကို ယူ၍ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

အမေ ထွက်ပြေးသည့် အုပ်စုနှင့် ပါသွားတာ ဖြစ်ရမည်။ ငါ့ကြောင့် သူတို့ အမေ့ကို နှိပ်စက်ကြသေးလား မသိ။ စိတ်ထဲ မတင်မကျဖြစ်ကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး မြင်းပေါ်တက်၍ မီလက်ကော့ဗ်အိမ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်မှ တွေးမိသည်။ သူတို့အိမ်က မြစ်နှင့် သိပ်မဝေး။ ဟိုကောင်တွေ ဟိုဘက်ကမ်းမှ လှမ်းမြင်သွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ရိုက် မသွားဘဲ ကော်ရှူနော့ဗ်အိမ် ဘက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မှောင်သည်အထိ စောင့်ပြီး သူဌေးကြီး မိုကော့ဗ်အိမ် နှင့် အခြားတောသူဌေးတွေ အိမ်ကို မီးရှို့မည်။ ဘုရားကျောင်း ထဲက ခင်ကြီးအိမ်ကိုလည်း ရှို့မည်။

ကော်ရှူနော့ဗ်အိမ်ရောက်တော့ ဝင်းတံခါးတွင် မြင်းကို ချည်ခဲ့ပြီး အိမ်ထဲဝင်မည့်ဆဲဆဲတွင် အဘိုးကြီး ဂရစ်ရှ်ကာ လှေကားမှ ဆင်းလာသည်။ ဆံပင်တွေက ခေါင်းပေါ်တွင် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။ မျက်လုံးတွေက ကောင်းကောင်းမြင်ဟန် မတူတော့။ ကြေးလက်လေးသစ် နှင့် ကော့ဆက်အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်လျက်ပင်။ ကြယ်သီး အားလုံး တပ်ထားသည်။ ဘောင်းဘီက လျှောကျနေသဖြင့် လက်တဖက်ဖြင့် မထားရသည်။

မစ်ခေးလ်က ကြိမ်လုံးကိုဝှေ့ပြပြီး လှမ်းနှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“အဘိုး နေကောင်းတယ်နော်”

အဘိုးကြီးက သူ့ဘက်ကို မလိုတမာ ပုံစံဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီး ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“အဘိုး နေကောင်းလား”

မစ်ခေးလ် ထပ်မေးလိုက်သည်။ သည်တော့မှ-

“အို...ဘုရားသခင်” ဟု တသည်။ သို့သော် မျက်နှာကမူ တင်းနေဆဲ။

“အဘိုး ဘာလို့ သူများတွေနဲ့ လိုက်မသွားတာလဲ”

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“မစ်ခေးလ်ကိုရှိဗွိုင်းပါ”

“ငါတို့ဆီမှာ လုပ်သွားတဲ့ ကိုရှိဗွိုင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နေပါဦး၊ သူများတွေနဲ့အတူ ဘာလို့ မြစ်ဟိုဘက်ကမ်းကို ပါမသွားတာလဲ”

“မသွားချင်လို့၊ ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး၊ နေပါဦး၊ အဲဒါ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ၊ မင်းက ဘုရားမရှိ တရားမရှိတိတ္ထိ ကွန်မြူနစ် လုပ်နေတုန်းလား၊ ကြယ်နီဦးထုပ် ဆောင်းထားတုန်းလား၊ ခွေးမသား၊ ကော့ဆက်တွေကို လိုက်သတ်နေတုန်း ပေါ့လေ၊ တရွာတည်းသား၊ တနယ်တည်းသား သွေးရင်းသားရင်းတွေကို သတ်ဖြတ်နေတဲ့ ကောင်တွေ”

မမြင်မကန်းနှင့် လှေကားထစ်တွေကို စမ်းပြီး ဆင်းလာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တိုက်နေတုန်းပဲ၊ သူပုန်ကို မြင်ရင်တော့ တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းပဲ”

“ကြည့်စမ်း၊ သင်ပြုသမျှအမှုသည် သင့်အား တူသောအကျိုးကို ပေးလိမ့်မည်တဲ့၊ မင်း ကျမ်းစာ မဖတ်ဖူး ဘူးလား”

“အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အဲဒါတွေ လာရွတ်ပြ မနေနဲ့၊ ကျုပ် တရားနာဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထဲက မြန်မြန်ထွက်”

“ဘာလို့ ထွက်ရမှာလဲကွ”

“သောက်စကားများမနေနဲ့၊ ခင်ဗျားကြီး ထွက်မှာသာ ထွက်စမ်း”

“ဘာလို့ထွက်ရမှာလဲ၊ ငါ့အိမ်က ဘယ်မှမခွာဘူး မှတ်ထား၊ မင်း ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ မင်း ဦးထုပ်က တံဆိပ်က မင်းကို လူစိတ်ပျောက်အောင် လုပ်ထားတယ်၊ ‘သားသည် အဖေကို ရန်ပြု၍ ညီအစ်ကို အချင်းချင်း...’ ”

“ခင်ဗျား လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ညီအစ်ကိုဆိုတာ မရှိဘူး၊ ကျုပ်အဖေဟာ ခင်ဗျားဆီမှာ သေတဲ့အထိ အလုပ်လုပ်သွား ရတယ်၊ ကျုပ်လည်း စစ်မဖြစ်ခင်အထိ သေလုမတတ် လျှာထွက်အောင် ခင်ဗျားကို အလုပ် အကျွေး ပြုခဲ့ရတယ်၊ ခု ကျုပ် စာရင်းရှင်းဖို့ ရောက်လာတာ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ခင်ဗျား ဇာတ်သိမ်းဖို့ အချိန် ရောက်ပြီ၊ ကျုပ်တို့နေတဲ့ တဲအိမ်မျိုးမှာ သက်ငယ်မိုးနဲ့ ခင်ဗျား နေရမယ်၊ နားလည်လား အဘိုးကြီး”

“နားလည်တာပေါ့ကွ၊ အဲဒါလည်း ပုရောဟိတ် ဟေရှာယ အနာဂတ္တိ ကျမ်းထဲမှာ ပါပြီးသားပဲ၊ ‘သင်းတို့ ၏ အလောင်းများမှ အပုပ်နံ့များ ထွက်လာလိမ့်မည် သင်းတို့၏ သွေးများဖြင့် တောင်ကြီး ပြိုကျ ပျောက်ကွယ် သွားလိမ့်မည်’ တဲ့”

“ကျုပ်မှာ တရားနာဖို့ အချိန်မရှိဘူး အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျား မြန်မြန်ထွက်”

“မင်းဟာ ငါ့ရန်သူပဲ၊ မထွက်ဘူးကွာ”

“ခင်ဗျားတို့လို အရင်းရှင်တွေကြောင့် ပစ္စည်းမဲ့ တော်လှန်ရေးကြီးကို

ဆန့်ကျင်တဲ့လူတွေ ပေါ်လာတာ”

ပြောပြောဆိုဆို မစ်ခေးလ်က ပခုံးတွင် လွယ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးကို အနီးကပ် ပစ်ထည့်လိုက်တော့ ဂရစ်ရှ်ကာ ခေါင်းနှင့် ထိုးကျသွားသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် အသက် မထွက်သေးဘဲ စကားပြော နေသေးသည်။ သမ္မာကျမ်းစာထဲမှ အပိုဒ်တပိုဒ်ကို မပီမသ ရွတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးတစ်လုံး သွေးခြင်းခြင်းနီ သွားပြီ။

“ခင်ဗျားကြီးကို အစောကြီး ရှင်းပစ်ရမှာ”

ပြောပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ကပြင်တွင် သစ်ရွက်ခြောက်တွေ စုပုံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မီးမွှေးထားခဲ့ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ မြင်းရေတိုက်ပြီး ထိုည သစ်တောထဲ သွားအိပ်သည်။ မိုးလင်းမှ ရွာထဲ ပြန်လာခဲ့သည်။ အောက်ထပ် ကျောက်သားခင်း အုတ်မြစ်နှင့် မီးခိုးခေါင်းတိုင် တပိုင်းတစမှလွဲ၍ ကော်ရှူနေ့ပုံ အိမ်ကြီး ပြာပုံဖြစ်သွား လေပြီ။

(၂)

မီလက်ကော့စ် ခြံဝင်းထဲသို့ မြင်းညိုကြီးစီးလျက် မစ်ခေးလ် ဝင်သွားသည်။ အီလီနစ်ချ်နာကို ထင်း ပေါက်စတွေ တပွေ့တပိုက်ကြီးနှင့် တွေ့ရသည်။

“ဟဲလို...အန်တီ”

မစ်ခေးလ်က ခပ်ရွှင်ရွှင် လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အဘွားကြီးက သူ့ကို ပြန်နှုတ်မဆက်ဘဲ လက်ထဲမှ ထင်းပေါက်စတွေ လွှတ်ကျကုန်သည်။

“အန်တီ နေကောင်းလား”

“ဘုရား ... ဘုရား”

“အန်တီ ကျန်းကျန်းမာမာပဲနော်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျန်းမာနိုင်မှာလဲဟယ်”

“ရွာထဲက လူတွေရော”

သူက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းနေရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်ကမ်း ရွှေ့သွားကြပြီလေ”

“အဖြူကောင်တွေ
မျှော်နေကြတယ်ပေါ့လေ”

ရောက်မလာကြသေးဘူးလား၊

“အဲဒါတွေ ငါ နားမလည်ပါဘူးဟယ်”

“ဒူနီယာ ရှိလား အန်တီ”

“သူလည်း ပါသွားတယ်”

မစ်ခေးလ် ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ဪ...သူ့ကိုလည်း ခေါ်သွားကြတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒီမယ် အန်တီ၊ ခင်ဗျားသား ဂရီဂိုဟာ ဆိုဗီယက် နိုင်ငံတော်ရဲ့ ရှေ့တန်းရန်သူ ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်ရင်တော့ သူ့ကို ကြိုးစင်တင်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန် ကတော့ ရှောင်ပြေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ သူက အသက်ကြီးပြီပဲ၊ ခြေထောက်ကလည်း မသန်ဘူး၊ သူ အိမ်မှာနေဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“အိမ်မှာနေပြီး အသတ်ခံဖို့လား”

အီလီနစ်ချ်နာက ပြန်မေးပြီး ထင်းပေါက်စကလေး တွေ ပြန်စုသည်။

“မသတ်ပါဘူး၊ ကြိမ်ဒဏ်လောက်တော့ ခံရမှာပေါ့၊ ထားပါလေ၊ အဲဒါတွေ ပြောဖို့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာ မဟုတ် ပါဘူး”

လည်ပင်းတွင် ချိတ်ထားသည့် နာရီကို ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် နေရာမှန်အောင် ဆွဲတည့်သည်။

“ကျွန်တော်လာတာ ဒူနီယာ့အတွက်ပါ၊ ပါသွားတာ နာတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မှာခဲ့မယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော် စောင့်ခဲ့ရတာကြာပြီ၊ ခုအချိန်မှာ မိန်းကလေးတွေအတွက် စိတ်ကူးချိန် မရသေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ တန်ပြန် ထောက်လှမ်းရေး လုပ်နေရတယ်၊ တိုက်ပွဲ မြန်မြန်ပြတ်အောင် ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်နေရတယ်၊ တနိုင်ငံလုံး ဆိုဗီယက် အစိုးရ ဖွဲ့နိုင်ပြီးရင် ကျွန်တော် ဒူနီယာကို လာတောင်းမယ်”

“ခုအချိန်မှာ ဒီကိစ္စ မပြောပါနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကြုံလို့ ဝင်ပြောတာပါ၊ ဒူနီယာကို တယောက်ယောက်လက်ထဲ ထည့်လိုက်မှာ စိုးလို့လေ၊ အဲ... ကျွန်တော် တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားရင်တော့ အန်တီတို့ ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ အန်တီတို့ကို ပေးစရာ လက်ဆောင် တခုမှ ပါမလာဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရွာထဲက ဘူဇာတွေအိမ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်း လိုတာပြောပါ၊ ကျွန်တော် ချက်ချင်း သွားယူ ပေးပါ့မယ်...”

“အမယ်လေး .. မလုပ်ပါနဲ့တော်၊ သူများပစ္စည်း ကျုပ်
လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဖူးပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း သဘောပါပဲ၊ ကဲ ... ကျွန်တော် သွားဦးမယ်”

သူ့ကို ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အီလီနစ်ချ်နာ အိမ်ထဲ
ပြန်ဝင်သွားသည်။

မစ်ခေးလ် လမ်းပေါ်ပြန်ရောက်တော့ ရွာထဲတွင် တပ်နီစစ်သားတွေ
ခြေချင်းလိမ်နေသည်။ တဖွဲက သူ့ကိုစစ်လို စာရွက်စာတမ်းတွေ
ထုတ်ပြလိုက်ရသေးသည်။ လမ်းပေါ်တွင် နောက်တသိုက်နှင့် တွေ့တော့
သူတို့နှင့်အတူ ဆီမီယွန် မိန်းမ ပါလာသည်။ အမျိုးသမီး က သူ့ကို
နှုတ်ဆက်တော့ သူက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေ သယ်လာတာလဲဗျ”

တပ်နီတယောက်က ဝင်ဖြေသည်။

“အပ်ချုပ်စက်ဗျ၊ ဘူဇာအိမ်တွေက ပစ္စည်းတွေ ယူပြီး ကျွန်တော်တို့
ဝေခြမ်းရေးလုပ်နေတာ”

(၃)

သူဌေးကြီး မိုကော့ဗ် ပိုင်သည့် အိမ်ခုနစ်လုံး မစ်ခေးလ် မီးရှို့လိုက်သည်။
ခင်ကြီးနေအိမ်နှင့် ထွက်ပြေးသွားသော လူချမ်းသာအိမ် သုံးလုံးကိုလည်း
ဆက်ရှို့သည်။ ပြီးတော့မှ ရွာကထွက်ပြီး တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်း
လိုက်လာခဲ့သည်။

နောက်ဘက်သို့ ငဲ့ပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မည်းမှောင်နေသည့်
ကောင်းကင်ပြင်တွင် မီးခိုးလုံးတွေ၊ မီးလျှံတွေ လွင့်တက်နေသည်ကို
တွေ့ရသည်။ အဇ္ဈောပြင်မှ မီးခိုးမီးလျှံများသည် ဒွန်မြစ်ရေ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင်
ထင်ဟပ်လျက် ရှိလေသည်။ လေအဝှေ့တွင် မီးလောင်နေသည့် အိမ်တွေ
တဖြည်းဖြည်း တလွန့်လွန့် မြေခလျက် ရှိလေတော့သည်။

တပ်နီတို့၏ ပြင်းထန်လှသည့် ထိုးစစ်ကို သူပုန်တွေက ကြုံကြုံခံလျက်ရှိသည်။ တောင်ပိုင်း ဒွန်မြစ် တဖက်ကမ်း တွင် ကတုတ်ကျင်းတွေ အခိုင်အမာဖြင့် တပ်စွဲထားသည့် သူပုန်တပ်ရင်း နှစ်ရင်းက တပ်နီတွေ မြစ်ဖြတ်မကူး နိုင်အောင် ကြက်မတဝပ်မျှ ဝင်ပေါက်မရှိ ပိတ်ဆို့ထား နိုင်ခဲ့သည်။

ရွာတဖက်ကမ်းတွင် အခိုင်အမာတပ်စွဲထားသော တတာရက်စ် ရွာသားများ၏ တပ်ခွဲကို တပ်နီတွေ လန့်နေ ကြသည်။ သူပုန်တွေက ကိုယ်ပျောက်ဝိဇ္ဇာတွေ လို တိတ်တိတ်ကလေး အမှောင်ထဲမှ ကူးလာပြီး သူတို့ကင်းပုတ်တွေကို ဝင်စီးလိုက်၊ ကင်းသမားတွေကို ကုပ်သွားလိုက်ဖြင့် သူတို့ ခံရပေါင်း များနေပြီ၊ စက်သေနတ်တွေ ပါသွားပေါင်းလည်း များလှပြီ။ အဝေးမှ လှမ်းထုသည့်အခါ ထုသည်။ သူတို့ အထိနာလှပြီ။

ကော့ဆက်သူပုန်တွေဘက်တွင်တော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးပင်။ အိမ်သူတွေက ရိက္ခာနှင့် ဗောဒိဂါ မှန်မှန် ပို့ပေးသည်။ စခန်းထဲ ဝင်လာသည့် နားတွေကို သတ်ပြီး ချက်ပြုတ်စားသောက် အခြောက်လှန်းနှင့်မို့ ဝဝလင်လင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊ အနီးအနားတွင် ငါးမျှားစရာ ရေကန်တွေလည်း ပေါ်မှပေါ်။ ခရစ္စတိုးနီးယားကို သားငါးရှာဖွေရေးဌာနမှူး ခန့်ထားလိုက် ကြသည်။ စစ်ပြေးတွေ နှင့် ရောနှောကာ ကွန်ပစ်လိုက်၊ ပိုက်တန်းလိုက်နှင့်။

သူတို့ စစ်တိုက်နေသည်မှာ ပျော်ပွဲစားသလို ပျော်ပျော်ပါးပါး။ သူများပျော်လို့ မပျော်နိုင်သူမှာ စတီပင် တယောက်သာ ရှိသည်။ စိတ်ထဲ အနေရကျပ်နေ၏။ ဗီယက်ရှင်စကားတွင် အက်စီနီယာနှင့် ဂရီဂို တွေ့ကြသည့်အကြောင်း လက်အောက်ငယ်သားတွေ သိနေပြီ ဟု သူ့စိတ်ထဲ ထင်နေသည်။

ထိုအခါ ရှက်စိတ်ဖြင့် လက်အောက်ငယ်သားများကို အသားလွတ် ဆူချင် ဆူနေ၏။

အင်နီကွတ်ရှကာကို သူ့တပ်ရင်းမှူးက ကျည်ဆန်ထုတ်ဖို့ ဗီယက်ရှင်စကားကို သွားခိုင်းတော့ သူနှင့် တိတ်တိတ် မှာလိုက်သည်။

“မင်း သူ့ကိုပြော၊ လိုက်ခဲ့မှ ဖြစ်မယ်လို့၊ ငါ တကိုယ်လုံး ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေပြီ၊ အဝတ်တွေလည်း နံစော်နေပြီ လို့ပြော”

ပြောရင်း သူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေသည်။

“ငါ အရမ်းတွေ့ချင်နေပြီလို့ ပြောကွာ”

အင်နီကွတ်ရှ်ကာက ရောက်သည့် ညတွင်ပင် အက်စီနီယာကို သူ့အဒေါ်အိမ်တွင် သွားတွေ့သည်။ စတီပင် မှာသည့်အတိုင်း ပြောသည်။ ရှေ့တန်းကို လိုက်မလာရင် ဖြစ်ချင်တာဖြစ် သူ ပြန်လာတော့မည် ဟု ပြောကြောင်း အင်နီကွတ်ရှ်ကာက သာသာထိုးထိုး ထည့်ပြောလိုက်သည်။

အက်စီနီယာက မယားဝတ်ငါးပါး နားလည်သည့် ဇနီးကောင်း တယောက်ပမာ ချက်ချင်း အထုပ်အပိုး ပြင်ကာ အဒေါ်ကြီးကို အပြေးအလွှား နှုတ်ဆက်ပြီး ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာခဲ့သည်။

နောက်နှစ်နာရီအကြာတွင် အင်နီကွတ်ရှ်ကာနှင့် အတူ ကတုတ်ကျင်းတွေ အပြည့်ရှိသည့် တတာရက်စ် သူပုန်စခန်းသို့ အက်စီနီယာ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ စတီပင်က ဇနီးလုပ်သူကို မယုံတဝက် ယုံတဝက်ဖြင့် ကြုံသည်။ အက်စီနီယာကလည်း မလုံမလဲနှင့်။ သို့သော် စတီပင်က ဂရီဂိုအကြောင်း လုံးဝ မဟ။ နှစ်ယောက်စလုံး သည်ကိစ္စကို သိလျက်နှင့် ကိုယ်စီ ဖုံးကွယ်၍ စကားပြောနေကြရသည်။

နှစ်ယောက်သား ကတုတ်ကျင်းထဲတွင် ထိုင်စကား ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တယောက်ပြီးတယောက် ဝင်လာ၍ သူတို့ ခဏ ခဏ စကားပြတ်ပြတ်သွားသည်။ ခရစ္စတိုးနီးယားက ဝင်လာပြီး အိပ်ရာ ပြင်ပေး သည်။ ခဏနေပြီး ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ထွက်သွားတော့ အက်စီနီယာ ဝမ်းသာအားရ ထပြီး အထုပ်ဖြေကာ ယောက်ျားကို ပါလာသည့် မုန့်တွေ ချကျွေးသည်။ ပြီးသည်နှင့် အဝတ်ဟောင်းတွေ ယူကာ အနားမှ ရေကန်ဆီသို့ လျှော်ဖို့ ထွက်သွားသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ စခန်းတခုလုံး တိတ်ဆိတ် နေသည်။ နှင်းတွေ ခိုတွဲနေသဖြင့် မြက်ပင်ရှည်တွေ မြေပေါ်သို့ ငိုက်ယွန်းနေကြသည်။ ကတုတ်ကျင်းများ၏ နောက်ဘက်တောတန်းဆီမှ ငှက်တကောင် စူးစူးဝါးဝါး အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်နေသည်။

အက်စီနီယာ့ စိတ်ထဲတွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါး နေသည်။ ဘော်လီအင်္ကျီနှင့် အပေါ်ရုံကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဒူးဆစ်လောက် နက်သည့် ရေထဲသို့ ဆင်းပြီး အဝတ်လျှော်သည်။ ဂရီဂိုအကြောင်း စဉ်းစားမိတော့ စိတ်ထဲ မကျေမနပ် ဖြစ်ရသည်။ နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ရတုန်းက အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့ကြပြီး ခွဲခွာခန်းက မလှပခဲ့ပေ။ “သူ ငါ့ဆီများ ပြန်လာနေမလား၊ လွဲသွားရင် ဒုက္ခ၊ ဒီည ပြန်မှ ထင်တယ်” တွေးရင်း ပြန်တွေ့လျှင် ပြေလည်သွားမှာပါဟု ယုံကြည် လိုက်သည်။

ထူးဆန်းတာ တခုတော့ရှိသည်။ သိပ်မကြာသေးခင်က တရက်တွင်

သူ့အကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ ခါတိုင်းလို ယနေ့ရပ်သွင် အာရုံတွင် ထင်မလာဘဲ သက်ကြီး ကော့ဆက်ကြီးတယောက်၏ အသွင်ဖြင့် မြင်လာသည်။ နဖူးရေတွေ တွန့်ပြီး ဘဝဒဏ်၊ ရာသီဥတုဒဏ်ကို အလူးအလဲခံထားရသည့် ကော့ဆက်အဘိုးကြီး တယောက်၏ ရုပ်သွင်။ သို့သော် ပညာဉာဏ် ကြီးရင့်လာသည့်ပုံစံမျိုး။ ထိုအခါ အက်စီနီယာ၏ သူ့အပေါ် ထားသည့် မေတ္တာသည် ပို၍ လေးနက်တည်ငြိမ် လာသည်။

မိခင်တယောက်၏ အချစ်မျိုးနှင့် တူလာသည်။ ယောက်ျား၏ အဝတ်ဟောင်းတွေ လျှော်နေရင်း ပြုံးလိုက် မိသည်။ အောက်မေ့တမ်းတစိတ်ဖြင့် ရင်မှာ ပူလောင်လာသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ နာကျင်မှုဖြင့် ရောထွေးကျလာသည့် ချုံမြိန်သော မျက်ရည်များ။ တိုးတိုးလေး ရွတ်လိုက်မိသည်။

“သေခြင်းဆိုးလေး၊ နင် ငါ့ရင်ထဲက ဘယ်တော့မှ ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မျက်ရည်ကျလိုက်ရတော့ ရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်၍ လျှော်ပြီးသား အဝတ် တွေကို ရေကန်နံဘေး ချုံပုတ်တွေပေါ်တွင် လှန်းသည်။ ပြီးမှ ကတုတ်ကျင်းဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

ခရစ္စတိုးနီးယား နိုးနေပြီ။ ကတုတ်ကျင်းအဝတွင် ထိုင်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲနေဆဲဖြစ်သော စတီပင်နှင့် စကားပြော နေသည်။ ခရစ္စတိုးနီးယား မေးသည်များကို သူ ဖြေချင်မှ ဖြေမည်။ မကြားသလို လုပ်နေသည်။

ခရစ္စတိုးနီးယားက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဘုကျကျ ထပ်မေးသည်။

“အနီကောင်တွေ ဒီဘက်ကမ်း လုံးဝ ရောက်မလာဘူးလို့ မင်း ထင်တယ်ပေါ့၊ ငါမေးတာ မင်း မဖြေဘူး၊ ကဲ.. မဖြေချင်နေ၊ ဟိုးအထက် ရေတိမ်ပိုင်းက သွားဖြတ်ရင်ကော၊ ဒီနေရာက အဲဒီနည်းကလွဲပြီး တခြား ဘာမှ မရှိဘူး၊ မြင်းတပ်နဲ့ ကူးမယ်လို့ ထင်နေသလား၊ တခုခု ပြောလေကွာ စတီပင်၊ သစ်တုံးကြီးလို ဘာပြုလို့ ငြိမ်နေတာလဲ”

သည်တော့မှ ကိုယ်တပိုင်းထပြီး စတီပင် ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်သည်။

“မင်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ၊ ဒီမှာ ငါ့မိန်းမ ရောက်နေတယ်လေကွာ၊ မင်းတို့နဲ့ကို မလွတ်နိုင်ပါလား၊ မိန်းမနဲ့ကို အေးအေး ဆေးဆေး စကားမပြောရဘူး”

ခရစ္စတိုးနီးယား ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထသွားတော့ အမိုးတန်းနှင့် ဆောင့်မိကာ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျမလို ဖြစ်သွားသည်။ စတီပင်က အက်စီနီယာကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကြွက်တွင်းထဲ နေလို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လာ...တို့ တောထဲသွားကြစို့”

သူ ရှေ့မှထွက်သွားတော့ အက်စီနီယာ နောက်က လိုက်သွားသည်။

သူတို့ မွန်းတည့်ချိန်လောက်ကျမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ တောထဲတွင် တပ်သားအချို့ နားနေကြသည်။ အရိပ်အာဝါသ ကောင်းကောင်း မြက်ခင်းပေါ်တွင် လှဲအိပ်သူ အိပ်၊ ဖဲရိုက်သူ ရိုက်နှင့်။ သူတို့စုံတွဲကို မြင်တော့ အားကျသည့် မျက်လုံးများဖြင့် အားလုံး ငြိမ်ပြီး လိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကျိတ်ရယ်သူတွေလည်း ပါ၏။

အက်စီနီယာက လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါဖြူကလေးကို လုံးထွေး ဖျစ်ညှစ်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ဆက်လျှောက် လာသည်။ သူ့ကို သူတို့ လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။ ဘာမှတော့ မပြောကြ။ အင်နီကွတ်ရိုကာ တယောက်သာ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး စတီပင်ကို ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“အပျော်ခရီးထွက်တာ မြန်လှချေလား ဗိုလ်ချုပ်”

စတီပင် ပြန်ပြီးပြသည်။ သူတို့နှင့် တောထဲမှ အပြန် ဆုံရသည့်အတွက် စတီပင် ဝမ်းသာသွားသည်။ တပ်ထဲတွင် သူတို့အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေကြောင်း သတင်းများ ပြန့်နေသည် မဟုတ်လား။ သူက လူငယ်လေး တယောက်လို ပေါ့ပါးနေသည်။ အင်္ကျီနောက် ကျောတွင် ချွေးတွေရွဲလျက်။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကော့ဆက်လူငယ်တွေ ရယ်ရယ် မောမောနှင့် တီးတိုး ထင်မြင်ချက်တွေ ပေးကြသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ကတော် ဘယ်လို နှိပ်စက်လိုက်လဲ မသိဘူး၊ ငါတို့ဗိုလ်ချုပ် ချွေးစက်စက် နစ်သွားတယ်”

“အေးကွ၊ အမျိုးသမီး မြင်းစီး တော်တော်ကြမ်း ပုံရတယ်၊ စတီပင်တယောက် ယဲ့ယဲ့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ကော့ဆက်လူငယ်တယောက်က ကတုတ်ကျင်းဆီ လျှောက်သွားနေသည့် အက်စီနီယာကို ကြည့်ပြီး ကြိတ်မနိုင် ခဲမရပုံစံဖြင့် ရင်ဖွင့်သည်။

“ဒီလိုအလှမျိုး ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့ ဘယ်မှာ ရှာလို့ တွေ့နိုင်မှာလဲ ဗျာတို့၊ ဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

“မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာပေါ့”

အက်စီနီယာက ကြားသွားပြီး ပြန်ပက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း စကားလုံး များကြောင့် အက်စီနီယာ့မျက်နှာ

ရှက်သွေးဖြာပြီး ကတုတ်ကျင်းထဲ ဆင်းခဲ့သည်။ စတီပင်က အကဲခတ် မိသွားပြီး ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြောလိုက်သည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ၊ သူတို့တတွေက အိမ်မပြန်ရတာ ကြာပြီလေ၊ အားကျရှာကြမှာပေါ့”

“သူတို့ကို စိတ်ဆိုးစရာ မရှိပါဘူး”

အက်စီနီယာက အိမ်မှ ပါလာသည့် စားစရာ အထုပ်ကို ဖြေကာ ယောက်ျားကို ကျွေးဖို့ ပြင်ရင်း-

“စိတ်ဆိုးစရာရှိရင် ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ပဲ ဆိုးရမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ ဘာခံစားမှုမှ...”

ရှေ့စကားမဆက်တော့ဘဲ ပြောစရာကုန်သွားသလို သူတို့နှစ်ယောက် ငြိမ်သွားသည်။ ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာမှ အက်စီနီယာက ထရပ်ပြီး ... ‘အင်း ... ဗီယက်ရှင်စကားကို ပြန်မှထင်တယ်’ ဟု တွေးလိုက်သည်။ ကတိုက်ကရိုက် ထလိုက်လာရတော့ အဝတ် အစားအပို တစုံမှ မပါခဲ့ဘူးလေ။

ကတုတ်ကျင်းအဝတွင် ထိုင်ကာ ယောက်ျား၏ အင်္ကျီအပြွေတွေကို အက်စီနီယာ အကြာကြီးထိုင်ပြီး ချုပ်ပေး နေသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျနေသော နေဝန်းကြီးကို မကြာ မကြာ လှမ်းကြည့်လျက်။

(၂)

သို့သော် ပြန်မည့်အကြောင်း ယောက်ျားကို အက်စီနီယာ မပြောသေး။ စိတ်ထဲ ဆုံးဖြတ်ချက် မကျနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ နောက်နေ့မနက်ကျမှ သွားဖို့ ပြင်သည်။ သည်မနက် နေက ထွက်ခဲ့လှသည်။ တရက်လောက် နေဖို့ စတီပင် တားသော်လည်း အက်စီနီယာက ပြန်မှ ဖြစ်မည့်အကြောင်း ပြောတော့ စတီပင် ဆက်မတားတော့ပေ။

“ဗီယက်ရှင်စကားမှာပဲ ဆက်နေဦးမှာလား”

“အင်း...လောလောဆယ် အဲဒီမှာ နေမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒီမှာ ဆက်နေလည်း ဘာဖြစ်လဲ”

“စဉ်းစားလေ၊ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒီမှာ က ...”

“အေးလေ..မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်”

စတီပင် သဘောတူ လိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲမကြည်လင်။

အရှေ့တောင် လေပြင်းတွေ တညလုံး တိုက်နေသည်။ သို့သော် မိုးလင်းသည်နှင့် လေငြိမ်သွားပြီး ပူအိုက်လာသည်။ နေပွင့်သည်နှင့် အရွက်တွေ ပေါ်မှ နှင်းတွေ ခြောက်သွေ့သွားတော့သည်။ သို့သော် တောထဲတွင်တော့ စိုစွတ်နေဆဲပင်။ စကတ်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် မကာ အက်စီနီယာ တောလမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်နေသည်။ ကွက်လပ်တခုကို ဖြတ်တော့ တောနှင်းဆီချုံတွေ နံဘေးတွင် ခဏထိုင် နားသည်။ ရေအနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည့် ကန်ထဲတွင် ရေဘဲတကောင် အော်ပြီး အဖော်ခေါ်နေသည်။ ဒွန်မြစ် တဖက်ကမ်းဆီမှ သေနတ်သံတွေ မှန်မှန်ထွက်နေသည်။ သည်ဘက်ကမ်းမှ ပေါက်ကွဲသံတွေလည်း တောလုံး ပဲ့တင်၍ နေလေသည်။

နောက်တော့ ပစ်သံခတ်သံတွေ ကျသွားသည်။ ပေါ်ပလာပင်တို့၏ သက်ပြင်းချသံတွေနှင့်အတူ ဟိုအဝေးဆီမှ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ဥဩတွန်သံ သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။ ရေကန်ပေါ်မှ တစ်တီတူးတကောင် စူးစူးဝါးဝါးအော်ကာ ပျံတက်သွားသည်။ အက်စီနီယာ အနားမှ ငှက်ကလေးနှစ်ကောင် ခေါင်းကလေးတွေ မော့ကာ မော့ကာဖြင့် ရေသောက် နေကြသည်။

အက်စီနီယာသည် တယောက်တည်း ထိုင်ပြီး တော၏ရနံ့ကို ရှူရှိုက်နေသည်။ တကိုယ်တည်းပြီးရင်း အနီးအနားမှ တောပန်းကလေးများကို ကိုင်ကြည့်နေမိသည်။ လွမ်းမောစရာ ကောင်းလှသည့် စုံတောမြိုင်၏ ပန်းပေါင်းစုံရနံ့သည် သူ့အား ဟိုးအတိတ်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။ ငယ်ဘဝ၏ အလှအပများ၊ ပျော်စရာအတိပြီးသည့် အတိတ်ကဏ္ဍ များစွာ။ ခုတော့ အိုမင်းခဲ့လေပြီ။

စီးကျလာသည့်မျက်ရည်တွေကို တွန့်ကြေနေသည့် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

လေထန်လာပြန်သည်။ ဖြူရော်ရော် ပေါ်ပလာ ပင်စည်တွေ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားလာသည်။ တောနှင်းဆီရွက်တွေ၊ ပွင့်ဖတ်တွေ သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ကြွေကျနေသည်။ သို့သော် အက်စီနီယာ အိပ်ပျော်သွားပြီ။ ဘာမှ မကြားတော့။ တော၏ အသံကိုရော ဟိုဘက်ကမ်းမှ သေနတ်သံတွေပါ မကြားတော့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မြင်းခွာသံတွေနှင့် လူတယောက်၏ အသံ ကြားလိုက်မှ သူ လန့်နိုးလာသည်။

သူနံဘေးတွင် ကော့ဆက်လူငယ် တယောက်။ နှာကျားမြင်းကြီးပေါ်မှ သူ့ကို ငဲ့ကြည့်နေသည်။ ပျော်စရာ သံစဉ်ဖြင့် တေးတပုဒ်ကို သူ စဆိုသည်။

“လိမ့်ကျသွားတယ်။

လဲကျသွားတယ်၊ မြေပြင်ပေါ်မှာကွယ်။

သူ ငါ့ကို မော်ကြည့်တယ်။

မမြင်သည့်နှယ် ဟိုကြည့် သည်ကြည့်။

ကူမယ့်လူ မရှိ။

နောက်ကို ပြန်ကြည့်တော့... ကော့ဆက်တယောက်

“ငါ ဘယ်သူ့အကူအညီမှ မလိုဘူး၊ ငါ့ဘာသာ ထနိုင်တယ်”

အက်စီနီယာက ပြုံးပြုံးကလေးပြောရင်း စွေခနဲ ခုန်ထပြီး
တွန့်ကြေနေသည့် စကတ်ကို လက်နှင့် သပ်လိုက် သည်။

ကော့ဆက်လူငယ်က ခပ်ရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်သည်။

“ခြေထောက်နာလို့ ဆက်မလျှောက်နိုင်ဘူးလား၊ ဘာမှ မပူနဲ့နော်”

“ပင်ပန်းလို့ ခဏနားရင်း အိပ်ပျော်သွားတာ”

“ဗီယက်ရှင်စကားကို သွားမှာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော် ပို့ပေးရမလား”

“ဘာနဲ့ ပို့မှာလဲ”

“အစစ်မက မြင်းပေါ်တက်၊ ကျွန်တော်က ကုန်းကြောင်း လျှောက်မှာပေါ့၊
အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်ကို...”

လူငယ်က ပြည်တည်တည် မျက်နှာပေးဖြင့် ပြောသည်။

“အမယ်လေး ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြွပါတော် မောင်မင်းကြီးသား၊
ကျုပ်ဘာသာ ကုန်းကြောင်း လျှောက် ပါမယ်”

သို့သော် ကော့ဆက်လူငယ်က အတွေ့အကြုံရှိပုံ ပေါ်သည်။
အမျိုးသမီးကို အတင်းသိုင်းဖက်ပြီး နမ်းဖို့ ကြိုးစားသည်။

“ဟဲ့..နင် ငါ့ကို ဘာအောက်မေ့လို့လဲ”

အက်စီနီယာက သူ့နှာခေါင်း တည့်တည့်ကို တံတောင်နှင့်
ဆောင့်တွက်လိုက်သည်။

“ချစ်တဲ့ မမရယ်.. မငြင်းပါနဲ့ဗျာ၊ ကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်လောက်
လွတ်လပ်ပြီး ဘယ်လောက်သာယာတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် လဲ၊ ဟိုမှာကြည့်ပါဦး၊
ငှက်ကလေးတွေတောင် ကြင်ဖော်ကိုယ်စီနဲ့၊ လာပါဗျာ၊ ခဏတဖြုတ်

ကျွန်တော်တို့... ဆိတ်ကွယ် ရာမှာ...”

အတင်းဖက်ပြီး အက်စီနီယာ၏ ကုပ်ပိုးကို သူနှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် ပွတ်ပြန်သည်။

အက်စီနီယာက သူ့မျက်နှာကို တအား ဆောင့်တွန်းထည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ကိုယ်တော်ချောက မလွှတ်။

“ဟဲ့...ဖယ်၊ ငါ့မှာ ရောဂါရှိတယ်၊ ဖယ်စမ်း”

“အို...ဘာရောဂါ ရှိရှိဗျာ”

ကော့ဆက်က အံကြိတ်ပြီး ပွဲကြမ်းဖို့ပြင်သည်။ သူ့တကိုယ်လုံးကို ဆွဲပွေ့လိုက်သည်။

သည်နေရာတွင် ပျော့လို့မဖြစ်ကြောင်း အက်စီနီယာ သိလိုက်ပြီ။ ရှိသမျှအင်အားသုံးပြီး ငနဲ၏ နှာနုကို လက်သီး နှင့် ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ငါဘယ်သူလဲ နင်သိလား၊ ဂရီဂိုဗီလက်ကော့ဗ် ကတော်ဟဲ့၊ လာ၊ သတ္တိရှိရင်၊ နင့်ကို ငါ ပြန်တိုင်မယ်”

သူပြောတာကို ကာမဘီလူးစီးနေသည့် ကော့ဆက်ကောင် ယုံ၊ မယုံ မသေချာသဖြင့် လမ်းဘေးမှ တုတ်တို တချောင်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ကောင်လေး ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး နှာခေါင်းမှ သွေးတွေကို အင်္ကျီ လက်မောင်းနှင့် သုတ်သည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ ဘာပြုလို့ စောစော မပြောတာလဲ၊ သေတော့မှာပဲ၊ တိုက်ပွဲမှာ သွေးမြေ မကျရဘဲ....”

သူ့မျက်နှာ ချက်ချင်းညိုပုပ်သွားသည်။ လမ်းဘေး ရေအိုင်တွင် မျက်နှာသစ်ပြီး သွေးတွေဆေးကြောနေတုန်း အက်စီနီယာ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ငါးမိနစ် ကြာတော့ သူ့ကို မီလာသည်။ သို့သော် ဘာမျှ အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ဘဲ သူ့မြင်းကို အသော့နှင်ပြီး မောင်းသွားလေသည်။

ထိုညတွင် တဖက်ကမ်းမှ တပ်နီတပ်ရင်း တရင်း သစ်ဖောင်များဖြင့် မြစ်ကို ကူးလာခဲ့ကြသည်။

ကျော့ဆက်တို့ အငိုက်မိခြင်းပင်။ သူတို့အားလုံး စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပျော်နေကြချိန် ဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်းက မိန်းမတွေ လာပို့သည့် စားကောင်း သောက်ဖွယ်များ၊ ဗောဒ်ဂါပုံးများနှင့် စိတ်ကြိုက်ပျော်ပါး စားသောက်နေကြချိန်။ ကတုတ်ကျင်းထဲမှ ရယ်မောသံ၊ သီချင်း ဆိုသံတွေက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်။

ကင်းတာဝန်ကျနေသော ရဲဘော်နှစ်ဆယ်အတွက်လည်း ခွဲတမ်းတွေ ရောက်လာသဖြင့် သူတို့လည်း အများ နည်းတူ မူးရီမူးဝေ။ နောက်ဆုံးတွင် ကင်းစခန်း၌ စက်သေနတ် နှစ်လက်နှင့် ရဲဘော်နှစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

တပ်နီဖောင်တွေက အသံမကြားအောင် တိတ်တဆိတ် ကူးလာကြပြီး တဖက်ကမ်းပေါ်သို့ တိတ်တိတ် ကလေး တက်လာ နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဖောင်ဖွဲ့တပ်သားတွေက ဟိုဘက်ကမ်းသို့ပြန်ပြီး နောက်တခေါက် သယ်ဖို့ ပြန်ကူးသွားကြသည်။

လက်ဝဲဘက်ကမ်းပေါ်တွင် အပျော်ကြူး အမူးလွန်နေသည့် ကျော့ဆက်တို့၏ သီချင်းသံမှလွဲပြီး ဘာသံမျှ မကြားရ။

ထိုစဉ် လက်ပစ်ဗုံးတွေ၊ စက်သေနတ်သံတွေ ဆူညံသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ “ဟူးရား...ဟူးရား” ဟူသည့် ငြာသံတွေသည် ညအမှောင်ကို လွှမ်းမိုးပစ်လိုက်သည်။ ကျော့ဆက်တွေ အငိုက်ခံလိုက်ရလေပြီ။ ကတုတ်ကျင်းများထဲမှ ထွက်ကာ ဦးတည်ရာသို့ စွတ်ပြေး ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ ကံကောင်းပါသည်။ နယ်မြေ မကျွမ်းသော တပ်နီတွေက မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲတွင် သူတို့နောက်ကို ဆက်မလိုက်ရဲကြပေ။

မဆိုသလောက် ဆုံးရှုံးမှုမျိုးဖြင့် ကျော့ဆက်တွေ ဗီယက်ရှင်စကသို့ မြက်တောတွေကိုဖြတ်ပြီး ထွက်ပြေး ခဲ့ကြရသည်။ လက်ယာဘက်ကမ်းသို့ တပ်နီတပ်ခွဲတခွဲ ဖောင်တွေနှင့် နောက်တခေါက် ရောက်လာသည်။

ဘက်စကီ သူပုန်စခန်းကို သူတို့ ဝင်စီးနိုင်ခဲ့ပြီ။ သို့သော် ခြေကုပ်ယူဖို့ သူတို့ ပြင်ဆင်နေပုံတွေက နှေးကွေး လှသည်။ ပိုဆိုးသည်မှာ သူတို့အထဲတွင် နယ်ကျွမ်းသူ မပါ၊ လမ်းပြ မပါခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အားလုံး

ညအမှောင် ထဲတွင် စမ်း တဝါးဝါး။

ထို့ကြောင့် ရန်သူနောက်ကို ဆက်မလိုက်ရဲကြတော့။
မိုးလင်းသည်အထိ စောင့်ကြည့်ရတော့မည်။

သို့သော် ဗီယက်ရှင်စကားတွင် လှုပ်ရှားမှုတွေ လျှပ်ပြက်သလို
မြန်ဆန်လှသည်။ အခြေအနေကို သတင်းပို့လာသည့် ဆက်သား
ရောက်ရောက်ချင်း တာဝန်ကျအရာရှိက ကူဒီနော့စ်နှင့် ဂရီဂိုဆီသို့
သတင်းဆက်ပို့ လိုက်သည်။ ရွာများတွင် ဖြန့်ချထားသော တပ်တွေကို
ချက်ချင်းစုစည်းပြီး ဂရီဂို ဦးဆောင်၍ လျှပ်တပြက်အတွင်း
တန်ပြန်ထိုးစစ်ဆင်ဖို့ ပြင်တော့သည်။ တပ်အချို့ ဆုတ်ခွဲရသည့် ဘက်စကီ
တပ်ရင်း ကို အားဖြည့်ပြီး သစ်တောမှဖြတ်၍ အရုဏ်ဦး စစ်ဆင်ရေး စီမံချက်ကို
ချက်ချင်းချနိုင်ခဲ့သည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်သည် ကောင်းကင်တွင် အလင်း မပြယ်သေးပေ။
တောထဲတွင် ဘက်စကီမှ ဆုတ်လာသည့် တပ်တွေကို ဂရီဂိုတပ်တွေက
မှားပစ်သေးသည်။ လူမှားမှန်း ချက်ချင်း သိသဖြင့် တော်ပါသေး၏။ သို့သော်
အနီတွေ လာပြီ ဆိုသည့် သတင်းကြောင့် စစ်ပြေးတွေ ပုန်းခိုနေသည့်
နေရာအသီးသီးမှ ရရာ ပစ္စည်း တိုလီမိုလီတွေ သယ်ပြီး တောထဲ ထွက်ပြေး
ကြရပြန်သည်။ တိုက်ပွဲကြားထဲ ရောက်နေမှန်း သူတို့ မသိ။ ဂရီဂိုက အော်ပြီး
ဒေါသတကြီး အမိန့်ပေးသည်။

“သေတော့မှာပဲ၊ သူတို့ကိုဖမ်း၊ ကြိမ်နဲ့ ရိုက်ပြီး ပြန်လွှတ်”

တရွာတည်းသားတွေကို သူကိုယ်တိုင် မြင်းနှင့်
လိုက်မောင်းရတော့သည်။ ခရစ္စတိုးနီးယားက နောက်ဆုံး မှ
ပြေးလိုက်နေသည်။ မနေ့က ငါးမျှားတုန်းမှာ ငုတ်စူးထားသဖြင့်
ကလန်ကလားခြေထောက်ကြီးနှင့် ထော့နင်း ထော့နင်း ပြေးနေခြင်းဖြစ်သည်။
ဂရီဂိုက ကျာပွတ်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် ဝှေ့ပြီး သူတို့နောက်သို့ ကဆုန်စိုင်း
လိုက်သည်။ မြင်းခွာသံ ကြားတော့ ခရစ္စတိုးနီးယား ခြေလှမ်းတွေ
ပိုမြန်လာသည်။

“ဘာပြုလို့ ပြေးနေကြတာလဲဟ၊ ရပ်..ရပ်၊ ရပ်လို့ ပြောနေတယ်”

ပြေးနေပုံက ကုလားအုတ်ကြီးတကောင် ကဆုန်စိုင်းနေ သလိုပင်။
သို့သော် ခရစ္စတိုးနီးယား ဆက်ပြေးနေဆဲ။ သူ

ဂရီဂို စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ မီလာသည်နှင့် ခရစ္စတိုးနီးယား၏
ကျောပြင်ကို ဖြတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ခရစ္စတိုးနီးယား လမ်းနံဘေးတွင်
ဖင်ထိုင်လဲကျသွားသည်။ ကျောကိုစမ်းပြီး နောက်ထပ်ရောက်လာသည့်

ကျော့ဆက် စစ်သားတွေကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မော့ကြည့်သည်။

ဂရိဂိုတပ်မှ ကျော့ဆက်ရဲဘော်တွေက သူတို့ အားလုံးကို အမီလိုက်ပြီး တားနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ကြိမ်လုံးကို သူတို့ အသုံးမပြုခဲ့ကြပါ။ သို့သော် ဂရိဂိုက ကြိမ်စာကျွေးဖို့ လှမ်းအော်ပြောနေသေးသည်။ လူတွေပြန်စုမိတော့ စတီဗင်ပါ ချုံပုတ်တခုထဲမှ ရှက်ပြီး ပြီးပြီး ထွက်လာသည်။ အင်နီကွတ်ရှ်ကာကို လှမ်းမြင်တော့ သူ အော်ရယ်သည်။

အပြေးမရပ်သေးသည့် ရွာသားတယောက်ကို လှမ်းမြင်သဖြင့် ဂရိဂို မြင်းကို ကြိမ်တို့ကာ ရုတ်ခနဲ ထွက်သွား ပြန်သည်။ နှစ်ထပ်ဂျာကင်နှင့် သားသား နားနားရွာသား။ သူကလည်း ခရစ္စတိုးနီးယားလိုပင် ထော့နဲ့ ထော့နဲ့နှင့် မနားတမ်း ပြေးနေသည်။ ပခုံး အကျ ခပ်ဝိုင်းဝိုင်း။ ပုံစံက မြင်ဖူးသည့် အထဲက တယောက်ယောက်နှင့် တူသလိုလို။

သူ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ မပြေးနဲ့၊ ပြောမရဘူးလား ခွေးမသား၊ မင်း လည်ပင်းပြတ်ချင်လို့လား။”

သည်တော့မှ နှစ်ထပ်ဂျာကင်နှင့်ပုဂ္ဂိုလ် အရှိန် လျှော့လိုက်သည်။ ဂရိဂို ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ကြက်သေ သေသွားသည်။ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။ တူတော့ တူတယ်။

ပင်တာလီမွန်ပရိုကိုဖေတယောက် မျက်နှာမှ အကြောတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

“မင်းအဖေကို မင်းက ခွေးမသားတဲ့၊ ဟုတ်လား၊ ပြီး လည်ပင်းဖြတ်မယ်တဲ့ ဟုတ်လား။”

“နောက်ကကြည့်တော့ ဘယ်မှတ်မိမလဲဗျ၊ ဘာလို့ အဖေ ဒေါသကြီးနေတာလဲ”

“ကိုယ့်အဖေအရင်းကိုယ် မမှတ်မိဘူး၊ ဟုတ်လား။”

“ဟာ...အဖေကလည်း စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ အဖေက နှစ်ထပ်ဂျာကင်တွေ ဘာတွေနဲ့ ဆိုတော့၊ ပြီးတော့ အဖေ တခါမှ ဒါလောက် မြန်မြန် မပြေးဖူးဘူးလေ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ဘယ်မှတ်မိမလဲ”

ဟိုတုန်းက အဖေအတိုင်းပါပဲ။ အဖေသည် ဒေါသ ဖြစ်လွယ်ပြီး ကျေအေးလွယ်သူ ဖြစ်သည်။

“အေး ... မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ဂျာကင်က အကောင်းစား အသစ်ကွ၊ ဆိတ်သားရေနဲ့ လဲလိုက်တာ၊ အပြေး မြန်တာတော့ ပြောမနေနဲ့၊

ခြေထောက်ဆာ နေတာကို မေ့သွားပြီလေ၊ သေဘေးကိုးကွ”

“သေဘေးက အဝေးကြီးပါဗျာ၊ ကဲ...အဖေ ပြန်လှည့်တော့ ကျည်ဆန်တွေ လွှင့်မပစ်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဘယ်ကို ပြန်လှည့်ရမှာလဲကွ”

အဘိုးကြီးက နားမလည်သလို ပြန်မေးနေသည်။

ဂရီဂို အသံမြင့်လိုက်သည်။ တခွန်းချင်း အလေးအနက်ထားပြီး အမိန့်ပေးတော့၏။

“အဖေ့ကို ပြန်လှည့်ဖို့ ကျွန်တော် အမိန့်ပေးနေတယ်၊ ရှေ့တန်းမှာ အထက်အမိန့် မနာခံရင် ဘာဖြစ်မယ် ဆိုတဲ့ဥပဒေ အဖေ သိတယ်”

ပင်တာလီမွန် သိပါသည်။ သေနတ်ကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြောင်းလွှယ်ပြီး မလှမ်းချင် လှမ်းချင်ဖြင့် ပြန်လှည့်လာသည်။ နောက် အဘိုးကြီးတယောက်ကို သူ မီလာသည်။

ပင်တာလီမွန် ညည်းသည်။

“အေးဗျာ၊ ဘယ်လိုခေတ်ကြီးလဲ မသိပါဘူး၊ အဖေ့ထက် သား တလကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ တိုက်ပွဲထဲ အစား စစ်မြေပြင်ကို အတင်း ပြန်မောင်းနေတယ်၊ မပါအောင် သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို အနားပေးရမယ့် အကြီးကောင် ပိုင်အိုတာကို သတိရတယ်ဗျာ၊ သိပ်အေးတာ၊ သူ့ညီနဲ့ တခြားစီပဲ၊ အေးလေ..သူက တပ်မမှူးကိုး၊ သူ့တာဝန်နဲ့ သူပေါ့ဗျာ၊ နေ့”

တတာရက်စံရွာသား ကော့ဆက်များကို ဂရီဂို အခက်အခဲ မရှိဘဲ ပြန်လည် စည်းရုံးနိုင်ခဲ့သည်။ တယောက် မကျန် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ မြင်းပေါ်က မဆင်းဘဲ သူ မိန့်ခွန်းခြွေသည်။

“တပ်နီတွေ မြစ်တဖက်ကမ်း ရောက်လာကြပြီ၊ ဗီယက်ရှင်စကာကို သိမ်းဖို့ သူတို့ ကြိုးစားလိမ့်မယ်၊ သူတို့ စတိုက်နေပြီ၊ ကျုပ်တို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်တွက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ထွက်မပြေးကြပါနဲ့၊ ကော့ဆက်သွေးကို မဖျက်ဆီးကြပါနဲ့၊ ဒီတခါပြေးရင် ပစ်သတ်ဖို့ မြင်းတပ်ကို ကျွန်တော် အမိန့်ပေးရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကော့ဆက် လူမျိုးတွေဟာ စစ်တိုက်ရာမှာ ခေတ်အဆက်ဆက် ကမ္ဘာကျော်ခဲ့တာပါ၊ ခင်ဗျားတို့လက်ထက် ကျမှ ကြောက်သေးပါတယ် အပြောခံရမှာ မရှက်ကြဘူးလား၊ စစ်တိုက်ဖို့ စစ်ထဲဝင်မှတော့ ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှာ ခေါင်းဝှက်ထားလို့ မရဘူးဗျာ၊ လာ... ခုချက်ချင်း တက်မယ်၊ တောင်ခြေဘက်ကနေ ဒီကောင်တွေကို ပတ်တိုက်မယ်၊ ချီ...တက်”

အားလုံး ချုံပုတ်တွေဆီသို့ ချီတက်သွားကြသည်။ သူတို့ တပ်မမှူးကို တချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး မြင်းတပ်သည် လည်း ကဆုန်စိုင်း ထွက်သွားကြတော့သည်။

အော့တီနီစော့ခ် ဟုခေါ်သည့် အဘိုးကြီးက ပင်တာ လီမွန်ကို ကပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုသားမျိုး မွေးရတာ ခင်ဗျား ဂုဏ်တက်ပါတယ်ဗျာ၊ ဂရီဂိုဟာ သူရဲကောင်း တယောက်ပါ။ လင်းယုန် တကောင်ပါ။ သူငယ်ချင်းမို့လည်း မညာဘူး၊ ခရစ္စတိုးနီးယားကို ဆော်ထည့်လိုက်တာ ကြည့်လေ”

ပင်တာလီမွန်စိတ်ထဲ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ အတော်ရှားတဲ့သားမျိုးပါ။ ရထားတဲ့ သူရဲကောင်း တံဆိပ်တွေ ဆိုတာလည်း သူ့ရင်ဘတ် မဆုံတော့ဘူး၊ အကြီးကောင် ပိုင်အိုတာကတော့ သူနဲ့ မတူဘူးဗျာ၊ သိပ်အေးတယ်၊ ပျော့တယ်၊ အငယ်ကောင်က ကျုပ်နဲ့ တူတာဗျာ၊ အင်း ...ဒါပေမဲ့ သား တလကြီးပေါ့ဗျာ”

(၂)

တပ်ရင်းတဝက်လောက် တောင်ပေါ် ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ သို့သော် သူတို့ထင်သလိုမဟုတ်။ တဖက်ကမ်းရှိ အနီ ကင်းစခန်း က သူတို့ကို လှမ်းမြင်သွားသည်။ မိုးမခပင်တွေ ကြားထဲတွင် ကျည်ဆန်တွေ တချိုးချိုး ဖြတ်သွားသည်။ ကမ်းစပ် နွံထဲတွင် ကျသည့် ဗုံးဆန် တခုက မကွဲ။ သို့သော် နောက်တလုံးက ပေါ်ပလာပင် တွေထဲတွင် နားကွဲမတတ် ပေါက်ကွဲသည့်အခါ မြေကြီးတွေ၊ သစ်ပင်တွေ ဖွာထွက်သွားသည်။

သူ့အနားတွင် ပေါက်ကွဲခြင်းဖြစ်၍ ဂရီဂိုက မျက်လုံးကို လက်မောင်းဖြင့် ကာလိုက်ရသည်။ သူ့မြင်း တကိုယ်လုံး မြေကြီးခဲတွေဖြင့် ပက်ခံလိုက်ရသည့် အလား။ မြင်းကြီးက နောက်လန်ပြီး ပတတ်ရပ်လိုက်သဖြင့် ဂရီဂို ကုန်းနီးပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ရသည်။ နောက် နှစ်လုံး ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်သွားပြန်သည်။ ပေါက်ကွဲသံ တွေနှင့်အတူ မြေကြီးတွေ၊ သစ်တို့ သစ်စတွေ ပျံတက်သွားသည်။ ဟိုးအဝေး ချုံပုတ်တွေထဲမှ ငှက်ကျား တသိုက်၏ အလန်တကြားအော်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။ ဂရီဂို သူ့မြင်းကြီးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပါးစပ် ထဲက အမြုပ်နှင့် သွေးတွေရောကာ တသွင်သွင်စီးကျ နေသည်။

“သွားပြီ ထင်တယ်နော်”

မြင်းစီးရဲဘော်တယောက် ကဆုန်စိုင်းရောက်လာပြီး ပြောလိုက်ခြင်း

ဖြစ်သည်။ ဂရီဂိုက သူ့မြင်းကို စိုက်ကြည့် နေပြီး ဘာမျှ ပြန်မပြောလိုက်။ ဒဏ်ရာကိုပင် သေသေချာချာ ကြည့်ချင်စိတ် မရှိတော့။ ခဏနေတော့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ငြိမ်ကျသွားသည်။ သို့သော် မျက်လုံးတွေက ဖွင့်လျက်သား။ သူ့သခင်အား ခွင့်လွှတ်ဖို့ ပြောနေသည့်နှယ်။ အနားမှ ရဲဘော်လေးက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး-

“ကျွန်တော် ရှင်းပေးရမလား ဗိုလ်ချုပ်”

ဂရီဂိုက သူ့ဂျာမန်မော်ဇာ ခြောက်လုံးပြူးကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ပါးပြင်ပေါ်တွင် စီးကျနေသော မျက်ရည် တွေကို သုတ်ဖို့ သူ မေ့နေ၏။

ကော့ဆက်လူငယ်၏ မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်၍ ပစ်ခတ်နေသည့်ဘက်သို့ အမြန် စီးလာခဲ့သည်။

တပ်နီတွေက အရုဏ်တက်အချိန်တွင် နောက်တကျော့ ပစ်ခတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အနီတပ်သားပေါင်း များစွာက ရင်ဆို့လောက်နက်သည့် ရေထဲတွင် သေနတ်တွေကို ခေါင်းပေါ်မြှောက်ကာ ဗီယက်ရှင်စကားဆိုသို့ တိတ်တဆိတ် ချီတက် နေကြသည်။ မကြာပါချေ။ ကမ်းပေါ်မှ ကော့ဆက်သူပုန်တို့၏ စက်သေနတ်များက သူတို့ကို ကောင်းကောင်းဒုက္ခ ပေးလေတော့သည်။ ဒွန် မြစ်ရေသည် သွေးချောင်းစီးသွား၏။ သူတို့တွင် ကျည်ကွယ် မျက်ကွယ် လုံးဝမရှိ။ တပ်နီ ကင်းပုတ်မှ အသေအလဲ ခုခံပစ်ခတ်သည်။ သို့သော် နေရာယူပုံချင်း ကွာခြားလှ၍ တပ်နီစစ်ကြောင်း တစ်ရော၊ နှစ်ရော သုံးပါ ကစဉ်ကလျား ဆုတ်ခွာကြရတော့သည်။ ဤတွင် မှ ဂရီဂို၏ မြင်းတပ်သည် တောထဲမှ ပြေးထွက်လာကာ ရန်သူတွေ နောက်ကို လိုက်ပြီး အပြင်းအထန် ပစ်ခတ် ခုတ်ထစ်ကြတော့သည်။ တပ်နီ အနည်းငယ်မျှသာ ဖောင်နှင့် ကူးပြေးချိန်ရပြီး ပြန်လှန်ခုခံသည့်ဦးရေမှာ မပြောပလောက်တော့ပေ။

ဂရီဂိုက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး သူ့လူတွေကို တောထဲမှ ထွက်၍ ကမ်းနားသို့ ထွက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ခုခံသည့် တပ်နီဦးရေ တစ်ရာငါးဆယ် ကျန်သေးသည်။ ဖောင်နှင့် ကူးပြေးသူများကိုပါ ချမ်းသာမပေးဘဲ ကော့ဆက်သူပုန် တွေက လှမ်းပစ်သည်။ ဤတွင် ဖောင်တွေပျက်ကာ ရေစီးကြောင်းနှင့် အများအပြား မျောပါသွားပြီး ရေနစ်သေကြသည်။ တဖက်ကမ်းသို့ အနည်းငယ်မျှသာ ပြန်ရောက်ကြ၏။ ကမ်းပေါ်တွင် ကျန်သည့် အင်အားစုက စက်သေနတ်များဖြင့် ခုခံနေ၏။ ဂရီဂိုက ရန်သူစက်သေနတ်သံ စဲသွားသည် နှင့် ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ “ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့ကြ” ဟု တိုးတိုး အမိန့်ပေးကာ တောင်ကမူလေး တခုဆီသို့ ပြေးကပ်သွားသည်။ နောက်တွင် ရဲဘော်တသိုက် ပါလာ၏။ သူတို့ အသက်ရှူသံ တွေကို ကြားနေရသည်။ ကိုက်သုံးရာမျှပင် မကွာတော့သော

တောင်ကုန်းကလေး၏ ဟိုမှာဘက်တွင် သူတို့ ရှိနေကြသည်။ စက်သေနတ် အတွဲလိုက် သုံးခါဆွဲအပြီးတွင် အရပ် မြင့်မြင့်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် စစ်ကြောင်းမှူး ကင်းပုတ်ထဲမှ ထွက်လာသည်။ သားရေဈာန်နှင့် အမျိုးသမီး တယောက်က သူ့လက်ကိုတွဲလျက်။ သူ့ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရထား သဖြင့် အမျိုးသမီးကို လက်တဖက်ဖြင့် အားပြုထားသည်။ ကျန်လက်တဖက်ဖြင့် လုံစွပ်တပ် ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်လျက်။ သူ့လူတွေကို အော်ပြီး အမိန့် ပေးလိုက်သည်။

“ရဲနီတို့ ...တက်၊ အဖြူကောင်တွေကို အပြတ် ရှင်း...”

အင်တာနေရှင်နယ် သီချင်းကို အော်ဆိုလျက် သတ္တိကောင်းလှသည့် အနည်းငယ်မျှသော လက်ကျန် ရဲဘော် တသိုက် ပြေးထွက်လာကြသည်။ စင်စစ် သူတို့သည် သေမင်း၏ ခံတွင်းဝသို့ ပြေးဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒွန်မြစ်ကမ်းခြေတွင် ကွန်မြူနစ် တစ်ရာဆယ့်ခြောက်ယောက် ကျဆုံးခဲ့ရလေသည်။

ဂရီဂို စခန်းပြန်ရောက်တော့ ညဉ့်နက်လှပြီ။ ပရိုခေါ်က သူ့ကို ခြံဝမှ ထွက်စောင့်နေသည်။

“အက်စီနီယာ့ဆီက ဘာသတင်းကြားသေးလဲကွ” အမှတ်မထင်ပုံစံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“လေထဲမှာ ပျောက်သွားသလိုပဲ၊ ဘာမှ မကြားတော့ဘူး”

ပရိုခေါ်က ဝါးခနဲ သမ်းရင်း ဖြေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲ တထင့်ထင့်နှင့်။ ‘အင်း...ငါ့ကို နောက်တခေါက် လွှတ်မှဖြင့်... သေတာကမှ ကောင်းဦးမယ်’ ဟု တွေးနေသည်။

“ရေနည်းနည်းယူခဲ့ကွာ၊ တကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ချည်းပဲ၊ မြန်မြန်လုပ်”

ပရိုခေါ်က ရေ သွားဆွဲလာပေးသည်။

ဂရီဂို မျက်နှာသစ်သည်။ ငုံ့ပေးပြီး ကျောပေါ် လောင်းချခိုင်းသည်။ မျက်နှာသုတ်ပြီးတော့ ဂရီဂို ရွှင်နေသည်။

“မနက်ဖြန် သူတို့ ငါ့ကို မြင်းတကောင် လာပို့လိမ့်မယ်၊ ကောင်းကောင်းကျွေးထား၊ ငါ အိပ်တော့မယ်၊ လုံးဝမနှိုးနဲ့ ကြားလား၊ အရေးတကြီး အစည်းအဝေး က လွဲလို့ပေါ့ကွာ”

မြင်းလှည်းတစီးပေါ်တက်ပြီး ခေါင်းချလိုက်သည် နှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ နေထွက်ချိန်လောက်တွင် တခါနီးသည်။ ပြီးတော့ ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။

နွေလယ်ပိုင်းရောက်တော့ သေနတ်သံတွေ ကြားသဖြင့် ပြန်နိုးလာသည်။ ရွာအပြင်တွင် ညစ်ပုပ်ပုပ် ငွေရောင် လေယာဉ်တစီး ဆင်းဖို့ ဝဲနေသည်။ မြစ်ဟိုဘက်ကမ်းမှ တပ်နီတို့က လေယာဉ်ကို လှမ်းထုနေကြသည်။

“ဟာ...ဒုက္ခပါပဲ၊ ထိတော့မှာပဲ” ဟု ပရိုခေါ်က အုန်းခွံရောင် မြင်းကြီးကို ခြံစည်းရိုးတိုင်တွင် ချည်ရင်း ပြောနေသည်။ ဂရီဂိုကို မြင်တော့ သူ လှမ်းအော်ပြောသည်။

“အစ်ကို၊ ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်လောက်လှတဲ့ ကောင်ကြီးလဲ”

ဂရီဂိုက မြင်းလားကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး သဘောကျသွားသည်။

“သူ့အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ကြည့်ရတာ ခြောက်နှစ်လောက် ရှိပြီ ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ခြောက်နှစ်သားတဲ့”

“အေး..နှိပ်တယ်ဟေ့၊ ခြေလေးချောင်းလုံးမှာ ခြေအိတ်ဖြူတွေနဲ့၊ သိပ်လှတဲ့ကောင်ကြီး၊ ကုန်းနှီး တင်လိုက်ကွာ၊ ဘယ်သူတွေလာလဲ ငါ သွားကြည့် လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ သတ္တိလည်း ကောင်းမယ့် ပုံပဲ၊ ဗွေကောင်းဗွေသန့် အမျိုးထဲကဗျ”

ပရိခေါ်က ကုန်းနှီးဆင်ပေးရင်း ပြောနေစဉ် လေယာဉ်အနီးတွင် ဗုံးဆန်တခုကျပြီး ပေါက်ကွဲပြန်သည်။

လေယာဉ်မှူးက အသင့်တော်ဆုံး နေရာတွင် ရွေးဆင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂရိဂိုက ကျေးရွာပိုင် စုပေါင်း မြင်းဇောင်းကြီးကို ဖြတ်ပြီး လေယာဉ်ဆီသို့ စီးသွားသည်။ ရွာအပြင် မြင်းဇောင်းကြီးမှာ ကျောက်သားများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အခိုင်အမာတင်းကုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ အထဲတွင် မြင်းတွေအစား တပ်နီအကျဉ်းသားတွေ ရောက်နေသည်။ စုစုပေါင်း အကျဉ်းသား ရှစ်ရာကျော်ရှိသည်။ ဖြတ်သွားတော့ အနံ့ဆိုးကြီးကို သတိထားလိုက်မိသည်။ သေးနံ့၊ ချေးနံ့၊ ရောထွေးကာ အော့ချင် အန်ချင်စရာ။ အစိမ်းရောင် ယင်မမည်းကြီးတွေ တရုန်းရုန်းနှင့်။ အထဲမှ ညည်းသံ ညူသံများကိုလည်း ကြားနေရ၏။ အချို့မှာ ငန်းဖျားရောဂါ၊ ဝမ်းရောဂါဖြင့် သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေကြသည်။ သေနေသည့် အလောင်းများကိုလည်း ချက်ချင်း မသင်္ဂြိုဟ်နိုင်ကြ။

ဂရိဂို လေယာဉ်ဆီသို့ ဆက်စီးလာစဉ် အမြောက်ဆန် ထပ်ကျပြန်သည်။ အော်ဟစ်သံတွေ၊ ပေါက်ကွဲ သံတွေ ဆူညံသွား၏။

လေယာဉ်မှူးက လေယာဉ်ထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ စောင့်ပေးမည့် ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ ချက်ချင်း ရောက် လာကြသည်။ မြင်းဇောင်းတဝိုက်ဆီမှ ပေါက်ကွဲသံတွေ ထပ်ကြားရပြန်သည်။ လေယာဉ်မှူးက သူ့လေယာဉ်ပေါ် ပြန်တက်ပြီး စက်နှိုးသည်။ သို့သော် ရုတ်တရက် မနိုး။ ပါလာသည့် စစ်ဗိုလ်က တွန်းနှိုးဖို့ အမိန့်ပေးသည်။ ထင်းရှူးပင်တန်း ဆီသို့ လေယာဉ် အလွယ်တကူလိမ့်ပြီး ပျံတက်သွားသည်။ ထိုစဉ်တွင် အကျဉ်းထောင် မြင်းဇောင်းပေါ်သို့ အမြောက်ဆန် တလုံး ကျသည်။ အကျဉ်းသားတွေ အော်သံ၊ ဗုံးကွဲသံတွေဖြင့် ဆူညံသွားသည်။ တပ်နီသုံးယောက် အပျက်အစီး ကြားမှ ပြေးထွက်လာသည်။ သို့သော် အစောင့် ကော့ဆက်များက သုံးယောက်စလုံးကို ပစ်သတ်လိုက် ကြသည်။ တပ်သား တယောက်က ဂရိဂိုကို လှမ်းအော်

သတိပေးသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်...ဒီနေရာ ကွင်းပြင်ကြီး၊ ထင်းရှူးတော ထဲ ပြေးပါဗျ”

“ချာတိတ်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီကောင်တွေ လှမ်းစနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သဲသဲမဲမဲ ထုနေတာ” ဟု တွေးရင်း သူ့အခန်းဆီသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း အသားကျစီး ပြန်လာသည်။

(၂)

ထိုနေ့တွင် ကူဒီနော့ဗ်က ထိပ်တန်း လျှို့ဝှက် အစည်းအဝေး ခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအစည်းအဝေးတွင် ဂရီဂိုကို မဖိတ်ဘဲ ချန်ထားခဲ့သည်။ လေယာဉ်နှင့် ပါလာသည့် ဒွန်စစ်တပ်²⁴ အရာရှိက သတင်းထူးတခု ပေးသွားသည်။ ဒွန်စစ်တပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆက်ခရီတော့ဗ်က တပ်နီရှေ့တန်းကို မကြာခင် မြင်းတပ်ဖြင့် ဖြိုတော့မည့်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ စစ်ကြောင်းထိုးသည့် အခါ ကော့ဆက်သူပုန်တို့နှင့် ပူးတွဲထိုးစစ်အသွင် စစ်ဆင်ရေး လုပ်မည့်အကြောင်း။

မြစ်၏ လက်ယာဘက်သို့ သူတို့တပ်များနှင့် သူပုန်တပ်တွေ ပူးပေါင်းပြီး အမြန်ကူးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အစည်းအဝေး ပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်း လုပ်ငန်းစရမည် ဖြစ်ကြောင်းများ ပြောပြီး သူက မေးသည်။

“နေပါဦး၊ တပ်နီသို့ပန်းတွေကို ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့ ဗီယက်ရှင်စကာမှာ ထိန်းထားတာလဲ”

ကော့ဆက် ကိုယ်စားလှယ်တယောက်က ဖြေသည်။

“တခြားထားစရာနေရာမှ မရှိဘဲ၊ ရွာပြင် အဆောက် အအုံတွေထဲမှာ အကျဉ်းထောင်လုပ်ဖို့ တအိမ်မှမရှိဘူး”

ထိုအရာရှိက ခေါင်းတုံးပြောင်ကြီးကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ပွတ်ပြီး ကျူးနစ်အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ ဖြုတ်ရင်း ပြောသည်။

“ကာဇင်စကာကို ပို့လိုက်”

ကူဒီနော့ဗ် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး တန်ပြန်မေးခွန်း ထုတ်လိုက်သည်။

“ပို့ပြီးတော့...”

သူက အေးစက်စက်မျက်လုံးများဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“တကယ်ပြောတာ ကိုယ့်လူတို့၊ သူတို့ကို ခင်ဗျားတို့ ဘာကြောင့်

လူလူသူသူ စောင့်ရှောက်ထားကြလဲ ကျုပ် သဘောမပေါက်ဘူး၊ ဒီကောင်တွေဟာ ရောဂါပိုးပဲဗျ၊ ဘာလို့ ပိုးမွေးသလို မွေးနေရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ နေရာမှာ ကျုပ်ဆိုရင် အဲဒီအတိုင်း လုပ်တယ်”

နောက်တနေ့တွင် သို့ပန်း နှစ်ရာ စပို့သည်။ ဒွန်မြစ်နံဘေးမှ သဲသောင်တွေပေါ်တွင် စိတန်း လမ်းလျှောက် သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖယောင်းရုပ်လို မျက်နှာများနှင့် အနိုင်နိုင် လှမ်းနေရသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဒယီးဒယိုင် သွားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ တပ်နီတွေ လမ်းလျှောက်နေပုံမှာ အရိပ်တွေ ရွေ့လျားနေသည့်အလား။ ခုနစ်မိုင်လောက် အရောက်တွင် မလျှောက်နိုင်တော့၍ ယိုင်သွားသူများ၊ လဲကျသူများကို ဓားစာကျွေးသည်။ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် အလောင်းချင်း ထပ်သွားတော့၏။ ညနေပိုင်းတွင် နောက်တသုတ် ထွက်လာသည်။ သူတို့ကိုတော့ ဓားနှင့်ခုတ်ရုံမက သေနတ်နှင့်လည်း ပစ်သတ်ကြသည်။ ကာဇင်စကာရောက်တော့ လူတစ်ရာငါးဆယ် အနက် ဆယ့်ခုနစ်ယောက်မျှသာ ကျန်တော့သည်။ ပထမအသုတ်က တယောက်မျှ ရောက်မလာ။ သို့ပန်းထဲတွင် ဂျစ်ပစီဆန်ဆန် လူငယ်တယောက် ပါသည်။ သူက သွင်သွင်ရူးတော့သည်။ တလမ်းလုံး ကလိုက် ခုန်လိုက်၊ ငိုချင်းချလိုက်ဖြင့်...။

တံလျှပ်တွေ ထနေသည့် သဲသောင်ပြင်တွင် မျက်နှာနှင့် မှောက်ကျသည့်အခါလည်း ရှိ၏။ သူ့ကို ဆွဲထူပြီး ရေလောင်းပေးသည့်အခါ ရယ်ပြီး ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးနှင့် ဆက်လျှောက်ပြန်သည်။

ရွာတရွာကို ဖြတ်အသွားတွင် အမျိုးသမီးကြီး တယောက်က ထွက်တားသည်။

“မင်းတို့ သူ့ကို ထားခဲ့ပါ၊ သူက ဘုရားသခင်ဆီ သွားတော့မှာ၊ မင်းတို့ ခုလို လုပ်နေတာဟာ ငရဲအိုး ဇောက်ထိုး ကျမှာ”

နှုတ်ခမ်းမွေးနီနီနှင့် ဒုဗိုလ် တယောက်က လှောင်ရယ် ရယ်ပြီး အမျိုးသမီးကြီးကို ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ သူ့ကို လွှတ်ပေးလည်း ငရဲအိုးထဲ ဆင်းရမှာပဲဗျ”

“ဒါပေမဲ့ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ကြပါကွယ်”

အဘွားကြီးတယောက်က ဝင်ပြီး တောင်းပန်သည်။

ဒုဗိုလ်က သဘောတူလိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ သူက ဘယ်သူမှလည်း အန္တရာယ် မပေးနိုင်တော့ပါဘူး၊ ခေါ်ထားလိုက်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ သဘောတူတဲ့ အတွက် အဒေါ်က

နားနို့တခွက်စီလောက် တော့ တိုက်သင့်တာပေါ့ဗျာ”

အဘွားကြီးက အရူးလေးကို သူ့တဲထဲ ခေါ်သွားပြီး အစားကျွေးသည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာခင်းပေးသည်။ သူ တနေကုန် အိပ်သည်။ ညနေပိုင်း နီးလာတော့ ပြတင်းပေါက်ကို နောက်ကျောပေးရပ်လျက် ခပ်တိုးတိုး သီချင်းဆိုနေသည်။ အဘွားကြီးက သူ့ကို နောက်ဘက်မှ အကြာကြီး စောင့်ကြည့်နေသည်။ လူငယ်၏ မျက်နှာမှာ ပါးချောင်နားချောင် ကျလျက်။ အတန်ကြာမှ အလေးအနက်စကားကို အဘွားကြီး စပြောသည်။

“မင်းတို့လူတွေက ဒီကနေ သိပ်မဝေးဘူးဆို”

အရူးလေးက ခဏငြိမ်နေသည်။ ပြီးတော့ သီချင်း တိုးတိုးညည်းသည်။

အဘွားကြီး လေသံပြောင်းသွားသည်။

“ကောင်လေး၊ နင် ငါ့ကို ဆက်ပြီး အရူးလုပ် မနေနဲ့တော့၊ ငါ အရူးမဟုတ်ဘူး သိလား၊ နင် မရူးဘူး၊ အကောင်း ဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ နင် အိပ်ပျော်နေတုန်း စကားတွေ ပြောနေတာ အကောင်းအတိုင်းပဲ၊ ငါ့ကို မညာနဲ့တော့”

တပ်နီကောင်လေး သီချင်း ဆက်ညည်းသည်။ သို့သော် အသံ တိုးသထက် တိုးသွားပြီ။ သည်တော့မှ အဘွားကြီး စကားဆက်သည်။

“နင် ငါ့ကို မကြောက်နဲ့၊ နင့်ကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ ဂျာမန်တွေနဲ့ တိုက်တဲ့ စစ်ပွဲမှာ ငါ့သားနှစ်ယောက် ဆုံးတယ်၊ တရက်မှ သူတို့ကို မမေ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် လူငယ်ကလေးတွေ စစ်တိုက်နေရတာ မြင်ရရင် ရင်နာတယ်”

အဘွားကြီး စကားမဆက်ဘဲ ငြိမ်သွားသည်။ လူငယ်ကလည်း ငြိမ်လျက် မျက်စိမှိတ်ထားသည်။ မည်းညစ် နေသော ပါးနှစ်ဖက် နီရဲလာသည်။ မှေးနေသော မျက်လုံးတွေ ပွင့်လာတော့ အဘွားကြီး မသိမသာ ပြုံးသည်။

“ဆူမီလင်စကာ သွားတဲ့လမ်း မင်း သိလား”

“မသိဘူး အမေ”

“ဒါဆို မင်း ဘယ်လိုလုပ် သွားမလဲ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး အမေ”

“အင်း ... အဲဒါမှ ဒုက္ခ၊ မင်းကို အမေ ဘာလုပ် ပေးရမလဲ”

အဘွားကြီး ခဏ တွေ့စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ-

“မင်း လမ်းလျှောက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လျှောက်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်း ညပိုင်းမှာ လျှောက်ရမယ်၊ မင်း အတွက် အမေ စားစရာတွေ ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ လမ်းပြဖို့ မြေးကလေးတယောက် ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ဆူမီလင်စကာမှာ အနီတွေ ရှိတယ်၊ သူတို့ဆီ ရောက်အောင်သွား၊ လမ်းမ ပေါ်ကတော့ သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကော့ဆက်တွေနဲ့ တိုးရင် နင် ထပ်ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်၊ ဟုတ်ပြီနော် သားလေး”

နောက်တနေ့ မိုးချုပ်သည်နှင့် အဘွားကြီးက ဘုရားမှာ ဆုတောင်းပြီး မြေးကလေးနှင့်အတူ လွှတ်လိုက်သည်။

မသွားခင် ကောင်လေးက သူ့ကို ရှိခိုးတော့ အဘွားကြီးက-

“ငါ့ကို ရှိမခိုးနဲ့၊ ဘုရားသခင်ကို အာရုံပြု၊ ကြားလား၊ ကဲ...သွားတော့”
ဟုဆိုတာ ရွံ့တွေ ပေနေသည့် ခနော်ခနဲ့ တဲတဲခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

အီလီနစ်ချီနာက အရုဏ်တက်ချိန်တွင် အိပ်ရာထစမြဲ ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး နားနို့ညှစ်သည်။ ပြီးမှ အခြား လုပ်စရာတွေ လုပ်သည်။ အိမ်ထဲက မီးဖိုကို မမွှေးဘဲ အပြင်တွင် မီးဖိုသည်။ ချက်ပြုတ်အပြီးမှာ အိမ်ထဲဝင်ပြီး မြေးတွေကို ကျွေးသည်။

နာတာလီယာ ဖြည်းဖြည်းချင်း နာလန်ထစ ပြုလာပြီ။ သုံးဘာသာ စုပေါင်းဘုရားပွဲ ဒုတိယနေ့တွင် အိပ်ရာထမှ ထနိုင်ခဲ့သည်။ ခြေထောက်ကို မနည်းသယ်ပြီး တခန်းဝင် တခန်းထွက် လျှောက်ကြည့်သည်။ ကလေးတွေကို အကြာကြီး ဖက်ထားသည်။ ခွေးခြေပေါ် ထိုင်၍ သူတို့ အဝတ်တွေကိုတောင် လျှော်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

ပိန်ကျသွားသော မျက်နှာကလေးတွင် အပြုံးရိပ်ကလေး ထင်လျက်။ မျက်နှာမြင်ပြီးစကလို မိခင်မေတ္တာ ဖြင့် ကြည်လင်လျက်။

“သမီးလေး ပိုလီယာ၊ မေမေ နေမကောင်း ဖြစ်နေတုန်း သမီးကို မစ်ရှာ အနိုင်ကျင့်သေးလားဟင်”

သမီးဆံပင်ကို သပ်ပေးရင်း မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ တခါပဲ သူများကို ရိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမြဲတမ်း အတူတူကစားပါတယ်”

သမီးလေးက သူ့မျက်နှာကို အမေ့ပေါင်ပေါ်တွင် အပ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“အဘွားကရော သမီးတို့ကို ဂရုစိုက်ရဲ့လား”

“အဘွားက ဆူတယ်”

“တခြား လူစိမ်းတွေကရော၊ တပ်နီတွေကရော”

“အဲဒီ သေနာကောင်တွေက လူပါးဝတယ်၊ အိမ်က နွားကလေးကို သတ်စားလိုက်ကြတယ်လေ”

အဖေတူ မစ်ရှာက မကျေမနပ် ဝင်ပြောသည်။

“သား ... မစ်ရှာ၊ အဲဒီလို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း မပြောရဘူးလေ”

“အဘွားကလည်း သူတို့ကို အဲဒီလိုပြောတာပဲ၊ မယုံ ပိုလီယာကို အမေ မေးကြည့်လေ”

မီလက်ကော့ဗ် ပေါက်စကလေးက ခေါင်းမာစွာဖြင့် အမေကို ပြန်ပြောသည်။

“တကယ်ပြောတာ အမေ၊ ကြက်တွေလည်း တကောင်မှမကျန်တော့ဘူး၊ အဲဒီကောင်တွေ တယောက် မှ မကောင်းဘူး”

ပိုလီယာကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားလာပြီး အစ်ကို လုပ်သူကို ဝင်ထောက်ခံသည်။

“ခြံထဲ ဝင်လာပြီး ကြက်တွေ ဘဲတွေ အကုန်ဖမ်းတယ် အမေ၊ အဘွားက ကြက်ဖအဝါ ပြောက်ကလေးကို ထားခဲ့ဖို့ ပြောတာကို ‘ဒီကောင်က ကျုပ်တို့ တပ်နီ တော်ကို ဆန့်ကျင်ဖို့ တွန်တွဲကောင် သေဒဏ်ပေးရမယ်၊ ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ ပြော၊ ဒီလိုလုပ် အဘွားကြီး၊ သိုးမွေးဖိနပ်တရန်နဲ့ လဲမယ်’ တဲ့၊ ပေးခဲ့တဲ့ ဖိနပ်က အစုတ်ကြီး”

နာတာလီယာ မျက်ရည်တွေကြားမှ ရယ်ပြီး-

“အင်း ... အဖေ့သမီး ပီသပါပေတယ်၊ အမေ့ သမီးက အဖေ့သွေး အပြည့်ပဲ”

အကြီးကောင်က မနာလိုသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“သားလည်း အဖေနဲ့ တူပါတယ်နော်”

“အင်း ... တူပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားကြီးလာရင် အဖေ့လို မဆိုးရဘူး နော်..”

ပိုလီယာက စိတ်ဝင်တစား ဝင်မေးသည်။

“အဖေက ဆိုးတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို ဆိုးတာလဲဟင်”

နာတာလီယာ မျက်နှာကလေးညှိုးကျသွားသည်။ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခုံပေါ်မှ မနည်းထကာ ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်၍ ပြတင်းပေါက်တွေ ပိတ်ထားသော အက်စီနီယာတို့အိမ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သက်ပြင်း ချပြီး အင်္ကျီဘော်လီကြိုးကို စမ်းကြည့်နေမိ၏။

နောက်တနေ့မနက် မိုးလင်းသည်နှင့် နာတာလီယာ အဝတ်အစားလဲသည်။ မျက်နှာကလေး ညှိုးနေ၏။ အီလီနစ်ချ်နာ က ချွေးမကလေးကို အကဲခတ် လိုက်သည်။ သူ့အဘိုးသင်္ချိုင်းကို သွားမည့်ပုံ။

“သမီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ခေါင်းငုံ့ထားပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလျက်က နာတာလီယာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဘိုးဆီ သွားမလို့ပါ အမေ”

မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖွိုင်း၏ လက်ချက်ဖြင့် အဘိုး သေဆုံးခဲ့ပြီး အိမ်ကြီးပါ မီးရှို့ခံရကြောင်း နာတာလီယာ ကြားပြီးပြီ။

“သမီး အားမရှိသေးဘူးလေ၊ သင်္ချိုင်း ရောက်အောင် ဘယ်သွားနိုင်ပါ့မလဲကွယ်”

“ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားမှာပါ အမေ၊ သမီး ကြာမယ်ထင်တယ်၊ ကလေးတွေကို ထမင်းကျွေးထား နှင့်ပါ နော်”

“ဪ...သမီးရယ်၊ ဘာလို့ အကြာကြီးနေမှာလဲကွယ်၊ အိမ်မှာပဲ ဘုရားအာရုံပြုရင် ရပါတယ်ကွယ်၊ မသွားပါနဲ့လား သမီးရယ်”

“သမီး သွားပါရစေ အမေ”

ပြောရင်း နာတာလီယာက တံခါးလက်ကိုင်ကို ဆွဲဖွင့်နေပြီ။

“နေဦးလေ၊ တခုခုစားဖို့ အမေ လုပ်ပေးမယ်၊ ဆာနေမှာပေါ့”

“မဆာသေးပါဘူး အမေ၊ ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့၊ ပြန်မှပဲ စားတော့မယ်”

ချွေးမကလေးကို တားလို့ မရမှန်း သိသွားပြီး အီလီနစ်ချ်နာ မှာလိုက်သည်။

“သစ်တောထဲက ဖြတ်သွားနော်၊ ရွာပြင်လမ်းက မသွားနဲ့၊ ဟိုဘက်ကမ်းက လှမ်းမြင်နေလိမ့်မယ်”

ဒွန်မြစ်ရေပြင်ပေါ်တွင် မြူတွေ ဆိုင်းနေသည်။ နေမထွက်သေးသော်လည်း အရှေ့ဘက် ပေါ်ပလာပင် အုပ်စု၏ ဟိုမှာဘက်တွင် အလင်းတန်း ဖြာစပြုနေပြီ။ နံနက်ခင်းလေပြည်က အေးအေးမြမြ။

ယိုင်နေသည့် ခြံစည်းရိုးတွေနှင့် သူတို့ကိုယ်ပိုင် သစ်သီးခြံထဲကို နာတာလီယာ ဖြတ်လျှောက်သည်။ ရင်ဘတ်ကို လက်တဖက်ဖြင့် ဖိပြီး ကမူကလေးတခု ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ခြံထဲတွင် ဖက်ယားပင်တွေ၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ တောထလျက်ရှိသည်။ သစ်တော် ပင်အိုကြီးတပင်က မီးလောင်ကျွမ်းထားသည်။ ငှက်ကျား တကောင် အနားတွင် လာနားသည်။ သင်္ချိုင်းမြေပုံက အသားကျနေပြီး မြက်ပင်ကလေးများ ပေါက်စပြုနေပြီ။

အဘိုး၏ ရုပ်ပုံလွှာကို နာတာလီယာ မြင်ယောင် လာပြီး မြေပုံ နံဘေးတွင် ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။

နောက်တနင်္ဂနွေကြာတော့မှ နာတာလီယာ ခြံထဲမှ တိတ်တိတ်ကလေး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ကိုလှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့်။ ရင်ထဲတွင်

နင့်နေသည်။ အပြန်လမ်းတွင်မှ လမ်းတလျှောက် ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိသည်။ မီးလောင် ထားသည့် အိမ်တွေမှာ အုတ်ခုံသာ ကျန်ခဲ့သည်။ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ မီးလောင်မြေကို ဖြတ်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

(၂)

နာတာလီယာ တနေ့တခြား ကျန်းမာလာသည်။ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ပြန်ဖြစ်လာသည်။ မကြာခင်တွင် ယောက္ခမကြီး အား အိမ်အလုပ်တွေ ကူလုပ်နိုင်တော့၏။ ထိုအခါ သမီးယောက္ခမနှစ်ယောက် ရှေးဖြစ် နောက်ကြောင်းတွေ ပြောဖြစ် ကြသည်။

တမနက်တွင် နာတာလီယာက ဒေါသသံလေး စွက်၍ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဒီစစ်က ဘယ်တော့ ပြီးမှာလဲ အမေ၊ သမီး စိတ်ညစ်လှပြီ”

အီလီနစ်ချ်နာက ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် နှစ်သိမ့်သည်။

“မကြာတော့ပါဘူး သမီး၊ အမေတို့ ဒွန်မြစ်ကို ကူးပြီးရင် ပွဲပြီးပြီ”

“အဲဒါ အမေ ဘယ်လိုလုပ် သိနေလဲ”

“စိတ်ထဲက သိနေတာလေ”

“သမီးတို့ကော့ဆက်တွေ ဘေးမသီ ရန်မခကြပါစေနဲ့ အမေရယ်၊ ဪ... ဂရစ်ရှာ.. ဂရစ်ရှာ... သူက သိပ်ရမ်းတာ...”

ပြောပြီး နာတာလီယာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူတို့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ နာမတော်အားဖြင့် ဘေးရန်ကင်းကြမှာပါ။ အိမ်က အဘိုးကြီးက ပြန်လာဖြစ်အောင်လာခဲ့မယ် လို့ ကတိပေးသွားတယ်၊ သူ ဘာပြုလို့ ကြာနေလဲ မသိဘူး၊ သူ ဒီတခေါက် ပြန်လာရင် သမီး လိုက်သွားလို့ ရတာပဲ၊ သမီး နေမကောင်း ဖြစ်နေတုန်းက အမေ မြစ်ဆိပ်ကို ရေခပ်ဖို့ တခေါက် ရောက်သွားတယ်၊ အင်နီကွတ်ရှ်ကာ ဟိုဘက်ကမ်းက လှမ်းအော် နှုတ်ဆက်တယ်၊ အဘွားတို့ နေကောင်းလား၊ အဘိုးကြီးက သတိရပါတယ်တဲ့”

“ဂရစ်ရှာအကြောင်း မပြောဘူးလား အမေ”

“သူက နောက်တန်းမှာ ရောက်နေတယ်တဲ့”

“နောက်တန်းဆိုတာ ဘယ်နားမှာလဲဟင်”

“ဗီယက်ရှင်စကားပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

နာတာလီယာ ဘာမှ ဆက်မမေးတော့ဘဲ ငြိမ်သွားသည်။
အီလီနစ်ချ်နာက သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်ပြီး-

“ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ သမီး”

နာတာလီယာ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ညစ်ထေးနေသည့်
ခါးစည်းရင်ဖုံးဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ကာ တိတ်တိတ်ကလေး ရှိက်နေသည်။

“မငိုနဲ့ သမီးရယ်၊ ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော် ကြောင့် သူတို့ကို
ပြန်တွေ့ကြရမှာပါ။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်သာ ကျန်းမာအောင်နေ၊
အပြင်မထွက်နဲ့တော့ နော်၊ ဟို...ဘုရားမရှိတဲ့ တိတ္ထိတွေ မြင်သွားဦးမယ်”

တဖြည်းဖြည်း မှောင်စပြုလာသည်။ ပြတင်းပေါက်တွင် လူရိပ်တခု
လှမ်းမြင်လိုက်သဖြင့် အီလီနစ်ချ်နာ လှည့်ကြည့် လိုက်ပြီး
အလန့်တကြားပြော၏။

“ဟောတော့...သူတို့တတွေ၊ သမီး...အနီကောင်တွေဟေ့... သွား...သွား၊
အိပ်ရာထဲသွား၊ စောင်ခြုံပြီး နေမကောင်းချင် ယောင်ဆောင်နေ”

နာတာလီယာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ပြီး
စောင်ခြုံနေလိုက်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့် တပ်နီ တယောက် ဝင်လာသည်။
ကလေးတွေက အဘွားစကတ်ကို ဝိုင်းဆွဲတော့ အဘွားကြီးလက်ထဲက နွားနို့အိုး
ကျကွဲ သွားသည်။ တပ်နီစစ်သားက မီးဖိုခန်းထဲ ဝေ့ကြည့်ပြီး
အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ပြောသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ဗျ၊ ကျုပ်က ကိုက်မစားပါဘူး အဘွားရဲ့၊ မင်္ဂလာပါဗျ”

နာတာလီယာက ကြောက်ကြောက်ဖြင့် စောင်ခေါင်းမြီးခြုံထားရင်း
အဖျားတက်သလို တုန်နေသည်။ မစ်ရှာက တပ်နီစစ်သားကို ကြည့်ပြီး
ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

“အဘွား ... အဘွား၊ ကျွန်တော်တို့ ကြက်ဖကြီးကို ယူသွားတာ သူပေါ့၊
အဘွား မမှတ်မိဘူးလား”

အနီကောင်က ကလေး၏ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“အမယ် မင်းက ငါ့ကို မှတ်မိသားပဲ၊ မင်းကြက်ဖကြီး ပြန်လိုချင်လား၊
အမေကြီးက ပေါင်မုန့် ဖုတ်ပေး၊ ကျုပ်တို့မှာ ဂျုံတွေ ပါလာတယ်”

“ဖုတ်ပေးပါ့မယ်ကွယ်...ဖုတ်ပေးပါ့မယ်”

အီလီနစ်ချ်နာက ခုံပေါ်မှာ ပေကျံနေသည့် နွားနို့တွေကို သုတ်ရင်း

ပြန်ပြောလိုက်သည်။ တပ်နီရဲဘော်က တံခါးဝနားတွင် ထိုင်ပြီး ဆေးဘူးကို ထုတ်ကာ ပွတ်ချွန်း လိပ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ညပိုင်းလောက် ဖုတ်ပြီးပါ့မလား အမေကြီး”

“ရပါတယ်၊ အမြန်ဖုတ်ပေးပါ့မယ်”

“စစ်ဖြစ်နေတယ် အမေကြီးရေ၊ ဒီတော့ အားလုံး ကတိုက်ကရိုက်ချည်းပဲ၊ ကြက်ဖကြီး ယူသွားတဲ့အတွက် စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

“မဆိုးပါဘူးကွယ်၊ ဟိုကလေး အလကား လျှောက်ပြောတာပါ”

စကားကြောရှည်သော တပ်နီကောင်က မစ်ရှာဘက် လှည့်ပြီး-

“ဟေ့ ... ချာတိတ်၊ လာပါဦးကွ၊ မင်းကြက်ဖကြီး အကြောင်း ပြောရအောင်”

အဘွားအီလီနစ်ချ်နာက မြေးလုပ်သူကို တွန်းလွှတ်သည်။

“ဟဲ့...သွားလေ”

သို့သော် ချာတိတ်က မသွားဘဲ အဘွားစကတ် ကို လွှတ်ပြီး ထွက်ပြေးသည်။ သို့သော် တပ်နီကောင်က လက်တံရှည်ကြီးဖြင့် လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေလားကွ”

“မဆိုးပါဘူး”

မစ်ရှာ ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောသည်။

“ကြက်ဖတကောင် ဆုံးတာနဲ့ စိတ်ပျက်မနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအဖေ ဘယ်မှာလဲ၊ ဒွန်မြစ် တဖက်ကမ်း မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူက တို့ကို တိုက်နေတာပေါ့၊ ဟုတ်စ...”

စစ်သား၏ ချိုသာမှုကြောင့် မစ်ရှာ အားတက်လာသည်။

“အဖေက ကော့ဆက်ဗိုလ်ချုပ်ဗျ”

“မင်း ချီးနေတာ မဟုတ်လား”

“မယုံ အဘွား မေးကြည့်ပါလား”

“တပ်တွေ အားလုံးကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်လားကွ”

ဗိုလ်ချုပ် ဆိုပါလား။ တပ်နီကောင် မယုံတဝက် ယုံတဝက်ဖြင့်

ပြန်မေးသည်။ ချာတိတ်က အဘွား မျက်စောင်း ကို သဘောပေါက်သွားသည်။

“အားလုံးတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

တပ်နီကောင် ဇေဝဇေဝါဖြစ်သွားသည်။ အခန်းထဲမှ နာတာလီယာကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

“ကလေး အမေက ဖျားနေတယ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား အဘွား”

“ငန်းဖျား ဖြစ်နေတာကွယ်”

အီလီနစ်ချ်နာ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြေသည်။

တပ်နီရဲဘော်နှစ်ယောက် ဂျုံနှစ်အိတ် ထမ်းပြီး ရောက်လာသည်။

“ကဲ .. အမေကြီး၊ မီးမွှေးပြီး ဖုတ်ပေတော့၊ ကျွန်တော် ညကျရင် လာယူမယ်၊ ကောင်းကောင်း ဖုတ်နော်၊ မကောင်းရင် သိမယ်”

“တတ်နိုင်သမျှ ကောင်းအောင် ဖုတ်ပေးပါ့မယ်တော်”

အီလီနစ်ချ်နာ ဝမ်းသာသွားသည်။ အန္တရာယ်များလှသော စောစောက စကားပြတ်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ မစ်ရှာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားသည်။

နောက်ရဲဘော်တယောက်က အခန်းထဲကို လှမ်းကြည့်ပြီး အဘွားကြီးကို မေးသည်။

“ငန်းဖျားလား”

“ဟုတ်တယ်”

သူတို့အချင်းချင်း တီးတိုး တီးတိုးလုပ်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ သူတို့ အိမ်ထဲမှ ထွက်သည်နှင့် ဟိုဘက်ကမ်းမှ သေနတ်သံတွေ ကြားရတော့သည်။

ခါးကိုကိုင်းလျက် ပြိုကျနေသော နံရံတလျှောက် ပြေးသွားပြီး မှောက်ချကာ မြစ်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းပစ်ကြသည်။

မြေးကိုရာဖို့ ပြေးထွက်လာသော အဘွားကြီးကို တပ်နီတွေ လှမ်းအော်ပြောသည်။

“အဘွားကြီး၊ အိမ်ထဲဝင်၊ မထွက်နဲ့၊ ခင်ဗျား သေချင်လို့လား”

“ကလေး အပြင်ထွက်သွားလို့ဟေ့...ဟဲ့...မစ်ရှာ ဘယ်မှာလဲ”

အီလီနစ်ချ်နာ အော်ပြီး ခြံထဲ ပြေးထွက်လာချိန်တွင် တဖက်မှ စက်သေနတ်သံတွေ စဲသွားသည်။ ကော့ဆက် တွေ လှမ်းမြင်သွားပုံရသည်။ ကလေးကို တွေ့ပြီး အိမ်ထဲသို့ မြေးအဘွား ပြေးဝင်သွားမှ အတွဲလိုက် ထပ်ဆွဲပြန်သည်။

သည်တော့မှ တပ်နီတွေ သူတို့ခြံထဲမှ ထွက်ပြေး သွားကြတော့သည်။

နာတာလီယာနှင့် စကားပြောရင်း ဂျုံနယ်နေသော အီလီနစ်ချ်နာ ပေါင်မုန့်ဖုတ်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘဲ မုန့်နှစ် တုံးကြီးကို စင်ပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။

မွန်းတည့်ချိန်လောက်တွင် ရွာထဲတွင် တပ်စွဲထားသော တပ်နီတွေ အမြောက်လှည်းကြီး တွန်းယူကာ တောင်ပေါ်သို့ ဆုတ်သွားကြသည်။

ပြီးသည်နှင့် ဒွန်မြစ် ကမ်းခြေ တဝိုက်တွင် တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

ဟိုအဝေးတောင်ခြေဆီတွင် တပ်နီတွေ ဆုတ်နေသည့် မြင်ကွင်းကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေရင်း အီလီနစ်ချ်နာ ပြောလိုက်သည်။
ခန္ဓာကိုယ်တွင် လက်ဝါးကပ်တိုင်သဏ္ဌာန်ပြုပြီး ဘုရားအာရုံပြုရင်း နာတာလီယာကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ သွားကြပြီ သမီးရေ၊ ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ပေပဲ”

“အဲဒါ သူတို့ ကတုတ်ကျင်း ဆီကို ခဏဆုတ် ပေးတာ၊ ပြန်လာဦးမှာ အမေရဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဘုရားမရှိ တရားမရှိကောင်တွေ” ပြောပြီး ဂျုံဆက်နယ်နေလေသည်။

နာတာလီယာက အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် ထွက်ထိုင်ပြီး မြူမှုန်တွေ လွှမ်းထားသည့် တောင်တန်းတွေဘက်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်မည်းညိုတွေ တဖြည်းဖြည်း လိုမ့်တက်လာသည်။ အပူရှိန်က တအား ပြင်းလာသည်။ မိုးသက်မုန့်တိုင်း ကျတော့မည့် လက္ခဏာ။

မြက်တောတွေထဲတွင် မြေအောင်းသတ္တဝါကလေးများ လူးလာခေါက်ပြန် ပြေးနေကြသည်။ မိုးဆွေငှက် ကလေး တွေက တပျော်တပါး တေးဆိုနေကြ၏။ သေနတ်သံများ တိတ်သွားပြီးနောက် သဘာဝ ပတ်ဝန်းကျင် ငြိမ်းချမ်းမှုတွင် နာတာလီယာ နစ်မျောနေသည်။ ဒေါနပန်းနံ့က သင်းပျံ့ပျံ့။ တပြိုင်တည်း လေထဲတွင် မိုးနံ့သင်းလာသည်။ ပျံလွှားတွေ ကောင်းကင်တွင် ရှုပ်ယှက်ခတ်လာသည်။ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ဝဲကာ ဝဲကာ လေဟုန်စီးနေသည့် စွန်တကောင်က မုန့်တိုင်း ရှောင်ဖို့ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

နာတာလီယာ ခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။ တဝက်ပြီနေသော အုတ်နံရံ တဖက်တွင် ရွှေရောင် တလက်လက်နှင့် ကျည်ဆန်ခွံတွေ ပုံနေသည်။ အိမ်ဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆေးသုတ်ထားသည့် နံရံနှင့် ပြတင်းပေါက်များတွင် ကျည်ဆန်ရာတွေ နိုင်းချင်းနှင့်။ တကောင်တည်း

ကျန်နေရစ်သည့် ကြက်ကလေး တကောင် ကျီအမိုးပေါ်သို့ ပျံတက်သွားသည်။

လေထဲတွင် လွင့်ဝဲနေသော ဆံပင်တွေကို နာတာလီယာ စုပြီး သိမ်းလိုက်သည်။ တောင်တန်းများဆီသို့ တခါ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လှည်းတွေကို တရကြမ်း မောင်းပြေးနေသည့် တပ်နီတွေကို ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် လှမ်းမြင် နေရ၏။

နာတာလီယာ ရင်ထဲ ပေါသွားသည်။ သူတို့ ဆုတ်ပြေးနေကြပြီ။ တပြိုင်တည်းတွင် ဟိုးအဝေး ဗီယက်ရှင်စကာ ဘုရားကျောင်းများမှ ခေါင်းလောင်း ထိုးသံတွေ ပဲ့တင်လာသည်။

ဒွန်တဖက်ကမ်းမှ ကော့ဆက်သူပုန်တွေ သစ်တောထဲမှ အလျှိုလျှို ပြေးထွက်လာကြသည်။ ပစ္စည်းတွေ မနိုင်မနင်း နှင့် လှေတွေ၊ ကူးတို့သင်္ဘောတွေ၊ ဖောင်တွေ ပေါ်သို့ ဟိုဘက်ကမ်းကူးဖို့ အလှအယက် တက်ကြသည်။ သုံးဒါဇင်မျှသော ရေယာဉ်တွေ တဖက်ကမ်း ရွာဆီသို့ အပြေးအလွှား လှော်ခတ်နေကြသည်။

အီလီနစ်ချ်နာ အသံကုန် ကုန်းအော်သည်။

“နာတာလီယာရေ...သမီးရေ...အို...ဘုရားသခင်၊ သူတို့ ပြန်လာနေကြပြီတဲ့ဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆို ငိုရင်း ရှိုက်ရင်း မီးဖိုထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။ နာတာလီယာက မစ်ရှာကို ဖမ်းပွေ့ပြီး ကိုင်မြှောက်လိုက်ရင်း မောနေသည့်အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သား၊ သားက မျက်စိကောင်းတယ်၊ ဟိုမှာ လှမ်းကြည့်စမ်း၊ သားအဖေ ပါလားလို့၊ တွေ့လားဟင်၊ ရှေ့ဆုံးလှေက ဆင်းလာတာ သူ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟာ..ဘယ်ဘက်ကို ကြည့်နေတာလဲ၊ ဒီဘက်ကို ကြည့်ဟဲ့”

သို့သော် အိမ်ပြန်ရောက်လာသူက ပိန်ချုံးနေသည့် အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်ပရိုကိုဖေ။ အဘိုးကြီးက ရောက်ရောက်ချင်း နွားတွေနှင့် လယ်ယာသုံး ပစ္စည်း တွေအကြောင်း မေးသည်။ ဝှက်ထားခဲ့သည့် ဂျုံတွေ အလှအယက် မခံရဘူးတဲ့။ သည်တော့ ငိုချလိုက်ပြီး မြေးတွေကို ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်သည်။

သို့သော် ခြံထဲသို့ ထော့နင်း ထော့နင်းဖြင့် ထွက်သွားပြီးမှ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ ဒူးခွေကျ သွားသည်။ လက်ကို တအားဆန့်ပြီး လက်ဝါး ကပ်တိုင်သဏ္ဌာန် လုပ်သည်။ ပြီးတော့ မြေကြီးနှင့် နဖူး ထိသည့်တိုင် ကုန်းလိုက်သည်။ တော်တော်နှင့် သူ ခေါင်းပြန်မထူတော့။

ဇွန်လ ဆယ့်တစ်ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆက်ခရီ တော့ဗ်၏ အင်အား သုံးထောင်ရှိသော ရုရှားဖြူ မဟာမိတ် ဒွန်စစ်တပ်သည် မြင်းခြောက်ကောင်က ရထားများဖြင့် လက်နက်ကြီးငယ် အပြည့်အစုံတင်ကာ ဘီလိုကာလစ်ဗင်စကော ဆိပ်ကမ်းမြို့ကို ဦးတည်လျက် ဧရာမထိုးစစ်ကြီး ဆင်လေတော့သည်။ ထို့နောက် မီးရထားသံလမ်းအတိုင်း ချီတက် လာကာ ကာစင်စကော ခရိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ တတိယနေ့ မနက်စောစော တွင် ဒွန်စစ်ဗိုလ်က သူတို့အဝတ်အစားကို ကြည့်ပြီး ကော့ဆက်သူပုန်တွေမှန်း တန်းသိလိုက်သည်။ ဓားတွင် ပဝါဖြူပတ်ကာ မြင်းပေါ်မှ အော်ဟစ် နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“ဗျို့... ရဲဘော်ကော့ဆက်တွေ၊ ထွက်မပြေးကြနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကူဖို့ ရောက်လာတာ”

ကင်းအဖွဲ့စစ်ဗိုလ်က မည်သည့် အကာအကွယ်မှ မယူဘဲ သူတို့စခန်းရှိရာ ကျောက်ဆောင်ဆီသို့ ဆက်စီး သွားသည်။ သူပုန်တပ်မှ ကင်းမှူးမှာ တခေါင်းလုံး ဖွေးနေသည့် တပ်ကြပ်ကြီးတယောက် ဖြစ်သည်။ သူက နှင်းပွင့်တွေ ဖွေးနေသည့် ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး ခြုံလျက် ဒွန်စစ်ဗိုလ်ကို ထွက်တွေ့သည်။ သည်တော့မှ ဒွန်စစ်ဗိုလ် ၏ နောက်က အရာရှိရှစ်ယောက် အလျှို အလျှို ပေါ်လာပြီး တပ်ကြပ်ကြီးအနား ရောက်မှ မြင်းပေါ်က ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ဒွန်စစ်ဗိုလ် က ကာကီဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကော့ဆက်ထုံးစံ အတိုင်း ဖက်နန်းပြီး နှုတ်ဆက်ကြရအောင်”

ပြောပြီး တယောက်နှင့်တယောက်ဖက်ကာ ပါးကို အပြန်အလှန် နန်းကြသည်။ ဒွန်စစ်ဗိုလ်က-

“ကောင်းပါလေဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ အမြင်မှန် ရလာ ကြပြီနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ တိုက်နေတာ သုံးလရှိခဲ့ပါပြီ၊ ဗိုလ်ကြီးတို့ ခုလို လာကူလိမ့် မယ်လို့ လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး”

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ နောက်ကျသွားပေမယ့် အချိန်မီပါသေးတယ်၊ ပြီးတာတွေ ထားလိုက်ကြရအောင်၊ ချေးခြောက် ရေနူးတဲ့ကောင် ပေါ်လာရင်တော့ ဆုံးမ ရမှာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့တပ်မက ဘယ်မြို့မှာလဲ”

“ကာစင်စကာမှာပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ခင်ဗျားတို့ ဒွန်ကို ဖြတ်ပြီးကြပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆိုပါတော့”

“အနီကောင်တွေ ဘယ်ဘက်ကို ဆုတ်သွားသလဲဗျ”

“ဒိုနီယက်စ် နယ်ဘက်ကိုလို့ ထင်ရတာပဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ခင်ဗျားတို့မြင်းတပ် မြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီးပြီလား”

“ကျွန်တော်တို့ ခြေလျင်တပ်ရင်းက ဒီဘက်ကမ်းကို
အရင်ဆုံးရောက်တာ ခင်ဗျ”

“အနီတွေမှာ အမြောက်တပ် ရှိလား”

“တပ်စိတ် နှစ်စိတ် ပါတယ် ခင်ဗျ”

“သူတို့ ဘယ်တုန်းက စဆုတ်တာလဲ”

“မနေ့ညကပဲ ခင်ဗျ”

“နောက်က လိုက်တိုက်ရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီ တချက် လိုသွားတယ်”

ဗိုလ်ကြီးက အပြစ်တင်စကားဆိုပြီး သူ မြင်းဆီသို့ လျှောက်သွားကာ
အိတ်ထဲမှ စာရေးစက္ကူကတ်နှင့် မြေပုံတစ်ရွက် ထုတ်ယူလိုက်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက သတိဆွဲပြီး ရပ်နေသည်။ သူ နောက်နှစ်လှမ်းလောက်
အကွာတွင် ကော့ဆက် ရဲဘော် တွေ စုနေကြသည်။ သူတို့အားလုံး
ဒွန်စစ်ဗိုလ်တွေကို ကြည့်ပြီး ပျော်နေကြ၊ အားကျနေကြသည်။ မြင်းတွေက
ကကြိုးတန်ဆာ အသစ်တွေနှင့်။ ကြေးကွင်းတွေက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေပြီး
ကုန်းနှီးနှင့် ချည်ကြိုး၊ သိုင်းကြိုး တွေကလည်း အသစ်ကျပ်ချွတ် တွေ။
သူတို့ဖိနပ်တွေ၊ ကျူးနစ်အင်္ကျီတွေ၊ ကာဘိုင်တွေကအစ ပြည်တွင်းဖြစ် တခုမှ
မပါ။

သူတို့အထဲမှ အသက်ကြီးကြီး တယောက်က နိုင်ငံခြားဖြစ်
စီးကရက်ဘူး ထုတ်ပြီး ကော့ဆက်တွေကို တိုက်သည်။ သူပုန်အငတ်တွေ
အားရပါးရ သောက်ကြသည်။

ပခုံးကျယ်ကျယ်နှင့် မြင်းတပ်ဗိုလ်က မေးသည်။

“ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုမြင်လဲ”

လယ်သမား အင်္ကျီစုတ်ကြီးနှင့် ကော့ဆက် အဘိုးကြီးတယောက်က
ဖြေသည်။

“ရွာတွေကို နှိပ်စက်တဲ့နေရာမှာတော့ ကမ်းကုန်အောင် ရက်စက်တဲ့ လူတွေပါဗျာ”

အဘိုးကြီးက ပြန်ပြောရင်း စီးကရက်ကို အားပါး တရ ဖွာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ ခြေသလုံး ကြွက်သားတွေအထိ စည်းနှောင်ထားသည့် သားရေ ခူးဖုံးကို ငေးကြည့်နေသည်။ အင်္ဂလန်လုပ် ဖိနပ်က ပြောင်လက်နေပြီး ဖိနပ်ကြိုးကွင်းကလေးတွေက ကြေးဝါရောင် တလက်လက်။ အဘိုးကြီး၏ ဖိနပ်ရော ခြေအိတ် ပါ စုတ်ပြနေသည်။ ဣန္ဒြေ မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ထုတ်ပြောလိုက်မိသည်။

“ဗိုလ်ကြီးရဲ့ဖိနပ်က မှန်ကြည့်လို့တောင် ရတယ်နော်”

မြင်းတပ်ဗိုလ်က သူ့ကို အရောတဝင် မလုပ်ဘဲ ဘုကျကျ ပြန်ပြောသည်။

“ဒီဖိနပ်မျိုး စီးချင်ရင် လူပေါင်း မမှားရဘူးဗျ”

“ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မှားခဲ့ပါတယ်၊ တပ်နီထဲ ဝင်ခဲ့မိတာ မဟာအမှားကြီးပါ”

ကော့ဆက် အဘိုးကြီးက သူ့လူတွေဘက်ကို ငဲ့ကြည့်သည်။ သူ့ကို ထောက်ခံမည့်သူ ရှာကြည့်သည့် ပုံစံမျိုး။

မြင်းတပ်ဗိုလ်က သရော်သံနှင့် ဆက်ပြီး လက်ချာ ရိုက်သည်။

“အင်း ... ခင်ဗျားတို့တွေက အဖနိုင်ငံတော်ကြီး ကို ကာကွယ်ချင်ကြတာကိုးဗျ၊ နိုင်ငံရေးမှူး ဖြစ်ချင် လိုက်ကြတာ တပိုင်းကိုသေလို့”

လူငယ်ဗိုလ်မှူးကြီးက လှမ်းပြီးဟန့်လိုက်သည်။

“တော်လောက်ပြီဟေ့”

မြင်းတပ်ဗိုလ်က သူ့မြင်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ လမ်းတွင် စီးကရက်တိုကို ပါးစပ်မှ ထွေးထုတ် ပစ်လိုက်သည်။

ဗိုလ်ကြီးက ကော့ဆက်တွေအနား တိုးသွားပြီး မေးသည်။

“ဗာဗာရင်စကီက ဘယ်လောက်ဝေးလဲ”

“နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်လောက် ဝေးတယ် ခင်ဗျ”

ကော့ဆက်တွေ တပြိုင်တည်း ဖြေကြသည်။

“ဟုတ်ပြီဗျာ၊ ကဲ...ခင်ဗျားတို့ တပ်မှူးတွေကို သွားသတင်းပို့ချေ၊ မြင်းတပ်ကို ဒီဘက်ကမ်း အမြန် ကူးပါလို့၊ ကျွန်တော်တို့အထဲက

ဗိုလ်တယောက် ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ သူ ကြီးကြပ်ပြီး ကူးလိမ့်မယ်၊
ခြေလျင်တပ်ကတော့ ကာဇင် စကားကို အရင်လျှောက်နှင့်ကြ၊ စနစ်တကျ
ချီတက်နော်၊ ကဲ... သွားကြတော့”

ကော့ဆက်တွေ တအုပ်ကြီး တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။
ကိုက်နှစ်ရာလောက် အထိ တယောက်မျှ စကား မပြောကြ။ နောက်ဆုံးမှ
လယ်သမားအင်္ကျီနှင့် ကော့ဆက်ကြီးက သက်ပြင်းချပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ...အမျိုးတို့ရေ၊ တို့တတွေ ပြန်ပေါင်းထုပ် လိုက်ကြပြန်ပြီဟေ့”

နောက်တယောက်က ဖြည့်ပြောသည်။

“မုန်လာဥနဲ့စာရင် ခါကြက်ဥက ပိုအရသာရှိတာ ပေါ့ကွာ”

တပ်နီတွေ ဆုတ်သွားပြီဆိုသော သတင်းရလျှင်ရချင်း မြင်းတပ် နှစ်တပ်စလုံး မြစ်ကိုဖြတ်ပြီး တဖက်ကမ်းသို့ ပြန်ကူးလာခဲ့ကြသည်။ ဒွန်တောင်တန်းတွေပေါ်မှာတော့ တိုက်ပွဲတွေ ဆက်ဖြစ်နေဆဲပင်။

“မျိုးချစ်လူငယ်တပ်²⁵ တွေက ကျည်ဆန် ဗုံးပေါ် လအော သုံးနေတယ်ဟေ့၊ ကြားလား၊ အတွဲလိုက်ချည်း ဆွဲနေတာ”

ဂရီဂိုအနားသို့ အရောက်စီးလာသည့် မြင်းတပ် ဗိုလ်တယောက်က အားကျသည့်လေသံဖြင့် ပြောနေသည်။ ဂရီဂိုက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တပ်ဦးမှ ဆက်စီး သွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်စိရှင်ရှင်ဖြင့် လေ့လာလျက်။ သူပုန် တပ်တွေ နောက်မှ ပါလာသည်။ စစ်ပြေး လှည်းတန်းကြီးက နှစ်မိုင်လောက် ရှည်သည်။ တောထဲတွင် သေတ္တာပျက်တွေ၊ စားပွဲ ကုလားထိုင်တွေ၊ ဂျုံအိတ်တွေ ပြန့်ကျဲကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မသယ်နိုင်၍ ထားခဲ့သည့် အထဲတွင် အပ်ချုပ်စက် များတောင် ပါသည်။ လမ်းနံဘေးတွင် ပုပ်ပွနေသည့် ကျွဲသေ၊ နွားသေ၊ မြင်းသေကောင်တွေမှ အပုပ်နံ့ တထောင်းထောင်း ထွက်နေသည်။

အားလုံး အသက်အောင့်ပြီး သူတို့မြင်းတွေကို အရှိန်မြှင့် မောင်းနေကြသည်။

လစွနစ်စကီခြံနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တိုက်ပွဲ ဆက်ဖြစ်နေသည်။ သောက်စရာရေမရှိသည့် ယာဂေါဒ်နီး ဘက်မှ တောင်ကြားထဲသို့ တပ်နီတွေ ဝင်ပြေးကြသည်။ ကဲလ်မိုက်တပ်တွေက နောက်မှ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ပစ်သည်။

ဂရီဂိုတပ်ရင်း ရောက်လာတော့ တိုက်ပွဲက ပြီးနေပြီ။ တောင်ပေါ် လိုက်သွားတော့ ကဲလ်မိုက်²⁶ တို့ လက်ချက်ဖြင့် အနီကောင်တွေ ထောင်းထောင်းကြေနေပြီ။ တောင်တန်းပေါ်မှာတင် ဂရီဂိုက သူတပ်ကို ယာမာကော့ဗ်အား လွှဲပေးသည်။

“ပွဲပြီးသွားပါပြီကွ၊ မင်း ကြည့်ထိန်းလိုက်၊ ငါအဲဒီခြံကြီးထဲ လျှောက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ယာမာကော့ဗ်က အံ့အားသင့်ပြီး လှမ်းမေးသည်။

“ဟင်...ဘာအတွက်လဲ”

“အင်း ... ပြောရမှာတော့ အရှည်ကြီးကွ၊ ငါ ငယ်ငယ်က ဒီခြံကြီးထဲမှာ အလုပ် လုပ်ဖူးတယ်၊ ခု လှမ်းမြင်ရတော့ ငါ သွားကြည့်ချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်

ပရိခေါကို ခေါ်ပြီး ယာဂေါဒ်နီးဘက်သို့ ဂရီဂို ထွက်လာခဲ့သည်။ နှစ်ဖာလုံလောက် စီးလာကြပြီး ဂရီဂိုက နောက်ဘက်သို့ တချက် ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ အလံဖြူတခု လေထဲတွင် လွင့်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရ၏။

“သူတို့ လက်နက်ချလိုက်ပြီထင်တယ်” ဟု ဂရီဂို တွေးလိုက်သည်။ ဆက်ခရီတော့ဗ် တပ်များ၏ အောင်ပွဲ ဖြစ်လေသည်။

ရွာကြီးက ဂရီဂိုကို ဖော်ရွေမှု အလျှင်းမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြိုဆိုနေလေသည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်း သည့်အသွင် ကို ဆောင်နေ၏။ သူဌေးကြီး၏ ပိုင်စားမြေ ခြံဝင်းကြီးထဲသို့ သူတို့ စီးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ဧရာမ ခြံဝင်းကြီး တခုလုံး တောဖုံး နေလေပြီ။ ယာဂေါဒ်နီး သည် မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။

အလွန်ခဲညားထည်ဝါသည့် အိမ်ကြီး မရှိတော့။ ပန္နက်အုတ်ခုံပါ မီးလောင်ပြင် ဖြစ်နေပြီ။ အချို့ အိမ်တိုင်များနှင့် သံပိုက်လုံးများ မီးသွေးတုံးဘဝဖြင့် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ကျန်နေဆဲ။ မီးခိုးနဲ့ ညှော်နံ့ မပျောက်သေး။ အရှေ့ဆောင် နံရံတချို့ မြေမခဘဲ ကျန်နေသေးသည်။ သုံးလက်မ မော်တာဆန်တွေ မွနေအောင် မှန်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ မြင်းဇောင်း များ၊ ကျီများလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း။

အစေခံတန်းလျားဘက်တွင် ဝံပုလွေနှင့်တူသည့် ရုရှားခွေးကြီးတွေ လှေကားရင်းတွင် အိပ်နေရာမှ လူစိမ်း မြင်တော့ ခုန်ထပြီး စွတ်ဟောင်တော့သည်။ ဂရီဂိုက ကုန်းနှီးပေါ်မှ ရှေ့ကိုင်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလားဗျို့”

အကြာကြီးနေမှ အမျိုးသမီးကြီးတယောက်၏ အသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“အို..ဘုရားသခင်၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ လာပြီ၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်”

အဘွားကြီး လူကီးရီးယား ဖိုသီဖတ်သီဖြင့် ထွက်လာပြီး ဂရီဂိုကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မှတ်မိသွားပြီး ချုံးပွဲချ ငိုပါလေတော့၏။ စကားတခွန်းမျှ ပြောမထွက်ဘဲ ဆို့ဆို့နစ်နစ်ငိုနေခြင်း ဖြစ်၏။ ဂရီဂိုက မြင်းကို တနေရာတွင် ချည်ပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေသည်။

“အမယ်လေး ... ဂရစ်ရှာရယ်၊ အဖြစ်တွေက ဆိုးလွန်းပါတယ်ကွယ်၊ လန့်လိုက်တာဟယ်၊ သူတို့ ပြန်ရောက် လာပြီ အောက်မေ့လို့၊ ပြောရင် မင်း ယုံမှာတောင် မဟုတ်ဘူး ဂရစ်ရှာ၊ မင်း ယုံမလားဟင်၊ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး၊ အဒေါ်တယောက်တည်း ရှိတော့တယ်ကွဲ့”

“အဘိုးဆက်ရှိကော၊ သခင်ကြီးတို့နဲ့ ပါသွားလို့လား”

“သူ ပါသွားရင် ခုလို ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မှာ”

“ဘာပြုလို့လဲ အဘွား၊ အဘိုး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့သုံးရက်က သူ့ကို သူတို့ သတ်လိုက် ကြပြီကွဲ့၊
မြေအောက်ခန်းထဲမှာ ခုထက်ထိ ရှိသေးတယ်၊ သင်္ဂြိုဟ်ပေးမယ့်လူ မရှိလို့၊
အဘွားလည်း မြေအောက်ခန်းထဲ မဆင်းရဲဘူး”

ဂရိုဂို ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

“ဘာလို့ အသတ်ခံရတာလဲ”

“မြင်းမလေးကြောင့်ပေါ့ကွယ်၊ သူတို့က အပြေးအလွှား
ထွက်သွားကြရတာကွဲ့၊ ဘာမှ ယူမသွားနိုင်ဘူး”

အဘွားလူကီးရီးယား အသံတိုးသွားသည်။

“အတွင်းပစ္စည်း အားလုံး အဘွားကို အပ်ခဲ့တာ၊ အားလုံး မြေကြီးထဲ
တူးမြှုပ်ထားတယ်၊ မြင်းကြီး သုံးကောင်ပဲ ယူသွားနိုင်တယ်၊ ကာလပျက်တော့
ကျန်တဲ့ မြင်းတွေကို အနီတွေကရော ကော့ဆက်တွေကပါ အတင်းယူသွားကြ
တယ်လေ၊ လေပွေဆိုတဲ့ကောင်ကြီး မင်း မှတ်မိမှာပေါ့၊ သူက
တပ်နီတွေလက်ထဲ ပါသွားတယ်၊ သူက ကုန်းနှီးတောင် အတင်မခံဘူး၊
အနီကောင်တွေက အတင်း သူ့အပေါ် ကုန်းနှီးဆင်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရဘူး၊
ကာဂျင်ကော့ဆက်တွေဆီက နောက်မှ အဘွားတို့ သတင်းပြန်ကြားရတာ၊ သူတို့
လေပွေကို မနိုင်ဘူးတဲ့၊ တနေ့မှာ သူတို့ အနီတွေနဲ့ တောင်ပေါ်မှာ တွေ့ပြီး
ပစ်ကြ ခတ်ကြတယ်တဲ့၊ ကော့ဆက်တွေမှာ မြင်းမလေးတကောင် ပါတယ်၊
မြင်းမလေးက လေပွေကြီးကို လှမ်းမြင်တော့ မသံပေးပြီး ဟီသတဲ့၊ အဲဒီမှာ
လေပွေ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ မြင်းမကလေး ရှိရာကို စွတ်ပြေးချလာ
ပါလေရောတဲ့၊ ကျောပေါ်က တပ်နီကောင် အလန့်တကြားနဲ့ ခုန်ချတော့ ကြိုးနဲ့
ငြိပြီး တရွတ်တိုက် ပါသွားတာ ကော့ဆက် တွေဆီ ရောက်သွားတဲ့အထိပဲတဲ့”

“ဟာ...ကောင်းလိုက်တာ”

ပရိုခေါ်က ဝင်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ကောင်းချီးပေး အပြီးတွင်
အဘွားလူကီးရီးယား စကားဆက်သည်။

“ကာဂျင်က ကော့ဆက်ဗိုလ်ကလေးက လာပြောတယ်၊ သခင်ကြီး
ပြန်လာရင် လေပွေကို ပြန်လာပို့ ပေးပါမယ် တဲ့၊ အဲဒီတော့ မြင်းစောင်းထဲမှာ
‘မျှားနီမ’ ဆိုတဲ့ မြင်းမကလေး တကောင်ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့၊ သူက
သားပေါက် ထားတာ မကြာသေးဘူး၊ အိမ်က အဘိုးကြီးက

မြင်းပေါက်စကလေးကို သိပ်ချစ်တာ၊ ကလေးတယောက်လို ချိပိုးပြီး ဆော့တာ၊
ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘူးနဲ့ နို့တိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာ တနေ့တော့ ပြုဟ်ဆိုး
ဝင်တော့တာပါပဲကွယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက် ကပေါ့၊ ညပိုင်းမှာ အနီကောင်
သုံးယောက် ရောက်လာတယ်၊ ဆက်ရှိုက် သစ်သီးခြံထဲ မြက်ရိတ်နေတုန်းပေါ့၊
ဟိုကောင်တွေက သူ့ကို လှမ်းခေါ်တယ်။

‘ဟေ့...ရဲဘော်၊ ဘာညာ ဘာညာပေါ့၊ မြင်း ဘယ်နှကောင်ရှိလဲ’
မေးတယ်တဲ့၊ သူက ‘မြင်းမလေး တကောင်တော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ရဲဘော်တို့အတွက် အသုံးမဝင်နိုင်ပါဘူး၊ သွေးနုသားနုလေးဗျ’ လို့ သူက
ပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီမှာ လူရိုင်းသုံးကောင်က သူ့ကို
ဝိုင်းဟောက်တော့တာပဲ။

‘အသုံးဝင်၊ မဝင် ခင်ဗျားသောက်လုပ် မဟုတ်ဘူး အဘိုးကြီး၊ ကျုပ်မြင်း
နေမကောင်းဘူး၊ လဲစီးမယ်၊ သွားယူခဲ့’ လို့ ပြောတော့ အိမ်က အဘိုးကြီး
အကြောင်းလည်း မင်း သိသားပဲကွယ်၊ သခင်ကြီးကိုတောင် သူမှန်တယ်ထင်ရင်
ပြန်ပြောတာလေ”

ပရိုခေါ်က ဝင်ပြီး တရားထောက်လုပ်သည်။

“သူက မပေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘယ်လွယ်လွယ်နဲ့ ပေးမလဲကွယ်၊ သူက ပြန်ပြောတယ်၊ ‘ရှေ့က
လူတွေလည်း မြင်းတွေ လာယူလို့ ကုန်ပါပြီဗျာ၊ ဒီကောင်မလေးကို သနားလို့
ဘယ်သူမှ မတောင်းကြပါဘူး’ လို့လည်း ပြောရော သူတို့
ဒေါသပုန်ထကြပါလေရော၊ အဘိုးကြီးကို တွန်းထုတ်ပြီး မြင်းဇောင်းထဲ
အတင်းဝင်၊ မျှားနီမကလေးကို အတင်း ကုန်းနှီးဆင်တော့တာပဲ၊ သားငယ်
ကလေးက သူ့အမေ နို့ကို အတင်းဆွဲနေတယ်၊ အဲဒီမှာ ဆက်ရှိုက် ရှိခိုး ဦးတင်
ထပ်ပြီး တောင်းပန်တယ်။

“ချမ်းသာပေးကြပါဗျာ၊ သူ့သားကလေးနဲ့ မခွဲကြ ပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီကလေး
ဘယ်သွားနေရမှာလဲဗျာ”

သူတို့အထဲမှ တယောက်က-

‘ဘယ်သွားနေရမယ်ဆိုတာ ကျုပ် ပြမယ်’လို့ ပြောပြီး သေနတ်နဲ့ချိန်၍
အနီးကပ် ပစ်ထည့်လိုက်တယ်၊ အဘွားက ပြေးသွားပြီး တောင်းပန်ရင်း
အဘိုးကြီးကို ဆွဲရတာပေါ့၊ သူ့အချစ်တော် မြင်းပေါက်စကလေးကို ကြည့်ပြီး
သူ့အသားတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်။

‘ခွေးမသားတွေ ငါ့ပါ ပစ်သတ်သွားကြဟေ့’ လို့ အော်ပြီး မျှားနီမပေါ်က
ကောင်ကို အတင်းပြေးပြီး ဆွဲချတယ်၊ အဲဒီမှာ သူ့ကို

ပစ်သတ်လိုက်ကြတာပါပဲကွယ်၊ ခုတော့ အဘွားမှာ အရူးမီးဝိုင်း ဖြစ်ရပြီ၊
ခေါင်းလည်း မစပ်တတ်ဘူးလေ”

ဂရီဂိုက-

“ပေါက်တူးနှစ်လက်နဲ့ စောင်တထည်ပေး အဘွား”

“မြေမြုပ်မလို့လား အစ်ကို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ မင်းဘာသာ ရှာယူကွယ်”

“ကျွန်တော် ရွာထဲသွားပြီး လူခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ သူတို့
အခေါင်းစပ်တာရော မြေတူးတာပါ လုပ်ပေးကြမှာပါ”

ပရိခေါ်က သူ မသိသော အဘိုးကြီးတယောက်၏ အလောင်းကို
ကိုင်ချင်ပုံ မပေါ်။ သူ ပြောသည်ကို ဂရီဂို လက်မခံ။

“ဒီအဘိုးကြီးက သိပ်ဖြောင့်တာကွ၊ ငါတို့ဘာသာ
မြှုပ်လိုက်ကြရအောင်ပါကွာ၊ ပေါက်တူးနှစ်လက်ယူပြီး သစ်သီးခြုံ ထဲကို
မင်းသွားနှင့်၊ ငါ အလောင်း သွား ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

အဘိုးကြီးအတွက် ပေါ်ပလာပင်ကြီး တပင်အောက်တွင် မြှုပ်ဖို့
နေရာရွေးလိုက်ကြသည်။ ဂရီဂိုနှင့် အက်စီနီယာ တို့၏ သမီးကလေးအား
မြှုပ်သည့် မြေပုံ နံဘေးတွင် ယှဉ်ပြီး မြှုပ်လိုက်ကြသည်။

ပြီးသည်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ မြက်ခင်းပေါ်တွင် ဂရီဂို လှဲချလိုက်သည်။
ဟိုးအတိတ်ဆီမှ အရိပ်များ အာရုံတွင် တဖျတ်ဖျတ်ပေါ်လာနေသည်။
ငုံးကလေးများ၏ လှုပ်ရှားသံမှလွဲ၍ အပြာရောင်ကောင်းကင် အောက်မှ
လောကသည် တိတ်ဆိတ်လျက်။ ရိုး၏ ဟိုမှာဘက်ဆီမှ သေနတ်သံများကမူ
ရံခါတွင် မြည်ဟိန်းနေဆဲ။

ဗီယက်ရှင်စကားသို့ ကိုယ်ရံတော်တပ် အလုံအလောက် နှင့် ရောက်လာသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆက်ခရီတော့မကို မြို့ခံတွေက ပေါင်မုန့်နှင့်ဆား ဆက်သပြီး သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုကြသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နှစ်ခုစလုံးမှ ခေါင်းလောင်းတွေ ပြိုင်တူ ထိုးကြသည်။ ဒွန်အကြေအရပ်မှ ကော့ဆက်တို့၏ မြင်းပိန်တွေ လမ်းပေါ်တွင် ယိုင်ချင်နေပြီ။ သူတို့သည် ဟိုးအဝေးကြီးမှ လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်၍ ခရီးပန်းလှပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တည်းနေသည့် ကုန်သည်ကြီး၏ အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်တွင် ဂါရဝပြုဖို့ လူတွေ စုဝေး စောင့်ဆိုင်းနေ ကြသည်။ တနင်္ဂနွေအဝတ်အစားများဖြင့် ရွာခံကောင်မလေးတွေကို သူတို့က နေကြာစေဝါးရင်း စကားရော ဖောရော လုပ်နေကြသည်။

ဘုရားကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းသံများနှင့်အပြိုင် ရွာသူရွာသားများ ပျော်မြူးကာ ဗောဒိဂါ မူးနေကြပြီ။ ညနေပိုင်း တွင် သူပုန်တို့က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို သူ တည်းနေသည့် အိမ်ကြီးတွင် ညစာကျွေးသည်။

ဆက်ခရီတော့မမှာ အရပ်မြင့်မြင့် ဗလကောင်း ကောင်းနှင့် ခရပ်စနီကတ်စံခရိုင်မှ ကော့ဆက်စစ်စစ် တယောက် ဖြစ်သည်။ အလွန် မြင်းစီးကျွမ်းသည့် မြင်းတပ်ဗိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် စကားပြောရာတွင်တော့ အာစလျာစ ညံ့ဖျင်းသည်။ ယခုလည်း မူးမူးနှင့် ဒွန်အညာဒေသမှ ကော့ဆက်များကို ထိခိုက်သည့် အသုံးအနှုန်းတွေ ပါလာသည်။

ထမင်းစားပွဲကို တက်ရောက်နေသော ဂရီဂိုရီ တယောက် နားကလောလျက်ရှိသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မူးနေပြီ။ စားပွဲပေါ်တွင် အရက်ခွက် မှောက်လိုမှောက်။ ဟောသည့်တရား၊ ပြောသည့်စကားတွေက တောရောက် တောင်ရောက်။

“ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့က ကျေးဇူးတင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို ခင်ဗျားတို့က တင်ရမှာ၊ ခင်ဗျားတို့က ပွင့်လင်းမြင်သာမှုရှိရမှာ၊ ကျုပ်တို့ မပါရင် အနီတွေက ခင်ဗျားတို့ကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ်မှာ၊ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကို ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားတို့ အကူအညီ မပါဘဲ ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မြဲမြံမှတ်ထား၊ ရှေ့လျှောက်ပြီးတော့လည်း အပြတ်ဆော်နေမှာပဲ၊ ရုရှားမြေပေါ်မှာ တကောင်မှမကျန်အောင် ဆော်မယ်၊ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေ ကော့ဆက်မြေပေါ် ရောက်လာတာ ခင်ဗျားတို့ကြောင့်၊

ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ အထိနာလာတော့ သူပုန်ထတယ်၊ ခင်ဗျား တို့ကို စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အမှားကို သိအောင် ပြောပြတာ၊ ခင်ဗျားတို့ ချောက်ထဲ ကျမယ့် ဆဲဆဲမှာ ကျုပ်တို့ရောက်လာတာ၊ အဲဒီအမှားမျိုး နောက်ထပ် မမှားပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အမှားကို တခါပဲ ကျုပ် ခွင့်လွှတ်မယ်၊ အလွန်အေးချမ်းတဲ့ ဒွန်မြစ်ကြီး အပေါ်မှာ သစ္စာရှိကြပါ၊ ကျုပ်ပြောတာ နားလည်တယ်နော်”

“အင်း ... ခုမှ လွတ်မြောက်တော့မယ်ပေါ့”

ဂရီဂိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အသက်ကြီးကြီး ကော့ဆက်ဗိုလ် တယောက်က တယောက်တည်း မှတ်ချက်ချ သည်။ သူက ဘယ်သူမှ မစောင့်ဘဲ အမှူး သောက်နေသည်။ မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်၊ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက် လုပ်နေသည်။ သူ့ကို ဂရီဂို အကဲခတ်နေသည်။ ဆက်ခရီတော့ဗ် ပြောသည့်အချက်တွေနှင့် သူ ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေပုံရသည်။ အခြားအရာရှိ တွေနှင့် သူ ဆက်ဆံပုံက အေးစက်စက်။ သူတယောက်ပဲ ကာကီ ယူနီဖောင်းတွင် ပန်းပွားတွေ၊ တံဆိပ်တွေ ကပ်ချုပ် ထားသည်။ လက်မောင်းတွင်လည်း လုံခြုံရေးလက်ပတ်နှင့်။ ကော့ဆက် အပျော်တမ်းတပ်ကနှင့် တူပါရဲ့ဟု ဂရီဂို မှတ်ချက်ချ လိုက်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘာမျှ မမေးဘဲ မြင်းတကောင်လို သောက်နေသည်။ သို့သော် သူ့ ကြည့်ရသည်မှာ မူးပုံမပေါ်။ အင်္ဂလန်လုပ် ဗြိတိန်ကျယ်ကျယ် ခါးပတ်ကြီးကို ဆွဲမကာ မကာဖြင့်...။

“ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ကျောက်ဖြုန်းက ဘယ်သူလဲဗျ”

နောက်ဘက်တွင် ထိုင်နေသော ဘိုဂါတီရိမ်ကို ဂရီဂို လှည့်ပြီး တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။

“မသိဘူးလေကွာ”

သူကိုယ်တိုင် ထွေနေပြီဖြစ်သော ဘိုဂါတီရိမ်က သူ့မေးခွန်းကို အလေးမထားဘဲ ပြန်ဖြေသည်။

ဆက်ခရီတော့ဗ်က မိန့်ခွန်းကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ပင် ထိုင်ကျသွားသည်။

မွန်ဂိုမျက်နှာပေါက်နှင့် လူငယ်အရာရှိတယောက် က သူ့နားနား ကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“သွားစမ်းပါကွာ၊ ဘယ်သူ့ ဂရုစိုက်ရမှာလဲ”

ဗိုလ်ချုပ်က ဒေါသတကြီးအော်ထုတ်ပြီး ကူဒီနော့ဗ် တရိတသေ ထည့်ပေးထားသည့် အရက်ခွက်ကို လွှင့်ပစ် လိုက်သည်။

“အဲဒီ အရာရှိကလေးက ဘယ်သူလဲဗျ၊ တပ်ရေး ဗိုလ်ကြီးလား။”

ဂရိုဂိုက ဘိုဂါတီရိပ်ကို ထပ်မေးပြန်သည်။ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ပြီး ဘိုဂါတီရိပ် ရှင်းပြသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ သူ့မွေးစားသား၊ ဂျပ်နဲ့ စစ်ဖြစ်တုန်းက မန်ချူးရီးယားက ခေါ်လာပြီး ကောင်လေးကို မွေးစားတာ၊ ကျောင်းထားပြီး ဗိုလ်သင်တန်း ပို့တယ်၊ ကောင်လေးက လိမ္မာတယ်၊ သတ္တိလည်း ကောင်းတယ်၊ မနေ့က တပ်နီတွေရဲ့ ရတနာသေတ္တာကြီး သူ မိလာတာလေ၊ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေအပြင် ပိုက်ဆံတွေလည်း အများကြီးတဲ့၊ နှစ်သန်းလောက် ရှိတယ် ပြောတယ်၊ သူ့အိတ်ထဲမှာ ကြည့်ပါလား၊ ဖောင်းလို့ ပြည့်လို့၊ သောက်ရမ်းကံကောင်းတဲ့ ချာတိတ်၊ ကဲ...ချလေကွာ၊ မင်း ဘာတွေ စပ်စုနေတာလဲ၊ မူးအောင် သောက်...”

ကူဒီနော့ဗ် မိန့်ခွန်းဆက်ပြောသည်။ သို့သော် ဘယ်သူမျှ နားမထောင်တော့။ တခန်းလုံး ဆူညံနေပြီ။ ဆက်ခရီတော့ဗ်က ဂျာကင်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်ပြီး အတွင်းခါးပြတ်နဲ့ ဆက်ထိုင်နေသည်။ ကူဒီနော့ဗ်က သူ့ကို တခုခု ကပ်ပြောသည်။ သို့သော် ကြားဟန်မတူ။ ပြောပြီးသားစကားတွေ ထပ်ပြောနေသည်။

အရှိန်တက်လာပြီဖြစ်သော ဂရိုဂိုက စိတ်တိုတို နှင့် ထလာခဲ့သည်။

ဦးထုပ်ကို မချွတ်ဘဲ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ လေကို တဝကြီး ရှူသွင်း လိုက်၏။

ဒွန်မြစ်ဘက်တွင် နှင်းမှုန်တွေ ကျနေသည်။ ပိုးကောင်အော်သံတွေ ဆူညံနေသည်။ မိုးရွာတော့မည့် လက္ခဏာ။ ဆနိုက်တွေ တကောင်နှင့် တကောင် အော်ခေါ်နေကြသည်။ မြစ်ကမ်းဘက်တွင် အမေနှင့် ကွဲနေသည့် မြင်းပေါက်စ ကလေး တကောင်၏အော်သံ ကြားနေရသည်။

ဂရိုဂို စိတ်ချည်ပေါက်နေသည်။

“ခွေးသားကြီး၊ လူဝါးဝလွန်းတယ်၊ တို့ကို သက်သက် တဖက်သတ်နှိမ်တာ၊ သူတို့ရှေ့မှာ သတိဆွဲပြီး အမြဲ အရိုအသေ ပေးနေရမယ့်ပုံမျိုး”

တွေးရင်း ခြံတံခါးဝသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးပြီး လေးနေသည်။ လေးလံသည့် ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

အက်စီနီယာ၏ အဒေါ်အိမ်ရှေ့ ရောက်တော့ ခဏတွေပြီး ရပ်နေသည်။

အိမ်ရှေ့တံခါး ပိတ်မထား သဖြင့် အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အဘွားကြီး မီးဖိုထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းရောင် ပြေးနေသည့် ငါးခြောက်ဖုတ်ပန်းကန်နှင့် အိမ်တွင်းဖြစ် ဗောဒိဂါပုလင်း တဝက်။

စတီပင်က ပုလင်းတဝက်ဖြူပြီး ဆေးလိပ်သောက် မည့်ဆဲဆဲ။ ဂရီဂိုကို မြင်တော့ ရှေ့မှ ပန်းကန်ကို တွန်းပြီး နံရံကို မှီလိုက်သည်။

ဂရီဂိုက မူးနေသော်လည်း စတီပင် မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ မျက်လုံးတွေက ဒေါသမီးလျှံတွေ ထွက်နေသည်။ ဂရီဂိုက ဣန္ဒြေဆည်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“နေကောင်းတယ်နော်”

“အို...မင်းပါလား၊ နေကောင်းတယ်နော်”

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးကို သိထားသော အဒေါ်လုပ်သူ ထွက်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဝင်ပြီး စကားလမ်းခင်းလိုက်သည်။

“အင်း ... သူ နေကောင်းပါတယ်”

စတီပင်က ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးကို သပ်ရင်း ဂရီဂိုကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဂရီဂိုက ခြေထောက်နှစ်ဖက် ချဲပြီး ရပ်နေရာမှ မထီမဲ့မြင် အပြုံးဖြင့်-

“ဘာအကြောင်းမှ မရှိပါဘူး၊ ကြုံလို့ ဝင်လာတာ”

စတီပင် ဘာမျှမပြောသေး၊ အရဲစွန့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဝင်လေ၊ ထိုင်ပါလား”

ဂရီဂို ဘာမျှ ဖုံးကွယ်၍ မရတော့ပြီ။ သည်အိမ် ကို သူရောက်လာကတည်းက စတီပင်အတွက် အားလုံး ရှင်းနေပြီ။

စတီပင်က အေးစက်စက် အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မင်း သူ့ကို တွေ့ဖို့ လာတာ မဟုတ်လား”

ဂရီဂို သက်ပြင်းချပြီး ဖြေလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ဂရီဂို အမူးပြေသွားပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ သတိထားနေလိုက်သည်။ စတီပင် မျက်နှာတွင် ဒေါသငွေ့တွေ ပြယ်သွားပြီး စကားဆက်သည်။

“ထိုင်လေ၊ ခဏနေ သူ ပြန်ရောက်မှာပါ၊ ငါ သူ့ကို ဗောဒိဂါ

သွားယူခိုင်းထားလို့”

ပြောပြီး ဂရီဂိုအတွက် ကုလားထိုင်တလုံး ထိုးပေးပြီး အဘွားကြီးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“အန်တီ၊ ဖန်ခွက်လွတ် တခွက် ပေးပါ။ မင်း သောက်မယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... တခွက်ဆို တော်ပါပြီ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ထိုင်လေကွာ”

ဂရီဂို ဝင်ထိုင်သည်။ စတီပင်က လက်ကျန် ပုလင်းထဲမှ ငဲ့ထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ရီဝေဝေ မျက်လုံးများဖြင့် ဂရီဂိုကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဖန်ခွက်မြှောက်ပြီး ဆုတောင်းသည်။

“အားလုံးအတွက်”

“အားလုံး ကျန်းမာကြပါစေ”

ဖန်ခွက်ချင်းတိုက်ပြီး ဂရီဂိုက လိုက်ဆုတောင်းလိုက်သည်။ အဒေါ်ကြီး ခုမှ ရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။ ငါးခြောက် ပန်းကန် ကို ဧည့်သည်ဘက် ထိုးပေးပြီး-

“ငါးခြောက်ဖုတ်က ကြပ်ရွှနေတာပဲ၊ စား...စား...”

“မစားတော့ပါဘူး အန်တီ”

ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ မကွဲဘဲ၊ ရန်ပွဲတွေ မဖြစ်ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်သောက်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး အဘွားကြီး ပျော်နေသည်။

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သောက်နေရာမှ ဂရီဂိုက စမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလို့ ခင်ဗျားတပ်နဲ့အတူ ရှိမနေ တာလဲ စတီပင်”

“ငါ ခဏ အလည်ပြန်လာတာ”

“ခင်ဗျားတပ်ခွဲ ပြန်လာနေပြီ မဟုတ်လား”

“သူတို့တတွေ ရွာထဲမှာ ပျော်နေကြတုန်းလေ၊ ကဲ... ချလိုက်ကြရအောင်”

“အိုကေ”

“ကျန်းမာပါစေ”

“ကံကောင်းပါစေ”

ထိုစဉ် တံခါးပွင့်လာသံ ကြားလိုက်သည်။ ဂရီဂို က စတီပင်မျက်နှာကို တချက် လှမ်းအကဲခတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ပြန်ပျက်သွားသည်။

ဇာထိုးပဝါကလေး ခေါင်းပေါ်လွှမ်းပြီး အက်စီနီယာ အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဂရီဂိုကို မြင်တော့ လန့်သွားသည်။ အသက်ရှူ မှားသွားသည်။ ခဏနေမှ ကုန္တေဆည်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“နေကောင်းလား ဂရီဂို”

စားပွဲပေါ် ထောက်ထားသည့် စတီပင်၏ ဧရာမ လက်ချောင်းကြီးတွေ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာသည်။ ဂရီဂိုက အက်စီနီယာကို ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ စကားတခွန်းမျှ နှုတ်က ထွက်ကျမလာ။

ဗောဒ်ဂါပုလင်းနှစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ချစ်သူမျက်နှာကို စိုးတထိတ်ထိတ်နှင့် လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

ရင်ထဲတွင်တော့ တသိမ့်သိမ့် ကြည်နူးလျက်။ အခန်းထောင့်မှ သေတ္တာလွှတ်တလုံးပေါ်တွင် သွားထိုင်ပြီး ဆံပင်တွေကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဖြီးသင်နေသည့် စတီပင်က အကျီကြယ်သီးတွေ ဖြုတ်လိုက်ပြီး သူ့ဖန်ခွက်ကို ဖြည့်ရင်း မိန်းမကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဖန်ခွက်ယူပြီး ဒီမှာ လာထိုင်”

“ဟင့်အင်း ... မသောက်ချင်ဘူး”

“လာပါ၊ ထိုင်ပါ”

“ဗောဒ်ဂါကိုမှ မကြိုက်တာ”

“လာထိုင်၊ ဘယ်နှခါ ခေါ်ရမှာလဲ”

ဂရီဂိုက သူ့ကို အားပေးပြီး ပြုံးပြီး-

“လာပါ၊ ဝိုင်းလိုက်ပါလား”

ကြောင်အိမ်ဆီသို့ အက်စီနီယာ ထသွားသည်။ ပန်းကန်တလုံး ကျကွဲသွားသည်။

“အမယ်လေး .. ကုန်ပါပြီတော်”

အဘွားကြီး စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့် ထသွားသည်။ အက်စီနီယာက ပန်းကန်ကွဲတွေကို လိုက်သိမ်းနေသည်။

စတီပင်က နောက်တခွက် ထပ်ဖြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် အမုန်းခိုးတွေ သိသိသာသာ လျှံထွက် နေသည်။

“ကဲ...ချလိုက်ကြရအောင်”

ပြောပြီး ငြိမ်သွားပြန်သည်။ အက်စီနီယာ၏ အသက်ရှူသံကို အားလုံး

ကြားနေရသည်။

“ကဲ...မိန်းမ၊ သောက်လေကွာ၊ ဘာလဲ...မသောက်ချင်ဘူးလား”

“စတီပင်ကလည်းကွာ၊ သိသားနဲ့”

“သိပါတယ်၊ ငါအကုန်သိတယ်၊ တို့ရဲ့ ချစ်စွာ သောဇဉ်သည် ဂရီဂိုအတွက် ဆုတောင်းပြီး သောက်ကြမယ်လေ”

“အင်း ဒါဖြင့် သောက်တာပေါ့”

အက်စီနီယာအသံကလေး ရွှင်လာသည်။ ဖန်ခွက်ကို ယူပြီး တချက်တည်း မော့ချလိုက်သည်။

အဒေါ်ကြီးက ပန်းကန်ကွဲသည့်အတွက် ဖျစ်တောက် ဖျစ်တောက်လုပ်ရင်း အရက်ဝိုင်းမှ ပေါက်ကွဲသံတွေကို နားစွင့်နေသည်။ သို့သော် ဘာသံမျှ မကြားရ။ အခန်းသည် သုသာန်တစ်ပြင်လို လုံးဝ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မျက်နှာကြက် နားတွင် ကပ်ပြီး ပျံ့နေသည့် ယင်ကောင်များ၏ အသံမှလွဲ၍ ဘာသံမျှ မကြားရ။ တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာပြီ။ အပြင် ဘက်တွင် ကြက်တွေ တကောင်နှင့် တကောင် အလုအယက် တွန်နေကြပြီ။

(၂)

ဒွန်မြစ်ရိုးတလျှောက်မှ ညများသည် မှောင်မိုက် လွန်းလှသည်။

ပိန်းပိန်းပိတ်မှောင်နေသည့် ကောင်းကင်တွင် ရွှေရောင်လျှပ်စီးတွေ တဖျတ်ဖျတ် လက်နေသည်။ ဒွန်၏ ရေအလျဉ်တွင် ကြယ်အကြွေတို့ တရိပ်ရိပ် မျောပါသွားကြသည်။ မြစ်ဝှမ်းတလျှောက်မှ သစ်တော များပေါ်တွင် ငွေနှင်းလွှာရုံ လွှမ်းခြုံထားပုံမှာ ပုံပြင် ဆန်လှသည်။

သန်းခေါင်ယံတွင် ပရီခေါ် နိုးလာသည်။ တည်းနေသည့် အိမ်ရှင်ကို မေးလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ချုပ် ပြန်မရောက်သေးဘူးလားဗျ”

“မရောက်သေးဘူး၊ တခြား ဗိုလ်ချုပ်တွေနဲ့ ပျော်နေမှာပေါ့”

“အင်း ... ဗောဒိဂါ အကောင်းစားတွေ အဝ သောက်နေမှာပေါ့ဗျာ”

မနာလိုစိတ်ဖြင့် သက်ပြင်းချပြီး ပရီခေါ်က ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တချက်သမ်းပြီး အဝတ် ထလဲသည်။

“ဘယ်သွားမလို့တုံးဗျ”

“မြင်းတွေ ရေတိုက်ရဦးမယ်၊ အစာကျွေးရဦးမယ်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ဗိုလ်ချုပ်က မှာထားတယ်၊ မိုးလင်းတာနဲ့ တတာရက်စံကို သွားမယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ တရက်နေပြီး ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ အမီလိုက်ရမှာဗျ”

“အိပ်ပါဦးလား၊ အစောကြီး ရှိသေးတယ်”

“အင်း ... ဦးကြီး တပ်ထဲ မဝင်ဖူးတာ သေချာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က မြင်းတွေကို သေချာ ဂရုစိုက်ရတယ်၊ မဟုတ်ရင် အသက်မရှင်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ကို ဝဝလင်လင် မကျွေးရင် ဝေးဝေး မပြေးနိုင်ဘူးဗျ၊ ဝေးဝေးကို မြန်မြန်မပြေး နိုင်ရင် ရန်သူ့လက်ချက်နဲ့ မာလကီးယားရော၊ ကဲ...မီးထွန်းဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အင်း..ငါ့အစ်ကိုတယောက် ဘယ်မှာ မူးနေလဲ မသိဘူး”

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံတိုးတိုး ကြားလိုက်သည်။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ပရိုခေါ် အော်ပြောလိုက်သည်။

ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံနှင့် အရာရှိငယ်တယောက် ဝင်လာသည်။

“ကျွန်တော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆက်ခရီတော့ဗ်ရဲ့ အော်ဒါလီပါ ခင်ဗျ၊ ဗိုလ်ချုပ်မီလက်ကော့ဗ်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“အေး ... ငါလည်း ဗိုလ်ချုပ်မီလက်ကော့ဗ်ရဲ့ အော်ဒါလီပဲကွ၊ သူ မရှိဘူး၊ မင်းက ဘာအတွက် တွေ့ချင်တာလဲ”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆက်ခရီတော့ဗ်က ချက်ချင်း တွေ့ချင်လို့တဲ့ ခင်ဗျ”

“ဟေ ... မနေ့ညနေကတည်းက အဲဒီကိုသွားတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစည်းအဝေးပြီးတော့ ဒင်နာ မစားဘဲ ပြန်သွားတယ် ခင်ဗျ”
ပရိုခေါ် လေချွန်လိုက်သည်။ တန်းသိလိုက်ပြီ။

“အေး ... မင်း ပြန်တော့၊ ငါ လိုက်ရှာပြီး သတင်းပို့လိုက်မယ်”

အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးကို မြင်းတွေ ရေတိုက်ဖို့၊ အစာ ကျွေးဖို့ မှာခဲ့ပြီး ပရိုခေါ် ထွက်လာခဲ့သည်။

မြစ်ကမ်းနံဘေး သစ်တောထဲမှ ညှဉ်းကလေးတွေ အချီအချ တေးသီနေကြသည်။

အိမ်ထဲဝင်မည်ပြုတော့ အတွင်းဘက်မှ စတီပင် အသံအောက်ကြီးနှင့် စကားပြောနေသံ ကြားလိုက်သည်။

ပရိုခေါ် ဝေခွဲမရ ဖြစ်သွားသည်။

“အင်း ... ဒုက္ခပဲ၊ ဘာလာလုပ်တာလဲ မေးရင် ဘယ်လိုပြောရပါ့မတတ်နိုင်ဘူး၊ “ဗောဒ်ဂါ လာဝယ် တာပါ”လို့ ဖြီးရတော့မှာပဲ”

အားတင်းပြီး အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည်။ ဂရီဂိုက သူ့ကို လှမ်းမြင်တော့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် စတီပင်က ဗောဒ်ဂါ မော့နေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ရန်သူတွေ မဟုတ် သလို။

စတီပင်က ပရိုခေါ်ကို လှမ်းဟောကံသည်။

“ဟေ့.. ပါးစပ်ကြီးဖြူပြီး ဘာကြောင်ရပ်နေတာလဲ၊ မင်္ဂလာပါလို့တောင် နှုတ်မဆက်နိုင်ဘူး၊ တစ္ဆေနဲ့ တွေ့တာ ကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...အဲဒီအတိုင်းပါပဲ”

ပရိုခေါ်က ငြိမ်ငြိမ်မရပ်နိုင်ဘဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ လာ...ဝင်ထိုင်”

စတီပင်က သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ထိုင်ဖို့ အချိန်မရဘူး ခင်ဗျ...၊ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဂရီဂိုကို လာခေါ်တာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆက်ခရီတော့မိ က ချက်ချင်း လာခဲ့ပါတဲ့”

ပရိုခေါ် မရောက်ခင်ကတည်းက ဂရီဂိုတယောက် ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဖန်ခွက်ကို တွန်းဖယ်ပြီး မတ်တတ် ထရပ်လိုက်သည်။ သို့သော် စတီပင်က သူ့ကို သူရဲဘောကြောင်သူဟု ထင်သွားမည်စိုး၍ ပြန်ထိုင်ချ လိုက်သည်။ အက်စီနီယာကို စွန့်လွှတ်ဖို့ သူ့မာနက လက်မခံနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဗောဒ်ဂါ ထပ်သောက်သည်။ သို့သော် ထူးပြီး မမူးတော့။ အမူးပင် ပြေသွားသေးသည်။ ခေါင်းတွေ ပြန်ကြည်လာသည်။ အက်စီနီယာ က သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် ဆုတောင်းပြီး ဗောဒ်ဂါ စသောက်စဉ် စတီပင် ထရိုက်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ထိုတဒင်္ဂသည် သူတို့ ဇာတ်သိမ်းခန်းဟု တွက်ခဲ့သည်။ သို့သော် သည်လို ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ နဖူးကို သပ်ပြီး မိန်းမကို ဝေ့ကြည့်ကာ-

“အင်း ... မိန်းမကတော့ ရှားတယ်ဟေ့၊ တကယ့် သတ္တိခဲပဲ...”ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပရိုခေါ် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ခဏစဉ်းစားပြီး ဂရီဂို မသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စတီပင်သဘောထားကို သိဖို့ အခွင့်ကောင်း အချိန်ဟု သူ တွက်လိုက်သည်။ ပရိုခေါ်ဘက် လှည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ပြောလိုက်ကွာ၊ ငါ့ကို ရှာမတွေ့ဘူးလို့၊ နားလည် တယ်နော်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုသွားတွေ့သင့်တယ် ထင်တယ်”

“ဟေ့...အဲဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ သွားတော့”

ပရိုခေါ် တံခါးဝဆီ ထွက်သွားသည်။ သည်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ အက်စီနီယာ ကြားဝင်တော့သည်။ ဂရီဂိုကို မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး၊ လိုက်သွား ဂရီဂို၊ အချိန် ပေးပြီးလာလည်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သိပ်ညဉ့်နက် နေပြီ၊ မနက်အစောကြီး တို့လည်း အိမ်ပြန်ရမှာ၊ ပြီးတော့ နင် သိပ်မူးနေပြီ၊ တော်တော့”

ဂရီဂို ထရပ်သည်။ စတီပင် မတားတော့။ နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တော့ တခုခု ပြောမည် ဟန်ပြင် သေးသည်။ သို့သော် စတီပင်နှုတ်မှ ဘာတခွန်းမျှ ထွက်မလာ။ ထွက်သွားသော ဂရီဂိုကို သည်အတိုင်း ငေးကြည့်နေပြီး လက်ကျန်ရှင်းဖို့ ပုလင်း ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

လမ်းပေါ်ရောက်မှ လေစိမ်းနှင့်တွေ့ပြီး ဂရီဂို သိုင်းကွက်နင်းတော့သည်။ ပထမလမ်းခွဲကို ချိုးတော့ နောက်မှ ကပ်ပါလာသည့် ပရိုခေါ်ကို ပြောလိုက် သည်။

“မြင်း သွားယူခဲ့ကွာ၊ ငါ မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး”

“လာနေပြီလို့ သူတို့ကို ကျွန်တော် သတင်းသွားပို့ ရမလား”

“မလိုဘူး”

“ဒါဆို ခဏလေးနော်၊ ကျွန်တော် ချက်ချင်း ပြန်ရောက်လာမယ်၊ နော် အစ်ကို”

အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားမှုနှေးကွေးသော ပရိုခေါ်သည် သူတို့စခန်းချရာ နေရာသို့ အသားကုန် ပြေးသွားလေ တော့သည်။

ဂရီဂိုက ခြံစည်းရိုးတခုကို မှီပြီး ထိုင်ချလိုက် သည်။ ပွတ်ချွန်းမီးညှိသည်။ စတီပင်နှင့် တွေ့ခဲ့ပုံကို ပြန်တွေးနေသည်။

“အင်း ... သူ သိနေပြီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အက်စီနီယာ ကို မရိုက်ဘူး”

တွေးရင်း ဘူမိကမ္မလာ မြေမွေ့ရာတွင် သူ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ပရိုခေါ် ပြန်ရောက်လာတော့မှ မြင်းပေါ်တက်ပြီး ရွာအပြန်ခရီးကို နှစ်ယောက်သား အသော့နှင့်ခဲ့ကြ တော့သည်။

အရုဏ်တက်အချိန်တွင် တတာရက်စ်သို့ သူတို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။
ခြံဝရောက်တော့ မြင်းဇက်ကြိုးကို ပရိုခေါ် အား ပေးခဲ့ပြီး အိမ်ထဲသို့
အပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

နာတာလီယာက အနွေးထည် မပါဘဲ ပစ္စည်းတခု ရှာဖို့ အိမ်ပြင်
ထွက်လာသည်။ ဂရီဂိုကို မြင်တော့ အိပ်ချင် မူးတူးမျက်လုံးတွေ
ကြည်လင်လာပြီး ချက်ချင်း အရောင်တောက်လာသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေ
ဆုလာသည်။ ပြီးမှ အားရပါးရ ပြေးဖက်လိုက်သည်။ တအားဖက်ထားရင်း
ယောက်ျား၏ပခုံးပေါ်ကို မျက်နှာ မှောက်ချလိုက်သည်။ ပခုံးသား တွေ
တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာမှ ငိုနေမှန်း ဂရီဂို သိတော့သည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ အဖေနှင့် အမေကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။
ပြီးတော့ အိပ်နေသည့် မောင်နှမကို နမ်းသည်။ ပြီးမှ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ ပြောပါဦး။”

“ဘုရားကယ်ပေလို့ပေါ့ သားရယ်၊ ဒုက္ခရောက်ကြ တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့
သိပ်အဆိုးကြီး မဟုတ်ပါဘူး။”

အီလီနစ်ချ်နာက ပြောနေရင်း နာတာလီယာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး
အော်လိုက်သည်။

“ဟဲ့...ဘာပြုလို့ ငိုနေတာလဲ နာတာလီယာ၊ အံ့ပါရဲ့တော်...
ပျော်နေရမယ့်အချိန်မှာ ငိုနေရတယ် လို့ပဲ၊ ကဲ...မီးဖိုတော့...”

သမီးယောက္ခမနှစ်ယောက် နံနက်စာ အပြေးအလွှား စီစဉ်နေတုန်း
အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်က မျက်နှာ သုတ်ပဝါ အသန့်တထည် ယူလာပြီး
ပြောသည်။

“ရှေ့...အဖေ ရေသွားယူခဲ့မယ်၊ မျက်နှာသစ်ဦး၊ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ဦး၊
မင်းတကိုယ်လုံး ဗောဒ်ဂါဇော် နံဟောင် နေတာပဲ၊ ညက အောင်ပွဲခံကြတယ်
မဟုတ် လား၊ အဖေ သိပါတယ်ကွာ၊ မင်း အဲဒီမှာ များလာ တာပေါ့
ဟုတ်လား...”

“ညစာစားပွဲ လုပ်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီမှာ ခဏပဲ
နေပါတယ်၊ အောင်ပွဲခံနေကြပေမယ့် ဝမ်းနည်း စရာလား၊ ဝမ်းသာစရာလား
ဆိုတာ မသေချာ သေးပါဘူးဗျာ”

“ဟေ..ဘာပြုလို့လဲကွ”

“ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ ဆက်ခရီတော့မက ကျွန်တော်တို့ကို အကောင်းမမြင်ဘူး”

“အင်း ဒါတော့ ကောင်းတဲ့လက္ခဏာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ သူ အတူသောက်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အတူတူ သောက်ခဲ့ပါတယ် အဖေရဲ့”

“ဒါဆို ဂုဏ်ယူစရာပေါ့ကွ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတယောက် နဲ့ ညစာ တဝိုင်းတည်း စားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ...”

ပင်တာလီမွန်က သားလုပ်သူကို အားရကျေနပ်စွာ ကြည့်ပြီး ပြောနေသည်။

ဂရီဂို ပြီးရုံပြီးနေလိုက်သည်။ အဖေကို ဘာမျှ ရှင်းပြမနေချင်တော့။

ဂရီဂိုက... တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ဂျုံတွေအကြောင်း၊ အပျက်အစီးတွေအကြောင်း မေးတော့ အဘိုးကြီးက စိတ်မပါ လက်မပါ ပုံစံဖြင့် တိုတိုတုတ်တုတ် ဖြေသည်။ သူ့တွင် ဖိစီးမှုတခု ရှိနေပုံမျိုး။ အစိုးရိမ်ကြီးနေပုံ။

“အခြေအနေတွေက ဘယ်လို ဖြစ်လာဦးမလဲ ဂရစ်ရှာ၊ တို့တွေ ဆက်ပြီး စစ်မှု မထမ်းရတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“တို့တွေဆိုတာ ဘယ်သူတွေကို ပြောတာလဲ”

“ငါတို့လို အဘိုးကြီးတွေကို ပြောတာပေါ့ကွ”

“လောလောဆယ်တော့ ဘာမှ မပြောနိုင်သေးဘူး”

“စစ်မြေပြင်ကို ပြန်ထွက်ရဦးမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အဖေတို့ အရွယ်တွေတော့ မပါလောက်တော့ပါဘူး”

“တကယ်နော်”

ပင်တာလီမွန် ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲတွင် ထော့နင်း ထော့နင်း လျှောက်သွား နေသည်။

“အဘိုးကြီး၊ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေစမ်း၊ တော့ဖိနပ်က သဲတွေ တအိမ်လုံး ပွကုန်တော့မယ်၊ တကတဲ ပျော်နေပြီ ဆိုရင် ဣန္ဒြေကို မရဘူး”

အီလီနစ်ချ်နာ ဆူပေမယ့် ပင်တာလီမွန် ဂရုမစိုက်။ လက်နှစ်ဖက် ပွတ်ကာ ပွတ်ကာဖြင့် ဆောက်တည်ရာ မရ လျှောက်သွားနေဆဲ။ ပြီးမှ စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါဆို မင်း ငါ့ကို တပ်ကထွက်ခွင့် လက်မှတ် ထုတ်ပေးနိုင်မလား”

“ထုတ်ပေးနိုင်တာပေါ့”

“တကယ်...တရားဝင် ရေးပေးနိုင်တယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့ အဖေရဲ့”

“ဘယ်လိုလက်မှတ်မျိုး ဖြစ်မလဲ၊ တံဆိပ်တုံး မင်းမှာ ပါလို့လား”

“ရပါတယ် အဖေရဲ့၊ တံဆိပ်တုံး မပါလည်း”

ဂရီဂိုက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးကြီး ပျော်သွားသည်။

“ဒါဆို ကောင်းပါလေ့ဗျာ၊ အင်း...ငါ့သားလေး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေဗျာ၊ ဒါထက် မင်း ဘယ်တော့ပြန်ထွက်မလဲ”

“မနက်ဖြန်”

“မင်းတို့တပ်က သွားနှင့်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဖေ ဘာမှ မပူနဲ့တော့ သိလား၊ အဖေတို့ ဒွန်အတွက် အများကြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီပဲ၊ အဖေတို့အရွယ်တွေ အားလုံး အနားပေးတော့မှာပါ”

“ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့်ပါဗျာ” ပင်တာလီမွန်က လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံစံပြုပြီး ရွတ်လိုက်သည်။

ကလေးတွေ နိုးလာကြပြီ။ ဂရီဂိုက မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး တယောက်တလှည့် နမ်းသည်။ သူတို့ပြောသည့် တွတ်တီးတွတ်တာကလေး များကို တဝကြီးနားထောင်ပြီး သူတို့ကလေးများ၏ ဆံပင်အနံ့ကို စစ်ထွက် ဖခင် တဝကြီးနမ်းရှိုက်သည်။ သူတို့ကလေးတွေသည် ဒွန်မြက်ခင်းလွင်ပြင်ဒေသ၏ ငှက်ကလေးတွေလို ချစ်ဖို့ကောင်း လှသည်။

သည်လို ချမ်းမြေ့မှုမျိုးသည် သူနှင့် လုံးဝ စိမ်းနေ လေသည်။ စစ်သားနဲ့ ချွေးနဲ့၊ မြင်းနံ့များနှင့် အတူ နေခဲ့ရသော ဂရီဂိုအဖို့ နေရောင်ခြည်အောက်မှ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းသည် ပို၍ ဆွတ်ပျံ့သာမောဖွယ်အတိ ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းအုံးနွေးနွေး ကလေးသည် ဇိမ်ခံပစ္စည်းတခု သဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

ဂရီဂိုမျက်ဝန်းထဲတွင် ပီတိမျက်ရည် သီသီဝေလျက် ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးအောက်မှ နှုတ်ခမ်းအစုံတွင် ပြုံးရိပ်ထင် နေသည်။ အဖေကြီး မေးသည့် မေးခွန်းသုံးခု သူ မကြားလိုက်။ နာတာလီယာ သူ့အင်္ကျီလက်မောင်း ကို ဆွဲပြီး နံနက်စာစားပွဲသို့ ဆွဲခေါ်လာမှ သူ သတိဝင် လာသည်။

အမှန်ပင် ဂရိဂိုတယောက် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ ဘယ်တုန်းကမှ ပျော့ပျောင်းသူ မဟုတ်ခဲ့။ ငယ်ငယ်ကတည်းက မငိုတတ်သည့် ကလေးမျိုး ဖြစ်သည်။ ခုတော့ သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေပြီ။ နှလုံးခုန်သံ မြန်လာကာ ရင်ထဲတွင် မေတ္တာအကြည်စိတ် ခေါင်းလောင်းကလေး တိုးတိုး မြည်နေသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးသည့် ရင်လှိုင်းခတ်သံကလေးများ။ မနေ့က များသွားပြီး တညလုံး မအိပ်ရလို့ တိမ်းတိမ်းပွေ့ပွေ့ ဖြစ်နေခြင်း များလား။

ဒါရီယာက နွားအုပ်ကို စားကျက်မြေထဲ မောင်းပို့ပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ ဂရိဂိုက မရိုးလုပ်သူအား ပါးချင်း အပ်ပြီး နှုတ်ဆက်တော့ ဒါရီယာ မျက်တောင်ကလေး စင်းထားသည်။ သူ့မျက်တောင်လေးများ တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်နေသည်ကို ဂရိဂို သတိထားမိသည်။ မျက်နှာတွင် လိမ်းခြယ်ထားသော အနံ့တမျိုးက သင်းပျံ့ပျံ့။

အင်း ... ဒါရီယာကတော့ အရင်အတိုင်းပင်။ သူ့ပုံစံက လောကဓံကို မမှုသည့်ဟန်။ အလှပြင်မည်။ ဘဝကို ကြုံသလို ဆက်လျှောက်မည်။

“ငါတို့ ဒါရီယာကတော့ အရင်အတိုင်းပေါ့ ဟုတ်လား”

ဂရိဂိုက မေးလိုက်သည်။ ဒါရီယာ ထိမထင်သည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် မျက်နှာကို ချီကာ ပြန်ပြီးပြသည်။ ပြီးတော့ သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ရပ်၍ ခေါင်းစည်းကို ဖြေကာ ဆံပင်ဖြီးသင်နေသည်။ ဒါရီယာသည် ဘာကိုမျှ အလေးအနက်ထားသည့် မိန်းကလေးမဟုတ်။ ပိုင်အိုတာဆုံးပြီး ခဏတဖြုတ်သာ ဝတ်စုံနက်နှင့် မုဆိုးမကလေး အသွင်ဆောင်ပြီး မကြာခင် ဇာတိရပ် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေပြီး အားလျှင် အလှပြင်နေတတ်သည်။

စားပွဲတွင် မိသားစုအစုံအညီ ရောက်ချိန်တွင်မှ ဒူနီယာ နိုးလာသည်။ အားလုံး ဆုတောင်းပြီးသည်နှင့် ဒူနီယာက အစ်ကိုလုပ်သူကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး-

“အစ်ကိုလေး အဘိုးကြီးအိုပေါက်စကလေး ဖြစ်သွားပြီ၊ အသားတွေလည်း မည်းလာလိုက်တာ”

“ဟဲ့ ... အိုလာတာ အဆန်းလား၊ နင်လည်း အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ယောက်ျားရှာတော့လေ၊ တခုတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒါကို မြဲမြဲမှတ်ထား၊ ဒီနေ့ကစပြီး မစ်မေးလ်ကိုရှိဖွိုင်း ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ နင်လုံးဝမပတ်သက်ရဘူး၊ ပတ်သက်တယ် ကြားလို့ကတော့ နင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မသက်သာဘူးမှတ်”

ဒူနီယာ့မျက်နှာ မုန်လာဥနီလို ရဲသွားသည်။ မျက်ရည်တွေကြားထဲမှ

သူ့အစ်ကိုကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဂရီဂိုက ညီမငယ်ကို ဒေါသမပြယ်သေးဘဲ စိုက်ကြည့်နေဆဲ။ ဒူနီယာကလည်း မိလက်ကျော့မိသွေးပဲ။ ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေးက အချစ်အကြောင်း ဘာသိလဲ၊ နှလုံးသားဆိုတာ အမိန့်ပေးလို့ ရတဲ့ အရာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“နှလုံးသားကို အမိန့်ပေးလို့ မရရင် ဖျက်ဆီး ပစ်ရမယ်”

“သား ... အဲဒီလို မပြောရဘူးလေ”

ဟု အမေကြီးက ဝင်ဟန့်မည် လုပ်တော့ ပင်တာလီမွန် ကြားဝင်လိုက်သည်။

စားပွဲကို လက်သီးနှင့် ထုပြီး-

“ခွေးမလေး၊ နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ ငါ ခုချက်ချင်း မြင်းသွားပြင်မယ်၊ ဇက်ကြိုးတွေကော”

ဒါရီယာက ယောက္ခမကြီးမျက်နှာကို မရွံ့မရဲ ကြည့်ပြီး ဝင်ပြောသည်။

“ဇက်ကြိုးတွေ မရှိတော့ဘူး အဖေ၊ အားလုံး သူတို့ ယူသွားကြပြီ”

“ဒါဆို ဗိုက်သိုင်းကြိုးပေး၊ ကုန်းနှီးဆင်လို့ရရင် တော်ပြီ”

“ဗိုက်သိုင်းကြိုးတွေလည်း တခုမှ မရှိတော့ဘူး၊ အားလုံး သိမ်းသွားတာ အဖေရဲ့”

ပင်တာလီမွန် သည်းခံနိုင်စွမ်းကုန်သွားပြီ။ ချွေးမလုပ်သူကို ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည် မျက်လုံး များဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပါးစပ်ကြီးက ကုန်းပေါ်ရောက်နေသည့် ငါးကြီးတကောင်လို ဟစေ့ ဟစေ့ ဖြစ်ပြီးမှ အော်ပြောလိုက်သည်။

“နင်တို့အားလုံး ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ဒီမယ် ဒူနီယာ...နားထောင်၊ ဂရီဂိုပြောတာ မှန်တယ်၊ နင် ပြောတာ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ နင်က လူသတ်သမားကို ရွေးပြီး ကြိုက်နေတာလား၊ ရွာတဝက်လောက်ကို သူ မီးရှို့တယ်၊ ဘာမှ အန္တရာယ်မပြုနိုင်တဲ့ ကိုယ့်အဘိုးအရွယ်ကြီးကို ပစ်သတ်တယ်၊ အဲဒီလို နတ်ဆိုးတကောင်ကို ငါ သမက်တော်မယ်လို့ နင် ထင်နေလား ဒူနီယာ၊ ငါနဲ့ တွေ့လို့ကတော့ သင်းလိုကောင်ကို အမှုန့်ကြိတ်ပစ်မယ် နားလည်လား၊ ငါ့ကို တခွန်းမှ ပြန်မပြောနဲ့၊ မိုးမခကိုင်နဲ့ ဆော်မယ်”

အီလီနစ်ချ်နာ သက်ပြင်းချပြီး ဝင်ပြောသည်။

“ကဲ....တော်ပါတော့၊ ရှင်က တမျိုး၊ ဒီခြံထဲမှာ မိုးမခပင်လည်း တပင်မှ မရှိပါဘူး၊ တကတဲမှပဲ”

ပင်တာလီမွန် အိမ်ထဲမှ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ထွက်သွားသည်။

ဂရိုဂိုက လက်ထဲမှ ဇွန်းကို ပစ်ချလိုက်ပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် မျက်နှာကိုအုပ်ကာ ကျိတ်ရယ်နေသည်။ သူ့တွင် ဒေါသမရှိတော့။ သည်လို မရယ်မိသည်မှာ ကြာတောင့်ကြာရှည် ရှိခဲ့လေပြီ။ သည်တော့မှ အားလုံး လိုက်ရယ်ကြသည်။ ခုနီယာတယောက်သာ ငိုမဲ့ ငိုမဲ့ ဖြစ်နေရှာသည်။ နံနက်စာဝိုင်းတွင် အားလုံး ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ဖြစ်လာသည်။

ထိုစဉ် အပြင်မှ တရှဲ့ရှဲ့မြည်သံ ပေါ်လာသည်။ ဧရာမသစ်ကိုင်းကြီး တကိုင်းကို ပင်တာလီမွန် တရွတ်ဆွဲ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“တွေ့လား၊ နင်တို့အားလုံး တယောက်မှ လျှာမရှည်ကြနဲ့၊ ဟဲ့... မြေခွေးမကြီး၊ မရှိဘူးဆို၊ နင်လည်း ကျပ်ကျပ်သတိထား၊ တုတ်စာမိမယ်”

စားပွဲတွင် သူ ပြန်ထိုင်တော့ ဟောဟဲလိုက်နေပြီ။ အစောပိုင်းက ရွှင်နေသည့် ပင်တာလီမွန်သည် မျက်နှာ ရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့် ငုံ့စားနေသည်။ သည်တော့ ကျန် အိမ်သားများလည်း စကားမပြောကြတော့ဘဲ တိတ်တိတ် ကလေး ဆက်စားနေကြသည်။ ဒါရီယာကလည်း ခေါင်းမော့လိုက်လျှင် ရယ်ချင်လာမည်စိုး၍ ငုံ့ပြီး လွေးနေသည်။ အီလီနစ်ချ်နာက သက်ပြင်းချပြီး တိုးတိုး ပြောသည်။

“အို...ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်မတို့အား ပြုမှား မိသမျှ အပြစ်တို့မှ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ ဘုရား”

ခုနီယာမှအပ အားလုံး ကျိတ်ပြုံးနေကြသည်။

“ပေါင်မုန့်နဲ့ဆား ဒီဘက် ကမ်းလိုက်စမ်း”

မိသားစုကို ဝေ့ကြည့်ရင်း ပင်တာလီမွန်က ပြောလိုက်သည်။ မိသားစု ရန်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ။

တိတ်ဆိတ်နေသည့် နံနက်စာဝိုင်းတွင် မစ်ရှာက အဘိုးလုပ်သူကို ထချဲ့ပြန်သည်။ အဘွားကို အဘိုးကြီး က ဆဲရေးတိုင်းထွာနေသည်ကို အမြဲတမ်း ကြားနေရသဖြင့် ချာတိတ်ရင်ထဲ ဆူးပေါက်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ကလေးသံလေး နှင့် ရန်တွေ့တော့၏။

“အလကား ခြေကျိုး အဘိုးကြီး၊ အဘွားကိုဆဲ၊ သားတို့ကို ဆူနဲ့၊ ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲပစ်မယ်”

“ဘာကွ ... အဘိုးကို မင်း အဲဒီလိုပြောတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ပြောတယ်”

“ဘာ .. ကိုယ့်အဘိုးကို အဲဒီလို ပြောရဲတယ် ဟုတ်လား၊
မကောင်းဆိုးဝါးလေး၊ အဘွားလေသံတွေ အတုခိုးပြီး မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊
ခွေးမသားလေး”

“ကျုပ်ကို ဆွဲမထည့်နဲ့၊ သူက သူ့အဖေလိုပဲ၊ ပြောမရ ဆိုမရ”

“အဘိုးကို အဲဒီလို မပြောရဘူး သားရဲ့၊ ပြောတာကြားလား”

နာတာလီယာက မစ်ရှာဆီ ထလာပြီး ချော့ပြောသည်။

သို့သော် မစ်ရှာက ဒေါသမပြေနိုင်ဘဲ ဖအေပေါင် ပေါ်သို့ မျက်နှာ
မှောက်ချကာ အော်လိုက်သည်။ ပင်တာလီမွန် က မြေးလုပ်သူထံမှ
သည်လိုထိုးနှက်မှုမျိုး ခံရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့။ မျက်ရည်ပေါက် တွေ
မှတ်ဆိတ်မွေးပေါ်ထိ လိမ့်ကျလာကြသည်။ အဘိုးကြီးက မျက်ရည်မသုတ်ဘဲ
ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောသည်။

“ဂရစ်ရှာ...အဲဒါ မင်းသား၊ ငါ့မြေးကွ၊ မီလက်ကော့ဗ် သွေးကို ပြတာ၊
တွေ့လား၊ မြေးလေး မစ်ရှာ..သား...အဘိုးကို စိတ်ကြိုက်ရိုက်...”

ကလေးကို သူ့အဖေနံဘေးမှ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ခေါင်းပေါ်တွင် မြှောက်ကာ
ငှေ့ယမ်းနေလေသည်။

နံနက်စာ စားပြီးတော့ အမျိုးသမီးများက စားပွဲ သိမ်းကြ၊
ပန်းကန်ဆေးကြနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် ပင်တာ လီမွန်က ဆေးလိပ်ညှိရင်း
ဂရီဂိုအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ပြောရမှာ အားတော့နာတယ် ဂရစ်ရှာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ခဏလေး
နေမှာဆိုတော့ ပြောရတော့မှာပဲ၊ ပျက်စီး နေတဲ့ ခြံစည်းရိုးတွေ ပြင်ရမယ်၊
ကြမ်းခင်းတွေလည်း ပြန်ခင်းစရာ ရှိတယ်၊ သား အဖေ့ကို ကူပါလား၊ အဲဒီ
ပြဿနာက အိမ်တိုင်းမှာ ဖြစ်နေတာကွ”

ဂရီဂိုက ခေါင်းညိတ်ပြီး အဖေ့ကို ဝိုင်းကူသည်။ နေဝင်ခါနီးမှ
အလုပ်ပြီးသွားသည်။ အပြန်တွင် အဘိုးကြီးက ဂရီဂိုကို မေးသည်။

“ကောက်ရိတ်ချိန်တော့ ရောက်ပြီကွ၊ စိုက်မင်း တွေလည်း
တောထနေပြီး ခုနေ ရိတ်လိုက်လို့ ခြွေလှေ ပြီးခါမှ အနီကောင်တွေ
ပြန်ရောက်လာရင် အသိမ်းခံရဦးမယ်၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ ဂရီဂို”

ဂရီဂိုက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အဲဒါ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူး အဖေ၊
ဘယ်သူနိုင်မလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး၊ ရိတ်စရာ ရှိတာ

ရိတ်ထားလိုက်ပေါ့ အဖေရာ၊ ဒီလို အချိန်မှာ ဘာမှ ကြိုတွက်လို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော့် ယောက္ခမကြီးကို ကြည့်လေး သွေးနဲ့ ချွေးနဲ့ ရင်းပြီး ငွေတွေ ရှာလာတာ၊ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေ အားလုံး မီးသွေးခဲ့ ဖြစ်သွားတယ်လေ”

“အေးပါကွာ....အဖေလည်း စဉ်းစားမိပါတယ်”

နောက်ပိုင်းတွင် သားအဖနှစ်ယောက် အလုပ်အကြောင်း မပြောဖြစ်ကြတော့ပေ။ သူတို့ အလုပ်သိမ်းတော့ နေဝင်ခါနီးပြီ။ ဂရီဂို အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိမ်တွင် နာတာလီယာ တယောက်တည်း ရှိနေသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ဘုရားကျောင်း သွားမည့် အဝတ်အစားမျိုး ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာကလေးမှာ ရှင်းသန့်ဖြူစင်ပြီး နှင်းဆီရောင် ပြေးနေသည်။ အံ့ဆွဲထဲတွင် တခုခု ရှာနေဟန်။ ယောက်ျားဝင်လာတာ မြင်တော့ ခါးဆန့်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဂရီဂိုက သေတ္တာတလုံးပေါ်တွင် ထိုင်၍-

“ထိုင်ပါဦးကွာ၊ မနက်ဖြန်ဆို သွားရမှာ၊ စကား ပြောချိန် သိပ်မရှိတော့ဘူး”

နာတာလီယာ သူ့နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ရင်ထဲတွင် ကြောက်စိတ်ဖြင့် တလှုပ်လှုပ်ခုန်လျက်။ ဂရီဂိုက သူ့လက်ကလေးကို အသာဆုပ်ပြီး အကြင်နာ စကား ဆိုသည်။

“မင်း နေကောင်းလာပြီနော်၊ ကြည့်ရတာ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ”

“လုံးဝ ကောင်းသွားပါပြီ”

နာတာလီယာ ရှက်ပြီးလေးဖြင့် ခေါင်းငုံ့ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဆံပင်ကို အသာသပ်တင်ပေးရင်း မေးလိုက် သည်။

“ဆံပင်တွေ ကျွတ်သေးလားဟင်”

“ကျွတ်တာပေါ့၊ မကြာခင် ကတုံးဖြစ်တော့မှာ”

“ကိုယ်ရိတ်ပေးမယ်လေ”

“ဟာ..ကတုံးကြီး ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ပြန်ပေါက်လာမှာပါ”

ဂရီဂို တွေးနေသည်။ ဪ...နာတာလီယာ...နာတာလီယာ။ မစ်ရှာနဲ့ ပိုလီယာတို့ရဲ့အမေ။ ငန်းဖျား ကြောင့် ဆံပင်ပါးသွားရှာတဲ့ ဇနီးသည်။ ဘယ်လောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးလဲ။ ဘယ်လောက် သနားဖို့ကောင်း တဲ့ မိန်းကလေးလဲ။ အကျိုးကော်လာအမြင့်ကို အမြဲ ဝတ်ထားရသည်။ သူ့ကြောင့် ရသည့် လည်ပင်းမှ ဒဏ်ရာကို ဖုံးထားရခြင်း ဖြစ်၏။ သနားစိတ်ဖြင့် ရင်ထဲ

နှင့်သွားသည်။ သို့သော် သည်ခံစားမှုကို ဂရီဂို ထုတ်မပြောတတ်။
အသာကလေးဖက်ပြီး ဆွေးမြည့်မြည့် မျက်ဝန်းများပေါ်မှ
မျက်ခုံးမွေးလေးတွေကို နမ်းလိုက်သည်။

နာတာလီယာသည် အက်စီနီယာကြောင့် အမြဲတမ်း
ချစ်အားငယ်နေရသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ယောက်ျား၏ လက်ကို
အသာလေး ယူပြီး နှုတ်ခမ်း နှင့် ဖိထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဘာမျှ ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်သွားကြသည်။ အနောက်ဘက်မှ
ကျနေသည့် အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်
လှေကားထစ်တွင် ဆော့နေကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်နေရင်း
မုန့်ဖုတ်နေသော ဒါရီယာနှင့် အမေတို့ စကားပြောနေသံကို ကြားနေရ၏။

“အမေ....နွားနို့ နေ့တိုင်းမညစ်ဘူးထင်တယ်၊ အကြီးဆုံး နွားမကြီးက
နို့ထွက် နည်းလာသလိုပဲ”

နွားတွေ စားကျက်မှ ပြန်လာနေကြပြီ။ နွားမတွေက တဘဲဘဲ
အော်မြည်လျက်။ နွားကလေးတွေက အမြီး တနန့်နန့်နှင့်။ နွားသိုးတွေက
ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း အော်မြည်လျက်။ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်နေတုန်းမှာ
တပ်နီတွေ သောင်းကျန်းတော့ နွားတချို့ ဟိုဘက်ကမ်း ကူးပြေး
ကြသည့်အကြောင်း နာတာလီယာက ဂရီဂိုကို ပြောပြနေသည်။

ဂရီဂိုက ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေရင်း အတွေးနက် နေသည်။
နာတာလီယာ ပျော်နေစဉ်မှာပင် မျက်လုံးတွေက ဆွေးရိပ်သန်း နေသည်။
ဗီယက်ရှင်စကားမှာ အက်စီနီယာနှင့် တွေ့သည့်အကြောင်းများ
သူကြားသွားပြီလား။ နောက်ဆုံး ဖွင့်မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာမကောင်းတာလဲ နာတာလီယာ၊ ဘာတွေ
စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလဲ၊ ကိုယ့်ကို ဖွင့်ပြောလေ”

ပြောပြီး သူ ငိုလေမလားဟု ဂရီဂို စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်သွားသည်။
သို့သော် ထင်သလို မဟုတ်ဘဲ နာတာလီယာ က အလန့်တကြား ပုံစံဖြင့်
ပြန်ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်ထင်လို့ပါ၊
ကျန်းမာလာပေမယ့် လုံးလုံးနေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ တခုခုကို
ကုန်းကောက်လိုက်ရင် မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားတတ်တယ်”

“ကိုယ်မရှိတုန်း မင်း နေမကောင်း ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ
အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဘာစိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာတွေ တွေ့သေးလဲ”

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန်

ထွက်မှာလဲဟင်”

“အစောကြီး”

“တရက်လောက် နေလို့ မရတော့ဘူးလား”

နာတာလီယာ မရဲတရဲ ပြောလိုက်သည်။ သူ ခေါင်းယမ်းသည်။
နာတာလီယာက သက်ပြင်း ချပြီး မေးသည်။

“တံဆိပ်တွေ တပ်သွားရမှာလားဟင်”

“အင်း ... တပ်သွားမှာပေါ့”

“ဒါဆို ကျူးနစ်အင်္ကျီ ချွတ်လိုက်လေ၊ ကပ်ချုပ် ပေးလိုက်မယ်”

ချွေးတွေ ရွဲနေသည့် ကျူးနစ်အင်္ကျီကို ဂရီဂို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။

မိုန့်ဖျော့ကာ အရောင်လွင့်ပြယ်နေပြီ ဖြစ်သည့် လက်မောင်းနှင့်
ရင်ဘတ်တို့တွင် တပ်ဆင်ရမည့် တံဆိပ်တွေ၊ သူရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင်
သံမဏိကြက်ခြေတွေ ယူလာသည်။

“ဒါတွေ မဟုတ်လား”

“အားလုံး သိမ်းထားတယ် ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့၊ သေတ္တာထဲ ထည့်ပြီး မြေကြီးထဲ မြုပ် ထားရတာလေ”

အပ်နဖားထဲ အပ်ချည်ထိုးပြီး ရုတ်တရက် မချုပ်သေးဘဲ ချွေးတွေ
ရွဲနေသည့် အင်္ကျီအထူကြီးကို တဖက် လှည့်ပြီး နမ်းလိုက်သည်။ အရမ်းချစ်သည့်
သူ့ကိုယ်နံ့ကို တဝကြီး ရှူနေသည်။ သည်အခါ သူ့မျက်နှာကလေး
ကြည်နေသည်။

“ဘာလို့ နမ်းနေတာလဲ၊ မနံဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... သဘောကျလို့ပေါ့”

ပြောပြီး နာတာလီယာမျက်နှာကလေး ရက်သွေး ဖြာနေသည်။ ပြီးမှ
ကျွမ်းကျင်စွာ ချုပ်တော့၏။ ပြီးတော့ ဂရီဂို အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်သည်။
မျက်မှောင် တချက်ကုတ်သွားပြီး ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ နာတာလီယာက
ယောက်ျားကို အမြတ်တနိုး ကြည့်ပြီး

“သိပ်ခဲ့တာပဲ”

ဟု ကြည်ကြည်နူးနူး ပြောလိုက်မိသည်။

သူက ဘယ်ဘက်ပခုံးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“ငါ ဒီဟာတွေကို မကြည့်ချင်တော့ဘူး နာတာလီယာ၊ အင်းလေ၊ မင်း ဒါတွေကို နားမလည်နိုင်ပါဘူး။”

နှစ်ယောက်သား တယောက်လက် တယောက် ကိုင်ပြီး သေတ္တာကြီးပေါ်တွင် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ဆက်ထိုင်နေ ကြသည်။

(၂)

မိုးလင်းလှပြီ။ နွေ၏ နေခြည်တန်းများသည် ကောင်းကင်တခွင်တွင် ရောင်စုံဖြာနေလေပြီ။ မိုးစင်စင် မလင်းမီ အထိ ငှက်ကလေးတွေ မနားတမ်း တေးဆို နေကြသည်။ သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိလှသည်။ သူတို့၏ သံစဉ်ကလေးများကို နားထောင်ရင်း ဂရီဂို နိုးလာသည်။ နာတာလီယာ မနိုးအောင် တိတ်တိတ်ကလေး ထလာခဲ့၏။

ခြံထဲတွင် အဖေက သူ့မြင်းကို အစာ ကျွေးပြီး နေပြီ။ မြင်းတပ်သား တယောက်၏ အသိမျိုးဖြင့် အဖေက အကြံပေးသည်။

“သူ့ကျောကို ရေပေးဦးမလား၊ ရေတပုံး သွားဆွဲ လိုက်မယ်လေ”

“ရပါတယ် အဖေ၊ ဒါလောက်ဆို သူ ပြေးနိုင် ပါပြီ”

“ညက အိပ်ပျော်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းကောင်းအိပ်ရပါတယ်၊ ငှက်ကလေးတွေ အော်သံကြောင့် နိုးလာတာ”

ပင်တာလီမွန်က ဂျုံနှံတွေကို မြင်းရှေ့မှ ပြန်ယူ လိုက်ပြီး ပြီးလိုက်သည်။

“ကဲ...ပြီးပြီ၊ အားလုံး အသင့်ပဲ ဂရစ်ရှာ၊ အင်း... ငှက်ကလေးတွေကတော့ မနာလိုချင်စရာ ကောင်း လောက်အောင် ငြိမ်းချမ်းပေတာပဲ၊ စစ်အကြောင်း၊ စစ်ရဲ့ အနိဗ္ဗာရုံအကြောင်း သူတို့ ဘာမှ မသိဘူးနော်”

ပရိုခေါ် ခြံဝသို့ ရောက်လာသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကို ပြောင်နေအောင် ရိတ်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း စပ်ဖြဖြ နှင့် စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့လို့။

“သူတို့က ကျွန်တော်တို့အလာ စောင့်နေတယ်၊ ကြည့်သေးတာပေါ့၊ ဒီတခါ အပြတ်ဆော်မယ်”

ပရိုခေါ်၏ လက်မောင်းနှင့် ရင်ဘတ်မှ တံဆိပ်တွေ၊ အရစ်တွေက

နေရာမမှန်။ မိန်းမက ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ချုပ်ပေးလိုက်ပုံရသည်။

သူ့ကို ကြည့်ရယ်ပြီး ဂရီဂိုက သူ့အဖေကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အဖေ...ဟိုမှာ သူတံဆိပ်တွေ ကပ်ချုပ်လာပုံ ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ အဖမ်းခံရရင် ဆွဲဖြုတ်လို့ လွယ်အောင် သူ့မိန်းမ က ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဝက်သိုးချုပ် ချုပ်ပေးလိုက်တာထင်တယ်၊ သိပ်အားကိုးရတဲ့ အော်ဒီလီယူ၊ ကျွန်တော် ဒုက္ခ ရောက်တိုင်း သူ ကျွန်တော့်အနားမှာ အမြဲရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ် အဘ၊ ကျွန်တော့်ဗိုလ်ချုပ် တိုက်ပွဲကျရင် ကျွန်တော်လည်း ကျမှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဆုတံဆိပ်တွေကို ဆွဲခွာပစ်လိုက်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ရှေ့တန်းရောက်ခါနီးမှပဲ ပြန်တပ်တော့မယ်”

ဂရီဂိုက နံနက်စာကို ကမန်းကတန်းစားပြီး အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အမေ့ကို နှုတ်ဆက်တော့ အီလီနစ်မျို့နာက သားကိုနမ်းပြီး တိုးတိုးလေး ဆုတောင်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့သားလေးကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါ စေကွယ်၊ အင်း ... ဒီတယောက်ပဲ ကျန်တော့တာ”

“ကဲ...သွားတော့မယ်၊ မငိုနဲ့နော် အမေ”

ပြောပြီး သူ့မြင်းဆီသို့ ဂရီဂို ထွက်လာခဲ့သည်။ နာတာလီယာနှင့် ကလေးတွေ နီးလာပြီး အိပ်ရာထဲမှ ထပြေး ထွက်လာကြသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်က အမေ့စကတ်ကို ဆွဲပြီး အပြေးလိုက်လာကြသည်။

ပိုလီယာက အော်ငိုပြီး ပြောသည်။

“အဖေ့ကို မသွားစေနဲ့ အမေ၊ သူ သေလိမ့်မယ်၊ အဖေ...မသွားပါနဲ့ နော်...”

မစ်ရှာက မငိုဘဲ အံ့ကြိတ်ပြီး တင်းထားသည်။ ညီမလုပ်သူကို လှမ်းဆူသည်။

“ဟဲ့...စစ်တိုက်တိုင်း သေတာမှ မဟုတ်တာ၊ တိတ်စမ်း”

အဘိုးစကားကို မစ်ရှာ မှတ်ထားသည်။

“ကော့ဆက်ဆိုတာ မငိုရဘူး၊ ငိုတယ်ဆိုတာ ကော့ဆက်လူမျိုးတွေအတွက် ရှက်စရာ”

သို့သော် မြင်းပေါ်မှ အဖေက သူ့ကို ဆွဲမြှောက်ပြီး နမ်းတော့ အဖေမျက်တောင်တွေ စိုနေတာ မစ်ရှာ သတိထား လိုက်မိသည်။ သည်တော့ မစ်ရှာ တအား ငိုချလိုက်တော့သည်။

“အဖေ မသွားနဲ့၊ အဘိုး သွားပစေပေါ့”

ဂရီဂိုက သားငယ်ကို ပြန်ချပေးလိုက်ပြီး မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်ကာ မြင်းကို ကြိမ်တို့လိုက်သည်။ ကော့ဆက်ရီးရာ သီချင်းတပုဒ်ကို ပြေးသတိရ လိုက်သည်။

‘အိမ်မှာ နေတဲ့အခါ ပူဆွေးပါ၊ ကြောက်ရွံ့ပါ၊

သို့သော် မင်္ဂလာရှိတဲ့ နံနက်ခင်းမှာ

ရွာက ထွက်လျှင် လေးလံသောစိတ်ဖြင့်

ဘယ်ခါမှ မထွက်ပါနှင့်’

သို့သော် သည်မနက် ဂရီဂိုတယောက် စိတ်တွေ လေးလံနေသည်။ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဝင်နေသည်။ တောင်ပေါ်လမ်း အတိုင်း တက်လာခဲ့ပြီးမှ လေရဟတ်ကြီး အရောက်တွင် နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ခြံတွင် ရပ်နေသော နာတာလီယာကို လှမ်းမြင်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကလေးသည် နံနက်ခင်းလေပြည်တွင် တလှုပ်လှုပ် လွင့်နေလေသည်။

(၃)

ကောင်းကင်ပြာပြာတွင် တိမ်တိုက်တွေ အဆုပ်လိုက် လွင့်နေသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်ခြေမျဉ်းနှင့် အပြိုင်တွင်လည်း မိုင်းမှုန်မှုန် တိမ်စိုင်တွေ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေလေသည်။ မြင်းတွေ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်နေသည်။ ပရိုခေါ်က ကုန်းနှီးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း အိပ်ငိုက် လိုက်လာသည်။ ဂရီဂိုက အံ့ကြိတ်ထားရင်း နောက်သို့ ခဏ ခဏ လှည့်ကြည့် နေသည်။ ကွေ့ကာ ဝိုက်ကာ စီးဆင်းနေသည့် ဒွန်မြစ်ကမ်း တလျှောက်တွင် အလေ့ကျ ပေါက်နေသည့် မိုးမခပင်တွေကလည်း မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်။ သူတို့ ချီလာသည့် တောင်ပေါ်လမ်းကလည်း အလားတူစွာ ဘယ်ချိုး ညာကွေ့။ ရွာဦးထိပ်က လေရဟတ်ကြီး ကွယ်သွားပြီ။ စိုက်ခင်းတွေကတော့ လမ်းဘေးဝဲယာတွင် စိမ်းစိမ်းစိုစို။ ဂရီဂိုက တီးလုံးတခု

လေချွန်ရင်း ချွေးတွေရွဲနေသည့် မြင်းကြီး၏ လည်တိုင်ကို ငဲ့ကြည့်နေသည်။

‘သောက်သုံးမကျတဲ့ စစ်ပွဲတွေ ဂူချီရာမြစ်ရိုး တလျှောက်ကနေ စတိုက်လာလိုက်တာ ဒွန်မြစ်ကမ်း ဝဲယာ၊ ပြီးတော့ ခိုပါစ်အထိ၊ ပြီးတော့ ဘူးလတ်အထိ၊ နောက်ဆုံး ရန်သူကျည်ဆန်ထိ၊ မြင်းပေါ်က ကျွမ်းပြန် ကျ၊ မြန်မြန် ကိစ္စပြတ် ပြီးရော’ ဟု ဂရီဂို တွေးလိုက် ပါသည်။

အပိုင်း [၈]

ထိုးကျလာသော အရိပ်များ

တိုက်ပွဲတွေ ဆက်ဖြစ်နေသည်။ မီယက်ဗီဒီဗ်ဆိပ်ကမ်း မြို့ဆီ ရောက်လာပြီ။ ပစ်ခတ်သံတွေ သဲ့သဲ့ကြားလိုက် သဖြင့် ဂရီဂိုက တောလမ်းမှ လမ်းမကြီးဘက်သို့ တည်လိုက်သည်။ လမ်းမကြီးတလျှောက်တွင် တပ်နီတို့ တရကြမ်း ဆုတ်ခွာသည့် လက္ခဏာများကို တွေ့နေရသည်။ ဝင်ရိုးကျိုးနေသည့် လှည်းတွေ၊ ဒူးစွပ်တွေ၊ သံခမောက်တွေ၊ ကျည်သင့်ထားသည့် သေနတ် အကျိုးအပျက်တွေ လမ်းပေါ်တွင် ပွစာကျဲနေသည်။ စစ်သားများ၏ အလောင်းတွေမှာ ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံနှင့်။ ချွတ်ယူဖို့ အချိန် မရှိမှန်း ထင်ရှားနေသည်။

ကော့ဆက်တွေက ဘာကြောင့် ချွတ်မယူကြတာလဲ။ ရှင်းပါသည်။ နောက်က အသေအလဲ လိုက်တိုက် နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မြင်းသေတကောင်၏ နံဘေးမှာ ကော့ဆက်တယောက်၏ အလောင်းကို လည်း တွေ့ရသည်။

မြင်းတွေ ပင်ပန်းလှပြီဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ယောက် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဘောင်တွေ ပြိုနေသော ရေကန်ကလေး တခုကို မြင်တော့ ပရိုခေါ်က သူ့မြင်းနှင့် လမ်းဘေးဆင်းသွားပြီး ရေကန်ဆီသို့ စီးသွား သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

“အစ်ကို သွားကြည့်လေ” ဂရီဂို သွားကြည့်သည်။

အမျိုးသမီးတဦး၏ အလောင်း။ စကတ်က လန်ပြီး မျက်နှာကို ဖုံးလျက်။ မကြည့်ရက်စရာ အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်း။ လက်တဖက်ကို လိမ်ချိုးပြီး ခန္ဓာကိုယ် အောက် ဖိထားသည်။ ဂရီဂို မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး စကတ်ကို ဆွဲချလိုက်သည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မိန်းမ ချောကလေး တယောက်။ မျက်လုံးတဝက် ပွင့်နေသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်လျက် ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားပြီး သေသည်အထိ မုဒိမ်းကျင့်ခံသွားရပုံ။ အသားတွေ ဝါကြင်ကြင် ဖြစ်လာနေပြီ။ မျက်နှာပေါ်သို့ ပုရွက်ဆိတ်ညှို့တွေ တက်လာနေပြီ။

“လူလွန်မသားတွေကြောင့် အလှတပါး ပျက်စီး သွားခြင်းပဲ” ဟု ပရိုခေါ်က မှတ်ချက်ချပြီး-

“ကျွန်တော် အဲဒီ ခွေးသားတွေကို ရှာပြီး တယောက်မကျန် နှပ်နှပ်စဉ်းပစ်ချင်တယ် အစ်ကို၊ သွားကြပါစို့ဗျာ၊ ကျွန်တော်

မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

“မြုပ်ပေးခဲ့ရင် ကောင်းမလား ပရိုခေါ်”

“ဟာ...အလောင်းတွေတိုင်း မြုပ်ပေးနေရရင်... ပြီးတော့ ဘာနဲ့ သွားတူးမလဲ၊ ဒီအနားက ဂဝံမြေတွေ”

နှစ်ယောက်သား ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ဘာ စိတ်ကူးပေါက်လာသည် မသိ။ ပရိုခေါ်က အလေးအနက် စကား ဆိုလာသည်။

“ဒီကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သွေးဘယ်လောက်များခဲ့ပြီလဲ”

“အများကြီးပေါ့ကွာ”

“ဘယ်တော့မှ ဒီပွဲပြီးမှာလဲ အစ်ကို”

“နှစ်ဖက်စလုံး အကုန်သေကုန်မှ ပြီးမှာပေါ့ကွာ”

(၂)

မီယက်ဗီဒီဗ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ကလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်း ရွာကလေး တရွာသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ညမိုးချုပ်မှ ရောက်လာသည်။ ရွာပြင်တွင် တပ်ရင်း (၃) တပ်စွဲ ထားသည်။ ယာယီတပ်ရင်းမှူး ‘ကိုပီလော့ဗ်’က သူ့ကို စောင့်နေသည်။ လူက ခပ်ရွှင်ရွှင်၊ စကားများများ။ အခြားတပ်မှူးတွေလည်း ရောက်နေကြောင်း၊ ရွာထဲတွင် တည်းနေကြောင်း သိရ၏။ ရန်သူအခြေအနေကိုလည်း သူက ပြောပြသည်။

“မီယက်ဗီဒီဗ်မှာ သူတို့ အခိုင်အမာ ခြေကုပ်ယူထားတယ် ဂရီဂို၊ ကျွန်တော်တို့ လောလောဆယ် သိမ်းဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အင်အား တောင့်လာမှာပါ၊ အင်္ဂလိပ်တွေဆီက စစ်ကူရမယ်ဆို၊ ခင်ဗျား ကြားလား”

ရွာထဲသို့ သူ့ကို လိုက်ပို့ရင်း ကိုပီလော့ဗ်က ပြောနေသည်။

“ဟင့်အင်း ... မကြားဘူး”

ဧည့်သည်တွေ တည်းသည့် အိမ်ပြတင်းပေါက်တွေ အားလုံး ပိတ်ထားသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မီးအိမ် တလုံးသာ လင်းနေသည်။ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေ တခန်းလုံး လောင်နေ၏။

ဂရီဂိုက ဦးထုပ်နှင့် အပေါ်ရုံအင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး အခန်းထဲမှ လူအားလုံးကို နှုတ်ဆက်သည်။

“အားပါးပါး၊ အသက်မရှူနိုင်တော့ဘူး၊ ပြတင်းပေါက် တပေါက်တော့ နည်းနည်းဟပါဗျာ”

ဂရီဂိုက မျက်ခုံးတွန့် ပြောလိုက်သည်။

ယာမာကော့ဗ်က အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“တို့ကတော့ နှာခေါင်းယဉ်နေလို့လား မသိဘူး၊ သတိတောင် မထားမိဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို အနားမှ ပြတင်းပေါက်ကို တံတောင်နှင့် တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

အပြင်လေ ဝင်လာတော့ မီးငြိမ်းသွားသည်။

“အဲဒါ စီမံခန့်ခွဲရေးနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ နည်းနည်းလေး ဖွင့်ရမှာ၊ မီးခြစ်ပါတဲ့လူ ပေးကြပါဦး၊ သတိထားနော်၊ မြေပုံဘေးမှာ မင်အိုးရှိတယ်”

ကိုပီလော့ဗ်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မီး ပြန်ထွန်းပြီး ပြတင်းပေါက်ကို မဆိုစလောက် ပြန်စေ့သည်။ ပြီးမှ သူက အခြေအနေကို ရှင်းပြသည်။

“ဗိုလ်ချုပ်ဗီလက်ကော့ဗ် သိအောင် ကျွန်တော် ရှင်းပြပါ့မယ်၊ လောလောဆယ်မှာ အနီတွေက မီယက်ဗီဒီဗ်ကို ခြေကုပ်ယူထားတယ်၊ အင်အား လေးထောင်လောက် ရှိတယ်၊ ဘုရားကျောင်းတဝိုက်က စပြီး ကတုတ်ကျင်းတွေ အများကြီးတူးထားတယ်၊ သဲအိတ်တွေ ပတ်ပတ်လည် ချထားတယ်၊ တောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာ နေရာယူထားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘက်မှာက မုန်တိုင်းစစ်ဆင်ရေး တပ်ဆွယ် ဘိုဂါတီရိပ်ရဲ့ တပ်မ (၆) ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တပ်မ (၁) ရယ်ပဲ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တပ်ရင်းတွေမှာ လူအင်အား အပြည့်မရှိတော့ဘူး၊ ခြေလျင် တပ်သားတချို့ ကိုပျံစီမံကမ်း တဝိုက်မှာ ပျောက်သွားတယ်၊ တော်သေးတယ်၊ မြင်းတပ်တွေ ရောက်လာလို့၊ ဒါပေမဲ့ မြင်းတပ်လည်း ခြေလျင်လိုပဲ”

တပ်ရင်း (၄)မှ တပ်မှူး ဒူရာရိဗ်က ဝင်ထောက် ပေးသည်။

“ကျုပ်တပ်ရင်းရဲ့ တပ်ခွဲ (၃) မှာ သုံးဆယ့် ရှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်”

“အရင်တုန်းက ဘယ်လောက် ရှိလို့လဲ”

ယာမာကော့ဗ်က ဝင်မေးသည်။

“ကိုးဆယ့်တစ်ယောက်”

ဂရီဂိုက စားပွဲကို လက်ချောင်းလေးတွေနှင့်ခေါက်ရင်း-

“မင်း ဘယ်လိုတပ်ရင်းမှူးလဲ၊ ဘာလို့ ဒီလောက် အခြေအနေဆိုးတာကို ကြည့်နေရတာလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ် ထိန်းမလဲ၊ ရွာတွေထဲ ဝင်သွားရင် ပျောက်ပျောက်သွားတာ၊ အမျိုးတွေနဲ့တွေ့ရင် ပြန်မလာ တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ ပြန်ရောက်လာကြပါတယ်၊ ဒီနေ့ သုံးယောက် ပြန်ရောက်လာတယ်”

ကိုပီလော့စ်က မြေပုံကို ဂရီဂိုဘက် တွန်းပို့ လိုက်ပြီး တပ်တွေ၏ အနေအထားကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြရင်း-

“ကျွန်တော်တို့ စမလှုပ်ရှားသေးဘူး၊ မနေ့က တပ်ရင်း(၂) ခြေလျင်တက်သွားတယ်၊ ခံခဲ့ရတယ်”

“အကျအဆုံး များသလား”

“တပ်ရင်းမှူး အစီရင်ခံစာအရဆိုရင် နှစ်ဆယ့် ခြောက်ယောက် ဒဏ်ရာရ၊ ကျဆုံး၊ ခုတော့ လူအင်အား ပြန်ပြည့် လာပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ခြေလျင်ကို စက်သေနတ် အားဖြည့်ပေးဖို့ လိုတယ်၊ ကျည်အား အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ ထောက်ပို့ တပ်ရင်းမှူးကတော့ ရောက်ရောက်ချင်း ပို့ပေးမယ် ပြောတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖစ်စီပေါ်ရော့စ် အမိန့်အရ မနက်ဖြန် စတိုက်ရတော့မယ်၊ သူက မုန်တိုင်းစစ်ဆင်ရေးနဲ့ချည်း စစ်ကြောင်း ထိုးခိုင်းနေတာ၊ မနေ့က လေးခါတက်တယ်၊ လေးခါလုံး အထိနာခဲ့တာချည်းပဲ၊ သူက ဟောဒီ လက်ယာဘက် စစ်ကြောင်းက ဖိတိုက်ဖို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီနေရာက ပေခုနစ်ရာကနေ ပေတစ်ထောင်လောက် မြင့်တာကိုး၊ အဲဒီက တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးက ကျွန်တော့်ဆီ သတင်းပို့တယ် ဂရီဂို၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် မနက်ဖြန် စစ်ဆင်ရေး အစည်းအဝေး တက်ရမယ်တဲ့၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖစ်စီက ခေါ်တာတဲ့ဗျား၊ သူနဲ့ လက်ထောက်တွေ ကော်ရှိုင်းကို ရောက်နေပြီတဲ့၊ အနီကောင်တွေ စစ်ကူမရခင် သူက ဦးအောင် ဆော်ချင်တာတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အနီတွေက ဟိုး ရထားလမ်းအထိ ရောက်နေပြီး အခိုင်အမာ နေရာ ယူထားပြီးပြီ”

“ကော့ဆက်တွေ ပြောနေတာကော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ငါတို့အတွက် စစ်ကူတွေ လာနေပြီဆို”

“အင်္ဂလိပ် အမြောက်တပ်တွေ၊ တင့်ကားတွေ လာနေပြီလို့တော့ ကြားတာပဲ၊ ပြဿနာက မြစ်ကို ဘယ်နားက ဖြတ်မလဲ၊ ဘာနဲ့ ဖြတ်မလဲ၊ ဒါမျိုးတွေက ရိုးနေပါပြီဗျာ”

အခန်းထဲတွင် ငြိမ်သွားကြသည်။ ကိုပီလော့စ်၏ ခုံချော ချောသည့်

မျက်နှာမှာ အိပ်ရေးပျက်သဖြင့် မျက်ကွင်းတွေ ညိုနေသည်။

သူသည် တချိန်က ပျော်ပျော်နေ သေခဲသမား၊ လူစုံတယောက် ဖြစ်သည်။ နေ့ပိုင်းတွင် ကျောင်းဆရာ လုပ်ပြီး ညပိုင်းတွင် သူဌေးတယောက်ယောက် အိမ်မှ ဖဲပိုင်း ရောက်ချင် ရောက်နေသည်။ ကစားသည့်ကြေးမှာ မများလှ။ ကတော်များပါ ဝင်ကစားသည့် ဖဲပိုင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူက ဂီတာ တီးသေးသည်။ ကျောင်းဆရာမကလေး တယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး နယ်ရောက်သွားသေးသည်။ စစ်ဖြစ်လာသဖြင့် တပ်ထဲ ဝင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်သင်တန်း ဆင်းပြီးတော့လည်း လူက စစ်သားရုပ် ပေါက်မလာ။ မူလရုပ် မပြောင်း။ ယူနီဖောင်းဝတ်ပုံက ဖိုသီဖတ်သီ။ သို့သော် သတ္တိတော့ မခေ၊ တိုက်ပွဲများတွင် သူ့အစွမ်းအစကို မြင်ခဲ့ကြရပြီ။

ဂရိဂို၏ ပထမ အေဒီစီ²⁷ ခရစ်လင်းက လုံးဝ စာမတတ်။ ချီရာမြစ်ကမ်းတိုက်ပွဲမှာ ကျသွားသဖြင့် သူ့နေရာကို ကိုပီလော့စ်အစား ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ တခါတုန်းက ကျောင်းသားများ၏ လေ့ကျင့်ခန်း စာအုပ်များကို အမှားအမှန် ခြစ်ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ယနေ့ တပ်မှူးများ အစည်းအဝေးတွင် စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာပြဿနာများကို ဆွေးနွေးနေလေသည်။ လိုအပ်လာလို့ ဂရိဂိုက အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် မြင်းပေါ် လွှားခနဲ ခုန်တက်ကာ ရှေ့သို့ မမှိတ်မသုန် ချီတက်သူ ဖြစ်သည်။

သူ ရောက်လာစက ဂရိဂို သူ့ကို သဘောမတွေ့။ နှစ်လလောက် ကြာတော့မှ သူ့အကြောင်း သိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ တနေ့ တိုက်ပွဲတပွဲ အပြီးတွင် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ကိုပီလော့စ်၊ မင်းကို အစက ငါ အထင် မကြီးဘူးကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ အထင်မှားခဲ့တယ်၊ အဲဒီ အတွက် မင်း ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နော်”

ကိုပီလော့စ် ပြုံးနေသည်။ ဘာမျှ ပြန်မပြော။ သို့သော် သူ ကျိတ်ပြီး ကျေနပ်နေပုံရသည်။

သူ့တွင် တိကျသည့် ရည်မှန်းချက် မရှိ။ မီယက် မီဒိမ်ကို မသိမ်းနိုင်လည်း သူ့အတွက် အကြောင်း မဟုတ်။ လောလောဆယ် သူလိုချင်သည်မှာ ရွာ မြန်မြန်ပြန်ခွင့် ရဖို့ပင်။ မပြန်ရသည်မှာ ခြောက်ပတ်ရှိပြီ။

ဂရိဂို ထရပ်လိုက်သည်။

“ကဲ...ကိုယ့်လူတို့၊ တည်းတဲနေရာမှာ သွားအိပ် ကြရအောင်၊ နောက်မှ ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ မနက်ဖြန် ဖစ်စီဂေါ်ရော့စ်ဆီ သွားပြီး တရားနာကြ ရဦးမယ်လေ၊ ဒူရာရိဗ်ကို ရာထူးချမှ ဖြစ်တော့မယ်ကွ”

“ရိက္ခာပါ လျှော့ပစ်ရမယ်၊ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ ယာဂ ပိုသောက်ရမှာ”

“ဟေ့...ငါရယ်စရာပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီနေ့ကစပြီး သူ့ကို တပ်စိတ်မှူး လျှော့ချပစ်လိုက်၊ ပြီးတော့ ခါလမ်ပီကို သူ့နေရာပို့လိုက်၊ ယာမာကော့ဗ် က ချက်ချင်းသွားပြီး လောလောဆယ် တပ်ရင်းမှူး တာဝန် ပြောင်းယူ၊ ကျန်တာ နောက်မှ ညွှန်ကြားမယ်၊ ကိုပီလော့ဗ်၊ မင်းက အော်ဒါထုတ်ဖို့လုပ်၊ သူ တပ်ရင်းမှူး မလုပ်နိုင်ဘူး၊ စီမံခန့်ခွဲမှုမှ မတတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သဘောတူပါတယ်”

ကိုပီလော့ဗ်က ထောက်ခံသည်။ ယာမာကော့ဗ် မျက်မှောင်ကုတ် နေသဖြင့် ဂရီဂိုက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ယာမာကော့ဗ်၊ မင်း သဘောမတူဘူးလား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် မျက်မှောင်ကုတ်တာပါ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ယာမာကော့ဗ်လည်း သဘောတူတယ်၊ လောလောဆယ် မြင်းတပ်ကို ရယက်ချီကော့ဗ်ကို တာဝန် ပေးထား၊ မီးခေးလ်ဂရီဂိုရစ်ချီက အမိန့်စာရေးကွာ၊ မနက်ခြောက်နာရီမှာ အဲဒီဗိုလ်ချုပ်နဲ့ သွားတွေ့ကြမယ်၊ အော်ဒါလီ လေးယောက် ငါ ခေါ်သွားမယ်”

ကိုပီလော့ဗ်က မျက်ခုံးချီပြီး-

“များလှချေလား”

“ဟေ့...ငါလည်း အကောင်ပဲကွ၊ ဟိတ်ဟန်လေး လုပ်ရမှာပေါ့၊ တပ်မမှူးအဆောင်အယောင် ဘာလေး တခါ တလေ ထုတ်ပြရမယ်လေ”

ဂရီဂိုက ပြောရင်း အော်ရယ်ပြီး သူ နှင်းကာ အင်္ကျီကြီးကို ပခုံးပေါ် ပစ်တင်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွား တော့သည်။

တည်းခိုအိမ် ရောက်တော့ ဖိနပ် မချွတ်တော့ဘဲ နှင်းကာအင်္ကျီကြီး ခြုံပြီး ထိုးအိပ်လိုက်သည်။ သို့သော် အော်ဒါလီ တသိုက် ရယ်မောနောက်ပြောင်ရင်း ရင်ဖွင့်နေကြသည်ကို မနိုးတဝက် နိုးတဝက်ဖြင့် ကြားနေရသည်။ ကြိဖန် ပျော်နေကြပြီး စစ်သားဘဝကို စိတ်ကုန်နေကြပြီဟု ဂရီဂို ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ ပြန်အိပ်ပျော် သွားသည်။

မက်နေကျ အိပ်မက်ဆိုး ပြန်မက်ပြန်ပြီ။

ရိုးပြတ်လယ်တောကို ဖြတ်ပြီး တပ်နီတွေ စစ်ချီနေကြသည်။ သူတို့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာကြသည်။ သေနတ်တွေ ချိန်ပြီး သူတို့ လာနေကြသည်။ အရိပ် မည်းမည်းတွေ သူ့အနားသို့ နီးသည်ထက် နီးလာပြီ။ သူက ကတုတ်ကျင်းထဲမှ ဆီးပစ်သည်။ တပ်နီတွေ အတုံးအရုံးကျသည်။ သူက ကျည်ကပ်အသစ် ထည့်နေတုန်း သူ့လူတွေက ကတုတ်ကျင်းထဲမှ ခုန်တက်ပြီး

ဆုတ်ပြေးကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မပြေးနဲ့၊ ပြန်ပစ်၊ ပြန်လှည့်ပစ်” သူတအားအော်သည်။ သို့သော် အသံက တိုးတိုး လေးသာ ထွက်လာသည်။ သူလည်း ကတုတ်ကျင်းထဲက ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး သူ့ဆီ ပြေးလာနေသော အသက်ကြီးကြီး တပ်နီ တယောက်ကို ဆီးပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် မထိ။ တပ်နီစစ်သားအိုကြီးက အကြောက်အလန့်မရှိ ရှေ့ဆက်ပြေးလာသည်။ သူပြေးလာပုံက မြေကြီးနှင့် မထိဘဲ လျှပ်ပြေးလာပုံမျိုး။ လူပုံက ပုကွကွ။ သူက သေနတ်ကို မောင်းထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့သေနတ်က မောင်းထိုးမရ။ ဂျမ်းဖြစ်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ငါးလှမ်း အကွာလောက်သာ လိုတော့သည်။ ဂရီဂို ပြန်လှည့်ပြေးသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ထွက်ပြေး နေသည့် သူတပ်သားတွေ၊ နောက်က လိုက်လာနေသူ၏ ခြေသံတွေကို တခွပ်ခွပ် ကြားနေရသည်။ ဂရီဂို ဆက်မပြေးနိုင်တော့။ နောက်ဆုံး သင်္ချိုင်းပျက်ကြီးတခုထဲသို့ ရောက်လာသည်။ မြေပုံတွေထဲ ခြေကွဲကျလိုက်၊ ဆက်ပြေးလိုက်။ နောက်က လိုက်လာသည့် တပ်နီ သူ့ကို မီလာပြီ။ သူ့အင်္ကျီရှည်ကြီးကို အမြီးလှမ်းဆွဲလိုက်တော့ သူ ကြောက်အားလန့်အား အော်လိုက်သည်။ သည်တွင် လန့်နိုးလာခြင်းဖြစ်သည်။

တကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေ စက်စက်နစ်နစ်နေသည်။
နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။

“အမယ်လေး ...”

ကိုယ့်ညည်းညူသံကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ကြားလိုက်တော့
ဝမ်းသာသွားသည်။ အင်း ... တော်ပါသေးရဲ့။ အိပ်မက် ပါလား။
လက်ယာနံတောင်းမှ လက်ဝဲ နံတောင်းသို့ ကိုယ်စောင်းပြန်ပြီး
ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီး ကို ဆွဲခြုံပြီး ကွေးလိုက်သည်။

“အတင်းဝင်လာပြီး ငါ့ကို လှံစွပ်နဲ့ထိုးရင် ကောင်း မှာ၊ အဲဒီမှာ သူ့ကို ဆွဲလှဲပြီး ..”

အိပ်မက်မှန်း သိပြီး ရင်ထဲ ပေါ့သွားတော့မှ ဆက်တွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

(၃)

အရုဏ်တက်အချိန်တွင် ကိုပီလော့ဗ်က သူ့ကို လာနှိုးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခြောက်နာရီ အရောက်သွားရမယ်လေ”

သူက မုတ်ဆိတ်ရိတ်ထားသည်။ ဖိနပ်က မှန်ကြည့်လို့ ရသည်။
ဝတ်ထားသည့် ကျူးနစ်က အသစ် ကျပ်ချွတ်။ သူ လှုပ်ရှားနေပုံက
သုတ်သီးသုတ်ပျာ။ ပါးဖောင်းဖောင်းကြီးတွင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်စဉ်က
နှစ်ချက်ထိထားသည်။ သူ ဒီနေ့ တမျိုးဖြစ်နေသည်။

‘အေဒီစီတယောက်နဲ့ မတူ တူအောင် လုပ်နေတယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနဲ့
တွေ့ရမှာမို့ ထင်ပါရဲ့’ဟု ဂရီဂို တွေးနေသည်။

ကိုပီလော့ဗ်ကလည်း အလားတူ တွေးနေရင်း-

“စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် မနေသင့်တော့ဘူး ဂရီဂို၊ ဗိုလ်ချုပ်တယောက်နဲ့
တူအောင် နေသင့်ပြီ”

ဂရီဂိုက အညောင်းဆန့်ရင်း-

“ဒီအတိုင်းပဲ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ဟေ့....မင်းပြောတော့
ခြောက်နာရီမှဆို၊ အင်း ... သူတို့က တို့ကို အမိန့်နဲ့ ခေါ်တာပေါ့နော်”

ကိုပီလော့ဗ်က ပခုံးတွန့်ပြီး-

“အင်း ... ခေတ်ကြီးက ပြောင်းနေပြီလေ၊ သူက ကိုယ့်ထက်မြင့်တော့
သွားရမှာပေါ့”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ သူက တို့ဆီ ဘယ်လာတွေ့ပါ့မလဲ နော်”

ပြောပြီး ရေတွင်းဆီသို့ မျက်နှာသစ်ဖို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက အပြေးအလွှား ထွက်လာပြီး
မျက်နှာသုတ်ပဝါ အသစ်တထည် ယူလာပေးသည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး ပဝါနှင့်
နီရဲလာသည်အထိတအားပွတ်လိုက်သည်။

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေကို
အကဲဖြတ်တဲ့နေရာမှာ တခုတော့ ထည့်စဉ်းစား ရမယ်၊ မဟာတော်လှန်ရေးကြီး
ပြီးကတည်းက လူတွေ ပြောင်းလဲသွားတယ်ကွာ၊ အသစ်တဖန် ပြန်လည်မွေးဖွား
လိုက်သလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အရာရှိတွေက မပြောင်းမလဲ ခေတ်ဟောင်းကအတိုင်း
ကျန်နေရစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း တော့ သူတို့ အရိုးစွဲနေတဲ့
အကျင့်ဟောင်းတွေ ကျိုးပဲ့စပြုလာပြီ ထင်ပါတယ်၊ သူတို့ အရိုးအဆစ်တွေထဲကို
အမဲဆီ ထည့်ပေးဖို့ လိုတယ်ကွာ”

ကိုပီလော့ဗ်က အင်္ကျီလက်မောင်းပေါ်က ဖုန်မှုန့် ကလေးတွေကို ငုံပြီး
မှုတ်ထုတ်ရင်း-

“ဘာဆိုလိုတာလဲဗျာ၊ လင်းစမ်းပါဦး”

“သူတို့က အစဉ်အလာဟောင်းတွေကို ဒီနေ့အထိဆက်ထိန်းထားချင်ကြတယ်လေ၊ ဥပမာကွာ၊ ဂျာမန်နဲ့ တိုက်တဲ့ စစ်မှာကတည်းက ငါ အရာရှိ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ အသေခံပြီးတိုက်လို့ ရာထူးရလာတာ၊ ဒါပေမဲ့ စစ်ဗိုလ် အချင်းချင်း ငါ့ကို သိပ်အဖက်မလုပ်ကြဘူး”

သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိဘဲ ဂရီဂို အသံကျယ် လာသည်။ ကိုပီလော့စ်က ဘေးဘီကို ကြည့်ပြီး တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“တိုးတိုးလုပ်ပါဗျာ၊ ကောင်လေးတွေ ကြားသွား ပါမယ်”

“မင်းမေးလို့ ငါပြောဖြစ်တာလေ၊ ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က ငါ့ကို သိပ်အရောမဝင်ဘူး၊ အေးလေ...ဘယ် ဝင်ချင်မလဲ၊ သူတို့ကိုယ်က ကောင်မလေးတွေဆီကရတဲ့ အနံ့မျိုး မွှေးကြိုင်နေတာကိုး၊ ငါ့ကိုယ်ကတော့ မြင်းချွေးနဲ့ပဲ ရမယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့က ခေတ်ပညာတတ်တွေကိုးကွ၊ ငါက လောကဓာတ်ကျောင်းမှ မနေဖူးတာ”

ပြောပြီး မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ရေတွင်းဘောင်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဖွာလန်ကျနေသည့် ဆံပင် တွေကို ဖြီးရင်း ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြောသည်။

“အဟောင်းတွေ ကျိုးပဲ့ကုန်ပြီကွ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က စစ်ရေးအမြင်မှာ သူတို့လောက် ငါ မသိဘူး ထင်ကြတယ်၊ တပ်နီဗိုလ်တွေကို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဘူဒီယိုနီ ဆိုရင် စစ်မဖြစ်ခင်က တပ်ကြပ်ကြီး၊ ဇူလိုဘာဟာ အရာရှိတယောက်၊ သူမနိပ်လို့ သူတပ်ရင်းတခုလုံး ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဂူဆယ်ရှိကော့ဗ် လည်း နာမည်ကျော် စစ်ဗိုလ်ကြီး၊ ကိုပါစ် တိုက်ပွဲမှာ ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ထွက်ပြေးတယ်၊ တပ်နီ ဗိုလ်ချုပ် တယောက်က သော့ပြင်သမားဘဝက လာတာ၊ သို့ပန်းတွေက သူ့အကြောင်း ပြောလို့မဆုံးဘူး မဟုတ်လား၊ ကဲ..ငါတို့လည်း တောသားကော့ဆက်တွေပဲ၊ အဲဒါလောက် အဆိုးကြီး မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ငါတို့ကို အဲဒီ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေက ဘာအကူအညီပေးဖူးလဲ”

“သူတို့ ကူညီခဲ့တာ အများကြီးလေ”

“ကူဒီနော့ဗ်ကိုလား၊ သူတို့ အကူအညီ မပါဘဲ အနီကောင်တွေကို ငါဆော်ခဲ့တာ အများကြီးပါကွာ၊ သူတို့စကား နားမထောင်ဘဲ ငါ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပြီး တိုက်ခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲတွေ နည်းလား”

“သေနင်္ဂဗျူဟာ ကျမ်းတွေကို မယုံဘူးပေါ့”

“ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စစ်မြေပြင်မှာ အဲဒီအတိုင်း လုပ်လို့ မရဘူး”

“ဒါဆို ဘာကို ကျွန်တော်တို့ အားပြုရမလဲ”

“ဘာအတွက် တိုက်နေတာလဲဆိုတာ သိရမယ်”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လေ့လာနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်နားမလည်ဘူး ဂရီဂို”

“ဖြည်းဖြည်းတော့ နားလည်လာမှာပေါ့ကွာ”

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက မေးလာသည်။

“နွားနို့ သောက်မလားဟင်”

“နောက်မှ သောက်တော့မယ် အဒေါ်၊ ကျွန်တော် အချိန်မရတော့လို့ပါ ခင်ဗျ”

တင်းကုပ်တခုရှေ့တွင် ပရိုခေါ်က ဒိန်ချဉ်ကို အားရပါးရ လွေးနေသည်။ ဂရီဂိုမြင်းကို တိုင်မှ ကြိုးဖြုတ်တော့မှ သူက လှမ်းမေးသည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ကျွန်တော် လိုက်ရမှာလား”

ဂရီဂို ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ဝဲစား၊ မင်းတာဝန် မင်းမသိဘူးလား၊ မင်းလက်ထဲက ဇွန်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်၊ ငါ ဘာလို့ မြင်းပြင် နေလဲ မင်း သိရမှာပေါ့”

“ဟာ...အစ်ကို ဘာလို့ ဒေါသကြီးနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ခဏလေး ဗိုက်ဖြည့်နေတာကို”

“မင်းက ဒေါသကြီးအောင် လုပ်တာကိုး၊ အရေးတကြီး သွားရမယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့ရမယ်၊ ငါ့နောက် ငါးလှမ်းအကွာက လိုက်ခဲ့၊ ငါ့ကို မလေး မစားမလုပ်နဲ့ ကြားလား”

ပရိုခေါ်နှင့် အခြားအော်ဒလီသုံးယောက် နောက်မှ ကုပ်ကုပ်ကလေး စီးလိုက်သွားကြသည်။

ဂရီဂိုက အမိန့်ပေးပြီး ကိုပီလော့စ်နှင့် ယှဉ်၍ စကားတပြောပြောနှင့် ဆက်စီးသွားသည်။

ဂရီဂို ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ကဲ... ဆိုပါဦး၊ ဘာတွေ မင်း ငါ့ကို နားမလည်တာလဲ”

သူ့လေသံကြောင့် ကိုပီလော့စ် ရဲရဲတင်းတင်း ပြန်ဆွေးနွေးသည်။

“ခင်ဗျားယူထားတဲ့ တာဝန်နဲ့ ခင်ဗျား လှုပ်ရှားနေပုံတွေ သိပ်မဟတ်မိဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ် ဂရီဂို၊ တချို့ နေရာတွေမှာ ခင်ဗျားက ခေတ်ဟောင်းကို တိုက်နေသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တဖက်မှာလည်း ... အဲ... ကျွန်တော်ပြောတာ ရင့်သီး သွားရင် ခွင့်လွှတ်နော်၊ တခါတလေ ခင်ဗျားပုံစံက အနီတွေကို တိုက်နေပေမယ့် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဘော်လ်ရှီဗစ် လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်နေသလိုပဲ”

ဂရီဂို မျက်နှာတင်းသွားသည်။ ကုန်းနှီးပေါ်တွင် သူ ခါးတောင့်သွားသည်။

“ဘယ်လိုကွ၊ ငါက ဘော်လ်ရှီဗစ်၊ ဟုတ်လား”

“အဲဒီလို မပြောပါဘူး၊ တူတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ပြောစမ်းပါဦးကွ၊ ဘယ်လို တူတာလဲ”

“တခြားအရာရှိတွေ ခင်ဗျားအပေါ် သဘောထား ပုံတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခင်ဗျား အယူအဆတွေ၊ ခင်ဗျား ဖြစ်စေ ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုပီလော့ဗ်က သူ့ကြိမ်လုံးကလေးကို ကစားရင်း ပြန်ပြောပြီး နောက်ဘက်သို့ တချက် ပြန်ကြည့်သည်။ အော်ဒလီတွေ အချင်းချင်း လေပေါ်ပြီး လိုက်လာကြသည်။

“သူတို့က ခင်ဗျားကို သိပ်အရောမဝင်တော့ ခင်ဗျားမှာ ဆူးတွေ ပေါက်လာတယ်၊ သူတို့က ခင်ဗျားကို ကေ့ဆက် တောသားတယောက်လို မြင်တာကို ခင်ဗျား မခံနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးကို သူတို့က ရိုင်းတယ်လို့ ထင်ကြတယ်၊ ကျွန်တော် ကြားတာ တခုရှိတယ်၊ ကာဂျင်မှာ ဖမ်းမိတဲ့ အမျိုးသမီးတယောက် ရှေ့မှာ ခင်ဗျား ဘောင်းဘီ ကြယ်သီး တပ်တယ်ဆို”

“မတပ်လို့ ဒီအတိုင်း ဟပြထားရမှာလားကွ”

“ပြီးတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးက ခေတ်ပညာတတ်တဲ့၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ စကားလုံးတွေကလည်း သိပ်မယဉ်ကျေး ဘူးတဲ့”

“ဟာ... အဲဒါကတော့ သက်သက်အပုပ်ချတာ ပါကွာ၊ ငါ ဒါလောက် မရိုင်းပါဘူး”

ဂရီဂိုက ပြောရင်း ရယ်ချင်လာသည့်ပုံဖြင့် မြင်းလည်ဆံကို ငုံပြီး သပ်ရင်း-

“ကဲ ... ဆက်ပါဦး၊ ကိုယ့်အထက်လူကြီးကို ဆက်ပြီး မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောပါဦး”

“ဟာ.. ကျွန်တော် အဲဒီသဘောနဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ သူတို့က ခင်ဗျားကို ပညာမတတ်ဘူး၊ ခပ်တုံးတုံး လို့ ယူဆတာကို သိစေချင်လို့ ပြောတာပါ”

ပြောပြီးမှ ရင့်သီးသလိုဖြစ်မှန်း သိပြီး ကိုပီလော့စ် လန့်သွားသည်။ ဂရီဂိုရယ်တော့မှ သူ့ရင်ထဲ ပေါသွားပြီး သူနှင့်အတူ ရောရယ်နိုင်တော့သည်။ ဂရီဂိုခပ်ရွှင်ရွှင် ဆက်ပြောသည်။

“အေး ... ခပ်တုံးတုံးတောသားနဲ့ သူတို့ ခေတ်ပညာတတ်တွေ၊ အနီတွေကို စစ်မြေပြင်မှာ ဘယ်လိုကွာတယ် ဆိုတာ မင်း စောင့်ကြည့်ပေါ့ကွာ”

လမ်းဘေးဝဲယာ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း အလင်းရောင် သန်းလာပြီ။ ပျံလွှားကလေးတွေ၊ ငုံးကလေးတွေ၏ လှုပ်ရှားသံမှအပ ဘာသံမျှ မကြားရ။ သို့သော် ရွာထဲဆီကမူ စစ်စခန်းချရာမြေ ဖြစ်သည့်အတွက် မြင်းဟီသံတွေ၊ အမြောက်လှည်းများ သွားလာ လှုပ်ရှားနေသံတွေ ထွက်နေသည်။ မီယက်ဗီဒစ် အောက်ပိုင်းဆီတွင်တော့ သေနတ်သံတွေ တဒိုင်းဒိုင်း။ ရံခါတွင် အမြောက်သံတွေပါ ကြားနေရသည်။

(၄)

နံနက်စာ စားနေသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖစ်စီလော် ရှော့ဗ်အား အသက်ကြီးကြီး တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး တယောက်က သတင်းပို့သည်။

“သူပုန်တပ်မ (၁) တပ်မမှူး မီလက်ကော့စ်နဲ့ သူ့အေဒီစီ ဗိုလ်ကြီး ကိုပီလော့စ် ရောက်နေပါတယ် ခင်ဗျ”

“အထဲလွှတ်လိုက်”

ဗိုလ်ချုပ်က ပန်းကန်လွတ်ကို တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး နွားနို့တခွက် သောက်သည်။ လက်သုတ်ပဝါကို လေးထောင့် ကျကျ ပြန်ခေါက်ပြီးမှ စားပွဲက ထသည်။ လူကြီးက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဗလကောင်းကောင်း၊ ကော့ဆက် အိမ်ခန်းကလေးမှာ သူ့အတွက် သေးလွန်းသလို ဖြစ်နေသည်။ စတစ်ကော်လာ အပေါ်ဆုံးကြယ်သီးကို တပ်လိုက်ပြီး တဖက်အခန်းသို့ ကူးလာ ခဲ့သည်။ ဂရီဂိုနှင့် ကိုပီလော့စ်က တလေးတစား ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်တော့ အခန်းထဲဝင်ခဲ့ဖို့ လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပြီး လက်ကမ်းပေးခြင်း မပြုဘဲ ဝင်သွားသည်။

ဂရီဂိုက ခါးမှ ဓားကို နေသားတကျဖြစ်အောင် လုပ်ပြီးမှ ခွေးခြေတလုံးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ကိုပီလော့စ် ကို တချက် ငဲ့ကြည့်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့ထိုင်ခုံ တွင် ဝင်ထိုင်တော့ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံ

ထွက်သွားသည်။ လက် နှစ်ဖက်ကို ဒူးပေါ်တင်လိုက်ပြီး အသံအော ကြီးဖြင့် စကားစသည်။

“လူကြီးမင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းကတော့ မေးစရာကလေးတွေ ရှိလို့ပါ။ သူပုန်ထတဲ့ကိစ္စ ပြီးသွားပြီ၊ ဒီတော့ မောင်ရင်တို့ တပ်တွေရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံ ပြောင်းသွားပြီ၊ လွတ်လပ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး၊ အားလုံး ဒွန်စစ်တပ်နဲ့ ပေါင်းရမယ်၊ တိုက်ပွဲပုံသဏ္ဌာန်တွေ အထက်က ချပေးမယ်၊ မင်းတို့တပ်တွေ အားလုံး ဒွန်စစ်တပ်ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှု အောက်မှာ ရှိရမယ်၊ မနေ့ကတိုက်ပွဲမှာ မင်းတို့က ဘာလို့ ဝင်မပါတာလဲ ရှင်းပြပါ၊ ငါ့အမိန့်ကို ဘာကြောင့် မနာခံတာလဲ၊ မင်းတို့ တပ်မလို့ခေါ်တဲ့ တပ်ရဲ့ တာဝန်ခံ က ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ”

ဂရီဂိုက ခပ်တိုးတိုး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဒါဆို တဆိတ် မေးတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေပါ”

“မနေ့ကအထိ ကျွန်တော် တပ်မကို ပြန်မရောက်လို့ပါ”

“ဘယ်သွားနေလို့လဲ”

“ရွာပြန်နေလို့ပါ”

“တိုက်ပွဲတွေ ပြင်းထန်နေတဲ့ အချိန်မှာ တပ်မမှူးက အိမ်ပြန်နေတယ် ဟုတ်စ၊ စစ်တပ်ဆိုတာ ကလေ ကချေ အဖွဲ့အစည်း မဟုတ်ဘူးကွ၊ တော်တော်စိတ်ပျက် ဖို့ ကောင်းတာပဲ”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ အသံမှာ ကျယ်သည်ထက် ကျယ် လာသည်။ အပြင်ဘက်တွင် တီးတိုးသံတွေ၊ ခြေဖျား ထောက် လမ်းလျှောက်သံတွေ များလာသည်။ နံဘေးမှ ကိုပီလော့ဗ်တယောက် မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့။ ဂရီဂိုက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မျက်နှာကြီး ရဲလာပြီး ဒေါသကို အနိုင်နိုင်ထိန်းထားပုံဖြင့် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်းရဲ့တပ်မဟာ စစ်တပ် မဟုတ်ဘူးကွ၊ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပေါက်လွှတ်ပဲစားတွေ စုထားတဲ့ လူရမ်းကားတွေ၊ မင်းရဲ့ အဆင့်ဟာလည်း ချာပရာစီ အဆင့်ပဲရှိတာ၊ လူကြီးတွေကို ဖိနပ်တိုက်ပေးနေရမှာ၊ ဘာကြောင့် မင်း အမိန့်မနာခံတာလဲ၊ ဘောလ်ရှီဗစ် စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ သောက်ကျင့်တွေ ဒီမှာ မရဘူး၊ မိလက်ကော့ဗ်၊ ငါတို့ ခွင့်မပြုဘူး”

ဂရီဂိုက ဝုန်းခနဲထရပ်ပြီး ခွေးခြေကို ခြေထောက်နှင့်

ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလေသံနဲ့ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် မပြောရဘူး”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက စားပွဲပေါ်ကိုင်းပြီး-

“ဘယ်လို...ဘယ်လို၊ မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

ဂရီဂိုက အသံမြင့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို အော်မပြောနဲ့လို့ ပြောတာ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို အစည်းအဝေးခေါ်တာ...”

ဘာမျှဆက်မပြောဘဲ ဂရီဂို ခဏငြိမ်ပြီး သူ့လက်တွေကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီမယ် လူကြီးမင်း၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို လက်ဖျားနဲ့ ထိရဲ ထိကြည့်၊ ခင်ဗျား ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲ သွားမယ်”

အခန်းထဲတွင် လုံးဝ ငြိမ်ကျသွားသည်။ အသက် ရှူသံတွေမှအပ ဘာသံမျှ မကြားရ။ ကိုပီလော့ဗ်၏ ဒူးတွေ ဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ။

ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ဖစ်စီလော်ရော့ဗ် အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အင်း ... ကောင်းရောကွာ”

သူ့လေသံ ပျော့သွားပြီး ဂရီဂိုအား မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... ထိုင်၊ အလုပ်အကြောင်း နည်းနည်းဆက် ပြောရအောင်၊ ခုဖြစ်သွားတာကို ထားလိုက်တော့၊ သေသေ ချာချာ နားထောင်၊ ဒါအမိန့်ပဲ၊ မြင်းတပ်အားလုံး ချက်ချင်းပြောင်းပေးရမယ်၊ အဲ... ထိုင်ဦး၊ ထိုင်ပါဦးကွ”

ဂရီဂိုက မျက်နှာမှ ချွေးတွေကို အင်္ကျီလက်မောင်းဖြင့် သုတ်ရင်း ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဆက်ပြောမယ်၊ မြင်းတပ်အားလုံး အရှေ့တောင် ပိုင်းကို ချက်ချင်းပြောင်းပေးပြီး ချက်ချင်း တိုက်ပွဲစရမယ်၊ ညာဘက်တောင်တန်း စစ်မျက်နှာက ဗိုလ်ချုပ်ချူမာကော့ဗ် ဆီကို မင်း ...”

“ကျွန်တော့်တပ်မကို အဲဒီ မရွှေ့နိုင်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်တော် မပေးနိုင်ဘူး”

“အကြောင်းပြပါ”

“တပ်တခု တပ်ပြန်ဖွဲ့ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ အချိန်တွေ အများကြီး ...”

“အဲဒါ မင်းတာဝန် မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့တာဝန်”

“ကျွန်တော့်မှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်”

“ဒါဆို မင်းက ငါ့အမိန့် မနာခံဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်တပ်မကို ဘယ်သူမှ လွှဲမပေးနိုင်ပါဘူး”

“အဓိပ္ပာယ်က”

“ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ရှင်းပါတယ်”

“မင်းကို ငါ ခုအချိန်ကစပြီး ဖြုတ်လိုက်တယ်”

“ဂရီဂိုက ခင်ဗျားရဲ့ လက်အောက်ငယ်သား မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို မင်းက ဘယ်သူ့အောက်ကလဲ”

“ကျုပ်အထက်မှာ သူပုန်ဗိုလ်ချုပ် ကူဒီနော့စ်ပဲ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားဆီက ခုလိုကြားရတာ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပဲ၊ ခုအချိန်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် အဆင့်ချင်း အတူတူပဲ၊ ခင်ဗျားလည်း တပ်မမှူး၊ ကျုပ်လည်း တပ်မမှူးပဲ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အော်လား ငေါက်လား မလုပ်ပါနဲ့”

ဖစ်စီလော်ရော့စ် ထရပ်သည်။ တင်းနေသည့် အင်္ကျီကော်လာကြယ်သီးကို ပြန်ပြင်တပ်သည်။ ပြီးမှ အသာခေါင်းညိတ်ပြီး-

“ကဲ...ဒါဆို ငါ့ဘက်က ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး၊ မင်း ကြိုက်တာလုပ်၊ ငါ အထက်ကိုတင်မယ်၊ ချက်ချင်း အရေးယူ စေရမယ်၊ စစ်ခုံရုံးက မြန်တယ်နော်”

အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေသည့် ကိုပီလော့စ်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဦးထုပ်ဆောင်းကာ တံခါးဝသို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။ အဝရောက်မှ ပြန်လှည့်ပြီး-

“ခင်ဗျားဘာသာ ဘယ်တိုင်တိုင်၊ ကျုပ် သောက် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လောလောဆယ် ထိဖို့ မကြိုနဲ့၊ ကျုပ်လူတွေ ခင်ဗျားကို အမဲဖျက်သလို ဝိုင်းဖျက်ကြလိမ့်မယ်...”

ပြောပြီး တံခါးကို ခြေထောက်နှင့် ဆောင့်ကန် ထွက်လာခဲ့သည်။ ခါးမှဓားက ဟိုယမ်း သည်ယမ်းနှင့်။

ကိုပီလော့စ်က နောက်မှ ပြေးလိုက်လာပြီး သူ့ လက်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဆွဲညှစ်ရင်း-

“ဂရီဂို... ခင်ဗျား ရူးသွားပြီလားဟင်”

“မြင်းပြင်”

ဂရီဂို ဒေါသတကြီး အော်ပြောလိုက်တော့ ပရီခေါ် ကြောက်အားလန့်အား ပြေးထွက်သွားသည်။

ဂရိုဂို မြင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီး တအားစီးထွက်သွားသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖစ်စီလော်ရော့စ် ကလည်း အလှဆင် ထားသည့် မြင်းကြီးပေါ်သို့ အော်ဒလီ သုံးယောက် အကူအညီဖြင့် တက်လိုက်သည်။

ဂရိုဂိုနှင့် ကိုပီလော့စ်တို့ နှစ်ယောက်သား စကား မပြောကြတော့ဘဲ မိုင်ဝက်လောက် စီးလာခဲ့ကြသည်။ သူ စကားမပြောချင်မှန်း သိသဖြင့် ကိုပီလော့စ် ခပ်မဆိတ် အသာလိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဂရိုဂိုကပင် စသည်။

“မင်းက ဘာပြုလို့ ငြိမ်နေတာလဲ ကိုပီလော့စ်၊ ဘာအတွက် ငါနဲ့ လိုက်လာတာလဲ”

“အင်း .. ဒီနေ့ ခင်ဗျားလုပ်ကွက် ပြောင်မြောက်ပါတယ်”

“သူ့ဘက်ကကော”

“သူလည်း မှားတာပဲ၊ သူပြောပုံက ရိုက်ချင်စရာပဲ”

“အေးလေ၊ ချိုကတည်းက ယဉ်သကိုလေ၊ တခါတည်း ငါတို့ကို သူ ဖြခြောက်တိုင်း ကြောက်မယ် ထင်နေလား မသိဘူး”

“ခင်ဗျား ပြန်တွယ်တာ ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အထက်အရာရှိကို ရှေ့တန်းမှာ မနာခံတာဟာ ပုန်ကန်မှုနော်”

“ငါ သောက်ဂရုမှမစိုက်ပါဘူး၊ ကံကောင်းတယ်၊ သူ ငါ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် မလုပ်တာ၊ သူလုပ်ရင် သူ့ခေါင်း ထက်ခြမ်းကွဲမှာ သေချာတယ်”

“အဲဒီလို ဖြစ်ကုန်ရင် အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးကုန်မှာပေါ့၊ ခုလည်း မချောင်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျား နားရွက် မခတ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

မြင်းတွေက ယင်ကောင်တွေကို အမြီးနှင့်ယမ်းရင်း ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်နေကြသည်။

ဂရိုဂိုမျက်နှာ ပြန်ကြည်လာသည်။ ကိုပီလော့စ် ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး သရော်တော်တော်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ မင်း ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပနေပါလား၊ ဒါတောင် မင်းကို သူ လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေး မတိုက်လိုက်ဘူးနော်၊ ဖိနပ်တိုက်ရတာ၊ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ထုတ်ဝတ်ရတာ အဟောသိကံ ဖြစ်ရတာပေါ့ကွာ”

“ဟာ...တော်စမ်းပါဗျာ”

ကိုပီလော့ဗ် မျက်နှာကြီး နီရဲလာသည်။

သို့သော် ဂရီဂိုက ဆက်စသည်။

“မင်း အလှပြင်သွားရကျိုးမနပ် ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ လက်ဖက်ရည်တိုက်ဖော် မရတဲ့ပြင် လက်တောင် ကမ်းမပေးဘူး”

“လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့ နေနေသာသာ..”

ကိုပီလော့ဗ်က နောက်ဘက် လှမ်းကြည့်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့လူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မဟာမိတ်တပ်တွေဗျ”

မြည်းခြောက်ကောင်နှင့် လူတသိုက်။ လမ်းကျဉ်း ကလေးအတိုင်း တက်လာသည့် အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ် တယောက် နှင့် တပ်စိတ် တစိတ်။ မြည်းတွေက အမြောက်လှည်းတွေကို ဆွဲလာသည်။ အရာရှိ လုပ်သူက မြင်းညှိကြီး စီးလျက်။ ရှေ့ဆုံးမြင်းပေါ်မှ တယောက်ကလည်း အင်္ဂလိပ်ယူနီဖောင်းဝတ်ပင်။ သို့သော် သူ့ဦးထုပ်တွင် ရုရှားတံဆိပ်ဖြင့်၊ ပခုံးဒေါက် ပေါ်တွင် ဗိုလ်အဆင့် အပွင့်နှင့်။

အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်က ဟိုးအဝေးကြီးမှနေ၍ ဂရီဂိုဆီ ကြည့်ပြီး ဦးထုပ်နှင့် လက်ချောင်းကလေး နှစ်ချောင်း တို့ကာ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ လမ်းက ကျဉ်းကျဉ်းကလေးမို့ ဂရီဂိုအား လမ်းဖယ်ပေးဖို့ ပြောသည်။

ဂရီဂိုမျက်နှာပေါ်မှ အကြောတွေ တင်းသွားပြီး နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စေ့ သူ့ဆီသို့ စီးသွားသည်။ အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားပြီး လမ်းနံဘေးသို့ အသာကလေး တိုးကပ်ပေးသည်။ သူ့လူတွေ ခဲရာခဲဆစ် ဖြတ်သွားကြရ၏။

အမြောက်တပ်စုထဲတွင် ပါလာသည့် ရုရှားလူမျိုး စစ်ဗိုလ်တယောက်က ဂရီဂိုအနား ရောက်လာပြီး ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။

“ဘေးကပ်ပေးပါလားကွ၊ မင်း မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

“မင်းတို့ဘာသာ မင်းတို့ လွတ်အောင်ရှောင်သွား ပေါ့ကွ၊ ခွေးမသား ... လူဝါးဝလို့...”

မြင်းပေါ်က ရုရှားစစ်ဗိုလ် ကျောတောင့်သွားသည်။

“ဟေ့...ရဲဘော်တို့၊ ဒီကောင်ကို ဖမ်းချုပ်”

ဂရီဂိုက ကြိမ်လုံးလေးကို ဝှေ့ကာ ဝှေ့ကာဖြင့် သူ့မြင်းကို တလှမ်းချင်း

လျှောက်ခိုင်းသွားသည်။ အမြောက်တပ်စု တခုလုံး ကြောင်နေကြသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး မပါသည့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်က သူ့ကို ဘုကြည့် ကြည့်သည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ မတား။ အမြောက် ခြောက်လက်ပါသည့် တပ်စုသည် လမ်းချိုးတကွေ့တွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကိုပီလော့ခ်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး သူ့အနား ရောက်လာသည်။

“ဂရီဂို၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဒါ သက်သက် ရန်စတာ”

ဂရီဂို ချက်ချင်း ပြန်ပက်သည်။

“မင်းက ငါ့ဆရာလား၊ ငါ့တပည့်လား”

ကိုပီလော့ခ်က ပခုံးတွန့်ပြီး-

“ဖစ်ဒီလော်ရော့ခ်ကို ခင်ဗျား ဒေါပွတာ ကျွန်တော် နားလည်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကို ခင်ဗျား လုပ်ပုံက သက်သက်ရန်စတာပဲ”

“ဒီကောင်တွေ ငါတို့မြေပေါ်မှာ ရောက်နေတာကို ငါ မကြည့်ချင်ဘူး၊ ခွေးနှစ်ကောင် ကိုက်နေတာကို နောက်တကောင်က ဝင်ကိုက်တာပဲ၊ မင်း နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

“ဪ... ခင်ဗျားက နိုင်ငံခြား အကူအညီကို ပြောတာလား၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်တွေ့မယ်လေဗျာ၊ လည်ပင်း ရောက်နေပြီ၊ အကူအညီကို လက်ခံရမှာပေါ့”

“အေး...မင်းပဲ လက်ခံ၊ ငါကတော့ ကော့ဆက်မြေပေါ်မှာ ဘယ်နိုင်ငံခြားသားမှ ခြေချမခံနိုင်ဘူး”

“အနီတွေထဲမှာ တရုတ်တွေ ပါနေတာကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ အဲဒါလည်း နိုင်ငံခြား အကူအညီပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒါက တမျိုးကွ၊ အနီတွေကို တရုတ် အပျော်တမ်း တပ်တွေက လာကူတာ”

“သူတို့လည်း လာကူတာပဲဗျ၊ ဘာထူးလို့လဲ”

ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိသဖြင့် ဂရီဂို ရှေ့ဆက် စီးသွားသည်။ ဘာမျှမပြောတော့။ တော်တော်လှမ်းလှမ်း ရောက်မှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် လေသံဖြင့် စကား ပြန်စသည်။

“မင်းတို့ခေတ်ပညာတတ်လူတွေ အဲဒါ ခက်တာပဲ၊ နှင်းခဲပြင်ပေါ်က ယုန်တွေလိုပဲ၊ ဒီလောက် မြင်သာတဲ့ ကိစ္စကြီးကို မမြင်ကြဘူး၊ ကဲ...ဒီအကြောင်း ထားလိုက် ပါတော့ကွာ”

တပ်နီတို့၏ စက်သေနတ်ဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ ကတုတ်ကျင်းထဲမှ ကော့ဆက်တွေ မြေပြင်ပေါ်သို့ တွားတက် လာကြသည်မှာ လေးခါတိတိရှိပြီ။ အရုဏ်တက် အချိန်တွင် ဘယ်ဘက်ကမ်းရှိ သစ်တောထဲမှ တပ်နီ အမြောက်တို့ ကလည်း အဆက်မပြတ် ထုတော့သည်။

အဖြူရောင်မိုးသားများဖြင့် ကြည်လင်နေသည့် ကောင်းကင်တွင် ဗုံးဆန် အမြောက်ဆန်တွေ တဝီဝီ ဖြတ်သန်း နေကြသည်။ ကော့ဆက်တို့၏ ကတုတ်ကျင်း တဝိုက်တွင် ပေါက်ကွဲသံများနှင့်အတူ ဖုန်လုံးကြီးတွေ တလိပ်လိပ်ထနေ၏။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် တိုက်ပွဲ ပိုပြင်းထန်လာသည်။ ပေါက်ကွဲသံများသည် အနောက်ယမ်းလေဖြင့် ဒွန်မြစ် တဝိုက်တွင် ပဲ့တင်လျက် ရှိတော့သည်။

သူပုန်တို့၏ အမြောက်တပ်စခန်း တနေရာမှ မှန်ပြောင်းတလက်နှင့် ဂရီဂို စောင့်ကြည့်နေသည်။ အရာရှိတွေ ကိုယ်တိုင် ရှေ့တန်းတက်ပြီး ပြေးလိုက် ဝပ်လိုက်နှင့် တာတို အပြေးလေ့ကျင့်နေသည့် အလား။ ရန်သူ့ကျည်ဆန် စဲသွားချိန်တွင် ကတုတ်ကျင်း တူးကြသည်။

တလောပစ်ပြီး တခါ ပြန်တက်သည်။ သူပုန် ခြေလျင်တပ်၏ အခြေအနေမှာ လုံးဝ မကောင်းတော့ပေ။ ဤတွင် ဂရီဂိုက စာတိုတစောင် ရေး၍ ရာမာကော့ဗ် ဆီသို့ ဆက်သားဖြင့် ပို့လိုက်သည်။

နောက်တနာရီကြာတော့ လေ၏အဟုန်ဖြင့် မြင်းကို တရကြမ်းစီးကာ ရာမာကော့ဗ် ရောက်လာပြီး တပ်မမှူး ကို အမောတကော အစီရင်ခံသည်။

“သူတို့ကို ရှေ့ဆက်တက်ခိုင်းလို့ မရတော့ဘူး၊ ဘယ်သူမှ မလှုပ်ရဲတော့ဘူး၊ နှစ်ဆယ့်သုံးယောက် ကျသွားပြီ၊ သူတို့ စက်သေနတ်နဲ့ မွှေနေတာ လှမ်းမြင်တယ် မဟုတ်လား”

“မြင်တယ်၊ အရာရှိတွေ တက်နေတာကို မြင်တယ်၊ ရဲဘော်တွေက မတက်ရဲဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဂရီဂို အံ့ကြိတ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်တက်ရဲတော့မလဲ၊ သူတို့ဘက်က လူတိုင်းမှာ စက်သေနတ်နဲ့ ကျည်ဆန်အပြည့်နဲ့၊ ကျုပ်တို့ ဘက်မှာ ဘာရှိလဲ”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ရှေ့ဆက်တက်၊ မဟုတ်ရင် မင်းတို့ကို

ခေါင်းဖြတ်မယ်”

ယာမာကော့ဗ်က တိုင်းထွာဆဲဆိုရင်း တောင်ကုန်းပေါ်မှ မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းစီးသွားသည်။ သူ့နောက်မှ ဂရီဂို အမီလိုက်သွားသည်။ ရှေ့တန်းကို ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဆူးချုံတွေကြားတွင် ဝှက်ပြီး သေသေချာချာ နေရာယူထားသော အမြောက်တပ်စုကို သူ ဝင်စစ်သည်။ အမြောက်တပ်ဖိုလ်က သူ့ကို ထွက်ကြိုပြီး-

“ကြည့်ပါဦး ဂရီဂို၊ အင်္ဂလိပ်အမြောက်တွေ ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ သူတို့ စထွက်တော့မယ်၊ တံတား ကို အရင် ဆော်မယ်တဲ့၊ လာ...တောင်ကုန်းပေါ် တက် ကြည့်ရအောင်”

မှန်ပြောင်းထဲတွင် တပ်နီတို့၏ ဘောတံတားနှင့် အင်္ဂလိပ်အင်ဂျင်နီယာ တပ်သားတွေ လှုပ်ရှားနေပုံကို မြင်နေ ရသည်။ ပုရွက်ဆိတ်သာသာ အရုပ်ကလေးများ နှင့် တူနေ၏။ တံတားပေါ်တွင် လှည်းတွေ အပြည့်။ ဒွန်မြစ်ရေက အရှိန်အဟုန်ဖြင့် စီးဆင်းလျက်။

နောက်ဆယ်မိနစ်ကြာတော့ ကျောက်ဆောင်ကြီး နံဘေးတွင် နေရာယူထားသော အင်္ဂလိပ်အမြောက်တပ်တွေ ကြိုတားကို စထုသည်။ စတုတ္ထအလုံးက တံတားကို တည့်တည့်မှန်သည်။ တစစီ ဖြစ်သွားသည်။ ကမ်းပေါ်မှ ယာဉ်တန်းကြီး တွဲသွားသည်။ အနီကောင်တွေက မြင်းသေတွေကို ရေထဲတွန်းချ၊ ပျက်စီးသွားသော မြင်းဆွဲရထားတွေကို ဆွဲချနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ လက်ယာဘက်ကမ်းမှ ဖောင်လေးစီးပေါ်တွင် သည်ဘက်ကမ်း ကူးဖို့ အင်ဂျင်နီယာ တပ်ဖွဲ့တွေ အပြေးအလွှား စီစဉ်နေကြသည်။

ရက်မတွေ၊ အခင်းတွေကို အပြေးအလွှား ပြန်ပြင်ကြသည်။ ပြီးသည်နှင့် နောက်ထပ်တလုံး တည့်တည့် ကျပြီး တစစီ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“ဟ...ဟုတ်လှချေလားကွ၊ ဒီကောင်တွေ အမြောက် က ပစ်မလွဲပါလား။”

ဂရီဂို အဝေးမှ လှမ်းကြည့်ရင်း ယာမာကော့ဗ်ကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မှန်ပြောင်းကို မျက်နှာမှ မခွာဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“ဟ...ဘာလို့ ငြိမ်သွားတာလဲ၊ မင်းကောင်တွေက ခြေလျင်ကို ကူဖို့ ဆက်ထုနေရမှာ၊ သူတို့ စက်သေနတ် ပစ်နေတဲ့ နေရာကို မြင်နေရပြီပဲ”

“အင်း....ထုချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အမြောက်ဆန် တလုံးပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ဒါဆို မင်း ဒီနေရာမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဗိုလ်လောင်းတပ်ဖွဲ့ကို အကူအညီ တောင်းထားတယ်”

“အဖြူကောင်တွေ မင်း အားကိုးတယ်ပေါ့၊ မရပါဘူးကွာ၊ ငါ ပြောရဲပါတယ်”

“ဟိုတခါတော့ မရဘူး၊ ဒီတခါတော့ ရကောင်းပါရဲ့”

ဂရီဂိုက ကော့ဆက် ကတုတ်ကျင်းများဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ကျည်ဆန်တွေ တဖွဲဖွဲ ကျနေဆဲ။ အနီတွေက တဖြောင်းဖြောင်း ပစ်နေဆဲ။

အင်္ဂလိပ်တို့ အမြောက်ပစ်နေသည်ကို စောင့်ကြည့် မနေတော့ဘဲ ယာမာကော့ဗ်ကို ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက အမြောက်တပ်ကိုပဲ ကြီးကြပ်၊ တိုက်ပွဲထဲကို ငါ့အမိန့် မရမချင်း ဝင်မလာနဲ့၊ အမြောက်တပ် မပါဘဲ ဒီကောင်တွေကို ဘယ်လိုမှ မောင်းမထုတ်နိုင်ဘူး”

“အစကတည်းက ကျုပ်ပြောသားပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ယာမာကော့ဗ်က အင်္ဂလိပ်တို့ အမြောက်စခန်းဆီသို့ ကဆုန်စိုင်းချသွားသည်။ ဂရီဂို မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟိုက်...ဒီကောင် ဘာပြုလို့ ဒီလမ်းက ပေါ်တင်ကြီး ဝင်သွားပါလိမ့်၊ ဆန်ခါပေါက် ဖြစ်သွားတော့မှာပဲ၊ တောင်စောင်းကို ပတ်ပြီး ကမ်းနားဘက်က သွားရမှာ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

ဂရီဂို စိုးရိမ်တကြီး တွေးနေစဉ် ယာမာကော့ဗ်က သူထင်သည့် လမ်းအတိုင်း တောင်စောင်းဘက်ကို ချိုးကွေ့ လိုက်မှ သူ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ ပြီးတော့ ဖြည်းဆေးလေးကန်စွာဖြင့် ပွတ်ချွန်းတလိပ် လိပ်နေသည်။

သူ့စိတ်တွေ ရီဝေနေသည်။ တိုက်ပွဲထဲ မဝင်ချင်တော့။ မုန်တိုင်း စစ်ဆင်ရေး အရာရှိတွေရဲ့ အလုပ်ပဲ။ မီယက်ဗီဒီဗ် ကို သူတို့ သိမ်းကြပေါ့။ ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် စစ်တိုက်ချင်စိတ် ကုန်လာခြင်း။ သေမှာ ကြောက်၍ မဟုတ်။ သတ္တိနည်း၍ မဟုတ်။ ဂရီဂို၏ သူရသတ္တိကို အားလုံး သိသည်။ တစ်တစ်ခုကြောင့် သူ ပြောင်းလဲသွားခြင်းဖြစ်၏။ ယနေ့ ဖြစ်ပျက်နေသည်များကို အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု မြင်လာ၏။ ကိုပီလော့ဗ် နှင့် စကားတွေ ပြောဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ နှစ်ခုစလုံးကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာသည်။ ဘော်လီရှီဗစ်တွေနှင့် ကော့ဆက်တို့၏ ပြဿနာကို ရှင်းဖို့ ငါ့မှာ တာဝန်မရှိ။ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ တိုက်ကြပါစေ။ ငါ လက်ပိုက်ကြည့် နေလို့ ရတာပဲ။ တော်ပြီ။ ရှေ့တန်းမှာ မနေတော့ဘူး။ နောက်တန်း

ပြန်ပို့ပေးပါလို့ ပြောတော့မယ်။

စစ်သားများ၏ လစာကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ ဖဲရိုက်ဖို့ပင် အလျဉ်မမီ။

နိုင်ငံခြားက စစ်ရေးအကူအညီတွေ အများကြီးရသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ တောင်းသလောက် ရူဘယ်တွေ ကုဋေကဋ္ဌာချီ ပေးရတော့မည်။

အင်း ... စခန်း ပြန်ရောက်ရင် ကိုပီလော့ဗ်နှင့် ငြင်းရဦးမည်။

သို့သော် သူ မငြင်းလိုက်ရတော့ပေ။ ထိုညနေ တွင်ပင် ကိုပီလော့ဗ် ကျဆုံးသွားလေသည်။

နောက်တနေ့မနက်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဖစ်ဖီလော်ရော့ဗ် ကိုယ်တိုင် ဦးစီးပြီး မီယက်ဗီဒိမ်ကို မုန်တိုင်း စစ်ဆင်ရေး ဖြင့် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

ဂရီဂို ထွက်သွားပြီး သုံးရက်အကြာတွင် တတာရက်စ်သို့ မစ်ကာကော်ရှူနော့ဗ် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ လက်မရွံ့တပ်သား နှစ်ယောက် ပါလာသည်။ တယောက်က သူ့ထက် အသက်ကြီးသည့် ကားလ်မိုက်။ နောက်တယောက် က အမည်မသိကော့ဆက် လူငယ်တယောက်။

သူ့ကို သူက ငွေတပ်ဟုပင် ခေါ်သည်။

မစ်ကာက ဒွန်စစ်တပ်ထဲတွင် တွင်ကျယ်ပုံရသည်။ အရာခံဗိုလ်အဆင့် ရောက်နေပြီ။ အရာရှိယူနီဖောင်းဖြင့် အခွံအညား ရွာပြန်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သူက ဟိတ်ဟန်ကောင်းသူလည်း ဖြစ်၍ လူကြီးတွေ မျက်စိကျကြ လိမ့်မည်။ ဗောင်းတော်ညိတ် စိတ်တော်သိမို့ ရှေ့ဆက် တက်လမ်းရှိသူလည်း ဖြစ်၏။

မဟုတ်မခံ ဘာမထီ ဂရီဂိုမီလက်ကော့ဗ်နှင့် တခြားစီ။ မစ်ကာက ကော့ဆက်အချင်းချင်း ဘယ်သူမျှ မယုံ။ သူ မကြည်လျှင် ကွန်မြူနစ် ဟူသည့် တံဆိပ် တပ်ပြီး ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ တပ်ပြေးမိလျှင် ကိုယ်တိုင် ကြိမ်ဒဏ်ပေးသည်။ ရိုက်နှက်သတ်ဖြတ်ရာတွင် လက်သံ ပြောင်လွန်းသဖြင့် သူတပ်ရင်းမှူးပင် သူ့ကို အောချ နေရသည်။

မစ်ကာ ကြိမ်ဒဏ်ပေးပြီဆိုလျှင် အသက်ရှင်သူ မရှိသလောက်ပင်။ အနီတွေကို သူရင်ထဲ အသည်းထဲက မုန်းသည်။ တပ်နီဆိုလျှင် သူက တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်း။

မြင်းပေါ်တွင် ရင်ကော့ကာ ရွာထဲသို့ အခွံအညား ဝင်လာခဲ့သည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ အမျိုးသမီးများက ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်လျှင် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်သွားသည်။

သူ့အိမ်ဆီသို့ သူ တလှမ်းချင်း စီးသွားသည်။ တဝက်တပျက်မီးလောင်ထားသည့် ခြံဝ ရောက်တော့ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကြိုးကို ကားလ်မိုက်အား ပေးခဲ့ပြီး တပည့်ကျော် ငွေတပ်ကိုခေါ်၍ ခြံထဲဝင်ခဲ့သည်။ အုတ်မြစ်သာ ကျန်တော့သည့် မီးလောင်မြေ။

“ဒီအိမ်က ရွာမှာ အကောင်းဆုံးအိမ်ကွ၊ သူတို့ မီးရှို့လိုက်ကြတယ်လေ၊ မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖွိုင်း ဆိုတဲ့ ကောင် ရှိတာ၊ သူက ဒီရွာသားပဲ၊ သူက ငါ့အဘိုး ကိုလည်း သတ်သွားတယ်၊ ငွေတပ်ရေ... ငါ့ရွာမှာ ငါ ကံမကောင်းဘူးဟေ့”

“အဲဒီ ကိုရှိဖွိုင်းမျိုးတွေ ရှိသေးလား”

ငချွတ်က စိတ်ဝင်တစား မေးသည်။

“ရှိဦးမှာပေါ့၊ အဲဒါ... ခဏထားကွာ၊ ငါ့ယောက္ခမ ကြီးအိမ် သွားရအောင်”

မိလက်ကော့စ်အိမ်သို့ အသွားလမ်းတွင် ဘိုဂါတီရိပ်၏ ချွေးမနှင့် တွေ့သဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ငါတို့အမေများ ပြန်ရောက်လာတယ် ကြားသလား”

“မကြားမိဘူး မစ်ကာ”

“မိလက်ကော့စ် တယောက်ကော”

“အဘိုးကြီးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှိတယ်၊ အဘိုးကြီး အိမ်မှာ ရှိတယ်၊ တအိမ်လုံး ရှိတယ်၊ ဂရီဂိုတော့ မရှိဘူးပေါ့၊ ဆောင်းတွင်းမှာ ပိုင်အိုတာ အသတ်ခံရတယ်၊ ကြားပြီးပြီလား မသိဘူး”

မစ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆက်စီးလာသည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူရှင်းနေ၏။ အဘိုးကြီး ပင်တာလီမွန်က လယ်ထွန်စက် ပြင်နေသည်။ ကော်ရှူနော့စ်ကို မှတ်မိသဖြင့် ဝင်းတံခါး သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့...လာလာ၊ ဝင်...ဝမ်းသာသကွာ၊ ပြန်တွေ့ရတာ”

“ဟဲလို အဖေကြီး၊ အားလုံး နေကောင်းကြတယ်နော်”

“အေး ... ကောင်းကြပါတယ်၊ အလို...မင်းက အရာရှိ ယူနီဖောင်းနဲ့ ဖြစ်နေပြီကိုး”

“အဖေကြီးရဲ့ သားတွေသာ အရာရှိဝတ်စုံ ဝတ်နိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ”

အဘိုးကြီးကို လက်ကမ်းပေးရင်း မစ်ကာက ရိတ်တိလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးပင်တာလီမွန်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်းထားဖို့နေရာ ပြပြီး-

“ငါ့သားတွေက တယောက်မှ အဲဒီဝတ်စုံမျိုးကို မက်မက်မောမော မရှိကြပါဘူးကွာ”

အဘွားကြီး အီလီနစ်ချ်နာက ဧည့်ဝတ်ပျူငှာစွာ ဧည့်ခံပြီး ညစာပါ ကျွေးသည်။ မစ်ကာက စကား စမြည် ပြောနေစဉ် ဒေါသ မပါသည့် လေသံဖြင့်

မစ်ခေးလ်ကိုရှိပွိုင်း မိသားစုအကြောင်း စပ်စုကြည့်တော့ ရွာတွင် ရှိနေကြောင်း သိရသည်။ မစ်ကာက တပည့်ကျော် ငွေ့တ်ကို တချက် ဝင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြန်ခါနီး နှုတ်ဆက်တော့ ပင်တာလီမွန်က မေးလိုက်သည်။

“ရွာမှာ ဘယ်နှရက်လောက် နေဦးမှာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ပေါ့”

“မင်းမယ်တော်ကြီးနဲ့ တွေ့ဦးမှာပေါ့”

“အင်း ... သိပ်မသေချာပါဘူး အဖေကြီး”

“ခု ဘယ်လဲ”

“ရွာထဲကလူတချို့ လိုက်နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်၊ မကြာခင် ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

(၂)

မစ်ကာနှင့် တပည့်နှစ်ယောက် မီလက်ကော့ အိမ်သို့ ပြန်မရောက်မီ သတင်းက ရောက်နှင့်နေပြီ။ ကိုရှိပွိုင်း မိသားစု အားလုံးကို သူတို့သုံးယောက်က ကိစ္စတုံး ရှင်းလိုက်ပြီတဲ့။

ပင်တာလီမွန်က ပန်းပဲဖို သွားနေသဖြင့် ပထမ မသိ။ ပြန်လာပြီး လယ်ထွန်စက်ကို နှိုက်နေတုန်း အီလီနစ်ချ်နာက သူ့ကို အိမ်ထဲမှ လှမ်းခေါ်သည်။

“အဖေကြီး၊ မြန်မြန်လာဦး...”

အဘွားကြီးလေသံက အလန့်တကြား။ သူ အိမ်ထဲသို့ ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် အမြန်လျှောက်သွားသည်။ နာတာလီယာက မီးလင်းဖိုနားတွင် ရပ်ပြီး ငိုနေသည်။ အိမ်တွင် အင်နီကွတ်ရှ်ကမိန်းမ ရောက်နေသည်။ သူက အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေပုံဖြင့် မေးသည်။

“အဖေကြီး ကြားပြီးပြီလား”

“ဟေ...ဂရီဂို ဘာဖြစ်လို့တုံး၊ အို...ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါ”

အားလုံး ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်နေတော့ ပင်တာလီမွန် ဒေါပွလာသည်။

“ဟဲ့...ဘာဖြစ်တာတုံး၊ ပြောကြလေ၊ ဂရီဂို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒူနီက စပြောသည်။

“အစ်ကိုလေး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အဖေ၊ မစ်ကာက ကိုရိုဗိုင်း မိသားစု တစုလုံး သတ်ပစ်လိုက်တယ်တဲ့”

“ဘာ.သတ်ပစ်တယ်..ဟုတ်လား”

ပင်တာလီမွန်ရင်ထဲမှ အလုံးကြီးကျသွားသည်။ သို့သော် ဒူနီယာ ပြောသည်ကို နားမလည်သေး။

“ကိုရိုဗိုင်း ဘာဖြစ်တယ်”

သည်တော့မှ သတင်းလာပေးသူ အင်နီကွတ်ရှ်ကာ ကတော်က ဇာတ်စုံ ခင်းပြသည်။

“ကျွန်မက နွားကလေးတကောင် ပျောက်လို့ လိုက်ရှာတာ၊ ကိုရိုဗိုင်းတို့ရှေ့က ဖြတ်သွားတော့ မစ်ကာ ကော်ရှူနော့ဗ် နဲ့ စစ်သားနှစ်ယောက် မြင်းကိုယ်စီနဲ့ ခြံထဲဝင်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်၊ ကျွန်မ စဉ်းစားတယ်၊ နွားကလေးက လေရဟတ်အနား တဝိုက်မှာ...”

ပင်တာလီမွန် ဒေါပွလာပြီး-

“ဟာ ... နင့်သောက်နွား အသာထားစမ်းပါ၊ လိုရင်းကိုပြော”

“သူတို့တွေ အိမ်ထဲ ဝင်သွားကြတယ်”

ပြောပြီး မဆက်နိုင်ဘဲ အမျိုးသမီး တရှုပ်ရှုပ် ငိုနေပြန်သည်။

“ကျွန်မ ရပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ အိမ်ထဲက ထုသံရိုက်သံတွေ၊ ငယ်သံပါအောင် အော်သံတွေ ထွက် လာတယ်၊ ကျွန်မ ကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ လုပ်တယ်၊ မပြေးနိုင်ဘူး၊ ခြံစည်းရိုးနား ကပ်ပြီး နားစွင့်နေတုန်း ခြေသံတွေ ကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်၊ အဘွားကြီးရဲ့ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီး မြေကြီးပေါ်မှာ တရွတ်ဆွဲလာကြတာကိုး၊ ခွေးသေတကောင်ကို ဆွဲလာသလို ပါပဲတော်၊ အဘွားကြီး အသံတချက်မှ မထွက်နိုင်တော့ဘူး၊ သူ့လူတယောက်က အိမ်ရှေ့ ကနားဖျင်း ထုပ်တန်းမှာ ကြိုးပစ်တင်ပြီး သူတို့သုံးယောက် ဆွဲတင်ကြတယ်၊ အမယ်လေး ကျွန်မ ဆက်မကြည့်ရဲ တော့ဘူး၊ သူတို့သုံးယောက် မြင်းတွေပေါ် တက်ပြီး စီးထွက်သွားကြတယ်၊ အိမ်ဘက်ကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လှေခါးထစ်တွေပေါ်ကို အိမ်ပေါ်က သွေးတွေ ဒလဟော စီးကျနေတယ်”

အီလီနစ်ချ်နာက ယောက်ျားကို မျက်စောင်းထိုးရင်း...

“ဧည့်ကောင်းဆောင်ကောင်းတွေ ခေါ်လာဦးလေ”

ပင်တာလီမွန် ဘာမှမပြောဘဲ အိမ်ရှေ့ ထွက်သွားသည်။ မစ်ကာနှင့် သူ့ပည့်နှစ်ယောက် ခြံဝ ရောက်နေပြီ။

ပင်တာလီမွန်က ဆီးဟောက်သည်။

“သွားကြ၊ မင်းတို့ ငါ့အိမ်ထဲ မဝင်နဲ့”

“ဟင်...အဖေကြီး၊ ဘာဖြစ်တာလဲဗျ”

မစ်ကာက အံ့သြဟန်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“သွား၊ ပြန်ကြ...”

“ဪ...ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို မောင်းထုတ်တယ် ပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်တော့မှ ငါ့ခြံဝင်းထဲကို မင်း ခြေမချနဲ့၊ မင်းတို့ လူသတ်ကောင်တွေနဲ့ ငါ ဘယ်တော့မှ မဆက်ဆံဘူး”

“ဪ...ဒီလိုလား၊ ရက်စက်လှချေလားဗျာ”

“ဒါကို ရက်စက်တယ် မခေါ်ဘူးကွ၊ ကလေးတွေ၊ မိန်းမတွေကို သတ်တာမှ ရက်စက်တာ၊ သွားလေသူ မင်းအဖေ ရှိရင်...”

“ဒီမယ် အဘိုးကြီး၊ သူတို့ကို မရက်စက်လို့ ကျုပ်က ဖက်နန်းနေရမှာလား၊ သူတို့က ကျုပ်အဖေကို သတ်တယ်၊ ကျုပ်အဘွားကို သတ်တယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ် တာဝန်အရ လုပ်ရတယ်၊ ခင်ဗျားလည်း တနေ...”

ပြောပြီး မြင်းကို ချာခနဲ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။ ပင်တာလီမွန်က လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် မစ်ကာ..မင်းဟာ ငါ့သားလို နေခဲ့တာပါကွာ၊ မင်းနဲ့ ငါ ရန်သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ အေး... ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေ မစ်ကာ...”

“ကျုပ်ကို ငရဲကြီးအောင် ခင်ဗျားကြီး မလုပ်နဲ့၊ ကျုပ် မနည်းထိန်းထားရတာ၊ နာတာလီယာ့ကြောင့် သိလား၊ ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ် အားလုံးသိတယ်၊ ခင်ဗျား အနီကောင်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိမှန်း ကျုပ် သိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကိုရိုဗိုင်းတွေလို ရှင်းပစ်ရမှာ၊ ခွေးမျိုးတွေ၊ ကဲ...သွားကြမယ်ဟေ့”

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပင်တာလီမွန် ဝင်းခြံတံခါး ပိတ်ပြီး အိမ်ဆီသို့ ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် ပြန်သွားသည်။

နာတာလီယာကို မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“နင့်အစ်ကိုကိုတော့ အဖေ မောင်းထုတ်လိုက်ပြီ”

နာတာလီယာ ဘာမျှ ပြန်မပြော။ သို့သော် ယောက္ခမကြီးနှင့် တသဘောတည်း ရှိနေသည်။ ရင်ထဲပေါ့သွားသည်။

“အဖေ့ကို ခွင့်လွှတ်နော်၊ မစ်ကာဟာ အရင်မစ်ကာ မဟုတ်တော့ဘူး၊
လက်မရွံ့ လူသတ်သမား ဖြစ်နေပြီ၊ ဂရစ်ရှကာကို လက်စားချေချင်တာနဲ့
အနီတွေက တို့ကို လာမသတ်ပါဘူး၊ သူတို့ကသာ သွေးဆာနေတဲ့...
မကောင်းဘူး၊ ငါတော့ မကြိုက်ဘူး၊ အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘူး။”

မစ်ကာ ပြန်သွားတော့ တရွာလုံး သူ့အကြောင်း ပြောလို့ မဆုံးအောင် ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။ ကိုရှိဖွိုင်းမိသားစု တစုလုံးကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားသည့်အတွက် သူ့ကို ဘယ်သူမျှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ကြပေ။ အလောင်းတွေကို စုပေါင်း သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။

သီးနှံရိတ်သိမ်းချိန် ရောက်ပြီဖြစ်၍ တရွာလုံး ကွင်းထဲ ဆင်းကြရသဖြင့် လူသတ်မှုအကြောင်း အာရုံ မရောက်နိုင် ကြတော့ပေ။ သို့သော် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မရိတ်နိုင် မသိမ်းနိုင်ကြ။ မြင်းတွေ၊ နွားတွေ၊ လှည်းတွေကို မကြာခဏ ချောဆွဲသည်။

သည်တခေါက် နွားလှည်းတစီးနှင့် ဒါရီယာ ပါသွားသည်။ ခဲယမ်းမီးကျောက် သယ်ဖို့တဲ့။ သူများတွေ ပြန်ရောက်လာပြီး သူ မရောက်လာသဖြင့် ပင်တာလီမွန် ဒေါသူပုန်ထနေသည်။ နွားမစုံသဖြင့် ကွင်းထဲတွင် အလုပ် မတွင်ကျယ်။

စင်စစ် သည်ဟာမကို မလွှတ်သင့်။ ဒါရီယာသည် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ နွားတွေ၊ မြင်းတွေကိုလည်း သံယောဇဉ်မရှိ။ ခူနီယာကို လွှတ်လို့ မသင့်သဖြင့် သူ့ကို လွှတ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ နာတာလီယာ ကလည်း ကလေးတွေနှင့်မို့ မသွားနိုင်။ သယ်ရမည့် ပစ္စည်းက ခဲယမ်းမီးကျောက်တွေ။ မိမိအသက်အရွယ်နှင့် သွားဖို့ မသင့်။ ဒါရီယာက လိုလို ချင်ချင် သွားမည် ဆိုသဖြင့် လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ဒါရီယာက အိမ်အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စား။ အပြင်ထွက် လတ်လျား လတ်လျား နေချင်သည့် အစားမျိုး ဖြစ်သည်။ ပိုင်အိုတာ ဆုံးပြီးနောက်တွင် အီလီနစ်ချ်နာ က သူ့ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အုပ်ချုပ်သည်။ လစ်လျှင် လစ်သလို အတင်းလည်ပြောပြီး ယောက်ျား တွေနှင့် ထွေးရောယှက်တင် နေချင်သည်။ ခုလိုခရီးမျိုး ထွက်ရတော့ သူ့အတွက် သည့်ထက် ပျော်စရာကောင်းသည့်အရာ ဘယ်မှာ ရှိတော့မည်လဲ။ ပင်တာလီမွန်က သူ့နွားတွေ ဒုက္ခရောက်နေပြီဟု သိနေသည်။ သို့သော် ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။

ဆယ့်တစ်ရက်မြောက်နေ့တွင်မှ ဒါရီယာ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကွင်းထဲတွင် လက်စား လိုက်ခေါ်ထားသော အင်နီကွတ်ရှ်က မိန်းမနှင့် ခူနီယာကို ထားခဲ့ပြီး ပင်တာလီမွန်က ထမင်းချိုင့်ယူဖို့ အိမ်ပြန် လာခဲ့သည်။ အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးကို နာတာလီယာ နံနက်စာ ကျွေးနေစဉ် လှည်းဘီးသံ ထွက်လာသည်။ သူပြန်လာပြီ။ နွားနှစ်ကောင်က အရိုးပေါ် အရေတင်လျက်။

ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်ကြည့်နေသည့် နာတာလီယာ ကို အဘိုးကြီး
မေးလိုက်သည်။

“သူလား”

“ဟုတ်တယ် အဖေ”

“ငါက ငါ့နွားတွေ တသက် ပြန်တွေ့ရပါတော့ မလား
အောက်မေ့နေတာ”

အဘိုးကြီးက လေချဉ်တက်ရင်း၊ ဘုရားတရင်း ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဒါရီယာက နွားတွေကို ထမ်းပိုးမှ ဖြုတ်ပြီး ချည်တိုင်တွင် ချည်၍ မီးဖိုထဲ
ဝင်လာခဲ့သည်။ အိမ်သားတွေကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟဲ့ ... ပြန်လာတာ စောလှချေလား၊ တပတ်လောက်
ဆက်နေရောပေါ့...”

သူနှုတ်ဆက်တာကို မတုံ့ပြန်ဘဲ ပင်တာလီမွန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး
ပြောလိုက်သည်။

ဖုန်တွေပေကျန်နေသည့် ခေါင်းစည်းကို ဆွဲဖြုတ်ရင်း ဒါရီယာက
ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ပြန်ပက်သည်။

“ဒါဆို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားပါလား”

အီလီနစ်ချ်နာ စကားဝိုင်းထဲ ဝင်လာသည်။

“သမီးက သိပ်ကြာသွားတာကိုးကွဲ့”

“ပစ္စည်းမှ မရတာ၊ စောင့်ရတာပေါ့၊ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ”

ပင်တာလီမွန်က သူပြောတာ မယုံ။

“ခရစ္စတီးနီးယား မိန်းမကတော့ အစောကြီး ပြန်ရောက်လာပါလား”

“ပစ္စည်းမရတော့ ကျွန်မကို ပြန်မလွှတ်ဘူး၊ မယုံသွားမေးပေါ့”

ဒါရီယာ က ကက်ကက်လန် ပြန်ပြောသည်။

“သွားစရာ မလိုပါဘူး၊ နောက် နင့်ကို ဘယ်မှ မလွှတ်တော့ဘူး”

“ကျွန်မကလည်း မသွားချင်ပါဘူး”

“ငါ့နွားတွေ ဘာဖြစ်သေးလဲ”

အဘိုးကြီး လေသံပျော့သွားသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

အင်း ... လမ်းမှာ ဇာတ်လမ်းတခုခု ဖြစ်ခဲ့ပြီဟု နာတာလီယာက တွေးလိုက်သည်။ သူ့အကြောင်း သိပြီးသား မဟုတ်လား။

(၂)

မနက်စာ စားပြီးတော့ ကွင်းထဲဆင်းဖို့ ပင်တာလီမွန် ပြင်ဆင်နေစဉ် ကျေးရွာလူကြီး ရောက်လာသည်။

“သွားတော့မလို့လား ပင်တာလီမွန်၊ ခဏလေးဗျာ”

“ဘာလဲ၊ လှည်းဆင့်ဦးမလို့လား”

ဒေါသကို ချုပ်တည်းပြီး မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီတခါ တမျိုး၊ ဒွန်တပ်မတော်ရဲ့ စစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆီဒိုရင် လာမယ်တဲ့ဗျ၊ ခုပဲ အကြောင်းကြားစာရတယ်၊ ခရိုင်ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌ ကိုယ်တိုင် စာရေးလာတာ၊ တရွာလုံး သက်ကြီးဝါကြီးတွေပါ တက်ရမယ့် ရွာလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးဗျ”

“ဟာ...ဒီလူတွေ ခေါင်းမရှိကြဘူးလား၊ ဒါလောက် အလုပ်ပူနေတဲ့ အချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ပဲ ဒီဗိုလ်ချုပ်က ကျုပ်တို့ကို သီးနှံတွေ အလကားပေးမှာလား၊ နွားစာ မြင်းစာ ပေးမှာလား”

“အကူအညီတွေ ပေးပါမှာ၊ ကျွန်တော်က အထက် အမိန့်အတိုင်း လုပ်ရတာပါဗျ၊ သူလိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကျုပ်တို့ ကြိုဆိုရမယ်ဗျ၊ ကဲ...ခင်ဗျားနွားတွေ ပြန်ဖြုတ်ဗျ၊ ဪ...ပြောဖို့ ကျန်သွားတယ်၊ မဟာမိတ် ဗိုလ်ချုပ်တွေလည်း ပါလာမယ် တဲ့ဗျ”

ပင်တာလီမွန် နွားတွေ ပြန်ဖြုတ်ရင်း ခဏတွေသွားသည်။ သူ စိတ်ပြောင်းသွားပုံကို ကြည့်ပြီး ရွာလူကြီး အားတက်လာသည်။

“မြင်းမ တကောင်လောက်လည်း အကူအညီ ပေးပါဦး ပင်တာလီမွန်”

“ဘာအတွက်တုံးဗျ”

“ဒါနွိုင်ဒဲလ်ကို သွားကြိုရမှာ၊ ရထားနဲ့ မြင်းရှာရတာ ကျုပ် ဖတ်ဖတ်မောနေပြီဗျ၊ မြင်းခြောက်ကောင် လိုတာ လေးကောင်ပဲ ရသေးတယ်၊ ခင်ဗျား အော်ချင်လည်း အော်တော့”

ပင်တာလီမွန် ပေးဖို့ သဘောတူလိုက်သည်။ သူက

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေကိုတော့ လေးစားသည်။ နိုင်ငံခြားသား တွေပါ ပါမည်ဆိုတော့ သူ သဒ္ဓါပေါက်သွားသည်။

ပင်တာလီမွန်က အကောင်းဆုံး အဝတ်အစား ရွေးဝတ်ပြီး ရွာလယ်က အစည်းအဝေးကွင်းဆီသို့ ထော့နင်း ထော့နင်း နှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

သူက ရင်ဘတ်တွင် တံဆိပ်တွေ ညွတ်နေအောင် တပ်ထားပြီး ပခုံးပေါ်တွင် အပွင့်တွေ တသီကြီးနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေနှင့် ဆုံရမည်ဟု တွက်ထားခဲ့သည်။ ဟင်....တကယ်တွေ့ရတော့ သူတို့တွေက သူလို ကိုယ်လို ရိုးရိုး အဝတ်အစား တွေနှင့်။ တယောက်က ဦးထုပ်ပင် မပါ။ ရွာသားတွေကလည်း အားလုံး စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်။ သူတယောက်တည်း ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အားလုံး သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဧည့်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ကော့ဆက် ထုံးစံအရ ကြိုဖို့၊ ပေါင်မုန့်နှင့် ဆားပန်းကန် ဆက်ဖို့ ပင်တာလီမွန်အား တာဝန်ပေးလိုက်ကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက နှုတ်ဆက်သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ရွာမိရွာဖ အားလုံးတို့ ခင်ဗျား”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျန်းမာပါစေ”

ရွာသားတွေက တညီတညာ ဝိုင်းအော်ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ပင်တာလီမွန်ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး ပေါင်မုန့်ပန်းကန်ကို သူတပ်ရေး ဗိုလ်ကြီးလက်သို့ လွှဲပေးလိုက်သည်။ ပင်တာလီမွန် လူအုပ်ထဲ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဧည့်သည်တွေထဲက တတာရက်စ် ရွာသားတွေကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောနေသည်ကို နားမထောင်တော့ဘဲ ရပ်ထားသည့် ရထားများဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး ပါးစပ်ထဲမှ အမြှုပ်တွေ ထွက်နေသော သူမြင်းမကလေးကို ပွတ်သပ် ပေးနေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆီဒိုရင် အလှည့် ရောက်သဖြင့် မိန့်ခွန်းပြောနေပြီ။

“ကျုပ်တို့ရဲ့ဘုံရန်သူ တပ်နီတွေကို ခင်ဗျားတို့ တတွေက အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်တိုက်ပေးတဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ မမေ့ပါဘူး၊ အမိမြေကို ကျူးကျော်မခံဘဲ ရဲရဲတောက် တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကျေးဇူးကိုလည်း မမေ့ပါဘူး၊ အဲဒီလိုသတ္တိပြောင်ခဲ့တဲ့ တတာရက်စ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်ပြုချင်ပါတယ်၊ ကျဆုံးခဲ့တဲ့ ကော့ဆက် သူရဲကောင်း တို့ရဲ့ ဇနီးများကို ကျွန်တော်တို့ ကြေညာပြီး ဆုချီးမြှင့်ပါမယ်”

အရာရှိတယောက်က စာရွက်ကလေး ကြည့်ပြီး နာမည်တွေကို စကြေညာသည်။ ပထမဦးဆုံး ကြားလိုက်ရသည့် နာမည်က ပိုင်အိုတာကတော် ဒါရီယာ မီလက်ကော့စ်။ ပြီးတော့ သုံ့ပန်းဘဝဖြင့် ကွန်မြူနစ်တို့ အသတ်ခံလိုက်ရသော ပိုင်အိုတာနှင့် အပေါင်းအပါများ။

သူ့နာမည် ကြေညာသံ ကြားလိုက်သည်နှင့် ဒါရီယာက ရွာသားတွေကို တိုးဝှေ့ပြီး ရှေ့သို့ အတင်း ထွက်လာ သည်။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာကလေး ဖြင့် မျက်တောင်ကလေး မှေးစင်းလျက်။ ခရီးရှည်ထွက်ပြီး ပြန်ရောက်လာစ ဖြစ်သော်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း အလျှင်းမရှိ။ လန်းလန်းဆန်းဆန်း။ အရာရှိတယောက်က လမ်းရှင်းပေးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆီဒိုရင်ရှေ့ အရောက် သူလျှောက်လာခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက သူ့ကိုယ်ရေးအရာရှိဆီမှ စိန့်ဂျော့ သူရဲကောင်း တံဆိပ်ကို ယူ၍ ဒါရီယာ့ရင်ဘတ်တွင် ချိတ်ပေးလိုက်ပြီး သူ့မျက်လုံးတွေထဲကို စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။

“မတ်လထဲမှာ ကျဆုံးသွားတဲ့ ဗိုလ်ပိုင်အိုတာရဲ့ ဇနီးပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ခဏနေရင် မင်းကို ဆုငွေ ရှာဘယ်ငါးရာ ချီးမြှင့်လိမ့်ဦးမယ်၊ ဒွန်ပြည်နယ်အစိုးရက ဒွန်အတွက် အသက် ပေးသွားတဲ့ သူရဲကောင်းတွေကို ချီးမြှင့်တာပါ။ လက်ခံပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဘာတွေပြောနေမှန်း သူ မသိ။ ခေါင်းညိတ်ပြီး ပိုက်ဆံကို လက်ခံ၍ ကျေးဇူးတင် ကြောင်း ပြောရင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကို ပြုံးပြုံးလေး မော့ကြည့်လိုက်သည်။ အသက်သိပ်မကြီးသေး။

“အင်း ... ငါ့ယောက်ျားကို သေတဲ့အထိ ခိုင်းပြီး နွားတကောင် တန်ဖိုးလောက် အလျော်ပေးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက လူချောတယောက်ပဲ”

ဒါရီယာက သူ့ဝသီအတိုင်း လျှောက်တွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြားအရာရှိများက သူ့ကို မျက်ခုံးချီပြီး ဝိုင်းကြည့် နေကြသည်။

“ကျွန်မ သွားနိုင်ပြီလားရှင်”

“အင်း သွားနိုင်ပါပြီ” ဟု ပြောလိုက်မှ ပိုက်ဆံခေါက်ကို အင်္ကျီရင်ဘတ်ထဲ ထိုးထည့်ပြီး လူအုပ်ထဲဝင်သွားသည်။

မာတင်ရှမီးလ်ကတော်အလှည့် ရောက်တော့ အင်္ကျီဟောင်းကလေးတွင် တံဆိပ်ချိတ်ပေးသည့်အခါ အမျိုးသမီး ငိုသည်။

“မင်းယောက်ျားလည်း အသတ်ခံရတာပဲလား” ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက

မေးတော့ အမျိုးသမီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ပြီး ငိုပါလေတော့သည်။

“သူ့မှာ ကလေးတွေ အများကြီး ကျန်ခဲ့တယ်၊ လှည်းတစီးတိုက်လောက် ရှိမယ်”

လူအုပ်ထဲမှ ရွာသားတယောက် ဝင်ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ အခမ်းအနား ပြီးတော့ လူစုကွဲသွားသည်။ ရွာသား တယောက်က ဝေဖန်သည်။

“အင်း ခေတ်ကြီးက ပြောင်းသွားပြီနော်၊ ဟိုတုန်းကဆိုရင် စိန့်ဂျော့ သူရဲကောင်းတံဆိပ်ဟာ တကယ့် အာဇာနည် တွေမှ ရတာ၊ ခုတော့ ဗုံးပေါလအော ပေးနေတော့တာပဲ၊ သတ္တိတွေ ပြောင်နေလိုက်ကြတာ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပဲ၊ ဖမ်းမိ လာတဲ့ သုံ့ပန်းတွေ ရွာထဲက ဖြတ်သွားရင် အဲဒီ အကာအကွယ်မဲ့နေတဲ့ လူတွေကို မိန်းမတွေက ကောက်ဆွနဲ့ ထိုးသတ် ကြသတဲ့၊ အို...ဘုရားသခင်...”

မျက်စိ မကောင်းသည့် အဘိုးကြီးတယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒါ နို့ဗိုချာကက်စ်က အာဏာပိုင်တွေ နောက်ကွယ်က ဆွပေးတာပါကွာ၊ မိန်းမတွေပါ သူတို့ဘက် ပါလာပြီး မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကုန်ပြီပေါ့၊ ပြီးတော့ အသေခံတိုက်ကြ၊ သူရဲကောင်းတံဆိပ်တွေ ရကြပေါ့၊ ယောက်ျားတွေက ရှေ့တန်း မထွက်ချင်ကြတော့ဘူး၊ ခုတော့ မိန်းမတွေက စိန့်ဂျော့တံဆိပ် ရင်ဘတ်မှာ တပ်ချင်လာပြီး ယောက်ျားတွေကို နားပူနားဆာ လုပ်ကြတော့မယ်”

နောက်တယောက်က တမျိုးဝေဖန်သည်။

“အို...ရသင့်လို့ ရတာ ရပါစေဗျာ၊ မုဆိုးမတွေ အတွက် စိတ်ဓာတ်အရ အားတက်တာပေါ့ဗျာ၊ စိုက် စရိတ် ပျိုးစရိတ်ကလေးလည်း စုမိတာပေါ့၊ ယောက်ျား ရဲ့ သူရသတ္တိအတွက် ရတာပဲ၊ ရသင့်ပါတယ်၊ ဒါရီယာ က သူ့ယောက်ျား ကိုသတ်တဲ့ အလက်ဆီ ကော့တ်လီယာရော့ဗ်ကို သေဒဏ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုတာလည်း တရားတယ်၊ သူ့ကို အပြစ်ပြောလို့ မရဘူး၊ သွေးက တောင်းဆိုလာတာ”

လူကြီးသုံးယောက် ဆက်ငြင်းနေကြသေးသည်။ ဘုရားကျောင်းမှ ခေါင်းလောင်းထိုးသံ သုံးချက် ထွက်လာတော့မှ သုံးယောက်သား ထပြီး ဦးထုပ်ကိုယ်စီ ချွတ်၍ ထိခြင်းလေးပါးဖြင့် ဆုတောင်းပြီး ဘုရား ကျောင်းဝင်းထဲသို့ အခွံအညား ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

မိလက်ကျော့ခံအိမ်ကြီးတွင် အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်လာပုံမှာ အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ပင်။ ပင်တာလီမွန်သည် အိမ်ဦးနတ် အဖြစ် သည်အိမ်ကြီးနှင့် သည်မိသားစုကို စီမံအုပ်ချုပ်လာခဲ့သည်မှာ ကြာတောင့်ကြာရှည် ရှိခဲ့လေပြီ။ အိမ်သူ အိမ်သား အားလုံး သူ၏ တသွေးတသံ တမိန့်ကို နာခံခဲ့ကြသည်။ သုခဒုက္ခ အဝဝကို မျှဝေခံစားခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ယခုတော့ သည်လိုမဟုတ်တော့ပြီ။ လွန်ခဲ့သည့် နွေဦးကာလမှစ၍ မိသားစုစည်းလုံးမှုသည် ဝါးအစည်း ပြေသလို ပြေခဲ့လေပြီ။ ပထမဦးဆုံး စဖောက်သူမှာ ဒူနီယာ ဖြစ်သည်။ အငယ်ဆုံးမကလေးက ဖအေကြီးကို ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း ဆန့်ကျင်လာသည်။ အလုပ်ထဲတွင် စိတ်မဝင်စားတော့။ လုပ်လျှင်လည်း ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကို လုပ်သလို မဟုတ်ဘဲ လက်စားလိုက်သမား ကဲ့သို့သာ လုပ်တော့သည်။ အလွန်ရွှင်ခဲ့သည့် အိမ်ကြီး၏ ဆည်းလည်းကလေးသည် အရယ်အပြုံး မရှိသလောက် တိတ်ဆိတ်လာသည်။

နောက်ဆုံးအခေါက် ဂရီဂို ရှေ့တန်းထွက်သွား ကတည်းက နာတာလီယာတယောက် လူကြီးတွေနှင့် အထိအတွေ့ နည်းလာသည်။ ကလေးတွေနှင့်သာ တချိန်လုံး အလုပ်ရှုပ်နေတော့သည်။ တစုံတရာအတွက် တယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ် ခံစားနေသည့် ပုံမျိုး။ သို့သော် ဝေဒနာကို ဘယ်သူ့ကိုမျှ မကြေညာ။

ဒါရီယာကမူ ခဲယမ်းမီးကျောက်တိုက်ဖို့ ချောလှည်း နှင့် ပါသွားပြီးကတည်းက သိသိသာသာ ပြောင်းလဲလာ ခဲ့သည်။ ယောက္ခမကြီးတွေနှင့် လုံးဝ အဆင်မပြေတော့။ အိမ်တွင် ဧည့်သည်နေ ဧည့်သည်စား အမျိုးမျိုးဖြင့် နေပြီး အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ ကောက်စိုက်ဖို့ လယ်ကွင်းထဲ မဆင်းတော့။

ပင်တာလီမွန်၏ မျက်စိရှေ့တွင်ပင် အိမ်ကြီး၏ ဖွဲ့စည်းမှု ပျက်ပြယ်လာနေသည်။ သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက် သာ တယောက်ကိုတယောက် အဖော်လုပ်နေရတော့သည်။ မိသားစုနွေးထွေးမှုတွေ လွင့်ပြယ်ခဲ့ပြီ။ သံယောဇဉ် ကြိုးမျှင်တွေ လျော့ပြေခဲ့လေပြီ။

ဟိုတုန်းကလို ထမင်းဝိုင်းတွင် မျက်နှာစုံညီ မဆုံကြတော့ပြီ။ မိသားစုတွေ သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်လာခြင်းပင်။

သည်လိုဖြစ်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာ ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့်ဟု

ပင်တာလီမွန် ကောက်ချက်ချသည်။

ဒူနီယာက မိဘတွေ သူတို့ချစ်ခြင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်သည်ဟု စိတ်ထဲ
စွဲနေသည်။ ဆယ်ကျော်သက်က ချစ်ခဲ့ရသည့် အချစ်ဦး မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖွိုင်းနှင့်
ဝေးခဲ့ရ သည်မှာ မိသားစုကြောင့် မဟုတ်လား။

နာတာလီယာတယောက် တိတ်တိတ်ကလေး
ကျိတ်ကျိတ်ဆွေးနေရသည်မှာ ဂရီဂိုနှင့် အက်စီနီယာ ပြန်ဆက် နေသည့်
သတင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သည် အဖြစ်တွေ အားလုံး ပင်တာလီမွန် သိသည်။
သို့သော် သူ ဘာမျှမတတ်နိုင်။

ပြည်တွင်းစစ်၏ ဂယက်လှိုင်းများ ရိုက်ခတ်ခံ ရခြင်းပင်။
ပြည်တွင်းစစ်သည် ပင်တာလီမွန်၏ဘဝကို မှည့်ဝင်း နေသည့် ဂျုံခင်းဆီ
မုန်တိုင်း ဝင်မွှေသွားသည့် နှယ်တည်း။ ဂျုံခင်းက နေရောင်တွင် ပြန်ထလာနိုင်
သေးသည်။ သူ့ဘဝက နေဝင်ချိန် ရောက်နေပြီ၊ ပြန်မထနိုင်တော့၊
ဘာတတ်နိုင်တော့မည်နည်း။

သည်အိမ်ကြီးတွင် ဒါရီယာ တယောက်သာ ဇာတာစန်းလက်တက်ကာ
ပန်းပန်လျက် ရှိနေသည်။ ရွာလုံးကျွတ် အစည်းအဝေးမှ မှီရသည့်မျက်နှာဖြင့်
ပြန်လာသော လင်ညီအစ်မကို ကြည့်ပြီး နာတာလီယာ က ဆီးမေးသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဒါရီယာ”

ဒါရီယာက တံဆိပ်ထုတ်ပြသည်။ နာတာလီယာ က
ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်-

“အဲဒါ ဘာအတွက် ရတာလဲဟင်”

“ပိုင်အိုတာအတွက်တဲ့”

ပြောပြီး ထောင်မလဲ သဲကော် ဒွန်ပြည်နယ်သုံး ရှာယံငွေစက္ကူတွေပါ
ထုတ်ပြသည်။

သည်နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ဒါရီယာ ကွင်းထဲမဆင်းတော့။ ထမင်းချိုင့်
ပို့ခိုင်းသည်ကိုပင် ခေါင်းယမ်း နေတော့သည်။

“အဖေကြီး၊ ကျွန်မ ခရီးပန်းပြီး ပြန်လာတာ၊ နားနားနေနေ နေပါရစေ”

အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ ဒါရီယာ သူပြောပုံ သိပ်မချေငံမှန်း
သတိရပြီး-

“ဒီလိုနေမျိုးမှာ ဒါရီယာ ကွင်းထဲဆင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အဖေကြီးရဲ့၊
သူများအတွက် မင်္ဂလာရှိတဲ့ နေ့လေ”

“အေးပါဗျာ၊ ကျုပ်ဘာသာပဲ ထမင်းချိုင့် သွားပို့ ပါတော့မယ်၊ ဒါထက် ညည်းပိုက်ဆံတွေ ဘာလုပ်မှာလဲ ဒါရီယာ”

“ပိုက်ဆံတွေ... ဟုတ်လား၊ ပိုက်ဆံတွေ... ဘာဖြစ်လဲ”

ဒါရီယာက မျက်ခုံးပင့်ပြီး တအံ့တသြ ပြန်မေး လိုက်သည်။

“ဪ...ပိုက်ဆံတွေ ဘာလုပ်မလဲ မေးတာပါ”

“အဲဒါ ကျွန်မ အလုပ်ပါ၊ ကျွန်မ ကြိုက်တာ လုပ်မှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့...နေပါဦး၊ အဲဒီပိုက်ဆံတွေက ပိုင်အိုတာ အတွက် ပေးတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“သူတို့ ကျွန်မကို ပေးတာ၊ အဖေကြီးတို့နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ညည်းက တို့မိသားစုဝင် မဟုတ်လား”

“ဘာလဲ၊ မိသားစုဝင်ဖြစ်လို့ အဖေကြီးက သိမ်းမလို့လား”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုင်အိုတာက ငါတို့သားလေ၊ အဘွားကြီးနဲ့ ငါလည်း ဆိုင်သင့်သလောက် ဆိုင်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

အဘိုးကြီး ပြောပုံက မရေမရာ။ သည်တော့ ဒါရီယာက အပေါ်စီးယူပြီး အပိုင်ပြောတော့သည်။

“မပေးနိုင်ပါဘူး၊ တပြားမှ မပေးနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကို ပေးတာ၊ ကျွန်မလက်ထဲ ထည့်ပေးတာ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ မဆိုင်ဘူး”

ပင်တာလီမွန်က နောက်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်သေးသည်။

“ညည်းက တို့နဲ့ အတူနေ၊ အတူစားပြီး နေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီတော့ အတိုင်းအတာ တခုအထိတာဝန်ရှိတယ် မထင်ဘူးလား၊ မိသားစု စိတ်ဓာတ်နဲ့ နေမှပေါ့၊ တယောက်တပေါက်ဆို ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒါမျိုး ငါ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

သို့သော် ဒါရီယာက မလျှော့။ သရော်ပြီးပင် ပြုံးလိုက်သေးသည်။

“အဖေကြီးက ကျွန်မယောက်ျား မဟုတ်ဘူး၊ မနက်ဖြန် ကျွန်မ ယောက်ျားယူချင် ယူမှာ၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ ကျွန်မနေတဲ့ အတွက် ဘာမှ ပေးစရာမလိုဘူး ထင်တယ်၊ ဒီမှာနေပြီး ခါးကျိုးမတတ် အလုပ်လုပ်လာရတာ ဆယ်နှစ် ရှိပြီလေ”

“အဲဒါ နင့်အတွက် နင်လုပ်တာပဲ ခွေးမ”

ပင်တာလီမွန် ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြီး ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် လုပ်နေသေးသည်။ သို့သော် ဒါရီယာ

နားမထောင်တော့ဘဲ စကတ်ကို စွန့်တောင်ဆွဲကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ တယောက်တည်း သရော်ပြီး ပြုံးရင်း တိုးတိုးပြောလိုက်သေးသည်။

“ဒါမျိုး ဒါရီယာကို လာလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

ပင်တာလီမွန်က ကွင်းထဲ မဆင်းမီ မိန်းမကို မှာခဲ့သည်။

“ဒါရီယာကို စောင့်ကြည့်နေ၊ မျက်ခြည်ပြတ်မခံနဲ့”

အီလီနစ်ချ်နာက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့်-

“အလိုတော်...ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာအတွက် စောင့်ကြည့်ရမှာလဲ”

“သူ အိမ်က ထွက်ချင်ထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေ ပါသွားမစိုးလို့ပေါ့၊ အင်း ...တယောက်ယောက်နဲ့ ဖြစ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့၊ သူ နောက် ယောက်ျား ယူတော့မှာ သေချာတယ်”

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဘယ်သူက သူ့ကို ဆွဲထားနိုင်မှာလဲ၊ သွားပစေပေါ့၊ သူ့ကို ထိန်းရတာ ကျုပ် စိတ်ကုန်လာပြီ”

အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး နှစ်ယောက် ဒါရီယာ့ အပေါ် အမြင်တွေ မှားပါသည်။ ဒါရီယာက နောက် ယောက်ျား ယူဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူး။ သူ စိတ်ကူးနေသည်က တခြား။

(၂)

သည်နေ့ တနေ့လုံး ဒါရီယာ အူမြူးနေသည်။ ယောက္ခမကြီးနှင့် ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ခဲ့သည် ကိုလည်း သူ မေ့သွားပြီ။ မှန်ရှေ့တွင် တံဆိပ်ကလေးကို ဟိုဘက်လှည့်လိုက် သည်ဘက်လှည့်လိုက်ဖြင့် ရှုထောင့်မျိုးစုံမှ ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ငါးကြိမ်တိုင်အောင် အဝတ်လဲသည်။ နောက်ဆုံးမှ တံဆိပ်မှ ဖဲကြိုးနှင့် လိုက်ဖက်သည့် အင်္ကျီအရောင်ကို ရွေးလိုက်သည်။

အဘွားကြီးလက်ထဲသို့ ရှုဘယ်နှစ်ဆယ် ထည့်ခဲ့ပြီး-

“ပိုင်အိုတာအတွက် ဘုရားကျောင်းမှာ အလှူ လုပ်ပေးပါ အမေ”

ဟု ပြောနေစဉ် သူ့မျက်ဝန်းထဲ တွင် မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေသည်။ သို့သော် ခဏနေတော့ မစ်ရှာနှင့် သွားဆော့နေသည်။ ရယ်ကာ မောကာဖြင့်..။

ကွင်းထဲမှ ဒူနီယာ ပြန်ရောက်လာတော့ သူ ပိုရွှင်လာသည်။

ဆုရလာပုံအကြောင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး က ဘယ်သို့ ဘယ်ပုံ ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ သူ့လေသံ အတိုင်း၊ သူ့ဟန်အတိုင်း လုပ်ပြီး ပြန်ပြောပြနေသည်။

ပြီးတော့ နာတာလီယာကို တချက်ကြည့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“စိန့်ဂျော့ သူရဲကောင်းဘွဲ့ ပေးပြီးတာနဲ့ ငါ့ကို အရာရှိအဆင့် ပေးလိုက်တယ်၊ သက်ကြီး ကော့ဆက်တပ်ကို အုပ်ချုပ်ရမယ့် တပ်မှူးအဖြစ် ခန့်လိုက်တာ နော်”

နာတာလီယာက ကလေးအင်္ကျီတွေကို ဖာထေးနေရင်း ကျိတ်ပြီးနေသည်။ သို့သော် ဒူနီယာက မပြုံးနိုင်ဘဲ ဘာမှ နားမလည်သဖြင့် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဟာ...ဒါရီယာကလည်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်က ပုံပြင်တွေ ယူလာတာလဲ၊ အကောင်း ပြောစမ်း ပါကွယ်”

“ဘာလဲ၊ ငါပြောတာ နင် မယုံဘူးလား ဒူနီယာ၊ ငါ တကယ်ပြောနေတာ၊ အရာရှိတွေက အားလုံး ရှေ့တန်း ရောက်နေကြတာ၊ နောက်တန်းမှာ လူကြီးတွေကို ဘယ်သူ သင်တန်းပေးမလဲ၊ ငါ တာဝန်ယူရမှာ၊ သူတို့ကို ငါ သင်ပေး ရမှာ၊ သူတို့အားလုံး ငါ့ လက်အောက် ရောက်မှာ”

ဒါရီယာက ယောက္ခမကြီး ကြားသွားမည်စိုး၍ မီးဖိုခန်းတံခါးကို ပြေးပိတ်ပြီး ဒူနီယာဆီ ပြန်ပြေးလာကာ ယောက်ျားသံလုပ်ပြီး ဟန်နှင့် ပန်နှင့် အမိန့်ပေးနေတော့သည်။

“အဘိုးကြီးတွေ...သတိ”

ဒူနီယာ ရယ်တော့ နာတာလီယာက လိုက်မရယ်ဘဲ-

“တော်ပါတော့ ဒါရီယာရယ်၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ”

“ပေါက်တတ်ကရတွေ ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ခက်တာပေါ့၊ နာတာလီယာ၊ မင်းဘဝမှာ ဘာများ ပျော်စရာ ရှိလဲဟင်၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ မင်း ဒီအတိုင်း ဆက်နေရင် မှိုတက်တော့မယ်”

ဒါရီယာ၏ ပျော်ရွှင်မှုတို့ ရုတ်ခြည်းစခဲ့သလို ချက်ချင်း ရပ်သွားလေသည်။ နာရီဝက်ကြာတော့ ဒါရီယာ တယောက် သူ့အခန်းထဲ ပြန်သွားပြီး တံဆိပ်ကို ရင်ဘတ်မှ ဒေါသတကြီး ဆောင့်ဆွဲဖြုတ်ပြီး အံဆွဲထဲ ပစ်ထည့် လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်တွင် မေးတင်၍ အပြင်သို့ အကြာကြီး ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုညတွင် ဘယ်သူမှ မသိအောင် အိမ်မှ လစ်ပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ကြက်ဦးတွန်ချိန်ရောက်မှ အိမ်ပြန်သည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင်တော့ စိတ်လိုလက်ရ စိုက် ခင်းထဲ ဆင်းပြီး

ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ကောက်ရိတ်နေ ပြန်သည်။

(၃)

ကောက်ရိတ်ချိန်မှာ နှစ်တိုင်းလို ပျော်စရာ မကောင်းတော့ပေ။ လက်စားလိုက် ကောက်ရိတ်သမား ရှားပါး သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တနေ့ လေးဧကမျှပင် မကျချင်။ ရိတ်ပြီးသား ကောက်နှံတွေ မိုးစိုလို့ ပြန်လှန်း ရသဖြင့် အချိန်ကုန် လူပန်း ဖြစ်ကြရသေးသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် အရှေ့လေတိုက်ပြီး ရာသီဥတု ပြန်ကောင်းလာသဖြင့် အလုပ်တွင်လာသည်။

စတုတ္ထမြောက်နေ့တွင် ဒါရီယာက ကွင်းထဲ အလုပ်လုပ်နေရင်း ဗီယက်ရှင်စကာခရိုင်ရုံးသို့ သွားစရာ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

“အရေးကြီးလို့လား၊ တနင်္ဂနွေနေ့ထိ စောင့်လို့ မရဘူးလား”

ပင်တာလီမွန်က မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ ဒီနေ့ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စလေ”

“တရက်တောင် မစောင့်နိုင်ဘူးလား”

“ဘယ်လောက် အရေးကြီးလို့လဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ရမှာမို့လဲ”

“အဖေကြီး သိရင် လဲသေသွားနိုင်တယ်”

ဗီယက်ရှင်စကာသို့ ဒါရီယာ နောက်တနေ့တွင်မှ သွားဖြစ်သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဘွားကြီးနှင့် ကလေး တွေသာ တွေ့သဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“အမေ..နာတာလီယာကော”

“စိုက်ခင်းထဲမှာ၊ အာလူးခင်း ရေလောင်းနေတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ၊ အဘိုးကြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့လား”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကို ကျွန်မ ပြောစရာ ရှိလို့ပါ”

“လမ်းလျှောက် ပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူတို့ မပြီးကြသေးဘူးလား”

“မနက်ဖြန်လောက် ပြီးမယ်ထင်တယ်”

ဒါရီယာ ဆင်းလာတော့ အဘွားကြီးက နောက်မှ
လိုက်မေးနေသေးသည်။

“ဂျုံတွေ မိုးမိတာ တော်တော်များလား၊ ညည်း ကွင်းထဲ ပြန်သွားမှာ
မဟုတ်လား၊ အဘိုးကြီးအတွက် အင်္ကျီ တထည် ယူသွားစမ်းပါအေ”

ဒါရီယာ မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ နွားခြံကို
ဖြတ်ပြီး မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ ဆက်လျှောက် သွားသည်။ ကမ်းနဖူးရောက်တော့
မျက်စိကိုမှေးကာ ဒွန်မြစ်ရိုးတလျှောက်ကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒွန်သည်
စိမ်းပြာပြာအသွင်ကို ဆောင်လျက် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည်။
ရေမျက်နှာပြင်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ် လာသည့် လေက ရှင်းသန့်
လတ်ဆတ်လှသည်။ လေကို တဝကြီး ရှိုက်ရှူလိုက်ပြီး စိုက်ခင်းများဆီသို့
ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

စင်ရော်တွေက မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် တပျော်တပါးကြီး
လေဟုန်စီးနေကြသည်။ ထုံးခြောက်ရောင် တောင်ခြေ ဘက်မှ စိုက်ခင်းများက
နေရောင်ခြည်တွင် စိမ်းစို လန်းဆန်းလျက်။ ဟိုမှာဘက်ကမ်းမှ သစ်တောများက
မိုးရွာပြီးစမို့ အစိမ်းရင့်ရောင် ကမ္ဘာလွှမ်းထားသည့် နယ်။

ဒါရီယာက မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းပြီး ဖိနပ်ချွတ်၍ ခြေဆေးသည်။ ပြီးမှ
ပူနွေးနွေး ကျောက်စရစ်ကလေး များပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ အကြာကြီး
ဆက်ထိုင်နေပြီး စင်ရော်တို့၏ ငိုညည်းသံကို နားစွင့်နေမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏
တိတ်ဆိတ်မှုတွင် နစ်မျောကာ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ ဖိစီးမှုသည်
မမျှော်လင့်ဘဲ ပို၍ ပို၍ လေးလံလာသည်။ ခါးသီးလာသည်။

(၄)

နာတာလီယာက ခါးဆန့်လိုက်ပြီး ပေါက်ပြားကို အားပြု၍ သစ်စက်
စည်းရိုးကို မှီနေရာမှ ဒါရီယာကို လှမ်းကြည့် နေသည်။

“မင်း ကိုယ့်ဆီလာတာလား ဒါရီယာ၊ လာလေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကို သက်သက်လာခဲ့တာ၊ ကိုယ် ဒုက္ခတွေ့နေပြီ
နာတာလီယာ”

နှစ်ယောက်သား ယှဉ်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ နာတာလီယာက
ခေါင်းစည်းကို ဖြုတ်ပြီး ဆံပင်တွေကို သပ်တင်ရင်း ဒါရီယာကို စိုးရိမ်တကြီး
လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဒါရီယာ၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား”

နာတာလီယာက ကရုဏာသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“နာတာလီယာ အလုပ် မပြီးသေးဘူးလား၊ ပေါက်တူး လိုက်နေတာလား”

“ညနေလောက်ဆို ပြီးမှာပါ၊ ပြောပါဦး၊ မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဒါရီယာ”

ဒါရီယာက ခဏ အားတင်းသလို အသက်အောင့် ထားလိုက်ပြီးမှ-

“ပြောပါ့မယ် နာတာလီယာ၊ ကိုယ် နေမကောင်း ဘူး နာတာလီယာ၊ ကိုယ့်မှာ ဟိုရောဂါ ရနေပြီ၊ ဟို တလောက ခရီးထွက်တုန်း ရလာတာ၊ ခွေးသူတောင်းစား စစ်ဗိုလ်တယောက်နဲ့ ...သူ့ဆီက ရခဲ့တာ..”

“ကြည့်စမ်း၊ မင်း စိတ်အလို လိုက်ခဲ့တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မိုက်လှချည်လား ဒါရီယာ၊ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်ခံရပြီ”

“ဟုတ်တယ် နာတာလီယာ၊ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ခံရပြီ၊ ခွေးသား၊ သွားတွေ ဖြူသလောက် စိတ်ပုပ်တဲ့ကောင်၊ ခုတော့ ကိုယ့်ဘဝ ဆုံးပြီ နာတာလီယာ”

“ဒုက္ခပါပဲကွယ်၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲဟင်”

နာတာလီယာက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒါရီယာက မြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။

“မနေ့က ဆရာဝန်ဆီ သွားတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီရောဂါတဲ့၊ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ တခါတည်း လဲသေ ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ အင်း ... ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ ကိုယ်လေ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲနော်”

“အဲဒီရောဂါက ကုလို့ ရပါတယ် ဒါရီယာရယ်”

“မရဘူး နာတာလီယာ၊ ကိုယ်ဖြစ်တာ အပြင်းစား မျိုးတဲ့၊ ဆစ်ဖလစ်ပိုး ဝင်နေပြီတဲ့၊ ကုလို့ မရဘူးတဲ့”

“ခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

နာတာလီယာက ငိုသံပါဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။ ဒါရီယာ အကြာကြီး တွေ့ပြီး ထိုင်နေသည်။ နံဘေးမှ ကန်စွန်း ပင်ကလေးကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးမှ မြေကြီးပေါ်ချပြီး-

“ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ ဟုတ်လား၊ ဆရာဝန်ဆီက ပြန်လာကတည်းက ကိုယ်စဉ်းစားနေတာ၊ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်ရှင်းရမှာပေါ့၊ ကြိုးစားပြီး ကုပေမယ့်

ရွာထဲမှာ သတင်းမပေါက်ကြားဘဲနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအခါ ကိုယ့်ကို ဝိုင်းပယ်ကြမယ်၊ ဘယ်သူက ခုလို ဆက်ဆံ ချင်တော့မလဲ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကိုယ် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်လာဦးမယ်၊ အဲဒီဘဝမျိုးမှာ ဘာလို့ နေတော့မှာလဲ”

သူ့အနားတွင် ဘယ်သူမျှ မရှိသလို ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“မြို့ကို မသွားခင် စဉ်းစားတယ်၊ အဲဒီရောဂါ ဆိုတာ သေချာရင် ပျောက်အောင်ကုမယ်ပေါ့၊ ဒါကြောင့် အဖေကြီးကို ပိုက်ဆံ မပေးတာလေ၊ ဆရာဝန်စရိတ် ထားမယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခု ကိုယ် စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ မကုတော့ဘူး”

နာတာလီယာက တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

“ဒါရီယာ...မင်းပြောနေတာတွေက ဘုရားသခင်... ဘုရားသခင် မကြိုက်တာတွေ...”

“ခုမှတော့ ဘုရားသခင်က ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ အသုံးမဝင်တော့ဘူး နာတာလီယာ”

ဒါရီယာက ပြုံးလိုက်သည်။

သည်ပြုံးပုံမျိုးကို နာတာလီယာ မမြင်ဖူးခဲ့။

“ကိုယ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ရှင်းနေပြီ နာတာလီယာ၊ ကိုယ့်ရှေ့မှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်နောက် မှာလည်း ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်အသည်းကို ခွဲမယ့် သူလည်း မရှိဘူး၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ နာတာလီယာ”

နာတာလီယာက အမျိုးမျိုးနားချသည်။ စွတ်မလုပ်ဖို့ ပြောသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေဖို့ လုံးဝ မစဉ်းစား ရန် ဖျောင်းဖျသည်။ သို့သော် အရာမထင် တော့ပေ။ သူ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီ။

အသာထလိုက်ပြီး စကတ်ကို ခါသည်။ ခေါင်းစည်းကို ပြင်စည်းသည်။

“ခုတော့ သေဖို့စဉ်းစားရင် ကိုယ်ပျော်လာတယ်၊ ပိုင်အိုတာနဲ့ တွေ့ရမှာ မဟုတ်လား၊ ကဲ...သွားမယ် နာတာလီယာ၊ ဂွတ်ဘိုင်၊ အမေ့ကို ကိုယ့်ဒုက္ခတွေ ပြောပြလိုက်ပါ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ပြန်လှည့်လာပြီး သာမန် ကိစ္စတခုကို ပြောသည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ့်ပန်းကန်နဲ့ ကိုယ်စားမယ်၊ အမေ့ကို မင်း အားလုံး ပြောပြလိုက်ပါ၊ အဲ...အဖေကြီး ကို ပြန်မပြောဖို့တော့ မင်းပဲ ပိတ်လိုက်ပါ၊ ကိုယ် ခေါင်းနဲ့ ဆင်းနေရပါဦးမယ်၊ ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ နောက်ဆုံး ကောက်ရိုးမျှင်ပါ နာတာလီယာ၊ ကဲ...သွားပြီ ညီမရေ... ကွင်းထဲသွားပြီး ဆက်ရိတ်လိုက်ဦးမယ်”

နောက်တနေ့တွင် ကောက်ရိတ်သမားတွေ အားလုံး ပြန်လာကြသည်။
ပင်တာလီမွန်က ညစာစားပြီးမှ ကောက်ရိုးတွေ လှည်းနှင့်တိုက်ဖို့
စီစဉ်ထားသည်။ ဒူနီယာက လှည်းကို နွားတွေ ရေတိုက်ဖို့ မြစ်ဆိပ်သို့
မောင်းသွားသည်။ အီလီနစ်ချ်နာနှင့် နာတာလီယာက ညစာစားဖို့ ပြင်နေသည်။

ဒါရီယာက နောက်ဆုံးမှ ထမင်းဝိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။
အီလီနစ်ချ်နာက စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ဒါရီယာရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ
အားလုံး အတွက် ပန်းကန်ကြီးထဲမှ ခွဲပေးသည်။

ပင်တာလီမွန်က သတိထားလိုက်ပြီး-

“ဘာပြုလို့ ဒါရီယာကို သီးခြားခွဲတိုက်ရတာလဲ၊ သူက အိမ်သား
မဟုတ်တော့ဘူးလား။”

ပြီးမှ အရွှန်းဖောက်လိုက်သည်။

“ဪ...သိပြီ၊ သူက ရွှေတံဆိပ်ပိုင်ရှင်ဆိုတော့ တို့နဲ့ အတူတူ
မစားနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး အဖေကြီး၊ ဗီယက်ရှင်စကာ ရောက်တော့
ဆေးခန်းဝင်ပြတယ်၊ ဆရာဝန်က သီးခြား ပန်းကန်နဲ့ စားရမယ်လို့
ပြောလိုက်လို့ပါ”

“တို့လည်း ဖျားဖူးပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီလို ခွဲစားဖို့ တခါမှ ဆရာဝန်
မပြောဖူးပါဘူး၊ ဘာရောဂါ တဲ့လဲ”

အဘွားကြီးက ဝင်ဟောက်သည်။

“ရှင် တော်တော်စပ်စပ်ပါလား၊ မိန်းမရောဂါ အကြောင်း ရှင်
ဘာနားလည်လဲ”

ဒါရီယာ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ ဒူနီယာက
ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်နေ၏။

ကွင်းထဲသို့ ကောက်ရိုးတိုက် ထွက်လာ ခဲ့ကြသည်။ ပင်တာလီမွန်က ကောက်ရိုးထုံးများကို ကောက်ဆွကြီးဖြင့် ထိုးပြီး လှည်းပေါ် ပစ်တင်သည်။ နာတာလီယာနှင့် ဒါရီယာက အထုံးတွေကို စီရသည်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က တစီး၊ အဘိုးကြီးက တစီး မောင်းပြန်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့လှည်း အဝေးကြီး ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။

တောင်တန်းများပေါ်တွင် နေဝန်းကြီး မေးတင်နေပြီ။ ရိတ်သိမ်းပြီးစ စိုက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးထဲတွင် ရိုးပြတ်နံ့ သင်းပျံ့နေလေသည်။

နားတွေက လှည်းကို ခွာသံပြင်းပြင်းဖြင့် ဆွဲနေကြသည်။ လှည်းနောက်တွင် ဖုန်လုံးကြီးတွေ တလိပ်လိပ် လွင့်တက်ကျန်ရစ်သည်။ ပျားအော်သံတွေက တဝီဝီ။ တစ်တီတူးတွေက တကောင်နှင့်တကောင် အော်ခေါ်ကာ၊ ဟိုအဝေး ရေကန်ဆီသို့ ပျံသွားနေကြသည်။

ဒါရီယာက လှည်းပေါ်တွင် ကောက်ရိုးထုံးတွေကို လက်ထောက်ပြီး တလှုပ်လှုပ်နှင့် လိုက်ပါလာရင်း လှည်းမောင်းနေသည့် နာတာလီယာကို မကြာ မကြာ လှမ်းကြည့်သည်။ နာတာလီယာက အတွေးနက်နေရင်း နေဝင်ချိန် ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကြေးနီရောင် ဆည်းဆာနေခြည်သည် သူ့မျက်နှာလှလှကလေးကို ဖျန်းပက်ပေးနေလေသည်။

မနာလိုစိတ်တွေ လှိုင်းထလာသည်။ သူ့ကို ငေးကြည့်နေရင်း ဒါရီယာ ရင်ထဲတွင်

“သူ့ဘဝဟာ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံတယ်၊ လင်နဲ့ သားနဲ့၊ တမိသားစုလုံးက သူ့ကို ဖူးဖူးမှုတ် ထားကြတယ်၊ ငါ့ဘဝကတော့ ပျက်စီးချင်း မလှ ပျက်စီးသွားပြီ”

တွေးရင်း မနာလိုဝန်တိုစိတ်ကို မရှိလေဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းကို ကိုယ် ဝန်ခံစရာရှိတယ် နာတာလီယာ”

နာတာလီယာ ရုတ်တရက် မကြားလိုက်။ သူက ဂရီဂိုအကြောင်း စဉ်းစားလာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ အိမ်သို့ ဂရီဂိုတို့မိသားစု မိန်းမတောင်း ရောက်လာချိန်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေသည်။ အပျိုစင်ကလေး ရင်ဝယ် တသိမ့်သိမ့် ဖြစ်ရသည့်နေ့။ ဒါရီယာကြောင့် အတွေးပျက်သွားရလေသည်။

“ဘာပြောတယ် ဒါရီယာ၊ ဝန်ခံစရာရှိတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာများလဲကွယ်”

“ကိုယ် အမှားတခု လုပ်ခဲ့တယ် နာတာလီယာ၊ ဟိုတခေါက် ဂရီဂို ရှေ့တန်းက ပြန်လာတုန်းကလေ၊ ကိုယ်က အိမ်မှာ နားနို့ညှစ်နေတုန်း အက်စီနီယာ ရောက်လာတယ်၊ ကိုယ့်ကို ဟောဒီ ရွှေ့လက်စွပ်ပေးပြီး ဂရီဂိုကို

လွှတ်ပေးဖို့ အတင်းပြောတော့တာပဲ။ အဲ... ကိုယ်...ဂရီဂိုကို သွားပြောပေးလိုက်မိတယ်။ မှတ်မိလား၊ ကူဒီနော့စ် လာလို့ သွားတွေ့မယ် ဆိုပြီး သူ ပြန်မလာတဲ့ညလေ”

နာတာလီယာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် လက်ထဲမှ ပဲရိုင်းပင်ကလေးကို ခြေမွနေသည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟင်၊ ကိုယ် မှားသွားတယ် နာတာလီယာ”

နာတာလီယာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ကြောင်သွားသည်။ ရင်ထဲနှင့်သွားပြီး ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ တဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရသည်။ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

ရွာထဲသို့ လှည်းဝင်လာခဲ့ပြီ။ သူ့ကို ကြည့်ပြီး ဒါရီယာ ကျေနပ်သွားသည်။ သို့သော် ခြေရာလက်ရာ မပျက် ဖုံးရဦးမည်။

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ကိုယ့်ဒုက္ခက မင်းထက် ဆိုးပါတယ်၊ ဘာမှ အားငယ်စရာ မရှိဘူး၊ မင်း မှားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်းမှာ အပြစ် မဲ့တပေါက်မှ မရှိဘူးလေ”

ထိုညကို နာတာလီယာ မှတ်မိသည်။ သူပြောတာကို လုံးဝ မယုံခဲ့။ သည်တော့မှ ဒါရီယာက ချော့သည်။

“မေ့လိုက်ပါတော့ကွယ်”

“ဒါ မေ့လို့ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးလား ဒါရီယာ”

“ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲကွယ်၊ ကိုယ်တော့ ဒုက္ခ တွေကို အားလုံး မေ့ပစ်လိုက်တာပဲ”

“မင်းရောဂါကိုရော မေ့ပစ်လို့ ရလို့လား ဒါရီယာ” ဒါရီယာ ရယ်သည်။

“မေ့ပစ်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပေါ့ကွယ်၊ ဒီမယ် နာတာလီယာ၊ အက်စီနီယာကို ကိုယ် မေးပေးရမလား၊ သူ့ချစ်သူ အကြောင်း ဘယ်မိန်းမမှ မပြောချင်ဘဲနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ ဒါရီယာ၊ မင်း ကူညီခဲ့ဖူးပြီပဲ၊ တော်လောက်ပါပြီ၊ မင်း ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိပြီ ဒါရီယာ”

“ဟုတ်တယ်၊ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒုက္ခမှန်သမျှ ကိုယ်တယောက်တည်း စုခံနေရမှာလား”

အိမ်ရောက်တော့ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ထပ်မေးသည်။

“မင်းကို တခုမေးပါရစေဦး နာတာလီယာ၊ သူ့ကို မင်း သိပ်ချစ်တာပဲလား။”

“သိပ်ချစ်တာပေါ့”

ဒါရီယာ သက်ပြင်းချသည်။

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ကိုယ်တော့ ဘယ်သူမှ သိပ်မချစ်ဘူး၊ ချစ်ရင်လည်း ခွေးတကောင်ကို ချစ်သလိုပဲ ချစ်တယ်၊ အဲဒီထက် မပိုဘူး၊ နောက်ဘဝသစ် တခုကို ရောက်သွားရင်တော့ တချိုးဖြစ်မလား မသိဘူး။”

နေ့တာတိုချိန်ဖြစ်၍ ချက်ချင်း မှောင်လာသည်။ ကောက်ရိုးထုံးတွေ လှည်းပေါ်မှချပြီး ပုံတော့ လုံးဝ မှောင်နေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက် ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ အလုပ်ဆက်လုပ်နေကြသည်။ အဘိုးကြီး သူ့ကို ငေါက်သော်လည်း ဒါရီယာ မတုံ့ပြန်တော့။

မိယက်ဗီဒိဗ်မှ ဆုတ်ခွာသွားသည့် ရန်သူတပ်များကို နောက်မှ အပြင်းအထန် လိုက်တိုက်ပြီး ဒွန်စစ်တပ် နှင့် ဒွန်မြစ်ညာဒေသ ကော့ဆက်သူပုန်တို့ ပူးပေါင်း၍ မြောက်ပိုင်းသို့ ချီခဲ့ကြသည်။ ရှက်ရှက်ကင်တွင် အမှတ် (၉) တပ်နီမှ ပြိုကွဲသွားသော တပ်များက ကော့ဆက်တို့ကို ဆက်တိုက်နေသေးသည်။ သို့သော် နယ်မကျွမ်း သဖြင့် အရေးနိမ့်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံး ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ စာရစ်ဆင် မီးရထားလမ်းအထိ ဆုတ်ပေးခဲ့ရသည်။

သည်တိုက်ပွဲတွင် ဂရီဂိုနှင့် သူ့တပ်တွေ ဦးဆောင် ပါဝင်ခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဆူတူဂျေဗ်၏ ဒွန်တပ်မ ကို ကောင်းကောင်းကြီး အထောက်အကူပြုခဲ့သည်။ ဂရီဂို ဦးဆောင်သည့် ယာမာကော့ဗ်၏ မြင်းတပ်က တပ်နီ သို့ပန်း နှစ်ရာခန့် ဖမ်းမိခဲ့သည်။ စက်သေနတ် လေးလက် နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်လှည်း ဆယ့်တစ်စီး သိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့သည်။

ညနေပိုင်းတွင် တပ်ရင်း(၁)မှ ကော့ဆက်ရဲဘော် များနှင့်အတူ ဆက်ရှက်သို့ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ထွက်ခဲ့ ကြသည်။ တိုင်းစစ်ဌာနချုပ်ရုံး ဖွင့်ထားသည့် အိမ်ရှေ့ ကွက်လပ်ထဲတွင် သို့ပန်းတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ အားလုံး အတွင်းခံကလေးများဖြင့် ကြွက်စုတ်ဖြူကလေးတွေနှင့် တူနေသည်။ ဖိနပ်နှင့် ယူနီဖောင်း မကျန် ချွတ်ယူထားလိုက် ကြသည်။

“သူတို့ ကြည့်ရတာ လူတွေနဲ့ မတူတော့ဘူး၊ အမွေးနုတ်ထားတဲ့ ငန်းတွေလိုပဲ”

ပရိုခေါ်က မှတ်ချက်ချသည်။

ဂရီဂိုက လူအုပ်ထဲတွင် ယာမာကော့ဗ်ကို လိုက်ရှာသည်။ တွေ့တော့ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သွားပုန်းနေတာလဲ”

ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးရင်း သူ ထွက်လာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေး ကျိုးတိုးကျဲတဲတွင် ကပ်နေသည့် သွေးတွေ ခြောက်နေပြီ။ နှုတ်ခမ်းကလည်း ကွဲနေပြီ၊ သွေးစတွေနှင့်။ ညာဘက်ပါးလည်း ရောင်နေပြီ၊ အခြစ်ရာတွေနှင့်။ တိုက်ပွဲထဲတွင် မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းပြီး စီးသွားရင်း မြင်းက ခြေခေါက်လဲသွားတော့ သူက ကျောက်ခဲတလုံးလို ဆယ့်ငါးပေ လောက် လွင့်ထွက်သွားသည်။ ကံကောင်းစွာဖြင့် လမ်းဘေး ပြောင်းဖူးရိုးပုံပေါ် သွားကျသဖြင့် မသေခြင်းဖြစ်သည်။ မြင်းရော လူပါ ကျိုးရုန်းထပြီး ကုန်းနှီးပေါ်

ပြန်ရောက်တော့ ဦးထုပ် မပါတော့ပေ။ သည်အတိုင်း ဓားတဝင့်ဝင့်ဖြင့် သူ့တပ်ကို အမိလိုက်ပြီး တောင်ကုန်းပေါ်မှ ဒလဟော ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

ဂရီဂိုအနားရောက်တော့ သူက ပြန်မေးသည်။

“ကျုပ်က ဘာလို့ ပုန်းနေရမှာတုံးဗျ”

သူ့မျက်လုံးထဲတွင် သွေးရောင်တွေ လွှမ်းနေသလိုပင်။ တိုက်ပွဲထဲတွင် ရှိနေသေးသည့်အလား။

ဂရီဂိုက သုံ့ပန်းများဆီ ကြိမ်လုံးနှင့် ညွှန်ပြပြီး-

“အဲဒါ မင်းလက်ချက်လား”

ယာမာကော့ဗ်က ခုမှ သတိထားမိဟန်ဖြင့်-

“ကြည့်စမ်း ခွေးမသားတွေ၊ ဘယ်အချိန် ချွတ်ယူလိုက်ကြလဲ မသိဘူး၊ ခဏလေး မျက်နှာလွှဲလိုက်ပါတယ်၊ ခွေးသားတွေ၊ သေသေချာချာ မှာခဲ့ရက်နဲ့၊ ခုတော့ ကြည့်ပါဦး၊ သနားပါတယ်”

“မင်း ငါ့ကို ရှိုးမနေနဲ့၊ မင်း အမိန့်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟာ..မဟုတ်ပါဘူး ဂရီဂိုရယ်”

“ငါပေးတဲ့ အမိန့်ကို မင်း မေ့သွားပြီလား”

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လား...”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိစ္စအတွက်ပဲ”

“ဟာ...မှတ်မိတာပေါ့၊ အားလုံး အလွတ်ကျက်ထားတာ၊ ကျောင်းမှာတုန်းက ကဗျာကျက်သလို ကျက်ထား တာလေ”

ဂရီဂိုက မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးလိုက်သည်။ သတ္တိကောင်းသော တပ်ဗိုလ်တယောက် ဖြစ်၍ သူ့ကို သဘောကျ သည်။ ဓားကို ကိုင်ပြီး သူ့ခါးပတ်ကို ဆွဲမြှောက်လိုက်သည်။

“မရုန်းနဲ့နော်၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေတာလဲ၊ အေး ... မင်းခံပေါ့ကွာ၊ ကိုပီလော့ဗ်နေရာ ရောက်လာ တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးက မင်းကို ဖြုလိမ့်မယ်”

“ဒီမယ် ဂရီဂို”

သည်တော့မှ ယာမာကော့ဗ်က ရိုးသားမှုအပြည့်ဖြင့် အလေးအနက် ပြောတော့သည်။

“ကျုပ် မျက်စိမှိတ်နေလိုက်ရတော့တယ်ဗျာ၊ သူတို့က

ကော်တောင့်နေတဲ့ ယူနီဖောင်းအသစ်တွေနဲ့၊ ကျုပ် လူတွေက စုတ်ပြတ်ပြီး အဖာတရာနဲ့၊ ကျုပ်တို့က အဝတ်လုံလုံခြုံခြုံနဲ့ သူတို့ မိသွားရင်လည်း ဒီအတိုင်း နေမှာပါပဲဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက် သို့ပန်းတွေအနား ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့၏ တီးတိုးသံများ တိတ်သွား၏။ ကော့ဆက် သူပုန်ဗိုလ်များကို တပ်နီတွေ အထိတ်တလန့် ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ တယောက်က ဂရီဂိုကို မှတ်မိသွားပြီးတော့ တိုးထွက် လာသည်။ မြင်းဇက်ကြိုးကို လှမ်းကိုင်ပြီး-

“ရဲဘော်ဗိုလ်ချုပ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ နှင်းကာ အင်္ကျီတွေကိုတော့ သူတို့ဆီက ပြန်တောင်းပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘဝကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ချမ်းလို့ သေရပါတော့မယ်ဗျာ၊ မြင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့မှာ အရှက်လုံရုံပဲ ကျန်ပါတော့တယ်”

“နွေခေါင်ခေါင်ကြီးမှာ မင်းတို့ နှင်းဝဲတော့ မစွဲပါဘူးကွာ”

ယာမာကော့ဗ်က သို့ပန်းကို ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ဝင်ပြောလိုက်ပြီး သူ့ကို မြင်းနှင့် တိုးဖယ်ကာ-

“မင်း ဘာမှမပူနဲ့၊ အဝတ်ဟောင်းတွေ ထုတ်ပေးဖို့ ငါ အမိန့်ပေးလိုက်မယ်၊ ဖယ်..ဖယ်၊ ဟေ့...ဘေးဖယ် ကြစမ်း၊ ထိုင်ပြီး သန်းတုတ်နေကြ၊ ကော့ဆက်တွေကို တိုက်နေရတာနဲ့ မင်းတို့မှာ သန်းရှာချိန် မရခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

(၂)

ဖမ်းမိထားသည့် တပ်နီတပ်ခွဲမှူးကို သူတို့ စစ်နေကြသည်။ နောက်ရောက်လာသည့် စစ်ဦးစီးချုပ်အသစ် အင်ဒရီယာကော့ဗ်က ရှေးဟောင်း အမေရိကန်စစ်တပ် ယူနီဖောင်းပွပ္ပကြီး ဝတ်ပြီး စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။ သူ့အသက် မှာ မငယ်တော့။ လူက နှာခေါင်းပြားပြား၊ နားရွက်ကားကား။ သို့ပန်း၏ ထွက်ချက်များကို သူနှင့် အတူ ရောက်လာသည့် ရုံးအဖွဲ့မှူး ဗိုလ်ကြီးဆူလင်က မှတ်တမ်းလိုက်ရေးသည်။

သို့ပန်းတပ်နီဗိုလ်က အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်။ နှုတ်ခမ်းမွေး က တောထနေသည်။ ဖြူနေသည့်ဆံပင်ကို တိုတိုညှပ် ထားသည်။ စားပွဲရှေ့တွင် ရပ်ပြီး ကိုယ်အလေးချိန်ကို ခြေထောက်တဖက်နှင့် တဖက်ပေါ် ပြောင်းလျက်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ကော့ဆက်တွေက သူ့အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ယူပြီး သူ့ကို ဘောင်းဘီအပြဲနှင့် သူနှင့်

မတော့်တတော် အင်္ကျီပါးပါးကလေး ဝတ်ပေးထားသည်။ အင်္ကျီရော
ဘောင်းဘီပါ စုတ်ပြညစ်ပေနေပြီ။ မလုံတလုံ ဝတ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူးကြီးက မေးသည်။

“အောလော့ဗ်ပြည်နယ် ထောက်ပို့ တာဝန်ခံတဲ့ ဟုတ်လား”

သို့ပန်းအား မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ
စာရွက်တွေကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မနှစ်က နွေမှာ ပြောင်းလာတာ ဟုတ်လား”

“နွေကုန်မှပါ”

“မင်း လိမ်ပြောနေတယ်”

“မလိမ်ပါဘူး”

“ငါ ထပ်ပြောမယ်၊ မင်း လိမ်နေတယ်”

သို့ပန်းက ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ပခုံး တွန့်ပြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက
ဂရိုဂိုဘက်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး သို့ပန်းဆီသို့ မေးထိုးပြသည်။ ပြီးတော့ မလိုတမာ
မှတ်ချက်ပေးလိုက်သေးသည်။

“ကဲ...စကားလေး ဘာလေး ပြောလိုက်ပါဦးကွာ၊ အရင်တုန်းက
ဘုရင့်တပ်မတော်ကတဲ့၊ ခုတော့ ဘော်လံရှိဗစ်တဲ့၊ မတော်တဆ တပ်နီထဲ
ရောက်သွားတာပါတဲ့၊ ကျောင်းသူကလေး တယောက်လို လျှာအရိုး
မရှိလျှောက်ပြောနေတာကွ၊ အဖနိုင်ငံတော်ကို သစ္စာဖောက် မိပါတယ်လို့ သူ
ဝန်မခံရဲဘူး၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ လူကြောက်၊ လူလိမ်”

သို့ပန်းက တုံ့ပြန်သည်။

“အင်း ... ဗိုလ်မှူးက သို့ပန်း တယောက်ကို စော်ကားဖို့တော့
သတ္တိကောင်းတယ်၊ ဟုတ်လား”

“လူလိမ်တွေနဲ့ ငါ စကားမပြောချင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာ ရှိနေတယ်”

“သတိထားနော်၊ မင်း ငါ စိတ်တိုအောင်မလုပ်နဲ့”

“ခင်ဗျားနေရာက ဘာလုပ်လုပ် လွယ်ပါတယ်၊ ဘာပြောပြော
အန္တရာယ်မှ မရှိတာ”

ခုထိ ဂရိုဂို တခွန်းမျှ ဝင်မပြောသေး။ သို့ပန်းဗိုလ်ကြီးကို စာနာစိတ်ဖြင့်

ငေးကြည့်နေသည်။ သူ အတော်ကြီး မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေပြီ။ ‘အင်း... ဗိုလ်မှူးကြီး ဖင်ကြား ခဲခုနေပြီ’ ဟု ဂရီဂို တွေးနေမိပြီး သဘောကျ နေသည်။ မျက်နှာကြီး နီရဲပြီး ဒေါသပုန်ထနေသော ထိုလူကြီးကို ကြည့်ကာ ရယ်ချင်ပက်ကျိလည်း ဖြစ်နေ၏။

သူ့ကို စတွေ့ကတည်းက ဂရီဂို သဘောမကျခဲ့။ အင်ဒရီယာနော့ဗ်သည် ကမ္ဘာစစ်တုန်းကရော ပြည်တွင်း စစ်တွင်ပါ ဘယ်တုန်းကမှ ရှေ့တန်း မထွက်ခဲ့ဖူးပေ။ ဟိုလူကြီးကပ်၊ သည်ဗိုလ်ချုပ်အိမ်ဝင်နှင့် နောက်တန်းတွင် ဇက်ပု နေသည့် စစ်ဗိုလ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်းစစ် ဖြစ်လာတော့ နိဗိုချာကကစ်က ဘယ်မှ မခွာ။ ခရက်စနော့ဗ်ပြုတ်မှ ရာထူးတက်ပြီး ရှေ့တန်းရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူနှင့် အတူတည်းခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ညရှိပြီ၊ အခြား အရာရှိများဆီမှ သူ့အကြောင်း ကြားရသလောက် အလွန် ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသူဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင် အကြောင်း ပြောရလျှင် ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ် ယိုဖိတ်ကာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာတတ်သည်။ ဇနီးလုပ်သူ ဆိုဖီယာကို ဂျာမန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဗွန်ဂရက်ကိုယ်တိုင် မျက်စိကျဖူးသော ဟူ၏။ သွားလေသူ ဖခင်က မြေပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်၍ အထက်ကို ပေါက်ရောက်သဖြင့် ရာထူးတွေ တရိပ်ရိပ် တက်ခဲ့သည်။ အကောင်းဆုံး ကော့ညက်နှင့် ပထမတန်းစား အရက်ကိုမှ သောက်တတ်ကြောင်းလည်း ဂရီဂို သိထားပြီးပြီ။ စစ်ဦးစီးချုပ်ရာထူး ဆိုတော့လည်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေက အလျှံပယ်ပေ။

ဗိုလ်မှူးကြီး အင်ဒရီယာနော့ဗ်သည် သေနတ်သံကြားတိုင်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထတတ်ပြီး မလွဲသာ မရှောင်သာ မှ မြင်းပေါ်တက်သည်။ အသည်းရောဂါ ရှိလို့တဲ့။ စစ်ဦးစီးချုပ်၏ လုံခြုံရေးနှင့် ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့ကို အခါသင့် အခွင့်ကြိုတိုင်း တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းသည်။

သူသည် လက်အောက်ငယ်သားများကို အထင်အမြင်သေးပြီး ကော့ဆက်များအား မုန်းတီးသူ ဖြစ်သည်။

“ရုရှားနိုင်ငံကို သူကောင်းမျိုးများနှင့် အထက်တန်းလွှာ ခေတ်ပညာတတ်များကသာ ကယ်တင်နိုင်မည်” ဟု အမြဲတမ်း ကြွေးကြော်သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း သည် အသိုင်းအဝိုင်းထဲက ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒွန်ပြည်နယ်၏ မဟာမျိုး မဟာနွယ်ဖြစ်ကြောင်း ကြုံလျှင် ကြုံသလို ကိုယ့်အမည် ကိုယ်ဖော်တတ်သည်။

သူ၏ အဓိကအားနည်းချက်မှာ စကားများလွန်းခြင်း ဖြစ်သည်။ အရည်မရ အဖတ်မရ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် လုပ်နေခြင်းမျိုး။

သူလိုလူမျိုးတွေ ဂရီဂို တွေ့ဖူးသည်။ တတ်နိုင်သမျှ ဝေးဝေးရှောင်သည်။

သည်ဗိုလ်မှူးကြီးကိုလည်း သူ အလားတူ ပတ်ပြေးပြီး ရှောင်သည်။ သို့သော် နေ့အခါသာ ပြေးလို့ လွတ်ပြီး ညပိုင်းတွင် ခံရသည် ချည်း။

အင်္ကျီအထူကြီးကို ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်မည် လုပ်တော့လည်း သူ စကားမပြတ်။

“ဟေ့...ဗိုလ်ချုပ်၊ အိပ်ပြီလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့... အိပ်ပြီ”

“ခဏလေးပါကွာ၊ ဇာတ်လမ်း မဆုံးသေးလို့ပါ” ဆိုပြီး ဆက်လေ့ရှည်မြဲ။ သွပ်ပြားပေါ်ကို မိုးသီး မိုးပေါက်တွေ အပြင်းအထန် ရွာချနေသည့်အလား။

သည်နေ့လည်း သူ့ဇာတ်ရုပ်ကို ဂရီဂို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။ တပ်နီဗိုလ်ကြီးက သူ့ကို ‘ချွတ်’ နေသည့် အလား။

သူက ခဏငြိမ်ပြီး စားပွဲကို လက်နှင့် ခေါက်နေသည်။

“သေသေချာချာ နားထောင်၊ ခွေးမသား၊ မင်းကို ငါ့ရှေ့ခေါ်ပြီး အလဟဿလျှောက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဘယ်မှ ပြေးမလွတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောပေါက်ပါတယ်”

“ကဲ..ပြန်ကောက်မယ်၊ မင်း တပ်နီထဲကို ဘယ်လို အကြောင်းနဲ့ ရောက်လာ ရောက်လာ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ မင်းက မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ တလွဲဆံပင်ကောင်းနေတာကို ဂုဏ်သိက္ခာလို့ ထင်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီနေရာမှာ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ဘာလဲ ဆိုတဲ့ အမြင်ချင်း မတူကြတာပါ”

“အဲဒါ မင်းမှာ ဘာဂုဏ်သိက္ခာမှ မရှိဘူးဆိုတာ ပြတာပဲ”

“ဗိုလ်မှူးကြီး ကျွန်တော့်ကို ဆက်ဆံနေပုံမျိုးကို ကျွန်တော်ကလည်း ဂုဏ်သိက္ခာရှိတယ် မထင်ဘူး ခင်ဗျ”

“မင်းက မြန်မြန်ဇာတ်သိမ်းချင်ပြီ ထင်တယ်”

“မြန်မြန်သိမ်းလည်း မြန်မြန် ပြတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား ဖြေမခြောက်နဲ့၊ အလကားပဲ”

အင်ဒရီယာနော့ဗ်က တုန်နေသည့် လက်ဖြင့် စီးကရက်မီးညှိသည်။ နှစ်ဖွာဆက်တိုက် ရှိုက်လိုက်ပြီး သို့ပန်းဘက် သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ငါမေးတာ မပြောဘူးပေါ့”

“ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောပြီးပါပြီ”

“မင်းအကြောင်း ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မေးတာကို ဖြေရင် မင်း သက်သာမယ်၊ မင်းတို့ စစ်ကူ ဘယ်လောက် ရသလဲ၊ ဘယ်က ရသလဲ”

“ဖြေပြီးပြီလေ၊ ကျွန်တော် မသိပါဘူးလို့”

“မသိဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်းအောင် ထပ်ပြောမယ်၊ သိလည်း ကျွန်တော် မပြောဘူး”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ သံမဏိချောင်းနဲ့ ကြိမ်ဒဏ်ပေးရင် မင်း မခံနိုင်ပါဘူး၊ ထွက်လာရမှာပေါ့”

“စိန်လိုက်လေ”

အကျဉ်းသားက နှုတ်ခမ်းမွေးကို ဘယ်လက်ဖြင့် သပ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုအပြည့် ပြုံးပြီး ပြန်ပြော သည်။

“ကာမီရှင်စကီတပ်ရင်း အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ ပါသလား”

“မပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့... မင်းတို့ရဲ့ ဘယ်ဘက်တောင်ကြောကို မြင်းတပ်က ဝိုင်းထားပြီ၊ အဲဒါ ဘယ်တပ်ရင်းလဲ”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီ၊ ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးကို ကျွန်တော် မဖြေနိုင်ဘူးလို့”

“မင်းဟာမင်း ရွေးလေ၊ လျှာအဖြတ်ခံမလား၊ ပစ်သတ်ခံမလား”

သို့ပန်းဆီမှ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသည့် သတ္တုသံ ပေါက်နေသော အသံမျိုး ထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျား တော်တော်တုံးတဲ့လူပါလား၊ တကယ့် လူပဲ၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ခင်ဗျားလိုလူ ရောက်လာရင် အဲဒီလို မေးခွန်းမျိုး မမေးဘူး”

အင်ဒရီယာနော့စ် မျက်နှာကြီး ဖယောင်းရုပ် ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဂရီဂို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထလျှောက်သွားပြီး လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကဲ...ကဲ... တော်လောက်ပါပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တယ်စိတ်မြန်ကြတာကိုး၊ တယောက် နဲ့ တယောက် ရအောင်မှ မညှိကြဘဲ၊ သူ့ဘက်ကမှန်တယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ သူ့လူတွေဘက်က သူ ကာကွယ်ခွင့် ရှိတယ်လေဗျာ၊ လူတော်ပဲ၊ သူ ဒါလောက် သတ္တိကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး”

အင်ဒရီယာနော့ဗ် ဒေါသမပြေသေး။ ပစ်မည် တကဲကဲ လုပ်နေသေးသည်။

ဂရီဂိုက သုံ့ပန်းရှေ့မှ သူ့ကိုယ်နှင့် ကာရပ်ပြီး-

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ သုံ့ပန်းကို မသတ်ပါနဲ့၊ အဝတ်အစားတောင်မရှိတဲ့ အကာအကွယ်မဲ့ တရားခံတယောက် ကို ပစ်သတ်တယ်ဆိုတာ လူကြားလို့ မကောင်းပါဘူး”

“မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဖယ်စမ်းပါ၊ သူ ငါ့ကို စော်ကားတယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ဂရီဂိုကို တွန်းဖယ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ အကျဉ်းသားက သူ့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပြတင်းပေါက်ဘက် လှည့်ပြီး ပခုံးတွန့်ပြသည်။ ဂရီဂိုက ဗိုလ်မှူးကြီးအား ပြုံးပြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ခဏနေတော့မှ ပစ္စတိုကို အောက်စိုက် ပြီး တဖက်သို့ လှည့်သွားလေတော့သည်။

“တော်ပြီ၊ ဒီလိုကောင်မျိုး ပစ်သတ်ရတာ လက် သနတယ်”

ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှုံ့မချနိုင်တော့ဘဲ ဂရီဂို ရယ်ချလိုက်သည်။

“ဒီမယ်ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ခင်ဗျားပစ္စတို မောင်း မတင်ရသေးဘူး၊ ဒီမနက် ခင်ဗျားအရင်စောပြီး ကျွန်တော် နိုးတယ်၊ စားပွဲပေါ်မှာ သေနတ်တွေလို့ ကောက်ယူ ကြည့်လိုက်တာပါ၊ အထဲမှာ ကျည်ဆန်လည်း တတောင့်မှ မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ သေနတ်ပြောင်း မဆေးတာလည်း နှစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ၊ ဂရုစိုက်မှပေါ့ဗျာ”

သည်တော့မှ အင်ဒရီယာနော့ဗ် မျက်လွှာချသည်။ ရက်ပြုံး ပြုံးပြီး သေနတ်ကို လက်ညှိုးနှင့် တောက်နေသည်။

“သေတော့မှာပဲ၊ အေး...ကိုရင်ပြောတာ ဟုတ်သဟ”

ဗိုလ်ကြီး ဆူလင်က ကျိတ်ပြုံးနေရာမှ သူ လိုက်ရေးနေသည့် ထွက်ချက်တွေကို သိမ်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးကြီးကို မကြာ မကြာ သတိပေးပါတယ်ဗျာ”

အင်ဒရီယာနော့ဗ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေး....အပြင်မှာ ဘယ်သူရှိလဲဟေ့”

အော်ဒလီ နှစ်ယောက် အပြေးဝင်လာသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက တရားခံကို မေးငေါ့ပြပြီး အမိန့်ပေး လိုက်သည်။

“ခေါ်သွားတော့”

တရားခံက ဂရီဂိုဘက် လှည့်ပြီး အသာ ဦးညွှတ်၍ တံခါးဝဆီ ထွက်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး အောက်မှ သူနှုတ်ခမ်းအစုံ ပြုံးနေလိမ့်မည် ထင်သည်။

အားလုံး ထွက်သွားမှ ဗိုလ်မှူးကြီးက မျက်မှန် ချွတ်သုတ်ရင်း-

“ခွေးမသား၊ မင်း ကယ်လိုက်လို့ပေါ့ကွာ၊ ကယ်တာက ဟုတ်ပါပြီ၊ သူတို့ရှေ့မှာ မင်း ငါ့ပစ္စတို အကြောင်း ပြောတာတော့ မကောင်းဘူး”

“သိပ်အရေးပါတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ထားပါတော့လေ၊ လူတွေရှေ့မှာ ပြောတော့ မပြောသင့်ဘူးပေါ့ကွာ၊ မင်း မတားရင် ဒီကောင့်ကို ငါ တကယ် သတ်မိမှာ၊ ခွေးမသား၊ ဘာတဲ့... သူ့ရဲ့ အရာရှိဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် မပြောနိုင်ပါဘူးတဲ့၊ ဘာအရာရှိလဲ၊ ဘော်လ်ရှိဗစ် တွေရဲ့ ကျွန် လုပ်နေပြီး၊ သူနဲ့ နောက်နှစ်ယောက်ကို တိတ်တိတ်ကလေး ရှင်းပစ်လိုက်ရမှာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သူမေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ဂရီဂိုက ပြန်မေးသည်။

“သူ့ကို တပ်ခွဲမှူးမှန်း ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ”

“သူတို့ တပ်နီသုံးပန်း တယောက်က ဖော်တာ”

“အဲဒီ ဖော်တဲ့ကောင်ကို ပစ်သတ်ပြီး တပ်ခွဲမှူးကို ချမ်းသာပေးရမှာဗျ”

အောက်တန်းကျကျ ရယ်စရာတခုကို ကြားရသလို ဗိုလ်မှူးကြီးက ပခုံးတွန့်ပြီး ပြုံးသည်။

“အကောင်းပြောစမ်းပါကွာ၊ တို့ ဘာဆက်လုပ်သင့်လဲ”

“ကျွန်တော် အကောင်းပြောနေတာပါ”

“ကဲ...တဆိတ်ရှင်းစမ်းပါဦး မောင်ရာ”

“အင်း ... ပြောရရင်တော့ ရုရှားတပ်မတော်မှာ စည်းကမ်းသေဝပ်မှုနဲ့ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးပေါ့၊ မနေ့ညက မအိပ်ခင် ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးတဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့၊ လူငယ်တွေဆီကို အလန္တီ ဘော်လ်ရှိဗစ် အကျင့်တွေ မကူးအောင် တားဆီးဖို့ပေါ့၊ ကျွန်တော် ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ လုံးဝ သဘောတူပါတယ်”

ဂရီဂိုက နှုတ်ခမ်းမွေးတချက်သပ်ပြီး အင်ဒရီယာနော့ဗ်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ သူ့အမူအရာ ပြောင်းလာသည်။

“ဒါပေမဲ့ တပ်ထဲကို အကျင့်ပျက် အကျင့်ဆိုးတွေ ဝင်မလာအောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ အထက်လူကြီး လုပ်တာ လိုက်မလုပ်ဖို့၊ အတု မယူဖို့၊ အစဉ်အလာ ဖြစ်သွားဖို့လည်း သတိထားရမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်

ရန်သူ့လက်ထဲမှာ သုံးပန်း ဖြစ်သွားရင်... အဲဒီမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ ကျွန်တော် သဘော မတူနိုင်ပါဘူး။”

သူ့မျက်နှာ အေးစက်သွားသည်။

“ဒါကတော့ မောင်ရင့်သဘောပါ”

ဂရီဂိုကို သူ အနီးကပ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြောင်း ကြားထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ သူပုန် ဗိုလ်ချုပ်တွင် ထူးဆန်းသည့် အမူအကျင့်တွေ ရှိသည် တဲ့။ သို့သော် ခုတော့ ထင်တာထက် ပိုဆိုးကာ သူ့ထက်ကံ ရွှေ့ပြည်စိုး ဖြစ်နေချေပြီ။

ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ကတော့ အနီတွေ မိလာရင် ဒီအတိုင်း လုပ်တာပဲ။ အထူးသဖြင့် သူတို့ တပ်ထွက်တွေ ဖြစ်နေရင်၊ အရာရှိဟောင်းတွေ ဖြစ်နေရင်ပေါ့။ သူတို့ကို အခြားအဆင့်တွေထက် မှတ်လောက် သားလောက်အောင် လုပ်ပေးရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင့် အတွေးအမြင်က တမျိုးပဲ၊ ကိုယ်တော့ သိပ်နားမလည်ဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စစ်မြေပြင်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ သတ်ကြဖြတ်ကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သုံးပန်းကိုတော့ သိပ်ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက် မရှိဘဲ ပစ်ခတ်ပါဘူး။”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် သူ့ကို နောက်တန်း ပို့လိုက်မယ်၊ နောက်ပြဿနာတခု ရှိသေးတယ်၊ လယ်သမား တချို့က ကိုယ်တို့တပ်ထဲ ဝင်ချင်နေကြတယ်၊ ကိုယ်တို့မှာ လုံစွပ်တပ်သားသုံးရာ လိုနေတယ်လေ၊ အထက်က ညွှန်ကြားချက်လည်း ရထား ပြီးပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်ဆီကိုတော့ တယောက်မှ ပို့မပေးပါနဲ့၊ ဒီအကြောင်း ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်ကြရ အောင်ပါ”

ဂရီဂိုက တုံးတိတ် ငြင်းလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ သူထွက်သွားပြီး အကျဉ်းသားများအား နောက်တန်းသို့ ပို့ဖို့ စီစဉ်သည်။ ညစာဝိုင်းတွင် ပြန်ဆိုတော့ အင်ဒရီယာနောဗ်က အောင့်သက်သက် ဖြစ်နေသည့် လေသံဖြင့်-

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကိုယ်တို့ ဆက်ပြီး စခန်းသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ သဘောရပါတယ် ခင်ဗျ”

ဆူလင် ပြုံးနေသည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆိတ်သားဟင်းကို လက်နှင့်

ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကိုင်ပြီး အားရ ပါးရ လွေးနေသည်။ ဗိုလ်ကြီးဆူလင်က သူစားပုံကို ကြည့်နေရာမှ စိတ်မသက်မသာဖြင့် မျက်နှာလွှဲပစ် လိုက်သည်။

(၃)

နောက်နှစ်ရက်ကြာတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆယ်လ်နီကော့ဗ်၏ တပ်က ဆုတ်ခွာနေသည့် တပ်နီတွေနောက် ကို လိုက်တိုက်သည်။ ဂရီဂိုအား စစ်ရုံးချုပ်မှ အရေးပေါ်လှမ်းခေါ်သည်။ စစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမှာ အသက် ကြီးကြီး လူရည်သန့်တဦး ဖြစ်သည်။ သူက နီဒါန်း မပျိုးဘဲ လိုရင်းကို တန်းပြောသည်။

“တပ်နီတွေကို ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးနဲ့ မောင်ရင် တပ်မက အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ခု...အခြေအနေအရ တပ်မ မဟုတ်ဘူး တပ်ရင်း တရင်းကိုတောင် မောင်ရင်ကို မပေးရဲတော့ဘူး၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ မောင်ရင်မှာ စစ်ပညာအခြေခံ မရှိလို့ပဲ၊ ဒီနေ့ စစ်ပညာ သေနင်္ဂဗျူဟာတွေက သိပ်ကျယ်ပြန့်လာနေတယ်၊ ဒါကြောင့် တပ်စည်းမျဉ်းအတိုင်း ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ပုံစံကျတပ်မကြီးတခုကို မောင်ရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မအုပ်ချုပ်နိုင်ဘူး၊ သဘောတူ ရဲ့လား။”

“တူပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တပ်မမှူးရာထူးက နုတ်ထွက်ဖို့ ပြင်နေပါတယ်၊ အသင့်ပါပဲ”

“သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရမ်း အထင်မကြီးတာ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီနေ့ လူငယ်အရာရှိတွေထဲမှာ သိပ်ရှားတဲ့ အရည်အချင်းတမျိုးပဲ၊ အိုကေ...ဒါဆိုရင် မောင့်ကို တပ်ရင်းဆယ့်ကိုးမှာ တပ်စုလေးရဲ့ တပ်စုမှူး ခန့်လိုက်တယ်၊ တပ်ရင်းက ခုစစ်ကြောင်းထိုးနေတယ်၊ ဒီကနေ ဆယ့်ငါးမိုင်အကွာလောက်မှာ ရောက်နေတယ်၊ တပ်ရင်းရုံး ကို ဒီနေ့ သတင်း သွားပို့ပါ၊ ဘာပြောစရာ ရှိသေးလဲ”

“ကျွန်တော် ထောက်ပို့တပ်မှာပဲ တာဝန် ထမ်းဆောင်ချင်ပါတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းကို ရှေ့တန်းပဲ ပို့ရမယ်၊ အဲဒီမှာ လိုအပ်နေတာ”

“စစ်ပွဲနှစ်ပွဲမှာ ကျွန်တော် ဒဏ်ရာဆယ့်လေးခါ ရခဲ့ပါတယ်”

“ဒါက သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းက ငယ်ပါသေးတယ်၊ စစ်တိုက်နိုင်ပါသေးတယ်၊ ဒဏ်ရာရ တာတော့ ဒဏ်ရာမရတဲ့စစ်ဗိုလ် လောကမှာ မရှိပါဘူး ကိုယ့်လူ၊ ကဲ...မင်းသွားနိုင်ပြီ၊ ကံကောင်း ပါစေ”

ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးဖြစ်သည့် မီယာဗီဒီကို သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် သူပုန်တပ်တွေကို ဖျက်လိုက်သည့်အခါ ဒွန်မြစ်ညာမှ ကော့ဆက်တွေ ဆူလာမည့်အရေးကို ဟန့်တားသည့်အနေဖြင့် တပ်ထဲမှ ကော့ဆက်တွေကို ရာထူးတွေ တိုးပေး လိုက်သည်။ အခြားအဆင့် အများအပြားကို အကြပ်တွေ၊ ဒုအရာခံဗိုလ်၊ အရာခံဗိုလ်တွေ ပေးပစ်သည်။ အလားတူစွာ အရာရှိတွေကိုလည်း ရာထူးတွေ အဆင့်ဆင့်တိုးပေးသည်။ ဂရီဂိုကိုလည်း တိုက်ရည်ခိုက်ရည်နှင့် တပ်နီတို့ကို ဖြိုခွင်း ရာတွင် သတ္တိပြောင်ခဲ့သည့်အတွက်ဟုဆိုကာ ဗိုလ်ကြီးရာထူး ပေးအပ်လိုက်သည်။

သူပုန်တပ်တွေကို ရက်ပိုင်းအတွင်း ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ တပ်တွင်း အပြောင်းအလဲတွေ ချက်ချင်းလုပ်သည်။ စာမတတ်သည့် တပ်မှူးများ နေရာတွင် အရည်အချင်းပြည့် ဗိုလ်မှူးကြီးတွေ ဝင်လာပြီး အမြောက်တပ်ကိုလည်း ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။ ကျန်ရဲဘော်များကို ဒွန်တပ်ရင်း များစွာသို့ ခွဲပို့လိုက်သည်။

နောက်တနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဂရီဂိုက သူ့ ကော့ဆက်တွေကို စုပြီး တပ်ဖျက်လိုက်သည့်အကြောင်း တရားဝင် ကြေညာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အားလုံးကို လိုက်နာတတ်ဆက်သည်။

“ရဲဘော် ကော့ဆက်ညီအစ်ကိုများ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ အတူတကွ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတာတွေကို တသက် မမေ့ပါဘူး၊ မလွဲသာလို့ ခွဲကြရပေမယ့် ညီနောင်များရဲ့ ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် အမြဲသတိရနေမှာပါ။ အရေးတကြီး မှာချင်တာကတော့ တပ်နီတွေကို ကျွန်တော်တို့ ဆက်တိုက်ကြရဦးမှာ။ သူတို့ကျည် မသင့်အောင်တော့ သတိရှိကြပါ။ အနာဂတ်အတွက် စဉ်းစားစရာတွေတော့ အများကြီးပါ။”

ကော့ဆက်တွေ မျက်လွှာချပြီး နားထောင်နေ ကြသည်။ သူပြီးတော့မှ မကျေမနပ်လေသံတွေ ထွက် လာသည်။

“ဒါဆို အရင်အတိုင်းပဲ နေမှာပါကွာ”

“တို့က ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“ခွေးသားတွေ၊ လူတွေကို ရုပ်သေးတွေ အောက်မေ့နေလား မသိဘူး”

“ဟေ့....တို့တပ် မဖျက်ချင်ဘူးကွ၊ သူတို့စစ်တပ်နဲ့ ငါတို့ အထာကျမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့...တို့ခြေထောက်ပေါ် တို့ရပ်နိုင်တယ်ကွ၊ ငါတို့တပ်က ဖွဲ့ပြီးသား”

“သူတို့ထပ်ထဲ ရောက်သွားရင် ငါတို့ ခံရမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ကို ကောင်းကောင်းနှိမ်မှာ”

သူတို့ ငြိမ်သွားအောင် ဂရီဂို စောင့်ပြီးမှ-

“ကဲ...ညီအစ်ကိုတို့၊ မင်းတို့ လျှောက်အော်နေလို့ကတော့ အာခေါင်ကွဲရုံပဲရှိတယ်၊ မကျေနပ်တိုင်း ထအော်တဲ့ အကျင့်တွေ ဖျောက်ကြတော့၊ တို့တပ်ထဲမှာ ထင်တိုင်းကြဲခဲ့တဲ့အချိန်တွေ ကုန်ပြီလို့ မှတ်လိုက်ကြတော့၊ လူစုခဲ့ပြီး ကိုယ့်အခန်း ကိုယ် ပြန်ကြတော့၊ အကျင့်ဟောင်းတွေဖျောက်ပြီး အထက်အမိန့်ကို နာခံကြ၊ မဟုတ်ရင်တော့ စစ်ခုံရုံး ရောက်ပြီမှတ်”

သည်တော့မှ ကော့ဆက်တွေ သူ့ဆီသို့ တန်းစီ လျှောက်လာပြီး တယောက်ချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် ကြသည်။ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုကြသည်။

“ဝွတ်ဘိုင် ဂရီဂို၊ ငါတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

“သူစိမ်းတွေနဲ့ တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာ မလွယ်ဘူး ထင်တယ်ကွာ”

“မင်းကိုယ်တိုင် တပ်မမှူး ရာထူးက မထွက်သင့်ဘူး ဂရီဂို၊ မင်း မပါဘဲ ငါတို့ချည်း သွားရမယ် ဆိုတော့...”

“သူတို့ ပြောတာတွေ အလကားပါ ဂရီဂို၊ အားလုံး သူ့သဘော သူဆောင်သွားမှာပါ”

(၆)

ထိုညတွင် ယာမာကော့ဗ်တို့ အဖွဲ့နှင့် ဂရီဂို ဗောဒ်ဂါသောက်သည်။ နောက်တနေ့ မနက်တွင် ပရိခေါ်နှင့်အတူ တပ်ရင်း(၁၉)သို့ သတင်းပို့ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။ တပ်ရင်းမှူးနှင့် မတွေ့ခင် သူတပ်ခွဲကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ မြင်းတွေကို စစ်ဆေးသည်။ ပြီးမှ တပ်ရင်းမှူးရုံးခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

“တပ်ခွဲကို တွေ့ခဲ့ပြီလား၊ လူတော်တွေပါ”

ဂရီဂို စကားပြန်ကို မစောင့်ဘဲ သူက ဆက်ပြောသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ ညက... ခင်ဗျား အတွက် ဗီယက်ရှင်စကားက ကြေးနန်းတစောင် ဝင်လာတယ်၊ ခင်ဗျားအိမ်မှာ... အေးဗျာ... ခင်ဗျားကို ခွင့်တလ ပေးလိုက်မယ်၊ မိသားစုကိစ္စအတွက်ပါ၊ အမြန်ဆုံး သွားဖို့ လုပ်ပေတော့”

ဂရီဂို မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို အဲဒီကြေးနန်း ပေးပါလား”

ကြေးနန်းစာခေါက်ကို ဖြေပြီး ဖတ်သည်။

“ကျွန်တော် လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

“ခင်ဗျား ခရီးသွားခွင့် ယူသွားဖို့ မေ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တပ်ရင်းမှူး”

ခါးမှ ဓားရိုးကို လက်တဖက်ဖြင့်ဆုပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ခပ်တည်တည်နှင့် ထွက်လာခဲ့သော်လည်း လှေကား အဆင်းတွင် ခြေလှမ်းတွေ မမှန်ချင်တော့။ လှေကားလက်ရန်းကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ဆင်းခဲ့ရသည်။ ရင်ထဲတွင် စူးစူးဝါးဝါး နာကျင်နေသည်။ အောက်ရောက်တော့ အင်္ကျီလည်ပင်းကြယ်သီး ဖြုတ်လိုက်သည်။ မူးရီမူးဝေဖြင့် မြင်းထားခဲ့သည့် ခြံဝဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဒါရီယာနှင့် စကားတွေပြောပြီး နောက်ပိုင်းတွင် နာတာလီယာတယောက် နေလို့မကောင်းတော့ပေ။ အိပ်မပျော် သော ညတွေ များလာသည်။ အိပ်မက်ဆိုးတွေ ဆက်တိုက်မက်သည်။ ပရိုခေါ်မိန်းမဆီ သွားပြီး စစ်ဆုတ်လာစဉ်က ဗီယက်ရှင်စကားတွင် ဂရီဂိုနှင့် အက်စီနီယာ တွေ့ခဲ့သေးလား စပ်စုသည်။ ဒါရီယာ ပြောသည့် ဇာတ်လမ်းကို ရာနှုန်းပြည့် မယုံသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပရိုခေါ်မိန်းမကို ခြံတွင် တွေ့ရပါသည်။

“အိမ်က နွားပေါက်ကလေးများ မြင်မိသလား၊ ပြန်ရောက်မလာလို့”

“ဟင့်အင်း ... မတွေ့မိဘူး နာတာလီယာ”

“ဘယ်များလျှောက်သွားနေလဲ မသိဘူး”

“အို...ပြန်လာမှာပေါ့ကွယ်၊ ဝင်ဦးလေ၊ နေကြာစေ့လေး ဘာလေး ဝါးပါဦး”

မိန်းမသားနှစ်ယောက် ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက် ပြောကြရင်း နာတာလီယာက-

“လင်တော်မောင်ဆီက ဘာများကြားသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ မကြားဘူး နာတာလီယာ၊ မင်းအမျိုးသားဆီကရော...”

“မကြားပါဘူးကွယ်၊ စာရေးမယ် ပြောသွားပြီး တစောင်မှလည်း ရောက်မလာဘူး၊ သူတို့တွေ မီယာဗီဒီဗ်ကို လွန်သွားပြီ ကြားတယ်၊ ဘာသတင်းမှ ရောက် မလာဘူး”

“ဗီယက်ရှင်စကားမှာ သူတို့ ဘယ်လိုနေလို့ ဘယ်လို စားနေကြသလဲ မသိဘူးနော်”

နာတာလီယာ သွယ်ဝိုက်စွာ တီးခေါက်ကြည့် လိုက်သည်။

ပရိုခေါ်ကတော်က ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်သည်။ နာတာလီယာ သူ့ဆီ လာရင်းစွဲကိစ္စကို တန်းသိ လိုက်သည်။

ယောက်ျားလုပ်သူက ဂရီဂိုအကြောင်း သူ့ကို အိတ်သွန်ဖာမှောက်

ပြောပြီးပြီ။ ပြောချင်လွန်းလို့ လျှာယားနေပြီ။ ယောက်ျားက ‘နင် ဘယ်သူမှ မပြောရ ဘူးနော်၊ ပြောလိုကတော့ နင့်လျှာကို အရင်းက ဖြတ်ပစ်မယ်’ ဟု ပြောထားသဖြင့် မနည်းထိန်းထား ရသည်။

နာတာလီယာ စကားဆက်သည်။

“ဗီယက်ရှင်စကားမှာ ပရီခေါ်နဲ့ အက်စီနီယာ ဆုံကြမှာပေါ့”ဟု မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ တဲ့တိုး မေးချလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ် တွေ့မှာလဲ နာတာလီယာ၊ သူတို့ ဘယ်မှာ အချိန်ရှိမှာလဲ၊ အိမ်ကလူအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့”

အပြန်လမ်းတွင် နာတာလီယာစိတ်ထဲ မတင်မကျကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်လိုမှ မအောင့်အည်းနိုင်တော့သဖြင့် အက်စီနီယာအိမ်ကို လှည့်ဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အိမ်နီးနားချင်းများ ဖြစ်သော်လည်း အဆက်အဆံ သိပ်မရှိလှ။ တွေ့လျှင် မေးထူးခေါ်ပြောမျှသာ။ သူ့ကိုတော့ မောင်းမထုတ်တန်ပါဘူးဟု နာတာလီယာ အား တင်းပြီး ဝင်သွားသည်။

အက်စီနီယာက အံ့သြလွန်းစွာဖြင့် အိမ်ထဲ ခေါ်ဝင်ပြီး ခန်းဆီးတွေ ပိတ်လိုက်သည်။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ၊ ဝမ်းသာပါတယ် နာတာလီယာ”

“ရှင့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘဲတော့ နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဂရီဂို တခုခု ဖြစ်လို့လား”

သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပုံကို ကြည့်ပြီး အခြေအနေကို နာတာလီယာ သိလိုက်ပြီ။

“အို..အထိတ်တလန့်မဖြစ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မယောက်ျား ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“အထိတ်တလန့် မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့ကျန်းမာရေး အတွက် ပူရမှာက မင်းပါ နာတာလီယာ၊ ကိုယ့်မှာ ကိုယ့်အပူနဲ့ ကိုယ်မို့ တခြား ဘာမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါဘူးကွယ်”

အက်စီနီယာက ဣန္ဒြေဆည်ပြီး ပြောသော်လည်း သူ့မျက်နှာ ပျက်နေသည်။ ထပြီး မှန်အိမ်ကို မီးစာ နှိမ်လိုက် မြှင့်လိုက် လုပ်နေသည်။

“စတီပင့်သတင်းကော ဘာကြားသေးသလဲ”

“မကြာသေးခင်က စာတစောင်ရတယ်”

“သူ နေကောင်းရဲ့လား”

“အင်း .. ကောင်းပုံရပါတယ်”

အက်စီနီယာက ပခုံးတွန့်ပြီးဖြေသည်။ သူ့ပုံစံက
ယောက်ျားအကြောင်းကို ဝတ်ကျေတမ်းကျေသာ ပြောချင်ပုံ ရသည်။

“ရှင်ပြောပုံက ယောက်ျားအကြောင်း သိပ်စိတ်မဝင်စားသလိုပဲ၊
ထားပါလေ၊ အဲဒါက ရှင်အလုပ်ပဲ၊ ရွာထဲမှာတော့ သတင်းတွေ မွေးလို့ပါလား၊
ရှင်နဲ့ ဂရီဂို ပြန်ဆက်နေကြတယ်ဆို၊ သူ ပြန်လာတုန်းကလည်း
ချိန်းတွေကြတယ်ဆို”

“အင်း ... မင်းသိချင်တာ မေးဖို့ အကောင်းဆုံး လူဆီ ရောက်လာတာပဲ၊
အဲဒါ အမှန်ပဲလားလို့ ငါက နင့်ကို ပြန်မေးရင်ရော”

“ရှင် အမှန်အတိုင်း မဖြေရဲဘူး မဟုတ်လား”

“အို...ဘာလို့ မဖြေရဲရမှာလဲ”

“ပြောပါ၊ ဒါမှ ကျွန်မ သံသယရှင်းသွားမှာပေါ့”

အက်စီနီယာ မျက်စိမှေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်ခုံးချီလိုက်သည်။

“နင်က ငါ့ဘက်က တခါမှ ဝင်မကြည့်ဘူး၊ ဘာနဲ့တူနေသလဲဆိုရင် နင်နဲ့
ငါနဲ့က တယောက် စိတ်ဆင်းရဲ နေချိန်မှာ တယောက်က ပျော်နေသလိုပဲ၊
တယောက်တည်းကို နှစ်ယောက် ဝိုင်းချစ်နေတာကိုး၊ ကဲ...နင်သိချင်တာ
ငါပြောမယ် နာတာလီယာ၊ ဟုတ်တယ်၊ တို့ တွေ့တယ်၊ ဒီတခါ ငါ့လက်ထဲက
လွတ်ထွက်မသွားအောင် ငါကြိုးစားမယ်၊ ကဲ...နင် ဘာလုပ်မလဲ၊
ပြတင်းပေါက်မှန် ရိုက်ခွဲမလား၊ ငါ့ကို ဓားနဲ့ ထိုးမလား”

နာတာလီယာက လက်ထဲကိုင်လာသည့် သစ်ကိုင်းကလေးကို
လိမ်ချိုးနေသည်။ ပြီးမှ မီးဖိုထဲ ပစ်ထည့် လိုက်သည်။ သူ့အသံက
ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ်လာသည်။

“ရှင့်အပေါ်မှာ ကျွန်မ မှားတာ ဘာမှ မရှိဘူးအက်စီနီယာ၊ ဒီတော့ သူ
ပြန်လာတဲ့အထိ လိပ်ပြာသန့်သန့်နဲ့ စောင့်မယ်၊ ပြီးတော့မှ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို
ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်မယ်၊ ကျွန်မမှာ ကလေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်၊
သူတို့အတွက်ရော ကျွန်မအတွက်ပါ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်မယ်”

အက်စီနီယာက ပြုံးပြုံးကလေး ပြန်ဖြေသည်။

“အင်း ... လောလောဆယ် ကျုပ်က အေးအေး ဆေးဆေး
နေနိုင်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သူ့ရီသဲ့သဲ့စကားကို အလေးမထားဘဲ နာတာလီယာ သူ့ဆီ
လျှောက်သွားပြီး အင်္ကျီလက်မောင်းကို ဆွဲလိုက်သည်။

“ဒီမယ် အက်စီနီယာ၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မဘဝရဲ့ အတားအဆီးတခုပဲ၊
ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းကလို ရှင့်ကို ကျွန်မ အောက်ကျို့ မတောင်းပန်တော့ဘူး၊
ဟိုတုန်းက ငယ်သေးလို့၊ မနူးမနပ်အရွယ်မို့ ကျွန်မ ညံ့ခဲ့တာ ဖြစ်မယ်၊
အဲဒီတုန်းက တောင်းပန်ရင် ရလိမ့်မယ် ထင်ခဲ့တယ်၊ ခု ကျွန်မ
ဒီလိုမဟုတ်တော့ဘူး၊ ခုတော့ သိပြီ၊ ရှင် ဂရီဂိုကို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊
ရှင့်အကျင့်အတိုင်း သူ့ကို အပျော်ကြံနေတာ၊ သူ့ကို ရှင် ကျွန်မလောက် မချစ်ဘူး၊
ရှင်ဟာ လူတကာနဲ့ တွဲချင်တဲ့ အပေါစား အပေါ့စားပဲ၊
တယောက်ယောက်ကိုချစ်ရင် အဲဒီလို မလုပ်ရဘူးလေ”

အက်စီနီယာက နာတာလီယာကို တွန်းပစ်လိုက်ပြီး-

“သူက နင်မြင်သလို ငါ့ကို မမြင်ဘူး၊ ကဲ... ကောင်းပြီ၊ ငါက အပေါစား၊
နင်က အကောင်းစား၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ကျွန်မ သွားမယ်၊ ကျွန်မကို
အမှန်အတိုင်းပြောလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး၊ ငါ့ဆီ မလာလည်း နင် သိနေပြီး သားပဲ၊ ခဏနေဦး၊ ငါ
ခြံဝအထိ လိုက်ပို့မယ်”

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အက်စီနီယာက ရပ်ပြီး-

“တို့နှစ်ယောက် ရန်မဖြစ်ဘဲ ပြီးသွားတာ ဝမ်းသာပါတယ်
နာတာလီယာ၊ နောက်ပိုင်းကိစ္စကတော့ ရှင်းအောင် ပြောထားမယ်၊ နင် သူ့ကို
ရအောင်ထိန်း၊ မထိန်းနိုင်လို့ ငါ့ဆီ ရောက်လာရင်တော့ ငါ့အပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ နင်
ငါ့ကို အပေါစားပြောပြော၊ အပေါ့စား ပြောပြော ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါ့အသက်
မငယ်တော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နင်တို့ဒါရီယာလိုတော့ ငါမလုပ်ဘူး၊ မှတ်ထား၊ နင့်မှာ
သူကလေးတွေ ရှိတယ်”

အက်စီနီယာ အသံတွေ တုန်လာသည်။

“ဟောဒီကမ္ဘာမှာ သူဟာ ငါ့အချစ်ဆုံး၊ ငါ့အချစ်ဦး၊ ပထမဆုံးနဲ့
နောက်ဆုံးချစ်သူ၊ ဒါလောက်ပဲပြောမယ်၊ သူ မသေမပျောက်ပြန်လာရင်
သူ့ဘာသာသူ ရွေးပါစေ”

ထိုညသည် နာတာလီယာ၏ စက်လည်း ပျော်ပါ နိုင်ည ဖြစ်လေသည်။
နောက်တနေ့ မနက်တွင် ဖရဲခင်း ပေါင်းသင်ရန် အီလီနစ်ချ်နာနှင့်
လိုက်ခဲ့ရသည်။ ပေါက်ပြားနှင့် မြေကြီးကို ဆွနေရသော်လည်း စိတ်က တခြား
ရောက်နေသည်။ မကြာ မကြာ ခါးဆန့်ပြီး နားသည်။ ချွေးသုတ်သည်။
ရေသောက်သည်။

ကောင်းကင်ပြာထဲတွင် လေပြင်းကြောင့် တစစီ အုပ်စုကွဲသွားသည့်
တိမ်ဖြူတွေ တရိပ်ရိပ် အပြေးပြိုင် နေကြသည်။ မြေပြင်သို့ ထိုးဆင်းနေသည့်
နေခြည်တန်းများက လောင်ကျွမ်းလှမတတ်။ သို့သော် အရှေ့ ယွန်းယွန်းဆီ
တွင်တော့ မိုးရိပ်တွေသန်းလို့။ မိုးသားတွေ နေခြည်အောက် ဖြတ်ပြေးနေပြီ။
နာတာလီယာ မော့မကြည့်ဘဲ သိလိုက်သည်။ ကျောပြင် အေးသွားသော ကြောင့်
ဖြစ်၏။ မိုးတိမ်ရိပ်တို့သည် ဖရဲခင်းတခင်းလုံး ပေါ်ကိုပါ လွှမ်းပစ်လိုက်သည်။

မိုးနံ့ရပြီဆိုသည်နှင့် မြက်တောထဲတွင် ငုံးကလေး တွေ ပျော်နေကြပြီ၊
ဘီလုံးငှက်တွေ မြူးနေကြပြီ။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် ချောက်ကမ်းပါးထဲမှ ရေထွက် စမ်းသို့သွားပြီး
နာတာလီယာ ရေခပ်သည်။ ကျောက်စက် ရေမှာ အေးစိမ့်ကြည်လင်နေသည်။
သမီးယောက္ခမ နှစ်ယောက် တဝသောက်ပြီး လက်ဆေးကြသည်။ ပြီးမှ
နေ့လယ်စာ ထိုင်စားကြသည်။

နာတာလီယာ စားနေပုံက လေးလေးတွဲ့တွဲ့။ အဘွားကြီးက
မေးတော့သည်။

“သမီး ဘာဖြစ်နေလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ ဂရစ်ရှာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နာတာလီယာနှုတ်ခမ်းကလေး တုန်သွားသည်။

“သူ အက်စီနီယာနှင့် ပြန်ဖြစ်နေတယ် အမေ”

“ဘာ...ညည်း ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“မနေ့က သူနဲ့ သွားတွေ့ပြီးပြီ အမေ”

“သူက ဝန်ခံသလား၊ လင်ခိုးမ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ အလကား လျှောက်ပြောနေတာများလားဟယ်”

အီလီနစ်ချ်နာ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

“မဟုတ်ဘူး အမေ၊ တကယ် မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူဘယ် ...”

“ညည်း သူ့ကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေရမှာ၊ သူ့အကျင့်

သိနေပြီပဲ၊ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို မျက်ခြည်ပြတ် မခံရဘူး”

“သူ့ကိုယုံတာကိုး အမေရဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ် အချိန်ပြည့် စောင့်ကြည့်နိုင်မလဲ၊ ကျွန်မစကတဲနဲ့ သူ့ကို ချည်ထားရ မှာလားလို့”

နာတာလီယာက နာနာကြည်းကြည်း ပြုံးလိုက်ပြီး-

“သူက မစ်ရှာမှ မဟုတ်တာ၊ ကလေးလို လိုက်ထိန်းမနေနိုင်ပါဘူး၊ လူကဖြင့် ဆံပင်တွေ ဖြူနေပြီ၊ အကျင့်က မပျောက်ဘူး”

အီလီနစ်ချ်နာက ပန်းကန်တွေ ဆေးကြောပြီး အိတ်ထဲထည့်နေရင်း မေးလိုက်သည်။

“ညည်းဒုက္ခ ဒါ အကုန်ပဲလား”

“အမေ ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ၊ ဒါထက်ကြီးတဲ့ ဒုက္ခ ရှိသေးလို့လား”

“အဲဒါကို ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“ဘာလုပ်လို့ ရမှာလဲ၊ ကလေးတွေ ခေါ်ပြီး အိမ်ပြန်သွားရုံ ရှိတာပေါ့၊ သူနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး၊ သူမိန်းမ ဒီအိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ချင် တင်လာပေါ့၊ ကျွန်မကတော့ ဒီဝဋ်ကို ဆက်မခံနိုင် တော့ဘူး”

“အေးပါဟယ်....အမေငယ်ငယ်ကလည်း အဲဒီလို တွေးခဲ့ဖူးပါတယ်”

အီလီနစ်ချ်နာက သက်ပြင်းချပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ညည်းအဖေကြီးလည်း ငယ်ငယ်က ဘာထူးလဲ၊ အမေ ဘယ်လောက် ခံခဲ့ရတယ် ဆိုတာတော့ ငါ့သမီးကို မပြောတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားကိုထားခဲ့ဖို့ ဆိုတာတော့ မလွယ်ဘူးဟဲ့၊ ကဲ...ထားခဲ့ပါပြီတဲ့၊ ဘာထူးလာမှာလဲ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားနော်၊ ကလေးတွေကို သူတို့အဖေဆီက ဘယ်လိုလုပ် ခေါ်မလဲ၊ သေသေချာချာစဉ်းစား၊ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ကျုပ် ကလည်း ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

“သူနဲ့ မပေါင်းချင်တော့ဘူး အမေ၊ ဒီတော့မတားပါနဲ့တော့”

“မတားပါနဲ့တော့တဲ့ ဟုတ်လား၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ နာတာလီယာ၊ ညည်းက ကျုပ်သမီး မဟုတ်ဘူးလား၊ အမေ အသက်ကြီးပါပြီကွယ်၊ သမီး ဒီလို မပြောသင့်ပါဘူး၊ အဲဒီကိစ္စ ခေါင်းထဲက မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်နော်၊ မရှိတော့ဘူး၊ အိမ်က မီးလောင်သွားပြီ၊ အမေက မိဘအိမ် ပြန်မယ်တဲ့၊ ဘယ်မှာလဲ မိဘအိမ်၊ အဖေက သူများအိမ်မှာ မှီခိုနေရတယ်။

ကျုပ်မြေးတွေကို ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲက ဆွဲခေါ်ပြီး အဲဒီအမေ့ဆီကို သွားမယ် ဟုတ်လား၊ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောပါကွယ်၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သမီးရယ်၊

အဲဒီအကြောင်း ထပ်မပြောနဲ့တော့နော်”

နာတာလီယာရင်ထဲတွင် ပြည့်ကျပ်တင်းခဲနေသည့် ၀၀၃နာ အမျက်အအီများ အတားအဆီးမရှိ ပွင့်ထွက် လာလေတော့၏။ အသံကုန် တချက်အော်လိုက်ပြီး ခေါင်းပေါ်မှ ပဝါကို ဆောင့်ဆွဲကာ ရှေ့သို့ ဝမ်းလျားမှောက် လဲကျသွား လေတော့သည်။

ထို့နောက် နဖူးနှင့်မြေကြီးတိုက်၍ တအားအော်ငို တော့သည်။ ရှိသမျှအားအင် ကုန်ခန်းသွားသည် အထိငိုသည်။

အီလီနစ်ချ်နာသည် သတ္တိကောင်းသလို အမြော် အမြင်ကြီးသည့် အဘွားကြီး ဖြစ်သည်။ ချွေးမကလေးကို ဘာမျှ မလုပ်ဘဲ သည်အတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေသည်။ ကရားထဲမှ ရေတခွက်ငွေ့ပြီး စောင့်နေသည်။ သည်အချိန်တွင် အပူသည် ကလေးမကို ဘယ်လိုမျှ နှစ်သိမ့်၍ မရမှန်း သူ သိသည်။ သည်လိုအချိန်တွင် မျက်ရည်သာ အားထားရာ ဆိုသည် ကိုလည်း သူ သိသည်။ ခဏနေမှ သူ ခြေကုန်လက်ပန်းကျချိန်တွင် သမီးအရင်းလိုချစ်သော မိန်းကလေးကို ဆံပင်တွေ ပွတ်သပ် ပေးသည်။

“ကဲ....တော်ပြီ သမီးနော်၊ မျက်ရည်တွေ အကုန် သွန်ချမပစ်လိုက်နဲ့၊ နောက်ငိုဖို့ ချန်ထားဦး၊ ရော့... ရေတခွက် သောက်လိုက်”

နာတာလီယာ အငိုတိတ်သွားသည်။ သို့သော် မမျှော်လင့်ဘဲ ဝုန်းခနဲ ထထိုင်ပြီး အဘွားကြီးကို တွန်းဖယ်ကာ အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ရှိုက်သံဖြင့် ဘုရားတလေတော့သည်။

“အို...ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော်မ၏ဝိညာဉ်ကို ကယ်တင်တော်မူပါ ဘုရား...”

စသည်ဖြင့် ဦးတင်ကာ တဆက်တည်း ကျိန်စာတိုက်ပါလေတော့သည်။

“တပည့်တော်မ အသက်မရှင်လိုတော့ပါ၊ အသက်ဆင်းရဲခြင်း၊ ကိုယ်၏ ဆင်းရဲခြင်းကို ဖြစ်စေသော ရှင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ၊ တပည့်တော်မအား စိတ်၏ သင်းအား အပြစ်ပေးတော်မူပါ၊ တပည့်တော်မအား နောင် ဒုက္ခမပေးနိုင်အောင် သေသည်အထိ ဒဏ်ခတ်တော်မူပါ ဘုရား”

အရှေ့ဘက်ဆီတွင် မိုးလုံးမည်းမျှ တိမ်တိုက်တွေ အုံ့ဆိုင်းလာချေပြီ။ လျှပ်စစ်လက်သည်းတွေက တိမ်မည်း ညိုတွေကို ကုတ်ခြစ်ဆုတ်ဖြဲနေကြသည်။ မြက်ခင်းလွင်ပြင်သည် အရှေ့လေတိုက်သောအခါ အနောက်သို့ လွင့်ပါ သွားတော့မည့်နှယ်။ နေကြာပန်းပင်များက အမြစ်မှ ကျွတ်ပါမသွားအောင် မြေပြင်သို့ ဦးခိုက်၍ ရှိခိုးတောင်းပန် နေသည့်နှယ်။

နာတာလီယာ၏ဆံပင်များသည် လည်းကောင်း၊ လုပ်ငန်းခွင်ဝတ်

စကတ်သည်လည်းကောင်း၊ လေထဲတွင် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ လွင့်ဝဲနေတော့သည်။

အီလီနစ်ချ်နာက မတ်တတ်ရပ်ပြီး ချွေးမလုပ်သူကို ခဏငေးကြည့်နေသည်။ အဘွားကြီး အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေ၏။ သူဦးခေါင်းတည့်တည့်မှ နောက်ခံအရောင် မှောင်မည်းမည်းတွင် နာတာလီယာသည် ကြောက်စရာ သတ္တဝါ တကောင်နှင့် တူနေသည်။

ထိုစဉ်တွင် မိုးက ဗြုန်းခနဲ ရွာချပါလေတော့သည်။ ခပ်စွေစွေ မိုးပေါက်မြားတန်းများထဲတွင် သိမ်းငှက် တကောင် အလန့်တကြား ဖြတ်ပျံသွားသည်။ ပွေးတကောင် လေချွန်သံပေးကာ သူ့တွင်းဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ ဆူဆူညည် အသံတွေ ပေးကာ ပြေးဝင်လာသည့် မုန်တိုင်းထဲတွင် သဲတွေ ပါလာပြီး အီလီနစ်ချ်နာ၏ မျက်နှာကို ဆုပ်ပက်လိုက်သည်။ အဘွားကြီး ယိုင်သွားပြီး အကြောက်လွန်ကာ မျက်နှာတခုလုံး သွေးဆုတ်သွားသည်။

“အို...ဘုရားသခင်...နာတာလီယာ၊ နင် ဘယ်သူ့ကို ကျိန်စာတိုက်နေတာလဲဟင်...”

နာတာလီယာ လျှပ်စီးတဝင်းဝင်းလက်နေသည့် ကြားထဲမှ မည်းမှောင်နေသော တိမ်ထုကြီးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ဆက်အော်နေသည်။

“အို...ဘုရားသခင်၊ သူ့ကို ဒဏ်ခတ် အပြစ်ပေးတော်မူပါ”

မိုးကြိုးပစ်သံနှင့်အတူ လျှပ်စီးတွေ ဆက်တိုက် လက်နေသောကြောင့် သူတို့မျက်စိတွေ ပြာဝေနေပြီ။ နဖူး ရင်ညွန့်နှင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အပြေးအလွှား တို့ထိပြီး ဘုရားတရင်း အီလီနစ်ချ်နာက နာတာလိုပခုံးကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။

“ဒူးထောက်စမ်း၊ ပြောတာ ကြားလား နာတာလီယာ”

နာတာလီယာက ဝေဝါးနေသော မျက်လုံးများဖြင့် အဘွားကြီးကို ကြည့်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ဒူးထောက် ထိုင်ချ လိုက်သည်။

သည်တော့မှ အီလီနစ်ချ်နာက အာဏာသံဖြင့် အမိန့်ပေးသည်။

“ကိုယ်တော်အရှင်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်၊ နင်ဆုတောင်းတာကို လက်မခံဖို့ လျှောက်တင်၊ နင့် ကလေးတွေရဲ့ အဖေရင်းကို နင် ဒီလို ဆုတောင်းရသလား၊ ဟင်..အမိုက်မ၊ မြေကြီးနဲ့ နဖူးတိုက်ပြီး တောင်းပန်၊ လိုက်ဆို...”

အဘွားကြီးက ရှေ့မှ ရွတ်ပေးသည်။

“ကိုယ်တော်အရှင်ဘုရား၊ အမိုက်မ တပည့်တော်အား ပြုမှားမိသည့်

အပြစ်မှ သည်းခံခွင့်လွှတ်တော် မူပါ ဘုရား”

နာတာလီယာ တိုးတိုးလေး လိုက်ဆိုသည်။ ပြီးသည်နှင့် ဘေးတိုက် လဲကျသွားတော့သည်။

(၃)

မိုးတဖွဲဖွဲရွာလိုက်သည်နှင့် မြက်ခင်းလွင်ပြင်သည် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် လျင်မြန်စွာ စိမ်းနီ လာလေသည်။ ဟိုးအဝေး ဒွန်မြစ်တနေရာမှ ရောင်စုံဖြာ နေသည့် သက်တံကွေးကွေးကြီး ထင်းခနဲ ပေါ်လာသည်။ အနောက်ဘက်ဆီတွင်တော့ မိုးချုန်းသံတွေ ဟိန်းနေဆဲ။ ချောင်းငယ်၊ မြောင်းငယ်များထဲသို့ တောင်တန်းများပေါ်မှ ရွံ့ရည်တွေ ဒလဟော စီးကျလာသည်။ ဖရဲခင်းများပေါ်သို့ပါ ရေတွေလျှံပြီး အမြစ်တွေပါ မျောပါတိုက်စားကုန်တော့သည်။ မိုးကြိုးသေဖြင့် ကောက်ရိုးပုံကြီး တပုံ မီးထလောင်သည်။ ဧရာမမီးညွန့်များ တက်လာပြီး သက်တံအခုံးကြီးကို လှမ်းလျက် နေသည့်အလား။

ရွံ့တွေ၊ ရေတွေ ပြည့်လျှံနေသည့် လမ်းပေါ်တွင် သမီးယောက္ခမ နှစ်ယောက် စကတ်ကိုယ်စီမကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် အဘွားကြီးက တတွတ်တွတ် ဆုံးမလာသည်။

“အင်း ... ညည်းတို့ခေတ်လူငယ်တွေ ခက်ပါတယ်အေ..၊ တယ်အရေပါးတာကိုး၊ အမေငယ်ငယ်က ဖြတ်သန်းခဲ့ ဖူးတဲ့ ဘဝမျိုးများ ညည်းတို့ ကြုံရရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မသိဘူး၊ ဂရစ်ရှာဟာ သမီးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မဖူးဘူးနော်၊ ဒါတောင် သည်းမခံနိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ခွင့်မလွှတ်တတ်ဘူး၊ ဘုရားသခင်ကို ဆွဲထည့်သေးတယ်၊ အကုသိုလ်ဖြစ်မဲ့ ဖရုသဝါစာ စကားတွေ ဆိုတယ်၊ အဲဒါ ဖြစ်သင့်သလားဟင်၊ ကဲ..အမေသမီးလေး ပြောစမ်း၊ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို ညည်းအဖေ အကျိုးကြီးက အမေ့ကို သေအောင် ရိုက်တာ၊ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲ၊ ဘာမှ မလုပ်ရဘဲ ထရိုက်ချင် ရိုက်တာ၊ တကိုယ်လုံး အညိုအမည်းစွဲနေအောင် ရိုက်တာနော်၊ အဲဒီလိုနဲ့ ကလေးတွေ မွေးလာတာ၊ အိမ်က ဆင်းသွားဖို့၊ သူ့ကို ထားခဲ့ဖို့ တခါမှ စိတ်မကူးဖူးဘူး”

နာတာလီယာ ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ အကြာကြီး ဆက်လျှောက်လာသည်။ သူ့အတွေးက တခြား ရောက်နေသည်။ နောက်ဆုံးမှ ပြောလိုက်သည်။

“ခု သမီး ဘာမှ မပြောချင်သေးဘူး အမေ၊ သူ ပြန်လာမှ ပြောကြတာပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ ဆုံးဖြတ်ကြတာပေါ့၊ သူ သမီးနဲ့ လမ်းခွဲချင်လည်း ခွဲမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ ဒီမှာပဲ ဆက်နေမှာပါ”

“အေးပါဟယ်၊ အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါ၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ၊ သမီးကိုရော၊ သူ့ကလေးတွေ ကိုရော သူ ချစ်ပါတယ်၊ အက်စီနီယာကြောင့် သမီးတို့ကို ဘယ်တော့မှ သူ ထားသွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ဘေးမသီ ရန်မခ ပြန်ရောက် လာပါစေကွယ်၊ ရောက်လာမှာပါ”

“သမီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောမိတာပါ အမေ၊ သူ့ကို မသေစေချင်ပါဘူး၊ သူ့ကို မခွဲနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ လေးနေတယ်”

“သိပါတယ် သမီးရယ်၊ စိတ်အေးအေးထားနော်၊ ကဲ...ဒီအကြောင်း ဆက်မပြောကြဖို့နဲ့တော့၊ အဘိုးကြီး ရှေ့မှာ လေသံတောင် မဟနဲ့နော်”

“တခု အမေ့ကို ပြောထားပါရစေ၊ သူနဲ့ ဆက်နေဖို့ မသေချာဘူး၊ ဒါကြောင့် နောက်ထပ်ကလေးတော့ မယူချင် တော့ဘူး၊ ဒီနှစ်ယောက်နဲ့တောင် ဘယ်သွားနေရမုန်း မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ အမေ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်နှလ ရှိပြီလဲ”

“သုံးလ ရှိပြီ”

“ဟင်...သုံးလဆို မွေးရတော့မှာပေါ့”

နာတာလီက ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားလေသံဖြင့်-

“ဒီနေ့ပဲ အဘွားကြီး “ကာပီတိုနော့ဗ်နာ” နဲ့ သွားတွေ့မလို့၊ သူက လက်သည်ထဲမှာ အကျွမ်းဆုံးတဲ့၊ သူလုပ် ပေးတာ များပြီတဲ့”

“ဘာ...ညည်းဗိုက်ထဲက ကလေးကို သတ်မယ်၊ ဟုတ်လား၊ ညည်း ဗိုက်လှချေလား နာတာလီယာ”

အဘွားကြီးက တခုခု ဆက်ပြောမည့် ဟန်ပြင်တုန်း လှည်းတစီး အနားရောက်လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းဘေး ဆင်းပြီး ရှောင်ပေးလိုက်ကြသည်။ ကွင်းထဲမှ ပြန်လာသည့် အဘိုးကြီး အက်စ်ခလက်နော့ဗ်၏ လှည်း ဖြစ်သည်။ သူက လှမ်းခေါ်သည်။

“ကဲ..တက်ကြလေ၊ ရွံ့ထဲရေထဲ ဆက်လျှောက်မနေနဲ့”

အီလီနစ်ချ်နာက “ကျေးဇူးပါပဲတော်” ဟု ပြောရင်း လှည်းပေါ် အရင်တက်သည်။

ညစာ စားပြီးတော့ သူ့ကိုယ်ဝန် ဖျက်မချဖို့ ဆက်ပြီးနားချဦးမည်ဟု အီလီနစ်ချ်နာ စိတ်ကူးထားသည်။ ပန်းကန် ခွက်ယောက်တွေ ဆေးနေရင်း ယောက်ျားကို ဖွင့်ပြောရမည်လား။ သူ့အကူအညီယူရ ကောင်းမလား စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူ စဉ်းစားနေချိန်တွင်ပင် နာတာလီယာက အိမ်မှ လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ခဏနေတော့ သူ့အခန်းထဲတွင် မတွေ့သဖြင့်ဒူနီယာကို မေးကြည့်သည်။

“နာတာလီယာကော”

“အထုပ်တထုပ် ပိုက်ပြီး အပြင်ထွက်သွားတယ် အမေ”

“ဘယ်သွားတာလဲ၊ ဘာမှ ပြောမသွားဘူးလား၊ ဘယ်လိုအထုပ်လဲ”

“ဟာ..အမေကလည်း ဘာအထုပ်လဲ ဘယ်သိမလဲ၊ အင်္ကျီတထည်ကို ပဝါနဲ့ ထုပ်နေတာတော့ တွေ့တယ်၊ ပြီးတော့ ဘာတခွန်းမှ မပြောဘဲ ထွက်သွားတာ”

“ဒုက္ခပါပဲ”

အဘွားကြီးက မျက်ရည်တွေကျလာပြီး ခုတင် တလုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဘာပြုလို့ ငိုနေတာလဲ”

“နင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ လိုက်စပ်စုမနေနဲ့၊ သူသွားမယ် ဆိုတာ သိရက်နဲ့ ဘာပြုလို့ အမေ့ကို မပြောတာလဲ”

“ဟာ..အမေကလည်း ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်သိမလဲလို့၊ သူက အပြီးထွက်သွားလို့လား၊ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ သူ့အမေအိမ် ခဏတဖြုတ်သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

နာတာလီယာ ပြန်အလာကို အဘွားကြီး စိုးရိမ်တကြီး ထိုင်စောင့်နေသည်။ အဘိုးကြီး သိသွားမှာ ကိုလည်း တဖက်က စိုးရိမ်နေသည်။ သူ့ကို ဘာမျှ မပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။

ညနေစောင်းတွင် နားတွေ စားကျက်ကွင်းထဲမှ ပြန်လာကြပြီ။ နေ့တာတိုချိန်မို့ ချက်ချင်းမှောင်သွားသည်။ အချို့ အိမ်တွေ မီးထွန်းနေကြပြီ။ နာတာလီယာ ပြန်ရောက်မလာသေး။ မိသားစုညစာဝိုင်းတွင် လူစုံပြီ။

စိုးရိမ်စိတ်တဖက်နှင့် အီလီနစ်ချ်နာက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ကျွေးသည်။
အဘိုးကြီးက ဇွန်းကောက်ကိုငြိး စားပွဲကို ဝေ့ကြည့်သည်။

“နာတာလီယာကော၊ ခေါ်လိုက်လေ”

“အပြင်သွားတယ်”

အီလီနစ်ချ်နာ ခပ်တိုးတိုးဖြေသည်။

“ဘယ်အပြင်ကိုလဲ”

“သူ့အမေအိမ် သွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါလောက် မိုးချုပ်အောင် နေရသလား”

ပင်တာလီမွန် မကျေမနပ် ပြောလိုက်သည်။ စားနေရင်း သူ့နံဘေးတွင်
ထိုင်စားနေသည့် မြေးငယ် မစ်ရှာကို ခဏ ခဏ လှမ်းကြည့်သည်။

“သားလေး ဒီဘက်လှည့်စမ်း၊ အဘိုး ပါးစပ်သုတ်ပေးမယ်၊ အင်း ...
မင်းအမေကတော့ ဘယ် အလည်လွန်နေလဲ မသိဘူး”

ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်ပြောရင်း မြေးကလေးကို
ပါးစပ်သုတ်ပေးသည်။ ထမင်းဝိုင်းသိမ်းသည်နှင့် အမိန့် ပေးတော့၏။

“မှန်အိမ် ငြိမ်းလိုက်တော့၊ ရေနံဆီ နည်းနည်းပဲကျန်တော့တယ်”

“အိမ်ရှေ့တံခါး ပိတ်လိုက်ရတော့မလား”

အီလီနစ်ချ်နာ မေးတော့ သူက အမိန့်ပေးပြန်သည်။

“ပိတ်လိုက်”

“နာတာလီယာ ပြန်လာရင်ရော”

“အို...တံခါးခေါက်လိမ့်မယ်၊ ပြန်လာချင်မှလာမှာပါ။ သူ့ကို
သိပ်မျက်နှာသာ မပေးနဲ့နော်၊ ခုချိန်ထိ ပြန်မရောက်သေးဘူး ဆိုတော့
အလှပြင်ဆိုင်များ သွားနေသလား၊ မနက်ဖြန်မှ သတိပေးရမယ်၊ ကြည့်ရတာ
ဒါရီယာ့ အမျိုးမျိုး ချိုးနေသလိုပဲ”

အီလီနစ်ချ်နာ အဝတ်လဲမနေတော့ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်
အိပ်ရာဝင်လိုက်သည်။ သက်ပြင်းချလိုက်၊ ကိုယ်စောင်း ပြန်လိုက်ဖြင့် အမျိုးမျိုး
စဉ်းစားနေသည်။ ကာပီတိုနော့ဗ်နာအိမ် လိုက်သွားရ ကောင်းမလား
တွေးနေစဉ် သူ့ခြေသံကို ကြားလိုက်သည်။ အဘွားကြီး တံခါး အပြေးအလွှား
ထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

နာတာလီယာက လှေကားလက်ရန်းကို အားပြုပြီး တလှမ်းချင်း

တက်လာနေသည်။ လရောင်ရေးရေးတွင် Do Jo

သူ့မျက်နှာမှာ ဖယောင်းရုပ်တုလို ဖြူဖွေးနေသည်။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ပြီး ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ် ခံစားနေရပုံ။ သူ့လျှောက်သွားသည့် နေရာတိုင်းတွင် သွေးတွေ အိုင်ထွန်းကျန်ခဲ့သည်။ နာတာလီယာက အီလီနစ်ချ်နာ့ ပခုံးကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး တိုးတိုးမေးသည်။

“အားလုံး အိပ်ကုန်ပြီလား အမေ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်က သွေးတွေ သုတ်ရအောင်နော် အမေ”

အီလီနစ်ချ်နာက အသက်မရှူနိုင်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

“ညည်း ဘာတွေလုပ်လာတာလဲ နာတာလီယာ”

နာတာလီယာ ယဲ့ယဲ့ပြီးသည်။ သို့သော် အပြုံး မမည်တော့ဘဲ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“အမေ တိုးတိုးပြောပါ၊ သူများတွေ နိုးကုန်မယ်၊ အားလုံး ပြီးသွားပြီ၊ သွေးတွေ ဒလဟောဆင်းနေတာပဲ ကျန်တော့တယ်၊ သမီး ခေါင်းတွေ အရမ်းမူးလာပြီ”

ပြောပြီး အဘွားကြီးကို အားပြုလိုက်သည်။

အီလီနစ်ချ်နာက ခြေဖျားထောက်လျှောက်ပြီး နာတာလီယာကို အခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။ ပြီးမှ ဒူနီယာကို နှိုးပြီး မီးခွက်ထွန်းခိုင်းသည်။

ဟိုဘက်ခန်းမှ ပင်တာလီမွန်ဟောက်သံ တိုးတိုး ထွက်နေသည်။ ပိုလီယာကလေးက တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် အိပ်မက် ထဲတွင် စကားပြောနေသည်။

အီလီနစ်ချ်နာ အိပ်ရာပြင်နေစဉ် နာတာလီယာက ခုံရှည်တလုံးပေါ်တွင် ထိုင်၍ စားပွဲပေါ် မျက်နှာမှောက်ကာ အားအင်ချည့်နဲ့စွာ စောင့်နေသည်။ ဒူနီယာ အခန်းထဲ ဝင်လာမည်လုပ်တော့ အီလီနစ်ချ်နာ လှမ်းငေါက်သည်။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး....မဝင်ခဲ့နဲ့၊ ဒီမှာ နင့်အလုပ် ဘာမှ မရှိဘူး”

ဒူနီယာ မကျေမနပ်နှင့် လှည့်ထွက်သွားသည်။

နာတာလီယာက အဘွားကြီးကို အားတုံ့အားနာဖြင့်-

“အမေ... အဲဒီအိပ်ရာခင်း မခင်းဘဲ စောင်စုတ်တခု ယူခင်းပေးပါလား၊ အားလုံး ပေကုန်လိမ့်မယ်”

“ညည်း ဘာမှမပူနဲ့၊ လာလှုံနေလိုက်၊ ရေသောက်မလား၊ ငါ ရေသွားခပ်ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ အတွင်းခံအင်္ကျီတထည်ပါ ယူခဲ့ပေးပါ။ အရမ်းပင်ပန်းနေတယ်”

သူ့စကတ်တခုလုံး သွေးတွေ စက်စက်နစ်နေတာ တွေ့တော့ အီလီနစ်ချ်နာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူ့ကို အဝတ်လဲပေးနေရင်း-

“ဟဲ့...နာတာလီယာ၊ နင် သွေးတွေ ဒလဟော ဆင်းနေတယ်...”

အဘွားကြီး အထိတ်တလန့် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ပင်တာလီမွန်နီဆီ ပြေးပြီး အတင်းလှုပ်နှိုးသည်။

“အဖေကြီး...မြန်မြန်ထ၊ နာတာလီယာ အခြေအနေ ဆိုးနေတယ်၊ ဗီယက်ရှင်စကာကို ပြေးပြီး ဆရာဝန် ခေါ်ပါ”

“ဟ...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နေ့ခင်းက အကောင်းကြီး၊ ဒီအချိန်ကြီး ဆရာဝန် သွားခေါ်ရမယ်၊ ဟုတ်လား”

အဘွားကြီး အဖြစ်အပျက်ကို လိုရင်းတိုရှင်းပြောပြီး အဘိုးကြီးကို အခန်းထဲမှ အတင်းဆွဲထုတ်လာသည်။ အဘိုးကြီးက ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး နာတာလီယာအခန်း သို့ သွားမည်လုပ်တော့ အဘွားကြီးက နောက်မှ လိုက်ဆွဲပြီး-

“ရှင် အခန်းထဲ မဝင်ရဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ အားလုံး နိုးကုန်တော့မှာပဲ၊ ခုသွား မြင်းပြင်၊ မြန်မြန်လုပ်”

သို့သော် ပင်တာလီမွန်က အဘွားကြီးကို တွန်းပြီး နာတာလီယာ အခန်းဆီသို့ စွတ်လျှောက်သွားသည်။

“အဖေ...အဖေ...မလာနဲ့၊ မဝင်ခဲ့နဲ့”

နာတာလီယာက ခုတင်ပေါ်မှ လှမ်းအော်သည်။ အနားတွင်ရှိသည့် အဝတ်တွေ ဆွဲပြီး သူ့ကိုယ်ကို ဖုံးသည်။ ဒူနီယာပါ မနေသာတော့ဘဲ အဖေကြီးကို နောက်မှ အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး-

“အဖေ...အမြန်ဆုံးသွားပါ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘာမှလည်း မသိဘဲနဲ့၊ နာတာလီယာ သေတော့မယ်၊ အဖေ မသွား ရင် သမီး သွားမယ်”

သည်တော့မှ မြင်းဇောင်းဆီသို့ ပင်တာလီမွန် သုတ်ခြေတင်သွားသည်။ သူထွက်သွားတော့မှ သူတို့ အားလုံး လုပ်စရာရှိတာ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လုပ်နိုင်တော့သည်။ ဒါရီယာက ကြမ်းပြင်ကို ဆေးချသည်။ ခုံတွေ ပြန်စီသည်။ အဘွားကြီးက ခုမှဝင်ခွင့်ပေးသဖြင့် နာတာလီယာ အနားတွင် ဒူနီယာ ဝင်ထိုင်သည်။ ခေါင်းအုံးအနေအထား ပြင်ပေးပြီး ရေတိုက်သည်။ အဘွားကြီးက ကလေးတွေဆီ ပြေးကြည့်လိုက်၊ နာတာလီဆီ ပြေးလာလိုက်ဖြင့်

ပျာယာခတ်နေသည်။

နာတာလီယာ ငြိမ်နေသည်။ ချွေးတွေ ရွဲနေသည့် ဆံပင်တွေက ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက်။ သွေးတွေ စိုရွဲလာသော အခင်းကို အီလီနစ်ချ်နာက နာရီဝက်တခါ လဲပေးသည်။

တနာရီပြီး တနာရီ နာတာလီယာ့အသက်ရှူသံ ပါးလျလာသည်။ သန်းခေါင်လောက်တွင် မျက်စိဖွင့်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“မိုးလင်းခါနီးပြီလား အမေ”

“မနီးသေးဘူး သမီး”

အီလီနစ်ချ်နာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ထိပ်တက်လာသည်။ ‘ကလေးတွေ မနီးခင်များ တခုခု ဖြစ်သွားလေမလား’

အဘွားကြီး၏စိုးရိမ်စိတ်ကို ရိပ်မိသွားသည့်အလား နာတာလီယာ အသံသွဲ့ကလေးဖြင့် မေးလာသည်။

“အမေ...ကလေးတွေကို နှိုးပေးပါလား”

“အိပ်ပါစေကွယ်၊ ဘာလို့ နှိုးမှာလဲဟင်၊ သမီးကို ဒီပုံနဲ့ မြင်ရင် သူတို့ လန့်သွားမှာပေါ့ကွယ်”

“တွေ့ပါရစေ အမေရယ်၊ သမီး အခြေအနေ မကောင်းတော့ဘူး”

“အို...ဘုရားသခင်၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဆရာဝန် ရောက်တော့မှာ၊ အိပ်လိုက်နော်”

နာတာလီယာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်လေသံဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်နိုင်မှာလဲ အမေရယ်”

နောက် ဘာမျှ ဆက်မပြောတော့။ အသက်ရှူသံ ပြန်မှန်လာသည်။ အဘွားကြီး အခန်းပြင်ထွက်ပြီး မျက်ရည် သုတ်သည်။ အရုဏ်တက်ချိန် ရောက်လာပြီ။ နာတာလီယာ မျက်လုံးပွင့်လာပြီး မေးပြန်သည်။

“အလင်းရောင်လာပြီလားဟင်”

“အရုဏ်တက်ပြီ သမီး”

“ခြေထောက်ကို အုပ်ထားပေးပါ အမေ”

ဒူနီယာက သိုးသားရေစောင်ဖြင့် လွှမ်းပေးလိုက်သည်။

“အမေ အနားလာပါဦး၊ ဒူနီယာနဲ့ ဒါရီယာ ခဏ အပြင်ထွက်ပေးပါနော်”

သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားတော့ သူ ဆက်ပြောသည်။

“အဖေ မရောက်သေးဘူးလား အမေ”

“ရောက်ခါနီးပါပြီကွယ်၊ သမီး နေသာရဲ့လားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ သမီး ပြောပါရစေ အမေ၊ သမီး မနေရတော့ပါဘူး၊ ဒါရီယာကို ရေနွေးတွေ အများကြီး ကျိုထား ပေးပါလို့ ပြောပေးပါ၊ ပြီးတော့ အမေကိုယ်တိုင် ရေချိုးပေးပါနော်...တခြားလူတွေ....”

“သမီး၊ နာတာလီယာ...ဘာတွေလျှောက်ပြော နေတာလဲကွယ်၊ ဘုရားကို အာရုံပြု၊ သက်သာသွားလိမ့်မယ်...”

နာတာလီယာက အဘွားကြီးကို ဆက်မပြောဖို့ အမူအရာပြပြီး-

“အမေ ဖြတ်မပြောပါနဲ့၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါရစေ၊ ခေါင်းတွေ ဝေလာပြီ၊ ရေချိုးပေးဖို့ ပြောပြီး ပြီးနော်...၊ သမီး တင်းထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သွေးတွေက မတရား ဆင်းနေတယ်၊ မနက်မိုးလင်းတဲ့အထိ နေရပါ့မလား မသိဘူး၊ ရေတဝကြီးချိုးပေးပါနော်၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေး သွားပါရစေ၊ ပြီးတော့ စကတ်အစိမ်းလေး ဝတ်ပေးပါနော်၊ ရေသီနားမှာ စာထိုးထားတဲ့ တထည်လေ၊ ဂရီဂို သိပ်ကြိုက်တဲ့ စကတ်ကလေးမို့ပါ၊ အမေ့ကို ခေါ်ပေးကြပါဦး၊ နှုတ်ဆက်သွားပါရစေ၊ အခင်း လဲပေးပါဦး၊ စိမ့်နေပြန်ပြီ...”

အဘွားကြီးက အခင်းလဲပေးနေတုန်း နာတာလီယာက တိုးတိုးလေး ပြောပြန်သည်။

“တဖက်စောင်းချင်တယ် အမေ”

ပြတင်းပေါက်မှ ပြာလဲ့လဲ့အလင်းရောင် တိုးဝင်လာသည်။ အခန်းထဲမှ အနံ့ဆိုးတွေ သက်သာသွားပြီး နွေဦးရနံ့ သင်းပျံ့စွာ ပျံ့ဝင်လာသည်။ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တွင် တင်နေသည့် ချယ်ရီရွက်တွေ လေနှင့်အတူ လွင့်သွား ကြသည်။ ငှက်ကလေးတွေ နံနက်ခင်း ကို သီကြွေး နှုတ်ဆက်နေကြပြီ။ နွားမတွေ အော်သံ၊ သိုးကျောင်းသားတို့၏ ကြိမ်လုံးငှေ့သံများ လမ်းပေါ် တွင် ဆူညံစပြုလာပြီ။

နာတာလီယာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ ဖြူရော် ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်လျက်သည်။ ပြီးတော့ ရေတကျိုက် တောင်းသောက်သည်။ သူ့ အမေကိုရော ကလေးတွေကိုပါ ဆက်မမေးတော့။ အရာ အားလုံးသည် ဝေး၍ ဝေး၍ မှေးမှိန် ဖျော့တော့လာသည်။

အီလီနစ်ချ်နာက ထသွားပြီး ပြတင်းပေါက် ပိတ်လိုက်သည်။ နာတာလီယာသည် တညတာအတွင်း အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားလေပြီ။

မနေ့တုန်းက အပွင့်တွေဝေနေသည့် ပန်းသီးပင်လို နုပျိုလန်းဆန်းကာ ကျန်းမာ
သန်စွမ်းသည့် အလှတပါးသည် တညအတွင်း ပျက်စီးခြင်းမလှ
ပျက်စီးသွားလေပြီတကား။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့်
ဖယောင်းရုပ်တရုပ်နှင့်မခြား အလှတရားများ
လွင့်ပါးပျက်ပြားသွားခဲ့ပါလေသည်။

(၅)

နေထွက်ချိန်တွင် ပင်တာလီမွန် ပြန်ရောက်လာသည်။ ငန်းဖျားရောဂါ
ကပ်ဆိုက်နေချိန်တွင် လူနာတွေ ဓနိင်မနင်း ဖြစ်နေသည့် ဆရာဝန်ကြီးသည်
ဆေးအိတ်ဆွဲပြီး အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။
လူနာခန်းဝင်ပြီး အားလုံးကို အပြင်ထွက်ခိုင်း၍ ဆယ်မိနစ်ခန့်
စစ်ဆေးနေသည်။

ပင်တာလီမွန်က အဘွားကြီးကို မီးဖိုခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီး မေးသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“မကောင်းဘူး”

“သူ့သဘောနဲ့သူ လုပ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရေနွေး၊ ရေနွေး မြန်မြန်ယူခဲ့ပါ”

အခန်းဝမှခေါင်းပြုပြီး ဆရာဝန်ကြီးက လှမ်းအော်တောင်းသည်။

ရေနွေးထည့်နေစဉ်တွင် ဆရာဝန်ကြီး ထွက်လာပြီး ပြောသည်။

“ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ အလွန်ဆုံးခံရင် ညနေလောက်အထိပဲ၊
သွေးသွန်တာ များလွန်းသွားပြီး ခင်ဗျားတို့ ဂရီဂိုဆီ အကြောင်းကြားပြီးပြီလား”

စကားတခွန်းမျှ မပြောဘဲ ပင်တာလီမွန် ထသွားပြီး
ကောက်ရိတ်စက်ဆီ လျှောက်သွားသည်ကို ဒါရီယာ က အိမ်ထဲမှ
လှမ်းကြည့်နေသည်။ စက်ကြီးကို မှီပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေသည်ကို ဒါရီယာ
ငေးကြည့်နေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက နောက်နာရီဝက်လောက် နေသွားသည်။
နာတာလီယာကို ဆေးတလုံး ထိုးပေးပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။
တချက်သမ်းပြီး နွားနို့ နှစ်ခွက် တောင်းသောက်သည်။ ပြီးသည်နှင့်-

“ကဲ...ကျုပ်ကို ပြန်ပို့ကြတော့၊ ဟိုမှာ လူနာတွေ အများကြီး စောင့်နေတယ်၊ မြစ်ဆိပ်ရောက်ရင် မြင်းမ ရေတိုက်ဖို့ မေ့မယ်နော်”

ပင်တာလီမွန်က ဆရာဝန်ကြီးကို ပိုက်ဆံပေးတော့ ဆရာဝန်က ငြင်းသည်။

“မပေးပါနဲ့၊ ကျုပ်မှ ခင်ဗျားချွေးမရဲ့ အသက်ကို မကယ်နိုင်တာပဲ”

မနက် ခြောက်နာရီတွင် နာတာလီယာ သိသိသာသာ သက်သာလာသည်။ ရေချိုးချင်သည်ဟု ပြောသည်။ ဒူနီယာ ထောင်ပြသည့် မှန်တွင် ကြည့်ပြီး ခေါင်းဖီးသည်။ အိမ်သားတွေကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။ မျက်လုံးကလေးများ ပြန်ကြည်လင်လာသည်။

“အင်း...နေကောင်းသွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကြောက်နေတယ်၊ တခါတည်း ကိစ္စပြတ်ပြီ အောက်မေ့လိုက်တာ၊ ကလေးတွေ အိပ်ရာထ နောက်ကျလှချေလား၊ ဒူနီယာ၊ မနီးသေးဘူးလား၊ သွားကြည့်ပေးပါလား”

အမေလူကီနစ်ချနာနှင့် ညီမ အဂရီပီနာ ရောက်လာသည်။ နာတာလီယာက အမေ့ကို ပြန်ချော့နေရသည်။

“ဘာလို့ငိုနေတာလဲ အမေရယ်၊ သမီး နေကောင်း သွားပြီပဲ၊ ဘာလဲ၊ အသုဘပို့ရပြီလို့ အောက်မေ့လို့လား၊ မငိုနဲ့တော့နော်”

အဂရီပီနာကလည်း သူ့အမေ့ကို ဝိုင်းချော့သည်။ လူကီနစ်ချနာက မျက်ရည်သုတ်ပြီး-

“သမီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ပါကွယ်၊ ကြည့်ပါဦး၊ ပိန်ကျသွားလိုက်တာ”

နာတာလီယာမျက်နှာကလေး သွေးရောင်တက်လာသည်။ သားနှင့် သမီးအသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“မြန်မြန်ခေါ်ခဲ့၊ နောက်မှ အဝတ်လဲနော်”

ပိုလီယာ အရင်ဝင်လာသည်။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ပွတ်နေသည်။

“မေမေ နေမကောင်းဘူး သမီးလေး၊ လာပါဦး၊ အမေ့အနားကို”

ပိုလီယာက လူကြီးတွေကို တလှည့်စီကြည့်ပြီး အမေ့ဆီ လျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ မကျေနပ်သည့် အမူအရာဖြင့် မေးသည်။

“ဘာပြုလို့ သူတို့က သမီးကို မနှိုးကြတာလဲ၊ အဘွားနဲ့ ဒေါ်လေးက သူတို့ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မေမေ့ကို လာကြည့်ကြတာလေ”

“မေမေ့အနားမှာ ထိုင်မယ်၊ ရေပုလင်း ပါလာတယ်”

“မျက်နှာသွားသစ်ဦး၊ ခေါင်းဖြိုး၊ ဘုရားဝတ်ပြုပြီးမှ မေမေ့ဆီလာ”

“မေမေက မနက်စာ ထမစားဘူးလား”

“မသိသေးဘူး၊ မစားတော့ပါဘူး သမီးရယ်”

“ဒါဆို သမီး ဒီအခန်းထဲ ယူလာပေးရမလား”

“သမီးက သူ့အဖေနဲ့ သိပ်တူတာ၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက စိတ်ထားနူးညံ့တယ်...”

နာတာလီယာက ယဲ့ယဲ့ကလေးပြုံး ပြောလိုက်သည်။

နောက်တနာရီကြာတော့ ပြန်ဖောက်လာသည်။ သမီးနှင့် သားကို အနားခေါ်ပြီး နမ်းသည်။ ပြီးတော့ ဘုရားအာရုံ ပြုခိုင်းသည်။ ပြီးမှ နှစ်ယောက်စလုံးကို အပြင်ခေါ်သွားပေးဖို့ အီလီနစ်ချ်နာကို ပြောလိုက်သည်။ လူကီနစ်ချ်နာက သမီးငယ်ကို ကလေးတွေနဲ့ သွားနေခိုင်းပြီး သူက အခန်းထဲတွင် ဆက်ထိုင်စောင့်သည်။

နာတာလီယာ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်ပြီး ကယောင်ကတမ်းတွေ စပြောသည်။

“သူ့ကို တခါမှ ဒီလိုပုံစံနဲ့ မတွေ့ဖူးဘူး”

ပြီးမှ တခုခုကို သတိရလိုက်သလို ခေါင်းထောင်လာပြီး-

“မစ်ရှာကို ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါ”ဟု ဆိုပြန်သည်။

အဂရီပီနာက အကြီးကောင်ကို ပြန်ခေါ်လာပြီး အခန်းထဲ ပို့ပေးကာ မီးဖိုခန်းထဲတွင် သွားငိုနေသည်။ နာတာလီယာ က သားကလေးကို ဖက်ပြီး ရင်ထဲ တလုပ်လုပ် ဖြစ်လာသည်။

“လာပါဦး သားရယ်၊ မေမေနဲ့ ပါးချင်းကပ်ထားစမ်းပါ”

ကလေးကို တိုးတိုးမှာနေသည်။ ပြီးမှ လွှတ်လိုက်ပြီး-

“သား မမေ့ရဘူးနော်၊ သူ့ကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောနော်”

“မမေ့ပါဘူး မေမေ”

မစ်ရှာက အမေ့လက်ကို ညှစ်ပြီး ပြန်ပြောသည်။ ပြီးမှ ခြေဖျားထောက်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ နာတာလီယာ က သားကလေး၏ နောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်နေရာမှ နံရံဘက်သို့

တိတ်တိတ်ကလေး လှည့်လိုက်သည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် နာတာလီယာ ဘဝတပါးသို့ ကူးသွားလေတော့သည်။

ရှေ့တန်းမှ ရွာသို့ အပြန် နှစ်ရက်ခရီးတွင် ဂရိဂို၏ အတွေးများသည် မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားလှသည်။ သည်လွင်ပြင်ခရီးကို တယောက်တည်း အဖော်မပါ အတွေးများစွာဖြင့် ဖြတ်သန်းဖို့ မတွေးရဲသဖြင့် ပရိုခေါ်ကိုပါ အဖော်ခေါ်လာခဲ့ရသည်။ စင်စစ် နာတာလီယာ အကြောင်း မတွေးရဲခြင်း ဖြစ်သည်။

တလျှောက်လုံး ကမ္ဘာစစ်အတွင်းက အတွေ့အကြုံတွေကို မပြောစဖူး အသေးစိတ်ပြောနေသည်။ တပ်ရင်း (၁၂) နှင့်အတူ ဩစတြီးယား ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာတွင် တိုက်ခဲ့ပုံတွေ၊ ရူမေးနီးယားနိုင်ငံထဲအထိ ချီတက်သွားပြီး ဂျာမန်တွေကို ထိုးစစ်ဆင်ပုံတွေကို အသေးစိတ် ပြောပြနေသည်။ ရယ်လိုက်မောလိုက်ဖြင့်...။

ထူးဆန်းနေသည့် သူ့ဆရာကို ကြည့်ပြီး ပရိုခေါ် စဉ်းစားသည်။ တဖြည်းဖြည်းမှ သဘောပေါက်လာသည်။ ပစ္စုပ္ပန်မှ အတိတ်သို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခြင်းမျိုးဟု နားလည်လာသည်။ ဒဏ်ရာရပုံ၊ ချာဒီဂျေပ် ဆေးရုံတွင် ရက်ရှည် လများ ကုသခံရပုံတွေ ပြောနေစဉ် ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သူ မျက်ရည်တွေ ကျနေသည်။ ပရိုခေါ်က အရှိန်လျှော့ပြီး အသာ နောက်မှ ခပ်ခွာခွာ လိုက်သွားသည်။ တနာရီလောက် သွားမိမှ သူ့ကို အမီလိုက်သွားပြီး စကားစရာကား တော အကြောင်း တောင်အကြောင်း ပြောတော့ သူ လုံးဝ ကြားဟန်မတူ။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား မြင်းချင်းယှဉ်ပြီး ဆက်စီးလာခဲ့ ကြသည်။

ဂရိဂို အရှိန်မြှင့်ပြီး ဒုန်းစိုင်းတော့ ပရိုခေါ် အမီ လိုက်ရသည်။ ရံခါတွင်သာ အရှိန်လျှော့ချပြီး အသားကျ စီးကာ မြင်းကို အမောဖြေသည်။ မွန်းတည့်ချိန် ရောက်လို့ အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့မှ နားပြီး မြင်းတွေကို စားကျက်ထဲ ခဏ လွှတ်၍ နှစ်ယောက် လျှို့ဝှက်သုတ်မှ သစ်ပင်ရိပ်တွင် နားကြသည်။

ခရီးပြန်ဆက်တော့ မြင်းတွေကို အရပ်အနားမရှိမတရား ကဆုန်စိုင်းခိုင်းတော့သည်။ နောက်တနေ့ မနက်တွင် ပရိုခေါ် မနေနိုင်တော့၍ ဖွင့်ပြောရတော့သည်။

“မသိတဲ့လူတွေကတော့ အစ်ကို မြင်းမမွေးဖူးဘူး ထင်မှာပဲ၊ နေ့ရော ညပါ ဘယ်မြင်း ခံနိုင်မှာတုံးဗျာ၊ တနေရာ နားပြီး အစာကောင်းကောင်း

ကျွေးရအောင် ပါဗျာ”

“စကားမများနဲ့၊ ငါ့ကို မိအောင်လိုက်”

“ကျွန်တော့်မြင်း မပြေးနိုင်တော့ဘူး အစ်ကို” သည်တော့မှ
အရှိန်လျှော့ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“နာနာရိုက်လေကွာ”

“ဆူးရွာတွေ ကျွတ်ထွက်ကုန်တော့မယ် အစ်ကို”

“ဟေ့...လျှာမရှည်နဲ့”

“ကျွန်တော့်မြင်းကလေးကို သနားပါ အစ်ကို”

“သေတော့မှာပဲ၊ ကဲ... ကဲ...မြက်ခင်းကောင်းကောင်း နေရာရောက်ရင်
နားချင်နား”

(၂)

ခိုပါစ်တနယ်လုံးကို ပတ်ရှာနေရသဖြင့် သံကြိုးစာက ဂရီဂိုဆီသို့
အပုံကြီးနောက်ကျမှ ရောက်လာသည်။ နာတာလီယာ ဆုံးပြီး
သုံးရက်မြောက်နေ့တွင်မှ သူ အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ ခြံဝရောက်လို့
မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်တော့ ဒူနီယာ တရှုပ်ရှုပ်ငိုရင်း ပြေးထွက်လာသည်။
ညီမလေးကို သိုင်းဖက်ပြီး မြင်းဇက်ကြိုး ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ....တိတ်....တိတ်၊ မြင်းကို နည်းနည်းဆက်
လမ်းလျှောက်ပေးလိုက်နော်”

ပရိုခေါ်ဘက်လှည့်ပြီး-

“မင်းလည်း အိမ်ပြန်လေ၊ လိုရင် ငါ လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်”

မစ်ရှာနှင့် ပိုလီယာကို လက်ဆွဲပြီး အီလီနစ်နာ က သူ့ကို အိမ်ရှေ့
ထွက်ကြိုသည်။

ဂရီဂိုက ကလေးနှစ်ယောက်ကို တပြိုင်တည်း ပွေ့ချီလိုက်ပြီး-

“မငိုနဲ့...မငိုကြနဲ့နော်၊ အင်း..အမေက သားနဲ့ သမီးကိုရော၊ အဖေကို
တလှည့်..”

ပြောရင်း သူပါ ငိုချလိုက်ရင်း အဖေကို နှုတ်ဆက် ဖို့
အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ အဖေကြီးက သူတို့အသံ ကြားပြီး ထော့နင်း

ထောင့်နှင့်ထွက်လာပြီး နှုတ်ဆက်၍ အိမ်အောက် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပိုင်းထိုင်မိကြတော့ အီလီ နစ်ချ်နာက နာတာလီယာ အကြောင်း ပြောပြသည်။ အဘွားကြီးက အမှန်အတိုင်း မပြောချင်။ သို့သော် ဂရီဂိုက စမေးသည်။

“သူ ဘာလို့ ကလေးမလိုချင်တာလဲ၊ အမေ သိလား”

“အင်း သိတယ်”

“အင်း ... ပြောပါဦး အမေရယ်”

“ဟိုတနေ့က သူနဲ့ ...နှင့်...ဟို...အက်စီနီယာနဲ့ တွေ့တယ်၊ နင့်ဟာမက အားလုံး ပြောပြလိုက်တယ် တဲ့”

“ဪ...”

ဂရီဂို မျက်နှာပျက်သွားပြီး ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည်။ ပေါင်ပေါ်တွင်နေသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပွတ်သပ် ယုယနေသည်။

သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူရော်ပြီး အိုစာနေသည်။ ဖုန်တွေ ဒုတက်နေသည့် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ သကြားခဲကလေး တခု ထုတ်လိုက်ပြီး ထက်ပိုင်းချိုးလိုက်သည်။

“အဖေမှာ ဒါပဲ ပါတယ်ကွယ်၊ ရှေ့...အပြင် ထွက်ပြီး အဘိုးနဲ့ သွားဆော့ကြ”

အီလီနစ်ချ်နာက မေးသည်။

“သချိုင်းကို သွားချင်သေးလား”

“နောက်မှ သွားတော့မယ် အမေ၊ သူ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ပါဘူး၊ မစ်ရှာနဲ့ ပိုလီယာ အခြေ အနေရော အမေ”

“ပထမနေ့ကတော့ ငိုကြတာပေါ့၊ တက်မတတ် ချက်မတတ်ပဲ၊ ပိုလီယာက ပိုဆိုးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ လူကြီးတွေ ရှေ့မှာ မငိုတော့ဘူး၊ သူတို့မောင်နှမ တိုင်ပင်ထားသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မနေ့ညက မစ်ရှာ ကျိတ်ငိုနေသံ ကြားတယ်၊ ဘယ်သူမှ မကြားအောင် ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာမှောက်ချပြီး ငိုနေတာ၊ အဘွားနဲ့ လာအိပ်မလား သွားမေးတော့ မအိပ်ပါဘူးတဲ့၊ အိပ်မက်မက်ရင်း ငိုမိတာပါတဲ့၊ သနားပါတယ်ဟယ်၊ သူတို့နဲ့ နေပေးလိုက်ပါဦး၊ မနေ့က မောင်နှမ နှစ်ယောက် ပြောနေသံ ကြားတယ်၊ အငယ်မက “သူပြန်လာမှာ၊ အမေက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာပဲ၊ ငယ်ငယ်လေးတွေ မသေဘူးလေ” တဲ့၊ သူ့အစ်ကိုကို ပြောနေတာ၊ အင်း...သနားပါတယ်ဟယ်၊ ကဲ...သား ဆာပြီလား၊ စားစရာ အဆင်သင့်ပဲ၊ ဘာငိုနေတာလဲ”

ဂရီဂို အိပ်ခန်းထဲ ထသွားသည်။ သည်အခန်းထဲ ကို ခုမှ ရောက်ဖူးသလို

ဖြစ်နေသည်။ နံရံတွေကို ဝေ့ကြည့် သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ နာတာလီယာ နောက်ဆုံးထွက်သက်ရှူသွားသည့် အိပ်ရာ။ သားနှင့် သမီးကို သူ နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်နေပုံ ကို မြင်ယောင်လာသည်။ သံကြိုးရောက်လာတော့ ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး နားထဲတွင် ဆူညံသွားသည်။

အိမ်ထဲတွင် ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် သူ့အရိပ် ထင်နေသည်။ သူ့ကို မြင်နေသည်။ နေရာတိုင်းမှာ သူ့မျက်နှာ။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ တခန်းဝင် တခန်းထွက် လျှောက်ကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲတွင် နာသည်ထက် နာလာသည်။ ချွေးစေးတွေ ပြန်လာသည်။ ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို လက်ဝါးဖြင့် တအားဖိထားလိုက်သည်။ အပြင်ထွက်ပြီး လှေကား ထစ်တွေ နင်းဆင်းလာရင်း ခရီးကြမ်းကို အရမ်းနှင်လာခဲ့ရ၍လား မသိ၊ ရင်ဘတ်အောင့်နေသည်။

ဒူနီယာက သူ့မြင်းကြီးကို ခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက် ပေးနေသည်။ မြင်းကြီးက ဆွဲခေါ်ရာ မလိုက်ချင်သလို ပေကတ်ကတ် လုပ်နေသည်။ မြေကြီးကို ငုံ့နမ်းလိုက်၊ သွားဖြပြလိုက်နှင့် လှဲအိပ်မည်တက်ကဲ လုပ်နေသည်။ ဒူနီယာ အတင်းဆွဲနေသည်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လှဲအိပ် လိုက်သည်။

ပင်တာလီမွန်က မြင်းဇောင်းထဲမှ လှမ်းအော်သည်။

“မအိပ်စေနဲ့၊ မလှဲစေနဲ့၊ သူ့ကျောပေါ်က ကုန်းနှီး မဖြုတ်ရသေးဘူးလေ၊ နင် မတွေ့ဘူးလား၊ တော်တော် ခက်တဲ့ ကောင်မလေး။”

ရင်ဘတ်အောင့်လျက်ပင် ဂရီဂို မြင်းဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားပြီး ကုန်းနှီးကိုဖြုတ်ရင်း ဒူနီယာကို ပြုံးပြသည်။

“အဖေက အော်တုန်းပဲလား။”

“ဒီအတိုင်းပါပဲ အစ်ကိုလေးရယ်”

ဒူနီယာ ပြုံးပြုံးလေး ပြန်ဖြေသည်။

“သူ့ကို နည်းနည်းလေး ဆက်လျှောက်ပေးလိုက်ပါဦး ဟယ်”

“သူ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ အစ်ကိုလေး၊ ဒါပေမဲ့ လျှောက်ဆို လျှောက်ပေးလိုက်မယ်လေ”

“ခဏလျှောက်ပေးလိုက်ပါဦး၊ ဒီတခါ လှဲချင်ရင်တော့ ပေးလှဲလိုက်”

“ဒါထက် အစ်ကိုလေး ... မငိုဘူးလား။”

ဂရီဂို သက်ပြင်းချပြီး ပြန်ပြောသည်။

“ငိုတော့ ဘာထူးမှာလဲဟာ”

အစ်ကိုလုပ်သူကို သနားစိတ်ဖြင့်ဖက်ပြီး ခူနီယာက ပခုံးကို နှမ်းလိုက်သည်။ မြင်းကြီးကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဂရီဂိုက မြင်းချေးကျုံးနေသော အဖေ ဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

“နင့်ကောင်ကြီးအတွက် အဖေ နေရာလုပ်နေတာ”

“ဪ...အဖေရယ်၊ ပြောရောပေါ့၊ ကျွန်တော် လုပ်မှာပေါ့”

“ရပါတယ်ကွာ၊ အဖေ ဒါလောက်တော့ အသုံးဝင် ပါသေးတယ်၊ မနက်ဖြန် ထွက်ပြီး ရိုင်းဂျုံတွေ ရိတ်မလားလို့၊ နင် ဘယ်လောက်နေမှာလဲ ဂရစ်ရှာ”

“တလနေမယ် စိတ်ကူးတယ်”

“အေး...ကောင်းတယ်၊ ကွင်းဘက်ကို တပတ်လောက် လျှောက်မောင်းရအောင်၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့ကွာ”

အဘိုးကြီးက ထွန်ခြစ်ကို ပစ်ချပြီး နဖူးက ချွေးတွေကို အင်္ကျီလက်မောင်းနှင့် သုတ်သည်။ ပြီးမှ စိတ်ပြောင်းသွား ပုံဖြင့်-

“လာကွာ၊ အိမ်ထဲဝင်ကြမယ်၊ ထမင်းစားရအောင်၊ အင်း... ဒါက ရှောင်ဖို့ မလွတ်ပါဘူးလေ၊ အားလုံး သေကြရမှာပဲ”

အီလီနစ်ချ်နာက ထမင်းပွဲပြင်ပြီး ဂရီဂိုတို့ကို ဂရီဂိုအတွက် သတိရစရာတွေချည်း မြင်နေသည်။ လက်သုတ်ပဝါ အသစ် တထည် ထုတ်ပေးသည်။

သူ ထမင်းစားလျှင် နာတာလီယာက နံဘေးတွင် အမြဲရှိသည်။ အာရုံပြောင်းသည့်အနေဖြင့် အစားတွင် အာရုံ စိုက်ထားသည်။ သူကိုယ်တိုင်ချက်သည့် ဗောဒ်ဂါ ပုလင်းကို အဘိုးကြီး ယူထုတ်လာတော့ ဂရီဂို ပျော်သွားသည်။

“သွားလေသူကို ဆုတောင်းပြီး သောက်ကြရအောင်”

ပင်တာလီမွန်က တည်ငြိမ်လေးနက်သည့်အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဆုတောင်းပြီး တယောက် တခွက် မော့လိုက်ကြသည်။ ပင်တာလီမွန်က သက်ပြင်းချပြီး-

“အင်း...တနှစ်တည်းမှာ တို့အိမ်က နှစ်ယောက် ထွက်သွားပြီ”

ဂရီဂိုက လှမ်းပိတ်သည်။

“အဲဒီအကြောင်း မပြောပါနဲ့ အဖေရယ်”

ပြောပြီး ဂရီဂို ဒုတိယခွက်မော့ရင်း ငါးခြောက်ဖုတ် ဝါးသည်။
မြန်မြန်မူးချင်ပြီ။ ခေါင်းထဲတွင် ဖိစီးနေသည့် အတွေးတွေနှင့်
ခဏဝေးဝေးနေပါရစေ။

“ရိုင်းဂျုံတွေ ဒီနှစ် သူများအခင်းတွေထက်ပိုကောင်းတယ်ကွ”

“ဂျုံဖြူတွေကရော အဖေ”

“အင်း...ဂျုံဖြူက နှင်းခါးရိုက်ခံရတော့...ဒါပေမဲ့ သိပ်မဆိုးပါဘူး၊
ဒါပေမဲ့ ဂျုံကြမ်းတွေတော့ မကောင်းကြဘူး၊ ကံကောင်းတာက အဖေတို့ ဒီနှစ်
ဂျုံကြမ်း ထည့်မစိုက်ဖြစ်တာပဲ၊ အင်း...ကာလပျက်နေတဲ့အချိန်မှာ
ရောင်းလို့လည်းမဖြစ်၊ လှောင်လို့လည်းမဖြစ်၊ အနီကောင်တွေ
ပြန်ရောက်လာရင် အကုန်သိမ်းဦးမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ပူစရာ မရှိဘူး၊ တို့အိမ်မှာ ဝမ်းစာ
နှစ်နှစ်စာလောက် ရှိတယ်၊ ကျီထဲ ဘယ်လိုထားလဲ ဒါရီယာကို မေးကြည့်ပါလား၊
မင်းလက်ခုပ်တဖောင် လောက်နက်တဲ့ ကျင်းတူးပြီး ပုတ်တွေကို
မြှုပ်ထားတယ်လေ”

အဘိုးကြီးက ခပ်ထွေထွေနှင့် ရယ်ရယ်မောမော ပြောနေသည်။
ခဏနေတော့ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေကို ပွတ်ပြီး အလေးအနက် ဆက်ပြောသည်။

“နင်...မင်းယောက္ခမကြီးအတွက် တွေးပူနေ မဟုတ်လား၊ အဖေ
မမေ့ပါဘူးကွာ၊ သူ ဘာမှမပြောခင် အဖေ လိုတာအားလုံး
ဖြည့်ဆည်းပေးပါတယ်၊ ဝမ်းစာလည်း လှည်းတစီးတိုက် သွားပို့ထားပြီးပါပြီ၊
ရောက်ရာ ဘဝက နာတာလီယာ သာဓုခေါ်နေမှာပါ၊ ကဲ... တတိယခွက်
မော့လိုက်ကြရအောင်၊ အဖေမှာ သားက လွဲပြီး အဖော် မရှိတော့ပါ ဘူးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ထည့်လေ”

ဂရီဂိုက သူ့ဖန်ခွက်ကို ရှေ့တိုးပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်တွင် မစ်ရှာ ထွက်လာပြီး သူ့အဖေ့ဒူးပေါ် တက်ထိုင်သည်။
ပြီးတော့ လည်ပင်းကိုခိုပြီး အဖေ နှုတ်ခမ်းကို နမ်းပါ လေတော့သည်။

ဂရီဂိုက မျက်လုံးပြူးပြီး-

“သား ဘာအတွက် အဖေ့ကို နမ်းတာလဲဟင်”

မစ်ရှာ တိုးတိုးလေးဖြေသည်။

“မေမေက အိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတုန်း သားကို ခေါ်ပြီး မှာတယ်၊
သားအဖေ့ကို မေမေ့ကိုယ်စား နမ်းပေးပါတဲ့၊ မေမေ့အတွက်ပါ သားကို
ပိုချစ်ပါလို့ ပြောတဲ့၊ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်၊ သား မေ့ကုန်ပြီ”

ဂရီဂိုက ဖန်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချပြီး ပြတင်းပေါက် အပြင်သို့

ငေးနေသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ် သွားသည်။

ပင်တာလီမွန် တိုးတိုးပြောသည်။

“ကဲ...ချလိုက်ကြရအောင် ဂရစ်ရှာ”

“ကျွန်တော် တော်ပြီ အဖေ”

ဂရီဂိုက ပြောပြီး သားငယ်ကို ပေါင်ပေါ်မှ ချလိုက် ကာ အပြင်ထသွားမည်လုပ်တော့ အဘွားကြီးက-

“သား ခဏလေးနေပါဦးကွယ်၊ ကြက်စုပ်သောက်ပါဦး၊ မုန့်တွေလည်း ဖုတ်ထားတာ ရှိတယ်လေ” ဟု အတင်းတားသော်လည်း ဂရီဂို ထွက်သွားလေပြီ။

နွားခြံဘက်သို့ ထွက်လာပြီး ရည်ရွယ်ချက်မရှိလျှောက်သွားနေသည်။ သူ့မြင်းကြီးကို လှမ်းမြင်တော့ မြစ်ဆိပ် ဆင်းပြီး ရေချိုးပေးဖို့ သတိရသည်။ လျှောက်သွားရင်း နွားတင်းကုပ် တံစက်မြိတ်အောက်တွင် သစ်တို သစ်စတွေ တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ ထင်းရှူးပြား အပိုင်းအစများ။ သည်တော့မှ နာတာလီယာအတွက် အခေါင်းကို အဖေကိုယ်တိုင် စပ်တာပါလားဟု နားလည်ရသည်။

စိတ်ပြောင်းသွားပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ အဖေ့ကိုခေါ်ပြီး ကောက်ရိတ်စက်တွင် မြင်းတွေဆင်ကာ အမှောင် ထဲတွင် ကွင်းထဲသို့ သားအဖနှစ်ယောက် မောင်းထွက်လာခဲ့ကြသည်။

(၃)

ချစ်ဇနီး ဆုံးခဲ့ရသည့်အတွက် ဂရီဂိုတယောက် ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရသည်။ သူသည် စည်းလွတ် ဝါးလွတ် နေခဲ့ သော်လည်း နာတာလီယာကို ချစ်သည်။ ခုတော့ နာတာလီယာ အသေစောခဲ့သည်မှာ သူ့ကြောင့်ဟု ခံစားနေရပြီ။ ယူကျုံးမရ ဖြစ်လို့မဆုံးတော့ပေ။ သူ့အမေဆီ ဆင်းသွားပြီး အမေအိမ်မှာ ဆုံးသည်ဆိုလျှင် သူ တာဝန်ပေါ်သင့်သလောက် ပေါ့ဦးမည်။ ခုတော့ ဖြေမပြေနိုင်အောင် စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရပြီ။ နာတာလီယာက သူ့ကို အားလုံးအတွက် ခွင့်လွှတ် ပါကြောင်း အမေ့ဆီမှ ကြားသိရသော်လည်း မည်သို့လျှင် ဖြေဆည်နိုင်ပါမည်နည်း။

သူ့အပေါ် အေးအေးစက်စက် ဖြစ်နေခဲ့သည့် ကာလများ ရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ဂရီဂို ပြောင်းလဲ ခဲ့ပါသည်။ မိသားစုတာဝန်ကို

သိလာပြီး ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကြောင့် သူတို့ အမေကို တွယ်တာရကောင်းမှန်း သိလာသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် ရှေ့တန်းမှ ပြန်လာသည့်အခါ ကလေးတွေကို ဝတ်ကျေတမ်းကျေမျှသာ သူချစ်ခဲ့သည်။ အမေ လုပ်သူက ယုယလွန်းလျှင် ပိုသည် ထင်ခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်း သူပြောင်းလဲလာချိန်ရောက်တော့မှ ကြမ္မာဆိုးဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ နာတာလီယာ သေရသည့် ကိစ္စမှာ အက်စီနီယာ့ ပယောဂ ပါနေသဖြင့် ဂရီဂို ကျိတ်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေရသည်။

သည်စိတ်ဝေဒနာမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ဖို့ ကွင်းထဲဆင်းပြီး အလုပ်ကြမ်းလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့သည်။ ကောက်ရိတ်စက်ပေါ်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ မဆင်းဘဲ အလုပ်လုပ်သည်။ သို့သော်လည်း နာတာလီယာကို အတွေးထဲမှ ဖျောက်မရ။ နာတာလီယာက သူ့အနားမှ မခွာ။ ကိုယ်ဟန်နဲ့နဲ့နှင့် သူ လမ်းလျှောက်ပုံ၊ သူ ဆံပင်ထုံးပုံ၊ သူ ပြုံးပုံ၊ သူ ပြောပုံ အလုံးစုံကို မြင်ယောင်နေတော့သည်။

တတိယမြောက်နေ့တွင် မုယောစပါးတွေ စရိတ်သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ပင်တာလီမွန်က ဆွဲနေသည့် မြင်းတွေကို ခဏနားတော့ ဂရီဂို ကောက်ရိတ်စက်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ကောက်ဆွကို ထိုင်ခုံဘေး ချပြီး-

“အဖေ၊ ကျွန်တော် အိမ်ခဏပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟေ....ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးတွေဆီ ပြန်ချင်လို့”

“သွားလေ၊ နင် သွားနေတုန်း အဖေတို့ ရိတ်ထားတဲ့ ကောက်နှံတွေကို ပုံထားလိုက်မယ်လေ”

ဂရီဂိုက ကောက်ရိတ်စက်မှ သူ့မြင်းကို ဖြုတ်ပြီး အိမ်ကို ခပ်မှန်မှန် ပြန်လာခဲ့သည်။ နားထဲတွင် နာတာလီယာ၏ စကားသံကလေးများကိုသာ ကြားယောင် လျက် ရှိသည်။ ဇက်ကြိုးကို အသာကိုင်ထားပြီး မျက်စိမှိတ်လျက် မြင်းပေါ်တွင် အရုပ်တခုလို ထိုင်လိုက် လာသည်။

ကောင်းကင်တွင် ထူးထူးခြားခြား ပြာလွင်လျက် ရှိသည်။ လေငြိမ်နေသဖြင့် မိုးသားတွေလည်း ငြိမ်နေသည်။ ရိုးပြတ်တောပေါ်တွင် ငှက်မျိုးစုံ အုပ်ဖွဲ့လျက် အစာစားနေကြသည်။ အတောင်တဖျတ်ဖျတ်နှင့် သူတို့၏ သားသမီး ငယ်များကို အစာကျွေးနေကြသည်။

ဂရီဂိုမြင်းက တလှမ်းချင်းလျှောက်ရင်း လမ်းနံဘေး မှ ပဲရိုင်းပင်တွေကို ကိုက်ဖြတ်ပြီး ဝါးလာသည်။ ဟိုးအဝေးမှ မြင်းတသိုက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဟီသည့် အခါ ဟီသည်။ သူ အိမ်ရာကပြီး မကြာမီ ခရစ္စတိုးနီးယား ရောက်လာသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံ။ ပူပူလောင်လောင်အချိန်ကြီးမှာ သူက အင်္ဂလိပ်စစ်ဝတ်စုံ နှင့် သားသားနားနား။ ဂရီဂိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဝင်လာသည်။ လက်ထဲတွင် တုတ်ကောက်အသစ်ကျပ်ချွတ် ကို ကိုင်လျက်။

“သတင်းကြားလို့ ဝင်လာတာ ဂရီဂို၊ အသုဘကို မင်း မိလိုက်သေးလား”

သူ့အမေးကို အလေးမထားဘဲ ဂရီဂို ပြန်မေး လိုက်သည်။

“ရှေ့တန်းက ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြန်လာတာလဲ”

သူ့ဧရာမအရပ်ကြီး ရှေ့ကင်းနေသည်ကို ဂရီဂို သတိထား လိုက်မိသည်။

“ဒဏ်ရာရလို့ ဆေးခွင့်နဲ့ ပြန်လာတာလေ၊ ဗိုက်ထဲ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့် ဝင်သွားတယ်ကွ၊ ခုထိ မထုတ်ရ သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီတုတ်ကို သုံးနေရတာလေ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာလက်ရှောင်တိုက်ပွဲမှာ”

“ကျွန်တော်တို့ နိုင်သလား”

“နောက်ပိုင်း ဘာလက်ရှောင်ကို သိမ်းနိုင်တယ် ကြားတယ်”

“ခင်ဗျားက ဘယ်တပ်ရင်းမှာလဲ၊ ရွာက ဘယ်သူတွေ ပါသေးလဲ၊ ထိုင်လေဗျာ၊ ဆေးလိပ်သောက်ပါဦး”

အိမ်သို့ အပြင်ဧည့်သည် ရောက်လာသဖြင့် ဂရီဂို ဝမ်းသာနေသည်။ ခရစ္စတိုးနီးယားက သဘောပေါက် လိုက်သည်။ ဂရီဂိုတယောက် နာရေးအကြောင်း သိပ်ပြောချင်ပုံမပေါ်။ ဤသို့ဖြင့် ဘာလက်ရှောင်တိုက်ပွဲ အကြောင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြဖြစ်သည်။ စီးကရက် တလိပ်ပြီးတလိပ်သောက်ရင်း ဒဏ်ရာရပုံကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။

“နေကြာခင်းတွေထဲကနေ တို့ ကုန်းကြောင်း ချီတက်တာကွ၊ အနီကောင်တွေက စက်သေနတ်နဲ့ရော ရိုင်ဖယ်နဲ့ပါ ဆီးပစ်တာ၊ ငါက ကလန်ကလားကြီး ဆိုတော့ ပစ်မလွဲပေါ့ကွာ၊ ခါးဘယ်လောက်ကုန်းကုန်း ဘယ်လွှတ်ပါ့မလဲ၊ ဗိုက်ထဲကို နှစ်တောင့်ဝင်သွားတာ၊ အဲဒီနေရာကို ငါ လက်နဲ့ အတင်းပိတ်ထားရတာပေါ့ကွာ၊ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်က လက်နဲ့ ကိုင်လို့ ရတယ်လို့ စိတ်ထဲ ထင်နေတယ်။

နောက်တတောင့် ထပ်ဝင်မလာအောင် နေကြာခင်း ထဲမှာ

ပက်လက်လှန်နေလိုက်တယ်။ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့် က ငြိမ်ငြိမ်နေပါ့မလား၊ အူထဲဝင်ပြီး လျှောက်သွားနေမလား ဆိုပြီး တွေးကြောက်လာတယ်။ ဆေးရုံ ရောက်ရင် ဆရာဝန်တွေ ရှာလို့တွေ့ပါ့မလား ဆိုပြီး တော့လည်း တွေးပူလာတယ်။

နောက်ဆုံး တီရှင်ကာဆေးရုံ ရောက်သွားတယ်။ ဆရာဝန်က ပြောတယ်။ ခွဲထုတ်မလား၊ ဒီအတိုင်း ထားမလားတဲ့၊ ထားလို့ရရင် ထားချင်တယ်။ မိန်းမကို ပြချင်လို့ဆိုပြီး အနာပျောက်တော့ ဆေးရုံက ဖွင့်တပတ်နဲ့ ဆင်းလာတာလေ”

ဂရီဂိုက မရယ်ရသော ဟာသဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“တပ်ရင်း ဘယ်လောက်လဲ”

“တပ်ရင်း လေး”

“ခင်ဗျားတို့တပ်ရင်းမှာ ရွာက ဘယ်သူတွေပါလဲ”

“အများကြီးပဲ၊ အင်နီကွတ်ရှ်ကာ၊ ဘက်ရှ်လီနော့စ်၊ အကင်ကိုလိုဗီဒင်၊ ဆင်မ်ကာ မိရီရှ်နီကော့စ်၊ တီဇွန် ဂိုဘာချော့စ်”

“ကော့ဆက်တွေရဲ့ အခြေအနေ ပြောပါဦး၊ စိတ်ဓာတ်ကျနေကြသလား”

“ကျတာပေါ့၊ အရာရှိတွေကြောင့်ကျတာ၊ ငါတို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ကောင်တွေက သောက်သုံးမကျတာ၊ အားလုံး လိုလို ရုရှားတွေချည်းပဲ၊ အရာရှိထဲမှာ ကော့ဆက် တယောက်မှ မပါဘူး”

ပြောနေရင်း ခရစ္စတိုးနီးယားက သူ့အင်္ကျီ လက်မောင်းကို သပ်နေသည်။

“ယူနီဖောင်းတွေက အပေါစားတွေပါကွာ၊ ရေမချခင်သာ လှနေတာ၊ ငါနဲ့တော်တဲ့ဖိနပ်လည်း မရှိဘူး၊ အင်္ဂလိပ် တွေမှာ လူစဉ်မီတဲ့ ခြေထောက် မရှိကြဘူးလား မသိဘူး၊ ကျွေးတော့လည်း ရိုင်းဂျုံပဲကျွေးတာ၊ ရာရှင် စီးကရက်လည်း အပေါစား၊ ဘာမှ မကောင်းပါဘူးကွာ၊ အပြင်ပန်းကြည့်ရင်သာ ဟုတ်နေတာ၊ ငါတို့ကော့ဆက်တွေ ဘယ်သူမှ စစ်မတိုက် ချင်ကြတော့ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီစစ်ပွဲက ဘာအဖြေမှ ထွက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခိုပါစိ နောက်ပိုင်းကို ဆက်မလိုက်တော့ဘူးလို့ ပြောနေကြတယ်”

ခရစ္စတိုးနီးယား နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့ ဂရီဂို ခဏစဉ်းစားပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တပတ်လောက် နားပြီး ရှေ့တန်းသို့ ပြန်သွားတော့မည်။

ထိုနေ့ ညနေက နေစောင်းသည်အထိ အိမ်မှာနေသည်။ ပြန်မှဖြစ်မည်။

မဟုတ်လျှင် စိတ်ဆင်းရဲ၍ သေလိမ့်မည်။ စဉ်းစားနေမိသည်။ ငယ်ဘဝကို ပြန်တွေးမိလာပြီး မစ်ရှာအတွက် လေရဟတ်တခု လုပ်ပေးသည်။ သမီးအတွက် လှည်းကလေးတခု ဆင်ပေးသည်။ သို့သော် အပေါက်အလမ်းမတည့်။ ကလေး ကစားစရာဖြစ်အောင် ခူနီယာက ကူပြီး အဆုံးသတ် ပေးရသည်။

သားနှင့်သမီးကို ဘယ်တုန်းကမျှ အချိန်မပေးဖူး သဖြင့် မောင်နှမ နှစ်ယောက် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။ နောက်မှ အဖေနားမှ မခွာတော့ဘဲ ကပ်နေတော့သည်။ ညနေစောင်းလို့ ကွင်းထဲ ပြန်သွားခါနီးတော့ မစ်ရှာက စိတ်ကောက်သည်။

“အဖေက အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ သားတို့နဲ့ ဘယ်တော့မှ ကြာကြာမနေဘူး၊ အဲဒီကစားစရာတွေ ယူသွား၊ မလိုချင် တော့ဘူး”

ဂရီဂိုက သူ့လက်သေးသေးကလေးကို ကိုင်ပြီး ချောသည်။

“သားက အဲဒီလိုထင်နေလား၊ ကဲ...လာ၊ သားက ကော့ဆက်၊ ကော့ဆက်ဆိုတာ မြင်းစီးရတယ်၊ လာ... အဖေနဲ့ ကွင်းထဲလိုက်ခဲ့၊ အဖေတို့ စပါးရိတ်မယ်၊ ပြီးတော့ ကောက်လှိုင်းတွေပုံမယ်၊ သားက ကောက်ရိတ်စက်မှာ မြင်းတွေမောင်း၊ မြက်တောထဲမှာ နံ့ကောင် တွေလည်း အများကြီး တွေ့ရမှာကွ၊ လျှို့ဝှက်မှာ ငှက်တွေလည်း အများကြီးပဲ၊ သမီးက အိမ်မှာ ဘွားဘွားနဲ့ နေခဲ့နော်၊ အဘွားကို အိမ်အလုပ်တွေ ကူလုပ်ရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပိုလီယာက လိုလိုချင်ချင် သဘောတူသည်။

အီလီနစ်ချ်နာက မစ်ရှာကို ကွင်းထဲခေါ်သွားဖို့ သဘောမတူ။

“ဘာပြုလို့ ခေါ်သွားမှာလဲ၊ မြွေပါးကင်းပါး၊ ဘယ်သူက သူ့ကို စောင့်ကြည့်မှာလဲ၊ မြင်းကန်ခံရမှ ဟုတ်ပေ ဖြစ်နေမယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူနဲ့ အိပ်မှာလဲ၊ လိုက်မသွားနဲ့ သားလေး၊ အိမ်မှာပဲ နေရစ်နော်”

မစ်ရှာမျက်လုံးတွေ ကျဉ်းသွားသည်။ (သူ့စိတ်ဆိုး လျှင် သူ့အဘိုးနှင့် တပုံစံတည်း) အဘွားကို ပြန်အော် ပါလေ တော့သည်။

“အဘွား ဝင်မပါနဲ့၊ လိုက်သွားမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် မကြောက်ဘူး”

ဂရီဂိုက ရယ်ပြီး သားလက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ အိပ်မှာပေါ့ အမေရဲ့၊ ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ သူ့အနွေးထည်ကလေးတွေသာ ထည့်ပေးလိုက်ပါ၊ မနက်ဖြန် ညနေမှ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူပြန်လာခဲ့မယ်”

ဤတွင် သားအဖနှစ်ယောက် ပို၍ ပို၍ ရင်းနှီး သွားလေတော့သည်။

တတာရက်စ်တွင် ဂရီဂို သုံးပတ်ကြာသွားသည်။ အက်စီနီယာနှင့် သုံးခါဆိုသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ လမ်းတွင် ဆုံခြင်းမျိုး။ ရှောင်နေမှ ကောင်းမည့် အချိန်မျိုးဟု အက်စီနီယာ နားလည်သည်။ လောလောဆယ် သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးမှာ တိမ်သလ္လာတွေ ဖုံးနေသည်။ ဂရီဂို စိတ်အေးသွားသည့်အချိန်အထိ အက်စီနီယာ စောင့်မည်။

ရှေ့တန်းမပြန်မီ တရက်အလို ရွာအဝင်လမ်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက် သွားဆုံသည်။ ဂရီဂိုက ရိတ်ပြီးသား ကောက်နှံတွေ အပြည့်တင်ကာ လှည်းနှင့် အိမ်ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အက်စီနီယာက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်သည်။ မရဲတရဲ အပြုံးကလေးဖြင့်။ သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

မြင်းတွေကို ဇက်ကြိုးတောင့်ပြီး အရှိန်လျှော့ကာနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ်”

“မတွေ့တာ ကြာပြီ၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“ကွင်းထဲဆင်းရ၊ အိမ်အလုပ်ကတဖက်၊ တယောက်တည်း ဆိုတော့ ...”

မစ်ရှာ ဘေးတွင် ပါလာသဖြင့် ဂရီဂိုက လှည်းကို မရပ်ဘဲ ဆက်မောင်းသွားသည်။ အက်စီနီယာက ခြံစည်းရိုး တခု နံဘေးတွင် ရပ်နေရာမှ လှမ်းမေးသည်။

“ရွာမှာ နေဦးမှာလား”

ခြံစည်းရိုးမှ ဒေစီပွင့်ကလေးတပွင့်ကို လှမ်းရှုရင်း အက်စီနီယာ မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ... မနက်ဖြန်၊ သန်ဘက်ခါလောက် ပြန်ရမှာ”

အက်စီနီယာ တခုခုပြောဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

ကောင်းကင်တခွင်လုံး မိုးမှောင်ကျနေသည်။ ဆီးနှင်း ပေါက်တို့ မိုးလောက်ပြင်းထန်လာသည်။ မြက်ခင်း လွင်ပြင် တခွင်လုံးမှ အပင်အရွက်တို့ နှင်းဆမ်းထားသဖြင့် လန်းနေကြသည်။

ရွာတွင် ဝအောင်မနေလိုက်ရသဖြင့် ရှေ့တန်းသို့ အပြန်ရေးတွင် ပရိုခေါ်တယောက် စကားတခွန်းမျှ မပြောဘဲ ဂရီဂိုနောက်မှ အသားကျစီး၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ ရွာတရွာသို့ ဝင်ခါနီးတွင် အခြားကော့ဆက် တပ်သားသုံးယောက်နှင့် တွေ့သည်။ မြင်းစီးကော့ဆက်များပင်။ သုံးယောက်သား စကားတွေ လုပ်ပြောနေကြသည်။ သူတို့အထဲမှ ဆံပင်နီနီနှင့် တယောက်က

ဂရီဂိုကို မှတ်မိသွားပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟေး...ခင်ဗျား ပိုင်အိုတူညီ ဂရီဂိုမီလက်ကော့ဗ် မဟုတ်လား။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဂရီဂိုက ပြန်ပြောရင်း သူ့ကို ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးပါလိမ့်ဟု ပြန်စဉ်းစားနေသည်။ ဆံပင်နီ၊ မှတ်ဆိတ်နီနှင့် မျက်နှာထား ဆိုးဆိုးကောင်။

သူ့ကြည့်ရတာ မကြာသေးခင်ကမှ ဒုဗိုလ်ရာထူး တိုးလာပုံရသည်။ တံဆိပ်ကို အင်္ကျီတွင် ကပ်ချုပ်ထားပုံက အသစ်ကျပ်ချွတ်။

“ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား ဗိုလ်ချုပ်”

သူက လက်ကမ်းပေးပြီး မြင်းချင်း ယှဉ်လိုက်သည်။ ဗောဒ်ဂါနဲ့ တထောင်းထောင်း။ အရာရှိပေါက်စ ဆောင့်ကြွားကြွား ပုံစံ။

“အေး ... မမှတ်မိဘူးကွ၊ ဘယ်တုန်းက ရာထူး တက်တာလဲ”

“ဟာ...ဗိုလ်ချုပ်က တန်းသိတာပဲ၊ တပတ်ပဲ ရှိသေးတယ် ခင်ဗျ။ ဗိုလ်ချုပ်ကူဒီနော့ဗ်ရဲ့ ရုံးခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ဆုံတာလေ၊ ဟေး..ထရီမွန်၊ ဖြည်းဖြည်းစီးသွား၊ ငါ မိအောင်လိုက်ခဲ့မယ်”

သူ့လူတွေကို အော်ပြီးပြောလိုက်သေးသည်။

မနည်းစဉ်းစားတော့မှ သူ့အကြောင်း ပြန်ပေါ်လာသည်။ သေနတ်ပစ်သည့် နေရာတွင် လက်ဖြောင့် သလောက် ဦးနှောက်နည်းကြောင်း

ကူဒီနော့ဗ်က ပြောဖူးသည်။ အရစ်ပြုတ်မည့်ဆဲဆဲတွင် တပ်စိတ်မှူး အဖြစ် ဆက်ထားလိုက်ဖို့ ကူဒီနော့ဗ်အား သူ ပြောပေးဖူးသည်။

“ရှေ့တန်းက ပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခွင့်ရလို့ အမျိုးတွေဆီ လာတာ၊ ကျွန်တော်တို့ စီးလာတာ မိုင်တစ်ရာ ကျော်ပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်ချုပ် ကူညီခဲ့တာ ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ အကောင်းစား နှစ်ပုလင်းပါတယ်၊ ဖောက်ပြီး မော့လိုက် ကြရအောင်၊ ကျွန်တော် ကြိုတုန်း ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေ”

ဂရီဂိုက သောက်ဖို့ငြင်းပြီး လက်ဆောင်ပေးသည့် ပုလင်းကိုတော့ လက်ခံလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တန်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာ၊ အရာရှိတွေ အားလုံး သူဌေး ဖြစ်ကုန်ပြီဗျ၊ ဘာလက်ရှော့ဗ် ကို သိမ်းတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ပါတယ်လေ၊ ရထားတဲ့ သုံးစီးတောင် ကျွန်တော်တို့ မိတာ၊ ကားတွေ လည်း တတန်းကြီးပဲ၊ သကြားတွေ၊ ယူနီဖောင်းတွေ အပြည့်နဲ့၊ ကော့ဆက်တွေ ကြိုက်သလောက် သယ်ကြတာပေါ့၊ တယောက်က ဆိုရင် ယူနီဖောင်း အစုံလေးဆယ်ရအောင် သယ်တာများ၊ ပြီးတော့ ဂျူးတွေကို ကောင်းကောင်းနှိပ်စက် ကြတာပေါ့၊ ပြောရင် ဗိုလ်ချုပ် ရယ်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်တပ်စိတ်မှာ ဂျူး အသေမုန်းတဲ့ ရဲဘော်တယောက် ရှိတယ်၊ အိတ်ဆောင်နာရီ ဆယ့်ရှစ်လုံးတောင် ရတယ်ဗျာ၊ ဆယ်လုံးက ရွှေဆွဲကြိုး အစစ်တွေ၊ အကုန်လုံး လည်ပင်းမှာ ဆွဲထား တယ်၊ ပြီးတော့ လက်ဆယ်ချောင်းလုံးမှာ လက်စွပ်တွေ၊ လက်ကောက်တွေ အပြည့်”

ဂရီဂိုက သူ့မြင်းပေါ်က အထုပ်ကြီးကို လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး-

“အဲဒါတွေကရော၊ မင်းလုပ်တာတွေပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဘာတွေလဲကွ”

“အင်း ... မျိုးစုံပဲ ခင်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တရားဝင် ဝေစုရတာပါ၊ ‘တို့ နှစ်ရက် မြို့ကို သိမ်းထားမယ်၊ မင်းတို့ ကြိုက်တာယူကြတဲ့’ ကျွန်တော်က သိပ်လောဘမကြီးပါဘူး၊ သူတို့ ခွဲပေးသလောက်ပဲ ယူခဲ့တာပါ”

“အင်း ... တကယ့်စစ်သည်တော်တွေပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်လား”

ဂရီဂိုက သူ့ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာသည့် မျက်လုံး များဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး--

“အင်း .. မင်းတို့တွေဟာ တော်လှန်ရေးတပ်တွေ မဟုတ်တော့ဘဲ ဓားပြဂိုဏ်းကြီး ဖြစ်သွားပြီပဲ၊ တနေ့မှာ မင်းတို့တပ်ရင်းမှူးရော မင်းတို့ပါ သေတဲ့အထိ ကြိမ်ဒဏ် ခံရမယ်ဆိုတာ မင်းတို့ မသိကြဘူးလား”

“ဘာအတွက် ကြိမ်ဒဏ်ခံရမှာလဲ”

“မင်းတို့ ခိုးမှု၊ လုယက်မှုတွေအတွက်ပေါ့ကွ”

“ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်သူက ကြိမ်ဒဏ်ပေးမှာလဲ”

“မင်းတို့အထက်အရာရှိတွေ ပေးမှာပေါ့”

သူက သရော်ပြီး ပြီးသည်။

“သူတို့လည်း အတူတူပဲဟာ၊ ကျွန်တော်တို့က အိတ်ဆုံရုံပဲ ထည့်တာ၊ သူတို့က ရထားတွဲလိုက်ယူတာ၊ ကားစီးလုံး သယ်တာ”

“မင်းမျက်စိနဲ့ မြင်လို့လား”

“မျက်စိနဲ့ မြင်လား...ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ်ပြီး ယာရီစင်ကာအထိ လိုက်ပို့ ရတာပဲ ဗိုလ်ချုပ်ရယ်၊ တချို့အရာရှိတွေက အတင်းမေး ကြတယ်၊ ဘာပစ္စည်းလဲကွ၊ ဘာညာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဘယ်ပြောရဲမလဲ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေပါလို့ ပြောရတာပေါ့”

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘယ်သူလဲ”

ဂရီဂိုက မျက်လုံးအစုံကို မှေးပြီး မေးလိုက်သည်။ သူက ပြုံးသည်။ လျှို့ဝှက်စဉ်းလဲသောအပြုံးမျိုး။ “အဲ.... ကျွန်တော် သူနာမည် မေ့နေပြီ၊ ခဏလေး၊ စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ အင်း... ပေါ်မလာတော့ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်က ဝံပုလွေတွေ ထဲက သိုးကလေးတကောင် ပါဗျ၊ တခြားလူတွေနဲ့စာရင် ကျွန်တော်က နာမည်ပျက် ကောင်းရုံလောက်၊ တချို့ဆိုရင် လမ်းလယ်ကောင်မှာ အဝတ်ချွတ်ယူကြတဲ့အထိပဲဗျ၊ ပြီးတော့ ဂျူးမလေးတွေ တွေ့ရင် ဝိုင်းပြီး မုဒိမ်းကျင့်ကြတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ထောင်နဲ့ ဒီအလုပ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ ကျွန်တော် အဲဒီလူစုထဲ မပါဘူး၊ စိတ်ချပါ၊ ဟင်း... ဗိုလ်ချုပ် ဘယ်လဲဗျ၊ ခဏနေပါဦး၊ စကားပြောလို့ကောင်းတုန်း ရှိသေးတယ်”

ဂရီဂိုက သူ့ကို အေးစက်စက် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်၍ မြင်းကို ဖိနပ်ဆူးနှင့်တို့ကာ အပြေးထွက် လာခဲ့သည်။ နောက်ဘက်လှည့်ပြီး ပရိုခေါ် ကို ပြောလိုက်သေးသည်။

“မင်း ငါ့ကို အမီလိုက်ခဲ့”

လမ်းတွင် ခွင့်ပြန်လာသည့် ကော့ဆက်တွေ နှစ်ယောက်တတွဲ၊ သုံးယောက်တတွဲ သူတို့ တွေ့သည်။ ပစ္စည်းတွေ ကို တာလပတ်ဖြင့် အုပ်ထားသော မြင်းလည်း တွေ့လည်း မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ နေလောင်ထား သဖြင့် သူတို့မျက်နှာ တွေမှာ နီရဲညိုမည်းနေသော်လည်း သူတို့ ပျော်နေကြသည်။ လူတွေက စုတ်ပြတ်နေသော်လည်း ယူနီဖောင်း အသစ်

ကျပ်ချွတ်တွေနှင့်။

သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်သွားသည်နှင့် ပရိခေါ်က
အော်ပါလေတော့သည်။

“ငတက်ပြားတို့အဖွဲ့တွေ ပြန်လာပါပြီလေ”

(၂)

သူတို့နှင့် တွေ့သမျှ ခွင့်ပြန်ကော့ဆက်အားလုံး သူခိုးတွေချည်းတော့
မဟုတ်ပေ။ ရွာတရွာတွင်ဝင်ပြီး မြင်းရေ တိုက်တော့ လူငယ်တစု
ဝိုင်းဖွဲ့သီချင်းဆိုနေသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ညီညီညာညာ သာယာနာပျော်ဖွယ်
သီချင်းသံ ဖြစ်သည်။

တယောက်က ဦးဆောင်ပြီး စနစ်တကျ ဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပရိခေါ်က ရေတွင်းမှ ရေငင်ရင်း-

“ရဲဘော်တယောက်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ပွဲ လုပ်နေတာ ထင်တယ်၊
တခွက်တဖလား ဝင်မော့လိုက်ကြရအောင် အစ်ကို၊ အိမ်အခြေအနေ
ကြည့်ရတာ ဆင်းဆင်း ရဲရဲထဲကတော့ ဟုတ်ပုံ မရဘူး”

ရဲဘော်ကလေးတွေ ရွာအပြန် ဘယ်လိုများ ပျော်ကြသလဲ သီချင်းသဖြင့်
ဂရီဂို သဘောတူလိုက်သည်။ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ခြံတွင်ချည်ပြီး ဝင်းထဲ
ဝင်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် မြင်းလေးကောင် ရောက်နှင့်နေသည်။

လူငယ်တယောက် အိမ်နံဘေးကျီထဲမှ ကုလားပဲ အပြည့်နှင့် သံပုံးကြီး
ဆွဲထွက်လာပြီး မြင်းတွေဆီ ဆက်လျှောက်သွားရင်း ဂရီဂိုကို တချက်
လှမ်းကြည့် သွားသည်။

အတွင်းဘက်မှ သီချင်းသံက စီထွက်လာသည်။

“သူတို့ သွားနေသည့် လမ်းမှာ... ဝေးလွန်လွန်းလို့ လူသူ မရောက်ပါ။

မြင်းခြေရာ၊ လူခြေရာ လုံးဝ မရှိ။

သည်လမ်းကို ကော့ဆက်တပ်ရင်း လျှောက်လှမ်းနေ၏။

တပ်ရင်းနောက်မှ အပြေးလိုက်လာနေသည့်

မြင်းတကောင်က သူ့ကျောပေါ်မှ “စီကာစီယန်”²⁸

ကုန်းနှီး

လျှောက်တော့မယောင် ကကြိုးတန်ဆာတွေက

သူခေါင်းပေါ်မှာ၊ နားရွက်ပေါ်မှာ။

ရှုပ်ထွေးစွာ မြေမှာဝဲကျ

သူနောက်မှ ကော့ဆက်လူငယ် အပြေးလိုက်လို့ လာနေတယ်။

သူရဲဘော်မြင်းကြီးကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်ရင်း

“ဟေ့..ငါ့ကိုစောင့်ဦး သူငယ်ချင်း

မင်းလုပ်ပုံနဲ့ “ချက်ချင်း”²⁹ တို့ရဲ့လက်မှာ ငါသေလိမ့်မယ်...”

တေးသံကြောင့် ဂရီဂိုတယောက် မှင်တက်မိပြီး အိမ်နံရံကိုကိုင်လျက်
ဝိုင်းနေမိသည်။ မြင်းဟီသံတွေကို သူမကြားတော့။ လမ်းပေါ်က လှည်းတွေ
အသံကို လည်း သူ မကြားတော့။

သီချင်းဝိုင်းဆိုနေသည့်အထဲမှ ရဲဘော်တယောက်က သီချင်းဆုံးတော့
ချောင်းဆိုးရင်း ပြောသံကြားလိုက်သည်။

“တို့ ဒီလိုဝိုင်းမဆိုဖြစ်တာ ကြာပြီနော်၊ ကဲ... အိမ်ရှင်ကြီးတော်တို့၊
ကျွန်တော်တို့ အကောင်းဆုံး ဆိုပေးခဲ့ ပါတယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေကို
လမ်းမှာ စားဖို့သောက်ဖို့လေး ထည့်ပေးကြပါလားဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရိက္ခာ
ပြတ်လာလို့ပါ ခင်ဗျာ...”

ဂရီဂို အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသလို ဖြစ်သွားပြီး အိမ်ထဲ
လှမ်းဝင်သွားသည်။ လူငယ်တသိုက်၏ အနားတွင် အမျိုးသမီးတွေ၊ ကလေးတွေ
ဝိုင်းထိုင်ပြီး နားထောင်နေကြသည်။ အချို့က မျက်ရည်သုတ်နေကြသည်။
ရှုံ့တဘက်ကလေး ခေါင်းပေါ်ခြုံထားသည့် အမျိုးသမီးချောချော တယောက်က-

“ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ မင်းတို့မှာ အမေတွေ ရှိကြမှာပဲ၊ သူတို့
နားထောင်ရရင် သားတွေရဲ့ဘဝကို သနားလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဂရီဂိုက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်တော့ အမျိုးသမီးက ဒေါသတကြီး
ရန်တွေ့ပါလေတော့သည်။

“ရှင်တို့အရာရှိတွေက ဒီလိုပန်းကလေးတွေကို သေအောင်
လုပ်နေကြတာပဲ”

“ဒီမယ် အမျိုးသမီး၊ ကျုပ်တို့လည်း သေနေတာ ပါပဲဗျာ”

မျက်နှာစိမ်းအရာရှိတယောက် ရောက်လာခြင်း အတွက်
မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် အားလုံး ထရပ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့ရုပ်ကလေးတွေက နုနုနယ်နယ်။ အကြီးဆုံး က အလွန်ဆုံး
အစိတ်လောက်ပဲ ရှိမည်။

“မင်းတို့က ဘယ်ကလဲ”

ဂရီဂိုက သူတို့ကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“တပ်ရင်းတရင်းကပေါ့ဗျာ”

နှာခေါင်းပြားပြားတယောက်က ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာပေးဖြင့်
ဖြေသည်။

“မင်းတို့ ဘယ်အရပ်ကလဲ မေးတာပါကွာ၊ မင်းတို့ ဒီရွာခံတွေတော့
မဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်တို့ ယာလင်စကာကပါ၊ ခွင့်ပြန်လာ ကြတာပါ ခင်ဗျ”

သူ့အသံကြောင့် သူ့ကို သီချင်းဆိုရာတွင် ခေါင်းဆောင်ဟု ဂရီဂို
မှတ်မိလိုက်သည်။

“ငါ့ညီက တကိုယ်တော် သီချင်းသမားပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းအသံ သိပ်ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့ ဘာအတွက် သီချင်းဆိုကြတာလဲ၊
ပျော်လို့ ဆိုတာလား၊ မင်းတို့ ကြည့်ရတာ အရက်လည်း မူးနေပုံ မပေါ်ပါဘူး”

အရပ်မြင့်မြင့် မြူးမြူးကြွကြွ တယောက်က ဝင်ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပျော်တာတော့ ပြောမနေနဲ့၊ ဒီရွာမှာ ပိုပျော်တယ်၊
ကျွန်တော်တို့ဘဝက ဝဝလင်လင် စားရတာ မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီး၊ အဲဒီမှာ
စိတ်ကူးရပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆိုကြတာ၊ ဒီက အစ်ကိုတို့၊ အစ်မတို့က
ရှိတာလေးတွေ ချကျွေးကြသဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ဘဝက ဘုန်းကြီးတွေနဲ့ အတူတူ ပါပဲ ဗိုလ်ကြီး၊
သီချင်းဆိုပြီး စားစရာ အလှူခံနေ ရပါတယ်”

ခေါင်းဆောင် အဆိုတော်က သူ့လူတွေကို ပြုံးကြည့်ရင်း ဝင်ပြောသည်။

သူတို့အထဲမှ တယောက်က ဂရီဂိုအား အိတ်ထဲမှ
စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖြန့်ပြပြီး ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခွင့်နဲ့ တရားဝင် ပြန်လာတာပါ ဗိုလ်ကြီး”

“အဲဒါ ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ကို တပ်ပြေးတွေ အောက်မေ့သွားမှာ စိုးလို့ပါ ခင်ဗျ”

“တပ်ထိန်းနဲ့ တွေ့မှ မင်းတို့ ပြရမှာလေ”

ဂရိုရီ စိတ်ထဲ တမျိုးဖြစ်သွားပြီး သူတို့ကို အကြံပေးခဲ့သည်။

“မင်းတို့ ညညပဲ ခရီးသွားကြ၊ နေ့ပိုင်းမှာ ရွာတွေမှာ ဝင်ခိုနေ၊ ကြားလား၊ မင်းတို့စာရွက်က တံဆိပ်တုံး မပါ ဘာမပါနဲ့”

“ကျွန်တော်တို့တပ်မှာ တံဆိပ်တုံး မရှိဘူး ခင်ဗျ”

“အေး ... အဲဒါကြောင့် ပြောတာ၊ ကြိမ်ဒဏ် မခံချင်ရင် ငါပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်၊ မဟုတ်ရင် ကားလ်မိုက်တွေ လက်ချက်နဲ့ မင်းတို့တွေ့မှာ သေချာတယ်”

(၃)

သုံးမိုင်လောက် ခရီးပေါက်ပြီး ရွာတရွာအပြင်မှ တောတန်းကလေးကို ဖြတ်တော့ တူရုမှ လာနေသော မြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်နှင့် သူတို့ တွေ့ပြန်သည်။ သူတို့ကိုမြင်တော့ ခဏရပ်ကြည့်ပြီး တောထဲ ဝင်ပြေး လေတော့သည်။

ပရိုခေါ်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“သူတို့က ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ မပါလို့ဖြစ်မယ်၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာတောင် ထွက်ပြေးနေကြပြီ၊ ခွေးမသားတွေ”

သူတို့လိုတပ်ပြေးတွေ နောက်ထပ်တွေ့ပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်သည်နှင့် တောထဲသို့ တချိုးတည်း လစ်ကြတော့သည်။

ကုန်းကြောင်းလျှောက်နေသော ကော့ဆက် အဘိုးကြီး တယောက်နှင့် တိုးပြန်သည်။ သူက နေကြာခင်း ထဲမှ တကိုယ်တော် အိမ်အပြန်ခရီးနှင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ကိုမြင်တော့ ငုံ့ချလိုက်ပြီး ယုန်တကောင်လို ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် အခင်းထဲတွင် ဆက်ပြေးသည်။

ပရိုခေါ်က အော်သည်။

“ဗျို့..ရွာသား အဘိုးကြီး၊ ခင်ဗျား ပုန်းနေတာ လုံလည်း မလုံဘူး၊ ခင်ဗျား ခေါင်းကြီးကို အတိုင်းသား မြင်နေရတယ်၊ လာ..ထွက်ခဲ့၊ ခင်ဗျားခွင့်စာ ကြည့်မယ်”

အဘိုးကြီးက ခါးကို ပိုညွတ်ပြီး ဆက်ပြေးတော့ ပရိုခေါ်က ရယ်ပြီး နေကြာခင်းထဲ လိုက်မည့်ဟန် ပြင်တော့ ဂရီဂိုက လှမ်းဟောက်သည်။

“ဟေ့ကောင် တော်တော့၊ အဘိုးကြီး ကြောက်အား လန့်အားနဲ့ စွတ်ပြေးလို့ အမောဆိုသေရင် မင်း တရားခံ ဖြစ်နေမယ်”

“အဲဒီနေရာမှာ အစ်ကို မှားသွားပြီ၊ အစ်ကို သူ့ကို ခွေးနဲ့လိုက်တောင် မမီဘူး၊ ဆယ်မိုင်လောက်တော့ သူ အသာလေးပြေးနိုင်တယ်၊ နေကြာခင်းထဲကို သူ ပြေးဝင်သွားပုံ ကြည့်ပါလား။”

ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်ခါနီးလေ ဒွန်စစ်တပ် ပျက်စီးနေပုံတွေ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရလေ ဖြစ်လာသည်။ မြောက်ပိုင်း စစ်မျက်နှာတွင် ထိုးစစ်တွေ အောင်မြင်နေသလောက် မိမိတို့ဘက်တွင် ရန်သူကို အနိုင်မတိုက်နိုင်ဘဲ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်ကို ဂရီဂို စိတ်ပျက်လက်ပျက် တွေ့နေရသည်။

စခန်းချသည့် ရွာများတွင် အရာရှိများက ပျော်ပျော်ပါးပါး သောက်စားမူးယစ်ကြသည်။ ကုန်ရထားတွေကို ဖောက်ဖွင့် လုယက်ကြသည်။ ခွင့်ပြန်သူပြန်၊ တပ်က ထွက်ပြေးသူပြေးနှင့် အင်အားမှာ ခြောက်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းမျှသာ ကျန်တော့သည်။ ကားလ်မိုက် တပ်ထိန်းများလည်း ဝန်နှင့်အား မမျှသဖြင့် မထိန်းနိုင်ကြတော့။

ဆာရာကော့ဗ်နယ်မှ ကော့ဆက်များက သိမ်းပိုက်ထားသည့် ရွာများတွင် အောင်နိုင်သူများပမာ ထင်တိုင်း ကြဲနေကြသည်။ ကျွဲ၊ နွားတွေ သတ်သည်။ ဂျုံနှင့် စပါးဆန်ရေတွေကို လှသည်။ မိန်းကလေးတွေကို မုဒိမ်းကျင့်သည်။ စစ်သားစုဆောင်းရေးက နောက်ထပ် စုဆောင်းရရှိသည့် အင်အားမှာ ငါးဆယ်ကျော်မျှနှင့် လူငယ်လူရွယ် ကလေးများသာ ဖြစ်သည်။

ရှေ့တန်းတွင် တကယ်တိုက်နေရသည့်တပ်များက ဆက်မတိုက်ချင်ကြတော့ပေ။ အထက်အရာရှိများ အမိန့်ကို မနာခံကြတော့။ ရှေ့တန်းတွင် တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း အရာရှိများကို နောက်ဘက်မှ ပစ်သတ်သည်ဟူသော ကောလာဟလ များလည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပျံ့လွင့် လျက်ရှိ၏။

(၄)

ထိုနေ့ညတွင် ဘာလက်ရှော့ဗ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ရွာကလေး တရွာတွင် သူတို့ ဝင်အိပ်ကြသည်။ အရန် ကော့ဆက်တပ်မှ တပ်ရင်း(၄)က

ရွာထဲတွင် ရောက်နှင့် နေပြီ။ နှစ်ယောက်စာ တညအိပ်ဖို့ကို ဂရီဂို မနည်း ရှာရသည်။ မိုးသာ ရွာမနေလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် ကွင်းထဲတွင် အိပ်ဖြစ်ကြလိမ့်မည်။ ပရိုခေါ်၏ငှက်ဖျား ပြန်ထလာသည်။ ထို့ကြောင့် အမိုးအကာနှင့် အိပ်ဖို့ မဖြစ်မနေ ရှာရတော့သည်။ ဧရာမအိမ်ကြီးတအိမ်တွင် “တပ်ဖြူတွေလျှင် အသေသတ်” ဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြီး ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ သူတို့စခန်းချသည့် အိမ်ကြီးနောက်တွင် မီးပုံပွဲ တပျော်တပါး ဆင်နွှဲနေကြသည်။ ကော့ဆက်တွေ မူးရူးကခုန်နေကြပြီ။

ဂရီဂို မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသွားပြီး-

“ဒီမှာ ဘယ်သူ အကြီးဆုံးလဲကွ”

“ငါပဲ....မင်း ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဒီမှာ အိပ်လို့ ရမလားဗျ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီမှာ ပြည့်ကျပ်နေပြီလေ”

“ကျောချစရာရရင် တော်ပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်ရဲဘော်က မိုးမိပြီး ဖျားလာလို့ပါ”

ခုံတန်းလျားတခုပေါ်တွင် လှဲနေသည့် ကော့ဆက် တယောက်က ခြေထောက်ကို ဘေးသို့ လွှဲချပြီး ဂရီဂို အား မထုံတက်သေးကြည့်လျက် ဝင်ပြောသည်။

“ဗိုလ်ကြီးမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီအခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ဆယ့်လေးယောက်တောင် ပြုတ်သိပ်နေ ကြရတာ၊ ဟိုဘက်ခန်းမှာက အရာရှိတွေ”

နောက်ကော့ဆက်တယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒီအခန်းကို သွားကြည့်ပါလား၊ ရနိုင်ကောင်း ပါတယ်”

ဝင်ပြောသည့် ကော့ဆက်က မုတ်ဆိတ်မွေး ကျဲ့တိကျဲ့တောက်နှင့်။ သူက အရာခံဗိုလ်။ စာနာထောက်ထားသည့် လေသံ ပါသည်။

“နေပါစေကွာ၊ ဒီနားက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပဲ တို့ အိပ်ပါ့မယ်၊ မင်းတို့ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူး”

ဂရီဂိုက နှင်းကာအင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပရိုခေါ်က မြင်းတွေကို ကြည့်ဖို့ အပြင် ပြန်ထွက်သွားသည်။

ခဏနေတော့ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်သို့ ဂရီဂို ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးတွေ ရွာနေဆဲ။ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ရောက်နှင့် နေသည့် တယောက်က

ဆေးလိပ်မီးညှိရင်း နောက်တယောက်ကို လှမ်းမေးသံ ကြားသည်။ ပြန်ဖြေသည့် အသံက သိပ်ချေချေငံငံ မရှိလှ။

“သူတို့လား ပြီးမှာ.. သူတို့လိုတာ ရောက်မလာ မချင်း သောက်နေမှာပဲ”

(၅)

၁၉၁၈ ခုနှစ်က ဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်းပင်။ ဒွန်စစ်တပ် စစ်ကြောင်းချီပြီး ခိုပျံ့ခရိုင်ကို ကျော်သွားသည်နှင့် အရှိန်လျော့ကျလာခဲ့သည်။ ဒွန်မြစ်ညာပိုင်းမှ ကော့ဆက်သူပုန်တို့ကလည်း ဒွန်ပြည်နယ်၏ ပြင်ပသို့ ဆက်ချီဖို့ နောက်တွန့်လျက်ရှိသည်။ ထိုအချိန်ပိုင်းတွင် တပ်နီတွေ က စစ်ကူတွေ ရနေသည်။ ကော့ဆက်တွေက ခံစစ် တိုက်ဖို့ဆန္ဒ မရှိကြ။ ဒွန်စစ်တပ်က ချော့မော့ပြောဆိုသော်လည်း သူတို့ လက်မခံကြ။ သူတို့နယ်မြေထဲတွင် သူတို့အင်အား မသေး သော်လည်း မတိုက်ချင်ကြတော့ပြီ။

တပ်နီတပ်မ (၉) ၏ အင်အားမှာ နောက်ပိုင်းစစ်ပွဲ များတွင် အထိနာထားသဖြင့် လုံစွပ်တပ်သား ၁၁,၀၀၀၊ ဓားလွတ်ကိုင် ၅,၀၀၀ နှင့် ရိုင်ဖယ်သမား ၅၂ ယောက် သာ ကျန်တော့သည်။ ကော့ဆက်တို့ဘက်တွင် လုံစွပ် တပ်သား ၁၄,၄၀၀၊ ဓားလွတ်ကိုင် ၁၀,၆၀၀ နှင့် သေနတ်သမား ၅၃ ယောက် ရှိသည်။

ဒွန်ဒေသတောင်ပိုင်း အပျော်တမ်း တပ်အင်အား တောင့်သည်။ တောင်တန်းများ ပေါ်တွင် တိုက်ပွဲများ ပြင်းထန်လျက် ရှိသည်။ တပြိုင်တည်းတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရန်ဂဲလ်၏ အပျော်တမ်းတပ်များက ယူကရိန်းနယ်ထဲ အထိ လိုက်ပြီး အမှတ် (၁၀) တပ်နီတပ်မကို ချေမှုန်း လျက်ရှိသည်။ ဆာရာကော့ဗ်အထိ လိုက်တိုက်နေသည်။

ဇွန်လ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ကူဘန်တာရက်တပ်က ကာမိုင်ရှင်အထိ ထိုးဖောက်ပြီး ယင်းဒေသကို ကာကွယ် နေသည်။ တပ်နီများအား အနိုင်တိုက်ပြီး သို့ပန်း အမြောက်အမြား ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည်။ တပ်နီ တပ်မ(၁၀) ၏ တန်ပြန်ထိုးစစ် ကိုလည်း အပြတ်ရှင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ကူဘန်မြင်းတပ်၏ စွမ်းရည်ကြောင့် အနီတွေ ဆုတ်ပေး နေရပြီ။

ထိုအချိန်တွင် တပ်နီတပ်မ(၁၀)၏ အင်အားမှာ လုံစွပ်သမား ၁၈,၀၀၀၊ ဓားသမား ၈,၀၀၀ နှင့် သေနတ်သမား ၁၃၂ ယောက်သာ ရှိတော့သည်။ အပျော်တမ်း တပ်ဖြူအင်အားမှာ လုံစွပ် ၇,၆၀၀၊ ဓား ၁၀,၇၅၀ နှင့် သေနတ် ၆၈ လက် ဖြစ်သည်။

တပ်ဖြူတို့တွင် တင့်ကား အမြောက်အမြားနှင့် လေယာဉ်များလည်း ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် စစ်ဆင်ရေးနှင့် သတင်းအချက်အလက် ထောက်လှမ်းရေးတွင် မယှဉ်နိုင်အောင် အားသာလျက်ရှိသည်။ ပြင်သစ်လေယာဉ်များ၊ အင်္ဂလိပ် တင့်ကားနှင့် အမြောက်များသည် ရန်ဂယ်လ်၏ အောင်မြင်မှုကို လိုက်လို့မမီနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဇူလိုင်လကုန်တွင် တပ်နီတို့က တောင်ပိုင်း စစ်မျက်နှာ အလယ်ပိုင်းတွင် စစ်ကြောင်းသစ်ထိုးရန် ပြင်ဆင်ပြန်သည်။ သည်စစ်ဆင်ရေး စီမံချက်ရေးဆွဲသူမှာ ထရော့စကီ³⁰ ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ အမှတ် (၉) တပ်နီ တပ်မကို အရှေ့ပိုင်းမှ ဆုတ်လာသော ခြေလျင်တပ်ရင်း (၃၁)နှင့် အမှတ်(၇)တပ်မတို့မှ အားဖြည့်ရန် ဖြစ်သည်။

တပ်ပေါင်းထိုးစစ်ကို ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့တွင် စပြီး ၁၀ ရက်နေ့တွင် အပြီးသတ်ရန် ဖြစ်သည်။ အထက်မှ လာသည့် စီမံချက်အရ အမှတ် (၈) နှင့် (၉) တပ်ရင်းများက တောင်ပေါ်မှ ပန်းပြီးတက်ရန်၊ ပြီးတော့ ဒွန်၏ ဘယ်ဘက် မှနေ၍ ကော့ကေးရှပ် မြောက်ပိုင်းသို့ ဆုတ်နေသော ရန်သူ သူပုန်များကို ခါးဖြတ်တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ တပ်မ (၁၄) က ချက်ပလင်လိုဗာယာ စစ်ကြောင်းဆီသို့ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် အပြင်းချီရန် ဖြစ်သည်။

တပ်နီတပ်မ (၉) နှင့် (၁၀) တို့က စစ်ကူတပ်များ နှင့်အတူ ပူးပေါင်းစစ်ဆင်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်နေစဉ်တွင် တပ်ဖြူတို့က ယင်းတို့စစ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သည်တိုက်ပွဲ ပြီးသည်နှင့် မာမွန်တော့စ် တပ်မကြီးကို အပြီးဖွဲ့စည်းရန်လည်း တပ်ဖြူတို့က ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သည်တပ်မဟာ၏ အန္တိမ ရည်မှန်းချက်မှာ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာများကို အားလုံး ဖြိုခွင်းပြီး တပ်နီတို့၏ နောက်ပိုင်း အခြေစိုက် စခန်းများကိုပါ အပြီးအပိုင် ဖျက်ဆီးချေမှုန်းပစ်ရန် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ရန်ဂဲလ်၏ တပ်တွေ အောင်ပွဲခံနိုင်လျှင် ဒွန်တပ်မတော် သိမ်းထားသည့် ရှေ့တန်းနယ်မြေတွေဆီသို့ သွားရာလမ်း ပိုနီး သွားမည် ဖြစ်သည်။

ဩဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့တွင် ဓားစစ်သည် ၆၀၀၀၊ လှံစွပ်ရဲဘော် ၂၈၀၀ နှင့် အမြောက် ၄ လက်ပါသည့် တပ်မ တခု အူရီယိုဖင့်စ်တွင် ဖွဲ့စည်းလိုက်သည်။ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ယင်းတပ်မအသစ်ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာမွန်တော့စ် ဦးစီး၍ တပ်နီတို့၏ တပ်ရင်း (၈)နှင့် (၉) စစ်ကြောင်းကို ဖြတ်တိုက်သည်။

တပ်ဖြူတို့၏ မူလရည်ရွယ်ချက်မှာ တပ်နီ နောက်တန်းကို ဝင်တိုက်ဖို့ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာမွန်တော့စ်၏ တပ်မအပြင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကိုနီဗာလော့စ်၏ မြင်းတပ်နှင့်ပါ ပေါင်းတိုက်ဖို့ ဖြစ်သည်။ သို့တွက် ရှေ့တန်းတွင် တိုက်ပွဲတွေ အပြင်းအထန် ဖြစ်နေသဖြင့် ကိုနီဗာလော့စ်၏

တပ်များ ပြန်ဆုတ်၍ မရနိုင် ဖြစ်နေသောကြောင့် မာမွန်တော့စ် အကျပ်
တွေ့နေသည်။ သူ့ကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ဖို့ အထက်က အတိအကျ
ညွှန်ကြားထားသည်။ ရန်သူ၏ နောက်တန်းကို အပြတ်မရှင်းနိုင်မချင်း
မော်စကိုအထိချီတက်ရန် စိတ်ကူးမယဉ်ဖို့လည်း သတိပေးထားသည်။

မူလစီမံချက်မှာ သူနှင့် ကိုနိုဗာလော့စ် ပေါင်းပြီး တပ်နီနောက်တန်းရော
တောင်ကြောဒေသကိုပါ မုန်တိုင်း စစ်ဆင်ရေးဖြင့် အပြင်းအထန်ချေမှုန်းပြီး
ရုရှား အလယ်ပိုင်းအထိ ဆိုဗီယက်ဆန့်ကျင် မဟာမိတ်တို့၏ အကူအညီဖြင့်
ဝင်ပြီး မော်စကိုသို့တိုင် ဆက်ချီရန်ဖြစ်သည်။

အမှတ် (၈) တပ်မ အနေဖြင့် ဘယ်တောင်ပံ စစ်ကြောင်းတွင်
အနိုင်ရနေသော်လည်း ညာတောင်ပံ တွင် များစွာ အထိနာလျက်ရှိသည်။
လျှပ်တပြက် စစ်ဆင်ရေး တပ်မမှူး ရှိရင်က အတွင်းပိုင်းမှ တပ် နှစ်တပ်ကို
ပြန်လည်စုစည်း နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် မာမွန်တော့စ်၏ မြင်းတပ်ကိုမူ
အမိမဖမ်းနိုင်ခဲ့ပေ။

ဆိုရင်၏ အမိန့်ဖြင့် ကာဆာနော့စ်မှ အမှတ် (၅၆) အရန်တပ်ရင်းကို
မာမွန်တော့စ်ဆီသို့ လွှတ်လိုက်သည်။ ဆန်ပါသို့ သွားနေသည့် ယင်း၏
တပ်တပ်ကို မာမွန်တော့စ်၏ တပ်များက ချေမှုန်းပစ်လိုက်သည်။
တစ်ဘော့စ်- ဘာလင်လက်ရှေ့ပံ မီးရထားလမ်းကို စောင့်ဖို့ ရောက်လာသည့်
အမှတ် (၃၆) ခြေလျင်တပ်မှ မြင်းတပ်ဖွဲ့ကိုလည်း အလားတူစွာပင်
မာမွန်တော့စ်၏ မြင်းတပ်က အလွယ်တကူ တိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဩဂုတ်လ ၁၈ ရက်နေ့တွင် မာမွန်တော့စ်က တစ်ဘော့စ်ကို
မုန်တိုင်းစစ်ဆင်ရေးဖြင့် ဝင်သိမ်းလိုက် သည်။ သို့သော်လည်း
သူ့အောင်မြင်မှုသည် ရှိရင်၏ ဗဟိုစစ်ကြောင်းထိုးစစ်ကို ခံနိုင်အားမရှိပေ။
မြောက်ပိုင်း နှင့် အရှေ့မြောက်ပိုင်းကို မျဉ်းဖြောင့်သဖွယ် ဖြန့်ကြက် ထားသည့်
ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသည် ကော့ဆက်တပ်များ၏ ပြောက်ကျား ထိုးစစ်ကြောင့်
မျဉ်းဖြောင့်သည် ကွေးညွတ်ကာ နယ်စပ်အထိ ဆုတ်ပေးလာခဲ့သည်။

ဒွန်ကော့ဆက်တို့၏ မြေပေါ်တွင်ကား သူပုန်တပ်တွေ စိတ်ဓာတ်
ပြန်တက်လာကြသည်။ တပ်ပြေး ဦးရေ လျော့ကျသွားသည်။ ဒွန်မြစ်ညာပိုင်းမှ
ကော့ဆက် သူပုန်တို့သည် ရွာကြီးတရွာမှ ဘုရားကျောင်းတွင် ဘုရားဝတ်ပြု
ပြီးသည်နှင့် ရှေ့တန်းသို့ ချီတက်ကြသည်။

ထရော်စကီ၏ စစ်ဆင်ရေးစီမံကိန်း ကျဆုံးမှုသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်
ဘူးပေါ်သလို ပေါ်လာတော့သည်။ နယ်ခံတို့၏ တပ်နီဆန့်ကျင်ရေးသည်
တနေ့တခြား ပြင်းထန်လာသည်။ ရှိရင်၏ တပ်များသည် တိုက်ရည်ခိုက်ရည်
ကျဆင်းလာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ချီတက်လာနေသော တပ်နီတပ်များတွင်

အောင်မြင်မှုအရဆုံး တပ်မ (၁၀)၏ ထိုးစစ်ကို ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ရန် ကာချာလင့်စ်နှင့် ကော့တဲလူဘန် ခရိုင်များအတွင်း ကူဘန်တပ်မသုံးခုနှင့် အမှတ် (၆) ခြေလျင်တပ်တို့ ပူးပေါင်း၍ အဖြူတို့ကလည်း အခိုင်အမာပြင်ဆင်၍ စောင့်နေကြလေသည်။

မိလက်ကော့ဗ်မိသားစုကြီး၏ အခြေအနေမှာ ဆယ့်နှစ်လ အတွင်း လူဦးရေ တဝက် လျော့ကျသွားလေသည်။ ပင်တာလီမွန် ပြောသည့်အတိုင်းပင် သူတို့အိမ်ကို သေခြင်းတရားက မျက်စိကျနေသည်တဲ့လေ။ နာတာလီယာ့ အလောင်း ကို သဂြိုဟ်ပြီးလို့မှ အသားမကျ သေးခင် နောက်အသုဘတခုအတွက် ပြင်ဆင်နေကြရ ပြန်သည်။ ဂရီဂို ပြန်သွားပြီး ဆယ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ဒါရီယာက သူ့ကိုယ်သူ ရေနစ်ခံပြီး သတ်သေသွားသည်။ စနေနေ့ ကွင်းထဲမှ ပြန်လာပြီး ဒူနီယာနှင့် နှစ်ယောက် ရေချိုးဆိပ်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။ မဆင်းခင် အိမ်နောက်မြက်ခင်းထဲတွင် သူ အကြာကြီး ထိုင်နေသေးသည်။ သည်နေ့မနက် အစောကြီးကတည်း က သူ တမျိုးဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းကိုက်သည် ပြောလိုက်၊ ကိုယ်လက် မအီမသာ ဖြစ်နေသည် ဆိုလိုက်နှင့် တယောက်တည်း ငိုချင် ငိုနေသည်။

ရေထဲသို့ မဆင်းခင် ဒူနီယာက သူ့ဆံပင်ကို ထုံးပေးလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ ဘေးတိုက် ကြည့်ပြီး

“အစ်မဒါရီယာက ပိန်တယ်နော်” ဟု ကရုဏာသံ ဖြင့် ပြောလိုက်တော့-

“ခဏနေ ... ခဏနေ အားလုံး ကောင်းသွားမှာပါ”

“ခေါင်းကိုက်သက်သာရဲ့လား”

“အင်း....သက်သာသွားပြီ၊ လာ...ရေကူးကြစို့”

ပြောပြီး သူက ပထမဆုံး ရေထဲ ပြေးဆင်းသွားသည်။ ရေထဲ ငုပ်ပြီး ဆက်ကူးသွားသည်။ ရေပေါ်သို့ တချက် ပေါ်လာပြီး ရေတွေကို တချက်ထွေးထုတ်သည်။ ပြီးတော့ ရေလယ်ကောင်ထိ ဆက်ကူးသွားသည်။ ရေစီးကြောင်းဆီ ရောက်သွားပြီး သူ မျောပါသွားတော့သည်။ သို့သော် သူက အားနှင့်မာန်နှင့် ဆက်ကူးနေသည်။ ဒူနီယာက ဒူးဆစ်လောက် အထိ ဆင်းသွားပြီး ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းကို ရေနင့်ပက်ပြီး ချိုးနေရင်း ဒါရီယာကို ကြည့်ပြီး သဘောကျနေသည်။

ရေစပ်တွင် ရွာထဲမှ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ခြံထွက် ဂေါ်ဖီထုပ်တွေကို ရေဆေးနေကြသည်။ ဒူနီယာက ယောက်မ လုပ်သူကို လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

“အစ်မဒါရီယာ၊ အဝေးကြီးမကူးနဲ့၊ ပြန်လာခဲ့တော့၊ မိကျောင်းနဲ့ တွေ့နေဦးမယ်”

ဒါရီယာ ပြန်လှည့်လာသည်။ ရေနံကို ပြန်ကူးလာရင်း လက်နှစ်ဖက် မြှောက်၍ အော်လိုက်သည်။

“သွားတော့မယ် ယောက်မတို့ရေ”

ပြီးသည်နှင့် ကျောက်တုံးတုံးလို စုံးစုံးမြုပ်သွား လေတော့သည်။

နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာတွင် ဒူနီယာ အမော တကော အိမ်ပြန်ရောက်လာပြီး အော်လိုက်သည်။

“အမေ....အဖေ.ဒါရီယာ ရေနစ်လို့”

(၂)

ဒါရီယာ၏အလောင်းကို တတာရက်စ်မှ ဝါရင့် တံငါသည်ကြီး အားခစ် ဦးဆောင်ပြီး ပိုက်တန်းတွေ ငါးမျှားတန်း တွေနှင့် ရှာကြသည်။ နောက်တနေ့အထိမတွေ့။ ကမ်းနဖူးတွင် ကလေး၊ လူကြီး ရွာလုံးကျွတ် လာကြည့်နေကြသည်။

အားခစ်၏ လှော်လှေကလေးသည် ကမ်းခြေနှင့် ပေခြောက်ဆယ်လောက်တွင် တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“အင်း..ငြိပြီထင်တယ်”

အဘိုးကြီး တိုးတိုးပြောလိုက်သည့် အသံကို ဒူနီယာ ကမ်းစပ်မှ ကြားလိုက်သည်။

ပိုက်တန်းနှင့် ငါးမျှားတန်းကို သူ ဖြည်းဖြည်းဆွဲသည်။ လှေတဖက်စောင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ ဒါရီယာ့ အလောင်းကို လှေပေါ် ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ကမ်းပေါ်က လူအုပ်ထဲမှ ရှိုက်သံတွေ၊ ငိုသံတွေ ထွက်လာသည်။

“ဟေး....ဖယ်ကြစမ်း၊ ဖယ်ကြစမ်း...”

အားစစ်က သူ့လှေကလေးကို ကမ်းခြေသို့ ကျွမ်းကျင်စွာ လှော်ယူလာသည်။ ဒူနီယာ မျက်ရည် မဆည်နိုင်တော့။ လှေဝမ်းထဲတွင် ဒါရီယာ့အလောင်း မှောက်လျက်သား ပါလာသည်။ ဖြူဖွေးနုနယ်သည့် သူ့ အသားအရေမှာ ပြာနုနု နေသည်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ အခြစ်ရာတွေမှာ သွေးတွေ စို့လျက်။

ပထမဆုံး ဒူနီယာက အလောင်းဆီ လျှောက်သွားပြီး

အဝတ်အစားတွေကို ကြည့်ပျော်ပျော်ဖြစ်အောင် ဆွဲဖုံးပေးသည်။
ပင်တာလီမွန်က ဘောင်းဘီကို လိပ်တင်ပြီး လှေကို ကမ်းစပ်သို့ ဆွဲကပ်၍
အလောင်းကို လှည်းပေါ်တင်ပြီး အိမ်သို့ သယ်ယူလာခဲ့သည်။

စိတ်ပျက်ကြောက်ရွံ့မှုတွေ ဘေးဖယ်ပြီး အလောင်း ရေချိုးရာတွင်
ဒူနီယာက အမေ့ကို ကူသည်။ ရေအောက် တွင် တည နေလိုက်ရသဖြင့်
ဒါရီယာမျက်နှာ ညိုမည်း ဖောင်းကားနေသည်။ မနေ့တနေ့ကပင် ရယ်မော
ရွှင်ပျနေသည့် ဒါရီယာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ဒူနီယာ ကြောက်စိတ်တွေ
ဝင်လာပြီး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ အိပ်မက်ထဲကို သူရောက်
လာလေမည်လား။ ဒူနီယာ တွေးကြောက်လာသည်။ အိပ်ရာဝင်ချိန်တွင်
ဘုရားအကြိမ်ကြိမ် ရှိခိုးပြီး အမေ့အနားတွင် သွားကပ်အိပ်သည်။

“သွားတော့မယ် ယောက်မတို့ရေ...” ဟူသည့် ဒါရီယာအသံကိုသာ
ဂေါ်ဖီထုပ်ဆေးနေသည့် ရွာထဲက မိန်းမတွေ မကြားလျှင် သူ့အလောင်း
မြေချရေးကိစ္စမှာ အေးအေးဆေးဆေးပြီးသွားမည် မူချ။

ခုတော့ ဒါရီယာ သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံသည့် သတင်းက ခင်ကြီး
မစ်ဆာရီယွန်ဆီ ရောက်သွားပြီး သရဏဂုံတင်ပေးဖို့ ငြင်းပါလေတော့သည်။
ထိုအခါ ပင်တာလီမွန်ကလည်း ဒေါသပုန်ထပါလေတော့သည်။

“ခင်ကြီး ... သရဏဂုံတင်ပေးဖို့ ငြင်းတယ် ဟုတ်လား၊
ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ သူက ခရစ်ယာန် မဟုတ် လို့လား”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံသူကို ကျုပ် တင်မပေးနိုင်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ သူ့ကို ခွေးသေကောင်လို မြှုပ်ပစ်ရ မှာလား”

“ကျုပ်သဘောကတော့ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့နေရာမှာ သင်္ဂြိုဟ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့
ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်းမှာတော့ သင်္ဂြိုဟ်ခွင့် မရှိဘူး”

ပင်တာလီမွန် ထပ်တောင်းပန်သည်။

“ကျုပ်တို့ကို ညှာတာပါ ခင်ကြီး၊ ကျုပ်မိသားစု ဟာ လူရိုသေ
ရှင်ရိုသေနေခဲ့တဲ့ မိသားစုပါဗျ၊ ကူညီပါဗျ၊ တဆိတ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မီလက်ကော့စ် မိသားစုကို ကျုပ် လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဘုရားကျောင်းရဲ့ ကျောင်းထိုင်တပါး အနေနဲ့ ကျုပ် ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး၊
ဂိုဏ်းထောက်သိသွားရင်...အဲ...ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ခင်ကြီးက အလျှော့မပေး။ ဘယ်လိုစည်းရုံးလို့မှ မရ။
လာဘ်ထိုး၍လည်း မရ။ ဝက်မျက်နှာနှင့် ဘုန်းကြီး က လက်ပေါက်ကတ်နေဆဲ။

ပင်တာလီမွန်က တဆင့်တက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“သင်္ချိုင်းအပြင်မှာတော့ ကျုပ် မမြဲပိုင်ဘူး ခင်ကြီး၊ သူက ကျုပ်ချွေးမ၊ လမ်းပေါ်ကမိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ယောက်ျားက တပ်နီတွေကို တိုက်ရင်း ကျဆုံးသွားတာ၊ ဒါတွေကို ခင်ဗျား လုံးဝ နားမလည်ဘူး၊ မရဘူး ခင်ကြီး၊ ကျုပ်ကို ဒါမျိုးလုပ်လို့ မရဘူး၊ ကျုပ်ကို လေးစားသောအားဖြင့် ခင်ဗျားတာဝန်ကို ခင်ဗျား လုပ်ပေးရမယ်၊ အလောင်းကို ကျုပ်အိမ် ဧည့်ခန်းမှာ ဒီအတိုင်းထားမယ်၊ ဒီကိစ္စ ကျုပ် အထက်ကို တိုင်မယ်”

ပင်တာလီမွန်က ကျောင်းထိုင်ခင်ကြီးကို နှုတ်မဆက်ခဲ့ရုံမက တံခါးကို ဆောင့်ဝိတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ပေါက်ကွဲမှု အရာထင်လေသည်။ နောက် နာရီဝက်အကြာတွင် သတင်းပို့လာသည်။ သရဏဂုံ တင်ဖို့အတွက် ခင်ကြီး မစ်ဆာရီယွန် တမိနစ်အတွင်း ရောက်လာပါလိမ့်မည်တဲ့။

(၃)

ဒါရီယာကို ခင်ပွန်းသည် ပိုင်အိုတာနှင့်ယှဉ်၍ မြှုပ်နှံလိုက်ကြသည်။ မြေကြီးတူးနေကြစဉ် အတွင်း ‘အင်း.. ဒီနေရာက ငါ့နေရာ ဖြစ်ရမှာ’ဟု ပင်တာလီမွန် တွေးနေသည်။ ပိုင်အိုတာ၏ မြေပုံခေါင်းရင်းတွင် စိုက်ထားသည့် ပေါ်ပလာပင်ကလေး ရှင်သန်နေပြီ။ အကိုင်းအခက်တွေ ဝေဖြာနေလေပြီ။ အခြား အခြားသော မြေပုံများတွင်လည်း ကျန်ရစ်သူ မိသားစုများ စိုက်ထားသော မေပယ်လ်ပင်၊ အကေးရှားပင်၊ ပေါ်ပလာပင်များဖြင့် သုသာန်မြေသည် စိမ်းလန်းစွာဖြင့် မျက်စိပသာဒ ဖြစ်ချင်စရာ လှပ၍နေလေသည်။

ပင်တာလီမွန်သည် ချွေးမကလေး၏ သင်္ချိုင်းကို ကိုယ်တိုင်တူးနေသည်။ မြေကြီးတွေကို တူးလိုက်၊ ဂေါ်ပြား နှင့်ထိုးပြီး တင်လိုက်။ မောလာလျှင် ကျင်းနှုတ်ခမ်းတွင် ထိုင်နားရင်း ပွတ်ချွန်းသောက်လိုက်နှင့် သေခြင်းတရား အကြောင်းကို ဆင်ခြင်နေမိသည်။

“အင်း...ငါ့မိသားစုတွေနဲ့ အတူနေဖို့ ဒီနေရာကို ငါ ရောက်လာရမှာပဲ၊ မရောက်ခင် တိတ်တိတ်ကလေး ကိုယ့်အိမ် မှာကိုယ် အသက်ကုန်ကြရတယ်၊ ဒါဟာ ငါတို့ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့ရဲ့ နောက်ဆုံးသွားရာလမ်းပဲ”

ဒါရီယာ၏ အသုဘကိစ္စအပြီးတွင် မီလက်ကော့စ် အိမ်ကြီးထဲ၌ ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ သည်နှစ် ကောက်ပဲ သီးနှံအားလုံး အထွက်ကောင်းသည်။ သည်တခေါက် ရှေ့တန်း ပြန်ထွက်သွားပြီးကတည်းက ဂရိဂိုဆီမှ ဘာသံမျှ မကြားရသဖြင့် အားလုံး မျှော်နေကြသည်။ အမေအီလီနစ်ချ်နာ ဆိုလျှင် နိစ္စဓူဝ တဗျစ်တောက်တောက် မြည်တွန်လျက်

ရှိသည်။

“နေနိုင်လိုက်တာတော်။ စာကလေးတစောင်တောင် ရေးဖော်မရဘူး။ မိန်းမ ဆုံးပြီးကတည်းက... အဖေ၊ အမေကိုတော့ ထားပါတော့၊ သူကလေးတွေဆီတော့ ဆက်သွယ်ဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

ခွင့်ပြန်လာသည့် ကော့ဆက်များထံမှ ရသည့် သတင်းများအရဆိုလျှင် အခြေအနေ မကောင်းလှပေ။ ဘာလက်ကော့စ် ရှေ့တန်း စစ်မြေပြင်တွင် ကော့ဆက်တွေ အထိနာနေသည်။ ဒွန်မြစ်အထိ ဆုတ်ပေးနေရသည်။ ဆောင်းရာသီ အထိ ခံစစ်အနေအထားသို့ ပြောင်းရတော့မည် စသည်... စသည်...။

ရှေ့တန်းတွင် ရဲဘော်များက ‘ဒွန်မြစ်ရေ ခဲတာနဲ့ အနီတွေက တို့ကို ပင်လယ်အထိ မောင်းချတော့မှာ’ ဆိုသည့် စကားမျိုးကို ပေါ်ပေါ်တင်တင် ပြောနေကြပြီ။

ပင်တာလီမွန်က ကောလာဟလတွေကို လုံးဝ နားမထောင်ဘဲ ကောက်နှံတွေ ခြွေလိုက် လေ့လိုက်ဖြင့် အလုပ် ထဲတွင် နှစ်ထားသည်။ သို့သော် မကြားချင်ဘဲ ကြားနေရသည်။ ထိုအခါ ဒေါသပိုကြီးလာသည်။ တချိန်လုံး မိန်းမနှင့် သမီးကို အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်း၍ နေတော့သည်။ ထိုအခါ သူ့အလုပ်တွေ အလွဲလွဲ အချော်ချော်တွေ ဖြစ်လာသည်။ အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်နေရင်း သည်လို အမှားမှား အယွင်းယွင်း ဖြစ်လာသောအခါ တလင်းထဲသို့ ထွက်သွားတတ်သည်။

တနေ့တွင် လှည်းထမ်းပိုးများကို ဖြုတ်ပြီး သူ ပြင်သည်။ အပေါက်အလမ်း မတည့်သည့်အခါ ရဲတင်းယူပြီး ထင်းဖြစ်သွားသည်အထိ တစစီ ခုတ်ထစ် ပစ်လိုက် တော့သည်။

တခါတွင် မြင်းလည်ပတ်ကွင်းကို သူပြင်သည်။ အပ်ထိပ်ကို ဖယောင်းသုတ်ပြီး သားရေလည်ပတ်ကွင်းကို သူ ပိုးချုပ်သည်။ အပ်ချည်မကောင်းသဖြင့် ခဏ ခဏ ပြတ်သည်။ ပြတ်လေ သူစိတ်တိုလေ ပြတ်လေ ဖြစ်လာပြီး နောက်ဆုံး တွင် ဝုန်းခနဲထကာ ထိုင်နေသည့် ခွေးခြေ ကန်ထုတ်လိုက်ကာ လက်ထဲမှ ချုပ်လက်စ ဇက်ကြိုးကွင်းမှ ပိုးချုပ်နေသော သားရေစကို ပါးစပ်နှင့် ကုန်းကိုက်ပြီး ဆွဲခွာသည်။ မရတော့ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

သူတယောက်တည်း ဝုန်းခိုင်းကြနေသံကြားသဖြင့် အခန်းထဲတွင် စောစောအိပ်ရာဝင်ပြီး နားနေသော အီလီ နစ်ချ်နာ ထွက်လာသည်။

“ရှင် ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ရှင်ရှူးနေပြီလား ဟင်၊

မြင်းလည်ပတ်ကွင်းက ရှင့်ကို ဘာလုပ်လို့တုံး”

အဘွားကြီးကို ပင်တာလီမွန် စိုက်ကြည့်နေပြီး

“မင်း ဘာမှ ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ ဘာမှ နားမလည်ဘဲနဲ့”

လက်ထဲတွင် ကျန်နေသည့် သားရေစနှင့် အီလီနစ်ချ်နာကို လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။

ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှီချပြီး ဒူနီယာ အပြေးရောက်လာသည်။ သည်တော့မှ ဒေါသပြေသွားပြီး ဇက်ပိုးကို လက်ညှိုးဖြင့် ကုတ်ရင်း မိန်းမကို တောင်းပန်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အီလီနစ်ချ်နာက သူ ဒေါသကြီးပြီး ပစ္စည်းတမျိုးကို ကန်ကျောက်မည်၊ ပေါက်ခွဲမည်ကြံလျှင် မတားတော့ဘဲ မြှောက်ပေးသည်။

“ခွဲ...ခွဲ၊ ကြိုက်သလောက်ခွဲ၊ ပေး...ကျုပ်ပါ ကူခွဲမယ်” ဆိုပြီး သူ့ကို ကူမည်လုပ်တော့မှ သူ ငြိမ်သွားတတ်သည်။ အိတ်ထဲမှ ဆေးရွက်ကြီး ထုတ်ကာ ပွတ်ချွန်း ကပျာကယာလိပ်ပြီး တနေရာတွင် ထိုင် သောက်နေတတ်သည်။

(၄)

အဖေ ပြန်သွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မောင်နှမ နှစ်ယောက် ပျင်းကျန်ရစ်သည်။ အိမ်အလုပ်တွေနှင့် လက်မလည် ဖြစ်နေသည့် အဘွားက သူတို့ကို သိပ် ဂရုမစိုက်နိုင်။ သည်တော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် အိမ်တွင် ငြီးငွေ့လာလျှင် စိုက်ခင်း တွေထဲ သွားဆော့ချင် ဆော့သည်။ သို့မဟုတ် တလင်းထဲ သွားပြီး အဘိုးနှင့် နေသည့်အခါ နေသည်။

တနေ့တွင် နေ့လယ်စာ စားပြီးကတည်းက မစ်ရှာ ပျောက်သွားပြီး ညနေစောင်းမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ အဘွားက ဘယ်သွားနေလဲ မေးတော့ အခြားကလေး တွေနှင့် သွားဆော့နေတာပါဟု ပြောသည်။ သို့သော် တနေ့တွင် ပိုလီယာက ဖော်ကောင်လုပ်တော့သည်။

“သူ လိမ်ပြောတာ အဘွား၊ သူ အန်တီ အက်စီနီယာဆီ သွားတာ”

အဘွားကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“သမီးက ဘယ်လိုလုပ် သိတာတုံး”

“အဲဒီခြံထဲ ဝင်သွားတာ သမီး တွေ့တယ်”

“ကြည့်စမ်း ... အဲဒါ ဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း မစ်ရှာ၊ ဘာပြုလို့

မျက်နှာနီသွားတာလဲ”

မစ်ရှာက အဘွားကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်ပြောသည်။

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားဆော့နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် လိမ်ပြောတာပါ အဘွား၊ အန်တီ အက်စီနီယာအိမ် သွားနေတာပါ”

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“သူခေါ်လို့ သွားတာပါ”

“ကမ်းနားမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သွားဆော့နေတာ ပါလို့ ဘာလို့ လိမ်ပြောတာလဲ”

“အဘွား...အဘွား...စိတ်ဆိုးမှာ စိုးလို့ပါ”

“အဘွား စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာလို့သွားတာလဲ၊ အဲဒီမှာ ဘာလုပ်သလဲ အဘွား ကိုပြော”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ သားကိုမြင်တော့ အော်ခေါ်လို့ ဝင်သွားတာပါ”

“ဝင်သွားပြီးတော့...”

“သားကို မုန့်ကျွေးတယ်၊ ပြီးတော့ ဒါ ပေးသေးတယ်”

သူက သကြားခဲကို ဂုဏ်ယူသည့်ပုံစံဖြင့် အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြသည်။

“ဘာတွေ ပြောသေးလဲ၊ သားကို ဘာတွေမေးလဲ”

“နောက်လည်း လာလည်တဲ့၊ သူတယောက်တည်း ပျင်းလို့တဲ့၊ နေ့တိုင်း မုန့်ကျွေးမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့ဆီ လာတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောရဘူးတဲ့”

အီလီနစ်ချ်နာက ဒေါသစိတ်ကို မျိုသိပ်ပြီး ဆက်မေးသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ နောက်တော့ကော သူ ဘာတွေ မေးသေးလဲ”

“အဖေ့ကို မအောက်မေ့ဘူးလားတဲ့၊ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲတဲ့၊ အဖေ့ဆီက ဘာသတင်းရလဲတဲ့၊ သားက မသိဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ သူ စစ်တိုက် နေတာလို့၊ ပြီးတော့ သားကို သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ပုံပြောပြတယ်”

မစ်ရှာ မျက်လုံးကလေးတွေ လင်းလက်လာသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးသည်။

“ပုံက သိပ်နားထောင်ကောင်းတယ် အဘွား၊ သူ့နာမည်က ဗာနီယာတဲ့၊ သူ့ကို ငန်းဖြူကြီးတွေက သူတို့ အတောင်ပံပေါ် တင်ပြီး မိုးပေါ်ကို ခေါ်သွားတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ဘာဘာယာဂါ အကြောင်းလည်း ပြောပြတယ်”

သူပြောပြီးတော့ အဘွား၏နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်း စေ့သွားသည်။

“သား နောက် အဲဒီကို မသွားရဘူး၊ သူ့ဆီက ဘာလက်ဆောင်ပစ္စည်းမှ မယူရဘူး၊ ကြားလား၊ အဘိုး သိသွားရင် သားကို အရေခွံလန်အောင် ရိုက်လိမ့်မယ်၊ နောက် မသွားနဲ့တော့နော်”

သို့သော် နောက်နှစ်ရက်ကြာတော့ အက်စီနီယာ အိမ်သို့ မစ်ရှာ ရောက်သွားပြန်သည်။ အဘွား သိသွား တော့ အဆူခံရပြန်၏။

“ဒီနေ့ ရောက်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မစ်ရှာက ဝန်ခံလိုက်ပြီး တဆက်တည်း ကတိပေး လိုက်ပြန်သည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အဘွားရယ်... သား တကယ် နောက် မသွားတော့ပါဘူး”

အက်စီနီယာနှင့် တွေ့ပြီး ပြောဖို့ အီလီနစ်ချ်နာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မစ်ရှာနှင့် နောင်မပတ်သက်ဖို့ တားမြစ် ရတော့မည်။

သူ့ကြောင့် နာတာလီယာ အသက်ဆုံးခဲ့ရပြီ။ ဂရီဂိုကို ရဖို့ ကလေးတွေကတဆင့် သူ ချဉ်းကပ်နေ ပြန်ပြီ။ တကယ်ဂြိုဟ်ဆိုးမပဲ။ လင်ကြီး ငုတ်တုတ် ရှိရက်နဲ့... သူ့ကြောင့် မိန်းမ ဆုံးရတဲ့အကြောင်း သိသိကြီးနဲ့ ဂရီဂိုကရော သူ့ကို လက်ခံတော့မှာလား။

အီလီနစ်ချ်နာတယောက်တည်း လျှောက်တွေးနေသည်။ ဂရီဂိုက မိန်းမတယောက်လုံး သူ့ကြောင့် ဆုံးခဲ့ရပြီးမှ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သူ့ကို လက်ခံတော့မည် မဟုတ်။ သည်မိန်းမ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မီလက်ကော့စ် မိသားစုဝင် ဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိ။

ထိုနေ့ ညနေတွင်ပင် ရေဆိပ်တွင် နှစ်ယောက် ဆုံကြတော့ အီလီနစ်ချ်နာက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ခဏလောက်၊ ညည်းနဲ့ ငါ စကားပြောစရာ ရှိတယ်”

အက်စီနီယာက ရေထမ်းကို ချပြီး အဘွားကြီး ဆီသို့ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာသည်။

အီလီနစ်ချ်နာက အိမ်နီးချင်း မိန်းကလေးကို သိချင်စိတ်များစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။ အင်း .. တော်တော် ချောတဲ့ ဟာမပါလား။ အဘွားကြီး မုန်းတဲ့စိတ်အပြည့်ဖြင့် စကားစသည်။

“ညည်းက ဘာကိစ္စ ကျုပ်မြေးကို ခေါ်ပြီး အရောတဝင် လုပ်နေတာလဲ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ၊ သူ့အမေ မရှိတော့လို့ သူ့ကို ဂရုစိုက်မယ့်လူ မရှိဘူး

ထင်နေလား၊ ညည်း အရှက်နည်းလှချေလား ဟင်”

“အဘွား ဘာတွေ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မလုပ်တာ ဘယ်သူ့ကို ထိခိုက်လို့လဲ”

“ဘာ...ဘယ်သူ့ ကို ထိခိုက်လို့လဲ၊ ဟုတ်လား၊ နာတာလီယာရဲ့ ကလေးကို ညည်း လက်ဖျားနဲ့ ထိပိုင်ခွင့် မရှိဘူး အက်စီနီယာ၊ ညည်းကြောင့် သူ သေခဲ့ရတာ”

“အဘွား၊ အဲဒီလို တရားလက်လွတ် မပြောပါနဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ”

“ညည်းကြောင့် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင်လို့လား”

“ဘာတွေလဲ၊ ကျွန်မ ဘာမှ မသိဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ် သိတယ်ဟေ့...”

အီလီနစ်ချ်နာ ဒေါသဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။

“အဘွားကြီး၊ ကျွန်မကို အော်မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မ ရှင့်ချွေးမ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကို အော်ဖို့ ကျွန်မ ယောက်ျား ရှိတယ်”

“သိတယ်၊ သိတယ်၊ ညည်းအကြောင်း ကျုပ် ချေးခါးအူမ မကျန် သိတယ်၊ ညည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်နေတယ် ဆိုတာလည်း သိတယ်၊ ညည်းက ကျုပ်ချွေးမ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချွေးမ လုပ်ချင်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကလေးတွေကို အရင်ချောပြီး ပေါင်းနေတယ်၊ ပြီးရင် အငယ်ပါ ခေါ်ဦးမယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ရှင့်ချွေးမ အတော်မခံချင်ပါဘူး၊ အဘွား ကြီး၊ ရှင် ရူးနေလား၊ ကျွန်မမှာ လင်ကြီးငုတ်တုတ်နဲ့ ရှင်”

“သိပါတယ်၊ အဲဒီလင်ကြီးကို ထားခဲ့ပြီး နောက်တယောက်နဲ့ လိုက်ပြေးဖို့ လုပ်နေတာ မဟုတ်လား”

အက်စီနီယာ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း ... အဘွားကြီး၊ ဒါ မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောတာပဲ၊ ကျွန်မ အဲဒီအစားထဲက မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးကို ခေါ်ပြီး မုန့်ကျွေးတာ အပြစ်ကြီးလား၊ တခြားကလေးတွေနဲ့လည်း ကျွန်မ ဒီလိုပဲ နေတာပဲ၊ ရှင် သက်သက်အပုပ်ချတာ”

“သူ့အမေရှိတုန်းက နင် သူ့ကို တခါမှ မခေါ်ပါဘူး၊ နာတာလီယာ မရှိတော့မှ ကလေးတွေကို နင် ချစ်လာတာ”

“နာတာလီယာ ရှိတုန်းကလည်း သူ လာပါ တယ်နော်”

အက်စီနီယာ ပြုံးစိစိနှင့် ပြန်ပက်သည်။

“အလကား ပေါက်တတ်ကရတွေ၊ အရှက်မရှိတဲ့ဟာမ”

“ကလေးကို မယုံ မေးကြည့်ပါလား၊ ကျွန်မ ပြောတာ ဟုတ်၊ မဟုတ်”

“မေးစရာ မလိုဘူး၊ နောက်တခါ သူ့ကို နင် ခေါ်ရဲခေါ်ကြည့်၊ အဲဒီနည်းနဲ့ ဂရီဂိုကို နင် တသက်လုံး မရဘူးမှတ်”

“အဘွားကြီး၊ တရားလက်လွတ် လျှောက်မပြောနဲ့နော်၊ သူများကိစ္စတွေမှာ ဝင်မရှုပ်နဲ့”

အီလီနစ်ချ်နာ ဘာမျှ ပြန်မပြောနိုင်ခင် အက်စီနီယာက ရေထမ်းဆီ လျှောက်သွားပြီး ပခုံးပေါ် ကောက်ထမ်းကာ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ထွက်သွားလေတော့သည်။

သည်နောက်ပိုင်းတွင် အက်စီနီယာသည် မီလက်ကော့ဗ်ခြံရံမှ ဖြတ်တိုင်း ဘယ်သူမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ မျက်နှာချို၍ လျှောက်သွားတတ်သည်။ မစ်ရှာနှင့် နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့လျှင်တော့ ပွေ့ဖက်ပြီး အငမ်းမရ နမ်းတတ်သည်။

“ဪ... သားရယ်၊ အန်တီ သားကို အောက်မေ့ နေတာပါကွယ်၊ အန်တီအက်စီနီယာ မကောင်းဘူး၊ တကယ် မကောင်းတာ..”

ပြောပြီး မျက်ရည်တွေ ကြားမှ မိန်းမငယ်ကလေး တယောက်လို ပြုံးလျက် မျက်လုံးတွေ အရောင် တဖျပ်ဖျပ် တောက်လာသည်။

အပိုင်း [၉]

ပင်လယ်ဆီသို့ ဆုတ်ခွာခြင်း

ဩဂုတ်လကုန်ပိုင်းလောက်တွင် ပင်တာလီမွန်တယောက်
 အရေးတော်ပုံ၌ တက်ကြွစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိပြန် သည်။ သူ အပါအဝင်
 တတာရက်စ်တွင် သေနတ်ထမ်းနိုင်သည့် အရွယ်တိုင်း ရှေ့တန်း ထွက်ကြရပြန်
 သည်။ တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရလာသည့် လူငယ်လူရွယ်များနှင့်
 အိုနာကျိုးကန်းများမှလွဲ၍၊ ဆေးကျသူများမှ လွဲ၍ ယောက်ျားမှန်သမျှ အားလုံး
 တပ်ထဲ ဝင်ကြရသည်။

သူ့ကို စစ်သားစုဆောင်းရေးက ခေါ်ပြီဆိုသည်နှင့် ပင်တာလီမွန်က
 မိသားစုကို အပြေးအလွှား နှုတ်ဆက်သည်။ ဒူနီယာနှင့် မြေးနှစ်ယောက်က
 သူ့ကို ဖက်ပြီး ငိုယို နှုတ်ဆက်ကြသည်။

သူက ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။

“ကဲ....အဖေကြီး သွားပြီနော်၊ တို့တတွေ ပြန်တွေ့ချင်မှ
 တွေ့ကြရတော့မယ်၊ နောက်ဆုံး မှာခဲ့ချင်တာကတော့ တလင်းထဲဆင်းပြီး
 ရိတ်ပြီးသား ဂျုံတွေကို ခြွေပါ၊ လှေ့ပါ၊ မိုးမကျခင် ပြီးအောင် လုပ်ရမှာမို့ နေ့ရော
 ညပါ လုပ်ကြရ လိမ့်မယ်၊ လိုအပ်ရင် လူငှား ခေါ်ပါ၊ နွေဦးပေါက်လို့မှ ငါ
 ပြန်မရောက်ရင် တတ်နိုင်သမျှ ထွန်ယက်ထားကြပါ၊ အမေကြီး၊ သေသေချာချာ
 နားထောင်၊ တို့သားအဖနှစ်ယောက် ပြန်ရောက်မလာလည်း စားဖို့တော့ စိုက်ကြ
 ရိတ်ကြရမှာပဲ၊ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးကြ၊ စစ်ကတော့ စစ်ပဲ၊ စားဖို့ကတော့
 ရှာရမှာပဲ၊ ကဲ ... မင်းတို့ အားလုံးကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ”

အီလီနစ်ချ်နာက သူတို့စုရပ်အထိ လိုက်ပို့သည်။
 ခရစ္စတိုးနီးယားနှင့်အတူ လှည်းပေါ်တက်သွားသည် အထိ အီလီနစ်ချ်နာ
 မျက်ရည်သုတ်ရင်း စောင့်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ နောက်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ
 အိမ်ပြန် လာခဲ့တော့သည်။

တလင်းထဲတွင် နယ်ဖို့ ဂျုံတွေက တဝက် ကျော်ကျော် ကျန်သေးသည်။
 အိမ်တွင် ကလေးတွေကို မနက် ကတည်းက ဘာမှ မကျွေးရသေး။ နွားနို့ အရင်
 ကျိုရမည်။ အင်း ... လုပ်စရာတွေက အပုံအပင်။ လမ်းတွင် တွေ့သည့်
 အမျိုးသမီးများအား ခေါင်းညိတ် နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်သို့ သုတ်ခြေတင်
 ပြန်လာခဲ့သည်။

ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားသည်။ တနေ့မနက် အရုဏ်တက်တွင် နွားနို့ ညှစ်အပြီး နွားမတွေကို ကွင်းထဲ မောင်းပို့ရာမှ အပြန် မိုးချုန်းသံတွေ ဝုန်းဒိုင်းကြ ထွက်လာသည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တော့ တိမ်တစ တမျှင်မျှ မရှိ။ တအောင့်နေတော့ ထပ်ကြားရ ပြန်သည်။

“အဘွားကြီး၊ ဆိုင်းသံဗုံသံတွေ ကြားလိုက်လား”

နွားတအုပ်ကို မောင်းလာသော နွားကျောင်းသား အဘိုးအိုက အီလီနစ်ချ်နာအား လှမ်းမေးသည်။

“ဘာ...ဘယ်က ဆိုင်းသံဗုံသံတွေလဲ”

“ဟော...အဲဒီ အသံတွေပေါ့”

“ကြားတော့ ကြားနေတယ်၊ ဘာသံတွေမှန်းမသိလို့”

“မကြာခင် သိရပါလိမ့်မယ်ဗျား၊ ရွာအရှေ့ဘက်က လာနေတာ၊ သေနတ်သံတွေလေဗျာ၊ ကျုပ်တို့အရွယ် တွေ လိပ်ပြာလွင့်လောက်တယ်”

အီလီနစ်ချ်နာ ထိခြင်းလေးပါးနှင့် စိတ်ထဲက ဘုရားတပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

သေနတ်သံတွေ လေးရက်ဆက်တိုက် ကြားနေရသည်။ အထူးသဖြင့် အရုဏ်တက်ချိန်နှင့် နွားရိုင်း သွင်းချိန်တွင် ဖြစ်သည်။ မီလက်ကော့ဗ် မိသားစု တလင်းထဲ မထွက်ရဲကြတော့ပေ။ အိမ်ထဲတွင် တိုးတိုး ကျိတ်ပြီး ဘုရားရှိခိုးရင်း စစ်ထွက်သူ သားအဖအတွက် ဆုတောင်းခြင်းအမှုကိုသာ ပြုနေကြတော့သည်။ တလင်း ထဲတွင် ဂျုံနယ်ခြင်း အလုပ်ကို အလုပ်သမားကလေး များဖြင့် လွှဲထားလိုက်ကြသည်။

(၃)

ဩဂုတ်လကုန်ရက်ပိုင်းရောက်တော့ ရာသီဥတုမှာ သိသိသာသာ ခြောက်သွေ့လာသည်။ လေထဲတွင် ပါလာသည့် ပွဲကြမ်းတွေ၊ ကောက်ရိုး မျှင်တွေ ရွာထဲတွင် လွင့်ဝဲနေပြီ။ နေက ရက်ရက်စက်စက် ပူလာသည်။

စားကျက်မြေတလျှောက်တွင် ဒေါနပင်တွေ အရောင် ပျော့လာပြီ။ ဒွန်မြစ်ဝှမ်းမှ ပေါ်ပလာပင်တို့၏ အပေါ်ပိုင်း အရွက်တွေ အဝါရောင်သို့ ပြောင်းလာနေသည်။ စားပင် ခြံများထဲမှ နွေဦးပန်းသီးပင်တို့ကမူ ပို၍ စိုပြည်လာသည်။ ရိတ်ပြီးစ ကွင်းထဲတွင် ကြိုးကြာတွေ အုပ်လိုက်

ဆင်းလာနေကြပြီ။

အနောက်မှ အရှေ့သို့ ပြေးဆွဲသည့် ကုန်ရထားသည် စစ်ပစ္စည်းများဖြင့် ပြည့်လျှံနေတော့သည်။ စစ်ပြေး တွေကလည်း သံခမောက်ကိုယ်စီ ဆောင်းလျက်။ သူတို့ဆီမှ သတင်းပလင်းတွေ ထွက်လာသည်။ သူတို့ ဆုတ်ပေးခြင်းမှာ ပရိယာယ်သက်သက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အနီတွေကို မျက်စိလည်အောင် လုပ်ပြီး စစ်မြူခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးမှ ညပ်ပူးညပ်ပိတ် ဝိုင်းတိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း ...စသည်..စသည်။

အချို့ တတာရက်စ်ရွာသားတွေကတော့ တိတ်တိတ်ထွက်ပြေးဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီ။ သူတို့မြင်းတွေ၊ နွားတွေကို အစာအဝကျွေးထားပြီး ဂျုံတွေ၊ အဖိုးတန် ပစ္စည်းတွေကို ညညတွင် မြေကြီးထဲ တူးမြှုပ်ကြသည်။ တိုက်ပွဲတွေက ဒွန်မြစ် ဟိုဘက် နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင် တတာရက်စ်၏ အရှေ့မြောက်ဘက်တွင် ပြင်းထန်နေသည်။ နောက်တနေ့တွင် အနောက်ဘက် ကပါ သေနတ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသည် မြစ်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာလေပြီ။

သည်သတင်းတွေ ရွာထဲတွင် ပျံ့နှံ့လာတော့ တတာရက်စ်ရွာသား အများစုက ထွက်ပြေးဖို့ ပြင်ဆင် ကြတော့သည်။ အီလီနစ်ချ်နာက ဒူနီယာနှင့် အများနည်းတူ ရွာမှ ရှောင်ဖို့ တိုင်ပင်သည်။ သို့သော် တွေဝေနေသည်။ ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ စိုက်ခင်းတွေနှင့် ယာမြေတွေကို ဘယ်သူ့ အပ်ထားခဲ့ရမှန်း မသိ။ အိမ်ကို ဘယ်သူ စောင့်ပေးမှာလဲ။ အားလုံး ဒီအတိုင်း ထားသွားရမှာလား။ သူ မထွက်ခင် ပင်တာလီမွန်က ဂျုံနယ်ဖို့၊ ထွန်ယက်ဖို့၊ နွားတွေ စောင့်ရှောက်ဖို့ အသေးစိတ် မှာခဲ့သည်။ သို့သော် ရွာသို့ စစ်ကြောင်း ကျလာလျှင် ဘာလုပ်ရမည် ဆိုသည်ကို မမှာခဲ့။ နောက်ဆုံးတွင် အီလီနစ်ချ်နာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ အတွင်းပစ္စည်း အချို့နှင့် ဒူနီယာရော ကလေးတွေကိုပါ ရွာသား တွေနှင့် ထည့်လိုက်မည်။ အိမ်နှင့် အလုပ်တွေကို ကြည့်ဖို့ သူ နေခဲ့မည်။ အနီတွေ ဝင်လာရုံ မကလို့ တရွာလုံးသိမ်းသိမ်း ဂရုမစိုက်တော့။

(၄)

စက်တင်ဘာလ ၁၇ ရက်နေ့ညတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပင်တာလီမွန် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ ကာစင်စကာ အထိ ခြေကျင်လျှောက် ပြန်လာခဲ့ရသဖြင့် အပင်ပန်း လွန်းကာ စိတ်တိုလျက်ရှိသည်။ နာရီဝက်နားပြီး ညစာ ထိုင်စားသည်။ သူ သည်လိုစားသည်ကို အီလီနစ်ချ်နာ တခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့။

ဂေါ်ဖီထုပ်ဟင်းချိုကို တချိုင့်လုံး မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။ ယာဂု
တပန်းကန်လုံးလည်း ရုတ်ခြည်း တက်တက်ပြောင်သွားသည်။ အီလီနစ်ချ်နာ
တအံ့တဩနှင့် လက်ခုပ်တီးလိုက်ပြီး-

“ကြည့်စမ်း စားလိုက်တာ၊ သုံးရက်လောက် ထမင်း ငတ်ခဲ့သလိုပဲ”

“မင်းက အိမ်မှာလို စားနေရတယ် ထင်လား၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဘာမှ
မစားရတာ သုံးရက်တိတိရှိပြီ”

“ဟုတ်လား၊ တပ်က ရှင်ကို မကျွေးဘူးလား”

ပင်တာလီမွန် ပလုတ်ပလောင်းလေးရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ကျွေးပါတယ်၊ ကြောင်စာလောက်၊ အသက်ရှင် ဖို့ကို အကြံအဖန်
အမျိုးမျိုး လုပ်ကြရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မခိုး ခဲ့ဘူး၊ လူငယ်တွေကတော့ သူတို့မှာ
လောကနီတိမှ မရှိတာ၊ အားလုံး ပျက်စီးကုန်တာပေါ့၊ ခိုးတာ ဝှက်တာဟာ
ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်တဲ့အထဲ မပါတော့ဘူး၊ လစ်ရင် လစ်သလို ခိုးကြ
ဝှက်ကြတယ်၊ ဒါကို စစ်လို့ မခေါ်ဘူးကွ၊ ဘုရားသခင်က ဒဏ်ခတ်တဲ့ အဖွဲ့ပဲ”

“တခါတည်း အဝအပြ မစားနဲ့လေ၊ စားပိုးနှင့်နေဦးမယ်”

“အသာနေစမ်းပါ မိန်းမရယ်၊ ပေါင်မုန့်နဲ့ နွားနို့ ယူခဲ့ဦး”

လင်တော်မောင် စားနေပုံကို ကြည့်ပြီး အီလီနစ်ချ်နာ မျက်ရည်တွေ
ကျလာသည်။

သူက စားပြီး ကုလားထိုင်နောက်ကျောကို မှီလိုက်သည်။

အီလီနစ်ချ်နာက မေးသည်။

“ရှင် အပြီးပြန်လာတာလားဟင်”

“အင်း ... မပြောနိုင်သေးဘူး”

ပင်တာလီမွန် ခပ်ဝါးဝါး ဖြေလိုက်သည်။

“လူကြီးတွေကို သူတို့ ပြန်မလွှတ်ဘူး၊ အနီတွေက ဒွန်မြစ်အထိ
ရောက်တော့မယ့်ဟာကို၊ ဘယ် တို့ကို ပြန်လွှတ်မလဲ၊ ငါ လစ်လာတာ ဟေ့”

“ဟောတော့ ... သူတို့နဲ့ တွေ့ရင် ရှင် ဘယ်လို ပြောမလဲ”

“အင်း ... တွေ့သွားရင်တော့ ပြောရမှာပေါ့”

“ရှင် ဘာပြုလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်တာလဲဟင်”

“ငါ ပျော်ပွဲစားထွက်နေတယ်များ ထင်နေလား၊ အပျော်ခရီးသွားတယ်
ထင်နေလား”

ပင်တာလီမွန် ဒေါသတကြီး တံတွေးထွေးလိုက်သည်။ သို့သော် အဘွားကြီးက အလျော့မပေး။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ တပူပေါ် နှစ်ပူဆင့် ဖြစ်တော့မှာပဲ၊ သူတို့ ရှင့်ကို ဖမ်းမိသွားရင်...”

“အေး...ထောင်ကျသွားရင် အေးတာပဲ၊ သေနတ်ဆွဲပြီး မြက်တောထဲ တိုးနေရတာနဲ့ စာရင်လေ၊ ငါ့ အသက် အရွယ်နဲ့ တရက်ကို ၂၅ မိုင် မလျှောက်နိုင်တော့ဘူး၊ ကတုတ်ကျင်းတွေ မတူးနိုင်တော့ဘူး၊ မိကျောင်းသွား တွားပြီး မသွားနိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြေကြီးထဲဝင်ပြီး ကျည်ဆန်ကိုလည်း မရှောင်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတယောက် ငါ့ဘေးမှာတင် ထိသွားတယ်၊ ပွဲချင်းပြီးပဲ၊ ဘာမှတောင် မပြောနိုင်ဘူး၊ အဲဒါမျိုးတွေက နေ့တိုင်း တွေ့နေရတော့ ပျော်စရာ မကောင်းပါဘူးကွာ”

အဘိုးကြီးက သူ့ရိုင်းဖယ်နှင့် ကျည်ကပ်ကို ယူပြီး နောက်ဖေးကျီထဲတွင် သွားဝှက်ထားလိုက်သည်။ နှင်းကာ သားမွေးကုတ်အင်္ကျီရှည် သူ့တွင် ပြန်ပါမလာ။ အဘွားကြီးက မေးတော့-

“စုတ်သွားပြီ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် လွင့်ပစ်ခဲ့တာ၊ ရှုမီလင့်စ်ကို ကျော်ပြီးတာနဲ့ သူတို့ အတင်း မောင်းကြ တော့တာပဲ၊ တောက်လျှောက် ပြေးရတယ်၊ ကိုယ်ပေါ်က အပိုပစ္စည်းမှန်သမျှ အားလုံး ပစ်ချခဲ့ကြရတယ်၊ တချို့ဆို သိုးရေအကောင်းစား အနွေးထည်တွေ၊ ဘယ်သူမှ မသယ်နိုင်ကြတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနည်းသယ်ပြေး နေရတဲ့ ဟာကို”

ထိုညတွင် မိသားစု အစီအစဉ် ဆွဲကြသည်။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးက ကလေးတွေနှင့် အိမ်တွင် နေခဲ့မည်။ ဒူနီယာက ပစ္စည်းတွေကို သေတ္တာတလုံးထဲ ထည့်ပြီး နွားလှည်းတစီးဖြင့် အမျိုးမျိုးရှိရာ လက်တီရက် ရွာသို့ သွားမည်။

မိုးလင်းသည်နှင့် အစီအစဉ်အတိုင်း ဒူနီယာ ထွက်သွားသည်။ သို့သော် နေ့ခင်းရောက်တော့ ကားလ်မိုက် တပ်ထိန်းအဖွဲ့ ရွာထဲ ဝင်လာသည်။ ပင်တာလီမွန် ရွာပြန်ရောက်နေသည့်သတင်း ရွာထဲမှ သူတို့ အနံ့ ရသွားပြီး မြင်းတွေ ဒုန်းစိုင်းကာ ချက်ချင်းရောက်လာကြသည်။ သူတို့ကို ရိပ်ခနဲ လှမ်းမြင်သည်နှင့် ပင်တာလီမွန်သည် လူငယ်လေး တယောက်လို ပေါ့ပါးစွာဖြင့် အိမ်တိုင်ကို ဖက်တက်သွားလေတော့သည်။

အသက်ကြီးကြီး၊ ဗလကောင်းကောင်း ကားလ်မိုက် တယောက်က အဘွားကြီးကို မေးသည်။

“ခင်ဗျားအဘိုးကြီးရော အဘွားကြီး”

“ရှေ့တန်းမှာပေါ့၊ ဘယ်မှာ ရှိရဦးမှာလဲ”

“ခင်ဗျားအိမ်ထဲကို ဝင်ရှာရလိမ့်မယ်”

“ဘာအတွက် ဝင်ရှာမှာလဲ”

“ခင်ဗျားအဘိုးကြီးကို ဝင်ရှာဖို့ပေါ့ဗျ။ ဒီအသက် အရွယ်ကြီးနဲ့ ခင်ဗျား လိမ်တယ်၊ မရှက်ဘူးလား အဘွားကြီး”

လူငယ်တပ်ကြပ်တယောက်က စပ်ဖြဖြနှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူ ဒီမှာ မရှိဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ဘာပြုလို့ နင်က သွားဖြဲပြနေတာလဲ”

“ကဲ...အဘွားကြီး၊ ရယ်စရာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်ထဲ ခေါ်သွားပါ၊ မဟုတ်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဝင်ရလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူတို့ အိမ်ထဲဝင်ရှာကြသည်။ စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာသည်။ နှစ်ယောက်က အိမ်နောက်ဘက်ကို ရှာသည်။ ပုပုကွကွ အသားမည်းမည်း၊ မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာနိုင်ချင်းနှင့် တယောက်က ဘောင်းဘီကို လိပ်တင်ပြီး ခေါင်တိုင်မှတဆင့် ထုပ်တန်းပေါ်အထိတက်သွားသည်။

ပင်တာလီမွန် ပြေးပေါက်ပိတ်ပြီး အမိခံလိုက်ရသည်။

ပြန်ဆင်းလာပြီး အဘွားကြီးကို ပြောလိုက်သည်။

“တယောက်ယောက် ငါ့ကို မြင်သွားတာ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီခွေးသား ပြောတာ ဖြစ်ရမယ်”

ကာဂျင်ခရိုင်ရုံးသို့ သူ့ကို ခေါ်သွားပြီး စွဲချက် တင်လိုက်သည်။

အီလီနစ်ချီနာက မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကျန်ရစ်ပြီး သေနတ်သံတွေကို နားစွင့်နေသည်။ ပြီးမှ ကျီထဲသွားပြီး ဂျုံအိတ်တချို့ကို ဝှက်နေသည်။

(၅)

ဖမ်းမိထားသော တပ်ပြေး ဆယ့်ငါးယောက်အပေါ် ချမှတ်သည့် ပြစ်ဒဏ်များမှာ ရက်စက် ပြင်းထန်လှသည်။ တရားစီရင်ခန်းမှာလည်း တက်သုတ်ရိုက် ကြားနာစစ်ဆေးခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ စစ်ခုံရုံးအဖွဲ့တွင် အသက်ကြီးကြီး ဗိုလ်ကြီး တယောက် ပါသည်။ ပြီးတော့ လက်တဖက်ပြတ် ဗိုလ်တယောက် ပါသည်။

တပ်ပြေးတွေကို နာမည်နှင့် ရာထူးလောက်မေးပြီး တိုတိုတုတ်တုတ် အပြစ်ပေးလိုက်သည်ချည်း။ အားလုံး ကြိမ်ဒဏ်။ ကြိမ်ဒဏ်ရိုက်သည့် တပ်ထိန်းအဖွဲ့က အားလုံး ကားလ်မိုက်တွေချည်း၊ ဒွန်စစ်တပ်က ကြိမ်ဒဏ်ကို

လူပုံ အလယ်တွင် ရိုက်ဖို့ ၁၉၁၈ ခုနှစ်ကတည်းက ဥပဒေ ထုတ်ထားသည်။

ပင်တာလီမွန်က စတုတ္ထမြောက် အစစ်ခံရမည့် တပ်ပြေး။

စစ်ခုံရုံးဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ကြီးက စမေးသည်။

“ခင်ဗျားနာမည်”

“မီလက်ကော့ဗ်ပါ ဗိုလ်ကြီး”

“နာမည်အပြည့်အစုံ ပြောပါ”

“ပင်တာလီမွန်မီလက်ကော့ဗ်ပါ”

ဗိုလ်ကြီးက စာရွက်တွေကို ငုံ့ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းမောလာပြီး အဘိုးကြီးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်အရပ်ကလဲ”

“ဗီယက်ရှင်စကာခရိုင်ထဲက တတာရက်စ်ရွာကပါ”

“ခင်ဗျား တပ်စိတ်မှူး ဂရီဂိုမီလက်ကော့ဗ်ရဲ့ အဖေလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

ပင်တာလီမွန်ရင်ထဲ ပေါ့သွားသည်။

“ဗိုလ်ကြီး ခင်ဗျား ကျွန်တော် ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည် ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော့်မှာ အိမ်ထောင်သည် သားနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ အကြီးကောင်က အနီတွေ သတ်လို့ ရှေ့တန်းမှာ ကျဆုံးခဲ့ရပါတယ်၊ မြေးနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ကြိမ်ဒဏ်ခံရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုမှ ထနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုမှ အိမ်ပြန်ရောက် တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

လက်ပြတ်ဗိုလ်က ဝင်ပြောသည်။

“တပ်ပြေးကို ကျုပ်တို့က ကြိမ်ဒဏ်မပေးလို့ သူရဲကောင်းဘွဲ့ ပေးရမှာလား”

“ကျုပ်က သူရဲကောင်းဘွဲ့ ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ကျုပ် တပ်ရင်းကို ပြန်ပို့ပါ၊ နောက် ဘာအဖြစ်မှ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ဒီတခါ ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးမိမှန်း ကျွန်တော် မသိပါဘူး”

ပြီးတော့ တဆက်တည်း သူ့ခြေထောက် မသန်သည့်ကိစ္စ၊ အိမ်စောင့် မရှိသည့်ကိစ္စ၊ ယာခင်းနှင့် နားတွေ ကြည့်မည့်သူ မရှိသည့် ဒုက္ခတွေကို အိုင်ချင်း ဖွဲ့လို့ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် လျှောက်ပြောနေလေတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီးလုပ်သူက နံဘေးမှ လက်ပြတ်ကို ခေါင်းငဲ့ပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်ပြီး တရားခံကို သေသေချာချာ ကြည့်ကာ အမိန့်ချသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဂရီဂိုကို ကျုပ် သိပါတယ်။ သူ့မှာ ဒီလိုအဖေ ရှိတယ်ဆိုတာသာ မသိတာ၊ အင်း.. ခင်ဗျားက ရွာပြန်ပြေးပြီး အနီကောင်တွေရဲ့ လက်ထဲမှာ အရေခွံခွာခံမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ဥပဒေအရ ခင်ဗျားကို ကြိမ်ဒဏ် ပေးကို ပေးရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရာရှိတွေဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့သားတွေ မျက်နှာထောက်ပြီး ကျုပ်တို့ ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျား ရာထူးက ဘာလဲ”

“တပ်ကြပ်ပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ခင်ဗျားကို အရစ်ဖြုတ်လိုက်မယ်၊ တပ်ရင်းကို အမြန်ဆုံး သတင်းပို့ပါ၊ ကဲ...သွားနိုင်ပြီ”

ပင်တာလီမွန် ဝမ်းသာအားရ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဘုရားကျောင်း၏ စုလစ်မွမ်းချွန်များကို လှမ်းမြင်တော့ ထိခြင်း လေးပါးဖြင့် ဘုရားကို အာရုံပြုပြီး အိမ်သို့ တန်းပြန်လာခဲ့သည်။ ရိုးပြတ်တောတွေထဲကို ထော့နင်းထော့နင်း ဖြတ်လျှောက် ရင်း စဉ်းစားလာသည်။

“ဒီတခါတော့ ငါ အမိမခံတော့ဘူး၊ ကားလ်မိုက်တွေ တပ်ရင်းနဲ့ ချီပြီး တောနင်း ရှာပေစေ၊ မတွေ့စေရဘူး”

မြက်ခင်းလွင်ပြင်ဒေသ၏ ကျည်ကွယ် မျက်ကွယ် အကောင်းဆုံးလမ်းများကို သူ ရှောင်သည်။ သည်လို လမ်းများတွင် သူ့ကို တစုံတယောက် တွေ့လျှင် တပ်ပြေးဟု ထင်မည် မချ။ ထို့ကြောင့် စိုက်ခင်းတွေ၊ ထွန်ယက်မြေ တွေထဲမှ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် လျှောက်သွားသည်။

ဒွန်မြစ်ဘက်သို့ ရောက်လာလေလေ တူရုမှ လာနေသည့် စစ်ပြေး လှည်းတန်းကြီးတွေ များလေလေ။ မြစ်၏ ဘယ်ဘက်ကမ်းကို စစ်ပြေးတွေ ပြန်ကူးလာသည့် သဘောပင်၊ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ အမှီအမောက် တင်ထားသည့် နွားလှည်းတွေ၊ မြင်းလှည်းတွေ တသီတတန်းကြီး ရွေ့လျားနေသည်။ လှည်းတန်းကြီးနောက်မှ သိုးအုပ်တွေက ဖုန်တထောင်းထောင်း ထဲတွင် တဘဲဘဲ အော်မြည်လျက် တရွေ့ရွေ့ လိုက်နေသည်။

“အဘိုး ... ဘယ်သွားမလို့လဲဗျ၊ အနီတွေဆီ ကိုလား၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့နောက်မှာ ကပ်ပါလာတယ်”

လှည်းတစီးပေါ်မှ ခေါင်းတွင် ပတ်တီးစည်းထားသည့် ကော့ဆက်လူငယ်တယောက်က သူ့ကို လှမ်းမေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အေး....ကျေးဇူးပါ သားရယ်၊ သူတို့က ဘယ်နား မှာလဲကွ”

ပင်တာလီမွန် တို့ခနဲ ရပ်ပြီး အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

“ဒွန်ဟိုဘက်ကမ်းမှာ၊ ဗီယက်ရှင်စကာဘက်ကို သွားနေတာ၊ အဘိုးလည်း အဲဒီကို သွားမလို့လား။”

“အင်း...သူတို့နဲ့ တဖက်ကမ်းစီပဲ၊ ကိစ္စမရှိဘူး” ဟု ပင်တာလီမွန် စဉ်းစားသည်။ ပြီးတော့ ရွာနဲ့ သိပ်မဝေး တော့ဘူးလေ။ တောင်ကြောပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်း အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ တတာရက်စ် ဆီသို့ မျှော်ကြည့် လိုက်သည်။ ရွာသည် ကျိုးနှင့်ဖုတ်ဖုတ် ဖြစ်နေသည်။ လူသူအရိပ်အယောင် မတွေ့ရ။ တိရစ္ဆာန် ဆို၍လည်း တကောင် တမြီးမျှ မတွေ့။ ရေဆိပ်ဆီတွင်တော့ လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လှမ်းမြင်ရသည်။ ရေခပ်ချိန်ကိုး။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာ တော့မှ ကော့ဆက် စစ်သားတွေမှန်း သိရတော့သည်။ အင်း...ရွာသားတွေ တယောက်မျှ မရှိကြတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

ရွာထဲဝင်ပြီး အိမ်ဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အီလီနစ်ချ်နာနှင့် ကလေးတွေ မီးဖိုထဲတွင် စုထိုင်နေ ကြသည်။

မစ်ရှာက ဝမ်းသာအားရ ထအော်သည်။

“အဘိုး ပြန်လာပြီဟေ့”

ပြေးထွက်လာပြီး အဘိုး၏ လည်ပင်းကို ခုန်၍ တွဲခိုလေတော့သည်။

အီလီနစ်ချ်နာက မျက်ရည်တွေကြားမှ-

“ကြည့်စမ်း၊ ရှင့်ကို ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ မှတ်တာ၊ ရှင်မို့ ပြန်လာတယ်၊ ကျွန်မဖြင့် ဒီရွာမှာ တစက်မှ မနေချင်တော့ဘူး၊ တရွာလုံး ထွက်သွားကြပြီ၊ ကျွန်မသာ ဒီမှာ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ဥစ္စာစောင့်မကြီးလို ဒီအိမ်ကြီးကို စောင့်ကြည့်နေရတယ်၊ ကဲ... မြင်းလှည်းပြင်ပါ၊ သွားမယ်၊ ဒါထက် ရှင့်ကို သူတို့ နားခွင့်ပေးလိုက်ပြီလား။”

“အေး”

“အပြီးလား”

“ပြန်မမိမချင်းပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို ရှင် ဒီမှာနေလို့ မရဘူး၊ မနက်ကပဲ တပ်နီတွေ ဟိုဘက်ကမ်းက လှမ်းပစ်နေလို့ ပုန်းကျင်း ထဲကို ကလေးတွေ ခေါ်ပြီး ဆင်းပုန်းနေရသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ မရှိတော့ဘူးတဲ့၊ ဆုတ်ပေးလိုက်ရပြီလို့ ပြောတယ်၊ မနက်က ကော့ဆက်တချို့ ရောက်လာပြီး နွားနို့တောင်းရင်း ပြောသွားတယ်၊ မနေနဲ့တော့တဲ့၊ မြန်မြန် ထွက်ကြတဲ့”

“ကော့ဆက်တွေ ဟုတ်လား၊ တို့ ရွာသားတွေလား။”

ပင်တာလီမွန်က စိတ်ဝင်တစားမေးကာ တအိမ်လုံး ပွစာကျဲနေသည့် ကျည်ဆန်ပေါက်တွေကို လျှောက်ကြည့် ရင်း မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မျက်နှာစိမ်းတွေ၊ ခိုပါစိကလို့ ထင်တာပဲ”

“ဒါဖြင့်လည်း သွားကြမယ်လေ”

ပင်တာလီမွန် သက်ပြင်းချပြီး ပြောသည်။ ညနေ မှောင်ရီပျိုးချိန်တွင် နွားချေးပုံတွေကို ဖယ်ပြီး တွင်းတူး သည်။ ဂျုံအိတ်ခုနစ်အိတ် တွင်းထဲထည့်ပြီး မြှုပ်သည်။ ပြီးမှ ခြေရာလက်ရာမပျက် ပြန်ဖုံးထားလိုက်သည်။ ညမှောင်သည်နှင့် လှည်းဆင်ကာ ဂျုံတအိတ်၊ ကောက်ရိုး တအိတ်နှင့် သိုးတကောင်ကို ကြိုးတုပ်၍ လှည်းပေါ်တင်ပြီး နွားမနှစ်ကောင် ကိုတော့ လှည်းနောက်မှ ဆွဲလာခဲ့သည်။

အီလီနစ်ချ်နာနှင့် ကလေးတွေက အိတ်တွေပေါ် ထိုင်သည်။ ဝင်းတံခါး ပိတ်ပြီး ထွက်လာသည့်အခါ ပင်တာလီမွန် က အင်္ကျီလက်မောင်းနှင့် မျက်ရည်သုတ်ပြီး ဘုရားတ၍ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

(၆)

မိုင်နှစ်ဆယ် အပြင်းချီလာပြီးနောက် စက်တင်ဘာလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ရှိုရင်၏ မုန့်တိုင်းတပ်သည် ဒွန်မြစ်စစ် ကြောင်းနားသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ စက်တင် ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် တပ်နီတို့က မက်ဗီဒီဆာ ဆိပ်ကမ်းမှ အမြောက်နှင့် လှမ်းထုသည်။ မကြာခင်အတွင်း အမြောက်တပ်နောက်မှ ကပ်ပါလာသည့် ခြေလျင်တပ်က ဒွန်မြစ်ကမ်းရွာများနှင့် ဗီယက်ရှင်စကာ ကို သိမ်းလိုက်သည်။ ထိုနေ့တွင်ပင် မိုင်တစ်ရာကျော် နေရာယူထားသော ဒွန်မြစ် ဘယ်ဘက်ပိုင်းမှ တပ်ဖြူတွေ ရှင်းသွားတော့သည်။ ကော့ဆက် အမြောက်တပ်ကလည်း စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း စနစ်တကျ ဆုတ်ပေး သည်။

ဗီယက်ရှင်စကာ မြစ်ကူးတံတားသည် အနီတို့ လက်ထဲသို့ ကျရောက်အံ့ဆဲဆဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် တံတား အောက်က ရက်မများတွင် ဖယောင်းရည် စိမ်ပြီး သား ကောက်ရိုးနှင့် လောင်စာတွေ တံတားတလျှောက်လုံး အဆင်သင့် ကပ်ထားပြီးသား ဖြစ်နေသည်ကိုတော့ အနီတို့ မသိနိုင်ပေ။

ဤသို့ဖြင့် ပထမဆုံး တံတားပေါ် ဖြတ်လာသော တပ်သား တဒါဇင်နှင့် မြင်းဆယ့်နှစ်ကောင် ကျည်သင့်ကာ တံတားနှင့်အတူ မီးလောင်

သေဆုံးခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် တပ်နီတပ်ရင်း (၂၃) နှင့် (၂၄) သည် စက်တင်ဘာ လကုန် အထိ မြစ်ကို မဖြတ်နိုင်ဘဲ တဖက်ကမ်းတွင် သောင်တင်နေလေတော့သည်။ ဒွန်မြစ်မှာ ပေါင်းရာ ကျယ်သော်လည်း အချို့ နေရာများတွင် ပေနစ်ရာမျှသာရှိသော မြစ်ကျဉ်းများ ရှိသည်။

အဖြူနှင့် အနီတွေကို ဒွန်မြစ်ဖြင့် ခြားထားဘိသို့ ရှိနေသည်။ အနီတို့က မြစ်ကို အလုံးအရင်းနှင့် ဖြတ်ဖို့ မကြိုးစားတော့ပေ။ အချို့ ရေတိမ်သည့် မြစ်ကျဉ်း နေရာများမှ သူတို့ ကူးဖို့ ကြိုးစားသည့်အခါတိုင်း တဖက်ကမ်းမှ ဆီးပစ်သဖြင့် သူတို့ မကြိုးစားတော့ပေ။ ရေကူးဖို့ နေနေသာသာ ရေထဲ မဆင်းခင် သည်ဘက် ကမ်းမှ လှမ်းထုသဖြင့် သူတို့ ဆက်မကြိုးစားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကော့ဆက်တို့က အနီကောင်တွေ သိမ်းထားသည့် ရွာတွေမှ မီးခိုး တလူလူတက်အလာကို စောင့်ကြည့်နေ ကြသည်။ သို့သော် သည်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးလာသည့် ရွာသားများထဲမှ အံ့ဩစရာ သတင်းကို သူတို့ ကြားရသည့်အခါ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။ အနီတွေက သူများပစ္စည်း မယူဘူးတဲ့။ ဝယ်လျှင် တန်ရာတန်ကြေး ပေးသတဲ့။ ဖရဲသီးနဲ့ နွားနို့ကစ အလကား မယူဘူးတဲ့။ ပိုက်ဆံပေးသည် ဆိုပဲ။ ကော့ဆက်တွေ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ သူတို့က ပစ္စည်းယူ၊ လူသတ်၊ ရွာတွေ မီးရှို့သည့် လူမျိုးတွေ မဟုတ်လား။

အောက်တိုဘာ လဆန်းပိုင်းရောက်တော့ တပ်မ နှစ်ခုမှ ဒွန်စစ်တပ်များသည် ကာဇင်စကာနှင့် ပါဗလို့စ် ဒေသကို နောက်တကြိမ် ပြန်ထိုးစစ်ဆင်ကြသည်။ အမှတ် (၃) ဒွန်တပ်မက လှံစွပ်ကိုင် ၈,၀၀၀ နှင့် ဓားစစ်သည် ၆,၀၀၀ ကျော် အင်အားဖြင့် တပ်နီတပ်မ (၅၆)ကို အရှေ့ပိုင်းသို့ အောင်မြင်စွာ မောင်းထုတ် နိုင်ပြီး စီမံချက်အတိုင်း ချီတက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဒုတိယ ကိုနိုဗာလော့ဗ် တပ်မကလည်း မကြာမတင်အတွင်း ဒွန်ကို ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြီး ယင်းတပ်မ၏ မြင်းတပ်က ရန်သူ စစ်စခန်းများထဲသို့ အတင်းဝင်ပြီး အတင်းတိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ တပ်နီတို့၏ ရှေ့တန်းတွင် အခိုင်အမာ ခြေကုပ် ယူထားသော တပ်ရင်း (၂၁) သည် အကျအဆုံး များစွာဖြင့် ဆုတ်ပြေးကြရသည်။ တပတ်အတွင်း ဒွန်မြစ် ဘယ်ဘက်ကမ်း တလျှောက်တွင် ဗီယက်ရှင်စကာ သို့တိုင် တပ်နီတွေ ရှင်းသွားလေပြီ။ ဤတွင် ကော့ဆက် တပ်များက တပ်နီတပ်ရင်း (၉) ကို ဗီယက်ရှင်စကာ ဘက်မှနေ၍ ခရပ်လော့ဗ်စ်အထိ မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

တပြိုင်တည်းလိုလိုတွင် ဒွန်တပ်မများမှ တပ်မ (၂) သည် ကလက်စ်ကယာတွင် စခန်းချလိုက်ကြသည်။ ပြီးမှ ဒွန်ကို အတင်းဖြတ်ကူးကြသည်။

ဒွန်၏ ဘယ်ဘက်ခြမ်း တောင်ရိုးပေါ်တွင် ကျန်ရစ်သည့် အနီတပ်ရင်း (၂၂) နှင့် (၂၃) သည် ကော့ဆက် တို့ အပိုင်းခံရမည့် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီ။ သည်အခြေအနေကြောင့် အရှေ့တောင် စစ်မျက်နှာမှ တပ်ရင်း (၉) ကို အီကိုရက်စ်မြစ်ဝမှ သူတို့တပ်များရှိရာ တီရှန်စကာဘက်သို့ ဆုတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သို့သော် သည်ဘက်တွင်လည်း အနီတွေ တောင့်မခံနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ကော့ဆက်တပ်တွေက အချိတ်အဆက်မိမိဖြင့် သူတို့ကို မြောက်ပိုင်းသို့ ပိုင်းပြီး မောင်းထုတ်သောကြောင့် ခံစစ်ဖြင့် ဆုတ်ပေးနေရသည်။

အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက်နေ့မှ ၂၉ ရက် အတွင်း အဖြူတို့က ဖီလိုနိုဗိုနှင့် ဟိုဗိုရီနို ဘူတာရုံများကို သိမ်းပိုက် နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုမှတဆင့် နိုဗိုဗိုပျစ် တမြို့လုံးကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် စိတ်ဓာတ်ရေးရာပိုင်းတွင်မူ ကော့ဆက်တို့ ဘက်တွင် သိပ်အခိုင်အမာကြီး မဟုတ်ပေ။ သူတို့အောင်မြင်မှုသည် ကြာရှည်ခံမည့် အောင်မြင်မှုမျိုး မဟုတ်နိုင်ကြောင်း သူတို့ သိနေကြသည်။ သိမ်းပိုက်နယ်မြေတွေကို တဆောင်းလုံး ထိန်းထားဖို့ မလွယ်ကြောင်း သူတို့ သိနေကြ၏။

တောင်ပိုင်းရှေ့တန်းသို့ စတာလင် ရောက်လာပြီး တောင်ပိုင်း တန်ပြန်တော်လှန်ရေးတွေကို ချေမှုန်းဖို့ သူတို့၏ ဗျူဟာတွေ ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။ စတာလင်က ဒွန်ဒေသ စစ်ဆင်ရေးကို ဒွန်ပြည်နယ် ထဲတွင် အခြေစိုက်ခြင်းအား အစမှ အဆုံး ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။

ယင်းစစ်ဆင်ရေးစီမံချက်ကို လီနင်ဆီသို့ရေးသည့် သမိုင်းဝင်စာတွင် ဖော်ပြထားသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်က ရှိုရင် ဆီသို့ စစ်ရုံးချုပ်မှ ညွှန်ကြားလွှာတစောင် ရောက်လာပါသည်။ ညွှန်ကြားလွှာတွင် စစ်ဆင်ရေးကို နိုဗိုရီစစ်ဘက်သို့ ဒွန်မြက်ခင်း လွင်ပြင်မှ ဖြတ်ကူးရန်ဟု ပါရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်တွေ ဆင်းဖို့ အဆင်ပြေနိုင်သော်လည်း သည်လမ်းမှ ခြေလျင် တပ်တွေနှင့် အမြောက် တပ်တွေ သွားဖို့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ယင်းဒေသမှာ ကျွန်တော်တို့ကို လုံးဝ မထောက်ခံဘဲ ခါးသီးစွာ ဆန့်ကျင်သည့် ဒေသဖြစ်၍ သည်စီမံချက်မှာ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိသည့် ရူးကြောင်ကြောင် စစ်ရေး စီမံချက်မျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ပြီးတော့ လမ်းမရှိသည့်ဒေသဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးသည့် စစ်ဆင်ရေးမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကော့ဆက် တို့၏ မျိုးချစ်စိတ်ဒွန်အား နှိုးဆွ မြှင့်တင်ပေးသည့် စစ်ဆင်ရေးမျိုးသာ

ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် သူတို့နယ်မြေကို ကာကွယ်နေသော ဒင်နီကင်³¹ အတွက် ကော့ဆက်တပ်တွေကို စုပေးသလို ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။ တနည်းအားဖြင့် ဒင်နီကင်တို့ အားဖြည့်ပေးသလို ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သည်စီမံချက်ကို ဖျက်၍ ခါးကော့စ်နှင့် ဒွန်နိစ်ချိုင့်ဝှမ်းမှ ရော့စတော့စ်သို့ ချီတက်ဖို့ စီမံကိန်းအသစ် ဆွဲရပါမည်။

တစ်၊ ကျွန်တော်တို့အား တူးတူး ခါးခါး မုန်းတီးမနေသည့်ပြင် အကောင်းမြင် သဘောထားရှိသည့် နယ်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် တို့ တိုက်ပွဲတွေ ခရီးရောက်ပါလိမ့်မည်။

နှစ်၊ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည့် သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ကဏ္ဍတွင် မီးရထားကို အနှောင့်အယှက်ပေးပြီး ဒင်နီကင်၏ တပ်တွေကို ရိက္ခာပြတ်အောင် လုပ်နိုင်သည်။

သုံး၊ အဲဒီနည်းဖြင့် စစ်ဆင်ရေးလုပ် ပြီး ဒင်နီကင်၏ တပ်တွေကို သွေးကြောဖြတ်မည်။ ကော့ဆက်တပ်တွေကို နောက်ဘက်က ဝင်တိုက်မည်။

လေး၊ အဲဒီအခါမှာ ဒင်နီကင်ရဲ့ ရုရှားဖြူတွေနဲ့ ကော့ဆက် သူပုန်တွေ သဘောထား ကွဲကုန်လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုးစစ်အောင်မြင်လျှင် ဒင်နီကင်က ကော့ဆက် တွေကို အနောက်ဘက် ရွှေ့စေချင်မည် ဖြစ်၏။ အဲဒါကို ကော့ဆက် အများစုက လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါ။

ငါး၊ ကျွန်တော်တို့က မီးသွေး ရမယ်၊ ဒင်နီကင်က မရနိုင်ပါ။

အဲဒီစီမံချက်ကို ကျွန်တော်တို့ အမြန် ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ရမည်...”

အဖြူတို့ကို ကူတိုက်ပေးသည့် အပျော်တမ်း တပ်များသည် စစ်မျက်နှာတိုင်းတွင် ရှုံးနေသည်။ ၁၉၁၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလထဲတွင် ဒွန်စစ်တပ်ကို လက်ဝဲဘက် စစ်မျက်နှာတွင် ထား၍ တောင်ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာ သွားလေတော့သည်။

ပင်တာလီမွန်သည် လက်တံရှက်မိဟူသည့် ရွာကလေးတွင် နှစ်ပတ်ခွဲမျှ မိသားစုနှင့်အတူ အေးချမ်းစွာ နားခို နေသည်။ ဒွန်ပြည်နယ်ထဲမှ တပ်နီတွေ ဆုတ်သွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း ကြားသည်နှင့် အိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်လေတော့သည်။

တတာရက်စ်သို့ မရောက်ခင် သုံးမိုင်အလိုလောက် တွင် သွားနေသည့် နှုန်းကို အားမရတော့ဘဲ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဒီနွားမတွေ စောင့်ခေါ်နေရတာနဲ့ ခရီးမတွင်တာ၊ သွားနေပုံကိုက အိပဲ့ အိပဲ့နဲ့၊ ဘာလို့ သူတို့ကို ခေါ်လာမိလဲ မသိဘူး၊ ဒူနီယာ..သမီး လှည်းကို ရပ်စမ်း၊ နွားမတွေကို သမီးလှည်းမှာချည်၊ အဖေ မြင်းလှည်းနဲ့ အရင်သွားနှင့်မယ်၊ အင်း...တို့အိမ်တော့ ပြာပုံဖြစ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ကလေးတွေနှင့် ပစ္စည်းတွေကို နွားလှည်းပေါ် ပြောင်းပေးပြီး ဝန်ပေါသွားပြီဖြစ်သည့် မြင်းလှည်း ကလေးကို ခပ်သုတ်သုတ် ဆက်မောင်းလာ ခဲ့သည်။ မြင်းမလေး မောနေပြီ။ ချွေးစက်စက်နစ်နေပြီ။ သို့သော် သခင်က လုံးဝ အနားမပေး။

“ရှင် မြင်းမလေးကို နှိပ်စက်လှချေလား၊ ခမျာ အမောဆိုပြီး သေတော့မယ်”

အီလီနစ်ချ်နာက လှည်းရံတိုင်ကို ကိုင်ထားရင်း ယောက်ျားကို ဆူသည်။ ပင်တာလီမွန်ကလည်း မလျှော့။

“အမောဆိုတာ သူ့ချည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါလည်း လျှာထွက်ပြီး သေခါနီးနေပါပြီ၊ အင်း... အိမ်တိုင်မှ ကျန်ပါဦးမလား”

သူ့ကို စိုးရိမ်လွန်းရန်ကောဟု အီလီနစ်ချ်နာ ထင်ခဲ့သည်။ သူစိုးရိမ်သလောက်တော့ မဆိုးပါ။ သို့သော် အိမ်ပျက်ကြီး ကိုသာ တွေ့ကြရတော့သည်။ ပြတင်းပေါက် အားလုံးနီးပါး ပျက်စီးကုန်ပြီ။ တံခါးရွက်တွေမှာ ပတ္တာတွေ တိုးလိုးတွဲလောင်း။ နံရံတွေက ကျည်ဆန်ရာတွေ နိုင်းချင်းဖြင့်။ မြင်းဇောင်းက တခြမ်း ပြိုကျနေပြီ။ ဗုံးဆန် မှန်ထားသဖြင့် ရေတွင်းနံရံတဖက် ပြိုနေပြီ။ တနေရာတွင် တွင်းကြီး ဖြစ်ကျန်နေ၏။

ပင်တာလီမွန်သည် စစ်မြေပြင်မှ ထွက်ပြေးလာခဲ့သော်လည်း သူ့ခြံနှင့် အိမ်မှာ စစ်ဒဏ်မှ မလွတ်မြောက်ခဲ့ပေ။ ထောင်းထောင်းကြေ ပျက်စီးခဲ့လေပြီ။

ခိုပျံ့ ကော့ဆက်တွေက တတာရက်စ်မှ ခံစစ် အဖြစ် တိုက်သောအခါ

ရွာမှာ အထိနာခဲ့ရလေသည်။ မိလက်ကျော်မိ ခြံစည်းရိုးတလျှောက်သည် ကတုတ်ကျင်းများ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ခြံစည်းရိုးကို ဖျက်ကာ ကတုတ်ကျင်း အမိုးအကာတွေ လုပ်ကြသည်။ ကျီတွေကိုလည်း ဖျက်ပြီး ကတုတ်ကျင်းအခင်းတွေ လုပ်သည်။ ပြီးတော့ ထင်းစိုက်သည်။ ကျောက်တုံးစီ နံရံများကိုလည်း ဖြိုချပြီး စက်သေနတ်ပစ်ဖို့ ပုန်းကျင်းတွေ ဆောက်သည်။ နွားစာ၊ မြင်းစာ ကျီများလည်း တဝက် လောက် ပြောင်သွားသည်။

အိမ်နှင့်ခြံထဲမှ ကျီတွေ၊ တင်းကုပ်တွေ၊ မြင်းစောင်းတွေ လိုက်ကြည့်ပြီးတော့ ပင်တာလီမွန် လက်နှစ်ဖက် နှင့် ခေါင်းကို ဖိထားလိုက်သည်။

အီလီနစ်ချ်နာက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦးတော်၊ ကျီနေရာမှာ ပြောင်တလင်း ကို ခါနေတာပဲ”

“ကျီတင်လားကွာ၊ ဟိုမှာ...”

ပင်တာလီမွန် စကားမဆုံးတော့ဘဲ လက်ကိုဝှေ့ကာ တလင်းဘက် ထွက်သွားသည်။ အိမ်ဘက်ကို ငဲ့ကြည့် လိုက်တော့ အိမ်တအိမ်လုံးမှာ ကျည်ဆန်ရာတွေ၊ ဗုံးတွေ၊ အမြောက်ဆန်တွေ မှန်ထားသည့် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တွေနှင့် မွစာကြနေသည့် အိမ်ပျက်ကြီး။ လေက တဟူးဟူးတိုက်နေသည်။ ပရိဘောဂတွေက ဖုန်နိုင်ချင်း နှင့် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ။ အင်း ... ဘယ်လို ပြန်လုပ်ရ ပါ့မလဲ။

နောက်တနေ့တွင် မြင်းတစီးဖြင့် ဗီယက်ရှင်စကားသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တပ်ထဲတုန်းက အပေါင်းအသင်း များမှတဆင့် ဆေးတပ်မှ ဆရာဝန် တယောက်ကို ရှာပြီး သူ့ခြေထောက် အခြေအနေမှာ ဆိုးလာကြောင်း၊ ဆေးဝါးကုသမှု ခံယူဖို့လိုကြောင်း ဆေးစာတစောင် ရအောင် တောင်းလာခဲ့သည်။ သည်စာရွက်ကလေးဖြင့် ရှေ့တန်း ပြန်မထွက်ရတော့ဘဲ နေခွင့်ရခဲ့လေသည်။ စာကို ကျေးရွာကော်မတီလူကြီးဆီသို့ ယူသွားရာတွင် ပင်တာလီမွန်က ဧရာမ လမ်းလျှောက်တုတ် ကြီးကို တကိုယ်လုံး အားပြု၍ လျှောက်သွားသည်။

တတာရက်စ်တရွာလုံး ဘယ်တုန်းကမျှ သည်မျှ အထိမနာခဲ့ပေ။ ရွာတွင် စတည်းချသွားသော ခိုပါစ် ကော့ဆက် တို့၏ ဒဏ်ကြောင့် ရွာပျက်ကြီးမှာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသည်။ လူတိုင်း လူတိုင်း ပစ္စည်းပျောက် ရှာနေကြရသည်။

အုပ်ကွဲသွားသော နွားမတွေကို မြက်ခင်းလွင်ပြင် အနှံ့ လျှိုမြောင်တောင်ကြားမကျန် လိုက်ရှာကြရသည်။ ပထမဆုံး တတာရက်စ်ပေါ်

ကျသည့် အမြောက်ဆန်က စားကျက်ထဲမှ သိုးအုပ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ကျခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤတွင် အကောင်သုံးရာပါသည့် သိုးအုပ်ကြီး တောထဲဝင်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ နောက်တပတ်ကြာတော့မှ နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်အကွာမှာ ပြန်တွေ့သည်။ အကောင်ငါးဆယ် လျော့နေသည်တဲ့။

ဘိုဂါတီရိပ် မိသားစုပိုင် အပ်ချုပ်စက်တလုံးက မီလက်ကျော်ခံခြံထဲ ရောက်နေသည်။ ပင်တာလီမွန်၏ ကျီမှ သွပ်ပြားတချပ်က အင်နီကွတ်ရှ်ကာ၏ တလင်းထဲမှ ပြန်တွေ့သည်။ တရွာလုံး ဤနည်းနှင့်နှင်ဖြစ်ကာ အခြားရွာများ တွင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

“ကျုပ်နွားမလေးများ တွေ့မိလားဗျာ၊ အနီရောင် နှာကျားမလေးဗျာ၊ ဘယ်ဘက်ချီတချောင်း ကျိုးနေတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ ရွာဘက်မှာ နွားသိုးတကောင်များ တွေ့မိလားဗျာ၊ အရောင်က ညိုမှိုင်းမှိုင်းဗျ”

စသည့် မေးခွန်းမျိုးတွေ အမြဲ ကြားနေရသည်။ သူပုန်တွေ သတ်စားလိုက်ကြသည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲ ဖြစ်ပါသည်။

(၂)

ပင်တာလီမွန်ကို တပ်က အပြီးထွက်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ။ သည်တော့မှ အိမ်နှင့် ခြံစည်းရိုးပြင်ဖို့ အချိန်ပြည့် အာရုံစိုက်နိုင်တော့သည်။ တလင်းထဲတွင် မနယ်ရသေးသည့် ကောက်နှံတွေက တောင်လို ပုံနေသေးသည်။ ကြွက်တွေ ပျော်ပွဲစားလို့ မကုန်နိုင်မခန်းနိုင် ဖြစ်နေသော်လည်း ပင်တာလီမွန် လှည့်မကြည့်နိုင်သေး။ ယာခင်းကို ခြံစည်းရိုးခတ်ဖို့ ဦးစားပေးရမည်။ ကျီတွေနှင့် အိမ် ကလည်း အရေးကြီးသည် အမှန်။

ဒူနီယာနှင့် အီလီနစ်ချ်နာက အိမ်နံရံမှ အပေါက်တွေကို လိုက်ဖာသည်။ ပင်တာလီမွန်ကမူ ခြံစည်းရိုး ကိုရော အိမ်ပြတင်းပေါက်တွေ ပြန်တပ်ဖို့ အလုပ်ကိုပါ တပြိုင်တည်း လုပ်နေရသည်။ ရေတွင်းပြင်သည့် အခါ တွင်တော့ တွင်းပါ ဆယ်ရသဖြင့် အအေးဒဏ် မခံနိုင်တော့ဘဲ အဘိုးကြီး အအေးမိပြီး ဖျားပါလေတော့သည်။ သို့သော် သူ့တွင် ဆေးရှိသည်။ ကိုယ်တိုင်ချက်သည့် ဗောဒ်ဂါ ပေါင်းခံဦးရေကို ပူပူနွေးနွေး ပုလင်းလိုက်မော့ပြီး ဓာတ်ကြမ်းတိုက်သည့်အခါ အဖျား ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

ယခုအချိန်အထိ ဂရီဂို သတင်း အစအနမျှ မကြား ရသေးပေ။ အောက်တိုဘာ လကုန်ပိုင်းရောက်မှ ဒဏ်ရာ ရသဖြင့် ပြန်လာသည့်

သူတပ်ရင်းက ရဲဘော် တယောက်ဆီမှ သတင်းရတော့သည်။ သူတို့တပ်ရင်း ဗိုလ်ချုပ်စစ်တွင် ရောက်နေပြီး ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ဘေးမသိ ရန်မခ ရှိနေသည်တဲ့။ အဖျားအမြစ် ပြတ်အောင်ဆိုပြီး ဗောဒိဂါထံ ငရုတ်ကောင်းမှုနဲ့ ထည့်သောက်သည်။ ပြီးတော့ ကြက်ဖပျိုတကောင်လို တက်ကြွနေပြီး တနေကုန် လေပေါ်နေသည်။ လမ်းဖြတ်သွားသမျှ လူကို ခေါ်ပြီး သားတော်မောင်အကြောင်း ကြွားနေတော့သည်။

“ကြားပြီးပြီလား၊ ဂရီဂိုတပ်ရင်းက ဗိုလ်ချုပ်စစ်ကို သိမ်းလိုက်ပြီတဲ့၊ တပ်မမှူးရာထူး ပေးလိုက်တယ်လို့ လည်း ကောလာဟလတွေ ပြန့်နေတယ်၊ အင်း...သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ သူ့လို စစ်သားမျိုးကလည်း ရှားတယ်လေ”

“အင်း ခင်ဗျားသားကတော့ အာဇာနည် သူရဲကောင်းပါဗျာ”

ဟု ရွာသားတွေက ပြောလျှင် ပင်တာလီမွန် တယောက် မျက်နှာကို ချိုကာ ပျော်နေလေသည်။

“ဒါကတော့ အဖေ့သွေးလည်း ပါတာပေါ့ကွာ၊ ငါငယ်ငယ်ကလည်း သူ့လိုပါပဲကွာ၊ ငါသာ ခြေထောက် ကောင်းရင်၊ ပြီးတော့ အသက်ငယ်သေးရင် မော်စကိုကို ကောင်းကောင်းသိမ်းနိုင်တာပေါ့၊ အင်း...ခုတော့...”

ထိုနေ့က နောက်ဆုံး အိမ်ရှေ့ဖြတ်လျှောက်သူမှာ ဘက်ရလက်နဲ့ ဖြစ်သည်။

“ဟေး...ဖီးလစ်၊ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ ခဏဝင်ပါဦးကွ၊ စကားလေး ဘာလေး ပြောရတာပေါ့”

ဧည့်သည် ထိုင်မိပြီဆိုသည်နှင့်-

“ဂရစ်ရှာအကြောင်း ကြားပြီးပြီလား”

“မကြားဘူးဗျ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ တပ်မမှူး ဖြစ်သွားပြီတဲ့ကွ”

“တပ်မမှူး ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျား ... တပ်မမှူး”

“ခင်ဗျား တကယ် ပြောနေတာလား အဘိုးကြီး”

“အေးပါဆို၊ အဲဒီရာထူး သူ့မပေးလို့ ဘယ်သူ့ ပေးမလဲ”

“အင်း .. ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

ပြီးတော့ ပင်တာလီမွန် မြိန်ရေရှက်ရေ ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်ဂုဏ်ယူရမယ့် သားပါကွာ၊ သူရင်ဘတ် တခုလုံး ဆုတံဆိပ်တွေ ချိတ်စရာနေရာ မရှိတော့ဘူး၊ ရထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေကလည်း တကိုယ်လုံး အပြည့်ပဲ၊ တော်ရုံလူဆိုရင် သေလို့ကိုဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ဘာလို့ မသေလဲ သိလား၊ ဒွန်ကော့ဆက်တယောက် ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတာ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းတော့ သူလို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ့ထက် အနီတွေကို မောင်းထုတ်နိုင် တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သူတို့ မော်စကို ထိ ရောက်နိုင်ပါ့မလား”

“နေ့ချင်းညချင်းတော့ ဘယ်ရောက်နိုင်မလဲ ဖီးလစ်၊ စစ်ဆိုတာ လောပြီး တိုက်လို့ မကောင်းဘူး၊ တောင်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်ရသလိုပေါ့ကွာ၊ စီမံချက် ကောင်းရမယ်၊ သေနင်္ဂဗျူဟာ ကျွမ်းရမယ်၊ အင်း... အများကြီး ပေါ့ကွာ၊ ရုရှားမှာ အလုပ်သမား၊ လယ်သမားတွေက နံ့ကောင်တွေလို ရိုက်သတ်လို့ မကုန်အောင် ပေါတာ၊ တို့ကော့ဆက် ဆိုတာက လက်တဆုပ်စာလောက်ပဲ ရှိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လူတွေ အကြာကြီး အနိုင်ယူမထားနိုင်ပါဘူး၊ လူတွေ ပြောနေကြသလို ဆောင်းတွင်းဆို ဧည့်သည်တွေ ပြန်ရောက်လာကြမှာပါ”

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ မော်စကိုကို သိမ်းဖို့ နောက်ကျလေလေ အနီတွေ ပြန်လာဖို့ မြန်လေလေပဲ”

“မော်စကိုကို သူတို့ ရနိုင်ပါ့မလား”

“ရအောင် တိုက်ရမှာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပေါ့လေ”

“ခင်ဗျားရော ဒီပွဲမှာ ဝင်မနွဲ့တော့ဘူးလား”

“ဟာ ... တိုက်ချင်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီခြေထောက်ကြောင့် စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါတော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကြားတာတော့ ဒွန်ဟိုဘက်ကမ်းမှာ အနီတွေကို အပြတ်ဆော်တာ ဒွန်ကော့ဆက် အဘိုးကြီး တွေဆို”

ပင်တာလီမွန်က ဧည့်သည်ကို စွေကြည့်လိုက်ပြီး သူ့အမြင်ကို ပြောပြသည်။

“အဲဒါတွေက အပိုတွေ လျှောက်ပြောတာလို့ ထင်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ရှေ့တန်းကို အကြိမ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ တာပဲ၊ ဒါ့ထက် မင်းနွားလေး ပြန်တွေ့ပြီလား၊ ဘာသတင်းမှ မရဘူးလား၊ ငါ့အထင်တော့ ဟိုကောင်တွေ

ချက်စားပစ် လိုက်ပြီ ထင်ပါရဲ့ကွာ၊ စစ်ပွဲအတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ တို့ကျော့ဆက်တွေက မွေးကတည်းက စစ်တိုက်လာတာ၊ မြင်းစီး လာတာ၊ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား ဆိုတဲ့ကောင်တွေကို ဘာလို့ မနိုင်ရမှာလဲ”

(၃)

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လယ်သမားတွေကို ဖော့တွက်လို့ မရကြောင်း ထင်ရှားလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျော့ဆက်တွေ အကျအဆုံး များလာသည်။ လွန်ခဲ့သည့် တနာရီလောက်က ပင်တာလီမွန်၏ တက်ကြွမှု များသည် စိတ်မချမ်းသာစရာ သတင်းများကြောင့် မှောင်မိုက်၍ သွားလေသည်။ ရေတွင်းဘောင်တခုကို ကျားလျှာဖြင့် တိုက်နေစဉ် အမျိုးသမီး တယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ငိုသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ဘယ်သူ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ခူနီယာကို ရွာထဲ လွှတ်ပြီး စနည်းနာခိုင်းလိုက်သည်။

“သမီး ... မြန်မြန်ပြေးစမ်း၊ ဘယ်သူသေလဲ မသိဘူး”

ကျားလျှာကို ဘေးချပြီး ပုဆိန်ကို သစ်တုံးတတုံးတွင် စိုက်၍ ပြောလိုက်သည်။

ခူနီယာ အပြေး ပြန်ရောက်လာသည်။ ဖီလိုနော့ဗ် ရှေ့တန်းမှ ကျော့ဆက် အလောင်း သုံးလောင်း ရွာသို့ ပြန်ရောက် လာသည်တဲ့။ အင်နီကွတ်ရှ်ကာ၊ ခရစ်တိုးနီးယားနှင့် ရွာထိပ်က ဆယ့်ခုနစ်နှစ်သား လူငယ်လေး တယောက်တို့ ဖြစ်သည်။ ကြားရသည့် သတင်းကြောင့် ပင်တာလီမွန် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီး ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ လက်ဝါးကပ်တိုင် သဏ္ဌာန် ပြုလိုက်သည်။

“အို...ဘုရားသခင်၊ သူတို့အား သုဂတိသို့ လားရာ အတိုင်း ခေါ်ဆောင်သွားတော်မူပါ”

ဆုတောင်းရင်း ခရစ်တိုးနီးယား အကြောင်း ပြန်တွေးနေသည်။ မကြာသေးခင်ကပင် သူနှင့်အတူ ခရီးထွက် ဖြစ်ကြသေးသည်။

အင်နီကွတ်ရှ်ကာ နှင့်လည်း လက်တွဲဖြုတ်လိုက်ရပြီ။ သူ့ မိန်းမ၏ တက်မတတ် ချက်မတတ် အော်ငိုသံကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ ပင်တာလီမွန် ရင်ထဲ ဆို့သွားသည်။

သည်အသံတွေကို မကြားလိုသည်နှင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ ခူနီယာက ရှိုက်ကြီး တငင် ငိုရင်း သူ့အမေကို အမင်္ဂလာသတင်းတွေ ပြောပြနေသည်။

“အမေရယ် ... ရင်တွေ တုန်လိုက်တာ၊ အင်နီ ကွတ်ရှ်ကာက ခေါင်း မရှိတော့ဘူး၊ ခေါင်းနေရာမှာ တိုဟူးနွေးတွေ ပြန့်ကျဲနေသလိုပဲ၊ ကြောက်လိုက်တာ အမေရယ်၊ အနံ့ကလည်း ဟောင်နေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ အိမ်ပြန်ယူလာတာလဲ မသိဘူးနော်၊ ခရစ်တိုးနီးယားကတော့ လှည်းပေါ်မှာ ပက်လက်၊ သူတကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူလို့၊ ရေနွေးနဲ့ ပြုတ်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ညာဘက်မျက်လုံးအောက်မှာ ပြားစေ့လောက် အဝိုင်း ပေါက်ကလေး တွေ့ရတယ်၊ နားရွက်နောက်မှာတော့ သွေးတွေခဲလို့”

ပင်တာလီမွန်က ဒေါသတကြီး တံတွေး ထွေးလိုက်ပြီး ခြံထဲ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ပြီးမှ လှော်တက် တချောင်းနှင့် ပုဆိန်ကို ဆွဲ၍ မြစ်ဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ခြံထဲတွင် ဆော့နေသော မစ်ရှာကို ခေါ်ပြီး မှာခဲ့သည်။

“အဘွားကိုပြောလိုက် သား၊ အဘိုး ဟိုဘက်ကမ်းကို ခြံစည်းရိုးအတွက် ချုံတွေ သွားခုတ်တယ် လို့ ...”

(၄)

ဒွန်တဖက်ကမ်းမှ သစ်တောသည် လုံးဝတိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ပေါ်ပလာရွက်တွေ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျနေသည်။ တောမီး လောင်နေသဖြင့် လေထုထဲတွင် အနံ့မျိုးစုံ ပျံ့လွင့်လျက်ရှိသည်။ အသံဗလံ ဟူ၍ ဟိုအဝေး ဆီမှ သစ်တောက်ငှက်တို့၏ ခေါက်သံတွေသာ တောလုံးပဲ့တင်နေတော့သည်။

တော၏အလှသည် ပင်တာလီမွန်ကို ငြိမ်းအေးသွားစေသည်။ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို နင်းရင်း သူ စဉ်းစား လာသည်။

“ဘဝဆိုတာ ဒါပဲ၊ တဒင်္ဂပဲ၊ မနေ့တနေ့ကပဲ အသက်ဝင်နေတဲ့ အပင်၊ အရွက်တွေဟာ ဒီနေ့ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါရီယာကို ပြန်စဉ်းစားနေမိတယ်၊ ဘဝဆိုတာ နေ့မြင် ညပျောက်ပါပဲ၊ ပြီးတော့ ခရစ်တိုးနီးယား၊ ရန်သူကျည်ဆန်က သူ့ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားတယ်၊ ပြီးတော့ အင်နီကွတ်ရှ်ကာ၊ ပျော်ပျော်နေ သေခဲသမားလေး၊ သောက်သောက်စားစားနဲ့ အမြဲ ရယ်မောနေတဲ့ ကောင်လေး၊ ခုတော့... အလောင်းကောင် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဂရီဂိုရော ... ဘယ်ဘဝ ရောက်နေပြီလဲ၊ သူကကော ဘာသားနဲ့ လုပ်ထားလို့လဲ”

ချုံထဲမှ ဆနိုက်အညိုတကောင် ထပျံသွားသည်။ ပင်တာလီမွန် လန့်သွား၏။ ရုတ်တရက် အလန့်တကြား ထပျံ သွားသော ငှက်ကလေးကို သူ အကြောင်သား ဝေးကြည့်နေမိသည်။ ပြီးမှ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

သစ်တောထဲမှ ရေကန်လေး တကန်နံဘေးတွင် ခြံစည်းရိုး ပင်များ တွေ့ရသဖြင့် လိုက်ခဲ့ရသည်။ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ အလုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား လုပ်နေသည်။ သို့သော် အတွေးကမ္ဘာထဲတွင် ချာချာလည်နေ ပြန်သည်။

“အင်း ... တနှစ်အတွင်းမှာ ချစ်သူ ခင်သူတွေ တော်တော်များများ ကုန်သွားပါပေါ့လား၊ အို..ငါ့အလုပ် ငါ ဆက်လုပ်မယ်၊ ဟောဒီနားက အပင်တွေက ခြံစည်းရိုး အတွက် အနေတော် အရွယ်အစားတွေပဲ”

အလုံအလောက် ရပြီဆိုတော့ သစ်ကိုင်းတွေ စည်းပြီး အနောက်ဘက်မှ ကောင်းကင်ပြာကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ညနေဆည်းဆာသည် လှချင်တိုင်း လှနေ၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင် မေပယ်လ်ချုံတချုံ လှမ်းမြင်ရသည်။ နွေဦး၏ နေဝင်ဆည်းဆာတွင် ရှုခင်းမှာ ရောင်စုံဖြာနေလေသည်။ ကန်ဘောင်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရေပြင်ကို စိုက်ကြည့် နေလိုက်သည်။ မှန်သားပြင်လို ကြည်လင်နေသည့် ရေထဲတွင် ငါးကြင်းတကောင် ဆူးတောင်တွေ ဖြန့်ကားပြီး ကူးခပ် နေသည်။ ပြီးတော့ ကြာရွက်တွေ အောက်သို့ ငုံ့လျှိုး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ နောက်တခါ ပြန်ပေါ်လာပြီး ရေမျက်နှာပြင် နားတွင် လှပစွာကူးခပ်နေပြန်သည်။ နွေရာသီဖြစ်သဖြင့် ကန်ထဲတွင် ရေများများစားစား မရှိ။ ဆင်းဖမ်းလျှင် မိနိုင်သည်။

သူ အပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်ပါသည်။ ကန်ထဲ ဆင်းဖမ်းတော့ သုံးကောင်မိသည်။ သုံးကောင်ကို အနည်းဆုံး ပေါင်သုံးဆယ်စီးမည့် ရွှေငါးကြင်းကြီးတွေ ဖြစ်သည်။

ခြံစည်းရိုးအပင်စည်းတွင် ငါးတွေ ချိတ်လျက် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

မိန်းမကို ငါးတွေ ဝမ်းသာအားရပြတော့ အသုဘ အိမ်မှ ပြန်လာစ အီလီနစ်ချ်နာက သူပျော်သလို လိုက်မပျော်ဘဲ မျက်ရည်စတွေနှင့် လှမ်းမေးသည်။

“ရှင် အင်နီကွတ်ရှ်ကာကို သွားမကြည့်ဘူးလား”

“မကြည့်တော့ပါဘူးကွာ၊ လူသေကောင်တွေ ငါ အများကြီး တွေ့ဖူးခဲ့ပြီပဲ”

“ရှင် သွားဖို့ကောင်းတယ်၊ နာရေးကို ရှင် မလာတော့ သူတို့တတွေ မေးနေကြတယ်”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ ငါသွားတော့ကော ဘာထူးမှာလဲ”

အသုဘအိမ်သို့ မသွားသည့်ပြင် အသုဘပို့သည့် နေ့တွင်လည်း ပင်တာလီမွန် မပါခဲ့ပေ။ လက်လှော်လှေဖြင့် မြစ်တဖက်ကမ်း ကူးခဲ့ပြီး တောထဲတွင် တနေ့လုံး အချိန်ဖြုန်းနေသည်။ ရွာဆီမှ ခေါင်းလောင်းထိုးသံ

ကြားတော့ ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ ဘုရားအာရုံပြုသည်။ တပြိုင်တည်းတွင် ခင်ကြီးကို အလိုမကျ ဖြစ်လာသည်။ ဘာကြောင့် ဘုရားကျောင်း ခေါင်းလောင်းကို ဒါလောက် အကြာကြီး ထိုးနေရတာလဲ။ လူတွေကို မလိုအပ်ဘဲနှင့် သေခြင်းတရားကို သတိပေး နေသည့်အလား။ သစ်ရွက်တွေ တဖြောက်ဖြောက်ကြွေနေသည်။ ငန်းတွေ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ငိုကြွေး ပျံသန်းလျက်ရှိသည်။

(၅)

ပင်တာလီမွန်သည် ဖိစီးမှုတွေ ဖယ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေစဉ် တနေ့တွင် အဖြစ်ဆိုးတခုနှင့် ကြုံရပြန်သည်။ ဒူနီယာက အပြင်သို့ ငေးနေရာမှ အဖေနှင့် အမေကို လှမ်းပြောသည်။

“ဟိုမှာ ဘယ်သူ့အလောင်းလဲ မသိဘူး၊ သယ်လာကြပြန်ပြီ၊ သူ့မြင်းကို လှည်းနောက်မှာ ဆွဲလာတယ်၊ လှည်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းလာနေတယ်၊ အလောင်းကို ကုတ်အင်္ကျီရှည်ကြီးနဲ့ ခြုံလာတယ်၊ လှည်းမောင်း လာတဲ့လူကို မသဲကွဲဘူး”

ဒူနီယာက သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်နေရင်းက မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားပြီး တိုးတိုးလေး အသံ ထွက်လာတယ်။

“အမယ်လေး ...အဖေ...အမေ...၊ လုပ်ကြပါဦး၊ အစ်ကိုလေးပါလား၊ နောက်က ဆွဲလာတာ သူ့မြင်းလေ”

အော်ငိုပြီး ဒူနီယာ အိမ်ရှေ့ ပြေးထွက်သွားသည်။ အီလီနစ်ချ်နာက ထိုင်ရာမှ မထဘဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်သည်။ ပင်တာလီမွန်က လက်နှစ်ဖက် ရှေ့ဆန့်တန်းလျက် မျက်မမြင်တယောက်လို တံခါးဝသို့ ထသွားသည်။

ပရိုခေါ်က ခြံစည်းရိုးတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ပြေးလာသည်။ ဒူနီယာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒူနီယာရေ... တို့ရောက်လာမယ်လို့ ညည်း မမျှော်လင့်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ဧည့်သည် ပါလာတယ်ဟေ့”

“အို...ဘုရား...ဘုရား၊ အစ်ကိုလေး...”

ဒူနီယာ အလန့်တကြားအော်လိုက်သည်။ ပင်တာလီမွန်က လှေကားပေါ်တွင် ကြက်သေ သေနေသည်။

သည်တော့မှ ပရိခေါ်က အပြေးအလွှား ရှင်းပြသည်။

“ဟို.. ဟို... မလန့်ကြပါနဲ့၊ အစ်ကိုဂရီဂို ဖျားပြီး ပြန်လာတာပါ၊ ခုနီယာ မငိုနဲ့၊ မငိုနဲ့”

“ဟုတ်လား၊ သူ မသေဘူးနော်”

ခုနီယာက ငိုနေရာမှ ရပ်ပြီး-

“ဂရစ်ရှာ မသေဘူးတဲ့၊ ဖျားလာတာတဲ့၊ အဖေ ကြားလား၊ အမေ့ကို သွားပြောပါ၊ အဖေ ဘာလို့ ကြောင်နေ တာလဲ”

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့၊ အစ်ကို ဖျားလာတာပါ၊ ကျွန်တော် အိမ်အရောက် သယ်ပြန်လာခဲ့ပြီပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဖျား ပျောက်အောင်တော့ ကုရမှာပေါ့”

ပရိခေါ်က သူတို့မြင်းတွေကို နေရာချဖို့ ပြင်နေတုန်း ပင်တာလီမွန်က လှေကားထစ်ပေါ်တွင် အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ခုနီယာက လှေကားထစ်တွေ တထစ်ကျော် ခုန်ပျံ့ကျော်လွှားပြီး သူ့အမေဆီ ပြေးတက်သွားသည်။ ပရိခေါ်က မြင်းတွေကို နေရာချပြီး ပင်တာလီမွန်ဆီသို့ ပြေးလာပြီး မေးသည်။

“အဘ ဘာထိုင်ခိုင်းနေတာလဲ၊ ကတ်တခု ရှာဗျာ၊ သူ့ကို အိမ်ထဲ သွင်းရအောင်”

အဘိုးကြီးက ဘာမှ မပြောဘဲ ဆက်ထိုင်နေသည်။ မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလျက်။ နဖူး၊ ရင်ညွန့်နှင့် ပခုံးစွန်းနှစ်ဖက်ကို ထိကာ ခဏ ခဏ ဘုရားအာရုံပြုနေသည်။ ကြာတော့ လက်တွေကို သူ မမြှောက်နိုင်တော့အောင် အားအင်ကုန်ခန်းသလို ဖြစ်လာသည်။

ပရိခေါ်က သည်တော့မှ ရိပ်မိသွားပြီး-

“ဪ...အဘ အရမ်းလန့်သွားတာကိုး၊ ကျွန်တော် အပြစ်ပါဗျာ၊ တယောက်ယောက်လွှတ်ပြီး ကြိုအကြောင်း မကြားလိုက်မိဘူး၊ ကဲ...စောင့်တထည်သာ ယူခဲ့တော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သူ့ကို ပွေ့ယူမယ်”

“အေး...ဟုတ်ပြီ၊ ခဏလေးစောင့်၊ ငါ့ခြေထောက် က ကြာလေ ဆိုးလေကွာ၊ ဘုရား သိကြား မလို့ပေါ့ကွာ၊ ငါက သူသေပြီ အောက်မေ့နေတာ”

သူက အင်္ကျီဟောင်းကြီး၏ လည်ပင်းကြယ်သီး တွေကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး လေကို တဝကြီးရှူလိုက်သည်။

“ကဲ...အဘ ထဗျာ၊ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး၊ အဘနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ သယ်ရမှာ”

ပင်တာလီမွန် မနည်း ထရသည်။ ပြီးမှ ကွတ ကွတဖြင့် ဂရီဂိုဆီ
လျှောက်သွားသည်။ သူ မောနေသော်လည်း ခါးဆန့်ပြီး ပရီခေါ်ကို
လှမ်းပြောသည်။

“မင်းက ခြေထောက်က မ၊ ငါက ခေါင်းပိုင်းက မပြီး သယ်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ဂရီဂိုအား အခန်းထဲသို့ သယ် ယူသွားကြသည်။
ဤတွင် ခူနီယာ အလန့်တကြား အော်ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“အဖေ ... လာပါဦး၊ အမေ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး”

မီးဖိုချောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အီလီနစ်ချ်နာ စန့်စန့်ကြီး လဲကျနေသည်။
ခူနီယာက နံဘေးမှ ခူးထောက်ထိုင်ပြီး မျက်နှာကို ရေဖျန်းပေးနေသည်။
ပင်တာလီမွန်က ချက်ချင်း အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“သမီး၊ ကာပီတိုနိုဗနာဆီပြေး၊ မြန်မြန်လုပ်၊ သူ
သွေးဖောက်တတ်တယ်၊ ပစ္စည်းတွေပါ ယူခဲ့ပါလို့ ပြော”

သို့သော် အပျိုအရွယ်ကလေးတယောက်အနေဖြင့် ဒီအတိုင်း
ပြေးထွက်သွားဖို့ မသင့်ပေ။ ခေါင်းကို ရှုံတဘက် တထည်ဖြင့် အပြေးအလွှား
စည်းရင်း-

“အဖေ၊ သမီး အပြေးသွားမယ်၊ ကလေးတွေလည်း ကြည့်လိုက်ဦးနော်၊
သူတို့ တအားကြောက်နေ ကြတယ်”

ခူနီယာ စွတ်ပြေးလာခဲ့သည်။ အက်စီနီယာနှင့် သူတို့အိမ်ရှေ့တွင်
တွေ့သဖြင့် ခူနီယာကို မြင်တော့ သူ့မျက်နှာ သွေးဆုတ်သွားသည်။ ခြံတိုင်ကို
မှီ၍ ရပ်နေရာမှ ယိုင်သွားသည်။ အစ်ကိုလုပ်သူကို သူ စတွေ့စက အတိုင်းပင်။
သည်တော့လည်း အပြေးရပ်ပြီး ပြောပြလိုက်မိသည်။

“သူ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ငန်းဖျားမိပြီး ပြန်လာတာပါ”

ပြောပြီး ဆက်ပြေးချသွားသည်။ အိမ်နီးနားချင်း အမျိုးသမီးတွေ
မီလက်ကော့စ် အိမ်ကြီးဆီသို့ စုပြုံ ရောက်လာ ကြသည်။ ခြံမှ
ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ပြန်လှည့်လာသော အက်စီနီယာကို
လှမ်းတွေ့လိုက်ကြသည်။

တလအတွင်း ဂရီဂို ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာသည်။ အောက်တိုဘာ လကုန်တွင် လမ်းစလျှောက်နိုင်သည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ တလှမ်းချင်း စလျှောက်သည်။ အရပ်ကြီး ကလန်ကလားနှင့် အရိုးစုကြီးတခု လှုပ်ရှား နေသည့် အလား။

အိမ်ခေါင်မိုးတွေပေါ်မှာရော မြေပြင်တွင်ပါ ဆီးနှင်းဖြူတွေ ခပ်ပါးပါး လွှမ်းနေသည်။ ညနေခင်းများတွင် သက်တံတွေလို ရောင်စုံဖြာနေတတ်သည်။

သူက ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေပြီး အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ အရိုးပြိုင်းပြိုင်းထနေသည့် သူ့လက်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးတွေကို သပ်ရင်း ပြီးနေသည်။ သည်လို ဆောင်းရာသီမျိုးကို မမြင်ဖူးလို့ ကြည်နူးနေခြင်းလားဟု ထင်စရာ။

သူ့အတွက် မြင်မြင်သမျှ အကုန်လှနေသည်။ အားလုံး အသစ်အဆန်းချည်း ဖြစ်နေသည်။ အရာတိုင်း သည် သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်မှုဖြင့် ပြည့်လျှံနေသည်။ အဖျား ပျောက်သွားကတည်းက အမြင်အာရုံတွေ ပို၍ ကြည်လင်လာသည်။ ခံစားမှုတွေ ပို၍ လေးနက်လာသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာသည့် အရာအားလုံး သူ့အတွက် ပြောင်းလဲ နေသည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာထဲတွင် ဖြစ်နေသမျှကို သူ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ အာရုံနိုးကြားနေသည်။ မျက်လုံးအစုံက တိရစ္ဆာန်တကောင်၏ မျက်လုံးတွေနှင့် တူနေပြီး အရာတိုင်းကို စူးစိုက်နေသည်။ အရောင်တဖျပ်ဖျပ်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း နှစ်ဖက်မှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည့် အရေးအကြောင်းများ မရှိတော့။ နူးညံ့နေသည်။ ကလေးတယောက်လို အပြစ် ကင်းစင်စွာ ပြီးနေတတ်သည်။

အမေကြီးက သားလုပ်သူကိုကြည့်ပြီး ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်နေသည်။ တနေ့တွင် ဂရီဂိုသည် နှစ်ဖက် မိဘများ ဘက်မှ မိန်းမသားများကို စာရင်းလုပ်နေသည်။ အမေ သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာတော့ ရက်ကိုးရက်ကန်း အမူအရာဖြင့် ထသွားသည်။

ဒူနီယာက သူ့အစ်ကိုလေး၏ ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ပေါက် နေသော ကလန်ကလားပုံစံကြီးကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင် ပက်ကျိ ဖြစ်နေသည်။ အတွင်းခံကလေးမျှသာ ဝတ်ပြီး အိမ်ထဲတွင် လျှောက်သွားနေရင်း ကျွတ်ကျလုနီးနီး ဘောင်းဘီကို လက်တဖက်နှင့် ဆွဲတင်ကာ တင်ကာဖြင့်။

ထိုင်လိုက်ပြီ ဆိုလျှင်လည်း လဲကျသွားမည် စိုးရိမ်နေသလို ဟိုလှမ်းကိုင် သည်လှမ်းကိုင်ဖြင့်။ ဆံပင်တွေက မတရားရှည်နေပြီး ကုပ်ပေါ်အထိ ဝဲကျနေသည်။

ဒူနီယာကို ဆံပင်တွေ အရင်ဖြတ်ခိုင်းပြီးမှ ခေါင်းရိတ်ခိုင်းသည်။ ညီမလုပ်သူဘက်သို့ သူ လှည့်ကြည့်သည်။ ဒူနီယာလက်ထဲမှ သင်တုန်းဓား လွတ်ကျသွား၏။ ပြီးတော့ တက်မတတ် ချက်မတတ် ရယ်ပါလေတော့သည်။

ရယ်ပါစေ၊ ကြိုက်သလောက် ရယ်ပါစေဆိုပြီး သူက ဒူနီယာကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံး တော်တော်နှင့် မရပ်တော့မှ ဒေါသတကြီး အော်ပါလေ တော့သည်။

“ဟဲ့...ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာလို့ ဒါလောက် ဣန္ဒြေမဲ့ ရတာလဲ၊ နင် ကလေး မဟုတ်တော့ဘူးနော်”

သည်တော့မှ ဒူနီယာ အသက်ရှူနိုင်တော့သည်။

“အမယ်လေး .. အစ်ကိုလေးရယ်၊ မရယ်ဘဲမှ မနေနိုင်တာပဲ၊ အစ်ကိုလေး တကယ့်စာခြောက်ရပ် ဖြစ်သွားပြီ”

“နင် ငန်းဖျား ဖျားကြည့်ပါလား၊ ဒီအတိုင်းပေါ့ဟဲ့၊ သွား၊ ဓားကိုကောက်”

အီလီနစ်ချ်နာ အခန်းထဲဝင်လာပြီး-

“ဟဲ့...ကောင်မလေး၊ ဘာလဲ တဟားဟား တဝါးဝါးနဲ့၊ အရှက် မရှိ”

“ဒီမှာ အမေ့သားကိုလည်း ကြည့်ပါဦး”

ဒူနီယာက မျက်ရည်သုတ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“သူ့ခေါင်းက ဖရဲသီးကြီးကျနေတာပဲ”

“ငါ့ကို မှန်ပေးစမ်း”

ဂရီဂိုက မှန်ထောင်ကြည့်ပြီး သူကိုယ်တိုင် ဣန္ဒြေ မဆည်နိုင်ဘဲ ရယ်တော့သည်။

အီလီနစ်ချ်နာက မကျေနပ်သံဖြင့် မေးသည်။

“သား ဘာလို့ ကတုံး တုံးလိုက်တာလဲ၊ ဒီအတိုင်း ကြည့်ကောင်းရက်သားနဲ့”

ဂရီဂိုက ခေါင်းကို ဆပ်ပြာရည်ဖြင့် ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး ပွတ်နေသည်။

ခေါင်းတုံးပြောင်ကြီးနှင့် အပြင်မထွက်လိုသဖြင့် အိမ်တွင် ကလေးတွေနှင့် အချိန်ဖြုန်းနေသည်။ သူတို့ အမေ အကြောင်းမှ လွဲပြီး တောအကြောင်း တောင် အကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောသည်။ သို့သော် တနေ့တွင် ပိုလီက ကောက်ကာငင်ကာ မေးပါလေတော့သည်။

“အဖေ....သမီးတို့ဆီကို မေမေ ပြန်လာမှာ မဟုတ်လားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ အဲဒီကနေ ပြန်လာလို့ မရဘူး သမီးရဲ့”

“ဘယ်ကနေ ပြန်လာလို့ မရတာလဲ၊ သိချိုင်း ကလား”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သေသွားတဲ့လူဟာ ပြန်လာလို့ မရတော့ဘူးလေ”

“ဒါဆို တကယ်သေသွားတာပေါ့နော်”

“တကယ်သေတာပေါ့ သမီးရဲ့”

“သမီးထင်တာက တခါတလေ သမီးတို့ကို အောက်မေ့ပြီး ပြန်လာမယ်လို့ ထင်နေတာ”

ပိုလီက တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

“အမေ့အကြောင်း မစဉ်းစားပါနဲ့တော့ သမီးရယ်၊ မစဉ်းစားတာ အကောင်းဆုံးပဲ သိလား”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မစဉ်းစားဘဲ နေလို့ ရမှာလဲ၊ သေသွားတဲ့လူတွေ တကယ်ပြန်မလာတော့ဘူးလား၊ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးလား ဟင်၊ ခဏလေး တောင် ပြန်မလာတော့ဘူးလား၊ သမီးတို့ကို အောက်မေ့ လို့လေ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဒါကြောင့် မစဉ်းစားနဲ့ ပြောတာ၊ ကဲ...မစ်ရှာနဲ့ သွားကစားတော့နော်”

ဂရိုရီ လူကောင်းတယောက်လို နေကောင်းနေပြီ။ ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်ပြီး ကလေးတွေ မမြင်အောင် မျက်ရည်ကျနေသည်။ ပြတင်းပေါက်မှန်နှင့် မျက်နှာ အပ်ပြီး အကြာကြီး ရပ်နေသည်။

စစ်ပွဲတွေအကြောင်း ကလေးတွေနှင့် သူ မပြောချင်။ သို့သော် မစ်ရှာက တိုက်ပွဲတွေအကြောင်းက လွဲပြီး ဘာမှ စိတ်မဝင်စား။ မေးခွန်းတွေ မြားပစ်သလို မေးသည်။ လူတွေ ဘယ်လိုစစ်တိုက်ကြသလဲ။ အနီ တွေက ဘယ်လိုလူတွေလဲ။ သူတို့ ဘယ်လို သတ်ကြသလဲ။ ဘာအတွက်

သတ်ကြတာလဲ။ သူ သည် မေးခွန်းမျိုးတွေ မေးလျှင် ဂရီဂိုမျက်နှာ ညိုမှောင်
သွားတတ်သည်။

“သားကလည်းကွာ၊ တခါလာလည်း ဒါ၊ တခါ လာလည်း ဒါ၊
စစ်အကြောင်း မင်း ဘာလို့ ဒီလောက် သိချင် နေတာလဲ၊ နွေကျရင်
ငါးမျှားရအောင် သားအတွက် အဖေ ငါးမျှားချိတ် လုပ်ပေးမယ်၊ အဖေ ခြံထဲ
ထွက်နိုင်တာနဲ့ မြင်းမြီးနဲ့ ငါးမျှားကြိုး လုပ်ပေးမယ်”

မစ်ရှာက သည်လို မေးခွန်းတွေ မေးတိုင်း ဂရီဂို စိတ်ညစ်ရသည်။
ကလေး၏ မေးခွန်းတွေက ရိုးရိုး ရှင်းရှင်းလေး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ
မဖြေချင်။ အဖြေရကျပ်လှသည်။

ဘာကြောင့် စစ်တိုက်နေကြသလဲ ဆိုသည့် မေးခွန်းက သူကိုယ်တိုင်
ခုထိ မရှင်းသေး။ အဖြေ မတွေ့သေး။ မစ်ရှာကလည်း လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့
မပေး။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ဖြေလျှင် သူ မကျေနပ်။

“အဖေ တိုက်ပွဲမှာ လူသတ်ဖူးလားဟင်”

“ဟာ...တော်ပါတော့ မစ်ရှာရယ်”

“လူသတ်တာ ကြောက်စရာကြီး နေမှာနော်၊ သွေးတွေ
ပန်းထွက်လားဟင်၊ အများကြီးလား၊ ကြက်သတ်တဲ့အခါ ထွက်သလောက်
များသလား၊ ဒါမှမဟုတ် သိုးက ပိုများလား”

“မစ်ရှာ..တော်တော့လို့ အဖေ ပြောနေတယ်လေကွာ”

မစ်ရှာ ခဏတိတ်သွားသည်။ ပြီးတော့ စဉ်းစားပြီး ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အဘိုး သိုးတကောင်သတ်တာ သား တွေ့ဖူးတယ်၊ မကြောက်ပါဘူး၊
အဲ...နည်းနည်းလေး လန့်တာ တခုပဲ”

ဤတွင် အဘွားက ဒေါသတကြီး ဝင်ဟောက်သည်။

“မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်၊ ဒီကောင်လေးဟာ ပြောလို့လည်း မရဘူး၊
တနေ့လာလည်း စစ်ပွဲ၊ တနေ့ လာလည်း တိုက်ပွဲ၊ တခြား နင့်မှာ ပြောစရာ
ဘာမှ မရှိဘူးလား၊ နင် လူသတ်သမား ဖြစ်ချင်လို့လား၊ ခွေးကောင်လေး၊
ရော့...ဒီမှာ ကိတ်မုန့်ယူသွား၊ တိတ်တိတ်နေ”

သို့သော် သူတို့အားလုံး စစ်ပွဲကို စိတ်မဝင်စား၍ မရပါ။
စစ်ပွဲသတင်းတွေက အမြဲ ကြားနေရသည်။ ရှေ့တန်းမှ ပြန်လာသည့်
ကျောဆက်တွေ ယူလာသည့် သတင်းများ ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး ဂရီဂိုနှင့်
လာတွေ့ကြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရုက္ခရှိနှင့် မာမွန်တော့ပ်တို့၏ တပ်တွေကို
တပ်နီမြင်းတပ်တွေက ချေမှုန်းလိုက်သဖြင့် အားလုံးပြန်ဆုတ် နေကြရပြီတဲ့။

ကာဒေလာ တိုက်ပွဲတွင် တတာရက်စ်ရွာသားနှစ်ယောက် သေကြသည်တဲ့။ ဂရီဂိုက စစ်ပွဲ နှစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးသည့် တတာရက်စ် ရွာသားများကို ရေတွက်ကြည့်သည်။ အင်း..အိမ်တိုင်းမှာ ကျဆုံးသွားတဲ့ရဲဘော် မရှိတဲ့အိမ် မရှိတော့ပါလား။

ကျေးရွာကော်မတီလူကြီး အိမ်ရောက်လာတော့ ဂရီဂို အိမ်ထဲမှ အပြင်သို့ မထွက်နိုင်သေး။ တပ်စိတ်မှူး ဗိုလ်ကြီးမီလက်ကော့ဗ်အား ဆေးစစ်ဖို့ ခရိုင်ကော်မတီ သို့ သတင်းပို့ရန် ဖြစ်သည်။

“ပြန်ရေးလိုက်ဗျာ၊ လမ်းလျှောက်နိုင်တာနဲ့ အကြောင်းကြားဖို့ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လာခဲ့မယ်လို့”

ဂရီဂို ဒေါသတကြီး ပြောလွှတ်လိုက်သည်။

(၃)

ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသည် ဆုတ်ရင်း ဆုတ်ရင်း ဒွန်မြစ်နှင့် နီးလာသည်။ ကော့ဆက်တို့၏ ဆုတ်ခွာခန်းသည် ရွာထဲတွင် ရေပန်းအစားဆုံး သတင်း ဖြစ်လာသည်။ သိပ်မကြာခင်အတွင်း ရွာထဲတွင် မောင်းထု ကြေညာသည့် သတင်း တခု ထွက်လာသည်။ အရွယ်ရောက်သူ ကော့ဆက် အမျိုးသားတိုင်း စစ်ဆုတ်ရာတွင် ပါဝင်ရမည်တဲ့။

ပင်တာလီမွန်က သတင်းကြားကြားချင်း ဂရီဂိုနှင့် တိုင်ပင်သည်။

“တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ဂရစ်ရှာ”

ဂရီဂိုက ပခုံးတွန့်ပြီး

“ဘာလုပ်ရမလဲ၊ မနိုင်ရင် ဆုတ်ပေးရုံရှိတာပေါ့ အဖေ၊ အထက်က အမိန့်မပေးလည်း တပ်တွေ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ ဆုတ်မှာပဲ”

“နင်နဲ့ ငါနဲ့ အတူတူသွားရမှာလား၊ တခြားစီလား၊ အဲဒါ သိချင်တာ”

“အတူတူတော့ မကျနိုင်ဘူးထင်တယ် အဖေ၊ တရက် နှစ်ရက်အတွင်း ကျွန်တော်က ဗီယက်ရှင် စကားကို သွားရမှာ၊ ဘယ်တပ်ရင်းမှာ တာဝန်ကျမလဲ မသိဘူး၊ အဖေတာဝန်က စစ်ပြေးတွေနဲ့အတူ ပြေးဖို့ပဲ၊ အဖေက တပ်ထဲ ပြန်ဝင်ချင်သေးလို့လား”

“အလိုလေး..နင် ပြောရက်တယ် ဂရစ်ရှာရယ်”

ပင်တာလီမွန် အကျောက်အကန် ငြင်းသည်။

“ငါက အဘိုးကြီး ဘက်စစ်လက်နဲ့အစုံနဲ့ အတူတူသွားမယ်၊ သူက အေးအေးချမ်းချမ်းသမား၊ သူ့မြင်းကြီး ကလည်း သိပ်အားကိုးရတယ်၊ တခါက သူနဲ့ အတူစီးသွားဖူးတယ်၊ ငါ့မြင်းမက လျှာထွက်နေချိန်မှာ သူကောင်ကြီးက ချွေးတောင် မထွက်ဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့၊ သူနဲ့ အတူသွားပေါ့၊ သွားမယ့်လမ်း ရွေးရအောင်၊ အဖေတို့ ရွေးမယ့်လမ်းနဲ့ ကျွန်တော် သွားမယ့်လမ်း တူလောက်ပါတယ်”

ဂရီဂိုက ရုရှားတောင်ပိုင်း မြေပုံကို ထုတ်ပြန်ပြီး သူတို့သွားရမည့်လမ်းတွင် ဖြတ်သွားရမည့် ရွာနာမည် တွေ ရေးချတော့သည်။ အဘိုးကြီး မြေပုံကို တရိတသေ ကြည့်နေရာမှ-

“သားရယ်၊ မြေပုံပေါ်မှာ မရေးပါနဲ့ကွာ၊ နှမြောစရာကြီး၊ မြေပုံဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ မြေပုံက ဘယ်တော့မှလိမ်မပြောဘူး၊ ကာဂျင်က ဖြတ်သွားရမယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ အဖေက ဟိုဘက်တလမ်းက ပတ်သွားမယ်”

“ဘာပြုလို့လဲ အဖေ”

“လက်တီရှက်ဗ်မှာ အဖေအမျိုးတွေ ရှိလို့ကွ၊ အဖေအတွက်ရော မြင်းတွေအတွက်ပါ ရိက္ခာလေး ဘာလေး အားကိုးရတာပေါ့ကွာ၊ တခုတော့ ရှိတယ်၊ လူစိမ်းတယောက် ပါနေတော့ အဆင်ပြေပါ့မလား မသိဘူး၊ မြေပုံပေါ်မှာ နင် ပြတဲ့လမ်းက အက်စတာကော့ဗ်ရွာကို ဖြတ်တယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒီလမ်းက ပိုဖြောင့်တယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့ အဖေ မာလာ ကော့ဗ်ကို ဖြတ်သွားမယ်၊ အဲဒီမှာလည်း အမျိုးတွေ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းဝေးတယ်၊ မြင်းစာတော့ တခါတည်း သယ်သွားလို့ မရဘူးနော်၊ အဲဒီနယ်က ခပ်ဆန်းဆန်းကွ၊ မြင်းစာကို ဝယ်လို့လည်း မရဘူး၊ တောင်းလို့လည်း မရဘူးဗျား”

“ဒွန် ဟိုဘက်ကမ်းမှာရော အဖေအမျိုးတွေ မရှိဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့ကွ”

“အဖေ အဲဒီဘက်ကိုလည်း သွားဦးမှာ မဟုတ်လား”

အဘိုးကြီး မျက်နှာတင်းသွားသည်။

“ဒါ ပွဲတော်ရက် မဟုတ်ပါဘူး အဖေရယ်၊ ဘာလို့ အမျိုးတွေဆီ လျှောက်လည်နေမှာလဲ”

“နင် ငါ့ကို ဆရာမလုပ်နဲ့ ဂရစ်ရှာ၊ ငါ့အလုပ် ငါသိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း အဖေကြိုက်တဲ့လမ်းက သွားလေ”

“အေးပါ၊ နင် ပြောတဲ့လမ်းတွေလည်း ငါမကြိုက်ပါဘူး၊

တည့်တည့်သွားတာ ငှက်ကျားပဲ ရှိတယ်၊ ဦးနှောက်သုံး ရတယ်ကွ၊ ဒါနဲ့များ တပ်မမှူး လုပ်ခဲ့သေးတယ်”

လမ်းရွေးသည့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သားအဖ နှစ်ယောက် ဆက်ငြင်းနေကြသည်။ နောက်ဆုံးကျမှ အဖေတွင် အားမာန်တွေ ကျန်ပါသေးလား ဆိုပြီး ဂရီဂို သဘောကျသွားသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အဖေရယ်၊ ကျွန်တော်ရွေးတဲ့ လမ်းအတိုင်း သွားရမယ်လို့ အတင်းမပြောပါဘူး၊ ကြိုက်တဲ့လမ်းက သွားကြပါ၊ ဒွန်နီယက်စ် အလွန်ကျမှ ကျွန်တော် အဖေတို့ကို လိုက်ရှာမယ်”

“စောစောက အဲဒီလို ပြောပါလား၊ နင်က လမ်းဖြောင့်တာပဲ ကြည့်တာ၊ မြင်းစာလည်း ထည့်တွက်ရသေးတယ်”

အဘိုးကြီးက ခရီးထွက်ဖို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြင်ဆင်သည်။ ဂရီဂိုအဖျားက အမြစ် မပြတ်သေး။ ပင်တာလီမွန် က မြင်းမကို အစာ ဖိကျွေးနေသည်။ ပြီးတော့ စွတ်ဖားကို ပြင်သည်။ သူ့အတွက် သားရေနု ဖိနပ်ချုပ်ဖို့ အော်ဒါမှာသည်။ လမ်းခရီးအတွက် အုတ်စပါး အကောင်းစား တအိတ်လည်း ယူသွားမည်။ စစ်ဆုတ်ရာတွင် လိုအပ်မည့်ပစ္စည်းတွေ အားလုံး စုသည်။ ပုဆိန်၊ လွှ၊ ဆောက်၊ တူနှင့် သံချောင်းအရွယ်မျိုးစုံ၊ ကြိုးခွေ၊ ပွဲလျက်မှစ၍ မြင်းသံခွာအထိ မျိုးစုံ ယူသွားသည်။ အားလုံး တာလပတ်အိတ်ထဲ ထည့်ပြီး စွတ်ဖားပေါ် တင်ဖို့ အသင့်ပြင်သည်။ ကတ္တားယူသွားဖို့ပင် သူ စိတ်ကူးသည်။

“ကတ္တားက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ဟု အဘွားကြီးကမေးတော့-

“မိန်းမ၊ ဘာမှလည်း မသိဘဲနဲ့၊ မြင်းစာ နွားစာက ဝယ်ရမှာဗျ၊ အလကား မရဘူး၊ အဲဒါတွေက ပေကြိုးနဲ့ တိုင်းရောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလေးချိန်နဲ့ ရောင်းတာ”

“သူတို့မှာ ကတ္တားရှိမှာပေါ့”

“သူတို့ အလေးမခိုးဘူးလို့ မင်း အာမခံမလား၊ အဲဒီအရပ်က လူတွေက အလေးခိုးတဲ့နေရာမှာ နာမည်ကြီးဗျား၊ အဲ...သူတို့ မခိုးနိုင်တာ တပ်နီတွေဆီကပဲ၊ အဲဒီကောင်တွေက မချိန်ဘဲနဲ့ အလကားယူတာလေ”

ပင်တာလီမွန်က စွတ်ဖားပေါ် တင်ယူသွားဖို့ပင် စိတ်ကူးသေးသည်။ နွေဦးပေါက်သုံးဖို့ ဝယ်ရဦးမှာကိုး။ နောက်မှ အဆင်မပြေသဖြင့် စိတ်လျှော့လိုက်သည်။

ဂရီဂိုကလည်း ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီ။ ဂျာမန် ပစ္စတိုကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။ ရိုင်ဖယ်ကို ပြောင်း ဆေးသည်။ လက်သုံးတော်စားကို ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်သည်။ နောက်တပတ်ကြာတော့ ကောင်းကောင်း ကျန်းမာ လာသည်။ စီးတော်မြင်းကို ဆင်းကြည့်သည်။ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည့် ကကြိုးတန်ဆာတွေကို စစ်ဆေး ကြည့်နေရင်း အဖေ့ကို ကျေးဇူးတင်နေသည်။ ခွာတကြွကြွ ဖြစ်နေသည့် မြင်းမပေါ်သို့ မနည်းအားယူပြီး တက်ရသည်။ လေ့ကျင့်သည့် သဘောဖြင့် အနီးအနားတဝိုက် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်စီးကြည့်သည်။ ခေါင်းထဲတွင် ရီတီတီ။ အက်စီနီယာတို့ အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ ပဝါဖြူကလေးတခု ဝှေ့ယမ်းပြနေသလိုလို။

တတာရက်စ် ရွာလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးကျင်းပပြီး တရက်တည်း ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ အမျိုးသမီး တွေက လမ်းအတွက် အစားအသောက်တွေ စီစဉ်ဖို့ နှစ်ရက် အချိန်ရသည်။ ထွက်မည့်ရက်ကို ဒီဇင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့ဟု သတ်မှတ်လိုက်ကြသည်။

မထွက်ခင် ညနေတွင် ပင်တာလီမွန်က မြင်းစာ၊ လူစာ အားလုံး စွတ်ဖားပေါ် တင်သည်။ နောက်နေ့ မနက် အရုဏ်တက်တွင် ခြေအိတ်၊ လက်အိတ်၊ အနွေး ထည် အစုံအလင်ဝတ်ပြီး အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

မကြာမတင်အတွင်း ရွာမှသည် ဟိုးအဝေးကြီး တောင်တန်းတွေဆီအထိ ရှည်သည့် စစ်ကြောင်းကြီး ဖြစ်သွား တော့သည်။ အမျိုးသမီးတွေက ရွာပြင် စားကျက်မြေမှ ထွက်ပြီး စစ်ထွက်ယောက်ျားများကို ပဝါဖြူများ ဝှေ့ကာ ယမ်းကာ လက်ပြ နှုတ်ဆက်ကြ သည်။

မကြာပါချေ။ မြက်ခင်းလွင်ပြင်တွင် လေပြည်ကလေး တဖြူးဖြူး တိုက်လာပြီး နှင်းတွေဝေလာကာ ယာဉ်တန်း ကြီးရော စစ်ကြောင်းတခုလုံးပါ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဗီယက်ရှင်စကသို့ မထွက်မီ ညနေ ဂရီဂိုက အက်စီနီယာနှင့် သွားတွေ့သည်။ အက်စီနီယာက ချည်ငင်နေသည်။ နံဘေးတွင် အင်နီကွတ်ရှ်ကာ ကတော် က ခြေအိတ်ထိုးနေ၏။ နှစ်ယောက်သား စကား တပြောပြောနှင့်။ ဧည့်သည် ရှိနေ၍ ဂရီဂိုက တိုတို တုတ်တုတ်ပင် ပြောလိုက်သည်။

“ပြောစရာ ရှိတယ်၊ ခဏ ထွက်လာခဲ့ပါလား။”

ဆင်ဝင်အောက် ရောက်တော့ ဂရီဂိုက လက်ကို သူ့ပခုံးပေါ် တင်လိုက်ပြီး-

“အားလုံး ရွာက ထွက်ကြရလိမ့်မယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါလား။”

အက်စီနီယာ အကြာကြီး တွေနေပြီးမှ ပြန်မေးသည်။

“အိမ်ကို ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အလုပ်တွေရော၊ မြင်းရော”

“အားလုံးကို ထားခဲ့ရမှာ၊ သတ္တိမွေးဖို့တော့ လိုတယ်”

“ဘယ်တော့လဲဟင်”

“မနက်ဖြန် လာခေါ်မယ်”

အမှောင်ထဲတွင် အက်စီနီယာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟိုတုန်းက ပြောဖူးတာ မှတ်မိလား၊ ချစ်သူ ခေါ်ရင် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း မကလို့ ဟိုဘက်ကမ္ဘာထိလိုက်မယ်လို့၊ ခုလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ ဘယ်အချိန် စောင့်နေရမလဲ”

“ညနေပိုင်း၊ များများ မယူခဲ့နဲ့၊ အဝတ်အစား နည်းနည်း၊ စားစရာ နည်းနည်းဆို ရပြီ၊ ကဲ...သွားမယ်”

“ဂွတ်ဘိုင်...ဒါထက် ခဏ မဝင်တော့ဘူးလား မောင်ရယ်၊ သူက ခဏနေ ပြန်မှာပါ၊ နေဦး ...ဪ ... မပြောတော့ ပါဘူး”

“ဟင့်အင်း...မဝင်တော့ဘူး၊ ခု ဗီယက်ရှင်စကာ ကို သွားရမှာ၊ ဂွတ်ဘိုင်...မနက်ဖြန် စောင့်နေနော်”

သူထွက်သွားတော့ အက်စီနီယာ နောက်မှ အကြာကြီး ငေးကြည့် ကျန်ရစ်သည်။ ပူနွေးနွေး လက်ဖဝါးကလေး နှစ်ဖက်ဖြင့် ပါးပြင်ကို ပွတ်နေသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးနေသည်။

(၄)

ဗီယက်ရှင်စကာတွင် ရုံးတွေ၊ ပစ္စည်းတွေ ပြောင်းဖို့ လူတိုင်း အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ခရိုင်အုပ်ချုပ်မှု ကော်မတီ ရုံးခန်းတွင် ရှေ့တန်းအကြောင်း တပ်ရေး ဗိုလ်ကြီး လုပ်နေသည့် လူငယ် အရာခံဗိုလ်ကလေး တယောက်က ရှင်းပြသည်။

“အနီတွေ အလက်ဇန္ဒားရောဗ်ကို ရောက်တော့မယ် ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ဘယ်တပ်တွေ ဖြတ်သွား ကြမလဲ မသိဘူး၊ အခြေအနေကတော့ ရှုပ်ထွေးနေတယ် ခင်ဗျ၊ လူတိုင်း ပြေးဖို့ ပြင်နေကြတယ်၊ ဗိုလ်ကြီးကို ကျွန်တော် အကြံတခုပေးပါရစေ၊ ဗိုလ်ကြီးတပ်ရင်းကို ရှာနေမယ့်အစား မီလာရိုဗိုလ်ကို ဆက်စီးသွားစေချင်ပါတယ်၊ အဲဒီရထားလမ်း

က သွားစောင့်တာ ပိုသေချာလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ရန်သူတပ်တွေတော့ ဒွန်မြစ်မှာ သောင်တင်နေမလားပဲ။ ဒါလည်း မဖြစ် နိုင်ဘူး။ ဗီယက်ရှင်စကကတော့ တိုက်ပွဲ မဖြစ်ရဘဲ ကျသွားမှာ သေချာပါတယ်”

ထိုညက ဂရီဂို အိမ်သို့ မိုးစိုးစိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်သည်။ ညစာပြင်နေသော အမေက ဆီးပြောသည်။

“ပရီခေါ် ရောက်လာတယ်။ သား ထွက်သွားပြီး တနာရီလောက် အကြာမှ ရောက်လာတာ။ သူ ခုမှ ပြန်ရောက် လာတာလို့ ပြောတယ်”

ဂရီဂို ဝမ်းသာသွားသည်။ ညစာကို ကမန်းကတန်း စားပြီး ပရီခေါ်တို့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တပည့်ကျော်က သူ့ကို ဝမ်းသာအားရ ကြိုသည်။ သို့သော် ခါတိုင်းလို သူ မရွှင်။

“ကျွန်တော်က အစ်ကို ဗီယက်ရှင်စကကနေ တန်းပြီးဆုတ်တဲ့ စစ်ကြောင်းနဲ့ ပါသွားပြီ ထင်နေတာ”

“မင်းက ဘယ်က ပေါ်လာတာလဲ”

သူ့အပေါ် သစ္စာရှိလှသော တပည့်ကျော်ကို ပခုံးပုတ်ပြီး ဂရီဂို မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်က ပေါ်လာရမလဲ၊ ရှေ့တန်းကပေါ့ဗျ၊ ခုမှရောက်တာ၊ ဖင်တောင် မနွေးသေးဘူး”

“လစ်လာတာလား”

“ဟာ..အစ်ကိုကလည်း၊ ကျွန်တော့်လိုကောင်က တပ်ပြေး ဖြစ်မလား ဗျာ”

“အေးပါ၊ ငါသိပါတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်းပြန်ခွင့်ရလာတာလဲ”

“အင်း ... ပြောရမှာ အရှည်ကြီးရယ်၊ နောက်မှ ပြောပြပါ့မယ်”

“တို့တပ်ရင်းက ဘယ်မှာလဲ”

“မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ထွက်လာတာ ကြာပြီ”

“ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ”

“နှစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ အစ်ကို”

“မင်း ဘယ်တွေ သွားနေလဲ”

“ဟာ...အစ်ကိုကလည်း လုပ်ပြီ”

ပရီခေါ်က မိန်းမဘက်သို့ စွေကြည့်သည်။

“မိန်းမရေ...အရက်သွားဝယ်ကွာ၊ မင်းက တယ် နှေးတာကိုး၊ ငါ့ဗိုလ်ကြီး လာတဲ့အခါ ဧည့်ဝတ်ပြုရ မှာပေါ့ကွ”

“ရှင် ဘာလို့ အော်ငေါက်နေတာလဲ၊ သိပ်မအော်နဲ့၊ ဒီအိမ်မှာ ရှင် ဗိုလ်လာမကျနဲ့၊ ဆယ့်နှစ်လမှာ တရက်၊ နှစ်ရက် အိမ်ပြန်လာပြီးတော့၊ ဟင်း...”

အမျိုးသမီးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း...အိမ်မှာလည်း အော်ခံရ၊ တပ်ထဲမှာလည်း အော်ခံရ၊ အေး... ငါ ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်မှ နင်တို့အားလုံး သိမယ်၊ ကဲ...ခုတော့ ပြေးလိုက်ပါဦး မိန်းမရယ်”

အမျိုးသမီး ထွက်သွားပြီးမှ ဂရီဂိုကို တပည့်ကျော် က မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“အစ်ကိုက တယ်ခက်တာကိုးဗျ၊ မိန်းမရှေ့မှာ အားလုံးပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဒါထက် အစ်ကို အဖျား အမြစ်ပြတ် ပြီလား”

“အေးပါ၊ ပြတ်ပါပြီ၊ မင်းအကြောင်း ဆက်ပါဦး၊ မင်း ဘာတွေ မဟုတ်တာ လုပ်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ပြန်လာသလဲ”

“အဲဒီ ပြန်လာတဲ့ဇာတ်လမ်းက ဆန်းသဗျ၊ အစ်ကိုကို ပို့ပြီး တပ်ရင်း ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို တပ်စုသုံး ပို့လိုက်တယ်၊ အစ်ကိုသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် က တိုက်ပွဲမှာ လက်ရဲဇက်ရဲတိုက်တော့ ရှေ့တန်းကကို ပြန်ရတယ် မရှိဘူး၊ ကြာတော့ ကျွန်တော် တွေးကြည့်တယ်၊ အင်း ... ဒီအချိန်ဆိုရင်တော့ ငါ မကြာခင် အပေါက်သေးသေးနဲ့ ကြွတော့မှာပဲလို့၊ အဲဒီအချိန်မှာ အနီကောင်တွေ ဖိတိုက်လာပုံက ရက်စက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အသက်တောင် မရှူနိုင်ဘူး၊ တပတ် အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဆယ့်တစ်ယောက် ကျတယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်”

သူက နားပြီး ပွတ်ချွန်း တလိပ် ထုတ်သောက်သည်။ ဂရီဂိုကို တလိပ် ကမ်းပေးပြီး ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်ပြောသည်။

“နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်တော့်ကို ကင်းဘက် ပို့လိုက်တယ်၊ “လစ်စကီ” နားအထိသွားပြီး ကင်းထောက်ရတာဗျို့၊ ကျွန်တော်နဲ့ နောက်နှစ်ယောက်နဲ့၊ မျက်စိဖွင့် နားစွင့်ပြီး သုံးယောက်သား အသားကျ စီးသွားကြတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ ချောင်းထဲကနေပြီး အနီတကောင် တက်လာတယ်၊ လက်နှစ်ဖက် ခေါင်းပေါ်တင်လို့၊ သူ့ဆီကို ကျွန်တော်တို့ ကဆုန်စိုင်းပြီး စီးသွားကြတယ်။

“ဟေ့ ကော့ဆက်တွေ ဘာမှ မလုပ်နဲ့ဦး၊ မင်းတို့ ဘက်ကို ငါ ပြောင်းလာတာ” လို့ သူက အော်ပြောတယ်။

သူလေသံက ကျွန်တော်တို့ကို မဖြူတဲ့လေသံမျိုး၊ အပေါ်စီးက

ပြောတဲ့လေသံမျိုး၊ ကျွန်တော် ဒေါပွ သွားတယ်။

“ခွေးမသား၊ လက်နက်ချဖို့ ဆုံးဖြတ်ရင် ဘာလို့ စောစောမချလဲ၊ အဲဒါဆို စစ်တောင်ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြီး ကျွန်တော် ဓားဆွဲထုတ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကျောကို ဓားပြားနဲ့ ဖြတ်ရိုက်တယ်၊ ပြီးမှ သတိရတယ်၊ သူ အရာရှိ တယောက် ဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲပေါ့၊ ကျွန်တော်ထင်တာ မမှားဘူး၊ အရိုက်ခံ လိုက်ရတော့ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားတယ်၊ ပြီးမှ အေးစက်စက်လေသံနဲ့-

“အရာရှိတယောက်ကို မင်း ရိုက်တယ်နော်၊ ငါ ဘုရင့်ခြင်းတပ် ဗိုလ်ကြီးကွ၊ ဟိုဘက်ခေတ် ဗိုလ်ကြီးနော်၊ တပ်နီထဲကို နောက်မှဝင်တာ၊ မင်းတို့တပ်ရင်းမှူး နဲ့ ငါ တွေ့ချင်တယ်၊ သူ့ဆီ ပို့ပေးပါ၊ အဲဒီတော့မှ ငါ အကြောင်းစုံ ပြောပြမယ်”

ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ဝိုင်းမေးတယ်။

“ခင်ဗျား စာရွက်စာတမ်းတွေ ဘယ်မှာလဲ”

ဆိုပြီး ပြခိုင်းတော့ သူက ခပ်တင်းတင်းနဲ့

“အဲဒါ မင်းတို့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့နဲ့ ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ မင်းတို့တပ်ရင်းမှူးနဲ့ တွေ့မှ ပြမယ်တဲ့”

“နေပါဦး၊ ဒီအကြောင်း မင်းက ဘာလို့ မိန်းမ ရှေ့မှာ မပြောရဲတာလဲ”

ဂရိုဂ်က နားမလည်သဖြင့် ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ လိုရင်းကို ရောက်တော့မှာပါ၊ အဲဒါနဲ့ သူ့ကို တပ်ရင်းမှူးဆီ ခေါ်သွားလိုက်တယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မဟာအမှားပဲ၊ စတွေ့ကတည်းက သူ့ကို အပြတ်ရှင်းခဲ့ရမှာ၊ သူ့ကို တပ်စိတ်မှူးရာထူး ပေးလိုက်တယ်ဗျား၊ မကြာဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တွေ့တာပါပဲ။

“ခွေးမသား၊ ငါ လက်နက်ချတုန်းက မင်း ပြောခဲ့၊ လုပ်ခဲ့တာတွေ မှတ်မိတယ်နော်” လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့် ကို ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်တော့တာပါပဲဗျာ။

“ငါက ဘုရင့်တပ်မတော်မှာ ဗိုလ်ကြီးကွ၊ သူကောင်းမျိုးကွ၊ ငါ့ကို ရွာသား အောက်မေ့နေလား” ဆိုပြီး ထောင်းတော့တာပါပဲဗျာ၊ တချိန်လုံး နေ့ရော ညပါ ကင်းလှည့်ခိုင်း၊ ဖက်ထိပ်ချနဲ့ အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်တော့တာပဲ၊ ဟိုနှစ်ယောက်လည်း အတူတူပဲ၊ မခံနိုင်တော့တဲ့ အဆုံး တပ်ရင်းမှူးဆီ သွားပြီး ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်၊ သူ့ကို မသတ်မိတဲ့အတွက်လည်း နောင်တရလို့မဆုံး ဖြစ်နေတယ်”

“နောက်ဆုံး မင်း သတ်ပစ်လား။”

“ခဏလေး၊ ရောက်ပါတော့မယ် အစ်ကိုရာ၊ တပ်ရင်းမှူးကို သွားတိုင်တော့ သူက ရယ်နေတယ်လေ၊ ဘာပြောတယ် အောက်မေ့လဲ၊ ‘ဒါလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့ကွာ၊ မင်းက သူ့ကို စားနဲ့ သွားရိုက်တာကိုး၊ သူဟာ စစ်ဗိုလ်ကောင်း တယောက်ပါကွာ’ တဲ့ဗျား။

ကျွန်တော် ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်၊ လှည့်ထွက် လာခဲ့ပြီး ဒီလိုလူမျိုး လက်အောက်မှာ မနေဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်၊ တခြားတပ်စိတ်ကိုပြောင်းပေးဖို့ လျှောက်လွှာတင်လိုက်တော့ ဘာမှ ပြန်ကျမလာဘူး၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ထွက်ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို နောက်တန်းမှာ တပတ် အနားယူဖို့ဆိုပြီး ပို့လိုက်တယ်၊ အဲဒီ သူတောင်းစား ကပါ နောက်တန်း ပြန်လာပြီး ဒုက္ခပေးတယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် တမျိုး ထပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ၊ ဆေးခွင့် ရအောင် လုပ်မယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့ လုပ်မလဲ၊ အမျိုးသမီး တယောက်ဆီက ဟိုရောဂါ ရအောင် လုပ်မယ်ပေါ့၊ ဒါမှ ဝဋ်ကျွတ်မှာလေ။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော် မိန်းမတွေနောက် လိုက်တော့တာပဲ၊ ဒီတော့မှ အနားရပြီး သက်သောင့်သက်သာ နေရတော့ မယ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် ရှာပုံတော် ဖွင့်တယ်၊ ရောဂါရှိတဲ့မိန်းမကို ရှာရတာ မလွယ်ပါလား အစ်ကို၊ သူတို့နဖူးမှာ ဆစ်ဖလစ်ပိုး ရှိတယ်လို့ စာတန်းထိုးထား တာမှ မဟုတ်ဘဲကိုးဗျ၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ဦးနှောက် စားပြီ”

ပရိခေါ်က ထိုခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်ရင်း မိန်းမ ပြန်လာပြီလားဆိုပြီး လမ်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဂရီဂိုက ပြုံးချင်လာသဖြင့် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် အသာအုပ်ထား လိုက်ရသည်။

“အဲဒါနဲ့ မင်း အဲဒီရောဂါ ရရောလား။”

ပရိခေါ် မျက်ရည်တွေ လည်လာသည်၊ အကြာ ကြီး ငြိမ်နေပြီးမှ-

“အဲဒီလောက် လွယ်မယ်လို့ အစ်ကို ထင်လား၊ မလိုချင်ရင် အဲဒီရောဂါက လေထဲမှာ ပါလာရုံနဲ့တင် ရနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကျတော့ ဘယ်လောက် ကြိုးစား ကြိုးစား...”

“ခုထိ မကျိုးသေးဘူးလား။”

မေးပြီး ဂရီဂို ရယ်သည်။

ပရိခေါ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်-

“အင်း ... အစ်ကို့အတွက်တော့ ရယ်စရာပေါ့၊ ဟုတ်လား...”

“ကဲ...မရယ်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဆက်ပါဦး၊ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲ...အမျိုးသမီးကို ကျွန်တော် စပိုးတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ သူက ကျွန်တော်တို့ တည်းနေတဲ့ အိမ်ရှင်ရဲ့ သမီး၊ အပျိုကြီး၊ အသက်လေးဆယ်၊ အဲ...လေးဆယ်အောက်ပေါ့၊ မျက်နှာမှာ တင်းတိပ်တွေနဲ့၊ သူ့အကြောင်း ကျွန်တော် လေ့လာပြီးပြီ၊ ဆရာဝန်တယောက်ဆီ သွားနေရတယ်တဲ့၊ သူ့ဆီက ကျွန်တော် လိုချင်တာ ရနိုင်တယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော် ကပ်တော့တာပဲ၊ ဂိုက်အမျိုးမျိုး ပေးပြီး လျှာအရိုးမရှိ လျှောက်ပြောပေါ့”

ပြောနေရင်း သူ စိတ်ပါလာပုံဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“သူ့ကို လက်ထပ်ပါ့မယ်လို့လည်း ကျွန်တော် ကတိပေးလိုက်တယ်၊ နောက်ဆုံး အပျိုကြီးကို ကျွန်တော် စွဲသွားတယ် ဆိုပါတော့ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်တို့ လွန်လွန်ကဲကဲ ဖြစ်မယ့်ဆဲဆဲမှာ သူက ရုတ်တရက်ကြီး ငိုပါလေ ရောဗျား၊ ကျွန်တော် ချောရတော့တာပေါ့၊ “မမ နေမကောင်းလို့လားဟင်၊ နေမကောင်းလည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ နေမကောင်းရင် ပိုတောင်ကောင်းသေးတယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ စိတ်ထဲ မထင်ဘဲနဲ့ လိုတာ ရတော့မယ် ထင်လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ကောက်ရိုးကျီထဲ ရောက်နေတာ၊ တယောက်ယောက် ဝင်လာတဲ့ ခြေသံ ကြားလိုက်တယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော် လှမ်းတားလိုက်တယ်၊

“အသံ မထွက်နဲ့လေ၊ မမ နေမကောင်းလည်း အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ မမကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်နေပြီ၊ မမအတွက် ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရ လုပ်ရပါ”

အဲဒီမှာ သူက ပြန်ပြောတယ်၊ ‘အို...မမ မဖျားပါ ဘူးကွယ်၊ မမဟာ အရိုးခံပါ၊ မမ တခါမှ အဲဒီအတွေ့ အကြုံမျိုး မရှိပါဘူး၊ ကြောက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငိုတာပါကွယ်’ တဲ့၊ ကျွန်တော့်တကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲသွားတယ် အစ်ကို၊ “ဒါဆို ခင်ဗျား ဘာလို့ ဆရာဝန်ဆီ သွားသွားနေလဲ”လို့ မေးတော့ “မျက်နှာက တင်းတိပ်တွေ လိမ်းဖို့ ဆေးသွားသွားယူတာပါတဲ့” သေရောဗျာ၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ပြေးခဲ့တော့တာပါပဲ”

ပရိခေါ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် တံတွေး ထွေးလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးမှ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ကြိုးစားသမျှ အဟောသိကံ ဖြစ်ရတော့တာပေါ့ဗျာ၊ ညတွင်းချင်းပဲ အပြေးအလွှား အိမ်ပြောင်း လိုက်ရတယ်၊ အပေါင်းအသင်းတွေ ကျေးဇူးနဲ့ နောက်တယောက် တွေ့တယ်၊ ဒီတခါ မုဆိုးမ၊ ဒီတခါ တော့ ရှင်းရှင်းပဲ ကျွန်တော် လိုချင်တာ ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်၊ သူကလည်း

ရှင်းရှင်းပဲ ပြန်ပြောတယ်၊ ‘ဖြစ်စ ရှိပါသေးတယ်’ တဲ့၊ သိပ်များများ မတတ်နိုင်တဲ့အကြောင်း ပြောတော့ ‘ရပါတယ်’ တဲ့၊ ဒါနဲ့ ရှုဘယ် နှစ်ဆယ်နဲ့ ဈေးတည့်သွားတယ်၊ နောက်နေ့မှာပဲ ‘လိုက်ဂျူတီ’ ရတယ်၊ ရရချင်း အိမ်တန်းပြန်လာတာပဲ”

“မြင်း ပါမလာဘူးပေါ့”

“သူငယ်ချင်းတွေက နောက်က လိုက်လာပြီး ပို့သွားကြတယ်၊ အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး အစ်ကို၊ ကျွန်တော် မိန်းမကို ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုတို့အိမ်မှာ လိုက်အိပ်ရ ကောင်းမလား မသိဘူး”

“မကောင်းဘူး၊ မင်းအိမ်မှာပဲ မင်းအိပ်၊ ဒဏ်ရာ ရလာတယ်လို့ မိန်းမကိုပြော၊ မင်းမှာ ပတ်တီးလိပ် ရှိလား”

“ရှိတယ် အစ်ကို”

“အဲဒါ သုံးလိုက်ပေါ့ကွ”

“သူ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး အစ်ကို”

သို့သော် သူ ထသွားပြီး အခန်းထဲမှ ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောသည်။

“မိန်းမ ပြန်လာရင် အစ်ကို ခဏ သူနဲ့ စကား ပြောနေပါနော်၊ ကျွန်တော် ခဏနေ ထွက်ခဲ့မယ်”

ဂရီဂို ပွတ်ချွန်းတလိပ် လိပ်ရင်း ခရီးထွက်ဖို့ အစီအစဉ်ကို စဉ်းစားနေသည်။ မြင်းနှစ်ကောင်နဲ့ စွတ်ဖားတစီး ဆွဲသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ညပိုင်း ထွက်မှ ဖြစ်မည်။ အက်စီနီယာ ပါသွားသည်ကို လူ မမြင်စေချင်၊ သိသာ သိစေပေါ့။

ပရိုခေါ်ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

“ဟိုခွေးသားဗိုလ်ကြီးအကြောင်း မဆုံးသေးဘူး၊ ကျွန်တော် ဆေးခွင့်နဲ့ ပြန်လာပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ ကျွန်တော့် ကောင်တွေ သူ့ကို ရှင်းပစ်လိုက်ကြတယ်တဲ့”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ အစ်ကို၊ တိုက်ပွဲဖြစ်နေတုန်း နောက်ဘက်က ဆော်ထည့်လိုက်တာတဲ့၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ကျိုးတာ အဖတ်တင်တာပေါ့ဗျာ၊ ဖြစ်ပုံများ...”

“ပစ်တဲ့ကောင် မမိဘူးလား”

ဂရီဂိုက စိတ်မပါဘဲ မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက

ရွာကထွက်ဖို့အကြောင်းပဲ တွေးနေသည်။

“သူတို့ စုံစမ်းနေတုန်းမှာပဲ စစ်ကြောင်းဆုတ်ဖို့ ဖြစ်လာတော့ ရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး အဲဒီကိစ္စ ဘေးဖယ်ထား လိုက်ကြတယ်၊ ဟာ..မိန်းမကလည်း ကြာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော် ချချင်လှပြီဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့ ထွက်ကြမလဲ”

“မနက်ဖြန်”

“တရက်လောက် နောက်ဆုတ်လို့ မရဘူးလား အစ်ကို”

“ဘာပြုလို့”

“သန်းတွေ မရှာရသေးဘူးဗျ၊ မြင်းပေါ်မှာ သန်း တရွရွနဲ့ ခရီးသွားရတာ မနိပ်ဘူးဗျ”

“လမ်းသွားရင်း ခါချပေါ့ကွာ၊ အခြေအနေက တရက်စောင့်လို့ မရတော့ဘူးကွ၊ ဗီယက်ရှင်စကားကို အနီတွေ စစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းတောင် ဖြတ်မှာကွ”

“မနက်ပိုင်း ထွက်မလား”

“ဟင့်အင်း ညမှ ထွက်မယ်၊ ကာဂျင်မှာ အိပ်မယ်”

“အနီကောင်တွေနဲ့ တိုးနေရင်ကော”

“အချိန်ပြည့် အဆင်သင့် ဖြစ်နေရမှာပေါ့ကွာ၊ ငါ စဉ်းစားနေတယ်ကွ၊ အက်စီနီယာကို ခေါ်သွားရ ကောင်းမလားလို့၊ ဖြစ်ပါတယ်နော်၊ မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ...”

“ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ အစ်ကိုဘာသာ အက်စီနီယာ နှစ်ယောက် ခေါ်ခေါ်ပေါ့၊ မြင်းတွေ သနားစရာ ကောင်းတာပေါ့”

“သူ့ကိုယ်က သိပ်မလေးပါဘူးကွာ၊ သေးသေးလေးပါ”

“မိန်းမတွေနဲ့အတူ ခရီးသွားရတာ မနိပ်ပါဘူးဗျာ၊ အစ်ကို ဘာလို့ ဒါလောက်စွဲလမ်းနေတာလဲ၊ ဒုက္ခရောက် ပေါင်းလည်း များပြီ၊ ခေါ်မသွားလို့ မဖြစ်ဘူးလားဗျာ”

ပရိခေါ် သက်ပြင်းချပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ အစ်ကို သူ့ကို စွဲနေပြီ၊ သူ့ယောက်ျား နေရာကို အစ်ကို ယူထားပြီးတော့”

“အဲဒါ မင်းအလုပ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါထက် ငါတို့အကြောင်းတွေ

မင်းမိန်းမကို ပြောလိုက်သေးလား။”

“ဟာ... အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော့်အကြောင်း သိရက်သားနဲ့၊ ဘာလို့ ပြောရမှာလဲ၊ ဒါထက် အက်စီနီယာက သူ့အိမ်ကို ဘယ်သူနဲ့ ထားခဲ့မှာလဲ”

ထိုစဉ် ခြေသံကြားလိုက်ရပြီး ပရိုခေါက်တော် ပြန်ရောက်လာသည်။
ခေါင်းစည်းပဝါပေါ်တွင် နှင်းပွင့် တွေ ဖွေးလျက်။

ပရိုခေါက် ဖန်ခွက် ထယူသည်။ အမျိုးသမီးက ပူပူနွေးနွေး ဗောဒ်ဂါ နှစ်ပုလင်း စားပွဲပေါ်တင်ပေးသည်။

ပရိုခေါက် အနံ့ခံပြီး စလိုက်သည်။

“ကဲ...အစ်ကိုရေ ချကြရအောင်၊ မွေးနေတာပဲ”

ဂရီဂိုက နှစ်ခွက်သောက်ပြီး ပင်ပန်းသည်ဟု အကြောင်းပြ၍ အိမ်ပြန်သွားသည်။

“ကဲ...စစ်လည်း ပြီးပြီ၊ အနီတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ပင်လယ်ထဲအထိ မောင်းချလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

တောင်ပေါ်လမ်းကို စီးတက်နေရင်း ပရိုခေါ်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တတာရက်စ်သည် ဟိုးအဝေး ပြာလဲ့လဲ့ နှင်းလွှာရုံအောက်တွင် ကျန်ခဲ့ပြီ။ နှင်းဆီရောင် ပြေးနေသည့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီတွင် နေလုံးကြီး ငုပ်လျှိုး ကွယ်ပျောက်တော့မည်။

လမ်းပေါ်တွင် ပါးပါးလွှမ်းထားသော နှင်းခဲပြင်သည် စွတ်ဖားနှင့် မြင်းခွာရာများအောက်တွင် တဖွေးဖွေး နှင့် ကွဲကြေပြန့်စဉ်ကျန်ခဲ့လေသည်။ မြင်းနှစ်ကောင်က စွတ်ဖားကို အားသွန်ခွန်စိုက် ဆွဲပြေးနေသည်။ အက်စီနီယာက သူ့နံဘေးတွင် ကပ်ထိုင်သည်။ အနားတွင် သားမွေးကွပ်ထားသည့် သိုးရေဂျာကင်ကို ဝတ်လာသည်။ ပါးမို့မို့ကလေး နှစ်ဖက်က နှင်းဆီရောင် ပြေးနေသည်။ မျက်လုံးအစုံက ပျော်လွန်းနေသဖြင့် အရောင် တလက်လက်။ ဂရီဂိုက သူ့ကို မကြာခဏ ငဲ့ကြည့်သည်။ မြက်ခင်းလွင်ပြင် ရှုခင်းတွေကို စိတ်အား ထက်သန်စွာ ငေးကြည့်လိုက်လာသည်။

အိမ်က ထွက်လာကတည်းက ရွှေရင်တသိမ့်သိမ့် နှင့် အရာတိုင်းသည် သူ့အတွက် ရင်ခုန်ချင်စရာတွေ ချည်း ဖြစ်နေတော့သည်။ အိပ်မက်ဆန်လှသည့် မျှော်လင့်ချက်တွေ ခုမှ တကယ်ဖြစ်လာသလိုလို၊ တိမ်တိုက်တွေထဲတွင် လွင့်မျောနေသလိုလို ကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ မချစ်မနှစ်သက်သော လင်ယောက်ျား၏ လှောင်အိမ်မှ လွတ်လာပြီး ရှုမဆုံးတော့သည့် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်းရင်း ချစ်သူရင်ခွင်ကြားတွင် နားနားနေနေ မှေးစက်ခွင့် ရတော့မည် မဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့်ပင် အက်စီနီယာ သည် စွတ်ဖားပေါ်တွင် ချစ်သူကို မှီနွဲ့ရင်း တချိန်လုံး ပြုံးနေ တော့သည်။ ကြာတော့ ပရိုခေါ်က စချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။

“သတို့သမီးလေးကျနေတာပဲ၊ ဘာတွေ သဘော ကျပြီး ဒါလောက် ပြုံးနေရတာလဲ၊ အိမ်က ထွက်လာ ခဲ့တာ ပျော်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ပျော်တာပေါ့၊ ဘာလို့ မပျော်ရမှာလဲ”

အက်စီနီယာအသံက ရွှင်နေသည်။

“အင်းလေ... ပျော်မှာပေါ့၊ ဘယ်လို လမ်းခရီးလဲ ဆိုတာ ခင်ဗျား သိမှ

မသိဘဲကိုး”

“အနာဂတ်ဟာ အတိတ်ထက်တော့ မဆိုးနိုင်ပါဘူး ဟယ်”

ပရိခေါ်က မြင်းကို ကျာပွတ်နှင့် တအားလွှဲရိုက် လိုက်ပြီး ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ် ကြည့်လို့ကို မရဘူး”

အက်စီနီယာက ရယ်ပြီး-

“ကြည့်လို့ မရလည်း ဟိုတက် လှည့်နေပေါ့ဟယ်”

“ကျုပ်က ပင်လယ်ထဲအထိ ရှေ့မကြည့်ဘဲ မောင်း နေရမှာလား”

“နင် ဘာပြုလို့ ကျွဲမြီးတိုနေတာလဲ ပရိခေါ်”

“ခင်ဗျား ငြိမ်ငြိမ်နေရင် မတိုဘူး၊ သူများကလေးတွေရဲ့ အဖေနဲ့ အဆုံးမရှိတဲ့ ခရီးကို လိုက်လာပြီး ခင်ဗျားမို့ ပျော်နိုင်တယ်၊ ခုအချိန် စတီပင် ရွာပြန်ရောက်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒီမယ် ပရိခေါ်၊ ငါတို့ကိစ္စထဲ နင် ဘာမှ ဝင်မပါနဲ့၊ နင်ပါ အမြီးခတ်သွားလိမ့်မယ်”

“ကဲပါဗျာ၊ ဒါဖြင့်လည်း မြင်းတွေနဲ့ပဲ ကျုပ် စကားပြောနေပါတော့မယ်၊ ကျုပ်က မြင်းလည်းသမား သက်သက် ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဂရီဂိုက ပြုံးပြီး နားထောင်နေသည်။ ပြီးမှ ဖျန်ဖြေသည့်အနေဖြင့်-

“ကဲ... တော်ပါတော့၊ ရွာကတောင် ထွက်မယ် မကြံသေးဘူး၊ သွားရမယ့် လမ်းခရီးက အဝေးကြီးရယ်၊ လမ်းမှာ ဖြစ်ဖို့ ချန်ထားကြဦး၊ မင်းက ဘာလို့ သူ့ကို သွားဆွဲနေတာလဲ ပရိခေါ်”

“ဆွမှာပေါ့၊ သူက အဆွခံချင်လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြန်ပက်နေတဲ့ဟာကို၊ ကျွန်တော်က မိန်းမတွေ အကြောင်း တွေးနေတာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းမလောက်ဆိုးတဲ့ သတ္တဝါ မရှိဘူးတဲ့၊ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းတော် မူတဲ့ အရာအားလုံးထဲမှာ မိန်းမဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ အဆိုးဆုံးတဲ့၊ ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံအရလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ အစ်ကို ဘာရယ်တာလဲ၊ ရော့.. ခင်ဗျား တလှည့်မောင်းဦး”

ပြောပြီး ပရိခေါ်က မြင်းတွေရဲ့ ဇက်ကြိုးကို ဂရီဂိုလက်ထဲ ထည့်ပြီး စွေ့ခနဲ ခုန်ဆင်းကာ စွတ်ဖား နံဘေးမှ ဆင်းလျှောက် လိုက်လာသည်။ တော်တော် လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ပြန်ခုန်တက်လာပြီး ဇက်ကြိုးကို ဂရီဂိုထံမှ ပြန်မယူ တော့ဘဲ စွတ်ဖားပေါ်တွင် ဇိမ်နှင့် ထိုင်လိုက်လာသည်။

ကာဂျင်ရွာတွင် သူတို့ ညအိပ်ကြသည်။ နောက်တနေ့ မနက်စောစော နံနက်စာ စားပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ညပိုင်းရောက်တော့ တတာရက်စ်မှ ထွက်ခဲ့ ပြီးနောက် မိုင်လေးဆယ် ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီ။

စစ်ပြေးတို့၏ ဧရာမ ယာဉ်တန်းရှည်ကြီးသည် တောင်ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားလျက်ရှိသည်။ မိုရိုဇော့စ်စကီနား ရောက်တော့ ဆုတ်လာသည့် ကော့ဆက်တပ်တွေနှင့် ပေါင်းမိပြီး အတူတူ ဆက်လက် ရွေ့လျားသွား လေသည်။ မြင်းတပ်သား သုံးလေးဆယ်က အားလုံးကို ကျော်တက်သွားသည်။ သူတို့နောက်တွင် စစ်ပစ္စည်းယာဉ်တန်း ကြီးက တရွေ့ရွေ့ ကပ်ပါလာသည်။ သွားပါများ ခရီးရောက်ပါ၏။ သို့သော် ညရေးညတာအတွက် နေထိုင်တည်းခိုရေးမှာ ကြာလေ ဒုက္ခတွေ့လေ ဖြစ်လာသည်။ စတည်းချသည့် ရွာများတွင် နွားတင်းကုပ်နှင့် မြင်းဇောင်းများမကျန် ပြည့်လျှံ သွားသည်။ ရွာတရွာတွင် ဂရီဂိုက အိမ်ပေါက်စေ့ လိုက်ပြီး တံခါးခေါက်သည်။ ကျောချစရာ တနေရာမှ ရှာမရ။ နောက်ဆုံးတွင်မှ တံတလုံးထဲတွင် ခွေးတိုး ဝက်ဝင် အိပ်လိုက်ကြရသည်။ မိုးမိလာသဖြင့် အဝတ်စိုတွေနှင့် အိပ်ကြရခြင်း ဖြစ်၍ မနက်မိုးလင်းတော့ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး မေးချင်းရိုက်ကာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြသည်။ တရေးမှ ကောင်းကောင်း မမှေးလိုက်ရ။ အရုဏ်တက်ချိန်ရောက်တော့မှ ခြံထဲတွင် ကောက်ရိုး များနှင့် မီးမွှေးပြီး မီးလှုံကြရသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ အက်စီနီယာက မရွံ့မရဲနှင့် အကြံပြုသည်။

“တရက်လောက် ဒီမှာ နားရင် မကောင်းဘူးလား ဂရစ်ရှာ၊ တညလုံးလည်း မအိပ်ရဘူး၊ နားလိုက်မှ ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

ဂရီဂိုက သဘောတူသည်။ အိမ်ထဲတွင် နေရာလွတ်လေး တနေရာ ကံကောင်းထောက်မစွာ တွေ့သည်။ ထိုနေ့တွင် အခြားစစ်ပြေးတွေနှင့် လူနာတစ်ရာကျော် ပါသည့် ရှေ့တန်းဆေးတပ်ဖွဲ့ပါ ရောက်လာသည်။

အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှ မြေကြီးပေါ်တွင် ကော့ဆက် သုံးယောက် ပိုးလိုးပက်လက် အိပ်နေကြသည်။ ပရီခေါ် က ကောက်ရိုးတွေ ခင်းပြီး အိပ်ဖို့ နေရာလုပ်ရင်း ကော့ဆက်အဘိုးကြီး တယောက်ကို ခြေထောက်မှ ဆွဲပြီး ဖယ်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် ပရီခေါ်က အက်စီနီယာ ကို ခပ်မာမာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့လေသံ တွင် သနားကြင်နာမှု အပြည့် ပါနေသည်။

“ကဲ...ကဲ၊ လှဲတော့လေ မမ၊ အိမ်မှာလိုတော့ ဇိမ်ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ညဉ့်နက်သည်အထိ ရွာထဲသို့ စစ်ပြေးတွေ ထပ်ရောက်လာနေဆဲ။
လမ်းဘေး လမ်းကြားများတွင် မီးဖိုသူဖို၊ စွတ်ဖားတွေ ဖြုတ်သူဖြုတ်နှင့်
မြင်းဟိသံများပါ ဆူညံနေတော့သည်။ လင်းအားကြီးအချိန်တွင် ဂရီဂိုက
ပရိုခေါ်ကို နှိုးပြီး တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“မြင်းတွေ ပြင်တော့လေ၊ လစ်ကြမယ်”

“မစောလွန်းဘူးလား အစ်ကို”

ပရိုခေါ်က အိပ်ချင်မူးတူး သမ်းရင်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

“နားစွင့်ကြည့်လေ”

မြင်းကုန်းနှီးကို ခေါင်းအုံးအိပ်နေရာမှ ပရိုခေါ်
ခေါင်းထောင်လိုက်သည်။ ဟိုးအဝေးမှ သေနတ်သံများ ကို ကြားလိုက်ရသည်။

(၃)

ဒွန်မြောက်ပိုင်းမှ တောင်ပိုင်းသို့ ဆင်းလာသော မရေမတွက်နိုင်သည့်
စစ်ကြောင်းအုပ်စုကြီးနှင့် ဇာရစ်ဆင် မှ လစ်ခါရာသို့ ဖြတ်လာသည့်
ရထားလမ်းမှ စစ်ပြေးအုပ်စုကြီးတို့ မာနစ်ချ်တွင် သွားဆိုသည်။ နားသည့်
နေရာတိုင်းတွင် ဂရီဂိုက တတာရက်စ်ရွာသားများကို စုံစမ်းသည်။ သို့သော်
တယောက်မျှ မတွေ့။ ဆယ့်ကိုးရက် မြောက်သည့်နေ့မှ သတင်းအစအန
ရသည်။ ဗီယက်ရှင်စကာ ကော့ဆက်များထဲမှ လူတော်တော် များများ
ငန်းဖျားဖြစ်ကာ အိမ်တအိမ်တွင် စုနေသည်တဲ့။ မေးမြန်းပြီး ထိုအိမ်သို့ ဂရီဂို
ရောက်သွားသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လှဲနေသည့် အဘိုးအို အော့ဘနီ ဇော့ဗ်ကို
တွေ့ရသည်။ သူတို့ရွာသားတွေ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ရက်က သည်ရွာမှ
ထွက်သွားကြပြီတဲ့။ အားလုံးလိုလို ရောဂါ ရနေပြီး လမ်းတွင် နှစ်ယောက်
သေဆုံးသွားကြောင်း သတင်းရသည်။ အော့ဘနီဇော့ဗ်က
ဆက်မလိုက်နိုင်တော့သဖြင့် နေခဲ့ရသည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။

“နေလည်းကောင်းလာမယ်၊ အနီကောင်တွေ ကလည်း
ချမ်းသာပေးမယ် ဆိုရင်တော့ ရွာကို ပြန်ရောက်ကောင်း ရောက်မှာပေါ့၊
မဟုတ်ရင်တော့ ဒီမှာ သေပေါ့ကွာ၊ ဘယ်မှာသေသေ ထူးတော့ မထူးပါဘူး”

အဘိုးကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဂရီဂို ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထွက်မလာခင်
အဖေ့သတင်းကို မေးကြည့် သေးသည်။ ဘာသတင်းအစအနမှ မရခဲ့။

နောက်စခန်းတထောက်တွင် ဂရီဂို ကံကောင်းသည်။ ပထမဦးဆုံး ဝင်မေးသည့် အိမ်က အသိအိမ် ဖြစ်နေသည်။ နေရာထိုင်ခင်း ကောင်းကောင်းပေးပြီး မီးဖိုပေးသည်။ စစ်ပြေးငါးယောက် ရောက်နှင့်နေပြီး အတုံးအရုံး အိပ်နေကြသည်။ သုံးယောက်က ဖျားနေပြီး နောက်တယောက်က နှင်းဝဲစွဲသဖြင့် အလူးအလဲ ခံနေရသည်။ အိမ်ရှင်က ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်ကျွေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သာ အငမ်းမရ စားကြပြီး အက်စီနီယာ လုံးဝ မစားနိုင်။

“ဘာဖြစ်လို့ မစားတာလဲ၊ မဆာဘူးလား”

ပရိုခေါ်က သနားကရုဏာအပြည့်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း...မဆာဘူး၊ သိပ်နေမကောင်းချင်သလိုပဲ”

ပြောပြီး ခေါင်းစည်းကို ဖြုတ်၍ အက်စီနီယာ အိမ်ပြင်ထွက်သွားသည်။ ပရိုခေါ်က ဂရီဂိုကို မေးလိုက် သည်။

“သူ ဖျားနေပြီလား အစ်ကို”

“မသိဘူးလေကွာ”

သောက်လက်စ ယာဂုပန်းကန်ကို ချပြီး ဂရီဂို အပြင်လိုက်သွားသည်။ အက်စီနီယာက ရင်ဘတ်ကို လက်တဖက် ဖြင့် ဖိပြီး လှေကားရင်းတွင် ရပ်နေသည်။

ဂရီဂိုက သူ့ပခုံးကို သိုင်းဖက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုနေလဲဟင်၊ နေမကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး၊ ခေါင်းတွေ ကိုက်နေတယ်”

“လာလေ..အိမ်ထဲမှာ လှဲနေလိုက်”

“သွားပါ၊ ခဏနေမှ ပြန်ဝင်လာခဲ့မယ်”

အက်စီနီယာအသံက အနိမ့် အမြင့် မရှိ။ လှုပ်ရှားပုံက လေးတွဲ့တွဲ့။ သူ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ ဂရီဂို သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာရော မျက်လုံးတွေပါ နီရဲနေသည်။ ဂရီဂို လန့်သွား၏။ သူ ဖျားနေတာ သေချာပြီ။

အက်စီနီယာသည် ခရီးကြမ်းကို ကြွကြွခံကာ တလမ်းလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး လိုက်လာခဲ့သည်။ ပရိုခေါ် ၏ ဟာသတွေကို ရယ်ရင်း မောရင်းဖြင့်။

“အင်း..စစ်စစ်...၊ ဘယ်လိုစစ်လဲ၊ တနေကုန် မောင်း၊ ညရောက်တော့

အိပ်စရာမရှိ၊ တပ်ထဲ ပြန်ရောက်ရင် ဘယ်ကိုသွားရမှန်း မသိ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီခရီးမှာတော့ ပျော်စရာအတိ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား အက်စီနီယာ”

ဒီနေ့တော့ အက်စီနီယာတယောက် မပြုံးမရွှင်တော့။ ညပိုင်းတွင် သူ ကျိတ်ငိုနေမှန်း သိသဖြင့် ဂရီဂိုက တီးတိုး မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ နေလို့ မကောင်းဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖျားနေပြီ၊ နင် ငါ့ကို ထားခဲ့မှာလား ဂရစ်ရှာ”

“ဟာ...ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ထားခဲ့ရမှာလဲ၊ မငိုပါနဲ့ဗျာ၊ ညက အအေးမိသွားတာ ထင်ပါရဲ့”

“ဂရစ်ရှာရယ်..နင် မသိပါဘူးဟယ်၊ ငါ့မှာ ငန်းဖျားဝင်နေပြီ”

“ဟာ..မဟုတ်တာ၊ ငန်းဖျားလက္ခဏာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နဖူးလည်း အေးနေသားနဲ့၊ ဘယ်လိုကြောင့် ငန်းဖျား ဖြစ်ရမှာလဲ”

ဂရီဂို သူ့ကို နှစ်သိမ့်ရသော်လည်း ရင်ထဲတွင်တော့ လေးနေသည်။ ငန်းဖျားလက္ခဏာနှင့်တော့ တူသည်။ တကယ်ဖြစ်လာရင်တော့ ဒုက္ခ။ အက်စီနီယာ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် မျက်နှာအပ်ပြီး-

“ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆက်သွားရပါ့မလဲ၊ လူတွေကလည်း တနေ့တခြား များလာပြီ၊ အိမ်ထဲမှာ ခြေချစရာ တောင် မရှိတော့ဘူး၊ တကိုယ်လုံးလည်း သန်းတွေ စွဲနေပြီ ဂရစ်ရှာ၊ ယောက်ျားတွေရှေ့မှာ ဘယ်လိုမှ အင်္ကျီချွတ်ဖို့ အဆင်မပြေလို့ အိမ်သာထဲမှာ ချွတ်ကြည့်တယ်၊ အမလေး...ဂရစ်ရှာရယ်၊ အင်္ကျီ တထည်လုံး သန်းတွေ မွနေတာပဲ၊ တခါမှ ဒါမျိုး မကြုံဖူးဘူး၊ ငါ ရူးချင်သလို ဖြစ်သွားတယ်...သိလား၊ ဒါကြောင့် ငါ ညက ဘာမှမစားတာ”

“ဟာဗျာ....သန်းတွယ်တာ မဆန်းပါဘူး၊ ရှေ့တန်း မှာ လူတိုင်း သန်းတွယ်တာပဲ”

“တကိုယ်လုံး ယားလွန်းလို့ မနေနိုင်တော့ဘူး”

“လူတိုင်း ယားနေတာပါဗျာ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ရိုကာတာကို ရောက်မှ ရေသန့်သန့်ချိုးရမှာ”

“ဒါပေမဲ့ အဝတ်မှာ သန်းတွေက စွဲနေပြီ၊ သူတို့ က သေတဲ့အထိ ကိုက်တော့မှာ”

“ကဲ.. အိပ်ပါ တော့ အက်စီနီယာရယ်၊ မနက်အစောကြီး ထရမှာ”

ဂရီဂို တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်။ အက်စီနီယာလည်း အလားတူပင်။

တယောက်တည်း ကျိတ်ငိုနေသည်။ အနွေးထည်ကြီးကို ခေါင်းမှာပတ်လျက်။ ဂရီဂိုက သူ့ကို ဖက်ပြီး ချောသည်။ အိပ်ပျော်မည် ကြံတော့မှ ညသန်းခေါင်တွင် တံခါး တဒုန်းဒုန်းထသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ အော်သေးသည်။

“ဟေ့...တံခါးဖွင့်ပေးစမ်း၊ ဇိမ်နဲ့ အိပ်နေလိုက်ကြတာ၊ ခွေးသားတွေ၊ မဖွင့်ရင် တံခါးဖျက်ဝင်မှာကွ”

အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးက ထသွားပြီး-

“ဘယ်သူတွေလဲကွ၊ မင်းတို့ ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ အိပ်ဖို့နေရာ ရှာတာလား၊ ဒီမှာ ခြေချစရာတောင် မရှိဘူး၊ တခြား သွားကြ”

“တံခါးဖွင့်လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

ဖွင့်ပေးလိုက်သည်နှင့် လက်နက်ကိုင် ကော့ဆက် တဒါဇင် အိမ်ထဲ စုပြုံတိုးဝင်လာသည်။

“မင်းတို့ကို ဒီမှာ ဘယ်သူ အိပ်ခွင့်ပြုလဲ”

တခေါင်းလုံး နှင်းတွေ ဖွေးနေသည့် ကော့ဆက် တယောက်က မေးသည်။

“စစ်ပြေးတွေလား၊ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ထကြစမ်း”

စကားပြန်ကိုမစောင့်ဘဲ ကော့ဆက်တယောက်က အတင်းဝင်လာပြီး အော်တော့သည်။

“ဟေ့...ထကြ၊ ဒီမှာ တို့တပ် စခန်းချမလို့၊ မင်းတို့ မထွက်ရင် အားလုံး ဆွဲထုတ်မယ်”

ဂရီဂို ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထလာသည်။

“အော်ဟစ်မေးရအောင် မင်းက ဘယ်သူလဲကွ”

“ငါ ဘယ်သူလဲ မင်း သိချင်လား”

ပြောပြောဆိုဆို ကော့ဆက်စစ်သား သူ့အနား ရောက်လာသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်တွင် သူ့လက်ထဲက ပစ္စတိုကို မြင်လိုက်သည်။

“ပြစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းကစားစရာလေးက ချစ်စရာ လေးပါလား”

ဂရီဂိုက လေအေးလေးနှင့် ပြောရင်း သူ့အနား ချက်ချင်းရောက်သွားပြီး လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲ၍ လိမ်ချိုး လိုက်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး လက်ထဲက သေနတ် လွှတ်ကျသွားသည်။ သည်တော့မှ သူ့အား တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ဂရီဂို သေနတ် ကို

ကောက်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ဂရီဂိုက သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး
မေးသည်။

“ကဲ....ပြောစမ်း၊ မင်းတို့ ဘယ်တပ်ရင်းကလဲ၊ ဘယ်နှယောက်လဲ”

ကော့ဆက်က သတိ ပြန်ဝင်လာပြီး အော်လိုက်သည်။

“ဟေး...ရဲဘော်တို့ ...”

ဂရီဂိုက တံခါးဝတွင် ရပ်ပြီး-

“ငါက ဒွန်တပ်ရင်းဆယ့်ကိုးက တပ်စိတ်မှူးကွ၊ မင်းတို့
ငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်း၊ ဒီမှာ လာချည်မနေကြနဲ့၊ အားလုံး ထွက်သွားကြ”

သူတို့ထဲမှ တယောက်က ထအော်သည်။

“ဘာတပ်စိတ်မှူးလဲကွ၊ ဒီလိုတပ်စိတ်မှူးတွေ ကြုံရပေါင်းများလို့
အံ့ခွနေပြီ၊ သို့ပန်းတွေတွေ့ရင် မောင်းထုတ်ဖို့ တို့မှာ အမိန့်ပါတယ်ကွ၊
နားလည်လား”

ဂရီဂိုက သူ့ဆီ လျှောက်သွားပြီး အံ့ကြိတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အေး...ငါလိုတပ်စိတ်မှူးမျိုး မင်း မတွေ့ဖူးဘူး ထင်တယ်၊ ပြဿနာ
မရှာနဲ့၊ ရော့.. ဟိုကောင့်သေနတ် ပြန်ပေးလိုက်၊ ပြီးတော့ ငါ့လက်သီးစာ မမိခင်
မင်းတို့ ချက်ချင်းထွက်သွား”

သူတို့ ပွစိ ပွစိနှင့် ထွက်သွားကြသည်။

ဂရီဂိုက အိမ်ရှင်ကို ခေါ်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“အဘိုးကြီး၊ ဘယ်သူလာလာ ဖွင့်မပေးနဲ့ဗျာ၊ အတင်းဖွင့်ခိုင်းရင်
ကျုပ်ကိုနှိုး”

အားလုံး နိုးကုန်ပြီး တီးတိုး တီးတိုး လုပ်နေကြသည်။
အဘိုးကြီးတယောက်က ဝေဖန်သည်။

“အင်း ... ခေတ်ကြီးက တကယ်စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖြစ်နေတာပဲ၊
အရာရှိလည်း အရာရှိမှန်း မသိကြတော့ဘူး၊ ခွေးမသားတွေ၊ ဟိုခေတ်ကဆို
ဘယ်ရမလဲ၊ အရေခွံခွာခံရမှာ”

နောက်တယောက်က ဝင်ပြောသည်။

“အလကား စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဝရမ်းပြေးတွေပါကွာ၊ သူတို့အချင်းချင်း
ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ “ဆော်ပစ်လိုက်” “တီးပစ်လိုက်” နဲ့၊ မိမဆုံးမ
ဖမဆုံးမ ပုံစံတွေ”

နောက်တယောက်က ထပြောသည်။

“မင်း သူတို့ကို ခပ်နာနာလေး ဆုံးမလိုက်ရမှာ ဂရီဂို”

ဂရီဂိုက ပြီးပြီး အနွေးထည်ကြီးကို ခေါင်းမြီးခြုံ လိုက်ရင်း-

“ထားလိုက်ပါဗျာ၊ သူတို့က တပ်ပျက်လာတဲ့ ကောင်တွေ၊ အုပ်ချုပ်မယ့်သူလည်း မရှိဘူး၊ အချင်းချင်း မိုက်တဲ့ ကောင်က ဗိုလ်လုပ်နေတဲ့ တပ်ပျက် တပ်ပြေးတွေ၊ အဖမဲ့သားတွေလိုပေါ့ဗျာ၊ သူတို့လိုလူမျိုးတွေ ကျွန်တော် တွေဖူး ပါတယ်၊ ကဲ...အိပ်ကြစို့ဗျာ”

အက်စီနီယာက သူ့ကို တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သူတို့နဲ့ တူဖြစ်နေရတာလဲ ဂရစ်ရှာရယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ သူတို့က ကြမ်းပိုးတေလေတွေ၊ နင့်ကို သတ်သွား လိမ့်မယ်”

“ကဲ...အိပ်တော့၊ အိပ်တော့၊ မနက်အစောကြီး ထသွားရမှာ၊ ဘယ်လိုနေလဲ၊ သက်သာရဲ့လား”

“ဒီလိုပါပဲ”

“ခေါင်းကိုက်နေတုန်းလား”

“အင်း...ကိုက်တုန်းပဲ၊ မနက်ဖြန် ထနိုင်ပါ့မလား မသိဘူး”

ဂရီဂိုက သက်ပြင်းချပြီး သူ့နဖူးပေါ်သို့ လက်ဝါးတင်လိုက်သည်။

“ဟင်.... ပူလိုက်တာလည်း ချစ်ချစ်တောက်ပါပဲလား၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ခံအားကောင်းတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်၊ သက်သာသွားမှာပါ”

အက်စီနီယာ ဘာမှပြန်မပြောတော့။ အာခေါင်တွေ ပူချစ်နေသည်။ ရေခဏခဏ ထသောက်ရသည်။ ရေက နွေးနွေးကြီးမို့ လုံးဝ သောက်လို့မကောင်း။

ထိုညတွင် နောက်ထပ် လေးဖွဲ့ ထပ်ရောက်လာသည်။ တံခါးကို တခုနီးဒုန်း လာထုသည်။ သို့သော် ဂရီဂို မှာထားသည့်အတိုင်း အိမ်ရှင်က လုံးဝ ဖွင့်မပေးတော့။

(၄)

လင်းအားကြီးအချိန်တွင် ဂရီဂိုနှင့် ပရီခေါ်တို့ မြင်းတွေ ပြင်ကြသည်။ အက်စီနီယာက ခရီးသွားဝတ်စုံ လဲပြီး ခြံထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ နေထွက်စပြုပြီ။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်များမှ မီးခိုးငွေ့များ ကောင်းကင်သို့ တရွေ့ရွေ့

တက်လာနေပြီ။ အိမ်ခေါင်မိုးမှ အငွေ့တွေ တထောင်းထောင်းထလျက်။

ဂရီဂိုက အက်စီနီယာကို စွတ်ဖားပေါ် တွဲတင်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“လွဲနေလိုက်ပါလား၊ နေသာထိုင်သာ ရှိအောင်လေ”

အက်စီနီယာက ခေါင်းညိတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ဂရီဂိုကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူက ခြေထောက်တွေ လုံအောင် ဖုံးပေးတော့ အက်စီနီယာ မျက်စိအသာမှိတ် ထားလိုက်သည်။

နေ့လယ်ပိုင်းရောက်တော့ မြင်းတွေကို အစာကျွေးဖို့ ရွာတရွာတွင် နားကြသည်။ အက်စီနီယာ စွတ်ဖားပေါ်မှ မဆင်းနိုင်တော့။ နားမည့်အိမ်သို့ ဂရီဂိုက တွဲခေါ်သွားရသည်။ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက တာဝန်ကျေစွာဖြင့် အိပ်ခန်းပြင် ပေးသည်။ အိပ်ရာခင်းပေးသည်။

ဂရီဂိုက သူ့မျက်နှာတွေ ဖြူသထက်ဖြူလာသည် ကို သတိပြုမိသည်။ မျက်နှာနားကပ်ပြီး မေးလိုက်၏။

“ဒါလင်...သက်သာရဲ့လားဟင်”

အက်စီနီယာ ကြိုးစားပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ သူ့ကို ဝိုးတဝါးသာ မြင်ရတော့၏။ ပြီးတော့ သတိမရ တချက် ရတချက် ဖြစ်နေသည်။ ဂရီဂိုက တုန်ယင်နေသော လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်းစည်း ဖြေပေးသည်။ ပါးနှစ်ဖက်ကို စမ်းကြည့်တော့ ရေခဲတုံးလို အေးစက်နေ၏။ သို့သော် နဖူးက ပူချစ်နေသည်။ ညနေပိုင်း ရောက်တော့ လုံးဝ သတိလစ် သွားတော့သည်။ သတိမလစ်ခင် ရေတောင်းသေးသည်။

“ရေပေးပါ၊ နှင်းခဲရေလေးတွေ ပေးပါ”

ငြိမ်သွားပြီး ခဏနေမှ ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောတော့သည်။

“ဂရစ်ရှာ ... ဂရစ်ရှာ ဘယ်မှာလဲဟင်၊ ဂရစ်ရှာကို ခေါ်ပေးပါ”

“ကျွန်တော် ရှိတယ်လေ၊ ဒါလင် ဘာလိုချင်လဲ ဟင်”

“ငါ့ကို မထားခဲ့နဲ့နော် ဂရစ်ရှာ”

ဂရစ်ရှာက သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်ပြီး-

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ဒါလင်ရယ်၊ ဘာလို့ ထားခဲ့ရမှာလဲ”

“ဒီလိုနေရာမှာ ထားခဲ့ရင် ငါ သေလိမ့်မယ်”

ပရိခေါ်က သူ့ကို ရေတိုက်သည်။ တကျိုက် နှစ်ကျိုက်သောက်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ သူ့ဦးခေါင်း ပြန်လန် ကျသွားသည်။ နောက်ငါးမိနစ် ကြာတော့

ကယောင်ကတမ်းတွေ ဆက်ပြောတော့သည်။ သို့သော် ပီပီသသ မဟုတ်တော့။

“ရေချိုးချင်တယ်...မနက်စောစော...”

ပြောနေရင်း အသံပျောက်သွားသည်။

ပရီခေါ်က ခေါင်းယမ်းရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်သည်။

“အစကတည်းက မခေါ်ခဲ့စေချင်တာ၊ ခုတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ၊ ဘုရားသခင်က ဒဏ်ခတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာပဲ အိပ်မှထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာ ကြားလား၊ ဒီမှာပဲ အိပ်မလား၊ ဆက်သွားမလား။”

ဂရီဂို တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ ပြာနှမ်းနေသည့် အက်စီနီယာ မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ အလွန်ဧည့်ဝတ် ကျေပြီး သဘောကောင်းသည့် အမျိုးသမီးက ပရီခေါ်ကို ကပ်မေးသည်။

“အဲဒါ သူမိန်းမလားဟင်၊ သူတို့မှာ ကလေးတွေ ရှိလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူမိန်းမပါ၊ ကလေးတွေ ရှိတယ်၊ သူတို့မှာ အားလုံး ပြည့်စုံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံမကောင်းကြဘူး။”

ဂရီဂို အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ စွတ်ဖားပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး ပွတ်ချွန်း တလိပ်ပြီး တလိပ် ညှိသောက်နေသည်။ သူ့ကို သည်ရွာတွင် ထားခဲ့တော့မည်။ ခေါ်သွားလျှင် သေမည် မုချ။ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး ခုတင်ဘေးတွင် ပြန်ထိုင်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ အိပ်ရတော့မှာပေါ့နော်”

ပရီခေါ်က မေးလိုက်သည်။

“ဒီညရော၊ မနက်ဖြန်ညရော အိပ်ရမယ် ထင်တယ်”

မကြာခင် အိမ်ရှင်အမျိုးသား ပြန်ရောက်လာသည်။ သူက ခူးအထက်မှ ခြေတဖက် ပြတ်နေသည်။ ဗလ ကောင်းသော်လည်း ကျန်းမာရေး ကောင်းပုံမရ။ မျက်လုံးတွေက စဉ်းလဲမည့်ပုံ။ ချိုင်းထောက်ကြီး တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ဝင်လာပြီး ပရီခေါ်ကို စွေကြည့်သည်။

“ဪ ... ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတာကိုး၊ ဘယ်က လာကြတာလဲ”

အဖြေကို မစောင့်ဘဲ တဆက်တည်း မိန်းမကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ထမင်းခူးကွာ၊ ငါ ဆာလို့ သေတော့မယ်”

ထမင်းကို ပါးဖြနားဖြစားရင်း ပရီခေါ်ကို တလှည့်၊ အခန်းထဲမှ လူနာအမျိုးသမီးကို တလှည့် ကြည့်သည်။ ဂရီဂိုက ထွက်လာပြီး

နှုတ်ဆက်သည်။ အိမ်ရှင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြန်မေးသည်။

“တပ်ဆုတ်လာကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆို ဗိုလ်ကြီးတို့ စစ်ပန်းလာကြပါပြီပေါ့”

“အင်း ... ဆိုပါတော့ဗျာ

”သူက အက်စီနီယာဘက်သို့ မေးထိုးပြပြီး-

“ခင်ဗျား မိန်းမလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့က အိပ်ခန်းကိုယူထားတော့ ကျွန်တော် တို့က ဘယ်မှာ သွားအိပ်ရမှာလဲ”

ပြောပြီး မိန်းမကို မကျေမနပ် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အမျိုးသမီး ဖျားလာတယ် ဗာနီယာ၊ မကူညီလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဟင်း...လာသမျှ ကူညီနေရင်...ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးရပြီ ဗိုလ်ကြီး”

ဂရီဂိုက တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ပါ။ ခေါ်သွားလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ထားခဲ့ပါရစေ၊ ကျွန်တော် ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး၊ စောင့်ရှောက်တဲ့ အတွက် လည်း တောင်းသလောက် ပေးပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်ဗျာ”

ပထမတော့ အိမ်ရှင်က ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းသည်။ လူမမာ တယောက်ကို ပြုစုဖို့ သူတို့တွင် အချိန်လည်း မရှိ၊ နေရာလည်း မရှိဟု ဆိုသည်။

“တခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ၊ ပြုစုဖို့ ကုန်ကျစရိတ် က နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ပေးနိုင်မလဲ”

သူ့လေသံ ချက်ချင်း တမျိုးပြောင်းသွားသည်။ ဂရီဂိုက အိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူတထပ် ဆွဲထုတ်ပြီး သူ့ကို ကမ်းပေး လိုက်သည်။ အိမ်ရှင်က လက်ချောင်းတွေကို တံတွေးဆွတ်ပြီး ကောက်ရေသည်။ ပြီးတော့မှ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမှာ ပြည်မပိုက်ဆံ မပါဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...မပါဘူး”

“ကာရင်စကီငွေ³² ရော မပါဘူးလား၊ ဒီငွေစက္ကူ တွေ စိတ်မချရဘူးဗျ”

“ခင်ဗျား လိုချင်ရင် မြင်းတကောင် ထားခဲ့မယ်”

သူ ခဏတွေ့ပြီး စဉ်းစားနေသည်။

“မဖြစ်ဘူးဗျ၊ မြင်းတကောင်ရဲ့ တာဝန်က သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဘာမှ အသုံးကျမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အနီကောင်ပဲလာလာ၊ အဖြူကောင်ပဲလာလာ ချောဆွဲဦးမှာ သေချာတယ်”

ပြောပြီး သူ စဉ်းစားနေပြန်သည်။ ပြီးမှ စကား ဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို လောဘကြီးတယ် မထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဗိုလ်ကြီး စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ သူ့ကို လနဲ့ချီပြီး ပြုစုရမှာ၊ ပိုတောင် ပိုဦးမယ်၊ နာလန်ထရင် ကျွေးဖို့ မွေးဖို့က ရှိသေးတယ်၊ ကုန်ကျစရိတ်က နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မိန်းမက အားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုလ်ကြီး ပြီးတော့ အဝတ်အစားတွေ လျှော်ဖို့ ဖွပ်ဖို့တို့...၊ မြင်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က ဒုက္ခိတ”

ဂရီဂို စိတ်မရှည်ချင်တော့။

“ခင်ဗျားကို လောဘကြီးတယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ပါသမျှ အကုန်ပေးလိုက်တာပဲ”

သည်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်က ရယ်သည်။

“ဗိုလ်ကြီး လခနဲ့ဗျာ၊ မြင်းကုန်းနှီးအောက်မှာ အပြည့်ပါတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ဂရီဂိုမျက်နှာ နီလာပြီ။

“ခင်ဗျား တခွန်းတည်း အပြတ်ပြောဗျာ၊ အမျိုးသမီးကို လက်ခံမှာလား၊ မခံဘူးလား”

“အင်း...ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်တော် အပြတ်ပြောရတော့မှာပေါ့ဗျာ၊ ထင်သလောက် မလွယ်ဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ အရာရှိ ကတော် ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်တာဝန်က မသေးဘူး၊ တခြားအိမ်တွေကို မေးကြည့်ပါဦးဗျာ”

ပြောပြီး ပိုက်ဆံကို ပြန်ကမ်းပေးရင်း ပုဂ္ဂိုလ်က ပွတ်ချွန်းလိပ်ပြီး သောက်နေသည်။ ဂရီဂိုက အပေါ် အင်္ကျီ ကောက်စွပ်ပြီး ပရိခေါ်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မင်း နေခဲ့ကွာ၊ ငါ တခြားအိမ် သွားရှာမယ်”

ဂရီဂို တံခါးဝရောက်မှ ခြေကျိုးက သူ့ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ခဏလေးဗိုလ်ကြီး၊ သိပ်မလောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော် တပ်ထွက်ပါ၊ အရာရှိတွေကို လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်ကြီး နည်းနည်းတိုးပေးဗျာ”

သည်တခါ ဒေါသ မထိန်းနိုင်သူက ပရိခေါ်။ ဒေါသတကြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ.. ခင်ဗျား တရားလွန်လှချည်လား၊ နောက်ခြေထောက်တဖက် ပြတ်သွားချင်လား၊ အစ်ကို... ကျွန်တော်တို့ အင်စီနီယာကို ခေါ်သွားမယ်၊ ဒီခွေးသူတောင်းစားကို ကျွန်တော် ဆုံးမမယ်”

“ဟေ့ကောင်...မင်း ငါ့အိမ်မှာ ငါ့ကို စော်ကားခွင့် မရှိဘူး၊ မင်းက ငါ့ကို ငွေလိုချင်တယ် အောက်မေ့နေလား၊ လက်နက်ဝယ်ဖို့ ငါ ငွေလိုတာကွ၊ ခေတ်ပျက်ကြီးထဲမှာ ခြောက်လုံးပြူးဖြစ်ဖြစ်၊ ရိုင်ဖယ်ဖြစ်ဖြစ် ရှိဖို့ လိုတယ်ကွ၊ အဲဒီအတွက် ငါပြောနေတာ၊ ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော့်ကို အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ရိုင်ဖယ်တလက်ပေး၊ ဒါဆို အလုပ်ဖြစ်မယ်၊ အမျိုးသမီးကို မိသားစုဝင်တယောက် လို ပြုစုပေးမယ်လို့ ကျွန်တော် သစ္စာဆိုတယ်”

ဂရီဂိုက ပရိခေါ်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ပြီးမှ အေးစက်စက် အသံဖြင့်-

“သူ့ကို ငါ့ရိုင်ဖယ် ပေးလိုက်ကွာ၊ ကျည်ဆန်တွေပါ ပေးလိုက်၊ ပြီးတော့ စွတ်ဖားပြင်တော့၊ အင်စီနီယာကို ထားခဲ့တော့မယ်၊ ခေါ်သွားရင် လမ်းမှာ သေမှာပဲ”

စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ နေ့တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်နေသည်။ အက်စီနီယာကို ထားပြီး ထွက်လာခဲ့သည့် နောက်ပိုင်း တွင် ဂရီဂို ဘာမျှ စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။ မနက်မိုးလင်းလျှင် စွတ်ဖားပေါ် တက်ပြီး လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲတွင် တနေကုန်မောင်းသည်။ မိုးချုပ်သည့်ရွာတွင် နေရာရှာပြီး အိပ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် တနေ့ပြီး တနေ့ ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင် အခြေအနေကိုလည်း ဂရီဂို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။ ဘဝနှင့်ရင်းပြီး တော်လှန်ခဲ့သည့် အနှစ်သာရ သည်လည်း ပျက်သုဉ်းသွားခဲ့လေပြီ။ ကော့ဆက်လူမျိုးအားလုံး စိတ်ဓာတ်အကျကြီး ကျနေလေပြီ။ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာကို ကာကွယ်ချင်စိတ်ပင် မကျန်တော့ပြီ။ အခြေအနေကို ကြည့်ရသည်မှာ ရှုပ်ဖြူတို့သည် နောက်ဆုံးထွက်သက် ရှူရင်း တပ်ဆုတ်နေဟန် ရှိသည်။ ရှေ့တန်းတွင် တပ်နီတွေကို လုံးဝ အရှုံးပေးနေပြီ။ ကူဘန် ကိုတောင် ဆက်ထိန်းမထား နိုင်တော့ပေ။

စစ်ကြီး ပြီးတော့မည်။ ပြီးမယ့် ပြီးတော့လည်း ကသုတ်ကရက် နိုင်လှသည်။ ကူဘန်ကော့ဆက်တွေက ရှေ့တန်းမှ ဆုတ်လာပြီး တကွဲတပြားနှင့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် အသီးသီး ပြန်သွားကြသည်။ ဒွန်ကော့ဆက်တွေ ကတော့ အပြတ်အသတ် ချေမှုန်းခံလိုက်ရသည်။ သုံးပုံ တပုံလောက်က ရောဂါဖြင့် သေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ အပျော်တမ်းတပ် တွေက တပ်နီတို့ကို မယှဉ်နိုင်။

သုံ့ပန်းစခန်းများတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒန်နီကင်၏ တပ်များက ကူဘန် ကော့ဆက်များကို ရက်ရက် စက်စက် နှိပ်ကွပ်နေသည် ဟူသည့် ကောလာဟလများ ပျံ့နှံ့နေသည်။ ကူဘန်တို့က အပျော်တမ်းတပ်များကို ပုန်ကန်ဖို့ ပြင်ဆင် နေကြောင်း၊ ယင်းကို တပ်နီတို့က ဖျန်ဖြေဖို့ ကြိုးစားနေကြကြောင်း သတင်းများလည်း ထွက်နေ၏။ ကူဘန်တို့က ဒွန်ကော့ဆက်တို့အပေါ် အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်နေကြောင်းလည်း ကြားရသည်။

နားသည့် နေရာတိုင်းတွင် ကြားရသည့် သတင်း ပလင်းများကို ဂရီဂို သေသေချာချာ လေ့လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရှုပ်ဖြူတွေ နာလန်မထူနိုင်တော့ဟု ကောက်ချက်ဆွဲလိုက်၏။ သို့စင်လျက် ရံခါတွင်လည်း ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေသည့် ရှုပ်ဖြူတပ်တွေ ပြန်လည် စုစည်းပြီး အနီတွေကို အောင်ပွဲခံနိုင်ကောင်းရဲ့ဟု မျှော်လင့်မိသေးသည်။ သို့သော် ရော့စတော့ဗ်မြို့

ကျဆုံးပြီးသည့် နောက်ပိုင်း အနီတွေ ဘာတိုက်စစ်ဘက်တွင် ရှုံးနေပြီ ဆိုသည့်သတင်းကို ဂရီဂို မယုံတော့ ပေ။ ကြက်ရေး ငှက်ရေးထဲတွင် ဘာမှ မလုပ်နိုင်သည့် ဘဝကို စိတ်ပျက်လာပြီး တပ်နှင့် ပြန်ဆက်သွယ်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ သို့သော် သည်အကြောင်း ဖွင့်ပြောတော့ တပည့်ကျော် ပရိခေါက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည်။

“ဒီလောက် လုပ်ခဲ့ပြီး တော်ရောပေါ့ အစ်ကိုရာ၊ အဖြေက ထွက်နေပြီပဲ၊ ဘာကိစ္စ ကျွန်တော်တို့ဘဝကို ဝင်စတေး တော့မှာလဲ၊ တပ်ကို ပြန်ရောက်ရင်ရော ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ၊ အသာကလေး ဆက်ဆုတ်သွား ရအောင်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ တိုက်လာတာ ငါးနှစ်တောင် ရှိခဲ့ပြီပဲ၊ နောက်လူတွေ ဆက်တိုက်ကြပေါ့၊ အစ်ကို နားဖို့ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း မနားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရောဂါ ကုရဦးမယ်”

“အေးပါကွာ၊ ကူဘန်ရောက်မှ အခြေအနေ ကြည့်သေးတာပေါ့”

(၂)

ပရိခေါက သူနည်းသူဟန်ဖြင့် သူရောဂါကို ကျိတ်ကုနေသည်။ ရောက်သည့် နေရာတိုင်း ဆရာဝန် ရှာပြီး ဆေးမှုန့်တွေ၊ ဆေးရည်တွေ တောင်းသည်။ သို့သော် ဖိဖိစီးစီး ကုသခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ဆေးတွေ လွှင့်ပစ်တာ တွေတော့ ဂရီဂိုက မေးသည်။ သူရှင်းပြပုံက ဒီရောဂါကို အရှင်းမပျောက်ချင်ဘူးတဲ့။ ပိုဆိုးမလာအောင် ထိန်းထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်တဲ့။ မတော်၍ တပ်ထဲပြန်ရောက်လျှင် ဆေးခွင့် အလွယ်တကူ ရအောင် တဲ့လေ။ ရွာတရွာတွင် ကော့ဆက် ဗိန္နောဆရာနှင့် တွေ့ပြီး သူ့ကို ဘဲခြေထောက်စွပ်ပြုတ် သောက်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။

ရွာထဲရောက်တော့ တွေ့သမျှလူကို ဘဲရောင်းဖို့ ရှိလား မေးသည်။ သူ ဆုတောင်းမပြည့်ပေ။ သူတို့ ရွာတွင် ရေကန် မရှိ၍ ဘဲမမွေးကြဘူးတဲ့လေ။ သေပါတော့ကွာဟု ညည်းပြီး ဂရီဂိုကို ဖွင့်ပြောသည်။

“ပထမတော့ ရောဂါကို မွေးထားမလို့ပဲဗျ၊ ခုမှ တဖြည်းဖြည်း ဆိုးလာလို့၊ အရင်တုန်းက ယားလို့ ကုတ်ရင်း အိပ်ငိုက်လို့တောင် ကောင်းသေးတယ်လို့ တွေးမိတယ်၊ ခုတော့ ဆိုးလာတယ်ဗျ၊ စွတ်ဖားပေါ်မှာ ကြာကြာမထိုင်နိုင်ဘူး”

ဂရီဂိုက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ ရေငုံနေသည်။

ဆောင်းရက်တွေ တနေ့တခြား ပိုရှည်လာသည်။ တရက်မျှ မနားရဘဲ

ဆက်တိုက်ခရီးနှင့်ခွဲသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပင်ပန်းလှပြီ။ ဂရီဂို စဉ်းစားသည်။ ရှုပ်ထွေးနေသည့် အခြေအနေတွေကို တဖြည်းဖြည်း ရှင်းထုတ်ရမည်။ အားလုံး ပြန်ပေါ်လာသည်။ ဆန်းပြား ရှုပ်ထွေးလှသော ဘဝဖြတ်သန်းမှုများ။ မြက်ခင်းလွင်ပြင် ဟိုးဘက်အဆုံး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအထိ ငေးပြီး စဉ်းစားသည်။ ပြည့်ကျပ်နေသော တဲအိမ်များတွင် အိပ်မပျော်တိုင်း စဉ်းစားသည်။

လူမမာဘဝဖြင့် သတိမေ့မြော ကျန်ရစ်သည့် ချစ်သူ။ ပြီးတော့ ရွာတွင် ကျန်ရစ်သည့် မိသားစု။ ရွာဘက်တွင် ဆိုဗီယက်တို့က အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်သစ်ဖြင့် အာဏာနီ တည်ဆောက်နေပြီဟု ကြားရသည်။

“အင်း...ငါ့အတွက်နဲ့တော့ အဖေနဲ့ အမေကိုရော၊ ညီမလေး ဒူနီယာကိုပါ သူတို့ ရန်မရှာလောက်ပါဘူး။”

တပ်နီတွေက ပြည်သူတွေအပေါ် အလွန်မျှတကြောင်း ကြားရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသလောက် ရပါ၏။ ကလေးတွေအတွက်ပါ စဉ်းစားမိတော့ စိတ်ပူရ ပြန်သည်။ သူတို့ ငန်းဖျားကပ်ဘေးက လွတ်မှ လွတ်ကြပါ့မလား။

နာတာလီယာ ဆုံးပြီးမှ သူတို့ကို ချစ်ရကောင်းမှန်း ပိုသိလာသည်။ သံယောဇဉ်ကြိုးမျှင်တွေ ပိုတန်းလာသည်။

မြင်းတွေကို အနားပေးချင်သဖြင့် ရွာတရွာတွင် သူတို့ လေးရက် ဝင်နားလိုက်သည်။ အချိန်ရသောကြောင့် ရှေ့ရေးကို တိုင်ပင်ကြသည်။

ပရိုခေါ်က စမေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့တပ်တွေ ကူဘန်မှာ ခြေကုပ်ယူထား မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကော့ကေးရှပ်အထိ သွားမလား၊ အစ်ကို ဘယ်လိုထင်လဲ”

“မပြောတတ်ဘူးလေကွာ၊ ဆက်သွားသွား မသွား သွား ဘာထူးမှာမို့လဲ”

“ထူးတာပေါ့ အစ်ကိုရ၊ ဒီပုံအတိုင်း ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို တူရကီ ရောက်အောင် မောင်းထုတ် မလို့ပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“ငါ့ကို မမေးနဲ့၊ ငါ ဒင်နီကင် မဟုတ်ဘူး”

“သတင်းတွေ ကြားနေလို့ မေးတာဗျ၊ ကူဘန်မြစ် ကနေ ထိုးစစ်ဆင်မယ်တဲ့”

ဂရီဂို သရော်သံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်သူတွေနဲ့ တိုက်မှာတုံး”

“ကော့ဆက်တွေ၊ ဗိုလ်လောင်းတွေနဲ့ပေါ့ဗျ၊ ဘယ်သူ ရှိဦးမှာလဲ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ၊ မင်းမို့ ဒါမျိုးတွေ ယုံတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မင်း မမြင်ဘူးလား၊ လူတိုင်း နောက်ကျတဲ့ဖနောင့် သစ္စာဖောက် ဆိုပြီး ပြေးဖို့ ပြင်နေကြချိန်မှာ ဘယ်သူတွေနဲ့ သွားတိုက် မှာလဲ”

“ကဲ...ဒါဆို နိုင်ငံခြားအရောက် ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးရမယ်ဆိုရင် အစ်ကို ဘာလုပ်မလဲ”

“မင်းရော ဘာလုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အစ်ကိုသွားရာကို လိုက်ရမှာပေါ့”

“သိုးအုပ်ထဲက သိုးတကောင်လိုလား”

“ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်း မသိဘူးပေါ့၊ တော်ပါပြီဗျာ၊ တခြားအကြောင်း ပြောကြပါစို့”

“ဒါပေါ့ကွ၊ မရေရာတဲ့ ကိစ္စကြီးကို ဘာလို့ လျှောက်ပြောနေမလဲ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ နောက် မမေးတော့ပါဘူး”

သို့သော် နောက်တနေ့ မြင်းတွေကို စားကျက်ထဲမှ ပြန်မောင်းလာပြီးနောက် ပရီခေါ် အပ်ကြောင်းထပ် ပြန်သည်။

“အစ်ကို အစိမ်း³³တွေအကြောင်း ကြားဖူးလား”

“အင်း...ကြားဖူးသားပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒီအစိမ်းတွေက ဘယ်သူ့ဘက်ကလဲဗျ၊ ဘယ်သူတွေကို တိုက်တဲ့ ကောင်တွေလဲ”

“အနီတွေကိုလေ”

“ဘာလို့ သူတို့တပ်တွေ အစိမ်းရောင်ယူနီဖောင်း ဝတ်တာလဲ”

“အသေအချာတော့ ငါလည်းမသိဘူး၊ လယ်သမား တပ်မို့ လယ်ကွင်းရောင် ရွေးတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သစ်တော ထဲမှာ အနေများလို့ အစိမ်းရောင် ရွေးတာလား မသိဘူး”

ပရီခေါ်က ခဏစဉ်းစားပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အစိမ်းတွေထဲ ဝင်လိုက်ရရင် ဘယ်နှယ်နေမလဲလို့ ကျွန်တော် တွေးနေတာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ငါတော့ မဝင်ချင်ပါဘူးကွာ”

“သူတို့အထဲ ဝင်လိုက်မှ အိမ်မြန်မြန် ပြန်ရောက်မှာဗျ၊ အဲဒါက ပိုအရေးကြီးတယ်၊ ယူနီဖောင်းက ဘာရောင် ဝတ်ရ ဝတ်ရပါ၊ စစ်ကို

ဆန့်ကျင်တဲ့တပ်မျိုး၊ ခွင့် မကြာ မကြာ ပြန်ရတဲ့တပ်မျိုးဆိုရင် ပြီးရော”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ခဏစောင့်ပါဦး၊ မင်းအကြိုက် တပ်မျိုး တွေ့မှာပေါ့”

(၃)

ဇန်နဝါရီလကုန်ပိုင်း နှင်းခဲပျော်စ နေ့လယ်ခင်းတွင် သူတို့နှစ်ယောက် “ဘီလာယာဂလီနာ” ရွာသို့ ရောက် လာခဲ့သည်။ ရွာထဲတွင် စစ်ပြေး တစ်သောင်းငါးထောင် ကျော် ရောက်နေသည်။ တဝက်လောက်က ငန်းဖျား ရောဂါ စွဲကပ်နေသည်။ ကော့ဆက်စစ်သားတွေက အင်္ဂလိပ်ကုတ်အင်္ကျီတွေနှင့်။ တချို့က ကော့ကေးရှပ် လောင်းကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်လျက် ရွာထဲတွင် လမ်းသလား နေကြသည်။ ခြံတိုင်းတွင် ပိန်ချိုးနေသည့် မြင်းတွေ၊ မြင်းစာ ရှာနေသည့် စစ်သား တွေကို တွေ့ရသည်။ စွတ်ဖားတွေက ဟိုဟို သည်သည် ရွေ့လျားလျက်။

ခြံစည်းရိုးတခုတွင် ချည်ထားသည့် အုန်းခွံရောင် မြင်းတကောင်ကို ပရိုခေါ်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ဝမ်းကွဲအစ်ကို အင်ဒရေးမြင်းနဲ့ တူ လိုက်တာ”ဟု ပြောပြီး စွတ်ဖားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ စုံစမ်းဖို့ ခြံဝင်းထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။

ခဏနေတော့ သူနှင့်အတူ အင်ဒရေးတိုပိုစကော့ဗ် ပါလာသည်။ ပခုံးပေါ်တွင် လောင်းကုတ် အင်္ကျီကြီး ဖိုးရိုးဖားရားနှင့်။ စွတ်ဖားနား ရောက်တော့ ဂရီဂိုကို လက်ကမ်းပေးရင်း နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်းတို့ ရွာသားတွေနဲ့ အတူတူလား အင်ဒရေး”

“ဟုတ်တယ်၊ အားလုံး ဖျားနေကြတယ်”

“မင်းတို့အဖွဲ့က ဘယ်လိုခရီးမျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရလို့လဲ”

“အများနည်းတူပါပဲ၊ ရောက်တဲ့နေရာမှာ အိပ်၊ ကြာတော့ မြင်းတကွဲ လူတကွဲပေါ့”

“ငါ့အဖေ အခြေအနေကော”

အင်ဒရေးက ဂရီဂိုကို ကျော်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ဂရီဂို၊ မနေ့က သူ ဆုံးသွားရှာတယ်ကွာ”

ဂရီဂိုမျက်နှာ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်သွားသည်။

“သဂြိုဟ်ပြီးပြီလား”

“မပြောနိုင်ဘူး၊ ငါက ခုမှ ဒီကို ရောက်လာတာ၊ ငါ အိမ်လိုက်ပြမယ်လေ၊ လာကြ....ဟောဟိုက လေးအိမ်မြောက်၊ ညာဘက်ထောင့် အိမ်ပဲ”

ပရိခေါ်က သူ့ညွှန်ပြသည့် သွပ်မိုးအိမ်ကြီးဆီသို့ မောင်းသွားသည်။ အင်ဒရေးက ကြိုပြောသည်။

“ဒီမှာလည်း လူကတော့ အပြည့်ပဲ၊ မင်းတို့ နေဖို့တော့ တခြားမှာ ရှာရလိမ့်မယ်”

ခြံဝရောက်တော့ သူက အရင်ခုန်ဆင်းပြီး တံခါးဖွင့်သည်။ အိမ်ထဲသို့ ဂရီဂို အရင်ဝင်သွားတော့ တရွာတည်း သားတွေ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လှဲသူလှဲ၊ ထိုင်သူထိုင်နှင့် ပြတ်သိပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တချို့က ဖိနပ်ချုပ်နေကြသည်။ သုံးယောက်က စားပွဲ တလုံးတွင် ထမင်းထိုင်စားနေကြသည်။ သူတို့အထဲတွင် ပင်တာလီမွန် နှင့်အတူ ရွာမှ ထွက်သွား သည့် အဘိုးကြီး အက်စ်လက်နော့စ် ပါသည်။ ဂရီဂိုကို မြင်တော့ သူ ထနုတ်ဆက်သည်။

ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ အခန်းကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ဂရီဂို မေးလိုက်သည်။ သူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြန်ပြောသည်။

အဘိုးကြီးက ဘုရားအာရုံပြုပြီး-

“ငါ အမင်္ဂလာသတင်း ကြားလို့ ဒီရောက်လာတာ၊ မနေ့ညက သူ ဆုံးသွားတယ် ဂရီဂို၊ ဘုရားသခင် စောင်မပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကြားပြီးပါပြီ၊ သင်္ဂြိုဟ်ပြီး ကြပြီလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဒီနေ့ သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူ့ကို ရွှေ့ထားတယ်၊ လာလေ”

အခန်းအတန်ကျယ်သည်။ အောက်သိုးသိုးအနံ့ ထွက်နေ၏။ အခန်းထောင့်မှ ခုံရှည်ပေါ်တွင် ဂျုံနှင့် ထောပတ် ပုံးတွေ တင်ထားသည်။ ပင်တာလီမွန်၏ အလောင်းကို အခန်းအလယ်မှ မြင်းခြံထည်ပေါ်တွင် ပြင်ထားသည်။ ဂရီဂိုက အဖေ့အလောင်း နံဘေးတွင် ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

အဘိုးကြီးက သူ့ကို တိုးတိုးရှင်းပြသည်။

“နှစ်ပတ်လောက် သူဖျားတယ်၊ “မီခက်ကာ” မှာ ငန်းဖျားမိလာတာ၊ ဒီမှာ သူ ခေါင်းချသွားတာပဲ၊ တို့ ဘဝဟာ ဒီအတိုင်းပါပဲကွာ”

အဖေ့မျက်နှာကို ဂရီဂို ငုံ့ကြည့်သည်။ လုံးဝ ရပ်ပျက်သွားရှာသည်။ မျက်တွင်းဟောက်ပက်နှင့်၊ ပါးစပ် အနည်းငယ် ဟနေသည်။ မေးရိုးနှင့်

ဦးခေါင်းကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သူတို့ သိုင်းပြီး စည်းထားပေးကြသည်။ ဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးတွေက ပိုဖြူနေသည်။

ဂရီဂိုက အဖေမျက်နှာကို အနီးကပ် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပါးစပ်တွင် သန်းတွေ တက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဟင်... အင်္ကျီကော်လာ အတွင်းဘက်မှာရော၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေထဲမှာရောပါလား။

(၄)

ဂရီဂိုနှင့် အခြား ရွာသားနှစ်ယောက်တို့ မြေကြီး တူးကြသည်။ မြေကြီးက မာလွန်းပြီး စေးလည်း စေးသဖြင့် မနည်းအားစိုက် တူးကြရသည်။ ပရိုခေါ်က တွေ့ရာပျဉ်ချပ်များဖြင့် အခေါင်းစပ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အဝေးတနေရာမှ ရွာတရွာတွင် ပင်တာလီမွန်၏ အလောင်းကို မြေချ သဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။

ပြီးသည်နှင့် ဘီလာယာဂလီနာမှ ထွက်ပြီး နိဗိုပေါ့ခရော့စ်ဆီသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ဦးတည်ထွက်ခွာ လာခဲ့ ကြသည်။

ကိုရိုနော့စ်စကီရွာ ရောက်တော့ ဂရီဂို ဖျားပါလေတော့သည်။ ပရိုခေါ်က ရွာထဲသို့ ထွက်ပြီး ဆရာဝန် ရှာသည်။ ဆရာဝန်တယောက်ကို နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ခဲရာခဲဆစ် ရှာလို့တွေ့ပါ၏။ သူက စစ်ဗိုလ်ဆရာဝန်။ မူးနေသည်။

အပေါ်ဝတ်ရုံပင်မချွတ်ဘဲ လက်ကောက်ဝတ်ကို စမ်းပြီး ဆရာဝန်က တန်းပြောသည်။

“ငန်းဖျားပဲ၊ သွားမယ့်နေရာကို အမြန်ဆုံးရောက် အောင်သွား၊ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျား လမ်းတဝက်မှာတင် သေလိမ့်မယ် ဗိုလ်ကြီး”

ဂရီဂိုက ပြုံးပြီး အရွှန်းဖောက်လိုက်သည်။

“မထူးပါဘူး၊ အနီတွေကို စောင့်လိုက်ဦးမယ်ဆရာ”

“သူတို့က ဝေးပါသေးတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ရောက်တော့ ရောက်တော့မှာ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဗျာ၊ စောင့်ရင်လည်း တမျိုးကောင်းတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ကျွန်တော် ဆက်သွားမယ်၊ ဆရာ ဆေးတော့ ပေးလိုက်မှာ မဟုတ်လား”

“သွားချင်လည်း သွားလေ၊ ခင်ဗျားသဘောပါ၊ ဆေးကတော့.. ဆေးစာပဲ

ရေးပေးနိုင်မယ်၊ ဆေးရောင်း တဲ့ ဆိုင်ရှင်လည်း ထွက်ပြေးပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာ အိုင်အိုင်ဒင်း နဲ့ အရက်ပြန်ပဲ ရှိတယ်”

“ဒါဆို အရက်ပြန် ပေးဗျာ”

“အရက်ပြန်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား လမ်းမှာ သေဖို့များတယ်၊ ခင်ဗျားအော်ဒါကို လွှတ်လိုက်လေ၊ ဂရမ်တထောင် ပေးလိုက်မယ်၊ ကျွန်တော် က ကူညီတတ်ပါတယ်ဗျ”

စစ်တပ်ဆရာဝန်က အလေးပြုပြီး ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုး နှင့် ထွက်သွားသည်။

အရက်ပြန်ယူပြီး ပရီခေါ် ပြန်ရောက်လာသည်။ မြင်းနှစ်ကောင်ဆွဲ လှည်းကလေးလည်း ပါလာ၏။ တနေရာရာ က ဆွဲလာပုံရသည်။ အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး အရွန်းဖောက်တော့၏။

“စီးတော်ယာဉ် အသင့်ပါ အရှင်သား”

ဤသို့ဖြင့် တရွာဝင် တရွာထွက် ခရီးဆက်ခဲ့ကြ ပြန်သည်။

(၅)

ကူဘန်တွင် နွေဦးပေါက်လေပြီ။ ကော့ကေးရှပ် တောင်ခြေမှ အပူငွေ့တွေ ဝင်လာနေပြီး ဒွန်မြစ်ဝှမ်း၏ မြက်ခင်း လွင်ပြင်တခွင်လုံး နှင်းပျော်စပြုပြီ။ ထို့ကြောင့် အနက်ရောင် မြေပြင်ပေါ်တွင် ရေတွေ ဟိုတကွက် သည်တကွက်။ ပျော်စ နှင်းတွေက နေရောင်တွင် တလက်လက်။ ကျယ်ပြန့်လှသော ကူဘန်တနယ်လုံး အပြာရောင်လွှမ်းကာ နွေးထွေးလျက် ရှိလေသည်။ ထွန်ပြီးစ လယ်ကွက်များပေါ်တွင်တော့ ရွှံ့တွေဖုံးကာ ခြင်းနှစ်ကောင် မနည်းရုန်းနေရသည်။ တချို့နေရာ များတွင် ပရီခေါ် လှည်းပေါ်က ခုန်ဆင်းပြီး နစ်နေသည့်ဘီးတွေကို ဆွဲတင်ရသည်။

“သေတော့မှာပဲ၊ ဒီအရပ်က ရွှံ့ပေါပုံဟာ ကတ္တရာ အရှုံးပေးရတယ်၊ မြင်းတွေတော့ ဒီမှာတင် ပွဲချင်းပြီးမယ် ထင်တယ်၊ မယုံရင် အစ်ကို ဆင်းပြီး ရွှံ့တွေကို ကိုင်ကြည့်ပါလား၊ အင်း..ဖျားနေတာမှ ခပ်ကောင်းကောင်း”

ဘေးမှ ဖြတ်သွားသော လှည်းတစင်းကို ပရီခေါ် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“လမ်းက ရှေ့မှာ ပိုဆိုးဦးမှာလားဗျ”

သူတို့က ပရီခေါ်ကို ရယ်စရာတွေ ပြောရင်း အဖွဲ့ကျသွားကြသည်။ စကားပြောဖော်ရသဖြင့် ပရီခေါ် ပျော်သွား၏။

“ဘာဗျ၊ လမ်းက ပိုဆိုးဦးမယ်၊ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်မြင်းတွေက ရွံ့ထဲမှာ ရေကူးသလို ကူးနိုင်တာဗျ၊ ဒါမှ အနီကောင်တွေလည်း နစ်မှာ”

ဖြတ်သွား ဖြတ်လာတွေက ပရိခေါ်ကို သဘောကျပြီး ရယ်မော နောက်ပြောင်သွားကြသည်။ တချို့ ကလည်း စရင်း နောက်ရင်း စော်ကား မော်ကား စကားလုံးများ ပါလာသည်။ ကူဘန်ကော့ဆက် လှည်းတစ်စီးနှင့် စကားများပြီး လှည်းသမားက ပရိခေါ်ကို ကျာပွတ်နှင့် လှမ်းရိုက်ဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ ပရိခေါ်က ခုံအောက်မှ ကာဘိုင်ဆွဲပြီး ချိန်တော့မှ ငတိ အမြီးကုပ် သွားပြီး မောင်းပြေးတော့သည်။ ပရိခေါ် တဟားဟား ရယ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

(၆)

ဂရီဂိုသည် စဖျားသည့်နေ့မှ တောက်လျှောက် အိပ်မက်ထဲတွင် နေရသလို ရီဝေဝေ ဖြစ်နေသည်။ သတိလစ် သွားလိုက် ပြန်လည်လာလိုက်နှင့်။ သတိငွေငွေရလာသည့် အချိန်တွင် ပရိခေါ်က နားနားကပ်ပြီး မေးသည်။

“အစ်ကို၊ အသက် ရှိသေးရဲ့လားဟင်”

နေက စူးစူးရှရှ ပူလောင်နေသည်။ အပြာရင့်ရောင် ကောင်းကင်တွင် ငန်းတအုပ် အော်ဟစ် ပျံသန်းသွား ကြသည်။ ဂရီဂိုက နွေဦးလေကို တဝကြီး ရှူသွင်း လိုက်သည်။ ပရိခေါ်၏အသံကို သဲ့သဲ့လေးသာ ကြားသည်။ ဟိုးအဝေးကြီးမှ လာသည့် အသံမျိုး။ သူ့အသံ သဲ့သဲ့ကလေးနှင့် အတူ သေနတ်သံတွေ၊ လှည်းဘီးသံတွေ၊ မြင်းဟီသံ တွေကို လူသံသူသံတွေနှင့် ရောပြီး ကြားနေရသလိုလို။ တောမီးလောင်သည့် အနံ့၊ မြင်းချွေးနံ့ တွေလည်း နှာခေါင်းထဲမှာ ရနေသလိုလို။ အရာအားလုံးသည် တခြားကမ္ဘာက အဖြစ်အပျက်တွေနှင့် တူနေ၏။ သူ့အသံကို သဲ့သဲ့လေး ကြားလိုက် ပြန်သည်။

“အစ်ကို၊ နို့လေး နည်းနည်းသောက်လိုက်ပါလား”

ကြိုးစားပြီး ပါးစပ်ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တကျိုက်ပြီး တကျိုက် သောက်ပြီး သွားစေ့ပစ်လိုက်၏။ ပရိခေါ်၏ အသံကို နောက်ထပ် ကြားလိုက်ပြန်သည်။

“အစ်ကို လမ်းခရီးဒဏ် ခံနိုင်ပါ့မလား၊ ဒီရွာမှာ နေခဲ့မလား အစ်ကို”

ဝေဝေဝါးဝါး ဖြစ်နေသည့် အာရုံတွေကို ဂရီဂို ကြိုးစားပြီး စုဝေးလိုက်သည်။ သူ့အသံ တိုးတိုးလေး ထွက်သွား သည်။

“ငါ့ကို ခေါ်သွား ပရိုခေါ်၊ လှည်းပေါ်မှာ သေချင် သေပစေ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ဆူဆူညံညံလောကကြီး မှောင်အတိ
ကျသွားပြန်သည်။

အဘင်စကာယာရွာသို့ ရောက်သည်ထိ လမ်းခရီးတွင် ဂရီဂို တခုပဲ မှတ်မိသည်။ မည်းမှောင်နေသည့် ည တညတွင် ချမ်းလွန်းသဖြင့် သူ နိုးလာသည်။ သူတို့ ရှေ့တွင် လှည်းတန်းကြီး တရွေ့ရွေ့ သွားနေသည်။ လှည်းဘီးသံ၊ မြင်းခွာသံတွေကို နားထောင်ပြီး မိုင်ပေါင်းများစွာ ရှည်မည့် လှည်းတန်းကြီး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ မှန်းကြည့်သည်။ မြင်းတွေက ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်နေကြသည်။ တက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် ပရီခေါ် လှည်းမောင်းနေသံ၊ ကျာပွတ် ဝှေ့ယမ်းသံ၊ သစ်ရွက်လေတိုးသံများကို သဲ့သဲ့ကြားနေရ၏။

ခင်းထားသည့် မြင်းခြုံစောင်ကို အနိုင်နိုင်ဆွဲယူပြီး ကိုယ်စောင်း ပြန်လိုက်သည်။ မိုးသားတွေကြားမှာ တလက်လက် တောက်နေသည့် ကြယ်ကလေးတလုံးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ပြီးသည်နှင့် တလောကလုံး မှောင်သွား ပြန်သည်။ တယ်လီဖုန်းကြိုးများအား လေတိုးသည့် အသံကိုလည်း ကြားရသလိုလို။ တပြိုင်တည်းတွင် မိုးသီးမိုးပေါက်တွေ သည်းထန်စွာ ရွာချပါလေ တော့သည်။

သူတို့လက်ယာဘက်မှ လမ်းတလျှောက်တွင် သူတို့နှင့်အပြိုင် မြင်းတပ် တတပ် ချီတက်နေသည်။ သူနှင့် အလွန် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည့် မြင်းခွာသံများကို ဂရီဂို ကြားနေရသည်။ တပ်စိတ်နှစ်စိတ် သူတို့ကို ဖြတ်ကျော်သွားကြသည်။ ထိုစဉ်တွင် မြင်းတပ်သား တယောက်၏ သီဆိုသံသည် လေထဲတွင် လွှမ်းမော ဖွယ်ရာ ပျံ့လွင့်လာသည်။

“အို..ငါတို့ရဲ့ ရှုမဆုံးတော့တဲ့ မြက်ခင်းလွင်ပြင်

ဒွန်မြစ်ရဲ့ ညီအစ်ကို မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များ

စီးတသွင်သွင်...။

ဒီနယ်မြေမှာ ငါတို့ကော့ဆက်တွေ

လွတ်လပ်စွာနေ....။

ဒွန်ကော့ဆက်တွေ၊ ဂရီဘင်ကော့ဆက်တွေ

ပြီးတော့... ကော့ဆက်တွေ....”

ဂရီရှိုပါးပြင်တွင် မျက်ရည်တွေ လိမ့်စီးလာသည်။ ရှေးဟောင်း
ကျေးလက်တေး၏ နောက်လာမည့် အပိုဒ်ကို သူ တိုးတိုးလေး
လိုက်သည်။ ကလေး ဘဝကတည်းက အလွတ်ရခဲ့သည့်
ကျေးလက်သီချင်း။

“သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်က ယာမက်
တီမိုဖေရဲ့သား...အာဂယောကျ်ား။
သူတို့ရဲ့ဗိုလ်ချုပ်က အက်စ်တက်ရှ်ကာ
လာဗရင်တီရဲ့သား... ရှာမှရှား”

အောင်မြင်သည့် အသံဩစာပိုင်ရှင် မြင်းတပ်သား ၏ တေးသံကြောင့်
စစ်ပြေးယာဉ်တန်းကြီး တခုလုံး ငြိမ်သွားသည်။ လှည်းမောင်းသံတွေ၊ အော်ဟစ်
ဆဲဆိုသံတွေ လုံးဝ မကြားရတော့။ လှည်းဘီးသံတွေနှင့် မြင်းခွာသံတွေမှ လွဲ၍
ပကတိ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ရှေးဟောင်းတေးတပုဒ်၏ ဩဇာကား
ကော့ဆက်တို့ အပေါ်တွင် ကြီးမားလှပါပေ၏။ ဒွန်မြစ်နှင့် ဗော်လ်ဂါ
မြစ်ဝှမ်းတဝိုက်တွင် ဇာဘုရင့်တပ်များကို တော်လှန်ခဲ့သည့် ရှေးဟောင်း
ကော့ဆက်တို့၏ ဇာတိမာန် သည် သူတို့အားလုံးကို ရုတ်ခြည်း
လွှမ်းခြုံသွားသည်။

မြင်းတပ်သားတွေ ဖြတ်ကျော်သွားကြပြီ။ သို့သော် ကော့ဆက်
စစ်ပြေးတို့ ငြိမ်သက်လျက်ပင်။

တကယ်လိုလို အိပ်မက်လိုလိုနှင့် ဂရီဂို သတိရလာတော့ နွေးထွေးသည့်
အခန်းတခန်းထဲ ရောက်နေသည်။ မျက်လုံး ဖွင့်မကြည့်ဘဲနှင့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း
အိပ်ရာပေါ် ရောက်နေမှန်း သိလိုက်သည်။ ဆေးပုလင်း အနံ့တွေလည်း
ရနေသည်။ ပထမတော့ ဆေးရုံ ရောက်နေသည် ထင်လိုက်၏။ သို့သော်
မဟုတ်နိုင်။ တဖက်အခန်းမှ လူတသိုက် ဆူညံ သောင်းကျန်းနေသံ ကို
အတိုင်းသား ကြားနေရ၏။ ပုလင်းသံ၊ ဖန်ခွက်သံ တွေလည်း ကြားနေရသည်။
မူးရူးနေသည့် လူတစု၏ အသံတွေ။ လူတယောက်၏ အသံအောအောကြီးကို
မှတ်မိသလိုလို။

“မင်း ဒီလောက် မညံ့ပါဘူး၊ ဘာလို့ တို့တပ်ရင်းကို စောစော
တွေ့အောင် မရှာတာလဲ၊ စောစောတွေ့ရင် စောစော မကူရပါလား၊ ကဲ...
ချလိုက်ဦး၊ ဘာကိစ္စ မင်းတို့ ဒါလောက် အချိန်တွေ ကုန်သွားတာလဲ”

ပရိုခေါ်က အာလေးလျှာလေးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဟာ...မင်းတို့ ဘယ်ကမ္ဘာ ရောက်နေမှန်း ငါတို့ ဘယ်သိမလဲကွ၊ သူ့ကို ပြုစုရတာ လွယ်တယ် မှတ်လား၊ နို့ကို ကလေးတယောက်ကို တိုက်သလို တစက်ချင်း တိုက်ရတာ၊ ပေါင်မုန့်တောင် ဝါးခွဲရတယ်ဗျား၊ ပါးစပ် အတင်းပိတ်ထားလို့ ဓားနဲ့ ကန့်လန့် ဖွင့်ရတယ်၊ တခါသား နွားနို့ လောင်းထည့်တာ လက်လွန်သွားလို့ ကံကောင်းလို့ အသက် ပါမသွားတယ်၊ အဖြစ်က ဆိုးပါတယ်ကွာ”

“မနေ့က မင်း ရေချိုးပေးရဲ့လား”

“ရေလည်း ချိုးပေးတယ်၊ လက်သည်းလည်း ညှပ်ပေးတယ်၊ ဆံပင်လည်း ဖြတ်ပေးတယ်၊ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံ လေးလည်း နွားနို့ဖိုးနဲ့ ပြောင်းပြီ၊ အဲဒါ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ သူ့ကို ပြုစုခဲ့တာကို ပြောပြတာပါ၊ ထမင်းခွဲရတာ လွယ်တယ် မထင်နဲ့၊ လွယ်တယ်လို့ ပြောတဲ့ကောင် ငါနဲ့ တွေ့မယ်”

ပရိုခေါ် ယာမာကော့ဗ်နှင့် မျက်နှာတခုလုံး ခါကြက်ဥလို နီရဲနေသည့် ဘိုဂတီရိပ်တို့ အခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။ သူတို့နောက်မှ ပလာတွန်နှင့် မျက်နှာစိမ်း ကော့ဆက်နှစ်ယောက်လည်း လိုက်ဝင်လာကြသည်။

“သူ နိုးနေပြီကွ”

ယာမာကော့ဗ်က ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ပုလင်းကိုင်ပြီး ငိုမလို ရယ်မလိုနှင့် ပလာတွန်က အသံအောက်ကြီးဖြင့်-

“ဂရစ်ရှာ...အမယ်လေး သူငယ်ချင်းရယ်၊ မြစ်ရိုးတလျှောက်မှာ တို့ မြင်းစီးပြိုင်တာ မှတ်မိသေးလား၊ ဟိုတုန်းက ပျော်ခဲ့ကြတာ၊ ခုတော့ ငါတို့ ဗိုလ်ချုပ်တွေ အသုံးမကျလို့ တို့တပ်လည်း စုတ်ပြတ်သွားပြီ၊ ကဲ...တို့ ပြန်တွေ့တဲ့ အထိမ်း အမှတ်နဲ့ ချကွာ၊ မင်း ချက်ချင်း ကောင်းသွားလိမ့်မယ်၊ တို့ ဘာတွေသောက်နေလဲ၊ သိလား”

ယာမာကော့ဗ်က ဂရီဂို အိပ်ရာဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး-

“ကဲ...နောက်ဆုံးတော့ တို့တတွေ ပြန်တွေ့ကြပြီ”

“ငါ အခု ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

ဂရီဂိုက အသံသဲ့သဲ့လေးဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ယာကာတာကို ငါတို့ သိမ်းလိုက်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် တို့ ဆက်ဆုတ်ရမှာ၊ ကဲ...ချလိုက်ကွာ ဂရီဂို၊ မင်းကို လူမမာဘဝနဲ့ မကြည့်ရက်ဘူး”

ယာမာကော့ဗ်က စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“ဟေ့...ပလာတွန်လက်ထဲက ပုလင်းကို ယူလိုက်၊ ဖိတ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ ဒီဝိုင်တွေ ဘယ်က ရတယ်လို့ မင်းထင်လဲ၊ အနီတွေ လာရင် သိမ်းမယ့်အတူတူ

ဆိုပြီး ဝိုင်ဂိုဒေါင်ကို ဖောက်ကြတာ၊ ဝိုင်စည်ကို ဘယ်လိုဖောက်လဲ သိလား၊
သေနတ်နဲ့ ပစ်ဖောက်လိုက်တယ်လေ၊ ဝိုင်တွေ ပန်းထွက်လာတော့ ပုံးနဲ့
ခံတဲ့လူနဲ့၊ ပုလင်းထဲ ထည့်တဲ့လူနဲ့၊ ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး ခံတဲ့သူက ခံ၊ လက်ခုပ်နဲ့
ခံသောက်တဲ့ကောင်က သောက်၊ အပေါက်က တပေါက်တည်း ဆိုတော့
စုပြုံတိုးနေတာနဲ့ နောက်ထပ် လေးငါးချက် ပစ်ဖောက်လိုက်ရတယ်၊
ဝိုင်ဂိုဒေါင်စောင့်တဲ့ အပျော်တမ်းတပ်က နှစ်ယောက်ကိုတော့ ကျည်ဆန်
နှမြောတာနဲ့ ဓားနဲ့ ရှင်းပစ်လိုက်တယ်၊ တဝကြီး သောက်ရုံ မကဘူး၊ ဝိုင်နဲ့ ရေပါ
ချိုးကြတာ၊ ငါတို့က အရမ်းလောဘ မကြီးပါဘူး၊ ဝိုင်တစည်ပဲ လှိမ့်ပြီး
ယူလာခဲ့ကြတယ်”

သူတို့အားလုံး ဝိုင်နဲ့တထောင်းထောင်းနှင့် မူးရူးနေကြသည်။ ဂရီဂိုက
အားနည်းစွာ ပြုံးပြီး မျက်လုံး ပြန်မှိတ် သွားသည်။

ဘိုဂါတီရိဗ်၏ မိတ်ဆွေအိမ်တွင် ဂရီဂို တပတ်လောက် သောင်တင်နေပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း နေကောင်းစ ပြုလာသည်။ ပရီခေါ်က သူ့ကို ပြန်အသက်သွင်းပြီးပြီဟု ဟာသနှောသည်။ ရက်ပေါင်းများစွာအတွင်း ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သူ မြင်းပေါ် ပြန်တက်နိုင်ပြီ။

နိုဗိုရိုဆစ်မှ သူတို့တတွေ ဆုတ်ခဲ့ရပြီ။ သူဌေး သူကြွယ်တွေ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ မိသားစုတွေနှင့် သြဇာ တိက္ကမကြီးသည့် နိုင်ငံရေးသမားတွေ တူရကီသို့ ပြောင်းရွှေ့နေကြပြီ။ ဆိပ်ကမ်းတိုင်းတွင် သင်္ဘောတင် အလုပ်သမား တွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။ အထက်တန်းလွှာများလည်း ကုန်တင်၊ ကုန်ချ အလုပ်သမားတွေ ဖြစ်ကုန်သည်။ အပျော်တမ်း တပ်တွေက တဖက်တွင် စစ်တိုက်နေရသော ကူဘန်နှင့် ဒွန်ကော့ဆက်များကို ကျော်ဖြတ်ပြီး နိုဗိုရိုဆစ်သို့ ဦးစွာ ရောက်နှင့်နေခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အသင့်ရောက်နေသည့် ဗြိတိသျှ စစ်သင်္ဘောပေါ်သို့ သူတို့ အရင်ရောက်ခဲ့ ကြသည်။

တိုက်ပွဲတွေက ဆက်ဖြစ်နေဆဲပင်။ ထောင်သောင်း မကသော စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များသည် တမြို့လုံး လမ်းတကာ အပြည့် ပြန့်ကျဲနေ၏။ တပ်တွေကလည်း ထပ်ရောက်လာနေဆဲပင်။ ဆိပ်ကမ်းများတွင်လည်း ခြေချစရာ မရှိတော့။ ပိုင်ရှင်မဲ့ မြင်းတွေ နေရာတကာတွင် လျှောက်သွားနေကြသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ကော့ဆက်တို့၏ အဖိုးတန် မြင်းကုန်းနှီးတွေ၊ ကကြိုးတန်ဆာ ပလာတွေ ပြန့်ကျဲလျက်။ ယူမည့်သူ တယောက်မျှ မရှိ၊ သတင်းတွေက အမျိုးမျိုး ပြန့်နေသည်။ သင်္ဘောတွေက အပျော်တမ်းတပ်တွေကိုသာ တင်ပြီး ဒွန်နှင့် ကူဘန်ကော့ဆက်တွေက ဂျော်ဂျီယာ အရောက် ကုန်းကြောင်း လျှောက်ကြရမည်တဲ့။

၁၉၂၀ ပြည့်နှစ် မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ မနက်တွင် ဂရီဂိုနှင့် ပလာတွန်တို့နှစ်ယောက် ဆိပ်ကမ်းသို့ သွားပြီး လေ့လာခဲ့ကြသည်။ ဒွန်တပ်မ (၂) သင်္ဘောစီးခွင့် ရ၊ မရ စုံစမ်းကြခြင်း ဖြစ်၏။ မနေ့ညနေက ထွက်နေသည့် ကောလာဟလ သတင်းတခုမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒင်နီကင်က ဒွန်ကော့ဆက်အားလုံးကို ခရိုင်မီးယားသို့ ပို့ဖို့ အမိန့် ထုတ်သည်တဲ့။ ဂရီဂိုနှင့် ပလာတွန်တို့နှစ်ယောက် ဧရာမကုန်တင် သင်္ဘောကြီးတစီးအနားသို့ ရောက်သွားသည်။ ဆိပ်ကမ်း တလျှောက်တွင် အစောင့်တွေ ထူထပ်စွာ ချထားသည်။ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည့် လူအုပ်ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ဂရီဂိုက လူငယ်

တပ်ကြပ်ကလေးတယောက်ကို မေးလိုက်သည်။

“ညီလေး၊ ဒီအမြောက်တပ်ခွဲက အမှတ် ဘယ်လောက်လဲကွ”

တပ်ကြပ်ကလေးက သူ့ကို စွေကြည့်ပြီး ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြေသည်။

“သုံးဆယ့်ခြောက်”

“ကာဂျင်က တပ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကြီးကြပ်တဲ့အရာရှိက ဘယ်သူလဲကွ”

“ဟိုမှာ လက်ရန်းကို မှီရပ်နေတဲ့ ဗိုလ်ကြီးပဲ”

ပလာတွန်က ဂရီဂိုလက်ကို ဆွဲပြီး-

“လာပါကွာ၊ သွားကြပါစို့၊ သူတို့က တို့ကို စစ်တိုက်ခိုင်းတုန်းပဲ သတိရတာပါ၊ ခုအချိန် ဘယ်လှည့်ကြည့်တော့ မလဲ”

တပ်ကြပ်ကလေးက ပြုံးပြီး တန်းစီနေသည့် လူတန်းကြီးကို မေးထိုးပြပြီး-

“ခင်ဗျားတို့ ကံကောင်းပါစေ၊ ဟိုမှာ အရာရှိတွေတောင် တက်ခွင့် မရကြဘူး”

သင်္ဘောတင် အရာရှိ ဗိုလ်မှူးကြီးက ကုန်းဘောင် ပေါ်မှ ဆိပ်ခံပေါ်သို့ ဆင်းလာသည်။ သူ့နောက်မှ ထိပ်ပြောင်ပြောင် အရာရှိတယောက် ပါလာသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးကို သူ တခုခုကပ်ပြောတော့ အငေါက်ခံ လိုက်ရသည်။

“မင်းကို ငါ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ၊ မင်း ကမ်းပေါ်တက်ရမယ်၊ ဒါပဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မင်း မမြင်ဘူးလား သွား... သွား..၊ မကျေနပ်ရင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒင်နီကင်ကို သွားတိုင်”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ထိုအရာရှိကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဟောက်ပြီး ဆက်လျှောက်လာတော့ ဂရီဂိုက သူ့လမ်းကို ပိတ်ရပ်ထားလိုက်သည်။

“အရာရှိတွေ ဒီသင်္ဘောပေါ် တက်ခွင့်ရှိပါသလား ဗိုလ်မှူးကြီး”

“မရဘူး၊ ပြည့်နေပြီ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သင်္ဘောမှာ ရနိုင်မလဲ”

“သက်ဆိုင်ရာ ရုံးခန်းမှာ သွားမေးလေကွာ”

“ရောက်ခဲ့ပါပြီ၊ ဘာမှ အဖြေ မရလို့ ခင်ဗျ”

“အဲဒါတော့ ငါ မသိဘူး၊ ဘေးဖယ်...”

“ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး သုံးဆယ့်ခြောက် အမြောက် တပ်ကိုတော့ စီးခွင့်ပေးနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် တို့အတွက် ဘာလို့ နေရာ မရှိရတာလဲ”

“ကဲ...ဖယ်ပါ၊ ငါက ပြန်ကြားရေးဌာန မဟုတ်ဘူးကွ”

ဗိုလ်မှူးကြီးက ဂရီဂိုကို အသာတွန်းဖယ်သည်။ သို့သော် ဂရီဂိုက မရွေ့။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင် အပြာရောင် မီးလျှံတွေ ထွက်နေသည်။

“ခုတော့ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ကို မလိုတော့ဘူး ပေါ့လေ၊ ခင်ဗျား လက်ဖယ်ပါ၊ ကျုပ် ဖယ်မပေးဘူး”

“မင်းက ဘယ်တပ်ရင်းကလဲ”

“အမှတ်ဆယ့်ကိုး ဒွန်တပ်ရင်းကပါ၊ အခြား တပ်ရင်းကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ အတူပါမယ်”

“အားလုံး ဘယ်နှယောက်လဲ”

“ဆယ်ယောက်”

“မရဘူး၊ နေရာ မရှိဘူး”

ပလာတွန်က ဂရီဂိုကို လက်လျှော့လိုက်ဖို့ ကပ်ပြောသည်။ ထိုစဉ် ဗိုလ်မှူးကြီးဆီသို့ လက်နက်ကိုင် နှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“လာပါ ဂရီဂို၊ သွားကြရအောင်”

ပလာတွန်က ထပ်ပြောသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်လျက် သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ဖို့ အမိန့် ပေးလိုက်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ဗိုလ်ကြီး တယောက် အနားရောက်လာပြီး-

“မင်း ဘာလို့ချင်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်တာလဲ”

“ဘာချိုးဖောက်လို့လဲဗျာ၊ သင်္ဘောပေါ်တက်ဖို့ ခွင့်တောင်းတာလေ”

“ခင်ဗျားတပ်ရင်းက ဘယ်မှာလဲ”

“မသိဘူး”

“ခင်ဗျား စာရွက်စာတမ်းတွေ ပြစမ်း”

အခြားအရာရှိတယောက်က ဗိုလ်ကြီးလုပ်သူကို ကပ်ပြောသည်။

“လာပါဗျာ၊ အချိန်ကုန်ပါတယ်၊ ရုံးခန်း ခေါ်သွားရအောင်”

ဗိုလ်ကြီးက ဂရီဂိုစာရွက်ကို အသေအချာ ဖတ်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ပေးရင်း-

“ခင်ဗျားတပ်ရင်းကို အရင်ရှာရလိမ့်မယ်၊ သင်္ဘောပေါ် တက်ဖို့ကိစ္စကို ခင်ဗျား ဝင်မပါစေချင်ဘူး”

ဗိုလ်ကြီးက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက် ပလာတွန်ကို စွေကြည့်ပြီး ဂရီဂိုနားနားကပ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် အကြံပေးမယ်၊ သုံးဆယ့်ခြောက် အမြောက်တပ်ရင်းမှူးနဲ့ ခင်ဗျား သွားတွေ၊ သူတို့နဲ့ ရောပြီး တက်လိုက်၊ အဲဒါဆို ခင်ဗျား အိုကေသွားမယ်”

ပလာတွန်က ဝမ်းသာအားရဖြင့်-

“တို့လူတွေကို သွားခေါ်မယ်၊ မင်းပစ္စည်းတွေ ကော၊ ကုန်းနှီး ယူဦးမလား”

ဂရီဂိုက ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။

“ငါပါ လိုက်ခဲ့မယ်”

(၂)

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လာတော့ လမ်းတွင် အသိကျော့ဆက်တယောက်နှင့် တွေ့သည်။ သူက ပေါင်မုန့်တွေ အပြည့်တင်လာသည့် လှည်းကို မောင်းလာသည်။ လှည်းကို တာလပတ်ဖြင့် အုပ်လာ၏။ ကမ်းနား ဆင်းမလို့တဲ့။ သူ့ကို ပလာတွန်က လှမ်းနှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“ဟေ့....ဖီယိုဒို၊ ဘာတွေ သယ်လာတာလဲကွ”

“ဟေ့....ပလာတွန်၊ ဂရီဂိုရောပါလား၊ ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ တပ်ရင်း တရင်းကို သွင်းဖို့ ငါ ပေါင်မုန့်တွေ သွားပို့ မလို့ကွ”

ဂရီဂိုက သူ့လှည်းဆီ လျှောက်သွားပြီး မေးလိုက်သည်။

“မင်း အလေးချိန်နဲ့ သွင်းရမှာလား၊ အရေအတွက် နဲ့ သွင်းရမှာလား”

“အို..ဘယ်သူမှ ချိန်မယူဘူး၊ ရေလည်း မရေဘူး၊ မင်း လိုချင်လို့လား၊ ကြိုက်သလောက် ယူလေ”

“မင်း ဘယ်လောက် ပေးနိုင်မလဲ”

“အို...ကြိုက်သလောက် ယူပါဆို”

ပလာတွန်က သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်ပြီး-

“မင်းက ပေါင်မုန့် ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“လိုလို့ပေါ့ကွ”

အိတ်ခွံနှစ်လုံးတောင်းပြီး ဂရီဂို အပြည့်ထည့်သည်။ ပြီးမှ
ပလာတွန်ဘက် လှည့်ပြီး-

“မင်း ငါ့ကို တအိတ် ကူသယ်ကွာ”

“ဘာလဲ မင်းက ဒီမှာ နေခဲ့ပြီး တဆောင်းလုံး စားဖို့လား”

“ငါ့အတွက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

“ငါ့မြင်းအတွက်”

ပလာတွန်က အိတ်ကို ပခုံးပေါ်မှ ပြန်ချပြီး-

“ဟေ...မင်း နောက်နေတာလား”

“တကယ်ပြောတာပါကွ”

“မင်း ဘာတွေ ကြံနေတာလဲ ဂရီဂို၊ မင်း တို့နဲ့ မလိုက်ဘူးလား၊
နေခဲ့မလို့ စိတ်ကူးလို့လား”

“အေး..မင်းထင်တာ မမှားဘူး၊ ကဲ...ပေါင်မုန့်အိတ် ပြန်ထမ်း၊
သွားကြမယ်၊ ငါ့မြင်းကျွေးဖို့ကွ၊ သူ စားခွက် ကိုချည်း ကိုက်နေရတာ ကြာပြီ၊
မြင်းတကောင် ရှိထား မှကွ၊ လက်လွှတ်လို့ မရသေးဘူး”

တည်းခိုအိမ်ကို ပြန်ရောက်သည်ထိ ပလာတွန် စကားတခွန်းမျှ
မပြောတော့။ ပေါင်မုန့်အိတ်ကို ပခုံး တဖက်ပြီး တဖက် ပြောင်းထမ်းလာသည်။

ခြံဝရောက်တော့ ပလာတွန်က မေးလိုက်သည်။

“သူတို့ကို မင်းအကြံ ပြောပြမလား၊ မင်းဟာ မင်းတော့
ဟုတ်နေတာပေါ့၊ တို့က ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

ဂရီဂိုက သူပြောသည်ကို စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့်-

“အဲဒါ မင်းတို့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်လေ၊ ငါကတော့ နေခဲ့မယ်၊
စဉ်းစားပေါ့ကွာ”

“ဘာမှ စဉ်းစားဖို့ မလိုပါဘူး၊ ငါကတော့ အခွင့်အရေး ရတုန်း လစ်မယ်၊

ကာဂျင် အမြောက်တပ်နဲ့ ရောပြီး သွားတော့မယ်”

“မင်း နောင်ကျမှ နောင်တရနေမယ်”

“မရပါဘူး၊ ငါ့ခေါင်းကို ငါ တန်ဖိုးထားတယ်၊ အနီကောင်တွေ အဖြတ်မခံနိုင်ဘူး ကိုယ့်လူ”

“သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ ပလာတွန်၊ အခြေအနေက...”

“အဲဒီအကြောင်း တော်ပါတော့ကွာ၊ ငါက ခုပဲ သွားတော့မှာ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းသဘောပါ၊ ငါ မင်းနဲ့ မငြင်းတော့ဘူး”

ဂရီဂိုက အောင့်သက်သက်ဖြင့် ပြောပြီး အိမ် ဆင်ဝင်လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ယာမာကော့ဗ်၊ ပရိုခေါ်နှင့် ဘိုဂါတီရိဗ်တို့ အပြင်ထွက်သွားကြကြောင်း အိမ်ရှင်အဖွားကြီးက ထွက်ပြောသည်။

ဂရီဂိုက ပေါင်မုန့်တွေကို လှီးပြီး မြင်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပရိုခေါ်မြင်းကိုရော သူ့မြင်းကိုပါ ကျွေးသည်။ ခဏနေတော့ မြင်းဇောင်းထဲသို့ ပလာတွန် လိုက်လာသည်။ ပေါင်မုန့် အကျိုးအကြေတွေကို အင်္ကျီထဲတွင် ထည့်လျက်။ သခင်လာတာမြင်တော့ သူ့မြင်းက တချက် ဟီလိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။ ပလာတွန်က ဂရီဂိုကို ဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ပေါင်မုန့်တွေကို မြင်းစာ ခွက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသော ဂရီဂို။

“ပြီးမနေပါနဲ့ကွာ၊ ငါလည်း ငါ့မြင်းကို သံယောဇဉ် ရှိတာပါပဲ၊ ဒီသင်္ဘောခရီးကို သွားချင်လွန်းလို့ သွားရတယ် မထင်ပါနဲ့၊ ငါ့မှာ ခေါင်းတလုံးပဲ ရှိလို့ပါကွာ၊ ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အဖြတ်မခံရ ပါစေနဲ့”

(၃)

ညမိုးစုံစုံချုပ်သည့်တိုင် ပရိုခေါ်တို့ ပြန်ရောက် မလာကြသေး။ ပြန်လာတော့ ယာမာကော့ဗ်၏ လက်ထဲတွင် ဧရာမပုလင်းကြီး ပွေ့လျက်။ ပရိုခေါ် လက်ထဲမှာလည်း ပုလင်းတွေ အများကြီးပါသည့် အိတ်နှင့်၊

ယာမာကော့ဗ်က ပုလင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး-

“ဒီညအတွက်တော့ ကောင်းကောင်းဖူလုံပြီဟေ့” ဟု ဆိုပြီး ပုလင်းရလာပုံကို ပြန်ပြောပြသည်။

“ငါတို့ တပ်က ဆရာဝန်တယောက်နဲ့ သွားတွေ့တယ်ကွ၊ သူက

ဆေးသေတ္တာတွေကို ဆိပ်ကမ်းပို့ဖို့ ငါတို့ကို အကူအညီတောင်းတယ်။
ဆေးသေတ္တာတွေ ကို ထမ်းပိုးပေးတဲ့အတွက် ဆရာဝန်က ငါတို့ကို
ဆုချလိုက်တယ်လေ။ ပရိခေါ်က ပုလင်းချိပ်ပိတ်တွေကို
စစ်ဆေးနေလိုက်သေးတယ်”

ပလာတွန်က သိချင်စေဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာပုလင်းတွေလဲကွ”

ပရိခေါ်က ပုလင်းကို အလင်းရောင်တွင် ထောင်ပြပြီး-

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံးဝိုင်ကွ၊ ဈေးတော့ မမေးကြနဲ့နော်၊ မင်းတို့
လန့်သွားမယ်၊ ကရိုင်းမီးယား အရောက် တလမ်းလုံး မော့သွားပြီး ပုလင်းခွံကို
ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချလိုက်မယ်”

ပလာတွန်က သရော်တော်တော်လေသံဖြင့်-

“မြန်မြန်လုပ်ကြဟေ့၊ သဘောကြီးက မင်းတို့ကို စောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊
ဇာတ်လိုက် ပရိခေါ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ သူ မပါရင် သဘောက ထွက်မှာ
မဟုတ်ဘူး”

ဂရီဂိုကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ဆက်ပြောသည်။

“သူက စိတ်ပြောင်းသွားပြီကွ...၊ ငါလည်း အတူတူပဲ”

ပရိခေါ်က လက်ထဲမှ ပုလင်း လွှတ်ကျသွားမတတ် အံ့ဩသွားသည်။
ယာမာကော့ဗ်က မျက်မှောင် ကြုတ်ပြီး-

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ဂရီဂို”

“မသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ...”

“နေရာ မရှိတော့လို့ပေါ့”

“ဒီနေ့ မရလည်း နောက်နေ့ ရမှာပေါ့”

ဘိုဂါတီရိမ်က ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“မင်း ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်ပြီးပြီလား”

“ဆိပ်ကမ်းမှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆိပ်ကမ်းမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲဆိုတာ မင်းသိလား”

“အို... သိတာပေါ့”

“သိရင် ဘာရှင်းပြစရာ လိုလို့လဲ၊ သူတို့က ငါနဲ့ ပလာတွန် နှစ်ယောက်ပဲ နေရာပေးမှာ၊ တယောက်က တို့ကို အကြံပေးတယ်၊ ကာဂျင် အမြောက်နဲ့ ရောပြီး လိုက်သွားဖို့ ပြောတယ်၊ အဲဒါ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ”

“အဲဒီအမြောက်တပ်က သင်္ဘောပေါ် ရောက်ပြီလား”

ဘိုဂါတီရိဗ်က ခပ်သွက်သွက် ဝင်မေးသည်။ အမြောက်တပ်သားတွေ သင်္ဘောပေါ်တက်ဖို့ တန်းစီနေကြောင်း သူ သိထားသည်။ သူက ချက်ချင်းသွားဖို့ ဟန်ပြင်ပြီး အထုပ်အပိုးပြင်ကာ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်သည်။

ယာမာကော့ဗ်က သူ့ကို တားသည်။

“မသွားပါနဲ့ ပိုင်အိုတာ၊ တို့အဖွဲ့ ကွဲသွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

သို့သော် ဘိုဂါတီရိဗ်က တံခါးဝသို့ရောက်နေပြီ။ အားလုံးကို ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်ပြီး-

“ကဲ.. သွားပြီဟေ့၊ ပြန်တွေ့ဖို့ကတော့ ဘုရားသခင် အလိုတော် အတိုင်းပေါ့”

ပြောပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။ ပိုင်အိုတာ ဘိုဂါတီရိဗ် ထွက်သွားတော့ အခန်းထဲတွင် စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ တိတ်ဆိတ်ကျန်ခဲ့သည်။ ယာမာကော့ဗ်က မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ဖန်ခွက်လေးလုံး ယူကာ ပြန်ထွက်လာသည်။ ဝိုင်ကို ဖန်ခွက်တွေထဲ ငဲ့ထည့်ပြီး အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးဆီက တောင်းလာသည့် ဝက်ပေါင်ခြောက်ပါ ချပေးလိုက်သည်။ တယောက်က ကောက်မေးသည်။

“ကူဘန်က ရေဟာ ဘာဖြစ်လို့ ဖယောင်းနဲ့ နံနေတာလဲ”

ဘယ်သူမှ မဖြေ။ ပလာတွန်က သူ့ဓားသွားကို အဝတ်နှင့် သုတ်နေသည်။ ဂရီဂိုက သူ့အိတ်ထဲကို မွှေနှောက် ရှာနေသည်။ ပရိုခေါ်က ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းငေးနေ၏။

“ကဲ....စားပွဲမှာ လာထိုင်ကြကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို ဘယ်သူ့အလာကိုမှ မစောင့်ဘဲ ယာမာကော့ဗ်က အရက်ခွက်ကို မော့လိုက်ပြီး တဆက်တည်း ရေသောက်ချလိုက်သည်။ ဝက်ပေါင်ခြောက်ကို ကောက်ဝါးရင်း ဂရီဂိုကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခပ်ရွှင်ရွှင် မေးလိုက်သည်။

“အနီကောင်တွေက တို့အသားကို စဉ်းကော လုပ်ပြီးများ စားကြမှာလားဟင်”

“တို့အားလုံးကိုတော့ သူတို့ မသတ်နိုင်ပါဘူး၊ တို့က တစ်ထောင်ကျော်လောက် ကျန်ဦးမှာပဲ”

ယာမာကျော့က ရယ်ပြီး-

“သူများတွေအတွက် ငါ မပူပါဘူးကွာ၊ ငါ့အသား လာထိမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ”

တခွက်ပြီးတခွက် ဝင်သွားကြတော့ သူတို့ စကားဝိုင်း စုံပြည်လာသည်။ သို့သော် ခဏနေတော့ ဘိုဂါတီရိပ် ပြန်ရောက်လာသည်။ မျက်နှာပုပ်ကြီးနှင့် တက်လာပြီး အထုပ်အပိုးတွေကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ပရိခေါ်က ပြောင်စပ်စပ် အမူအရာဖြင့် ဦးညွှတ်၍-

“ကြိုဆိုပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဘိုဂါတီရိပ်က သူ့ကို ဘုကြည့် ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“ချမ်းချမ်းစီးစီးထဲမှာ တန်းစီလိုက်ရတာကွာ၊ ခြေထောက်တွေကို ကိုက်ခဲနေတာပဲ၊ ငါ့အလှည့် ရောက်ခါနီးမှ လူပြည့်သွားပြီတဲ့”

ယာမာကျော့က ဖင်ဆောင့်ရယ်သည်။ ဖန်ခွက်ထဲက အရက်တွေ ဖိတ်ကုန်သည်။ သူ့ဖန်ခွက်ကို ဘိုဂါတီရိပ်အား လှမ်းပေးရင်း-

“ရှေ့.. အေးအေးဆေးဆေး ချကွာ၊ ပြတင်းပေါက် ကနေ အပြင်ကို ကြည့်ရင်းသောက်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရန်ဂယ် ကိုယ်တိုင် မင်းကို လာခေါ်လိမ့်မယ်”

ဘိုဂါတီရိပ် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အရက်ခွက်ကို မော့လိုက်သည်။ သူ့တွင် ရယ်ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။ ယာမာကျော့ နှင့် ပလာတွန်တို့ နှစ်ယောက်က ရေချိန် ကိုက်နေကြပြီ။ အိမ်ရှင်အတွားကြီးကို စိတ်ညစ်အောင် စနေကြသည်။ သူတို့တွင် ပိုက်ဆံ ပေးစရာ မရှိတော့ဘူး၊ ပြီးတော့ အကော်ဒီယံသမား တယောက် ရှာပေးရမည် စသည် စသည်ဖြင့်။

ပြီးတော့ တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်ပြောကြရင်း တပ်နီတွေအကြောင်း ရောက်သွားသည်။ ယာမာကျော့က စသည်။

“သူတို့က ငါတို့ ရင်ဘတ်ပေါ်က တံဆိပ်တွေ၊ ပခုံးပေါ်က ရာထူးတွေကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်မှာ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့က သူတို့ဘက်ကို ပြောင်းတော့မှာ၊ မင်း သိလား ပိုင်အိုတာ ဘိုဂါတီရိပ်၊ ငါတို့က ကော့ဆက်တွေ မဟုတ်လား၊ သွေးအရဲဆုံး ခွန်ကော့ဆက်တွေ၊ သူတို့က လက်ခံရင် တပ်နီထဲ ဝင်မယ်၊ တို့က စစ်တိုက်နေရမှ စားဝင် အိပ်ပျော်တဲ့ ကောင်တွေ၊ ငါ ဓားကိုင်ပုံ မင်း သိတယ်နော်၊ ထစမ်း၊ မင်းကို ငါ ဓားရေးပြမယ်၊ ဘာလဲ အားမရှိတော့ဘူးလား၊ ငါတို့လောက် ဓားရေး ကျွမ်းတဲ့ လူမျိုး ကမ္ဘာမှာ မရှိဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဂရီဂို၊ ငါတို့ဓားတွေ သွေးသောက်ချင်နေပြီကွ”

“မင်း ဘာမှ မပူနဲ့”

ဂရိုဂိုက စိတ်ပျက်နေပုံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ သွေးရောင်လွှမ်းနေသည်။ ယာမာကော့ဗ်က သေတ္တာတလုံးပေါ်မှ သူ့စားကို ထယူသည်။ ဘိုဂါတီရိဗ်က ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် သူ့ကို တွန်းလိုက်သည်။

“သိပ်ဒေါသမကြီးနဲ့ စစ်သူကြီး အနီကာ³⁴ ၊ ငါ မင်းကို ငြိမ်သွားအောင် လုပ်လိုက်ရမလား၊ တော်ရုံ သောက်၊ အရာရှိ တယောက်ဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း မမေ့နဲ့”

“ငါ တပ်က ထွက်တော့မှာ ဟေ့ကောင်၊ ဒီသောက် တံဆိပ်တွေကို ခုချက်ချင်း ဆွဲခွာပစ်လိုက်မယ်၊ ဒါတွေ က ဝက်တကောင်အတွက် စားခွက်လောက်ပါကွာ”

ဘိုဂါတီရိဗ်က ရယ်ပြီး-

“နေပါဦးကွာ၊ အချိန်မကျသေးပါဘူး၊ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်” ဟု မူးမူးနှင့် ကဲချင်နေသည့် သူငယ်ချင်းကို ထိန်းလိုက်သည်။

သူတို့ မနက်လင်းအားကြီးအချိန်အထိ ဆက်သောက်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အခြားကော့ဆက် များပါ သူတို့ ဝိုင်းသို့ လာပေါင်းသည်။ တယောက်က အကော်ဒီယံပါသဖြင့် ဝိုင်းက ပိုမြိုင်လာသည်။ ယာမာကော့ဗ်က ကြက်ဖခွပ်သလို ကရသည့် ကော့ဆက် အကကို ဗုန်းဗုန်းလဲသည်အထိ မနားတမ်း ကသည်။ သူ့ကို ဝိုင်းထဲမှ ဆွဲထုတ်တော့ ကြမ်းပေါ် တွင်ပင် ပိုးလိုပက်လက်နှင့် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။ တယောက်တပေါက်နှင့် သူတို့ဝိုင်းမှာ မိုးစင်စင်လင်းမှ ပြီးသွားသည်။

သက်ကြီးပိုင်း ကော့ဆက်တယောက်က အမူးပြေ သွားပြီး လေဖောနေသည်။

“ငါက ကွန်ရှင်ကာကကွ၊ ငါ့နွားတွေ ဘယ်လောက် ဒေါက်မြင့်လဲ သိလား၊ သူ့ချိုက လူတရပ် မမီဘူး၊ ငါ့မြင်း တွေက ခြင်္သေ့တွေလောက် တောင့်တယ်၊ ခုတော့ ငါ့ယာတောမှာ ဝဲစားနေတဲ့ ခွေးပိန်မတကောင်ပဲ ရှိတော့တယ်၊ သူလည်း မကြာခင် သေမှာပဲ၊ အာဟာရ ပြတ်ပြီးတော့လေ”

ကူဘန်ကော့ဆက် တယောက်က လောင်းကုတ် အစုတ်ကြီးနှင့်။ သူက အကော်ဒီယံသမားကို လက်နှစ်ဖက် ဆန့်၍ စည်းသွက် သီချင်းတပုဒ် တီးခိုင်းနေသည်။ သူ ကနေပုံကို ဂရိုဂို လှမ်းကြည့်နေသည်။ ကြမ်းပြင် နှင့် ခြေထောက် လွတ်နေသလိုပင်။

နောက် ကော့ဆက်တသုတ် ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။ သူတို့က လည်ပင်းရှည် မြေအိုးနှစ်လုံးနှင့် အဝကျဉ်းကျဉ်း ကြွေပုလင်းနှစ်လုံး ယူလာပြန်သည်။ ချိပ်ပိတ်ထားသည့် တံဆိပ်က ဟောင်းနွမ်းနေပြီ။ ဖတ်လို့

မရတော့။ ယာမာကျော့ဗ် နိုးလာပြီး ဖန်ခွက် အော် တောင်းသည်။

နောက်ရောက်လာသည့် ဝိုင်းက အနံ့ပြင်းလှသည်။ ပလာတွန်က မြည်းပြီးတော့ တက်တချက်ခေါက်လိုက်သည်။

“ဘုရားသခင် ပို့လိုက်တဲ့ဝိုင် ဖြစ်ရမယ်”

ပရိုခေါ်က သူ့အိတ်ထဲမှ ဆေးအရက်ကို သတိရလိုက်သည်။

“ပလာတွန် နေဦးကွ၊ ငါ့မှာ ဒါထက်ကောင်းတာ ရှိတယ်၊ နန်းသုံးတဲ့ ဇာဘုရင် ကိုယ်တိုင် သောက်တဲ့ အမျိုးအစားတဲ့”

သွားယူပြီး ပုလင်းကို ဖွင့်တော့ ပလာတွန်က အရင်ယူသောက်သည်။

“ထို့...မင်းဟာ ဝိုင်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကာဘော်လစ် ဆီတွေဟ”

ထသွားပြီး ပါးစပ်ထဲတွင် ငုံထားသည့် အရည်တွေကို ထွေးထုတ်လိုက်သည်။

“ရဲဘော်တို့ သူပြောတာ မယုံကြနဲ့၊ ဒါက ကမ္ဘာမှာ အကောင်းဆုံး အင်္ဂလိပ်ဝိုင်ကွ”

ပရိုခေါ်က အသံကုန် အော်ပြောလိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို မော့ချလိုက်သည်။ ပလာတွန်ထက် သူ့မျက်နှာက ပိုပြီး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

ယာမာကျော့ဗ်က ဝင်ထောက်သည်။

“ဇာဘုရင်သောက်တဲ့ ဝိုင်ကွ၊ ခွေးသား၊ အဲဒီ ပုလင်းနဲ့ မင်းခေါင်းကို ငါ ရိုက်ခဲ့မယ်”

ပရိုခေါ်က ရှုံ့မဲ့ကာ ခေါင်းယမ်းပြီး ပလာတွန် နောက်သို့ ထလိုက်သွားသည်။ ပြီးတော့ တက်မတတ် ချက်မတတ် ရယ်ရင်း သီးသွားသည်။ တခန်းလုံး သူနဲ့ အတူ လိုက်ပြီး အော်ရယ်နေကြသည်။

ဂရီဂို ဆဲရင်း ဝင်ဟောက်သည်။

“ခွေးမသား၊ သေမယ်၊ ဆေးမှန်း မသိ၊ အရက်မှန်း မသိ”

မိုးစင်စင်လင်းမှ ဂရီဂို အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ စိုစွတ်စွတ် နံရံကို မှီပြီး ပွတ်ချွန်းသောက်ရင်း အပြင်သို့ ငေးနေသည်။

အခန်းထဲတွင် ပွဲက မသိမ်းသေး။ တီးသူက ဆက်တီးပြီး အဆို၊ အကတွေနှင့် မြိုင်နေဆဲ။ သို့သော် လေအသင့်တွင် သင်္ဘောဥဩ ဆွဲသံကြီးက သူတို့အသံတွေကို လွှမ်းမိုးလိုက်သည်။ လူသံသူသံတွေ၊ အော်ဟစ် နှုတ်ဆက် သံတွေ၊ မြင်းဟီသံတွေပါ လေထဲတွင် ဆူညံသွားသည်။

မီးရထားလမ်းဘက်ဆီမှ သေနတ်သံတွေလည်း ထွက်ပေါ်နေဆဲ။
စက်သေနတ်ဆွဲသံများလည်း ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ကြားရ၏။
တောင်တန်း၏ ဟိုမှာဘက်မှ ဒုံးကျည်တလုံး ပျံတက်သွားသည်။ ခဏ နေတော့
အမြောက်သံ တွေပါ ပါလာသည်။

ပင်လယ်ဘက်မှ ဆားငန်နို့ပါသည့် လေအေးတွေ တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည်။ ထူးဆန်းသည့် ရနံ့ တမျိုးပါသော လေသည် ကုန်းတွင်းပိုင်းသို့ ဝင်ရောက် လာနေသည်။ သို့သော် ဒွန်ကော့ဆက်များ အတွက်ကား မည်သည့် လေမျိုးမျှ မထူးဆန်းတော့ပေ။ ကော့ဆက် လူအုပ်ကြီးသည် လှိုင်းလုံးကြီးတွေ တဝန်းဝန်း တိုက်နေသည့် သင်္ဘောဆိပ်တွင် စုပြုံတိုးဝှေ့နေကြသည်။ အေးမြသည့် နေခြည်သည် မိုးတိမ်မိုးသားတို့ကြားမှ မြေပြင်သို့ ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် ရပ်ထားသော ပြင်သစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်သင်္ဘော ခေါင်းတိုင်များမှ မီးခိုးတွေ တလိပ်လိပ် တက်နေသည်။ ဆိပ်ကမ်းဝန်းကျင်တွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ပထမ ထွက်သွားသည့် သင်္ဘောမှ လွင့်ကျ ကျန်ရစ်သည့် အင်္ကျီ အဝတ်အစားတွေ၊ အရာရှိ အသုံးအဆောင်တွေ၊ မြင်းကုန်းနှီးတွေ ကမ်းခြေတွင် ပြန့်ကျဲနေသည်။ အချို့ရေထဲတွင် ပေါလောပေါ်နေသည်။

ဂရိဂိုက မနက်စောစော သူ့မြင်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ လူအုပ်ကြီးထဲတွင် အချိန် အကြာကြီး ဖြုန်းနေသည်။ လူအုပ်ထဲတွင် အသိအကျွမ်းများ တွေ့လေမလားဟု ရှာကြည့်သည်။ သို့သော် ဘယ်သူ့မှ မတွေ့ဘဲ လူတွေ၏ မကျေမနပ် ပြောဆိုသံများသာ ကြားနေရ၏။ သူ့ကို သင်္ဘောပေါ် တက်ခွင့် ငြင်းသည့် ဗိုလ်မှူးကြီးကို ကုန်းဘောင်ပေါ်တွင် လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ကုန်းဘောင်ဆီသို့ စုပြုံ တိုးနေသည့် လူတွေ ကြာလေများလေ။ စစ်ပြေးတို့၏ ဆူသံအော်သံ ဆူညံပွက်လျက်။ ပထမသင်္ဘောနှင့် ပါမသွားသည့် လူတွေ၏ အော်ဟစ်သံ၊ မိန်းမတို့၏ ငိုကြွေးသံ၊ ဆူသံဆဲသံများဖြင့် ပွက်လောညံ့နေသည်။ ခွာသွားသော သင်္ဘောနောက်သို့ ရေထဲခုန်ချပြီး လက်ပစ်ကူး လိုက်သွားသူ လည်း ရှိ၏။ ကော့ဆက် တယောက်က သက်ပြင်းချပြီး ပြောသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ သူ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်”

နောက်တယောက်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“စောင့်ရင် ပြဿနာရှိလို့ နေမှာပေါ့ကွာ”

ဂရိဂိုဘေးမှ ကော့ဆက်တယောက်က တမျိုး မြင်သည်။

“အနီတွေကို သူ တခုခု လုပ်ထားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဂရီဂိုက ရေကူးလိုက်သွားသော လူစွန့်စားကို ငေးကြည့်နေသည်။
ဝတ်စုံအပြည့်နှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် တဖြည်းဖြည်း နှင့် လှိုင်းလုံးကြီးများ
အောက်သို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

“ဦးနှောက် မရှိတဲ့ကောင်၊ သေမှာပေါ့”

လူအုပ်ထဲမှ အဘိုးအိုတယောက်၏ မှတ်ချက်ချသံ။ ဂရီဂို
သူ့မြင်းထားခဲ့သည့် ကမ်းနဖူးပေါ်သို့ ပြန်တက် လာသည်။ ပရီခေါ်နှင့်
ပလာတွန်က စိတ်ပါ လက်ပါဖြင့် အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေကြသည်။ မကြာခင်
ဘိုဂါတီရိပ် သူ့မြင်းနှင့် ကဆုန်စိုင်းပြီး ရောက်လာသည်။ ဂရီဂိုကို မြင်တော့
လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ဟေ့....ဂရီဂို၊ မြန်မြန်လုပ်၊ အချိန်မရှိဘူး၊ တို့ လစ်ကြမယ်၊
တပ်စိတ်တဝက်လောက် တို့ လူစုထား ပြီးပြီ၊ ဂါလင်စစ်ဘက်ကို လစ်မယ်၊ ပြီးမှ
ဂျော်ဂျီယာ ကို ဆက်သွားမယ်၊ မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ဂရီဂိုက ကော့ဆက် အုပ်စုထဲသို့ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ပုံစံဖြင့်
လျှောက်သွားသည်။ ပလာတွန်က သူ့နားသို့ ဆက်စီးလာပြီး-

“မင်း လိုက်မယ် မဟုတ်လား ဂရီဂို”

“ဟင့်အင်း ... မလိုက်ပါဘူး”

“ကော့ဆက် ဗိုလ်ချုပ်တယောက်နဲ့ ဆုံဖို့ တို့ ချိန်းထားတယ်ကွ၊ သူက
လမ်းကောင်းကောင်းသိတယ်၊ တစ်ဖလစ်အထိ သူ မျက်စိမှိတ် သွားနိုင်တယ်လို့
ပြောတယ်၊ လုပ်လေကွာ ... ဂရစ်ရှာ၊ ဟိုရောက်မှ တူရကီဘက် ကူးတာပေါ့၊
ကိုယ့်အသက် ကိုယ် လုရမှာပဲ ကိုယ့်လူ၊ မင်း ဘာလို့ အေးစက်စက်
လုပ်နေတာလဲ”

ဂရီဂိုက သူ့မြင်းဇက်ကြိုးကို ပရီခေါ်လက်မှ လှမ်းယူပြီး-

“ဟင့်အင်း ငါ မလိုက်ပါဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို မြင်းပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ သို့သော်
သွက်သွက်လက်လက် မရှိတော့။ အဘိုးအို တယောက် လှုပ်ရှားပုံနှင့်
တူနေသည်။

“ထွက်ပြေးလည်း ဘာမှ ထူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သိပ်နောက်ကျသွားပြီ၊
ဟော...ပြောရင်းဆိုရင်း...”

ပလာတွန်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဓားရိုးဆီ လက်က
အလိုလို ရောက်သွားသည်။ တောင်တန်း ပေါ်မှ လှိမ့်ဆင်းလာသည့်
တပ်နီတွေကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ စက်သေနတ်တွေကို တရစပ် ဝှေ့ကာ

ပစ်ရင်း ခတ်ရင်း ဆင်းလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စစ်ရထားပေါ်မှ ပြန်လည်ခုခံနေသည့် သေနတ်သံများလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဂရီဂို မြင်းပေါ်တွင် ကျောဆန့်လိုက်သည်။ သူ့လေသံ ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။ အားတက်သရော လှမ်း အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ...အိမ်ပြန်ကြမယ်၊ မင်းတို့ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ”

ပလာတွန်က သူ့မြင်းဇက်ကြိုးကို လှမ်းဆွဲပြီး အလန့်တကြား ပြောလိုက်သည်။

“မသွားနဲ့ ဂရီဂို၊ ဒီမှာပဲနေ၊ ဘာဖြစ်လို့ သေတွင်းထဲ ဆင်းမှာလဲ”

“ဟာ...ဒုက္ခပါပဲ၊ သောက်ရေးထဲမှာ ဘာလို့ သေစကား ပြောနေတာလဲ”

ထိုစဉ်တွင် ပေါက်ကွဲသံကြီး နားကွဲမတတ် ကြားလိုက်ရသည်။ ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘောမှ ဆယ့်နှစ်လက်မ အမြောက်ကြီးနှင့် လှမ်းထုခြင်း ဖြစ်သည်။ မြို့စွန့်သို့ ရောက်နေကြပြီသော အနီနှင့် အစိမ်းတပ်များဆီသို့ ချိန်ပြီး ထုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောဆိပ်တွင် စုပြုံနေသော ကေ့ဆက်များ၏ ခေါင်းပေါ်မှ အမြောက်ဆန်တွေ တဂိုးပို၊ ပျံသန်း နေကြသည်။ ဘိုဂါတီရိပ်က မြင်းဇက်ကြိုးကို တအားဆောင့်ဆွဲပြီး အော်ပြောလိုက် သည်။

“ဗြိတိသျှ အမြောက်တွေက အသံမြည်သလောက် အလုပ်မဖြစ်ပါဘူးကွာ”

“ပစ်စမ်းပါစေကွာ၊ တို့အတွက် မထူးပါဘူး”

ဂရီဂိုက ပြုံးပြီးပြောရင်း မြင်းစီးထွက်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ မြင်းခြောက်ကောင် ကဆုန်စိုင်းပြီး အပြေး လိုက်သွားကြသည်။ မြင်းစီးသမား ခြောက်ယောက်က ဓားတွေထုတ်ကာ ခေါင်းပေါ်တွင် ဝင့်ကာလွဲကာဖြင့်။ ရှေ့ဆုံး မြင်းစီးသမား ၏ ရင်ဘတ်တွင် သွေးရောင် သုံးမြှောင့်ကြယ်တံဆိပ် တလက်လက်နှင့်။

အပိုင်း [၁၀]

ဌာနဆီသို့

တောင်ဘက်ဆီမှ လေပူတွေ နှစ်ရက်ဆက် တိုက်နေသည်။
ကွင်းတွေထဲတွင် နောက်ဆုံးနှင်းကြွင်းများ အရည် ပျော်နေပြီ။
လျှိုမြောင်တောင်ကြားတွေထဲမှ ချောင်းရေစီးသံများ ငြိမ်သွားလေပြီ။
တတိယနေ့တွင် လေငြိမ်သွားပြီး မြက်ခင်းလွင်ပြင်တခွင် မြူတွေ
အုံ့ဆိုင်းလာသည်။ တောင်တန်းတွေ၊ ကျေးရွာ ဘုရားကျောင်း များမှ
စုလစ်မွမ်းချွန်တွေ နှင်းလွှာရုံအောက် ရောက်နေကြပြီ။

နာလန်ထလာပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ်
အက်စီနီယာ ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သည့် လေကို
တဝကြီး ရှူလိုက်သည်။ ရီဝေဝေဖြစ်နေဆဲမှာ အားတင်းပြီး စိုက်ခင်းများဘက်ရှိ
ရေတွင်းဆီ အထိ ဆက်လျှောက်သွားပြီး အုတ်ခုံတန်းကလေးပေါ်တွင်
ထိုင်လိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံး သူ့အတွက် လှပသန့်ရှင်းနေသည်။
သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင်တဖျပ်ဖျပ် လက်နေသည်။ ကလေးမလေး
တယောက်လို ဂါဝန်အတွန့် ကလေးတွေကို လိုက်စမ်းကြည့်နေသည်။

ဟိုးအဝေး နှင်းမှုန်ထဲတွင် သစ်တော်ပင်တွေကို နှင်းပျော်ရည်တွေ
ဖြတ်စီးနေသည်။ သစ်သီးခြံနံဘေးမှ လမ်းပေါ် တွင်လည်း ရေတွေ လျှံနေသည်။
အက်စီနီယာ၏ မျက်စိထဲတွင် မြင်မြင်သမျှ အကုန်လှနေသည်။
ပြေးလွှားနေသည့် နှင်းမှုန်များကြားမှ ကောင်းကင်ပြာပြာကို
မော့ကြည့်လိုက်သည်။ လေထဲတွင် ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်သည့် ကောက်ရိုးဆွေးနံ့ပါ
ပါလာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ အလိုလို ပြီးလာသည်။ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ဆီမှ
မိုးဆွေငှက်ကလေး တကောင် သီဆိုနေသံ ကြားတော့ သူ မေ့နေသည့်
ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု အဆွေးဓာတ်ခံတွေ ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားလာသည်။
ကာရန်မညီ တေးသံ မပီသည့် မိုးဆွေငှက်ကလေး တေးသံကြောင့် ရင်ထဲတွင်
နင့်သွားကာ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ တပြိုင်တည်းတွင်
ပျော်စရာအကောင်းဆုံး အချိန်တွေကို ပြန်သတိရလာသည်။ ဤတွင်
အရာတိုင်းကို လက်ဖြင့် တို့ကြည့်ချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။ စိုစွတ်စွတ်
ဘယ်ရီသီး ချုံပုတ်ကလေးကို ကိုင်ကြည့်ချင်သည်။ သစ်တော်ပင်ကိုင်းနှင့် ပါးကို
ပွတ်ကြည့် ချင်သည်။ ခါတိုင်းထက် ပိုစိမ်းနေသည့် ဟိုအဝေးမှ ပြောင်းခင်းထဲကို
ပြေးဝင်သွားချင်လာသည်။

တနေ့နေ့တွင် သူပြန်လာနိုးနှင့် မျှော်ကိုးရသည့် ရက်တွေ ကြာတောင့်

ကြာရှည် ရှိခဲ့လေပြီ။ သို့သော် သတင်း တွေက အမျိုးမျိုးထွက်နေသည်။ ကော့ဆက်တွေ အများအပြား နိဗ္ဗိရိစ္ဆာန်မှ ကရိုင်းမီးယားသို့ ထွက်သွားကြပြီတဲ့။ ကျန်ခဲ့သူ များကို သတ္တုတွင်းများ ရှိရာ သို့ ပို့လိုက်ပြီတဲ့။ တပ်နီထဲ ဝင်သွားတဲ့ ကော့ဆက် တွေလည်း မနည်းမနောတဲ့။

ရက်သတ္တပတ် ကုန်ဆုံးသွားသောအခါ အိမ်ပြန်ဖို့ အက်စီနီယာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ခရီးသွားဖော် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသည်။ တညနေတွင် ခါးကုန်းကုန်း အဘိုးအိုတယောက် တံခါး မခေါက်ဘဲ အိမ်ထဲ ဝင်လာသည်။ ဘာမှမပြောဘဲ ရွံ့တွေ ပေနေသည့် လောင်းကုတ် အင်္ကျီကို ကြယ်သီးဖြုတ်သည်။ အင်္ကျီက သူနှင့် ချောင်နေသဖြင့် ပိုးရိုးဖားရား ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ရှင်က မဖိတ်ဘဲ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်ကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဗျို့ .. ဆရာကြီး၊ အိမ်ရှင်ကို နှုတ်ဆက်ဖော်တောင် မရဘဲ ခင်ဗျားက လာတည်းတော့မယ့် ပုံစံပါလား၊ ဘယ်လိုလဲဗျ”

အဘိုးကြီးက အင်္ကျီကို နံရံတွင် သွားချိတ်ပြီး မုတ်ဆိတ်ဖြူကြီးကို သပ်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒီအတွက် ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ဘဝသင်ခန်းစာတွေက ကျုပ်ကို သင်ပေးထားလို့ပါဗျာ၊ ရောက်ရောက်ချင်း အင်္ကျီချွတ်ရမယ်တဲ့၊ ပြီးမှ ညအိပ်ဖို့ အိမ်ရှင်ဆီ ခွင့်တောင်းရမယ်တဲ့၊ အဲဒီလို မလုပ်ရင် အိမ်ထဲ ပေးဝင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခေတ်ကြီးက လူတွေကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်ပြီဗျာ၊ ဧည့်သည်ကို ဘယ်သူမှ လက်မခံချင်ကြ တော့ဘူး”

“လက်ခံချင်သည့်တိုင်အောင် နေရာ မရှိတော့ဘူးဗျာ၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ”

အိမ်ရှင်က ခပ်ရွှင်ရွှင် ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် နေရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ခွေး တကောင်လို နေပါ့မယ်၊ ခွေးကတက်မှာ နေရာရရင် တော်ပါပြီ”

“ဒါထက် .. နေပါဦး၊ အဘက ဘယ်သူလဲ၊ ဆိုဗီယက်တွေဘက်က ပြေးလာတာလား”

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက ဝင်ပြီး စပ်စုခြင်း ဖြစ်သည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဆိုဗီယက်က ပြေးလာတာ၊ ပြေးလိုက်ရတာမှ တောက်လျှောက်ပဲ၊ ပင်လယ်ကမ်းခြေ ရောက်တဲ့အထိပဲ၊ ခုမှ တိတ်တိတ်လေး ပြန်လှည့် လာတာ၊ ဆက်မပြေးနိုင်တော့လို့ပေါ့ဗျာ”

စကားများ ပုံရသည့် အဘိုးကြီးက တံခါးတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချ

လိုက်သည်။ အိမ်ရှင်အမျိုးသားက ဆက်မေးသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်က လာတာလဲ ဆိုတာတော့ ပြောဦးမှပေါ့”

အဘိုးကြီးက အိတ်ထဲမှ ကတ်ကြေးတလက် ဆွဲယူပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး ဆက်ပြောသည်။

“စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထားတော့ မပါဘူး၊ ကျုပ်မှာ ဒါပဲပါတယ်၊ နိမိရိစစ် ရောက်မှ ပြန်လှည့်လာတာ၊ ကျုပ်ဇာတိကတော့ ဗီယက်ရှင်စကားရဲ့ ဟိုဘက် အဝေးကြီးပဲ၊ ပင်လယ်ကိုရောက်ပြီးမှ ပြန်လှည့်လာတာ”

အက်စီနီယာက ဝမ်းသာအားရ ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်မလည်း ဗီယက်ရှင်စကားကပဲ အဘ”

“ဟုတ်လား၊ အေးလေ .. ဆန်းတော့ မဆန်းပါဘူး၊ တို့အားလုံးဟာ ဂျူးတွေ ကမ္ဘာအရပ်ရပ် ပြန်သလို ပြေးရင်း လွှားရင်း ပြန်ကျနေကြတာပဲ၊ ကူတန်မှာလည်း ဒွန်ကော့ဆက်တွေ လက်ညှိုးထိုးမလွဲပဲ၊ ဒါတောင် မြေကြီးထဲ တော်တော် များများ ရောက်သွားလို့၊ စစ်ပြေးကာလမှာ တွေ့ရ၊ ကြုံရတာတွေက ပြောမကုန် နိုင်အောင်ပဲဗျို့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ဘူတာရုံမှာ ကျုပ် ထိုင်နေတုန်း နံဘေးက မျက်မှန်နဲ့ အမျိုးသမီး တယောက်ကို သတိထားမိတယ်၊ ဝတ်ကောင်းစားလှနဲ့ဗျ၊ သူ ဘာထိုင်လုပ်နေတယ် အောက်မေ့လဲ၊ ထိုင်ပြီး သန်းရှာနေတာဗျို့၊ သန်းကြေးမတွေ တကောင်ပြီး တကောင် လက်ထဲ ထည့်ခြေပစ်နေတာများ။

နောက်တခု ရှိသေးတယ်၊ ဗလကောင်းကောင်း တယောက်က လူတယောက်ကို ဓားနဲ့ ခုတ်သတ်ပြီး နှာခေါင်း တချက် မရှုံ့ဘဲ သူ့ဓားက သွေးတွေကို မြင်းလည်ဆံမွေးနဲ့ သုတ်နေတယ်လေ၊ သူက ဆေးလိပ် တလိပ် ထုတ်ညှိပြီး ကျုပ်ကို မေးတယ်၊ “အဘရော ... ခေါင်းဖြတ်ချင်သေးလား” တဲ့။ ကျုပ်က ပြန်ပြော လိုက်တယ်၊ ‘မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရာ၊ ပေါင်မုန့်ဝါးဖို့ ပါးစပ် မရှိဘဲ နေပါဦးမယ်’ လို့၊ အဲဒီလို ပြောလိုက်မှ သူ မြင်းစီးပြီး ထွက်သွားတယ်”

အိမ်ရှင်က ခပ်တိုတို မှတ်ချက်ချသည်။

“အင်းပေါ့ဗျာ ... တော်လှန်ရေးကာလမှာ လူတွေ ဈေးပေါလာတာပေါ့၊ လူတယောက်ကို သတ်ရတာ သန်းတကောင် သတ်ရတာလောက် မခက်ဘူး ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

ဧည့်သည်အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်ပြီး-

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ လူဆိုတာ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်မှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်က အမျိုးသမီးကို မေးလိုက်တယ်၊ ‘ငါ့တူမကြီးက ဘယ်သူပါလိမ့်၊ သာမန် လူတန်းစားထဲကတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’ လို့ အဲဒီမှာ သူက ကျုပ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ လည်လာတယ်၊ ကျွန်မက ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂရီချစ်ကင်ရဲ့ ဇနီးပါ”တဲ့။ အင်း ... ဗိုလ်ချုပ်ကတော်ကလည်း ကြောင်ဝဲစားတကောင် လိုပါပဲလို့ ကျုပ်စိတ်ထဲ တွေးမိလိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ် စကားဆက်လိုက်တယ်၊ “ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဗိုလ်ချုပ်ကတော်၊ အဲဒီနည်းနဲ့ သန်းတုတ်နေရင်တော့ တသက်လုံး ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် တခုအကြံပေး ပါရစေ၊ အဝတ်တွေ ချွတ်၊ သမံတလင်းပေါ်ခင်း၊ ပုလင်းနဲ့ လိုမ့်ပြီး ကြိတ်ပါလား၊ မဟုတ်ရင် အမိရဲ့ လက်သည်းကလေးတွေ ပျက်စီးကုန်မှာ စိုးလို့ပါ” “ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မက ...” ပြောပြီးမှ သဘောပေါက် သွားသလို မီးသတ်ရေတိုင်ကြီးဆီ ထပြေးတယ်၊ ပြီးတော့ အဝတ်ချွတ်ပြီး ကျုပ်ပြောသလို လုပ်ပါလေ ရောဗျား၊ သူက တသက်လုံး လုပ်လာတဲ့ အလုပ်လို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် လုပ်နေတာဗျား၊ ကျုပ် သူ့ကို ငေးကြည့်နေရင်း တွေးနေတယ်၊ ဒါ ဘုရားသခင်ရဲ့ တာဝန်ပဲလို့၊ သန်းတွေကို သူဖန်ဆင်းခဲ့လို့ ဒီအမျိုးကောင်းသမီးရဲ့ ကိုယ်ပေါ် ရောက်နေတာပေါ့လို့”

အပ်ချုပ်သမား အဘိုးအိုက ပုံတိုပတ်စတွေ တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်ပြောနေသည်ကို အိမ်ရှင် လင်မယား စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေကြသည်။ သို့သော် သူ ဗိုက်ဆာလာပြီ။ အိပ်ငိုက်လာပြီ။

အိမ်ရှင်လင်မယား ကျွေးသည့် ညစာ စားပြီး သည်နှင့် သူ အိပ်ဖို့ပြင်ရင်း အက်စီနီယာကို မေးလိုက်သည်။

“ညည်းကလည်း ဧည့်သည်ပဲထင်တယ်၊ ဒီမှာ အကြာကြီး တည်းနေမလို့လား”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မလည်း ပြန်ဖို့ လုပ်နေတာအဘ”

“ဒါဆို လိုက်ခဲ့လေ၊ အဘလည်း အဖော်ရတာပေါ့”

နောက်တနေ့တွင် အိမ်ရှင်လင်မယားကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရွာကလေးမှ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းနှင့် မိသားစုဆီ သူတို့ ခွင့်ပန်ပြီး တည်းခိုလိုက်ကြသည်။ နောက်တနေ့တွင် အဘိုးကြီး ခြေထောက်နာပြီး ဆက်မလိုက်နိုင်သဖြင့် နေခဲ့သည်။ ထိုအိမ်တွင်ပင် အပ်ချုပ်သမား အလုပ်ရသဖြင့် သူ့အတွက် အဆင်ပြေသွားသည်။

အက်စီနီယာ နှုတ်ဆက်တော့ အဘိုးကြီးက ဆုတောင်းပေးရင်း မျက်ရည်ကျသည်။

“ခင်ရာဆွေမျိုးပေါ့ သမီးရယ်၊ အဘ နေခဲ့ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဘုရားသခင် သမီးကို စောင့်ရှောက် ပါစေကွယ်၊ သမီးရဲ့ ခရီးအဖော် အဘကတော့ ခြေထောက်တွေ ပေါက်ပြဲနေလို့ နေခဲ့ရတာပါကွယ်၊ တနေရာရာမှာ အဘ အမျိုးတွေနဲ့များ တွေ့ခဲ့ရင် ခေါင်းဖြူကြီး မသေသေးတဲ့ အကြောင်း အိမ်က အဘွားကြီးကို ပြောပေးကြပါလို့ ပြောပေးနော်”

လမ်းခရီးတွင် အက်စီနီယာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားသည်။ ဘုံကောစကွိုင် ရောက်မှ လမ်းကြိုသည့် လှည်းတစီး တွေ့သဖြင့် လိုက်စီးခွင့် ရသွားသည်။ ထိုည မိုးစိုးစိုးချုပ်မှ ရွာကို ပြန်ရောက်သည်။ မိလက်ကော့ဗ် ခြံကို တချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ သူ့အိမ် ပြန်ရောက်တော့ ခြံတံခါး ပွင့်လျက်သား ဖြစ်နေ၏။ သူ့ရင်ထဲ ဆို့သွားသည်။ မီးဖိုချောင်က ရက် လများစွာ ပစ်ထားသည့် အနံ့တမျိုး ထွက်နေသည်။ ဗိုက်ထဲက မခံနိုင်အောင် ဆာလောင်လာသည်။ မျက်ရည်တွေ ကျလာ၏။

ပထမဆုံး ရေဆိပ်သို့ ထွက်လာပြီး ရေခပ်သည်။ ပြီးတော့ မီးဖိုသည်။ ပြီးမှ စားပွဲတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထိုင်တွေးနေမှန်း မသိ။ အိမ်ရှေ့တံခါးဖွင့်သံ ကြားမှ ခေါင်းထောင် ကြည့်လိုက်သည်။ တိတ်တိတ်ကလေး ဝင်လာသူက အီလီနစ်ချ်နာ။

အဘွားကြီးက အသံတိုးတိုးလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

“သမီး ပြန်ရောက်လာပြီနော်၊ ဟိုးအဝေးကြီးကို ရောက်သွားတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာသတင်းမှကို မကြားရဘူး”

အီလီနစ်ချ်နာ လေသံပြောင်းနေသဖြင့် အက်စီနီယာ အံ့သြမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေ၏။

“တခုခုပြောလေ၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ သတင်းဆိုးတော့ ပါမလာဘူး ဟုတ်လား”

အီလီနစ်ချ်နာက ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာပြီး စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ အက်စီနီယာကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ။

“ဘာသတင်းဆိုး ပါရမှာလဲ အမေရဲ့၊ အံ့သြလွန်းလို့ သမီး

ကြောင်သွားတာပါ။ ထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေလို့ အမေ ဝင်လာတာကို မသိလိုက်တာပါ”

“ကြည့်စမ်း ... ပိန်သွားလိုက်တာ”

“ငန်းဖျား ဖျားတယ်လေ၊ မသေရုံတမည်ပဲ အမေရေ”

“ဂရီဂိုရော၊ သူ့ကို သမီး ဘယ်မှာ ထားခဲ့သလဲ၊ သူ မသေသေးပါဘူးနော်”

အက်စီနီယာက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ပြန်ပြောပြသည်။ အဘွားကြီးက တလုံးမျှ ဝင်မထောက်ဘဲ နားစိုက် ထောင်နေသည်။ နောက်ဆုံးမှ မေးလိုက်သည်။

“သမီးကို ထားခဲ့တုန်းက သူ မဖျားသေးဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း .. မဖျားပါဘူး”

အီလီနစ်ချ်နာ သက်ပြင်းချသည်။

“အေးကွယ်၊ ခုလို ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပေါ့၊ ရွာမှာက သူ့အကြောင်း သတင်းတွေ အမျိုးမျိုး ထွက်နေ တယ်ကွဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုသတင်းတွေလဲ အမေ”

အက်စီနီယာက လေသံဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ပေါက်တတ်ကရတွေပါကွယ်၊ အဲဒါတွေ သမီး နားမထောင်နဲ့၊ ဗင်ကာဘက်စ်စလက်နော့ ရွာပြန်ရောက်လာမှ ဂရီဂိုအကြောင်း အမှန်အတိုင်း ကြားရတော့တယ်၊ ကက်တာရီနီဒါမှာ ဂရီဂို ဖျားနေတာ သူတွေ့ခဲ့တယ်တဲ့၊ တခြားဟာတွေ တခုမှ မယုံပါဘူး”

“ဘာတွေများ ထပ်ကြားသေးလို့လဲ အမေ”

“ဆင်ဂျင်က ကော့ဆက်တယောက် ပြောတာ အဆိုးဆုံးပဲ၊ အနီတွေက သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီတဲ့၊ ကျုပ်မှာ တရွာလုံးကို အဲဒီသတင်း ဟုတ်၊ မဟုတ် လျှောက်မေးလိုက်ရတာ ခြေကိုတိုနေပြီ၊ နောက်ဆုံး ဆင်ဂျင်အထိ လိုက်သွားပြီး မေးတယ်၊ အမေဆိုတော့ မနေနိုင်ဘူးလေ၊ အဲဒီကော့ဆက်ကို တွေ့တယ်၊ သူ အဲဒီလို မပြောရပါဘူးတဲ့၊ သူ ဂရီဂိုကို တွေ့လည်း မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ သူ့အကြောင်းလည်း ဘာမှ မကြားခဲ့ပါဘူး တဲ့လေ၊ နောက် သတင်းတခု ထွက်လာသေးတယ်၊ သူ ထောင်ကျနေတယ်တဲ့၊ ထောင်ထဲမှာ ငန်းဖျားမိပြီး သေသွားပြီတဲ့”

ပြောပြီး အီလီနစ်ချ်နာ ငြိမ်သွားသည်။ အကြော ပြိုင်းပြိုင်းထနေသော

သူ့လက်တွေကို ငဲ့ကြည့်နေသည်။ အိုမင်းခြင်း၏ဒဏ်ကြောင့် ပါးရိုးတွေလည်း ငေါထွက်နေပြီ။ နောက်ဆုံးမှ ခေါင်းထောင်လာပြီး နီကြန့်ကြန့် မျက်လုံးများဖြင့် အက်စီနီယာကို စိုက်ကြည့်သည်။

“အမေတော့ မယုံပါဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတယောက်ပဲ ကျန်တော့တာ၊ ဘယ်သူမှ လုမယူနိုင်ဘူး၊ ဘုရားသခင်က အမေ့ကျ ဒဏ်မခတ်ဘူး၊ စိတ်ချ၊ အမေ နေရဖို့အချိန်လည်း သိပ်မကျန်တော့ဘူး၊ စိတ်ထဲက သိနေတယ်၊ ဂရစ်ရှာ မသေဘူး”

အက်စီနီယာ ဘာမှ မပြောဘဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

တအိမ်လုံး တိတ်နေသည်။ ရုတ်တရက် လေတွေ တိုက်လာသဖြင့် အပြင်တံခါး ပွင့်ထွက်သွားသည်။ ဒွန်ဟိုတက် ကမ်းမှ ပေါ်ပလာပင်တွေကို ဖြတ်စီးနေသည့် ချောင်းရေကျသံတွေ ထွက်လာသည်။ ရေပြင်ပေါ်တွင် ငန်းရိုင်းတအုပ် ဆူဆူညံညံအော်ပြီး ပျံသွားသည်။

အက်စီနီယာက တံခါးကို ထပ်တံပြီး မီးလင်းဖိုကို မှီလျက် တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“အမေ ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ ဘယ်လိုငန်းဖျားမျိုးဖြစ်ဖြစ် သူ မကြောက်ဘူး၊ သူက သံမဏိလို မာကျောတဲ့လူပဲ၊ ဒီလူမျိုး ဘယ်တော့မှ မသေဘူး၊ ရေခဲပြင်ပေါ်မှာတောင် လက်အိတ်မပါဘဲ မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းစီးတဲ့လူပဲ”

“ကလေးတွေအကြောင်း သူ တခွန်းမှ မပြောဘူးလား”

“အမေနဲ့ အဖေအကြောင်းရော ကလေးတွေ အကြောင်းပါ သူ အမြဲ ပြောပါတယ်”

“သူတို့ နေကောင်းကြပါတယ်၊ အဘိုးကြီးကတော့ စစ်ပြေးတွေနဲ့ အတူ ပြန်အဆုတ်မှာ ဆုံးသွားတယ်၊ ခုတော့ တို့ချည်း ကျန်ခဲ့တော့တာပေါ့ကွယ်”

အက်စီနီယာ ဘုရား အာရုံပြုလိုက်သည်။ ယောက်ျား ဆုံးသည့်အကြောင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောသွားသည့် အဘွားကြီးအား သူ အံ့သြနေသည်။

စားပွဲကို လက်ထောက်ပြီး အီလီနစ်ချ်နာ လေးကန်စွာ ထလိုက်သည်။

“အင်း စကားကောင်းနေလိုက်တာ၊ အပြင်မှာမှောင်သွားပြီ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ အမေရယ်”

“ပြန်လိုက်ဦးမယ်ကွယ်...၊ အိမ်မှာ ခူနီယာ တယောက်တည်းရယ်”

ခေါင်းစည်းပဝါကို စည်းရင်း အိမ်ထဲကို အဘွားကြီး ဝေ့ကြည့်သည်။

“ဟင် ... မီးဖိုထဲမှာ မီးတွေနဲ့ပါလား၊ သမီး အဖော်တယောက်ယောက်
ခေါ်ထားဖို့ ကောင်းတယ်၊ ကဲ..သွားဦးမယ် အက်စီနီယာ”

ခြံဝရောက်တော့ ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောသွား သည်။

“အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပြီးရင် အိမ်လာလည်ဦးလေ၊
ဂရီဂိုသတင်း နောက်ထပ်ရောက်ချင် ရောက်လာ မှာပေါ့”

(၃)

နောက်ပိုင်းတွင် အက်စီနီယာနှင့် မိလက်ကော့ဗ် မိသားစု
ဆက်ဆံရေးမှာ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ ဂရီဂိုအတွက်
စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် သူတို့ ပို၍ နီးစပ်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်တနေ့တွင် အက်စီနီယာဆီသို့ ဒူနီယာ ရောက်လာပြီး ပွေ့ဖက်
နှုတ်ဆက်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ အစ်မအက်စီနီယာ ပိန်သွားလိုက်တာကွယ်”

“အင်း ... ဘဝက ကြမ်းတာကိုးကွယ်”

အက်စီနီယာက အလှသွေးကြွယ်နေသော ဒူနီယာ ကို ကြည့်ပြီး
မနာလိုချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။

“မနေ့က အမေ လာသွားတယ် ဟုတ်လား”

ဒူနီယာ ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။

“အင်း ... လာသွားတယ်”

“သူ ငိုသေးလား”

“ဟင့်အင်း ... မငိုဘူး၊ အမေက စိတ်ခိုင်တယ်”

အက်စီနီယာကို ဒူနီယာက အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်ပြီး-

“အမေဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ ဆောင်းတွင်းမှာ လုံးဝ ပြောင်းလဲလာတယ် သိလား၊
အရင်ကနဲ့ လုံးဝ မတူတော့ဘူး၊ သိပ်ညင်သာလာတယ်၊ သိပ်တည်ငြိမ်လာတယ်၊
အဖေ ဆုံးတဲ့သတင်း ရောက်လာတော့ သူ လဲပြီ အောက်မေ့တာ၊ ဒူနီယာ
ကြောက်လိုက်တာလေ၊ ဒါပေမဲ့ မျက်ရည် တပေါက်မကျဘူး သိလား၊ တခွန်းပဲ
ပြောတယ်၊ သူ့ဒုက္ခတွေ ဝဋ်ကျွတ်သွား ပြီပေါ့၊ သူ ကောင်းရာသုဂတိကို
ရောက်မှာပါတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့က ဘယ်သူမှ စကားမပြောတော့ဘူး၊ ဒူနီယာက
သူ စကားပြောလာအောင် သူ့ကို ချူပေမယ့် မရဘူး၊ လက်ခါပြတယ်၊

နောက်တနေ့ညနေ နွားတွေ မောင်းသွင်းပြီး ပြန်လာမှ သူ စကားပြန်ပြောတယ်။
ဝေဒနာ ကို တရက် ကျိတ်ခံပြီး ပြီးသွားတဲ့သဘော ထင်ပါရဲ့”

ဒူနီယာ သက်ပြင်းချပြီး ဆက်မေးသည်။

“အစ်ကိုလေး သေပြီဆိုတာ ဟုတ်လားဟင် အစ်မ အက်စီနီယာ”

“အစ်မလည်း သေသေချာချာ မသိပါဘူး ဒူနီယာရယ်”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူ သက်ပြင်းချလိုက်ကြသည်။

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သားကို လွမ်းနေတာ၊ စကားပြောရင်
နာမည်တောင် မခေါ်တော့တူး၊ ‘အငယ် ကောင်၊ အငယ်ကောင်’ နဲ့၊ ဂရစ်ရှာ
မသေလို့ပေါ့၊ သေများ သေရင် အမေ ရင်ကွဲနာကျပြီး လိုက်သေမှာ၊ သူ့မှာ ဘာမှ
မကျန် တော့ဘူးလေ၊ ကလေးတွေကိုတောင် သိပ်ဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ အစ်မ
အက်စီနီယာ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ တနှစ်တည်းမှာ ဒီမိသားစုထဲက လေးယောက်
ထွက်သွားတယ်လေ”

သနားစိတ်တွေ ရင်ထဲတွင် လှိုင်းထလာသည်။ အက်စီနီယာက
ဒူနီယာကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ ပြီး ပါးမို့မို့ ကလေးကို နမ်းလိုက်သည်။

“အမေ ကျိတ်ခံနေတာ၊ သိလား ဒူနီယာ၊ သူ့ကို လုပ်စရာ တခုခု
အမြဲပေးထား၊ ဒါမှ သူ ခံသာမှာ”

“ဘာလုပ်ခိုင်းထားရမှာလဲ ဟင်၊ အစ်မ အက်စီနီယာ မကြာ မကြာ
လာလည်ပေါ့၊ ဒါဆို သူ့သက်သာမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ အစ်မ မကြာ မကြာ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“မနက်ဖြန် ဒူနီယာ ကွင်းထဲ ဆင်းရမယ်၊ အင်နီ ကွတ်ရှုနာကတော်ကို
လက်စားလိုက်ဖို့ ခေါ်ထားတယ်၊ ဂျုံနည်းနည်းစိုက်မလို့လေ၊ အစ်မရော
မစိုက်တော့ဘူးလား”

အက်စီနီယာ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လိုက်သည်။

“အစ်မ ကောင်းကောင်းစိုက်တတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့
ဘာထူးတော့မှာလဲ၊ တယောက်တည်းဆိုတော့ ဘာမှ များများစားစား
မလိုတော့ဘူးလေ၊ ထမင်းတနပ် တော့ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွယ်”

“စတီပင်ဆီက ဘာကြားသေးလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ မကြားဘူး၊ သိပ်လည်း မမျှော်လင့်တော့ပါဘူးကွယ်”

မထင်ဘဲ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားပြီးမှ အက်စီနီယာ
မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဣန္ဒြေပြန်ဆည်ပြီး ဟန်မပျက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဒူနီယာက ဘာမျှ သတိမထားမိဟန်ဖြင့်-

“အင်း ... တခုပြောဖို့ ကျန်သေးတယ်၊ အစ်မ အက်စီနီယာ စိုက်ကွင်းထဲ လာကူနိုင်မလားဟင်၊ ရက်ပိုင်းအတွင်း မစိုက်ရင် မြေကြီးတွေ ခြောက်သွားမှာစိုးလို့၊ ရွာထဲမှာ လူငှား မရနိုင်တော့ဘူး၊ ပြန်ရောက်လာတဲ့ ကော့ဆက်နှစ်ယောက် က ခြေပြတ်တွေလေ”

အက်စီနီယာ ခေါင်းညိတ်တော့ ဒူနီယာ ပျော်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပြင်ဖို့၊ ဆင်ဖို့ အိမ်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်နေ့ စိုက်ဖို့၊ ပျိုးဖို့အတွက် တနေ့လုံး ဒူနီယာ ပြင်ဆင်နေသည်။ အင်နီကွတ်ရှ်ကာကတော်က မျိုးစေ့တွေကို ဆန်ခါချပေးသည်။ ထွန်တွေ ထယ်တွေ ကို ပြင်ပေးသည်။ ဘီးတွေကို အမဲဆီထိုးသည်။

ညနေရောက်တော့ အစေ့တွေကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ထုပ်ပြီး သင်္ချိုင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရောက်တော့ ပိုင်အိုတာ၊ နာတာလီယာနှင့် ဒါရီယာတို့၏ ဂူတွေပေါ် ကို မျိုးစေ့တွေကို ဖြန့်ကြဲလိုက်သည်။ ငှက်ကလေးတွေ တပျော်တပါး အော်ဟစ်ပျံ့ဝံသံကို သူတို့ဝိညာဉ်တွေ ကြားလျှင် ပျော်ကြလိမ့်မည်ဟု ဒူနီယာ ရိုးသားစွာ ယုံကြည် လေသည်။

(၄)

မနက် လင်းအားကြီးအချိန်မှစ၍ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းတို့ ဒွန်ဒေသမှ ဆုတ်ခွာသွားလေပြီ။ နှင်းပျော်ရည် တွေ တောင်ပေါ်မှ စီးဆင်းလာကာ သစ်တောထဲသို့ ဝုန်းဒိုင်းကြ ဝင်လာသည်။ အစိမ်းရောင် ဖျော့ဖျော့ ပေါ်ပလာပင်များ၊ ဝက်သစ်ချပင်ပေါက်များကို အမြစ်မှ ပြုတ်ထွက်လုမတတ် အော်ဟစ် တိုက်စား လေသည်။ တောင်ကျရေ အလျင်ဖြင့် ကျူပင်တွေ၊ ကိုင်းပင်တွေ မျောပါကုန်တော့သည်။ ရေအိုင်မျက်နှာ ရေစစ္စလီတို့ အိပ်ချင်မူးတူး အော်ညည်းသည်ကိုလည်း ပြင်များတွင်တော့ ကြယ်ရောင်တို့ဖြင့် ပျပျလင်းနေ၏။ ကြားနေရသည်။ ဆောင်းခိုလာသည့် ငန်းဖြူတို့၏ အသံအောအော ကြီးများလည်း လေထဲတွင် ပျံ့လွင့်လျက်။ ချောင်းရေကျသံကြောင့် အလန့်တကြား ထပျံသည့် ငှက်များလည်း ရှိ၏။ မိုးစင်စင်လင်းသည့်အခါ တွင်တော့ တလောကလုံး ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ ပုစွန်ဆီရောင်ပေါက်နေသည့် နံနက်ခင်း ရောင်ခြည် နှင့်အတူ လေပြင်းတွေ တိုက်ခတ်လာသည်။ ဒွန်မြစ် ထဲတွင် ဒေါသတကြီး စီးဆင်းလာသည့် တောင်ကျရေ များနှင့်အတူ လှိုင်းလုံးကြီးတွေ ခုနစ်ပေခန့်အထိ မြင့်တက်လာသည်။ တောင်တကြောမှ သစ်ပင်တို့သည် လေပြင်းဒဏ်ကို

အလူးအလဲ ခံနေကြရသည်။ တနေကုန် ငြာသံပေး၍ တိုက်ခတ်နေသော
လေပြင်းတို့သည် ညမိုးချုပ်မှ အရှိန်သေ သွားသည်။ နောက်နေ့ နောက်နေ့
များတွင်လည်း ထိုနည်းနှင်နှင်။

မြင်ခင်းလွင်ပြင် တခုလုံးတွင် ခရမ်းရောင်ပန်းရိုင်းတွေ
ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ မြေကြီးတွေ တနေ့တခြား ခြောက်သယောင်း လာသည်။
စိုက်ပျိုးမြေတွေ ပပ်ကြား အက်ကုန်ပြီ။ တတာရက်စံ၏ စိုက်ခင်းများတွင်
ကျီးနှင့် ဖုတ်ဖုတ် ဖြစ်နေပြီ။ ရွာထဲတွင် ယောက်ျားသားဆို၍
ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုးများနှင့် စစ်ပြန်အကျိုးအပြတ်များသာ ရှိတော့သဖြင့်
မိန်းမများနှင့် ကလေးအချို့သာ အလုပ် လုပ်နိုင်ကြသည်။

“အင်း ဒီနှစ်မှ မငတ်ရင် ဘယ်တော့မှ မငတ်တော့ဘူးဟေ့”

လူကြီးသူမများက ညည်းညူကြသည်။

“စိုက်ပျိုးနေတာက မိန်းမတွေ၊ ကွင်းထဲမှာ မြေဆီ မြေနှစ်က
မရှိတော့ဘူး၊ ဘာပင်မှ ပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု စိတ်ပျက်နေသူများလည်း
ရှိ၏။

ဒူနီယာတို့အဖွဲ့ ပျိုးကြနေသည်မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ညနေစောင်းတော့
အက်စီနီယာက နွားတွေ ရေတိုက်ဖို့ ရေကန် ဆီသို့ မောင်းသွားသည်။
မြင်းတကောင်ကို ချာတိတ်တယောက်က ဇက်ကြိုးဆွဲလာသည်။ ကောင်လေးက
သူ့မြင်းကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ကန်ရေပြင်ကို ခဲပစ်ကစားရင်း
ဂယက်အဝိုင်းကလေးများ သည်ကို ကြည့်ပြီး ပျော်နေသည်။

အက်စီနီယာက သူ့ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဗင်ကာ”

“အမေ့ဆီ ထမင်းသွားပို့မလို့ဗျ”

“ရွာထဲမှာ ဘာသတင်းထူးသေးလဲဟေ့”

“ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ မနေ့ညက အဘိုး ငါးကြင်းကြီးတကောင် ရတယ်ဗျ၊
ဖီယိုဒေါ် ရှေ့တန်းက ပြန် ရောက်လာတယ်”

ကောင်လေးက ပြောပြီး မြင်းပေါ်ခုန်တက်ကာ တလှမ်းချင်း
စီးထွက်သွားသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ အမျိုးသမီးကို
တချက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ကဆုန်စိုင်းပြီး စီးထွက်သွားသည်။

ကန်ထဲတွင် နွားတွေ ရေသောက်နေတုန်း အက်စီနီယာ ကျောဆန့်ပြီး
အနားယူလိုက်သည်။ ခဏနေမှ အိမ်ဘက် သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဖီယိုဒေါ်သည်
ကော့ဆက် တပ်သားတယောက် ဖြစ်သည်။ ဂရိဂိုသတင်း သူ့ဆီမှ ရကောင်း

ရနိုင်သည်။ နွားရေတိုက်ပြီး စိုက်ခင်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ဒူနီယာကို ပြောလိုက်သည်။

“အစ်မ ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ မနက်ဖြန်မှ စောစော လာခဲ့မယ် ဒူနီယာ”

“ကိစ္စရှိလို့လားဟင်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

သူပြောသည့်အတိုင်း နောက်နေ့ မနက်စောစောတွင် အက်စီနီယာ ပြန်ရောက်လာသည်။ မျက်နှာ သိပ်မကောင်း။

“ဖီယိုဒေါ့မနီကော့ဗ် ပြန်ရောက်လာတယ်၊ ဂရီဂို သတင်းများ ကြားရမလား ဆိုပြီး သွားမေးတာ၊ သူ ဘာမှ မသိဘူး”

ဟု ပြောပြီး အစေ့ချစက်ဆီသို့ ထွက်သွားသည်။

(၅)

ဒူနီယာ၏ စိုက်ခင်းအလုပ်ပြီးတော့ အက်စီနီယာ သူ့ စိုက်ကွင်းအလုပ်တွေ ပြန်စသည်။ သူက ဖရဲပါ ထည့်စိုက်သည်။ အိမ်ကို ဆေးသုတ်သည်။ အမိုးတွေ ဖာသည်။ အိမ်အလုပ်ထဲတွင် နှစ်ထားသော်လည်း ဂရီဂိုအတွက် ပူပန်သောကစိတ်က လျော့မသွား။ စတီပင် အကြောင်း သိပ်မစဉ်းစားချင်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ။ သူ ပြန်လာမည် မထင်တော့။ သို့သော် ပြန်ရောက်လာသည့် ကော့ဆက်များနှင့် တွေ့လျှင် စတီပင် အကြောင်း အရင်မေးဖြစ်သည်။ နောက်မှ ဂရီဂိုသတင်းကို သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် စပ်စသည်။ သူတို့အကြောင်းကို တရွာလုံး သိနေပြီ မဟုတ်လား။ ကြာတော့ အတင်းလည်ပြောနေသည့် မိန်းမများပင် သူတို့အကြောင်း မပြောတော့။ သို့သော် အက်စီနီယာ က ဂရီဂိုသတင်း မေးရမှာ ရှက်နေသေးသည်။

နီဂိုရိုစစ်တွင် ဒွန်စစ်တပ် လက်နက်ချလိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ဂရီဂိုနှင့် စတီပင်သတင်း အစအနမျှ မကြားရ။ သို့သော် ဇွန်လထဲတွင် စတီပင် ပို့လိုက်သည့် သတင်းကို ရဲဘော်တယောက်ဆီမှ ကြားရသည်။ ကရိုင်းမီးယား ကို သင်္ဘောနှင့် ပါသွားသည်တဲ့။ ဂရီဂိုအကြောင်း မေးတော့ မရေမရာသတင်းကို ကြားရသည်။

“သင်္ဘောဆိပ်မှာ သူ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်တယ်၊ အဲဒီနောက် သူ့ကို မတွေ့တော့ဘူး၊ အရာရှိ တော်တော် များများကို မော်စကို ပို့လိုက်တယ် ကြားတယ်၊ သူ ပါ၊ မပါတော့ မသိဘူး”

သို့သော် နောက်တပတ်တွင် ပရိခေါ် ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒဏ်ရာရလို့ သူ့ကို ပြန်ပို့လိုက်ကြတာတဲ့။ သတင်း ကြားတော့ နွားနို့အညစ်ရပ်ပြီး အက်စီနီယာ ပြေးချသွားသည်။

“သူကတော့ သိမှာပဲ၊ သိကို သိရမယ်၊ ဆရာရင်း တပည့်ရင်းတွေပဲ”

စဉ်းစားရင်း သူ ပြေးချသွားသည်။

“ဘုရား ဘုရား၊ သူ့ဆီက သေပြီဆိုတဲ့သတင်း ရရင်ရော”

အက်စီနီယာ လန့်ပြီး ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားသည်။ သတင်းဆိုး ကြားရမှာ ကြောက်ပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့် ဖိထားလိုက်သည်။ ပရိခေါ်က ဧရာမအပြုံးဖြင့် ကြိုသည်။ ဘယ်ဘက်လက်ကို နောက်ပစ်လျက်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ရဲဘော် အက်စီနီယာရယ်၊ ကျုပ်တို့က ဟိုရွာကလေးမှာ အမိ ရှေ့ပြီထင်တာ၊ သေကောင် ပေါင်းလဲ အခြေအနေနဲ့ ထားခဲ့ရတာကိုး၊ ကြည့်စမ်း ကောင်းလိုက်တဲ့ကံ၊ ဒီငန်းဖျားတောင်ကို ကျော်နိုင်ခဲ့တာ တော်ရုံ ကုသိုလ် မဟုတ်ဘူး၊ အမိကောင်းသလို ကျုပ်လည်း ကောင်းတာပဲဗျ၊ ပိုလန် ကောင်တွေဆီမှာ ခေါင်းမပြတ်ဘဲ လက်ပဲ ပြတ်ခဲ့ တယ်လေ”

ပြောပြီး တွဲလောင်းကျနေသည့် အင်္ကျီလက်မောင်း ထဲမှ ဘယ်ဘက်လက်တို့ကို ယမ်းပြသည်။

“အိမ်ပြန်ရောက်လာတော့ မိန်းမက ငိုလိုက်တာလေ၊ အဲဒီတော့ ချောရတာပေါ့၊ ‘မငိုပါနဲ့ မိန်းမရယ်၊ သူများတွေ ခေါင်းတောင် အဖြတ်ခံရသေးတယ်လို့၊ သူတို့က ခေါင်းအစားတပ်လို့ မရဘူး၊ ငါက သစ်သား လက် တပ်လို့ ရသေးတယ်၊ အအေးမိမှာလည်း မကြောက်ရဘူး၊ ဓားရှုမှာလည်း မကြောက်ရတော့ဘူး၊ တခုပဲ စိတ်ပျက်တယ် မိန်းမရယ်၊ ဘောင်းဘီ ကြယ်သီး တပ်ရတာ အဆင်မပြေဘူး၊ ကီးယက်ဗ်ကနေ ဒီအထိဒီအတိုင်း လာခဲ့တာ၊ ကြည့်တော့ မကောင်းဘူး’ လို့၊ အစ်မ အက်စီနီယာ၊ အဲဒီအတွက်တော့ ခွင့်လွှတ်နော်၊ ဪ ... ထိုင်လေဗျာ၊ သူစိမ်းတွေလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ လက်တဖက် တည်းနဲ့ ပြန်လာတဲ့ ယောက်ျားကို ယမကာ နဲ့ မကြိုလို့ ဆူပြီး မိန်းမကို ဗောဒ်ဂါ အဝယ်ခိုင်း လိုက်တယ်၊ စစ်ထွက် ယောက်ျား ပြန်လာတဲ့အခါ မိန်းမတွေ...”

“ကဲ ... နင် ငါ့ကို ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူးလား”

“ဪ...အင်း ... ပြောပါမယ်ဗျာ၊ ပြောမှာပေါ့၊ သူက တွေ့တွေ့ချင်း အားလုံးကို ဒီလိုလုပ်ဖို့ မှာလိုက်တယ်”

ပရိခေါ် ဟန်ပါပါ ဦးညွတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းထောင် ကြည့်လိုက်တော့-

“ဟောဗျား ခင်ဗျားတို့ မိန်းမတွေ တယ်ခက်တာကိုး၊ သူတို့ယောက်ျားတွေ တိုက်ပွဲမှာ ကျရင်လည်း ငို၊ မသေဘဲ ပြန်လာရင်လည်း ငို၊ ကဲ ... မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်ပါဗျာ၊ ပြောမှာပေါ့၊ တကတဲ၊ သူနဲ့ ကျုပ် ဘူဒီယွန်နီ³⁵ ရဲ့ မြင်းတပ်ထဲ ဝင်လိုက်တယ်၊ တပ်မ (၁၄) မှာ ဂရီဂိုကို တပ်စိတ်မှူး ပေးတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့ အော်ဒါပေါ့၊ ကီးယက်ဗ်အထိ ကျုပ်တို့ အပြင်းချီတက်ကြတယ်၊ ပိုလန်တွေကို ကျုပ်တို့ ကောင်းကောင်းဆုံးမခဲ့တယ်၊ ဂရီဂိုက ပြောတယ်၊ ‘ငါ့ ဓားက ဂျာမန်သွေးလည်း သောက်ပြီးပြီ၊ ဩစတြီးယန်း သွေးလည်း သောက်ပြီးပြီ၊ ပိုလန် လောက်တော့ အပျော့ပေါ့ကွာ၊ ရုရှားအချင်းချင်း ခေါင်းဖြတ်ရတာလောက် မခက်ပါဘူး’ တဲ့၊ ပြောပြီး ကျုပ်ကို ရယ်ကျဲကျဲ နဲ့ ကြည့်တယ်လေ၊ ကျုပ်တို့ တပ်နီထဲ ဝင်လိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ သူ သိပ်ပြောင်းလဲ သွားတယ်ဗျ၊ သင်ထားတဲ့ မြင်းကလေး တကောင်လို မြူးကြွနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ ကျွန်တော်က ရန်မဖြစ်ဘဲတော့ မနေနိုင်ကြဘူး၊ တနေ့မှာ ကျုပ်က သူ့ဆီ မြင်းနဲ့ ရောက်သွားပြီး လှမ်းနောက်လိုက်တယ်၊ ‘နားကြစို့လား လေးစားအပ် ပါသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခင်ဗျား’ လို့၊ သူ့ကို အဲဒီလို နောက်ရပါမလား ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ပစ္စတိုဆွဲပစ်မယ် လုပ်လို့ မြင်းဗိုက်အောက် ဝင်ပြေးရတယ်ဗျား၊ ပိုလန် တွေက တိုက်ရည်ခိုက်ရည်မှာ မညံ့ပါဘူး”

“သူ ဘယ်တော့ ခွင့်ပြန်မှာလဲ”

အက်စီနီယာ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ သိပ်မမျှော်လင့်နဲ့ဦး၊ သူက ပြောတယ်၊ ပြုမှားမိခဲ့တဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေအတွက် သုစရိုက်နဲ့ ကျေအောင် ချေပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ်တဲ့၊ သူက ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာ၊ တခါသားမှာ မြို့ငယ်ကလေး တမြို့ကို ကျုပ်တို့ ဝင်တိုက် ကြတယ်၊ အနီးကပ် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲမှာ ရန်သူမြင်းတပ်သား လေးယောက်ကို မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကားခနဲ ကားခနဲနေအောင် သူ ဓားစွမ်းပြတယ်ဗျား၊ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘယ်သန်၊ ဒီပွဲမှာတော့ ဘယ်ညာရွှေ့ပြီး အလှပြသွားတယ်လေ။

“တိုက်ပွဲပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘူဒီယွန်နီကိုယ်တိုင် သူ့ကိုလာပြီး အားလုံးရှေ့မှာ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်တယ်လေ၊ ကျုပ်တို့တပ်စုကိုလည်း ချီးကျူးဂုဏ်ပြုတယ်၊ ဂရီဂိုဟာ အဲဒီလို လူစား”

အက်စီနီယာ နားထောင်ရင်း ရင်တလုပ်လုပ် ဖြစ်လာသည်။ မူးရီ မူးဝေနှင့် လျှောက်ပြန်လာခဲ့ရာ မီလက်ကော့ဗ် ခြံရှေ့ရောက်မှ သတိပြန်ဝင်လာသည်။

ဒူနီယာနှင့် ပါးချင်းကပ်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာတခုလုံး မျက်ရည်တွေ

ရွဲနေသည်။ တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြော လိုက်၏။

“သူက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်၊ နေကောင်းတယ်တဲ့၊ သွား
အမေ့ကို ပြေးပြောချေ”

နေ့လယ်ရောက်တော့ ရုပ်ဖြူတပ်နှင့်အတူ ဆုတ်လာသည့် တတာရက်စ် ရွာသားထဲမှ ကော့ဆက် သုံးဆယ် သာ ပြန်ရောက်လာသည်။ အများအားဖြင့် သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ။ လူငယ်ပိုင်းမှ ဒဏ်ရာရသူနှင့် ပျောက်ဆုံးနေသူ လူငယ် အများအပြား ပြန်ရောက်မလာကြပေ။ အချို့က တပ်နီထဲ ရောက်သွားပြီး အချို့လည်း ကရိုင်း မီးယားသို့ ပါသွားကြသည်။

ရွာထဲမှ ထွက်သွားကြသည့် အထဲမှ တဝက်လောက်မှာ နယ်ခြား မြေခြားတွင် သောင်တင်နေပြီး အချို့မှာ ငန်းဖျားရောဂါ ကပ်ထဲသို့ ပါသွားသည်။ ကူဘန် စစ်မြေပြင်တွင်လည်း အကျအဆုံးများသည်။ စာမလာ သတင်းမကြား ရဘဲ ပျောက်ဆုံးနေသည့် တတာရက်စ် ရွာသားများလည်း အရေအတွက်မနည်းလှပေ။ ကျန်ရစ်သည့် မိန်းမများမှာ လည်တဆန့်ဆန့်နှင့် ရှိနေကြ သည်။

စုတ်ပြတ် ပိန်ချိုးပြီး လူရုပ်မပေါက်တော့သည့် ဘဝဖြင့် မေ့လောက်မှ ပြန်ရောက်လာသူများလည်း ရှိ၏။ ဘယ်လိုပုံစံဖြင့် ပြန်လာသည်ဖြစ်စေ သားသမီး ဇနီးကြင်ရာတို့မှာ ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်ကြရသည်။ အိမ်သားတွေသာမက အိမ်က ခွေးပါ ဆွေ့ဆွေ့ခုန် ဝမ်းသာကြသည်။ သို့သော် သည်ဘက်အိမ်တွင် ရယ်မောသံများဖြင့် ဆူညံနေစဉ် အိမ်ဦးနတ် ပြန်ရောက်မလာသည့် ဟိုဘက်အိမ်မှာ ကျိတ်ငိုနေကြသည့် အဖြစ်များလည်း ရှိသည်။

ရွာသို့ တယောက်ပြန်လာတိုင်း သူ့သား ပေါ်မလာသေးသဖြင့် အီလီနစ်ချ်နာ တဗျစ်တောက်တောက်နှင့် သောက မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ဪ အမေကလည်း၊ လူငယ်တွေကို ပြန်မလွှတ်သေးပါဘူးလို့ ဆိုနေ”

“တီခွန်ဂါ ရာစီမော့ဗ်ကျတော့ ဘာလို့ ပြန်ရောက် လာသလဲ၊ ဂရစ်ရှာထက် တနှစ်တောင် ငယ်သေးတယ်”

“သူက ဒဏ်ရာရလာတာကိုး အမေရဲ့”

အီလီနစ်ချ်နာက မလျှော့။

“ဘာဒဏ်ရာလဲ၊ ရွာထဲမှာ တနေကုန် လတ်လျား လတ်လျားနဲ့ လျှောက်သွားနေတဲ့ဟာကို”

“ဒဏ်ရာရလာတာပါ အမေရဲ့၊ ပျောက်သွားလို့ နေမှာပေါ့”

“နင့်အစ်ကိုလောက် ဒဏ်ရာရတဲ့လူ ရှိဦးမလား၊ တကိုယ်လုံး အမာရွတ်ချည်းပဲဟာ”

ဒူနီယာ လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ အမေ့ကိုနိုင်အောင် မပြောနိုင်တော့၊ နောက်ဆုံး အဟောက်ခံရ တော့သည်။

“နင် ငါ့ကို ဆရာ မလုပ်နဲ့၊ သူ ပြန်လာဖို့ ကောင်းနေပြီ၊ တော်တော့၊ နင်နဲ့ ငါ အပေါက်အလမ်း မတည့်ဘူး”

သားကို မျှော်ရလွန်းသဖြင့် အီလီနစ်ချ်နာ ဂနာမငြိမ် တော့။ မစ်ရှာကို ပြောမရလျှင်လည်း ‘အေး ကောင်နာလေး၊ ကျပ်ကျပ်သတိထား၊ နင့်အဖေ ပြန်လာတော့မယ်’ ဟု ခြိမ်းခြောက်တတ်သည်။ မြင်းလှည်းတစီး ဖြတ်သွားရင်လည်း ထွက်ကြည့်ရသည်မှာ အမော။ ဆေးလိပ်နံ့ကို အလွန်မုန်းသည့် အဘွားကြီးသည် ပွတ်ချွန်း ပါးစပ်က မချသည့် ပရိုခေါ်ကို ခေါ်ပြီး တနေကုန် စကားပြောသည်။ ဂရီဂိုအကြောင်း ဘယ်လောက် အပ်ကြောင်းထပ်ထပ် သူ နားထောင်လို့ မဝ။ ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့၊ ဂရီဂိုနာမည် မပါလျှင် သူ စကားမပြောတတ်တော့။

ကြာတော့ ဒူနီယာ စိတ်မရှည်ချင်တော့။ တနေ့ တွင်တော့ ပြောလိုက်မိသည်။

“အမေ မမောသေးဘူးလား၊ တနေ့လုံး ဂရစ်ရှာ... ဂရစ်ရှာနဲ့”

“ဟဲ့ ...ဘာလို့ မောရမှာလဲ၊ ကိုယ့်သားအကြောင်း ကိုယ်ပြောတာပဲ၊ နင် ကလေးရမှ သိမယ် မိဒူနီယာ”

နောက်နေ့တွင် အဘွားကြီးက စကား သိပ်မပြောတော့ဘဲ ဂရီဂို ဦးထုပ်နှင့် အင်္ကျီကို မီးဖိုထဲတွင် ယူပြီး ချိတ်ထားသည်။ နောက် ရက်ပေါင်းများစွာကြာမှ ကောက်ရိုးဂိုဒေါင်ရှေ့တွင် ဒူနီယာကို ပြောသည်။

“ဂရစ်ရှာအကြောင်း အမေ ခဏ ခဏပြောလို့ သမီး စိတ်ပျက်နေလား၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဟယ်၊ သူ မရှိရင် ဘယ်လို ဆက်နေကြမလဲ၊ သူတယောက်ပဲ ရှိတော့တာ၊ ကောက်ရိတ်ချိန် ရောက်တော့မယ်၊ အိမ်မှာ က ထယ်သွား တုံးရင်တောင် သွေးမယ့်လူ မရှိဘူး၊ ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေလည်း အားလုံး

ပျက်စီးကုန်ပြီ။ အိမ်မှာ ယောက်ျားသား မရှိရင် အားလုံး သံချေး တက်ကုန်တာချည်းပဲ”

ဒူနီယာ ဘာမှ စကားမပြန်။ သူ့သားကို တမ်းတပြီး အိမ်အလုပ်တွေ လစ်ဟင်းသည်ကို အကြောင်းပြနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟုသာ ဒူနီယာက ယူဆသည်။ ကြိဖန်ပြီး စိတ်ညစ်စရာ ရှာတွေ့နေသည်ဟုသာ ယူဆသည်။

အီလီနစ်ချ်နာက ပုံစံပြောင်းပြီး သားကို လွမ်းနေပြန်သည်။

အစာလည်း မှန်မှန်မစားတော့။ နေမကောင်းဘူး လား မေးသည့်အခါတွင်လည်း ကောင်းကောင်းမဖြေ။

“ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ ဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲ၊ ဂရစ်ရှာမရှိတော့ ငါ ဘာမှ အလိုမကျဘူး၊ မျက်စိတွေ တောင် ပိုမှုန်လာသလိုပဲ”

(၃)

နောက်ဆုံးတွင် မီလက်ကော့ဗ်ခြံကြီး၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာ အဝဝကို ဖြေရှင်းပေးသွားသူမှာ ဂရီဂို မဟုတ်ပေ။ ကောက်ရိတ်ချိန် မတိုင်မီကလေးတွင် မစ်ခေးလ်ကိုရှိမှိုင်း ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆွေမျိုးတွေ အိမ်တွင် တညအိပ်ပြီး နောက်တနေ့တွင် မီလက်ကော့ဗ် အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တံခါးကို အသာခေါက်ကြည့်တော့ ထူးသံ မကြားသဖြင့် နောက်ဖေး မီးဖိုဘက်မှ လှည့်ဝင်လာခဲ့သည်။ အီလီနစ်ချ်နာကို တွေ့တော့ ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“ဂွတ်မောနင်း ... အန်တီ နေကောင်းရဲ့လား၊ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်မျှော်လင့်ထားမလဲနော်”

“ဂွတ်မောနင်း၊ နင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာပြုလို့ ငါက မျှော်လင့်ရမှာလဲ၊ ဪ ... နင်ကိုး ..”

အီလီနစ်ချ်နာက ဒေါသတကြီး တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့တတွေဟာ အသိအကျွမ်းတွေပါ အန်တီရယ်”

“အေး ... အဲဒါထက် ဘာမှ မပိုဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် အကြာကြီး မနေပါဘူး၊ ခဏ လာနှုတ်ဆက်တာပါ”

“ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကဲ ... ကိစ္စပြီးရင် ပြန်တော့လေ”

ပြောပြီး ဟင်းအိုး ဆက်မွှေးနေသည်။

မစ်ခေးလ်က အဘွားကြီး ပြောတာကို အလေး မထားဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“မတွေ့တာ တနှစ် ကျော်ပြီမို့ အခြေအနေ ကျွန်တော် လာကြည့်တာပါ အန်တီ”

မီးဖိုပေါ်မှ အိုးကို ချပြီး နောက်တလုံး တင်ရင်း-

“နင့်ကို တွေ့ချင်တဲ့လူ တို့အိမ်မှာ တယောက်မှ မရှိဘူး”

ဒူနီယာက သူ့အခန်းထဲတွင် အဝတ်လဲနေရင်း မစ်ခေးလ်အသံ ကြားတော့ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မလှုပ်ရဲသလို ငြိမ်ပြီး မီးဖိုမှ အသံတွေကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။ မီးဖိုခန်း ထဲတွင် မစ်ခေးလ် ဟိုလျှောက် သည်လျှောက် လုပ်နေသံ ကြားရသည်။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သံ၊ မီးခြစ် ခြစ်သံကိုလည်း ကြားနေရသည်။

“အဘိုးကြီး ဆုံးသွားတာ ကျွန်တော် သတင်း ကြားပါတယ် အန်တီ”

“အင်း”

“ဂရီဂိုကော”

အီလီနစ်ချ်နာ ရုတ်တရက် မဖြေ။ အတော်ကြီး ကြာမှ မပြောချင် ပြောချင်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သူ တပ်နီထဲ ရောက်သွားပြီ၊ အရာရှိအနေနဲ့ပဲ ရောက်သွားတာ”

“သူ အစောကြီးကတည်းက ပြောင်းရမှာ”

“အဲဒါ နင့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါထက် ဒူနီယာရော အန်တီ”

“ရှိတယ်၊ အဝတ်လဲနေတယ်၊ နင်က စောစော စီးစီး ပြန်ရောက်လာတယ်၊ လူကောင်းသူကောင်းတွေက ရောက်မလာသေးဘူး”

“ကျွန်တော် ဆိုးချင်လို့ ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်၊ အခြေအနေကြောင့်ပါ၊ ကျွန်တော် တွေ့ချင်လွန်းလို့ လာခဲ့တာပါဗျာ”

“ငါ စိတ်မဆိုးခင် နင် ပြန်တော့ မစ်ခေးလ်”

“ကျွန်တော့်ကို အန်တီ ဘာလို့ စိတ်ဆိုးနေတာလဲ”

“အဲဒါ နင် မသိဘူးလား”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး အန်တီ၊ ဘာအတွက် အန်တီ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်မြင်နေတာလဲ ဟင်”

“ဘာ ... နင်ပြောပုံက ...”

မစ်ခေးလ် သက်ပြင်းချသံကို ဒူနီယာ အခန်းထဲမှ ကြားလိုက်သည်။ သူ မအောင့်နိုင်တော့ပေ။ ဖျတ်ခနဲ ထပြီး ဂါဝန်ကို ဆွဲဆန့်ကာ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မစ်ခေးလ် ပြတင်းပေါက်နားတွင် ထိုင်ပြီး ပွတ်ချွန်းသောက်နေသည်။ သူ့အသားအရေတွေ ဝါပြီး မမှတ်မိနိုင်လောက်အောင် ပိန်ကျသွားပါကလား။ ဒူနီယာကို မြင်တော့ မှုန်မှိုင်းနေသည့် သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်လာသည်။

“ဝွတ်မောနင်း ဒူနီယာ”

“ဝွတ်မောနင်း”

ဒူနီယာ တိုးတိုးလေး ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အဘွားကြီးက သူ့သမီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“သွား ... ရေခပ်ချေ”

မစ်ခေးလ်က ဒူနီယာ အပြန်ကို အေးအေး ဆေးဆေး ထိုင်စောင့်နေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တည်း အကြာကြီး ငြိမ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မစ်ခေးလ် က ပွတ်ချွန်းအတိုကို လက်နှင့်ခြေလိုက်ပြီး-

“အန်တီ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို တူးတူးခါးခါး မုန်းနေတာလဲဟင်”

အီလီနစ်ချ်နာ သူ့ဘက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

“နင် အရှက်နည်းလှချေလားဟင်၊ နင်မို့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ငါ့အိမ် လာရဲတယ်၊ နင်ဟာ လူသတ်သမား”

“ဗျာ ... ကျွန်တော် လူသတ်သမား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပိုင်အိုတာကို နင်သတ်တာ၊ မဟုတ်ဘူးလား ပြော”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့များ ... နင် ဒီအိမ်ရိပ်ကို လာနင်းရဲသေးတယ် ဟုတ်လား”

အီလီနစ်ချ်နာ ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် ဆက်မပြောနိုင်တော့။ ခဏနေမှ-

“ငါ သူ့အမေဟဲ့၊ နင်မို့ ငါနဲ့ လာပြီး မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရဲတယ်”

မစ်ခေးလ်မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ သည်လို ပြောခံရမည်ဟု သူ ကြိုတင်ပြီးသား ဖြစ်သည်။ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မျက်စိမှိတ်ထားလို့ မရဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော့်နေရာမှာ ပိုင်အိုတာ ဆိုရင်လည်း သူ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမှာပဲ၊ တခြား ရွေးစရာလမ်း မရှိဘူးလေ၊ တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ တဖက်နဲ့ တဖက်တွေ့ရင် ဖက်နမ်းဖို့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြည်တွင်းစစ် ဆိုတာ ဒါပဲ အန်တီ”

“အဘိုးကြီး ကော်ရှူနေဗ် ကျတော့ရော၊ ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့် သေတာပဲလား”

“ဒါပေါ့၊ ပြည်တွင်းစစ်ကြောင့်ပေါ့၊ အဘိုးကြီးတွေ အေးအေးဆေးဆေး နေကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ရှေ့တန်းမှာ မတူဘူး၊ အဘိုးကြီး ကော်ရှူနေဗ်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရန်သူ ကော့ဆက်တွေကို မြှောက်ပေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဆန့်ကျင်တယ်၊ ဒီတော့ အန်တီ ကျွန်တော့်ကို လူသတ်သမားလို့ မခေါ်နိုင်တော့ဘူး၊ အရင်ကဆိုရင် ကျွန်တော် ကြက်တောင် မသတ်ရဲဘူး၊ ခုလည်း မသတ်ရဲဘူး၊ ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ သိုးသတ်ရင် မကြည့် ရဲဘူး၊ ထွက်ပြေးတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ငါ့အမျိုး ...”

မစ်ခေးလ်က ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“အမျိုး ဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်တော်တို့ အတွက် အဖျက်လုပ်ငန်းတွေ အများကြီး လုပ်ခဲ့တယ်လေ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို အိမ်ထဲက ထွက်လာဖို့ ခေါ်ပါသေးတယ်၊ သူ မလာဘူး၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်လာတယ်၊ သူတို့လို လူတွေတော့ အမျိုး ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ရှင်းရမှာပဲ၊ သူတို့ဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးအတွက် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင် အရင်းရှင်တွေပဲ”

“နင့်မှာ အသည်းနှလုံး မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့အထင် နင့်စိတ်ပုပ်၊ စိတ်ယုတ်တွေက လူစိတ်ပျောက်အောင် လုပ်ပစ် လိုက်ပြီ”

မစ်ခေးလ်က ရယ်လိုက်ပြီး-

“ကျွန်တော်တော့ အဲဒီလို မထင်ဘူး၊ ကျွန်တော့် စိတ်က သန့်ရှင်းပါတယ်၊ အဲဒီအဘိုးကြီးလောက် မယုတ်မာဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မခံနိုင်တာပေါ့ အမေ”

“နင် ငါ့ကို အမေလို့ မခေါ်နဲ့၊ ဘုရား မရှိ၊ တရား မရှိ၊ တိတ္ထိကောင်”

မစ်ခေးလ်က မျက်စိမှေးလိုက်ပြီး-

“ကျွန်တော် ဒါလောက်ပဲ အပြောခံနိုင်မယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော်

ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်။ ပိုင်အိုတာ ကိစ္စနဲ့ အန်တီ ကျွန်တော့်ကို အပြစ် မမြင်စေချင်ပါဘူး။ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ။”

“နင်ဟာ လူသတ်သမား၊ ဘာမှ ပြောမနေနဲ့၊ ခုထွက်သွား၊ နင့်မျက်နှာ ငါ မမြင်ချင်ဘူး။”

အီလီနစ်ချ်နာက ခေါင်းမာစွာဖြင့် အပြတ်ပြောလိုက်သည်။

မစ်ခေးလ်က ဆေးလိပ် တလိပ် ထပ်ညှိပြီး ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် အန်တီအမျိုး မီရှန်ကော်ရှူနော့ဗ် ကျတော့ရော၊ သူလည်း လူသတ်သမားပဲ မဟုတ်လား၊ ဂရီဂို ရော ဘာထူးလဲ၊ အန်တီသားကျတော့ တခွန်းမှ အပြစ် မပြောဘူး။”

“သွား ... သွားစမ်း၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ လာပြောမနေနဲ့။”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ ကျွန်တော် မပြောတာ ကြာခဲ့ပါပြီ၊ ကဲ ... ကျွန်တော်မေးတာ ဖြေပါဦး၊ သူ သတ်ခဲ့တာ ဘယ်နှယောက် ရှိပြီလဲ၊ အန်တီ သိလား၊ စစ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို လူသတ်သမား လို့ ပြောရင် အားလုံး လူသတ်သမားချည်းပဲပေါ့၊ အဓိက ဘယ်သူ့ကို ဘာကြောင့် သတ်တယ် ဆိုတာ ပါပဲ”

အီလီနစ်ချ်နာ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့၊ သူ့ကြည့်ရတာ တော်တော်နှင့် ပြန်မညှိပုံ မပေါ်။

“ကဲ ... တော်တော့၊ ငါ အလုပ်ရှိသေးတယ်၊ နင် ပြန်တော့”

“ကျွန်တော် ပြန်စရာအိမ်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ယုန်တကောင် ဝပ်ကျင်း ပေါသလိုပေါ့”

ပြောပြီး မစ်ခေးလ် ထရပ်လိုက်သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ တော်ရုံတိုက်ခိုက်မှုကို မဖြူသည့်ပုံမျိုး။ အဘွားကြီး ဒေါသကြီးနေသလောက် သူက အရေထူနေသည့်ပုံ။ ဒူနီယာ သူ့ကို ချစ်နေမှန်း မစ်ခေးလ် ကောင်းကောင်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အနေနှင့် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုစိုက်စရာ မလို။

နောက်တနေ့ မနက်တွင် သူ ပေါ်လာပြန်သည်။ မနေ့က ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို အဘွားကြီးကို နှုတ်ဆက်သည်။ ပြတင်းပေါက်နားတွင် အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ထိုင်ပြီး ဒူနီယာ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို စောင့်ကြည့် နေသည်။

အီလီနစ်ချ်နာက သူ နှုတ်ဆက်သည်ကို မတုံ့ပြန်ဘဲ

ဘုတောလိုက်သည်။

“နင် လာပြန်ပြီလား။”

ဒူနီယာ့မျက်နှာ နီသွားသည်။ အမေကို ဒေါသတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် ဘာမျှမပြော။ ဤတွင် မစ်ခေးလ်က အပြုံးမပျက် ဝင်ပြောသည်။

“အန်တီ ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် အန်တီဆီ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“ငါ့အိမ် လာတဲ့လမ်းကို နင် မေ့သွားရင် သိပ်ကောင်းမယ်”

မစ်ခေးလ်က အလေးအနက်ပုံစံဖြင့် အဘွားကြီးကို ကြည့်ပြီး-

“ကျွန်တော်က ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ အန်တီအမျိုး မိရွန်ကော်ရှူနော့ဗ်ရဲ့ ချမ်းသာပေးမှုကြောင့် ကျွန်တော် တကောင်ကြွက် အဖြစ်နဲ့ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တယ်။ အန်တီနေသလို ဝံပုလွေတစ်ကောင်လို တကိုယ်တည်း မနေနိုင်ဘူး၊ ကြိုက်သည် ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည် ဖြစ်စေ ကျွန်တော်က လာနေမှာပဲ”

ပြောပြီး ခြေထောက်နှစ်ဖက် ရှေ့ပစ်ကာ အေးအေး လူလူပုံစံဖြင့် ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။ အီလီနစ်ချ်နာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘယ်လို လုပ်ရပါမလဲ၊ ဆွဲထုတ်ဖို့ကလည်း မဖြစ်၊ သူက ခေါင်းမာပြီး တဇွတ်ထိုး သမားပုံစံ။

သူ အပြင်ထွက်သွားတော့ အီလီနစ်ချ်နာက ကလေးတွေကို ခြံထဲလွှတ်လိုက်ပြီး ဒူနီယာ့ကို အမိန့် ပေးလိုက် ပြန်သည်။

“သူ ဒီခြံဝင်းထဲကို ခြေမချစေနဲ့၊ နင် ငါပြောတာ ကြားလား။”

ဒူနီယာက အမေကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေသည်။ မီလက်ကော့ဗ် သွေးတွေဆူပွက်လာသည့် ပုံစံဖြင့် မျက်လုံးကို မှေးစင်းကာ တလုံးချင်း ပြောလိုက်သည်။

“သူ လာပါစေ၊ သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မတားဘူး။”

စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့သဖြင့် မျက်နှာကို ခါးစည်း ရင်ဖုံးဖြင့် အုပ်ပြီး ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

အီလီနစ်ချ်နာ ပြတင်းပေါက်နားတွင် အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါရင်း ဝေဝေဝါးဝါး မျက်လုံးများဖြင့် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။

ညနေစောင်းသည်ထိ သားအမိနှစ်ယောက် စကား ပြန်မပြောဘဲ မြစ်ဆိပ်ဘက်မှာ လဲကျနေသော ခြံစည်းရိုး ကို ပြန်ပြင်နေကြသည်။ ထိုစဉ်တွင် မစ်ခေးလ် ရောက်လာ၏။ ဒူနီယာလက်ထဲမှ ငန်းပြားကို အသာလှမ်းယူပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခြံတိုင်တွင်းက တိမ်လွန်းအားကြီးတယ်၊ လေတိုက်ရင် ထပ်လဲဦးမှာပဲ”

ပြောပြီး တွင်းတွေကို တတွင်းပြီးတတွင်းတူးကာ ခြံတိုင်တွေ ပြန်စိုက်သည်။ ခြံတိုင်တွေစိုက်ပြီး ခြံစည်းရိုး ကာသည့်အလုပ်ပါ ပြီးမှ သူ ပြန်သွားသည်။ နောက်တနေ့ မနက်တွင် ထွန်ခြစ်အသစ် တချောင်းနှင့် ကောက်ဆွတခု ယူလာပြီး အိမ်ရှေ့တွင် ထောင်ကာ အီလီနစ်ချ်နာကို အလုပ်သဘောဆန်ဆန် ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်ကမ်းမှာ မြက်စိုက်ဖို့ စိတ်ကူးသေးလား၊ တချို့ ကမ်းနားထိ စိုက်နေကြပြီ”

အီလီနစ်ချ်နာက မတုန်မလှုပ်။ ဒူနီယာက ဝင်ဖြေ သည်။

“ကူးစရာ လှေမရှိတော့ဘူး၊ အိမ်က လှေက ပစ်ထားတာ ကြာတော့ ပျက်နေပြီထင်တယ်”

“နွေဦးပေါက်တုန်းက ရေထဲ ဆွဲချထားရမှာ၊ ပွဲလျက်နဲ့ ဖာရင် ထေးရင် ရမှာပါ၊ လှေ မရှိလို့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ”

ဒူနီယာက အမေကို လှမ်းကြည့်သည်။ အဘွားကြီး က မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး ဂျုံဆက်နယ်နေသည်။ မစ်ခေးလ် က ဒူနီယာကို ပြုံးကြည့်ပြီး မေးသည်။

“ကြိုး မရှိဘူးလား”

ဒူနီယာက စတုခန်းထဲဝင်ပြီး ကြိုးတွေ တပွေ့တပိုက်ကြီး သယ်ထွက်လာသည်။ ညနေပိုင်းတွင် လှေပြင်သည့် အလုပ် ပြီးသွားသဖြင့် မစ်ခေးလ် အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။

“လှေ လုပ်ပြီးခဲ့ပြီ၊ ရေထဲဆွဲချပြီး သစ်ပင်တပင် မှာ ချည်ထားခဲ့တယ်”

ပြီးတော့ တဆက်တည်း သူမေးသည်။

“မြက်စိုက်ဖို့ကိစ္စရော၊ ကျွန်တော် ဝိုင်းစိုက်ပေးမယ်လေ အန်တီ၊

ကျွန်တော် အားနေတာပဲ”

အီလီနစ်ချ်နာက ခူနီယာကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

“သူ့ကို မေးလေ”

“အန်တီက လူကြီးမို့ မေးတာပါ”

“ကျုပ် ဒီအိမ်မှာ ဘာပြုဇာမှ မရှိတော့ပါဘူးတော်”

ခူနီယာ မျက်ရည်တွေ လည်လာပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ သည်တော့မှ မစ်ခေးလ်က စိတ်ချလက်ချ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါဆို ကျွန်တော် စိုက်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ထွန်သွားတွေတော့ နင် လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ အဟောင်းတွေ မကောင်းတော့ဘူး”

မစ်ခေးလ် လေကလေးချွန်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ဂိုဒေါင်ထဲမှ သစ်တိုသစ်စတွေ ရှာပြီး ဓားတချောင်းနှင့် ထွန်သွား တွေ ခုတ်နေလေသည်။ မစ်ရှာကလေးက နံဘေးတွင် လာဆော့နေရင်း-

“ဦး ... ကျွန်တော့်လည်း ကစားဖို့ ထွန်ခြစ် ကလေးတခု လုပ်ပေးပါလား၊ ဘယ်သူမှ လုပ်ပေးမယ့် သူ မရှိပါဘူး၊ အဘွားကလည်း မလုပ်တတ်ဘူး၊ ဒေါ်လေးကလည်း မလုပ်တတ်ဘူး၊ နော်...ဦး နော်၊ လုပ်ပေးပါ နော်”

“အေးပါကွာ ... လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ ခုတော့ ဝေးဝေး နေ၊ သားကို သစ်စတွေ မှန်မှာစိုးလို့”

ပြောပြီး မစ်ရှာကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက် သည်။ အင်း သူ့အဖေနဲ့ တထေရာတည်းပါလား။

သူ့အတွက် ထွန်ခြစ်အသေးစားတခု လုပ်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် လက်စမသတ်ခင် သူ ခေါင်းတွေ မူးလာသည်။ ကလေးကို အကူအညီ တောင်းလိုက်သည်။

“သား၊ အိတ်ခွံတလုံးလောက် ယူခဲ့ပါလားကွာ၊ ဦး လှဲအိပ်ချင်လို့”

“ဟင် ဘာပြုလို့လဲ ဦး”

“ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်လာလို့ကွ”

“ဘာပြုလို့ ဖျားချင်တာလဲဗျ”

“ဘယ်သိမလဲကွာ၊ ဖျားချင်လို့ပေါ့၊ မြန်မြန် သွားပါကွာ”

“ကျွန်တော့်ထွန်ခြစ်ရောဟင်”

“ပြီးမှ လုပ်ပေးပါ့မယ်ကွာ”

မစ်ခေးလ်တကိုယ်လုံး ချက်ချင်း တုန်တက်လာသည်။
မေးချင်းရိုက်သဖြင့် သွားတွေ အသံထွက် လာသည်။ မစ်ရှာ ယူလာပေးသည့်
ဂုန်နီအိတ်ပေါ်တွင် လှဲချလိုက်သည်။ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး မျက်နှာတွင်
အုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဦး တကယ် ဖျားနေပြီလားဟင်”

မစ်ရှာက မေးလိုက်သည်။

“အေး ... ဖျားနေပြီ”

“ဘာပြုလို့ တုန်နေတာလဲ”

“ဖျားလို့ တုန်တာပေါ့ကွာ”

“ဘာပြုလို့ သွားတွေ ကြိတ်နေတာလဲ”

မစ်ခေးလ် ဆက်မဖြေနိုင်တော့။ မစ်ရှာ အလန့်တကြား
ပြေးထွက်သွားသည်။

“အဘွား အဘွား၊ အန်ကယ်မစ်ခေးလ် ဂိုဒေါင်ထဲမှာ တုန်ပြီး
ဖျားနေတယ်”

အီလီနစ်ချ်နာ ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့ အကြာကြီး ငေးကြည့်နေသည်။
ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ကြောင် နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဘွား ... ပြောလေ”

ကလေးက အဘွားအင်္ကျီလက်မောင်းကို ဆွဲလှုပ်ပြီး ပြောနေသည်။

သည်တော့မှ အဘွားကြီးက ကလေးကို ငဲ့ကြည့်ပြီး-

“သား ... စောင့်တယ် ယူသွားပြီး ပေးလိုက်၊ သူ့ဘာသာ သူ ခြုံပစေ”

ပြောပြီးမှ မစ်ရှာကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... နေပေစေ၊ မသွားနဲ့၊ မလိုဘူး”

ဒူနီယာ ရောက်သွားပြီး သူ့အနွေးထည် ချွတ်ပြီး ခြုံပေးလိုက်သည်။
ပြီးတော့ နှစ်သိမ့်စကားတွေ ဆိုနေသည်။

ညနေပိုင်း အဖျားကျသွားသည်နှင့် မစ်ခေးလ်ထပြီး
မြက်စိုက်လေတော့သည်။ သူ သိသိသာသာ အားနည်း သွားသည်။

လှုပ်ရှားမှုတွေ နှေးကွေးလေးကန် နေသည်။ သို့သော် ကလေးအတွက် ထွန်ခြစ်ကလေးတော့ လုပ်ပြီး သွားသည်။

ညစာပြင်ပြီးတော့ ကလေးတွေပါ စုံသည့်အခါ သမီးမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ အီလီနစ်ချ်နာ ပြောလိုက်သည်။

“သွား ... ဘယ်သူ ... သူ့နာမည် ... ထမင်းစားဖို့ သွားခေါ်လိုက်”

ထမင်းဝိုင်းတွင် မစ်ခေးလ် ဝင်ထိုင်သည်။ ဘုရား ရှိမခိုးဘဲ စားဖို့ပြင်သည်။ သူ့မျက်နှာတွေ ဝါထိန်ပြီး ချောင်ကျ သွားသည်။ ဇွန်းကိုင်းထားသည့် သူ့လက် တုန်နေသည်။ သူ သိပ်မစားနိုင်။ ထမင်းဝိုင်းတွင် ဟိုကြည့်၊ သည်ကြည့်နှင့်၊ အီလီနစ်ချ်နာက ‘လူသတ်သမား’ ၏မျက်နှာ တမျိုးဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး အံ့သြမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ မစ်ရှာကလေးကို ကြည့်နေ သည့် သူ့မျက်လုံး နူးညံ့နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် သောမနဿ အရိပ်တွေ ထင်ဟပ်နေသလိုလို။

သူ့မျက်နှာကို ခုမှ သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ လူနှင့် မတူတော့ဘဲ ဖယောင်းရုပ်နှင့် တူနေသည်။ အရင်နှင့် မတူတော့ဘဲ လူမမာရုပ် ပေါက်နေပါကလား။ နွားနို့ပန်းကန်ကို သူ့ဘက် တိုးပေးလိုက်ပြီး-

“ဟဲ့ ... စားလေ၊ နင့်ကြည့်ရတာ ငါပါ ဖျားချင် လာပြီ၊ ဒီပုံနဲ့ နင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မိန်းမ ယူမှာလဲ”

(၂)

မစ်ခေးလ်နှင့် ဒူနီယာအကြောင်းကို ရွာထဲတွင် မိန်းမတွေ တီးတိုး တီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်နေကြပြီ။ မိန်းမကြီး တယောက်က ဒူနီယာကို မေးသည်။

“ညည်းတို့အိမ်မှာ မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖို့ရင်း သူရင်းငှား ဝင်လုပ်နေတယ်ဆို၊ ခြံထဲကကို ထွက်တာ မတွေ့တော့ဘူးတဲ့”

မစ်ခေးလ်ကို သဘောတူ လက်ခံပေးဖို့ ဒူနီယာ အသေအလဲ ကြိုးစားပါ၏။ သို့သော် အရာမထင်ပါချေ။ အီလီနစ်ချ်နာ ခေါင်းမာစွာ ပယ်ချနေဆဲပင်။

“နင့်ကို ငါ တသက်လုံး အဲဒီကောင်နဲ့ မပေးစား ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ သဘောမတူဘူး”

သဘောမတူရင် လိုက်ပြေးမည်ဟု ဒူနီယာက ခြိမ်းခြောက်သည်။ အကြောင်းမထူး။

“သမီး စဉ်းစားလေ၊ ဒီကလေး နှစ်ယောက်နဲ့ အမေက ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ၊ အားလုံး ဘဝပျက်ကုန်မှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ တရွာလုံးက ဝိုင်းပြောနေကြပြီ အမေ”

ပြောပြီး ခူနီယာက အဝတ်အစားတွေ ပြင်သည်။ အမေကြီးက ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ-

“ဪ ... ငါ့သမီးက ဒီလိုလား”

ပြောပြီး ဘုရားစင်ဆီသို့လျှောက်သွားပြီး မယ်တော် မာရီပုံတော်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ညည်းက မလျှော့တော့ အမေက ဆုတောင်းပေး ရတော့မှာပေါ့အေ .. လာ”

ခူနီယာ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာပြီး ပုံတော်အောက်တွင် ခူးထောက်ချလိုက်သည်။

အီလီနစ်ချ်နာက ပုံတော်ကို ကိုင်ပြီး အသံတုန်တုန် ယင်ယင်ဖြင့် သရဇ္ဈာယ်ပေးသည်။

“သွားလေသူ အမေ့ အမေတုန်းကလည်း အမေ့ကို ဒီပုံတော်နဲ့ပဲ ဆုတောင်းပေးခဲ့တယ်၊ အင်း ... ညည်း အဖေ ရှိစေချင်တယ်အေ၊ ညည်းကောင်အကြောင်း သူပြောတာ မှတ်မိလား၊ အင်း ... အမေ့အနေနဲ့ ဘယ်လောက်ခက်တယ် ဆိုတာ ညည်း မသိဘူး ခူနီယာ”

ပြောပြီး စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

သည်အခြေအနေဖြင့် ခူနီယာက လက်ထပ်ပွဲကို အကျယ်မချဲ့ချင်။ မစ်ခေးလ် ဘယ်လောက်ပြောပြော ဘုရား ကျောင်းတွင် တခမ်းတနား မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ခူနီယာက လက်မခံ။ နောက်ဆုံး မစ်ခေးလ်တယောက် မကျေမနပ်နှင့် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ ညသန်းခေါင် အချိန် လူတယောက်မျှမရှိသည့် ဘုရားကျောင်းထဲတွင် မင်္ဂလာဆောင်ရသည်မှာ အသုဘ အခမ်းအနားနှင့် တူသည်ဟု မစ်ခေးလ် ခံစားနေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ခင်ကြီး ဗာဆာရီယွန်က လူငယ် လင်မယားကို ဂုဏ်ပြုစကား ဆိုသည်။

“ကဲ ... ဆိုဗီယက် ရဲဘော်လေး၊ ဘဝဆိုတာ အလှည့်အပြောင်းတွေ ရှိစမြဲကွဲ့၊ မနှစ်တုန်းက ကျုပ်တို့ကျောင်းကို ရဲဘော်လေးကိုယ်တိုင် မီးရှို့ခဲ့တယ်နော်၊ ဒီနေ့ ဒီကျောင်းမှာပဲ မင်္ဂလာအခမ်းအနား လာပြီး ကျင်းပရတယ်၊ ဟိုစကားပုံလို ပေါ့ကွာ၊ ‘ရေတွင်းထဲကို တံတွေး ထွေးမချရဘူး၊

အဲဒီရေကိုပဲ ပြန်သောက်ကြ ရတယ်တဲ့ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ရင်ထဲ အသည်းထဲက ဝမ်းသာတာပါ။ နောက်ဆုံးမှာ ဘုရားရိပ်၊ တရားရိပ်အောက်ကို ပြန်ရောက်လာလို့လေ”

မစ်ခေးလ် ရှက်လည်း ရှက်၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဒေါသထွက်လျက် ရှိသည်။ ဘုရားကျောင်းတွင် သူ စကား တခွန်းမျှ မဟခဲ့ပေ။ ခင်ကြီးကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်ပြီး ဒူနီယာ မကြားအောင် ကပ်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ကြီး ရွာကထွက်ပြေးသွားလို့ပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်ရင် ခင်ကြီးပါ မီးလောင်တိုက်သွင်းတဲ့အထဲ ပါမှာ သေချာတယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ ရှင်းတယ်နော်”

မမျှော်လင့်သော တုံ့ပြန်မှုကြောင့် ခင်ကြီး ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကို မျက်တောင် ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ခင်ကြီး ဘာမျှ မပြောနိုင်ခင် သတို့သားက သတို့သမီးလက်ကို ဆွဲ၍ စစ်ဖိနပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ဘုရားကျောင်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

မင်္ဂလာဆောင်တွင် ဗောဒိဂါ မတိုက်။ သီချင်း မဆို။ နောက်နေ့တွင် လူပျိုရုံ လုပ်ရသည့် ပရိခေါ်က အက်စီနီယာကို ရင်ဖွင့်သည်။

“သိပ်ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပေါ့ဗျာ၊ သတို့သားက ပြန်ခါနီးမှာ ခင်ကြီးနားနားကပ်ပြီး ဘာပြော လိုက်သလဲမသိဘူး၊ အဘိုးကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကျန်ခဲ့တယ်၊ ညစာကို ဘာနဲ့ ကျွေးတယ် ထင်လဲ၊ ကြက်ကင်နဲ့ ဒိန်ချဉ်တဲ့ဗျား၊ ဗောဒိဂါတော့ တိုက်ပါရဲ့၊ အာမန့် လျှာမန့်၊ သူ့ညီမ မင်္ဂလာဆောင်ပုံကို ဂရီဂို မြင်စေချင်တယ်၊ သူ့ခေါင်းကို ထုလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နေဦး မပြီးသေးဘူး၊ ဒီလို ခေတ်ပေါ် မင်္ဂလာဆောင်မျိုး နောက် ဘယ်တော့မှ မသွားတော့ဘူး၊ ခွေးနှစ်ကောင် မင်္ဂလာဆောင်တာကမှ ပျော်စရာ ကောင်းဦးမယ်၊ မာန်ဖီသံ၊ ဟောင်သံလေးတွေ ကြားရဦးမယ်၊ ခုတော့ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းကို ညသန်းခေါင် သွားရတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပြန်တွေးကြည့်တော့ ညက အိပ်လို့တောင်မပျော်ဘူး၊ ခွေးသန်းလက်တဆုပ် အင်္ကျီထဲ လာထည့်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

မိလက်ကော့ခံအိမ်ကြီးသို့ မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖွိုင်း ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းတွေ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။ အချိန်တိုအတွင်း အိမ်နှင့် စိုက်ကွင်းပတ်ပတ်လည် ခြံစည်းရိုးအားလုံး ပြင်ပြီး သွားသည်။ ကွင်းထဲမှ ကောက်ရိုးများကိုလည်း အိမ်နောက်ဖေးကျီထဲသို့ အားလုံး ပို့ပြီးသွားပြီ။ နယ်မည့် ကောက်နံများကိုလည်း တလင်းနံဘေးတွင် စီစီညီညီ ပုံထားပြီးပြီ။ လှေစင်ဟောင်းကြီးကို အသစ်ဖြစ်အောင် ပြင်ပြီးပြီ။ မြင်းကကြိုးများကိုလည်း ဆက်တန်တာ ဆက်၊ ဖာတန်တာ ဖာဖြင့် အသစ်ကဲ့သို့ ပြောင်လက်နေအောင် ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ။ နွားလှည်းအစား မြင်းလှည်း အစားထိုးဖို့လည်း ကြိုးစားနေသည်။

ဒူနီယာကို ခဏ ခဏ ထုတ်ပြောသည်။

“မြင်းတကောင်တော့ ဝယ်မှ ဖြစ်မယ်၊ နွားတွေ ထမ်းပိုးတပ်ပြီး မောင်းရတာ အသုဘပို့နေရသလိုပဲ”

တနေ့တွင် စတုရန်းထဲမှ အပြာရောင် ဆေးတဘူး တွေ့သဖြင့် အရောင်အဆင်း မရှိတော့သည့် အိမ်က တရုတ်ကတ် တွေကို သုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ တရုတ်ကတ်သာ မကဘဲ အိမ်ပတ်ပတ်လည်မှ ပြတင်းပေါက်များနှင့် ကျည်းပေါင်တွေကိုပါ ဆေးသုတ်လိုက်သဖြင့် အိမ်အိုဟောင်းကြီးမှာ သစ်လွင်တောက်ပသွား လေတော့သည်။

မစ်ခေးလ်သည် အဟုတ်တော်သည့် အိမ်ထောင် ဦးစီးတယောက် ဖြစ်လာသည်။ နေမကောင်းသည့် ကြားမှာပင် အလုပ်နှင့်လက် မပြတ် ဇယ်စက်သလို တနေကုန် မနားတမ်းလုပ်သည်။ ဒူနီယာကလည်း မောင်တထမ်း မယ်တရွက် ယောက်ျားလုပ်သူကို ကူသည်။

လက်ထပ်ပြီး ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ဒူနီယာ ပိုလှလာသည်။ တင်တွေ ရင်တွေ ပိုထွားလာသည်။ မျက်လုံး တွေပါ ပိုတောက်လာပြီး ကိုယ်နေဟန်ရော လမ်းလျှောက်ပုံပါ ပို၍ ကျက်သရေရှိလာသည်။ ဆံပင်ကိုလည်း အပျိုတုန်း ကလို စုလည်းထုံးတို့ မထုံးတို့ မလုပ်တော့ဘဲ သေသေသပ်သပ် ဖြီးသင် ထုံးဖွဲ့တတ်လာသည်။ ကလေးဆန်ဆန် ကြွပ်ဆတ်ဆတ် အမူအရာတွေ လုံးဝ မရှိတော့။ တချိန်လုံးပြီးကာ ပို၍တည်ငြိမ် လာသည်။ ချစ်ရည်ချွန်းလဲ့နေသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကိုယ် သူ သတိမထားမိဘဲ အပျော်ကြီး ပျော်နေသည်။ မပြယ်သော အလှပိုင်ရှင် ဖြစ်မျိုးမဲ့ မထင်ကလေး ဖြစ်လာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း သူ မသိ။

အဘွားအီလီနစ်ချ်နာသည် တနေ့တခြား အထီးကျန် ဆန်လာသည်။ တသက်လုံး သူ ခြေ သူလက် နေခဲ့သည့် အိမ်ကြီးတွင် ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိသလို ဖြစ်ကာ တနေ့တခြား ခြောက်သွေ့လာသည်။ ဒုနီယာ တို့ လင်မယားက အိမ်တွင်း၊ အိမ်ပြင် ရှိသမျှအလုပ် တွေကို ကျုံးလုပ်နေသည့်အခါ သူတို့လက်၊ သူတို့ခြေချည်းဖြစ်ကာ အီလီနစ်ချ်နာ လုပ်စရာ ဘာမှ မကျန်တော့ပေ။ သူကိုလည်း တိုင်တိုင်ပင်ပင် မရှိကြတော့။ စိုက်ခင်းကိစ္စတွေကို သူတို့သဘောနှင့် သူတို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြသည်။ သူတို့တွင် အဘွားအိုနှင့် စကားပြောဖို့ပါ အချိန်မရှိသလို ဖြစ်လာသည်။

သမီးလုပ်သူ အပျော်ကြီး ပျော်နေချိန်တွင် အမေ လိုက်၍မပျော်နိုင်သည့်အဖြစ်။ သမက်လုပ်သူနှင့်လည်း သူစိမ်း ဆန်ဆန်ပင်။ မည်သို့မျှ ရင်းနှီးလာစရာ အကြောင်း မရှိပေ။ တစ်နှစ်အတွင်း သွေးရင်းသားရင်းတွေကို အများအပြား စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြီ။ အရွယ်ကလည်း ဇရာ ထောင်းလာသောအခါ အီလီနစ်ချ်နာ၏ ဘဝသည် သနားစဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ သူကို မသနားကြ။ သနားချိန် မရကြ။ ထိုအခါ ‘သေသည့်သော်မှ ဪ ... ကောင်းစွ’ ဟု ရံဖန်ရံခါ တောင့်တ မိတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် စိတ်လျှော့ကာ သမီးနှင့်ရော သမက်နှင့်ပါ ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ့တွင် တခုတည်းသော ဆန္ဒသာ ကျန်တော့သည်။ ဂရီဂို ပြန်ရောက်လာဖို့ ဖြစ်၏။ သားပြန်လာလျှင် မြေးတွေကို သူလက်ထဲ အပ်ကာ လုံးဝ အနားယူတော့မည်။ မနိုးသောအိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်တော့မည်။

(၂)

နေ့ရက်များကား ရှည်လျားလွန်းလှသည်။ နေရောင်ခြည်သည် အီလီနစ်ချ်နာအား နွေးအောင် မစွမ်းနိုင်တော့ပေ။ အိမ်ရှေ့ကပြင်မှ နေပူကြီးထဲတွင် အကြာကြီးထိုင်လျှင် ထိုင်နေတတ်သည်။ ဘာကိုမှ လုပ်ချင် ကိုင်ချင်စိတ် မရှိတော့။ ဟိုတုန်းကလို လုပ်နိုင်သည့် အင်အားလည်း မရှိတော့။ အသားမာတက်နေသော လက်ဖဝါးများကို ငဲ့ကြည့်ရင်း တွေးမိသည်။ “ငါ ဒီလောက် အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီပဲ၊ နားချိန်တန်ပြီပေါ့။ ဂရစ်ရှာကို ပြန်တွေ့ချင်သည်မှလွဲ၍ သူ့တွင် ဘာဆန္ဒမျှ မရှိတော့။ တခါသာ ငယ်မူငယ်သွေးတွေ ပြန်ပေါ်လာသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ တနေ့တွင် ပရိုခေါ်တယောက် ဗီယက်ရှင် စကား ပြန်အလာ အိမ်သို့ ဝင်လာသည်။

အဝေးကြီးက အော်ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

“အဘွား အီလီနစ်ချ်နာ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာကျွေးမလဲ၊ သားတော်မောင်ဆီက စာပါလာတယ်ဗျို့”

သတင်းဆိုးများ ကြားရမလားဟု အဘွားကြီး မျက်နှာသွေးဆုတ်သွားသည်။ ပရိုခေါ် ဖတ်ပြသည်ကို ကြားရမှ အပျော်ကြီး ပျော်သွားပြီး မျက်ရည်ပေါက်တွေ လိမ့်ကျလာသည်။ ကလေးတွေကို နှုတ်ဆက်စကား ဆိုပြီး သည်နေ့တွင် ခွင့်ပြန်မည့်အကြောင်း သတင်းကောင်း ပါလာသည်။ ပျော်လွန်းသဖြင့် အတန်ကြာအောင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ တစ်ဆို့ဆို့ ဖြစ်နေသည်။ ခဏနေတော့ သူ့မျက်ရည်တွေနှင့်အပြိုင် မိုးတွေ ရွာချလာသည်။ အမျိုးသမီးများ၏ မျက်ရည်ကို ပရိုခေါ်က မြင်ချင်သူမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသည်။

“ဟာဗျာ...အဘွားကလည်း၊ ဒီအိမ်ထောင်မှာ အဘွားလုပ်ခဲ့တာတွေ နည်းလား၊ ဂုဏ်ယူရမှာပေါ့၊ ဘာကိစ္စ မျက်ရည်လွယ်ရတာလဲ၊ ဝမ်းသာရမယ့်အချိန်မှာ ဘာလို့ငိုတာလဲ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်တယ်၊ ပြန်တော့မယ်”

သည်တော့မှ အီလီနစ်ချ်နာ အငိုတိတ်သွားသည်။

“ပျော်လွန်းလို့ပါ သားရယ်၊ ခဏလေးနေပါဦး၊ အမေ ကျွေးမှာပေါ့”

သည်တော့မှ သိမ်းထားသည့် ပုလင်းကို ယူထုတ်လာသည်။

ပရိုခေါ်ကလည်း သည်တော့မှ မုတ်ဆိတ်မွေး သပ်ပြီး ပြုံးဖော်ရလာသည်။

“ဒါဆို အဘွားပါ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ ထိုင်သောက်လေ၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့၊ အင်း ... ဗောဒိဂါ ကောင်းကောင်းလေး မြင်ရတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ပျော်သွားတော့တယ်”

သို့သော် အီလီနစ်ချ်နာက ငြင်းသည်။ စာခေါက်ကလေးကို တယုတယကိုင်ပြီး ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင် သွားတင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြန်လာပြီး ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ဒူနီယာ ကွင်းထဲမှ ပြန်လာသည်။ စာကို အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ရင်း ပြုံးနေသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချကာ-

“အင်း ... သူ မြန်မြန်ပြန်လာမှပါ၊ ဒါမှ အမေ ပိုကျန်းမာလာမှာ”

အီလီနစ်ချ်နာက သမီးကိုကြည့်ပြီး ပြုံးရင်း စာကို ပြန်တောင်းကာ စောစောကအတိုင်း ရင်ဘတ်ထဲ ပြန်ထည့် လိုက်သည်။

“အေးပါ၊ မြန်မြန်ပြန်လာပါစေ၊ မဟုတ်ရင် ငါ့ဘဝက လူမလေး
ခွေးမခန့်နဲ့ ကြာလေ ကြာလေ တန်ဖိုးမရှိလေ ဖြစ်လာနေပြီ၊ ငါ့သားပဲ ငါ့ကို
အောက်မေ့ဖော် ရတယ်၊ သူရေးပုံကို ကြည့်ပါလား၊ အမေ့ကိုရော
သူကလေးတွေကိုပါ သူ ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထားသလဲ၊ နင့်ကိုလည်း သူ
လွမ်းပါတယ်တဲ့၊ ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ .. အမေကလည်း ရယ်တာတောင် မရယ်ရတော့ဘူးလား၊ ဒါက
ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“အာလူးခင်းထဲဆင်းပြီး ပေါင်းလိုက်လိုက်ဦးမယ်”

“မနက်ဖြန်မှ သမီးလုပ်ပါ့မယ် အမေရယ်၊ အိမ်မှာ အေးအေး နေစမ်းပါ၊
ပြီးရင် ကျောအောင့်တယ်၊ ခေါင်းကိုက်တယ် ဖြစ်ဦးမယ်”

“မရဘူး၊ သွားမယ်၊ အဲဒီလို နေရမှ ငါက နေကောင်းတာ”

ပြောပြောဆိုဆို ခေါင်းစည်းပဝါကို ခပ်သွက်သွက်ခြုံလိုက်သည်။

လမ်းတွင် အက်စီနီယာနှင့် တွေ့သည်။ ပထမ တော့ ဝတ်ကျောတမ်းကျေ
နှုတ်ဆက်ပြီး နောက်မှ ရင်ဘတ်ထဲမှ စာကို ထုတ်ပေးသည်။

“ဂရစ်ရှာ ရေးလာတဲ့စာလေ၊ ခုမှပဲ ပျော်နိုင်တော့တယ်၊ မကြာခင်
ခွင့်ပြန်လာတော့မယ်တဲ့၊ ရော့ ဖတ်ကြည့်၊ အမေလည်း
ထပ်နားထောင်မယ်”

နောက်ပိုင်းတွင် အက်စီနီယာက သည်စာကို မကြာ မကြာ
ဖတ်ပြရသည်။ အက်စီနီယာအိမ်ကို ဝင်ဝင်လာပြီး ဖတ်ခိုင်းလွန်းသဖြင့်
စာအိတ်ဝါကလေး မှာ နွမ်းကြေနေပြီ။ သည်နေ့လည်း ပေါက်ချလာပြီး-

“ဖတ်ပါဦး အက်စီနီယာရယ်၊ ဒီနေ့ စိတ်တွေ လေးနေလို့၊ ညက သူ့ကို
အိပ်မက် မက်တယ်၊ ငယ်ငယ်ကလေး ပြန်ဖြစ်နေတယ်၊ သူ ကျောင်းစတက် တဲ့
အရွယ် ဖြစ်နေတယ်”

ကြာတော့ စာလုံးတွေ ဝါလာသည်။ တချို့ ဖတ်လို့မရအောင် မှိန်နေပြီ။
သို့သော် ဖတ်ရပါများတော့ အက်စီနီယာ အလွတ်ရနေပြီ။ စာရွက်ကလေး
စုတ်ပြီ နေသည်ထိ အက်စီနီယာ အဘွားကြီးကို ဖတ်ပြ နေရဆဲ။

စာလာပြီး နှစ်ပတ်ကြာတော့ အီလီနစ်ချ်နာ အိပ်ရာထဲ လဲတော့သည်။ ခူနီယာက စပါးနယ်ချိန်၊ ဂျုံနယ်ချိန် ဖြစ်၍ အလုပ်က လက်မလည်တော့။ အမေကြီးက သမီးကို တတ်နိုင်သမျှ ဒုက္ခပေးချင်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင် မီးဖိုချောင် မဝင်နိုင်တော့။

“အမေ နေမကောင်းဘူး ခူနီယာ၊ အိမ်ကို ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ကြည့်လိုက်တော့”

“ဟင် ... အမေ နေမကောင်းဘူးလား”

“မကောင်းဘူး၊ တကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလိုပဲ၊ အမေ ငယ်ငယ်တုန်းက အိမ်ကလူ မူးလာရင် အမြဲတမ်း အရိုက်ခံ ရတယ်၊ သူ့လက်တွေက သံလက်သီးလိုပဲ၊ သေကောင်ပေါင်းလဲ ခံရတယ်၊ ခုလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ”

“မစ်ဒေးလ်ကို ဆရာဝန် ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရမလား အမေ”

“မလိုပါဘူးအေ....တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ဆို ကောင်း သွားမှာပါ”

ထူထူထောင်ထောင် ပြန်ဖြစ်လာတော့ ခြံထဲဆင်းသည်။ သို့သော် ညနေပိုင်းရောက်တော့ အိပ်ရာထဲ ပြန်ကွေးနေ ပြန်သည်။ ညပိုင်းတွင် အသက်ရှူရ ခက်လာသည်။ နောက်တနေ့တွင် သက်သာသွားပြီး ပြန်လန်းလာပြန်သည်။

အီလီနစ်ချ်နာသည် တယောက်တည်း နေချင်လာသည်။ ခူနီယာ ဝင်လာလျှင် စကားကို တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ပြောတော့သည်။ သူ့ထွက်သွားလျှင် ရင်ပေါ့သလို သက်ပြင်းချသည်။ ကလေးတွေ အပြင်ထွက် ဆော့လျှင်လည်း သူ သဘောကျနေတတ်သည်။

ဘယ်သူ့အယုအယမှ မခံချင်တော့။ မျက်စိမှိတ်ပြီး ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကိုသာ တွေးနေတော့သည်။

ဘဝဆိုတာ တိုတိုကလေးပါလား။ အီလီနစ်ချ်နာ ၏ ဘဝသည် ပြန်၍ တွေးချင်စရာ မကောင်းအောင် ခါးသီး လှသည်။ စစ်ဒဏ်ကြောင့် မိသားစုဘဝ ပျက်စီးခဲ့ရသည်။ ကြာတော့ အတိတ်သည် မှုန်ဝါးဝါး လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးသာ ဖြစ်နေတော့သည်။ သို့သော် အငယ်ကောင် ဂရစ်ရှာ၏ ပုံရိပ်ကား သူ့အာရုံတွင် ဘယ်တော့မှ မှေးမှိန်သွားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

သူ့ဘဝအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားလိုက်လျှင် ရင်တုန်လာသည်။ တနေ့သ၌ ကောင်းကင်ပြာပြာတွင် တိမ်စိုင့် ဖြူဖြူတွေ လွင့်မျောနေသည်။ နံ့ကောင်ဘို့၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတွေကို နားထောင်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တာလပတ် အမိုးနှင့် နွားလှည်းတစီးကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဟိုး ... အဝေးတွင်တော့ စားကျက် ထဲတွင် မြက်စားနေသည့် နွားတအုပ်။

မိန်းမချောချောကလေး တယောက် လယ်စောင့်တဲကလေး နံဘေးမှ နွားလှည်းဆီသို့ နေပူကျဲကျဲတွင် ပြေးသွား နေသည်။ မိန်းကလေးမှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်၏။ နို့တွေတင်းနေသည့် ရင်သားအစုံကို လက်တဖက်ဖြင့် ပင့်ကာ ကလေးငိုသံ ကြားရသည့် တဲကလေးဆီသို့ စွတ်ပြေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

လှည်းအောက်တွင် တွဲလောင်းဆင်ထားသည့် ပုခက်ထဲမှ ဂရစ်ရှာလေးကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။ အင်္ကျီ ကြယ်သီးကို ကမန်းကတန်း ဖြုတ်ပြီး နို့တိုက်တော့ ဂရစ်ရှာကလေး အငိုတိတ်ပြီး အငမ်းမရ စို့တော့သည်။ သူ့နံဘေးတွင် ရောက်လာ သူက နှုတ်ခမ်းမွေး အနက်ရောင်နှင့် ကလေးအဖေ။ လူငယ်က မြက်ရိတ်ဓားကို ကိုင်ထားသည်။ မိန်းကလေးက ပြီးပြီး မျက်လုံးတွေ အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည့် လူငယ်ကို မော့ကြည့်သည်။ ကြည့်နေရင်း သူ့မျက်လုံးတွေ ဝေလာသည်။ အီလီနစ်ချ်နာ အိပ်မက်မှ နိုးလာသည်။ မျက်နှာကို စမ်းကြည့်တော့ မျက်ရည်တွေရွဲလျက်။ အကြာကြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဟိုးအဝေးကြီးသို့ လွင့်မျော သွားပြန်သည်။

ညဉ့်နက်တော့ ဒူနီယာတို့လင်မယား အိပ်ပျော်သွားကြသည်။ ကလေးတွေလည်း အိပ်ကုန်ပြီ။ ကျန်သေးသမျှ အားအင်ကို စုစည်းကာ အိပ်ရာမှထသည်။ ပြီးတော့ ခြံထဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အက်စီနီယာက အုပ်ကွဲသွားသော နွားမတကောင်ကို လိုက်ရှာနေသဖြင့် အိမ်သို့ မိုးစုတ်စုတ်ချုပ်မှ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူတို့အိမ်ရှေ့ ရောက်တော့ တလင်းနားတွင် ယိုင်တိယိုင်တိုင်နှင့် လျှောက်သွားနေသော အဘွားကြီး ကို အက်စီနီယာ လှမ်းမြင်သည်။

“နေမကောင်းဘဲနဲ့ ဘာထွက်လုပ်တာပါလိမ့်”

အက်စီနီယာ အံ့သြနေသည်။ ခြံစည်းရိုးအပြင်မှ အဘွားကြီး၏ လှုပ်ရှားနေပုံကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ လပြည့်ညမို့ လရောင်က ရွှန်းမြ လင်းထိန်နေသည်။ မြက်ခင်းလွင်ပြင်တွင် လေပြည်ကလေး ခပ်ညင်းညင်း သုတ်ဖြူး နေသည်။ တလင်းစည်းရိုးကို အားပြုပြီး အီလီနစ်ချ်နာက ကွင်းထဲမှ ကောက်စိုက်အဖွဲ့၏ မီးပုံပွဲကကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ အက်စီနီယာက သူ့ မျက်နှာကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

အဝေးကို ငေးနေရာမှ အီလီနစ်ချ်နာ တယောက် တည်း စကားပြောနေသည်။

“ဂရစ်ရှာ ... သား၊ အမေ့သားလေး”

ခဏ ငြိမ်သွားပြီးမှ ဆက်ပြန်သည်။

“သားဟာ အမေ့သွေးသားစစ်စစ်”

အက်စီနီယာ ကျောထဲစိမ့်သွားသည်။ ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာပြီး အိမ်သို့ သုတ်ခြေတင် ပြန်လာခဲ့သည်။

ထိုညတွင် မကြာခင် သူ သေရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း အီလီနစ်ချ်နာ ရိပ်မိလိုက်သည်။

လင်းအားကြီးအချိန်လောက်တွင် အိပ်ရာမှ ထပြီး ဂရီဂိုအင်္ကျီကို သေတ္တာထဲမှထုတ်၍ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ဖိထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သေသည့်နေ့တွင် ဝတ်ဖို့ ဝတ်စုံတစုံလည်း အသင့်ရွေးထားလိုက်သည်။

နောက်တနေ့မနက်တွင် နေ့တိုင်းလိုပင် ဒူနီယာ အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ အဘွားအိုက ခေါင်းအုံး အောက်မှ ဂရီဂို အင်္ကျီကို ထုတ်ပြသည်။

ဒူနီယာ တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာလဲ အမေ”

“ဂရီဂို အင်္ကျီလေ၊ သမီးယောက်ျားကို ပေးလိုက်၊ သူ့အင်္ကျီက စုတ်ပြတ် နံစော်နေပြီ”

ဒူနီယာက ခုံပေါ်မှ အမေ့ဝတ်စုံနှင့် ဖိနပ်ကို သတိထားလိုက်မိတော့ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“အဲဒါ ဘာလုပ်တာလဲဟင်၊ ဒုက္ခပါပဲ အမေရယ်၊ အမေ မသေနိုင်သေးပါဘူး၊ ပြန်သိမ်းထားလိုက်ပါ”

အီလီနစ်ချ်နာ တိုးတိုးလေး ပြန်ပြောသည်။

“မကြာတော့ဘူး သမီး၊ ဂရီဂို ပြန်လာတဲ့အထိကလေးတွေကို ဂရုစိုက်လိုက်နော်”

သူ့မျက်ရည်တွေကို ဒူနီယာ မမြင်အောင် မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အုပ်၍ တဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် အီလီနစ်ချ်နာ ဆုံးသွားသည်။
ရွယ်တူတန်းတူ အမျိုးသမီးတွေ ရောက်လာ ကြပြီး ရေချိုးပေးကြသည်။
အဝတ်လဲပေးကြသည်။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲတွင် အလောင်းပြင်ပေးသည်။
ညနေပိုင်းတွင် အက်စီနီယာ ရောက်လာပြီး ဂါရဝပြုသည်။ အလွန်ရုပ်ချောပြီး
မာနကြီးလှသော အီလီနစ်ချ်နာသည် မမှတ်မိနိုင် လောက်အောင်
ရုပ်ပြောင်းသွားလေပြီ။ ကျွဲပြီး သေးသွားသလို ထင်ရ၏။
ကနုကမာနားဆွဲလေးကို မြင်ရမှ သူ့ရုပ်သွင်ကို မှန်း၍ ကြည့်နိုင်ကြသည်။

ဒူနီယာ၏ တိုက်တွန်းချက်ဖြင့် အက်စီနီယာက ကလေးတွေကို
သူ့အိမ်ခေါ်ထားသည်။ လူသေကောင် မမြင်ဖူးသေးသော
မောင်နှမနှစ်ယောက်က ကြောက်နေကြသည်။ သူတို့ကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ
ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးပြီး သူနှင့်အတူ ခေါ်အိပ်သည်။ ချစ်သူ၏
ရင်သွေးလေးတွေကို ထွေးပိုက်ခွင့်ရတော့ ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးမှုတမျိုးဖြင့်
နွေးထွေး နေလေသည်။ သူတို့ကို စိတ်ပြောင်းအောင် မှတ်မိသမျှ ပုံပြင်တွေကို
ပြောပြသည်။ အသံ ချိုချိုဖြင့် သီချင်းဆိုပြသည်။

“အို ... ငွေငန်းဖြူတွေရယ်
မင်းတို့ရဲ့ တောင်ပံတွေပေါ်မှာ
ငါ့ကို ခေါ်သွားပါကွယ်
မွေးဌာနီ အညာရပ်ဆီ
ငါ့ကို ပို့ပေးပါကွယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် သီချင်းနားထောင်ရင်း၊ ပုံပြင်နားထောင်ရင်း
အိပ်သွားကြသည်။ ချစ်သူရင်သွေး နှစ်ယောက်ကို ဖက်အိပ်ရင်း ရင်ထဲတွင်
ဟာလာသည်။ ကျလာသည့် မျက်ရည်တွေကို သုတ်ဖို့ပင် သတိမရနိုင် တော့ပေ။

အီလီနစ်ချ်နာ ကွယ်လွန်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မစ်ခေးလ် ကိုရှိဖွိုင်းသည် အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖြစ်လာတော့သည်။ သည်အခါတွင် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းကို စွမ်းစွမ်းတမံ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ရတော့မည်။ သို့သော် မစ်ခေးလ် တယောက် ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ တနေ့တခြား သူ့လုပ်အား ကျဆင်းလာသည်။ စိုက်ခင်းထဲသွားသည့် အချိန်ထက် အပြင် ထွက်သည့် အချိန်က ပိုများလာသည်။ အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် ထိုင်ပြီး တနေကုန် ပွတ်ချွန်းသောက်ရင်း ငေးနေတတ်သည်။ အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်လုပ်နေ တတ်သည့် မစ်ခေးလ် ဘယ်လို ဖြစ်သွားပါလိမ့်။

အိမ်အလုပ်ကိုရော စိုက်ခင်းအလုပ်ကိုပါ စိတ်ပါလက်ပါ မရှိတော့ပေ။

ဒူနီယာက အဖေတူ။ စိတ်ထက်သည်။ ယောက်ျား အကြောင်း အလေးအနက် တွေးစဉ်းလာရတော့သည်။ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။ အပျင်းထူလာတာလား။ နေမကောင်းလို့လား။ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုဆက်ပြီး စခန်းသွားရပါ့မလဲ။

တနေ့တွင်တော့ ဖွင့်မေးရတော့သည်။

“မစ်ခေးလ်၊ ရှင် အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဖျား မပြတ်သေးဘူးလားဟင်”

“ဘာလို့ မပြတ်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ဖျားတာထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်”

မစ်ခေးလ်က နွားနှစ်ကောင်ကို ထမ်းပိုးမှဖြုတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ရှေ့ဆက်ပြောနေလျှင် အပေါက်အလမ်း တည့်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိသဖြင့် ဒူနီယာ ခပ်မဆိတ် နေလိုက်သည်။ သူ ပြောင်းလဲသွားရခြင်း အကြောင်းကို ဒူနီယာ နောက်မှ သိလာသည်။

မစ်ခေးလ်က သူ ရွာပြန်လာပြီး လုပ်ငန်းခွင် ပြန်ဝင်ခြင်းမှာ စောလွန်းသည်ဟု ထင်နေသည်။ စစ်သတင်းတွေကို ဖတ်ရတိုင်း၊ ကြားရတိုင်း၊ ကော့ဆက်တပ်နီတို့၏ အိမ်ပြန်ခွင့်ရကြောင်း ကြားရတိုင်း သူ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ သူ ပို၍ ဒေါသသည်မှာ ရွာသားများ၏ အပြောအဆိုကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆိုဗီယက် အစိုးရ မကြာခင် ပြုတ်တော့မည့်အကြောင်း ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြောနေကြသည်။

ရန်ဂယ်³⁶ ၏တပ်တွေ ချီတက်လာနေပြီ။ မက်ခ်နီ³⁷ တို့၏ တပ်တွေ ရောစတော့ဗ်နား ရောက်နေပြီ ... စသည် ကောလာဟလတွေကိုလည်း လှိုင်းလှိုင်းကြီး လွင့်နေကြသည်။ သို့ပန်းစခန်းမှ ပြန်ရောက်လာသည့် ကော့ဆက်များကမူ ၀၀ဖြိုးဖြိုး စိုစိုပြည်ပြည်။ အကြံအဖန် မိလာကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့်တွေ့လျှင် မစ်ခေးလ်အား မေးသည့် မေးခွန်းမှာ ပေါ့ရွတ်ရွတ် မေးခွန်းများသာ ဖြစ်သည်။

“မင်းက သတင်းစာဖတ်တော့ ရန်ဂယ်အကြောင်း ပြောပါဦးကွ၊ သူ အောင်ပွဲခံနိုင်ပါ့မလား။”

... ဆိုသည့် မေးခွန်းမျိုး။

“မဟာမိတ်တွေက တို့တပ်တွေကို ဖိနေပြန်ပြီ ဆိုတာ ဟုတ်သလားကွ”

... ဆိုသည့် မေးခွန်းမျိုး။

(၂)

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ပရိုခေါ် ဝင်လာသည်။ မစ်ခေးလ်က ကွင်းထဲမှ ပြန်ရောက်စ။ အိမ်ရှေ့ကပြင် တွင် ရေချိုး နေသည်။ ဒူနီယာက သူ့ကို စည်ထဲမှ ရေကဲ့ပေးနေသည်။ ပရိုခေါ်က သူတို့လင်မယားကို နှုတ်ဆက်ပြီး လှေကား အောက်ဆုံးထစ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“ဂရီဂိုဆီက ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူးလား ဒူနီယာ”

“ဟင့်အင်း ... သူ့ဆီက စာမရတာ ကြာပြီ”

မစ်ခေးလ်က ပရိုခေါ်အား ခပ်တည်တည်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“မင်းက သူ့အတွက် ဘာကြောင့် စိတ်ပူနေရတာလဲ”

ပရိုခေါ်က သက်ပြင်းချပြီး လက်မရှိသည့် အင်္ကျီ လက်မောင်းကို ခါးကြားထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“ပူရတာပေါ့ကွ၊ တတပ်တည်း အကြာကြီး နေခဲ့ကြတာ”

“မင်းက အမှတ်ယူချင်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဘာအမှတ်လဲကွ”

“လုပ်သက်အမှတ်လေ”

“သူနဲ့ ငါနဲ့ အတူလုပ်ခဲ့တဲ့ ကာလက ပြီးဆုံးသွားပြီပဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူ ပြန်အလာကို မင်း စောင့်နေတယ် မဟုတ်လား၊
ဆိုဗီယက်အစိုးရကို ပြန်တိုက်ဖို့လေ”

“မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ မစ်ခေးလ်”

ပရိုခေါ်စိတ်မရှည်သံဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ရွာထဲမှာ သတင်းဖြစ်နေတယ်လေကွာ”

“အဲဒီသတင်းမျိုး မင်းကြားတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်က ကြားတာလဲ”

“မင်း ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့၊ ဂရီဂိုတို့လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ
စောင့်နေတဲ့ ‘ပြည်သူ့အစိုးရ’ ဆိုတာလေ”

“ ‘ပြည်သူ့အစိုးရ’ ကို ငါတို့ မစောင့်ပါဘူး၊ သူတို့အားလုံး
ငါ့အတွက်တော့ အတူတူချည်းပဲ”

“မင်းအတွက် အတူတူချည်းဆိုတာက ပြဿနာကွ၊ နောက်တာပါကွာ၊
စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ လာ...အိမ်ထဲ သွားရအောင်”

ပရိုခေါ်တုံ့နှေးနှေး ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်သွားသည်။

“မင်း နောက်တာက ရယ်လည်း မရယ်ရဘူး၊ အတိတ်ကို
မေ့ပစ်ရမယ်ကွ၊ ငါကတော့ အတိတ် အတွက် ပေးဆပ်ခဲ့ရပြီ”

မစ်ခေးလ်က စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း-

“အတိတ်တိုင်းတော့ မေ့ပစ်လို့မရဘူးကွ၊ ဖြည်းဖြည်းမှ ပြန်ကွာ၊
ထမင်းစားသွားဦး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ မစားတော့ပါဘူး၊ မင်းပြောတာ
ဟုတ်ပါတယ်၊ အတိတ်တိုင်းတော့ မေ့လို့ မရပါဘူး၊ ငါ့လက်ပြတ်တဲ့ကိစ္စကို ငါ
ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ၊ ငါ အမြဲသတိရနေတယ်”

ဒူနီယာက ထမင်းပွဲပြင်ရင်း ယောက်ျားကို မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်သည်။

“အဖြူထဲ ဝင်ခဲ့ဖူးသူတိုင်းကို ခွင့်မလွှတ်ရဘူးလို့ ရှင်က ထင်သလား”

“မင်းကရော ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ကျွန်မအထင်တော့ အတိတ်ကို တူးဖော်တဲ့ လူတိုင်းဟာ
မျက်စိကန်းတတ်တယ်လို့ ကြားဖူးတာပဲ”

မစ်ခေးလ် အေးစက်စက်လေသံဖြင့်-

“အဲဒါက ကျမ်းစာထဲမှာ ပြောတာ ဖြစ်မှာပါကွာ၊ လူတယောက်ဟာ
သူလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်အတွက် သူ တာဝန်ယူ ရလိမ့်မယ်”

ဒူနီယာက ခပ်အေးအေးလေသံဖြင့်-

“အစိုးရက ဒီအကြောင်း ဘာမှ မပြောပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။
အခြားကော့ဆက် တယောက် ရှေ့တွင် ယောက်ျားနှင့် သဘောကွဲကြောင်း
ဒူနီယာ မပြချင်။ သို့သော် စိတ်ထဲကမူ မစ်ခေးလ် အယူအဆကို မကြိုက်။
ပရီခေါ်ကို နောက်ပြောင်ခြင်းသည် အစ်ကိုလုပ်သူကို မလေးမစား လုပ်သည်နှင့်
အတူတူဟု ယူဆသည်။

“အစိုးရက ဘာမှမပြောပေမဲ့ အဖြူတွေနဲ့ အတူတူ တိုက်ခဲ့တဲ့
အတွက်ရော ဆိုဗီယက်ဥပဒေအရ အရေးယူ နိုင်တယ်”

“ဒါဆို ငါ့ကိုလည်း အရေးယူနိုင်တယ်ပေါ့” ပရီခေါ်က
ကောက်မေးလိုက်သည်။

“မင်းက သိုးကလေးတကောင်ပါ။ စားကျက်ထဲမှာ အစာစားပြီး
ကိုယ့်ခြံထဲကို ပြန်နေရုံလောက်ပါ။ အော်ဒလီ အဆင့်လောက်ကို ဘယ်သူမှ
အရေးမထားပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဂရီဂိုကျတော့ တမျိုးလေ၊ သူပုန်ထတဲ့ ကိစ္စက စပြီး
မေးရ လိမ့်မယ်”

ဒိန်ချဉ်ပန်းကန် လာချသည့် ဒူနီယာမျက်လုံးတွေ
မီးဝင်းဝင်းတောက်လာသည်။

“ရှင်က မေးမယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုလည်း ငါ မေးရလိမ့်မယ်” မစ်ခေးလ်က
ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒါ ရှင့်အလုပ်လား၊ တခြားမေးမယ့်လူတွေ ရှိမှာပေါ့၊ ရှင်ပါဖို့
လိုလို့လား၊ ဂရီဂိုက တပ်နီထဲ ဝင်လိုက်ပြီမို့ ဒီကိစ္စ ပြီးသွားရမှာပေါ့၊
လွတ်ငြိမ်းပြီးသား ဖြစ်ရမှာပေါ့”

ဒူနီယာအသံ တုန်လာသည်။ မစ်ခေးလ်က မိန်းမ စိတ်တိုနေသည်ကို
မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး ဆက်ပြောသည်။

“လွတ်ငြိမ်းခွင့်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ သူ တပ်နီ ဘယ်လောက်များများ
သတ်ခဲ့သလဲ ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ မူတည် လိမ့်မယ်”

လက်ထပ်ပြီးကတည်းက သူတို့လင်မယား ပထမ ဦးဆုံး
သဘောထားကွဲလွဲခြင်း ဖြစ်သည်။ ညစာဝိုင်း တွင် ငြိမ်သွားကြသည်။
မစ်ခေးလ်က နှုတ်ခမ်းကို လက်သုတ်ပဝါနှင့် မကြာ မကြာ သုတ်နေသည်။
ပရီခေါ်က ပွတ်ချွန်း ထုတ်ညှိပြီး ဒူနီယာကို လှမ်းကြည့်ကာ
အသီးအနှံတွေအကြောင်း ပြောနေသည်။ နာရီဝက်လောက် စကားပြောနေပြီးမှ

ပြန်ဖို့ ပြင်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“ကီရီးလ်ဂရီမော့စ် ပြန်ရောက်နေပြီတဲ့၊ မင်း ကြားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း၊ မကြားသေးဘူး၊ ဘယ်က ပြန်လာ တာတဲ့လဲ”

“တပ်နီတွေ ဆီကပေါ့၊ သူလည်း အမှတ် (၁) မြင်းတပ်မမှာပဲတဲ့”

“မာမန်တွေ့ဖို့အောက်မှာ လုပ်ခဲ့တဲ့ကောင်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူပဲ”

မစ်ခေးလ်က ရယ်ပြီး သရော်သံဖြင့် ပြောသည်။

“သိပ်ပြီး တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းတဲ့ ရဲဘော်ပေါ့”

“ငါတော့ အဲဒီလို မထင်ပါဘူး၊ လူဖို့ယက်ဖို့ ဆိုရင်သာ ရှေ့ဆုံးက အပြေးသွားတဲ့ ကောင်မျိုးပါ”

“ပြောသံကြားတာတော့ သို့ပန်းတွေကို ခေါင်းဖြတ်တဲ့ နေရာမှာ သိပ်လက်ယဉ်ဆိုပဲ၊ ဖိနပ်လိုချင်တာနဲ့ ဓားရေး ပြချင်ပြတဲ့ ကောင်မျိုးတဲ့”

“အင်း ... အဲဒီလိုတော့ ကြားဖူးတယ်”

ပရိုခေါ် ဝန်ခံလိုက်သည်။ မစ်ခေးလ်က မလိုတမာ လေသံဖြင့်-

“သူ့ကိုလည်း လွတ်ငြိမ်းခွင့် ပေးရမှာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘုရားသခင်က ရန်သူကို ခွင့်လွှတ်ရမယ် လို့ ပြောတယ် လေ၊ အဲဒီအတိုင်း လုပ်ရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒီကိစ္စမျိုးက ပြောဖို့တော့ ခက်တယ်၊ သူ့ကို မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အင်း ... ဒါတော့” ဟုဆိုပြီး မစ်ခေးလ်က ဟိုကြည့် သည်ကြည့် လုပ်နေသည်။ ပြီးမှ-

“အင်း ... သူလည်း မလွတ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ ဗီယက်ရှင်စကာက ဒွန်ချက်ကာ³⁸ ဆုံးဖြတ်မှာပေါ့၊ သူ့ကို ချစ်စနိုးနဲ့ ပခုံးဖက်ကြမှာပါ”

“ခါးကုန်းနေတဲ့ လူတယောက် သင်္ချိုင်းကုန်း ရောက်ရင် ပြန်ဖြောင့်သွားတယ်ဆိုတာ ဒါလား၊ သူက ခိုးရာပါ ပစ္စည်းတွေ တပ်နီထဲမှာ ထမ်းရလွန်းလို့ ခါးကုန်း နေတဲ့ကောင်လေ၊ သူ့မိန်းမက သူပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အကြောင်း ငါ့မိန်းမကို လာလာကြားတယ်တဲ့၊ ငါတော့ သူ လစ်လာတယ် ထင်တာပဲ၊ လက်နက်တွေလည်း ပါလာတယ်ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဘာလက်နက်တွေလဲ”

“ကာဘိုင် နဲ့ ပစ္စတို နေမှာပေါ့ကွာ၊ ကျန်တာတွေလည်း ပါချင်

ပါလာမှာပေါ့”

“သူ အစိုးရဆီမှာ မှတ်ပုံသွားတင်သလား”

ပရိခေါ်က အော်ရယ်ပြီး-

“သူ့ကို ဒီနေ့တွေ့ပြီး မနက်ဖြန် ဒီမှာ ရှိချင်မှ ရှိတော့မှာလေ၊ နေပါဦး မင်းက သူ့ကို ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး တပ်ထဲ ပြန်ခေါ်မလို့လား၊ ငါ့ကိုတော့ ချမ်းသာပေးပါ မောင်ရာ၊ တော်လောက်ပါပြီ”

ပရိခေါ် ပြန်သွားပြီး မကြာခင် မစ်ခေးလ်လည်း အပြင်ထွက်သွားသည်။ ဒူနီယာက ကလေးတွေကို ထမင်း ကျွေးသည်။ ညအိပ်ခါနီးမှ မစ်ခေးလ် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် အထုပ်တထုပ် ပါလာသည်။

“ရှင် ဘယ်သွားနေတာလဲ မစ်ခေးလ်”

ဒူနီယာက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

မစ်ခေးလ်က ပြုံးပြီး-

“ငါ့ဖွားဖက်တော်ပစ္စည်းလေးတွေ သွားယူလာ တာပါကွာ”

သူက ပြောရင်း ရိုင်ဖယ်ကို အပတ်တွေ ဖြေလိုက်သည်။ အထဲမှ အထုပ်တထုပ်လည်း ထွက်လာသည်။ ပစ္စတို တစ်လက်နှင့် လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံး။

“ဒါတွေ ရှင် ဘယ်က ရတာလဲ”

ဒူနီယာ မျက်ခုံးချိပြီး မေးလိုက်သည်။

“ရှေ့တန်းက ပြန်ပါလာတဲ့ ငါ့ပစ္စည်းတွေလေ”

“ရှင် ဘယ်မှာ သွားဝှက်ထားတာလဲ”

“ဘယ်မှာ ထားထားပါကွာ၊ လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ တနေရာပေါ့”

“ရှင်က မယားကိုတောင် လျှို့ဝှက်တယ်ပေါ့လေ”

မစ်ခေးလ်က ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း အမူအရာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဘာပြုလို့ မင်းကို မလိုအပ်တာတွေ ပြောနေရမှာလဲ ဒူနီယာရယ်၊ ဒါ မိန်းမနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာပဲ၊ အိမ်မှာထားရမယ့် ပစ္စည်းမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါဆို ဘာလို့ ခု အိမ်ယူလာသလဲ၊ ရှင် ဥပဒေ ကို လေးစားတယ်ဆို၊ ဒါဥပဒေနဲ့ ညီလို့လား”

မစ်ခေးလ် မျက်နှာတင်းသွားသည်။

“ကီရီးလ်ဂရီမော့ဗ်ကျတော့ ဥပဒေနဲ့ ညီတယ်ပေါ့လေ၊ မင်း မပါပါနဲ့ ခုနီယာ၊ သွားအိပ်တော့”

မစ်ခေးလ်က သူ့အယူအဆနှင့်သူ။ အဖြူကောင်တွေ ပြန်ရောက်လာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကာကွယ်ဖို့ လက်နက် လိုသည်။ ရိုင်ဖယ်နှင့် ပစ္စတိုကို သေသေချာချာ ဆီထိုးသည်။ နောက်တနေ့ မိုးလင်းတော့ ဗီယက်ရှင်စကားသို့ ကုန်းကြောင်းလျှောက်သွားသည်။

သူ့အတွက် လမ်းမှာ စားဖို့ ထည့်ပေးနေရင်း ခုနီယာက ခါးခါးသီးသီး ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ဟာ မိန်းမကို လျှို့ဝှက်တယ်၊ ဘာအတွက် သွားတယ်၊ ဘယ်လောက်ကြာမယ် ဆိုတာလောက် တောင် ရှင် မပြောဘူး၊ ကျွန်မက ရှင့်မိန်းမ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်မဟာ ရှင့်အင်္ကျီက ကြယ်သီးတလုံး မဟုတ်ဘူး”

“ဗီယက်ရှင်စကားကို သွားမှတော့ စစ်ကော်မတီ ရုံးကိုပေါ့ကွ၊ ကဲ... ဘာသိချင်သေးလဲ၊ ပြန်လာရင် အားလုံး ပြောပြမယ်”

ကျောပိုးအိတ်ကို ကိုင်ပြီး လှေဆိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ လှေပေါ်တက်ပြီး ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ခပ်သွက်သွက် လှော်ထွက် လာခဲ့တော့သည်။

(၃)

ဗီယက်ရှင်စကား ရောက်လို့ ဆေးစစ်ပြီးတော့ ဆရာဝန်က မစ်ခေးလ်ကို ရှင်းပြသည်။

“မရဘူး ရဲဘော်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တပ်နီထဲ ဝင်လို့ မရနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ ငှက်ဖျားပိုးတွေ အများကြီး ကျန်နေ သေးတယ်၊ သေသေချာချာ ဆေးမကုရင် ခင်ဗျား ပိုဆိုးလာလိမ့်မယ်၊ တပ်နီထဲဝင်ဖို့ ခင်ဗျားလိုလူ မဖြစ်ဘူး”

“ဘာကြောင့် မဖြစ်တာလဲ၊ ကျုပ် နှစ်နှစ်တောင် အမှုထမ်းလာခဲ့တာပဲ၊ ခု ကျုပ်ကို မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ကျုပ်တို့ လိုတာက ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင်မြည် တွေဗျ၊ ကျန်းမာအောင် လုပ်လေ၊ ဆေးစာ ရေးပေး လိုက်မယ်၊ ဆေးဆိုင်မှာ ရနိုင်ပါတယ်၊ ကွီနိုင်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ”

ကြယ်သီး ကပျာကယာတပ်ပြီး ခရိုင်စစ်ကော်မတီ ရုံးခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

(၄)

တတာရက်စ်ကို ကျေးရွာတော်လှန်ရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဖြင့် သူ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း မိန်းမကို အပြေးအလွှားနှုတ်ဆက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ ... တွေ့ပြီ မဟုတ်လား”

ဒူနီယာ တအံ့တသြ ပြန်မေးသည်။

“ဘာတွေ့ရမှာလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“အရင်အတိုင်းပါပဲကွ”

“ဘာ့အရင်အတိုင်းလဲ”

“ငါ့ကို ဥက္ကဋ္ဌ ခန့်လိုက်ပြီ၊ ကဲ.....နားလည်ပြီလား”

ဒူနီယာက ဒေါသတကြီးပြန်ပြောမည် ဟန်ပြင်နေတုန်း မစ်ခေးလ်က လှည့်ထွက်သွားပြီး မှန်ရှေ့တွင် ရပ်သည်။ အရောင်လွင့်ပြယ်နေပြီဖြစ်သည့် ကျူးနစ်အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်ကာ ဖုတ်ဖက်ခါပြီး ကော်မတီရုံးသို့ ထွက်သွားတော့သည်။

ဆောင်းတွင်းကမှ ရွေးကောက်ခံထားရသည့် ဥက္ကဋ္ဌအဘိုးကြီး မိခိပ်က ရုံးတွင် ဖင်မြဲသူ ဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန်သွားသွား သူ့ကို တွေ့ရသည်။ မျက်စိမကောင်း နားလည်းလေးသဖြင့် သူ့နေရာသို့ လူစား ရောက်လာသည့် အခါ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ချက်ချင်း အလွဲအပြောင်း လုပ်တော့၏။

“ဟောဒီမှာ စာရွက်တွေ၊ ဟောဒါက ကျေးရွာ ကော်မတီ တံဆိပ်တုံး၊ မြန်မြန်ယူသွားစမ်းပါကွာ”

လက်နှစ်ဖက်ပွတ်လိုက်၊ လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံစံ လုပ်လိုက်ဖြင့် ပျာယာခတ်နေသည်။

“အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီကွ၊ တခါမှ ဒီအလုပ်မျိုး မလုပ်ဖူးပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့လို လူငယ်တွေနဲ့ပဲ ကိုက်ပါတယ်၊ ငါက မျက်စိကလည်းမှုန့်၊ နားကလည်း မကြားနဲ့၊ အဲဒီသက်ကျားအိုကို ဒီအလုပ် ပေးတယ်လို့”

မစ်ခေးလ်က စာရွက်တွေကို ယူပြီး အထက် ညွှန်ကြားလွှာကို

စဖတ်သည်။

“စာရေး ဘယ်မလဲ”

“ဘာ”

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ စာရေး ဘယ်မှာလဲ”

“ဪ...စာရေးလား၊ ဒီအချိန် ကောက်စိုက်နေမှာပေါ့၊ သူက လာချင်မှလာတာ၊ ပေါ်မလာတာ ကြာပြီ၊ မိုးကြိုးများ အပစ်ခံနေရလား မသိဘူး၊ တခါတလေ ခရိုင်က စာတွေ လာရင် အမဲလိုက်ခွေးနဲ့ လိုက်ရှာတောင် သူ့ကို မတွေ့ဘူး၊ အဲဒီတော့ အရေးကြီးတဲ့ စာတွေ ဒီအတိုင်း ခေါက်နေတော့တာပေါ့၊ ကျုပ်က စာမတတ်ဘူးလေ၊ တံဆိပ်တုံး ထုရုံက လွဲပြီး ကျုပ် ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး”

မစ်ခေးလ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး တော်လှန်ရေး ကော်မတီရုံးခန်းကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ တခုတည်း သော အဝတ်ဆိုင်းဘုတ်မှာ ညစ်ပတ်ပေရေကာ တဖက်က ပြုတ်ကျနေသည်။

အဘိုးကြီး မိခိမ် က လူစားရပြီမို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသည်။ မစ်ခေးလ်ကို စက္ကူစုတ်ဖြင့် ပတ်ထားသည့် တံဆိပ်တုံးကလေးကို လှမ်းပေးရင်း-

“ကျေးရွာတော်လှန်ရေးကော်မတီရဲ့ ပုံသေပိုင်ပစ္စည်း ဆိုလို့ ဒါပဲရှိတယ်၊ မင်း လိုချင်ရင်တော့ ကျုပ်ရဲ့ ဟောဒီ တုတ်ကောက်ပါ ယူချင် ယူထားလိုက်”

အဘိုးကြီးက သွားမရှိသော ပါးစပ်ကို ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ပြီး ပြောသည်။

မစ်ခေးလ် ကိုရှိမှိုင်းသည် အဘိုးကြီး၏ ဟာသကို ပြုံးဖော် မရပေ။

“ကဲပါ အဘရယ်၊ ကျေးရွာကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌရာထူး လွှဲပြောင်းလုပ်ငန်း ပြီးပါပြီ၊ ကြွပါတော့”

အဘိုးကြီး ထွက်သွားတော့ စားပွဲတွင် လက်ထောက်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။ သွားကို တင်းတင်းစေ့ပြီး စဉ်းစားနေ မိသည်။ တော်တော်တုံးတဲ့ ငါပါလား၊ အချိန်တွေ အဟောသိကံဖြစ်နေတာ နည်းနည်းနောနောလား၊ စားပွဲမှ ထလိုက်သည်။ အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်သည်။ ပြီးမှ ဟိုအဝေးကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး တယောက်တည်း ပြောနေသည်။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ၊ ဆိုဗီယက် အစိုးရ ဘာလဲဆိုတာ မင်းတို့သိအောင် ငါ လုပ်ပြမယ်”

အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး သံကြိုးဖြင့် ချည်ခဲ့ကာ ရွာလယ် ကွက်လပ်ကို ဖြတ်၍ အိမ်ပြန်အလာတွင် သူ့ကို ဖြတ်သွားသည့် ချာတိတ်တယောက်နှင့်

ဆိုသည်။ သူလွန်သွားမှ သတိရပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေး အင်ဒရူရှကာ ခဏလာပါဦးကွာ၊ မင်းကို ငါ တွေ့ချင်လို့”

ချာတိတ် ပြန်လှည့်လာသည်။ အနားရောက်တော့ သူက လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီး-

“ဘယ်လဲကွ၊ မင်း မူလတန်း အောင်ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ မင်း ရုံးအလုပ် မလုပ်ချင်ဘူးလား”

“ဘယ်လို အလုပ်လဲဗျ”

“ရိုးရိုးအလုပ်ပါကွာ၊ စာဝင်၊ စာထွက် ဆိုတာတော့ မင်း သိမှာပေါ့”

“ဘာတွေလဲဗျ၊ ဦးလေးမစ်ခေးလ် ကလည်း”

“စာရွက်တွေပေါ့ကွ၊ ကိုယ့်ဆီလာတဲ့စာက ဝင်စာပေါ့၊ သူများဆီ ပို့ရတဲ့စာက ထွက်စာပေါ့ကွ”

မစ်ခေးလ်က သူ့စကား အပြန်ကို မစောင့်ဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်း ခု မသိလည်း နောက် သိလာလိမ့်မယ်၊ ငါက ကျေးရွာတော်လှန်ရေး ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်သွားပြီကွ၊ မင်းကို ငါ့အတွင်းရေးမှူး ခန့်လိုက်ပြီ၊ မင်းက ပညာတတ်ပဲ၊ ကဲ ... ရုံးဖွင့်ထားတဲ့ အိမ်ကိုသွား၊ စားပွဲပေါ်မှာ စာရွက်တွေ ရှိတယ်၊ မကြာခင် ငါပြန်လာခဲ့မယ်”

ချာတိတ်က ဘာမှ နားမလည်ဟန်ဖြင့် သူ့ကို ပြန်မေးဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် မစ်ခေးလ်က စကားဖြတ် လိုက်သည်။

“နောက်မှ ပြောတာပေါ့ကွာ၊ မင်းသွားတော့၊ အလုပ်စတော့”

ဟု ပြောပြီး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အိမ်ရောက်တော့ ဘောင်းဘီအသစ် တထည် လဲဝတ်သည်။ ပစ္စတိုကို အိတ်ထဲထည့်သည်။ ပြီးတော့ ဦးထုပ်ဆောင်း၍ မှန်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေသည်။ အပြင်ထွက် ခါနီးမှ ဒူနီယာကို ခေါ်ပြောလိုက်သည်။

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ငါ အပြင်သွားမယ်၊ တယောက်ယောက် လာရင် ဥက္ကဋ္ဌ မကြာခင် လာပါလိမ့်မယ် လို့ ပြော”

ဥက္ကဋ္ဌရာထူးသည် မစ်ခေးလ်အတွက် နယ်နယ်ရရ မဟုတ်။ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ လမ်းလျှောက်ပုံကအစ ပြောင်းလဲ သွားသည်။ သူ့ကိုတွေ့လျှင် ရွာသားတွေက ပြုံးကြသည်။ ပရိခေါ်နှင့် တွေ့တော့ တအံ့တဩဖြင့် သူ့ကို မေးသည်။

“ဟ .. မစ်ခေးလ်၊ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပစွာနဲ့ပါလားကွ၊

ဘာလဲ.. မင်း နောက်တခါ မင်္ဂလာ ဆောင်ဦး မလိုလား”

“အင်း..အဲဒါထက်တောင် ပျော်စရာ ကောင်းဦးမယ်”

မစ်ခေးလ်က နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေပြီး အဓိပ္ပာယ် ရှိရှိ ပြန်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကီရီးလ်ဂရိုမော့ဗ်၏ တံခါးဝတွင် မစ်ခေးလ်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခြံထဲတွင် အိမ်သေးသေးလေးတွေ အများကြီး ရှိသည်။ ကီရီးလ် အမေ အိမ်ပြင် ထွက်လာတော့ မစ်ခေးလ်က လျှောက်သွားပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကီရီးလ် အိမ်မှာရှိလား အန်တီ”

“ရှိတယ်ကွဲ့ ... ဝင်သွားလေ”

ကီရီးလ်က သူ့ကို နေရာပေးသည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေး ကို ပြောင်နေအောင် ရိတ်ထားပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် သူ့ကို တွေ့ရသည်။ ပုံစံ ကြည့်ရသည်မှာ သောက်ထားပုံ ရသည်။

“စစ်သားတယောက် လာပြန်ပြီဟေ့၊ လာ... မစ်ခေးလ်... ထိုင်၊ တို့ ဝိုင်းနေတာကွ၊ နည်းနည်း ပါးပါးပါကွာ”

မစ်ခေးလ်က စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်နေသည့် ဧည့်သည်တွေကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဗလကောင်းကောင်း ကော့ဆက် တယောက် အခန်းထောင့်တွင် စန့်စန့်ကြီး လှဲနေသည်။ သူက ကီရီးလ်မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ကော်ရှူနော့ဗ် အမျိုးထဲမှ ဆေမီယွန်က မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသည်။ မစ်ခေးလ်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး မျက်နှာ တဖက်သို့ လွှဲလိုက်သည်။ ကီရီးလ်က မစ်ခေးလ်ကို ထပ်ပြောသည်။

“ထိုင်ပါ ကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ မထိုင်တော့ပါဘူး”

“ထိုင်ပါကွ၊ တခွက်လောက် ချပါဦး”

မစ်ခေးလ်က ဝင်ထိုင်ပြီး အိမ်တွင်းဖြစ် ဗောဒ်ဂါ ခွက်ကို လှမ်းယူကာ ဆုတောင်းလိုက်သည်။

“မင်းရဲ့ အိမ်အပြန်ခရီးအတွက်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မင်း ပြန်ရောက်တာ ကြာပြီလား”

“ကြာပြီကွ၊ လုပ်စရာတွေကလည်း ပြီးတယ်ကို မရှိပါဘူးကွာ”

“လုပ်စရာတွေထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်တာတို့ ဘာတို့ လည်း ပါတာပေါ့နော်၊ မင်း ဘာအတွက် ရောက်လာတာလဲ၊ ကဲ ... ကဲ -ထပ်ချပါဦးကွ”

“တော်ပြီ .. တော်ပြီ၊ ငါ့မှာ အလုပ်ရှိသေးတယ်၊ မင်းနဲ့ ပြောစရာရှိလို့ ဝင်လာတာ”

“ဒီနေ့ ငါ အလုပ်အကြောင်း မပြောဘူးကွ၊ ဒီမှာ သူငယ်ချင်းတွေကို ဧည့်ခံနေတာ၊ မင်း ကိစ္စရှိရင် မနက်ဖြန်မှ လာကွာ”

မစ်ခေးလ် စားပွဲမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ခပ်အေးအေး ပြုံးပြီး-

“ခဏလေးပါကွာ၊ လာပါ ... အိမ်ပြင် ထွက်ရအောင်”

ကီရီးလ်က ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ဒီမှာ ပြောလေကွာ”

“လာပါကွာ၊ အပြင်ထွက်ရအောင်၊ ခဏလေးပါ”

မစ်ခေးလ်က အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းတို့က ဘာတွေလဲကွ”

လွဲနေသည့် ဗလကောင်းကောင်း ကော့ဆက်က လှမ်းမေးသည်။

အိမ်ပြင်ရောက်သည်နှင့် ကီရီးလ်က မေးလိုက်သည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်း ပြန်ရောက်တာ ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်း ပြန်ရောက်တာ ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲလို့ ငါ မေးနေတယ်”

“လေးရက်လောက် ရှိပြီ”

“မင်း တော်လှန်ရေးကော်မတီကို သတင်းပို့ပြီး ပြီလား”

“ဟင့်အင်း .. မပို့ရသေးဘူး”

“ဗီယက်ရှင်စကာက ခရိုင်ကော်မတီကိုရော မင်း သွားမတွေ့ဘူးလား”

“မင်း ကိစ္စရှိရင် ပြောလေ၊ ဘာလို့ မဆိုင်တာတွေ လျှောက်မေးနေတာလဲ”

“အဲဒီကိစ္စအတွက် ငါ မေးနေတာ”

“ဘာသောက်အဓိပ္ပာယ်လဲ၊ မင်းမေးတိုင်း ဖြေရအောင် မင်းက

ဘာကောင်လဲ”

“ငါက ကျေးရွာတော်လှန်ရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ လေ၊ မင်း စာရွက်စာတမ်းတွေ ငါ့ကိုပြ”

ကီရီးလ် လေပျော့သွားသည်။

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စနဲ့ မင်း လာခဲ့တာလား”

“ဒါဆို မင်းမှာ ရှိတယ်ပေါ့၊ ငါ့ကို ပေးလေ”

“ငါ ရုံးကို သွားတွေ့လိုက်မယ်”

“ခုပြပါ”

“ငါ တခြားမှာ သွားထားတယ်”

“သွားယူလေ”

“မယူနိုင်ဘူးကွာ၊ မင်း ပြန်ပါ မစ်ခေးလ်၊ ပြဿနာမရှာပါနဲ့”

“ခဏလေး ပြီးသွားမှာပါ၊ သွား ... မင်း အင်္ကျီဝတ်”

မစ်ခေးလ်က ပြောပြောဆိုဆို ဘောင်းဘီအိတ် ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။

“သွားပါ မစ်ခေးလ်ရာ၊ ငါတို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“မင်းကို သွားမယ်လို့ ငါ ပြောနေတယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ကော်မတီရုံးကိုပေါ့”

“ငါ မသွားချင်ဘူး”

ကီရီးလ်မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ မစ်ခေးလ်က ပစ္စတိုကို ဆွဲထုတ်ပြီး မောင်းတင်လိုက်သည်။

“မင်း လိုက်မလား၊ မလိုက်ဘူးလား ပြော”

ကီရီးလ် ဘာမှ မပြောဘဲ အိမ်ထဲပြန်ဝင်မည် လုပ်တော့ မစ်ခေးလ်က လမ်းပိတ်ရပ်ထားလိုက်သည်။ ကီရီးလ်က အိမ်ထဲသို့ မဖြိုသည့်ပုံစံဖြင့် လှမ်းအော် ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ သူငယ်ချင်းတို့၊ မင်းတို့ဘာသာ သောက်လိုက်ကြတော့၊ ဒီမှာ ငါ့ကို လာဖမ်းနေပြီ”

ဆေမီယွန် ထွက်လာသည်။ မစ်ခေးလ်လက်ထဲမှ သေနတ်မြင်တော့

ပုဏ္ဏားကွယ်နောက်သို့ ပြေးကပ် လိုက်သည်။ မစ်ခေးလ်က ထပ်ပြောသည်။

“ကဲ ... သွားမယ် ကီရီးလ်”

ကီရီးလ်က ခြံတံခါးဝသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားပြီး တံခါးတွန်းဖွင့်သည်။ ပြီးသည်နှင့် တံခါးကို ပြန်ဆောင့် ပိတ်ပြီး တချိုးတည်း ထွက်ပြေးလေတော့သည်။ ခါးကိုညွတ်ပြီး သစ်သီးခြံဆီသို့ စွတ်ပြေးနေစဉ် မစ်ခေးလ်က နှစ်ချက် ဆင့် လှမ်းပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် တချက်မျှ မထိ။ နောက်တချက် ထပ်ပစ်သည်။ မစ်ခေးလ် နောက်မှ ပြေးလိုက် သွားသည်။ သူ့နောက်မှ ရိုင်ဖယ်သံတချက် ထွက်လာသည်။ ကျည်ဆန်က သူ့ရှေ့က အုတ်နံရံကို ထိပြီး ဖွာထွက် သွားသည်။

ကီရီးလ် ဆက်ပြေးသည်။ သစ်တော်ပင်အုပ်စုထဲ ရောက်သွားသည်။ မစ်ခေးလ်က နောက်မှဆက်လိုက်ပြီး နှစ်ချက် ထပ်ပစ်သည်။ အိမ်ဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နဖူးပေါ် လက်ကာပြီး သစ်သီးခြံကို လှမ်းကြည့်နေသော ကီရီးလ်၏ အမေကို မြင်ရသည်။

မစ်ခေးလ်က ခြံစည်းရိုးတွင် ရပ်ပြီး အိမ်ဘက်ကို ပြန်ကြည့်ရင်း စဉ်းစားသည်။ ဒီကောင့်ကို တွေ့တွေ့ချင်း ဘာမှ မပြောဘဲ ပစ်သတ်ရမှာ။ ပစ္စတိုကို တွဲလောင်း ကိုင်ပြီး အိမ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကီရီးလ်အပြင် ဆေမယွန်နှင့် ဗလကောင်းကောင်း ကော့ဆက်ပါ ရွာမှ ပျောက်သွားသည်။ ထိုညတွင်ပင် ရွာထဲမှ အခြား ကော့ဆက်နှစ်ယောက်ပါ ပျောက်သွား၏။ ဗီယက်ရှင်စကာမှ ဒွန်ချက်ကာ အဖွဲ့ဝင်အချို့ ရောက်လာပြီး စာရွက် စာတမ်း မပြနိုင်သည့် တပ်ထွက် လေးဦးကို ဖမ်းသွားပြီး ခရိုင်တပ်ထိန်း တပ်ရင်းသို့ ပို့လိုက်သည်။

မစ်ခေးလ်ကိုရှိခိုင်းသည် တော်လှန်ရေးကော်မတီ ရုံးခန်းတွင် အချိန်ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အိမ်ကို မိုးချုပ်မှ ပြန်သည်။ ညအိပ်လျှင် ရိုင်ဖယ်ကို ဘေးတွင်ချပြီး ခြောက်လုံးပြူးကို ခေါင်းအုံးအောက် ထားအိပ်သည်။ ကီရီးလ် အိမ်တွင် ပြဿနာဖြစ်ပြီးနောက် သုံးရက်အကြာတွင် ဒူနီယာကို ပြောသည်။

“တို့ အပြင်ခန်း ထွက်အိပ်ကြရအောင်”

ဒူနီယာက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်-

“ဟင် ... ဘာအတွက်လဲ”

“တို့အိပ်ရာက ပြတင်းပေါက်နား ကပ်နေတယ်၊ သူတို့ လှမ်းပစ်ရင် ထိနိုင်တယ်”

ဒူနီယာက ဘာမှ စောဒကမတက်ဘဲ အိပ်ရာရွေ့ပေးသည်။ သို့သော် နောက်တနေ့ညတွင် မေးတော့သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကျိုးလန့်စာစား ဘဝနဲ့ နေရမှာလဲ၊ ဆောင်းတွင်းအထိ ဒီအတိုင်း အိပ်ရမှာလား”

“ဆောင်းဝင်ဖို့ လိုပါသေးတယ်ကွာ၊ ခုတော့ ဒီအတိုင်း အိပ်ကြတာပေါ့”

“အဲဒီ ‘ခုတော့’ က ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“ကီရီးလ်ကို ဖမ်းမိတဲ့အထိပေါ့”

“သူက ရှင့်ဆီလာပြီး အဖမ်းခံမယ်လို့ ရှင် ထင်နေလား”

“တနေ့ လာမှာပါ”

မစ်ခေးလ်က စိတ်ချလက်ချ ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ကီရီးလ်နှင့် သူ့အဖွဲ့သား တွေက ဒွန်မြစ်ဟိုဘက်ကမ်းကို ကူးသွားပြီး ပုန်းနေကြသည်။ ရုပ်ဖြူမက်ခံနို့ ရဲ့တပ်တွေ လာနေပြီ ကြားတော့

သူတို့ လူသိုက် ရွာသို့ပြန်ရောက်ကြသည်။ ပရိခေါနှင့် လမ်းမှာတွေ့သဖြင့် ကိရိးလိက ပြောသည်။

“မစ်ခေးလ်ကို ပြောလိုက်ပါကွာ၊ မကြာခင် သူ့ဆီကို ငါတို့ လာလည်မှာပါလို့”

ပရိခေါက သည်အကြောင်း ပြောပြတော့ မစ်ခေးလ် က

“အေး လာပစေလေ၊ တခါပဲ သူ လွတ်မှာပေါ့၊ နှစ်ခါတော့ ငါ ဘယ်အလွတ်ခံမလဲ၊ သူလိုကောင် တွေကို ဘယ်လို ကိုင်တွယ်ရမယ်ဆိုတာ သူကပဲ ငါ့ကို သင်ပေးသွားတယ်၊ အဲဒီအတွက် သူ့ကိုတောင် ကျေးဇူး တင်ရဦးမယ်ဗျား” ဟု ပြန်ပြောသည်။

(၂)

စင်စစ် မက်ခီနို၏တပ်တွေက ဒွန်အထက်ပိုင်း နယ်ထဲ ရောက်နေပြီ။ ကွန်နော့ဗ်အနီးမှ တိုက်ပွဲတွင် သူပုန်တပ် တွေက ဗီယက်ရှင်စကာမှ သူ့ကို ဟန့်ဖို့ လွှတ်လိုက်သည်။ တပ်ဖြူတွေကို အချိန်တိုအတွင်း ချေမှုန်းပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူက ရှေ့ဆက်မတိုးဘဲ မီလာရီဗို ဘူတာရုံဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ ခြေအသွက်ဆုံး ကော့ဆက်ဖြူတွေက သူနှင့် ပြေးပြီး ပူးပေါင်းကြသည်။ သို့သော် အများစုက အိမ်ထဲတွင် ကုပ်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

မစ်ခေးလ်က ရွာထဲတွင် ဖြစ်နေသည့် လှုပ်ရှားမှု အားလုံးကို မျက်စိဖွင့် နားစွင့်ထားသည်။ တတာရက်စ် သည် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ အရင်လို မဟုတ်တော့ပေ။ တနေ့တခြား ကျပ်တည်းလာသည့် လူနေမှု အခြေအနေ ကြောင့် ဆိုဗီယက်အစိုးရကို ကျိန်ဆဲနေကြပြီ။ ကုန်စုံဆိုင်ကလေးများတွင်ရော ပြည်သူ့ဆိုင်များတွင်ပါ ပစ္စည်း ပြတ်သည် ထက် ပြတ်လာပြီ။ ဆပ်ပြာ၊ သကြား၊ ဆား၊ ရေနံဆီ၊ မီးခြစ်၊ ဆေးလိပ်၊ ဆေးရွက်ကြီး စသည့် အခြေခံစားကုန်များ ပြတ်ကုန်ပြီ။ ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသော စင်များပေါ်တွင် လူမသုံးသည့် ကုန်မာပစ္စည်းများနှင့် မှိုတက်နေသော ဆေးလိပ် ဘူးများသာ ရှိတော့သည်။

ရေနံဆီအစား ထောပတ်ကို ဖျော်၍ ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ကာ ဆီမီးထွန်းသလို မီးထွန်းကြရသည်။ စက်ရုံထုတ် ဆေးရွက်ကြီးများကို မမြင်ရတော့။ ခြံထွက်ဆေးရွက်ကလေးများကို သုံးနေကြရသည်။ ယမ်းမီးခြစ်တွေ ပျောက်သွားတော့ ကျောက်တုံးချင်း ခတ်၍ မီးကူးကြရသည်။

ဆိုဗီယက်အစိုးရတက်မှ မီးခြစ်တောင် မမြင်ရတော့။ ပွတ်ချွန်းသောက်ဖို့ပင် ခပ်ခက်ခက်။ စက္ကူရှားလိုက်ပုံကလည်း ပွတ်ချွန်းလိပ်ဖို့ပင် အနိုင်နိုင် ဖြစ်လာသည်။ စာရွက်တွေဆုတ်၊ ပြက္ခဒိန်တွေဖြင့် ပွတ်ချွန်း လိပ်ကြရသည်။ နောက်ဆုံး ကလေးများ၏ လေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ်တွေပါ တက်တက်ပြောင်တော့သည်။ ဘုရားရှိခိုး စာအုပ်များလည်း မနေရတော့။

ပရိခေါ်က မိလက်ကော့ဗ်အိမ် ရောက်သည့်အခါ မစ်ခေးလ်ဆီမှ သတင်းစာအဟောင်းများကို တောင်းလေ့ ရှိသည်။ “အိမ်မှာ ဓမ္မဟောင်းရော ဓမ္မသစ်ပါ ကုန်ပြီ ဟေ့” ဟု ညည်းတတ်သည်။

“နောက်ဆုံးတော့ ငါ ဘာလုပ်ရလဲ သိလား၊ ဂေါ်ဖီထုပ်ကို တရွက်ချင်း အခြောက်လှန်းပြီး ဆေးလိပ် လိပ်ရတဲ့ အထိပဲ၊ မသောက်ဘဲမှ မနေနိုင်ဘဲကိုး၊ ဂျာမနီ ရှေ့တန်းမှာတုန်းက ငါက ရာရှင်ရတဲ့ ပေါင်မုန့်ကို ဆေးကြီးရွက်နဲ့ လဲပြီး ပွတ်ချွန်း လိပ်သောက်တဲ့ ကောင်လေ”

(၃)

ထိုနှစ် နွေဦးသည် တတာရက်စ်၏ အကျပ်တည်း ဆုံးကာလ ဖြစ်သည်။ အမဲဆီ ပြတ်သဖြင့် လှည်းဘီးသံတွေ နားမခံသာလောက်အောင် ဆူညံလာသည်။ အဆိုးဆုံးမှာ ဆားပြတ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ဆားပြဿနာသည် မစ်ခေးလ် ခေါင်းပေါ် ရောက်လာသည်။ တနေ့တွင် အဘိုးကြီးတသိုက် သူရုံးခန်းကို ရောက်လာသည်။ တရိတသေဖြင့် ဦးထုပ်တွေ ချွတ်ပြီး လေးလေးစားစား နှုတ်ဆက်၍ ခုံတန်းများတွင် အသီးသီး ဝင်ထိုင်ကြသည်။

“ရွာထဲမှာ ဆားပြတ်နေပြီ ဥက္ကဋ္ဌမင်း ခင်ဗျား” တယောက်က စသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌမင်း ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းဟာ ခုခေတ်မှာ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ”

မစ်ခေးလ်က အဘိုးကြီးကို ပြင်ပေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဥက္ကဋ္ဌမင်း၊ အဲလေ.....ဥက္ကဋ္ဌ၊ နှုတ်ကျိုး နေလို့ပါဗျ၊ ရွာထဲမှာ ဆားပြတ်နေပြီ ဥက္ကဋ္ဌ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘတို့ ပြောပါ၊ ဆားပြတ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဥက္ကဋ္ဌ တမျိုးမျိုး စီစဉ်ပေးပါ၊ တခြားရွာကို လှည်းနဲ့ သွားတိုက်ဖို့ စီစဉ်ပါဦး၊ ကျုပ်တို့က မန်နစ်ချ်ထိ လှည်းနဲ့ မသွားနိုင်ဘူးလေ”

“ကျွန်တော် ဒီကိစ္စ ခရိုင်ကို တင်ပြထားပါတယ်၊ သူတို့ သိပြီးပါပြီ၊ မကြာခင် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

“နေအထွက်ကို စောင့်တာနဲ့ မျိုးစေ့တွေ ပုပ်ကုန်တာမျိုး ဖြစ်နေပါဦးမယ် ဥက္ကဋ္ဌရယ်”

အဘိုးကြီးတယောက်က ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ မစ်ခေးလ်က ဒေါသဖြင့် စားပွဲမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ကို အတွင်း အပြင် လှန်လိုက်သည်။

“ဆားပြတ်တာ ခင်ဗျားတို့ချည်းပဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်အိမ်မှာလည်း မူးလို့တောင် ရှူစရာ မရှိဘူး”

ခါးကုန်းကုန်းနှင့် မျက်စိတဖက်လပ် အဘချူမာကျော့မိက အကောင်းတဖက်ဖြင့် အခန်းထဲကို ဝေ့ကြည့်ပြီး-

“ဆားပြတ်တယ်လို့ မကြားဖူးပါဘူးကွာ၊ အရင် အစိုးရ လက်ထက် ဆားတွေ ထောင်ပုံရာပုံပဲဟာ၊ အင်း .. ဟုတ်တယ်၊ မူးရင်တောင် ရှူစရာ မရှိတော့ဘူး”

“အဲဒါ ကျုပ်တို့အစိုးရနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အပြစ်တင်ရမှာက ပြီးခဲ့တဲ့ ဗိုလ်လောင်းအစိုးရဗျ၊ သူတို့ ဖျက်ဆီး သွားတာ၊ မီးရထားလမ်းတွေ ပျက်ကုန်တယ်၊ ကားလမ်းတွေရောပဲ”

မစ်ခေးလ်က အဘိုးကြီးတသိုက်ကို ရှင်းပြသည်။ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်းတွေကို အဖြူတွေ မည်သို့ဖျက်ဆီးပစ်ပုံ၊ စက်ရုံတွေကို မည်ပုံဖောက်ခွဲခွဲပုံ၊ အိမ်တွေကို မီးရှို့ပုံများကို အသေးစိတ် ပြောပြနေသည်။ သည်မြင်ကွင်း အချို့ကို ပြည်တွင်းစစ်အတွင်း သူကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အချို့ကိုလည်း အနီဘက်မှ ကာကွယ်ပြီး သာသာထိုးထိုး ပြောသည်။

“အဲဒီဘူဇာတွေ ဘယ်လောက်လူဝါးဝလဲ သိလား၊ သကြားနဲ့ ဆားကို အကုန်သိမ်းပြီး ကရိုင်းမီးယားကို ပို့တယ်၊ အဲဒီကမှ သင်္ဘောနဲ့ နိုင်ငံခြားပို့တယ်”

သူက အဘိုးကြီးတွေကို အာပေါင်အာရင်း သန်သန်ဖြင့် ပြောနေသည်။

“ဆေးလိပ် ပြတ်သွားတာကရော နိုင်ငံခြား ပို့လို့ပဲလား”

ချူမာကျော့မိက ဝင်ထောက်သည်။

“အဘတို့အတွက် ချန်ထားမယ်ထင်လား၊ ဘူဇာဆိုတာ ဘယ်သူသေသေ မာချင်တဲ့ ငတေတွေဗျ၊ အမဲဆီတောင် ချမ်းသာမပေးဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ လူချမ်းသာတွေဟာ အဲဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ ချမ်းသာလေ လောဘကြီးလေပဲ”

အဘိုးကြီးတယောက်က ဝင်ထောက်ခံခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အားလုံး ဗျစ်နဲ့ ဗျစ်ချည်းပဲ၊ အဲဒီတော့ ဆား မရှိဘဲ တို့ ဘယ်လိုဆက်နေကြမလဲ”

အားလုံးငြိမ်သွားတော့ အဘိုးကြီး မက်ဆိဗ်က ချက်ကျကျ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

မစ်ခေးလ်က ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမားတွေ ဆားကျင်းတွေ ထပ်တူးမှာပါ၊ အဲဒီတော့မှ အဘတို့ မန်နစ်ချ်ကို ကြိုက်သလောက် သွားတိုက်ပါ၊ လှည်းဘယ်နှစီး သွားတိုက်တိုက် အလျှံပယ် ရစေရမယ်”

“ကျုပ်တို့လူတွေက အဲဒီကို မသွားချင်ကြဘူး၊ ကားလ်မိုက်တွေရဲ့ ရန်ကို ကြောက်ကြတယ်၊ သူတို့က နွားတွေကို သိမ်းတယ်တဲ့၊ ကျုပ် အသိတယောက် ကြိမ်လုံးပဲ ပြန်ပါလာတယ်”

“အေးလေ ... အချိန်တော့ နည်းနည်းစောင့်ရမှာပေါ့”

ချူမာကော့ဗ်က သက်ပြင်းချပြီး ပြောလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးတွေနှင့် ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်ပြီး ပြန်လာကာမှ အိမ်တွင် ဆားကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခူနီယာနှင့် ရန်ဖြစ်ရပြန်သည်။ သူတို့လင်မယား အစာမကြေ ဖြစ်နေသည်မှာ ပရိုခေါ် ရှေ့တွင် ဂရီဂို အကြောင်း ပြောသည့်နေ့ကတည်းက ဖြစ်သည်။ တနေ့ ညစာဝိုင်းတွင် မစ်ခေးလ်က မိန်းမကို ပြောသည်။

“ဟင်းချိုက ဆားလည်း မပါပါလား၊ ဆား ကုန်ပြီလားကွ”

“ဒီအစိုးရ လက်ထက်မှာ ဆား ချွေတာရမယ်လေ၊ ဆား ဘယ်လောက်ပဲ ကျန်တော့လဲ ရှင် သိရဲ့လား”

“ဘယ်လောက် ကျန်လဲ”

“နှစ်ဇွန်းစာလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

မစ်ခေးလ် သက်ပြင်းချသည်။

“အင်း ... မလွယ်ပါလား”

“တချို့တော့ မန်နစ်ချ်ကို သွားဝယ်ကြတယ်၊ ရှင်က အချိန်မှ မရတာကိုး”

“ဘာနဲ့ သွားမလဲ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ လှည်းထမ်းပိုး ထမ်းပြီး ... ”

“အကောင်းပြောစမ်းပါ၊ ရှင်ပဲ ဆားမပါဘဲ မစားနိုင် ဖြစ်နေတာ၊ ရှင် မသွားနိုင်တော့ ဆားပေါ့ပဲ စားပေါ့”

“ဒီကိစ္စ မကြာခင် ပြေလည်သွားမှာပါကွာ၊ မကြာခင် သူတို့ ပို့ပေးမှာပါ”

“ဒါဆိုလည်း လောလောဆယ် ရှင် ကြေးမများနဲ့”

မစ်ခေးလ်က ဒူနီယာကို မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“မင်းပြောပုံကလည်း မယဉ်ကျေးလိုက်တာကွာ”

ဒူနီယာကလည်း သူနှင့်အပြိုင် ဒေါသထွက်လာသည်။

“ရှင် အဲဒီမျက်လုံးတွေနဲ့ ကျွန်မကို မကြည့်နဲ့၊ ရှင်သိလား ဥက္ကဋ္ဌမင်း၊ လူတွေ ဆားငတ်လို့ သွားဖုံးရောဂါ ရကုန်ပြီ၊ နက်ချိမ် တောင်ကုန်းပေါ် သွားပြီး မြေကြီးတူးတဲ့သူ တူးနေကြရပြီ၊ အဲဒီမြေကြီးကို ဆားအနေနဲ့ ဟင်းခတ်တဲ့လူ ခတ်နေကြပြီ၊ ရှင် အဲဒါတွေ ကြားရဲ့လား”

“ခဏနေဦး၊ မင်း လွန်လာပြီထင်တယ်၊ နောက် ဘာရှိသေးလဲ”

“ရှင်ကရော ဘာရှိသေးလဲ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ ဆက်နေသွားရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ခုလည်း နေနေတာပဲ”

“မင်းရဲ့ မီလက်ကော့စ်အမျိုး ဇာတိရုပ်က တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာတယ်”

“ဘယ်လို ဇာတိရုပ်လဲ”

“တန်ပြန်တော်လှန်ရေး ဇာတိရုပ်ပေါ့”

မစ်ခေးလ်က စားပွဲမှ ထကာ ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ မိန်းမကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ကွေးညွတ်နေ၏။

“မင်း ဒီအပေါက်မျိုး ဆက်ချိုးနေရင်တော့ တို့ အတူနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်၊ မင်းစကားလုံး တွေက ရန်သူဘက်က လာတဲ့ စကားလုံးတွေ”

ဒူနီယာက တခုခုပြောမည် ဟန်ပြင်နေတုန်း မစ်ခေးလ်က လက်သီးနှင့် ရွယ်ပြီး-

“တော်ပြီ၊ မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားတော့”

ဒူနီယာ လုံးဝ မတုန်လှုပ်၊ မချောက်ချား။ အံ့ဩခြင်းများစွာဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ခပ်အေးအေး လေသံဖြင့် ခပ်ရွှင်ရွှင်ကလေး ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဆားပြဿနာက စတယ်ဆိုတော့ ဆားမပါဘဲ ခရီးဆက်ကြတာပေါ့”

ဒူနီယာ ပြုံးပြုံးကလေး ဆက်ပြောသည်။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မစ်ခေးလ်၊ မိန်းမတွေကို စိတ်ဆိုးရင် ရှင် စိတ်ဆိုးလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတွေက ခပ်တုံးတုံး တွေ မဟုတ်လား၊ ကဲ...ဟင်းချို ထပ်ယူမလား၊ ဒိန်ချဉ် ပေးရတော့မလား”

ဒူနီယာက လိမ္မာသည်။ ဘယ်အချိန်တွင် ခေါင်းမာရမည်၊ ဘယ်အချိန်တွင် အလျော့ပေးရမည် ဆိုသည် ကို နားလည်သည်။

(၄)

နောက်နှစ်ပတ်ကြာတော့ ဂရီဂိုဆီမှ စာရောက်လာသည်။ ရန်ဂယ့်တပ်တွေနှင့် တိုက်ရသည့် ရှေ့တန်း တနေရာ တွင် သူ ဒဏ်ရာရခဲ့သည်တဲ့။ ဆေးရုံမှ ဆင်းလျှင် တပ်က ခွင့်ရဖို့ များသည်တဲ့။ ဒူနီယာက ယောက်ျားကို ပြောပြ လိုက်ပြီး-

“သူ ပြန်လာရင် ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ ဟင် မစ်ခေးလ်”

“ကိုယ့်အိမ်ကို ပြောင်းမယ်လေ၊ အတူတူနေလို့မှ မဖြစ်တာ၊ ပစ္စည်းတွေကို ခွဲတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အတူတူနေလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကြည့်ရတာ သူ အင်စီနီယာကို ခေါ်ထားမယ် ထင်တယ်”

“နေလို့ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် မင်းအစ်ကိုနဲ့ ငါ တအိမ်တည်း မနေဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“ဘာလဲ...သူက တပ်ဖြူ လူထွက်မို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တချိန်တုန်းက ရှင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ ခု ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို တူးတူးခါးခါး မုန်းနေ ရတာလဲ”

“ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ တို့ သူငယ်ချင်း ဘဝက ရပ်လိုက်တာ ကြာပြီပဲ”

ဒူနီယာက ချည်ငင်ရင်း စကားပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ချည်စ တစ် ပြတ်သွားတော့ ဖျတ်ခနဲ ဖမ်းပြီး အစွန်း နှစ်ဖက်ကို လျင်မြန်စွာ ပြန်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ မော့မကြည့်ဘဲ ယောက်ျားကို မေးလိုက်သည်။

“သူ ပြန်လာရင် သူပုန်ထခဲ့တဲ့အတွက် ဘာတွေ ဖြစ်ဦးမလဲဟင်”

“ခုံရုံးတင်မှာပေါ့”

“ဘယ်လိုအပြစ်မျိုး ကျခံရနိုင်သလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူးဟေ့၊ ကျုပ်က တရားသူကြီး မှ မဟုတ်တာ”

“သေဒဏ် ကျနိုင်သလား”

မစ်ခေးလ်က အိပ်ပျော်နေသည့် မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ အသံကို နှိမ့်ပြီး မိန်းမ အမေးကို ဖြေသည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဒူနီယာ နောက်ထပ် ဘာမှမမေးတော့။ နောက်နေ့ မနက်တွင် နွားနို့ ညှစ်ပြီးသည်နှင့် အက်စီနီယာဆီ ထွက်လာသည်။

“ဂရစ်ရှာ မကြာခင် ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အစ်မ ဝမ်းသာရအောင် လာပြောတာ”

အက်စီနီယာက ရေနွေးကျိုနေရာမှ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ဖိလိုက်သည်။ သွေးရောင် လွှမ်းလာသော သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဒူနီယာ စကားဆက်သည်။

“သိပ်လည်း ပျော်မနေနဲ့ဦး၊ အိမ်ကလူက ပြောတယ်၊ သူ ခုံရုံးတင်ခံရနိုင်တယ်တဲ့၊ ဘယ်လို အပြစ်ပေးမလဲ ဆိုတာတော့ ဘုရားသခင်မှ သိမှာပဲ”

ကြည်လင်နေသည့် အက်စီနီယာ၏ မျက်နှာညိုသွားသည်။

“ဘာအတွက်လဲဟင်”

“သူပုန်ထတဲ့ကိစ္စတွေ ပါမှာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဒူနီယာရယ်၊ ညည်း မစ်ခေးလ်က နေရာတိုင်း သိတယ် ထင်နေတာ၊ တကယ်တော့ သူ ဘာမှ မသိပါဘူး”

ဒူနီယာ သက်ပြင်းလေးတချက်ချပြီး-

“ဟုတ်မှာပါလေ၊ သူက အစ်ကိုလေးနဲ့ မတည့်တော့ဘူးလေ၊ အဲဒီအတွက် ဒူနီယာ သိပ်ရင်လေးတာပဲ၊ သူ ဒဏ်ရာ ထပ်ရပြန်ပြီတဲ့၊ တကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာချည်းပဲ”

“သူ ပြန်လာရင် ကလေးတွေပါ ခေါ်ပြီး တနေရာရာမှာ သွားဝှက်ထားမှ ထင်တယ်”

အက်စီနီယာက စိုးရိမ်တကြီး ပြောလိုက်သည်။ ပြောပြီး သူ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြောင်း ဒူနီယာ သတိထား လိုက်မိသည်။ ဒူနီယာရင်ထဲ တင်းကျပ်လာသည်။ တနေရာရာသွားပြီး ငိုချပစ်လိုက်ချင်သည်။ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

“အင်း အမေနဲ့တောင် တွေ့မသွားရဘူး၊ ကဲ.. ဒူနီယာ ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော် အစ်မအက်စီနီယာ၊ ချက်ရပြုတ်ရ ဦးမယ်”

ခြံဝတွင် အက်စီနီယာက ဒူနီယာ့ပါးကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“မပျော်ဘူးလားဟင်” ဟု အက်စီနီယာကို ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

အက်စီနီယာက မျက်ရည်ဆယ်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း ... ပျော်တော့ ပျော်ပါတယ်ကွယ်”

မိလာရီဗိုဘူတာရုံတွင် ဂရီဂိုသည် တပ်မှ ထွက်ခွင့်ရလာသည့် အရာရှိတယောက်အနေဖြင့် မြင်းရထား တစီး ရသည်။ ယူကရိန်းနယ်ထဲတွင် အိမ်အပြန်လမ်း တလျှောက်လုံး တထောက်နားသည့် နေရာတိုင်း မြင်းရထား လဲစီးခွင့် ရှိသည်။ ဒွန်အထက်ပိုင်း ကော့ဆက်ရွာ တရွာကို ရောက်တော့ ကျေးရွာကော်မတီဥက္ကဋ္ဌမှာ လူငယ်ကလေးတယောက် ဖြစ်သည်။ သူလည်း မကြာသေးခင်ကမှ ပြန်ရောက်လာသည့် တပ်နီလူထွက် ဖြစ်သည်။

“ရဲဘော်တပ်မှူးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ရွာမှာတော့ နွားလှည်းပဲ ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ တရွာလုံးမှာ မြင်းတကောင်ပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီမြင်းကလည်း ခြေတချောင်း ကျိုးနေတယ်၊ စစ်ပြေးတုန်းက မြင်းတွေအားလုံး ကူဘန်မှာ ထားခဲ့ရတယ်လေ”

“အဲဒီ ခြေတပေါင်ကျိုးနဲ့ပဲ သွားရမှာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို ရဲဘော်တပ်မှူး အရပ်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဗီယက်ရှင်စကာကို တယ်လီဖုန်း ကြိုးတွေသွားပို့မယ့် လှည်းကြိုတစီးတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒါဆို ဘယ်မှာမှ လှည်းပြောင်းစရာ မလိုတော့ဘူး၊ အိမ်အရောက်သာ ခေါ်သွားပေတော့”

လူငယ်ဥက္ကဋ္ဌက ခပ်ရွှင်ရွှင်။ မျက်စိတဖက်မှိတ်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး ဆက်ပြောသည်။

“အချောဆုံးနွားတရှဉ်း ကျွန်တော် ရှာပေးလိုက်မယ်၊ လှည်းပိုင်ရှင်က အမျိုးသမီးဗျား၊ သူကိုယ်တိုင် မောင်းမှာ၊ ယောက်ျား တိုက်ပွဲကျသွားတာ မကြာသေးဘူး၊ မုဆိုးမ ငယ်ငယ်ချောချောလေး၊ လတ်လတ် ဆတ်ဆတ်ကလေးပေါ့ဗျာ၊ လမ်းမှာ အချိန်ကုန်လို့ ကုန်မှန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း တပ်ထွက်ပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့တွေ ဒီလိုအချိန်မှာ ဘာလိုအပ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတာပေါ့”

ကုန်းကြောင်း လျှောက်လျှင် ဤခရီး မနီးလှ၍ ဂရီဂို ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အင်း ... နွားလှည်းဆိုလည်း နွားလှည်းပေါ့။

တနာရီအတွင်း အမဲဆီ မထိုးနိုင်၍ တကျွဲကျွဲ မြည်နေသည့် လှည်းအိုကြီး ရောက်လာသည်။ လှည်းကကအိမ်ခြံ တိုင်တွေက ကျိုးပဲ့နေပြီ။ ကောက်ရိုးအခင်းကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ခင်းထားသည်။

‘အင်း စစ်အတွင်းပေကိုး’ ဟု တွေးပြီး လှည်းကြီးကို စိတ်ပျက် လက်ပျက် ကြည့်လိုက်သည်။ လှည်းမောင်းမည့် အမျိုးသမီးကတော့ သိပ်မဆိုး။ နားနှစ်ကောင်တပ်ပြီး သူက လှည်းကို ခြေကျင် ဆွဲလာသည်။ လုံးကြီးပေါက်လှ။ ရင်သားအစုံက ကြားကြား ဝင့်ဝင့်။ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးကောင်းကောင်း။ ပါးပေါ်တွင် ရွှေရောင်မဲ့ယင် ချေးကလေးတွေနှင့်။

အနားရောက်တော့ ခေါင်းစည်းကို ပြင်စည်းပြီး ဂရီဂိုကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ရှင့်ကို ပို့ရမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝိုင်ယာကြိုးတွေ တင်ပြီးပြီလား။”

ဂရီဂိုက လောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီးကို သွားခနဲခြုံပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဪ...အဲဒီပစ္စည်းမျိုးတွေ ကျွန်မ သယ်သွား ရဦးမှာပေါ့ ဟုတ်လား။”

ကော့ဆက်အမျိုးသမီးက အသံလွင်လွင်ကလေး ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“တနေ့ တနေ့ သူတို့ အလုပ်ချည်းပဲ၊ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ လာတင်ပစေ၊ လာမတင်ပေးရင် ကျွန်မတို့ ဒီအတိုင်း သွားမယ်”

သို့သော် လူငယ်ဥက္ကဋ္ဌကို ဆဲဆိုပြီး နောက်ရင်း ပြောင်ရင်း အမျိုးသမီးက ကြိုးခွေတွေ တင်သည်။ တခါ တခါ ဂရီဂိုကို စွေကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ ဥက္ကဋ္ဌက တဟားဟားရယ်ပြီး မုဆိုးမကလေးကို အမြတ်တနိုး လှမ်းကြည့် နေသည်။ ပြီးတော့ ဂရီဂိုကိုလည်း ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နှင့်၊ ရယ်ကျဲကျဲနှင့်။

ရွာပြင်ရောက်တော့ နွေဦးကို နှုတ်ဆက်နေသည့် မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို မျက်စိတဆုံး လှမ်းမြင် နေရသည်။ လမ်းဟိုဘက်သည်ဘက်မှ ယာသမားတို့ တောင်ယာခုတ်ပြီး မြက်ခြောက်တွေကို မီးရှို့ထားသဖြင့် မီးခိုးလုံးတွေ ခဲသားပြင် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တလိမ့်လိမ့် လွင့်တက်နေကြသည်။ တောမီးနံ့သည် လွမ်းမောဖွယ်ရာ အတိတ် ဆီသို့ ဂရီဂိုအား ခေါ်သွားလေတော့သည်။ တချိန်က သူလည်း တောင်ယာလယ်လုပ် ဓားမခုတ် ဘဝကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့သူပဲ။ အထီးကျန် လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ညအခါများတွင် ငေးကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ကလေးတွေ ချစ်စရာ။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ပျံသန်းသွားကြသည့် ငန်းအုပ်တွေ။ ကောက်ရိုးအခင်းပေါ်တွင် နေရာရွှေ့ထိုင်လိုက်ပြီး လှည်းရှင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ခြောက်ဆယ်နား ကပ်နေပြီ”

အမျိုးသမီးက ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့ မျက်လုံးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“အကောင်းမေးတာပါဟာ”

“နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ထဲမှာ”

“ယောက်ျား ဆုံးသွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ယောက်ျားက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“တိုက်ပွဲမှာ ကျတာပေါ့”

“သိပ်မကြာသေးဘူးပေါ့”

“နှစ်နှစ်ရှိပြီ”

“သူပုန်ထထချင်းပေါ့”

“နောက်နှစ်နေ့ကျမှပါ”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆက်နေလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

“ဒီခေတ်ကြီးကို မင်း ဘယ်လိုဖြတ်သန်းလဲ”

အမျိုးသမီးက သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းစည်းပဝါဖြင့် ပါးစပ်ကို ဆွဲဖုံးလိုက်ပြီး ပြုံးသည်။

“ဒီလိုပဲပေါ့”

“ယောက်ျား မရှိတော့ ဘယ်လွယ်မလဲနော်”

“ကျွန်မ ယောက္ခမအမေနဲ့ အတူနေတယ်လေ၊ စိုက်ခင်းနဲ့ပဲ လက်မလည်ပါဘူး”

သူက ဂရီဂိုဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အရောင်တမျိုး သန်းသွား၏။

“ရှင် ဘာဆိုလိုတာလဲဟင်”

“ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

ပါးစပ်ကိုပါ သိုင်းထားသည့် ခေါင်းစည်းကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး တလုံးချင်း ပြန်ပြောသည်။

“အင်း ... ဘဝမှာ ဒါလောက်ပဲ ခံသင့်ပါတယ်လေ။ လောကမှာ လူပီသတဲ့လူတွေ လုံးဝ မရှိတော့ တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ အိမ်ထောင်ကျဖူးပေမယ့် ယောက်ျားနဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝ အရသာကို ဘာမှန်းတောင် မသိလိုက်ပါဘူး။ တလပဲ နေလိုက်ရပြီး တပ်ထဲ ဝင်လိုက်ရတာလေ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆက်ပြီး ရပ်တည်ခဲ့ပါတယ်။ ခုတော့ သိပ်အခက်အခဲ မရှိတော့ပါဘူး။ ရွာကို လူငယ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ရောက်လာကြပါပြီ။ ‘ဟဲ့...ချိုကုပ်၊ မြန်မြန်ပြေးစမ်း၊ ကဲ ... အဲဒါ ကျွန်မဘဝပါ အစ်ကိုစစ်သားရေ ...”

ဂရီဂို ဘာမှဆက်မပြောတော့။ ပြောစရာလည်း ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလေ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေ သွားစမိသည့် အတွက် နောင်တရနေသည်။

ဝဖီးနေသည့် နွားနှစ်ကောင်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် လျှောက်နေသည်။ အတိုင်နွားချိုကုပ်၏ ချိုတဖက်က သူ့မျက်လုံးကို ပိတ်လုမတတ် ကွေးကျနေသည်။ သူ ငယ်ငယ်က လှည်းမောင်းခဲ့ရ ပုံတွေကို ပြန်တွေးနေသည်။ မြင်းတကောင်နှင့် နွားအုပ်ကို ကျောင်းရပုံကိုလည်း ပြန်သတိရလာသည်။

“ချိုကုပ်က ညဉ့်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အင်း ... စိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့”

အမျိုးသမီးက သရော်တော်တော် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“တခြားအကြောင်း ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးလားဟင်”

ဂရီဂို ငြိမ်သွားသည်။ အတိတ်အကြောင်း ပြန်တွေးရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ စစ်တွေ မဖြစ်ခင် ငြိမ်းချမ်းကာလ။ ကော့ဆက်တို့၏ ငယ်ဘဝ။ နောက် စစ်တွေ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဖြစ်လာတော့ ဘဝမှာ အနိဋ္ဌာရုံ ဖုံးလွှမ်းကာ လူစိတ်ပျောက်၍ သတ်ကြ ဖြတ်ကြ၊ ခုတ်ကြ ထစ်ကြနှင့် လောကသည် အကျည်းတန်ခဲ့ရလေသည်။

ခုတော့ တော်လောက်ပြီ။ ရွာပြန်ပြီး မိရိုးဖလာ ဓားမဦးချ လယ်သမားဘဝကို ပြန်ဝင်တော့မည်။ သားသမီးတွေ နှင့်ရော ချစ်သူနှင့်ပါ ပျော်ပျော်နေတော့မည်။ အိမ်မပြန်ခင် ရှေ့တန်းမှာကတည်းက အက်စီနီယာနှင့် အတူနေဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားခဲ့သည်။ ဒီတခါ မခွဲတော့။ ကလေးတွေကို သူ ဆက်ပြီး စောင့်ရှောက်လိမ့်မည်။

အဝတ်တွေ လဲဝတ်မည်။ ကွင်းထဲ ဆင်းမည်။ ထွန်တွေ

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ယူနီဖောင်းချွတ်ပြီး ကော့ဆက် ရသည့် မြေသင်းနံ့နှင့် မြက်ခင်းနံ့ကို သတိရလာသည်။ ထယ်တွေကို ပြန်ကိုင်တော့မည်။ လယ်ထွန်သည့်အခါ ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းလိုက်မည်လဲ။

သို့သော် လှည်းပိုင်ရှင်က ဘဝကို ငြီးငွေ့နေပုံ၊ သူ့အကြောင်းတွေ သူ ဆက်ပြောချင်နေပုံ။ နွားတွေ ကိုလည်း အားသွန်ခွန်စိုက် မမောင်းတော့။ မျက်စိကို မှေးစင်းကာ ဂရီဂိုကိုသာ မကြာ မကြာ ကြည့်နေသည်။

‘ခေါင်းတွေ ဖြူစပြုနေပေမယ့် သူ့အသက် သိပ်မကြီးသေးပါဘူး၊ လူကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပုံမျိုးပဲ၊ သောက တမျိုးမျိုး ရှိနေတဲ့ပုံစံမျိုး၊ ယောက်ျားပီသပြီး ခပ်ချောချောပဲ၊ မုတ်ဆိတ်တချို့လည်း ဖြူစပြုနေပြီ၊ သူ ဘာတွေ တွေးနေပါလိမ့်၊ စောစောကတော့ စကားတွေ ပြောလာပြီး ခုတော့ တမျိုး၊ နေပေါ့၊ မိန်းမဆီ ရောက်ချင်ဇော အားကြီး နေလားမှ မသိတာ’

လျှောက်တွေးနေရင်း လှည်းကက်အိမ်ကို မှီပြီး သီချင်းတိုးတိုး ညည်းလိုက်သည်။

ဂရီဂိုက ခေါင်းမောပြီး နေကို ကြည့်နေသည်။ ညနေမစောင်းတတ်သေး။ လမ်းဘေးသစ်ပင်များ၏ အရိပ်တွေ လမ်းပေါ်တွင် စွေစွေ မစောင်းသေး။

ကော့ဆက်လွင်ပြင်သည် တိတ်ဆိတ်မှုတွင် ယစ်မူးနေသည့်အလား မလှုပ်မရှား ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသည်။ နေခြည်သည် နုနုကလေး နွေးကာ လေပြည်က ဖြည်းဖြည်းကလေး သုတ်ဖြူးနေလေသည်။ နီညို ရောင်သန်းနေသည့် ခြောက်လှဆဲဆဲ ချုံပုတ်ကလေးများ လှုပ်သည် ဆိုရုံမျှသာ။ ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ တွန်ကျူးသံကို မကြားရ။ တွင်းအောင်း သတ္တဝါလေးများသည်လည်း ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ၏။ အပြာနု ရောင် အေးမြမြကောင်းကင်တွင် စွန်တွေ ဝဲနေသည်ကို မတွေ့ရ။ ပိုးကောင်တွေကို ထိုးသုတ်နေသည့် ငှက်ကလေးတွေလည်း မရှိ။ ဧရာမ ရစ်ကြီးတကောင် လှည်းပေါ်ကို ကျော်၍ ပျံသန်းထိုးဆင်းကာ လမ်းပေါ်တွင် နားလိုက်သည်။ စစ်မဖြစ်မီရက်များက ဆိုလျှင် နွေလယ်ခါမှာသာ သည်ဒေသတွင် သည်လို ရာသီဥတုမျိုးနှင့် ကြုံရတတ်သည်။

လှည်းလမ်းမှာ အဆုံးမရှိတော့သလို လျှို့ဝှက်ကို ဆင်းသွားလိုက်၊ တောင်ကုန်းပေါ် ပြန်တက်လိုက်နှင့်။ ပြီးလျှင် ရှုမဆုံးတော့သည့် လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးထဲကို ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ လမ်းနံဘေးတွင် မီးငြိမ်းစ မီးဖိုတဖိုကို လှမ်းမြင် လိုက်သဖြင့် ဂရီဂို ဝမ်းသာ သွားသည်။

“အစ်ကိုနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

သူ့ပခုံးကို နှင်တံဖြင့် အသာပွတ်ရင်း အမျိုးသမီး က မေးလိုက်သည်။
ဂရီဂိုက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် တော့ သူက မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“ဂရီဂို၊ မင်းနာမည်ကရော...”

“ကြိုက်သလိုသာ ခေါ်ပါ”

“မင်းက စကားနည်းပုံပဲ၊ ဆက်ပြီး ငြိမ်ငြိမ် ကလေး နေပါလား။”

“တနေ့လုံး နေလာတာပဲ၊ အာခေါင်တွေတောင် ခြောက်နေပြီ၊ ရှင်
ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်နေရတာလဲ ဂရီဂို”

“ပျော်စရာမှ မရှိတာ”

“ကိုယ့်အိမ် ကိုယ် ပြန်တာပဲ၊ ပျော်ရမှာပေါ့”

“ကျုပ်ရဲ့ ပျော်စရာအချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ပါပြီကွာ”

“အင်း ... ဆက်ပြောပါဦး၊ အသက်လည်း သိပ်မကြီးသေးဘဲနဲ့ ဘာလို့
ဆံပင်တွေ ဖြူနေတာလဲ”

“မင်းက အကုန်သိချင်နေတော့တာပဲ၊ ငယ်ငယ်နဲ့ ဖြူရမယ့်ဘဝမို့
ဖြူတာပေါ့ကွာ”

“အစ်ကိုက အိမ်ထောင်သည်လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းလည်း ယောက်ျား မြန်မြန်ယူရင် ကောင်းမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ..”

“မင်းကြည့်ရတာ ယောက်ျားတွေ သဘောကျမယ့် ပုံမျိုးပါ”

“အဲဒါ မကောင်းဘူးလားဟင်”

ဂရီဂိုက သူ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ အမျိုးသမီးက
သွားဖွေးဖွေးကလေးများ ပေါ်အောင် ရယ်နေသည်။ မျက်တောင် ကော့ကြီးများ
အောက်က မျက်လုံးအစုံက အရောင်တောက်နေသည်။ ဂရီဂို မပြုံးချင်
ပြုံးချင်နှင့် ပြုံးပြီး သူ့ဒူးခေါင်းပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်သည်။

“အင်း ... မင်းဘဝကလည်း အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ၊ နှစ်ဆယ်ကျော်လေးနဲ့
မုဆိုးမ ဖြစ်ရတယ်လို့ပဲ”

သူ သိသိသာသာ ပျော်သွားပုံရသည်။ သို့သော် ဂရီဂို၏ လက်ကို
ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုတဒ်တွင် သူ့မျက်နှာ နီရဲလာသဖြင့်
မဲ့ခြောက်ကလေးတွေ ပျောက်သွားသည်။

“ကျွန်မကို မသနားပါနဲ့၊ ရှင့်မိန်းမကို သနားဖို့ ချန်ထားဦး”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ”

“သွားစမ်းပါ”

“ကျုပ်က မင်းအတွက် စိတ်မကောင်းလို့ ပြောမိတာပါကွာ”

“စိတ်မကောင်းရင်လည်း တည့်တည့်ပြောပါ”

သူ့မျက်နှာ နီရာမှ ညိုသွားသည်။

“မင်းဟာ တော်တော်စိတ်ကြီးမယ့် မိန်းကလေးပဲ”

“ရှင်ကရော...ဘယ်လိုလဲ၊ လောင်းကုတ်ကြီးနဲ့ သူတော်စင်လား၊ အိမ်ထောင် ရှိရက်သားနဲ့၊ ရှင် အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဂရီဂိုက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သိပ်တော့ မကြာသေးပါဘူးကွာ”

“ဒါဆို ရှင် ကျွန်မအတွက် ဘာလို့ စိတ်ပူနေလဲ၊ ယောက္ခမကြီး ပူပစေပေါ့”

ဂရီဂိုက အသံပျော့ကလေးဖြင့်-

“ကဲ....တော်ပါတော့၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသကြီး နေတာလဲ”

“ဒီမှာကြည့်...၊ ကျွန်မတို့ စကားကောင်းနေတုန်း နွားတွေက လမ်းဖြောင့်ဖြောင့် မသွားချင်ဘူး၊ သတိထား မိလား၊ လမ်းဘေးဆွဲပြီး ဆင်းဆင်းသွားတယ်”

ဂရီဂိုက လှည်းပေါ်တွင် သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် အနေအထားပြောင်းရင်း အာသွက် လျှာသွက် မုဆိုးမ ကလေးကို တချက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ ‘အင်း ... မိန်းမတို့၏ လက်နက်သည် မျက်ရည်’ ဆိုတာ ဟုတ်များနေမလားဟု တွေးရင်း ကောက်ရိုးအခင်းပေါ်တွင် လှဲချပြီး လောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီး ခြုံကာ အိပ်လိုက်တော့သည်။ နိုးလာတော့ မှောင်နေပြီ၊ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ကလေး တွေ ရေးရေး ပေါ်လာနေပြီ၊ လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းသည့်လေကို အားရ ပါးရ ရှူသွင်းလိုက်သည်။

“နွားတွေ အစာကျွေးရတော့မယ်” ဟု အမျိုးသမီး က ပြောသည်။

“ဒါဖြင့် နားလေ”

ဂရီဂိုက နွားတွေကို ကိုယ်တိုင် ဆင်းဖြုတ်ပေး သည်။ ပြီးတော့ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ အသားဘူးနှင့် ပေါင်မုန့်ထုပ် ယူလိုက်သည်။ လှည်းနှင့်

မလှမ်းမကမ်းတွင် မြက်ခြောက်တွေ စုပြီး မီးမွှေးကာ သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကဲ..လာ၊ တို့ ညစာ စားရအောင်၊ မင်း စိတ်တိုရတာနဲ့ ဆာရောပေါ့”

သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းယမ်းပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ ဝက်ပေါင်ခြောက် ထုတ်ပြီး မီးဖို နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ စားရင်း သောက်ရင်း ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း စကားဆက်ပြောကြသည်။ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြန်ဖြစ်သွားကြ၏။ အမျိုးသမီးက အိပ်ဖို့ လှည်းပေါ်ပြန်တက်သွားသည်။ သူက နွားချေးတွေ မီးဖိုထဲ ပစ်ထည့်ပြီး စစ်သားပီပီ မြေကြီးပေါ် လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ကို ခေါင်းအုံးပြီး ပက်လက်လှန်ချ လိုက်သည်။ ကြယ်ကလေးတွေ အရောင် တလက်လက်တောက်နေပြီ။ ကလေးတွေအကြောင်း စဉ်းစားသည်။ ပြီးတော့ အက်စီနီယာ အကြောင်း လျှောက်တွေးသည်။ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။ ခဏနေတော့ အမျိုးသမီးအသံကြောင့် နိုးလာသည်။

“အစ်ကိုစစ်သား၊ အိပ်ပျော်နေပြီလား။”

အမျိုးသမီးက လှည်းပေါ်မှ လှမ်းမေးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက တံတောင်ဆစ်နှစ်ဖက် အားပြုပြီး အမျိုးသမီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မီးညွန့်ကျိုးနေသည့် မီးဖိုအလင်းရောင်တွင် သူ့ကို မြင်နေရသည်။ သူက ပြုံးပြီး လှမ်းကြည့် နေသည်။

“မြေကြီးပေါ်မှာ အရမ်းအေးတယ်၊ သိပ်ချမ်းနေမှာပေါ့၊ ကျွန်မကတော့ နွေးနေပြီ၊ လာခဲ့လေ”

ဂရိုဂို အပြေးအလွှား စဉ်းစားသည်။ ပြီးတော့ လှမ်းပြောလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ မလာတော့ပါဘူး၊ အရေထူနေတော့ သွေးခဲပြီး မသေနိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့”

အမျိုးသမီး လှည်းပေါ်မှ သက်ပြင်းချသည်။

“သဘောပါလေ”

ပြောပြီး အနွေးထည်ကို ခေါင်းမြီးခြုံပစ်လိုက်သည်။

ခဏနေတော့ ဂရိုဂို ထသည်။ ပစ္စည်းကလေး တွေ စုသည်။ ကုန်းကြောင်းဆက်လျှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။ မိုးမလင်းခင် ရောက်နိုင်သည်။ တပ်မှူး တယောက် နွားလှည်းနှင့် အိမ်ကိုပြန်လာသည့်အဖြစ်မှာ ကြည့်လို့ သိပ်ကောင်းမည် မထင်။ လူရယ်စရာ ဖြစ်တော့ မည်။ အမျိုးသမီးကို နှိုးလိုက်သည်။

“မင်း နေရဲတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ် လမ်းလျှောက် ပြန်တော့မယ်”

“ဟင့်အင်း၊ မကြောက်ပါဘူး၊ ရွာနဲ့ သိပ်မဝေးပါဘူး၊ ဒါထက် ဘာပြုလို့လဲဟင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံလို့လား”

“အင်း မင်းမှန်းတာ မဆိုးပါဘူး၊ ကဲ... သွားမယ်နော်၊ ကျုပ်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

လောင်းကုတ်အင်္ကျီကော်လာကို ဆွဲထောင်ပြီး သူ ထွက်လာခဲ့သည်။ မျက်တောင်မွေးပေါ်သို့ နှင်းမှုန်တွေ တဖွဲဖွဲကျလျက်။

(၂)

မစ်ခေးလ်ကို ဗွိုင်းက ဗီယက်ရှင်စကားသို့ မနက်ပိုင်း က ထွက်သွားပြီး ညနေပိုင်းတွင် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ ခြံထဲဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်တော့ ခူနီယာ အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

“ဂရစ်ရှာ မနက်အစောကြီး ပြန်ရောက်လာတယ်”

ဝမ်းသာအားရ ပြောရမည့် သတင်းကို မရွံ့မရဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား၊ ပျော်စရာကြီးပေါ့”

မစ်ခေးလ်က အလိုက်အထိုက်ပြောလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာ အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာ တင်းသွား၏။ ပိုလီက သူ့အဖေ ပေါင်ပေါ်တွင် တက်ထိုင်နေသည်။ အဒေါ်လုပ်သူက သူ့ကို အဝတ်အစား လဲထား ပေးသည်။ ယောက်ဖကို ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်ရန် သမီးကလေးကို ချပြီး ထသွားသည်။ သို့သော် မစ်ခေးလ် မျက်နှာက အေးတိအေးစက်မို့ သာမန်ပင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟဲလို...မစ်ခေးလ်”

“တို့ မတွေ့ရတာ ကမ္ဘာလောက် ကြာပြီနော်”

“အင်း ... ဟုတ်ပဲ၊ ကြိုဆိုပါတယ် ဂရီဂို”

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ၊ တို့တွေ ဆွေမျိုးတွေ ဖြစ်သွား ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အင်း ဆိုပါတော့၊ မင်းပါးမှာ သွေးတွေ ပါလား၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရင်း ဓားထိသွားတယ် ထင်တယ်”

စားပွဲတွင် နှစ်ယောက်သား ဝင်ထိုင်ပြီး စကားပြတ် သွားကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အနေရကျပ်နေပုံမျိုး။ ပြောစရာတွေက အများကြီး။
အစရခက်နေပုံ။ နောက်မှ မစ်ခေးလ်က ဣန္ဒြေဆည်ပြီး
စိုက်ခင်းအခြေအနေတွေ ပြောပြနေသည်။

ဂရီဂိုက ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေ သည်။
နှင်းကျစပြုပြီဖြစ်၍ သစ်တော်ကိုင်းများတွင် နှင်းစိုကာ ပြာလဲ့လဲ့ ဖြစ်နေသည်။
မစ်ခေးလ်ကို သည်ပုံစံဖြင့် ပြန်တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ဂရီဂို လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။

ခဏနေတော့ မစ်ခေးလ်က အောက်ဆင်းသွားပြီး ဓားသွေးနေရင်း
ဒူနီယာကို လှမ်းပြောသည်။

“သိုးတကောင် ချက်မယ်၊ ငါ တယောက်ယောက် ကို
သွားရှာလိုက်ဦးမယ်၊ ညစာစားပွဲနဲ့ ကြိုရမယ်၊ အိမ်ရှင် ပြန်ရောက်လာပြီပဲ၊
မင်းက ဗောဒ်ဂါ သွားရှာ ကွာ၊ အဲ..နေဦး၊ ပရိုခေါ်ကို ရှာခိုင်း၊ သူ့ကိုပါ ဖိတ်ခဲ့”

ဒူနီယာ ပျော်သွားသည်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားကို ကျေးဇူးတင်စွာ
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံး အဆင်ပြေ ကောင်းပါရဲ့ဟု တွေးရင်း
ပရိုခေါ်တို့ အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

နာရီဝက်အတွင်း ပရိုခေါ် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ပြေးချလာသည်။

“ကျွန်တော် လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘူး အစ်ကို၊ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ”

အမောတကော ပြေးဝင်လာတော့ အခန်းဝတွင်
ချော်လဲလေတော့သည်။ ဧရာမ ဗောဒ်ဂါပုလင်းကြီး ဖိတ်ကုန်သည်။

ဂရီဂိုကို ဖက်ပြီး ငိုသည်။ လက်သီးဆုပ်နှင့် မျက်ရည်သုတ်သည်။
မျက်ရည်တွေ ရွဲနေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေကို ပွတ်သည်။ ဂရီဂိုရင်ထဲ
နင့်သွားသည်။ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး သူ့ကျောကို ပုတ်လိုက်သည်။

“တို့ ပြန်တွေ့ကြပြီပဲ ပရိုခေါ်၊ မငိုနဲ့တော့လေ၊ လက်မောင်း
နေသားကျသွားပြီလား၊ နှစ်ဖက်ညီသွားအောင် မိန်းမက နောက်တဖက်
ဖြတ်မပေးဘူးလား”

ဂရီဂိုက သစ္စာရှိတပည့်ကျော်ကို အရွန်းဖောက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

ပရိုခေါ်က နှပ်ညစ်လိုက်ပြီး သိုးမွေးအင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့လင်မယားကတော့ ချိုးလင်မယားလို
အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ၊ အစ်ကို ယုံမလား မသိဘူး၊ ပိုလန် ကောင်တွေ
ဖြတ်လိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်လက်တဖက် ပြန်ရှည်ထွက်လာပြီဗျ၊ တကယ်ပြောတာ၊
နောက် တစ်နှစ်လောက် ဆိုရင် လက်ချောင်းကလေးတွေ ထွက်လာတော့မှာ”

ထုံးစံအတိုင်း ပြတ်နေသည့်ဘက်မှ အင်္ကျီလက်ကို လှုပ်ကာ

လုပ်ကာဖြင့် ပေါက်တတ်ကရ လျှောက်ပြော နေသည်။

စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံတွေကို အပြုံးများနောက်ကွယ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ဖုံးကွယ်ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဂရီဂိုက ခပ်ပေါ့ပေါ့မေးခွန်းကိုသာ ဆက်မေးသည်။

“အလုပ်အကိုင် အခြေအနေရော”

“အဘိုးကြီးအိုတယောက်လို ဖြည်းဖြည်းချင်း လုပ်နေရတာပေါ့ အစ်ကိုရာ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ ဆောင်းတွင်းမှာ မင်းနဲ့ ငါ ကွဲသွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း မင်း ဆက်အလုပ်ဖြစ်သေးလား”

“အစ်ကို ဘာဆိုလိုတာလဲဗျ”

“ဟိုတခါ မင်း ငါ့ဆီခေါ်လာတဲ့ ညှက်မလေး တွေလိုမျိုး ပြောတာ”

“ဟာ..အဲဒီဘဝ ကျန်ခဲ့တာ ကြာပါပြီဗျာ၊ အဲဒါတွေက အစ်ကိုတို့လိုလူမျိုးတွေ အတွက်ပါ”

သူတို့နှစ်ယောက် တယောက်ကို တယောက် ထိုင်ကြည့်နေ ကြသည်။ သေဖော်သေဖက် ရဲဘော်တွေ ပြန်တွေ့လျှင် ဆူဆူညံညံ ပျော်ရွှင်နေကြစမ့်။ ခုတော့ သည်လို မဟုတ်တော့ပြီ။

“အစ်ကို အပြီးပြန်လာတာလား”

“ဒါပေါ့၊ ငါ ထွက်ခွင့်ရခဲ့ပြီလေ”

“အစ်ကို ဘယ်အဆင့်အထိ ရာထူးတက်ခဲ့လဲ”

“ငါ ဒုတပ်မှူးအနေနဲ့ ထွက်ခဲ့တာ”

“အစ်ကိုကို ဘာလို့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ထွက်ခွင့်ပေးတာလဲ”

ဂရီဂို မျက်နှာညိုသွားသည်။ ပြီးတော့ ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေလိုက်သည်။

“ငါ့ကို မသုံးချင်တော့လို့ပေါ့ကွာ”

“ဘာပြုလို့ မသုံးချင်ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ငါ့နောက်ကြောင်းကို သိပ်မကြိုက်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အစ်ကိုကို ကြိုက်လို့ ဒီရာထူးအထိ ပေးပြီးမှ...”

“မပြောတတ်ဘူးလေကွာ”

“ဒါထက် မစ်ခေးလ်ရော”

“ခြံထဲမှာ၊ သိုးတကောင် သတ်ပြီး ဖျက်ဖို့ လုပ်နေတယ်”

ပရိခေါ်က အသံနှိမ့်ပြီး-

“သူတို့ လွန်ခဲ့တဲ့ တလလောက်က ပလာတွန်ကို ပစ်သတ်လိုက်ကြတယ် အစ်ကို”

“ဘာပြောတယ်”

အိမ်ထဲဝင်လာသည့် ခြေသံ ကြားလိုက်သဖြင့် ပရိခေါ်က

“နောက်မှ ဆက်ပြောမယ်”ဟု တိုးတိုးပြောပြီးမှ အသံကို မြှင့်လိုက်သည်။

“ကဲ...အစ်ကိုပြန်လာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ချကြရအောင်၊ မစ်ခေးလ်ဆီ သွားကြစို့”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

ဒူနီယာက စားစရာတွေ ချပေးနေသည်။ အစ်ကို လုပ်သူကို ပျော်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။ လက်သုတ်ပဝါ သန့်သန့်တထည်ကို သူ့ ဒူးခေါင်းပေါ် လွှမ်းပေးသည်။ ဟင်းပွဲတွေ၊ အသီးအနှံ ပွဲတွေကို ခဏ ခဏ သူ့ရှေ့ တွန်းပို့ပေးသည်။

မစ်ခေးလ်က စကားနည်းနေသည်။ ဂရီဂို ပြောသမျှ အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်နေသည်။ အရက်ကို လျှော့သောက် သည်။ ပရိခေါ်တယောက်ကတော့ တခွက်ပြီး တရွက် စိတ်ကြိုက်ချနေသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးကို သပ်ကာ သပ်ကာဖြင့်။

ဒူနီယာက ကလေးတွေကို ညစာကျွေးပြီး အခန်းထဲတွင် သွားသိပ်ထားခဲ့ပြီ။ ဧရာမ သိုးသားဟင်း ပန်းကန်ကြီးကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ဂရီဂိုကို ကပ်ပြောသည်။

“အစ်ကိုလေး၊ အက်စီနီယာကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ စိတ်မဆိုးဘူး မဟုတ်လား”

ဂရီဂိုက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

ထမင်းဝိုင်းထဲတွင် သူ သိပ်စိတ်မပါ။ သို့သော် ဘယ်သူမျှ သတိမထားမိကြ။ တံခါးဝကို မကြာ မကြာ လှမ်းကြည့်နေကြောင်း ဒူနီယာတယောက်သာ သတိထားမိသည်။

“တာရက်စံချင်ကို တယောက်ရော တပ်ထဲမှာ ပဲလား”

ပရိခေါ်က ဖန်ခွက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ထားပြီး မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူခွက်ကို သူများလုယူမှာ စိုးသည့် အလား။

“သူ လဗော့မှာ ကျသွားတယ်”

“အို ... သုဂတိကို လားပါစေဗျား၊ သိပ်တော်တဲ့ မြင်းတပ်သား တယောက်ပါ”

ပရိခေါက လက်ဝါးကပ်တိုင်ပုံ ကတိုက်ကရိုက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ မစ်ခေးလ် ပြုံးနေသည်ကို သူ သတိ မထားမိလိုက်။ လက်ထဲမှ ခွက်ကို မော့လိုက် ပြန်သည်။

“ဟိုတယောက်ရောဗျ၊ သူ့နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းလေ၊ ယူကရိန်းသားဗျာ၊ ပိုလန်အရာရှိမျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ ထွေးတဲ့ ကောင်ကြီးလေ၊ ဗလကောင်း ကောင်းနဲ့၊ သူ့နာမည် မေဘီးယဒ် ဆိုလား”

“သူက စက်ကလေးအဖွဲ့ ရောက်သွားတယ်”

“သူ့မြင်းရော”

၁၁၅၃

“နောက်တယောက် လွှဲပေးလိုက်တာပေါ့”

“ဟို...ကြယ်တပွင့် ရတဲ့ကောင်ရော”

“ဗုံးဆန်မှန်ပြီး ကျသွားတယ်”

“တိုက်ပွဲထဲမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မြို့ကလေး တမြို့မှာ တို့ စတည်းချ နေတုန်း အပစ်ခံလိုက်ရတာ”

“သနားပါတယ်ဗျာ၊ မြင်းစီးတော့ တကယ်ကျွမ်းတဲ့ကောင်”

ပရိခေါက သက်ပြင်းချပြီး အရက်ခွက်ကို မော့ပြန်သည်။ တံခါးချက် ဖြုတ်သံနှင့်အတူ အက်စီနီယာ ဝင်လာသည်။

“အားလုံး နေကောင်းကြတယ်နော်”

ခေါင်းစည်းကို ဖြုတ်ရင်း နှုတ်ဆက်သည်။ အရည်လဲနေသည့် မျက်လုံးအစုံကမူ ဂရီဂိုထံတွင် စိုက်လျက်။ ဒူနီယာနံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မျက်ခုံးပေါ်တွင် ယီးလေးခိုနေသည့် နှင်းမှုန်ကလေးတွေကို လက်ဝါးနှင့် ပွတ်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဂရီဂိုအား စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက် ပြန်သည်။

ပရိခေါက သူ့ဆီသို့ ဖန်ခွက်ကမ်းပေးပြီး-

“အစ်ကိုဂရီဂို ပြန်ရောက်လာတာကို ကြိုတဲ့အနေ နဲ့ ရော့...ဒါလေး ချလိုက်၊ ပြီးတော့ ဆုတောင်းပေးလိုက်၊ အမိကို မုန့်ဖိုးပေးလိမ့်မယ်”

ဂရီဂိုက ရယ်ပြီး-

“သူပြောတာ နားထောင်မနေနဲ့၊ သူ အောင်မြင်နေပြီ”

အက်စီနီယာက သူ့လက်တွေ တုန်နေတာကို သူတို့ မြင်သွားမည်ကို တွေးပူနေသည်။

ပရီခေါ် ပေးသည့် ဖန်ခွက်ကို စားပွဲမှ ချသည် ဆိုရုံကလေး ချပြီး-

“ပြန်ရောက်လာတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ် ဂရီဂို၊ ဒူနီယာတော့ ပျော်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ပရီခေါ်က မစ်ခေးလ်နံဘေးကို တွန်းပြီး တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း-

“သူကတော့ မပျော်တာကျနေတာပဲ”

အက်စီနီယာ မျက်နှာရဲတက်သွားသည်။ ပရီခေါ် ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး အငေါ်တူးလိုက်သည်။

“ပျော်တာပေါ့ဟဲ့၊ မနည်းဣန္ဒြေဆည်ထားရတယ်”

“ကဲ ... ဒါဖြင့်လည်း မော့လိုက်လေဗျာ၊ အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရင် ဖန်ခွက်ကို အပြောင်ရှင်း ရတယ်”

အက်စီနီယာ ထိုညက သူတို့အိမ်တွင် ကြာကြာ မနေခဲ့ပေ။ အနေကျိုးပြီး ချစ်သူမျက်နှာကို မကြာခဏ မော့ မကြည့်ရဲ။ မျှိုသိပ်စိတ်တွေ အများရှေ့တွင် မထင်စေချင်။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး တံခါးဝရောက်မှ သူ့ကို တချက် ပြန်ကြည့်သည်။ ချစ်ရည်ရွန်းလဲ့လဲ့ မျက်လုံးများဖြင့်။ ဂရီဂိုက ခြံအထိ လိုက်ပို့ဖို့ ထသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ပရီခေါ်က လှမ်းပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက် သေးသည်။

“အစ်ကို သိပ်မကြာနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် အပြောင်ရှင်း မိလိုက်လိမ့်မယ်”

ခြံတွင် ဂရီဂိုက ချစ်သူကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

ပြောစရာတွေက ရင်နှင့်အမျှ။ အက်စီနီယာ မချီတင်ကဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး၊ မနက်ဖြန် လာမယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အို...လာမှာပေါ့”

မပြေးရုံတမည် ခြေလှမ်းများဖြင့် အက်စီနီယာ အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်တော့ အပျော်ကြီး ပျော်နေသည်။ အနွေးထည်နှင့် ခေါင်းစည်းပဝါကို ချွတ်ပြီး လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဖွင့်ထားသည့် တရုတ်ကတ်မှန်မှ ပြာလဲ့လဲ့ အလင်းတန်းက အိပ်ခန်းထဲသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် တိုးဝင်နေသည်။ မီးလင်းဖိုနောက်မှ ပုရစ်တကောင် အဆက်မပြတ် အော်နေသည်။ မှန်ထဲသို့ အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မလင်းတလင်း မှန်ထဲတွင် ပုံရိပ်ထင်နေသည်။ ဆံပင်ကို အမှတ်တမဲ့ သပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ ဘလောက်စ်ကို သပ်ချပြီး ပြတင်းပေါက်နားမှ ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ များလှပြီ ဖြစ်သည့် ဘဝအလှည့်အပြောင်းများကို ပြန်တွေးနေ မိသည်။ အင်း .. ဘာတွေ ဖြစ်လာဦးမှာပါလိမ့်။

(၃)

ဂရီဂိုက စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်ပြီး ဖန်ခွက်အပြည့် ထည့်ကာ မော့လိုက်သည်။

“အဲဒီလိုမှပေါ့ဗျ”

ပရိုခေါ်က ကောင်းချီးပေးလိုက်သည်။

“ငါ မသောက်တာ ကြာပြီ ပရိုခေါ်”

“ချပါ အစ်ကိုရာ၊ ဇာဘုရင်သောက်တဲ့ ဗောဒ်ဂါလောက် ကောင်းတဲ့ အရက်ပါဗျ”

မစ်ခေးလ်ကို တချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး-

“အရက်ကောင်းကောင်းလိုချင်ရင် ပြောနော်၊ ငါက ယမကာလုလင်ကွ၊ တကယ်ပြောတာ၊ ပိုလန်မှာတုန်းက ဧရာမခြံကြီး တခြံကို ငါတို့ ဝင်သိမ်းတယ်၊ အိမ်ကြီးက အမြင့်ကြီး၊ ဘယ်နှထပ်မှန်းတောင် မသိဘူး၊ ခြံထဲမှာ နွားတွေ ဆိုတာ ချို့ချင်းယှက်လို့၊ ကြက်တွေကလည်း ခြံနဲ့ အပြည့်၊ တံတွေးထွေးစရာ နေရာတောင် မရှိဘူး၊ အိမ်ရှင်က မင်းသား တပါးလို နေတာ၊ ငါတို့ မြင်းတွေနဲ့ ဝုန်းဒိုင်းကြပြီး ရောက်သွားတော့ အိမ်ရှင်က အရာရှိတသိုက်နဲ့ ညစာ စားနေတယ်၊ ငါတို့ကို လုံးဝမျှော်လင့်ထားပုံ မရဘူး၊ ငါတို့ဓားချက်နဲ့ သူတို့တတွေ လှေကားရင်းမှာ အတုံးအရုံး ဖြစ်ကုန်တယ်၊ အရာရှိတယောက်ကိုပဲ အရှင်ဖမ်းလိုက်တယ်၊ ကြောက်လွန်းလို့ ချွေးတွေ တကိုယ်လုံး စက်စက်နစ်နေတယ်၊ ဂရီဂိုက အစည်းအဝေးရှိလို့ ဆိုပြီး တို့ချည်းပဲ အဲဒီမှာ ထားခဲ့တယ်၊ အောက်ထပ်ကို ဆင်းသွားတော့ စားပွဲပေါ်မှာ သွားရည်ယိုစရာ စားသောက်ဖွယ်တွေ အပြည့်၊ တို့ကလည်း ဗိုက်ဆာလိုက်တာ

အူလိမ်နေတဲ့အချိန်၊ အဲဒီမှာ သွားစဉ်းစားမိတာ၊ အဆိပ်ခတ် ထားရင် ဘယ်နှယ်လုပ် မလဲပေါ့၊ ဒါနဲ့ သုံ့ပန်းအရာရှိကို အတင်းစား၊ အတင်း သောက်ခိုင်းတယ်၊ ဟင်းပွဲတိုင်း မြည်းခိုင်း တယ်၊ ပုလင်းတိုင်း ဖွင့်သောက်ခိုင်းတယ်၊ သူ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ တို့ စားသောက်နေတုန်း တဝက်အကျိုးလောက်မှာ အရာရှိငါတို့ ဒူးထောက်ကျသွားပြီး ထိုးအန်ပါလေရော၊ ဒါဆို တို့လည်း သွားပြီပေါ့၊ ဓားကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်ပြီး ပိုလန် စစ်ဗိုလ်ဆီ ပြေးသွားကြတယ်၊ အဲဒီမှာ သူက ခြေကားရား လက်ကားရားနဲ့ ထအော်တယ်၊ ‘ဟေ့ ... မင်းတို့ ထင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ စားပိုးနှင့်သွားလို့ အန်တာ၊ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ဆက်ချ...’တဲ့၊ ဒီတော့မှ ငါတို့ တတွေ တွယ်လိုက်ကြတာ၊ နွားငတ် ရေထဲကျပဲကွာ၊ အဲဒီညမှာ ငါ မြင်းပေါ်က သုံးခါလိမ့်ကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒီနေ့ထိပဲ”

ဇာတ်လမ်းပြီးသွားတော့ ပရိုခေါ် နောက်တခွက် ငဲ့သောက်ပြန်သည်။

ဒူနီယာက ကလေးတွေ သိပ်ဖို့ ထသွားသည်။ ပရိုခေါ်လည်း ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးနှင့် ထသည်။ အနွေးထည်ကို ပခုံးပေါ်တွင် ဖိုသီဖတ်သီလွှားလျက်။

“ပုလင်းခွံတော့ ပြန်မသယ်တော့ပါဘူးကွာ၊ ပုလင်းခွံ ပြန်ပါမသွားရင်လည်း မိန်းမက ‘ပုလင်းခွံတောင် မနိုင် တော့အောင် ရှင် မူးလာပြီပေါ့လေ’ လို့ လုပ်တတ်တယ်ကွ၊ ကဲ...သွားမယ်၊ ဂွတ်ဘိုင်၊ မိန်းမကိုတော့ မနှိုးတော့ပါဘူးကွာ၊ မြင်းဇောင်းထဲမှာပဲ အိပ်တော့မယ်”

ဂရီဂိုက ရယ်ပြီး-

“မင်း ပြန်နိုင်တာ သေချာရဲ့လား”

“ရပါတယ်ဗျ၊ ပုစွန်လုံးတကောင်လို လျှောက်သွားမှာပေါ့”

“ကဲ...ကဲ ဒါဖြင့် သွား၊ ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေကွာ”

ဂရီဂိုက ခြံဝတွင် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

“ကဲ..ခုမှပဲ တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရတော့မယ် မစ်ခေးလ်ရေ”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြ ပြီး ဂရီဂိုက စသည်။

“မင်းကြည့်ရတာ ငါ့ကို အစာမကြေသလိုပဲ၊ ငါ ပြန်လာတာ မင်း ဝမ်းမသာဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါ့အထင် မှားတာလား”

“မမှားပါဘူး၊ ဟုတ်တယ်...ငါ မပျော်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့...”

“မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ငါ အစိုးရိမ်ကြီးနေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

“ငါ့အတွက် မပူနဲ့နော်၊ ငါ့ဘာသာ ငါ ရှာစား နိုင်တယ်”

“အဲဒီအတွက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဒါဖြင့် ဘာအတွက်လဲ”

“မင်းနဲ့ ငါနဲ့က ရန်သူတွေလေ”

“အေး ... ဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

“အင်း ... ဒါဆို ရှင်းသွားပြီ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်သွားကြတာပေါ့”

“မင်းပြောတာ နားမလည်ဘူး၊ ဘာလို့ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားရမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းက မယုံရလို့ပဲ”

“ဟာ .. အဲဒါတော့ မင်း မှားသွားပြီ၊ လုံးဝ မှားသွားပြီ”

“မမှားပါဘူး၊ ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ မင်း ဘာလို့ တပ်က ထွက်ခွင့်ရလာတာလဲ၊ အဲဒါ ငါ့ကို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောပါလား”

“အဲဒါ ငါ မသိဘူး”

“ဘာလို့ မသိရမှာလဲ၊ မင်း သိရမှာပေါ့၊ မင်းကို သူတို့ မယုံလို့ပေါ့”

“သူတို့ မယုံရင် ငါ့ကို ဘာလို့ ဒုတပ်ရင်းမှူး ရာထူးကို ပေးလဲ”

“ပေတုန်းက ပေးတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဆက်မပေးတာက မယုံလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဂရီဂိုက သူ့ကို စိန်းစိန်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“မင်းကရော ငါ့ကို မယုံဘူးလား”

“ဟင့်အင်း .. မယုံဘူး၊ ဝံပုလွေတကောင်ဟာ ဘယ်တော့မှ အစာဝတယ် မရှိဘူး၊ တတောဝင် တတောထွက် ဆက်ပြီး ကျက်စားနေတာချည်းပဲ”

“မင်း မူးနေပြီ မစ်စေးလ်”

“မမှားပါဘူး၊ မင်းနဲ့ အတူတူလောက်ပါပဲ၊ မင်းကို သူတို့ မယုံတာ သေချာတယ်”

ဂရီဂို ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ ပန်းကန်ထဲက ဆားရေစိမ် သခွားသီးစိတ်ကလေးကို အမှတ်မထင် ကောက်ယူ၍ ဝါးလိုက်ပြီးမှ ထွေးထုတ်လိုက်သည်။

“ဒူနီယာက မင်းကို ကီရီးလ်ဂရိုမော့ဗ် အကြောင်း ပြောလား”

မစ်ခေးလ်က မေးလိုက်သည်။

“အေး ... ပြောတယ်”

“သူ ပြန်လာတာကို ငါ မသင်္ကာဘူး၊ သူပြန်လာတာ ကြားကြားချင်း ငါ သူ့ဆီသွားပြီး ...”

ဂရီဂိုမျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးအစုံတွင် ဒေါသအရောင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် တောက်လာသည်။

“ငါက မင်းအတွက် ဘာလဲ၊ မင်းက ငါ့ကို ကီရီးလ်လို သဘောထားမှာလား”

“တိုးတိုးပြောပါကွ၊ အေးလေ၊ အတူတူပဲပေါ့၊ ဘာထူးလို့လဲ”

“မင်း သိပါတယ် မစ်ခေးလ် ...”

“သိတာ မသိတာက အကြောင်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ အားလုံး ချေးခါးအူမ သိပြီးသားချည်းပဲ၊ တကယ်လို့ မစ်ကာ ကော်ရှူနော့ဗ် ပြန်ပေါ်လာတယ် ဆိုပါတော့၊ ငါ့တာဝန် ငါလုပ်ရမှာပဲ၊ မင်း ရွာပြန်လာခဲ့ဖို့ မကောင်းဘူး ဂရီဂို”

“ငါ ပြန်မလာရင် မင်းအတွက် ပိုကောင်းမယ်ပေါ့”

“ငါ့အတွက်တင် မကဘူး၊ တခြားလူတွေအတွက်ပါ ကောင်းတာ”

“အဲဒီ တခြားလူ ဆိုတဲ့ဟာတွေနဲ့ ငါ့ကို မင်း မနှိုင်းသင့်ဘူး”

“ငါပြောပြီးပါပကော၊ မင်း ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့၊ မင်းနဲ့ သူတို့အားလုံးနဲ့ အတူတူပဲ၊ အဲ...မင်းက ပိုဆိုးတယ်၊ ပိုအန္တရာယ်များတယ်”

“မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ၊ ဘယ်လို အန္တရာယ်များတာလဲ”

“သူတို့က ရိုးရိုးတပ်သားတွေ၊ မင်းက သူပုန် ၈ ထ ခဲ့တဲ့လူ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ တပ်မမှူး ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ငါစတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါလည်း ပြစ်မှု မဟုတ်ဘူးလား”

“တပ်နီတွေက ငါ့ကို သတ်ဖို့ မလုပ်ရင် ငါ သူပုန်ထဲ ပါစရာ အကြောင်း မရှိဘူး”

“မင်း ဒါလောက် ရာထူးမကြီးရင်လည်း မင်းကို ဘယ်သူမှ သတိထားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“တပ်က ငါ့ကို မခေါ်ရင်လည်း ငါ ဘယ်အရာရှိဖြစ်မလဲ၊ အဲဒါတွေ

လျှောက်ပြောနေရင်တော့ ဆုံးမှာ မဟုတ် တော့ဘူး”

“ဘယ်ဘက်က ကြည့်ကြည့် ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပဲ”

“ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးသွားပြီပဲကွ၊ ပြီးပြီးသား ထားလိုက်လို့ မရဘူးလား”

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်သွားပြီး ပွတ်ချွန်းကိုယ်စီ ညှိသောက်ကြသည်။
နောက်ဆုံးမှ ပြာမြွေရင်း မစ်ခေးလ် က ပြန်စသည်။

“မင်း လက်စောင်းထက်တဲ့ အကြောင်းတွေ ငါ ကြားပါတယ်၊
ငါတို့လူတွေကို မင်းသတ်ခဲ့တာ မနည်း မနောပဲ၊ အဲဒါတွေက သမိုင်းပေါ်က
ချက်ချင်း ဆေးကြောပစ်လို့ မရဘူးကွ”

ဂရီဂိုက လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်သည်။

“မင်းက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ၊ ငါ့အစ်ကိုကို မင်းသတ်တဲ့အကြောင်း
ငါ ပြန်မဖော်ဘူးနော်၊ အဲဒါတွေ အားလုံး မေ့ပစ်နိုင်ရင် တို့ အားလုံး ဝံပုလွေတွေ
ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ သူ့ကိုသတ်တယ်၊ ငါ ဝန်ခံတယ်၊ အဲဒီတုန်းက မင်းကိုပါ
ဖမ်းမိရင် မင်းလည်း ကြွမှာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ခိုပျံ့မှာ အီဗန်အလက်ဆီဗစ်ချ်ကို သူတို့ ဖမ်းတယ် ကြားတော့
မင်းလည်း ပါပြီ ထင်တယ် ဆိုပြီး ရွာကို ငါ အပြေးပြန်ချသွားတယ်၊
ကော့ဆက်တွေ မင်းကို လက်လွန်သွားမှာစိုးလို့လေ၊ ငါ့ဘဝမှာ တခါမှ မြင်းကို
အဲဒီတုန်း ကလောက် မြန်မြန် မစီးဖူးဘူး”

“အဲဒီအတွက် မင်းကို ငါက ခု ကာကွယ်ရမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မင်းတို့
အနိုင်ရသွားရင် ငါ့အရေခွံ ဆုတ်မယ် ဆိုတာ ငါ တွေးမိပါတယ်၊ ခုမှ မင်းက
ငါ့ကို လာပြီး ကြင်နာပြနေတာပါကွာ”

“တခြားလူတွေနဲ့ တွေ့ရင်တော့ မင်းကို အရှင်လတ်လတ်
အရေခွံခွာမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့လက်မှာ ဘယ်တော့မှ အချင်းချင်းရဲ့သွေး
မစွန်းစေရဘူး”

“အဲဒီမှာ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ကွာသွားတာ၊ ငါကတော့ ရန်သူသွေး
ငါ့လက်စွန်းမှာ ဘယ်တော့မှ မကြောက်ဘူး”

မစ်ခေးလ်က ပြောပြောဆိုဆို ဖန်ခွက် နှစ်ခွက် ထဲသို့ ဗောဒ်ဂါ
ထပ်ငဲ့ထည့်သည်။

“အေး၊ ချတာပေါ့ကွာ၊ စကားပြောနေရတာနဲ့ အမူးပြေသွားပြီ”

နှစ်ယောက်သား ဖန်ခွက်ချင်းတိုက်ပြီး ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ

မော့ကြသည်။ ဂရီဂိုက စားပွဲကို သူ့ ရင်ဘတ်နှင့် မှီပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကို ကျစ်ရင်း မျက်စိမှေးကာ မစ်ခေးလ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းတို့ ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ မစ်ခေးလ်၊ ဆိုဗီယက်အစိုးရကို ငါက တော်လှန်မယ် ထင်နေလို့လား”

“ငါက ဘာကိုမှ မကြောက်ပါဘူး၊ ငါ တွေးနေတာက တခုခုဖြစ်လာရင် မင်း ခြံခွန်မယ့်ကိစ္စပဲ”

“ဒါဆို ပိုလန်က ငါ မပြန်ဘဲ နေလိုက်မှာပေါ့၊ ငါ့မှာ တပ်ရင်း တရင်းလုံး ရှိတာပဲ”

“မင်း အဲဒီလို လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“လုပ်နိုင်တာပေါ့၊ ငါ့ကိုက အဲဒီလို မလုပ်ချင်တာ၊ တိုင်းပြည်အတွက် ငါ အလုပ်လုပ်တာ တော်လောက်ပြီ၊ ငါ ဘယ်သူ့အတွက်မှ စစ်မတိုက်ချင်တော့ဘူး၊ တော်လှန်ရေးကိုရော တန်ပြန်တော်လှန်ရေးကိုပါ ငါ စိတ်ပျက်သွားပြီ၊ ငါ နားချင်ပြီကွာ၊ ကလေးတွေနဲ့ပဲ နေချင်တော့တယ်၊ အဲဒါ မင်းကို ငါ ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောတာ”

ဂရီဂို သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ပျက်လာသည်။ ဘာအတွက် ဒါတွေ ရှင်းပြနေရမှာလဲ။ သူ မူးမူးနှင့် ပြောနေတာကိုရော ဘာလို့ အလေးထားနေမလဲ။ ဂရီဂို ထရပ်လိုက်သည်။

“အဲဒီအကြောင်း ဒီမှာ ရုပ်ကြံစို့ကွာ၊ မင်းကို ငါ နောက်ဆုံးပြောမယ်၊ ငါ့လည်ပင်း လာမညစ်သမျှ ငါ ဘာမှ မလုပ်ဘူး စိတ်ချ၊ ပုန်ကန်ဖို့ နေနေသာသာ ငါ အေးအေးနားချင်ပြီ မစ်ခေးလ်၊ ပလာတွန်လိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ် ငါ ကာကွယ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

“မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“ပြောချင်တာက ငါ တပ်နီထဲမှာ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဒဏ်ရာတွေ ရခဲ့တယ်၊ အဲဒါတွေ မထောက်ဘဲ ထောင်ချမယ် ဆိုရင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ အဲ... ပစ်သတ်မယ် ဆိုရင်တော့ ... အဲ ... တရားလွန် လွန်းမယ် ထင်တယ်”

မစ်ခေးလ်က ပမာမခန့်ပုံစံဖြင့် ရယ်သည်။

“အင်း...မင်းစဉ်းစားတာ မဆိုးပါဘူး၊ တော်လှန်ရေးကော်မတီ ခုံရုံးကရော ချီကာ ကပါ မင်း ဘာဖြစ်ချင်တယ်၊ ဘာမဖြစ်ချင်ဘူး ဆိုတာ စဉ်းစားမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့က မင်းနဲ့လည်း လာညှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အမိန့်အတိုင်း မင်း နာခံရမှာပဲ၊ အကြွေးကတော့ ဆပ်ရမှာပဲလေ”

“အိုကေ...ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဂရီဂိုက ဖိနပ်ကုန်းချွတ်ပြီး-

“လုပ်ငန်းကိုရော မင်း ငါနဲ့ ခွဲမှာလား၊ မင်း အိမ်ခွဲနေချင်လည်း ရတယ်၊ ငါ့အတွက် ဘာမှ အခက်အခဲ မရှိဘူး နော်”

“အင်း...အဲဒါ ကောင်းပါတယ်၊ မင်းနဲ့ ငါက အတူနေလို့မှ မဖြစ်တော့တာ”

“မင်းပြောတာ မှန်တယ် မစ်ခေးလ်၊ မင်း ငါ့အပေါ် ဒီလို သဘောထားလိမ့်မယ်လို့ ငါ လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘူး၊ ဟုတ်ပြီလေ...”

“ငါက တည့်တည့်ပြောတာ ဂရီဂို၊ ငါ့အမြင်ကို မကွယ်မထောင့် ပြောတာ၊ ဗီယက်ရှင်စကားကို မင်း ဘယ်တော့ သွားမလဲ”

“တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်းပေါ့ကွာ”

“မရဘူး၊ မင်း မနက်ဖြန် သွားရမယ်”

“ဟေ့...ငါ နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင် ကုန်းကြောင်းလျှောက် ပြန်လာရတာကွ၊ မနက်ဖြန်တော့ ငါ နားရမှာပေါ့၊ နောက်နေ့ ကျမှ သွားမယ်လေကွာ”

“ငါ့ဆီ အမိန့်ရောက်နေပြီ၊ မင်း မနက်ဖြန် သွားကို သွားရမယ်၊ သွားလိုက်ပါကွာ”

“ဟ...ငါ မနားရတော့ဘူးလားကွ၊ ငါ ဘယ်ထွက်ပြေးမှာလဲ”

“ဒါတော့ ငါ မသိဘူးလေ၊ မင်းအတွက် ငါ အာမခံနိုင်ဘူး”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ မစ်ခေးလ်”

ဂရီဂိုက ငယ်သူငယ်ချင်း၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ကို ဟေ့ကောင်လို့ မခေါ်နဲ့၊ မင်းရဲ့ အပေါ်စီး အရာရှိပုံစံတွေ မေ့လိုက်တော့၊ မနက်ဖြန် မင်း သွားရမယ်၊ မသွားရင် ဖမ်းပို့ရလိမ့်မယ်”

“ဪ...အဲဒီလိုလား”

ဂရီဂိုက ယောက်ဖလုပ်သူ၏ မျက်နှာကို စက်ဆုပ်စွာ ကြည့်ပြီး ထွက်လာခဲ့ကာ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲချ လိုက်သည်။ အဝတ်လဲချင်စိတ်ပင် မရှိတော့။

အင်း...မလှမပ အိမ်ပြန်ရောက်လာခြင်းပါလား။ တပ်နီတော်အတွက် သစ္စာရှိစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပုံများကို ပြန်တွေးနေမိသည်။ မစ်ခေးလ် ပြောတာလည်း ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ကြွေးရှိရင် ဆပ်ရမှာပေါ့။

အိပ်မက်ထဲတွင် အဆုံးမရှိသည့်မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးမှ တိုက်ပွဲတွေဆီ
ရောက်နေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဓားကိုဝင့်ကာ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းသွားသည်။
“တပ်ခွဲ... တက်” ဟု အော်ဟစ် အမိန့်ပေးပြီး မြင်းကို အရှိန်မြှင့် လိုက်စဉ်
ကုန်းနှီးကြီး လျော့ကာ လေထဲသို့ လွင့်ကျ သွားသည်။ သူ့တပ်သားတွေ
ဆက်စီးသွားကြသည်။

သူ ကျုံးရုန်းထလိုက်သည်။ ဤတွင် လန့်နိုးလာသည်။ ပြတင်းပေါက်
အပြင်တွင် မိုးလင်းလှနေပြီ။ လဆုတ်ရက်မို့ လကွေးကွေးကလေး
ကောင်းကင်တွင် လင်းနေသေးသည်။

ပွတ်ချွန်းတလိပ်ကို ညှိသောက်သည်။ စိတ်လေးနေ၏။ အိပ်ရာပေါ်တွင်
လှဲပြီး စဉ်းစားနေရင်း ပြုံးလိုက် မိသည်။ အင်း...ဘယ်လို အိပ်မက်ပါလိမ့်။

တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာ နှဲခဲ့ဖူးပြီ။ အိပ်မက်ထဲမှာ မဟုတ်၊
တကယ့်တိုက်ပွဲကြီးတွေ။ သို့သော် အိပ်မက်ထဲက တိုက်ပွဲမှာရော
တကယ့်တိုက်ပွဲတွေမှာပါ တခါမှ မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်မကျခဲ့ဖူးပေ။

နွားနို့ညစ်ဖို့အတွက် ဒူနီယာ အစောကြီး ထရသည်။ ဂရီဂိုက ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးရင်း မီးဖိုထဲတွင် ဟိုလျှောက် သည်လျှောက် လုပ်နေပြီးမှ ကလေးတွေဆီ ဝင်လာပြီး စောင်ခြံပေးလိုက်သည်။ ဒူနီယာက အဝတ် ကမန်းကတန်း လဲပြီး မီးဖိုထဲ ဝင်လာတော့ အနွေးထည် ကို ကြယ်သီးတပ်နေသော အစ်ကိုလုပ်သူကို တွေ့ရသည်။

“စောစောစီးစီး ဘယ်သွားမလို့လဲ အစ်ကိုလေး။”

“ငါ ရွာထဲဘက်လျှောက်မလို့၊ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လျှောက်ကြည့်မလို့”

“မနက်စာ စားပြီးမှ သွားလေ”

“မစားချင်ဘူး၊ ငါ ခေါင်းတွေအုံနေလို့”

“ဒါဆို ပြန်မှ စားနော်၊ ခုပဲ မီးမွှေးတော့မလို့”

“ငါ့ကို မစောင့်ပါနဲ့ဟာ၊ ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မှန်း မသိဘူး”

ဂရီဂို လမ်းပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးလင်းပြီမို့ နှင်းပျော်စပြုပြီ။ တောင်လေနွေးနွေးကလေး ဖြူးနေသည်။ ဖိနပ်တွင် ရွှံ့တွေကပ်နေ၏။ ရွာလယ်လမ်း အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကလေး ဘဝကတည်းက ပြေးလွှား ဆော့ကစားခဲ့သည့် လမ်းတွေ၊ မြင်နေကျအိမ်တွေ၊ မီးလောင်မြေ ဖြစ်နေသည့် သူဌေးကြီး၏အိမ်။ ပြီးတော့ မစ်ခေးလ်ကိုရီဗွိုင်း မီးရှို့ ခဲ့သည့် ဆိုင်ခန်းတွေ၊ တပိုင်းတစ မီးလောင်ထားသည့် ဘုရားကျောင်းကြီး။

လမ်းတွေပေါ်တွင် လူသူလေးပါး ကင်းရှင်းနေသည်။ တွေ့သည့်လူတွေက သူ့ကို သူစိမ်းတယောက်လို ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်သွားကြသည်။ ကျော်သွားမှ သမင်လည်ပြန် ကြည့်ကြသည်။

တနေရာရောက်တော့ ပြန်လှည့်ပြီး သင်္ချိုင်းသို့ သွားဖို့ စိတ်ကူးရလိုက်သည်။ အတန်လှမ်းမိပြီးမှ သူ ရပ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် နောက်မှ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ပရိုခေါ် အိမ်ဘက်သို့ ဦးတည် လိုက်သည်။

သုသာန်သို့ ရောက်နေသူများဆီသို့ သူ သွားခြင်း၊ မသွားခြင်းသည်

မည်သို့မျှ အကြောင်းထူးလာမည်ကိစ္စ မဟုတ်ပေ။ သူတို့သည် ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်စက်လဲလျောင်း နေကြပြီ။ သူတို့အားလုံး အတူတကွ ဘေးချင်းယှဉ်ကာ အိပ်ပျော်နေကြပြီ။ ဇနီးသည်ရယ်၊ အမေရယ်၊ ပိုင်အိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဒါရီယာရယ်။ သူတို့အားလုံး တစုတဝေး တည်း ရှိနေကြသည်။ အဖေတယောက်သာ ဟိုးအဝေးကြီးတွင် အထီးကျန်စွာ ရောက်နေရှာသည်။ ပျင်းနေ ရှာမည် ထင်၏။

ဂရီဂိုသည် ဘေးဘီကို မကြည့်တော့ဘဲ ဆက်လျှောက်လာသည်။

သူ့အတွေးများသည် သားနှင့် သမီးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အမေရှိစဉ်ကကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ပေ။ အလွန် နှုတ်နည်းသည့်ကလေးများ ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ဘဝထဲမှ သွေးသားများကို သေခြင်းတရားက နုတ်ယူသွားပုံမှာ ရက်စက်လွန်းသည်။ သူတို့ကလေးတွေကို အကြောက်တရားက လွှမ်းမိုးထားလိုက်ပြီ။ မနွေက ဖအေကို တွေ့တော့ ပျော်ရမည့် အစား ပိုလီကလေး မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ သူ ဘာတွေ စဉ်းစားမိလို့ပါလိမ့်။ အဖေ သေပြီလို့ တွက်ထားပြီးမှ ပေါ်လာလို့များ စိတ်ထိခိုက်သွားတာလား။ အက်စီနီယာကို သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် အမေနေရာယူဖို့ ပြောရတော့မည်။ တတ်နိုင်သလောက် ပေါ့လေ။ အဖေ့ကို ချစ်နေသည့်အတွက် ကလေးတွေ ကိုလည်း ချစ်တန်ကောင်းပါ ရဲ့။

သို့သော် ဘာကိုမှ ပုံသေကားကျ တွက်လို့ မဖြစ်တော့ပေ။ ထင်တာတွေ အကုန်လုံး လွဲခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ပြန်လာတုန်းက အိမ်ရောက်သည်နှင့် လောင်းကုတ်ကြီး ချွတ်ပြီး လယ်သမားဝတ်စုံ လဲ၍ ယမထာ ရွှေကြိမ်လုံး နှင့် ထွန်တုံးကို ခြေတော်တင်ကာ ပျိုးခင်းကို ဝင်တော့မည် စိတ်ကူးခဲ့သည်။ သို့သော် ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။

ပရိုခေါ်၏ သစ်ခက်များဖြင့် လုပ်ထားသည့် ဝင်းတံခါးကို တွန်းဝင်သွားသည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ နို့ပုံးလွတ်ဆွဲပြီး ပရိုခေါ်ပြေးချလာသည်။

“အစ်ကို ညက အိပ်ကောင်းရဲ့လား”ဟု ဆီးမေး သည်။

“ကောင်းမှကောင်း၊ ကျေးဇူးပါပဲကွာ”

“မူးတာ ကောင်းတယ်ဗျ”

“ဒါထက် မင်းနို့ပုံးထဲမှာ နွားနို့လည်း မပါပါလား၊ မင်းကိုယ်တိုင် နို့ညှစ်နေတာလား”

သူ့မျက်နှာ တမျိုးဖြစ်သွားကြောင်း ဂရီဂို သတိထားမိလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အပေါက်အလမ်း မတည့်ပါဘူးဗျာ” ဟု ပြောပြီး နွားမကို ကျိန်ဆဲနေသည်။ ပြီးတော့ ပုံးကို ဒေါသတကြီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“လာ...အစ်ကို၊ အိမ်ထဲ ဝင်ရအောင်”

“မင်း မိန်းမရော မတွေ့ပါလား”

“မိန်းမလား၊ သူ့ကို မကောင်းဆိုးဝါးက ကဗတ်စ်³⁹ နဲ့ မြည်းပစ်လိုက်ပြီဗျို့၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ကြုံမပြော ဘဲနဲ့ မနက်အစောကြီး ထင်းခုတ်တဲ့ဗျာ၊ တောတက် သွားတယ်၊ ညက အစ်ကိုတို့ဆီက ကျွန်တော် ပြန်လာတော့ သူက သွားဖို့ အသင့်ဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို လက်ချာတွေ ရိုက်ပြီး လှည်းပေါ် ခုန်တက်တယ်၊ ‘မက်ဆီးဗ်ရဲ့ ချွေးမတွေနဲ့ အတူတူသွားမှာ၊ သွားပြီ’ တဲ့။

“ ‘ခရီးလမ်းကြောင်း ဖြောင့်ပါစေ၊ ခလုတ်မထိဆူးမငြိပါစေနဲ့’ လို့ပဲ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်၊ သူ သွားတာနဲ့ ကျွန်တော် မီးမွှေးတယ်၊ ပြီးတော့ နို့ညှစ်ဖို့ လုပ်တယ်၊ လက်တဖက်တည်းနဲ့ ဘယ်အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလဲ အစ်ကိုရာ၊ နွားမအောက်ကို လေးဖက်ထောက် အဲလေ သုံးဖက်ထောက်ပြီး ဝင်လိုက်တယ်၊ နွားမက ငြိမ်ငြိမ်မှ မနေဘဲဗျ၊ ဟိုဘက် လှည့်လိုက်၊ ဒီဘက် လှည့်လိုက်နဲ့၊ သူ လန့်နေလို့လားဆိုပြီး ကျွန်တော့် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး လွင့်ပစ်လိုက်တယ်၊ မထူးဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်ကို မနေဘူး၊ သူ့နို့ညှစ်ရတာ ချွေးဒီးဒီးကျတယ်ဗျာ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း ဆောင့်ကြီး ဆောင့်ကြီး ညှစ်တော့ တာပေါ့၊ အဲဒီမှာ သောက်ကောင်မ ကန်ထည့်လိုက်တာ နို့ပုံး လွင့်ထွက်သွားပါလေရော၊ လက်စသတ်တော့ နို့စားနွားမမှ မဟုတ်တာ၊ ချို့ နှစ်ချောင်းနဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးပဲ၊ သူ့မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ ထွေးပြီး ကျွန်တော် ထွက်လာခဲ့တာ၊ နွားနို့ မရလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ စားစရာတွေ ပြည့်လို့၊ ကဲ...အစ်ကို ရောက်တုန်း နည်းနည်း ဆွဲလိုက်ကြရအောင်”

“မင်းမှာ ရှိလို့လား”

“အကောင်းစားလေး တပုလင်း ရှိတယ်”

“ချလေ၊ ကောင်းတာပေါ့”

“လာ၊ ဝင်...အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ကြက်ဥကြော် လိုက်မယ်၊ တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ပဲ ကြာမှာပါ”

ဂရီဂိုက သူတပည့်ကျော်ကို ဝင်ကူသည်။ ဝက်ပေါင်ခြောက် လှီးသည်။ ပြီးတော့ ကြော်ကြ လှော်ကြသည်။ ပြီးမှ ပရီခေါ်က ဘုရားကျောင်း ဆောင်ပေါ်က ပုလင်းကို ယူလာသည်။

“မိန်းမ မသိအောင် ဝှက်လို့ အကောင်းဆုံး နေရာလေ”ဟု ရှင်းပြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဧည့်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် အမြီးဝါးရင်း စကားတပြော ပြောနှင့် သောက်ကြသည်။ တပည့်ကျော်ကို ဂရီဂို ရင်ဖွင့်သည်။

“စစ်တပ်ကို စိတ်ကုန်လို့ ငါ ထွက်ခွင့်တောင်းပြီး ပြန်လာတာ၊ လယ်ထွန်စားတော့မယ်ပေါ့လေ၊ မလွယ်ဘူး ဟေ့ကောင်ရေ ... မြင်းပေါ်မှာ ရှစ်နှစ်လုံးလုံး နေလာတော့ အိပ်မက်မက်လည်း သူ့ ကိုယ်ခုတ်၊ ကိုယ့် သူခုတ် လူသတ်ပွဲတွေအကြောင်းချည်း မက်နေ တော့တာပဲ၊ ထင်သလို ဖြစ်မလာဘူး ပရိုခေါ်”

“မစ်ခေးလ်နဲ့ အစ်ကို ညက စကားပြောဖြစ်သေးလား”

“အေး ... ရွှေယောက်ဖနဲ့ ပြောဖြစ်ပါများ”

“သူ ဘာပြောလဲ”

ဂရီဂိုက လက်ညှိုးနှစ်ချောင်း ကန့်လန့်ဖြတ် ထောင်ပြသည်။

“ငါတို့ သမီးယောက်ဖရဲ့ ဆက်ဆံရေးကတော့ အဲဒီလိုဖြစ်သွားပြီကွ၊ သူက ငါ တပ်ဖြူထဲ ဝင်ခဲ့တာကို မီးမောင်းထိုးပြနေတယ်၊ သူ ငါ့ကို မယုံဘူး၊ ဒီအစိုးရကို ပုန်ကန်ဦးမယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ ဘာကိစ္စ ငါက သူပုန် ထရဦးမှာလဲ၊ သောက်ရူး”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူ ဒီအတိုင်းပြောတယ် အစ်ကို”

“ပိုလန်ကို သွားတိုက်တုန်းက ငါတို့အထဲမှာ လက်နက်တောင်းတယ်၊ သူ့ရွာကို ကာကွယ်ဖို့တဲ့၊ ယူကရိန်း က ကောင် ပါလာတယ်၊ သူက တို့ဆီက သူတို့ရွာကို ဓားပြတွေ ဝင်တိုက်ပြီး ကျွဲတွေ၊ နွားတွေပါ သတ်သွားတယ်တဲ့၊ ငါက တပ်မှူးဆိုတော့ သူ့ကို မေးတယ်၊ လက်နက် ရပြီ ဆိုပါတော့၊ မင်းကိုယ်တိုင် ဓားပြတွေကို သွားတိုက်မှာလား’လို့၊ သူက ရယ်ပြီး ပြန်ပြောတယ်။ ‘ကျွန်တော်တို့ကို လက်နက်သာပေးပါ၊ သူတို့ကို အပြတ်ဆော်မယ်၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ကို လည်း တိုက်မယ်’ တဲ့၊ ခုလည်း ဒီလိုဖြစ်နေပြီ၊ ငါ့အမျိုး မစ်ကာကော်ရှူနေ့ဗ်နဲ့ မစ်ခေးလ် ကိုရှိဖွိုင်းဟာ စုတ်တံ တချောင်းတည်းနဲ့ ကတ္တရာသုတ်ခံထားရတာပဲ။

“မစ်ခေးလ်က ငါ့ကို တပ်ဖြူသွေး ဝင်နေတယ်၊ တပ်ဖြူစိတ် မကုန်ဘူး ထင်နေတယ်၊ တော်တော် သောက်သုံး မကျတဲ့ အတွေးအခေါ်ပဲ၊ အဖြူကောင်တွေက ငါ့ကို သိုးမည်းတကောင်လို သဘောထားတာ၊ အရာရှိ အချင်းချင်း ငါ့ကို သိပ်သောက်ဖက်လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပိုင်း ငါနဲ့ တစောင်းစေးနဲ့ မျက်ချေး ဖြစ်ကုန်တာလေ၊ အဲဒါတွေ ငါ့ယောက်ဖ ငတုံး မသိဘူး”

ပရိုခေါ်က ဝက်ပေါင်ခြောက်ဝါးရင်း သူ့အမြင်ကို ပြောသည်။

“နောက် ဘယ်သူမှ ပုန်မကန်တော့ဘူး၊ အားလုံး သေကုန်ပြီ၊ ကျန်တဲ့လူတွေလည်း သင်ခန်းစာ ရကုန်ပါပြီ၊ လည်ပင်း ကြိုးနဲ့ ချည်ခေါ်တောင်

သူတို့ မလိုက်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ လူတွေ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ နေရတဲ့ ဘဝကို သိပ်တောင့်တနေကြတယ် အစ်ကို၊ သူပုန်ထဦးမယ်လို့ ထင်နေတဲ့ ကောင်တွေဟာ ငတုံးတွေပဲ”

“သူတို့ ဘာလို့ အဲဒါကို စိုးရိမ်နေတာလဲ”

“ဘိုဂူချာဘက်မှာဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကို ပုံကြီးချဲ့နေ ကြတာပါဗျာ”

“အဲဒါ ကြက်ပွဲလောက်ကိစ္စ မဟုတ်လား”

“အဲဒါပေါ့၊ ကြက်ကို ဆင်ချည်တဲ့ ကြိုးနဲ့ ချည်နေကြတာ၊ အဲဒီ မဖြစ်စလောက်ဆူတဲ့ရွာ တစ်ရွာ၊ နှစ်ရွာ ကို အင်အားသုံးပြီး ရှင်းကြသတဲ့”

“အဲဒီကိစ္စ မင်း ဘာလို့ ညက မပြောသလဲ”

“မစ်ခေးလ်ရှေ့မှာ မပြောချင်လို့ပေါ့ အစ်ကိုရာ”

“အေးကွာ၊ ခက်တာပဲ၊ မစ်ခေးလ်ရော သူတို့အဖွဲ့တွေပါ ငါ့ကို မသင်္ကာ ဖြစ်နေကြတယ်၊ ငါက အရာရှိ ဖြစ်နေတော့ ... ကဲ...တော်ပါပြီကွာ”

ပရိုခေါ် အရက်ထပ်ထည့်မည်လုပ်တော့-

“တော်ပြီကွာ၊ ငါ မသောက်ချင်တော့ဘူး”

“ခေါင်းကြည်သွားအောင် ထပ်ချလိုက်ပါ အစ်ကိုရာ”

“မင်းဟာမင်းသာ ခေါင်းကြည်အောင် လုပ်ပါတော့ကွာ၊ ငါက ဗီယက်ရှင်စကားကို ဒီနေ့ သွားရမှာကွာ”

ဂရီဂိုက သူ့ဆရာမျက်နှာကို ငေးကြည့်နေသည်။ နေလောင်ထားသဖြင့် နီရဲနေသည့် မျက်နှာတွင် ပို၍ ညိုမှောင် နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အလွန်စူးရှသည့် မျက်လုံးအစုံမှာ မကြည်မလင် ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကိုကို သူတို့ ထောင်ချမှာ စိုးရိမ်နေသလား”

တပည့်ကျော်၏ အမေးကို ဂရီဂိုက စိတ်ပါလက်ပါ ဖြေသည်။

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကို ငါ စိုးရိမ်နေတယ်၊ ငါ ထောင်ထဲ မရောက်ဖူးဘူး၊ သေရတာမှ ကောင်းဦး မယ်ထင်တယ်၊ အေးလေ၊ အဲဒီအရသာမျိုး မြည်းကြည့်ရတာပေါ့ကွာ”

“အစ်ကို ရွာပြန်လာခဲ့ဖို့ မကောင်းဘူးဗျာ”

“ပြန်မလာလို့ ဘယ်သွားမလဲ”

“မြို့ တမြို့မြို့မှာ အသာပုန်းနေဖို့ကောင်းတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်မှ ပြန်လာပေါ့”

ဂရိုဂိုက လက်ဝှေ့ပြပြီး ရယ်သည်။

“ငါက အဲဒီလိုလူစားမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ကလေးတွေ ရှိသေးတယ်လေ”

“အစ်ကို မရှိဘဲလည်း သူတို့ အကြာကြီး နေလာပြီပဲ၊ နောက်မှခေါ်လည်းရတာပဲ၊ အစ်ကိုချစ်လည်း ရှိသားပဲ၊ ဪ ... ဒါထက် ပြောဖို့ မေ့နေတယ်၊ ဟိုလေ ... စစ်မဖြစ်ခင်က အက်စီနီယာရဲ့ အစ်ကို သခင်နှစ်ပါးစလုံး ကြွသွားပြီ”

“လစ္စနစ်စကီ သားအဖပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့် ဝမ်းကွဲတယောက်က သား လစ္စနစ်စကီရဲ့ အော်ဒလီလေ၊ သူ ပြန်ပြော ပြတာ၊ အဘိုးကြီးက မိုရိုဇောစကီမှာ ငန်းဖျားနဲ့ ဆုံးသွားတယ်တဲ့၊ သားလုပ်တဲ့ စစ်ဗိုလ်ရဲ့ မိန်းမက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ပိုခရော့စကီ နဲ့ရှုပ်တယ်၊ အဲဒီမှာ သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်လိုက်တာတဲ့”

ဂရိုဂိုက စိတ်ဝင်စားသလိုနဲ့ ဆက်ပြောသည်။

“သူတို့သွားရာလမ်းအတိုင်း သွားတာပါကွာ၊ လူတော်တွေ ကျဆုံးသွားတဲ့အတွက်တော့ စိတ်မကောင်း စရာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းနည်းမယ့်လူတော့ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောပြီး သွားဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ တံခါးဝရောက်မှ စဉ်းစဉ်းစားစား လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ငါ ဟိုတုန်းက လစ္စနစ်စကီနဲ့ မစ်ခေးလ်ကို မနာလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်ကွ၊ သူတို့ဘဝက ရှင်းရှင်းလေးရယ်၊ သူတို့ လျှောက်ရမယ့် လမ်းကလည်း ဖြူးလို့၊ ငါ့မှာက ၁၉၁၇ ခုနှစ်ကတည်းက စပြီး ဘဝစက်ဝိုင်း ချာချာလည်ခဲ့တာ ခုထိ အရှိန်မသေနိုင်ဘူး၊ အဖြူတွေနဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ပြီး အနီဘက်ကို ချက်ချင်းရောက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရေမျောက်မီးတင်ဘဝမျိုး ရောက်သွားသေးတယ်၊ အနီထဲ ရောက်တော့လည်း ရေဆုံး ရေဖျား နေလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို ငါ့အတွက် ဘာမှ ပြဿနာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပထမပိုင်းမှာ ဆိုဗီယက် အစိုးရအတွက် ငါ အရေခွံလန်အောင် အလုပ် လုပ်ခဲ့ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို သူတို့က သိုးမည်းတကောင် လိုပဲ မြင်ကြတယ်၊ ပညာမတတ်တဲ့ တောသားဆိုပြီး အဖြူကောင်တွေတုန်း ကလည်း ငါ့ကို အဖက်မလုပ်ကြဘူး၊ ဆေးဖော်ကြောဖက် မလုပ်ကြဘူး၊ အနီတွေထဲ ရောက်တော့လည်း ထိုနည်း လည်းကောင်းပဲ၊ ငါ သိတာပေါ့၊ ငါ့ကို အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်နေကြတယ်၊ ကြာတော့ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး၊ ထွက်ခွင့် တောင်းတော့ ရှောရှောရှူရှူ ထွက်ခွင့် ပေးလိုက်တဲ့အတွက် ငါက ဝမ်းသာနေတာကွ၊ လက်စသတ်တော့ ...”

သူက လည်ချောင်းရှင်းပြီး ဆက်ပြောတော့ လေသံ ပြောင်းသွားသည်။

“အေးကွာ၊ တိုက်တဲ့ ကျွေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ပြန်လာမှတွေ့မယ်၊ ပုလင်းတွေ၊ ပန်းကန်တွေ သိမ်းလိုက်ဦး၊ မိန်းမ ပြန်လာရင် ရိုက်ခွဲ နေဦးမယ်”

(၂)

အိမ်မဝင်တော့ဘဲ မြစ်ဆိပ်သို့ ဂရီဂို တန်းဆင်း လာခဲ့သည်။ ရေခဲပါးပါး ခဲနေသည့် ရေပြင်ပေါ်တွင် လှေလှော်၍ ဟိုဘက်ကမ်း ကူးလာခဲ့သည်။ လေပြင်း တိုက်နေသဖြင့် သစ်ပင်တွေ ယိမ်းနွဲ့ကာ တောသံ ဟိန်းထွက်နေသည်။

ဗီယက်ရှင်စကားသို့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ရောက်သွားသည်။

ခရိုင်စစ်ကောင်စီရုံးတွင် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးကာ ဆူညံနေသည်။ အခန်းတိုင်း တယ်လီဖုန်းသံ တွေ မြည်နေသည်။ လက်နက်ကိုင် စစ်သားတွေ ဝင်ချည် ထွက်ချည်နှင့်။ ဝရန်တာတွင် တပ်နီတသိုက် လူခပ်ဝဝ တယောက်နား ကပ်ကာ အလှူအယက် စကား ပြောနေကြသည်။ ပြီးတော့ တဝါးဝါး ရယ်နေကြသည်။ အခန်းတခန်းထဲမှ ရဲဘော် စက်သေနတ်လှည်းကလေး တွန်းပြီး ထွက်လာသည်။ တယောက်က အပြင်က ရဲဘော်တွေကို လှမ်းနောက်သည်။

“ဟေ့ .. ဖယ်ကြ၊ ဖယ်ကြ၊ မဖယ်ရင် မင်းတို့ကို ကြိတ်သတ်မယ်”

“သူပုန်တွေကို ခုပဲ သွားတိုက်တော့မလိုပါပဲလား” ဂရီဂို တွေးလိုက်သည်။

သူ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။ စစ်ကောင်စီ အတွင်းရေးမှူးက သူ့စာရွက်စာတမ်းတွေကို ကြည့်ပြီး ပြောလိုက် သည်။

“နိုင်ငံရေးဌာနကို သွားပါ၊ အဲဒီမှာ ဒွန်ချက်တာ ဌာန ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားက အရာရှိ ဖြစ်နေလို့ သူတို့ ဆီကို သတင်းပို့ဖို့ လိုလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဂရီဂို အလေးပြုပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ပန်းခြံထဲ ရောက်တော့ ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သည်။ သူ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေ၏။ “သူတို့ ထောင်ချလိုက်ရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲ” ဟု တွေးမိပြီး ကျောထဲ စိမ့်သွားသည်။ ကျောင်းဝင်း ခြံစည်းရိုး တခုနားတွင် ရပ်ပြီး အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းတွေ ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။ မည်းမည်း မှောင်မှောင် မြေအောက်ခန်း တွေ၊ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ပြီး

သေနတ်နှင့် ချိန်ကာ အချုပ်ခန်းထဲ မောင်းသွင်းသည့် မြင်ကွင်းတွေ။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူပူ လာသည်။

“တော်ပြီ၊ ဒီနဲ့ မသွားဘူး၊ ခြေထောက်တွေ ပေါက်ချင်ပေါက်ပစေ၊ ရွာကို ကုန်းကြောင်းလျှောက် ပြန်မယ်၊ မနက်ဖြန်မှ အခြေအနေကြည့်ပြီး လာချင် လာမယ်”

“ဟေ့ ... ဂရီဂို၊ တို့ မတွေ့တာ ကြာပြီနော်”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ယာကော့ဖိုမင်ပါလား။ ပိုင်အိုတာ့ သူငယ်ချင်း ဒွန်စစ်တပ်၏တပ်ရင်း (၂၈) တပ်မှူး။ ဖိုမင် သူ့ဆီ လျှောက်လာသည်။ နှစ်နှစ်အတွင်း သူ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသည်။ မြင်းတပ်ဝတ်စုံဖြင့် သားသားနားနား ဖြစ်နေ၏။ သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်နေပုံရသည်။

“မင်း ဘာကိစ္စ ဒီရောက်နေတာလဲ”

သူက ပြုံးပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ငါ ထွက်ခွင့်ရပြီလေ၊ ခုပဲ စစ်ကောင်စီရုံးက ပြန်လာတာ”

“ရွာပြန်ရောက်တာ ကြာပြီလား”

“ဟင့်အင်း ... မနေ့ကမှ ရောက်တာ”

“ပိုင်အိုတာ့ကို ငါ အမြဲတမ်း သတိရပါတယ်ကွာ၊ သူသေရပုံက သနားစရာပဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က သိပ်ချစ် ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါကွာ၊ မနှစ်က မင်းတို့ ပုန်ကန်တာတော့ မှားတယ်ထင်တယ် ဂရီဂို၊ မင်း တခုခု ပြန်ပြောမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ကော့ဆက်တွေ မှားခဲ့တယ်”

“မင်း ဘယ်တပ်မှာလဲ”

“နံပါတ် (၁) မြင်းတပ်မမှာ”

“အဲဒီတုန်းက ဘာရာထူးနဲ့လဲ”

“တပ်ခွဲမှူး”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက ငါလည်း တပ်ခွဲမှူးပဲ၊ ဗီယက်ရှင်စကာ ထိုးစစ်မှာ ငါ ပါတယ်လေ”

သူက ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ လေသံနိမ့်ပြီး ပြောသည်။

“လာ ... တို့ ဆက်လျှောက်ရအောင်၊ ဒီနားက လူများတယ်ကွ”

ဆက်လျှောက်ရင်း ဖိုမင်က ဂရီဂိုကို ငဲ့ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“မင်း ရွာပြန်နေမယ် စိတ်ကူးလို့လား”

“ဒါပေါ့၊ ရွာမှာ မနေလို့ ဘယ်သွားနေရမှာလဲ”

“ယာပြန်လုပ်မှာလား”

“အေးပေါ့”

ဖိုမင်က ခပ်လေးလေး ခေါင်းယမ်းပြီး သက်ပြင်းချသည်။

“မင်းက တကယ့်အချိန်ကြီးမှာမှ ထွက်လိုက်တာ ကိုးကွ၊ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် နေဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဂရီဂိုဘက်ကို ငဲ့ပြီး တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“နယ်မြေ အခြေအနေ မကောင်းဘူး သူငယ်ချင်း၊ အစိုးရက လယ်သမားတွေဆီက စပါးဝယ်တဲ့ကိစ္စ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြတယ်၊ ဂိုဂူချာမှာ ဆူနေပြီ၊ အခြေအနေတွေ ရှုပ်နေတယ်၊ ပိုင်အိုတော့ သူငယ်ချင်း တယောက်အနေနဲ့ မင်းကို ညီလို သဘောထားပြီး ငါပြောတာ၊ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေရင် ကောင်းမယ်”

“ဘယ်မှာသွားပြီး ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေရမှာလဲ”

“အေးကွာ ... သတိနဲ့နေပေါ့၊ ငါ မင်းကို တခြားကြောင့် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံရေးဌာနက အရာရှိဟောင်း တွေကို စဖမ်းနေပြီ၊ ဒီတပတ်ထဲမှာ သုံးယောက် ဆွဲသွားပြီ၊ အခြေအနေ ကြည့်နေပေါ့ကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖိုမင်၊ ငါကတော့ ရွာမှာပဲ နေတော့မယ်၊ ရှောင်တာ တိမ်းတာတွေ မလုပ်ချင်တော့ဘူး”

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲလေ”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောဖြင့် ဆက်လျှောက်လာကြသည်။ ဖိုမင်က ခရိုင်နိုင်ငံရေးမှူး ရှားခိမ်နှင့် သူ၏ဆက်ဆံရေး အခြေအနေကို ပြောပြနေသည်။ ဂရီဂိုက သူ့အတွေးနှင့်သူမို့ မကြားတချက် ကြားတချက်။ သုံးလှမ်းလောက် လျှောက်ပြီး ရပ်လိုက်ကြကာ ဖိုမင်က နှုတ်ဆက်သည်။

“ငါ တယောက်နဲ့ တွေ့စရာရှိသေးတယ်၊ သွားပြီ သူငယ်ချင်း”

ဖိုမင်က ခါးကို မတ်မတ်ထားပြီး စမတ်ကျကျ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ သူ့ပခုံးဒေါက်ပေါ်မှ တံဆိပ်တွေက အသစ်ကျပ်ချွတ်။ ဖိုမင်ကို မျက်စိတဆုံး ကြည့်ရင်း ဂရီဂို နားထဲတွင် ဒုတိယအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ ခရီးဆုံးပြီ ဆိုရင်တော့ မြန်မြန်ကိစ္စပြတ်လေ ကောင်းလေပဲ။
ဘာမှ ပေရှည်နေစရာ အကြောင်း မရှိဘူး ဂရီဂို၊ ဘာလုပ်ရမယ်၊ ဘာလုပ်ရင်
ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မင်း သိပါတယ်လေ”

မနက် ရှစ်နာရီတွင် အက်စီနီယာ မီးဖိုထဲသို့ မီးသွေး ထပ်ထည့်နေသည်။ မျက်နှာမှ ချွေးတွေကို ခါးစည်း ရင်ဖုံးဖြင့် ငုံ့ပြီး သုတ်လိုက်သည်။ သူ မနက်အစောကြီး ထပြီး ချက်ပြုတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကြက်ပေါင်းခေါက်ဆွဲ လုပ်ပြီး သွားပြီး အစာသွတ်မုန့်တွေလုပ်ပြီး ဒယ်အိုးထဲ ထည့်ကြော်နေသည်။ ဂရီဂို သိပ်ကြိုက်သည့် မုန့်တွေ။ ချစ်သူနှင့်အတူ လက်ဆုံစားဖို့ သူ ကြိုးကြိုးစားစား ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေခြင်း ဖြစ်၏။ မနက် မိုးလင်းကတည်းက အကြောင်းတခုခုပြီး သူတို့အိမ်ကို သွားဖို့ စိတ်ကူးသည်။ ချစ်သူမျက်နှာကို ခဏကလေးပင် ဖူးမြင်ရသည် ဖြစ်စေပေါ့။ သို့သော် စိတ်ကို ထိန်းလိုက်သည်။ မနူးမနပ်အရွယ် မဟုတ်တော့။

မျက်နှာသစ်သည်။ ကိုယ်လက်သန့်စင်သည်။ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ဂရုတစိုက်လုပ်နေမိမှန်း သူ့ကိုယ်သူ သတိ မထားမိ။ ရုပ်အင်္ကျီလှလှလေး တထည် ထုတ်ဝတ်သည်။ အဝတ်သေတ္တာကို ဖွင့်ပြီး အကြာကြီး ရပ်ကြည့်နေသည်။ ဘာဝတ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ နေ့တိုင်းဝတ်သည့် အဝတ်နှင့်တော့ မဖြစ်။ မျက်ခုံးရှုံ့ပြီး အကြာကြီး ရွေးနေသည်။ နောက်ဆုံးမှ မီးပူတိုက်ထားသည့် အပြာရင့်ရောင် စကတ်ကို ရွေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဇာအနက် ကလေးနှင့် အနားသတ် ထားသော ဘော်လီအင်္ကျီ။ အိမ်နီးနားချင်းတွေ ဘာပြောပြော ဒီနေ့တော့ အလှပြင်မည်။ အားလုံးရွေးပြီးတော့မှ မှန်ရှေ့တွင် အဝတ်လဲသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံက ပါးပါးလေး ပြီးနေ၏။ အားလုံးပြီးတော့ မှန်ထဲတွင် သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ အားလုံး အဆင်ပြေ အချိုးကျကာ မျက်နှာ ကလေးမှာ အလှမပြယ်သေး။

စကတ်ကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပြီး မှန်ရှေ့တွင် အသံထွက်အောင် ပြောလိုက်မိသည်။

“ကဲ ... ဒါလင် ဂရီဂို၊ ကြည့်စမ်းပါဦး။”

ပြောပြီးမှ သူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေသည်။ သူ တိုးတိုးလေး ကျိတ်ရယ်လိုက်၏။ မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးဖြာ နေသည်။ နားထင်နှစ်ဖက်တွင် ဖြူးစပြုနေသည့် ဆံပင်အနည်းငယ်ကို တပင်ချင်း ဆွဲနုတ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် ခုနစ်နှစ်က ပုံစံအတိုင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

နံနက်စာ စားချိန် ကုန်သွားပြီး။ သူ ပေါ်မလာ။ ညနေစောင်းလာသည်ထိ သူ ရောက်မလာသည့်အခါ အက်စီနီယာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပေ။

ပဝါဖြူလေး ပခုံးပေါ်တင်ကာ သူတို့အိမ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အိမ်တွင် ခူနီယာ တယောက်တည်း ရှိသည်။ အက်စီနီယာက သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“ခူနီယာ ညစာ စားပြီးပလား”

“မစားရသေးပါဘူး အစ်မရယ်၊ ယောက်ျားက ရုံးက မပြန်သေးဘူး၊ အစ်ကိုလေးက ဗီယက်ရှင်စကား သွားတယ် လေ၊ ကလေးတွေတော့ ကျွေးပြီးပြီ၊ လူကြီးတွေကို စောင့်နေရတာ”

အက်စီနီယာက ဣန္ဒြေမပျက်အောင် ထိန်းပြီး ဆက်ပြောသည်။

“အစ်မက အိမ်မှာ လူစုံတက်စုံရှိမယ် ထင်နေတာ၊ ဂရစ်ရှာ ဒီနေ့ ပြန်ရောက်ပါ့မလားဟင်”

“သူ ရုံးကိစ္စနဲ့သွားတာ အစ်မ အက်စီနီယာ”

“ဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မယ် ထင်လဲ”

ခူနီယာ မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ အသံ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“အင်း ... အစ်မက အလှပြင်ပြီး သူ့ကို စောင့်နေတာကိုး၊ အစ်မ မသိဘူးနော်၊ သူ ပြန်လာချင်မှ လာမှာ”

“ညီမလေး ခူနီယာ၊ ဘာဆိုလိုချင်တာလဲဟင်”

“မစ်ခေးလ်က ပြောတယ်၊ ဗီယက်ရှင်စကားမှာ သူ အဖမ်းခံချင် ခံရလိမ့်မယ်တဲ့”

ပြောပြီး ခူနီယာ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုတော့သည်။

“ဘဝက ကျိန်စာသင့်နေသလိုပဲ၊ ဒီဒုက္ခတွေ ဘယ်တော့မှ ဆုံးမှာလဲ၊ ခူနီယာ ရူးချင်ပြီ အစ်မရယ်၊ ကလေးတွေက တဖက်နဲ့ ...။ ‘အဖေ ဘယ်သွားတာလဲ၊ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ’ နဲ့ တမေးတည်း မေးနေကြတယ်၊ ဘယ်တော့ ဒီဝဋ်က ကျွတ်မှာလဲ အစ်မ အက်စီနီယာရယ်”

“သူ ပြန်မလာရင် ဗီယက်ရှင်စကားကို မနက်ဖြန် အစ်မ လိုက်သွားမယ်”

အက်စီနီယာက တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာပုံကို ခူနီယာ အံ့သြနေသည်။ သက်ပြင်း ချပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီညတော့ ပြန်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူ ရွာပြန်လာတာကိုက မှားတယ် ထင်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ ဒုက္ခ ရောက်ဖို့ ပြန်လာသလိုပဲ”

“ဘာမှ မရေရာသေးပါဘူးကွယ်၊ ကလေးတွေ ကြားသွားမယ်၊ တိုးတိုးပြောနော်၊ ကဲ ... အစ်မ သွားဦးမယ်၊ ဂွတ်ဘိုင်”

(၂)

ထိုနေ့ မိုးကြီးချုပ်မှ ဂရီဂို ပြန်ရောက်လာသည်။ အိမ်တွင် ခဏနားပြီး အက်စီနီယာဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

အက်စီနီယာက တနေကုန် အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်အောင် လုပ်နေပြီး ချစ်သူကို အမျှော်စိုက်ရ လွန်းသဖြင့် စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကြေဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲတွင် ပစ်လွဲပြီး မှိန်းနေလိုက်သည်။ ထိုစဉ် တံခါးဖွင့်သံနှင့် အတူ ခြေသံကြား သဖြင့် မြီးကောင်ပေါက်မတယောက်၏ ပေါ့ပါးခြင်းမျိုးဖြင့် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေ တော့သည်။

ဘာမှမပြောဘဲ သူ့လည်ပင်းကို ပြေးပြီး သိုင်းဖက် လိုက်ကာ ရန်တွေ့တော့သည်။

“ဘာပြုလို့ ဗီယက်ရှင်စကား သွားမယ်ဆိုတာ ပြောမသွားတာလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို လောင်းကုတ်အင်္ကျီ ရင်ဘတ် ကြယ်သီးများကို အပြေးအလွှား ဖြုတ်နေသည်။

“ပြောချိန် မရလိုက်ဘူး၊ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်သွားရတာ”

“ဒူနီယာနဲ့ နှစ်ယောက်သား တွေ့ပြီး ငိုပြီးပြီ၊ ပြန်မှ လာပါတော့မလားလို့ ပူလိုက်ရတာ”

ဂရီဂိုက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒီလောက်အထိ အခြေအနေ မဆိုးသေးပါဘူး”

ခဏနေပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“ခုအချိန်အထိ ပြောတာလေ”

ပင်ပန်းလှပြီ။ စားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး အားရပါးရစားဖို့ ဟန်ပြင်သည်။ အိပ်ခန်းထဲမှ သစ်သားခုတ်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ပျော်စရာကောင်းခဲ့သည့် အတိတ်ကို တရိပ်ရိပ် မြင်ထင်လာသည်။ အခန်းအပြင်အဆင်မှာ ယခင် အတိုင်းပင်။ အနံ့အသက်သည်ပင် ဟိုတုန်းက အတိုင်းဟု ထင်သည်။

မနေ့ကမှ ဖောက်ထားသည့် ဘီယာနံ့၊ ကြမ်းတိုက် ဆေးနံ့တို့သည်လည်း

ယခင်အတိုင်းပင်။

စိတ်ကို ထိန်းထားပြီး သက်ပြင်းမချမိအောင် အောင့်ထားရင်း ပွတ်ချွန်းတလိပ် လိပ်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ၊ သူ့လက်တွေ တုန်နေသည်။

အက်စီနီယာက စားပွဲကို အပြေးအလွှား ပြင်နေသည်။ မီးမွှေးပြီး ကြက်ပေါင်းခေါက်ဆွဲအိုး နွေးသည်။ ဂရီဂို ကိုလည်း တချိန်လုံး လှမ်းလှမ်း ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ အားလုံး ကောင်းရဲ့လား၊ အားလုံး ပြီးသွားပြီလား”

“အင်း ... ကောင်းပါတယ်”

“ဒူနီယာက ဘာလို့ စိတ်ပူနေတာလဲ၊ အဖမ်းခံ ရမှာ သေချာတယ်တဲ့၊ အရမ်းစိုးရိမ်သွားတာပေါ့”

ဂရီဂိုက စိတ်မသက်မသာဖြစ်သွားပုံဖြင့် ပွတ်ချွန်းကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

အက်စီနီယာ စားပွဲဆီလျှောက်သွားသည်။ ဂရီဂို က သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ယှဉ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

ချစ်သူမျက်နှာကို စိန်းစိန်းကြည့်ပြီး ဂရီဂိုက ပြောလိုက်သည်။

“ကိစ္စတွေတော့ ပြီးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတွေဖြစ်လာဦးမယ် မသိဘူး၊ သူပုန်တွေခေတ်တုန်းက တပ်မမှူး တာဝန် အထိ ယူခဲ့တယ်ဆိုတာ ငြင်းလို့ မရဘူးလေ”

“သူတို့ ဘာပြောလိုက်သလဲ”

“သူတို့က ပုံစံတခု ထုတ်ပေးတယ်၊ အဲဒီအထဲမှာ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် အားလုံး ဖြည့်ခိုင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်က ကလောင် မကိုင်တာ ကြာတော့ အကြာကြီး ထိုင်ရေးခဲ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ နှစ်နာရီလောက် နှုတ်ဖြေ ဖြေခဲ့ရသေးတယ်၊ ပြီးတော့မှ နောက်နှစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာပြီး သူပုန် စထတဲ့အကြောင်း မေးတယ်၊ သူတို့က ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖော်ဖော် ရွှေရွှေပါပဲ၊ အသက်ကြီးကြီးတယောက်က မေးတယ်။

“ ‘ကော်ဖီသောက်မလား၊ လက်ဖက်ရည် သောက်မလား၊ ဆေးသကြားနဲ့ပဲ ရမှာနော်’ လို့ ပြောတယ်၊ ဒီက မြန်မြန်လစ်ချင်နေပြီ၊ ဘာလို့ ကော်ဖီတွေ လက်ဖက်ရည်တွေ သောက်နေမှာလဲ”

ပြောနေရင်း သူ ရပ်သွားသည်။ ပြီးမှ မရေမရာ ပုံစံမျိုးဖြင့် အခြားတယောက်ကို ပြောနေသလို ဆက်ပြောသည်။

“အင်း ... ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ရေထဲ မိုးထဲကျရင် သွေးကြောင်သလား မသိပါဘူးဗျာ”

ဗီယက်ရှင်စကားတွင် သူ သတ္တိ မဆိုစလောက် နည်းခဲ့သည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါပွနေသည်။ နောက်မှ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် အက်စီနီယာကို ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဆို နောင်ရေးအတွက် နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ဂရစ်ရှာ”

“တပတ်အတွင်း ပြန်သွားပြီး စကားပြောရဦးမယ်”

“အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်လားဟင်”

“အင်း ... တချိန်ချိန်မှာ သူတို့ ပြန်ဆွဲလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ဒါဆို ဘယ့်နှယ် လုပ်ကြမလဲဟင်”

“ကြည့်သေးတာပေါ့ အက်စီနီယာ ဒါလင်ရယ်၊ ရေချိုးချင်တယ်၊ ရေရှိရဲ့လားဟင်”

ညစာစားတော့မှ နှစ်ယောက်သား ရွှင်ရွှင်ပျပျ ဖြစ်လာသည်။

အက်စီနီယာတယောက် မနက်စောစောတုန်းကလို ပျော်နေသည်။ ချစ်သူအနားက ခွာမသွားချင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ချစ်သူမျက်နှာကို တရံမလပ် စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် ဟန်ဆောင်ထားခြင်း၊ ဖုံးကွယ် ထားခြင်းမျိုး မရှိတော့။ ရှက်လည်း မရှက်တော့။ အို...ဘုရားသခင် ဘယ်လောက်များ ချစ်သူကို သူ အောက်မေ့နေပါလိမ့်။ ရင်ကွဲနာကျမတတ် ပါကွယ်။ သူ့လက်ကြမ်းကြီး များ၏ အထွေးအပိုက်ကို လိုချင်လှပြီ။ ရင်ထဲက တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာသည်။ အစားအသောက်တွင် အက်စီနီယာ စိတ်မပါတော့။ သူ အားရပါးရ စားနေသည်ကိုသာ သူ မျက်တောင် မခတ် စောင့်ကြည့် နေသည်။ ချွေးနံ့သင်းသည့် သူ့ကိုယ်နံ့ကို ရှူသွင်းလိုက်သည်။ ဆေးနံ့သင်းသည့် ယောက်ျား ဝိသသော သူ့ကိုယ်နံ့။ သူ့ကိုယ်ပိုင်အနံ့။ အက်စီနီယာ မျက်နှာတွေ နီလာသည်။ ရင်ခုန်သံ မြန်လာသည်။ အိမ်ရှင်မကောင်း မဝီသတော့။ လိုက်ပွဲ ထထည့်ဖို့လည်း သတိမရတော့။ ပေါင်မုန့်ကို ဂရီဂိုကိုယ်တိုင် လှီးစားနေသည်။

“ကျုပ်တော့ ခွေးတကောင်လို ငတ်ပြတ်နေပြီ။ မနက်ကတည်းက ဘာမှ မစားရသေးဘူး”

သည်တော့မှ သတိရပြီး ခုန်ထသည်။

“ဟောတော့၊ ကြက်ပေါင်းလည်း ထပ်ထည့်မပေးရ သေးဘူး။ မုန့်ကြော်လည်း မေ့နေတယ်၊ ပြေးယူလိုက်မယ်၊ အဝစားနော် ဒါလင်”

တပတ်လောက်ငတ်နေသူလို သူ အားပါးတရစားသည်။

အက်စီနီယာက စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်နေသည်။ သို့သော် ကြာလွန်းတော့
သူ့အနားကပ်ပြီး သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ စာထိုးအနားသတ်ထားသည့်
မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် သူ့မျက်နှာကို သုတ်ပေးသည်။ မျက်စိကလေး မှေးကာ
သူ့နှုတ်ခမ်းတွေကို အငမ်းမရ နမ်းလေတော့ သည်။

သူပျော်ပါးအောင် အက်စီနီယာ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားသည်။
မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ခွဲနေရသည့် နှစ်များ အတွက် အတိုးချ၍
တအားပျော်ပစ်လိုက်သည်။

ယောက်ဖလုပ်သူကို ဂရီဂို တွေ့ချင်စိတ် မရှိတော့ပေ။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးသည် ဂရီဂို ပြန်ရောက် လာသည့် နေ့ကတည်းက ပျက်စီးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ပြန်ရောက်လာသည့် အတွက် မစ်ခေးလ် စိတ်ဓာတ် ကျသွားသည်။

လက်သမားနှစ်ယောက် ငှားပြီး မစ်ခေးလ်က သူ့အိမ်ကလေးကို အမြန်ပြင်သည်။ ဆွေးနေသည့် ဒိုင်းတွေ၊ မြားတွေကို လဲသည်။ နံရံတွေ အခင်းတွေ ဖာထေးသည်။ ပြတင်းပေါက်တွေ၊ တံခါးတွေကို ကျည်းပေါင်ပါ လဲလိုက်တော့ သားနားသွားသည်။

ဗီယက်ရှင်စကားက ပြန်လာပြီးတော့ ဂရီဂိုက စာရွက်စာတမ်းတွေကို ကျေးရွာကော်မတီရုံးသို့ သွားအပ်သည်။ ယောက်ဖလုပ်သူ၏ လက်ထဲ ထည့်ခဲ့ပြီး နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဂရီဂိုက ကလေးတွေ ခေါ်ပြီး အက်စီနီယာ အိမ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ သူပြောင်းသွားသည့်နေ့က ဒူနီယာက မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် သူ့အစ်ကိုလေးကို နှုတ်ဆက်ရှာသည်။

“ဒူနီယာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် အစ်ကိုလေး၊ ဒူနီယာ ဘာမှ အမှားမလုပ်ခဲ့ပါဘူးနော်”

“အို..ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ ဒူနီယာရယ်၊ အစ်ကိုလေးတို့ သားအဖတွေဆီ မကြာ မကြာ လာလည်ပေါ့၊ တို့မိသားစု မှာ နင်နဲ့ငါပဲ ကျန်တော့တာ၊ နင့်အတွက် အစ်ကိုလေး လုံးဝ စိတ်မကောင်းဘူး၊ မစ်ခေးလ်ကို အသာထားလိုက်၊ တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် စိတ်ဝမ်းမကွဲဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ဒူနီယာတို့ မကြာခင် အိမ်ပြောင်းရတော့မယ်၊ အစ်ကိုလေး စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့နော်”

ဂရီဂိုက စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပုံဖြင့်-

“ဘာ ... ဘာလို့ အိမ်ပြောင်းမှာလဲ၊ ဒီမှာပဲ ဆက်နေပေါ့၊ တို့သားအဖတွေ နေစရာအခန်း ရှိတာပဲ၊ အက်စီနီယာ လာနေလည်း ဘာမှ ပြဿနာမရှိဘူး၊ အကျယ်ကြီးပဲဟာ”

“အစ်ကိုလေးတို့ လက်ထပ်မှာလားဟင်”

“အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်ဟာ”

ဂရီဂိုက မရေမရာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သူ့ကို လက်ထပ်ပါ အစ်ကိုလေး၊ သူဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အမျိုးသမီးပါ။ အမေ မဆုံးခင်က ပြောသွားတယ်။ အစ်ကိုလေး အတွက် ဇနီးကောင်း ဖြစ်လာမှာပါတဲ့။ အမေ မဆုံးခင် မကြာခဏ သူ့ဆီ သွားလည်တယ် သိလား။”

“နင်က ငါ့ကို နားချနေတာလား ဒူနီယာ” ဂရီဂိုက ပြုံးပြီး ဆက်ပြောသည်။

“သူကလွဲပြီး ငါ ဘယ်သူ့ကို ယူရမှာလဲဟာ၊ သူကလွဲလို့ ဒီရွာမှာ အဘွားအင်ဒရီနီကာပဲ ရှိတယ်”

အဘွားအင်ဒရီနီကာမှာ ရွာတွင် အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ သူ့အသက် တစ်ရာကျော်ပြီ။ သည်တော့မှ ဒူနီယာ ရယ်နိုင် ပြုံးနိုင် ဖြစ်လာသည်။

ဂရီဂိုက ညီမငယ် ကလေးကို ကျောပုတ်ပြီး အိမ်ဟောင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ စိတ်တွေ ပေါ့ပါး လွတ်လပ် နေသည်။

စင်စစ် ဂရီဂိုအတွက် ဘယ်မှာ နေရ နေရ အကြောင်း မဟုတ်ပေ။ စိတ်အေးလက်အေး နေရဖို့သာ အဓိက ဖြစ်သည်။ သို့သော် စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုသည် သူ့အတွက် လိုက်လေ ဝေးလေ ဖြစ်နေသည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ သူ အထီးကျန်ကာ စိတ်ကျဉ်းကျပ် နေသည်။ သို့သော် သူ ဘာမျှ မတတ်နိုင်ကြောင်းလည်း သိနေ၏။ စိတ်တွေ အမြဲလေး နေ၏။ အချိန်မရွေး အဆွဲခံရပြီး ထောင်ကျနိုင်ကြောင်း၊ သေဒဏ်တောင် ကျခံရနိုင်ကြောင်း သိနေသည် မဟုတ်လား။

ညလယ်သန်းခေါင်တွင် အက်စီနီယာ နိုးလာလျှင် သူ နိုးနေသည်ကို တွေ့ရစမြဲ။ လက်နှစ်ဖက် ခေါင်းအောက်တွင် ယှက်လျက်၊ အမှောင်ထဲကို စိုက်ကြည့်လျက်။ သူ ဘာတွေစဉ်းစားနေမှန်း အက်စီနီယာ သိသည်။ သူ ဘာမှတတ်နိုင်သည့် ကိစ္စ မဟုတ်၍ သူနှင့်အတူလိုက်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရုံသာ ရှိတော့သည်။ တညတွင်တော့ ပြောမိသည်။

“ဂရစ်ရှာ အိပ်လိုက်ဦးလေကွယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ရွာကနေ ခဏ ရှောင်နေလိုက်ရင်ကော၊ ဒါမှမဟုတ် အားလုံး အတူတူသွားကြမယ်လေ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပျော်အောင်အိပ်ပါ အက်စီနီယာ ရယ်၊ ပြန်အိပ်နော်၊ စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့”

ဂရီဂိုက အက်စီနီယာ၏ ပိုးသားလို နူးညံ့သည့် ပခုံးသားကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် အသာဖိကာ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား ဖြစ်သည်။

ဗီယက်ရှင်စကားသို့ နောက်တခေါက် မသွားတော့။ ဇာတ်လမ်း အစုံ ပြောစရာတွေ ပြောပြီးခဲ့ပြီပဲ။ သူတို့ခေါ်သည့်နေ့ ရောက်လျှင် ရွာက လစ်မည်။ လိုအပ်လျှင် တမြို့၊ တရွာတွင် ကြာချင်ကြာလိမ့်မည်။ ဘယ်သွားမည် ကိုမူ မဆုံးဖြတ်ရသေး။ သွားဖို့ကတော့ သေချာနေပြီ။ ထောင်ထဲ တွင်တော့ သွားထိုင်မနေနိုင်။ သည်အကြောင်းတွေ အက်စီနီယာကို ကြိုမပြောချင်သေး။ အတူနေရသည့် အချိန်ကလေး အပျက်စီး မခံနိုင်။ သွားမည့်နေ့ကျမှ ထုတ်ပြောတော့မည်။ ခုတော့ အိပ်ပါစေဦး။ လက်မောင်းပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး အိပ်ပျော် နေရှာသည်။

ခုရက်ပိုင်းအတွင်း ညတိုင်း သူပြောနေကျစကား ကို ကြားယောင်လာသည်။

‘ချစ်သူရင်ခွင်မှာ ဒီလိုပဲ အမြဲနေပါရစေ ဒါလင် ရယ်’ တဲ့။

(၂)

နေ့လယ် နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ဂရီဂို ကလေးတွေနှင့် ကစားသည်။ ပြီးတော့ ရွာထဲ လျှောက်သွားသည်။ တနေ့တွင် ပရီခေါ်က မိကီတာမဲလ်ကီနော့ဗ်၏ အိမ်တွင် အခြားစစ်ပြန်လူငယ်တွေနှင့် ဆုံဖို့ချိန်းသည်။ ဂရီဂိုက လုံးဝငြင်းလိုက်သည်။ သူတို့ပြောကြမည့် အကြောင်းအရာကို ဂရီဂို ကြိုသိနေသည်။ ခုတလော တနယ်လုံး မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စ။ အစိုးရက ဂျုံနှင့် စပါးကို ကန့်သတ်ဈေးဖြင့် ဝယ်ယူမည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ အရက်ပိုင်းတွင် သည်အကြောင်းအရာ မပါဘဲ နေမည်မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးနှင့် လုံးဝ မပတ်သက်ချင်တော့။

သူထင်သည့် အတိုင်းပင်။ သည်ကိစ္စကို လယ်သမားတွေ အစာမကြေ ဖြစ်နေကြရာမှ လယ်သမားကြီး သုံးယောက်ကို ဆွဲပြီး ဗီယက်ရှင်စကားကို အချုပ် နှင့် ပို့လိုက်သည်တဲ့။

တနေ့ သမဝါယမဆိုင် အနီးတွင် တပ်နီအမြောက်တပ် ရဲဘော်ဟောင်း ဇာခါနှင့် သွားတွေ့သည်။ သူက မူးနေပြီ။ ခြေလှမ်းမမှန်ချင်တော့။ ဂရီဂိုကို နှုတ်ဆက် ည်။

“ကျန်းမာပါစေ ဂရီဂို”

“ကျန်းမာပါစေ ဇာခါ”

သူက ဗလကောင်းကောင်း ကော့ဆက်ကြီး တယောက် ဖြစ်သည်။

“အင်း မင်း ငါ့ကို မှတ်မိသားပဲ”

“ဘာလို့ မမှတ်မိရမှာလဲကွ” ဟု ဂရီဂို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မှတ်မိသေးလား၊ ဘုံကော့စကွိုင်မှာလေ၊ မင်းတို့ မြင်းတပ်ကို ငါတို့ ဝင်ကယ်လိုက်လို့၊ မဟုတ်ရင် မင်းတို့ မချောင်ဘူး၊ အနီတွေက လူလှိုင်းကြီးတွေလို လှိုမ့်တက်လာကြတာလေ”

သူ တော်တော်မူးနေပြီ။ ဂရီဂိုက ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကော့ဆက် လူငယ် တသိုက် ရပ်ပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး နားစွင့်နေပုံရသည်။

ဂရီဂိုက စိတ်မရှည်သည့် အမူအရာဖြင့် လေသံ နှိမ့်ပြောလိုက်သည်။

“မင်း မူးနေပြီ၊ အာချောင်မနေနဲ့၊ ပြန်အိပ်တော့” သူက ပြန်အော်သည်။

“ငါ မမူးပါဘူးကွ၊ အေး ... နည်းနည်းတော့ မူးတယ်၊ ရွာပြန်လာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းကရွာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ငရဲပြည်ကျနေတာပဲ၊ ကော့ဆက်တွေလည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ ငါတို့အိမ်က ဂျုံပေါင်လေးဆယ် သတ်မှတ်ဈေးနဲ့ အစိုးရကို သွင်းရမယ်တဲ့၊ ကဲ ... ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ၊ သူတို့ လာစိုက်ပေး လို့လား၊ စိုက်ရော စိုက်တတ်လို့လား”

သူ့ကိုယ်မှ အရက်နံ့က တထောင်းထောင်း။

“မင်းက ဘာလို့ ကော့ဆက်ဘောင်းဘီ အကျားကြီး ဝတ်ထားတာလဲ ဂရီဂို၊ လယ်သမား လုပ်တော့မယ်လို့ မင်း လက်မှတ်ထိုးခဲ့ပြီလား၊ ဒီမယ် သူငယ်ချင်း၊ တို့ ပြန်ချရလိမ့်ဦးမယ်၊ ဘုံဝါဒ ကျဆုံးပါစေ၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုဗီယက်အစိုးရ အောင်မြင်ပါစေ”

မျက်ရိပ်မျက်ကဲ ပြလို့လည်း မရ၊ သူက ဆက် လေ့ရှည်နေသည်။

“ငါ မင်းကို အရာရှိတယောက်အနေနဲ့ တိုင်တည်နေတာနော်၊ တို့ တိုက်ကို တိုက်ရမယ်...”

ဂရီဂို ဆက်နားမထောင်တော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်အပြန်လမ်းတွင် စဉ်းစားလာသည်။ အင်း ... မြန်မြန်လစ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဆက်နေရင် တနေ့မဟုတ် တနေ့ ...”

စနေနေ့ဆိုလျှင် ဗီယက်ရှင်စကာသို့ သူ သွားရတော့မည်။
ကြာသပတေးည အိပ်မည့်ဆဲဆဲတွင် တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထသံ ကြားရသည်။
‘ဘယ်သူလဲ’ ဟု မေးပြီး အက်စီနီယာ ပြေးဖွင့်သည်။ တဖက်က ဖြေသံ
မကြားရမီ ဂရီဂို အပြေးအလွှား ထထိုင်သည်။ ရောက်လာသူက ဒူနီယာ၊
ညီမလုပ်သူ၏ အထိတ်တလန့်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဂရီဂို ဦးထုပ်နှင့်
လောင်းကုတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“အစ်ကိုလေး ...”

“ဘာလဲ ဒူနီယာ”

“အစ်ကိုလေး မြန်မြန်သွားတော့၊ ဗီယက်ရှင်စကာ က မြင်းစီးသမား
လေးယောက် ရောက်လာတယ်၊ ဧည့်ခန်း ထဲမှာ သူတို့ တိုးတိုး တိုးတိုး
ပြောနေသံကြားလို့ ဒူနီယာ ပြေးလာခဲ့တာ၊ အစ်ကိုလေးကို သူတို့
ဖမ်းကြတော့မယ်၊ မြန်မြန်ပြေး ...”

ဂရီဂိုက ဒူနီယာကို အပြေးအလွှားဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲ ညီမလေး၊ နင် မြန်မြန်ပြန်ပြေး၊ သူတို့ ရိပ်မိသွားလိမ့်မယ်၊
ဂွတ်ဘိုင်...”

အက်စီနီယာဘက် လှည့်ပြီး-

“ပေါင်မုန့် ... ပေါင်မုန့်၊ မြန်မြန်လုပ်၊ အလုံးလိုက် မထည့်နဲ့၊
ခြေပြီးထည့်”

ဂရီဂို၏ အေးချမ်းသည့် ဘဝတိုလေး ဤတွင် နိဗ္ဗိတံလေပြီ။
သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေ စစ်မြေပြင်မှာလို မြန်ဆန် လာသည်။ ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့်
လှုပ်ရှားခြင်းမျိုး။ အခန်းထဲသို့ ပြေးသွားပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ကို အသာဖွဖွ
နမ်းသည်။ ပြီးမှ အက်စီနီယာကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်၏။

“ဂွတ်ဘိုင် အက်စီနီယာ၊ အခြေအနေကြည့်ပြီး သတင်းပို့လိုက်မယ်၊
ကလေးတွေကို ကြည့်လိုက်နော်၊ အကြောင်း ထူးရင် ပရိုခေါ် လာပြောလိမ့်မယ်၊
မငိုနဲ့နော် ... မငိုပါနဲ့ ဒါလင်ရယ်”

နှုတ်ဆက်အနမ်း နမ်းတော့ သူ့မျက်နှာတွင် မျက်ရည်တွေ ရွဲနေသည်။
အမှောင်ထဲကို ပြေးထွက် လာခဲ့သည်။ ဒွန်မြစ်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသည့်
လေအေးက သူ့မျက်နှာကို ဆီးကြိုနေသည်။

သူ ပြေးထွက်သွားသည့် ခြေသံကို အက်စီနီယာ အတိုင်းသား
ကြားနေရသည်။

သူ့ခြေသံတိုင်း အက်စီနီယာနှလုံးသားပေါ်တွင် နင်းပြေးနေသည့်နှယ်။

အပိုင်း [၁၁]

ဝရမ်းပြေး

၁၉၂၀ ခုနှစ် နွေဦးတွင် ကန့်သတ်ဈေးနှုန်းဖြင့် ဂျုံနှင့် စပါး ဝယ်ယူသည့် စီမံကိန်း မအောင်မြင်သဖြင့် ဆိုဗီယက် အစိုးရက ဝယ်ယူရေးအဖွဲ့များကို ပြင်ဆင် ဖွဲ့စည်းဖို့ လိုအပ်ကြောင်း တွေ့ရှိလာသည်။ ဒွန် ကော့ဆက်များ သည်ကိစ္စ အတွက် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။ ဗီယက်ရှင်စကောနှင့် အခြားခရိုင် တော်တော် များများတွင် ပုန်ကန်ထကြွမှုများ ဖြစ်လာသည်။ အစိုးရကလည်း ပို၍ တင်းကျပ်လာသည်။ စီမံကိန်း အောင်မြင်ဖို့ အင်အား သုံးစပြုလာသည်။

ပုန်ကန်သည့်အဖွဲ့များမှာ အင်အားတောင့်တင်း လှသည်တော့မဟုတ်။ လူနှစ်ဆယ် အစိတ်လောက် သာရှိသည့် ဌာနေအဖွဲ့ကလေးများ ဖြစ်သည်။ အားလုံး တပ်ဖြူလူထွက်များ ဖြစ်သည်။ ၁၉၁၈ နှင့် ၁၉၁၉ ခုနှစ်များဆီမှ တပ်ထိန်းများ၊ အရာရှိငယ်များနှင့် အရာခံဗိုလ်ဟောင်းများ ပါဝင်သည့် ဆိုဗီယက်အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် နေလို့ မပျော်သူများ ဖြစ်၏။

သူတို့အုပ်စုမျိုးသည် နေရာတိုင်းတွင် ရှိသဖြင့် နေရာတကာမှ ပေါက်ပေါက်လှော်သလို ပုန်ကန်ကြတော့သည်။ အစိုးရ ဝယ်ထားသည့် စပါးလှည်းများကို လုပြီး ပိုင်ရှင်လယ်သမားကို ပြန်အပ်သည်။ ဆိုဗီယက်အစိုးရဝန်ထမ်းများ၊ ဩဇာခံများကို သတ်သည်။

သူပုန်အဖွဲ့များကို နှိမ်နင်းဖို့ ဗီယက်ရှင်စကောတွင် မြို့စောင့်တပ်မတခု ဆိုဗီယက်အစိုးရက လာချထားသည်။ သို့သော် မှီလိုပေါက်နေသော ပုန်ကန်မှုများကို နှိမ်နင်းဖို့ ကြိုးစားရာတွင် ကျယ်ပြန့်လှသော ဒွန်ပြည်နယ် အတွင်း အရာ မထင်ခဲ့ပေ။ အကြောင်းမှာ နယ်ခံများက သူပုန်များကို ထောက်ခံနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို ရိက္ခာ တိတ်တဆိတ် ထောက်ပံ့သည်။ အနီတို့၏ ထိုးစစ် သတင်းများကို ထောက်လှမ်းပေးသည်။ အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်လာလျှင် သူတို့ကို ဝှက်ထားပေးသည်။

နောက်တချက်မှာ တပ်မှူး ကာပရင်က ဇာဘုရင် တပ်မှ ဗိုလ်ကြီးဟောင်း ဖြစ်သည်။ တန်ပြန်တော်လှန်ရေး သမားများကို သူနယ်အတွင်း သက်သက်ညှာညှာ သဘောထားသူ ဖြစ်သည်။ ဒေသပါတီကော်မတီက အတင်းမောင်းမှ သူတပ်တွေကို အယောင်ပြစစ်ဆင်ရေး လွှတ်သည်။ သို့သော် ဗီယက်ရှင်စကော လုံခြုံရေးက ပိုအရေးကြီးသည် ဟူသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် သူတပ်တွေ မြို့မှ ဘယ်တော့မှ ကြာကြာမခွာ။ သူတပ်တွေကို မြို့ပေါ်တွင် ထောင့်စေ့အောင်

ခိုင်းသည်။ ထင်းခွေ ရေခပ်ရသည်။ အကျဉ်းသားများ၏ လုံခြုံရေး တာဝန် ယူရသည်။ တောထဲသွားပြီး ဝက်သစ်ချသီး ခူးရသည်။ ယင်းအသီးမှ မင်ထုတ်လုပ်ပြီး အဖွဲ့အစည်း အသီးသီးသို့ ရောင်းချသည်။ ထို့ပြင် ထင်းလည်း ရောင်းသေး သည်။

သို့သော် ခုရက်ပိုင်းတွင် ဟိုတကွက် သည်တကွက် ဆူမှုကလေးများ စိပ်လာသည်။ ဒီဇင်ဘာလထဲ ရောက်တော့ ဘိုဂွန်ချာမြို့နယ်တွင် အင်အား များသည်ထက် များလာပြီး ဒွန်မြစ်ညာပိုင်းအထိ ကူးစက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ခုတ် လုပ်ငန်းနှင့် မင်ထုတ်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းများ ရပ်သွားလေတော့သည်။ စစ်ဦးစီးချုပ်၏ အမိန့်ကြောင့် တပ်စိတ် သုံးစိတ်၊ စက်ကလေးအဖွဲ့အပြင် မြင်းတပ်ဖွဲ့ တဖွဲ့ပါ လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်။ သူတို့နှင့် အတူ စပါးဝယ်ယူရေးတပ်နှင့် ကာကွယ်ရေး တွေ ပါသွားသည်။

ဒိုနီယက်စ်အနီးတိုက်ပွဲတွင် ဗီယက်ရှင်စကာ တပ်များကို ဦးဆောင်ရသူမှာ ယာကော့ဖိုမင် ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲ တွင် သူပုန် ၁၇၀ ကျဆုံးသည်။ သူတို့ဘက်မှ သုံးဦး အသက်ပေးခဲ့ရသည်။ သူတို့အထဲတွင် အများစုမှာ ဒွန်အညာဒေသမှ ကော့ဆက်များ ဖြစ်ကြသည်။ တိုက်ပွဲပြီးတော့ သူတို့အုပ်စုထဲမှ ကွန်မြူနစ်နှစ်ယောက် တားသည့်ကြားမှ တဝက် လောက်သည် သူပုန်တို့၏ အဝတ်တွေကို ချွတ်ယူပြီး လဲဝတ်ကြသည်။

သူပုန်များအား ရှင်းလင်းပြီး မကြာခင် သူတို့ တပ်ကို ကာဇင်စကာသို့ ပြန်ခေါ်လိုက်သည်။ ဤတွင် ဖိုမင်သည် စစ်သားဘဝ၏ ဒုက္ခသုက္ခများမှ ဝဋ်ကျွတ်ကာ အပျော်ကြီး ပျော်နေတော့သည်။ သူသည် မြာပွေသူ မြာစွံသူ ဖြစ်သည်။ ပျော်ပျော်နေ သေခဲသမား ဖြစ်သည်။ ညတိုင်း အပြင်ထွက်၍ လင်းအားကြီးမှ စခန်းသို့ ပြန်လာတတ်သည်။

အထက်လူကြီးတွေ မသိတာ ရှိသေးသည်။ ဖိုမင်သည် ကော့ဆက်ရဲဘော်များ၏ တန်းလျား သွားပြီး သောက်စား တတ်သေးသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူ ပြောင်းလဲသွားသည်။ အပျော်အပါး မလိုက်တော့။ မုတ်ဆိတ် မရိတ်တော့။ ဖိနပ် မတိုက်တော့။ ရံခါတွင်တော့ ငယ်သူငယ်ချင်းများ၏ တန်းလျားတွင် တခွက် တဖလား ဝင်မော့တတ်သည်။ သို့သော် ဘယ်သူနှင့်မျှ အရောတဝင် စကားမပြောတော့။ ထိုအချိန်တွင် မစ်ခေးလ် လိုဗကာ၌ ဗာလူကင်၏တပ်က ထပြီး ပုန်ကန်ပါလေတော့သည်။

ဗာလူကင်သည် ဖိုမင်နှင့် တပ်ရင်း တရင်းတည်း အတူနေခဲ့ဖူးသည့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရေးမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မပျက်ပြယ်ခဲ့ပေ။ ပြီးခဲ့သည့် စက်တင်ဘာလတွင် တွေ့ကြတော့ အစိုးရက ကန့်သတ်ဈေး ဖြင့် လယ်သမားထံမှ စပါးဝယ်ယူခြင်းကို မကြိုက်ကြောင်း သူ

ပြောခဲ့သေးသည်။ ‘ဒီစနစ်ဟာ တိုင်းပြည်ကို နှစ်ခါပြန် သေအောင် လုပ်တာကွ’ ဟု မှတ်ချက် ပေးသွားသေးသည်။ သူ့အမြင်ကို ဖိုမင်က ကျိတ်ပြီး ထောက်ခံသည်။ ဖိုမင်သည် သဘာဝ အရ သိုသိပ်သူ ဖြစ်သည်။ သတိရှိသူ ဖြစ်သည်။

သူတို့တပ်တွေ ဗီယက်ရှင်စကသို့ မပြန်ခင် တရက် တပ်စုမှူး ဗိုလ်အယ်လ်ဖာရော့ဗ် အခန်းတွင် စုသောက် ကြသည်။ ဗောဒ်ဂါတွေကို ပုံးနှင့်တည်ပြီး သောက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေသည့် အကြောင်းအရာ ကို ဖိုမင်က ဖြည်းဖြည်းချင်း သောက်ရင်း အသာကလေး နားထောင်နေသည်။ ဒိုနီယက်စ်တိုက်ပွဲအကြောင်း ရောက်မှ သူ ဝင်ပြော သည်။

“အေး .. အဲဒီတုန်းကတော့ ယူကရိန်းတွေကို ငါတို့ အပြတ်ဆော်ခဲ့တယ်နော်၊ တို့ခံရမယ့်အချိန်လည်း ရောက်လာ နိုင်တယ်၊ ဗီယက်ရှင်စက ပြန်ရောက်တဲ့ အချိန် အိမ်က ဝမ်းစာတွေ အကုန်ပါသွားရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

သူတို့အားလုံး အစိုးရသီးနှံဝယ်ယူရေးအဖွဲ့တွေ အင်အားသုံးနေသည့်အကြောင်း ရောက်သွားသည်။

သည်တော့မှ ဖိုမင်က ပြုံးပြီး လျှော့ချလိုက်သည်။

“ငါ မင်းတို့ကို နောက်တာပါကွာ၊ အဲဒီအကြောင်း လျှောက်ပြောမနေကြနဲ့ဦး”

(၂)

ဗီယက်ရှင်စကသို့ အပြန်တွင် သူ့မြင်းတပ်အဖွဲ့ တဝက်လောက်နှင့် ရှုဘီဇင်ရွာသို့ ဖိုမင် ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ မြင်းကို ခြံတွင် ချည်ထားခဲ့ပြီး ဆင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရဲဘော်တွေက မြင်းပေါ်မှ မဆင်းဘဲ ခြံထဲတွင် ရပ်စောင့်နေကြသည်။

မိန်းမကို အေးစက်စက် နှုတ်ဆက်ပြီး အမေ့ကို လက်ဆုပ်၍ တရိတသေနှုတ်ဆက်သည်။ ကလေးတွေကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုပ်သည်။ ပြီးတော့မှ မေးလိုက်သည်။

“အဖေကော”

“ဂျုံစက်ကို သွားတယ်”

ပြောပြီး သားလုပ်သူကို သေသေချာချာကြည့်၍ ပြောသည်။

“ဟိုမှာ ဘုရားကျောင်းဆောင်၊ ဦးထုပ်ချွတ်လေ၊ တိတ္ထိကောင်”

ဖိုမင်က ဦးထုပ်ကို ကပျာကယာ ချွတ်လိုက်သည်။ သို့သော် အနွေးထည် မချွတ်ဘဲနေသည်။

“ဘာလို့ အင်္ကျီမချွတ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ခဏဝင်လာတာ အမေ၊ အချိန် မရဘူး”

“အေးပါ၊ အိမ်မှာ နင် ဘယ်တော့မှ ဖင်နွေးအောင် မနေဘူး”

အဘွားကြီးက မကျေနပ်သံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ သူပွေသည့်သတင်းတွေက ရွာထဲတွင် နားမဆံ့အောင် ပြန့်နေပြီ။ ဖိုမင်ကတော်က ယောက္ခမကြီးကို အလန့်တကြားကြည့်ပြီး မီးဖိုထဲ ထသွားသည်။ အမျိုးသမီးက အသက်ငယ် သော်လည်း အရွယ်မတင်။ အဘွားကြီးအို ပေါက်စလေးနှင့် တူနေသည်။

ယောက်ျားအတွက် သူက အလုပ်အကျွေး ပြုချင်သည်။ သူကြည်ဖြူအောင် အမြဲ ကြိုးစားသည်။ ရွံ့တွေ ပေနေသည့် ဖိနပ်ကို မြင်သဖြင့် အဝတ်စတုခု ယူပြီး ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်ကာ ရွံ့တွေကို သုတ်ပေးသည်။

“ဖိနပ်ကလေးက အကောင်းစားလေး၊ ကြည့်ပါဦး ရွံ့တွေ ပေကျံနေတာပဲ”

သူ မိန်းမနှင့် အတူမနေဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီ။ သူတို့ အိမ်ထောင်သက်မှာ မနည်းတော့ပေ။ ချစ်၍ ညားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အနေဝေးသည့်အခါ ဖိုမင်က ပျော်သလိုနေခဲ့သည်။ မိန်းမလုပ်သူက သူစိုးမျိုး ခံရှာသည်။ ယာအလုပ် တဖက်၊ ကလေးတွေ ဝေယျာဝစ္စ တဖက်နှင့် ဇီဇာကြောင်လှသည့် ယောက္ခမ၏ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ပြုကာ ယောက်ျား၏ အကြင်နာကို မျှော်လင့် နေရှာသည်။ ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ လူက ပိန်လာသည်။ အလွန်ချောမော ခုံညားသည့် ယောက်ျား မျက်နှာကို အမြတ်တနိုး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဖိုမင်က လက်တွင် ရွံ့တွေပေနေသော မိန်းမကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ အလှအပတွေ စီးထွက် သွားပြီ ဖြစ်သော တရံရောအခါက မိန်းမချောလေး။

“ကဲ ... တော်ပါပြီကွာ၊ ရွံ့က ပြန်ပေးဦးမှာပဲ”

ဖိုမင်က အမေဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“အမေ နေကောင်းရဲ့လား”

“ဒီလိုပါပဲဟယ်၊ ကောင်းလိုက်၊ မကောင်းလိုက်ပဲ”

“သီးနှံဝယ်ယူရေးအဖွဲ့တွေ ရွာကို လာသွားပြီလား”

“မနေ့ကပဲ ပြန်သွားကြတယ်”

“ကျွန်တော်တို့အိမ်က ပါသွားသေးလား”

“ပါတာပေါ့”

“သူတို့ဆီ ဘယ်လောက် ပါသွားလဲ ဒီဗစ်ကာ”

အဘွားက မြေးကလေးကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဆယ်အိတ်လောက်ရှိမယ် ထင်တယ်၊ အဘိုးမှ သေသေချာချာသိမှာ”

“ဟုတ်လား”

ဖိုမင်က ထပြီး သူ့သားကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဓားချိတ်ထားသည့် ခါးပတ်ကို ပြင်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ ပြီးတော့မှ မေးလိုက်သည်။

“ဒါ ဘယ်သူ့ အိမ်လဲလို့ သူတို့ကို မပြောလိုက်ဘူးလား”

“မင်းနာမည် ပြောလည်း ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအဖွဲ့က ဗိုလ်ချုပ်က ပြောတယ်၊ ‘ဝမ်းစာက ပိုရင် ယူရမှာပဲ၊ ပြည်နယ်ဥက္ကဋ္ဌအိမ် ဖြစ်ဖြစ်’ တဲ့၊ အဲဒီလိုပြောပြီး ကျီထဲ ဝင်မွေတော့တာပဲ”

“မရဘူး အမေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့မယ်”

ဒေါသတကြီးပြောပြီး ဖိုမင် ထွက်သွားသည်။ အိမ်ကပြန်လာပြီးနောက်ပိုင်း အစိုးရ၏ သီးနှံဝယ်ယူရေး ကိစ္စတွင် တရားလက်လွတ် လုပ်နေပုံတွေကို သူနည်းတူ သူ့ရဲဘော်တွေပါ ကျိတ်ပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြကြောင်း ဖိုမင် ရိပ်မိ လိုက်သည်။

ရွာနီးချုပ်စပ် အမျိုးမျိုးထဲမှလည်း သတင်းတွေ ကြားနေရသည်။ ဝမ်းစာနှင့် မျိုးစပါးကို ချန်ဖို့ ရှိခိုး ဦးတင် တောင်းပန်ရသည်တဲ့။

ဤသို့ဖြင့် တပ်တွင်းအစည်းအဝေးပွဲ တခုတွင် ခရိုင်ကော်မတီဝင် နိုင်ငံရေးမှူး မိန့်ခွန်းမဆုံးဝင် ရဲဘော်တွေက ဆန္ဒထုတ်ဖော် အော်ဟစ်ကြသည်။

“အစိုးရ စပါးသီးနှံဝယ်ယူရေးအဖွဲ့ ဖျက်ပေးပါ”

“ကျုပ်တို့ စပါးဆန်ရေတွေကို မတရားယူတာ ရပ်ပေးပါ”

“ကျုပ်တို့ရွာတွေ သရောခိုင်းကုန်တော့မယ်”

မြို့စောင့်တပ်မှ တပ်နီတွေက ပြန်အော်သည်။

“တန်ပြန်တော်လှန်ရေးသမားတွေ”

“ဒီကောင်တွေကို ပြောင်းပစ်၊ တခြားတပ်ရင်းတွေ ကို ပို့ပစ်”

အစည်းအဝေးက တော်တော်နှင့်မပြီး။ ကြာလေ ပွဲကြမ်းလေ ဖြစ်လာသည်။ တပ်ထဲမှ ကွန်မြူနစ်အချို့က ဖိုမင်ကို ကပ်ပြောသည်။

“ရဲဘော် ဖိုမင်၊ မင်းလည်း တခုခုပြောဦးလေကွာ၊ မင်းတပ်ခွဲက ရဲဘော်တွေ တိုက်ပွဲဆင်နေတာ ဒီအတိုင်း ကြည့်နေမှာလား။”

ဖိုမင်က နှုတ်ခမ်းမွေးအောက်တွင် ပြုံးနေသည်။

“ငါက ပါတီဝင် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါပြောရင်သူတို့ ဂရုစိုက်မယ် ထင်လား။”

ဖိုမင်က တခွန်းမျှ ဝင်မပြောဘဲ အစည်းအဝေး မပြီးခင် လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူနှင့် အတူထွက်လာ သူက တပ်ရင်းမှူး ကာပါရင်း၊ နှစ်ယောက်သား အတူတူ လျှောက်လာရင်း ပြောဖြစ်သည်။ အကြောင်းအရာ မှာ အားလုံး စိတ်ဝင်စားသည့် ကန့်သတ်ဈေးနှုန်းဖြင့် အစိုးရက လယ်သမားများထံမှ အတင်းအကျပ် ဝယ်ယူ နေသည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

နောက်တပတ်ကြာတော့ ဖိုမင်အခန်းသို့ ကာပါရင် ရောက်လာပြီး ဆွေးနွေးသည်။

“ငါတို့ ခုအချိန် လှုပ်ရှားရင် လှုပ်ရှား၊ မဟုတ်ရင် ဘယ်တော့မှ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ယာကော့ ဖိုမင်၊ ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကို အသုံးချရမယ်ကွ၊ အခွင့်အရေးပေါ်တုန်း အမြတ်ထုတ်ရမယ်ကွ၊ ဒါထက် ကောင်းတဲ့အချိန် မရှိတော့ဘူး၊ ကော့ဆက် အားလုံးက ငါတို့ကို ထောက်ခံကြမှာ၊ မင်းက သူတို့ အပေါ် ဩဇာအရှိဆုံး၊ ဟေ့ ... ဖိုမင်၊ မင်း ဘာလို့ ငြိမ်နေတာလဲ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလေကွာ”

“ငါက ဘာကို ဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ၊ ဒီပြဿနာက အားလုံး ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီပဲ၊ စီမံချက် သေသေချာချာ ရေးဆွဲပေးဖို့ပဲ လိုတာပါ၊ မဟုတ်ရင် ရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့်နေသူများ ရှိသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်တွေ အများစု ဖြစ်သည့် အပြင် နိုင်ငံရေး ဌာနမှူး အာတီမိတ်နှင့် ဗိုလ်ချုပ် ရှာခိပ် တို့အထိ ဖြစ်သည်။

အာတီမိတ်က ရယ်ရယ်မောမော ပြောသည်။

“ကြောက်နေတဲ့ ကျီးငှက်ဟာ ချုံပုတ်ထဲ မဝင်ရဲပါဘူးကွာ၊ ကာပါရင်က လူကြောက်၊ ရဲရင့်ပြတ်သားတဲ့ ခြေလှမ်းမျိုး ဒီကောင် လှမ်းရဲမယ် ထင်လား၊ ဖိုမင် ကိုတော့ စောင့်ကြည့်ရမယ်၊ ကြားရသလောက် ဒီကောင် လည်း သတ္တိ

မရှိပါဘူး၊ အီးယောင်ဝါးပါ”

သို့သော် ဖိုမင်ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ သူတို့ နောက်ကျ သွားသည်။ ဖိုမင်တို့က သုညနာရီပင် သတ်မှတ်ပြီးပြီ။ မတ်လ ဆယ့်နှစ်ရက်နေ့။ ထိုနေ့မနက် လက်နက်အပြည့်အစုံဖြင့် မနက်ပိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းအပြီးတွင် တိုက်ပွဲစမည်။ ဗီယက်ရှင် စကာ မြို့ပြင်မှ စက်ကလေး အဖွဲ့က စတင်လှုပ်ရှားမည်။

ကာပါရင်က သူ့လူအားလုံး သူ့နောက် ပါပျံ့မလားဟု မရေမရာဖြစ်နေသည်။ ဖိုမင်က သူပြောတာကို သေသေ ချာချာ နားထောင်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“စက်သေနတ်တွေ အားလုံး ရပြီဆိုရင် မင်းတပ်ကို အပိုင်ကိုင်နိုင်ပြီပေါ့”

(၃)

ဖိုမင်နဲ့ ကာပါရင်ကို သူတို့ စောင့်ကြည့်ပါသည်။ ဟိုနှစ်ယောက်က ဣန္ဒြေမပျက်။ တယောက်နှင့် တယောက် အဆက်အဆံမရှိ။ ဖေဖော်ဝါရီလ တရက်နေ့ညတွင်မှ သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းတွင် ဆုံသည်ကို တွေ့ကြ ရသည်။ နှစ်ယောက်သား ကာပါရင်၏ အခန်းကို ဆက်လျှောက်သွားကြသည်။ ဖိုမင်က သူ့မြင်းကို လှေကားလက်ရန်းတိုင်တွင် ချည်ထားခဲ့သည်။ ကာပါရင်၏အခန်း မီးမှောင်နေသည်။ မနက်လေးနာရီမှ ဖိုမင် ပြန်သွားသည်။ ကင်းအဖွဲ့က အစီရင်ခံ နိုင်သည်မှာ ဤမျှသာ။ ခရိုင်တပ်မမှူး ရှားခိမ်က သူတို့နှစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ဒွန်ပြည်နယ် စစ်ရုံးချုပ်သို့ လျှို့ဝှက် ကြေးနန်းဖြင့် အစီရင်ခံလိုက်သည်။ နောက်တရက်တွင် အထက်မှ ထိုနှစ်ယောက်အား တပ်မှ ထုတ်၍ ဖမ်းဆီးဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

နောက်ထပ် အမိန့်တခု ထပ်ရောက်လာသည်။ ဖိုမင်ကို ဖမ်းပြီး နို့ဗိုချာကက်စ်သို့ မပို့မီ သူ့တာဝန်များကို သူ့လက်ထောက် အော်ချင်နီကော့ဗ်သို့ လွှဲပေးခိုင်းရန် ဖြစ်သည်။ မြို့စောင့်တပ်မှ ဒုတိယတပ်မှူး ကာချင်ကို အား တပ်တွင်း ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ရဲဘော်များကို တပ်တွင်းပုန်ကန်မှု ဖြစ်နိုင်ခြေရှိကြောင်းနှင့် စက်သေနတ် အဖွဲ့ကို အသင့် အနေအထား ရှိနေဖို့လည်း တပ်လှန့်ထားသည်။ သူ့ကို ပြန်ခေါ်သည့် အမိန့်အကြောင်းကို နောက် တနေ့မနက်တွင် ဖိုမင်အား အသိပေးလိုက်ကြသည်။

“အိုကေလေ၊ အော်ချင်နီကော့ဗ်၊ ငါနို့ဗိုချာကက်စ် ကို သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မင်းကို ငါ တာဝန်တွေ လွှဲခဲ့ရမယ်တဲ့၊ စာရင်းတွေ မင်း ကြည့်ချင်သေးလား”

ဖိုမင်က ခပ်အေးအေး မေးသည်။

အော်ချင်နီကော့ဗ်က ပါတီဝင်အရာရှိ မဟုတ်။ သူက ဖိုမင်ကို လုံးဝ သံသယမရှိ။ သူ စာရွက်စာတမ်း တွေ ငုံ့ကြည့်နေတုန်း ဖိုမင်က ကာပါရင်ဆီသို့ စာရွက် ကလေး တရွက်တွင် ကောက်ခြစ်ဖို့ အချိန်ရသွား သည်။

“ငါ့ကို ပြန်ခေါ်နေပြီ၊ ဒီနေ့ လှုပ်ရှားဖို့ အသင့်ပြင်” ဝရန်တာရှိ သူ့အော်ဒလီကို တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်သည်။

“ပါးစပ်ထဲ ငုံ့သွား၊ မြင်းကို တလှမ်းချင်းစီးသွား၊ နားလည်တယ်နော်၊ ကာပါရင်ကို ပေးပြီး ဒီကို ပြန်လာခဲ့၊ လမ်းမှာ တယောက်က မင်းကို စစ်ရင် မျိုချပစ်လိုက်”

တပ်ခွဲကို ကာဇင်စကာသို့ ပို့ရမည် ဟူသည့် အမိန့်ရရချင်း အော်ချင်နီကော့ဗ်က ဘုရားကျောင်းရှေ့ ပန်းခြံ ထဲတွင် လက်နက်အပြည့်အစုံဖြင့် တန်းစီခိုင်းသည်။ ဖိုမင်က သူ့မြင်းကို တန်းစီနေသည့် တပ်ခွဲဆီကို စီးသွားပြီး အော်ချင်နီကော့ဗ် ကို ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့ရဲဘော်တွေကို ငါ နှုတ်ဆက်စကား ပြောမယ်နော်”

“လုပ်ပါ၊ မြန်မြန်လေးလုပ်နော်”

ဖိုမင်က ခွာတကြွကြွဖြစ်နေသော မြင်းကြီးပေါ်မှ တပ်ခွဲကို နှုတ်ဆက်စကား ပြောသည်။

“ရဲဘော်တို့၊ မင်းတို့ ငါ့အကြောင်း အားလုံး သိတယ်၊ ငါ ဘာအတွက် စစ်တိုက်နေတယ် ဆိုတာလည်း မင်းတို့ သိတယ်၊ မင်းတို့နဲ့ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ သဘောမကွဲခဲ့ဘူး၊ ဒီနေ့တော့ တမျိုးဖြစ်သွားပြီ၊ လယ်သမားတွေဆီက အနိုင် ကျင့်ပြီး ဂျုံတွေ၊ စပါးတွေ ဝယ်နေတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ငါ မထောက်ခံဘူး၊ အဲဒီကိစ္စကြောင့် ငါ့ကို အထက်က ထွက်ခိုင်း တယ်၊ သူတို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာ ငါ သိတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ငါ နှုတ်ဆက်စကားပြောတာ”

အော်ဟစ် ထောက်ခံသံတွေ ထွက်လာသည်။

သူက မြင်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး အသံကို မြှင့်လိုက်သည်။

“အဲဒီ မတရားမှုကို မင်းတို့ လည်စင်းမခံချင်ရင် အဲဒီဝယ်ယူရေး အဖွဲ့တွေကို အပြတ်ရှင်း၊ ရှာခိမ်လို နိုင်ငံရေးမှူးကို သတ်ပစ်၊ သူတို့ ဒွန်ကို ရောက်လာတာ...”

သူ့စကားမဆုံးမီ တပ်ခွဲတစ်ခုလုံး ဆူညံသွားသည်။ ဖိုမင်က ခဏစောင့်ပြီး အောင်မြင်ခံ့ညားသော အသံဖြင့် အော်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ ရဲဘော်တို့ အမြန်ချီတက်”

တပ်ခွဲက စည်းချက်ကျကျ အော်ဟစ်ပြီး အမိန့်နာခံသည်။

အော်ချီနီကော့ဗ်၏မြင်း သူ့အနားသို့ အပြေး ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ ရဲဘော် ဖိုမင်၊ အဲဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

ဖိုမင်က သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ရွတ်နောက်နောက် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဘုရားကျောင်း တပတ်လှည့်ပြီး စစ်ရေးပြပွဲကလေး လုပ်မလို့ပါ”

သည်တော့မှ အော်ချီနီကော့ဗ်က ရိပ်မိသွားပြီး မြင်းကို လှည့်ကာ ဒုန်းစိုင်းစီး၍ ထွက်ပြေးသွားလေ တော့သည်။ အခြေအနေကို အကဲခတ်ဖို့ ရောက်လာသော လက်ထောက်နိုင်ငံရေးမှူးနှင့် နောက်သုံးယောက်တို့လည်း သူတို့မြင်းတွေကို အသော့နှင့် အပြေးလိုက်သွားကြသည်။

ဖိုမင်က အော်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“အော်ချင်နီကော့ဗ်၊ ရပ်”

အရည်ပျော်စ နှင်းခဲများပေါ်တွင် ဖြတ်ကာ သူတို့လေးယောက် ကဆုန်စိုင်း စီးသွားကြသည်။

ဖိုမင်က သူ့တပ်ခွဲကို ထပ်အမိန့်ပေးသည်။

“လက်နက်တွေအားလုံး အသင့်ပြင်၊ တပ်စုတစ်၊ အော်ချင်နီကော့ဗ်ကို အမိမမ်း”

သေနတ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။ လူဆယ့်ခြောက်ယောက်ပါသော တပ်စု(၁)က သူတို့နောက်သို့ အပြေး လိုက်သွား ကြသည်။ ကျန်တပ်ခွဲကို ဖိုမင်က နှစ်စု ခွဲလိုက်သည်။

တစုကို တပ်စု (၃) တပ်စုမှူး ချူမာကော့ဗ် ကြီးကြပ်စေပြီး စက်သေနတ်အဖွဲ့ကို သွားစီးခိုင်း၍ သူကိုယ်တိုင် ကျန်ရဲဘော်တွေကို ဦးဆောင်ကာ ရွာပြင် မြင်းဇောင်းကြီးများထဲတွင် တပ်စွဲထားသော မြို့စောင့် တပ်ဆီသို့ အပြေးချီတက် သွားသည်။

သေနတ်တွေ မိုးပေါ်ထောင်ဖောက်ပြီး ဓားတွေ တဝင့်ဝင့်ဖြင့် အပြေးချီသွားကြသည်။

စက်သေနတ်အဖွဲ့ဆီကို ဒုန်းစိုင်းဝင်သွားသော တပ်စုကို သူတို့က ဆီးပစ်သဖြင့် သုံးယောက်ထိကာ ပြန်ဆုတ်ခဲ့ ရသည်။

စက်သေနတ်အဖွဲ့ကို အလစ်ဝင်စီးသည့် စစ်ဆင်ရေး မအောင်မြင်ဘဲ အရေးနိမ့်သွားသည်။ သူတို့ နေသည့် အုတ်တိုက်ဆီသို့ လမ်းထောင့်ချိုး တခုမှ ငေးကြည့်ရင်း တပ်စုမှူးက မျက်နှာမှ ချွေးတွေအား ဦးထုပ်ဖြင့် သုတ်ရင်း သူ့လူတွေကို ပြောလိုက်သည်။

“တို့ ပြန်ဆုတ်မယ်ဟေ့၊ ဖိုမင် သူ့အဖွဲ့နဲ့ သူ ကြိုးစားပစေ၊ ဘယ်နှယောက် ကျသွားပြီလဲ၊ သုံးယောက် ဟုတ်လား။”

သေနတ်သံ စထွက်လာကတည်းက ကာချင်ကိုက တန်းလျားထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။ သူ့တပ်နီရဲဘော် သုံးဆယ်ရှိရာ စစ်တန်းလျားဆီ ရောက်တော့ သူ့ကို မေးခွန်းဆက်တိုက် ပိုင်းမေးကြသည်။

“ဘယ်သူ ပစ်တာလဲ”

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

သူက မဖြေဘဲ သူတို့ကို တန်းစီခိုင်းလိုက်သည်။ ရွာထဲဘက်ဆီမှ ရိုင်ဖယ်သံများ ကြားနေရဆဲ။ ရွာပြင် ဘက်ဆီတွင်တော့ လက်ပစ်ဗုံးသံတွေပါ ပါလာသည်။ သူတို့တန်းလျားတွေဆီသို့ မြင်းစီးသမား ငါးဆယ်လောက် ဓားလွတ်တွေကိုင်လျက် အတင်းဝင်လာသည်။ ကာချင်ကိုက သွေးအေးအေးဖြင့် ခါးမှ ပစ္စတို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူ့လူတွေက သူ့အမိန့်မပေးခင် သေနတ်တွေ ဆွဲထွက်လာကြသည်။

တပ်နီတယောက်က အော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ငါတို့လူတွေ ပါလားကွ၊ ဟိုမှာ တပ်မှူး ကာပါရင်”

သူတို့တွေက မြင်းပေါ်မှာ ခေါင်းကိုငုံပြီး တအား စီးဝင်လာကြသည်။

ကာချင်ကိုက သူ့လူတွေကို လှမ်းအော်သည်။

“အနား အကပ်မခံနဲ့၊ ဆီးပစ်”

သူ့အသံကို သေနတ်သံတွေက လွှမ်းသွားသည်။ သူပုန်တွေ ကိုက်တစ်ရာလောက် အလိုတွင် တပ်နီတွေက ဆီးပစ်သည်။ မြင်းပေါ်မှ လေးယောက် ကားခနဲ လန်ကျသွားသည်။ ပြန်အလှည့်တွင် တယောက်ကို ထပ်မှန်သည်။ ဒဏ်ရာပြင်းပုံမရ။ သူက မြင်းပေါ်မှ ပြုတ်မကျဘဲ တွဲလောင်းပါသွားသည်။ ခဏလေးအတွင်း သူတို့အားလုံး လမ်းချိုးတခု ထဲသို့ ချိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

အော်ချင်နီကော့ဗ်နောက်သို့ လိုက်သည့်တပ်စု လက်ချည်း ပြန်ရောက်လာသည်။ နိုင်ငံရေးမှူး ရှားခိပ် ကိုလည်း သူတို့ မမိလိုက်။ ရှားခိပ်က သေနတ်သံတွေ စထွက်လာကတည်းက ဒွန်မြစ်ဆိပ်ဘက်သို့ တချိုးတည်း လစ်ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်တနေ့တွင် ခိုပါ်နယ်ထဲသို့ သူရောက်သွားသည်။ ဗီယက်ရှင်စကာမှ မိုင်လေးဆယ် ခရီးပေါက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့က မြို့၏ အချက်အချာကျသည့် နေရာ အားလုံးတွင် စောင့်နေကြသည်။

ခေါင်းဆောင်ပိုင်းကို တယောက်မှ မမိလိုက်။ အားလုံး အချိန်မီ ကိုယ်လွတ်ရုန်းသွား နိုင်ခဲ့ကြသည်။ စက်သေနတ် အဖွဲ့ကို မစီးနိုင်ခဲ့သဖြင့် တပ်စုတွေကို မြို့လုံးအနှံ့ ဖြန့်ချထားလိုက်သည်။

ဒွန်မြစ်အထိ လိုက်ရှာသည့် တပ်စုက ဖိုမင် သိမ်းထားသည့် ဘုရားကျောင်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ လူစုံသည့် အခါ တန်းစီခိုင်းပြီး ဖိုမင်က အချို့ကို ကင်းတာဝန်နှင့် လုံခြုံရေးတာဝန် ပေးလိုက်သည်။ ကျန်ရဲဘော်တွေကို တန်းလျားတွင် ပြန်နားခိုင်းသည်။ သို့သော် မြင်းတွေ အစာကျွေးပြီး အဆင်သင့် ပြင်ထားရန်လည်း မှာလိုက်သည်။

ဖိုမင်၊ ကာပါရင်နှင့် တပ်စုမှူးများ အိမ်တအိမ်တွင် ဆုံပြီး ဆွေးနွေးကြသည်။

ကာပါရင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခုံတန်းရှည်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး

“သေတာပဲကွာ၊ တယောက်မှ မမိလိုက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ခရိုင်ကော်မတီရုံးက လူတွေကို မမိလိုက်တာ နာတယ်ကွာ”

ချူမာကော့ဗ်က ဝင်ပြောသည်။

“တခရိုင်လုံး ပြန့်အောင်လုပ်ရမယ်၊ နှစ်ခါသေရိုး ထုံးစံ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကော့ဆက်အားလုံး ပါလာအောင် လုပ်ရမယ်”

ဖိုမင်က ဘာမှမပြောဘဲ သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ကာပါရင်ဘက် လှည့်ပြီး

“ကဲ...ကိုယ့်လူ၊ ထိုင်ငိုနေလို့ မပြီးဘူး၊ ငါတို့ အတူတူ စခဲ့တာ ဆုံးခန်းတိုင်အောင် အတူတူလုပ်ရ လိမ့်မယ်၊ ဗီယက်ရှင်စကာက လစ်မလား၊ နောက်တခါ ကြိုးစားမလား”

ချူမာကော့ဗ်က ဖြတ်ပြောသည်။

“ထပ်ကြိုးစားကြမယ်၊ ဒါပေမဲ့ စက်ကလေးရှိတဲ့ နေရာကိုတော့ သွားလို့

မဖြစ်ဘူး၊ နာမှာပဲ”

“

“ငါ မင်းကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း”

ချူမာကော့စ် မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ခဏနေမှ ကာပါရင် ပြန်ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်စရင်တော့ မိုက်မဲရာကျလိမ့်မယ်၊ သူတို့က လက်နက်အင်အား သာနေတယ်၊ သူတို့မှာ စက်သေနတ် ဆယ့်လေးလက်တောင် ရှိတယ်၊ ငါတို့မှာ တလက်ပဲ ရှိတယ်၊ လူ အင်အားလည်း သူတို့က ပိုများတယ်၊ သူပုန်ကို နှိမ်နင်းဖို့ အနီစစ်ကူတွေ ထပ်ရောက်လာဦးမှာ၊ တနယ်လုံးကို သူတို့ အပြတ်ချေမှုန်းမှာ သေချာတယ်”

အတန်ကြာမှ ဖိုမင်က-

“ငါတို့ ဆုံးဖြတ်ကြရလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... တပ်စုမှူးတွေ၊ မင်းတို့ လက်နက်တွေ ပြန်စစ်ကြ၊ တယောက်မှာ ကျည်ဆန် ဘယ်လောက်ကျန်သေးသလဲ၊ ခုအချိန်က စပြီး ကျည်ဆန် လုံးဝ မဖြုန်းရဘူးလို့ ရဲဘော်တွေကို ပြောထား၊ နားမထောင်တဲ့ ကောင် ငါ့ဓားစာမိမယ်”

သူ ခဏငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ ဧရာမ သူ့လက်သီးကြီးဖြင့် စားပွဲကို ဒေါသတကြီး ထုလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စက်သေနတ်က အရေးကြီးတာပေါ့၊ အဲဒါ မင်းအပြစ်ပဲ ချူမာကော့ဗ်၊ လေးလက်လောက်ပဲ ဦးတော့..၊ ခုတော့ အနားကပ်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးပေါ့၊ ကောင်းပြီ၊ မင်းတို့ ပြန်ကြတော့၊ တို့ ဒီည ဒီမှာပဲ အိပ်မယ်၊ သူတို့ လာမောင်းမထုတ်ရင်ပေါ့လေ၊ နံနက် အရုဏ်တက်မှာ ခရီးထွက်မယ်”

ညသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ကုန်လွန်သွားသည်။ ဗီယက်ရှင်စကား၏ တဖက်ထိပ်တွင် သူပုန်တွေ၊ အခြား တဖက်ထိပ် တွင်တော့ တပ်နီတွေနှင့် ကွန်မြူနစ်တွေ။ ဘယ်လောက်မှ ဝေးသည်မဟုတ်။

သို့သော် ဘယ်ဘက်ကမှ စမတိုက်ကြ။ နောက် တနေ့ မနက်စောစောတွင် ဖိုမင်တို့တပ်ဖွဲ့ ရွာမှ ထွက်၍ အရှေ့စူးစူးသို့ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

ဂရီဂိုသည် ရွာမှ ထွက်လာပြီးနောက် ယီလင်စကာ ခရိုင် ခရီးဖွင်းရွာကလေးတွင် အသိရဲဘော်တယောက် နှင့်အတူ ခဏခိုနေသည်။ ပြီးမှ ဂိုဗာတော့ စက်ရုံသို့ ပြောင်းပြီး အက်စီနီယာ၏ အမျိုးတယောက်အိမ်တွင် တည်းနေ လိုက်သည်။

တနေကုန် အိမ်တွင်းပုန်းနေပြီး ညဘက်တွင်သာ ခြံထဲ ထွက်ရဲသည်။ ကြာတော့ ဘဝကို စိတ်ပျက်လာသည်။ ထောင်ကျနေသည်နှင့် ဘာထူးတော့မလဲ။ ကလေးတွေကို လွမ်းလာသည်။ အက်စီနီယာကို အောက်မေ့လာသည်။ အိမ်မပျော်သော ညများတွင် လောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီး ခြုံကာ အိမ်ပြန်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ ပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကြိမ်ကြိမ် ပြန်ပြင်သည်။ အက်စီနီယာ၏ ဦးလေးတော်သူ အိမ်ရှင်က သူ့ကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် သူ့ကို ကြာကြာ လက်ခံထားရ မှာလည်း သူ တွေးကြောက်နေသည်။ မိန်းမကလည်း ပူညံ ပူညံ လုပ်လာသည်။

“သူက ဘယ်တော့ ပြန်မှာလဲ”

“တိုးတိုးပြော... မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

“မပိတ်နိုင်ဘူး တော်ရေ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်တောင် မငတ်ရုံတမည်၊ ပြီးတော့ တပ်နီတွေ ရောက်လာရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ခေါင်းဖြတ်ခံရမှာ၊ ကလေးတွေတော့ မိဘမဲ့ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းလို့ ပြောနေတယ်လေ”

“မပိတ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်လေ၊ ကျုပ်တို့မှာ ကလေးတွေ ရှိသေးတယ်၊ စားစရာ ဂျုံက ဖင်ကပ်ပဲ ကျန်တော့ တယ်၊ သူက ရှင်သမက်မို့ ဒါလောက် ကြာကြာ လက်ခံထားရတာလား၊ ကျုပ်ကို ပါးစပ် ပိတ်ခိုင်းမထားနဲ့၊ မနက်ဖြန် သက်ဆိုင်ရာကို သွားတိုင်တော့မယ်”

နောက်တနေ့တွင် အိမ်ရှင်က မျက်နှာ အောက်ချပြီး ဂရီဂိုအား ပြောရတော့သည်။

“ပြောရမှာတော့ အားနာတယ် ဂရီဂို၊ ငါ မင်းကို ခင်ပါတယ်ကွာ၊ လေးလည်း လေးစားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ ရိက္ခာပြတ်တော့မယ်၊ နောက်တခုက ငါ့အိမ်မှာ မင်းကို သူတို့ တွေ့သွားရင် ငါလည်း သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို နေရာပေးပြီး ကျွေးမွေးထားတာ

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ပြေးစရာ မြေမရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူးကွာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ သွားပါ တော့မယ်။ အားလုံးအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အာတာမွန်”

“ရပါတယ် ဂရီဂိုရယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ကျွန်တော့်တသက် မမေ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် တနေ့ ကျေးဇူးပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

အိမ်ရှင်က မျက်စိမျက်နှာပျက်နေသည်။

“တို့များ အမျိုးမျိုးစဉ်းစားပါတယ်ကွာ၊ ငါ့အနေနဲ့ မင်းကို တလလောက် ဆက်ထားချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမက နေ့တိုင်း နားပူနားဆာ လုပ်နေတယ်။ သောက်ကောင်မ၊ ငါတို့ ကော့ဆက်အချင်းချင်းပဲကွာ၊ ကူညီရမှာပေါ့၊ မင်းရော ငါပါ ဆိုဗီယက်အစိုးရကို ကြိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်း ဒီနေ့ ယာဂျေနီရွာကို သွား၊ ငါ့သားရဲ့ယောက္ခမ အဲဒီမှာ မင်းကို ကြိုနေ လိမ့်မယ်၊ သူက မင်းကို ငါ့သားအရင်းလို စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ မင်း မနက်ဖြန် ထွက်ဖြစ်အောင် ထွက်၊ အနီကောင်တွေ အနံ့ရသွားမှာစိုးလို့ပါကွာ၊ မဟုတ်ရင် မင်းကြိုက်သလောက် နေနိုင်ပါတယ်”

(၂)

ထိုညသန်းခေါင်လောက်တွင် သူတို့အိမ်မှ ဂရီဂို ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ရွာပြင် လေရဟတ်ကြီး နားသို့ မရောက်ခင် မြင်းစီးသုံးယောက် ဘွားခနဲ အမှောင်ထဲက ထွက်လာပြီး တားတော့သည်။

“ဟေ့ ... ရပ်၊ ဘယ်က ခွေးသားလဲ၊ မင်း ဘယ်သူလဲ ပြော”

ဂရီဂို လန့်သွားသည်။ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်သည်။ ထွက်ပြေးရင်တော့ မိုက်မဲရာ ကျလိမ့်မည်။ အနီးအနားတွင် ပုန်းစရာ ကျည်ကွယ် မျက်ကွယ် မရှိ။ ပီဘီ လွင်တီးခေါင်။

“မင်း ကွန်မြူနစ်လား၊ ဟိုဘက်လှည့်၊ မြန်မြန်လုပ်”

တယောက်က သူ့မြင်းနှင့် ဂရီဂိုအနား ကပ်လာပြီး-

“လက်မြှောက်၊ မင်းအိတ်ထဲကပါတာ အကုန်ထုတ်၊ ပြောတဲ့အတိုင်း

မလုပ်ရင် မင်းခေါင်းကို ငါ ပိုင်းချ လိုက်မယ်”

ဂရီဂို သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။
ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ။ သူတို့ ဘယ်သူတွေမှန်း မသိ။

“ကျုပ် ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“နောက်ဘက်လှည့်၊ ရွာထဲသွားမယ်”

သူ့ကို မြင်းစီးသမားတယောက်က ရွာထဲ ခေါ်သွားပြီး
ကျန်နှစ်ယောက်က လမ်းမကြီးဆီသို့ စီးထွက် သွားသည်။ ဂရီဂို ဘာမှမပြောဘဲ
ဆက်လျှောက်သည်။ လမ်းတလမ်းပေါ်ရောက်တော့ သူက
ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရင်း မေးလိုက် သည်။

“နေပါဦးကွ၊ မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“စကားမပြောနဲ့၊ ဆက်လျှောက်၊ လက်ကို နောက်ပစ်ထား”

သူ့အသံက အသံဝင်နေသည့် မြင်းတကောင်၏ အသံမျိုး။ ဂရီဂို
ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူပြောသည့် အတိုင်း လိုက်နာသည်။ သို့သော်
ခဏနေတော့ ထပ်မေး လိုက်သည်။

“ထပ်မေးပါရစေ၊ မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ရှေးဟောင်း ဂရိ ခရစ်ယာန်တွေ ဆိုပါတော့”

“ငါက လက်ရှိခရစ်ယာန်အယူကို သိပ်မယုံကြည်ပါဘူး”

“အင်း ... သိပ်ကံကောင်းတာပေါ့”

“မင်း ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲ”

“တပ်မှူးဆီကို၊ သိပ်စကားမများနဲ့၊ ဒါနဲ့ တွေ့သွားမယ်”

သူက ဂရီဂို၏ စက်ပိုးကို ဓားဦးနှင့် ကပ်လိုက်သည်။
အေးစက်စက်ဓားသွား၏ အတွေ့ကြောင့် ကျောထဲ စိမ့်သွားသည်။ စိတ်ထဲ
ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အင်္ကျီကော်လာ ဆွဲတင်ပြီး သူ့ကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ
လှည့်သည်။

“မင်း ငါ့ကို ကြမ်းမယ် မကြံနဲ့နော်၊ မင်းဓားကို ငါ ဆွဲပြီး
လွှင့်ပစ်လိုက်မယ်”

“စကားမများနဲ့ဆို၊ ဆက်လျှောက်၊ လက် နောက်ပစ်ထား”

ဂရီဂို ဆက်လျှောက်သည်။ ခဏနေမှ-

“ငါ စကားမပြောဘူး၊ မင်းလည်း ငါ့အသား မထိနဲ့၊ ခွေးမသား”

“နောက်လှည့်မကြည့်နဲ့နော်”

“ဘယ်မှာ ကြည့်လို့လဲကွ”

“စကားမများနဲ့၊ မြန်မြန်ဆက်လျှောက်”

ဂရီဂိုက မျက်တောင်မွေးပေါ်မှ နှင်းမှုန်တွေကို လက်နှင့်သပ်ရင်း-

“ငါ ထွက်ပြေးရင် မင်း ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

သူက ဘာမှ မပြောဘဲ မြင်းရင်ဘတ်နှင့် သူ့ကို နောက်က ဝင်တိုးလိုက်သည်။ မြင်းခွာမှ စဉ်သည့် နှင်းဖတ်တွေ သူ့ကို လာစဉ်သည်။ သူ့ကျောကုန်း မြင်းချွေးတွေနှင့် ရွဲသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း လွန်ပြီနော်”

ဂရီဂိုက အော်ပြီး မြင်းကို တွန်းလွှတ်ပစ်လိုက်သည်။

မြင်းစီးသူရဲကောင်းက ဓားကို သူ့ခေါင်းပေါ် ဝဲပြီး-

“ဟေ့ကောင်၊ စကားမများနဲ့ဆို၊ ငါက လက်မြန်တယ်နော်၊ နောက်ထပ် တခွန်းမှ မပြောနဲ့”

သည်လိုနှင့် သူတို့ ရွာထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ ခြံကျယ်ကြီးထဲမှ သွပ်မိုးအိမ်ကြီးရှေ့ရောက်တော့ ခြံထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“အိမ်ထဲ ဝင်သွား၊ အဲဒီအတိုင်း တည့်တည့်လျှောက်၊ ဘယ်မှ မကြည့်နဲ့”

လှေကားထိပ်တွင် တပ်နီဦးထုပ်နှင့် အစောင့်တယောက်က မြင်းစီးရဲဘော်ကို လှမ်းမေးသည်။

“မိလာတာလားဟေ့”

“အေး .. လေရဟတ်နားမှာ တွေ့တာ”

“ဘယ်သူလဲကွ၊ ပါတီအတွင်းရေးမှူးထဲကလား”

“မသိဘူးလေ၊ မကြာခင် သိရမှာပါကွာ”

‘အဖြူအစစ်လား၊ အဖြူယောင်ဆောင်နေတဲ့ အနီကောင်တွေလား၊ မသိဘူး’ ဟု ဂရီဂို တွေးလိုက်သည်။

အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်တော့ ပထမဆုံး တွေ့ရသူက ဖိုမင်။ သူနှင့်အတူ စားပွဲတွင် ဝိုင်းနေသူတွေက အားလုံး ယူနီဖောင်းဝတ်တွေ။ သိတဲ့လူ တယောက်မျှ မပါ။ နံဘေးမှ အိပ်ရာပေါ်တွင် အနွေးထည်တွေ၊ ဓားတွေ၊ ကာဘိုင်တွေ ပုံနေသည်။ သူတို့ကိုယ်မှ မြင်းချွေးနဲ့ တထောင်းထောင်း ထွက်နေသည်။

ဂရီဂိုက ဦးထုပ်ပျော့ကလေးကို ချွတ်ပြီး နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“ဟေး .. ဂရီဂို ... ငါတို့ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကြီးက ကျယ်ပြီး လမ်းတွေက ကျဉ်းတယ်ဆိုတာ သွေးထွက် အောင် မှန်နေပြီကောကွ။ အင်း ... ကံကြမ္မာက တို့နှစ်ယောက်ကို ပြန်ဆုံပေးတာပေါ့နော။ ဘယ်လို ဘယ်လို ရောက်ချလာတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ အင်္ကျီချွတ်ပါဦး၊ ထိုင်လေကွာ”

ဖိုမင်က ထပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ပြောနေသည်။

“ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီရွာကို ကိစ္စလေးတခုနဲ့ လာခဲ့တာပါကွာ”

“ဘာကိစ္စများလဲ၊ မင်း လာခဲ့ရတဲ့ ခရီးက မနီးပါလား၊ မင်း ဒီမှာ လာပုန်းနေတာ မဟုတ်လား”

ဂရီဂိုက ကြိုးစားပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ”

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“ခြေဦးတည့်ရာပေါ့ကွာ”

ဖိုမင်က ဂရီဂိုမျက်လုံးထဲကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါတို့က ဖမ်းပြီး ဗီယက်ရှင်စကားကို ပို့မယ် ထင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ မင်း မှားသွားပြီ ဂရီဂို၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ သူငယ်ချင်း၊ တို့ လမ်းခွဲလိုက်ပြီ၊ ငါတို့ သည်းမခံနိုင်တော့လို့ ဆိုဗီယက်တွေဆီက ထွက်လာခဲ့တာကွာ”

မီးဖိုနံဘေးတွင် ပွတ်ချွန်းထိုင်ဖွာနေသည့် အသက်ကြီးကြီး ကော့ဆက်တယောက်က အသံအောကြီးဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“သူတို့နဲ့ ငါတို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့ပြီကွ”

စားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်နေသည့်အထဲမှ တယောက်က အော်ရယ်သည်။

ဖိုမင်က မေးသည်။

“ငါ့အကြောင်း မင်း ဘာတွေ ကြားသေးလဲ ဂရီဂို”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှ မကြားဘူး”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ ထိုင်ကွာ၊ စကားပြောကြတာပေါ့၊ ဟေ့ ...

ဧည့်သည်အတွက် အသားပေါင်းမုန့်နဲ့ စွပ်ပြုတ် ယူခဲ့ပါဟေ့”

ဂရီဂိုက သူ့ကို ဖိုမင် နောက်နေသည် ထင်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ အနွေးထည်ကြီး ချွတ်ပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ အာဟာရဓာတ် ပြတ်လုလု ဖြစ်နေသော်လည်း တောင့်တနေသည်က ဆေးလိပ် ဖြစ်၏။ မသောက် ရသည်မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။

ဖိုမင် က အလိုက်တသိ မေးလိုက်၏။

“မင်းမှာ ဆေးလိပ် ပါရဲ့လား”

တပြိုင်တည်း စီးကရက်ဘူး ကမ်းပေးလိုက်သည်။ စီးကရက်ညှိတော့ သူ့လက်တွေ တုန်နေသည်။ ဖိုမင် က နှုတ်ခမ်းမွေးကို ကျစ်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

“ဆိုဗီယက်အစိုးရကို ငါတို့ ပုန်ကန်ခဲ့ပြီကွ၊ ငါတို့က ပြည်သူ့ဘက်က နေမယ်၊ လယ်သမားတွေကို နှိပ်စက် တဲ့ အစိုးရရဲ့ သီးနှံအဓမ္မဝယ်ယူရေး စီမံကိန်းကို ကန့်ကွက်တယ်၊ ငါတို့ကို အနိုင်ကျင့်လာတာ ကြာပြီ၊ မခံနိုင်တော့ဘူး ဂရီဂို”

ဂရီဂို ဘာမျှဝင်မပြော။ စီးကရက် ဖိဖွာနေသည်။ ခေါင်းတွေ ရီဝေဝေဖြစ်နေသည်။ ပြီးခဲ့သည့် တလလုံး ကောင်းကောင်း မစားခဲ့ရဘူးလေ။ ခုမှ သူ ဘယ်လောက် အားနည်းနေမှန်း သိလာသည်။ ဆေးလိပ် အသောက် ပြီးသည် နှင့် အစားကို ပလုတ်ပလောင်း လွေးတော့သည်။ သူ စားနေတုန်း ဖိုမင်က သူတို့အခြေအနေကို ပြောပြသည်။ ဂရီဂိုက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ပေါင်မုန့်နှင့် အသားပေါင်းကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားနေသည်။ သိုးသား ပေါင်းက ဘာအရသာမျှမရှိ။ သို့သော် မရပ်မနား စားနေသည်။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဖိုမင်က ကျေနပ်အားရစွာ ရယ်သည်။

“မင်း အရမ်းပိန်သွားတယ်နော် ဂရီဂို၊ အာဟာရ မပြည့်သလိုပဲ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ယောက္ခမအိမ်မှာ နေရတာမှ မဟုတ်ပဲ”

“အေး ... ငါထင်တယ်၊ ကဲ ... အားရပါးရစား၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့”

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ၊ ဆေးလိပ်ပေးပါဦး”

ရေသောက်ပြီးသည်နှင့် စီးကရက် တန်းသောက်တော့သည်။ သူနှင့် ဘေးချင်းယှဉ် လာထိုင်ပြီး ဖိုမင်က စကား ဆက်သည်။

“ကော့ဆက်တွေက ငါတို့ကို သိပ်မထောက်ခံ ချင်ကြဘူးကွ၊ မနှစ်က သူပုန်ထတုန်းက အထိနာထားတော့ ခုထက်ထိ လူလေးဆယ်လောက်ပဲ စည်းရုံးလို့ ရသေးတယ်၊ ငါတို့က ပြည်နယ်တခုလုံး အုံကြွစေချင်တာ၊ အဲဒီလို

အင်အားမျိုးနဲ့မှ အစိုးရနဲ့ ခူးတိုက် ဆွေးနွေးနိုင်မှာလေ”

သူပြောနေတုန်း တခြားလူတွေကလည်း တယောက်တပေါက် ပြောနေကြသည်။ သူတို့အထဲတွင် ဂရီဂိုနှင့် မျက်နှာတန်းမိသူ တယောက်မျှမပါ။
ဖိုမင်စကား အားလုံးကိုလည်း သူမယုံ။ ဖိုမင်က လူလည်။ ဂရီဂိုဆက်ပြီး ငြိမ်မနေ နိုင်တော့။

“မင်း အဲဒီလောက် အလေးအနက်ထားတာ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဦးတည်ချက်က ဘာလဲ၊ စစ်ပွဲတပွဲ ပြန်စ မှာလား။”

“ပြောပြီးပြီလေကွာ”

“မင်းက အစိုးရအပြောင်းအလဲ လုပ်ချင်တယ်ပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ဘယ်လို အစိုးရနဲ့ အစားထိုးမှာလဲ”

“ငါတို့ ကော့ဆက်အစိုးရနဲ့ အစားထိုးမှာပေါ့”

“အက်တမန်⁴⁰ တွေနဲ့ ဖွဲ့မှာပေါ့ ဟုတ်လား။”

“အင်း ... ဒါကတော့ အက်တမန်တွေအကြောင်း ပြောဖို့တော့ စောသေးတယ်၊ ပြည်သူတွေရွေးတဲ့ အစိုးရ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် အဲဒီမေးခွန်း ဖြေဖို့ စောပါသေးတယ်၊ ငါ့အလုပ်က ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်တွေနဲ့ နိုင်ငံရေးမှူး တွေကို ဖြုတ်ချဖို့ပဲ၊ ငါတို့ လိုချင်တဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ အကြောင်းကို ငါ့စစ်ဦးစီးချုပ် ကာပါရင်က ပြောပြလိမ့်မယ်၊ သူက ငါ အားအကိုးရဆုံး ခေတ်ပညာတတ်၊ ခေါင်းလည်း သိပ်ကောင်းတယ်”

ဖိုမင်က ဂရီဂိုနားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

“သူက ဇာဘုရင့်တပ်မှာတုန်းက ဗိုလ်ကြီးကွ၊ လောလောဆယ် သူ ဟိုဘက်အခန်းမှာ အိပ်နေတယ်၊ သူ ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းဘူး၊ ဒီလို ဘဝကြမ်း ကို သူ မဖြတ်ဖူးဘူး ထင်ပါရဲ့၊ တို့ ချီခဲ့ရတဲ့ ခရီးက မနည်းဘူးလေ”

ထိုစဉ် ဆင်ဝင်ဘက်မှ ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ပေါ်လာသည်။ ဖိုမင်က တံခါးဝဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တံခါး ဝှန်းခနဲ ပွင့်လာပြီး အရပ်မြင့်မြင့် ကတုံးနှင့် လူတယောက်ကို တွန်းထိုး ရိုက်နှက်ပြီး အခန်းထဲ ဆောင့်တွန်း သွင်းလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်မှ လူအုပ်၏ အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

“မိလာပြန်ပြီဗျို့၊ နောက်တယောက်”

ဖိုမင်က ရပ်သည်။ ကျူးနစ်အင်္ကျီခါးပတ်ကို ပြင်ပတ်ရင်း ခုံရုံးဥက္ကဋ္ဌ
လေသံဖြင့် စစ်သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

အရိုက်အနှက် အထူအထောင်းခံပြီး ရောက်လာ သူက တကိုယ်လုံး
သွေးခြင်းခြင်းနီနေပြီ။ ခါးတဖက် ကိုင်းနေသည်။ သေနတ်ဒင်နှင့်
အဆောင့်ခံထားရပုံ။

“ဟေ့ မင်း စကားမပြောတတ်ဘူးလား၊ မင်းမှာ လျှာမရှိတော့ဘူးလား၊
မင်း ဘယ်သူလဲလို့ ငါ မေးနေတယ်လေ”

“တပ်နီစစ်သားပါ”

“ဘယ်တပ်ကလဲ”

“အမှတ် (၁၂) သီးနှံဝယ်ယူရေး တပ်ရင်းကပါ”

စားပွဲမှ တယောက်က ပြုံးပြီး မှတ်ချက်ပေးသည်။

“ဟာ ... အပျိုရှာ ကညာတွေ့တဲ့ကိန်း ပါလားဟေ့”

ဖိုမင်က ဆက်စစ်သည်။

“ဒီမှာ မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ... ကျွန်တော်တို့ကို လွှတ်လိုက်..”

“ဟုတ်ပြီ၊ အားလုံး ဘယ်နှယောက်လဲ”

“ဆယ့်လေးယောက်”

“ကျန်တဲ့လူတွေ ဘယ်မှာလဲ”

တပ်နီရဲဘော် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ သူ့ နှုတ်ခမ်းတွေ ကွဲနေသဖြင့်
စကားသိပ်မပြောနိုင်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးတွေ စီးကျနေသည်။ လက်ခုံနှင့်
မေးစေ့မှ သွေးတွေကို သုတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လက်ကို ဘောင်းဘီနှင့်
သုတ်လိုက် သည်။

“တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ကောင်တွေ၊ ခါးရိုးလည်း ကျိုးပြီ ထင်ပါရဲ့”

သူ့အသံ သိပ်မပီတော့။

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ မကြာခင် မင်း ကောင်းသွားမှာပါ”

စားပွဲမှ ခပ်ဝဝ ကော့ဆက်တယောက်က ထလာ ပြီး သရော်တော်တော်
လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျန်တဲ့လူတွေ ဘယ်မှာလဲ” ဖိုမင်က ဆက်မေးသည်။

“ယာလင်စကာကို ကုန်ရထားနဲ့ လိုက်သွားကြတယ်”

“မင်းက ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်ဇာတိလဲ”

သို့ပန်းက ဖိုမင်ကို ကျားနာတကောင်၏ မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ပြီး သွေးအတိပြီးသည့် တံတွေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် ထွေးချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြတ်သားသည့် လေသံဖြင့် ဖြေသည်။

“ပတ်စကော့ဗ်ပြည်နယ်”

“ပြည်သူတွေရဲ့ ချွေးနှံစာကို မတရားယူဖို့ မင်း ဟိုးအဝေးကြီးက လာခဲ့ရတာပဲ၊ ကဲ... တော်လောက်ပါပြီ၊ မင်းအတွက် ငါတို့ ဘာလုပ်ပေးစေချင်သလဲ”

“ကျုပ်ကို လွှတ်ပေးပါ”

“အင်း ... မင်းက လူရိုးပဲ၊ အင်း ... လွှတ်ပေး သင့်ရင် လွှတ်ပေးရတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ ရဲဘော်တို့၊ ဘယ်လိုလဲ”

ဖိုမင်က ရယ်ပြီး စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့် သူ့အဖွဲ့သားတွေကို မေးလိုက်သည်။ နေလောင်ထားသည့် မျက်နှာတွေ ကို ဂရိုဂို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။

တယောက်က ပြန်ပြောသည်။

“ငါတို့ဆီမှာ တလ နှစ်လလောက် ဝင်လုပ်ပစေ ပေါ့၊ ပြီးတော့မှ မိန်းမဆီ ပြန်ပေါ့”

ဖိုမင်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို တို့နဲ့ မင်း တွဲလုပ်နိုင်မလား၊ မင်းကို ကကြိုးတန်ဆာ အပြည့်အစုံနဲ့ မြင်းတကောင် ပေးမယ်၊ သားရေဖိနပ် အကောင်းစား ရမယ်၊ မင်းရဲ့ ကင်းဗတ် ဖိနပ်ကြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ပါကွာ၊ ကဲ မင်း ငါတို့ တပ်ထဲ ဝင်မလား”

“ဒီရွာသား မြင်းစီးဖူးပုံ မပေါ်ပါဘူးဗျာ”

တယောက်က မဝီကလာပီကလာအသံ တမင် လုပ်ပြီး အော်ပြောသည်။

တပ်နီတပ်သား ဘာမျှ ပြန်မပြော၊ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ လျက် အသက်ရှူကျပ်နေပုံရသည်။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း ငါတို့အထဲ ဝင်မှာလား”

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

ဖိုမင်က မျက်ခုံးပင့်ပြီး နှုတ်ခမ်းမွေးကို သပ်လိုက်သည်။

“ငါတို့ ဘယ်သူတွေလဲ ဟုတ်လား၊ ငါတို့က ပစ္စည်းမဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေအတွက် တိုက်နေတာ၊ သူတို့ကို ဖိနှိပ်နေတဲ့ ပါတီနိုင်ငံရေးမှူးတွေ၊ ကွန်မြူနစ်တွေကို တိုက်နေတာ”

သို့ပန်း၏ မျက်နှာတွင် ပြုံးရိပ်တချက်ထင်သွား သည်ကို ဂရီဂို သတိထားလိုက်မိသည်။ သူ့သွားတွေက သွေးနိုင်းချင်းနှင့်။ သူ့လေသံက ခပ်ရွှင်ရွှင်။ မယုံနိုင်စရာသတင်းကို ကြားလိုက်ရသည့်နှယ်။ သို့သော် သူ့လေသံကြောင့် အခန်းထဲမှလူတွေ မျက်လုံးပြူးသွား ကြသည်။

“ဪ...ခင်ဗျားတို့က ပြည်သူ့ဘက်တော်သားတွေပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ သိထားတာကတော့ ခင်ဗျားတို့ အဖွဲ့က သူခိုးဓားပြတွေပဲ၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ကို လက်တွဲဖို့ ခေါ်နေတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ တော်တော် နောက်တာပဲ”

“အင်း မင်းလည်း လူနောက်ပဲ၊ ငါ ခုမှ နားလည်တယ်”

ဖိုမင်က ပြောပြီး သံပြတ်နဲ့ မေးလိုက်သည်။

“မင်း ကွန်မြူနစ်လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် ပါတီ မဝင်ဘူး”

“ငါတော့ မထင်ပါဘူးကွာ”

“တကယ်ပြောတာ၊ ကျုပ် ပါတီဝင် မဟုတ်ဘူး”

ဖိုမင်က လည်ချောင်းရှင်းပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ချူမာကော့ဗ်၊ သူ့ကို ခေါ်သွားတော့”

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို သတ်ရင် အလကားပဲနော်၊ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

သူ့အသံက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

အားလုံး တိတ်သွားသည်။ ချူမာကော့ဗ်က ဗလကောင်းကောင်း၊ လူရည်သန့် ကော့ဆက်တယောက် ဖြစ်သည်။ မထချင် ထချင်ဖြင့် စားပွဲမှ ထလိုက်ပြီး သူ့ရွှေရောင်ဆံပင်တွေကို သပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ ဒီတာဝန်ကို ယူရတာ စိတ်ပျက်စ ပြုလာပြီ”

သို့သော် အပုံထဲမှ သူ့ဓားကို ယူလိုက်ပြီး ဓားသွားကို လက်မနှင့်

သပ်ကြည့်နေသည်။

“မင်းကိုယ်တိုင်လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကောင်လေးတွေ တာဝန်ပေးလိုက်ပေါ့”

ဖိုမင်က သူ့ကို ထပ်ဆင့်ညွှန်ကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ပန်းကို ချူမာကော့ဗ်က ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး-

“ကဲ...သွားစို့ ကိုယ့်လူ”

ဖိုမင်က နောက်မှ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သေးသည်။

“ချာတိတ်တွေကို ပြောလိုက်ဟေ့၊ တလင်းထဲကို ခေါ်သွားလို့”

တဆက်တည်း သူက ပြောလိုက်သည်။

“တို့ အရမ်းမလုပ်ပါဘူးကွ၊ စစ်တာဆေးတာတော့ လုပ်တယ်နော် ဂရီဂို”

ဂရီဂိုက သူနှင့် မျက်နှာလွှဲထားပြီး-

“အေး ... ဟုတ်ပါတယ်”

ဖိုမင်က သက်ပြင်းချပြီး-

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ လုပ်ရတာပဲဟေ့”

တခုခု ဆက်ပြောမည် လုပ်ပြီးမှ အပြင်မှ သေနတ်သံ တချက်နှင့် ဆူဆူညံညံအသံတွေ ထွက်လာသဖြင့် သူ ရပ်လိုက်သည်။

သူက ဒေါသထွက်သည့် လေသံဖြင့်-

“ဟိုကောင် သောက်ပြဿနာ ရှာနေပြန်ပြီ ထင်တယ်”

စားပွဲမှ တယောက်က ထသွားပြီး တံခါးကို ဆောင့်ကန်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟေး ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟ”

သူက အမှောင်ထဲကို အော်မေးလိုက်သည်။

ချူမာကော့ဗ်က ပြန်ဝင်လာပြီး အဖြစ်အပျက်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ပြောသည်။

“တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ကောင်ဗျ၊ လှေကား အပေါ်ဆုံးအထစ်ကနေ ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးတယ်၊ ကျုပ် ကျည်တတောင့် ဆုံးသွားတာပေါ့ဗျာ၊ ကောင်လေးတွေ သူ့ကို ဆက်ရှင်းနေကြတယ်”

“ဝင်းထဲမှာ မထားနဲ့နော်၊ ဆွဲထုတ်သွားပြီး တနေရာရာမှာ ပစ်လိုက်”

“အဲဒီအတိုင်း မှာခဲ့ပါတယ် ယာကော့စ်ဖိုမင်”

အခန်းထဲတွင် ခဏငြိမ်သွားသည်။ တယောက်က အညောင်းဆန့်ပြီး သမ်းလိုက်ရင်း မေးသည်။

“အပြင်မှာ ရာသီဥတု ဘယ်လိုနေလဲ ချူမာကော့စ်”

“တိမ်တွေ ထူနေတယ်”

“မိုးရွာရင်တော့ နှင်းကြွင်းနှင်းကျန်တွေ ပြောင်သွားမှာပါ”

သူတို့တတွေ ရာသီဥတုအကြောင်း ဆက်ပြောနေကြသည်။

ရီဂိုက ထသွားပြီး ဦးထုပ် ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဘယ်လဲ ဂရီဂို”

ဖိုမင်က မေးလိုက်သည်။

“အပြင်ထွက်ပြီး လေလေးဘာလေး ရှူချင်လို့ ကွာ”

ဝရန်တာဘက်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။ လသာနေသည်။ ကောင်းကင်တွင် တိမ်ပါးပါးရှိနေ၏။ ဝင်းခြံမှာ အကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ကျီတွေ၊ မြင်းဇောင်းတွေ၏ ခေါင်မိုးများနှင့် ပေါ်ပလာပင်မြင့်တွေကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ ချည်တိုင်မှ မြင်းတွေကို ခြုံစောင်တွေ လွှမ်းထားသည်။

အရည်ပျော်နေသည့် နှင်းတွေပေါ်တွင် အားလျား မှောက်လဲနေသော တပ်နီတပ်သားကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကော့ဆက်သုံးယောက်က သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို ကုန်းပြီး အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

တယောက်က မကျေမချမ်း ပြောလိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ခွေးမသား၊ ခုထိ အသက်ရှူနေသေးတယ်၊ မင်းလုပ်ပုံ မဟုတ်လို့ပေါ့ကွ၊ မင်း ငတုံးပဲ၊ ခေါင်းတည့်တည့် ကို ဆော်ပါလို့ ငါ ပြောသားပဲ”

တယောက်က ပြန်ပြောသည်။ သည်အသံကို မှတ်မိသည်။ သူ့ကို ဖမ်းလာသည့် ရဲဘော်၏ မောင်းကွဲသံကို ဂရီဂို မမေ့။

“ခဏနေ ကြွမှာပါကွာ၊ အသက်ထွက်ခါနီးပါပြီ၊ ခေါင်းကို နည်းနည်းထူပေးစမ်း၊ ဒါမှ သူ့အင်္ကျီ ချွတ်လို့ရမှာ၊ ဆံပင်ဆွဲ မ လိုက်ကွာ၊ အေး ... ဟုတ်ပြီ”

မောင်းကွဲသံပိုင်ရှင်က မသေမရှင်လူပေါ် ကားရားခွပြီး အင်္ကျီချွတ်ယူသည်။ ခေါင်းမှ သွေးတွေ ယိုကျနေဆဲ။ သူ မသေသေး။

“ကြည့်စမ်း အသက်ရှူနေတုန်း၊ ငါ့ဓားချက် ဒါလောက် မညံ့ပါဘူးကွ၊

ခေါင်းကဖြင့် နှစ်ခြမ်းကွဲ တော့မယ်”

အင်္ကျီချွတ်ပြီးတော့ တယောက်က မေးသည်။

“ကဲ...ဘောင်းဘီရော ချွတ်ဦးမှာလား”

ဂရီဂိုက ချာခနဲ လှည့်ပြီး အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဖိုမင်က သူ့ကို ဆီးပြောသည်။

“လာကွာ၊ ဒီမှာ ဆူတယ်၊ ဟိုဘက်အခန်းထဲ သွားပြီး စကားပြောရအောင်”

အခန်းက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိပါသည်။ ကြွက်သေးနံ့နှင့် ဆေးခြောက်နံ့ ပျံ့လွင့်လျက်။ ကာကီရောင် ကျူးနစ်အင်္ကျီနှင့် လူသေးသေးတယောက် အိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ဆံပင်တွေက ဖိုးရိုးဖားရား၊ ညစ်ပတ်ပေရေနေသည်။ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ပါးအပ်ပြီး အိပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖိုမင်က သူ့ကို နှိုးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ကာပါရင်၊ ထ...ထ၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်တယောက် ရောက်နေတယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကွ၊ ဂရီဂို မီလက်ကော့ဗ် တဲ့၊ တပ်ခွဲမှူးဟောင်း တယောက်”

ကာပါရင်က ထလာပြီး အနည်းငယ်ဦးညွှတ်ကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး ကာပါရင်ပါ”

ဂရီဂိုမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဖိုမင် အကဲခတ်မိလိုက်သည်။ သို့ပန်းကောင်ကို သုတ်သင်သည့် မြင်ကွင်း သူ တွေ့လာပြီး ဖြစ်မည်။

“သို့ပန်းတိုင်းကို ငါတို့ မရက်စက်ပါဘူး ဂရီဂို၊ ဒါပေမဲ့ သီးနှံဝယ်ယူရေးတပ်နီ ဆိုရင်တော့ ညှာလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မနေ့က ပြည်သူ့စစ်သုံးယောက် မိလာတယ်၊ မြင်းတွေသိမ်းပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်တာပဲ”

ဂရီဂို ဘာမျှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ဖိုမင် ဆက်ရှင်းပြနေ၏။

“ ... မင်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ဂရီဂို၊ ငါတို့ကတော့ ဆော်နေပြီ၊ ကော့ဆက်အားလုံး ပါလာမယ် ထင်တာပဲ၊ ဆိုဗီယက်တွေ အားလုံး ကာလနာ တိုက်စေရမယ်၊ နေရာတကာ အုံကြွမှုတွေ မှီလိုပေါက်လာနေပြီ၊ ဆိုက်ဗေးရီးယား မှာရော၊ ယူကရိန်းမှာရော၊ ဝီထရိုဂရက် မှာတောင် ပွဲကြမ်းနေပြီ၊ ခံတပ်တွေမှာလည်း ဆူကုန်ပြီ၊ အဲဒါကို ဘာခေါ်တယ်...”

“ခရီးစဉ်”

ကာပါရင်က ထောက်ပေးလိုက်သည်။

ဂရီဂိုက သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကြောင်းသား ငေးကြည့်နေသည်။
ဖိုမင်က သူ့ စီးကရက်ဘူး ထိုးပေးသည်။ “သောက်ဦးလေကွာ” ဟု ပြောပြီး
စကားဆက်သည်။

“ပီထရိုဂရက် သိမ်းပြီး မော်စကိုနားအထိ ရောက် နေပြီတဲ့၊
တနိုင်ငံလုံးကို ကူးစက်သွားပြီကွ၊ ဒီတော့ ငါတို့ ကော့ဆက်တွေကို အုံကြွအောင်
လှုံ့ဆော်ရမယ်၊ ဗိုလ်လောင်းတွေက တို့ဘက်ပါမယ်ဆိုရင် ပိုခရီးရောက်
လာမယ်၊ သူတို့ ဦးဆောင်ပြီး ခေတ်ပညာတတ်တွေနဲ့ အစိုးရ ဖွဲ့ပေစေ၊ ငါတို့
ပိုင်းကူမယ်”

သူ ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ-

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဂရီဂို၊ ဗိုလ်လောင်းတပ်တွေ
ပင်လယ်နက်ဘက်ကနေ တက်လာရင် ငါတို့ ကြိုမယ်၊ တပ်နီတွေရဲ့
နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးတဲ့ ငါတို့ကို သူတို့ အမှတ်ပေးမှာပေါ့၊
ကာပါရင်ကလည်း အဲဒီအတိုင်း မျှော်လင့်တယ်”

‘အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်လာမယ်လို့ မင်းတို့ ထင်ရင်တော့
မင်းတို့လောက်တုံးတာ မရှိတော့ဘူး’ ဟု ဂရီဂို စိတ်ထဲမှ ပြောလိုက်သည်။
စင်စစ် သည်ကိစ္စမှာ သူ အလွန် စိတ်ဝင်စားသောကိစ္စ ဖြစ်သည်။
နောက်ဆုံးတွင်မှ သူက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စက အရှည်ကြီး ဆွေးနွေးရမယ့်ကိစ္စ”

ဖိုမင်က အားတက်သရော ထောက်ခံသည်။

“ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့၊ အများကြီး စဉ်းစားရမှာ၊ ဒါပေမဲ့ တို့က ခု
လက်ဦးမှုရအောင် လုပ်နေတာကွ၊ သူတို့ကို အပြတ် ရှင်းရမှာပဲ”

ဂရီဂိုက သူ့ကို ငေးကြည့်နေပြန်သည်။ ကာပါရင် က
အိပ်ချင်သည်ဆိုကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခွင့်တောင်းပြီး အိပ်ရာပေါ်
ပြန်လှဲချလိုက်သည်။

ဖိုမင်ကလည်း ထလိုက်ပြီး-

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ အိပ်ချိန်ရောက်ပြီ”

ဟု ပြောပြီး ဂရီဂိုကို ပခုံးပုတ်၍-

“မင်းက ခေါင်းကောင်းပါတယ် ဂရီဂို၊ ဗီယက်ရှင် စကားမှာ ငါတို့

တွေ့တုန်းကလေ၊ ငါ သတိပေးတဲ့ အတိုင်း မင်း မလစ်ရင် အဲဒီတုန်းက မင်း ကြွမှာ သေချာတယ်၊ ကဲ ... မင်း ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ၊ ငါ့ကို ပြော၊ ခုတော့ အိပ်ကြ ရအောင်”

“ငါက ဘာပြောရမှာလဲ ဖိုမင်”

“ငါနဲ့ တွဲမလား၊ မတွဲဘူးလားပေါ့ကွာ၊ မင်း တသက်လုံး ဒီလို အိမ်တကာလည်ပြီး ပုန်းနေတော့ မှာလား”

ဂရီဂိုက တချိန်တွင် သူ သည်လိုမေးလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပြီးသား။ ခုတော့ ရွေးရတော့မည်။ သူပြော သလို အိမ်တကာလည်ပြီး တသက်လုံး ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး နေသွားမှာလား။ သို့မှမဟုတ် နိုင်ငံရေးဌာနတွင် သွားပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်မလား။

ဒီနှစ်မျိုး မလုပ်နိုင်လျှင် ဖိုမင်တို့နှင့် လက်တွဲမည်လား။ ဖိုမင်မျက်နှာကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေပြီး မပြုံးချင် ပြုံးချင် သူ ပြုံးသည်။

“ငါရွေးရမယ့်လမ်းတွေက ပုံပြင်ထဲက မင်းသား လေးလိုပေါ့ကွာ၊ ဘယ်ဘက်လမ်း လိုက်ရင် မြင်း ဆုံးမယ်၊ ညာဘက်လမ်း လိုက်ရင် အသက်ဆုံးမယ်၊ ငါ့မှာတော့ ရွေးစရာ လမ်း သုံးလမ်း ရှိတယ်ပေါ့ကွာ”

“မင်းပုံပြင်ကို နောက်မှပြောပါကွာ၊ မင်းသွားမယ့် လမ်း အရင်ရွေးပါဦး”

“ရွေးပြီးသားပဲကွ”

“ဆိုပါဦး”

“မင်းတို့ဂိုဏ်းထဲ ဝင်မယ်လေ”

ဖိုမင် မျက်ခုံးရှုံ့သွားသည်။

“မင်းစကားလုံးကြီးကလဲကွာ၊ ဂိုဏ်း ဟုတ်လား၊ အဲဒါ ကွန်မြူနစ်တွေ တို့ကိုခေါ်တဲ့နာမည်ကွ၊ ငါတို့က အစိုးရကို တိုက်နေတဲ့ အဖွဲ့အစည်းကွ”

သို့သော် ဖိုမင် မကျေနပ်ချက်မှာ တဒင်္ဂမျှသာ။ ဂရီဂို သူတို့ဘက် ပါလာသဖြင့် သူ အရမ်းပျော်သွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် လက်နှစ်ဖက် ပွတ်နေသည်။

“အေးကွာ .. တို့အတွက် တအားပေါ့၊ မင်း စစ်ဆင်ရေးမှူး ဗိုလ်ကြီး လုပ်ပေါ့၊ ငါ့မြင်းကို ကကြိုး အပြည့်နဲ့ မင်းယူလိုက်၊ ငါ့မှာ နောက်တကောင် ရှိတယ်”

မနက် အရုဏ်တက်ချိန် ဆီးနှင်းပေါက်တွေ မိုးလောက်
ပြင်းထန်နေသဖြင့် လမ်းပေါ်တွင် နှင်းဗွက်ပေါက်နေ သော်လည်း
မြင်းခြေရာတွေ မထင်လောက်အောင်ပင်။

ဖိုမင်တို့စစ်ကြောင်းက ရွာပြင်တွင် နေရာယူထားသည်။ ရွာဆီသို့
သွားနေသော သူကင်းထောက် ငါးယောက် တို့၏ မြင်းတွေကို လှမ်းမြင်လိုက်
ပျောက်သွားလိုက်နှင့်။

ဖိုမင်က ဂရီဂိုဆီသို့ သူ့မြင်းကို အသားကျ စီးသွားသည်။

“ငါ့တပ်က လူတော်တွေပါကွ၊ ဒီကောင်တွေကို
အမှုန့်ကြိတ်ပစ်လိမ့်မယ်၊ မင်း ကြည့်နေ”

ဂရီဂိုက စစ်ကြောင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ပျက်သွားသည်။ ‘အင်း
... ဒီတပ်မျိုးများ ငါ့ရဲ့ ဘုံဒီယိုနီတပ်နဲ့ တွေ့ရင် နာရီဝက်တောင် ခံမှာ
မဟုတ်ဘူး’ ဟု ဂရီဂို တွေးနေသည်။

ဖိုမင်က သူ့လူတွေဆီ ကြိမ်လုံးဖြင့် ညွှန်ပြီး-

“မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ ဂရီဂို”

“သို့ပန်းတွေကို သတ်တဲ့နေရာမှာတော့ တော်မယ့် ပုံပဲ၊ သူတို့
ဘယ်လောက် တိုက်ရည်ခိုက်ရည် ကျွမ်းတယ် ဆိုတာတော့ ငါ မသိဘူး”

ဖိုမင်က လေကို ကျောပေးပြီး စီးကရက် မီးညှိလိုက်သည်။

“မကြာခင် မင်း တွေ့ရမှာပါလေ၊ ငါ့လူတွေက စစ်သားစစ်စစ်တွေပါကွ၊
သူတို့ကြောင့် မင်း နာမည် မပျက်စေရ ပါဘူး”

လက်နက်နှင့် ရိက္ခာ အပြည့်တင်လာသည့် မြင်းလှည်း ခြောက်စီးက
စစ်ကြောင်းအလယ်တွင် ပါလာသည်။

ဖိုမင်က စစ်ကြောင်းဆီကို ဒုန်းစီးသွားရင်း အော်ဟစ် အမိန့်ပေးပြီး
ဂရီဂို ရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။

“ငါ့မြင်း ဘယ်လိုနေလဲ ဂရီဂို”

“နိပ်တယ်၊ တော်တော်နိပ်တယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ယှဉ်ပြီး ဆက်စီးသွားကြသည်။ ဂရီဂိုက

မေးလိုက်သည်။

“တတာရက်စက်ကို ဖြတ်ဖို့ မင်း အစီအစဉ်ရှိသလား”

“မင်းအိမ်ကို ဝင်ချင်လို့လား”

“အေး ... ဝင်ချင်တယ်”

“ရောက်ချင် ရောက်နိုင်တယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ချီရာကို အရင်ဝင်မယ်၊ အဲဒီမှာ ကော့ဆက်တွေ ကို ဝင်စည်းရုံး လိုက်ဦးမယ်”

သို့သော် သူတို့မှန်းချက် မကိုက်ပါ။ အစောဆုံး သတိပြုမိသူမှာ ဂရီကို ဖြစ်သည်။ ရွာတရွာရောက်တော့ ဖိုမင်က အစည်းအဝေး ခေါ်လိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူက သဘာပတိလုပ်သည်။ ရံခါတွင် ကာပါရင်က ဝင်လုပ်သည်။ ဆိုဗီယက်အစိုးရ၏ သီးနှံကို မတရားဈေးနှိမ်ပြီး အတင်းဝယ်ယူနေသည့် ကိစ္စကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး လှုံ့ဆော်သည်။ ပြီးတော့ ကာပါရင် တလှည့် ပြောသည်။ သို့သော် စကားလုံးကြီးတွေကို ကော့ဆက် အများစု နားမလည်။

“ဒီကနေ့ကစပြီး ကျုပ်တို့အားလုံး ဂျုံနဲ့ စပါး မတရားဝယ်ယူနေတဲ့ ကောင်တွေရဲ့ လက်အောက်က လွတ်ပြီ၊ သူတို့ အဝယ်ခိုင်ဆီကို ခင်ဗျားတို့ လှည်းနဲ့တိုက်ပြီး သွားဆက်သဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ကွန်မြူနစ်တွေကို ခင်ဗျားတို့ ထမင်းကျွေးဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့က လွတ်လပ်တဲ့ လူမျိုးတွေ၊ လက်နက်ဆွဲကိုင် ကြတော့ ရဲဘော်ကော့ဆက် အပေါင်းတို့ ...”

ကော့ဆက်တွေထံမှ လက်ခုပ်သံ ထွက်မလာဘဲ အားလုံး မြေကြီးကို ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။

ပရိသတ်တွေထဲမှ ထွက်လာသည့် အသံတွေက အမျိုးသမီးများ၏ ဒေါသစွက်သည့် အသံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ရှင်တို့ ပြောတာတွေ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ရွာမှာ ဆပ်ပြာ ပြတ်နေတာ ကြာပြီ၊ ဘယ်သူမှ ဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းမပေးဘူး”

“ရှင်တို့အစိုးရက ဘယ်မှာလဲ၊ မြင်းကုန်းနှီးအိတ်ထဲမှာလား”

“ရှင်တို့ကရော ဘယ်သူ့ဆန် စားနေကြတာလဲ”

“သူတို့မှာ လက်နက်ပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ ခွင့်မတောင်းဘဲ ကြက်တွေ ဝက်တွေတောင် သတ်စားကြ သေးတယ်၊ စပါးတင် မကဘူး”

“ရှင်တို့ပြောတာ ဟုတ်ပါပြီ၊ လှည်းနဲ့ တိုက်မပို့ကြနဲ့တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့က ဒီနေ့ပြောပြီး ပြန်သွားကြမှာ၊ မနက်ဖြန် သူတို့ ရောက်လာတော့ ကျုပ်တို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ကျွန်မတို့ ယောက်ျားတွေကို လာမခေါ်ပါနဲ့။ ရှင်တို့ဘာသာရှင်တို့ တိုက်ကြပါ”

အမျိုးသမီးတွေက စစ်ဆိုသည့် စကားကို မကြားချင်ကြတော့ပေ။ ရွာနာခဲ့ပေါင်း များပြီ။ ရွာမှာ မုဆိုးမ ဦးရေ များသည်ထက် များနေပြီ။

ဖိုမင်က သူတို့အော်သံတွေကို ဘာမှ ဝင်မစွက်ဘဲ နားထောင်နေသည်။ မိန်းမတွေကို သူ အလေးမထား။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ကော့ဆက်တို့၏အသံ ထွက်လာသည်။

“ကျုပ်တို့ကို အတင်းမခေါ်ပါနဲ့တော့ ရဲဘော် ဖိုမင်၊ ကျုပ်တို့ စစ်မတိုက်ချင်တော့ဘူး”

“ကျုပ်တို့ တိုက်ခဲ့တာ ၁၉၁၉ ခုနှစ် ကတည်း ကပါဗျာ”

“ကျုပ်တို့မှာ တော်လှန်ရေးလုပ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ တော်လှန်စရာလည်း ဘာမှ အကြောင်းမရှိဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ လောလောဆယ် လုပ်ရမှာက လယ်စိုက်ဖို့ဗျ၊ စစ်တိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟေ့ ဒီမှာ ဖိုမင်၊ မင်းတို့က ခုမှ လာပြီး စကားလုံးလှလှကလေးတွေနဲ့ ငါတို့ကို လာစည်းရုံး နေတယ်၊ ၁၉၁၉ ခုနှစ်တုန်းက မင်း ဘယ်မှာလဲ၊ ငါတို့ သူပုန်ထခဲ့တာကွ၊ မင်းက ခုမှ အိပ်ရာက နိုးလာတာလား”

ဖိုမင်မျက်နှာ ရဲတက်သွားသည်ကို ဂရီဂို သတိထားမိလိုက်သည်။ သို့သော် သူပုန်ဗိုလ်က စိတ်ထိန်း ထားလိုက် သည်။ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့။

ထိုရက်သတ္တပတ်တခုလုံး ရောက်သမျှ ကော့ဆက်ရွာများမှ ရွာသားတို့၏ကန့်ကွက်သံကို ဖိုမင် နားထောင်သည်။ အမျိုးသမီးများကပင် အော်ဟစ်ကာ သူတို့ မကျေနပ်ချက်များကို ရင်ဖွင့်ကြသည်။ ကော့ဆက် လူထုကို သူစည်းရုံးလို့ မရကြောင်း ဖိုမင် သဘောပေါက် သွားသောအခါ သူသဘောထား ပြောင်းသွားသည်။ စကားပြောလျှင် မြင်းပေါ်က မဆင်းတော့။ သူတို့ကို မခြိမ်းခြောက်ဘဲ သူတို့နှင့် အလိုက်အထိုက် ဆွေးနွေး သည်။ သို့သော် အကြောင်းမထူးတော့။

တိုက်ပွဲကျသွားသည့် မိန်းမတယောက် ထပြောသည်။ အမျိုးသမီးက ၀၀တုတ်တုတ်။ အသံက ယောက်ျားသံ။ ကျောက်ပေါက်မာသက်သက်နှင့်။ မြင်းပေါ်က ဖိုမင်အား စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘာကိစ္စ ရှင်က ကျုပ်တို့ကို လာပြီး ဒုက္ခ ချောက်ကမ်းပါးထဲကို ဆွဲချနေတာလဲ၊ ကျုပ်တို့ရွာကို မုဆိုးမဦးရေ တိုးအောင် လုပ်နေတာလား၊ ရှင်တို့ကို ထောက်ခံရအောင် ရှင်တို့အစိုးရက ဘာလဲ၊ တမ္ဗန်းတည့်တောင် ခံမယ့်ဟာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်လည်း ဒီနေ့ မြင်းပေါ်မှာ၊ နောက်နေ့ မြောင်းထဲ ရောက်သွားမှာပဲ”

ဖိုမင်က သူ့မြင်းဘေးနှစ်ဖက်ကို ခြေမျက်စိနှင့် ဆောင့်လိုက်ပြီး လူအုပ်ထဲသို့ အပြေးစီးဝင်သွားသည်။ လူတွေ ရဲသွားကြသည်။ အလယ်တည့်တည့်မှ မုဆိုးမ အမျိုးသမီးကြီးသာ ဘယ်မှမပြေးဘဲ တွေ့ရပ်နေသည်။ သူက အဖြစ် ပေါင်းစုံ၊ ဘဝကြမ်းမျိုးစုံကို ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးပြီ။ ထို့ကြောင့် သွားဖြူပြီး ပြေးဝင်လာသော ဖိုမင်၏ မြင်းကိုရော ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည့် ဖိုမင်၏ မျက်နှာကိုပါ ထိမထင်သည့်ပုံမျိုးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဖိုမင်က ကြိမ်လုံးကို မြှောက်ပြီး အမျိုးသမီးဆီ ပြေးဝင်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

“နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း၊ သောက်သုံးမကျတဲ့ ကျောက်ဖြုန်းမ၊ မသာမ၊ ဘာကိစ္စ နင် ဒါလောက် လျှာရှည် နေရတာလဲ”

အမျိုးသမီးအနားရောက်တော့ သူက ဇက်ကြိုး ဆောင့်ဆွဲလိုက်သဖြင့် မြင်းက ပတတ်ရပ်လိုက်သည်။ မြင်းပါးစပ် ထဲမှ အမြှုပ်တွေ အမျိုးသမီး မျက်နှာတွင် ပေကျံသွားသည်။ သို့သော် သူ လုံးဝမဖြူ။ မျက်နှာပေါ်မှ အညစ်အကြေး တွေကို လက်နှင့် သုတ်ပြီးနောက် တလှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး ပြန်အော်သည်။

“ဘာလဲ၊ နင်တယောက်တည်း ပါးစပ်ပါတယ် မှတ်နေလား”

ဖိုမင်မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသော်လည်း အမျိုးသမီးကို မရိုက်ဘဲ ရွယ်ရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။

“သောက်ကောင်မ၊ နင့်အထဲက ဘော်လ်ရှိဗစ် သွေးကို ငါ ဖောက်ထုတ်မယ်၊ နင့်ကို ဖင်လှန်ပြီး ကြိမ်ဒဏ် ပေးမယ်၊ ဒါမှ နင် လူလိုနားလည်မှာ”

အမျိုးသမီးက နောက်နှစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မထင်မှတ်ဘဲ ဆတ်ခနဲလှည့်ပြီး ဖိုမင်ဘက်ကို ကျောပေး လိုက်သည်။ ပြီးမှ စကတ်ကို မပြီး

မြေကြီး ပေါ်သို့ ကုန်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ရုတ်ခြည်း ခါးပြန်ဆန့် လိုက်ပြီး-

“အဲဒီလိုလုပ်ပြီး ကြိမ်နဲ့ ရိုက်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ တော်တော်သတ္တိကောင်းတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ပါလား၊ ရှင့် သေနတ်မှာ ခလုတ် မပါလို့လား။”

ဖိုမင်က မြင်းကို နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ထို့ခနဲ တံတွေး ထွေးချလိုက်သည်။

“နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်တော့ တိရစ္ဆာန်မ၊ နင့်ဟာကြီး ကုန်းပြရလို့ ကျေနပ်သွားပြီလား။”

လူအုပ်ကြီးတအုပ်လုံး ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်သွားသော သူတို့ ခေါင်းဆောင်ကို သိက္ခာဆည်ဖို့ သူ့လူတချို့ အမျိုးသမီး ဆီ ပြေးလာပြီး ကာဘိုင်ဒင်နဲ့ လွှဲရိုက်ဖို့ ရွယ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ထက် အရပ်မြင့်သော ဗလ ကောင်းကောင်း ကော့ဆက်တယောက် ပြေးလာပြီး အမျိုးသမီးရှေ့မှ ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့လေသံက အခိုင်အမာ။

“မင်းတို့ တော်လောက်ပြီ”

နောက်ထပ် ရွာသားသုံးယောက် ထပ်ပြေးလာပြီး အမျိုးသမီးကို ဆွဲယူကာ လူငယ်တယောက်က ဖိုမင် လူတွေကို ပြောလိုက်သည်။

“အမျိုးသမီးတယောက်ကို သေနတ် တကားကားနဲ့ လုပ်နေတာ ကြည့်လို့မကောင်းပါဘူးကွာ၊ သတ္တိကောင်း ရင်လည်း ကွင်းထဲ ထွက်ပြီး တပွဲတလမ်း စမ်းကြတာပေါ့။”

ဖိုမင်က ခြံဝဆီသို့ သူ့မြင်းကို တလှမ်းချင်း စီးသွားပြီး ခြေနင်းကွင်းပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ် လိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်း လူစုကွဲစပြုနေသော ရွာသား တွေကို မိန့်ခွန်းမြွေပြန်သည်။

“ဒီမယ် ကော့ဆက်ရဲဘော်တို့၊ ခင်ဗျားတို့ ကြပ်ကြပ်စဉ်းစားပါ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်တို့က သမစိတ္တနဲ့ ပြောနေတာ၊ နောက်တပတ်မှာ ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အဲဒီ အခါမှာတော့ ခုလိုစကားမျိုး ပြောဖြစ်ချင်မှ ပြောဖြစ်တော့မယ်”

ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ သူ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာသည်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသော မြင်းကို ထိန်းရင်း-

“ကျုပ်တို့ဟာ သတ္တိနည်းတဲ့ လူစားတွေ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မိန်းမ လူပြက်ကို ပွဲထုတ်ပြီး ခြောက်လို့ ကြောက်မယ့် အစားမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတခါ ပြန်လာလို့ ကျုပ်တို့အထဲကို မဝင်ဘူး ဆိုရင်တော့ ဝင်အောင်

လုပ်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ၊ ကဲ...အချိန် မရှိဘူး၊ သွားမယ်”

လူအုပ်ထဲမှ ရယ်သံတွေ ထပ်ထွက်လာသည်။ ဖိုမင်က သူ့လူတွေကို အော်ပြီး အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“မြင်းပေါ်တက်၊ အားလုံး သွားမယ်”

ဂရီဂိုက ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှီချပြီး သူ့တပ်ခွဲရှိရာသို့ စီးသွားသည်။ ဖိုမင်က ရှေ့မှ တောင်ကုန်းတွေပေါ် တက်သွားသည်။ ဂရီဂိုက သူ့တပ်ခွဲနှင့် နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ သူတို့အဖွဲ့ကို ခေါင်းမာမာ နှင့် ဆန့်ကျင်လိုက်သော ရွာကလေး အဝေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

သို့သော် ဂရီဂို၏ မျက်စိထဲတွင် မြင်ကွင်းကို မြင်ယောင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ မကြာ မကြာ ပြုံးနေမိ၏။ ဖိုမင်၏ ကျဆုံးခန်း နီးသည်ထက် နီးလာပြီဟု နားလည် လိုက်သည်။

နွေဦးကာလသို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်ပြီ။ နေခြည်ဖြာ၍ နွေးစပြုလာပြီ။ တောင်ပိုင်းကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ဆီးနှင်းတွေ ပျော်ဆင်းနေပြီ။ လမ်းတွေစိုစွတ်ကာ နွေဦးနဲ့ သင်းလာသဖြင့် ကွင်းထဲတွင် ကျီးအတွေ အုပ်ဖွဲ့ ဝဲပျံနေကြသည်။ ပေါ်ပလာ ပင်ဖျားတို့သည် လတ်ဆတ်စွာ စိမ်းလန်းလာနေပြီ။

စိုက်ကွင်းထဲတွင် လုပ်အားအများကြီးလိုချိန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖိုမင်တို့အဖွဲ့သည် တရွာပြီး တရွာ လက်လျှော့ နေရသည့်အပြင် သူလူတွေပါ တည သုံးလေးယောက် ထွက်ပြေးနေကြသည်။ သိပ်မကြာခင် အတွင်း သူတပ်အင်အား တဝက်သာ ကျန်တော့သည်။ ရှစ်ယောက်က လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက် အပြည့်နှင့် မြင်းကိုယ်စီ ယူသွားပြီး ဗီယက်ရှင်စကား သို့ လက်နက်ချဖို့ ထွက်သွားသည်။ ကော့ဆက်တို့ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးချိန် ဖြစ်နေပြီး သူတို့ စည်းရုံးရေး ကလည်း နှမ်းထွက် မကိုက်သဖြင့် တယောက်ပြီး တယောက် ရွာပြန်ပြေးကြတော့သည်။ ရာဇဝတ်မှုပေါင်း များစွာ ကျူးလွန်ထားပြီး ဆိုဗီယက်အစိုးရထံမှ မည်သို့မျှ သက်ညှာခွင့် မရနိုင်သည့် ငဆိုးငပေများသာ ကျန်နေ တော့သည်။

ဧပြီလဆန်းရောက်တော့ ဖိုမင်တပ်တွင် လူရှစ်ဆယ်ခန့်သာ ကျန်တော့သည်။ ဂရီဂိုကမူ အိမ်မပြန်ရဲသဖြင့် ဆက်နေနေရသည်။ ဖိုမင်နှင့် သူလူတွေ၏ နိဂုံးကို မြင်နေပြီ။ တပ်နီတို့၏ ချေမှုန်းခြင်းကို ခံရတော့မည် မူချ။ သို့သော် သူတပ်ထဲတွင်ပင် ဂရီဂို သောင်တင်နေသည်။ နွေလယ်ကာလအထိ အသာမှေးနေရတော့မည်။ အခြေအနေပေးသည်နှင့် မြင်းနှစ်ကောင် ယူပြီး တတာရက်စ်သို့ လစ်မည်။ အက်စီနီယာကို ခေါ်ပြီး တောင်ပိုင်းသို့ ပြေးမည်။ သည်နည်းမှတပါး အခြား မရှိနိုင်တော့။

ကာပါရင်၏ ဆန္ဒအရ ဒွန်မြစ်ဝဲဘက်ကမ်းကို ကူးဖို့ ဖိုမင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နောက်က လိုက်လာလျှင် ပုန်းစရာ သစ်တောတွေ ရှိသည်။ ရစ်ဘနီရွာ အထက်နားမှ သူတို့ ဖြတ်ကူးခဲ့ကြသည်။ မြစ်ပြင်ပေါ်တွင် ရေခဲထု နှစ်ပေခန့် ရှိနေသေးသည်။ မြင်းတွေ တန်းစီပြီး ကူးလာခဲ့ကြသည်။ ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်တော့ ယီလင်စကားသို့ ကင်းထောက် အဖွဲ့ လွှတ်လိုက်သည်။

နောက်တနေ့တွင် တရွာတည်းသား အဘိုးအို တယောက်နှင့် ဂရီဂို မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့သည်။ မျက်စိတဖက်လပ် အဘိုးအိုက ဂရုယာနော့စကီရှိ သူ့ဆွေမျိုးတွေဆီ အလည်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွာအခြေအနေကို မေးကြည့်သည်။

“ကျွန်တော့်ကလေးတွေ နေကောင်းကြရဲ့လား အဘ”

“ကောင်းတယ် ဂရီဂို၊ သူတို့ကို ဘုရားသခင် စောင့်မတော်မူတယ်”

“သူတို့နဲ့ ကျွန်တော့် ညီမလေးကို ကျွန်တော် မေတ္တာပို့တဲ့အကြောင်း ပြောပေးပါ အဘ၊ ပြီးတော့ အက်စီနီယာ ကိုလည်း ပြောပြပေးပါ၊ ကျွန်တော် မကြာခင် ပြန်ခဲ့ပါ့မယ်လို့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတော့ ဘယ်သူမှ မပြောပါနဲ့နော် အဘ”

“စိတ်ချပါ ဂရီဂို၊ စိတ်ချပါ”

“ရွာမှာ ဘာသတင်းတွေ ထူးသေးလဲ အဘ”

“မထူးပါဘူးကွာ၊ ဒီအတိုင်းပါပဲ”

“ဥက္ကဋ္ဌက မစ်ခေးလ်ကိုရှိဖွိုင်းပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူပဲ”

“ကျွန်တော့်မိသားစုကို ဒုက္ခပေးတယ်များ ကြားသေးလား”

“မကြားမိပါဘူး၊ သူ ဘာလုပ်ရဲမှာလဲကွာ”

“ကျွန်တော့်သတင်း ရွာထဲမှာ ဘာတွေ ပြန့်နေသေးလဲ”

အဘိုးကြီး ခဏ တွေ့သွားသည်။

“သတင်းတွေက မျိုးစုံပဲကွ၊ ဒါထက် မင်း ဆိုဗီယက် အစိုးရနဲ့ ပြေလည်ပြီလား”

ဂရီဂို ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ ပြီးပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ခုထိတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်သေးဘူး အဘရ”

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတာတုံးကွာ၊ တူရကီတွေနဲ့ တို့တိုက်ခဲ့ကြတယ်၊ ကော့ကေးရှပ်စ်တွေနဲ့ တိုက်ခဲ့ကြတယ်၊ သူတို့နဲ့ ငြိမ်းချမ်းသွားပြီး ဘယ်နှယ် အချင်းချင်းကျမှ မငြိမ်းချမ်းနိုင်ရတာလဲ၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့အဖြစ်ပဲ ဂရီဂို၊ အဲဒီအတွက် မင်းတို့ကို ဘုရားသခင် ခွင့်လွှတ်တော်မူမယ် မထင်ဘူး၊ လေးနှစ်ထဲ ရောက်လာပြီ၊ သွေးချောင်းစီးနေတုန်းပဲ၊ တော်ဖို့ ကောင်းပါပြီကွာ”

အဘိုးကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဂရီဂိုလည်း သူ့တပ်ကို အမီလိုက်ဖို့ ဒုန်းစိုင်းထွက်လာခဲ့သည်။

အဘိုးကြီးက သူ့ကို ငေးကြည့်ပြီး တယောက်တည်း ပြောနေသည်။

“အင်း ... လူတော်ကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ လမ်းပျောက်နေတယ်။ တလွဲဆံပင်ကောင်းနေတယ်။ သူတို့ အားလုံး ထက်ထက် မြက်မြက်တွေချည်းပဲ။ သူ့အဖေ တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ။ သူ့အဘိုးလည်း ဘာမှမထူးဘူး။”

(၂)

ခုတော့ ဖိုမင်တယောက် ပြောင်းလဲသွားပြီ။ ရွာအစည်းအဝေးတွေ မခေါ်တော့။ သူတို့စည်းရုံးရေး ဟန်မကျ တော့ကြောင်း သဘောပေါက်သွားပြီ။ လက်ရှိအင်အားမှ လူမလျော့အောင်ပဲ ကြိုးစားရတော့မည်။ တပ်သားသစ် ရဖို့ကို မမျှော်လင့်တော့။ ခုတော့ ဗောဒ်ဂါနှင့်သာ ဖြေပြေရာ ရှာနေတော့သည်။ ဘယ်ရွာ ရောက်ရောက် ဗောဒ်ဂါ မော့ဖို့ကို ဦးစားပေးသည်။ ထိုအခါ နောက်နားတသိုက်လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး လိုက်လေတော့သည်။

တပ်စည်းကမ်း လျော့ရဲလာ၏။ လုယက်မှုတွေ ပိုများလာ၏။ မြင်းကုန်းနှီးနောက်မှာ အထုပ်တွေ ဖောင်းကား နေသည်။ တနေ့တွင် တပ်သားတယောက်က အပ်ချုပ်စက်လိုပစ္စည်းတောင် မနိုင်မနင်း သယ်လာသည်ကို ဂရီဂို လှမ်းမြင်သည်။ သည်အထိ လက်ပိုက် ကြည့်မနေနိုင်တော့။ ကြိမ်လုံးသုံးပြီး အကြမ်းဖက်ကာ ပစ္စည်း ပြန်ပေးခိုင်းရ တော့သည်။

ထိုညတွင်တော့ ဂရီဂိုနှင့် ဖိုမင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် စကားများ ကြတော့သည်။ အခန်းထဲတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေချိန် ဖြစ်၏။ ဖိုမင်မျက်နှာက အရက်ဖော ဖောနေပြီ။ သူက စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။ ဂရီဂိုက အခန်းထဲတွင် ခြေလှမ်းကျဲကြီးဖြင့် လျှောက်နေသည်။

ဖိုမင်က ဒေါသတကြီး အော်ပြောသည်။

“ထိုင်စမ်းပါကွာ၊ ငါ မျက်စိနောက်လာပြီ”

သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အခန်းကလေးထဲတွင် ဂရီဂို ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ နောက်ဆုံးမှ ပြောလိုက်သည်။

“တော်လောက်ပြီ ဖိုမင်၊ မူးယစ်သောက်စားတာ၊ လုယက်ဖျက်ဆီးတာတွေ မင်းတို့ ရပ်မှ ဖြစ်မယ်”

“မင်း ညက အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တယ် ထင်တယ်”

“ဒါ နောက်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး ဖိုမင်”

“မင်းရော ငါရော သိတယ်လေ၊ ငါ့ကောင်တွေကို ငါ

မထိန်းနိုင်တော့ဘူး”

“မင်းမှ မကြိုးစားတာပဲ၊ မင်း ဘာမှ လုပ်တာ ငါ မတွေ့ဘူး”

“ဒီမယ် ဂရီဂို၊ မင်းက ငါ့ဆရာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ပြီးတော့ သူတို့ကို ငါ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး၊ စိုက်စရာ လည်း မလိုဘူး၊ သူတို့အတွက် ငါတို့ ခံနေရတာကွ၊ ခွေးသားတွေ၊ ခုတော့ ငါ့အတွက်ပဲ ငါစဉ်းစားတော့မယ်”

“မင်းအတွက်လည်း မင်း ဘာမှ မစဉ်းစားပါဘူး၊ ဒါလောက်မူးနေမှတော့ မင်း ဘာသွားစဉ်းစားမလဲ၊ ဘယ်လို စဉ်းစားမလဲ၊ သူတို့ကလည်း တာဝန်ချိန်မှာတောင် သောက်နေကြတယ်၊ ဒီအတိုင်း သွားရင်တော့ တို့အားလုံး ကြွမှာပဲ၊ မင်း အဲဒီလို အဖြစ်ခံမလို့လား”

“အဲဒီလို အဖြစ်ခံရအောင် တခြား ဘာနည်းလမ်းရှိလို့လဲ၊ တနေ့မဟုတ် တနေ့ သေရမှာပဲဟာ၊ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန် ဗီယက်ရှင်စကာ ပြန်ကြမယ်လေ၊ လက်မြောက်ပြီးဝင်သွားကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ လက်နက်ချပါတယ်၊ လွန်တာရှိက ဝန္တာမိပါ လုပ်ရုံပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... ဘဝကို ပျော်ပျော်လေး ဆက်နေလိုက်ဦးမယ်”

ဂရီဂိုက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ခြေထောက်နှစ်ဖက် ချဲ့ပြီး ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သည်။

“လူယက်တာတွေ၊ မူးယစ်တာတွေကို မင်း တားရင် တား၊ မတားရင် ငါ လူတဝက် ခေါ်ပြီး သွားတော့မယ်”

ဖိုမင်က စိန်ခေါ်သည့် လေသံဖြင့်-

“စမ်းကြည့်လေ”

“ဘာမှ စမ်းစရာမှ မလိုတာ”

“မင်း ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား ဂရီဂို”

ဖိုမင်က သူ့လက်ကို ပစ္စတိုလက်ကိုင်ပေါ် တင်လိုက်သည်။

“ပစ္စတိုကို မကိုင်ပါနဲ့၊ ငါက မင်းထက် ပိုမြန် လိမ့်မယ်”

ဂရီဂိုက ဓားကို တဝက်ဆွဲထုတ်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖိုမင်က သူ့လက်ကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်း ဘာလို့ ငါ့ကို ဂျီတိုက်နေတာလဲ ဂရီဂို၊ ငါ့ခေါင်းတွေ နှစ်ခြမ်းကွဲထွက်မတတ် ကိုက်နေတယ်၊ မင်းက တမျိုး၊ မင်းဓားကြီး

ပြန်သွင်းထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မင်းကို ဒါလောက်ကလေးမှ ငါ မစရဘူးလား”

“ငါဖြစ်ချင်တာ မင်းကို ပြောပြီးပြီလေ၊ မင်းဘက်က မင်း စဉ်းစားလေ၊ ငါတို့ အားလုံးတော့ မင်းနဲ့ ဘယ်သဘော တူမလဲ”

“အေးပါကွာ၊ ငါ သိပါတယ်”

“သိတယ်ဆိုရင် သတိလည်း မမေ့မှ ဖြစ်မယ်၊ မနက်ဖြန် မင်း အားလုံးကို အမိန့်ပေးရမယ်၊ အိတ်တွေ အကုန်သွန်ချ ရမယ်၊ ပစ္စည်းက မြင်းနဲ့ သယ်ရမှာ၊ တို့မှာ ရထား ပါတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကို ပြတ်ပြတ် သားသား ကိုင်ရမယ်၊ ပြောတော့ တိုင်းပြည်အတွက်တဲ့၊ ခိုးရာပါပစ္စည်းတွေ၊ တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေကို ရွာထဲ လည်ရောင်း နေကြတယ်၊ လမ်းလျှောက်ဈေးသည်တွေ အတိုင်းပဲ၊ ငါ မျက်စိရှက်တယ် ဖိုမင်၊ ဘာကြောင့်များ မင်းတို့အထဲ ဝင်လိုက် မိလဲ မသိပါဘူးကွာ”

ဒေါသကြောင့် မျက်နှာနီရဲကာ ထို့ခနဲ တံတွေး ထွေးချလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။

ဖိုမင်က ရယ်ရင်း နောက်မှ လှမ်းပြောသည်။

“အေးပါ ဂရီဂိုရယ်၊ မနက်ဖြန် ငါ ကြည့်လိုက်ပါ ဦးမယ်၊ ငါ့ကောင်တွေကို ငါ ကိုင်ပါ့မယ်၊ တပ်ကိုတော့ ခွဲလို့ မဖြစ်ဘူး”

သူတို့ စကားဆက်မပြောနိုင်ခင် အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးက ထမင်းဟင်းတွေ ယူပြီး ဝင်လာသည်။ သူ့နောက်မှ ချူမာကော့ဗ်နှင့် ကော့ဆက်ရဲဘော်တွေ တပြုံကြီး လိုက်ဝင်လာသည်။

သို့သော် သူတို့ဆွေးနွေးပွဲကလေး ထိရောက်သင့် သလောက် ထိရောက်လေသည်။ နောက်တနေ့တွင် ဖိုမင်က သူ့လူတွေကို အထုပ်ကိုယ်စီ ယူလာခိုင်းပြီး သူကိုယ်တိုင် စစ်မည်ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ သူတို့ အထဲမှ တယောက်က အစစ်မခံနိုင်ပါဟု ဆိုပြီး ကလန်ကဆန်လုပ်တော့ ဖိုမင်က ချက်ချင်း ပစ်သတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီ မသာကို မြန်မြန်ယူသွားကြစမ်း”

ဖိနပ်ဦးနှင့် ထိုးပြီး သူ့လူတွေကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တဆက်တည်း ဟောက်တော့သည်။

“ခွေးမသားတွေ၊ သူခိုး ဓားပြလုပ်ဖို့ မင်းတို့ကို ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆိုဗီယက်အစိုးရကို ဖြုတ်ချဖို့ကွ၊ ရန်သူ့အလောင်းက ဘောင်းဘီချွတ်ယူတာ ငါ မပြောဘူး၊ နောင် ဒီကော့ဒ်လို လုပ်ရင် မင်းတို့ သူ့ နောက် လိုက်ကြရမှာပဲ”

သူတို့အထဲမှ တီးတိုးသံ ချက်ချင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

တပ်ထဲတွင် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးအင်အား ပြန်တာရှုနိုင်လာသည်။ သူတို့အဖွဲ့ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် လက်ဝဲဘက် ကမ်းတွင် လှုပ်ရှားနေရင်း ကာကွယ်ရေး အဖွဲ့ငယ် အချို့နှင့် တွေ့ပြီး ချေမှုန်းပစ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ရှုမီလင်စကီနယ်ထဲ ရောက်တော့ ဗိုရိုနိစ်ပြည်နယ် ထဲ ဆက်ဝင်ဖို့ ကာပါရင်က အကြံပြုသည်။ ထိုနယ်မှာ ဆိုဗီယက် ဆန့်ကျင်ရေး စည်းရုံးလို့ အကောင်းဆုံး ပြည်နယ်ဟု သူက ယုံကြည်သည်။ မကြာသေးခင်ကမှ သူတို့ ထဆူကြ သေးသည်။ သို့သော် သည်အကြောင်း စလိုက်သည်နှင့် သူ့လူတွေက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နယ်ထဲကနေ အပြင်ကို ဘယ်မှ မထွက်ဘူး”

ဟု တသံတည်း ပြိုင်တူငြင်းကြသည်။ လေးရက်လုံးလုံး အရှေ့ဘက်သို့ သူတို့ ဆုတ်ပေးနေရသည်။ ကာဇက်စကာက လွှတ်လိုက်သည့် အနီတို့၏ မြင်းတပ်ကို သူတို့ လွှတ်အောင် ရှောင်နေရသည်။ တပ်ဖျောက်ပြီး ခြေရာ မကျန်အောင် ဆုတ်ဖို့ ကိစ္စမှာ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ရွာပြင်ကွင်းထဲတွင် ယာသမားတွေ အလုပ်များနေချိန် ဖြစ်၍ မြက်ခင်း လွင်ပြင်ဒေသတခုလုံး နေ့ရောညပါ သူတို့ ရှိနေကြသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ရွာတွေကို ပန်းပြီး သွားသော်လည်း မြင်းစာ ကျွေးရသည့်အတွက် ခြေရာဖျောက် ရေနောက်ဖို့ မလွယ်။

တနေ့တွင် လွှတ်လိုက်သည့် ကင်းသမား၏ မြင်း ဝေးဝေးမရောက်ခင် စက်ကလေးဆွဲသံ ကြားသဖြင့် အားလုံး မြင်းပေါ်ခုန်တက်ပြီး အပြေးထွက်လိုက်ကြသည်။ ဗီယက်ရှင်စကာနယ်ထဲတွင် ဖိုမင်က ရန်သူကို ကောင်းကောင်း မျက်လှည့်ပြဖို့ လုပ်လိုက်သည်။ နောက်က လိုက်လာသူတွေကို မျက်စိလည်အောင် လုပ်ပစ်လိုက်မည်။ သူတို့ထက် နှစ်ဆအင်အားများသည့် တပ်နီဗိုလ်ကလည်း ကော့ဆက်တယောက် ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ သိထားသည်။ ပြီးတော့ စက်သေနတ် ခြောက်လက် ပါသည်။ သူတို့ ထွက်လာသည်မှာ သိပ်မကြာသေး၍ မြင်းတွေ ခရီးမပန်းသေး။ သည်လို အချိန်တွင် သူတို့ ရင်မဆိုင်သင့်။ တိုက်ပွဲကို ရှောင်ရမည်။ သို့မှ သူ့လူတွေနှင့် သူ့မြင်းတွေလည်း အနားရမည်။ အခွင့် ကြုံသည်နှင့် တပ်နီတွေကို ရင်မဆိုင်ဘဲ ချုံခိုတိုက်ပွဲဖြင့် ခါးဖြတ်ဝင်မည်။ ပြီးမှ သူတို့ ဆက်မလိုက်နိုင်အောင် တပ်ဖျောက် ရမည်။ သည်သေနင်္ဂဗျူဟာဖြင့် သူ့ဆီမှ လက်နက်တွေ ရနိုင်သေးသည်။ သူတို့ကို ဆက်တိုက်ဖို့ သူတို့လက်နက်ကို အရ ယူနိုင်ရမည်။

သို့သော် သူတို့ကိန်းတွေ ပါစင်အောင် လွဲပါ လေတော့သည်။ ဂရီဂိုက အစကတည်းက သူပြောသလို ဖြစ်လာမည် မထင်။ စိုးရိမ်နေသည်။ စိုးရိမ်သည့် အတိုင်း ဧပြီလ ၁၈ ရက်တွင် ဖြစ်လာတော့သည်။ ထိုနေ့မတိုင်ခင် ညက သူတို့လူသိုက် လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် မူးကြသည်။ မနက် ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် သူတို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ တညလုံးလိုလို မအိပ်ခဲ့ကြရသဖြင့် သူတို့တတွေ မြင်းပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်ပြီး လိုက်လာကြသည်။ မနက်ကိုးနာရီတွင် ရွာတရွာ အပြင်ဘက်တောစပ်တွင် သူတို့ နားကြသည်။ ကင်းပုန်းတွေ ဝပ်ခိုင်းပြီး မြင်းတွေကို ပါလာသည့် မြင်းစားဂျုံတွေ ကျွေးကြသည်။

အရှေ့လေက အပြင်းအထန် တိုက်နေသည်။ တိမ်ညိုတခုက မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို လှမ်းမမြင်နိုင်အောင် ကာဆီး နေသည်။ မြက်ခင်းလွင်ပြင် တမျှော်တွင်တော့ မြူတွေ ပိန်းပိန်းပိတ်နေသည်။ နေရောင်က မြူလွှာကို ရံခါတွင်သာ ထိုးဖောက်နိုင်သည်။ မြင်းလည်ဆံတွေ၊ မြင်းမြီးတွေ လေထဲတွင် လှုပ်ယမ်းနေသည်။ မြင်းတွေက လေထုကို ကျောပေး ထားကြ၏။ သူတို့မျက်စိထဲသို့ သဲတွေ ဝင်သဖြင့် အဝေးသို့ လှမ်းမမြင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ဂရီဂိုက သူ့မြင်းနှုတ်သီးနှင့် မြင်းစာခြင်းကို သေသေချာချာ တွဲပေးခဲ့ပြီး သူ့လိုပင် သူ့မြင်းကို အစာကျွေး နေသည့် ကာပါရင် ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

တောတန်းဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်လိုက်ပြီး--

“ဒီနေရာကလေးမှာ နားဖို့ ရွေးလိုက်တာတော့ နိပ်တယ်ဗျို့”

ကာပါရင် က ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဟိုငတုံးကို မနည်းပြောရတယ်၊ ဒီကောင်က သိတဲ့အတိုင်း သိပ်လက်ပေါက် ကတ်တယ်လေ”

“ဒါပေမဲ့ ရွာပြင်ကွင်းထဲမှာဆို ပိုကောင်းမယ်ဗျ”

“ဒီမှာ တောစပ်မို့ ရန်သူ ရှိနိုင်တယ် ထင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရန်သူက အဝေးကြီးမှာပါ”

“ပြောလို့ မရဘူးဗျ၊ ခြေလျင်တပ်တွေ မဟုတ်ဘူးလေ၊ မြင်းတပ်ဆိုတော့ ချက်ချင်း ရောက်လာနိုင်တယ်”

“ဒီအနားမှာ တောသိပ်မနက်ပါဘူး၊ ကင်းလည်း ချထားပြီပဲ”

“အိပ်ပျော်နေရင်တော့ ဘာမှ မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကင်းသမား

အိပ်ပျော်နေမှာပဲ ကျုပ် စိုးရိမ်တာပါ”

“မနေ့ညက အခြေအနေမျိုးနဲ့ ဆိုရင်တော့ ...”

ကာပါရင်က လေသံနှိမ့်ပြီး-

“ဒီခေါင်းဆောင်မျိုးနဲ့ ဆိုရင်တော့ ငါးပါးမှောက်မှာပဲ၊ တကယ်တော့ပဲဗျ၊ ခင်ဗျား ဘာလို့ သူ့နေရာကို မယူတာလဲ ဂရီဂို၊ ကော့ဆက်တွေက ခင်ဗျားကို လေးစားကြတာပဲ၊ ခင်ဗျားစကားကို သူတို့ နားထောင်မှာပါ”

“မလုပ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီမှာ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ ဧည့်သည်မျိုးပဲ”

ပြောပြီး ဂရီဂိုက သူ့မြင်းဆီသို့ လျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။

ကာပါရင်က သူ့နောက်မှ လိုက်လာပြီး-

“ကျုပ်အထင်တော့ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဗျ၊ ဆိုဗီယက် ဆန့်ကျင်ရေးတပ်ဖွဲ့ကြီးကြီး တခုနဲ့ ဆက်မိမှ ဖြစ်မယ်၊ မက်ဇလက်ရဲ့တပ်မျိုးပေါ့ဗျာ၊ သူတပ်တွေ တောင်ပိုင်းမှာ ပြန်နေတယ်ဗျ၊ သူ့ဆီရောက်အောင် ဒီကနေ ဖောက်ထွက်ရမယ်”

“ခုအချိန်တော့ မဖြစ်သေးဘူးဗျ၊ ဒွန်ရေပြည်ချိန် ဖြစ်နေတယ်၊ ဖြတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ခုမဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ရေကျချိန်မှာ ဆုတ်မယ်လေ၊ သဘောတူတယ် မဟုတ်လား”

ခဏ စဉ်းစားပြီးမှ ဂရီဂို ပြန်ပြောသည်။

“ကိုရင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ ဒီအပိုင်းကနေ ဆုတ်ရမယ်၊ ဒီမှာ ဘာမှ လှုပ်ရှားလို့မှ မရတာ”

ကာပါရင်က ပြောရင်း စိတ်အား ထက်သန်လာသည်။ ဒီအတိုင်း မရေမရာ လျှောက်လုပ်နေမည့်အစား အင်အား တောင့်သည့် အဖွဲ့ တဖွဲ့နှင့် ချိတ်ဖို့၊ ဖိုမင်အား ဖိအားပေးဖို့ သူ ဆက်တိုက်ပြောနေသည်။

ဂရီဂိုက သူပြောသည့် အကြောင်းအရာကို နားထောင်ရတာ ငြီးငွေ့လာပြီ။ သူ့မြင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပြီးမှ သူ့မြင်းကို ဇက်ကြိုးဆွဲပြီး ဖိုမင် ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဖိုမင်က ခြေပစ်လက်ပစ် ပက်လက် လှန်ပြီး ကြက်ပေါင်တချောင်းကို ကိုက်ဖဲ့နေသည်။ ဂရီဂိုကို မြင်တော့ လှမ်းခေါ်ပြီး သူ့နံဘေးတွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။

“လာ... ထိုင်ပါဦးကွ”

“ထိုင်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်တော့ဘူး ဖိုမင်၊ အမြန်ဆုံး လစ်ကြမှ ဖြစ်မယ်”

“မြင်းတွေ အစာကျွေးပြီး ထွက်ကြတာပေါ့”

“နောက်မှ ဆက်ကျွေး၊ သွားကြရအောင်”

ဖိုမင်က ကြက်ရိုးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး လက်သုတ်ရင်း-

“မင်း ဘာလို့ ဒါလောက် လောနေတာလဲ ဂရီဂို”

“ကြာကြာနေရင် တို့ နာလိမ့်မယ်”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာ၊ ကင်းပုန်းတွေ ချထားတာပဲ၊ လှည့်ခိုင်းထားတဲ့ ကင်းတွေလည်း ပြန်မှ မလာသေးတာပဲ၊ ပူစရာ မရှိတာကွာ၊ ညနေအထိ အေးအေးဆေးဆေး နားမယ်၊ ထိုင်ပါဦးကွ၊ ကြက်ကြော် ဝါးပါဦး၊ ဘာလဲ မင်း ကြောက်နေ ပြီလား”

ဂရီဂိုက အသံမထွက်ဘဲ ကျိန်ဆဲပြီး လှည့်ထွက်လာကာ သူ့မြင်းအနားမှ မြက်ခြောက် ပေါ်တွင် လှဲချ လိုက်သည်။

(၄)

စက်သေနတ်သံတွေ ထွက်လာသဖြင့် ဂရီဂို ခုန်ထလိုက်သည်။ ‘မြင်းပေါ်တက်’ ဟု ဖိုမင်အော်ပြီး အမိန့်မပေးခင် ဂရီဂိုက အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ညာဘက်တောစပ်မှ တပ်နီ မြင်းတပ်သား ငါးဆယ်ခန့် ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် ပြေးလာနေသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ဓားတဝင့်ဝင့်နှင့်။ တောစပ်ချုံပုတ်ထဲမှ စက်သေနတ်က တရစပ် ပစ်နေသည်။ ဘယ်ဘက်တောင်ပံမှလည်း မြင်းတပ်စုတစု ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး အပြေးဝင်လာသည်။ သူတို့ ကလည်း ဓားတဝင့်ဝင့် ခေါင်းပေါ်တွင် လွှဲကာ လွှဲကာဖြင့် အသံမထွက်ဘဲ နှစ်ဖွဲ့ပေါင်းပြီး သူတို့ကို ဝိုင်းဖို့ ကြိုးစား နေကြသည်။

ထွက်ပေါက် တပေါက်ပဲရှိသည်။ ဘယ်တောင်ပံ လူကျသည့်ဘက်မှ မြစ်ဘက်သို့ ဖောက်ထွက်ရန် ဖြစ်၏။

ဂရီဂိုက ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီး မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းရင်း ဖိုမင်ကို အော်ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့နောက်က ကပ်လိုက်ခဲ့ကြ”

ကိုက်လေးဆယ်လောက် အရောက်တွင် နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖိုမင်၊ ကာပါရင်၊ ချူမာကော့ဗ်နှင့် သူတို့နောက်မှ တတန်းကြီး ကဆုန်စိုင်းပြီး လိုက်လာကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ တောစပ်မှ ထွက်လာနေသည့် စက်သေနတ် သံများ ရပ်သွားသည်။ ညာဘက် က တလက်သာ ကုန်တင်လှည်းနှင့် အနားတွင် ကပ်ပါလာသော ဖိုမင့်လူတွေကို မဲပစ် နေသည်။ ထိုစက်ကလေးသံလည်း ရပ်သွားသည်။ ဂရီဂို သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ အထွက်နှေးသည့် သူတို့လူတွေ အော်သံ များလည်း တိတ်သွားပြီ။ ရန်သူ့ဓားချက် မိကုန်ပြီ။ သူတို့ဘက်မှ ခံပစ် ပစ်သည့် သေနတ်သံများလည်း ကျသည်ထက် ကျသွားပြီး။

သို့သော် နောက်တခါ လှည့်ကြည့်ဖို့ အခြေအနေ မပေးတော့ပေ။ သူ့ဆီသို့ ပြေးဝင်လာသည့် ရန်သူတွေ ဆီသို့ သူ့မြင်းက အတင်းပြေးဝင်သွားလေသည်။ လျှပ်တပြက်အတွင်း ဂရီဂို လူရွေးလိုက်သည်။ ဂင်တိုတို တပ်နီ။ သူ့မြင်း ပြေးလာပုံ က သိပ်အားမပါ။ မြင်းကို ဂရီဂို သတိထားလိုက်မိသည်။ ရင်ပုံတွင် ကြယ်ဖြူ တလုံးနှင့်။

ဆယ်ကိုက်ခန့် အလိုတွင် ဂရီဂိုက သူ့ကိုယ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဘယ်ဘက်သို့ စောင်းချလိုက်သည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် ဝှီးခနဲ ဓားသွား ဖြတ်သွားသံ ကြားလိုက်သည်။ တပြိုင်တည်းတွင် ခါးကို ပြန်တည့်ပြီး လွှဲခုတ်လိုက်သည်။ သူ့ဓားသွားက ရန်သူ့လည်ပင်းဆီသို့ တန်းဝင်သွားသည်။ နောက်သို့ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ ရန်သူသည် မြင်းပေါ်မှ ကားခနဲ ကျသွားသည်။ ကိုယ်က တခြား ခေါင်းက တခြား။ သူ့မြင်းကြီးက အထိတ်တလန့်နှင့် စွတ်ပြေးသွားသည်။

ဂရီဂိုသည် ဓားကို တွဲလောင်းချလိုက်ကာ ကိုယ်ရှေ့ပိုင်းက မြင်းဇက်ပေါ်သို့ အလိုလို မှောက်ချလိုက် ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ကျည်ဆန်တွေက သူ့နားနားမှ ပွတ်ကာသီကာ ဖြတ်ပြေးနေကြသည်။ မြင်း၏ နားရွက် နှစ်ဖက်သည် နားထင်တွင်ကပ်၍ လေ၏အဟုန်ဖြင့် ဆက်ပြေးနေသည်။ မြင်းအသက်ရှူသံနှင့်အတူ တချိုးချိုး ဖြတ်ပြေးနေသော ကျည်ဆန်သံတွေ ကြားမှ နောက်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖိုမင်၊ ကာပါရင်နှင့် ချူမာ ကော့ဗ်တို့ သုံးယောက် ကိုက်တစ်ရာ လောက်မှ လိုက်လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတို့နောက်မှ ခြေကျိုး စတားလက်က ရန်သူ နှစ်ယောက်နှင့် တိုက်နေသည်။ ဖိုမင့်နောက်မှ ပြေးလိုက် လာသည့် သူ့ရဲဘော် ရှစ်ယောက်၊ ကိုးယောက်ကတော့ တပ်နီဓားချက်ဖြင့် အားလုံး ကျသွားပြီ။ စီးသူမဲ့သွားသော သူတို့၏ မြင်းတွေက အမြီးထောင်ကာ ဦးတည့်ရာ စွတ်ပြေးနေကြသည်။ ဖိုမင့်တပည့် တယောက်၏ မြင်းညိုကြီးတကောင်သာ ဇက်ကြိုးနှင့် ဖိနပ် ငြိကာ

တရွတ်တိုက်ပါလာသည်။ သူ့သခင်၏ အလောင်းကို တရွတ်ဆွဲကာ ကာပါရင့်မြင်းနှင့် ယှဉ်ပြီး ပြေးလိုက်လာသည်။

သဲတောင်ပို့ကလေးတခု အလွန်ရောက်တော့ ဂရီဂိုက မြင်းကို စက်သတ်ပြီး လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း မြင်းကို လှဲချခိုင်းလိုက်သည်။ မြင်းကြီးကို အကာအကွယ်ယူပြီး ကျည်တကပ် ကုန်သည်အထိ တရစပ် ပစ်တော့သည်။ သို့သော် သူ လောလုန်းနေ၍ တတောင့်သာ မြင်းကို မှန်သည်။ မြင်းပေါ်မှ တပ်နီ တယောက် လွင့်ကျသွားသည်။ သည်အတွက် ဖိုမင့်လူ တယောက်တော့ လွတ်သွားသည်။

တခေါ်လောက် အရောက်တွင် ဖိုမင့်က လှမ်းအော်သည်။

“ဟေး ... ဂရီဂို ... မြင်းပေါ်ပြန်တက်၊ မဟုတ်ရင် မင်း အမိခံရလိမ့်မယ်”

(၅)

လူသတ်ပွဲတပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ တပ်လုံး မပြုတ်ရုံ တမည်။ အားလုံး ငါးယောက်သာ အသက်ရှင်သည်။ တောပတ်လည် ဝိုင်းထားသည့် ရွာတရွာအထိ သူတို့နောက်က လိုက်လာကြသည်။ တောထဲသို့ သူတို့ တယောက်တကွ ပြေးဝင်ကြသည်။ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးခဲ့ရသဖြင့် ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ စကားမပြောနိုင်ကြ။

ချောင်းငယ်ကလေး တခုနား အရောက်တွင် ကာပါရင့်မြင်း ထိုးလဲသွားသည်။ လူရော မြင်းပါ ပြန်မထနိုင် ကြတော့ပေ။ အခြားမြင်းတွေလည်း ဟောဟဲလိုက်ကာ သာခွေယိုင် ဖြစ်နေကြပြီ။ မြေကြီးပေါ်သို့ အမြှုပ်တွေ တဖွားဖွား ကျနေ၏။

မြင်းပေါ်က ဆင်းပြီး သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ဖိုမင့်ကို ဂရီဂို ပြောလိုက်သည်။

“မင်း စစ်ဗိုလ်လုပ်ဖို့ မကောင်းပါဘူးကွာ၊ သိုးတွေ ဆိတ်တွေပဲ ကျောင်းနေဖို့ ကောင်းပါတယ်”

ဖိုမင့် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မြင်းပေါ်မှ လျှောဆင်းပြီး ကုန်းနှီးဖြုတ်သည်။ ပြီးမှ သမန်းမြက်တွေ ဖုံးနေသည့် တောင်ကမူ ကလေးတခုပေါ်တွင် သွားထိုင်နေသည်။ ပြီးတော့ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ပျက်ဖြင့်-

“အင်း ... ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ မြင်းတွေကိုထားခဲ့ရတော့မှာပဲ”

“ထားခဲ့ပြီးတော့ ...”

ချူမာကော့ဗ်က မေးလိုက်သည်။

“ဒွန်ဟိုဘက်ကမ်းရောက်အောင် ကိုယ့်ခြေထောက် ကိုယ် အားကိုးရတော့မှာပေါ့ကွာ”

“ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ”

“ညအထိ ငါတို့ တောထဲမှာပဲနေမယ်၊ မှောင်မှ ဟိုဘက်ကမ်း ကူးမယ်၊ ပြီး ရှုဘီဇင် မှာ ခဏခိုနေမယ်၊ အဲဒီမှာ ငါ့အမျိုးတွေ အများကြီးရှိတယ်”

ကာပါရင်က ဒေါသတကြီး ထအော်သည်။

“သောက်သုံးမကျတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ၊ သူတို့ အဲဒီကို လိုက်မလာဘူး မင်း ထင်လား၊ ခုတောင် သူတို့ အဲဒီက သွားပြီး ကြိုစောင့်နေလောက်ပြီ၊ မင်း စဉ်းစားပုံ ကတော့ အော့ချလောက်ပါပေတယ်ကွာ”

ဖိုမင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံဖြင့်-

“ဒါဖြင့် ဘယ်သွားကြမလဲ”

ဂရိုဂိုက မြင်းကျောပေါ်မှ အိတ်ကို ဆွဲယူပြီး ကျည်ဆန်တွေ၊ ပေါင်မုန့်အပိုင်းအစတွေကို ထုတ်သည်။

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ဖို့ စဉ်းစားနေသလား ဖိုမင်၊ ကဲ...မြင်းတွေကို ကုန်းနီးတွေဖြတ်၊ သစ်ကိုင်းတခုမှာ စုချည်၊ ဟိုကောင်တွေ ရောက်မလာဘူးလို့ ဘယ်သူ အာမခံမလဲ”

ချူမာကော့ဗ်က ကြိမ်လုံးကို ပစ်ချပြီး-

“အင်း ... ခြေကျင် ဆက်လျှောက်ရဦးမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ ငါ့ရဲဘော်တွေ အများကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ၊ ငါလည်း သွားပြီလို့ အောက်မေ့လိုက်တာ ...”

ဘာမှ ဆက်မပြောကြတော့ဘဲ မြင်းကုန်းနီးတွေကို ဖြတ်ယူကြသည်။ ပြီးမှ လေးကောင်ကို ကြိုးတချောင်း တည်းဖြင့် ချည်ခဲ့ကာ ဒွန်မြစ်ဘက်သို့ သူတို့ငါးယောက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကုန်းနီးတွေ ကိုယ်စီလွယ်လျက်။

နေဦးကာလတွင် ဒွန်မြစ်ရေ ပြည့်လေသည်။ မြေနိမ့်ပိုင်း အားလုံး ရေမြုပ်ကာ ကမ်းနံဘေး ကျူတောတွေလည်း ရေအောက် ရောက်သွားတော့သည်။ ရုဘီဇင်ရွာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ကုန်းမြင့်ပိုင်းတနေရာသာ ရေမလွှမ်းဘဲ ကျန်ရစ်သည့် ကျွန်းကလေး ရှိသည်။ ကျွန်းတဝိုက်တွင် မိုးမခပင်တွေ၊ ဝက်သစ်ချပင်တွေ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက် နေလေသည်။ ခိုပြာရောင်သန်းနေသည့် တောပန်းမျိုးစုံ ချုံပုတ်များကိုလည်း အဝေးကပင် မြင်နိုင်လေသည်။

နေရာသီတွင် နွယ်ပင်တို့သည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျား သို့တိုင် တက်ပြီး မင်းမူလျက်ရှိသည်။ ပင်ခြေမြေပြင် တွင်ကား ပြောဖွယ်ရာ မရှိပြီ။ မြေဩဇာ ကောင်းလွန်းသဖြင့် မြက်ပင်ရှည်တို့သည် ယင်းချုံပုတ်များကို တိုးထွက်ကာ လူတရပ်ခန့် အမြင့်တွင် ယိမ်းကာ နွဲ့ကာဖြင့်။

နေ့နေ့လယ်ခင်းများတွင် ရုဂုံမြိုင်တွင်း တောလုံးလင်းကာ ရှုခင်းသာလျက် တိတ်ဆိတ်စွာ လှပနေလေသည်။ ရံခါတွင်သာ ဗျိုင်းအောက်သံတွေ ကြားရတတ်ပြီး ဥဩသံသာတွေ ကြိုးကြား ကြိုးကြား ထွက်လာတတ်သည်။ ဆောင်းဝင်ပြီ ဆိုလျှင်တော့ သစ်တောသည် အလှကင်းမဲ့ကာ တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့နေတတ်သည်။ ဝံပုလွေပေါက် ကလေးများသည် အထူဆုံး ချုံပုတ်များအောက်မှ နှင်းခဲတွေပေါ်တွင် ပျော်မွေ့နေတတ်သည်။

သည်နေရာသို့ ဖိုမင်၊ ဂရီဂိုနှင့် သေရွာပြန်တသိုက် ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ချုံတွေထဲတွင် ဝပ်ကျင်း ကိုယ်စီ ဖန်တီးကာ နှပ်နေကြသည်။ ညညတွင် ဖိုမင် အမျိုးတွေက လှေနှင့် ကူးလာပြီး စားစရာတွေ ပို့ပေးသည်။ ငတ်ပြတ်နေကြသဖြင့် အဝအပြစားကာ ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်ကြသည်။ ဘူမိကမ္မလာ မြေမွေ့ရာတွင် မြင်းကုန်းနှီး ကို ခေါင်းအုံးကာ အလှည့်ကျ ကင်းစောင့်၍ ဇိမ်နှင့် အိပ်ကြတော့သည်။ မီး မဖိုကြ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို ဘယ်သူမှ တွေ့နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိ။

သူတို့ ကျွန်းကလေးကို ဖြတ်ပြီး ဒွန်မြစ်ရေသည် ကြောက်မက်ဖွယ် အရှိန်ဖြင့် ပေါ်ပလာပင်တွေကို တိုးတိုက်၍ တောင်ဘက်ဆီသို့ အော်ဟစ် ချီတက်နေသည်။

အမြဲအော်မြည်နေသည့် ဒွန်၏အသံနှင့် မကြာမတင် အတွင်း ဂရီဂို

ရင်းနှီးသွားလေသည်။ သက်သောင့် သက်သာ လဲလျောင်းကာ ရှုခင်းတွေကို
ငေးရင်း တချိန်လုံး အိပ်သည်။ ရွာကို သတိရလာသည့်အခါ... သားနှင့် သမီး၊
ပြီးတော့ အက်စီနီယာ၊ ကျန်တာတွေ ဆက်တွေးတော့ ရွာတွင် နှလုံးမွေ့လျော်
ပျော်ဖွယ်ရာ ဟူသည် မရှိတော့ပြီ၊ အတွေးထဲသို့ မစ်ခေးလ် ဝင်လာသည့်အခါ
အမုန်းစိတ်များလည်း အတားအဆီးမရှိ ဝင်လာတော့သည်။

သို့သော် စိတ်ကိုထိန်းပြီး ရွာကို သတိမရအောင်၊ တတာရက်စံဘက်မှ
တောင်တန်းများဆီသို့ လှည့်မကြည့် မိအောင် နေလိုက်သည်။ ရင်မှာ
နာလွန်းသဖြင့် ရင်ခုန်သံကို မကြားရသလောက် ဖြစ်နေပြီလား မသိ။ ရခဲ့သည့်
ဒဏ်ရာပေါင်းများစွာနှင့် သေကောင်ပေါင်းလဲ ခံလိုက်ရသည့်
ငန်းဖျားကြောင့်များလား။ ရင်ထဲတွင် မခံနိုင်လောက်အောင် နာကျင်နေသည်။
သည်လိုအခါ မျိုးတွင် နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်လာပြီး အသံပါ ပျောက်လုနီးပါး
ဖြစ်သွားတတ်သည်။

သည်ဝေဒနာကို သူ့ဘာသာသူ အဖြေရှာသည်။ စိုစွတ်စွတ်
မြေကြီးပေါ်တွင် ဘယ်ဘက်စောင်း အိပ်သည်။ ပြီးတော့ ရုပ်အင်္ကျီကို
ရေအေးဆွတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း သက်သာသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေရထိုင်ရသည်မှာ ဥတုသပ္ပာယ မျှလာသည်။
သည်နေရာ၊ သည်ဒေသနှင့် အထာကျ လာသည်။ ဘယ်လောက်ငြိမ်းအေး
လိုက်ပါသလဲ။ ကြည်လင်ပြာလဲ့နေသည့် ကောင်းကင်ပြာပြာတွင် တိမ်စိုင့် ဖြူဖြူ
ကလေးများ လွင့်မျောနေသည်။ ယင်းတို့၏ အရိပ်သည် ငန်းတွေ ပျံနေသလို
ရေပြင်တွင် အရိပ်ထင် နေလေသည်။

ကမ်းခြေကို တိုးတိုက်၍ အသံမျိုးစုံမြည်ကာ အရှိန်အဟုန်ဖြင့်
စီးဆင်းနေသော ဒွန်မြစ်ပြင်ကို ငေးကြည့် နေရသည်မှာ မျက်စိအေးသည်။
စိတ်ကြည်လင်သည်။ ဘယ်ကိုမျှ အတွေးမပျံ့တော့။ အမြဲတမ်း ပုံသဏ္ဌာန်
ပြောင်းနေသော ရေဝဲကလေးများ၊ ဂယက်လှိုင်းများကို သူ နာရီများစွာ
ငေးကြည့်နေသည်။

ညနေဆည်းဆာချိန် ရောက်တော့ အနောက်တခွင်လုံး နီလာသည်။
မကြာပါချေ၊ ပေါ်ပလာပင်များကို ဖြတ်သန်းကာ အဖြူရောင်တန်းများ
ရေပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျလာသည်။ ထိုအခါ ဒွန်မြစ်ပြင်သည် ငွေရောင်
လှိုင်းဂယက် ကလေးများဖြင့် တမျိုးလှနေပြန်သည်။ မြောက်စူးစူးသို့
ပျံသန်းသွားသော ငန်းတို့၏ တပျော် တပါး အော်မြည်သံသည် ကျွန်းကလေး
တကျွန်းလုံး ပဲ့တင်သွားလေသည်။ ရေသေချောင်းလက်များမှ
ရေစစ္စလီတို့ကလည်း တွန်ကြော်ငြာကြွေး ကြတော့သည်။ ထိုအခါ ရေကြက်၊
ရေဘဲတို့ကလည်း အားကျမခံ ဖိုမသံ ပေးကြပြန်သည်။

တနေ့မနက်တွင် ဂရီဂို စောစောနိုးသည်။ နေရောင် မလင်းသေး။ မလှမ်းမကမ်းမှ ဧရာမငန်းအုပ်ကြီးကို လှမ်းမြင် နေရသည်။ အလင်းတန်းသည် သစ်တောကို ဖြတ်ကာ ရုတ်ခြည်း ဖြာကျလာလေပြီ။ ရေပြင်သည် ပန်းနုရောင်သို့ ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။ ထိုအခါ ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ ဦးခေါင်းများလည်း နှင်းဆီရောင် သန်းသွားလေ တော့သည်။ သူတို့သည် သံစုံကျူးကာ သစ်တောဆီသို့ တပျော်တပါး ထပျံကြ လေတော့သည်။ ဂရီဂိုတယောက် သဘာဝ အလှတွင် မိန်းမူးရီဝေလျက်ရှိသည်။

ဖိုမင်နှင့် အဖွဲ့ကလည်း သူနည်းသူဟန်ဖြင့် အချိန်ဖြုန်းနေကြသည်။ အလွန်အလုပ်ကြိုးစားသော ထော့ကျိုး စတားလက် က တနေကုန် အဝတ်ပြဲ ဖာသည်။ ဖိနပ်စုတ်ကို ချုပ်သည်။

ကျန်းမာရေး မကောင်းသော ကာပါရင်သည် စိုစွတ်စွတ်မြေပြင်တွင် အိပ်ရသောအခါ ပိုဆိုးလာသည်။ ဖိုမင်နှင့် ချူမာကော့ဗ်က စက္ကူကတ်ပြားတွေကို ဖဲချပ်လုပ်ပြီး တနေကုန် ကစားသည်။ ဂရီဂိုက ကျွန်းပေါ် လျှောက်သွားသည်။ ညောင်းလျှင် ရေစပ်တွင် ထိုင်သည်။ သူတို့တွင် ပြောစရာစကား များများ မရှိကြပေ။ ဖိုမင်အမျိုးတွေ လာပို့မည့် ထမင်း ဟင်း အလာကို စောင့်သည့်အလုပ်မှလွဲ၍ သူတို့တွင် တူညီမှု ဘာမျှ မရှိကြတော့ပေ။

ပျင်းစရာအချိန်တွေကို ချူမာကော့ဗ်နှင့် စတားလက် တို့နှစ်ယောက် အချိန်ဖြုန်းပုံအား ဂရီဂို ထိုင်ကြည့်နေသည်။ နှစ်ယောက်သား အပျော် နပန်းသတ်ကြသည်။

တယောက်နှင့်တယောက် စလိုက် နောက်လိုက်ဖြင့်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ခြေထောက်တွေ သဲနန်းထဲတွင် ခြေချင်းဝတ်အထိ မြုပ်နေကြ၏။ ခြေတဖက် မသန်သည့် စတားလက်က ပိုသန်သည်။ သို့သော် ချူမာကော့ဗ် က ပိုမြန်သည်။

နှစ်ယောက်သား ပခုံးချင်းတိုက်ထားပြီး တယောက် ခါးကို တယောက် ဖက်ကာ ဆွဲလှဲဖို့ ကြိုးစားနေကြသည်။ ခြေလှမ်းအမှားကို စောင့်နေကြ၏။ နောက်ဆုံး နှစ်ယောက်စလုံး တပြိုင်တည်း လဲကျသွားတော့ မောဟိုက်နေသည့် ကြားက တဝါးဝါး အော်ရယ်ကြသည်။

ပြီးတော့ မကျေပွဲအဖြစ် သဲပြင်ပေါ်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက် ဆက်ကကြသေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် နေ့တွေ တရက်ပြီးတရက် ကုန်လွန်သွားသည်။ ညမှောင်လျှင် ရိက္ခာလေ့ မျှော်ရသည့် အလုပ်မှလွဲ၍ သူတို့တွင် ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားစရာ မရှိ။ ငါးယောက်သား ကမ်းစပ်တွင် ထိုင်ပြီး စကားပြောလိုက်ကြ၊ လက်ဝါးဖြင့်အုပ် ခေါင်းကို ငုံ့ပြီး ပွတ်ချွန်းသောက်လိုက်ဖြင့် အချိန်ဖြုန်းကြရသည်။

ကျွန်းပေါ်တွင် နောက်တပတ် ဆက်နေဖို့ သူတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ညပိုင်းတွင် ဟိုဘက်ကမ်း ကူးမည်။ မြင်းတွေဖမ်းပြီး တောင်ပိုင်းကို လစ်မည်။ မက်ဇလက်၏ တပ်တွေ တောင်ပိုင်းတွင် ကျက်စားနေသည် ဟူသည့် ကောလာဟလ သတင်းတွေ ထွက်နေသည်။

ဖိုမင်က သူ့အမျိုးတွေကို သည်ခရီးအတွက် သင့်လျော်မည့်မြင်းတွေ ရှာခိုင်းထားသည်။ သတင်းထူး မှန်သမျှ နားစွင့်ထားဖို့လည်း မှာထားသည်။ သူတို့ ယူလာသည့် သတင်းပတင်းတွေက စိတ်ချရသည်။ ရူဘီဇင်ရွာမှ သူ့အိမ်ကို အနီတွေ လာရှာသွားသည်တဲ့။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်သွားသည်တဲ့။

တနေ့တွင် မနက်စာ စားနေရင်း ချူမာကော့ဗ်က စပြောသည်။

“ဒီက မြန်မြန်ထွက်ကြရင် ကောင်းမယ်၊ ဘာကိစ္စ ချုံပုတ်ထဲမှာ အကြာကြီး နေနေမှာလဲ၊ မနက်ဖြန်ပဲ လစ်ကြ ရအောင်”

ဖိုမင်က ပြန်ရှင်းပြသည်။

“မြင်းတွေ အရင်ရှာရမယ်လေကွာ၊ မင်း ဘာလို့ လောနေတာလဲ၊ ဒီမှာ အလကားစားပြီး ဇိမ်နဲ့နှပ်နေတာ မကောင်းဘူးလား၊ ဆောင်းဝင်တဲ့အထိ နေကြရအောင်၊ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်လှတဲ့ နေရာလဲ၊ ကောင်းကောင်းနားပြီးမှ အလုပ်ပြန်စကြတာပေါ့၊ သူတို့ဘာသာ ငါတို့ကို ရှာနေပစေပေါ့၊ ဘာလို့ ငါတို့က သွားအဖမ်းခံမလဲ၊ ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ငါညှို့လို့ တို့ ခံလိုက်ရတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာ့နောက်ဆုံးနေ့ မရောက်သေးပါဘူး၊ စစ်သားစုဆောင်းရေးတပ် လုပ်မှာပေါ့၊ မြင်းတွေရပြီးရင် ရွာတွေမှာ လှည့်ပတ်ပြီး စည်းရုံးရေးဆင်းမယ်၊ တပ်ခွဲ တခွဲစာလောက်တော့ ခဏလေး ပြည့်သွားမှာပါ”

“အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး၊ မင်း စိတ်ကူးယဉ်နေ တုန်းလား”

ကာပါရင်က ဝင်ထောက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်သေးသည်။

“ကော့ဆက်တွေ တို့ကို မယုံတော့ဘူး၊ အထင် မကြီးတော့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ တို့နောက် မလိုက်တော့ဘူး၊ စိတ်ချ၊ အမှန်ကို မြင်အောင် ကြည့်ရမယ်၊ သောက်သုံးမကျတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

လှည့်စားမနေနဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ ဘယ်တော့မှ တို့နောက်လိုက်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“တခါခါလို့မှ မလိုက်တာ နောက်တခါ သွား ခေါ်တော့ ဘာထူးမှာလဲ”
ဖိုမင်က မလျှော့။

“ကြည့်သေးတာပေါ့လေ၊ လက်နက်ချဖို့တော့ ငါ စိတ်မကူးဘူး”
ကာပါရင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလိုက်သည်။

“လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး”

ဖိုမင်က ဒေါသတကြီးလေသံဖြင့်-

“မင်းဟာ ငတုံးပဲ၊ ဘာလို့ ဒါလောက် သွေးကြောင်နေရတာလဲ၊
ဘာအတွက် ငါတို့ သူပုန်ထကြတာလဲ၊ အဲဒီလောက် ကြောက်တတ်ရင် ဘာလို့
တော်လှန်ရေးထဲ ပါလာတာလဲ၊ သွေးနည်းလှချည် လားကွ၊ ဒီလမ်းလိုက်ဖို့
မင်းက ငါ့ကို စည်းရုံးတာနော်၊ ခုတော့ လေးဖက်ထောက်ပြီး
ထွက်ပြေးတော့မယ်ပေါ့၊ ကဲ မင်း ဘာပြောမလဲ”

“ဘာမှ ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ မင်းက ဖွတ်ကျားပဲ၊ လူပဲ”

ကာပါရင်က အင်္ကျီလည်ပင်းကို ဆွဲစေ့ပြီး ထသွားသည်။ ဖိုမင်က
သက်ပြင်းချပြီး မှတ်ချက်ချသည်။

“အင်း ... ခေတ်ပညာတတ်တွေမှာ ကျောရိုးမရှိဘူးဆိုတာ တကယ်ကွ၊
ကြက်ရေး ငှက်ရေးကျရင် ဘာမှ သုံးမရ တော့ဘူး”

ခဏနေတော့ ကာပါရင် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာ
တင်းမာနေသည်။ ဖိုမင်ကို ကြည့်ပြီး-

“ရွာထဲကို ဒီည သွားချင်တယ်”

“ဘာအတွက်လဲ”

“မင်း မတွေ့ဘူးလား၊ ငါ ကောင်းကောင်း မရပ် နိုင်တော့ဘူး၊
ချမ်းလိုက်တာလည်း သေတော့မယ်”

“ရွာထဲသွားတော့ မင်း အချမ်းပြေသွားမှာတဲ့လား”

ဖိုမင်က အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“အိမ်ထဲမှာဆိုတော့ တညတလေ နွေးနွေးထွေးထွေး နေရတာပေါ့ကွ”

“မင်း ဘယ်မှ မသွားရဘူး၊ ဒီမှာပဲ နေရမယ်”

ဖိုမင်က လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာ ... ငါ ဒီမှာ အသေခံရမှာလား”

“မင်း ထင်ချင်သလို ထင်လေ”

“ဘာလို့ ငါ မသွားနိုင်ရမှာလဲ၊ ငါ ဒီတောမှာ ချမ်းချမ်းစီးစီးနဲ့ သေရမှာလား”

“ရွာထဲမှာ မင်းကို မိသွားရင်...၊ အဲဒါကိုရော မင်း စဉ်းစားမိရဲ့လား၊ ငါတို့ အကုန်ကြွမှာ၊ မင်း အကြောင်း ငါမသိဘူး မှတ်နေလား၊ တချက်လောက် ကျွေးလိုက်တာနဲ့ မင်း အားလုံးဖော်မှာ၊ ဗီယက်ရှင်စကာ မရောက်ခင် လမ်းမှာတင် မင်း ဖော်မှာ”

ချူမာကော့ဗ်က သူ့ကို ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် အော်ရယ်သည်။ သို့သော် ကာပါရင်က ခေါင်းမာမာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“မင်းတို့ ဘာပြောပြော ငါ သွားမှာပဲ”

“မင်းကို ငါ ပြောပြီးပြီနော်၊ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

“ဟေ့ ... ယာကော့ဖိုမင်၊ ငါ ဒီလိုတိရစ္ဆာန်ဘဝနဲ့ ဆက်မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား၊ ငါ အဆုတ် ရောင်နေပြီ၊ မနေနိုင်တော့ဘူး”

“နေပူဆာလို့လိုက်ပါကွာ၊ ကောင်းသွားမှာပါ”

“မင်း ဘာပြောပြော ငါ သွားမှာပဲ၊ မင်းမှာ တားပိုင်ခွင့် မရှိဘူး၊ ဒီနေ့ သွားမယ်”

ကာပါရင်က အပြတ်ပြောလိုက်သည်။

ဖိုမင်က ချူမာကော့ဗ်ကို တချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ဆန့်၍ ကာပါရင်ဆီ လျှောက်သွားသည်။ ကာပါရင်လည်ပင်းကို ညှစ်သည်။

“ဒါလောက် အညံ့ခံချင်တဲ့ကောင် သေပေတော့” ဟုဆိုကာ ဆွဲလှဲဖို့ ကြိုးစားသည်။

ဂရီဂို ထဖျဉ်သည်။ တော်တော်နှင့် ဆွဲမရသဖြင့် အင်အား သုံးလိုက်ရတော့သည်။

စားသောက်ပြီး၍ ကာပါရင်က ချုံပုတ်ပေါ်တွင် အဝတ်လှန်းနေသော ဂရီဂိုဆီ လျှောက်သွားသည်။

“တို့နှစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောကြရအောင်ကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် လဲကျနေသော ပေါ်ပလာပင် တပင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ကာပါရင်က ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးရင်း စကား စသည်။

“အဲဒီငှက်ကို မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဂရီဂို မင်း ဝင်ဖျဉ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်း အရာရှိ တယောက် ပီသပါပေတယ်၊ ငါ မခံနိုင်တော့လို့ပါကွာ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝနဲ့ နေခဲ့ရတာ ဘယ်နှရက် ရှိပြီလဲ၊ ထမင်းဟင်း ပူပူနွေးနွေးနဲ့ ဝေးခဲ့တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ၊ ပြီးတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ အိပ်ရတာ ငါ့ဘေးတခြမ်း မခံနိုင်အောင် အောင့်နေပြီကွ၊ အဆုတ် အခြေအနေ တကယ်ဆိုးနေပြီ၊ မီးဖိုနားမှာ ငါ နေချင်လှပြီ၊ အခန်းထဲမှာ လူလူသူသူ အိပ်ချင် လှပြီ၊ အတွင်းခံတွေ မလဲရတာလည်း ကြာပြီ၊ ငါ ... ငါ ဆက်မနေ နိုင်တော့ဘူး”

ဂရီဂိုက ပြုံးပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“စစ်ဆိုတာ ဇိမ်နဲ့ တိုက်လို့ ရတယ်လို့ မင်း ထင်လား”

“နေပါဦး၊ ဒါကို စစ်လို့ ခေါ်မလား၊ ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေပြီး လူတွေသတ်၊ ပစ္စည်းတွေလု၊ အဲဒါ စစ်လားကွာ”

“တခြား လုပ်စရာမှ မရှိတာ၊ မင်းက လက်နက် ချချင်နေတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့မှာ တခြား လုပ်စရာ မရှိဘူး”

ဂရီဂို ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်လိုက်သည်။ သည်ကျွန်းပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ရင်း မကြာခဏ တွေးမိသည့် အကြောင်း ကို ထုတ်ပြောလိုက်မိသည်။

“အပြင်မှာ နှစ်ပြား တပဲတန် လွတ်လပ်မှုဟာ ပထမတန်းစား ထောင်ထဲမှာ နေရတာထက် ပိုကောင်း ပါတယ်ကွာ၊ စကားပုံတခုရှိတယ်၊ ‘ထောင်ဆိုတာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေအတွက်သာ ပျော်စရာပါ’ တဲ့”

ကာပါရင်က သဲပေါ်တွင် အရပ်တွေ ရေးနေရင်း အကြာကြီး ငြိမ်နေရာမှ စကားပြန်စသည်။

“လက်နက်ချဖို့ မလိုဘူးလေ၊ ဘော်လ်ရှီဗစ် ဆန့်ကျင်ရေးကို ပုံဏ္ဍာန်တမျိုးနဲ့ ပြန်လုပ်ရမယ်၊ ဒီငှက် နဲ့ လမ်းခွဲ ရမယ်၊ မင်းက

အတွေးအခေါ်ရှိတဲ့...”

ဂရီဂိုက ရယ်ပြီး-

“ဘာပြုလို့ မင်း အဲဒီလို ထင်တာလဲ၊ ငါက စကားတောင် လေးလုံးကွဲအောင် ပြောတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မင်းက အဆင့်မြင့် အရာရှိတယောက်လေ”

“ဒါက ကြက်ကန်း ဆန်အိုးတိုးတာပါကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အကောင်း ပြောကြရအောင်ပါ၊ မင်းက အဆင့်ရှိတဲ့ လူစားပါ၊ ဖိုမင်နဲ့ တခြားစီမှန်း ငါ သိပါတယ်၊ ဒီမှာ ဆက်နေရင် ဘာမှအဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဒီဘဝကို ငါတို့ ရောက်လာတာ ဒီကောင် သောက်သုံးမကျလို့၊ ဒီအတိုင်း ဆက်သွားရင် ဒီလို ထပ်ဖြစ်ဦးမှာပဲ၊ သူနဲ့ ဒီမှာ ဆက်နေရင် ငါတို့အားလုံး ခွေးသေ ဝက်သေ သေမှာပဲ”

“ဆိုလိုတာက လက်နက်တွေ မချဘူး၊ ဖိုမင်နဲ့ လမ်းခွဲမယ်ပေါ့၊ ဒါဆို ဘယ်သွားမလဲ၊ မက်စ်လက်ဆီ ကိုလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူလည်း ထူးမခြားနားပဲ၊ သူ့ဆီတော့ မသွားဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သွားမလဲ”

“ဗီယက်ရှင်စကာကို”

ဂရီဂိုက ဘဝင်မကျသလို ပခုံးတွန့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဆီပူအိုးထဲက မီးထဲ ခုန်ချတဲ့ငါးလို ဖြစ်မှာပေါ့”

“ငါပြောချင်တာကို မင်း သဘောမပေါက်ဘူး ဂရီဂို၊ မင်းကို ငါ ဖွင့်ပြောမယ်၊ မင်း ဘယ်သူမှ ပြန်မပြော ရဘူးနော်”

“စိတ်ချ”

“အရာရှိတယောက် အနေနဲ့ စကားတည်ရမယ်နော်”

“စိတ်ချပါ”

ဖိုမင်နှင့် ချူမာကော့ဗ်တို့နှစ်ယောက်သည် အတန် ဝေးသော်လည်း စိတ်မချသလို သူက အသံတိုးပြီး ဆက်ပြောသည်။

“ဖိုမင်အပေါ် မင်းသဘောထားကို ငါသိတယ်၊ မင်းလည်း ငါ့လိုပဲ သူတို့နဲ့ ပြဒါးတလမ်း သံတလမ်း ဖြစ်နေတယ်၊ မင်း ဘာကြောင့် ဆိုဗီယက်ဆန့်ကျင်ရေးသမား ဖြစ်လာတယ် ဆိုတာ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး၊

စပ်လည်း မစပ်စုဘူး၊ ငါထင်တဲ့ အတိုင်း ပြောရရင်တော့ မင်းရဲ့ အတိတ်ကြောင့်ရယ်၊ အဖမ်းခံရမှာ ကြောက်တာရယ် ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင် ... စိတ်မဝင်စားပါဘူးဆို၊ မစပ်စုပါဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို မလုပ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ကဲ..မင်းကို ငါ့အကြောင်း နည်းနည်းပြောပြမယ်၊ ငါလည်း မင်းလို အရာရှိဟောင်း တယောက်ပဲ၊ လူမှု တော်လှန်ရေးပါတီဝင်⁴¹ တယောက်ပဲ၊ နောက်ပိုင်းမှာ နိုင်ငံရေးအမြင် ပြောင်းလာတယ်၊ သက်ဦးဆံပိုင် ပဒေသရာဇ်စနစ်သာ ရုရှားနိုင်ငံကြီးကို ကယ်တင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်လာတယ်၊ ဘုရားသခင်က အဲဒီ အတိုင်း လက်ညှိုးညွှန်နေတယ်လို့ ယုံကြည်လာတယ်”

“ဂျာမန်နဲ့ တိုက်တုန်းက မင်း ရှေ့တန်းမှာ ပါလား”

ဘာဆိုင်လို့ပါလိမ့်။ ကာပါရင် တွေပြီး ဝိုင်နေသည်။ တော်တော်နှင့် မဖြေ။ အတန်ကြာမှ...

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီမေးခွန်း မေးတာလဲ၊ ဟင့်အင်း၊ ရှေ့တန်း မရောက်ခဲ့ပါဘူး”

“ဒါဆို အဲဒီစစ်ပွဲတုန်းက ဘယ်မှာလဲ၊ နောက်တန်းမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

“တချိန်လုံး နောက်တန်းမှာလား”

“တချိန်လုံးတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဘာလို့ မေးတာလဲ”

“ဒီလိုပါ၊ ငါက ၁၉၁၄ ခုနှစ်က စပြီး တောက်လျှောက် ရှေ့တန်းမှာ၊ ဘုရားသခင်လက်ညှိုး တခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ဘူး၊ ဘယ်မြင်ဖူးမလဲကွ၊ ဘုရားသခင်ဆိုတာ ရှိမှ မရှိတာပဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ယုံကြည်မှု အစွဲအလမ်းတွေ ငါ ပယ်ခဲ့တာ ကြာပြီကွ၊ အဲဒီရှေ့တန်းမှာပဲ ဘုရားသခင် မရှိဘူးဆိုတာ ငါ ယုံသွားတာ၊ ရှိရင် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ၊ အနိဋ္ဌာရုံတွေကို သူ တားပေးမှာပေါ့၊ အဲဒီကစပြီး ငါတို့ ရှေ့တန်းကကောင်တွေ ဘုရားသခင်ကို မယုံကြည်တော့တာပဲ၊ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး တွေ ယုံကြည်ကြပစေပေါ့၊ သေချာတာကတော့ ပဒေသရာဇ် စနစ်သာ ရုရှားရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ ဆိုပြီး ဘုရားသခင် လက်ညှိုး ညွှန်တယ် ဆိုတာတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါက ခေတ်ပညာတတ် မဟုတ်ဘူး၊ ဗိုလ်သင်တန်း လည်း မတက်ဖူးဘူး၊ ဒီတော့ ...”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

ကာပါရင် အလောတကြီး ဆက်ပြောသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်း ဘုရားသခင် ယုံတာ၊ မယုံတာ အသာထားလိုက်ပါ။ အဲဒါ မင်း ကိစ္စပါ။ အရေးကြီး တာက ငါတို့အားလုံး ဆိုဗီယက် အစိုးရရဲ့ အလံတော်အောက်မှာ စည်းရုံးပြီးသား ဖြစ်နေတယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စပဲ။ အဲဒါ မင်း သဘောတူသလား”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“ကော့ဆက်သူပုန် အရေးတော်ပုံကို ငါတို့အားလုံး ယုံကြည်ခဲ့ကြတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ယုံကြည် မျှော်လင့်ချက်တွေဟာ ခုတော့ တရားမျှတတယ်လို့ မထင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကယ်တင်ရတော့မယ်၊ ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေကို ဆက်တိုက်ရင်လည်း ဖိုမင်လိုကောင်နဲ့ တွဲတိုက်လို့ မရဘူး၊ အရေးကြီးဆုံးကတော့ ကိုယ့်အသက် ကိုယ် ကယ်ဖို့ပဲ၊ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ ငါ လက်တွဲတိုက်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဘယ်လို လက်တွဲနည်းမျိုးလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို တိုက်မှာလဲ”

“ဖိုမင်ကိုပေါ့”

“မင်းပြောတာ ငါ သိပ်နားမလည်ဘူး”

“ရှင်းရှင်းလေးပါကွာ၊ မင်း ငါ့ဘက် ပါဖို့ ပါပဲ”

သူ ပြောရင်း စိတ်လှုပ်ရှားပြီး မောမောနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ ငါ သူတို့သုံးယောက်ကို သတ်မယ်၊ ပြီးတော့ ဗီယက်ရှင်စကာကို သွားမယ်၊ နားလည်တယ်နော်၊ ပြီးရင် မင်းနဲ့ ငါ လွတ်လပ်ပြီပေါ့၊ ဆိုဗီယက်အစိုးရက တို့ကို လွတ်ငြိမ်းခွင့်ပေးမှာ သေချာတယ်၊ နောက်ပိုင်း ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိတော့တူးပေါ့၊ နောက်ပိုင်း အခြေအနေပေးရင် ဘော်လ်ရှီဗစ်တွေကို ပြန်တိုက်မယ်၊ ဖိုမင်လုပ်သလို မိုက်ရှူးရဲအလုပ်မျိုး မဟုတ်ဘူးနော်၊ ထွက်ပေါက် ဒီနည်းပဲရှိတယ်ဆိုတာ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား”

‘ရှင်းပါဦး၊ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ’ဟု ဂရီဂို စိတ်ထဲမှ မေးလိုက်သည်။ စိတ်တိုလွန်းသဖြင့် စကားပြောလျှင် အသံတွေ တုန်နေတော့မည်။ သို့သော် အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ထိန်းထားလိုက်၏။ သူ ဆက်သည်။

“ငါ အသေးစိတ် စဉ်းစားပြီးပြီ၊ ညဉ့်နက်မှ တို့ အလုပ်စမယ်၊ ဒါဆို နောက်တနေ့ည ရွာကလူတွေ ထမင်းလာပို့မှ သိမယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ တို့ ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်နေပြီ၊ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေးပဲ”

ဂရီဂို ပြုံးလိုက်သည်။ အလိုက်အထိုက် ဟန်ဆောင်ပြီးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“အင်း ... ပိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နေပါဦး၊ မနက်က ပြောတော့

နွေးနွေးထွေးထွေးနေဖို့ မင်း ရွာကို သွားမှ ဖြစ်မယ်ဆို၊ အဆုတ်အခြေအနေ ဆိုးနေပြီဆို၊ ဗီယက်ရှင်စကားကိုလည်း သွားမယ်ဟုတ်လား၊ ဖိုမင်ကို မင်း တပတ်ရိုက် မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သူပြုံးနေပုံကို ကာပါရင် စိုက်ကြည့်နေသည်။ အနေရ ကျပ်သွား၏။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို မင်း ငါတို့ကို လှည့်စားတာပေါ့”

ကာပါရင် ဝန်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း မပါဘူး၊ မင်း တခုခုဖြစ်မှာ ငါ စိုးရိမ်တယ်၊ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ မင်းကို သူတို့ မိသွားမှာ ငါစိုးရိမ်တယ်”

“ငါတို့အားလုံးကို သတ်လိုက်ရင် မင်းအတွက် ပိုမကောင်းဘူးလား၊ ညအိပ်နေတုန်း သတ်တာ လွယ်လွယ် လေးပဲ”

“ဟာ ... တယောက်တည်းလုပ်ဖို့ ဘယ်သိပ်လွယ်မလဲ၊ တယောက်ကို လုပ်နေတုန်း”

ဂရီဂို စိတ်ထိန်းထားသည့် လေသံဖြင့် အမိန့်ပေး လိုက်သည်။

“မင်း လက်နက်တွေ အားလုံးထုတ်၊ အောက်ကို ပစ်ချ၊ ပစ္စတို အရင်ဆွဲထုတ်၊ ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်ရင် ငါ ပစ်ထည့် လိုက်မယ်၊ ဖိုမင်တို့ မမြင်အောင် ငါ ကွယ်ထားပေးမယ်၊ ပစ္စတိုကို ငါ့ခြေထောက်နား ပစ်ချလိုက်၊ ပစ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့နော်၊ ငါက ချိန်ထားပြီးသား”

ကာပါရင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသည်။ မျက်နှာတခုလုံး သွေးဆုတ်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ လှုပ်ပြီး တိုးတိုး ပြောသည်။

“ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့ကွာ”

“မသတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းလက်နက်တွေကိုတော့ သိမ်းရလိမ့်မယ်”

“မင်း ငါ့ကို သစ္စာဖောက်တာပေါ့လေ”

ကာပါရင် မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။ ဂရီဂိုက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ထပ်ပြောသည်။

“ပစ္စတို ပစ်ချလေ၊ မင်းကို သစ္စာဖောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုအပ်လို့ ငါ လုပ်ရတာ ကာပါရင်၊ မင်းဟာ တော်တော် ကောက်ကျစ်တဲ့ ခွေးသူတောင်းစား ပဲ”

ကာပါရင် သူ့ပစ္စတိုကို ဂရီဂိုခြေရင်းသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဘရောင်နင်ရော၊ မင်းကျူးနစ်အပေါ်အိတ်ထဲမှာ၊ ပေး၊ အဲဒါလည်း ပေး”

ကာပါရင်က နီကယ်ရောင် တဖိတ်ဖိတ်နှင့် ဘရောင်နင်ကို ပစ်ချပေးပြီး မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက် ဖြင့် အုပ်ကာ ငိုပါလေတော့သည်။

ဂရီဂိုက ရိုက်ချင်စိတ်ကို ထိန်းပြီး-

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်း ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား”

“ဂရီဂို ... မင်း ငါ့အပေါ် သစ္စာဖောက်ရင်တော့ ... ငါ ... ငါ သွားပြီ”

“မင်းကို ငါ ပြောပြီးပြီ၊ ငါ မဖောက်ပါဘူးလို့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကျွန်းက ထွက်ပြီ ဆိုရင်တော့ မင်းလမ်း မင်းရှာတော့၊ မင်းကို ဘယ်သူမှ မကြိုက်တော့ဘူး”

ကာပါရင် မျက်နှာမှ သူ့လက်နှစ်ဖက်ရပ်ပြီး

“ဒါဆို ... ဘာလို့ ... ဘာလို့ မင်း ငါ့လက်နက်တွေ သိမ်းတာလဲ”

“ဒါမှ မင်း ငါ့ကို နောက်ကျောဘက်က မပစ်နိုင်မှာပေါ့၊ မင်းလို ပညာတတ်တွေက မယုံရဘူးလေ”

ဂရီဂို သူ့ကို ပြန်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ဖိုမင်တို့ ရှိရာသို့ ထွက်သွားတော့သည်။

စတားလက်က ကုန်းနှီးအပြကို လေကလေး ချွန်ကာ ထိုင်ချုပ်နေသည်။ ဖိုမင်နှင့် ချူမာကော့ဗ်က ဂရောင်းရှိ ပေါ်တွင် လှဲပြီး ထုံးစံအတိုင်း ဖဲရိုက်နေသည်။

ဖိုမင်က ဂရီဂိုကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

“သူ မင်းကို ဘာတွေပြောနေလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ၊ ခိုညည်း ညည်းပြီး သူ့ ဝေဒနာတွေကို ကြေညာနေတာပေါ့”

ဂရီဂို ကတိတည်ပါသည်။ တခြား ဘာမျှ မပြောတော့ပါ။ သို့သော် ညရောက်တော့ သူ့ရိုင်ဖယ် ကျည်ထိုး မောင်းတံကို ဖြုတ်ပြီး ဝှက်ထားလိုက်သည်။ ‘အဲဒီကောင်က စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု တယောက်တည်း ပြောပြီး လှဲအိပ်လိုက်သည်။

နောက်တနေ့ မနက် မိုးလင်းတော့ ဖိုမင်က ဂရီဂိုကို နှိုးသည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို ကိုင်းပြီး မေးသည်။

“ကာပါရင်ရဲ့ လက်နက်တွေ မင်း သိမ်းထားလား”

“ဘာ ... ဘာလက်နက်လဲ”

ဂရီဂို ကုန်းထလိုက်သည်။ သူ့နှင်းကာအင်္ကျီ ဦးထုပ်နှင့် ဖိနပ်တို့မှာ နှင်းတွေ စိုရွှံနေသည်။ သူ မေးချင်းရိုက်နေပြီ။

“သူ့လက်နက်တွေ ရှာမတွေ့တော့ဘူး၊ မင်း ယူထားတာလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ ယူထားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေလို့လဲ”

ဖိုမင် ဘာမှ မပြောဘဲ ထသွားသည်။ ဂရီဂို ထပြီး နှင်းမှုန်တွေကို ခါချသည်။ ချူမာကော့ဗ်က နံနက်စာ ပြင်နေသည်။

“မင်း အိပ်လှချေလား ဂရီဂို၊ ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်စမ်း၊ နေ ဘယ်လောက်မြင့်နေပြီလဲ”

စတားလက်က သစ်သားစွန်းကြီးကို အင်္ကျီနှင့် သုတ်ရင်း-

“အပူအပင် မရှိတဲ့လူမို့ အိပ်နိုင်တာပေါ့ကွ၊ ကာပါရင်တော့ ကောင်းကောင်း မအိပ်ရရှာဘူး”

ချူးမာကော့ဗ်က နံနက်စာ စားဖို့ ပြောလိုက်သည်။ ဖိုမင် ပြန်ရောက်လာပြီး ဂရီဂိုကို ကြည့်ပြီးနေသည်။

ဂရီဂို ဇွန်းကောက်ကိုင်းပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကာပါရင်ကော”

ဖိုမင်နှင့် စတားလက်က ဘာမှမပြောဘဲ ဆက်စား နေသည်။ ချူမာကော့ဗ်ကလည်း ဂရီဂိုကို လှမ်းကြည့်ပြီး မဖြေဘဲ နေသည်။ ဂရီဂိုစိတ်ထဲ မသင်္ကာ ဖြစ်လာသည်။ ညက ဘာတွေများ ဖြစ်ကြပါလိမ့်၊ ထပ်မေး လိုက်သည်။

“ကာပါရင် ဘယ်သွားလဲ”

ချူမာကော့ဗ်က ခပ်အေးအေး ပြန်ပြောသည်။

“သူ တော်တော်ဝေးဝေး ရောက်သွားလောက်ပြီ၊ မြစ်ထဲ ပေါလောမျောသွားတာလေ၊ ခုလောက်ဆို ခိုပျံစကို ရောက်လောက်နေပြီ”

သူ သိုးမွေးအနွေးထည်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

“မင်းတို့ သူ့ကို တကယ်ရှင်းလိုက်ကြပြီလား။”

မေးစရာ မလိုတော့ပါ။ ရှင်းနေပါပြီ။ ချူမာကော့ဗ် ဖြေသည်။
မျက်တောင်ကော့ကြီးများအောက်မှ သူ့မျက်လုံး တွေ မိန်းမချောကလေး
တယောက်၏ မျက်လုံးများလို လှသည်။

“ငါ ဆော်ထည့်လိုက်တာလေ၊ အဲဒီတာဝန်ကို ငါယူလိုက်တယ်၊
ခုတလော လူသတ်ချင်စိတ် ပေါက်နေလို့ကွ”

သူ့ကို ဂရီဂို ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက ခပ်ရွှင်ရွှင်၊ ရှင်းသန့်
တည်ငြိမ်သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးက ရွှေရောင်။ ချူမာကော့ဗ်သည်
လူချောတယောက် ဖြစ်သည်။ ဖိုမင့်အဖွဲ့ထဲတွင် လက်ရဲဇက်ရဲအရှိဆုံးလည်း
ဖြစ်သည်။ သူက ဇွန်းကို အခင်းပေါ်ချပြီး ဆက်ပြောသည်။

“မင်းအနေနဲ့ ဖိုမင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ ဂရီဂို၊ မင်းကို သူ
ကယ်လိုက်တာ၊ မဟုတ်ရင် မင်းလည်း ကာပါရင်နဲ့ အတူ ဒွန်မြစ်ထဲမှာ
ပေါလောမျောနေပြီ...”

“ဟေ ... ဘာပြုလို့လဲကွာ”

ချူမာကော့ဗ် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ရှင်းပြသည်။

“ကာပါရင်က လက်နက်ချချင်နေတာ ရှင်းနေပြီလေ၊
မင်းတို့နှစ်ယောက် မနေ့က စကားပြောနေတာ အကြာကြီး၊ ဒီတော့ သူ့ကို
ဒီဒုစရိုက်မှု မကျူးလွန်မိအောင် ကယ်တင်မှပဲလို့ ဖိုမင်နဲ့ ငါ သဘောရတယ်လေ၊
ငါ အကုန်ပြောလိုက်ရ မလား ...”

သူက ဖိုမင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ ဖိုမင်
ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ပြောင်းဖူးစေ့တွေ ဝါးရင်း သူ ဆက်ပြောသည်။

“မနေ့ညနေက ဝက်သစ်ချသား တင်းပုတ်ကြီးတခု ငါ ရထားတယ်၊
ငါက ဖိုမင်ကို မေးတယ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက် စလုံး ရှင်းပစ်လိုက်ရမလားလို့၊
သူက ပြန်ပြောတယ်၊ ‘ကာပါရင်ကိုပဲ ရှင်းလိုက်၊ ဂရီဂိုကို မထိနဲ့’ တဲ့၊ ဒီတော့
သူအိပ်တဲ့ အထိ ငါစောင့်တယ်၊ မင်းက အစောကြီး ဟောက်နေပြီ၊
သူအိပ်နေတုန်း ခေါင်းကို ငါ့တင်းပုတ်နဲ့ ထုလိုက်ရုံပါပဲ၊ ငနဲ့ သေမှန်းတောင်
သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တွန့်ချိန်တောင် မရလိုက်ဘူး၊ ပြီးတာနဲ့ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ
ရှာတယ်၊ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ဖိနပ်ကို ချွတ်လိုက်ကြတယ်၊ ပြီးတော့
တရွတ်ဆွဲပြီး ရေထဲ ပစ်ချလိုက်တယ်၊ ဒါပါပဲ၊ သူ့ကို ရှင်းရတာ လွယ်မှလွယ်၊
မင်းဆိုရင် ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး လက်မြန်ခြေမြန်မို့ တချက်တည်း မပြတ်ရင်
ငါခံရမှာ၊ မင်း ကံကောင်းသွားတာ ပေါ့ကွာ”

ဂရီဂိုက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ပြောသည်။

“ခွေးမသား၊ ငါ့ကိုသတ်ရင် နင်တို့ မှားမှာပေါ့၊ သူ့ စီမံကိန်းထဲမှာ ငါမှ မပါတာ”

“ဒါဖြင့် သူ့လက်နက်တွေကော”

ဂရီဂိုက ပြုံးပြီး-

“မနေ့က ငါ သိမ်းထားလိုက်တယ်လေ၊ သေနတ် နှစ်လက်
ယူထားလိုက်တယ်။ ရိုင်ဖယ်ကျည်ထိုးမောင်းတံ ကို ဖြုတ်ပြီး
ဝှက်ထားလိုက်တယ်”

ပြီးတော့ ကာပါရင်၏ လက်နက်ချ စီမံကိန်း အကြောင်း
ပြောပြလိုက်သည်။

ဖိုမင်က မကျေနပ်သံဖြင့် မေးသည်။

“မနေ့တုန်းက ဒီအကြောင်းတွေ ဘာလို့ မင်း မပြောတာလဲ”

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အဲဒီ ခွေးသားအတွက် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်နေမိလို့ကွ”

“ဖြစ်ရလေ ဂရီဂိုရယ်၊ သူ့ရိုင်ဖယ်မောင်းတံ ဖြုတ်ယူထားရုံနဲ့
ကိစ္စပြီးမလားကွာ”

ဂရီဂို အေးစက်စက် အသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ငါ့အလုပ် ငါသိပါတယ်ကွာ၊ မင်း ဆရာလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး”

ဧပြီလကုန်ပိုင်း ညတညတွင် ဒွန်မြစ်ကို သူတို့ ဖြတ်ကူးခဲ့ကြသည်။ ရှာဘီဇင်ရွာ ကမ်းစပ်၌ အလက်ဇန္ဒား ဟူသည့် ကော့ဆက် လူငယ်တယောက် သူတို့ကို စောင့်နေသည်။

ဖိုမင်ကို သူက မေတ္တာရပ်ခံသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နဲ့ လိုက်မယ် ယာကော့ ဖိုမင်၊ ရွာမှာနေရတဲ့ ဘဝကို ငြီးငွေ့လာပြီဗျ”

ဖိုမင်က နံဘေးမှ ဂရီဂိုကို တံတောင်နှင့် အသာ ထွက်လိုက်ပြီး တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

“တွေ့လား၊ ငါတို့ ကျွန်းပေါ်က ထွက်မစည်းရုံး နိုင်လို့ကွ၊ တက်ကြွတဲ့ လူငယ်တွေ ရှိပါတယ်”

ဖိုမင်တယောက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေသည်။ မြစ်ကို အောင်မြင်စွာ ဖြတ်ကူးနိုင်ခဲ့ခြင်း၊ လူသစ်ကလေး ရခြင်းတို့အတွက် သူ ပျော်နေသည်။ ချာတိတ် ပါလာသည့် ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်ပြီးတော့လည်း သဘောခွေ့နေသည်။ ရိုင်ဖယ်၊ ပစ္စတို၊ ဓား အပြင် မှန်ပြောင်းပါ ပါလာသည်။

“တွေ့လား၊ မြင်တာနဲ့ သိတယ်၊ ကော့ဆက်စစ်စစ် ပဲကွ” ဟု ပြောသေးသည်။

ဖိုမင့်ညီဝမ်းကွဲတယောက်က မြင်းလည်းတစီးဖြင့် ရောက်လာသည်။

သူက တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“မြင်းကုန်းနှီးတွေ တင်ကြဗျို့၊ မြန်မြန်လုပ်ကြ၊ မိုးမလင်းခင် သွားရမယ့်ခရီးက အဝေးကြီးရယ်”

သူက စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံဖြင့် ဖိုမင်ကို လောနေသည်။ သို့သော် ဖိုမင်က ရွာပြန်ရောက်သခိုက် သူ့အိမ်ဝင်လိုက်၊ အမျိုးတွေ လိုက်နှုတ်ဆက်လိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

အရုဏ်တက်အချိန်ရောက်မှ ရွာပြင် မြင်းအုပ်ထဲမှ စိတ်ကြိုက်မြင်းတွေ ရွေးပြီး ကုန်းနှီးတင်ကြသည်။

မြင်းထိန်းအတိုးကြီးကို ချူးမာကော့ဗ်က မှာနေသည်။

“မြင်းတွေအတွက် အဘ ဘာမှ မပူနဲ့၊ အဘမြင်းတွေက သိပ်အကောင်းစားတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေ့မှာ မြင်းကောင်းကောင်းတွေ တွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပို့လိုက်မှာပါ၊ မြင်းပိုင်ရှင်တွေက ဘယ်သူတွေ ယူသွားလဲ မေးရင် ခရစ်စနီကတ်က ပြည်သူ့စစ်တွေ ယူသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်၊ မြင်းတွေကို အဲဒီမှာ သွားပြန်ယူပါလို့ပြော၊ ကျွန်တော်တို့က အဖွဲ့တဖွဲ့ နောက်ကို လိုက်နေတာလို့ ပြောလိုက်ဗျာ”

လမ်းမကြီးပေါ်ရောက်တော့ လိုက်ပို့သည့် ဖိုမင် အမျိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့ငါးယောက် အနောက်တောင်ဘက် သို့ အသော့နှင်လာခဲ့ကြသည်။ မက်စ်လက်တပ်ဖွဲ့များ မိခေါ့စကီခရိုင်ထဲတွင် လွန်ခဲ့သည့် တရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်းက ရောက်လာကြောင်း သတင်းတွေ ပျံ့နေသည်။ သူတို့ရှိမည့် အရပ်ကို မှန်းပြီး ဖိုမင်တို့ အဖွဲ့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

(၂)

မက်စ်လက်တပ်များကို ရှာရင်း သူတို့ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ထဲတွင် သုံးရက်အချိန်ကုန်သွားသည်။ ယူကရိန်း ရွာတွေ ကို ရောက်တော့ သူတို့ မြင်းပေါက်ကလေးတွေကို ဝဖီးနေသည့် ယူကရိန်းမြင်းကြီးများနှင့် လဲစီးလိုက်ကြသည်။

လေးရက်မြောက်သည့်နေ့တွင် တောင်တန်းပေါ်မှ မြင်းတပ်သား အချို့ကို ဂရီဂို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ တပ်စိတ် တစိတ်လောက် ရှိမည်။

ဖိုမင်က မှန်ပြောင်းနှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း-

“မက်စ်လက်အဖွဲ့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ...”

ချူမာကော့ဗ်က ဝင်နောက်သည်။

“မိုးမဟုတ်ရင် လေ၊ လေ မဟုတ်ရင် မိုး၊ မိုးနဲ့ လေနဲ့ နှစ်ပါးဆိုင်..၊ သေသေချာချာကြည့်လေကွာ၊ အနီတွေ ဆိုရင်လည်း ပြန်လှည့်ပြေးရအောင်၊ မြန်မြန်လုပ်ဟေ့”

“ဟာ ... ဘယ်ချက်ချင်းပြောနိုင်မလဲကွ” ဖိုမင်က အောင့်သက်သက် အသံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ဟော ငါတို့ကို တွေ့သွားပြီ၊ ဒီဘက်ကို ချိုးလာကြပြီ”

စတားလက်က အလန့်တကြား အော်ပြောလိုက်သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့ မြင်သွားကြပြီ။ သူတို့ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်

လာနေပြီ။ ဖိုမင်က မှန်ပြောင်းကို ဒရောသောပါး အိတ်ထဲပြန်ထည့်သည်။ သို့သော် ဂရီဂိုက ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် သူ့မြင်းဇက်ကြိုးကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“သိပ်မလောနဲ့၊ သူတို့ နီးလာပေစေဦး၊ သူတို့ အားလုံး ဆယ့်နှစ်ယောက်၊ သေသေချာချာ ကြည့်ထား၊ လိုအပ်ရင် တို့ ကဆုန်စိုင်း ပြေးတာပေါ့၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုဘူး၊ ငါတို့မြင်းတွေက အလန်းကြီး ရှိသေးတယ်၊ မှန်ပြောင်းနဲ့ သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်”

သူတို့အားလုံး ဆယ့်နှစ်ယောက်။ ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် စီးလာနေကြသည်။ အစိမ်းရောင်မြက်ခင်း နောက်ခံတွင် သူတို့ပုံတွေ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာသည်။ နီးလာသည်။ အားလုံး ဖိုမင်ကို ပိုင်းကြည့်နေကြသည်။ မှန်ပြောင်း ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်တွေ တုန်နေသည်။ နေရောင်ဘက်သို့ စူးစိုက်ကြည့်နေရ သဖြင့် မျက်ရည်တွေ ထွက်လာသည်။

“အနီတွေကွ၊ သူတို့ဦးထုပ်က ကြယ်ကို သေသေ ချာချာ မြင်ရတယ်”

သည်တော့မှ သူတို့ အသားကုန် ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။ နောက်မှ လှမ်းပစ်သံ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ကြားရသည်။ ဂရီဂိုက ဖိုမင်နှင့် ယှဉ်ပြီး နှစ်မိုင်ခန့် ဒုန်းစိုင်းလာခဲ့သည်။

ဂရီဂိုက ရယ်ပြီး လှမ်းနောက်သည်။

“အနီတွေလေ၊ လာ...ပြန်သွားကြရအောင်”

ဖိုမင် ဘာမျှ ပြန်မပြော။ စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံ။ ချူမာကော့စ်က လှမ်းအော်သည်။

“ရွာတွေကို မဖြတ်ဘဲ ဗီယက်ရှင်စကာ မြက်ခင်းလွင်ပြင်ကို သွားမယ်၊ အဲဒီက ပိုပြီး လွတ်လပ်တယ်”

သူတို့ နောက်ထပ် မိုင်အနည်းငယ် ဒုန်းစိုင်းခဲ့ပြန်သည်။ မြင်းတွေ ခြေပစ်ကုန်ပြီ။ ချွေးတွေရွှံ့ပြီး ပါးစပ်က အမြှုပ် တဖွားဖွား ထွက်နေပြီ။

ဂရီဂိုက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ငါတို့ အရှိန်လျှော့မှ ဖြစ်မယ်ဟေ့”

နောက်မှ လိုက်လာသူ ဆယ့်နှစ်ယောက်အနက် ကိုးယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ သုံးယောက် ပြတ်ကျန်နေခဲ့ပြီ။ အကွာအဝေးကို မှန်းကြည့်ပြီး ဂရီဂို အော်လိုက်သည်။

“ရပ်...တချက်၊ နှစ်ချက်လောက် ပြန်ပစ်လိုက်ကြ ရအောင်”

အားလုံး မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းပြီး ရိုင်ဖယ်တွေ

ဖြုတ်လိုက်ကြသည်။

“မြင်းဇက်ကြိုးကို ကိုင်ထား၊ ညာဘက်အစွန်ဆုံး တယောက်ကို ချိန်ပစ်”

သူတို့အားလုံး တပြိုင်တည်း ချိန်ပစ်ကြသည်။ မြင်းတကောင် ကျွမ်းပြန်ကျသွားသည်။ သူတို့ ခဏ နားလိုက် ကြသည်။ ဆက်လိုက် လာလိုက်၊ နားလိုက်ဖြင့် သူတို့ ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး သူတို့ ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ပြန်လှည့်သွားကြသည်။

“ဟိုဘက်မှာ ရေကန်ရှိတယ်၊ မြင်းတွေ ရေတိုက် ရအောင်”

စတားလက်က ရေကန်ဆီကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်သာ ဆက်စီးလာခဲ့ကြသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မြင်းတွေ အစာကျွေးရင်း တောင်စောင်းတခုတွင် အနားယူကြသည်။

ဖိုမင်က အလက်ဇန္ဒားကို တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ခြေကျင်တက်ပြီး အိပ်ရင်း ကင်းစောင့်ခိုင်းသည်။

ဂရိဂိုက သူ့မြင်းကို မြက်စားခိုင်းထားပြီး ဂျှိုတခု၏ နံဘေးတွင် သွားလှဲနေသည်။ ကော့ဆက်လွင်ပြင်သည် ဆိတ်ငြိမ်မွေ့ပျံ့နေလေသည်။ လွမ်းမောစရာ အတိတ်ပန်းချီသည် လွင်ပြင်ထဲတွင် လွင့်မျောနေသည်။

ဂရိဂိုသည် မြက်ခင်းပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ဆန့်ပြီး ငေးကြည့်နေသည်။ ဟိုးအဝေးမှ တောင်ပြာတန်းများက နေခြည်နှင့် ရောနေသည့် မြူနှင်းများအောက်တွင် အလှိုင်းလှိုင်းထလျက်။ မျက်စိကို အနားပေးပြီး မိုးဆွေငှက်ကလေး များ၏ တေးဆိုသံကို နားစွင့် နေမိသည်။ ရံခါတွင် မြက်စားနေသည့် မြင်းတွေဟိသံ လည်း ပေါ်လာတတ်သည်။ ပြီးတော့ မြက်တောကို လေတိုးနေသံ။ ပုစဉ်းထိုးကလေးများကို သုတ်ဖို့ ခပ်စွေစွေ ထိုးဆင်းလာသည့် သိမ်းငှက်ငယ်များကို လည်း တွေ့ရ၏။ သူ့နံဘေးတွင် ပွေးတွင်း တတွင်း။ အနီးအနား ဝန်းကျင်ကို ငေးနေရာမှ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဟိုးအဝေးတွင် စွန်တကောင် မိုးကုပ်စက်ပိုင်းဆီသို့ ဝဲဆင်းနေသည်။

အရောက်သွားရမည်။ နှစ်နာရီ နားပြီးတော့ မြင်းပေါ်သို့ ကိုယ်စီ ပြန်တက် ကြသည်။ ယာလင်စကာနယ်ထဲမှ ရွာတွေကို သည်ည သူတို့လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့်ဖို့ တပ်နီတွေက ကြေးနန်းဖြင့် တပ်စခန်း အသီးသီးသို့ ပို့ထားပြီး လောက်ပြီ။ ကမန်ကာရွာအုပ်စုတွေနား ရောက်တော့ ချောင်းတဖက်မှ လှမ်းပစ်သံများ ထွက်လာသည်။ ကျည်ဆန်တွေ တချိုးချိုးကြားမှ သူတို့ ပြေးလွှားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့်

ဗီယက်ရှင်စကားနယ်ထဲသို့ သူတို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်ဘက်က ပတ်ဝင်မယ်ဟေ့”

ဖိုမင်က လှမ်းပြောလိုက်သည်ကို ဂရီဂိုက ထပ်ဖြည့်လိုက်သည်။

“သူတို့က ကိုးယောက်၊ တို့က ငါးယောက်၊ ခံချမယ်ကွာ”

သူ့အဆိုကို ချူမာကော့ဗ်နှင့် စတားလက်တို့က ထောက်ခံသည်။ ရန်သူက တိုက်ပွဲဖြစ်ချင်ပုံမရ။ ဘေးမှ ဝန်းပြီး လိုက်ပစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကြည့်ရတာ တိုက်ဖို့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ၊ အစီရင်ခံစာ အရှည်ကြီးရေးပြီး အထက်ကို တင်ဖို့ လောက်ပဲ ထင်ပါရဲ့” ဟု အလက်ဇန္ဒားက သရော်သည်။

နောက်မှ လိုက်လာနေသူတွေက ပစ်လျှင် သူတို့က ပြန်ပစ်သည်။ သူတို့အဖွဲ့ အရှေ့ဘက်သို့ ဆုတ်လာ ခဲ့ကြသည်။ ဝံပုလွေအုပ်နောက်ကို ခွေးအတွေ လိုက်နေသည့်အလား။ ရံခါတွင် တရစပ် ပြန်ပစ်သည်။ သည် အတိုင်း အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်နေကြရာမှ စတားလက် ဒဏ်ရာရသွားသည်။ ကျည်ဆန်က ဘယ်ဘက် ခြေသလုံးကို ဖောက်ထွက် သွားသည်။ ကံကောင်း၍ အရိုးမထိခြင်း ဖြစ်သည်။

နာလွန်းလို့ အော်ညည်းရင်း သူ့မျက်နှာ သွေးဆုတ်လာသည်။

“မသန်တဲ့ခြေထောက်ကို မှန်ရတယ်လို့ကွာ၊ သေခြင်းဆိုးတွေ၊ တခြားဘက် ပစ်ရောပေါ့”

ချူမာကော့ဗ်က ကုန်းနှီးပေါ်မှ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်သည်။

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွ၊ အဲဒီဘက်ကို သူတို့ ဘယ်လို ရွေးပစ်သလဲ မသိဘူး၊ သေသေချာချာ ချိန်ပစ်တာ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ နာရတဲ့ အထဲ သူက တမျိုး”

နောက်နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ လျှို့ဝှက်ခုံထဲတွင် ဖြတ်သွားရင်း စတားလက်က လှမ်းပြောသည်။

“ခဏလောက် နားရအောင်ကွာ၊ ငါ့ဒဏ်ရာက သွေးတွေ အရမ်းထွက်နေတယ်”

သူတို့ နားလိုက်ကြသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဖိုမင်နှင့် အလက်ဇန္ဒားက ဟိုးအဝေးက ရန်သူကို လှမ်းလှမ်း ပစ်သည်။ ချူမာကော့ဗ်က စတားလက်၏ ဖိနပ်ကို ကူချွတ်ပေးသည်။

“ဟာ ... မင်း သွေးတွေ မနည်းပါလား၊ ဖိနပ်ထဲမှာ ပြည့်နေပြီ”

ချူမာကျော့ဗ်က ဖိနပ်ထဲမှ သွေးတွေကို မြေကြီးပေါ် သွန်ချလိုက်သည်။
ဘောင်းဘီခြေထောက်ကို ဆွဲဆုတ်မည် လုပ်တော့ စတားလက် ပျာပျာသလဲ
တားသည်။

“ဟေး .. မလုပ်နဲ့၊ ငါ့မှာအကောင်း ဒီတထည်ပဲရှိတာ၊ ဆွဲချွတ်ကွာ၊
သောက်ရမ်းမလုပ်နဲ့နော်၊ ဖြည်းဖြည်းချင်းဆွဲ”

သူက လက်နှစ်ဖက်ကို မြေကြီးပေါ်ထောက်ပြီး တင်ပါးကို
ကြွပေးသည်။

ချူမာကျော့ဗ်က သူ့အိတ်ထဲ မွေနှောက်ရှာပြီး မတွေ့သဖြင့်
စတားလက်ကို မေးလိုက်သည်။

“မင်းမှာ ပတ်တီးပါလား”

“ဘယ်ပါမလဲ၊ ငါ ဆေးတပ်သားမှ မဟုတ်တာ”

ချူမာကျော့ဗ်က ဒဏ်ရာကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့
ကျည်ဆန်တတောင့်ကို သွားနှင့် ကိုက်ဖြုတ် လိုက်ကာ ယမ်းမှုန့်တွေကို
လက်ဝါးထဲ သွန်ချသည်။ ရွှံ့နှင့် တံတွေးထည့်ပြီး သမအောင်နယ်၍
ကျည်ဆန်ပေါက်ထဲ ထိုးသွင်းသည်။ ပြီးမှ ကျေနပ်သွားသည့် လေသံဖြင့်-

“ဒါလောက်ကောင်းတဲ့ဆေး ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး၊ နှစ်ရက်ဆို မင်း
အနာကျက်သွားလိမ့်မယ်”

နောက်နှစ်ရက်လုံးလုံး ချီရာမြစ်သို့ ရောက်သည့်တိုင် သူတို့ မနားတမ်း
ဆက်သွားကြသည်။ နောက်က လိုက်သည့်အဖွဲ့ကလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ
ဆက်လိုက်နေသည်။ ရံဖန်ရံခါသာ လှမ်းပစ်တော့သည်။ ဖိုမင်က
နောက်လှည့်ပြီး မှတ်ချက်ချသည်။

“သူတို့ စစ်ကူစောင့်ရင်း လိုက်နေတာထင်တယ်ကွ၊ အလကားတော့
အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်နေတာ မဟုတ် လောက်ဘူး”

ရွာတရွာအထက်နားက ရေတိမ်မြစ်ကျဉ်းတနေရာမှ သူတို့ မြစ်ကို
ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ပြီးတော့ တောင်ခြေလမ်း အတိုင်း ခပ်မှန်မှန်
ဆက်စီးလာခဲ့ကြသည်။ မြင်းတွေ ပင်ပန်းလှပြီ။ သို့သော် အဆင်းလမ်း
ရောက်လျှင် တလှမ်းချင်း လျှောက်ရ၍ သူတို့ သက်သာရာရသည်။
အတက်လမ်းတွင်လည်း အားလုံးဆင်းပြီး ဇက်ကြိုးဆွဲကာ လမ်းလျှောက်ကြ
ရသည်။ သူတို့အားလုံး မြင်းပါးစပ်မှ ထွက်သည့် အမြုပ်တွေနှင့်
ပေကျံနေကြသည်။ နောက်သုံးမိုင်လောက် ခရီး ပေါက်တော့ ဖိုမင်
စိုးရိမ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသည်။ လိုက်နေသည့်အဖွဲ့ ပြောင်းသွားသည်။
အားလုံး ခုနစ်ယောက်။ မြင်းတွေက လန်းလန်းဆန်းဆန်း။

ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လိုက်လာနေသည်။

“အင်း ... သူတို့က အဲဒီလို လူလဲနဲ့ လိုက်နေရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ခံရမှာပဲ”

ဟု အလက်ဇန္ဒားက မှတ်ချက်ချသည်။

လမ်းမရွေးတော့ဘဲ သူတို့ လွင်ပြင်ကို ဖြတ်နေကြသည်။ လမ်းအချိုးအကွေ့တွေရောက်လျှင် ပြန်ပစ်သည်။ နှစ်ယောက်က မြက်တောထဲတွင် အားလျားမှောက်ကာ ရန်သူကို စောင့်ပစ်သည်။ ကျန်အဖွဲ့က ရှေ့ကို ငါးရာလောက် ရောက်နေပြီး သူတို့ကလည်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကာ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပစ်ဖို့ ပြင်ကြသည်။

သူတို့လက်ချက်ဖြင့် ရန်သူတယောက် ကျသွားသည်။ မသေလျှင်တောင် အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရသွား လိမ့်မည်။ မြင်းတကောင်လည်း ထိုးလဲသွားသည်။ မကြာခင် ချူမာကော့ဗ်၏မြင်း ထိသွားသည်။ ချူမာကော့ဗ်က သူမြင်းဇက်ကြိုး ကို ဆွဲလျက်နှင့် အလက်ဇန္ဒားဆီ ပြေးချသွားသည်။

အရိပ်တွေ ရှည်လျားလာပြီး အနောက်ဘက်တွင် နေဝင်သွားပြီ။ ဂရိဂိုက သူတို့ လူစုမခွဲဖို့ ပြောပြီး ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် အတူတူ ဆက်စီးသွားသည်။ မကြာခင် မြင်းနှစ်ကောင်က ရထားတစီး တောင်ကြောပေါ်မှ လာနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အသက်ကြီးကြီး ကော့ဆက် အဘိုးအိုတယောက်က မြင်းတွေကို ကျာပွတ်နှင့်ရိုက်ရင်း တအားမောင်းချ လာသည်။ သို့သော် သေနတ်သံတွေ ကြားတော့ သူ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုနေရာမှာ ဒါလောက် တရကြမ်းမောင်းရ မလား၊ ခွေးမသားကို ကျွန်တော် ဆုံးမမယ်”

အလက်ဇန္ဒားက ကြိမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“မလုပ်နဲ့၊ ငါ ကြည့်ရှင်းမယ်”

ဖိုမင် အဝေးကြီးမှ အော်ပြီး တားသည်။

“အဘ ရပ်၊ ခင်ဗျားမြင်းတွေ ဖြုတ်ပေး၊ ကျုပ် ပြောတာ ကြားလား၊ အသက် မသေချင်ရင် မြန်မြန် ဖြုတ်”

အဘိုးကြီးအဖြုတ်ကို မစောင့်တော့ဘဲ ရပ်ရပ်ချင်း သူတို့ ဝိုင်းဖြုတ်ကြ၊ ကုန်းနှီးဆင်ကြသည်။

သည်တော့မှ အဘိုးအိုက ငိုပြီး တောင်းပန်သည်။

“ကျုပ်ကို တကောင်တော့ ပြန်ပေးခဲ့ပါ မောင်တို့ရာ”

အလက်ဇန္ဒားက အဘိုးကြီးကို ဟောကံသည်။

“ကံကောင်းလို့ ခင်ဗျားအသက် မသေတာ အဘိုးကြီး၊ ကျုပ်တို့မှာ မြင်းတွေ လိုနေတယ်”

ချူမာကော့စ် တက်လိုက်ကြသည်။ သိပ်မကြာခင်အတွင်း မြတ်လိုက်သည့် မြင်းနှစ်ကောင်ပေါ်သို့ ဖိုမင်နှင့် သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသည့် အဖွဲ့က ခြောက်ယောက် မှ ကိုးယောက် ဖြစ်သွားသည်။

ဖိုမင်က တပ်လှန်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ရဲဘော်တို့၊ အသေအလဲ မောင်းရတော့ မယ်ဟေ့၊ ရစ်စကီကို ဒီညရောက်မှ ငါတို့ အသက်ရှူချောင်မှာ”

သူက ဦးဆောင်ပြီး ရှေ့မှ ကဆုန်စိုင်း ထွက်သွားသည်။ ဘယ်ဘက်မှ မြင်းတကောင်၏ ဇက်ကြိုးဆွဲလျက်။ သူဆွဲသည့် မြင်း၏ ခြေထောက်မှ သွေးတွေ တစက်စက် စီးကျနေသည်။ သူ့နောက်မှ ကပ်ပါလာသည့် ဂရီဂို စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

သူတို့မြင်းတွေ အသားကုန် ပြေးနေကြသည်။ မြင်းတွေသာမက လူတွေပါ အသေအလဲ ပင်ပန်းနေကြပြီ။ စတားလက်က သူ့မြင်းပေါ်တွင် ဘယ်ညာ ယိမ်းပြီး ပါလာသည်။ သွေးတွေ ဆက်ထွက်နေသဖြင့် သူ့မျက်နှာမှာ ဖယောင်းရုပ်နှင့် တူလာသည်။ သူ ခေါင်းတွေမူးပြီး ရေလည်း ငတ်လှပြီ။ စားသမျှ အစာ ပြန်အန်ထွက်သည်။

ခရစ်စကီ ရွာနား ရောက်တော့ စားကျက်ထဲတွင် မြင်းအုပ်ကြီး တွေ့သဖြင့် သူတို့ ဝင်ရောပစ်လိုက်သည်။ နောက်မှ သေနတ်သံတွေ မကြားရတော့။ သူတို့ လက်လျှော့ပြီး ပြန်လှည့်သွားတာလား၊ ဆက်လိုက်ဖို့ တိုင်ပင်ခြင်းလား မသိနိုင်တော့ပြီ။

(၃)

ခရစ်စကီရွာက ဖိုမင်မိတ်ဆွေအိမ်တွင် သူတို့ နှစ်ရက်နားကြသည်။ အိမ်ရှင်က လူချမ်းသာတယောက် ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုပြီး ဧည့်ဝတ်ပြုသည်။ မြင်းတွေကို အမှောင်ချထားသည့် မြင်းဇောင်းတွင် ထားပေးပြီး အဝကျွေးသည်။ ခရီးကြမ်းတွင် ပန်းခဲသည့် မြင်းတွေ ခွာရှပ်ကာ မြူးမြူးကြွကြွ ပြန်ဖြစ်လာသည်။ သူတို့က ငတ်ငတ်နှင့် ချကျွေးသမျှ အပြောင်လွေးကြသည်။

နောက်နေ့တွင် ရွာမှထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားသော်လည်း စတားလက်၏ ခြေထောက် အခြေအနေ ဆိုးလာသဖြင့် မထွက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။ အနာက ရင်းပြီး ခြေသလုံးတခုလုံးနီးပါး ငန်းလိုက်လာသည်။ မကြာခဏ သူ သတိလစ် သွားသည်။ သတိပြန်လည်လာသည့်အခါ မတရား ရေငတ်နေသည်။ တညလုံး သူသောက်သည့် ရေပမာဏမှာ တပုံးနီးပါး ရှိသည်။ လူတွဲလျှင်တောင် သူ မခံနိုင်တော့။ နာလွန်းသဖြင့် ခြေထောက်ကို လုံးဝ အထိမခံနိုင်တော့ပေ။ တချိန်လုံး အော်ညည်း နေသဖြင့် အခန်းထောင့်သို့ ရွှေ့ပေးထားသော်လည်း ကျန်လူများ အတွက် အကြောင်းမထူး။

သူ့ကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေကြရသည်။ တချိန်လုံး ရေတိုက်ပေးနေရသည်။ သို့သော် သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေ ဖြစ်နေ၏။ အမြဲတမ်း ရေဖတ်တိုက်ပေး နေသော်လည်း အဖျားမကျ။

နောက်တနေ့ညပိုင်းတွင် သူ သတိပြန်ကောင်း လာသည်။ ချူမာကော့ဗ်ကို လက်ယပ်ခေါ်ပြီး မေးသည်။

“တို့ ဘယ်နေ့ ထွက်ကြမှာလဲ”

“ဒီည”

“ငါ့ကို မထားခဲ့ကြပါနဲ့ကွာ နော်၊ ငါ ဖြစ်အောင် လိုက်ပါ့မယ်”

“လိုက်တော့ ဘာထူးမှာလဲ၊ မင်း လှုပ်မှ မလှုပ်နိုင်တာ”

“မလှုပ်နိုင်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ကြည့်”

သူ့ကိုယ်သူ ကြိုးစားပြီး တံတောင်ဆစ် အားပြု၍ ထူသည်။ ပက်လက်လန် ပြန်ကျသွားသည်။ မျက်နှာမှ ချွေးတွေ ပေါက်ပေါက်ကျလာသည်။

ချူမာကော့ဗ်က အခိုင်အမာ ပြောလိုက်သည်။

“မပူနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ မင်းကို ငါတို့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ခေါ်သွားမယ်၊ ကဲ...မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်၊ မင်း ကလည်း မိန်းမကျနေတာပဲ”

“ချွေးတွေပါကွာ၊ မင်းကလည်း”

စတားလက်က ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး မျက်လုံးကို ပွတ်လိုက်သည်။

“အမှန်က မင်းကို ထားခဲ့ဖို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရှင်က သဘောမတူဘူးကွ၊ စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့၊ မင်းအနာပျောက်မှ နပန်းတပွဲ နှံ့ကြသေးတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကော့ဆက်အက ကကြမယ်၊ ဘာလို့ မင်း ဒါလောက် စိတ်ဓာတ်ကျနေတာလဲ၊ မင်းအနာက အသေးအဖွဲ ပါကွာ”

ချူမာကျော့ဗ်က တဖက်သား စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောသည့်နေရာတွင် အဟုတ်တော်သူ ဖြစ်သည်။ ဂရီဂိုက သူ့ကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေသည်။

အရုဏ်မလာမီကလေးတွင် သူတို့ ရွာမှ ထွက်လာကြသည်။ စတားလက်ကို မြင်းပေါ်သို့ ခဲရာခဲဆစ် တင်ကြရ၏။ ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက်၊ သည်ဘက်ယိမ်းလိုက် ဖြစ်နေသဖြင့် ချူမာကျော့ဗ်က သူ့မြင်းနှင့်ယှဉ်ပြီး သူ့ခါးကို သိုင်းဖက်သွား ရသည်။

ဖိုမင်က ဂရီဂိုမြင်းနားသို့ စီးသွားပြီး တိုးတိုးကပ် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီအတိုင်းဆို မလွယ်ဘူး၊ တနေရာရာမှာ သူ့ကို ထားခဲ့ရမှာပဲ”

ဂရီဂိုက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းယမ်းပြီး-

“သူ့ကို သတ်တာနဲ့ အတူတူ ဖြစ်နေပါပေါ့”

“နို့ .. တခြားနည်းလမ်းမှ မရှိတာ၊ သူ့မျက်လုံးတွေကို သေသေချာချာကြည့်ပါလား၊ ဘာမှလုပ်ပေးလို့ မရ တော့ဘူး”

သူတို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်စီးသွားကြသည်။ ဘယ်သူမှ စကားမပြောကြတော့။ ချူမာကျော့ဗ်ကို ဂရီဂိုနှင့် အလက်စန္ဒား တလှည့်စီ ဝင်ကူကြသည်။

တဖြည်းဖြည်း နေမြင့်လာသည်။ မြစ်ပြင်ပေါ်တွင်တော့ နှင်းမြူတွေ ပိန်းပိန်းပိတ်နေဆဲပင်။ ဟိုအဝေး တောင်ခြေ ဆီတွင်တော့ နေခြည် ရွန်းမြနေပြီ။ လောကကြီးကို အုပ်မိုးထားသည့် ကောင်းကင်တွင်လည်း ပြာလုံ ကြည်လင်ကာ ဟိုး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီတွင် တိမ်စိုင့်နုနု ကလေးများသာ ငြိမ်သက်စွာ လွင့်မျောနေကြသည်။ မြက်ခင်းလွင်ပြင် တခွင်တွင်တော့ မိုးဆွေငှက်ကလေး တို့၏ တေးသံမှအပ ပကတိ တိတ်ဆိတ်လျက်။

မြင်းခြေလှမ်းတိုင်း ဦးခေါင်းတလှုပ်လှုပ်ယမ်းလျက် စတားလက် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ တိုးတိုးလေး ညည်း နေသည်။

“ဟာ ... ငါမခံနိုင်တော့ဘူးကွာ”

ဖိုမင်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဟောက်လိုက်သည်။

“မညည်းနဲ့ကွာ၊ ငါတို့ညည်းဖို့ ထားဦး၊ မင်းကို သယ်လာရတာ လွယ်တယ်မှတ်နေလား”

လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လို့ မကြာခင် နောက်က ပစ်လိုက်သည့် ကျည်ဆန်တတောင့် ရှိခနဲ ဖြတ်သွားပြန်သည်။

ဤတွင် စတားလက် ဝေဒနာ တရေးနိုးပြီး-

“ငါ့ကို ချပေး သူငယ်ချင်းတို့၊ ငါ မြင်းပေါ်က ဆင်းမယ်”

ဟု အော်ပါလေတော့သည်။

အလက်ဇန္ဒားနှင့် ချူမာကော့ဗ်က သူ့ကို မြင်းပေါ်မှ ပွေ့ချီပြီး မြက်ခင်းပေါ် ချပေးလိုက်သည်။

ချူမာကော့ဗ်က ဒူးထောက် ထိုင်ချပြီး-

“ကဲ .. မင်းခြေထောက်ကို ကြည့်ရအောင် ... ကိုင်း”

သူ့ခြေထောက်က မတရားရောင်ကိုင်းနေသည်။ ဘောင်းဘီခြေသလုံး ကျပ်နေပြီ။ သေသေချာချာ ကြည့်တော့မှ ညိုပုပ်နေကြောင်း တွေ့ရတော့သည်။ သွေးကြောင် ပြည်ကြောင်တွေက ပုပ်နံ့လည်း ထွက်နေ၏။

ချူမာကော့ဗ် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။ ဖိုမင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး-

“ဒုက္ခပဲ၊ ဂန်ဂရင်း (သွေးအဆိပ်ဖြစ်) ဝင်ပြီ ထင်တယ်ကွ၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ မလွယ်ရေးချ မလွယ်ပဲ”

စတားလက် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့။ အသက်ရှူသံ မြန်လာသည်။

ဖိုမင်နှင့် ဂရီဂို မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြသည်။ စတားလက်ဆီသို့ လေတင်ဘက်မှ လျှောက်သွားကြသည်။ လူနာက စိတ်လျှော့လိုက်သည့်ပုံဖြင့် သူတို့ကို မော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် အကြည်ဓာတ် မရှိတော့။

“သူငယ်ချင်းတို့ ... ငါ့ကို ရှင်းလိုက်ကြပါတော့ကွာ၊ ငါ နေရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ပက်လက်လှန်ချလိုက်ပြီး သူ မျက်စိမှိတ်ထား လိုက်ပြန်သည်။ သည်လို တောင်းဆိုချက်မျိုးကို လိုက်လျောရမည့် အကြောင်း သူတို့အားလုံး သဘောပေါက်ကြသည်။ စင်စစ် သူတို့ သည်အချိန်ကို စောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖိုမင်က အလက်ဇန္ဒား ကို တချက် လှမ်းကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ချာတိတ်က မငြင်းဘဲ ပခုံးမှ လွယ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ပစ်” ဟု သူ့ကို ခိုင်းလိုက်ခြင်းပင်။ ချူမာကော့ဗ် လည်း လှည့်ထွက်သွားသည်။ သို့သော် စတားလက်က မျက်လုံးဖွင့်ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်သည်။

“ဒီနားကိုပစ်”

နှာတံပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒါမှ ချက်ချင်း မှောင်ကျသွားမှာ၊ ရွာကိုရောက်ရင် ငါ့မိန်းမကို ပြောပေးကြပါကွာ၊ ငါ့ကို မျှော်မနေနဲ့လို့”

အလက်ဇန္ဒား သေနတ်ကိုင်ပြီး မောင်းမတင် သေးဘဲ ငိုနေသည်။ မျက်လွှာချပစ်လိုက်၏။ သူ စကားဆက်ချိန် ရသွားသည်။

“ငါ့မှာ မိန်းမပဲရှိတယ်၊ ကလေး မရှိဘူး၊ တယောက်မွေးတယ်၊ အဖတ်မတင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

အလက်ဇန္ဒား ရိုင်ဖယ်ကို နှစ်ခါချိန်သည်။ နှစ်ခါစလုံး ပြန်ချပစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လာ သည်။ ချူမာကော့စ်က သူ့လက်ထဲက ရိုင်ဖယ်ကို ဒေါသတကြီး ဆွဲယူပြီး သူ့ကို ဘေးလုံးတိုက် ထုတ်လိုက်သည်။

“မလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ကို တာဝန်မယူရဘူးကွ၊ မင်း ဒါလောက် သွေးနည်းရလား ဟင်”

“မြန်မြန်လုပ်ဟေ့”

ဖိုမင်က ခြင်းပေါ်မှ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

ချူမာကော့စ်က စကားလုံးရွေးပြီး တလုံးချင်း ဖြည်းဖြည်းပြောသည်။

“ဝှတ်ဘိုင် သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ကို၊ အဲ ... ငါတို့ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ နောက်ဘဝမှာ ငါတို့ ပြန်တွေ့ကြဦးမှာပါ၊ မင်းမှာတဲ့အတိုင်း မင်းအမျိုးသမီး ကို ငါတို့ ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

သူ့စကားအပြန်ကို ချူမာကော့စ် စောင့်နေသည်။ သို့သော် စတားလက် ဘာမျှမပြောတော့။

သေပုံသေနည်းမျိုးစုံ ဂရီဂို တွေ့ဖူးသည်။ သူ့အတွက် အဆန်းမဟုတ်တော့။ သို့သော် စတားလက် သေပုံကိုတော့ မကြည့်ချင်သဖြင့် မျက်နှာလွှဲပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ မြင်းကို ဇက်ကြိုးဆွဲပြီး လွှတ်ရာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ သေနတ်သံကို နားစွင့် နေသည်။ သူ့ကို ပစ်မည့် သေနတ်သံအလား စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ သေနတ်သံကို စောင့်နေရင်း စိတ်ထဲမှ ‘တစ် နှစ် သုံး လေး’ ရေတွက်နေသည်။ ဒိုင်းခနဲ အသံထွက်လာတော့ သူ့ခူးတွေ ညွတ်ကျသွားသဖြင့် မြင်းဇက်ကြိုးကို အားပြုပြီး မနည်း ထိန်းထားလိုက်ရ၏။

(၄)

နောက်နှစ်နာရီလုံးလုံး သူတို့ အသော့နှင်သွားကြသည်။ ဘယ်သူမှ

စကားမပြောကြ။ နားသည့်အခါတွင် စကားစသူက ချူမာကော့ဗ်။ လက်ဝါး နှစ်ဖက်ဖြန့်ပြီး ငုံ့ကြည့်နေရာမှ ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြင့် ပြောသည်။

“ငါ ဘာလို့ ပစ်သတ်ခဲ့တာလဲ၊ သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ရင် ရသားပဲ၊ သက်သက် ငါ လူမိုက် လုပ်ခဲ့ရတာပဲ၊ မလိုလားအပ်ဘဲနဲ့ ငါ့မိညာဉ် ညစ်နွမ်းခဲ့တာပဲ၊ သူ့ကို ငါ့မျက်စိရှေ့မှာ ...”

“ဒါမျိုးတွေ မင်းအတွက် ရိုးနေပြီ မဟုတ်လား၊ မင်းသတ်ခဲ့တဲ့လူတွေ နည်းမှ မနည်းတာ၊ ဒီတယောက် က ဘာပိုထူးလို့လဲ၊ မင်းမှာ အသည်းနှလုံး မရှိပါဘူးကွာ၊ ရှိရင်လည်း သံခဲ ကျောက်ခဲ ဖြစ်နေပါပြီ”

ဖိုမင်က ချူမာကော့ဗ်ကို ဝေဖန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ချူမာကော့ဗ် မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။ ဖိုမင်ကို ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်သည်။

“မင်းလိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားပြီပေါ့လေ ယာကော့ဖိုမင်၊ အေး ငါ့ကိုတော့ ဒုက္ခမပေးနဲ့နော်၊ မင်း ဒုက္ခတွေ့ သွားမယ်”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်၊ ဘာဆန္ဒပြည့်တာလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါက မင်းကို အားကိုးနေရတာ၊ မင်း မရှိရင်”

ဖိုမင်လေသံက ချော့မော့နှစ်သိမ့်သံ ပါနေသည်။

ဂရီဂိုမှန်းချက် သည်တချို့ လွဲသွားသည်။ ဆယ်ရက်အတွင်း ဖိုမင့်အဖွဲ့ထဲသို့ ကော့ဆက် လေးဆယ်ကျော် ဝင်လာသည်။ အားလုံး တပ်နီတွေ ချေမှုန်းသဖြင့် တပ်ပျက်သွားသော သူပုန်အဖွဲ့အစည်း အသီးသီးမှ လွင့်စဉ်လာသူများ ဖြစ်၏။ ဘယ်သူ့ကို တိုက်ရ တိုက်ရ၊ ဘယ်သူ့ကို သတ်ရ သတ်ရ သူတို့အတွက် အကြောင်းမဟုတ်။ ဖြစ်သလို ရှာစား နေတဲ့ သူခိုး သူဝှက်တွေ၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်တွေ ဖြစ်၏။

“ငါတို့ဆီ ရောက်လာတာ လူတွေ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တစ္ဆေ သရဲတွေ” ဟု ဖိုမင်က ဂရီဂိုကို ရင်ဖွင့်သည်။

ဖိုမင်သည် သူ့ကိုယ်သူ အောက်ဆုံးလွှာ ပြည်သူတွေအတွက် တိုက်နေသူဟု ယုံကြည်ထားဆဲဖြစ်သည်။

“ငါတို့ဟာ ကော့ဆက်အားလုံး သရောကြီးမခိုင်းအောင် စစ်တိုက်နေတာ” ဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ သူ့လူတွေ ပစ္စည်းသိမ်း လုယက်တာတွေကို ခွင့်လွှတ်အပ်သည့် အရာဟု သူ မြင်လာသည်။

သို့သော် ချူမာကော့ဗ်က သူ့လူတွေကို ဓားပြတွေဟု သမုတ်သည်။ သူတို့နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖိုမင်နှင့် အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြသည်။ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေချိန်တွင် ထသတ်ကြမတတ် ငြင်းကြသည်။ တယောက် ကို တယောက် ဖောက်ပြန်ရေး သမား၊ သူခိုး ကြမ်းပိုးဟု လက်ညှိုးထိုးကြသည်။ အပြန်အလှန် စွပ်စွဲကြသည်။

ဖိုမင်က သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ရင်း-

“မင်း ငတုံးပဲ၊ ခရစ်နှစ်နှော့တို့၊ ဒင်နီကင်တို့ရော သူခိုး ကြမ်းပိုးတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

“အေးလေ၊ ဘာထူးလဲ၊ သူတို့ပုခုံးပေါ်၊ ရင်ဘတ် ပေါ်မှာ တံဆိပ်တွေ ကပ်ထားတာပဲ ကွာတာ၊ အဲဒါတွေ မင်းတို့၊ ငါတို့ ယူနီဖောင်းမှာ ကပ်ချုပ်လိုက်ရင် ...”

ဖိုမင်က စားပွဲကို လက်သီးနှင့် တအားထုလိုက်သည်။

သူတို့အထဲ ဝင်လာသူ အများစုမှာ ယူနီဖောင်း ကောင်းကောင်း၊ လက်နက်ကောင်းကောင်း ပါလာသူများ ဖြစ်သည်။ တနေ့ မိုင်ခြောက်ဆယ်လောက် ပြေးနိုင်သည့် မြင်းကောင်းကောင်းများလည်း ပါလာသည်။ တချို့က မြင်းနှစ်ကောင်နှင့်။ လဲစီးဖို့တုံ့လေ။

တနေ့တွင် ဂရီဂိုအား ဖိုမင်က ပြောပြသည်။ “ငါတို့မှာသာ မြင်းနှစ်ကောင်စီရှိရင် ဘယ် ဒီဘဝ ရောက်မလဲကွာ၊ ရှေးခေတ်တုန်းက တာတာလူမျိုးတွေ အဲဒီအတိုင်းပဲတဲ့၊ တချို့ သုံးကောင်တောင် ပိုင်ကြသတဲ့၊ ဘယ်လောက် အားကျဖို့ ကောင်းလဲ”

မေလလယ်လောက် ရောက်တော့ သူတို့ အင်အား လေးဆလောက် ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် ချီကတည်းက ယဉ်သကို ဖြစ်သွားသည်။ နိပျစ်ကမ်းခြေ တိုက်ပွဲ တခုတွင် သူတို့ဘက်မှ ရှစ်ယောက် ကျသွားသည်။ ဤတွင် ဖိုမင်က ဂရီဂိုအား တပ်မှူးလုပ်ဖို့ သူတပ်ကို ထိုးအပ်ပါလေတော့သည်။

“အတွေ့အကြုံများတဲ့ ခေါင်းဆောင် လိုလာပြီကွ၊ ဒါမှ တို့စီမံချက်အတိုင်း သွားနိုင်မှာ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် တို့ ခံရလိမ့်ဦးမယ်”

“တပ်နီတွေ၊ သူတို့ရဲ့ ပြည်သူ့စစ်တွေကို ခေါင်းဖြတ်ဖို့လောက်နဲ့ ခေါင်းဆောင် မလိုပါဘူးကွ”

ဂရီဂိုက ဘုကျကျ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ တပ်တိုင်းမှာ ခေါင်းဆောင်တပ်မှူး လိုတာပေါ့ကွ”

“ဒါဆို ချူမာကော့ဗ်ကို လုပ်ခိုင်းပေါ့”

“မင်းက ဘာလို့ အဲဒီတာဝန် မယူချင်တာလဲ”

“အဲဒီတာဝန်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သိပ်နားမလည်လို့”

“ချူမာကော့ဗ်က နားလည်တယ်ပေါ့”

“သူလည်း နားမလည်ပါဘူး”

“ဒါဆို မင်းဟာက ဘာသောက်အဓိပ္ပာယ်လဲကွ၊ မင်းက လုပ်သက်ရင့် အရာရှိတယောက်ပဲ၊ ဒီတာဝန်ကို ယူနိုင်ရ မှာပေါ့”

“မင်းလည်း အရာရှိ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ ဘာအရည်အချင်းမှ မလိုပါဘူးကွာ၊ မျက်စိရှင်ရှင် ထားပြီး ခြေဦး တည့်ရာ လျှောက်သွားနေတဲ့ အလုပ်ပဲ”

ဂရီဂိုက သရော်သံစွက်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖိုမင်က မျက်ခုံးချီပြီး လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုး၍ ခြိမ်းခြောက်လေတော့သည်။

“ငါနားလည်ပြီ၊ မင်းဟာ အမြဲရေသာခိုတယ်၊ တာဝန်ရှောင်တယ်၊ မှောင်ရိပ်ခိုတယ်၊ အဲဒီအတွက် သူတို့ မင်းကို မိသွားရင် သက်ညှာခွင့် ပေးမယ် ထင်လား”

“အဲဒီကိစ္စ ငါ လုံးဝ မစဉ်းစားဘူး၊ ငါ နားမလည်တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ချင်တာ တခုပဲ ရှိတယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ မင်း မလုပ်ချင်လည်း နေပေါ့၊ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

(၃)

နယ်မြေအခြေအနေများ ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဖိုမင်ကို ကြိုဆိုသည့် ကော့ဆက် အသိုင်းအဝိုင်းသည် ခုတော့ ခါးခါးသီးသီး ဆန့်ကျင်နေကြပြီ။ ရွာလူကြီးတွေက သူလာရင် အတွေ့မခံကြတော့။ ရှောင်နေကြသည်။

သို့သော် သူတပ်အင်အားမှာ နှစ်ပတ်အတွင်း တစ်ရာသုံးဆယ် ဖြစ်လာသည်။ သူတို့နောက်သို့ လိုက်နေသည့် အင်အားမှာလည်း ယခင်လို ပါချည်ပါချဲ့ မဟုတ်တော့။ အမှတ် (၁၃) မြင်းတပ်မှ တပ်စုပေါင်းများစွာ ဖြန့်ပြီး သူတို့ နောက်သို့ ခြေရာခံ လိုက်နေကြသည်။

ဖိုမင်တပ်သို့ ဝင်လာကြသူများမှာ ဌာနေကော့ဆက်များ မဟုတ်။ ရပ်ဝေးမှ ထောင်ထွက်များ၊ ထောင်ဖောက် ပြေးလာသူများ ဖြစ်သည်။ တဒါဇင်လောက်က မက်စ်လက်၏ တပ်မှ တပ်ပြေးများ ဖြစ်၏။ အချို့မှာ ကူရီချကင်တပ်မှ ပဲ့ထွက်လာကြသူများ ဖြစ်၏။ မက်စ်လက် တပ်ပြေးတွေက သူတို့လူတွေ ပြန့်သွားသည်ကို သဘောကျသည်။ ကူရီချကင် တွေက သူတို့ အစုနှင့် သူတို့ နေချင်ကြသည်။ တိုက်ပွဲအတွင်းမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ယာယီစခန်းများတွင်ဖြစ်ဖြစ် သီးသီးသန့်သန့် နေကြသည်။ သမဝါယမဆိုင်တို့၊ ပစ္စည်းဂိုဒေါင်တို့မှာ လူယူတိုက်ခိုက်ကြပြီ ဆိုလျှင်လည်း ပစ္စည်းတွေကို မိုးပြဒယ်ကြီးထဲ သွန်ချပြီး အညီအမျှ ခွဲယူကြသည်။

သူတို့သည် သာတူညီမျှဝါဒကို တိတိကျကျ လိုက်နာသူများ ဖြစ်သည်။

တနေ့တွင် ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံဖြင့် ကောက်ရိုးခြေထောက် မြက်ခြေထောက် လျှောက်လှမ်းနေကြသော လူတန်းကြီး ကို ကြည့်ပြီး ချူမာကော့ဗ်က ဖိုမင်ကို ကပ်ပြောသည်။

“မင်းက ခုထိ ဒီတပ်ရဲ့ဗိုလ် မလုပ်ချင်တော့ပါဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်၊

အင်း လူမျိုးပေါင်းစုံ၊ ယူနီဖောင်းမျိုးစုံနဲ့၊ ဝတ်ရုံချွတ်ထားတဲ့ ဘုန်းကြီးနဲ့ သူတော်စင်တွေပဲ ပါဖို့ လိုတော့တယ်”

ဖိုမင်က သူပြောသည်ကို ဂရုမစိုက်။ သူ့အာရုံတွင် လူများများရဖို့က လွဲ၍ ဘာမျှမရှိ။ လာသမျှလူ လက်ခံသည်။ ဘာမှ များများစားစား မမေး။

တနေ့တွင် ရွာတရွာ၌ သားသားနားနား လူငယ် တယောက် ရောက်လာသည်။

“မင်းက ဘာလူမျိုးလဲ၊ အာမေးနီးယန်းလား၊ ဘူလ်ဂေးရီးယန်းလား”ဟု ဖိုမင်က မေးသည်။ လူငယ်က ဖြေသည်။

“ကျွန်တော် ဂျူးလူမျိုးပါ”

ဖိုမင် ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။ သက်ပြင်းချသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဂျူးဆိုလည်း ဂျူးပေါ့ကွာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ မြင်းစီးတတ်လား”

“မစီးတတ်ဘူး”

“ကိစ္စ မရှိဘူး၊ သင်ပေးမှာပေါ့၊ မင်းအတွက် သဘောကောင်းတဲ့ မြင်းမလေး ရှာပေးမယ်၊ ချူမာကော့ဗ်ဆီ သွားသတင်းပို့၊ မင်းကို နေရာချပေး လိမ့်မယ်”

မကြာပါချေ။ မြင်းဒုန်းစိုင်းပြီး ချူမာကော့ဗ် ဒေါသတကြီးနှင့် ရောက်လာသည်။

“မင်း ရူးနေပြီလား ဖိုမင်၊ ဘာလုပ်ဖို့ ဂျူးတကောင် ငါ့ဆီ လွှတ်လိုက်တာလဲ၊ မင်း နောက်နေတာလား၊ ငါ ပြန်မောင်းထုတ်လိုက်မယ်၊ မင်းဟာ မင်း ဘယ်ကမ္ဘာ ပို့ပို့၊ ငါ လက်မခံဘူး”

ဖိုမင်က ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောသည်။

“လက်ခံလိုက်ပါကွာ၊ တယောက်တည်းလာ နည်းလား”

ချူမာကော့ဗ် ပိုဒေါသလာသည်။

“မလိုချင်ဘူး၊ မင်း ပြန်မခေါ်ရင် ငါ သတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ကော့ဆက်တွေအားလုံး ဒေါသပုန်ထနေတယ်၊ သွား မင်းဟာမင်း ပြောချေ”

သူတို့ ငြင်းခုံနေတုန်း ဂျူးလူငယ်ကို ကော့ဆက်တွေ ဆွဲခေါ်လာကြသည်။ ဇာအနားကွပ်နှင့် သူ့ အင်္ကျီကို ဝိုင်းဆွဲချွတ်နေကြသည်။ အချို့က ဘောင်းဘီကို ဆွဲချွတ်နေကြသည်။ လူငယ်က ရုန်းရင်းကန်ရင်း သူတို့ ချွတ်လို့ မရအောင် ကုတ်ဖဲ့ ကန်ကျောက်နေသည်။

ကော့ဆက်တယောက်က ပြောသည်။

“ဟိုးရွာပြင်က ချုံပုတ်ထဲမှာ မင်း သွားနေ၊ ငါတို့ ဒီက ထွက်သွားမှ မင်း အဲဒီချုံပုတ်ထဲက ထွက်ပြီး ကြိုက်တဲ့ နေရာသွား၊ ဘယ်တော့မှ ငါတို့ဆီ ပြန်မလာနဲ့၊ ပြန်လာရင် မင်း အသေပဲ၊ စစ်တိုက်တယ် ဆိုတာ မင်းတို့ဂျူးတွေအလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့အလုပ်က ကုန်သည်လုပ်ဖို့ပဲ၊ သွား ... သွား”

ဂျူးလူငယ်ကို သူတို့ လက်မခံဘဲ မောင်းထုတ် လိုက်ကြသည်။ ညနေပိုင်းတွင် ခပ်ကြောင်ကြောင် လူငယ် တယောက် ထပ်ရောက်လာသည်။ သူက ဗီယက်ရှင်စကား နယ်သား။ နာမည်က ပါရှာ။ သူ့ကို ရွာတရွာမှ ဖမ်းမိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ တပ်နီစစ်သား အလောင်းမှ ချွတ်ယူလာသည့် ယူနီဖောင်းနှင့်။ လူက သားသားနားနား။ ကော့ဆက်တွေက သူ့ကို သေနတ်ကိုင်နည်း၊ ဓားကိုင်နည်း သင်ပေးသည်။ လူက ဒုံးခပ်ဝေးဝေး။ တော်တော်နှင့် သင်လို့ မတတ်။

ဂရိဂိုက မြင်းချည်တိုင်နားက မြက်ခင်းပေါ်တွင် လှဲအိပ်နေရာမှ ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်ဟု ဆိုပြီး သူတို့ လူသိုက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့က တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျနေကြသည်။ တယောက်က စိတ်ရှည် လက်ရှည် သင်ပေးနေသည်။

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူး ပါရှာ၊ မင်း ဓားခုတ်ပုံက လူကို ခုတ်တာနဲ့ မတူဘဲ ထင်းခွဲသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီမှာ ကြည့်၊ လူကို မိရင် ဒူးထောက် ထိုင်ခိုင်း၊ ဟောဒီလို ဇက်ကိုပိုင်း၊ ခပ်စွေစွေခုတ်”

ကျပ်မပြည့်သည့်ချာတိတ် မျက်လုံး ကလယ်ကလယ်နှင့် ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာသည်။ အားလုံး ပိုင်းရယ်ကြ ပြန်သည်။ စိတ်ပျက်စရာ ရယ်သံများကို ဂရိဂို မျက်စိမှိတ်ပြီး နားထောင်နေသည်။

“မနက်ဖြန် သွားမယ်၊ ဒီအချိန်ဟာ အချိန်ကောင်းပဲ” ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဝဖီးနေသည့် သူ့မြင်းကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြည်သူ့စစ်အလောင်းတခုမှ ရသည့် စာရွက်စာတန်းများဖြင့် သူ ခရီးဆက်ဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီ၊ သူ့နာမည် အူရှာခေါ့ဗ် ဖြစ်သွားတော့မည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပတ်လုံးလုံး သူ ကျိတ်ကြံနေခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားသည့်နည်းဖြင့်ရော တရားမဝင် နည်းနှင့်ပါ ဂျုံစုထားသည်။ သူ့မြင်းကြီးမှာ မီးခိုးရောင် ယူကရိန်းမြင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ပြေးပြီဆိုလျှင် နတ်မြင်းပျံ သို့ မြူးကြွားကြွား။

လှဲနေရာမှ ထပြီး ရွာစွန်မှ တဲတလုံးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ အဘွားတယောက်ကို တွေ့သဖြင့် မေး လိုက်သည်။

“အဘွား၊ တံစဉ်တလက်လောက် မရှိဘူးလား”

“ရှိတော့ ရှိတယ်၊ ဘယ်နားရောက်နေလဲ မသိဘူး၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အဘွားခြံထဲက မြက်နည်းနည်း ရိတ်ချင်လို့ပါ၊ ကျွန်တော့်မြင်းအတွက်ပါ၊ ရမလား အဘွား”

အဘွားကြီးက ခဏ တွေ့စဉ်းစားပြီး-

“မင်းတို့ကလည်း တောင်းလို့ကို မဆုံးနိုင်တော့ပါလား ဟရို၊ ဟိုဟာ ပေးပါဦး၊ ဒီဟာ ပေးပါဦး၊ ဂျုံသိမ်းတဲ့လူနဲ့၊ စပါးတောင်းတဲ့လူနဲ့၊ လှည်းဆင့်တဲ့လူနဲ့၊ တဖွဲ့ တမျိုးပဲ၊ တံစဉ်လည်း မပေးနိုင်ဘူး၊ မြက်လည်း မပေးနိုင်ဘူး”

“ဗျာ ... မြက်လည်း မပေးနိုင်ဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်နွားတွေ ကျွေးရဦးမယ်လေ၊ ရှင်တို့ ကွင်းထဲမှာ မြက်တွေ မရှိတော့လို့လား”

ဂရီဂို စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဆက်ပြောသည်။

“တံစဉ်ကလေးတော့ ခဏငှားပါ အဘွားရယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... တင်းကုပ်ထဲမှာ ကိုယ့်ဘာသာ သွားရှာ”

သွားရှာတော့ တွေ့သည်။ ယူပြီး ထွက်လာတော့ အဘွားကြီး ရွတ်နေသံကို အတိုင်းသား ကြားလိုက်၏။

“သင်းတို့နဲ့ကို မလွတ်နိုင်ဘူး”

ဂရီဂို အတွက် မကြုံဖူးသော အတွေ့အကြုံမျိုး ဖြစ်သည်။ ကော့ဆက်လူမျိုးတို့၏ သူတို့အပေါ်ထားသည့် သဘောထား ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

‘အင်း ... သူတို့ဘက်က မှန်တယ်၊ ငါတို့ကို ဘယ်သူမှ မထောက်ခံတော့ဘူး၊ ငါတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ရန်သူတွေ ဖြစ်နေပြီကော’

တွေးရင်း သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် ပို၍ ခိုင်မာသွားလေသည်။

ယာယီစခန်း ပြန်ရောက်တော့ မကြာသေးခင်ကမှ ရောက်လာသည့် ကော့ဆက် လူငယ်တယောက်က သူ့မြင်းကြီးကို ကြည့်ပြီး သွားရည်ကျနေသည့်ပုံဖြင့်-

“ဒါ..အစ်ကိုမြင်းလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်း ဘာသိချင်သေးလဲ”

ဂရီဂို သံပြတ်နှင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“လဲမလား၊ ကျွန်တော့်မြင်းညိုကြီးက ဒွန်မျိုး စစ်စစ်ဗျ၊ ပြေးရင် လျှပ်စီးလက်တဲ့အတိုင်းပဲ”

“သွားစမ်းပါကွာ”

ချာတိတ်က ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် သွားထိုင်နေသည်။

မြင်းကြီးကို စိုက်ကြည့်နေပြီး သူ မှတ်ချက်ချသည်။

“အစ်ကို့မြင်းကြီးက လှတော့လှတယ်၊ အဆုတ်မကောင်းဘူး၊ အသက်ရှူပုံကို ကြည့်”

ချာတိတ်ကို သူ သဘောကျစပြုလာသည်။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ အစ်ကို၊ လဲမလား”

“မလဲပါဘူးကွာ၊ မင်းမြင်းနဲ့အတူ မင်းပါ အလိုက်ပေးရင်တောင် ငါ မလဲဘူး”

“အစ်ကို ဒီကောင်ကြီး ဘယ်က ရတာလဲဗျ”

“ငါ့ဘာသာ ဖန်ဆင်းယူလိုက်တာပေါ့ကွ”

“ဟာဗျာ၊ အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော် အကောင်း မေးတာပါဗျ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ၊ သူ့အမေက မွေးတာပေါ့”

“ဟာ ... ဒီလူကြီးနဲ့ စကားပြောရတာ အပေါက်အလမ်း မတည့်ပါဘူး”

ဟု ပြောပြီး ထိုသူငယ် လှည့်ထွက်သွားသည်။

ရွာထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း လူသံ သူသံ တိတ်သွားသည်။ ဖိုမင့်လူများ၏ အသံမှ လွဲ၍ ဘာသံမှ မကြားရတော့။ လူသွားလူလာ မတွေ့ရသလောက် ဖြစ်သွားသည်။ ရွာသားတွေ ရုတ်ခြည်း ပျောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ပရပ်ရှား အရှေ့ပိုင်းတွင် ကော့ဆက်တပ်တွေ ဝင်တုန်းက သည်အဖြစ်မျိုး ဂရီဂို တွေ့ဖူးသည်။ ခုတော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ထဲတွင် သည်အဖြစ်မျိုးနှင့် ထပ်မံကြုံရခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘွားကြီး စကားပြောပုံကို ပြန်သတိရပြီး ရင်ထဲတွင် နာကျင်သွားသည်။ နေက ချစ်ချစ်တောက် ပူနေသည်။ တောထဲမှ ကျီးအ အော်သံတွေ ကြားနေရသည်။ ဂရီဂိုက ခြံတခြံကို ရီဝေဝေမျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ယာတောအိမ်ကြီးက အဝါရောင် တရုတ်ကတ် တွေနှင့်၊ အမိုးက သက်ငယ်မိုး။ တလင်းကို ကာထားသည့် ခြံစည်းရိုးတိုင်တွင် မြင်းခေါင်းခွံ တခု ချိတ်ထားသည်။ ယင်းတိုင်တွင် ဖရုံပင်က နွယ်တက် နေသည်။

သည်မြင်ကွင်း အားလုံးကို သူ အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့ဖူးသည်လား။
ဒါမှမဟုတ် ငယ်ငယ်တုန်းက မြင်ဖူးခြင်းလား။ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်
အုပ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဟိုးအဝေးမှ အော်သံ ကြားလိုက်သည်။

“အားလုံး မြင်းပေါ်တက် ...”

(၄)

ဂရီဂို မြင်းတကောင်မှ တကောင်သို့ ကုန်းနီးပြောင်းဖို့ စစ်ကြောင်းထဲမှ
ခဏ ဘေးထွက်လိုက်သည်။ တအောင့် နေတော့ မြင်းခွာသံတွေ ဝေးသွားသည်။
သည်တော့မှ ထောင့်မှန်လမ်းချိုး၍ ကဆုန်စိုင်း ထွက်လာခဲ့သည်။

သုံးမိုင်လောက် ခရီးပေါက်မှ အရှိန်လျှော့ချလိုက်ပြီး နောက်မှ
လိုက်လာသံကို နားစွင့်လိုက်သည်။ မြက်ခင်း လွင်ပြင်တခုလုံး
လုံးဝတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဆန့်က်ကလေး နှစ်ကောင် အချီအချ ခွန်းနွေးနေသံ
သာ ရံခါ ထွက်လာသည်။ ဟိုး ... အဝေးဆီမှ တောခွေး အူသံ သဲ့သဲ့ကိုလည်း
ကြားရ၏။

ခဲသားရောင် ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ကလေးတွေ မှိတ်တုတ်
မှိတ်တုတ်နှင့် ရွှေ့ရောင်လက်နေသည်။ ကုန်းနီး ပေါ်တွင် ဂရီဂို
ကျောဆန့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လေကို တဝကြီး ရှူသွင်းလိုက်သည်။

မြစ်ကမ်းနဖူး မြေနိမ့်ပိုင်းမှ တတာရက်စ်အထိ သူ အသားကုန် ခုန်းစိုင်းစီးလာခဲ့သည်။ ရွာနှင့် နီးလာပြီး ပို၍ နိမ့်သည့်အပိုင်း ရောက်တော့ ဖိနပ်၊ အဝတ်အစား နှင့် လက်နက်တွေကို မြင်းဦးခေါင်းတွင် စုချည်ကာ ကျည်ကပ်ကို ပါးစပ်နှင့်ကိုက်လျက် မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် အတူ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့သည်။ ဒွန်မြစ်ရေက သွေးခဲမတတ် အေးနေချိန်။ အအေး သက်သာစိမ့်သောငှာ မြင်းတွေကို အားပေးရင်း အားနေသည့် လက်တဖက် ဖြင့် လှေလှော်သလို အားစိုက်ပြီး ယက်သည်။

ဟိုဘက်ကမ်းရောက်တော့ အဝတ်တွေ ပြန်ဝတ်ပြီး မြင်းကုန်းနှီးသိုင်းကြိုးကို ထပ်တင်းသည်။ ပြီးသည်နှင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသော မြင်းတွေ နွေးလာစေရန် ရွာဆီသို့ တအားခုန်းစိုင်းချလာခဲ့သည်။ သူတကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ် တုန်ကာ မေးချင်းရိုက်လာသည်။ ရွာနား ရောက်ခါနီးမှ နွေးလာပြီး မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလျှောက်သည်။ ဘေးဘီကို နားစွင့်လျက်။ မြင်းနှစ်ကောင်ကို လျှို့ဝှက်တွင် ထားခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မြင်းနှစ်ကောင်ကို သစ်ပင်ကြီးတပင်တွင် ချည်ခဲ့ပြီး ရွာဆီသို့ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ မီလက်ကျော်ခန့် အိမ်ကြီး ကို ပန်းသီးပင်တွေကြားမှ လှမ်းမြင်ရသည်။ ရေတွင်းမောင်းတံကြီးက ခုနစ်စဉ်ကြယ်ဆီသို့ ညွှန်ပြ နေဘိသို့။

အက်စီနီယာတို့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ခြံစည်းရိုးကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွားပြီး ဖွင့်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အသာ တိုးသွားသည်။ သူ့ရင်ခုန်သံမှ လွဲ၍ ဘာသံမျှ မကြားရ။ ပြတင်းပေါက်ကျည်းပေါင်ကို အသာခေါက်လိုက်သည်။ အက်စီနီယာ တိတ်တိတ်ကလေး ရောက်လာသည်။ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ပါးစပ်ကို အပြေး အလွှား အုပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရင်ဘတ်ကို ဖိသည်။ အံ့ဩထိတ်လန့်သံ ကလေး တိုးတိုးထွက်လာသည်။

ဂရိုဂိုက ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ရန် အချက်ပြလိုက်ပြီး ရိုင်ဖယ်ကို ပန်းမှ ဖြုတ်လိုက်သည်။

အက်စီနီယာက ပြတင်းတံခါးရွက်ကို တွန်းဖွင့် ပေးလိုက်သည်။ ဂရိုဂိုက အသံနှိမ့်ပြီး ဒရောသောပါး မေးသည်။

“နေကောင်းလားဟင်၊ တံခါးမကြီး မဖွင့်နဲ့၊ ပြတင်းပေါက်ကပဲ ဝင်မယ်”

သူ အတွင်းဘက် ရောက်သည်နှင့် သူ့လည်ပင်းကို အက်စီနီယာ တအားလှမ်းဖက်လိုက်သည်။ ရင်ချင်း အပ်မိတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ခုန်သံ ပြိုင်ကာ တုန်နေကြသည်။

ဂရီဂိုက ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံတွေ လှိုင်းထနေ၏။

“အက်စီနီယာ ... ခဏနေဦး၊ ရိုင်ဖယ် ထားလိုက်ဦး”

သူ့ကို ပြန်ဖက်မည်လုပ်တော့ အက်စီနီယာက ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့ခြေသလုံးကို သိုင်းဖက်လိုက်ကာ စိမ့်နေသည့် နှင်းကာအင်္ကျီကြီးနှင့် မျက်နှာအပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပါလေတော့၏။ သို့သော် ကလေးတွေ နိုးလာမည်စိုး၍ အသံမထွက်။

အက်စီနီယာသည် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသည့် မိန်းမ ဖြစ်သည်။ ခုတော့ မခံနိုင်လောက်အောင် ခံစားနေရရှာပြီ။ သူ့ဘဝသည်လည်း မုန်တိုင်းထန်ခဲ့သည်ပင်။ ဂရီဂိုက သူ့ဆံပင်တွေကို သပ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ မျက်ခုံးမွေးကလေးများ။ သူ အားရအောင် ငိုပေစေ။ ဂရီဂို အသာစောင့်ကြည့်နေသည်။ နောက်ဆုံးမှ မေးလိုက်သည်။

“ကလေးတွေ နေကောင်းကြလား”

“အင်း ... ကောင်းတယ်”

“ဒူနီယာကော”

“ဒူနီယာလည်း ကောင်းတယ်၊ အားလုံး ကောင်းတယ်”

“မစ်ခေးလ် အိမ်မှာရှိလား၊ ကဲ ... တိတ်ပါတော့ ဒါလင်ရယ်၊ အချိန်မရှိဘူး သိလား၊ မစ်ခေးလ် အိမ်မှာ ရှိလား”

အက်စီနီယာ အငိုတိတ်သွားသည်။ ဂရီဂိုပါး နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ကပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေကြားမှ ပြီးသည်။ အကြည့်က ချစ်သူမျက်နှာတွင် စိုက်လျက်။ နောက်ဆုံးမှ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

“မငိုတော့ပါဘူး ဒါလင်ရယ်၊ နောက် မငိုတော့ဘူးနော်၊ မစ်ခေးလ် ရွာမှာ မရှိဘူး၊ ဗီယက်ရှင်စကားကို ရောက်နေတယ်၊ စစ်သင်တန်း နှစ်လ တက်ရမယ်တဲ့၊ လာ ကလေးတွေကို ကြည့်ပါဦး၊ လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘူး သိလား၊ ပြန်တွေ့ရမယ်လို့ကို မထင်တော့တာ”

မစ်ရှာနှင့် ပိုလီ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေကြသည်။ သူတို့အပေါ် ငုံ့ပြီး ဂရီဂို အကြာကြီး စိုက်ကြည့် နေသည်။ ပြီးမှ ခြေဖွဖုန်း၍ ထွက်လာကာ

အက်စီနီယာနှင့် ယှဉ်ထိုင်လိုက်သည်။

အက်စီနီယာက ချစ်သူနားကပ်ပြီး မေးခွန်း ဆက်တိုက်မေးနေသည်။

“နေကောင်းရဲ့လား၊ ဘယ်လို ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ၊ တချိန်လုံး ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင်၊ ခုနေ သူတို့ မိသွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒါလင့်ကို ခေါ်ဖို့လာတာ၊ မမိနိုင်လောက်ပါဘူး၊ လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်ကိုလဲဟင်”

“ဖိုမင်တို့ အဖွဲ့ထဲ ရောက်နေတာ ကြားမှာပေါ့၊ ခု ထွက်ခဲ့ပြီ၊ လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲလို့”

“တောင်ပိုင်းကို၊ ကူဘန်ကို သွားမယ်၊ အဲဒီက ဆက်သွားမယ်၊ ဒီလိုပဲ ရှာဖွေစားသောက်ကြတာပေါ့၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ မရှက်ပါဘူး၊ ကျုပ် လက်တွေက အလုပ်လုပ်ချင်လှပြီ၊ စိတ်ကတော့ ဒဏ်ရာရနေပြီ၊ အထူးသဖြင့် ခုနောက်ပိုင်းမှာပေါ့၊ အဲဒါတွေ နောက်မှ ပြောပြ မယ်နော်”

“ကလေးတွေကကော”

“ဒူနီယာနဲ့ ထားခဲ့မယ်၊ နောက်မှ အခြေအနေ ကြည့်ပြီး လာခေါ်တာပေါ့၊ လိုက်မယ် မဟုတ်လား ဟင်”

“အို ... ဂရစ်ရှာရယ်၊ ဒါလင်ရယ်”

“တော်ပြီလေ၊ မငိုတော့ဘူးဆို၊ နောက်မှ ဝအောင် ငို၊ အချိန်တွေ အများကြီးပါ၊ ပြင်ရဆင်ရဦးမယ်၊ မြင်းတွေ ရွာထိပ်က လျှို့ဝှက်မှာ ထားခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

“အို ... မလိုက်ဘဲ နေမလားလို့”

သူ့အသံ ချက်ချင်း ကျယ်လာသည်။ ကလေးတွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပါးစပ်ကို လက်ဝါးနှင့် ပိတ်လိုက်ကာ ဆက်ပြောသည်။

“ဘယ်ကမ္ဘာသွားသွား လိုက်မယ်၊ ဘယ်လိုပဲ လိုက်ရ လိုက်ရ လိုက်မယ်၊ ခြေကျင် သွားရ သွားရ၊ ကုန်းကြောင်း လျှောက်ရ လျှောက်ရ၊ ခြေဖဝါး ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်မှာ၊ တယောက်တည်း မထားခဲ့ ပါနဲ့တော့ အချစ်ရယ်”

သူ့ကို တအားဖက်ပြီး ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂရီဂိုက ချစ်သူကို ငုံ့နမ်းရင်း ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ စိတ်မလုံ သလို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသည်။ ညတာ တိုသည့်အချိန်ဖြစ်၍ အမြန်ဆုံးလှုပ်ရှားမှ ဖြစ်မည်။

“ခဏလေး လှဲပြီး နားလိုက်ပါလား။”

အက်စီနီယာက သူ့ကို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက အလန့်တကြား ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အလို .. အရုဏ်လာတော့မယ် မမ၊ အမြန်ဆုံး လစ်ကြရမှာ၊ မြန်မြန်အဝတ်လဲပြီး ဒူနီယာကို ပြေးခေါ်၊ မှာစရာ ရှိတာ မှာခဲ့ရအောင်၊ ဆူခိုင်းကို မိုးမလင်းခင် အရောက်သွားရမှာ၊ တနေ့လုံး တောထဲမှာ ခိုနေရမယ်၊ မြင်းတော့ စီးတတ်တယ် မဟုတ်လား။”

“အို ... ဖြစ်အောင် စီးမှာပေါ့၊ ပျော်ပျော်ကြီး စီးလိုက်ခဲ့မယ်၊ သူ့ကို အိပ်မက်ထဲမှာ ခဏ ခဏ တွေ့တယ်၊ ခုတော့ အိပ်မက်လား၊ တကယ်လားဟင်..”

သူ ဆံပင်အပြေးအလွှားပြီးသည်။ အဝတ်လဲ သည်။ တံခါးဝရောက်မှ ပြန်မေးသည်။

“ကလေးတွေ နှိုးပေးခဲ့ရမလား၊ သူတို့နဲ့ စကားပြောနေပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... နေပေစေ၊ မြန်မြန်သာသွား”

ဦးထုပ်ထဲမှ ဆေးဘူးထုတ်ပြီး ပွတ်ချွန်း ခပ်မြန်မြန် လိပ်သည်။ အက်စီနီယာ ပြေးထွက်သွားသည်နှင့် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး ကလေးတွေကို တဝကြီး နမ်းသည်။ နာတာလီယာကို သတိရလာသည်။ သနားစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

ဒူနီယာ အပြေးရောက်လာပြီး အစ်ကိုလုပ်သူကို ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးမှ ယူကျုံးမရအသံဖြင့်-

“အစ်ကိုလေးရယ်၊ ကလေးတွေ ဘယ်လောက် သနားဖို့ကောင်းလဲ၊ အဖေရှိရက်နဲ့ မိဘမဲ့ကလေးတွေလို ဖြစ်နေရှာတယ်”

ဂရီဂိုက ညီမလုပ်သူကို ကြည့်ပြီး-

“တိုးတိုးပြောပါ ညီမလေးရယ်၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ မပြောပါနဲ့ဟာ၊ ငါ ရင်နာလွန်းလို့ပါ၊ နင်က သူတို့ကို ခေါ်ထားပေးပါလားဟင်”

“အစ်ကိုလေးတို့က ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ငါ ဒီက သွားရတော့မယ်၊ အက်စီနီယာကို ခေါ်သွားမယ်၊ ငါတို့ ဟိုမှာ အခြေကျမှ ပြန်လာခေါ်မယ်လေ”

“အို .. မေးနေရသေးလား၊ ခေါ်ထားပေးမှာပေါ့”

ဂရီဂိုက ညီမလုပ်သူကို နမ်းပြီး-

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ညီမလေးရယ်”

“အစ်ကိုလေးတို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ၊ ခုချက်ချင်းကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်”

“အိမ်နဲ့ စိုက်ခင်းတွေ အတွက်ကော”

အက်စီနီယာ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ညီမ ကြည့်စီစဉ်လိုက်ပေါ့ကွယ်၊ အားလုံး ဒူနီယာ ယူလိုက်တော့ပေါ့”

ဒူနီယာက ဇေဝေဝါဖြစ်နေပြီး ပြန်မေးသည်။

“သူများတွေ မေးရင် ဘယ်လိုပြောရမလဲဟင်၊ ဘယ်သွားလဲ မေးရင်ကော”

“ဘာမှ မသိဘူးလို့ ပြောပေါ့ ဒူနီယာ”

ဂရီဂိုက ပြောပြီး အက်စီနီယာဘက် လှည့်ကာ

“မြန်မြန်လုပ်၊ များများမယူနဲ့၊ အနွေးထည် တထည်နဲ့ စကတ် သုံးလေးကွင်းပဲ ယူခဲ့၊ လမ်းစားဖို့ စားစရာ နည်းနည်းယူခဲ့၊ ဒါပဲ”

ဒူနီယာနှင့် အိပ်မောကျနေသည့် ကလေးတွေကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပြီးသည်နှင့် မြင်းတွေ ထားခဲ့သည့် လျှို့ဝှက်သို့ နှစ်ယောက်သား သုတ်ခြေတင် လာခဲ့သည်။

ဂရီဂိုက စကားစလိုက်သည်။

“ဟိုတုန်းက ဒီလိုပဲ နှစ်ယောက်သား ယာဂေါဒ်နိုးကို သွားခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား၊ ဧရာမအထုပ်ကြီး သယ်လို့လေ၊ အဲဒီတုန်းက ငယ်ကြသေးတယ်နော်”

အက်စီနီယာ ပျော်သွားသည်။ သူ့ကို ဘေးစောင်း ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခုချိန်အထိ တကယ်လား၊ အိပ်မက်လား၊ ဝိုးတဝါး ဖြစ်နေသေးတယ်၊ ပေး၊ သူ့လက် ပေးထား၊ ဒါမှ ယုံမယ်”

ချစ်သူလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး သူ ရယ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ပခုံးကို မှီနဲ့ပြီး ဆက်လျှောက်သည်။

ဂရီဂိုက သူ့ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ငိုထားသဖြင့် မျက်လုံးတွေ မိုနေသည်။ သို့သော် ပျော်နေသဖြင့် အရောင် တလက်လက်။ ဂရီဂို ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ဆက်တွေးနေ၏။

‘ခေါ်လိုက်တာနဲ့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာတယ်။ သူ့ စိတ်ထဲမှာ အလည် ထွက်လာတယ်များ ထင်နေသလား မသိ၊ ဘာမှ ကြောက်ရ လန့်ရမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဪ...အက်စီနီယာ၊ အက်စီနီယာ’

အက်စီနီယာက သူ့အတွေးကို သိနေသည့်အလား ရင်ဖွင့်သည်။

“ကိုယ့်ဟာ ကိုယ်လည်း အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး၊ သိလား၊ သူ လေချွန်လိုက်တာနဲ့ ခွေးတကောင်လို ပြေးလိုက် လာတယ်၊ သိပ်ချစ်တယ် ဂရစ်ရှာရယ်၊ ဘယ်လိုမှ မပြယ်နိုင်တဲ့ အချစ်မျိုးပါကွယ်၊ ဘယ်ခေါ်ခေါ် လိုက်မှာပဲ၊ သေရွာ သွားလည်း မငြင်းဘူး”

သူတို့ခြေသံကြားတော့ မြင်းတွေ တကြွကြွ ဖြစ်လာပြီး ဟီသံပေးသည်။ အရုဏ်က အမြန်နှုန်းဖြင့် ရောက်လာသည်။ ဒွန်မြစ်ပြင်ကို အရှေ့ယွန်းယွန်းမှ ဖြာထွက်လာသော ပုစွန်ဆီရောင်နေခြည် ရုတ်ခြည်း လွှမ်းသွားသည်။

မြင်းတွေကို ကြိုးဖြေပြီး တကောင်ပေါ်သို့ အက်စီနီယာအား ပွေ့တင်သည်။ ခြေနင်းကွင်း ကြိုးရှည်နေသည်ဖြင့် ပြင်ပေးသည်။ သူ အထိုင်ကျသွားမှ ဂရီဂို သူ့မြင်းပေါ်တက်သည်။

“ကျုပ်နောက်က ကပ်လိုက်ခဲ့နော်၊ လျှို့ဝှက်က ထွက်တာနဲ့ ဒုန်းစိုင်းကြမယ်၊ ကုန်းနှီးပေါ်မှာ အထိုင်ကျ သွားရင် သိပ်မခုန်တော့ပါဘူး၊ ဇက်ကြိုးကို သိပ်လျှော့မထားနဲ့၊ မြင်းတွေ သိပ်သဘောမကျတတ်ဘူး၊ ဒူးခေါင်းကို သတိထား၊ သူတို့ ပျော်လာပြီဆိုရင် လှည့်ပြီး ဒူးကို ကျီစယ်တဲ့အနေနဲ့ သွားဖြပြီး အသာကိုက်တတ်တယ်၊ မနာဘူး၊ ကဲ...သွားစို့”

ဆူခွိုင်းလျှို့ဝှက် ငါးမိုင်ဝေးသည်။ မကြာခင် သူတို့ ဆူခွိုင်းနားသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ နေထွက်တော့ တောစပ်နား ရောက်နေပြီ။ ဂရီဂိုက မြင်းပေါ်မှဆင်းပြီး အက်စီနီယာကို အောက်ချပေးရင်း ပြုံးပြီး မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုနေလဲ၊ စီးကျင့်မရှိတော့ ...၊ တရက်၊ နှစ်ရက်လောက် ကြာမှ အသားကျသွားမှာ”

ဒုန်းစိုင်းစီးလာသဖြင့် သူ့မျက်နှာကလေး နီရဲနေသည်။ မျက်ဝန်းနက်များဖြင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့်ပြီး-

“ရပါတယ်၊ ကုန်းကြောင်း လျှောက်ရသလောက် ဘယ်ပင်ပန်းမလဲ၊ အဲ ... ခြေထောက်တွေတော့ ...”

အက်စီနီယာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပြီးရင်း-

“ဂရစ်ရှာ...နင် ဟိုဘက်လှည့်နေ၊ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ အရေပြား နည်းနည်းပွန်းသွားတယ်”

“အဲဒါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ခဏနေ အသားကျသွားလိမ့်မယ်၊ လာ...နည်းနည်း လမ်းလျှောက်လိုက်၊ ခြေထောက်တွေ တုန်နေတယ်၊ အင်း ... ကော့ဆက်မ လုပ်နေပြီး နုလိုက်တာ”

ဂရီဂိုက ကျီစယ်သံဖြင့် စလိုက်သည်။ တောထဲ ဝင်သွားတော့ ကွင်းပြင်တခုကို သူတို့ ရောက်သွားသည်။

“အဲဒီမှာ စခန်းချမယ်၊ ကောင်းကောင်းနားလိုက်နော်”

ကုန်းနှီးတွေ ဖြုတ်ပြီး ချုံပုတ်တခုထဲတွင် ချလိုက်သည်။ မြက်ခင်းပေါ်တွင် နှင်းပွင့်တွေ ဖွေးနေသည်။ တောပန်းပွင့် ကလေးများပေါ်တွင် ပိတုန်းတွေ တရစ်ဝဲဝဲ ပျံလျက်။ မိုးဆွင့်ကကလေးများ၏ နေ့ကြိုတေးသံ လည်း ဟိုမှ သည်မှ ထွက်ပေါ်လာလေပြီ။ တောကြက်သံတွေကလည်း တွန်ကျူးကာ နေ့ကို ကြိုဆိုကြလေပြီ။

မြက်ခင်းပေါ်မှ အခင်းပေါ်သို့ ဂရီဂို လှဲချလိုက်သည်။ မြင်းကုန်းနှီးသည် အကောင်းဆုံးခေါင်းအုံး ဖြစ်သည်။ ရက်ဆက် အိပ်ရေးပျက်ထားသဖြင့် ကျောချလိုက်သည်နှင့် မျက်တောင်စင်းလာ လေတော့သည်။ အက်စီနီယာက ချစ်သူ နံဘေးတွင် ထိုင်ပြီး ခရမ်းရောင် ပန်းပွင့်ကလေးတွေကို နှုတ်ခမ်းဖြင့် လှမ်းကိုက်ရင်း အတွေးနက်နေရာမှ သူ့ပါးကို ပန်းပွင့် ကလေးနှင့် ပွတ်ရင်း တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေရာက စိတ်ချရရဲ့လား၊ ဂရစ်ရှာရယ်၊ သူတို့ ရောက်မလာနိုင်ဘူးလားဟင်”

သူ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ရောက်မလာနိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ အနားယူတဲ့ ရာသီလေ၊ ခဏလေး မှေးမယ်နော်၊ ဒါလင် မြင်းတွေ ကြည့်ထားပေး နော်၊ မအိပ်ရတာ လေးရက်ရှိပြီ၊ ပြီးမှ စကားပြောကြမယ်နော်”

“အင်း ... အိပ်...အိပ်၊ ဝအောင် အိပ်လိုက်နော် နဖူးပေါ်တွင် ကျနေသော ဆံပင်တွေကို ဖွဖွကလေး သပ်တင် ပေးပြီး သူ့ပါးပေါ်ကို နှုတ်ခမ်းနှင့် အသာဖိထားပေးရင်း လေသံဖြင့် ပြောနေသည်။

“ဪ...အချစ်ရယ်...ကြည့်ပါဦး၊ ဆံပင်တွေလည်း ဖြူလို့၊ စချစ်ခဲ့ကြတုန်းက ချာတိတ်ကလေးနော် ...”

ပါးစပ်ကို အသာကလေး ဟထားပြီး အသက် မှန်မှန်ရှူကာ သူ အိပ်ပျော်နေသည်။ အလင်းရောင် ထိုးလာတော့ မျက်တောင်မွေးကလေးတွေ လှုပ်လာသည်။ တချက်ပြီးလိုက်တော့ ဖြူဖွေးနေသည့် သွားတွေ တချက် ပေါ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာကို အနီးကပ် ငုံ့ကြည့်သည်။ သူ အပြောင်းလဲကြီး

ပြောင်းလဲသွားပြီပဲ။ နောက်ဆုံး ခွဲခွာနေရသည့် လပေါင်း များစွာအတွင်း သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သူ အလွန်ချစ်သည့် မျက်ခုံးမွေးနှစ်ခုကြားမှ ဒေါင်လိုက် ပေါ်နေသည့် အတွန့်တွေက ပို၍ ကြမ်းတမ်းလာသည့် လက္ခဏာ၊ ပို၍ ရက်စက်လာသည့်ပုံစံ။ မြင်းပေါ်တွင် တချိန်လုံး ထိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်နေရသည့် ဘဝပိုင်ရှင်ပါကလား။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကြမ်းကြမ်းကြီးတွေ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ချစ်ခဲ့ ကြသည့် ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးအချိန်တွေကို သတိရပြီး ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲ နွေးသွားသည်။

ခဏနေတော့ ထပြီး ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ ဂါဝန်ရေသီနားကို မြက်ဖျားနှင်းတွေ လွတ်အောင် အသာဆွဲတင်ကာ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

တနေရာတွင် စမ်းချောင်းကလေး စီးဆင်းနေသံကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြားနေရ၏။ ကျောက်စရစ်ခဲကလေး များကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေသည့် ချောင်းရေမှာ ကြည်စိမ်းနေသည်။ ကျောက်တုံးတုံးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး မျက်နှာသစ် လိုက်သည်။ ပန်းနုရောင် ပြေးနေသည့် မျက်နှာကလေးကို ခေါင်းစည်းပဝါဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ ပျော်လွန်းသဖြင့် ပြုံးနေသည့် သူ့မျက်လုံးတွေ အရောင်လက်လာသည်။

ချစ်သူ ပြန်လာပြီ၊ ချစ်သူ ပြန်လာသောနေ့လောက် ပျော်စရာကောင်းတာ ဘယ်အရာ ရှိမည်လဲ။ အိပ်မပျော်သော ညပေါင်းများစွာကို မျက်ရည်ဖြင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူးလေ။ မနေ့ကပဲ ရင်ကွဲနာကျလှခမန်း ခံစားခဲ့ရသေးသည်။

ဟိုဘက်ခြံမှ အမျိုးသမီး အမျှော်စိုက်ခန်းကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်မဆည်နိုင်ခဲ့။ အာလူးခင်းကို ပေါက်တူး တလက် ဖြင့် ပေါင်းလိုက်ရင်း သူ ဆွေးဆွေး မြည့်မြည့် သီချင်းညည်းနေသည်။

“တူးနယ် တူးနယ်...အိမ်ကို ‘ပျံ’ လာပါတော့ကွယ်

သူ ပြန်လာရင် အတူတူ ရေကူးမယ် ...

မောင်ပြန်ချိန် ရောက်ပြီမို့ ရေကူးဖို့ အသင့်ပြင်..

ငိုရင်း ရှိုက်ရင်း စောင့်နေတယ်ရှင် ...

အို ... စစ်ထွက်သူ ပြန်လာလမ်းဆီ ...”

အိမ်နီးနားချင်း အမျိုးသမီးက ညာသံဖြင့် ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်

ဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အက်စီနီယာ မျက်ရည် မထိန်းနိုင်တော့။ မငိုဖို့ ကြိုးစားသည်။ မျက်ရည်တွေကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်ပြီး တောက်တိုမည်ရ အလုပ်တွေ ရှာလုပ်သည်။ သို့သော် မျက်ရည်တွေက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျနေဆဲ။ မြင်ကွင်းအားလုံး ဝေဝါးသွားသည်။

မနွေကအထိ ကံနည်းလှသည့် ဘဝအတွက် အမျက်ထွက်ခဲ့ရသည်။ ခုတော့ မယုံနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲခဲ့ လေပြီ။ လောကသည် နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ရာအတိ ဖြစ်လာသည်။ နွေခေါင်ခေါင်တွင် မဆင်ဘဲ ဖြုန်းခနဲ ရွာချသည့် မိုးနှယ်တည်း။

နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်တွင် ဝင်းလက်လှုပ်ရှားနေသည့် ဝက်သစ်ချရွက်တွေကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျက်သရေ ရှိလိုက်တာ။ ရဂုံမြိုင်တွင်း တောလုံးလင်း နေချိန်။ ရွက်ကြွေတောထဲမှာ ကြွေကျနေသည့် ပန်းမျိုးစုံ ကို တပွေ့ကြီး ကောက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပန်းတွေ နှင့် ပျော်ခဲ့သည့် ငယ်ဘဝကို ပြန်သတိရလာသည်။

ပန်းတွေ တဆုပ်ကြီး ယူလာပြီး ဂရီဂို ခေါင်းတွင် ပန်ပေးသည်။

ကိုးနာရီထိုးမှ မြင်းဟီသံကြောင့် ဂရီဂို နိုးလာသည်။ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် သူ့လက်တွေက သေနတ် လိုက်စမ်း နေသည်။

အက်စီနီယာက တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိဘဲနဲ့၊ ဘာတွေ စိုးရိမ်နေတာလဲ”

သူ မျက်လုံးတွေပွတ်ပြီး ပြုံးလာသည်။

“အင်း ... ဘဝက ယုန်တကောင်လို နေခဲ့ရတာ ကြာပြီလေ၊ အိပ်နေရင်းတောင် မျက်လုံးဖွင့်ပြီး အသံဗလံ တွေကို နားစွင့်နေရတဲ့ ဘဝမျိုး၊ အင်း ... ဒီအကျင့် တော်တော်နဲ့ ပျောက်မယ်မထင်ဘူး၊ အိပ်ပျော်သွားတာ အကြာကြီး လားဟင်”

“သိပ်မကြာပါဘူး၊ ထပ်အိပ်လိုက်ဦးလေ”

“ဘယ်လောက်အိပ်အိပ် ဝမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မနက်စာ စားလိုက်ကြရအောင်၊ အိတ်ထဲမှာ ဓားပါတယ်၊ ပေါင်မုန့် ပါတယ်၊ ဒါလင် လုပ်ထားလိုက်နော်၊ မြင်းတွေ ရေသွားတိုက်လိုက်ဦးမယ်”

သူ ထရပ်ပြီး အညောင်းဆန့်သည်။ နေထွက်ပြီ ဆိုသည်နှင့် ပူလောင်လာတော့သည်။ သစ်ရွက်တွေ လေတိုးသံ ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာသည်။ စမ်းကျ ရေစီးသံကလေး ပျောက်သွားပြီ။

ဂရီဂို မြင်းတွေ ရေတိုက်ပြီးသည်နှင့် နံနက်စာ စားကြသည်။

အက်စီနီယာက ခရီးစဉ်ကို မေးသည်။

“ဒီကနေ ဘယ်ဆက်သွားမှာလဲဟင်”

“မိုရိုဇော့စကီကို သွားမယ်၊ ပလာတော့ဗ်အထိ မြင်းစီးသွားပြီး
ဟိုဘက်ကို ခြေကျင်လျှောက်ရမယ်”

“မြင်းတွေကော”

“တနေရာရာမှာ ထားခဲ့ရမှာပေါ့”

“ဟင်... နှမြောစရာကြီး၊ မြင်းညိုကြီးက ချစ်စရာကြီး၊ ဘယ်က
ရတာလဲဟင်”

ဂရီဂိုက ပြုံးပြီး ပြန်ဖြေသည်။

“ယူကရိန်းသားတယောက်ဆီက ခိုးလာတာ”

ခဏနေပြီး သူ ဆက်ပြောသည်။

“နှမြောမနေနိုင်ဘူး၊ ထားခဲ့ရမှာပဲ”

“သေနတ်ကြီး ဘာလို့ ယူလာမှာလဲ၊ ရန်သူများမှာပေါ့”

“ညဉ့်မှာ တို့ သွားမှာပဲ၊ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ခြေစောင့်
လက်စောင့် ကိုင်ထားတာပါ၊ မလိုတဲ့အခါ လွင့်ပစ်ခဲ့တာပေါ့၊ မြင်းတွေတောင်
ထားခဲ့ရဦးမှာပဲ”

နံနက်စာ စားပြီးတော့ သူတို့ ပြန်လှဲလိုက်ကြသည်။ အက်စီနီယာက
တံတောင်တဖက် ထောက်ပြီး ပြီးခဲ့သည့် လများအတွင်း သူ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့်
ဘဝ အထွေထွေကို ပြောပြနေသည်။

နားထောင်နေရင်း ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် ဂရီဂို
အိပ်ငိုက်လာပြန်သည်။ သူ့မျက်ခွံတွေကို ‘မ’ ထားနိုင်အား မရှိတော့ပေ။
သူပြောတာတွေ မကြားတချက် ကြားတချက် ဖြစ်လာသည်။

“ ... သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဖအေကို အရမ်း အောက်မေ့နေကြတာ၊
‘အဖေ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်တော့ ပြန်လာ မှာလဲ’ နဲ့ တမေးတည်း မေးနေကြတာ၊
သူတို့ ကို တတ်နိုင်သမျှ အလိုလိုက်ပေးတယ်၊ ချစ်လည်း ချစ်တယ်၊ ဒူနီယာ့ဆီ
သူတို့ သိပ်မသွားတော့ဘူး၊ ပိုလီကလေးက သိပ်ညင်သာတယ်၊ သူ့အတွက်
အရုပ်ကလေးတွေ အမြဲလုပ်ပေးတယ်၊ သူက အရုပ်ကလေးတွေနဲ့
စားပွဲအောက်မှာ ဝင်ကစားနေတတ်တယ်၊ တနေ့မှာ မစ်ရှာ အမောတကော
အိမ်ပြန်လာတယ်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ ဆီးမေးတော့ မျက်ရည်တွေကျပြီး
ပြန်မေးတယ်။

‘အမေ၊ ဓားပြဆိုတာ ဘာလဲဟင်’ တဲ့၊ တခြား ကောင်လေးတွေက သူနဲ့ မကစားတော့ဘူးတဲ့၊ မင်း အဖေက ဓားပြတဲ့၊ အက်စီနီယာ ရှင်းပြရတာပေါ့၊ သားအဖေက ‘ဓားပြ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ... အခြေ အနေ မကောင်းလို့ ...’ ဆိုပြီး ရှင်းပြတော့ ‘ဘာလို့ အခြေအနေ မကောင်းတာလဲ’ တဲ့၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သူများကို အမေခေါ်တယ် သိလား၊ သင်ပေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သူတို့ဘာသာ ခေါ်တာ၊ မစ်ခေးလ် ကလည်း သူတို့အပေါ် ကောင်းပါတယ်၊ သူများကို စကားတော့ မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြို့က ပြန်လာရင် သကြားတွေ ဘာတွေ ယူလာပေးတတ်တယ်၊ ပရိုခေါ် လည်း လာလည် ပါတယ်၊ သူ့အစ်ကိုအကြောင်း ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်ပေါ့၊ ဟိုဟာတွေလည်း အိမ်ကို တခါလာရှာကြသေးတယ်၊ လက်နက် ရှာတာတဲ့လေ၊ မျက်နှာကြက်ပေါ်တွေရော မြေအောက်ခန်း တွေထဲမှာပါ ဆင်းရှာကြတယ်၊ အို ... တအိမ်လုံး ဖြောင်းဆန်သွားတာပဲ”

ဂရီဂိုက အိပ်မောကျနေပြီ။ သူ့မျက်လုံးတွေကို အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။ သူ့လက်မောင်းပေါ်တွင် အက်စီနီယာ အကြာကြီး စိမ်ပြေနပြေ နမ်းရင်း သူပါ ပါးအပ်လျက်။ အိပ်ပျော်နေစဉ် သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံက ပြုံးနေလေသည်။

(၂)

ထိုနေ့ ညဉ့်နက်မှ ဆူခွိုင်းတောင်ကြားက သူတို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လသာနေသည်။ နောက်နှစ်နာရီ ကြာတော့ ချီရာမြစ်ဝှမ်း မြေနိမ့်ပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ရေစပ်ဘက်မှ ဗျိုင်းအောက်တွေ အော်သံ ကြားနေရ၏။ ဖားတွေက ရေအိုင်ဆီမှ အာခေါင်ဖြစ်ပြီး အော်နေကြသည်။

မြစ်ရိုးတလျှောက်တွင် ပေါက်ရောက်နေသည့် အပင်တန်းကို မှုန်ရေးရေး မြင်နေရသည်။

တံတားကလေးတခု ရောက်တော့ မဖြတ်သေးဘဲ ဂရီဂို ခဏရပ်လိုက်သည်။ ရွာဘက်ဆီတွင် တိတ်ဆိတ် နေ၏။ မြင်းနံဘေးကို ဖုနောင့်နှင့် အသာတို့ပြီး တဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ တံတားကို ဖြတ်ဖို့ စိတ်ထဲ ချီတုချတု ဖြစ်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုကို သံသယ ဖြစ်လာသည်။ တံတားပေါ်မှ မဖြတ်ဘဲ ချောင်းကလေး ကို ဖြတ်ကူးလာခဲ့သည်။

အမှောင်ထဲတွင် လူတယောက် ရိပ်ခနဲပေါ်လာသည်။ နောက်ထပ် သုံးယောက်။

“ဘယ်သူလဲ၊ ရပ်”

ဂရီဂိုက မြင်းကို ဧကသတ်လိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်အော်လိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေတွေပါဗျို့”

တပြိုင်တည်းတွင် အက်စီနီယာကို ကပ်ပြောလိုက်သည်။

“ပြန်လှည့်မယ်၊ နောက်က ကပ်လိုက်ခဲ့”

ကင်းသမားလေးယောက်မှာ ဂျုံနှင့် စပါးဝယ်ယူရေး အဖွဲ့မှ ရဲဘော်များဖြစ်သည်။ သူတို့နောက်သို့ ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် လိုက်လာကြသည်။

ဂရီဂိုက အက်စီနီယာ၏ မြင်းကို ကြိမ်နှင့် လှမ်းရိုက်ပြီး ပြိုင်တူကဆုန်စိုင်း ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာ ငြိမ်နေပြီးမှ သူတို့နောက်ဘက်မှ သေနတ်သံ တချက်ချင်း ထွက်လာသည်။ ကျည်ဆန်တတောင့် ဂရီဂိုနားနားမှ ဖြတ်သွားသည်။

“အက်စီနီယာ ... ဒါလင်၊ ခေါင်းငုံ့ထား”

ဂရီဂို အော်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် အက်စီနီယာက ရှေ့ကိုင်းမလာဘဲ နောက်လန်သွားသည်။ ဂရီဂိုက သူ့မြင်းနား ကပ်လိုက်ပြီး သူ ပြုတ်မကျအောင် ထိန်းထားရင်း အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

“ဟင် ... ထိသွားတာလား၊ ဘယ်နား ထိတာလဲ ဒါလင်”

အက်စီနီယာဆီမှ စကားပြန်မရ။ တအားဖက်ထား လိုက်ပြီး-

“ဟာ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ပြောဦးလေကွာ၊ ထိသွားသလား”

သို့သော် အက်စီနီယာထံမှ စကားပြန် မရတော့။ ရွာပြင် နှစ်မိုင်လောက် အရောက်တွင် လမ်းဘေးသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ လျှို့ဝှက်သလို ဝင်ပြီး အက်စီနီယာကို ပွေ့ချလိုက်သည်။

မြက်ခင်းပေါ်တွင် အသာချ၍ သူ့အနွေးထည်ကို ချွတ်သည်။ ချည်ထည်ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် အတွင်းခံပါ ဆွဲချွတ်ပြီး ဒဏ်ရာကို လိုက်စမ်းသည်။ ကျည်ဆန်က ဘယ်ဘက်ပန်းမှ ကိုယ်ထဲဝင်သွားသည်။ ပန်းရိုး ကျိုးသွားပြီး သွေးတွေ ဒလဟော ထွက်ကျနေသည်။

တဆတ်ဆတ်တုန်နေသောလက်ဖြင့် အိတ်ထဲမှ ရှုပ်အင်္ကျီတထည် ဆွဲထုတ်ပြီး အပိုင်းပိုင်း ဆွဲဖြလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်ကို မပြီး ဒူးထောက်၍ ဂရီဂို ပတ်တီး စည်းသည်။ အထပ်ထပ် စည်းသော်လည်း သွေးကို မနိုင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ခဏနေတော့ ပါးစပ်ကပါ သွေးတွေ အန်ထွက်လာသည်။

အခြေအနေ မကောင်းတော့မှန်း သိလိုက်ပြီ။ သူတကိုယ်လုံး
ထုံထိုင်းသွားသည်။ အဖြစ်ဆိုးပေါင်း များစွာနှင့် ကြုံခဲ့ဖူးပါ၏။
သည်ဝေဒနာမျိုးနှင့် ဆုံရလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက်ပင် မမက်ခဲ့ဖူးပါ။

ချစ်သူကို ထမ်းကာ နှင်းတောထဲသို့ ဖြတ်၍ အဆင်းလမ်းအတိုင်း
လိုက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အက်စီနီယာ ၏ ပါးစပ်ထဲမှ
ထွက်ကျနေသည့် သွေးတို့ဖြင့် စက်စက်နစ်နစ်နေပြီ။ အသက်ငွေ့ငွေ့ရှူနေဆဲ
ဖြစ်သည်။ မြင်းနှစ်ကောင် က ဆင်ခြေလျှောလမ်းအတိုင်း သူ့နောက်မှ
လိုက်လာသည်။

မနက်လင်းအားကြီးအချိန် ရောက်တော့ အက်စီနီယာသည်
ချစ်သူရင်ခွင်တွင် အသက်ကုန်သွားရှာသည်။ သွေးတွေရွဲနေသော
သူနှုတ်ခမ်းအစုံကို ဂရီဂို အကြာကြီး နမ်းနေသည်။ ပြီးတော့ နဖူးနှင့် ပါးပြင်ကို
ဝအောင်နမ်းသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မှ သူ့ကို မြက်ခင်းပေါ်တွင် အသာ ချ၍
ထရပ်လိုက်သည်။ မမြင်ရသည့် အရာတခုက သူ့ကို ရိုက်ချလိုက်သလို
ဒူးညွတ်ကျသွားသည်။ ချက်ချင်း သတိရပြီး အလန့်တကြား ထရပ်လိုက်သည်။
နောက်တခါ ပက်လက်လန်ကျတော့ ကျောက်တုံးနှင့် ဦးခေါင်းဆောင့်မိသည်။
သည်တခါ ပြန်မထတော့ဘဲ ဒူးထောက်၍ ဓားကိုထုတ်ပြီး ချစ်သူအလောင်း
မြေချဖို့ တွင်းတူးတော့သည်။ ငိုဖို့ သတိမရဘဲ လည်ချောင်းထဲတွင်
တစ်ဆိုနေသည်။ အသက်ရှူ ကျပ်လာသဖြင့် အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို
ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ မနားမနေ တူးသဖြင့် ခါးလောက်အထိ နက်သွားသည်။

ချစ်သူအလောင်းကို မြေချသည်။ သွေးဆုတ်နေသော မျက်နှာကို
သူ့ခေါင်းစည်းပဝါဖြင့် အုပ်လိုက်၏။ စိုစွတ်စွတ် မြေကြီးတွေကို
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျုံးကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖို့ရင်း ချစ်သူကို နှုတ်ဆက်သည်။
မကြာခင် ပြန်တွေ့ရ လိမ့်မည် ဟု ယုံကြည်နေသည်။

မြေကြီးဖို့နေရင်း ဦးခေါင်းညွတ်ကျလာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
ဘယ်ညာယိမ်းလာသည်။

ဘာမှ အလျင်လိုစရာ အကြောင်းမရှိတော့။ အရာ အားလုံး
ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

လျှို့ဝှက်သို့ မြူမှုန်တွေကြားမှ နေခြည်ဖြာဆင်းလာသည်။ အရှေ့လေ
တိုက်လာသောအခါ သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်ဖြူဖြူတွေ လွင့်ဝဲသွားသည်။ ခုမှ
အိပ်ရာက နိုးလာသလို ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သည်။ မည်းမှောင်နေသည့်
ကောင်းကင်မှ ထွန်းလင်းတောက်ပ လွန်းသော နေဝန်းကြီးကို
လှမ်းမြင်နေရသည်။

နေ့ဦးကာလ ရောက်ပြီမို့ နှင်းကြွင်းတို့ ပျောက်ကွယ်စ ပြုပေပြီ။ ဆောင်းကုန်ပြီ ဆိုသည်နှင့် မြက်တောတွေ ခြောက်ကာ တောမီးတွေ စလောင်တော့သည်။ မြက်ခင်းလွင်ပြင် တခွင်တွင် ညောင်နံနံနှင့် မီးခိုး ကြီးစိုးသည့် ရာသီ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် မကြာမတင်အတွင်း မြက်ပင်ငယ်များသည် မြေကြီးအောက်မှ အလှအယက် ပျော်ပျော်ပါးပါး တိုးထွက်လာ လေသည်။ မိုးဆွေ ငှက်ကလေးများနှင့် ပျံလွှားတို့ ကောင်းကင်တွင် စုဝေးပျော်ပါးသည့် ရာသီ ဖြစ်၏။ ငန်းဖြူတွေ၊ ငှက်ကြီးတုံးစပ်တွေ အုပ်စုလိုက် ရောက်လာကြသည်။

သို့သော် တောမီးကြောင့် လောင်ကျွမ်းထားသည့် လက္ခဏာသည် မီးလောင်မြေတဝိုက်တွင် အမင်္ဂလာ နိမိတ်ပုံ တွေ ထင်ကျန်နေဆဲ ရှိသေးသည်။ ငှက်တွေ သိုက်မြုံမဖွဲ့ကြသေး။ လေထဲတွင် ပြာမှုန်တွေ တောမီးနဲ့ နှင့်အတူ ပျံလွင့်ဝဲ နေဆဲ။ အနံ့ဆိုးကြီးနှင့်အတူ ယင်ကောင်တွေ တဝီဝီနှင့်။

မြက်ခင်းလွင်ပြင်ဒေသ အလှမဲ့နေချိန်မှာ ဂရီဂို၏ ဘဝနှင့်ထပ်တူ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ဘဝသည်လည်း မီးလောင်မြေ နှင့်မခြား ညှိုးရော် ခြောက်သွေ့သွားလေပြီ။ လောက၏ ရက်စက်မှုပေတည်း။ သေခြင်းတရားသည် သူ့ဘဝထဲမှ အားလုံးနီးပါး ကို နုတ်ယူသွားလေပြီ။ အညှာအတာကင်းစွာ ဖျက်ဆီးခံရခြင်းပင်။ သားနှင့် သမီးမှ လွဲ၍ ဘာမှ မကျန် တော့ပြီ။ သို့သော် သူ ကြိတ်မှိတ်ခံနေသည်။ ကမ္ဘာမြေကြီးကို သူ ခင်တွယ်ဆဲ ဖြစ်သည်။ တပိုင်းတစကျန်နေသည့် ဘဝသည် သူ့ အတွက်ရော အခြားသူများအတွက်ပါ အသုံးဝင်နေ သည့်အလား။

အက်စီနီယာ၏ အလောင်းကို မြှုပ်နှံပြီးနောက် သုံးရက်လုံး ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေသည်။ ရွာသို့လည်း မပြန်။ ဗီယက်ရှင်စကာသို့လည်း မလှည့်။ လက်နက်ချဖို့ စိတ်မကူး။ စတုတ္ထမြောက်နေ့ ရောက်တော့ ရွာတရွာအနီးတွင် မြင်းနှစ်ကောင်ကို ထားခဲ့လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဒွန်မြစ်ကို ဖြတ်သည်။ ဖိုမင်တို့ ပထမဆုံး မင်းမှုခွဲဖူးသည့် ဝက်သစ်ချ တောတန်းဆီသို့ ကုန်းကြောင်း ဆက်လျှောက်သည်။ ယခုတိုင် တပ်ပြေးများ တောထဲတွင် ရှိနေဆဲဟု ကြားရသည်။ ဖိုမင်တို့ အဖွဲ့ ဘယ်ရောက်နေသည် မသိ။ သူတို့နှင့် လုံးဝ မပတ်သက်ချင်တော့ပေ။

တောနက်ထဲတွင် နေ့ပေါင်းများစွာ သူ လျှောက်သွားနေသည်။

ဆာလောင်မှုဒဏ်ကို သေကောင်ပေါင်းလဲ ခံနေရသော်လည်း ရွာတွေဆီကို ခြေဦးမလှည့်။ အက်စီနီယာ ဆုံးပြီးကတည်းက သူ့မိမိ စိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားသည်။ သတ္တိဗျတ္တိတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သည် မသိ။ အသည်းငယ်လာသည်။ သစ်ရွက်ကြွေသံကို လန့်ချင် လန့်နေသည်။ ညှဉ်းကလေးများ အော်သံကြောင့် ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေသည်။

တောထဲတွင် တွေ့ရာ သစ်သီး သစ်ဥတွေ စားသည်။ စိမ်းစိမ်း မှည့်မှည့် အကြောင်းမဟုတ်။ စတော်ဘယ်ရီ ရိုင်းတွေ ခူးစားသည်။ မှိုတွေ နုတ်စားသည်။ မတွေ့လျှင် တွေ့ရာအရွက်တွေ ခူးဝါးသည်။ လူက တဖြည်းဖြည်း ပိန်ချိုး လာသည်။ တောထဲတွင် ငါးရက်မြောက်နေ ရောက်မှ တပ်ပြေးတစုနှင့် တွေ့ပြီး သူ့ကို သူတို့၏စခန်းသို့ ခေါ်သွား ကြသည်။

သူတို့အားလုံး ခုနစ်ယောက်။ အနီးအနားရွာများမှ ရွာသားများ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ တောပုန်းဘဝက အစား အသောက် မဆင်းရဲ။ အိမ်မှာနေသလို ဇိမ်နှင့် နေနေကြသည်။

တပ်ပြေးတယောက်က အမှတ် (၁၂) ကော့ဆက် တပ်ရင်းထွက်မို့ ဂရီဂိုကို မှတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် တလေး တစား ပြုစု စောင့်ရှောက်သည်။

(၂)

ဝေဒနာနေရက်များကို သူ အမှတ်ထင်ထင် မရှိတော့။ အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းမသိ။ ဤသို့ဖြင့် တောထဲတွင် အောက်တိုဘာလအထိ ကြာသွားသည်။ ဆောင်းဝင်လို့ ရာသီဥတု အေးလာတော့ ကလေးတွေကို သတိရ လာသည်။ ရွာကို အောက်မေ့လာသည်။ သည်တော့မှ မမျှော်လင့်ဘဲ အသိဉာဏ်တို့ အားအင် ပြည့်ဖြိုးလာသည်။

တနေ့ တနေ့ ခုံတန်းလျားပေါ်ထိုင်ကာ သစ်သားဇွန်းဖြင့် သူတို့ ချကျွေးသမျှ စားသည်။ ဘာကိုမျှ မစဉ်းစား မိအောင် နေသည်။ ဘာမျှ မခံစားချင်တော့။ နေ့ခါများတွင် သူ ကြိုးစားသလို အောင်မြင်သော်လည်း ညညတွင်တော့ သူ့အာရုံကို ဇက်သတ်၍ မရနိုင်ပေ။ မဝေးသေးသော အတိတ်မှ အရိပ်များ၏ လွှမ်းမိုးခြင်း ခံရသည်သာ။ ကောက်ရိုး မွေ့ရာ မြေကမ္ဘာလွှာတွင် လူးကာ လှိမ့်ကာဖြင့် အိပ်မပျော်သောညများ ပို၍ ပို၍ ရှည်လျားလာလေတော့သည်။

သူသည် စခန်းတွင် နေ့အခါ ဘယ်သူနှင့်မျှ စကားပြောလေ့မရှိ။ ညညတွင်တော့ လန့်နိုးကာ ကယောင်ကတန်း တွေ ပြောနေတတ်သည်။

မျက်နှာပေါ်တွင် မုတ်ဆိတ်မွေးတွေက တောထနေပြီ။

ကလေးတွေကို မကြာခဏ အိပ်မက် မက်သည်။ ပြီးတော့ အက်စီနီယာနှင့် အမေ။ ပြီးတော့ အခြား သွားလေ သူများ။ ဘဝသည် အနာဂတ် မရှိသော အတိတ်နှင့် တူနေသည်။ သို့သော် တဒင်္ဂ ခြောက်အိပ်မက်နှင့် တူသော အတိတ်မျိုး။

“ရွာကို ခဏပြန်ကြည့်ချင်တယ်၊ ကလေးတွေနဲ့ ခဏတွေ့ချင်တယ်၊ ပြီးရင် သေပျော်ပြီ” ဟု မကြာခဏ တွေးမိသည်။

နွေဦးပေါက် တရက်တွင် သူတို့စခန်းသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ချူမာကော့စ် ပေါက်ချလာသည်။ သူ့အပေါ်ပိုင်း တကိုယ်လုံး စိုရွဲလျက် အဝတ်တွေ ချွတ်ပြီး မီးဖိုမှာ အခြောက်လှန်းရင်း ထုံးစံအတိုင်း ဗရွတ်ရွတ်တတွေ တောင်စဉ်ရေမရ ပြောလျက်ပင်။

“... မင်း ထွက်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ငါတို့ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေကြတယ်၊ အက်စထရာခန် နားအထိ ရောက်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ ကားလ်မိုက်ဘက်လည်း ရောက်သွားသေးတယ်၊ ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ် သရွေ့ လျှောက်သွားနေ ကြတာ၊ သေလိုက်တာလည်း သောက်သောက်လဲ၊ အတုံးအရုံး၊ သွေးချောင်းစီးရုံ မကဘူး သွေးပင်လယ်ပဲ၊ အနီတွေ ဖိုမင့် မိန်းမကို ဓားစာခံ ခေါ်သွားတယ်၊ သူ့ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ပြည်သူပိုင် သိမ်းတယ်၊ အဲဒီမှာ ဒီကောင် သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ပွဲကြမ်းတော့တာပဲ၊ ဆိုဗီယက်လူ မှန်သမျှ တွေ့ရာသင်္ချိုင်း သတ်ခိုင်းတော့တာပဲ၊ အဲဒီမှာ ငါတို့တွေ လူသတ်ပွဲကြီး နွဲကြ ရတာပေါ့၊ ဝန်ထမ်းမှန်သမျှ အကုန်သတ်၊ ဆရာဝန်တွေ၊ ကျောင်းဆရာတွေ၊ စိုက်ပျိုးရေးပညာရှင်တွေ ... ကျန်တဲ့လူ ကံကောင်းပဲ၊ အဲ ခုတော့ ငါတို့ ပြန်ခံရတဲ့အလှည့်ပေါ့”

သူ သက်ပြင်းချပြီး ဆက်ပြောသည်။

“တို့တတွေ ခွေးပြေး ဝက်ပြေး ပြေးနေရပြီလေ၊ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် ပိတ်ပြီး သုံးဖက်က ဝိုင်းတိုက်တာ၊ ဖွင့်ထား ပေးတဲ့ တပေါက်က တောင်တွေ အထပ်ထပ်၊ နှင်းတွေက မြင်းဗိုက်နဲ့ ထိလုခမန်း၊ အဲဒီနေရာကို မောင်းသွားပြီး စက်ကြီး၊ စက်ကလေး၊ စက်လတ်နဲ့ ဆော်တာပေဟေ့ ...၊ ငါနဲ့ ဖိုမင့်သားလေး နှစ်ယောက်ပဲ လွတ်တယ်၊ ဖိုမင့်က သူ့သားလေးကို ခေါ်ထားတယ်လေ၊ သူလည်း အများနည်းတူ ကြွတာပဲ၊ ငါ့မျက်စိရှေ့တင် သူ ထိတာ၊ ပထမကျည်ဆန်က သူ့ခြေထောက် ကို မှန်တယ်။ ခူးပြုတ်ထွက်သွားတယ်၊ နောက်တချက်က ခေါင်းကိုထိတာ၊ မြင်းပေါ်က သုံးခါ ပြုတ်ကျတယ်၊ သုံးခါလုံး တို့ ဝိုင်းပြီး မြင်းပေါ် ပြန်တင်ပေးတယ်၊ သူ့မြင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်နေတုန်း နောက်တချက် နံဘေး ထပ်မှန်တော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊

ထားခဲ့ရတော့တယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ ငါ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ တပ်နီ နှစ်ယောက်က သူ့ကို စိတ်ကြိုက် ခုတ်ပိုင်းနေတာ နောက်ဆုံး လှမ်းမြင်လိုက်တယ်”

“အင်း .. ဒီအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပဲလေ”

ဂရီဂိုက ဘာမျှ အရေးမပါဟန်ဖြင့် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

(၃)

သူတို့စခန်းတွင် ချူမာကော့ဗ် တည အိပ်သွားသည်။ မနက်စောစော နှုတ်ဆက်တော့ ဂရီဂိုက မေးလိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ”

ချူမာကော့ဗ် ပြုံးပြုံးလေး ဖြေသည်။

“ဘယ်ရယ်လို့ မသိသေးပါဘူးကွာ၊ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာပေါ့၊ မင်း တခါတည်းလိုက်ခဲ့ပါလား ဂရီဂို”

“မင်းဘာသာ သွားပါကွာ”

“အေး ... ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းနဲ့ ငါ တူတာ ဘာမှမှ မရှိတာ”

ဦးထုပ်ချွတ်၊ ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ပြီး မထွက်ခင် ဆုတောင်းပေးသွားသေးသည်။

“ဘုရားသခင် စောင့်မတော်မူပါစေဗျာ၊ သူပုန် ဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်းပါစေ၊ ခုလို စောင့်ရှောက်ဖော်ရတဲ့ အတွက် အသက်ရှည် ကျန်းမာပါစေဗျာ၊ ဒီမှာ ကြာကြာ မနေနဲ့နော်၊ ဒီတောထဲမှာ ဘဝ မရှိနိုင်ဘူး”

(၄)

ချူမာကော့ဗ် ပြန်သွားပြီး တောထဲတွင် ဂရီဂို တပတ် ဆက်နေပြီးမှ ပြန်ဖို့ ပြင်သည်။

တပ်ပြေးတယောက် ရောက်လာပြီး မေးသည်။

“ပြန်တော့မလို့လား”

ဂရီဂို ပြုံးလိုက်သည်။ သည်...ရောက်ကတည်း က ပထမဦးဆုံး

ပြီးခြင်း။

“နွေဦးပေါက်တဲ့ထိ နေဖို့ကောင်းတာ၊ မေဒေးမှာ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးမယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ ပြန်မှာ”

“ငါ မစောင့်နိုင်တော့ဘူးကွာ”ဟုဆိုပြီး သူတို့ကို နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

နောက်တနေ့မနက်တွင် ရွာတဖက်ကမ်းသို့ ပြန်ရောက်လာတော့သည်။

ရွာကို လှမ်းမြင်တော့ ပျော်လွန်းလို့ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။ ပခုံးမှ ရိုင်ဖယ်ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။ သေနတ်ဆီ ထိုးသည့် ပုလင်းကလေးပါ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျည်ဆန်တွေကို ထုတ်ရေ နေသည်။ ဆယ့်နှစ်ကတိနှင့် အလွတ် နှစ်ဆယ့်ခြောက်တောင့်။ ရိုင်ဖယ်နှင့်အတူ ပစ္စတိုကို ရေထဲ ပစ်ချလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကျည်ဆန်တွေနှင့် ဆီပုလင်းကလေးကို ဝေါခနဲ သွန်ချပစ်လိုက်သည်။

ရွာအောက်ဘက်ပိုင်းမှ ဒွန်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ခြေလှမ်းကျဲကြီးများဖြင့် အိမ်ကို သုတ်ခြေတင်သည်။ အိမ်မရောက်ခင် အဝေးကြီးမှ ခြံထဲတွင် ဆော့နေသည့် သားကလေးမစ်ရှာကို လှမ်းမြင်ရသည်။ အမောတကောနှင့် လှမ်းခေါ်သည်။

“မစ်ရှာ ... သား ... မစ်ရှာ”

မစ်ရှာက အနားရောက်လာသော မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးနှင့် ဖအေကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။

ဂရိုဂ်က ခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သားကလေး ကို အတင်းနမ်းသည်။ အေးစက်စက် လက်ကလေး နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်နယ်ပေးသည်။

“သား ... သား ... သားလေး၊ မစ်ရှာ”

အတင်းပွေ့ပြီး ဆက်မေးသည်။

“သား နေကောင်းတယ်နော်၊ အန်တီကော၊ ညီမလေး ပိုလီကော ... သူတို့ နေကောင်းကြလား။”

မစ်ရှာက အဖေမျက်နှာကို မကြည့်သေး။ မေးခွန်း ကို တိုးတိုးလေး ဖြေသည်။

“အန်တီဒူနီယာ နေကောင်းပါတယ်၊ ပိုလီကောတော့ နွေတုန်းကဆုံးသွားပြီ၊ ဆုံဆို့နာတဲ့ ...၊ အန်ကယ် မစ်ခေးလ် လည်း ...”

ညပေါင်းများစွာ၊ နေ့ပေါင်းများစွာ မအိပ်နိုင်ဘဲ ... မျှော်လင့်ခဲ့သည့်

အနည်းငယ်မျှသော မျှော်လင့်ချက် ကလေးများ မပြည့်ဝနိုင်တော့ပြီကော။
သားကလေးကို လက်ဆွဲပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ရင်ထဲတွင် လေဟာပြင်
ပမာတည်း။

အင်း ... ညီမလေး ဒူနီယာနှင့် သားကလေးပဲ ကျန်တော့သည်ပေါ့။
မဟာပထဝီမြေကြီးနှင့် အမျိုးဆက်စပ်နေ သေးသည်ပေါ့။ အေးမြမြ
နေခြည်တန်းသည် အပြောကျယ်လှသော လောကကမ္ဘာမြေပေါ်သို့
ဖြာဆင်းလာချေပြီ။ ။

[←1]

ထရီနတီ - ရှေးခေတ်က အထူသည့်ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းဝင်များ လက်ခံထားသော
ဘုရားသုံးဆူပွဲ....။

“ရိုင်” - ဂျုံစပါးတစ်မျိုး။

“ဆယ့်ငါးပေါင်” - လေးပိဿာကျော်ကျော်။

[←4]

ကြမ်းပိုက် = ဂျန်းပိုက်

သိုင်း - အပင်ပုရိး။

အက်ချ် - ငွေရောင်အခေါက်၊ အသားမာသောသစ်ပင်။

အယ်လ်ဒါ - ရွှံ့နွံထူထပ်သောနေရာတွင် ဝေါက်သော အပင်မျိုး၊ ယပ်တောင် ပုံ အရွက်ရှိသည်။

Day Of The Assumption - ဩဂုတ်လ (၁၅)ရက်နေ့၊ ရိုမန်ကတ်သလစ်ဘာသာဝင်များ
ကျင်းပသည့် မယ်တော် မာရီ ပွဲတော်။

ပု(ဒ်) ရုရှားလူမျိုးများသုံးသည့် အလေးချိန်အမည်။ တပု(ဒ်)သည် အလေးချိန် ၃၆ ပေါင်နှင့် ညီမျှသည်။

ပတ်ရှင်သီတင်းဝတ် (Passion Week) ခရစ်တော် ရှင်ပြန်ထမြောက်ခြင်း ပွဲတော်နေ့ (Easter Day) မတိုင်မီ ရက်သတ္တပတ်။

[←11]

အာပတ်ဖြေနဲ့ - Shrove Tuesday ခရစ်ယာန် ဝါမဝင်မီအဖြစ် ဝန်ခံ အာပတ်ဖြေသော နေ့။

ဆယ်လီစာ (seltzer water) သဘာဝသောက်ရေသန့်

မင်ရှီဗစ် (Mensheviks) ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို အရင်းရှင်များ၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုနှင့် ပါလီမန်အစိုးရ မှတစ်ဆင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း အကောင်အထည်ဖော်ရမည်ဟု ယုံကြည်သူများ။
ဘော်လ်ရှီဗစ်များနှင့် သဘောထားကွဲသည်။

[←14]

ကိန်း (Cain) ခရစ်ယာန် သမ္မာကျမ်းစာအရ အဒမ်နှင့်ဧဝ၏သားကြီး ကိန်းသည် သူ့ညီအရင်း
အေးဘယ်လ် (Abel) ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။

ဂိုလ်ဂိုထာ (Golgotha) – လက်တင်ဘာသာဖြင့် Place of Skull ဟု ဆိုသည်။

Stenka Razin (1630-1671) 1670-71 တွင် ဇာဘုရင်ကို ထောင်ထား ခြားနားသည့် ကျော့ဆက်ခေါင်းဆောင်

Prophet Elijah - သမ္မာ ကျမ်းစာ ဓမ္မဟောင်း၊ စတုတ္ထတွဲ၊ ၂း၁၁။

Kalmyks - (၁၆၃၀-၁၇၂၄) တွင် ရုရှားပြည်မြောက်ပိုင်းသို့ ရောက်လာပြီး ချရပ်နေထိုင်သည့် ကာရေဘီယံ ပင်လယ်ဓားပြမျိုးနွယ်များ။

[←19]

မူရင်းတွင် Jewish Five-Point Star ဟု ရုရှားဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ပြန်သည့် ဆရာက
ဆိုထားသည်။

[←20]

Tsaritsyn - ဗော်လဂါမြစ်ကမ်းနဖူးမှ နောင် စတာလင်ဂရက် ဖြစ်လာမည့်
စက်မှုလက်မှုမြို့တော်။

[←21]

Lazarus - သမ္မာကျမ်းစာအရ သေလွန်ပြီး လေးရက်မြောက်နေ့တွင် ရှင်ပြန် ထမြောက်လာသူ။

Cadets - ရုရှားပြည်တွင်းစစ်တွင် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းများမှ ဗိုလ်လောင်းများ တင်ဖွဲ့ပြီး တပ်ဖြူများတက်မှ တပ်နီများအား ဝင်တိုက်ပေးခဲ့သည်။

Kronstadt - တပ်ရင်း။ လူငယ် ခေတ်ပညာတတ် သင်္ဘောသားများတပ်ဖွဲ့ပြီး တပ်နီများကို တိုက်သည့် တပ်ဖွဲ့များ။

Don Army: ရုရှားပြည်တွင်းစစ်တွင် ဒွန်ပြည်နယ် နီစိုချာကက်စီ အခြေစိုက်စစ်တပ် ဖြစ်သည်။
ရုရှားဖြူ(ရှပ်ဖြူ)တို့၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး ၁၉၁၀ မှ ၁၉၂၀ အတွင်း
အောက်တိုဘာတော်လှန်ရေးတွင် လှုပ်ရှားသည့် တပ်ဖွဲ့ဖြစ်သည်။

Cadets မျိုးချစ်လူငယ်တပ်ကို ရုရှားဖြူများ၏ မဟာမိတ်အဖွဲ့အဖြစ် ၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ဒီမိုကရက်တစ် ပါတီအဖြစ် နူးမားလွတ်တော်တွင် ၃၅ ရာခိုင်နှုန်း အမတ်နေရာရခဲ့သည့် ကျောင်းသားလူငယ် များ၏တပ် ဖြစ်သည်။

Kalmyk - ရုရှားဖြူများဘက်မှ ဝင်တိုက်ပေးသော ရုရှားမြောက်ပိုင်း ကော့ကေးရှပ် နယ်သားများ။

Circassian ယူထရီန်းတောင်ပိုင်း။ ယင်းပြည်နယ်ထွက် သားရေဖြင့် ပြီးသည့် ကုန်းနှီး။

Chechenia ကော့ကေးရှပ်စ်မြောက်ပိုင်းပြည်နယ်။

Leon Trotsky (၁၈၇၉-၁၉၄၀) ရုရှားမတ်စ်ဝါဒီ။ တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်

Anton Ivanovich Denikin (1916-1947) – ပထမဇာဘုရင် တပ်မတော် မှ ဒုတိယဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊
နောင် ပြည်တွင်းစစ်တွင် ရုရှားဖြူတပ်မှ နာမည်ကျော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး။

Kerensky Bank Note - ၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင်ထုတ်သည့် တထောင်တန် ရုရှားငွေစက္ကူများ။

Green ၊ ၁၉၁၇-၂၂ တွင် အင်အား ၆၀,၀၀၀ ဖြင့် အစိုးရကို ပုန်ကန်သည့်
ကွန်မြူနစ်ဆန့်ကျင်ရေး လယ်သမား တပ်များ။

Semyon Budyonny (1903-1954)၊ ရုရှားပြည်တွင်းစစ်နှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းက မြင်းတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး။

Pyotr Wrangel (1878-1928) - ရုရှားတပ်ဖြူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး။

Nestor Makhno (1888-1934) - ယူကရိန်း တော်လှန်ရေး ထွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်။

Don Cheka - လီနင်ကိုယ်တိုင် တည်ထောင်သော ၁၉၁၇ ခုနှစ်တွင် ဖွဲ့စည်းသည့် ရုရှား
လျှို့ဝှက်ပုလိပ်အဖွဲ့။

Kvass - ပေါင်မုန့်မှချက်သည့် ယူကရိန်းဘီယာ

Atamam ၊ - ရှုရှားအသံထွက် ဝါတမင်။ ကော့ဆက်များ၏ စစ်ခေါင်းဆောင်များ။

Social Revolutionary Party - ၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် ဖွဲ့စည်းသည့် ရုရှား တော်လှန်ရေးတွင်
အင်အားကြီးမားဆုံး နိုင်ငံရေးပါတီ။